ใหม่ฉบับภาษาไทย

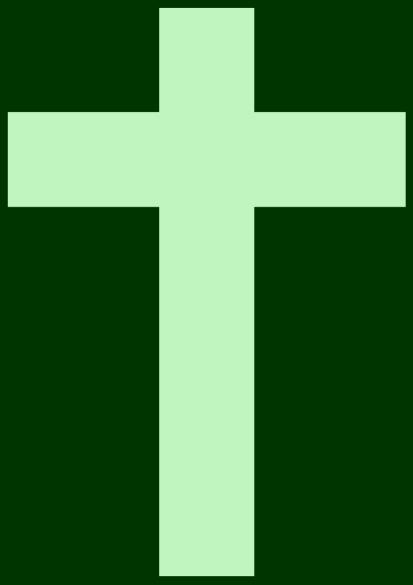

ใหม่ฉบับภาษาไทย
The Holy Bible in Thai, New Thai Version

Copyright © 1998, 2012, 2020 New Thai Version Foundation

Language: ไทย (Thai)

2021-01-04

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 1 Feb 2020
2175c1c1-2e56-5369-877e-2bb4f4531ed1

Contents

FRT 1
ปฐมกาล 2
อพยพ 65
เลวีนิติ 116
กันดารวิถี 151
เฉลยธรรมบัญญัติ 203
โยชูวา 253
ผู้วินิจฉัย 283
รูธ 314
1 ซามูเอล 319
2 ซามูเอล 359
1 พงศ์กษัตริย์ 394
2 พงศ์กษัตริย์ 434
1 พงศาวดาร 473
2 พงศาวดาร 509
เอสรา 554
เนหะมีย์ 567
เอสเธอร์ 585
โยบ 594
สดุดี 650
สุภาษิต 810
ปัญญาจารย์ 857
เพลงซาโลมอน 869
อิสยาห์ 880
เยเรมีย์ 996
เพลงคร่ำครวญ 1095
เอเสเคียล 1109
ดาเนียล 1177
โฮเชยา 1197
โยเอล 1216
อาโมส 1224
โอบาดีห์ 1238
โยนาห์ 1241
มีคาห์ 1244
นาฮูม 1255
ฮาบากุก 1260
เศฟันยาห์ 1266
ฮักกัย 1273
เศคาริยาห์ 1276
มาลาคี 1289
มัทธิว 1293
มาระโก 1338
ลูกา 1366
ยอห์น 1412
กิจการของอัครทูต 1446

โรม 1490
1 โครินธ์ 1511
2 โครินธ์ 1529
กาลาเทีย 1541
เอเฟซัส 1548
ฟีลิปปี 1555
โคโลสี 1560
1 เธสะโลนิกา 1565
2 เธสะโลนิกา 1569
1 ทิโมธี 1572
2 ทิโมธี 1578
ทิตัส 1582
ฟีเลโมน 1585
ฮีบรู 1587
ยากอบ 1603
1 เปโตร 1608
2 เปโตร 1614
1 ยอห์น 1618
2 ยอห์น 1623
3 ยอห์น 1624
ยูดา 1625
วิวรณ์ 1627

ปฐมกาล

การสร้างสรรพสิ่ง

๑ ในปฐมกาล พระเจ้าสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ๒ แผ่นดินโลกยังไม่เป็นรูปเป็นร่างอีกทั้งยังว่างเปล่า มีเพียงความมืดปกคลุมอยู่เหนือพื้นผิวห้วงน้ำลึก พระวิญญาณพระเจ้าสถิตเหนือผิวน้ำ

๓ แล้วพระเจ้ากล่าวว่า □ความสว่างจงเกิดขึ้นเถิด□ ความสว่างจึงบังเกิดขึ้น ๔ พระเจ้าเห็นว่าความสว่างนั้นดี พระองค์จึงแยกความสว่างออกจากความมืด ๕ พระเจ้าเรียกความสว่างนั้นว่า วัน และเรียกความมืดว่า คืน เกิดเป็นเวลาเย็นและเวลาเช้าขึ้นเป็นวันแรก

๖ แล้วพระเจ้ากล่าวว่า □จงมีโดมกว้างใหญ่ที่แยกห้วงน้ำออกเป็นสองส่วน□ ๗ พระเจ้าได้สร้างโดมกว้างใหญ่ที่แยกระหว่างห้วงน้ำที่อยู่ใต้โดมกว้างใหญ่ และห้วงน้ำที่อยู่เหนือโดมกว้างใหญ่ แล้วมันก็เป็นไปตามนั้น ๘ และพระเจ้าเรียกโดมกว้างใหญ่นั้นว่า ฟ้า จึงเกิดเป็นเวลาเย็นและเวลาเช้าขึ้นเป็นวันที่สอง

๙ แล้วพระเจ้ากล่าวว่า □ห้วงน้ำใต้ฟ้าจงรวมกันเข้าในที่เดียวกัน และให้พื้นดินแห้งปรากฏขึ้น□ แล้วมันก็เป็นไปตามนั้น ๑๐ พระเจ้าเรียกพื้นที่แห้งว่า แผ่นดิน และพระองค์เรียกห้วงน้ำที่รวมตัวกันอยู่ว่า ทะเล และพระเจ้าเห็นว่าดี

๑๑ ครั้นแล้วพระเจ้ากล่าวว่า □แผ่นดินจงผลิตพืชพรรณไม้ อันได้แก่ธัญพืช และบรรดาต้นไม้ซึ่งให้ผลที่มีเมล็ดหลากชนิดบนแผ่นดิน□ แล้วมันก็เป็นไปตามนั้น ๑๒ ดังนั้น แผ่นดินก็ผลิตพืชพรรณไม้ อันได้แก่ธัญพืชทุกชนิด และต้นไม้ซึ่งให้ผลที่มีเมล็ดตามแต่ละชนิด และพระเจ้าเห็นว่าดี ๑๓ ฉะนั้นจึงเกิดเป็นเวลาเย็นและเวลาเช้าขึ้นเป็นวันที่สาม

๑๔ แล้วพระเจ้ากล่าวว่า □ให้ดวงไฟสว่างทั้งหลายบังเกิดขึ้นในโดมกว้างใหญ่ของท้องฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน และให้ดวงไฟสว่างเหล่านั้นเป็นเครื่องหมายกำหนดฤดูกาล วัน และปี ๑๕ และให้เป็นดวงไฟสว่างในโดมกว้างใหญ่ของท้องฟ้า เพื่อส่องแสงสว่างแก่แผ่นดินโลก□ แล้วมันก็เป็นไปตามนั้น ๑๖ พระเจ้าได้สร้างดวงไฟสว่างใหญ่สองดวง ดวงที่ใหญ่กว่าให้ทำงานควบคุมเวลากลางวัน และดวงที่เล็กกว่าให้ทำงานควบคุมเวลากลางคืน พระองค์สร้างดวงดาวทั้งหลายขึ้นด้วย ๑๗ แล้วพระเจ้าก็ได้วางดวงไฟสว่างเหล่านั้นไว้บนโดมกว้างใหญ่ของท้องฟ้า เพื่อส่องแสงสว่างแก่แผ่นดินโลก ๑๘ เพื่อควบคุมกลางวันและกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด และพระเจ้าเห็นว่าดี ๑๙ ฉะนั้นจึงเกิดเวลาเย็นและเวลาเช้าขึ้นเป็นวันที่สี

๒๐ แล้วพระเจ้ากล่าวว่า □ให้สิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นในท้องทะเล และแหวกว่ายเป็นฝูงๆ หมู่นกโบยบินอยู่เหนือแผ่นดินโลก โผผินไปในโดมกว้างใหญ่ของท้องฟ้า□ ๒๑ ฉะนั้น พระเจ้าจึงสร้างฝูงสัตว์ทะเลขนาดมหึมาและสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวได้อยู่ในน้ำเป็นฝูง รวมถึงนกมีปีกทุกชนิดด้วย และพระเจ้าเห็นว่าดี ๒๒ พระเจ้าได้ให้พรแก่สัตว์ทั้งปวงโดยกล่าวว่า □จงแพร่พันธุ์ให้ทวีจำนวนขึ้นจนเต็มท้องทะเล หมู่นกจงทวีคูณขึ้นในโลก□ ๒๓ ฉะนั้นจึงเกิดเป็นเวลาเย็นและเวลาเช้าขึ้นเป็นวันที่ห้า

๒๔ แล้วพระเจ้าก็กล่าวขึ้นอีกว่า □ให้สิ่งมีชีวิตทุกๆ ชนิดบังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก อันได้แก่สัตว์เลี้ยง สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าชนิดต่างๆ□ แล้วมันก็เป็นไปตามนั้น ๒๕ พระเจ้าได้สร้างสัตว์ป่าชนิดต่างๆ มากมายคือ สัตว์เลี้ยงทุกชนิด สัตว์เลื้อยคลานบนดินชนิดต่างๆ และพระเจ้าเห็นว่าดี

๒๖ ครั้นแล้วพระเจ้าก็กล่าวว่า เรามาสร้างมนุษย์*ตามภาพลักษณ์ของเรากันเถิด ให้
มีคุณลักษณะเหมือนเรา และให้พวกเขาควบคุมดูแลปลาในท้องทะเล นกในอากาศ และ
สัตว์เลี้ยง รวมทั้งควบคุมทั่วทั้งแผ่นดินโลกและบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน
๒๗ ฉะนั้น พระเจ้าจึงสร้างมนุษย์ขึ้นตามภาพลักษณ์ของพระองค์
พระองค์สร้างมนุษย์ขึ้นตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า
พระองค์ได้สร้างทั้งชายและหญิง†
๒๘ พระเจ้าให้พรแก่พวกเขา โดยได้กล่าวกับพวกเขาว่า จงเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็ม
เมือง ทวีคนขึ้นจนเต็มแผ่นดินโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดินโลก ควบคุมปลาในท้อง
ทะเล หมู่นกในอากาศ และควบคุมสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวทั้งหลายบนพื้นดิน ๒๙ แล้ว
พระเจ้าได้กล่าวต่อไปอีกว่า ดูเถิด เราได้ให้ธัญพืชที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกทุกชนิดแก่พวก
เจ้า รวมถึงต้นไม้ซึ่งให้ผลที่มีเมล็ดทุกชนิดแก่เจ้า เพื่อจะได้ใช้เป็นอาหาร ๓๐ สำหรับสัตว์ป่า
ทั้งปวงบนแผ่นดินโลก นกในอากาศทุกตัว สัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก รวม
ทั้งสรรพสิ่งที่มีลมหายใจ เรามอบพืชใบเขียวทั้งปวงไว้ให้เป็นอาหาร แล้วมันก็เป็นไปตาม
นั้น ๓๑ พระเจ้าเห็นทุกสิ่งที่พระองค์สร้างไว้แล้ว ดูเถิด ทุกสิ่งวิเศษสุด เกิดเป็นเวลาเย็น
และเวลาเช้าขึ้นเป็นวันที่หก

๒

๑ ฉะนั้น ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก อีกทั้งทุกสิ่งที่อาศัยอยู่ในที่เหล่านั้นได้ถูกสร้างจน
สำเร็จทั้งสิ้น

วันที่เจ็ด พระเจ้าหยุดพัก

๒ เมื่อถึงวันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสร็จสิ้นจากการงานของพระองค์ ดังนั้นในวันที่เจ็ดพระองค์
จึงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นที่ได้กระทำ ๓ แล้วพระเจ้าก็อวยพรแก่วันที่เจ็ด และตั้งให้เป็น
วันบริสุทธิ์ เพราะเป็นวันที่พระเจ้าหยุดพักจากการงานสร้างสรรค์ทั้งสิ้นของพระองค์

อาดัมกับเอวา

๔ ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกถูกสร้างสรรค์ขึ้นตามลำดับดังนี้ ในวันที่พระผู้เป็นเจ้า องค์
พระเจ้าสร้างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์
๕ ยามที่แผ่นดินโลกยังไม่มีพันธุ์ไม้เขียวชอุ่มอยู่ตามทุ่งนา อีกทั้งผักหญ้าในทุ่งก็ยังไม่
งอก เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้ายังไม่ได้บันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยัง
ไม่มีผู้ใดทำไร่ทำสวน ๖ มีแต่ละอองน้ำพุ่งขึ้นจากแผ่นดินและรดทั่วพื้นดิน ๗ ครั้นแล้ว พระ
ผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าก็ปั้นมนุษย์*ขึ้นจากธุลีดิน แล้วพระองค์ได้ระบายลมหายใจแห่งชีวิต
ผ่านทางจมูกของเขา และมนุษย์ผู้นั้นก็มีชีวิตขึ้นมา ๘ แล้วพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าปลูก
สวนแห่งหนึ่งไว้ที่เอเดนทางทิศตะวันออก พระองค์มอบหมายให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ปั้นไว้
อยู่ที่นั่น ๙ และพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าให้ต้นไม้ทุกประเภทที่สวยงามและมีผลใช้เป็น
อาหารได้งอกขึ้นจากดิน ที่กลางสวนมีต้นไม้แห่งชีวิตต้นหนึ่ง† และต้นไม้แห่งความรู้ในสิ่ง
ดีและชั่ว
๑๐ มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลมาจากเอเดนและหล่อเลี้ยงสวนนั้น และจากนั้นก็แยกออกเป็น
แม่น้ำ 4 สาย ๑๑ แม่น้ำสายแรกชื่อพิโชน ไหลอยู่โดยรอบแผ่นดินของฮาวิลาห์ ที่นั่นมีแร่
ทองคำ ๑๒ ทองคำจากดินแดนนั้นเป็นทองนพคุณ มียางไม้หอมและพลอยหลากสีด้วย ๑๓

---

* **๑๒๖** รากศัพท์ในภาษาฮีบรู อาดาม มีความหมายว่า มนุษย์ † **๑๒๗** มัทธิว 19:4; มาระโก 10:6 * **๒๗** รากศัพท์ในภาษาฮีบรู อาดาม มีความหมายว่า มนุษย์, อาดามา มีความหมายว่า ดิน † **๒๙** วิวรณ์ 22:2,19

แม่น้ำสายที่สองชื่อกีโฮน ไหลอยู่โดยรอบแผ่นดินของคูช ๑๔ แม่น้ำสายที่สามชื่อไทกริส
ไหลไปทางทิศตะวันออกของอัชชูร์ และแม่น้ำสายที่สีชื่อยูเฟรติส

๑๕ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าได้ให้มนุษย์ผู้นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดน เพื่อทำไร่และดูแล
รักษาสวน ๑๖ แล้วพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าก็ได้สั่งมนุษย์นั้นว่า "เจ้ากินผลจากต้นไม้ทุ
กต้นในสวนได้โดยไม่ต้องลังเลใจ ๑๗ แต่จงอย่ากินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ในสิ่งดีและชั่ว
เพราะในวันที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน"

๑๘ แล้วพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้ายังกล่าวต่อไปว่า "ไม่ดีเลยถ้ามนุษย์นี้จะต้องอยู่อย่าง
โดดเดี่ยว เราจะสร้างผู้ช่วยที่เหมาะสมให้เขา" ๑๙ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจึงได้
ปั้นสัตว์ป่าทุกชนิดที่อยู่ในทุ่ง และนกในอากาศทุกชนิดขึ้นจากดิน แล้วพามาให้มนุษย์นั้น
ดูว่าจะเรียกมันอย่างไร เมื่อมนุษย์เรียกชื่อสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดแล้ว ชื่อของมันก็เป็นไปตาม
นั้น ๒๐ มนุษย์ผู้นั้นตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงทั้งหมด อีกทั้งนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุกชนิดในทุ่ง
แต่ก็ยังไม่มีผู้ช่วยที่เหมาะสมสำหรับอาดัม ๒๑ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจึงทำให้เขา
หลับสนิท และขณะที่หลับอยู่นั้นเอง พระองค์ได้ชักกระดูกซี่โครงซี่หนึ่งของเขาออกมา และ
ปิดเนื้อให้สนิทดังเดิม ๒๒ ซี่โครงที่พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าได้ชักออกมานั้น ก็เอามาสร้าง
เป็นหญิงผู้หนึ่ง และนำมาให้มนุษย์ผู้นั้น

๒๓ ครั้นแล้วมนุษย์จึงกล่าวว่า

"ในที่สุด นี่คือกระดูกจากกระดูกของเรา
และเนื้อจากเนื้อของเรา
เราจะเรียกนางว่า 'หญิง'‡
เพราะนางเป็นส่วนหนึ่งที่มาจากชาย"

๒๔ ด้วยเหตุนี้ ผู้ชายจะจากบิดาและมารดาของเขาไป และผูกพันอยู่กับภรรยาของตน และ
เขาทั้งสองจะเป็นหนึ่งเดียวกัน§ ๒๕ ชายคนนั้นกับภรรยาของเขาต่างเปลือยกายและไร้
ความเขินอายต่อกัน

๓

การพลาดครั้งแรกของมนุษย์

๑ งูนั้นเจ้าเล่ห์กว่าสัตว์ป่าอื่นทีอยู่ในทุ่งที่พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าได้สร้างไว้
งูพูดกับหญิงนั้นว่า "จริงหรือที่พระเจ้าพูดว่า 'อย่ากินผลไม้ที่มาจากต้นไม้ใดๆ ใน
สวน'" ๒ หญิงนั้นจึงพูดกับงูว่า "เรากินผลจากต้นไม้ทั้งหลายในสวนได้ ๓ แต่ต้นทีอยู่
กลางสวน พระเจ้ากล่าวว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น และอย่าแตะต้องมันด้วย มิฉะนั้น
เจ้าจะตาย'" ๔ แต่งูพูดกับหญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายหรอก ๕ พระเจ้าทราบว่าวันใดที่
พวกเจ้ากินผลไม้จากต้นนั้นแล้ว ตาของพวกเจ้าจะมองเห็นความเป็นจริง และเจ้าจะเป็น
เหมือนกับพระเจ้า คือรู้ว่าสิ่งใดดีสิ่งใดชั่ว" ๖ เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าผลจากต้นนั้นกินเป็น
อาหารได้ แถมยังดูน่ากิน และยิ่งอยากได้ชิม เพราะเป็นต้นไม้ที่จะทำให้ฉลาดรอบรู้ นาง
จึงเด็ดผลจากต้นนั้นกิน แล้วนำไปให้สามี และเขาก็กิน ๗ ครั้นแล้วตาของคนทั้งสองก็เห็
นความเป็นจริง เห็นว่ากายของตัวเองเปลือยอยู่ จึงนำใบมะเดื่อมากลัดโยงเข้าด้วยกันไว้ที่
เอวเพื่อปกปิดร่างของตน

๘ แล้วสองคนได้ยินเสียงย่างเท้าของพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าในสวน ขณะที่สายลม
กำลังพัดผ่านในเย็นวันนั้น ชายผู้นั้นกับภรรยาพากันซ่อนตัวในหมู่ต้นไม้ในสวน ไม่ให้
พระองค์เห็นตัว ๙ แต่พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าเรียกเขาโดยกล่าวว่า "เจ้าอยู่ไหน" ๑๐ เขา
พูดว่า "ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพระองค์ในสวน และข้าพเจ้ากลัว เพราะว่ากายของข้าพเจ้า

---

‡ **๒๒๓** รากศัพท์ในภาษาฮีบรู อิช มีความหมายว่า ชาย, อิชา มีความหมายว่า หญิง § **๒๒๔** มัทธิว 19:5; มาระโก 10:7,8

เปลือย ข้าพเจ้าจึงซ่อนตัวอยู่ ๑๑ พระองค์กล่าวว่า ใครบอกเจ้าว่ากายของเจ้าเปลือย
เจ้ากินผลไม้จากต้นไม้ที่เราสั่งห้ามใช่ไหม ๑๒ ชายนั้นพูดว่า หญิงที่พระองค์ให้อยู่กับ
ข้าพเจ้า เอาผลจากต้นไม้มาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็รับประทาน ๑๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้า องค์
พระเจ้าจึงกล่าวกับหญิงนั้นว่า เจ้าทำอะไรลงไป หญิงผู้นั้นพูดว่า งูตัวนั้นลวงหลอก
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงรับประทาน
๑๔ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจึงพูดกับงูว่า
ในจำนวนพวกสัตว์เลี้ยง
และสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง
เจ้านั่นเองที่จะถูกสาปแช่ง
เพราะการกระทำของเจ้าครั้งนี้
เจ้าจะต้องใช้ท้องเลื้อยคลานไป
และต้องกินดินไปตลอดชีวิตของเจ้า
๑๕ เราจะทำให้เจ้าและหญิงผู้นั้นเป็นคู่อริกัน
แม้เชื้อสายของเจ้าและเชื้อสายของนางก็เช่นกัน
เขาจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ
และเจ้าจะฉกส้นเท้าของเขา
๑๖ พระองค์กล่าวกับหญิงนั้นว่า
เราจะทวีความลำบากของเจ้าให้มากขึ้นยามมีครรภ์
รวมถึงความเจ็บปวดยามคลอดลูก
แม้กระนั้นเจ้ายังจะปรารถนาในสามีของเจ้า
และเขาจะเป็นใหญ่เหนือเจ้า
๑๗ แล้วพระองค์ก็กล่าวกับอาดัมว่า เพราะเจ้าฟังเสียงภรรยาของเจ้า และกินผลจากต้น
ที่เราสั่งห้ามไว้ว่า เจ้าอย่ากินจากต้นนั้น
เป็นเพราะเจ้า พื้นดินจึงถูกสาปแช่ง
เจ้าต้องตรากตรำหากินจากพื้นดิน
จนตลอดชีวิตของเจ้า
๑๘ พื้นดินจะทำให้เจ้าต้องเผชิญกับพุ่มไม้หนาม
และพืชพันธุ์ไม้มีหนาม
และต้องกินพืชในทุ่ง
๑๙ กว่าจะได้กิน เจ้าจะต้อง
ทำงานหนักอาบเหงื่อต่างน้ำ
จนกว่าจะกลับคืนเป็นดิน
เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงธุลี
และเจ้าจะต้องกลับไปเป็นผงธุลี
๒๐ อาดัมตั้งชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะว่านางเป็นมารดาของมนุษยชาติทั้งปวง ๒๑
และพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าได้ทำเสื้อขึ้นจากหนังสัตว์สำหรับอาดัมและภรรยาของเขา
และพระองค์สวมเสื้อให้กับเขาทั้งสอง
๒๒ แล้วพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าก็กล่าวต่อไปอีกว่า ดูเถิด มนุษย์นั้นกลายมาเป็น
เหมือนพวกเราแล้ว คือมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เกรงว่าพวกเขาจะยื่นมือไปเด็ดจากต้นไม้
แห่งชีวิตกินเสีย แล้วจะมีชีวิตตลอดไปชั่วนิรันดร์ ๒๓ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า
จึงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน ไปทำไร่ พรวนดิน อันเป็นสิ่งที่พระเจ้าใช้ปั้นตัวเขาขึ้นมา
แต่แรก ๒๔ ครั้นพระองค์ไล่ชายคนนั้นออกไปแล้ว พระองค์ก็ให้ตัวเครูบ*และดาบเพลิงที่
เคลื่อนไหวได้รอบทิศทางมาประจำอยู่ในทิศตะวันออกของสวนเอเดน เพื่อเฝ้าทางเข้าสู่
ต้นไม้แห่งชีวิต

---

* **๓๒๔** ทูตสวรรค์ผู้อารักขา

๔

คาอินและอาแบล

๑ อาดัมสมสู่อยู่กับเอวาภรรยาของตน แล้วนางก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชื่อคาอิน นางพูดว่า “ฉันมีบุตรชายได้เพราะพระผู้เป็นเจ้าช่วยเหลือ” ๒ ต่อมานางได้คลอดบุตรชายเป็นน้องของคาอินชื่ออาแบล อาแบลเป็นคนเลี้ยงฝูงแกะ ส่วนคาอินเป็นคนทำไร่ไถนา ๓ วันเวลาล่วงไป คาอินนำผลที่ได้จากไร่นาเป็นของถวายสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๔ ส่วนอาแบล นำลูกแกะตัวแรกจากฝูงของเขามา และนำส่วนดีที่สุดอันเป็นไขมันของแกะมาให้ พระผู้เป็นเจ้าพอใจอาแบลกับของถวายของเขา ๕ แต่พระองค์กลับไม่พอใจคาอินกับของถวาย ฉะนั้นคาอินจึงเดือดดาลมาก และหน้าตาก็หม่นหมอง ๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับคาอินว่า “ทำไมเจ้าจึงเดือดดาล ทำไมหน้าตาของเจ้าจึงหม่นหมองเช่นนั้น ๗ ถ้าเจ้าทำดี แล้วเราจะไม่รับเจ้าเช่นนั้นหรือ แต่ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็กำลังรอตะครุบเจ้าอยู่ที่ประตู มันต้องการตัวเจ้า เจ้าจะต้องเอาชนะมันให้ได้”

๘ คาอินพูดกับอาแบลน้องชายของตนว่า “เราออกไปที่ทุ่งกันเถิด” เมื่อเขาทั้งสองอยู่ในทุ่ง คาอินโถมตัวเข้าใส่อาแบลน้องชายของตน และฆ่าเขาเสีย ๙ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับคาอินว่า “อาแบลน้องชายของเจ้าอยู่ไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้ามีหน้าที่ดูแลน้องหรือ” ๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “เจ้าทำอะไรลงไป เลือดของน้องชายเจ้ากำลังฟ้องร้องขึ้นมาจากพื้นดิน ๑๑ และบัดนี้เจ้าได้ถูกสาปแช่งจากพื้นดินที่ซึมซับรับเอาเลือดของน้องชายเจ้า ที่หลั่งออกมาเพราะมือของเจ้าเอง ๑๒ เวลาเจ้าทำไร่ไถนา พืชผลจะไม่ให้ผลแก่เจ้าอีกต่อไป เจ้าจะหลบหนีและซัดเซพเนจรไปในโลก” ๑๓ คาอินพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า “โทษของข้าพเจ้าสาหัสเกินที่ข้าพเจ้าจะรับได้ ๑๔ ดูเถิด วันนี้พระองค์ขับไล่ข้าพเจ้าออกจากที่ดิน ข้าพเจ้าก็ต้องไปให้พ้นหน้าพระองค์ ข้าพเจ้าจะหลบหนีและซัดเซพเนจรไปในโลก ใครก็ตามที่พบข้าพเจ้าจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย” ๑๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ถ้าใครฆ่าคาอิน เขาจะได้รับโทษคืน 7 เท่าเป็นการแก้แค้น” แล้วพระผู้เป็นเจ้าทำเครื่องหมายไว้ที่ตัวคาอิน เพื่อว่าเวลาผู้ใดพบกับเขา จะได้ไม่ฆ่าเขา ๑๖ คาอินก็ไปจนพ้นหน้าพระผู้เป็นเจ้า แล้วไปอาศัยอยู่ที่ดินแดนแห่งโนดทางทิศตะวันออกของเอเดน

การเริ่มของวัฒนธรรม

๑๗ คาอินสมสู่อยู่กับภรรยาของตน นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง และตั้งชื่อเมืองตามชื่อของบุตรชายคือเอโนค ๑๘ เอโนคมีบุตรชื่ออิราด และอิราดเป็นบิดาของเมหุยาเอล เมหุยาเอลเป็นบิดาของเมธูชาเอล เมธูชาเอลเป็นบิดาของลาเมค ๑๙ ลาเมคมีภรรยา 2 คน คนหนึ่งชื่ออาดาห์ อีกคนหนึ่งชื่อศิลลาห์ ๒๐ อาดาห์คลอดบุตรชื่อยาบาล ซึ่งเป็นบิดาของกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในกระโจมและเป็นเจ้าของปศุสัตว์ ๒๑ เขามีน้องชายชื่อยูบาล ยูบาลเป็นบรรพบุรุษของบรรดาผู้เล่นพิณสิบสายและปี่ ๒๒ ส่วนศิลลาห์คลอดบุตรชายเช่นกัน ชื่อทูบัลคาอินเป็นช่างตีเหล็กและทองสัมฤทธิ์ซึ่งใช้ประดิษฐ์เครื่องมือสารพัดชนิด น้องสาวของเขาชื่อนาอามาห์

๒๓ ลาเมคพูดกับภรรยาของตนว่า

“อาดาห์และศิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา
ภรรยาลาเมคเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังเราไว้
เราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ
เด็กหนุ่มที่ขูดข่วนให้เราฟกช้ำ
๒๔ ถ้ามีการแก้แค้นให้คาอินเป็น 7 เท่า
การแก้แค้นให้ลาเมคจะเป็น 77 เท่า”

๒๕ อาดัมสมสู่อยู่กับภรรยาของตนเรื่อยมา นางคลอดบุตรชายและตั้งชื่อเขาว่า เสท
เพราะนางพูดว่า □พระเจ้าได้ให้ลูกอีกคนแทนอาแบล เพราะคาอินฆ่าเขา□ ๒๖ เสทได้บุ
ตรชายคนหนึ่ง และตั้งชื่อเขาว่าเอโนช ในเวลานั้นมนุษย์เริ่มร้องเรียกพระนามของพระผู้
เป็นเจ้า

๕

เชื้อสายของอาดัม

๑ บันทึกต่อไปนี้เป็นการลำดับเชื้อสายของอาดัม ในวันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้น พระองค์
สร้างเขาขึ้นตามคุณลักษณะของพระเจ้า ๒ พระองค์สร้างทั้งชายและหญิง พระองค์ให้
พรแก่เขา และเรียกเขาว่า มนุษย์ ๓ เมื่ออาดัมมีอายุได้ 130 ปี ก็มีบุตรชายคนหนึ่งตาม
คุณลักษณะและภาพลักษณ์ของเขาเอง และตั้งชื่อเขาว่า เสท ๔ หลังจากเสทเกิดแล้ว อาด
ัมมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 800 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๕ อาดัมมีอายุยืนถึง 930 ปี
แล้วก็สิ้นชีวิต
๖ เมื่อเสทมีอายุได้ 105 ปี เขามีบุตรชื่อเอโนช ๗ หลังจากเอโนชเกิด เสทมีชีวิตอยู่ต่อไป
อีก 807 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๘ เสทมีอายุยืนถึง 912 ปี แล้วก็สิ้นชีวิต
๙ เมื่อเอโนชมีอายุได้ 90 ปี เขามีบุตรชื่อเคนัน ๑๐ หลังจากเคนันเกิด เอโนชมีชีวิตอยู่ต่อ
ไปอีก 815 ปี มีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๑๑ ก่อนสิ้นชีวิตเอโนชมีอายุยืนถึง 905 ปี
๑๒ เมื่อเคนันมีอายุได้ 70 ปี เขาให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล ๑๓ หลังจากมาหะลาเลล
เกิด เคนันมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 840 ปี มีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๑๔ เคนันมีอายุยืนถึง 910
ปี แล้วก็สิ้นชีวิต
๑๕ เมื่อมาหะลาเลลมีอายุได้ 65 ปี ก็มีบุตรชื่อยาเรด ๑๖ หลังจากยาเรดเกิด มาหะลาเล
ลมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 830 ปี มีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๑๗ มาหะลาเลลมีอายุยืนถึง 895 ปี
แล้วก็สิ้นชีวิต
๑๘ เมื่อยาเรดมีอายุได้ 162 ปี ก็มีบุตรชื่อเอโนค ๑๙ หลังจากเอโนคเกิด ยาเรดมีชีวิตอยู่
ต่อไปอีก 800 ปี มีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๒๐ ยาเรดมีอายุยืนถึง 962 ปี แล้วก็สิ้นชีวิต
๒๑ เมื่อเอโนคมีอายุได้ 65 ปีก็มีบุตรชื่อเมธูเสลาห์ ๒๒ เอโนคดำเนินชีวิตในทางของ
พระเจ้า หลังจากเมธูเสลาห์เกิด เอโนคมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 300 ปี มีบุตรชายหญิงอีกหลาย
คน ๒๓ เอโนคมีอายุยืนถึง 365 ปี ๒๔ เอโนคดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า และไม่มีใครเห็น
หน้าเขาอีกเลย เพราะว่าพระเจ้ารับตัวเขาไป
๒๕ เมื่อเมธูเสลาห์มีอายุได้ 187 ปี ก็มีบุตรชื่อลาเมค ๒๖ หลังจากลาเมคเกิด เมธูเสลาห์มี
ชีวิตอยู่ต่อไปอีก 782 ปี มีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๒๗ เมธูเสลาห์มีอายุยืนถึง 969 ปี แล้ว
ก็สิ้นชีวิต
๒๘ เมื่อลาเมคมีอายุได้ 182 ปี ก็มีบุตรชายคนหนึ่ง ๒๙ และตั้งชื่อเขาว่า โนอาห์ พลางพูด
ว่า □พื้นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้สาปแช่งไว้เป็นเหตุให้เราต้องตรากตรำทำงาน และลูกคนนี้
จะเป็นผู้แบ่งเบาภาระของเรา□ ๓๐ หลังจากโนอาห์เกิด ลาเมคมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 595 ปี
และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ๓๑ ลาเมคมีอายุยืนถึง 777 ปี แล้วก็สิ้นชีวิต
๓๒ เมื่อโนอาห์มีอายุได้ 500 ปี ก็มีบุตรชายชื่อเชม ฮามและยาเฟท

๖

ความชั่วของมนุษยชาติ

๑ เมื่อจำนวนมนุษย์เริ่มทวีขึ้นบนแผ่นดิน และให้กำเนิดบุตรหญิง ๒ บรรดาบุตรของพระ
เจ้าเห็นว่าพวกบุตรหญิงของมนุษย์งามนัก จึงเลือกไว้เป็นภรรยา ๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าว

ว่า วิญญาณของเรามิได้ดำรงอยู่ในมนุษย์ตลอดกาล เพราะมนุษย์เป็นก็เพียงเนื้อหนัง
และจะมีอายุเพียง 120 ปี ๔ ในสมัยนั้นมีพวกเนฟิลอยู่บนแผ่นดินโลกแล้ว* ซึ่งต่อมาภาย
หลังก็ยังคงมีอยู่ เวลาบรรดาบุตรของพระเจ้าไปหลับนอนอยู่กับพวกบุตรหญิงของมนุษย์
พวกเขาก็ให้กำเนิดลูกหลานที่เป็นวีรบุรุษมีชื่อเสียงมาแต่ครั้งโบราณกาล
๕ พระผู้เป็นเจ้าได้เห็นความชั่วมากมายในตัวมนุษย์บนแผ่นดินโลก และล้วนแต่มีใจคิด
มุ่งร้ายอยู่ตลอดเวลา ๖ พระผู้เป็นเจ้ารู้สึกเสียใจที่ได้สร้างมนุษย์ขึ้นมาบนแผ่นดินโลก
พระองค์เศร้าใจยิ่งนัก ๗ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวว่า เราจะกวาดล้างมนุษย์ที่เราได้
สร้าง ทั้งมนุษย์ สัตว์ สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศให้สิ้นไปจากแผ่นดินโลก เพราะเรา
เสียใจที่เราได้สร้างพวกเขาขึ้นมา ๘ แต่โนอาห์เป็นผู้ที่โปรดปรานในสายตาของพระผู้เป็น
เจ้า

โนอาห์เป็นที่พอใจของพระเจ้า

๙ การลำดับเชื้อสายของโนอาห์เป็นดังนี้ โนอาห์เป็นผู้มีความชอบธรรม และไร้ข้อตำหนิ
ตลอดทั้งชีวิต โนอาห์ดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า ๑๐ โนอาห์มีบุตรชาย 3 คนชื่อ เชม ฮาม
และยาเฟท
๑๑ แต่ว่าแผ่นดินโลกได้เสื่อมศีลธรรมลงในสายตาของพระเจ้า และเต็มด้วยความป่า
เถื่อน ๑๒ และพระเจ้ามองเห็นว่าคนบนแผ่นดินโลกไร้ศีลธรรม เพราะมนุษย์ทั้งปวงบน
โลกล้วนแต่ประพฤติผิดศีลธรรม ๑๓ พระเจ้ากล่าวกับโนอาห์ว่า เราตัดสินใจจะทำให้ชีวิต
ของมนุษย์ทุกคนจบสิ้นลง เพราะมนุษย์ทำให้แผ่นดินโลกเต็มด้วยความป่าเถื่อน คอยดู
เถิด เราจะทำลายพวกเขาจนหมดสิ้นไปจากแผ่นดินโลก ๑๔ เจ้าจงต่อเรือใหญ่ด้วยไม้สน
โกเฟอร์ให้ตัวเอง ภายในก็กั้นเป็นห้องๆ และใช้ชันยาเรือทั้งข้างในและข้างนอก ๑๕ จงสร้าง
เรือตามนี้เถิด ให้เรือมีความยาว 300 ศอก กว้าง 50 ศอก และสูง 30 ศอก ๑๖ ทำหลังคา
เรือโดยมีช่องว่างลงมาจรดผนังตอนบนสุด 1 ศอก และตั้งประตูเรือที่ด้านข้าง มีชั้นล่าง
ชั้นกลาง และชั้นบน ๑๗ คอยดูเถิด เรานี่แหละจะบันดาลให้น้ำท่วมแผ่นดินโลก เพื่อทำลาย
ร่างของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่มีลมหายใจทั่วทั้งโลก ทุกสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะตาย ๑๘ แต่
เราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และเจ้าจะเข้าไปในเรือใหญ่ ตัวเจ้าเองพร้อมกับ
บุตรชายของเจ้า ภรรยาของเจ้า และบุตรสะใภ้ของเจ้า ๑๙ เจ้าจงพาสิ่งมีชีวิตทุกชนิดเข้าไป
ในเรือ ชนิดละคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมียเพื่อให้มีชีวิตรอดอยู่กับเจ้า ๒๐ นกทุกชนิด สัตว์ทุกชนิด
สัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดินทุกชนิด ชนิดละคู่จะมาหาเจ้า เพื่อให้เจ้าดูแลให้มีชีวิตอยู่รอด
๒๑ และจงสะสมของกินทุกชนิดสำหรับตัวเจ้า เพื่อใช้เป็นอาหารของเจ้าและของพวกสัตว์
ด้วย ๒๒ โนอาห์กระทำตามนั้น เขาทำทุกสิ่งที่พระเจ้าสั่งเขา

๗

น้ำท่วมครั้งใหญ่

๑ ครั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโนอาห์ว่า จงเข้าไปในเรือใหญ่ ทั้งตัวเจ้าและทุกคนใน
ครอบครัว เพราะเราเห็นแล้วว่า จากบรรดาผู้คนสมัยนี้ เจ้าเป็นคนที่มีความชอบธรรมใน
สายตาของเรา ๒ จงเอาสัตว์ที่สะอาดชนิดละ 7 คู่ ทั้งตัวผู้และคู่ของมันเอง และสัตว์ที่มี
มลทิน*ชนิดละคู่ ทั้งตัวผู้และคู่ของมันเองไปกับเจ้า ๓ อีกทั้งนกในอากาศด้วย ตัวผู้และตัว
เมียชนิดละ 7 คู่ เพื่อให้มีชีวิตคงไว้สืบพันธุ์ต่อไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก ๔ เพราะว่าอีก 7 วัน เรา

---

* ๖๔ บางคนเข้าใจว่า เนฟิลเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ฉบับกันดารวิถี 13:33 * ๗๒
คือสัตว์ที่พระเจ้าไม่นับว่าควรใช้เป็นอาหารสำหรับรับประทาน หรือใช้เป็นเครื่องสักการะได้

จะให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก 40 วัน 40 คืน และเราจะกวาดล้างสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งที่เราได้สร้างไว้ ให้สิ้นไปจากแผ่นดิน□ ๕ แล้วโนอาห์ก็ทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาทุกประการ

๖ เวลาที่น้ำท่วมแผ่นดินโลก โนอาห์มีอายุได้ 600 ปี ๗ โนอาห์กับบุตรชาย ภรรยาของเขา กับบุตรสะใภ้เข้าไปในเรือใหญ่ด้วยกัน เพื่อให้พ้นจากภัยน้ำท่วม ๘ บรรดาสัตว์ที่สะอาด และสัตว์ที่มีมลทิน พวกนกและทุกสิ่งที่เลื้อยคลานบนดิน ๙ เดินกันเป็นคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ต่างก็เข้าไปในเรือใหญ่กับโนอาห์ ตามที่พระเจ้าได้บัญชาโนอาห์ไว้ ๑๐ หลังจากนั้น 7 วันน้ำก็เริ่มท่วมแผ่นดินโลก

๑๑ เมื่อโนอาห์อายุได้ 600 ปี ในวันทีสิบเจ็ดของเดือนที่สอง วันนั้นเอง บ่อน้ำพุทุกแห่งทะลักออกมาจากห้วงน้ำลึก และประตูน้ำในสวรรค์ก็เปิดออก ๑๒ แล้วฝนก็ตกลงบนแผ่นดินโลกตลอด 40 วัน 40 คืน ๑๓ ในวันเดียวกันนั้นเอง โนอาห์กับเชม ฮาม และยาเฟท บุตรชายของเขา รวมทั้งภรรยาของโนอาห์และบุตรสะใภ้ทั้งสามก็เข้าไปในเรือใหญ่ด้วยกัน ๑๔ ทั้งพวกเขาและสัตว์ป่าทั้งหมดตามชนิดของมัน สัตว์เลี้ยงทั้งหมดตามชนิดของมัน ทุกสิ่งที่เลื้อยคลานบนดินตามชนิดของมัน นกทั้งหลายตามชนิดของมันคือ นกทุกชนิด ๑๕ สัตว์ที่มีชีวิตที่มีลมหายใจเดินกันเป็นคู่ๆ เข้าไปหาโนอาห์ในเรือใหญ่ ๑๖ พวกที่ได้เข้าไปเป็นสัตว์ที่มีชีวิตตัวผู้และตัวเมีย พวกมันเข้าไปตามที่พระเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ปิดประตูตามหลังโนอาห์

๑๗ น้ำท่วมแผ่นดินโลกตลอด 40 วัน ระดับน้ำก็เพิ่มขึ้น ทำให้เรือใหญ่ลอยสูงเหนือแผ่นดินโลก ๑๘ น้ำปริมาณมหาศาลเพิ่มขึ้นมา และได้ท่วมแผ่นดินโลกสูงขึ้นทุกที เรือใหญ่จึงลอยอยู่บนผิวน้ำ ๑๙ และน้ำปริมาณมหาศาล ได้ท่วมแผ่นดินโลกจนท่วมเทือกเขาสูงทุกแห่งที่อยู่ใต้ฟ้าจนมิด ๒๐ น้ำท่วมเหนือเทือกเขา ระดับน้ำสูงเกินยอดเขาขึ้นไปอีกประมาณ 15 ศอก ๒๑ และสิ่งมีชีวิตที่เคยเคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลกก็ตายสิ้น ไม่ว่าจะเป็นนก สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า สิงที่เลื้อยคลานบนดิน และมนุษย์ทุกคน ๒๒ ทุกสิ่งที่หายใจเข้าออกทางจมูกในยามอาศัยอยู่บนพื้นทีแห้งล้วนตายหมด ๒๓ พระองค์กวาดล้างสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งที่อยู่บนพื้นดิน ทั้งมนุษย์ สัตว์ สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ สีงเหล่านี้ถูกกวาดล้างไปจากแผ่นดินโลก จะมีเหลืออยู่ก็แต่โนอาห์และทุกชีวิตที่อยู่กับเขาในเรือใหญ่ ๒๔ น้ำปริมาณมหาศาลท่วมจนมิดแผ่นดินโลกนานถึง 150 วัน

๘

น้ำหยุดท่วม

๑ แต่ว่าพระเจ้าระลึกถึงโนอาห์ สัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยงทั้งปวงที่อยู่กับเขาในเรือใหญ่ จึงทำให้เกิดลมพัดบนแผ่นดินโลก และระดับน้ำก็ลดลง ๒ บ่อน้ำพุแห่งห้วงน้ำลึกและประตูน้ำในสวรรค์ถูกปิด ฝนจากฟ้าก็หยุด ๓ น้ำบนแผ่นดินโลกก็ลดระดับลงไปเรื่อยๆ หลังจาก 150 วันแล้ว ระดับน้ำก็ลดลงต่ำ ๔ ในวันทีสิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด เรือใหญ่ได้ลอยไปเกยตื้นอยู่บนเทือกเขาอารารัต* ๕ น้ำลดระดับลงไปเรื่อยๆ จนถึงเดือนที่สิบ วันแรกของเดือนที่สิบยอดเขาเริ่มโผล่ให้เห็น

๖ สีสิบวันต่อมา โนอาห์เปิดหน้าต่างเรือใหญ่ที่เขาทำไว้ ๗ และปล่อยนกกาตัวหนึ่งออกไป มันบินไปมาจนกระทั่งน้ำแห้งไปจากแผ่นดินโลก ๘ แล้วโนอาห์ก็ปล่อยให้นกพิราบตัวหนึ่งออกไป เพื่อดูว่าน้ำลดถึงผิวดินแล้วหรือยัง ๙ แต่นกพิราบไม่มีที่เกาะ จึงบินกลับมาหาเขาที่เรือใหญ่ เพราะว่าน้ำยังท่วมทั่วผิวแผ่นดินโลกอยู่ ดังนั้นเขาจึงยื่นมือให้นกเกาะและนำกลับเข้ามาอยู่ในเรือใหญ่กับเขาอีก ๑๐ เขารอต่อไปอีก 7 วัน จึงได้ปล่อยให้นกพิราบบินออก

* ๘□๔ เทือกเขาอารารัตอยู่ในประเทศตุรกี

ไปจากเรือใหญ่อีกครั้ง ๑๑ และนกก็กลับมาหาเขาในเวลาเย็น ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเขียวสดที่จิกได้มา โนอาห์จึงทราบว่าน้ำได้ลดลงจากแผ่นดินแล้ว ๑๒ เขารอต่อไปอีก 7 วัน ครั้งนี้เมื่อเขาปล่อยนกพิราบออกไป มันไม่ได้บินกลับมาหาเขาอีกเลย

๑๓ โนอาห์อายุได้ 601 ปี ในวันแรกของเดือนที่หนึ่ง น้ำได้แห้งเหือดไปจากแผ่นดินโลก โนอาห์จึงเปิดช่องหลังคาเรือใหญ่ออกและสังเกตเห็นว่าผิวดินแห้งแล้ว ๑๔ วันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง แผ่นดินโลกแห้งสนิท ๑๕ แล้วพระเจ้ากล่าวกับโนอาห์ว่า ๑๖ จงออกไปจากเรือใหญ่ เจ้าจงให้ภรรยาของเจ้า บุตรชายและบุตรสะใภ้ของเจ้าไปกับเจ้า ๑๗ พาสัตว์ป่าทั้งปวงที่อยู่กับเจ้าไปด้วย สัตว์ที่มีชีวิตอย่างพวกนก สัตว์เลี้ยง และสัตว์เลื้อยคลานที่สามารถเลื้อยได้บนดิน เพื่อจะได้แพร่พันธุ์ออกไปบนแผ่นดินโลก ให้มีลูกดกเพื่อทวีจำนวนขึ้นบนแผ่นดิน ๑๘ แล้วโนอาห์ก็ออกไป บุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้ก็ตามเขาไปด้วย ๑๙ สัตว์ป่าทั้งหมด สัตว์เลื้อยคลาน นกทุกชนิด และทุกสิ่งที่คลานบนดินก็ออกไปจากเรือใหญ่เป็นหมู่ตามชนิดของมัน

สัญญาของพระเจ้ามีต่อโนอาห์

๒๐ ครั้นแล้ว โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และเลือกเอาสัตว์ที่สะอาดบางตัวในกลุ่มสัตว์เลี้ยงและนก ไปเผาที่แท่นบูชาเป็นของถวาย ๒๑ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้กลิ่นหอมอันน่าพอใจ พระผู้เป็นเจ้าคิดว่า เราจะไม่สาปแช่งพื้นดินเพราะมนุษย์อีก ถึงแม้ว่ามนุษย์มีจิตใจชั่วร้ายตั้งแต่เยาว์วัย และเราจะไม่ทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหลายเหมือนกับที่เราได้ทำไปแล้วอีก ๒๒ ตราบที่แผ่นดินโลกยังคงอยู่ ฤดูกาล เช่นฤดูหว่านเมล็ดกับฤดูเก็บเกี่ยว วันเวลาที่เหน็บหนาวและร้อนระอุ ฤดูร้อนกับฤดูหนาว วันและคืน ก็จะไม่มีวันหยุดลง

๙

พันธสัญญาที่พระเจ้าทำกับโนอาห์

๑ แล้วพระเจ้าก็อวยพรโนอาห์กับบุตรของเขา และกล่าวว่า จงเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ทวีขึ้นจนเต็มแผ่นดินโลก ๒ สัตว์ป่าในโลก นกในอากาศ สัตว์เลื้อยคลานบนดิน และปลาในทะเลทุกตัวจะกลัวและยำเกรงพวกเจ้า และจะอยู่ใต้อำนาจของเจ้าด้วย ๓ ทุกสิ่งที่มีชีวิตและเคลื่อนไหวได้มีไว้ให้เจ้ากินเป็นอาหาร เหมือนๆ กับพืชผักที่เราให้ เราให้ทุกสิ่งแก่เจ้าแล้ว ๔ มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าไม่ควรกิน คือเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดคั่งค้างอยู่ เพราะเลือดคือชีวิต ๕ เลือดของเจ้าคือชีวิตของเจ้า เป็นธุระของเราที่จะต้องจัดการคือ เราจะคิดบัญชีกับสัตว์ป่าทุกตัวที่ฆ่ามนุษย์ เราจะคิดบัญชีกับคนที่ฆ่าเอาชีวิตเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
๖ ใครก็ตามที่ทำให้มนุษย์ต้องหลั่งเลือด
เลือดของเขาก็ต้องหลั่งออกโดยมนุษย์เช่นกัน
เพราะว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์
ตามคุณลักษณะของพระองค์เอง
๗ จงเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ทวีขึ้นจนเต็มแผ่นดินโลก

๘ แล้วพระเจ้ากล่าวกับโนอาห์และบุตรของเขาว่า ๙ ดูเถิด เราทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้าและกับผู้สืบเชื้อสายของเจ้าต่อจากเจ้าไปอีก ๑๐ และกับสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งที่อยู่กับเจ้า ได้แก่ นก สัตว์เลี้ยง และสัตว์ป่าทั้งปวงในโลกที่อยู่และออกมาจากเรือใหญ่พร้อมกับเจ้า ๑๑ เราทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้าไว้ว่า เราจะไม่ทำให้สิ่งมีชีวิตถูกน้ำท่วมตายทั้งหมดอีก และจะไม่มีวันที่น้ำจะท่วมทำลายแผ่นดินโลกอีก ๑๒ และพระเจ้ากล่าวว่า นี่คือสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาที่เราทำไว้ระหว่างเรากับเจ้าและกับสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่อยู่กับเจ้าตราบจนถึงทุกชาติพันธุ์ ๑๓ เราวางรุ้งของเราไว้บนเมฆ ซึ่งจะเป็นสัญลักษณ์แห่ง

พันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก ๑๔ ยามใดที่เมฆปกคลุมเหนือแผ่นดินโลก และรุ้งปรากฏบนเมฆ ๑๕ เราก็จะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีไว้ระหว่างเรากับเจ้าและสิ่งมีชีวิตทุกชนิด และน้ำจะไม่ท่วมจนถึงขั้นทำลายทุกชีวิตอีกเลย ๑๖ เวลารุ้งปรากฏบนเมฆ เรามองดูรุ้ง และจะระลึกถึงพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่อยู่บนแผ่นดินโลก" ๑๗ พระเจ้ากล่าวกับโนอาห์ว่า "นี่คือสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้ระหว่างเรากับสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนแผ่นดินโลก"

บุตรของโนอาห์

๑๘ บรรดาบุตรของโนอาร์ที่ออกไปจากเรือใหญ่คือเชม ฮาม และยาเฟท ฮามเป็นบิดาของคานาอัน ๑๙ บุตร 3 คนของโนอาห์นี้แหละที่เป็นบรรพบุรุษของปวงชนทั้งหลายในโลก

๒๐ โนอาห์เป็นชาวไร่และได้ทำสวนองุ่น ๒๑ เขาดื่มเหล้าองุ่นจนเมามาย นอนเปลือยกายอยู่ในกระโจมของเขา ๒๒ ครั้นฮามบิดาของคานาอันเห็นว่าบิดาของตนเปลือยกายอยู่จึงบอกพี่น้องทั้งสองของเขาที่อยู่ข้างนอก ๒๓ เชมกับยาเฟทจึงหยิบผ้าผืนหนึ่งคลุมเข้าที่ไหล่ของตน แล้วเดินหันหลังไปห่มร่างบิดาที่เปลือยอยู่ ทั้งสองไม่ได้หันกลับไปดูจึงไม่เห็นร่างเปลือยของบิดา

๒๔ เมื่อโนอาห์สร่างเมา เขาทราบว่าบุตรชายคนเล็กทำอะไรต่อเขา ๒๕ เขาพูดว่า
"ขอสาปแช่งคานาอัน
ให้เขาเป็นทาสที่ต่ำต้อยที่สุด
ในบรรดาทาสแก่พี่น้องของเขาเอง"
๒๖ แล้วเขาก็พูดต่อไปอีกว่า
"สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเชม
และให้คานาอันเป็นทาสของเขา
๒๗ ขอให้พระเจ้าขยายเขตแดนแก่ยาเฟท*
และให้เขาไปอาศัยในกระโจมของเชม
และคานาอันจงเป็นทาสของเขา"

๒๘ หลังจากน้ำท่วมครั้งนั้น โนอาห์มีชีวิตอยู่ต่ออีก 350 ปี ๒๙ เมื่อสิ้นชีวิตโนอาห์มีอายุยืนถึง 950 ปี

๑๐

ต้นตระกูลของบรรดาประชาชาติ

๑ ลำดับเชื้อสายของบรรดาบุตรของโนอาห์มีดังนี้คือ เชม ฮาม และยาเฟท หลังจากน้ำท่วมครั้งนั้นแล้ว ทั้งสามต่างมีบุตรชายหลายคน

๒ ยาเฟทมีบุตรชื่อ โกเมอร์ มาโกก มาดัย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทิราส ๓ โกเมอร์มีบุตรชื่อ อัชเคนัส รีฟาท และโทการ์มาห์ ๔ ยาวานมีบุตรชื่อ เอลีชาห์ ทาร์ชิช คิทธิม และโดดานิม ๕ เชื้อสายจากคนเหล่านี้มีต้นกำเนิดจากแถบชายฝั่งทะเลของบรรดาประชาชาติ แล้วขยายถิ่นฐานออกไปในดินแดนของตน ต่างก็มีภาษาของตนเอง แยกออกเป็นครอบครัวต่างๆ และประชาชาติของพวกเขา

๖ ฮามมีบุตรชื่อ คูช อียิปต์ พูต และคานาอัน ๗ คูชมีบุตรชื่อ เส-บา ฮาวิลาห์ สับทาห์ ราอามาห์ และสับเท-คา ราอามาห์มีบุตรชื่อ เช-บา และเดดาน ๘ คูชเป็นบิดาของนิมโรด ซึ่งเป็นนักรบผู้เก่งกล้าคนแรกในแผ่นดินโลก ๙ นิมโรดเป็นนายพรานผู้เก่งกล้าในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ถึงกับมีคำกล่าวกันว่า "เหมือนกับนิมโรดนายพรานผู้เก่งกล้าในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า" ๑๐ ในระยะแรกเริ่ม อาณาจักรของเขามีเพียงเมืองบาเบล เอเรก อัคคัด

---

* **๙๑๒๗** ยาเฟท คำนี้ออกเสียงในภาษาฮีบรู มีความหมายว่า ขยาย

และคาลเนห์ ซึ่งอยู่ในดินแดนชินาร์* ๑๑ จากนั้นก็ขยายไปในดินแดนอัชชูร์ และสร้างเมือง
นีนะเวห์ เมืองเรโหโบทอีร์ เมืองคาลาห์ ๑๒ และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนีนะเวห์กับ
เมืองคาลาห์อันเป็นเมืองใหญ่ ๑๓ อียิปต์เป็นบิดาของชาวลูด อานาม เลหาบ นัฟทูฮ์ ๑๔ ปัท
รุส คัสลูฮ์ (ต้นกำเนิดของชาวฟีลิสเตีย□ และชาวคัฟโทร์

๑๕ คานาอันเป็นบิดาของไซดอนผู้เป็นบุตรหัวปี คนต่อไปชื่อเฮท ๑๖ ชาวเยบุส ชาวอาโมร์
ชาวเกอร์กาช ๑๗ ชาวฮีว ชาวอาร์คี ชาวสินี ๑๘ ชาวอาร์วัด ชาวเศมาร์ และชาวฮามัท หลัง
จากนั้นบรรดาครอบครัวของชาวคานาอันก็ขยายถิ่นฐานออกไป ๑๙ เขตแดนของชาวคานา
อันเริ่มจากเมืองไซดอนลงไปทิศทางเมืองเก-ราร์จนถึงเมืองกาซา และไปทิศทางเมืองโส
โดม โกโมราห์ อัดมาห์ เศโบยิมจนถึงเมืองลาชา ๒๐ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของฮาม ตาม
ครอบครัว ภาษา ดินแดน และประชาชาติของพวกเขา

๒๑ เชมพี่ชายคนโตของยาเฟทมีบุตรชายด้วย ซึ่งเป็นต้นตระกูลของบุตรชายทั้งปวงของ
เอเบอร์ ๒๒ เชมมีบุตรชื่อ เอลาม อัชชูร์ อาร์ปัคชาด ลูด และอารัม ๒๓ อารัมมีบุตรชื่อ อูส
ฮูล เกเธอร์ และมัช ๒๔ อาร์ปัคชาดเป็นบิดาของเชลาห์ และเชลาห์มีบุตรชื่อเอเบอร์ ๒๕ เอ
เบอร์มีบุตร 2 คน คนหนึ่งชื่อเปเลก† เป็นเพราะว่าในสมัยของเขามีการแบ่งแยกดินแดน
กัน และน้องชายของเขาชื่อ โยกทาน ๒๖ โยกทานเป็นบิดาของอัลโมดัด เชเลฟ ฮาซาร์มา
เวท เยราห์ ๒๗ ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ ๒๘ โอบาล อาบีมาเอล เช-บา ๒๙ โอฟีร์ ฮาวิลาห์ โย
บับ คนเหล่านี้เป็นบุตรของโยกทาน ๓๐ อาณาเขตที่พวกเขาอาศัยอยู่ก็เริ่มจากเมืองเม-ชา
ไปทางเสฟาร์ ที่ภูเขาด้านตะวันออก ๓๑ คนเหล่านี้เป็นบุตรของเชม ตามครอบครัว ภาษา
ดินแดน และประชาชาติของพวกเขา

๓๒ นี่คือบรรดาครอบครัวของบุตรชายของโนอาห์ ตามลำดับเชื้อสาย และประชาชาติ
ของพวกเขา บรรดาประชาชาติก็ได้ขยายถิ่นฐานออกไปทั่วแผ่นดินโลก หลังเหตุการณ์น้ำ
ท่วมครั้งนั้น

๑๑

หอบาเบล

๑ ในครั้งนั้น มนุษย์พูดภาษาเดียวกัน ใช้คำๆ เดียวกัน ๒ ต่อมาผู้คนย้ายถิ่นฐานจากทาง
ทิศตะวันออก มาพบที่ราบในดินแดนชินาร์ และได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ๓ พวกเขาพูดกันว่า
□มาเถิด เรามาทำอิฐกัน แล้วเผาให้แข็ง□ และพวกเขาก็มีอิฐใช้แทนหิน และยางมะตอยใช้
แทนปูนสอ ๔ แล้วพวกเขาก็พูดว่า □มาเถิด เรามาสร้างเมืองของพวกเราเอง ก่อหอคอยให้
ยอดสูงระฟ้า สร้างชื่อเสียงให้ตัวเราเอง และเราจะได้ไม่ต้องระเหเร่ร่อนไปทั่วแผ่นดินโลก□
๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้าลงมาดูเมืองและหอคอยที่บรรดาบุตรของมนุษย์ได้สร้างไว้ ๖ พระผู้เป็น
เจ้ากล่าวว่า □ดูเถิด พวกเขาเป็นชนชาติเดียวกัน ใช้ภาษาเดียว นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของ
สิ่งที่เขาจะกระทำกัน มาบัดนี้ ไม่มีสิ่งใดจะยับยั้งพวกเขาไว้ได้หากว่าเขาประสงค์จะทำ ๗ มา
เถิด เราลงไปทำให้ภาษาที่นั่นสับสน เขาจะได้ไม่เข้าใจกันและกันอีกต่อไป□ ๘ ดังนั้น พระผู้
เป็นเจ้าทำให้พวกเขาระเหเร่ร่อนออกจากที่นั่นไปจนทั่วแผ่นดินโลก จึงหยุดสร้างเมืองนั้น
๙ ฉะนั้นชื่อของเมืองนั้นคือ บาเบล เนื่องจากเป็นทีที่พระผู้เป็นเจ้าทำให้ภาษาของคนทั้ง
โลกสับสน และพระผู้เป็นเจ้าทำให้พวกเขาต้องระเหเร่ร่อนจากที่นั่นไปจนทั่วแผ่นดินโลก

ลำดับเชื้อสายของเชม

๑๐ นี่คือลำดับเชื้อสายของเชม 2 ปีหลังจากน้ำท่วม เชมมีอายุได้ 100 ปีก็มีบุตรชายคน
หนึ่งชื่ออาร์ปัคชาด ๑๑ หลังจากอาร์ปัคชาดเกิดแล้ว เชมมีอายุอยู่ต่อไปอีก 500 ปี และมีบุ
ตรชายหญิงอีกหลายคน

---

* **๑๐□๑๐** ชินาร์ คือบาบิโลน † **๑๐□๒๕** รากศัพท์ของชื่อ เปเลก มีความหมายในภาษาฮีบรูว่า แบ่งแยก

๑๒ เมื่ออาร์ปัคชาดมีอายุได้ 35 ปีก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเชลาห์ ๑๓ หลังจากเชลาห์เกิดแล้ว อาร์ปัคชาดมีอายุอยู่ต่อไปอีก 403 ปี และมีทั้งบุตรชายหญิงอื่นๆ ต่อมาอีก
๑๔ เมื่อเชลาห์มีอายุได้ 30 ปีก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเอเบอร์ ๑๕ หลังจากเอเบอร์เกิดแล้ว เชลาห์มีอายุอยู่ต่อไปอีก 403 ปี และมีทั้งบุตรชายหญิงอื่นๆ ต่อมาอีก
๑๖ เมื่อเอเบอร์มีอายุได้ 34 ปีก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเปเลก ๑๗ หลังจากเปเลกเกิดแล้วเอเบอร์มีอายุอยู่ต่อไปอีก 430 ปี และมีทั้งบุตรชายหญิงอื่นๆ ต่อมาอีก
๑๘ เมื่อเปเลกมีอายุได้ 30 ปีก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเรอู ๑๙ หลังจากเรอูเกิดแล้วเปเลกมีอายุอยู่ต่อไปอีก 209 ปี และมีทั้งบุตรชายหญิงอื่นๆ ต่อมาอีก
๒๐ เมื่อเรอูมีอายุได้ 32 ปีก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเสรุก ๒๑ หลังจากเสรุกเกิดแล้วเรอูมีอายุอยู่ต่อไปอีก 207 ปี และมีทั้งบุตรชายหญิงอื่นๆ ต่อมาอีก
๒๒ เมื่อเสรุกมีอายุได้ 30 ปีก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อนาโฮร์ ๒๓ หลังจากนาโฮร์เกิดแล้วเสรุกมีอายุอยู่ต่อไปอีก 200 ปี และมีทั้งบุตรชายหญิงอื่นๆ ต่อมาอีก
๒๔ เมื่อนาโฮร์มีอายุได้ 29 ปีก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเทราห์ ๒๕ หลังจากเทราห์เกิดแล้วนาโฮร์มีอายุอยู่ต่อไปอีก 119 ปี และมีทั้งบุตรชายหญิงอื่นๆ ต่อมาอีก
๒๖ เมื่อเทราห์มีอายุได้ 70 ปีก็มีบุตรชายชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน
๒๗ ลำดับเชื้อสายบรรดาบุตรของเทราห์มีดังนี้คือ เทราห์เป็นบิดาของอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานเป็นบิดาของโลท ๒๘ ฮารานเสียชีวิตบนแผ่นดินของญาติพี่น้องของตนก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดา คือที่เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ๒๙ อับรามและนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามชื่อซาราย ภรรยาของนาโฮร์ชื่อมิลคาห์ซึ่งเป็นบุตรหญิงของฮาราน ฮารานเป็นบิดาของมิลคาห์และอิสคาห์ ๓๐ ซารายเป็นหมัน จึงไม่มีบุตร
๓๑ เทราห์พาอับรามบุตรชายของตนกับโลทหลานชายผู้เป็นบุตรของฮาราน อีกทั้งซารายบุตรสะใภ้ของตนซึ่งเป็นภรรยาของอับราม ออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดียเพื่อไปยังแผ่นดินคานาอัน แต่เมื่อมาถึงเมืองฮารานแล้ว ก็ได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ๓๒ เมื่อมีอายุได้ 205 ปี เทราห์ก็เสียชีวิตในเมืองฮาราน

๑๒

พระเจ้าบัญชาอับราม

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอับรามว่า "เจ้าจงไปจากดินแดนของเจ้า จากญาติพี่น้องและครัวเรือนของบิดาของเจ้า มุ่งหน้าไปสู่ดินแดนที่เราจะชี้ให้เจ้าดู* ๒ เราจะให้ประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นมาจากตัวเจ้า และเราจะให้พรแก่เจ้า เราจะทำให้ชื่อของเจ้าเป็นที่รู้จักแพร่หลายออกไป และเจ้าจะเป็นผู้ที่ทำให้ผู้อื่นได้รับพร ๓ เราจะอวยพรบรรดาผู้ที่อวยพรเจ้า และเราจะสาปแช่งคนที่สาปแช่งเจ้า และมนุษย์ทั้งปวงในโลกจะได้รับพรโดยผ่านเจ้า†"
๔ ครั้นแล้วอับรามก็ออกเดินทางไป ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบอกไว้ โลทก็ร่วมทางไปกับท่านด้วย ขณะที่อับรามออกเดินทางไปจากเมืองฮารานมีอายุได้ 75 ปี ๕ อับรามพาซารายภรรยาของตน กับโลทบุตรของน้องชายและทรัพย์สิงของที่ได้สะสมไว้ รวมทั้งบรรดาผู้คนที่มีอยู่จากเมืองฮาราน ออกเดินทางเพื่อไปยังแผ่นดินคานาอัน จนได้มาถึงยังที่หมาย คือแผ่นดินคานาอัน ๖ อับรามเดินทางผ่านเข้าไปในแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่แห่งหนึ่งในเมืองเชเคมคือ ที่ต้นโอ๊กแห่งโมเรห์ เป็นแผ่นดินที่ชาวคานาอันอาศัยอยู่ในเวลานั้น ๗ พระ

* **๑๒๑** กิจการของอัครทูต 7:3 † **๑๒๓** กิจการของอัครทูต 3:25; กาลาเทีย 3:8

ผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่อับราม และกล่าวว่า "เราจะให้ดินแดนนี้แก่ผู้สืบเชื้อสายของเจ้า" ดังนั้นท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าผู้ปรากฏแก่ท่าน ๘ จากนั้นมา อับรามก็ย้ายจากที่นั้นไปตั้งกระโจมทางภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของเมืองเบธเอล โดยมีเมืองเบธเอลอยู่ทางตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางตะวันออก ณ ที่แห่งนั้นท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ๙ จากนั้นอับรามก็ออกเดินทางต่อไป โดยมุ่งหน้าไปทางเนเกบ

อับรามที่ประเทศอียิปต์

๑๐ เกิดทุพภิกขภัยขึ้นในแผ่นดิน อับรามจึงลงไปยังประเทศอียิปต์ เพื่ออาศัยอยู่ชั่วคราว เพราะอดอยากยิ่งนัก ๑๑ เมื่อใกล้จะถึงเขตแดนอียิปต์ อับรามได้พูดกับซารายภรรยาของท่านว่า "ฉันรู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงาม ๑๒ เมื่อชาวอียิปต์เห็นเจ้า ก็จะพูดกันว่า "นี่เป็นภรรยาของเขา" แล้วพวกเขาก็จะฆ่าฉัน แต่จะไว้ชีวิตเจ้า ๑๓ ฉะนั้นจงบอกว่า เจ้าเป็นน้องสาวของฉัน แล้วทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับฉัน เพราะเขาเห็นแก่เจ้า ฉันจะรอดชีวิตได้ก็เพราะเจ้า" ๑๔ เมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์ ชาวอียิปต์เห็นว่านางงดงามมาก ๑๕ และเมื่อข้าราชบริพารชั้นสูงของฟาโรห์เห็นนาง ก็ชมเชยนางให้ฟาโรห์ฟัง นางจึงถูกพาตัวไปยังวังของฟาโรห์ ๑๖ ฟาโรห์จึงดีต่ออับรามก็เพื่อซาราย อับรามจึงได้ฝูงแพะแกะ โค ลาตัวผู้ บ่าวรับใช้ชายและหญิง ลาตัวเมีย และอูฐ

๑๗ แต่พระผู้เป็นเจ้าให้ฟาโรห์และคนในวังมีความทุกข์คือ ประสบกับภัยพิบัติร้ายแรง เหตุเพราะนางซารายภรรยาของอับราม ๑๘ แล้วฟาโรห์ก็เรียกอับรามมาหา และกล่าวว่า "เจ้าทำอะไรกับเรา ทำไมเจ้าจึงไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า ๑๙ ทำไมเจ้าจึงบอกว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" หวังจะให้เรารับตัวนางไว้เป็นภรรยาของเราหรือ นี่ภรรยาของเจ้า เอาตัวนางไป แล้วจงไปเสีย" ๒๐ ฟาโรห์ได้สั่งคนรับใช้เรื่องอับราม พวกเขาจึงให้อับรามกับภรรยาเดินทางกันออกไปพร้อมด้วยทุกสิ่งที่ท่านครอบครอง

๑๓

อับรามและโลทแยกทางกัน

๑ ดังนั้น อับรามกับภรรยาจึงนำทรัพย์สิ่งของที่มีออกเดินทางไปจากประเทศอียิปต์ ขึ้นไปจนถึงเนเกบ โดยได้พาโลทไปด้วย

๒ ในเวลานั้นอับรามมั่งคั่งบริบูรณ์ด้วยปศุสัตว์ เงิน และทอง ๓ แล้วก็ได้เดินทางจากเนเกบต่อไปจนถึงเมืองเบธเอล ไปยังที่ที่เคยตั้งกระโจมไว้ในตอนแรกคือ ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย ๔ และไปยังสถานที่ซึ่งท่านได้สร้างแท่นบูชาเป็นครั้งแรก ท่านร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ณ ที่นั้น ๕ ส่วนโลทซึ่งไปกับอับราม ก็ได้พาฝูงแพะแกะ โค และกระโจมไปด้วย ๖ ดังนั้น ผืนแผ่นดินจึงไม่กว้างขวางพอที่จะให้เขาทั้งสองอาศัยอยู่ด้วยกัน เพราะต่างก็มีทรัพย์สิน สิ่งของมากมายจนไม่อาจอยู่ร่วมกัน ๗ คนเลี้ยงสัตว์ของอับรามและของโลทจึงเกิดทะเลาะวิวาทกัน ในเวลานั้นมีชาวคานาอันและชาวเปริสอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นด้วย

๘ อับรามจึงพูดกับโลทว่า "อย่าให้มีการทะเลาะวิวาทระหว่างเจ้ากับเรา และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเราทั้งสองฝ่ายเลย เพราะเราต่างก็เป็นญาติพี่น้องกัน ๙ มีที่ดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ เราต่างแยกกันอยู่เถิด ถ้าเจ้าเลือกทางซ้าย เราก็จะไปทางขวา หรือถ้าเจ้าเลือกทางขวา เราก็จะไปทางซ้าย" ๑๐ โลทจึงเงยหน้าขึ้นมองไปตามทิศที่มุ่งสู่เมืองโศอาร์ และเห็นว่าที่ราบแถบแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำท่วมถึงทุกแห่งหนเหมือนกับสวนของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับพื้นทีของประเทศอียิปต์ ในเวลานั้นพระผู้เป็นเจ้ายังไม่ได้ทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ๑๑ ดังนั้นโลทจึงเลือกที่ลุ่มแถบแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด

สำหรับตนเอง โลทออกเดินทางไปทางทิศตะวันออก แล้วทั้งสองก็แยกทางกันไป ๑๒ อับรามตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินของคานาอัน ในขณะที่โลทตั้งรกรากอยู่ท่ามกลางเมืองต่างๆ ในบริเวณที่ลุ่ม และตั้งกระโจมของเขาไกลจนถึงเมืองโสโดม ๑๓ ชาวเมืองโสโดมเลวทรามมาก เป็นคนบาปกระทำผิดต่อพระผู้เป็นเจ้า

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอับรามหลังจากโลทได้แยกทางไปจากท่านแล้วว่า □เจ้าจงเงยหน้าขึ้น และมองดูจากที่ที่เจ้าอยู่ มองไปทางเหนือและทางใต้ ทางตะวันออกและทางตะวันตก ๑๕ เพราะเราจะให้แผ่นดินที่เจ้ามองเห็นแก่เจ้าและแก่ผู้สืบเชื้อสายของเจ้าไปตลอดกาล ๑๖ เราจะให้เจ้ามีทายาทมากมายดั่งฝุ่นผงบนแผ่นดิน เพื่อว่าถ้ามีใครนับฝุ่นผงบนแผ่นดินได้ถ้วน จำนวนทายาทของเจ้าก็จะนับได้ถ้วนเช่นกัน ๑๗ ไปเถิด ก้าวเท้าไปตามความยาวและความกว้างของแผ่นดิน เพราะเราจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เจ้า□

๑๘ ดังนั้น อับรามจึงย้ายกระโจมของท่าน มาตั้งรกรากอยู่ข้างสวนโอ๊กของมัมเรที่อยู่ในเฮโบรน ครั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า

๑๔

อับรามช่วยโลท

๑ ในสมัยอัมราเฟลกษัตริย์แห่งชินาร์ อาริโอคกษัตริย์แห่งเอลลาสาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์แห่งเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งโกยิม ๒ กษัตริย์เหล่านี้ทำสงครามสู้รบกับเบ-รากษัตริย์เมืองโสโดม บิร์ชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัดมาห์ เชเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (คือโศอาร์□ ๓ กษัตริย์ทั้งห้านี้ได้รวมทัพกัน ณ หุบเขาสิดดิม (คือทะเลเกลือ□ ๔ พวกเขารับใช้อยู่ภายใต้การควบคุมของเคโดร์ลาโอเมอร์เป็นเวลา 12 ปี และกลับขัดขืนในปีที่สิบสาม ๕ ในปีที่สิบสี่ เคโดร์ลาโอเมอร์มากับบรรดากษัตริย์พันธมิตรรบชนะพวกเรฟา*ที่อัชทาโรทคาร์นาอิม ศูซที่ฮาม พวกเอมที่ชาเวห์-คีริยาทาอิม ๖ และพวกโฮรีในเทือกเขาเสอีร์ ไปจนจรดเอลปารานบริเวณเขตแดนถิ่นทุรกันดาร ๗ ครั้นแล้วพวกเขาก็หวนกลับมายังเอนมิชปัท (คือคาเดช□ และมีชัยชนะเหนือดินแดนทั้งหมดของชาวอามาเลข และชาวอาโมร์ที่มีรกรากอยู่ที่ฮาซาโซนทามาร์

๘ แล้วกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัดมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (คือโศอาร์□ พากันออกไปต่อสู้ ณ ที่หุบเขาสิดดิม ๙ กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์แห่งเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งโกยิม อัมราเฟลกษัตริย์แห่งชินาร์ และอาริโอคกษัตริย์แห่งเอลลาสาร์ กษัตริย์ทั้งสี่เข้าประจันกับกษัตริย์ทั้งห้า ๑๐ ด้วยว่าหุบเขาสิดดิมประกอบด้วยบ่อยางมะตอยกระจายอยู่รายรอบ เมื่อบรรดากษัตริย์เมืองโสโดมและโกโมราห์หนีเตลิดไป จึงทำให้ตกลงในบ่อ และบ้างก็หนีเตลิดไปยังภูเขา ๑๑ ดังนั้นฝ่ายศัตรูจึงริบทรัพย์สิงของทั้งหมดรวมทั้งเสบียงของชาวโสโดมและโกโมราห์ ก่อนจะเคลื่อนขบวนไป ๑๒ โลทบุตรของน้องชายอับรามที่ตั้งรกรากอยู่ที่เมืองโสโดมก็ถูกจับตัวไปพร้อมด้วยทรัพย์สินของเขา

๑๓ แต่กลับมีคนๆ หนึ่งหนีรอดมาได้ เขาจึงนำเรื่องไปบอกกับอับรามชาวฮีบรูผู้อาศัยอยู่ข้างสวนโอ๊กที่เป็นของมัมเรชาวอาโมร์ มัมเรกับญาติพี่น้องของเขาคือเอชโคล์และอาเนอร์เป็นพันธมิตรของอับราม ๑๔ เมื่ออับรามได้ยินว่าญาติของตนถูกจับตัวไปเป็นเชลย จึงเลือกกองกำลังจากผู้ภักดีที่เกิดในบ้านของอับรามเองจำนวน 318 คน ติดตามไล่ล่าไปจนถึงเมืองดาน ๑๕ ท่านแยกกองกำลังออกเป็นกลุ่มๆ โจมตีศัตรูในเวลากลางคืนจนพ่ายแพ้ไป และไล่ตามพวกเขาไปจนถึงโฮบาห์เหนือเมืองดามัสกัส ๑๖ แล้วท่านก็ได้ขนทรัพย์สิงของ

* **๑๔□๕** เผ่าพันธุ์มนุษย์ยักษ์ที่อาศัยอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

ทั้งหมดกลับคืนมาได้ พร้อมด้วยโลทญาติของตนรวมทั้งทรัพย์สินต่างๆ ของเขาด้วย รวมทั้งผู้หญิงและคนอื่นๆ

๑๗ หลังจากกลับมาจากการรบชนะเคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์อื่นๆ แล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมออกไปพบกับท่าน ณ หุบเขาชาเวห์ (คือหุบเขาของกษัตริย์)

๑๘ เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็ม†เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ได้นำขนมปังและเหล้าองุ่นมาให้ ๑๙ และอวยพรอับรามโดยกล่าวว่า

"ขอให้อับรามได้รับพรจากพระเจ้าผู้สูงสุด
องค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
๒๐ และสรรเสริญพระเจ้าผู้สูงสุด
ผู้ได้ทำให้พวกศัตรูตกอยู่ในเงื้อมมือของท่าน"

ครั้นแล้วอับรามก็ถวายหนึ่งในสิบส่วนของจำนวนที่ได้มาจากการสู้รบให้แก่ท่าน‡

๒๑ แล้วกษัตริย์เมืองโสโดมได้พูดกับอับรามว่า "ท่านคืนคนให้กับเรา แต่ท่านจงเก็บข้าวของเอาไว้เถิด" ๒๒ แต่อับรามพูดกับกษัตริย์เมืองโสโดมว่า "ข้าพเจ้าได้สาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้สูงสุดผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้วว่า ๒๓ ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดๆ แม้แต่ของเล็กน้อยดังเช่นเส้นด้ายหรือเชือกผูกรองเท้า ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ท่านเป็นเจ้าของ เพราะท่านอาจจะพูดได้ว่า 'เราทำให้อับรามมั่งมี' ๒๔ ข้าพเจ้าจะไม่รับอะไร นอกเสียจากสิ่งที่พวกชายหนุ่มดื่มกินไปแล้ว และส่วนแบ่งที่ฝ่ายพันธมิตรของข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอชโคล์ และมัมเรควรได้รับ"

๑๕

พันธสัญญาที่พระเจ้าทำกับอับราม

๑ หลังจากนั้นต่อมาพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอับรามในภาพนิมิตว่า "อย่ากลัวเลย อับราม เราเป็นผู้คุ้มครองดั่งโล่ป้องกันเจ้า รางวัลของเจ้าจะยิ่งใหญ่มาก" ๒ แต่อับรามพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์จะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า ในเมื่อข้าพเจ้าไม่มีลูกเลย และผู้จะรับมรดกต่อจากข้าพเจ้าคือเอลีเอเซอร์จากดามัสกัส" ๓ และอับรามพูดว่า "ดูเถิด พระองค์ยังไม่ได้มอบผู้สืบเชื้อสายแก่ข้าพเจ้าเลย และทาสผู้รับใช้ที่เกิดในบ้านข้าพเจ้าก็จะเป็นผู้รับมรดกของข้าพเจ้าไป" ๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอับรามว่า "คนๆ นั้นจะไม่รับมรดก แต่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าต่างหากที่จะรับมรดกของเจ้า" ๕ พระองค์พาท่านออกไปข้างนอกและกล่าวว่า "จงมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ นับจำนวนดวงดาวดูว่า เจ้านับมันได้หรือเปล่า" แล้วพระองค์กล่าวต่อไปว่า "ผู้สืบเชื้อสายของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น" ๖ แล้วท่านก็เชื่อพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จึงนับว่าท่านเป็นผู้มีความชอบธรรม*

๗ และพระองค์กล่าวกับท่านว่า "เราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้นำเจ้ามาจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อมอบดินแดนนี้ให้เจ้าครอบครอง" ๘ แต่ท่านพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรว่า ข้าพเจ้าจะได้ครอบครองดินแดนนี้" ๙ พระองค์กล่าวกับท่านว่า "จงนำลูกโคตัวเมียและแพะตัวเมียอายุ 3 ปีอย่างละตัว แกะตัวผู้อายุ 3 ปี 1 ตัว นกเขาและนกพิราบอย่างละตัวมาให้เรา" ๑๐ ท่านจึงนำสัตว์เหล่านี้มาถวายแด่พระองค์ ผ่าซีกสัตว์แต่ละตัว และวางไว้ข้างละซีกเป็น 2 แถว แต่ท่านไม่ได้ผ่าตัวนกเป็น 2 ซีก ๑๑ เมื่อฝูงแร้งบินลงบนซากสัตว์ อับรามก็ไล่เตลิดไป

๑๒ ขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังตก อับรามนอนหลับสนิทอยู่ ทันใดนั้นท่านรู้สึกครั่นคร้ามยิ่งนัก ๑๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอับรามว่า "จงรู้ไว้ว่า เชื้อสายของเจ้าจะไปอาศัยอยู่

† **๑๔๑๘** ภายหลังเรียกว่า เยรูซาเล็ม ‡ **๑๔๒๐** ฮีบรู 7:1,2 * **๑๕๖** โรม 4:3; กาลาเทีย 3:6; ยากอบ 2:23

ชั่วคราวในดินแดนของชาติอื่น และจะต้องตกเป็นทาสถูกกดขี่ข่มเหงเป็นเวลา 400 ปี ๑๔ อย่างไรก็ดีเราจะลงโทษประชาชาติที่ใช้เขาเยี่ยงทาส และในภายหลังพวกเขาจะอพยพออกมาพร้อมกับทรัพย์สินมากมาย† ๑๕ สำหรับตัวเจ้าเอง เจ้าจะสิ้นชีวิตอย่างสันติ ร่างของเจ้าจะถูกบรรจุก็เมื่อตอนแก่เฒ่า ๑๖ แล้วพวกเขาจะกลับมาที่นี่เมื่อถึง 4 ชั่วอายุคน เพราะต้องรอคอยจนความชั่วของชาวอาโมร์พุ่งถึงขีดสุดเสียก่อน

๑๗ เมื่อดวงอาทิตย์ตกและยามราตรีล่วงมา ดูเถิด มีควันไฟจากเตาผิงและคบเพลิงที่ลุกโพลงลามเลียไประหว่างซีกสัตว์พวกนั้น ๑๘ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าได้ทำพันธสัญญากับอับราม โดยกล่าวว่า เราให้แผ่นดินนี้กับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่แม่น้ำของอียิปต์ถึงแม่น้ำใหญ่คือ แม่น้ำยูเฟรติส ๑๙ ของชาวเคน ชาวเคนัส ชาวขัดโมน ๒๐ ชาวฮิต ชาวเปริส ชาวเรฟา ๒๑ ชาวอาโมร์ ชาวคานาอัน ชาวเกอร์กาช และชาวเยบุส

๑๖

กำเนิดอิชมาเอล

๑ ฝ่ายนางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน นางมีหญิงรับใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่ง ชื่อฮาการ์ ๒ นางพูดกับอับรามว่า ได้โปรดเถิด พระผู้เป็นเจ้าได้กันไม่ให้ฉันมีลูก จงรับคนรับใช้ของฉันไว้เถิด ฉันอาจจะมีลูกโดยผ่านนางก็ได้ และอับรามเชื่อตามที่นางซารายพูด ๓ ดังนั้น หลังจากอับรามตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้ 10 ปี นางซารายภรรยาของอับรามยกฮาการ์หญิงรับใช้ชาวอียิปต์ของนางให้เป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของอับราม ๔ ท่านจึงข้องเกี่ยวกับนางฮาการ์ในฐานะภรรยา แล้วนางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางฮาการ์รู้ว่าตนเองตั้งครรภ์แล้ว นางก็มองนายสาวของตนด้วยสายตาดูหมิ่น ๕ นางซารายพูดกับอับรามว่า เป็นความผิดของท่านที่ทำให้ฉันถูกกระทำอย่างร้ายกาจ ฉันยกคนรับใช้ของฉันให้ท่านโอบกอด เมื่อนางรู้ว่าตนตั้งครรภ์ นางก็มองฉันด้วยสายตาดูหมิ่น ขอให้พระผู้เป็นเจ้าตัดสินระหว่างท่านกับฉัน ๖ แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า ดูเถิด คนรับใช้ของเจ้าอยู่ในอำนาจเจ้าเอง เจ้าทำอย่างไรกับนางก็แล้วแต่จะเห็นชอบ ดังนั้นนางซารายจึงร้ายกับนางฮาการ์จนนางต้องหนีไป

๗ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าพบนางที่บ่อน้ำพุแห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดาร ใกล้น้ำพุทางไปเมืองชูร์ ๘ จึงกล่าวกับฮาการ์ว่า ฮาการ์คนรับใช้ของซาราย เจ้ามาจากไหน และเจ้ากำลังจะไปไหน นางพูดว่า ข้าพเจ้ากำลังหนีซารายนายหญิงของข้าพเจ้า ๙ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับนางว่า จงกลับไปหานายหญิงของเจ้า และยินยอมอยู่ใต้คำสั่งของนางเถิด ๑๐ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับนางด้วยว่า เราจะทำให้ผู้สืบเชื้อสายของเจ้ามีเพิ่มมากขึ้นจนนับไม่ถ้วน

๑๑ แล้วทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับนางว่า

ดูเถิด เจ้าอุ้มท้องอยู่
เจ้าจะได้บุตรชาย
จงตั้งชื่อเขาว่า อิชมาเอล*
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ยินเสียงร้องด้วยความทนทุกข์ของเจ้า
๑๒ อิชมาเอลจะเป็นดั่งลาป่า
เขาจะต่อต้านทุกคน
ในขณะที่ทุกคนก็จะต่อต้านเขา
และเขาจะใช้ชีวิตในแนวทางตรงกันข้าม
กับญาติพี่น้องทั้งปวง

† **๑๕๑๔** กิจการของอัครทูต 7:6,7 * **๑๖๑๑** ความหมายในภาษาฮีบรูคือ พระเจ้าได้ยิน

๑๓ ดังนั้นนางจึงร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้าที่กล่าวกับนางว่า "พระองค์เป็นพระเจ้าผู้มองเห็น" เพราะนางพูดว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าแล้วจริงๆ และยังมีชีวิตอยู่อีกหรือ" ๑๔ ด้วยเหตุนี้บ่อน้ำพุนั้นจึงมีชื่อว่าเบเออลาไฮรอย† ซึ่งอยู่ระหว่างคาเดชกับเมืองเบเรด

๑๕ ฮาการ์ให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราม และอับรามตั้งชื่อบุตรชายที่ฮาการ์ให้กำเนิดว่า อิชมาเอล ๑๖ เมื่อฮาการ์ให้กำเนิดอิชมาเอลแก่อับราม ท่านมีอายุ 86 ปี

๑๗

พันธสัญญาแห่งการเข้าสุหนัต

๑ เมื่ออับรามมีอายุ 99 ปี พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏเบื้องหน้าท่าน และกล่าวว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ จงดำเนินชีวิตตามวิถีทางของเรา และอย่าให้ใครตำหนิติเตียนได้ ๒ แล้วเราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และจะทวีจำนวนผู้สืบเชื้อสายของเจ้าให้มาก" ๓ อับรามจึงทิ้งตัวลงราบกับพื้น แล้วพระเจ้าจึงกล่าวต่อไปอีกว่า ๔ "ดูเถิด พันธสัญญาของเราอยู่กับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากหลาย ๕ ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับราม*อีกต่อไป แต่จะเป็นอับราฮัม† เพราะเราได้ทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากหลาย ๖ เราจะทำให้เจ้าเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง และเราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าเป็นบรรดาประชาชาติ และผู้สืบเชื้อสายของเจ้าบางคนจะเป็นกษัตริย์ ๗ เราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า ตราบจนถึงทุกชาติพันธุ์ของพวกเขา ให้เป็นพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์ เราจะเป็นพระเจ้าของเจ้าและของบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า ๘ เราจะยกดินแดนที่เจ้ากำลังอพยพไปอยู่ รวมทั้งดินแดนทั้งหมดของคานาอันให้แก่เจ้า และแก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า เพื่อเป็นที่ครอบครองไปตลอดกาล และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย"

๙ และพระเจ้ากล่าวกับอับราฮัมด้วยว่า "ส่วนเจ้าก็จะรักษาพันธสัญญาของเราไว้ ทั้งตัวเจ้าและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าที่ติดตามมาในภายหลัง ตลอดไปจนถึงทุกชาติพันธุ์ของเจ้า ๑๐ พันธสัญญาของเราที่เจ้าจะต้องรักษาไว้ ระหว่างเรากับเจ้า และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าที่ติดตามมาในภายหลัง คือชายทุกคนในพวกเจ้าจะต้องเข้าสุหนัต ๑๑ เจ้าเองก็จะต้องเข้าสุหนัตตัดผิวหนังที่ปลายองคชาติ และนั่นแหละคือสัญลักษณ์ของพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า ๑๒ เด็กผู้ชายในหมู่พวกเจ้าที่อายุครบ 8 วันจะต้องเข้าสุหนัต ผู้ชายทุกคนในทุกชาติพันธุ์ของเจ้า ไม่ว่าจะเกิดในบ้านของเจ้าหรือเป็นชนต่างชาติที่เจ้าซื้อด้วยเงิน ซึ่งไม่ใช่เชื้อสายของเจ้า ๑๓ ทั้งคนที่เกิดในบ้านและคนที่ซื้อมาด้วยเงินของเจ้า จะต้องเข้าสุหนัตเช่นนี้ทุกคน พันธสัญญาของเรากับเจ้าจะปรากฏที่ผิวหนังของเจ้า อันเป็นพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์ ๑๔ ชายใดที่ไม่ได้เข้าสุหนัตตัดผิวหนังที่ปลายองคชาติ เขาจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เพราะไม่ได้รักษาพันธสัญญาของเรา"

๑๕ และพระเจ้ากล่าวกับอับราฮัมว่า "ส่วนซารายภรรยาของเจ้านั้น เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่าซาราย แต่ชื่อของนางจะเป็นซาราห์‡ ๑๖ เราจะให้พรแก่นาง และยิ่งไปกว่านั้น เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าโดยให้เกิดแก่นางซาราห์ เราจะให้พรแก่นาง และนางจะเป็นมารดาของบรรดาประชาชาติ เหล่ากษัตริย์ของบรรดาชนชาติสืบเชื้อสายจากนาง" ๑๗ แล้วอับราฮัมก็ทิ้งตัวลงราบกับพื้นพลางหัวเราะ และพูดกับตนเองว่า "ชายมีอายุ 100 ปีแล้วจะมีลูกได้หรือ ซาราห์มีอายุ 90 ปีจะมีลูกหรือ" ๑๘ และอับราฮัมพูดกับพระเจ้าว่า "ขอพระองค์ได้โปรดดูแลอิชมาเอลเถิด" ๑๙ พระเจ้ากล่าวว่า "ไม่ใช่เขา แต่ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุ

---

† **๑๖๑๔** ความหมายในภาษาฮีบรูคือ บ่อน้ำพุขององค์ผู้มีชีวิตอยู่และมองเห็นข้าพเจ้า * **๑๗๕** อับราม มีความหมายว่า บิดาผู้สูงส่ง † **๑๗๕** อับราฮัม มีความหมายว่า บิดาของคนมากหลาย ‡ **๑๗๑๕** ซาราห์ มีความหมายว่า เจ้าหญิง

ตรชายคนหนึ่งกับเจ้า และเจ้าจะตั้งชื่อเขาว่า อิสอัค§ เราจะทำพันธสัญญาของเราให้มีขึ้น
ระหว่างเรากับเขา เป็นพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์สำหรับผู้สืบเชื้อสายของเขาที่สืบต่อมา
๒๐ ส่วนอิชมาเอล เราก็ได้ยินเจ้าแล้ว ดูเถิด เราให้พรแก่เขาแล้ว และเราจะทำให้เขาเกิดลูก
เต็มบ้านหลานเต็มเมือง ทวีคนของเขาให้มากยิ่งขึ้น เขาจะได้บุตรชาย 12 คนทีอยู่ในระดับ
ผู้ปกครองชั้นสูง และเราจะให้ประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นมาจากตัวเขา ๒๑ แต่เราจะ
ทำพันธสัญญาของเราให้มีขึ้นระหว่างเรากับอิสอัคซึ่งเป็นบุตรที่เกิดจากซาราห์ บุตรของ
เจ้าจะเกิดประมาณหนึ่งปีหลังจากนี้□
๒๒ เมื่อพระเจ้ากล่าวกับท่านเสร็จแล้ว พระองค์ก็จากไป ๒๓ ในวันเดียวกันนั้นเอง อับ
ราฮัมก็ให้อิชมาเอลบุตรของตนและทุกคนที่ทั้งเกิดในบ้านของท่านและที่ซื้อมาด้วยเงิน
รวมทั้งทุกคนในบรรดาผู้ชายที่เกิดในบ้านของอับราฮัม มาเข้าสุหนัตตัดผิวหนังที่ปลาย
องคชาติ ตามที่พระเจ้าได้กล่าวไว้ ๒๔ อับราฮัมมีอายุ 99 ปี เมื่อท่านเข้าสุหนัตตัดผิวหนัง
ที่ปลายองคชาติของท่าน ๒๕ และอิชมาเอลบุตรของท่านมีอายุได้ 13 ปีเมื่อเข้าสุหนัตตัด
ผิวหนังที่ปลายองคชาติ ๒๖ ในวันเดียวกันนั้นเอง อับราฮัมและอิชมาเอลบุตรของท่านเข้าสุ
หนัต ๒๗ และชายทุกคนในบ้านของท่าน ทั้งพวกที่เกิดในบ้านและพวกที่เป็นชนต่างชาติที่
ท่านซื้อมา ก็ได้เข้าสุหนัตด้วยกันพร้อมกับท่าน

๑๘

ผู้มาเยือนทั้งสาม

๑ และพระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่ท่านที่ข้างสวนโอ๊กของมัมเร ท่านนั่งอยู่ตรงทางเข้าของ
กระโจม ขณะที่แดดจัดจ้า ๒ ท่านเงยหน้าขึ้น ดูเถิด มีชาย 3 คนยืนอยู่เบื้องหน้าท่าน เมื่อ
ท่านเห็นก็รีบรุดจากทางเข้ากระโจมไปหาท่านทั้งสามและก้มตัวลงราบกับพื้น ๓ พร้อมกับ
พูดว่า □เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน โปรดอย่าผ่าน
ผู้รับใช้ของท่านไปเลย ๔ ให้ข้าพเจ้าได้หาน้ำมาล้างเท้าท่าน และขอเชิญเข้าพักที่ใต้ต้นไม้นี้
เถิด ๕ ข้าพเจ้าจะไปเอาขนมปังมาให้ท่านสักเล็กน้อย ท่านจะได้สดชื่นขึ้น เมื่อเสร็จแล้วท
่านจะได้เดินทางต่อไป ในเมื่อท่านก็มายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว□ ดังนั้นท่านทั้งสามจึงพูดว่า
□ทำตามที่เจ้าพูดเถิด□ ๖ อับราฮัมรีบเข้าไปในกระโจมบอกกับซาราห์ว่า □เจ้ารีบเอาแป้ง
สาลีชั้นเยี่ยม 3 สอาห์* นวดแล้วทำขนมปังโดยเร็ว□ ๗ แล้วอับราฮัมรีบรุดออกไปที่ฝูงโค
เลือกลูกโคน้อยอายุกำลังเหมาะ ให้ผู้รับใช้ไปรีบทำเป็นอาหาร ๘ ครั้นแล้ว ท่านก็นำโยเกิร์ต
นม และเนื้อลูกโคที่ปรุงเป็นอาหารแล้ว มาวางไว้เบื้องหน้าท่านทั้งสาม แล้วท่านก็ยืนอยู่
ข้างๆ ที่ใต้ต้นไม้ขณะที่ท่านเหล่านั้นรับประทาน
๙ ท่านทั้งสามกล่าวกับท่านว่า □ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน□ อับราฮัมตอบว่า □นาง
อยู่ในกระโจม□ ๑๐ ท่านหนึ่งกล่าวว่า □เราจะกลับมาหาเจ้าอย่างแน่นอนประมาณหนึ่งปี
หลังจากนี้ และซาราห์ภรรยาของเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชาย□† นางซาราห์กำลังฟังอยู่ข้าง
หลังอับราฮัมที่ทางเข้ากระโจม ๑๑ อับราฮัมและซาราห์ชราแล้ว ทั้งสองมีอายุมาก ซาราห์ก็
หมดรอบเดือนแล้ว ๑๒ นางซาราห์จึงหัวเราะค่อยๆ และคิดในใจว่า □ตัวฉันชราปานนี้แล้ว
สามีของฉันก็มีอายุมาก ฉันยังจะมีลูกได้อีกหรือ□ ๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอับราฮัมว่า
□ทำไมซาราห์จึงหัวเราะและพูดว่า □ฉันจะมีลูกจริงๆ ในยามชราหรือนี่□ ๑๔ มีอะไรที่ยาก
เกินไปสำหรับพระผู้เป็นเจ้าหรือ ปีหน้าเราจะกลับมาหาเจ้าตามกำหนดเวลานี้ และซาราห์

§ **๑๗□๑๙** อิสอัค มีความหมายว่า เขาหัวเราะ * **๑๘□๖** 3 สอาห์ เท่ากับ 1 เอฟาห์ เท่ากับ 1/10 โฮเมอร์ ซึ่งมีประมาณ 22 ลิตร † **๑๘□๑๐** โรม 9:9

จะได้บุตรชาย๑๕ แต่ซาราห์รีบปฏิเสธด้วยความกลัวและพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้หัวเราะ แต่พระองค์กล่าวว่า ไม่จริง เจ้าหัวเราะเมื่อสักครู่นี้

อับราฮัมขอพระเจ้าไม่ให้ทำลายโสโดม

๑๖ ครั้นแล้วชายทั้งสามก็ไปจากที่นั่น มุ่งหน้าไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมก็ได้เดินไปส่ง ๑๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เราควรจะปิดบังสิ่งที่เรากำลังจะทำไม่ให้อับราฮัมรู้หรือ ๑๘ ด้วยว่าบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมจะเป็นประชาชาติหนึ่งที่มีอำนาจและเข้มแข็งมาก และประชาชาติทั้งปวงในโลกจะได้รับพรโดยผ่านเขา‡ ๑๙ เป็นเพราะว่าเราได้เลือกเขาไว้เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลานและทุกคนที่จะเกิดมาในตระกูลของเขาให้รักษาวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าโดยปฏิบัติตามความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระผู้เป็นเจ้าจะได้มอบสิ่งที่พระองค์สัญญาไว้แก่อับราฮัม ๒๐ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เพราะมีเสียงร้องทุกข์ต่อต้านเมืองโสโดมและโกโมราห์ดังมาก และผู้คนทำในสิ่งเลวร้ายยิ่ง ๒๑ เราจะลงไปดูว่า พวกเขาได้กระทำความเลวจริง ดังที่เสียงร้องทุกข์มาถึงเราหรือไม่ จะจริงเท็จอย่างไร เราก็จะรู้

๒๒ ฉะนั้น ชายทั้งสามท่านจึงไปจากที่นั่น เพื่อไปยังเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๓ อับราฮัมจึงเข้าไปใกล้พลางพูดว่า พระองค์จะทำให้คนมีความชอบธรรมถึงแก่ชีวิตไปด้วยกับคนชั่วช้าจริงๆ หรือ ๒๔ สมมุติว่าผู้มีความชอบธรรมอยู่ในเมือง 50 คน แล้วพระองค์จะทำลายสถานที่นั้น โดยไม่ไว้ชีวิตคนมีความชอบธรรม 50 คนที่อยู่ในนั้นหรือ ๒๕ ไม่มีวันที่พระองค์จะทำเช่นนั้น ไม่มีวันที่จะฆ่าผู้มีความชอบธรรมไปพร้อมกับคนชั่ว ไม่มีวันกระทำต่อผู้มีความชอบธรรมเหมือนกับที่กระทำต่อคนชั่ว ไม่มีวันที่พระองค์จะทำเช่นนั้น องค์ผู้พิพากษาของทุกคนในโลกจะไม่กระทำด้วยความยุติธรรมหรือ๒๖ พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวว่า ถ้าเราพบผู้มีความชอบธรรม 50 คนในเมืองโสโดม เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นทั้งหมดเพราะเห็นแก่คนเหล่านั้น

๒๗ อับราฮัมตอบว่า โปรดให้อภัยข้าพเจ้าที่บังอาจพูดสิ่งต่อไปนี้กับพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเป็นเพียงผงธุลีและเศษเถ้า ๒๘ แต่สมมุติว่าใน 50 คนของผู้มีความชอบธรรมขาดไป 5 คน แล้วพระองค์จะทำลายทั้งเมืองเพราะขาดไป 5 คนหรือ พระองค์ตอบว่า เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นถ้าเราพบ 45 คนที่นั่น ๒๙ ท่านจึงพูดกับพระองค์ต่อไปอีกว่า แล้วสมมุติว่าพบเพียง 40 คนที่นั่น พระองค์ตอบว่า เพราะเห็นแก่ 40 คน เราจะไม่ทำ๓๐ แล้วท่านก็พูดว่า โอ ขอพระผู้เป็นเจ้าอย่าโกรธเลย ข้าพเจ้าต้องขอถามต่ออีกว่า สมมุติว่าพบ 30 คนที่นั่น พระองค์ตอบว่า เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น ถ้าเราพบ 30 คนที่นั่น๓๑ ท่านพูดว่า โปรดให้อภัยที่ข้าพเจ้าบังอาจกล้าพูดกับพระผู้เป็นเจ้าต่ออีกว่า ถ้าสมมุติว่าพบ 20 คนที่นั่น พระองค์ตอบว่า เพราะเห็นแก่ 20 คน เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น ๓๒ แล้วท่านพูดว่า โอ ขอพระผู้เป็นเจ้าอย่าโกรธเลย และข้าพเจ้าจะพูดอีกครั้งเดียวว่า สมมุติว่าพบ 10 คนที่นั่น พระองค์ตอบว่า เพราะเห็นแก่ 10 คน เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น๓๓ ครั้นพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอับราฮัมเสร็จแล้ว พระองค์ก็ไปยังจุดหมายของพระองค์ ในขณะอับราฮัมก็กลับไปยังที่ของท่าน

๑๙

เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกทำลาย

๑ ทูตสวรรค์ 2 องค์นั้นมายังโสโดมในเวลาเย็น โลทกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นท่านทั้งสอง เขาก็ลุกขึ้นไปหา และก้มตัวลงราบกับพื้น หน้าซบดิน ๒ และพูดว่า

‡ **๑๘๑๘** กิจการของอัครทูต 3:25; กาลาเทีย 3:8

เจ้านายของข้าพเจ้า ได้โปรดมายังบ้านของผู้รับใช้ท่านเถิด มาค้างคืนและล้างเท้าของท่าน
แล้วท่านจะได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ไปตามทางของท่าน ทั้งสองกล่าวว่า ไม่หรอก เราจะค้าง
คืนทีลานเมือง ๓ แต่เขาก็ยังคงคะยั้นคะยอท่านทั้งสองมิได้หยุด จนต้องยอมไปบ้านของ
โลท โลททำอาหารเลี้ยงอย่างใหญ่โต และทำขนมปังไร้เชื้อ ท่านทั้งสองก็รับประทาน

๔ แต่ก่อนจะเอนกายลง พวกผู้ชายของเมืองโสโดมทั้งคนหนุ่มและคนชราคือ ผู้ชายทั้ง
เมืองพากันมาล้อมบ้านของโลท ๕ พวกเขาร้องเรียกโลทว่า ผู้ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ไหน
พาพวกเขาออกมาหาเรา เราจะได้หลับนอนกับเขา ๖ โลทจึงออกไปข้างนอกและปิดประตู
๗ เขาพูดว่า เราขอร้องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย อย่าทำตัวโฉดชั่วเช่นนี้ ๘ ดูเถิด เรามี
ลูกสาว 2 คนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายใด เราจะพามาให้ท่าน จงทำสิ่งที่ใจท่านชอบ ขอแต่
เพียงอย่าทำอะไรกับชายเหล่านี้เลย เพราะเขาอยู่ใต้การดูแลของเรา ๙ แต่พวกเขากลับ
พูดว่า หลีกไป เจ้าคนนี้เป็นคนต่างด้าว แล้วยังทำตัวเป็นผู้พิพากษา พวกเราจะทำกับ
เจ้าเสียยิ่งกว่าจะทำกับคนทั้งสองนั้นอีก แล้วพวกเขาก็ผลักโลทโดยแรง พลางถลันเข้า
ใกล้ประตู หวังจะพังประตูเข้าไป ๑๐ แต่ชายทั้งสองเอื้อมมือออกไปดึงโลทกลับเข้าไปในบ้าน
และปิดประตู ๑๑ ครั้นแล้วท่านทั้งสองทำให้พวกที่อยู่นอกประตูบ้าน คนหนุ่มและคนชรา
ตามัวมองไม่เห็น จนต้องพากันคลำหาประตู

๑๒ แล้วชายทั้งสองพูดกับโลทว่า เจ้ามีใครอยู่ที่นี่อีกไหม ลูกเขย ลูกชาย ลูกสาว หรือ
คนอื่นๆ ที่เจ้ามีในเมืองนี้ จงพาพวกเขาออกไปจากที่นี่ ๑๓ เรากำลังจะทำลายเมืองนี้ เพราะ
เสียงร้องทุกข์ต่อต้านผู้คนของเมืองนี้ดังสนั่นขึ้นไปถึงพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ส่งเรา
มาทำลายมันเสีย ๑๔ ดังนั้นโลทจึงออกไปพูดกับบรรดาว่าที่บุตรเขยที่หมายจะแต่งงาน
กับบุตรหญิงของตนว่า เร็วๆ ออกไปจากเมืองนี้เสีย เพราะพระผู้เป็นเจ้ากำลังจะทำลาย
เมืองนี้แล้ว แต่พวกเขากลับคิดว่าโลทพูดล้อเล่น

๑๕ ครั้นฟ้าสาง ทูตสวรรค์ทั้งสองเร่งโลทว่า ลุกขึ้น พาภรรยากับลูกสาวอีก 2 คนทีอยู่ที่นี่
ออกไป มิฉะนั้นเจ้าจะตายไปด้วยกับคนทั้งเมืองที่ถูกลงโทษ ๑๖ ขณะที่โลทลังเลใจอยู่ ชาย
ทั้งสองจึงคว้ามือเขาและภรรยากับบุตรหญิง 2 คนออกมา เพราะพระผู้เป็นเจ้ามีเมตตา
ต่อเขา ท่านทั้งสองได้พาเขาออกไปให้พ้นจากเมือง ๑๗ ทันทีที่พวกเขาพ้นจากเขตเมืองไป
แล้ว ท่านกล่าวว่า หนีเอาชีวิตรอดเถิด อย่าหันกลับไปดูหรือหยุดอยู่ที่ใดในที่ราบ จงหนีไป
ทางเนินเขา มิฉะนั้นเจ้าจะต้องตาย ๑๘ โลทพูดกับท่านทั้งสองว่า โอ อย่าเลย นายท่าน
๑๙ ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ทั้งท่านยังได้แสดงให้ข้าพเจ้า
เห็นถึงความกรุณาโดยช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ แต่ข้าพเจ้าหนีไปทางเนินเขาไม่ได้ เพราะเกรง
ว่าความวิบัติจะมาถึงตัวข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็จะตาย ๒๐ ดูเถิด เมืองข้างหน้านี้ก็ใกล้พอที่
จะหนีไปถึงได้ ถึงเมืองจะเล็ก ก็ขอให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่นเถิด ขนาดเล็กมากมิใช่หรือ ชีวิต
ข้าพเจ้าจะได้ปลอดภัย ๒๑ ท่านกล่าวกับโลทว่า เอาเถิด เราให้เจ้าทำตามนั้น แล้วเราจะ
ไม่ทำลายเมืองที่เจ้าพูดถึง ๒๒ จงรีบเร่งหนีไปที่นั่น เพราะเรายังทำอะไรไม่ได้จนกว่าเจ้าจะ
ถึงที่นั่น ฉะนั้นชื่อของเมืองนั้นคือ โศอาร์*

๒๓ ขณะที่โลทมาถึงโศอาร์ดวงตะวันก็ขึ้นแล้ว ๒๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็บันดาลให้กำมะถัน
และไฟตกจากฟ้าสวรรค์ ลงมาที่เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ๒๕ พระองค์ได้เผาผลาญ
เมืองทั้งสอง ทั้งในบริเวณที่ราบ และผู้อาศัยทุกคนที่อยู่ในเมือง รวมถึงพืชผลทุกชนิดด้วย
๒๖ แต่ภรรยาของโลทที่กำลังตามมา ได้หันหลังกลับไปมอง นางจึงกลายเป็นเสาเกลือไป

* **๑๙๒๒** โศอาร์ มีความหมายว่า เล็ก

๒๗ เวลาเช้าตรู่อับราฮัมก็ไปยังที่ที่ท่านยืนอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเมื่อคราวก่อน
๒๘ ท่านมองลงมาทางเมืองโสโดม โกโมราห์ และทางดินแดนทั่วที่ราบ ท่านก็เห็นควันลอย
ขึ้นจากดินแดนนั้นราวกับกลุ่มควันทีพลุ่งจากเตาเผา
๒๙ เหตุการณ์ ดัง กล่าว ได้ เกิด ขึ้น เมื่อ พระเจ้า ทำลาย เมือง เหล่า นั้น ใน บริเวณ ที่ ราบ
พระเจ้าระลึกถึงอับราฮัม จึงได้พาโลทออกไปจากดินแดนที่ถูกเผาซึ่งเป็นเมืองที่โลทเคย
อาศัยอยู่

โลทกับบุตรหญิงทั้งสอง

๓๐ มาบัดนี้โลทก็ออกจากเมืองโศอาร์ ขึ้นไปอาศัยอยู่ในแถบเนินเขากับบุตรหญิง 2 คน
เพราะไม่กล้าอยู่ที่โศอาร์ จึงได้อาศัยอยู่ในถ้ำรวมกับบุตรหญิงทั้งสอง ๓๑ ลูกคนหัวปีพูดก
ับคนน้องว่า "พ่อของเราแก่แล้ว และไม่มีชายสักคนในโลกที่จะมาแต่งงานอยู่เคียงคู่กับ
เราเหมือนกับคนอื่นๆ ในโลกเขาทำกัน ๓๒ มาเถิดนะ มาทำให้พ่อเราเมาเหล้าองุ่น แล้วเรา
จะอยู่ร่วมกับท่าน เราจะได้สงวนเชื้อสายโดยผ่านทางพ่อของเราไว้" ๓๓ ดังนั้นนางทั้งสอง
จึงให้พ่อของตนดื่มเหล้าองุ่นในคืนนั้น คนหัวปีเข้าไปนอนกับพ่อของนาง เขาเองไม่รู้ว่าเมื่อ
ไหร่นางนอนลงหรือลุกขึ้น
๓๔ วันรุ่งขึ้น คนหัวปีพูดกับคนน้องว่า "ดูสิ เมื่อคืนวานฉันนอนกับพ่อของฉัน เรามาให้
ท่านดื่มเหล้าองุ่นคืนนี้ด้วย แล้วเธอเข้าไปนอนกับท่าน เราจะได้สงวนเชื้อสายโดยผ่านทาง
พ่อของเราไว้" ๓๕ ดังนั้นนางทั้งสองจึงให้บิดาของเขาดื่มเหล้าองุ่นในคืนนั้นด้วย และคน
น้องลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขาเองไม่รู้ว่าเมื่อไหร่นางนอนลงหรือลุกขึ้น ๓๖ ฉะนั้นบุตร
หญิงทั้งสองของโลทตั้งครรภ์กับบิดาของตน ๓๗ คนหัวปีได้บุตรชาย และตั้งชื่อเขาว่าโม
อับ† เขาเป็นบิดาต้นตระกูลของชาวโมอับมาจนถึงทุกวันนี้ ๓๘ คนน้องได้บุตรชายเช่นกัน
และตั้งชื่อเขาว่า เบนอัมมี‡ เขาเป็นบิดาต้นตระกูลของชาวอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

๒๐

อับราฮัมกับอาบีเมเลค

๑ อับราฮัมย้ายถิ่นฐานจากที่นั่นไปทางดินแดนเนเกบ และตั้งรกรากระหว่างคาเดชและ
เมืองชูร์ และท่านอาศัยอยู่อย่างคนต่างด้าวที่เมืองเก-รา ร์ ๒ อับราฮัมพูดถึงซาราห์ภรรยา
ของตนว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" ดังนั้นอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเก-รา ร์ใช้คนไป
พาตัวซาราห์มาพบ ๓ แต่คืนวันหนึ่งพระเจ้าปรากฏแก่อาบีเมเลคในฝัน และกล่าวกับท่า
นว่า "ระวังเถิด เจ้าตายแน่ เพราะหญิงที่เจ้าได้ตัวมานั้น นางมีสามีแล้ว" ๔ ขณะนั้นอาบี
เมเลคยังไม่ได้เข้าถึงตัวนาง จึงพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทำให้บรรดาผู้มีความ
ชอบธรรมถึงแก่ชีวิตหรือ ๕ ตัวเขาเองมิใช่หรือที่พูดกับข้าพเจ้าว่า "นางเป็นน้องสาวของ
ข้าพเจ้า" และตัวนางเองก็พูดว่า "เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า" ข้าพเจ้ากระทำไปด้วยความ
จริงใจและความบริสุทธิ์" ๖ แล้วพระเจ้ากล่าวกับท่านในฝันว่า "เรารู้ว่าเจ้าทำไปด้วยความ
จริงใจของเจ้า และเราเป็นผู้ป้องกันเจ้าไม่ให้กระทำบาปต่อเรา เราจึงไม่ได้ปล่อยให้เจ้าถูก
ต้องตัวนาง ๗ เอาละ จงคืนตัวภรรยาของชายนั้นไปเสีย เพราะว่าเขาเป็นผู้เผยคำกล่าวของ
พระเจ้า และเขาจะอธิษฐานให้เจ้า เจ้าจะได้ไม่ตาย แต่ถ้าเจ้าไม่คืนตัวนางไป จงรู้ด้วยว่า
เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งตัวเจ้าและทุกคนที่อยู่ในปกครองของเจ้า"
๘ ดังนั้น อาบีเมเลคจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เรียกผู้รับใช้ทุกคนมา และเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง
พวกเขาต่างพากันกลัวเป็นอย่างยิ่ง ๙ อาบีเมเลคจึงเรียกอับราฮัมมาและกล่าวว่า "ท่าน

† **๑๙๓๗** โมอับ มีความหมายว่า จากบิดา ‡ **๑๙๓๘** เบนอัมมี มีความหมายว่า บุตรของชนชาติเรา

ทำอะไรกับพวกเรา และเราทำอะไรผิดต่อท่านนักหรือ ท่านจึงได้ทำให้เราและอาณาจักรของเราต้องบาปหนักเช่นนี้ ท่านกระทำสิ่งที่ไม่อันควรแก่เราเลย๑๐ อาบีเมเลคกล่าวกับอับราฮัมว่า ท่านคิดอะไรอยู่ ถึงได้ทำเช่นนี้๑๑ อับราฮัมพูดว่า ข้าพเจ้ากระทำไปก็เพราะคิดว่า ไม่มีใครที่เกรงกลัวพระเจ้าในที่นี้ และข้าพเจ้าจะถูกฆ่าโดยเหตุจากภรรยาของข้าพเจ้า ๑๒ นอกจากนั้นแล้ว นางยังเป็นน้องสาวของข้าพเจ้าจริงๆ คือ เป็นลูกสาวของบิดาข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ลูกสาวที่เกิดจากมารดาข้าพเจ้า ต่อมานางได้มาเป็นภรรยาข้าพเจ้า ๑๓ เมื่อพระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าเร่ร่อนออกจากบ้านของบิดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกนางว่า สิ่งที่เจ้าจะช่วยฉันได้คือ ทุกๆ แห่งที่เราไป จงพูดถึงฉันว่า ฉันเป็นพี่ชายของเจ้า

๑๔ แล้วอาบีเมเลคก็มอบแพะแกะ โค บ่าวรับใช้ชายหญิงให้แก่อับราฮัม และคืนซาราห์ภรรยาให้แก่ท่าน ๑๕ อาบีเมเลคกล่าวว่า ดูเถิด ดินแดนของเราที่ท่านเห็นในเบื้องหน้านี้จงตั้งรกรากในที่ใดก็ได้ตามที่ท่านพอใจ๑๖ ท่านกล่าวกับซาราห์ว่า ส่วนเจ้า เราก็ได้ให้เหรียญเงิน 1,000 เหรียญแก่พี่ชายของเจ้าเพื่อพิสูจน์ต่อหน้าคนทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า และให้ทุกคนเห็นว่าเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด๑๗ แล้วอับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้ารักษาอาบีเมเลคและภรรยาของท่าน รวมทั้งบรรดาบ่าวรับใช้หญิงให้ตั้งครรภ์ได้ ๑๘ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ปิดครรภ์ของทุกคนในครัวเรือนของอาบีเมเลค เพราะเรื่องซาราห์ภรรยาของอับราฮัม

๒๑

การเกิดของอิสอัค

๑ พระผู้เป็นเจ้ามาเยี่ยมซาราห์ตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้ และพระผู้เป็นเจ้าให้พรแก่ซาราห์ตามที่ได้สัญญาไว้ ๒ และซาราห์ตั้งครรภ์ และมีบุตรชายให้แก่อับราฮัมซึ่งอยู่ในวัยชราตรงตามเวลาที่พระเจ้าได้กล่าวไว้ ๓ อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่นางซาราห์ให้กำเนิดนี้ว่า อิสอัค* ๔ อับราฮัมทำพิธีเข้าสุหนัตให้แก่อิสอัคบุตรของตนเมื่อมีอายุครบ 8 วันตามคำสั่งของพระเจ้า ๕ เวลาอิสอัคเกิด อับราฮัมมีอายุ 100 ปี ๖ นางซาราห์พูดว่า พระเจ้าทำให้ฉันหัวเราะ ทุกคนที่ทราบเรื่องนี้ก็พลอยหัวเราะไปกับฉันด้วย๗ นางพูดต่อไปอีกว่า มีใครที่จะพูดกับอับราฮัมได้ว่า ซาราห์จะได้มีลูกกินนมนางเอง แต่ฉันก็ได้ให้กำเนิดลูกชายแก่ท่านในวัยชรา

พระเจ้าคุ้มครองฮาการ์และอิชมาเอล

๘ เมื่อเด็กชายเติบโตขึ้นจนหย่านมแล้ว อับราฮัมก็จัดงานฉลองใหญ่ในวันที่อิสอัคหย่านม ๙ นางซาราห์เห็นบุตรชายของนางฮาการ์กำลังเล่นกับอิสอัคบุตรชายของตน ฮาการ์เป็นชาวอียิปต์ที่ให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราฮัม ๑๐ ซาราห์จึงบอกอับราฮัมว่า จงไล่หญิงทาสคนนี้กับลูกของนางไปเสีย ด้วยว่าลูกของหญิงทาสคนนี้จะไม่มีวันรับมรดกร่วมกับอิสอัคลูกของฉัน† ๑๑ เรื่องนี้ทำให้อับราฮัมไม่สบายใจ เพราะเป็นเรื่องบุตรชายของท่าน ๑๒ แต่พระเจ้ากล่าวกับอับราฮัมว่า อย่าไม่สบายใจเรื่องเด็กและหญิงทาสของเจ้าเลย ซาราห์ว่าอะไรก็ทำตามที่นางบอกเถิด เพราะว่าบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสอัคจะนับได้ว่าเป็นลูกของเจ้า ๑๓ และเราจะให้บรรดาผู้สืบเชื้อสายจากลูกของหญิงทาสของเจ้าเป็นประชาชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาก็สืบเชื้อสายมาจากเจ้าเช่นกัน๑๔ ดังนั้นอับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ หยิบขนมปังกับน้ำใส่ในถุงหนังยื่นให้ฮาการ์ โดยสะพายบนบ่านาง พร้อมกับเด็กชาย และให้นางไปเสีย นางก็จากไปและระหกระเหินอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เช-บา

๑๕ เมื่อน้ำในถุงหนังหมดแล้ว นางก็ทิ้งเด็กชายไว้ที่ใต้ร่มไม้ ๑๖ จากนั้นนางก็ไปนั่งตามลำพัง ห่างประมาณเท่ากับระยะยิงลูกธนูตก เพราะนางคิดว่า อย่าให้ฉันเห็นความตาย

---

* **๒๑๓** ปฐมกาล 17:17-19 † **๒๑๑๐** กาลาเทีย 4:30

ของเด็กชายเลย และขณะที่นางนั่งลง นางแผดเสียงขึ้นแล้วก็ร้องไห้ ๑๗ พระเจ้าได้ยินเสียงเด็ก และทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกฮาการ์จากสวรรค์ และกล่าวกับนางว่า ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป ไม่ต้องกลัวหรอก เพราะพระเจ้าได้ยินเสียงของเด็กจากที่ๆ เขาอยู่ ๑๘ จงลุกขึ้น พยุงเด็กและจับมือเขาไว้ให้แน่น เพราะว่าเราจะให้ประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นมาจากตัวเขา ๑๙ แล้วพระเจ้าก็โปรดให้นางมองเห็นบ่อน้ำ นางจึงไปเอาน้ำใส่ถุงหนังจนเต็มและให้เด็กดื่มน้ำ ๒๐ พระเจ้าสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้นและอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาชำนาญในการใช้ธนู ๒๑ เขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาหาภรรยาคนหนึ่งจากดินแดนของประเทศอียิปต์ให้เขา

พันธสัญญากับอาบีเมเลค

๒๒ เวลานั้นอาบีเมเลคและฟีโคล์ผู้บังคับกองพันทหารของท่านกล่าวกับอับราฮัมว่า พระเจ้าสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ ๒๓ ฉะนั้นบัดนี้จงสาบานต่อหน้าพระเจ้าว่า ท่านจะไม่ทรยศเราหรือลูกหลาน หรือผู้สืบตระกูลของเรา แต่จะปฏิบัติต่อเราและต่อแผ่นดินที่ท่านอาศัยอยู่อย่างคนต่างด้าว ดังที่เราได้กรุณาต่อท่าน ๒๔ อับราฮัมตอบว่า ข้าพเจ้าขอสาบาน

๒๕ เมื่ออับราฮัมบ่นกับอาบีเมเลคเรื่องบ่อน้ำที่พวกผู้รับใช้ของอาบีเมเลคยึดเอาไป ๒๖ อาบีเมเลคกล่าวว่า เราไม่รู้ว่าใครก่อเรื่องนี้ ท่านไม่เคยบอกเราก่อนหน้านี้ และเราก็ไม่รู้เรื่องจนวันนี้ ๒๗ อับราฮัมจึงมอบแพะแกะและโคให้แก่อาบีเมเลค แล้วทั้งสองท่านได้ทำพันธสัญญากัน ๒๘ อับราฮัมแยกแกะสาว 7 ตัวออกจากฝูง ๒๙ อาบีเมเลคกล่าวกับอับราฮัมว่า แกะสาว 7 ตัวที่ท่านแยกออกไปนี้มีความหมายว่าอย่างไร ๓๐ ท่านตอบว่า แกะสาว 7 ตัวนี้ท่านจะรับไปจากมือข้าพเจ้า เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ขุดบ่อนี้ ๓๑ ฉะนั้นสถานที่นั้นมีชื่อว่า เบเออร์เช-บา‡ เพราะเป็นสถานที่ซึ่งทั้งสองท่านได้สัจจะสาบานต่อกัน ๓๒ ดังนั้นท่านทั้งสองได้ทำพันธสัญญาที่เบเออร์เช-บา อาบีเมเลคพร้อมทั้งฟีโคล์ผู้บังคับกองพันทหารของท่านก็ลุกขึ้น เดินทางกลับไปยังดินแดนชาวฟีลิสเตีย ๓๓ อับราฮัมปลูกต้นแทมริสก์ที่เบเออร์เช-บา และ ณ ที่นั้นท่านร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้เป็นนิรันดร์ ๓๔ แล้วอับราฮัมอาศัยอยู่อย่างคนต่างด้าวในดินแดนของชาวฟีลิสเตียเป็นเวลานาน

๒๒

พระเจ้าทดสอบอับราฮัม

๑ หลังจากนั้นต่อมา พระเจ้าได้ทดสอบอับราฮัมโดยกล่าวกับท่านว่า อับราฮัม ท่านตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่ ๒ พระองค์กล่าวว่า จงพาบุตรชายของเจ้า อิสอัคบุตรคนเดียวของเจ้าที่เจ้ารัก ไปยังดินแดนของโมริยาห์ และมอบอิสอัคเพื่อเผาเป็นของถวายบนเขาแห่งหนึ่งซึ่งเราจะแสดงให้เห็น* ๓ อับราฮัมก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ขนของขึ้นลา ให้คนรับใช้หนุ่ม 2 คนไป พร้อมกับอิสอัคบุตรของตน และท่านได้ตัดฟืนสำหรับของถวายที่จะเผา แล้วออกเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าสั่งไว้ ๔ พอถึงวันที่สาม อับราฮัมเงยหน้าดูก็เห็นสถานที่นั้นแต่ไกล ๕ แล้วอับราฮัมพูดกับคนรับใช้หนุ่มว่า เจ้าอยู่ที่นี่กับลา เรากับเด็กจะไปข้างหน้าโน้นเพื่อนมัสการ แล้วจะกลับมา ๖ อับราฮัมให้อิสอัคแบกฟืนสำหรับของถวายที่จะเผา ท่านเองก็ถือถ่านไฟกับมีด แล้วทั้งสองเริ่มเดินไปด้วยกัน ๗ อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาของเขาว่า พ่อท่าน ท่านพูดว่า พ่ออยู่นี่ ลูกเอ๋ย อิสอัคพูดว่า ดูสิ มีไฟกับฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเผาเป็นของถวายอยู่ที่ไหน ๘ อับราฮัมพูดว่า ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะจัดหาลูกแกะสำหรับเผาเป็นของถวายเอง แล้วทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน

---

‡ **๒๑๓๑** ความหมายในภาษาฮีบรูคือ บ่อน้ำแห่งคำปฏิญาณ หรือ บ่อน้ำ 7 บ่อ * **๒๒๒** มัทธิว 3:17; 17:5

๙ เมื่อมาถึงที่ที่พระเจ้าบอกอับราฮัม ท่านก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนไว้เรียบร้อย มัดตัวอิสอัคบุตรของตน และวางตัวเขาไว้บนฟืนทีแท่นบูชา† ๑๐ ครั้นแล้วอับราฮัมก็ยื่นมือคว้ามีดเพื่อจะฆ่าบุตรของตน ๑๑ แต่ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าเรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ พลางกล่าวว่า "อับราฮัม อับราฮัม" ท่านพูดว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่" ๑๒ ทูตสวรรค์กล่าวว่า "อย่าให้เขาเจ็บตัวหรือทำอะไรเขา เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า เราเห็นแล้วว่าเจ้าไม่ได้ยึดเหนี่ยวบุตรของเจ้าซึ่งเป็นบุตรคนเดียวของเจ้าไว้จากเรา" ๑๓ อับราฮัมเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันเกี่ยวติดกับพุ่มไม้ทึบ อับราฮัมจึงไปจับตัวมันมา เพื่อจะใช้เผาเป็นของถวายแทนตัวบุตรของท่าน ๑๔ ดังนั้นอับราฮัมเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า "พระผู้เป็นเจ้าจะจัดหาให้" ตามที่พูดกันอยู่ทุกวันนี้ว่า "จะจัดหาให้บนภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า"

๑๕ และทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าเรียกอับราฮัมจากฟ้าสวรรค์เป็นครั้งที่สอง ๑๖ โดยกล่าวว่า "เราสาบานด้วยตัวเราเอง พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า เป็นเพราะเจ้าได้ปฏิบัติเช่นนี้ โดยไม่ได้ยึดเหนี่ยวบุตรของเจ้า ซึ่งเป็นบุตรคนเดียวของเจ้า ๑๗ เราจึงให้พรแก่เจ้า และจะเพิ่มผู้สืบเชื้อสายให้แก่เจ้ามากยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน มากมายราวกับดวงดาวบนท้องฟ้าและราวกับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าจะยึดครองเมืองของพวกศัตรู ๑๘ และประชาชาติทั้งปวงในโลกจะได้รับพรโดยผ่านบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า‡ เพราะเจ้าเชื่อฟังเรา" ๑๙ อับราฮัมก็กลับไปหาคนรับใช้หนุ่มของท่าน แล้วทั้งสี่ก็ไปยังเบเออร์เช-บาด้วยกัน แล้วอับราฮัมก็ได้ตั้งรกรากอยู่ที่เบเออร์เช-บา

๒๐ ต่อมาภายหลัง มีคนบอกอับราฮัมว่า "มิลคาห์ให้กำเนิดลูกแก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยคือ ๒๑ อูสคนหัวปี บูซน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอารัม ๒๒ เคเสด ฮาโซ ปิลดาช ยิดลาฟและเบธูเอล" ๒๓ เบธูเอลเป็นบิดาของนางเรเบคาห์ 8 คนทีกล่าวมานี้ล้วนเป็นบุตรชายที่มิลคาห์ให้กำเนิดแก่นาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ๒๔ นอกจากนี้แล้วภรรยาน้อยของเขาที่ชื่อเรอูมาห์ก็ได้ให้กำเนิดเทบาห์ กาฮัม ทาหาชและมาอาคาห์

๒๓

ซาราห์สิ้นชีวิต และการซื้อสุสาน

๑ ซาราห์มีชีวิตอยู่ถึง 127 ปี ๒ แล้วนางก็สิ้นชีวิตที่คีริยาทอาร์บา (มีอีกชื่อว่า เฮโบรน) ในดินแดนของคานาอัน อับราฮัมเข้าไปร้องคร่ำครวญถึงซาราห์ และร้องไห้ถึงนาง ๓ เมื่ออับราฮัมลุกขึ้นจากข้างศพก็พูดกับพวกชาวฮิตว่า ๔ "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างแดนอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ขอให้ข้าพเจ้าได้ที่ดินเป็นสถานที่สำหรับบรรจุศพที่นี่เถิด เพื่อจะได้บรรจุร่างผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตา" ๕ ชาวฮิตตอบอับราฮัมว่า ๖ "นายท่าน โปรดฟังพวกเราเถิด ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ และอยู่ท่ามกลางพวกเรา ไปบรรจุร่างผู้ตายของท่านในถ้ำเก็บศพที่ดีที่สุดของพวกเราเถิด ไม่มีใครหวงถ้ำเก็บศพไม่ให้ท่าน หรือรั้งท่านมิให้บรรจุร่างผู้ตายของท่านหรอก" ๗ อับราฮัมลุกขึ้นคำนับชาวฮิตซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน ๘ และพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าท่านยินดีให้ข้าพเจ้าบรรจุร่างผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาก็โปรดฟังและช่วยขอร้องเอโฟรนลูกโศหาร์ให้ข้าพเจ้าด้วย ๙ ขอถ้ำมัคเป-ลาห์ซึ่งเขาเป็นเจ้าของอยู่ถ้ำนั้นตั้งอยู่ปลายทุ่ง ขอให้เขาขายต่อหน้าท่านทั้งหลายในราคาเต็ม ข้าพเจ้าจะได้มีไว้ใช้เป็นสถานบรรจุศพ"

๑๐ เอโฟรนกำลังนั่งอยู่กับกลุ่มชาวฮิต ดังนั้นเอโฟรนชาวฮิตจึงตอบอับราฮัมต่อหน้าชาวฮิตทั้งหลายที่เข้าฟังร่วมกันทีประตูเมืองของเขาว่า ๑๑ "ไม่หรอก นายท่าน โปรดฟัง

† **๒๒๙** ยากอบ 2:21 ‡ **๒๒๑๘** กิจการของอัครทูต 3:25; กาลาเทีย 3:8

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายกทุ่งนาให้แก่ท่าน รวมทั้งถ้ำในนาด้วย ข้าพเจ้าขอมอบให้แก่ท่านต่อหน้าพลเมืองของข้าพเจ้า ท่านจงใช้เป็นทีบรรจุร่างผู้ตายของท่านเถิด ๑๒ อับราฮัมคำนับต่อหน้าพลเมืองของดินแดนนั้น ๑๓ และท่านพูดกับเอโฟรนต่อหน้าพลเมืองของดินแดนนั้นว่า ได้โปรดเถิด ฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะซื้อทุ่งนาตามราคา จงรับไปจากข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะได้ใช้เป็นทีบรรจุร่างผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น ๑๔ เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า ๑๕ นายท่าน โปรดฟังข้าพเจ้า ที่ดินผืนเดียวมีค่าเป็นเงินหนัก 400 เชเขล* ไม่หนักหนาอะไรเลย ท่านจงใช้เป็นทีบรรจุร่างผู้ตายของท่านเถิด ๑๖ อับราฮัมเห็นด้วยกับราคาของเอโฟรน ท่านจึงชั่งเงินทีเอโฟรนตีราคาไว้ต่อหน้าชาวฮิตทั้งหลาย เป็นเงินหนัก 400 เชเขลตามมาตรฐานน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กัน

๑๗ ดังนั้นทุ่งนาของเอโฟรนในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่ใกล้มัมเร ทั้งทุ่งและถ้ำ ต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในทุ่ง ทั่วบริเวณทั้งหมดถูกโอน ๑๘ ให้อับราฮัมเป็นเจ้าของต่อหน้าชาวฮิต ต่อหน้าทุกคนที่เข้าไปในประตูเมืองของเขา ๑๙ หลังจากนั้น อับราฮัมก็บรรจุซาราห์ภรรยาของท่านไว้ในถ้ำที่ทุ่งนาในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่ใกล้มัมเรในเฮโบรน ในดินแดนคานาอัน ๒๐ ชาวฮิตโอนทุ่งนาและถ้ำที่อยู่ในนาให้อับราฮัมเป็นเจ้าของเพื่อใช้เป็นสุสาน

๒๔

อิสอัคกับเรเบคาห์

๑ บัดนี้อับราฮัมชราลง ท่านมีอายุมากแล้ว และพระผู้เป็นเจ้าได้ให้พรอับราฮัมในทุกด้าน ๒ อับราฮัมพูดกับผู้รับใช้ที่มีอายุมากที่สุดในบ้าน และเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของท่านว่า จงวางมือของเจ้าไว้ที่ใต้ขาอ่อนของเรา ๓ และเราจะให้เจ้าสาบานในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกว่า เจ้าจะไม่หาลูกสาวจากชาวคานาอันมาเป็นภรรยาลูกชายของเรา เราเองก็อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ๔ แต่เจ้าจะกลับไปที่ประเทศและหมู่ญาติพี่น้องของเรา และหาภรรยาให้อิสอัคลูกชายของเรา ๕ ผู้รับใช้ตอบท่านว่า ถ้าทางฝ่ายหญิงไม่ยอมติดตามข้าพเจ้ามายังดินแดนนี้ ข้าพเจ้าจะพาลูกชายของท่านกลับไปยังดินแดนที่ท่านจากมาหรือไม่ ๖ อับราฮัมพูดกับเขาว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม เจ้าอย่าพาลูกชายของเรากลับไปที่นั่น ๗ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้นำเรามาจากบ้านของบิดาของเรา และจากดินแดนที่เรากำเนิด และเป็นองค์ผู้กล่าวกับเราและปฏิญาณว่า เราจะให้ดินแดนนี้แก่ผู้สืบเชื้อสายของเจ้า* พระองค์จะให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ล่วงหน้าไปก่อนเจ้า และเจ้าจะหาภรรยาจากที่นั่นให้ลูกชายของเราได้ ๘ แต่ถ้าผู้หญิงไม่ยอมติดตามเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำสาบานของเรา ขอเพียงแต่เจ้าอย่าพาลูกชายของเรากลับไปที่นั่น ๙ ดังนั้นผู้รับใช้จึงวางมือของเขาไว้ที่ใต้ขาอ่อนของอับราฮัมนายของเขา และสาบานต่อท่านในเรื่องนี้

๑๐ ผู้รับใช้นำอูฐ 10 ตัวของนายมา แล้วออกเดินทางไป เขานำของมีค่าสารพัดชนิดของนายติดมือไปด้วย เขาไปยังอารัมนาหะราอิม† ยังเมืองของนาโฮร์ ๑๑ เขาให้อูฐคุกเข่าลงที่นอกเมืองใกล้บ่อน้ำในเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่พวกผู้หญิงพากันไปตักน้ำ ๑๒ แล้วเขาพูดว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพเจ้า โปรดให้ข้าพเจ้าได้พบความสำเร็จในวันนี้เถิด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์ ขอพระองค์แสดงความรักอันมั่นคงต่ออับราฮัมนายข้าพเจ้าเถิด ๑๓ ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ที่ข้างบ่อน้ำพุ และบรรดาลูกสาวของชายทั้งมวลในเมืองออกมาตักน้ำ ๑๔ ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพเจ้าจะพูดกับเธอว่า โปรดวาง

---

* **๒๓๑๕** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม
* **๒๔๗** ปฐมกาล 12:7; 13:15; กาลาเทีย 3:16
† **๒๔๑๐** อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย

โถของเธอลงให้ฉันดื่ม เป็นคนที่จะพูดกับข้าพเจ้าว่า ดื่มเถิด และฉันจะให้อูฐของท่านกินน้ำด้วย โปรดให้เธอเป็นคนที่พระองค์มั่นหมายไว้สำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าเกิดขึ้นตามนี้ ข้าพเจ้าจะได้ทราบว่าพระองค์ได้แสดงความรักอันมั่นคงของพระองค์แก่นายของข้าพเจ้า

๑๕ เขายังพูดไม่ทันจบ ดูเถิด เรเบคาห์บุตรหญิงของเบธูเอลบุตรของมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกโถน้ำบนบ่าของเธอเดินออกมา ๑๖ หญิงสาวผู้นั้นโฉมงามนักและเธอเป็นพรหมจาริณี ซึ่งยังไม่มีชายใดแตะต้องมาก่อน เธอลงไปที่น้ำพุ ตักน้ำใส่โถของนางจนเต็ม และกลับขึ้นมา ๑๗ ครั้นแล้วผู้รับใช้คนนั้นก็วิ่งไปพบเธอ พลางพูดว่า โปรดให้ฉันดื่มน้ำจากโถของเธอสักนิด ๑๘ เธอพูดว่า เชิญดื่มเถิด นาย แล้วเธอก็ลดโถน้ำที่ประคองในมือของเธอลงโดยเร็ว และให้เขาดื่ม ๑๙ เมื่อเธอให้เขาดื่มเสร็จแล้ว เธอพูดว่า ฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย จนกว่าจะกินกันอิ่ม ๒๐ เธอจึงรีบเทน้ำจากโถของเธอลงในรางน้ำ แล้ววิ่งไปตักน้ำจากบ่ออีก เธอตักน้ำให้อูฐของเขาทุกตัว ๒๑ ชายผู้นั้นจ้องดูเธอโดยไม่ปริปาก เพื่อดูว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ให้การเดินทางของเขาสำเร็จผลหรือไม่

๒๒ เมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายผู้นั้นก็หยิบแหวนทองคำหนักครึ่งเชเขล กับกำไลมือทองคำ 2 วงหนัก 10 เชเขล ๒๓ และพูดว่า บอกฉันเถิดว่าเธอเป็นลูกสาวของใคร บ้านบิดาของเธอมีห้องพักให้พวกเราค้างแรมหรือเปล่า ๒๔ เธอพูดตอบเขาว่า ฉันเป็นลูกสาวของเบธูเอลผู้เป็นลูกชายของนาโฮร์กับมิลคาห์ ๒๕ เธอพูดต่ออีกว่า เรามีทั้งฟางและอาหารพอ รวมทั้งห้องสำหรับค้างแรมด้วย ๒๖ ชายผู้นั้นก้มศีรษะและกราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้า ๒๗ พลางพูดว่า สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า พระองค์ไม่ลืมความรักอันมั่นคงของพระองค์ และความสัตย์จริงที่มีต่อนายของข้าพเจ้า พระผู้เป็นเจ้าได้นำทางข้าพเจ้าให้มาถึงบ้านของญาติพี่น้องของนายข้าพเจ้า ๒๘ แล้วหญิงสาวผู้นั้นวิ่งไปบอกคนในครัวเรือนของมารดาถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

๒๙ ลาบันพี่ชายเรเบคาห์วิ่งไปหาชายผู้นั้นที่น้ำพุ ๓๐ เมื่อเขาเห็นแหวนกับกำไลที่ข้อมือน้องสาว และเมื่อเขาได้ยินเรเบคาห์น้องสาวพูดว่า ชายคนนั้นพูดกับฉันอย่างนี้ เขาก็ไปหาชายคนนั้น และเห็นว่าเขากำลังยืนอยู่ข้างอูฐที่น้ำพุ ๓๑ เขาจึงพูดว่า เชิญเข้ามาข้างในท่านผู้ได้รับพระพรของพระผู้เป็นเจ้า ทำไมท่านจึงยืนอยู่ข้างนอก ข้าพเจ้าได้เตรียมบ้านให้เรียบร้อยแล้ว และมีที่สำหรับพวกอูฐด้วย ๓๒ ชายคนนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบันยกของลงจากอูฐ ให้ฟางและอาหารแก่อูฐ มีน้ำล้างเท้าให้เขาและพวกผู้ชายที่มากับเขาด้วย ๓๓ จากนั้นก็มีอาหารตั้งไว้ที่ตรงหน้าเขาเพื่อรับประทาน แต่เขาพูดว่า ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานจนกว่าจะได้พูดเรื่องธุระก่อน ลาบันพูดว่า เชิญท่านพูดเถิด

๓๔ เขาจึงพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของอับราฮัม ๓๕ พระผู้เป็นเจ้าได้อวยพรนายของข้าพเจ้าจนท่านมั่งมี พระองค์ได้ให้แพะแกะและโคเป็นฝูงๆ แก่ท่าน ทั้งเงินและทอง ผู้รับใช้ชายหญิง อูฐ และลา ๓๖ ส่วนซาราห์ภรรยาของนายข้าพเจ้าได้กำเนิดลูกชายคนหนึ่งให้แก่ท่านในวัยชรา นายข้าพเจ้าได้ให้ทุกสิ่งที่ท่านมีแก่ลูกของท่าน ๓๗ นายข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าสาบานว่า เจ้าจะไม่หาลูกสาวจากชาวคานาอันมาเป็นภรรยาลูกชายของเรา เราเองก็อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ๓๘ แต่เจ้าจะไปยังบ้านบิดาของเราและตระกูลของเราและหาภรรยาให้อิสอัคลูกชายของเรา ๓๙ ข้าพเจ้าพูดกับนายข้าพเจ้าว่า ทางฝ่ายหญิงอาจจะไม่ยอมติดตามข้าพเจ้ามา ๔๐ แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าเชื่อฟังจะให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และจะมอบความสำเร็จให้แก่เจ้า เจ้าจะหาภรรยาจากตระกูลของเราและจากบ้านบิดาของเราให้แก่ลูกชายของเรา ๔๑ เจ้าก็จะ

พ้นจากคำสาบานของเรา เวลาเจ้าไปหาคนในตระกูลของเรา แล้วถ้าพวกเขาไม่ยอมให้เธอไปกับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำสาบานของเรา"

๔๒ วันนี้ข้าพเจ้าไปที่น้ำพุ ข้าพเจ้าพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า โปรดให้การเดินทางของข้าพเจ้าสำเร็จผล ๔๓ ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ที่ข้างบ่อน้ำพุ ขอให้หญิงสาวคนที่มาตักน้ำ เป็นคนที่ข้าพเจ้าจะพูดด้วยว่า 'โปรดให้ฉันดื่มน้ำจากโถของเธอสักนิด' ๔๔ และเป็นคนที่จะพูดกับข้าพเจ้าว่า 'ดื่มเถิด และฉันจะตักให้อูฐของท่านด้วย' ขอให้เธอเป็นหญิงที่พระผู้เป็นเจ้าได้มั่นหมายไว้สำหรับลูกชายของนายข้าพเจ้าเถิด"

๔๕ ข้าพเจ้าอธิษฐานยังไม่ทันจบ ดูเถิด เรเบคาห์แบกโถน้ำบนบ่าของเธอเดินออกมา และเธอลงไปที่น้ำพุเพื่อตักน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับเธอว่า "โปรดให้ฉันดื่มน้ำเถิด" ๔๖ เธอประคองโถน้ำของเธอลงจากบ่าโดยเร็ว และพูดว่า "เชิญดื่มเถิด และฉันจะให้อูฐของท่านกินด้วย" ข้าพเจ้าจึงดื่ม และเธอก็ให้อูฐกินด้วย ๔๗ แล้วข้าพเจ้าถามเธอว่า "เธอเป็นลูกสาวของใคร" เธอพูดว่า "ลูกสาวของเบธูเอลผู้เป็นลูกชายของนาโฮร์กับมิลคาห์" ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่จมูก และกำไลที่ข้อมือให้เธอ ๔๘ แล้วข้าพเจ้าก้มศีรษะและกราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้า และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า องค์ผู้นำทางให้ข้าพเจ้าตรงมายังที่หมาย เพื่อพาลูกสาวของญาติพี่น้องของนายข้าพเจ้า ไปให้ลูกชายของท่าน ๔๙ มาบัดนี้ ถ้าท่านจะแสดงความกรุณาและความภักดีต่อนายข้าพเจ้า ขอให้ท่านบอกข้าพเจ้า และหากว่าไม่ ก็ขอให้บอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป"

๕๐ ลาบันและเบธูเอลตอบว่า "เรื่องนี้มาจากพระผู้เป็นเจ้า พวกเราจะว่าอะไรได้ ๕๑ ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่เบื้องหน้าท่าน เชิญพาเธอไป ให้เธอไปเป็นภรรยาของลูกชายของนายท่าน ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้"

๕๒ เมื่อผู้รับใช้ของอับราฮัมได้ยินคำพูดของพวกเขาแล้ว เขาก็ก้มลงกราบที่พื้น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๕๓ แล้วผู้รับใช้หยิบเครื่องประดับกายเงินและทองคำ และเสื้อผ้าออกมาให้เรเบคาห์ เขาให้ของอันมีค่าแก่พี่ชายและมารดาของเธอด้วย ๕๔ หลังจากนั้น เขาและพวกผู้ชายที่มากับเขาก็รับประทานและดื่มกัน แล้วค้างแรมที่นั่น เมื่อลุกขึ้นในตอนเช้า เขาพูดว่า "ให้ข้าพเจ้ากลับไปยังนายของข้าพเจ้าเถิด" ๕๕ พี่ชายกับมารดาของเธอพูดว่า "ให้เธออยู่กับเราสักพัก อย่างน้อย 10 วัน และหลังจากนั้น เธอจึงไปได้" ๕๖ แต่เขาพูดตอบว่า "อย่ารั้งข้าพเจ้าเลย ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ให้การเดินทางของข้าพเจ้าสำเร็จผล ปล่อยให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะได้ไปหานายของข้าพเจ้า" ๕๗ พวกเขาพูดว่า "เราจะเรียกหญิงสาวมาถามเอง" ๕๘ แล้วพวกเขาจึงเรียกเรเบคาห์มา และถามเธอว่า "เจ้าจะไปกับชายคนนี้หรือไม่" เธอตอบว่า "ฉันจะไป" ๕๙ ดังนั้น พวกเขาจึงส่งตัวเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของเธอ ไปกับผู้รับใช้ของอับราฮัมและคนของท่าน ๖๐ แล้วพวกเขาอวยพรเรเบคาห์ พลางพูดกับเธอว่า

"น้องสาวของเรา ขอให้เจ้าเป็นมารดา
ของคนจำนวนมากมายเกินที่จะนับได้
และขอให้บรรดาผู้สืบเชื้อสาย
ของเจ้ายึดครองเมืองของพวกศัตรูได้"

๖๑ เรเบคาห์กับพวกสาวใช้ก็ลุกขึ้น แล้วขึ้นขี่อูฐตามชายคนนั้นไป ผู้รับใช้คนนั้นก็พาเรเบคาห์ไป

๖๒ ส่วนอิสอัคเพิ่งกลับมาจากเบเออลาไฮรอย และกำลังอาศัยอยู่ที่เนเกบ ๖๓ ครั้นใกล้ยามเย็นอิสอัคออกไปใคร่ครวญอยู่ในทุ่งนา ท่านเงยหน้าขึ้นเห็น ดูเถิด มีอูฐเดินมา ๖๔ เรเบคาห์เงยหน้าขึ้น เมื่อเธอเห็นอิสอัค เธอก็ลงจากอูฐ ๖๕ และถามผู้รับใช้คนนั้นว่า "ชายคน

ที่กำลังเดินในทุ่งนามาพบกับเรานั่นเป็นใคร ผู้รับใช้ตอบว่า เป็นนายของข้าพเจ้า เธอ
จึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม ๖๖ แล้วผู้รับใช้ก็บอกอิสอัคถึงทุกสิ่งที่เขาทำ ๖๗ อิสอัคจึงพา
เรเบคาห์เข้าไปในกระโจมของซาราห์มารดาของตน อิสอัครับเธอเป็นภรรยา ท่านรักเธอ
นับจากวันที่สูญเสียมารดาของท่านไปแล้ว บัดนี้เองที่อิสอัครู้สึกสบายใจขึ้น

๒๕

อับราฮัมสิ้นชีวิต

๑ อับราฮัมมีภรรยาอีกคนชื่อเคทูราห์ ๒ นางให้กำเนิดบุตรชื่อ ศิมราน โยกชาน เมดาน มี
เดียน อิชบาก และชูอัค ๓ โยกชานมีบุตรชื่อ เช-บา และเดดาน บุตรของเดดานคือชาวอัช
ชูร์ เลทูช และเลอุม ๔ มีเดียนมีบุตรชื่อ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ คน
เหล่านี้เป็นผู้สืบเชื้อสายของเคทูราห์ ๕ อับราฮัมให้ทุกสิ่งที่ท่านมีแก่อิสอัค ๖ แต่อับราฮัมให้
ของขวัญแก่บรรดาบุตรของภรรยาน้อยของท่าน และขณะที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านให้พวกเขา
ไปอยู่ในที่ซึ่งห่างไกลจากอิสอัคบุตรของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังดินแดนของชาติตะวัน
ออก
๗ อับราฮัมมีชีวิตอยู่นานถึง 175 ปี ๘ อับราฮัมหมดลมหายใจและสิ้นชีวิตเมื่อชราภาพ
เป็นคนชราที่มีอายุยืนนาน และถูกบรรจุรวมไว้กับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว ๙ อิสอัคกับอิ
ชมาเอลบุตรทั้งสองก็ได้บรรจุร่างท่านไว้ในถ้ำมัคเป-ลาห์ ในทุ่งนาของเอโฟรนบุตรของโศ
หาร์ชาวฮิต ซึ่งอยู่ใกล้มัมเร ๑๐ อันเป็นทุ่งนาที่อับราฮัมได้ซื้อจากพวกชาวฮิต อับราฮัมถูก
บรรจุไว้ที่นั่นกับซาราห์ภรรยาของท่าน ๑๑ หลังจากที่อับราฮัมเสียชีวิตแล้ว พระเจ้าก็ได้ให้
พรแก่อิสอัคบุตรของท่าน และอิสอัคอาศัยอยู่ที่เบเออลาไฮรอย

ลำดับเชื้อสายอิชมาเอล

๑๒ ต่อไปนี้เป็นลำดับเชื้อสายของอิชมาเอล บุตรของอับราฮัมกับนางฮาการ์ชาวอียิปต์
ที่เป็นหญิงรับใช้ของซาราห์ ๑๓ อิชมาเอลมีบุตร ชื่อเรียงตามลำดับการเกิดดังนี้ เนบาโย
ทบุตรหัวปีของอิชมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล และมิบสัม ๑๔ มิชมา ดูมาห์ และมัสสา ๑๕ ฮาดัด
เท-มา เยทูร์ นาฟิช และเคเดมาห์ ๑๖ คนเหล่านี้เป็นบุตรของอิชมาเอล และมีชื่อดังกล่าว
นับตามหมู่บ้านและตามค่ายของพวกเขาทั้งสิบสองคนอยู่ในระดับปกครองชั้นสูงตามเผ่า
ของเขา ๑๗ (อิชมาเอลมีอายุถึง 137 ปี หมดลมหายใจและสิ้นชีวิต ถูกบรรจุรวมไว้กับญาติ
พี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว ๑๘ บรรดาบุตรเหล่านี้อาศัยอยู่ในอาณาเขตระหว่างฮาวิลาห์และชูร์
ซึ่งอยู่ใกล้ประเทศอียิปต์ทางไปอัชชูร์ และเขาเหล่านั้นมุ่งร้ายต่อญาติพี่น้องทุกคน

ยาโคบกับเอซาวเผชิญการแก่งแย่งเป็นครั้งแรก

๑๙ ต่อไปนี้เป็นลำดับเชื้อสายของอิสอัคบุตรของอับราฮัม อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค
๒๐ อิสอัคมีอายุ 40 ปีเมื่อได้เรเบคาห์มาเป็นภรรยา เรเบคาห์เป็นบุตรหญิงของเบธูเอลชาว
อารัม*แห่งปัดดานอารัม เป็นน้องสาวของลาบันชาวอารัม ๒๑ อิสอัคอธิษฐานต่อพระผู้
เป็นเจ้าให้ภรรยาของตน เพราะนางเป็นหมัน และพระผู้เป็นเจ้าก็ตอบคำอธิษฐานของท่าน
เรเบคาห์ภรรยาของท่านจึงตั้งครรภ์ ๒๒ ทารกในครรภ์ผลักกันอยู่ในครรภ์ของนาง และนาง
พูดว่า ทำไมฉันต้องเผชิญกับเรื่องอย่างนี้ นางจึงถามพระผู้เป็นเจ้า
๒๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวตอบนางว่า
สองประชาชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า
และสองชนชาติซึ่งเกิดจากเจ้าจะถูกแยกกัน
ชนพวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง

* **๒๕๒๐** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

คนพี่จะรับใช้คนน้อง†
๒๔ เมื่อนางครบกำหนดคลอด ปรากฏว่ามีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง ๒๕ คนแรกคลอดออกมาผิวแดง มีขนดกตามตัวดั่งเสื้อคลุม เขาจึงมีชื่อว่า เอซาว ๒๖ น้องชายของเขาตามออกมา โดยมือบีบส้นเท้าของเอซาวอยู่ เขาจึงมีชื่อว่า ยาโคบ อิสอัคมีอายุ 60 ปีเมื่อบุตรทั้งสองถือกำเนิดออกมา
๒๗ เมื่อเด็ก 2 คนโตเป็นหนุ่ม เอซาวเป็นนายพรานมือหนึ่ง ชอบใช้ชีวิตในทุ่งกว้าง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเงียบๆ ชอบอยู่แต่ในกระโจม ๒๘ อิสอัครักเอซาว เพราะท่านชอบรับประทานเนื้อที่ล่าได้ แต่เรเบคาห์รักยาโคบ
๒๙ มาวันหนึ่งขณะที่ยาโคบกำลังต้มสตูอยู่ เอซาวเข้ามาจากทุ่งอย่างหิวโซ ๓๐ เอซาวจึงพูดกับยาโคบว่า "ขอกินสตูแดงบ้าง เพราะฉันหิวเหลือเกิน" (เขาจึงมีอีกชื่อหนึ่งว่า เอโดม‡) ๓๑ ยาโคบตอบว่า "ขายสิทธิของลูกหัวปี§ของพี่ให้ฉันก่อนสิ" ๓๒ เอซาวพูดว่า "ในเมื่อฉันเกือบจะตายอยู่แล้ว สิทธิของลูกหัวปีจะใช้อะไรได้สำหรับฉัน" ๓๓ ยาโคบตอบว่า "สาบานให้ฉันก่อน" เขาจึงสาบานและขายสิทธิของบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ ๓๔ ยาโคบจึงให้ขนมปังกับสตูถั่วเลนเทิ้ลแก่เอซาว เขากินและดื่มเสร็จก็ลุกขึ้น แล้วออกไป เอซาวไม่ไยดีกับสิทธิของบุตรหัวปีเลย

๒๖

อิสอัคกับอาบีเมเลค

๑ เกิดทุพภิกขภัยขึ้นในแผ่นดินอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้เกิดขึ้นมาก่อนแล้วในสมัยของอับราฮัม และอิสอัคไปยังเมืองเก-รารซึ่งอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งฟีลิสเตียอยู่ ๒ พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่อิสอัคและกล่าวว่า "อย่าลงไปยังประเทศอียิปต์ แต่จงตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินที่เราจะบอกให้เจ้ารู้ ๓ จงอาศัยอยู่ในดินแดนนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้า และจะให้พรแก่เจ้า เราจะให้แว่นแคว้นเหล่านี้แก่เจ้าและแก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า และเราจะทำตามคำปฏิญาณที่ได้สาบานไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้า ๔ เราจะเพิ่มผู้สืบเชื้อสายจำนวนมากมายราวกับดวงดาวบนฟ้าให้แก่เจ้า และจะให้แว่นแคว้นเหล่านี้แก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งปวงในโลกจะได้รับพรโดยผ่านบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า* ๕ เพราะอับราฮัมเชื่อฟังเรา และได้ทำตามคำสั่งของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และกฎบัญญัติของเรา"
๖ ดังนั้น อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเก-ราร์ ๗ เมื่อพวกผู้ชายของเมืองนั้นถามท่านเกี่ยวกับภรรยาของท่าน ท่านก็ตอบว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" เหตุที่ท่านไม่กล้าพูดว่า "ภรรยาของข้าพเจ้า" เพราะคิดว่า "กลัวว่าพวกผู้ชายของเมืองจะเข่นฆ่าฉันเพราะเรเบคาห์" เพราะว่านางโฉมงามนัก ๘ เมื่ออิสอัคอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งฟีลิสเตียมองจากช่องหน้าต่าง เห็นอิสอัคกำลังคลอเคลียอยู่กับเรเบคาห์ภรรยาของตน ๙ อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาพบ และกล่าวว่า "แท้จริงแล้วนางก็เป็นภรรยาของท่าน แล้วท่านพูดได้อย่างไรว่า 'นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า'" อิสอัคพูดกับท่านว่า "เพราะข้าพเจ้าคิดว่า 'กลัวว่าข้าพเจ้าอาจจะตายเพราะนาง'" ๑๐ อาบีเมเลคกล่าวว่า "ท่านทำอะไรกับเรา อาจจะมีใครสักคนในเมืองไปนอนกับภรรยาของท่านไปแล้วก็ได้ และท่านก็จะทำให้เราต้องมีความผิดไปด้วย" ๑๑ ดังนั้นอาบีเมเลคจึงเตือนทุกคนว่า "ใครก็ตามที่แตะต้องตัวชายผู้นี้หรือภรรยาของเขา จะต้องมีโทษถึงตาย"
๑๒ อิสอัคหว่านพืชในดินแดนนั้น และในปีนั้นก็สามารถเก็บเกี่ยวได้ผลเป็นร้อยเท่า พระผู้เป็นเจ้าให้พรแก่ท่าน ๑๓ ท่านจึงกลายเป็นคนร่ำรวยและมีความเจริญยิ่งๆ ขึ้น จนเป็น

† **๒๕๒๓** โรม 9:12 ‡ **๒๕๓๐** เอโดม มีความหมายว่า แดง § **๒๕๓๑** บุตรชายหัวปีเป็นหัวหน้าครอบครัวและมีสิทธิ์รับสมบัติเป็นสองเท่าของบุตรชายคนต่อๆ ไป * **๒๖๔** ปฐมกาล 22:18; กิจการของอัครทูต 3:25; กาลาเทีย 3:8

มหาเศรษฐี ๑๔ ท่านเป็นเจ้าของฝูงแพะแกะ และโค อีกทั้งผู้รับใช้มากมาย จนกระทั่งชาวฟีลิสเตียอิจฉา ๑๕ (เมื่ออับราฮัมบิดาของท่านยังมีชีวิตอยู่ พวกผู้รับใช้ของท่านได้ขุดบ่อน้ำไว้ มาบัดนี้พวกฟีลิสเตียเอาดินถมบ่อทุกบ่อ) ๑๖ อาบีเมเลคกล่าวกับอิสอัคว่า "จงไปจากพวกเรา เพราะว่าท่านมีกำลังเกินกว่าพวกเราแล้ว"

๑๗ อิสอัคจึงออกไปจากที่นั่น ท่านตั้งค่ายอยู่ที่ลุ่มน้ำเก-ราร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น ๑๘ แล้วอิสอัคขุดบ่อน้ำเดิมที่เคยขุดไว้แล้วในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่าน แต่ชาวฟีลิสเตียได้ถมบ่อเสียหลังจากอับราฮัมสิ้นชีวิตลง และท่านตั้งชื่อบ่อเป็นชื่อเดียวกันกับที่บิดาของท่านได้ตั้งไว้ ๑๙ เมื่อพวกผู้รับใช้ของอิสอัคขุดบ่อที่ลุ่มน้ำก็พบว่ามีน้ำไหล ๒๐ พวกคนเลี้ยงสัตว์ของเก-ราร์จึงวิวาทกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัค โดยพูดว่า "น้ำเป็นของพวกเรา" ท่านจึงตั้งชื่อบ่อนั้นว่า เอเสก† เพราะพวกเขาวิวาทกับท่าน ๒๑ แล้วพวกเขาก็ขุดอีกบ่อหนึ่ง และวิวาทกันเรื่องบ่อนั้นอีก ท่านจึงตั้งชื่อว่า สิตนาห์‡ ๒๒ แล้วท่านก็ได้ย้ายไปจากที่นั่น และไปขุดอีกบ่อหนึ่ง คราวนี้ไม่มีการวิวาทกันเรื่องบ่ออีก ท่านจึงตั้งชื่อว่า เรโหโบท§โดยพูดว่า "บัดนี้พระผู้เป็นเจ้าได้ให้พวกเรามีที่กว้างขวาง และเราจะได้ผลทวีขึ้น"

๒๓ ท่านจากที่นั่นไป และขึ้นไปยังเบเออร์เช-บา ๒๔ ในคืนวันนั้นพระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่ท่าน และกล่าวว่า "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้า อย่ากลัวเลย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะให้พรแก่เจ้า พร้อมทั้งเพิ่มจำนวนผู้สืบเชื้อสายของเจ้าเพื่ออับราฮัมผู้รับใช้ของเรา" ๒๕ ดังนั้น ท่านจึงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น ร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า และตั้งกระโจมอยู่ที่นั่น พวกผู้รับใช้ของอิสอัคก็ขุดบ่อน้ำอีก

๒๖ ขณะนั้นอาบีเมเลคกับอาหุสซัทผู้ปรึกษาออกไปจากเก-ราร์ พร้อมด้วยฟีโคล์ผู้บังคับกองพันทหารของท่าน ๒๗ อิสอัคพูดกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงมาหาข้าพเจ้า ในเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าไปจากพวกท่านแล้ว" ๒๘ พวกเขาตอบว่า "พวกเราเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน พวกเราจึงตัดสินใจว่าเราควรร่วมสาบานกันระหว่างท่านและเรา ให้พวกเราทำพันธสัญญากับท่านเถิด ๒๙ ว่าท่านจะไม่ทำสิ่งเลวร้ายใดๆ แก่พวกเรา เช่นเดียวกับที่เราไม่ได้แตะต้องตัวท่าน หากแต่ทำสิ่งดีๆ ให้แก่ท่าน และให้ท่านจากไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านก็ได้รับพระพรจากพระผู้เป็นเจ้า" ๓๐ อิสอัคจึงจัดเลี้ยงให้พวกเขา เขาก็รับประทานและดื่มกัน ๓๑ พอรุ่งเช้าเขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อสาบานต่อกันและกัน แล้วอิสอัคล่ำลาชายทั้งสาม พวกเขาได้จากไปโดยสันติ ๓๒ ในวันเดียวกันนั้น พวกผู้รับใช้ของอิสอัคมาบอกท่านเรื่องบ่อน้ำที่ได้ขุดกันไว้ และบอกท่านว่า "พวกเราพบน้ำแล้ว" ๓๓ ท่านเรียกชื่อบ่อว่า ชิบาห์ ฉะนั้นชื่อเมืองจึงเป็น เบเออร์เช-บา

๓๔ เมื่อเอซาวมีอายุ 40 ปี เขาได้ยูดิธบุตรหญิงของเบเออรีชาวฮิต และบาเสมัทบุตรหญิงของเอโลนชาวฮิตเช่นกันเป็นภรรยา ๓๕ หญิงทั้งสองทำให้ชีวิตของอิสอัคและเรเบคาห์มีแต่ความทุกข์

๒๗

ยาโคบรับพรจากอิสอัค

๑ เมื่ออิสอัคชราลง ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านได้เรียกเอซาวบุตรชายหัวปีของท่านมา และกล่าวว่า "ลูกเอ๋ย" เขาก็ตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่" ๒ ท่านพูดว่า "ดูสิ พ่อแก่แล้ว เมื่อไหร่จะถึงวันตายก็ไม่รู้ ๓ เอาละ เจ้าเอาอาวุธของเจ้าออกไป เอาแล่งธนูและคันธนูของเจ้าไปในทุ่ง แล้วล่าเนื้อมาให้พ่อ ๔ จงเตรียมอาหารอร่อยๆ ที่พ่อชอบ แล้วเอามาให้พ่อกิน พ่อจะได้ให้พรแก่เจ้าก่อนตาย"

---

† **๒๖๒๐** เอเสก มีความหมายว่า วิวาท ‡ **๒๖๒๑** สิตนาห์ มีความหมายว่า ฝ่ายค้าน § **๒๖๒๒** เรโหโบท มีความหมายว่า กว้างขวาง

๕ ขณะที่อิสอัคพูดกับเอซาวบุตรของตนอยู่ เรเบคาห์ก็แอบฟัง ดังนั้น เมื่อเอซาวออกไป
ในทุ่งเพื่อล่าเนื้อ ๖ เรเบคาห์พูดกับยาโคบบุตรของนางว่า "แม่ได้ยินพ่อของเจ้าพูดกับเอ
ซาวพี่ชายของเจ้าว่า ๗ "เอาเนื้อมาให้พ่อ เตรียมอาหารอร่อยๆ ให้พ่อกิน แล้วพ่อจะให้พร
แก่เจ้าต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าก่อนพ่อตาย" ๘ มาเถิด ลูกแม่ จงเชื่อฟังคำของแม่ตามที่แม่
สั่งเจ้า ๙ จงไปที่ฝูงแพะแกะ เลือกลูกแพะดีๆ มาให้แม่ 2 ตัว จะได้เตรียมอาหารอร่อยๆ ที่
พ่อของเจ้าชอบ ๑๐ แล้วเจ้าจะเป็นคนเอาอาหารไปให้พ่อของเจ้ากิน ท่านจะได้ให้พรแก่เจ้า
ก่อนตาย" ๑๑ แต่ยาโคบพูดกับเรเบคาห์มารดาของตนว่า "ดูสิ เอซาวพี่ชายของลูกเป็นคน
มีขนดก แต่ลูกขนไม่ดก ๑๒ พ่ออาจจะจับตัวลูก ท่านจะเห็นว่าลูกพยายามหลอกลวงท่าน
แล้วจะสาปแช่งลูกแทนการให้พร" ๑๓ มารดาพูดกับเขาว่า "ให้การสาปแช่งของเจ้าตก
เป็นของแม่ ลูกเอ๋ย เพียงแต่เชื่อฟังคำของแม่ ไปเถิด หาลูกแพะมาให้แม่"

๑๔ ดังนั้น เขาจึงไปเอาลูกแพะมาให้มารดา และนางก็เตรียมอาหารอร่อยๆ ที่บิดาของเขา
ชอบ ๑๕ ครั้นแล้วเรเบคาห์ก็หยิบเสื้อผ้าชุดดีที่สุดของเอซาวบุตรหัวปีของนางมา เป็นเสื้อที่
นางเก็บไว้ที่บ้าน นางสวมใส่ให้ยาโคบบุตรคนเล็ก ๑๖ นางหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของ
เขาด้วยหนังลูกแพะ ๑๗ และยื่นอาหารอร่อยๆ กับขนมปังที่เตรียมไว้ให้กับมือของยาโคบ
บุตรของนาง

๑๘ เขาก็เข้าไปหาบิดา และพูดว่า "พ่อท่าน" ท่านตอบว่า "พ่ออยู่นี่ เจ้าเป็นใคร ลูกหรือ"
๑๙ ยาโคบพูดกับบิดาของตนว่า "ลูกเป็นเอซาวลูกหัวปีของพ่อ ลูกทำตามที่พ่อบอก พ่อลุก
ขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกล่าได้มาเถิด พ่อจะได้ให้พรแก่ลูก" ๒๐ แต่อิสอัคถามบุตรของ
ตนว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าหาเนื้อมาเร็วขนาดนี้ได้อย่างไร" เขาตอบว่า "เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของพ่อช่วยหาให้ลูก" ๒๑ แล้วอิสอัคพูดกับยาโคบว่า "เข้ามาใกล้ๆ สิ พ่อจะได้จับ
ตัวเจ้า ลูกเอ๋ย พ่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอซาวลูกของพ่อจริงหรือเปล่า" ๒๒ ยาโคบจึงเข้าไปใกล้
อิสอัคบิดาของตน ท่านจับตัวเขาและพูดว่า "เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือ
ของเอซาว" ๒๓ ท่านจำเขาไม่ได้ เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอซาวพี่ชายของเขา
ดังนั้นท่านจึงให้พรแก่เขา ๒๔ ท่านถามว่า "เจ้าเป็นเอซาวลูกของพ่อจริงหรือ" เขาตอบว่า
"ขอรับ" ๒๕ แล้วท่านพูดว่า "เอามาให้พ่อสิ พ่อจะได้กินเนื้อที่ลูกหามา แล้วจะให้พรแก่เจ้า
" ยาโคบเอาอาหารมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน เขาเอาเหล้าองุ่นมาให้ท่าน และท่านก็ดื่ม

๒๖ แล้วอิสอัคบิดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้ๆ และจูบแก้มพ่อ" ๒๗ เขาจึง
เข้าไปใกล้และจูบแก้มท่าน ท่านดมได้กลิ่นเสื้อผ้าของเอซาว แล้วให้พรแก่ยาโคบพลางพูด
ว่า

"โอ กลิ่นลูกชายของฉัน
ช่างเหมือนกลิ่นทุ่งที่
พระผู้เป็นเจ้าได้อวยพร
๒๘ ขอให้พระเจ้าโปรดให้เจ้าได้รับน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์
ได้รับความอุดมจากแผ่นดิน
รวมทั้งธัญพืชและเหล้าองุ่นอย่างเปี่ยมล้น
๒๙ ให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า
และบรรดาประชาชาติก้มลงนอบน้อมเจ้า
จงเป็นนายเหนือญาติพี่น้องของเจ้า
ให้บรรดาลูกชายของมารดาของเจ้าก้มลงนอบน้อมเจ้า
ทุกคนที่สาปแช่งเจ้าจะถูกสาปแช่ง
และทุกคนที่อวยพรเจ้าจะได้รับพร"

๓๐ ทันทีที่อิสอัคให้พรแก่ยาโคบจบ ยาโคบเพิ่งจะออกไปพ้นหน้าอิสอัคบิดาของท่าน เอซาวพี่ชายของเขาก็กลับเข้ามาจากการล่าเนื้อ ๓๑ เขาทำอาหารอร่อยมาด้วย และกำลังนำมาให้บิดา เขาพูดกับบิดาว่า "ท่านพ่อลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกของท่านล่ามาได้เถิด แล้วท่านจะได้ให้พรแก่ลูก" ๓๒ อิสอัคบิดาของเขากล่าวว่า "เจ้าเป็นใคร" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นลูกของพ่อ เอซาวลูกหัวปีของพ่อไง" ๓๓ อิสอัคก็ตัวสั่นเทา พลางพูดว่า "แล้วใครเล่าที่ล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อก็กินหมดก่อนที่เจ้าจะเข้ามา พ่อให้พรแก่เขาแล้วด้วย ใช่แล้วเขาจะได้รับพรแน่" ๓๔ เมื่อเอซาวได้ยินคำพูดของบิดา เขาก็ร้องตะโกนเสียงลั่นด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า "โอ พ่อของลูก ให้พรแก่ลูกเถิด ให้พรแก่ลูกด้วย" ๓๕ แต่ท่านกล่าวว่า "น้องชายของเจ้ามาหลอกลวงพ่อ แล้วเขาเอาพรของเจ้าไปแล้ว" ๓๖ เอซาวพูดว่า "ยาโคบช่างเป็นชื่อที่เหมาะสมกับเขาเสียจริง เพราะเขาสวมรอยลูกมา 2 หนแล้ว เขาชิงเอาสิทธิของลูกหัวปีของลูกไปแล้ว ดูนี่สิ คราวนี้เขาชิงเอาพรของลูกไป" แล้วเขาพูดต่ออีกว่า "พ่อไม่มีพรสำรองไว้ให้ลูกบ้างเลยหรือ" ๓๗ อิสอัคตอบเอซาวว่า "ดูสิ พ่อทำให้เขาเป็นนายของเจ้า และพ่อให้ญาติพี่น้องของเขาเป็นผู้รับใช้เขา พ่อให้เขามีธัญพืชและเหล้าองุ่นสะสมไว้มากมาย ลูกของพ่อเอ๋ย แล้วพ่อจะช่วยอะไรเจ้าได้เล่า" ๓๘ เอซาวพูดกับบิดาของเขาว่า "พ่อของลูก พ่อมีเพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ ให้พรแก่ลูกเถิด ให้พรแก่ลูกด้วย โอ พ่อของลูก" เอซาวแผดเสียงขึ้น แล้วก็ร้องไห้

๓๙ แล้วอิสอัคบิดาของเขาตอบเขาว่า
"ฟังนะ บ้านเรือนของเจ้า
จะอยู่ไกลจากแผ่นดินอันอุดม
อยู่ไกลจากน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์เบื้องบน
๔๐ เจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการใช้คมดาบ
และเจ้าจะรับใช้น้องของเจ้า
แต่เมื่อเจ้าฮึดสู้
เจ้าจะสลัดแอกของเขา
หลุดจากคอของเจ้า"

๔๑ เอซาวเกลียดชังยาโคบ เพราะบิดาของเขาได้ให้พรแก่เขา เอซาวจึงรำพันขึ้นว่า "วันที่จะต้องร้องคร่ำครวญถึงพ่อใกล้จะถึงแล้ว แล้วฉันจะฆ่ายาโคบน้องชายของฉัน" ๔๒ แต่มีคนไปบอกนางเรเบคาห์ถึงสิ่งที่เอซาวบุตรคนโตของนางกำลังจ้องที่จะทำ นางจึงให้คนไปเรียกยาโคบบุตรคนเล็กของนางมา และบอกว่า "ดูสิ เอซาวพี่ชายของเจ้าปลอบใจตัวเองโดยมีแผนจะฆ่าเจ้า ๔๓ ฉะนั้นลูกเอ๋ย ตอนนี้เจ้าจงเชื่อฟังแม่ ไปเถิด หนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่ฮาราน ๔๔ และอยู่กับเขาสักพักหนึ่ง จนกว่าพี่ชายของเจ้าจะคลายความฉุนเฉียว ๔๕ เมื่อพี่ชายเจ้าหายโกรธจนลืมว่าเจ้าทำอะไรกับเขาไว้ แล้วแม่จะส่งคนไปรับตัวเจ้ามาจากที่นั่น แม่ไม่อยากเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียว"

๔๖ แล้วเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ฉันเอือมระอากับผู้หญิงชาวฮิตเหลือเกิน ถ้ายาโคบหาภรรยาได้จากพวกผู้หญิงชาวฮิต คือผู้หญิงจากดินแดนนี้ ฉันก็คงไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแล้ว"

๒๘

๑ อิสอัคจึงเรียกยาโคบมาและให้พรแก่เขา พร้อมกับสั่งว่า "เจ้าจะต้องไม่แต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน ๒ ไปเถิด ไปยังปัดดานอารัม ไปยังบ้านของเบธูเอลบิดาของแม่เจ้า และหาภรรยาจากที่นั่น จากลูกสาวคนใดคนหนึ่งของลาบันพี่ชายของแม่เจ้า ๓ ขอพระเจ้าผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพอวยพรเจ้า ให้เจ้าเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง และทวีคนของเจ้าขึ้น เจ้าจะได้เป็นชนชาติกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง ๔ ขอพระองค์ให้พรแก่เจ้าและแก่บรรดาผู้

สืบเชื้อสายของเจ้า ตามที่ได้สัญญาอับราฮัมไว้ คือเจ้าจะได้ครอบครองแผ่นดินที่เจ้ากำลังอพยพไปอยู่ อันเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ให้แก่อับราฮัม ๕ ดังนั้นอิสอัคส่งยาโคบออกเดินทางไป เขาจึงไปปัดดานอารัม ไปหาลาบันบุตรของเบธูเอลชาวอารัม พี่ชายของเรเบคาห์มารดาของยาโคบและเอซาว

เอซาวแต่งงานกับชาวอิชมาเอล

๖ ฝ่ายเอซาวเห็นว่าอิสอัคได้อวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัดดานอารัมเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และขณะที่อวยพรเขา ท่านก็สั่งด้วยว่า เจ้าจะต้องไม่แต่งงานกับหญิงคานาอัน ๗ ยาโคบก็เชื่อฟังบิดามารดาของเขา และไปยังปัดดานอารัม ๘ ฉะนั้นเมื่อเอซาวเห็นว่าหญิงชาวคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน ๙ เอซาวจึงไปหาอิชมาเอลบุตรของอับราฮัม ทั้งๆ ที่เอซาวมีภรรยาอยู่บ้างแล้ว แต่ก็ยังไปแต่งงานกับมาหะลัทบุตรหญิงของอิชมาเอล ซึ่งเป็นน้องสาวของเนบาโยท

ยาโคบฝันทีเบธเอล

๑๐ ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เชบา และไปยังเมืองฮาราน ๑๑ เมื่อมาถึงที่แห่งหนึ่งจึงพักแรมที่นั่น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาหยิบหินก้อนหนึ่งมาหนุนศีรษะ เอนกายลงนอนอยู่ที่นั่น ๑๒ แล้วเขาก็ฝันว่ามีบันไดอันหนึ่งตั้งไว้บนพื้นดิน หัวบันไดพาดไว้ที่ฟ้าสวรรค์ มีบรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังขึ้นและลงบันไดอยู่* ๑๓ และพระผู้เป็นเจ้ายืนอยู่เหนือบันได พลางกล่าวว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค เราจะให้ดินแดนที่เจ้านอนอยู่นี้แก่เจ้าและแก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า ๑๔ และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าจะมีจำนวนมากเท่าฝุ่นผงในโลก และเจ้าจะขยายหมู่ชนกว้างออกไปจนจรดทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทิศเหนือและทิศใต้ และบรรดาชุมชนในโลกจะได้รับพรโดยผ่านเจ้าและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า† ๑๕ ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะคุ้มครองเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปไหน และจะนำเจ้ากลับมายังดินแดนนี้ เพราะเราจะไม่จากเจ้าไปจนกว่าเราจะกระทำสิ่งที่เราได้สัญญาไว้เสียก่อน ๑๖ ครั้นแล้ว ยาโคบก็ตื่นขึ้นและพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่นี่อย่างแน่นอน แต่ฉันเองกลับไม่รู้ ๑๗ เขารู้สึกกลัวและพูดว่า สถานที่นี้ช่างน่าเกรงขามอะไรเช่นนี้ ไม่อาจเป็นทีอื่นใดไปได้ นอกจากจะเป็นพระตำหนักของพระเจ้า และนี่ก็เป็นประตูทางเข้าสวรรค์

๑๘ ดังนั้น ยาโคบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และเขาตั้งก้อนหินที่ใช้หนุนศีรษะขึ้น และเทน้ำมันลงบนหินนั้น ๑๙ เขาเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เบธเอล‡ แต่เดิมทีเดียวเมืองนั้นชื่อลูส ๒๐ แล้วยาโคบก็ปฏิญาณว่า ถ้าพระเจ้าจะอยู่กับข้าพเจ้า และจะคุ้มครองข้าพเจ้าเวลาข้าพเจ้าเดินทางไป และจะให้อาหารข้าพเจ้ากิน ให้เสื้อผ้าข้าพเจ้านุ่งห่ม ๒๑ เพื่อให้ข้าพเจ้ากลับมายังบ้านบิดาของข้าพเจ้าอย่างปลอดภัย แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็จะเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ๒๒ และก้อนหินที่ข้าพเจ้าตั้งไว้เป็นเสาหลักจะเป็นทีพำนักของพระเจ้า และหนึ่งในสิบของทุกสิ่งที่พระองค์ให้แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าก็จะมอบให้แก่พระองค์

๒๙

ยาโคบแต่งงานกับเลอาห์และราเชล

๑ ครั้นแล้ว ยาโคบก็เดินทางต่อไป และมาถึงดินแดนของชาวตะวันออก ๒ ขณะที่เขาทอดสายตา ก็เห็นบ่อน้ำในทุ่ง ดูเถิด มีแพะแกะ 3 ฝูงหมอบพักอยู่ข้างบ่อ เพราะฝูงแพะแกะอาศัยน้ำจากบ่อนั้น หินที่ปิดปากบ่อก็ใหญ่ ๓ เวลาพวกฝูงแพะแกะถูกต้อนรวมกันอยู่ที่

---

* **๒๘๕๑๒** ยอห์น 1:51 † **๒๘๕๑๔** ปฐมกาล 22:18; 26:4; กิจการของอัครทูต 3:25; กาลาเทีย 3:8 ‡ **๒๘๕๑๙** เบธเอล มีความหมายว่า พระตำหนักของพระเจ้า

นั่น คนเลี้ยงแกะก็จะกลิ้งหินออกจากปากบ่อ แล้วตักน้ำให้แพะแกะกิน เสร็จแล้วก็กลิ้งหินกลับปิดปากบ่อ
๔ ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า “พี่น้องเอ๋ย พวกท่านมาจากไหน” เขาตอบว่า “พวกเรามาจากฮาราน” ๕ ยาโคบจึงถามเขาว่า “ท่านรู้จักลาบันลูกชายของนาโฮร์หรือไม่” พวกเขาตอบว่า “เรารู้จักเขา” ๖ ยาโคบถามพวกเขาว่า “เขาสบายดีหรือ” เขาตอบว่า “เขาสบายดี ดูโน่น ราเชลลูกสาวของเขากำลังพาแพะแกะมา” ๗ ยาโคบพูดว่า “ดูสิ นี่ก็ยังวันอยู่ ยังไม่ถึงเวลาต้อนสัตว์เข้าคอก ให้น้ำแพะแกะกินเถิด แล้วปล่อยมันออกไปกินหญ้าอีก” ๘ แต่พวกเขาตอบว่า “เราทำไม่ได้จนกว่าทุกฝูงถูกต้อนมารวมกันก่อน และต้องกลิ้งหินออกไปจากปากบ่อ แล้วเราจึงให้น้ำแพะแกะกินได้”
๙ ขณะที่เขากำลังพูดกับคนพวกนั้นอยู่ ราเชลก็พาแพะแกะของบิดาเธอมา เพราะเธอเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ ๑๐ เมื่อยาโคบเห็นราเชลบุตรหญิงของลาบันพี่ชายมารดาของตน และแพะแกะของลาบันพี่ชายมารดาของเขา ยาโคบจึงขึ้นไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อ และให้น้ำแก่ฝูงแพะแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ๑๑ ยาโคบก็จูบแก้มราเชลแล้วร้องไห้เสียงดัง ๑๒ และยาโคบบอกราเชลว่าเขาเป็นญาติของบิดาของเธอ คือเป็นบุตรของนางเรเบคาห์ เธอจึงวิ่งไปบอกบิดาของเธอ
๑๓ เมื่อลาบันได้ยินเรื่องราวของยาโคบลูกน้องสาวของตน ก็วิ่งไปพบกับเขา กอดและจูบแก้มเขา แล้วพาเขาไปที่บ้าน ยาโคบเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ลาบันฟัง ๑๔ ลาบันจึงพูดกับเขาว่า “เจ้าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเราโดยแท้” และยาโคบอยู่กับลาบัน 1 เดือน
๑๕ ลาบันพูดกับยาโคบว่า “เพราะเจ้าเป็นญาติของเรา เจ้าจะรับใช้เราเปล่าๆ หรือไง บอกเราเถิดว่าต้องการค่าจ้างเท่าไหร่” ๑๖ ลาบันมีบุตรหญิง 2 คน คนโตชื่อเลอาห์ และคนเล็กชื่อราเชล ๑๗ ดวงตาของเลอาห์นั้นมีแววอ่อนโยน ส่วนราเชลมีรูปร่างดี ใบหน้างดงาม ๑๘ ยาโคบรักราเชล เขาจึงพูดว่า “ฉันจะทำงานรับใช้ท่าน 7 ปีเพื่อขอราเชลลูกสาวคนเล็กของท่าน” ๑๙ ลาบันตอบว่า “เรายกเธอให้เจ้าดีกว่าที่จะยกให้ชายอื่น อยู่กับเราเถิด” ๒๐ ฉะนั้นยาโคบรับใช้อยู่ 7 ปีเพื่อราเชล และเขารู้สึกว่า 7 ปีนานเหมือนไม่กี่วันเท่านั้น เพราะความรักที่เขามีต่อเธอ
๒๑ แล้วยาโคบพูดกับลาบันว่า “ในเมื่อฉันทำงานครบกำหนดเวลาแล้ว ขอให้ฉันได้ภรรยาเถิด ฉันจะได้ครองคู่กับเธอ” ๒๒ ลาบันจึงเชื้อเชิญผู้คนในละแวกนั้นมาเลี้ยงฉลอง ๒๓ แต่เมื่อค่ำลงลาบันพาเลอาห์บุตรหญิงของเขามามอบให้ยาโคบแทน ยาโคบก็ได้นางเป็นภรรยา ๒๔ (ลาบันให้ศิลปาห์สาวรับใช้ของตนไปเป็นผู้รับใช้เลอาห์บุตรหญิง) ๒๕ พอรุ่งเช้า ยาโคบจึงพบว่าหญิงนั้นเป็นเลอาห์ เขาจึงพูดกับลาบันว่า “ทำไมท่านจึงทำกับฉันเช่นนี้ ฉันไม่ได้รับใช้ท่านเพื่อราเชลหรือ แล้วทำไมท่านจึงหลอกลวงฉัน” ๒๖ ลาบันพูดว่า “ไม่ใช่ประเพณีของพวกเราที่จะยกคนเล็กให้ก่อนคนหัวปี ๒๗ เจ้ารอให้พิธี 7 วันนี้เสร็จเรียบร้อยลงก่อน แล้วเราจะยกอีกคนให้เจ้าด้วย เป็นการแลกเปลี่ยนกับการรับใช้ของเจ้าอีก 7 ปี” ๒๘ ยาโคบทำตามจนเสร็จพิธี 7 วันกับเลอาห์ แล้วลาบันก็ยกราเชลบุตรหญิงของตนให้เป็นภรรยา ๒๙ (ลาบันให้บิลฮาห์สาวรับใช้ของตนไปเป็นผู้รับใช้ราเชลบุตรหญิง) ๓๐ ยาโคบจึงได้ราเชลเป็นภรรยา เขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ และอยู่รับใช้ลาบันต่อไปอีก 7 ปี

บุตรของยาโคบ

๓๑ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าเห็นว่าเลอาห์เป็นที่เกลียดชัง พระองค์จึงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลเป็นหมัน ๓๒ เลอาห์ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย นางตั้งชื่อเขาว่า รูเบน เพราะนางพูดว่า “เพราะพระผู้เป็นเจ้าเห็นความทุกข์ใจ คราวนี้สามีฉันจะรักฉันอย่างแน่นอน” ๓๓ นางตั้งครรภ์อีก และให้กำเนิดบุตรชาย นางพูดว่า “เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ยินแล้วว

่า ฉันเป็นทีเกลียดชัง พระองค์จึงได้ให้ลูกชายคนนี้แก่ฉันด้วย และนางตั้งชื่อเขาว่า สิเม
โอน ๓๔ นางตั้งครรภ์อีก และให้กำเนิดบุตรชาย นางพูดว่า ครานี้สามีฉันจะผูกพันกับฉัน
เพราะฉันให้กำเนิดลูกชายแก่เขา 3 คนแล้ว ฉะนั้นเขาถูกตั้งชื่อว่า เลวี ๓๕ นางตั้งครรภ์อีก
และให้กำเนิดบุตรชาย นางพูดว่า ครั้งนี้ ฉันจะสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นนางตั้งชื่อ
เขาว่า ยูดาห์ จากนั้นนางก็ไม่มีบุตรอีก

๓๐

๑ เมื่อราเชลเห็นว่านางไม่สามารถให้กำเนิดบุตรแก่ยาโคบได้ ก็เกิดอิจฉาพี่สาว และนาง
พูดกับยาโคบว่า ทำให้ฉันมีลูกด้วย มิฉะนั้นฉันจะตาย ๒ ยาโคบเดือดดาลกับราเชล เขา
จึงพูดว่า เจ้าเห็นว่าเราเป็นพระเจ้าหรือ พระองค์นั่นแหละเป็นผู้ที่ทำให้เจ้าไม่มีลูก ๓ นาง
พูดว่า นี่บิลฮาห์หญิงรับใช้ของฉัน หลับนอนกับนางเถิด นางจะได้มีลูกให้ฉัน แม้ตัวฉันเอง
ก็ยังจะมีลูกได้โดยผ่านนาง ๔ ราเชลให้บิลฮาห์หญิงรับใช้ของนางไปเป็นภรรยาของเขา แล
้วยาโคบก็ได้นางเป็นภรรยา ๕ บิลฮาห์ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา ๖ ราเชลพูดว่า
พระเจ้าได้ให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพเจ้า พระองค์ได้ยินเสียงของฉันด้วย และให้ลูกชาย
คนหนึ่งแก่ฉัน ฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อเขาว่า ดาน ๗ บิลฮาห์หญิงรับใช้ของราเชลตั้งครรภ์อีก
และให้กำเนิดบุตรชายคนที่สอง ๘ ราเชลพูดว่า ฉันสู้กับพี่สาวของฉันอย่างหนัก และก็สำ
เร็จด้วย นางจึงตั้งชื่อลูกว่า นัฟทาลี

๙ เมื่อเลอาห์เห็นว่านางหยุดมีบุตรแล้ว นางจึงให้ศิลปาห์หญิงรับใช้ของนางไปเป็นภรรยา
ของยาโคบ ๑๐ แล้วศิลปาห์หญิงรับใช้ของเลอาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชายแก่ยาโคบ ๑๑ เลอาห์
พูดว่า โชคดีจริง นางจึงตั้งชื่อเขาว่า กาด ๑๒ ศิลปาห์ห์หญิงรับใช้ของเลอาห์ให้กำเนิด
บุตรชายคนที่สองแก่ยาโคบ ๑๓ และเลอาห์พูดว่า ฉันมีความสุข เพราะบรรดาผู้หญิงจะ
นับว่าฉันมีความสุขแล้ว นางจึงตั้งชื่อเขาว่า อาเชอร์

๑๔ ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนเข้าไปในทุ่งและพบผลดูดาอิม* เขาจึงเก็บมาให้เลอาห์
มารดาของตน และราเชลพูดกับเลอาห์ว่า ขอผลดูดาอิมของลูกชายเธอให้ฉันกินบ้างได้
ไหม ๑๕ แต่เลอาห์ตอบนางว่า เธอแย่งสามีของฉันไปยังไม่พอ แล้วเธอจะแย่งผลดูดา
อิมของลูกชายฉันไปอีกหรือ ราเชลพูดว่า เธอนอนกับยาโคบคืนนี้ก็ได้ ถ้าเธอให้ผลดูดา
อิมของลูกชายเธอแก่ฉัน ๑๖ เมื่อยาโคบกลับมาจากทุ่งในเวลาเย็น เลอาห์ก็ออกไปพบเขา
และพูดว่า ท่านอยู่กับฉันในคืนนี้ เพราะฉันได้จ่ายค่าตัวท่านเป็นผลดูดาอิมของลูกชาย
ฉัน เขาจึงอยู่กับนางในคืนนั้น ๑๗ และพระเจ้าได้ยินเลอาห์ นางจึงตั้งครรภ์และให้กำเนิด
บุตรชายคนที่ห้าแก่ยาโคบ ๑๘ เลอาห์พูดว่า พระเจ้าได้ให้รางวัลแก่ฉัน เพราะฉันให้หญิง
รับใช้แก่สามีของฉัน นางจึงตั้งชื่อเขาว่า อิสสาคาร์

๑๙ เลอาห์ตั้งครรภ์อีก และนางให้กำเนิดบุตรชายคนที่หกแก่ยาโคบ ๒๐ เลอาห์พูดว่า
พระเจ้าได้มอบของประทานที่ดีแก่ฉัน คราวนี้สามีฉันจะให้เกียรติฉัน เพราะฉันได้ให้กำ
เนิดลูกชาย 6 คนแก่เขา นางจึงตั้งชื่อเขาว่า เศบูลุน ๒๑ หลังจากนั้นนางให้กำเนิดบุตร
หญิง และตั้งชื่อเธอว่า ดีนาห์

๒๒ แล้วพระเจ้านึกถึงราเชล พระองค์ได้ยินนาง และเปิดครรภ์ของนาง ๒๓ นางตั้งครรภ์
และให้กำเนิดบุตรชาย นางพูดว่า พระเจ้าได้กำจัดความอับอายของฉัน ๒๔ และนางตั้ง
ชื่อเขาว่า โยเซฟ นางพูดว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ฉันได้ลูกชายอีกคนเถิด

ความเจริญก้าวหน้าของยาโคบ

* **๓๐๑๔** พืชที่คนในแถบตะวันออกกลางและทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเชื่อกันว่า ช่วยให้ตั้งครรภ์ได้

๒๕ เมื่อราเชลให้กำเนิดโยเซฟ ยาโคบพูดกับลาบันว่า ให้ฉันไปเถิด ฉันจะได้ไปยังถิ่นฐาน
และแผ่นดินของบรรพบุรุษของฉัน ๒๖ ให้ภรรยาและลูกไปกับฉันเถิด เพราะฉันรับใช้ลุงมา
ก็เพื่อพวกเขา ปล่อยให้ฉันไป ลุงเองก็ทราบดีว่าฉันรับใช้มามากเพียงไร ๒๗ แต่ลาบันพู
ดกับเขาว่า ได้โปรดเถิด หากว่าฉันเป็นทีพอใจในสายตาของเจ้า ก็ช่วยอยู่ที่นี่ต่อไป ฉันรู้
มาจากการทำนายว่า พระผู้เป็นเจ้าอวยพรฉันก็เพราะเจ้า ๒๘ ตั้งค่าแรงเถิด แล้วฉันจะจ่าย
ให้ ๒๙ ยาโคบพูดว่า ลุงเองก็ทราบว่าฉันรับใช้ลุงอย่างไร และปศุสัตว์เพิ่มขึ้นมากแค่ไหน
ขณะอยู่ในการดูแลของฉัน ๓๐ เพราะลุงมีสัตว์เพียงไม่กี่ตัวก่อนที่ฉันมา แล้วมันก็ได้เพิ่ม
จำนวนมากขึ้น และไม่ว่าฉันจะทำอะไรให้ที่ไหนพระผู้เป็นเจ้าก็ได้อวยพรลุง คราวนี้ฉันควร
จะทำอะไรให้ครอบครัวของฉันเองบ้าง ๓๑ ลาบันพูดว่า ฉันควรจะให้อะไรเจ้า ยาโคบ
ตอบว่า ลุงไม่ต้องให้อะไรฉันเลย แต่มีข้อแม้คือ ฉันจะดูแลฝูงสัตว์ของลุงต่อไป ฉันจะเฝ้า
ให้ ๓๒ แต่วันนี้ให้ฉันไปสำรวจฝูงแพะแกะของลุง คัดแกะทุกตัวที่มีจุดและด่าง และลูกแกะ
สีดำทุกตัว อีกทั้งแพะทุกตัวที่มีจุดและด่างออกจากฝูง สัตว์พวกนี้จะเป็นค่าจ้างของฉัน
๓๓ ลุงจะทราบได้โดยง่ายว่าฉันซื่อสัตย์กับลุงหรือไม่ในภายหน้าคือ เมื่อลุงมาตรวจค่าจ้าง
ของฉัน ถ้าฉันมีแพะที่ไม่มีจุดหรือด่าง หรือมีแกะที่ไม่มีสีดำติด ก็ถือว่าถูกขโมยมา ๓๔
ลาบันพูดว่า ดี ตกลงทำตามที่เจ้าว่า ๓๕ แต่ในวันนั้นลาบันเองเป็นคนคัดแพะตัวผู้ที่เป็น
ลายและด่าง และแพะตัวเมียทุกตัวที่มีจุดและด่าง รวมทั้งทุกตัวที่มีแต้มขาว และลูกแกะ
สีดำทุกตัว แล้วสั่งให้บรรดาบุตรชายของเขาดูแล ๓๖ เขาพาสัตว์ทั้งฝูงไปให้ไกลจากยาโคบ
เดินทางไปเป็นระยะเวลา 3 วัน ขณะเดียวกันยาโคบก็ดูแลฝูงสัตว์ที่เหลือของลาบัน

๓๗ แล้วยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นพ๊อพลาร์ ต้นอัลมอนด์ และต้นเพลน แล้วเขาลอก
เปลือกออกเป็นริ้ว เห็นเนื้อไม้เป็นเส้นสีขาว ๓๘ เขาวางไม้ที่ลอกเปลือกแล้วไว้ตรงหน้าฝูง
สัตว์ที่ลำธาร คือรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพราะมันผสมพันธุ์กันเวลามากินน้ำ ๓๙ พวกฝูง
สัตว์ก็ผสมพันธุ์ตรงหน้ากิ่งไม้ ฉะนั้นสัตว์จึงได้ลูกที่เป็นลาย มีจุดและด่าง ๔๐ ยาโคบแยก
แกะโดยให้ฝูงแกะหันหน้าไปทางสัตว์ที่เป็นลายและสีดำทุกตัวในฝูงของลาบัน และเขาจัด
ฝูงสัตว์ออกต่างหากสำหรับตนเอง ไม่ได้ปะปนไว้กับฝูงสัตว์ของลาบัน ๔๑ เวลาตัวที่แข็งแรง
ในฝูงกำลังผสมพันธุ์ ยาโคบก็วางกิ่งไม้ไว้ที่ลำธารตรงหน้าฝูงสัตว์ เพื่อให้มันผสมพันธุ์ใน
ดงกิ่งไม้นั้น ๔๒ แต่สำหรับตัวที่อ่อนแอในฝูง เขาไม่ได้วางกิ่งไม้ไว้ที่นั่น ดังนั้นตัวที่อ่อนแอ
เป็นของลาบัน ส่วนตัวที่แข็งแรงกว่าเป็นของยาโคบ ๔๓ ฉะนั้นยาโคบจึงมั่งมียิ่งๆ ขึ้น และ
มีแพะแกะฝูงใหญ่ อูฐ ลา และผู้รับใช้ทั้งหญิงและชาย

๓๑

ยาโคบหนีไปจากลาบัน

๑ ยาโคบได้ยินมาว่าพวกบุตรชายของลาบันพูดกันว่า ยาโคบเอาทุกสิ่งที่เป็นของบิดา
ของเราไป และที่ร่ำรวยถึงขนาดนี้ได้ก็เพราะเขาได้มาจากบิดาของเรา ๒ และยาโคบเห็นว
าลาบันไม่ได้ใยดีต่อเขาเหมือนก่อน ๓ พระผู้เป็นเจ้าพูดกับยาโคบว่า จงกลับไปยังดินแดน
ของบรรพบุรุษของเจ้าและญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะอยู่กับเจ้า

๔ ดังนั้น ยาโคบจึงให้คนไปเรียกราเชลและเลอาห์เข้าไปในทุ่งที่มีฝูงสัตว์ของเขา ๕ และ
พูดกับนางทั้งสองว่า ฉันเห็นว่าบิดาของเจ้าไม่ได้ใยดีต่อฉันเหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้า
ของบิดาของฉันอยู่กับฉันมาโดยตลอด ๖ พวกเจ้าก็รู้ว่าฉันได้รับใช้บิดาของเจ้าอย่างเต็ม
กำลัง ๗ ถึงกระนั้น บิดาของเจ้าก็ยังโกงฉัน เปลี่ยนค่าจ้างเป็นสิบๆ ครั้ง แต่พระเจ้าไม่เคย
ปล่อยให้เขาทำร้ายฉัน ๘ ถ้าเขาพูดว่า ตัวมีจุดด่างเป็นค่าแรงของเจ้า ทุกตัวก็มีลูกเป็น
จุดด่าง และถ้าเขาพูดว่า ตัวมีลายเป็นค่าแรงของเจ้า ทุกตัวก็มีลูกเป็นลาย ๙ ด้วยวิธีนี้

พระเจ้าก็ได้ส่งปศุสัตว์จากบิดาของเจ้ามาให้ฉัน ๑๐ ในฤดูติดสัด ฉันฝันว่าได้เงยหน้าขึ้น เห็นแพะตัวผู้ผสมพันธุ์กับสัตว์ในฝูงเป็นแพะลาย มีจุดและแต้ม ๑๑ แล้วในฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เรียกฉัน "ยาโคบ" ฉันได้ตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่" ๑๒ พระองค์กล่าวว่า "เงยหน้าดูสิ แพะทุกตัวที่ผสมพันธุ์เป็นแพะลาย มีจุดและแต้ม เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้า ๑๓ เราเป็นพระเจ้าที่ปรากฏแก่เจ้าที่เบธเอล เจ้าได้เจิมเสาหลัก และได้ปฏิญาณกับเราไว้ บัดนี้จงลุกขึ้น เจ้าจงไปจากดินแดนนี้ กลับไปยังดินแดนที่เจ้าเกิด" ๑๔ แล้วราเชลและเลอาห์ตอบเขาว่า "ไม่มีมรดกที่บ้านบิดาของเราเหลือไว้ให้พวกเราอีกแล้ว ๑๕ บิดานับว่าพวกเราเป็นคนต่างชาติมิใช่หรือ เพราะท่านขายเราแล้ว โดยใช้เงินที่จ่ายเป็นค่าตัวเราหมดแล้ว ๑๖ ทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่พระเจ้าเอามาจากบิดาของเราก็เป็นของพวกเราและลูกๆ ของเรา มาบัดนี้ อะไรที่พระเจ้าได้สั่งให้ท่านทำ ก็ทำไปเถิด"

๑๗ ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้น ให้บุตรและภรรยาขึ้นขี่อูฐ ๑๘ เขาไล่ต้อนปศุสัตว์ และขนทรัพย์สมบัติที่สะสมได้ ปศุสัตว์ที่เขาเป็นเจ้าของ ซึ่งหามาได้จากปัดดานอารัม เพื่อไปหาอิสอัคบิดาของเขาที่ดินแดนคานาอัน ๑๙ ขณะที่ลาบันออกไปตัดขนแกะ ราเชลก็ขโมยเอาเทวรูปประจำบ้านของบิดาของตนไปด้วย ๒๐ ส่วนยาโคบทำให้ลาบันชาวอารัมตายใจ โดยไม่บอกให้เขารู้ว่าตนตั้งใจจะหนีไป ๒๑ เขาเอาทุกสิ่งที่เป็นของเขาหอบหนีไป โดยข้ามแม่น้ำยูเฟรติส และตั้งหน้าเดินทางไปยังเทือกเขากิเลอาด

๒๒ สามวันต่อมา มีคนบอกลาบันว่ายาโคบหนีไปแล้ว ๒๓ เขาจึงพาพวกญาติออกไปตระเวนตามจับตัวยาโคบเป็นเวลาถึง 7 วัน ตามจนเข้าไปใกล้บริเวณเทือกเขากิเลอาด ๒๔ และคืนวันหนึ่งพระเจ้าปรากฏแก่ลาบันชาวอารัมในฝัน และกล่าวกับเขาว่า "จงระวังเจ้าจงอย่าพูดกับยาโคบเลย ไม่ว่าเรื่องดีหรือร้าย"

๒๕ ลาบันตามมาทันยาโคบ ขณะนั้นยาโคบตั้งกระโจมอยู่ที่แถบเทือกเขา และลาบันกับพวกญาติของเขาก็ตั้งค่ายพักอยู่ที่แถบเทือกเขาในกิเลอาด ๒๖ ลาบันพูดกับยาโคบว่า "เจ้าทำอะไร เจ้าหลอกฉัน แล้วยังพาลูกสาวของฉันหนีมาเหมือนเป็นเชลยศึก ๒๗ ทำไมเจ้าจึงแอบเดินทางมา แถมยังหลอกฉันโดยไม่บอกกล่าวกันเลย ถ้าบอกให้รู้ ฉันพร้อมจะส่งเจ้าไปด้วยความยินดี พร้อมกับเสียงเพลงจากรำมะนาและพิณ ๒๘ ทำไมเจ้าจึงไม่ยอมให้ฉันจูบแก้มลาลูกหลานของฉัน เจ้าทำสิ่งโง่ๆ แบบนี้ ๒๙ ฉันมีกำลังจะทำร้ายเจ้าก็ได้ แต่พระเจ้าของบิดาของเจ้ากล่าวกับฉันเมื่อคืนว่า "จงระวัง เจ้าจงอย่าพูดกับยาโคบเลย ไม่ว่าเรื่องดีหรือร้าย" ๓๐ และบัดนี้เจ้าก็จากมาแล้ว เพราะเจ้าอยากไปบ้านบิดาของเจ้าเหลือเกิน แต่ทำไมเจ้าจึงขโมยเทวรูปของฉัน" ๓๑ ยาโคบตอบลาบันว่า "เพราะว่าฉันกลัว ฉันคิดว่าลุงจะชิงตัวลูกสาวของลุงไปจากฉัน ๓๒ ถ้าลุงพบว่าเทวรูปอยู่กับใครก็ตาม ผู้นั้นต้องตาย ลุงชี้ให้เห็นต่อหน้าญาติๆ ได้ว่าสิ่งไหนที่ฉันมีเป็นของลุง แล้วลุงก็ยึดไปได้เลย" ขณะนั้นยาโคบไม่ทราบว่าราเชลได้ขโมยเทวรูปมา

๓๓ ดังนั้น ลาบันจึงเข้าไปในกระโจมของยาโคบ ของเลอาห์ และของหญิงรับใช้ 2 คน แต่ก็ไม่พบ จึงออกไปจากกระโจมของเลอาห์ แล้วเข้าไปในกระโจมของราเชล ๓๔ ราเชลได้เอาเทวรูปไปซ่อนไว้ในอานอูฐและนางก็นั่งทับไว้ ลาบันคลำหาทั่วกระโจม แต่ก็ไม่พบ ๓๕ นางพูดกับบิดานางว่า "ขอพ่ออย่าโกรธเลยที่ลูกลุกขึ้นยืนต้อนรับพ่อไม่ได้ เพราะลูกกำลังมีปัญหาที่ผู้หญิงเป็นทุกเดือน" ลาบันค้นหา แต่ก็ไม่พบเทวรูปประจำบ้านเลย

๓๖ ยาโคบจึงโกรธและต่อว่าลาบัน พร้อมกับพูดว่า "ฉันมีผิดข้อหาอะไรหรือ ฉันทำอะไรที่เป็นบาปจนลุงต้องร้อนรนตามจับตัวฉันอย่างนี้ ๓๗ ลุงได้ค้นทุกสิ่งที่ฉันมีจนทั่วแล้ว ลุงพบของใช้ประจำบ้านอะไรบ้างที่เป็นของลุง เอามาวางไว้ต่อหน้าญาติของฉันและญาติของลุง ให้พวกเขาตัดสินระหว่างเราสองคน ๓๘ ฉันเคยอยู่กับลุงเป็นเวลา 20 ปี แกะสาวและ

แพะตัวเมียของลุงไม่เคยแท้งลูก และฉันไม่เคยกินแกะตัวผู้จากฝูงของลุงเลย ๓๙ ตัวไหนถูกสัตว์ป่าขม้ำ ฉันก็ไม่เคยเอามาให้ลุงดู ฉันรับเป็นฝ่ายเสียแทน สัตว์ที่ถูกลักขโมยไม่ว่าจะเป็นเวลากลางวันแสกๆ หรือค่ำคืน ลุงก็ให้ฉันชดใช้แทน ๔๐ ฉันนั่นแหละที่ทนทุกข์ กลางวันทีร้อนแทบตาย กลางคืนทีหนาวเจียนตายทั้งยังไม่ได้หลับได้นอน ๔๑ ใช่แล้ว 20 ปีที่ฉันอยู่ที่บ้านลุง ฉันรับใช้ลุง 14 ปีเพื่อได้ลูกสาว 2 คนของลุง และ 6 ปีเพื่อได้ฝูงแพะแกะของลุง แถมลุงเปลี่ยนค่าจ้างของฉันเป็นสิบๆ ครั้ง ๔๒ ถ้าพระเจ้าของบิดาฉัน พระเจ้าของอับราฮัม และพระเจ้าที่อิสอัคเกรงกลัวไม่ได้เป็นฝ่ายฉัน ลุงคงจะให้ฉันจากไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าเห็นความทุกข์ของฉัน และแรงงานจากมือของฉันเอง พระองค์จึงได้ห้ามลุงไว้เมื่อคืนวานนี้

๔๓ ลาบันตอบยาโคบว่า หญิงเหล่านี้เป็นลูกสาวของฉัน เด็กๆ ก็เป็นหลานฉัน ฝูงสัตว์ก็เป็นของฉัน และทุกสิ่งที่เจ้าเห็นเป็นของฉัน วันนี้ฉันจะทำอะไรเพื่อพวกเขา หรือเพื่อลูกๆ ของเขาที่เขาให้กำเนิดมาได้บ้างเล่า ๔๔ มาเถิด เจ้ากับฉัน เรามาทำพันธสัญญากันเพื่อเป็นพยานระหว่างเราสองคน ๔๕ ยาโคบจึงหยิบหินก้อนหนึ่งให้เป็นเสาหลัก ๔๖ แล้วยาโคบพูดกับญาติของตนว่า จงหยิบก้อนหินมา พวกเขาก็หยิบก้อนหิน เอามารวมกันไว้เป็นกอง แล้วก็รับประทานอาหารกันใกล้กองหินทีนั่น ๔๗ ลาบันตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการ์สหดูธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาเลเอด* ๔๘ ลาบันพูดว่า หินกองนี้เป็นพยานระหว่างเจ้ากับฉันในวันนี้ เขาจึงเรียกชื่อว่า กาเลเอด ๔๙ ลาบันพูดต่อไปว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าคอยเฝ้าพวกเราไว้ขณะที่เราอยู่ห่างจากกัน สถานที่นั้นจึงมีอีกชื่อว่า มิสปาห์ ๕๐ ลาบันพูดต่ออีกว่า ถ้าเจ้าทำไม่ดีต่อลูกสาวของฉัน หรือถ้าเจ้ามีภรรยาอื่นนอกเหนือจากลูกสาวของฉันแล้ว แม้ว่าฉันจะไม่รู้ แต่จงจำไว้ว่า พระเจ้าเป็นพยานระหว่างเจ้ากับฉัน

๕๑ แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า ดูหินกองนี้และเสาหลักที่ฉันได้ตั้งไว้ระหว่างเจ้ากับฉัน ๕๒ หินกองนี้เป็นพยาน และเสาหลักก็เป็นพยานว่า ฉันจะไม่ข้ามหินกองนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามหินกองนี้มาหาฉันเพื่อทำร้ายกัน ๕๓ ให้พระเจ้าของอับราฮัม และพระเจ้าของนาโฮร์ คือพระเจ้าของบิดาของท่านทั้งสองตัดสินระหว่างเรา ดังนั้น ยาโคบจึงสาบานในพระนามของพระเจ้าที่อิสอัคบิดาของตนเกรงกลัว ๕๔ แล้วยาโคบถวายเครื่องสักการะที่แถบเทือกเขา และเรียกบรรดาญาติมารับประทานขนมปัง พวกเขาก็รับประทานและอยู่ที่แถบเทือกเขานั้นตลอดคืน

๕๕ ลาบันลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ จูบแก้มลาหลานๆ และบุตรหญิงของเขา อวยพรพวกเขาเสร็จแล้วก็เดินทางกลับบ้านไป

๓๒

ยาโคบเตรียมประจันหน้ากับเอซาว

๑ ฝ่ายยาโคบก็ไปตามทางของเขา และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบกับเขา ๒ เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์ก็พูดว่า นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า เขาจึงเรียกชื่อที่นั้นว่า มาหะนาอิม*

๓ ยาโคบให้ผู้ส่งข่าวไปล่วงหน้า เพื่อไปหาเอซาวพี่ชายของตน ที่ดินแดนเสอีร์ในอาณาเขตเอโดม ๔ โดยสั่งว่า เจ้าจะต้องพูดกับเอซาวนายของเราตามนี้คือ ยาโคบผู้รับใช้ของท่านฝากพูดดังนี้ว่า ข้าพเจ้าได้อาศัยอยู่กับลาบันจนกระทั่งบัดนี้ ๕ และข้าพเจ้ามีโค ลา ฝูงแพะแกะ ผู้รับใช้ชายหญิง และข้าพเจ้าส่งคนมาบอกนายท่าน เพื่อข้าพเจ้าอาจจะเป็นทีโปรดปรานในสายตาของท่านบ้าง

---

* **๓๑๔๗** ลาบันพูดภาษาอาราเมค ยาโคบพูดภาษาฮีบรู สองชื่อดังกล่าวมีความหมายเดียวกันคือกองหินเพื่อเตือนใจเรา * **๓๒๒** มาหะนาอิม มีความหมายว่า สองค่าย

๖ แล้วพวกผู้ส่งข่าวกลับมาบอกยาโคบว่า “พวกเราไปหาเอซาวพี่ชายของท่าน และเขา
กำลังมาพบท่าน มากับชาย 400 คน” ๗ ยาโคบตกใจกลัวและเป็นกังวล เขาจึงแยกผู้คนที
อยู่กับเขาพร้อมทั้งฝูงแพะแกะ ฝูงโค และอูฐออกเป็น 2 พวก ๘ โดยคิดว่า “ถ้าเอซาวโจมตี
พวกหนึ่งจนราบคาบ อีกพวกที่เหลือจะได้หนีไปได้”
๙ ยาโคบพูดว่า “โอ พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของข้าพเจ้า และพระเจ้าของอิสอัคบิดา
ของข้าพเจ้า โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า ‘จงกลับไปยังประเทศของเจ้าและ
ญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะทำให้เจ้าเจริญ’ ๑๐ ข้าพเจ้าไม่มีค่าแม้แต่น้อย ที่จะได้รับ
ความรักอันมั่นคงและความสัตย์ซื่อ ที่พระองค์ได้แสดงให้ผู้รับใช้ของพระองค์เห็น เพราะ
ครั้งที่ข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป ก็มีแต่ไม้เท้าเท่านั้น แต่ตอนนี้ข้าพเจ้ามีถึง 2 กลุ่ม
๑๑ ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์ ให้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากเงื้อมมือของพี่ชายข้าพเจ้า จาก
มือของเอซาว เพราะข้าพเจ้ากลัวเขา เกรงว่าเขาจะฆ่าเราทุกคนแม้กระทั่งพวกผู้หญิงและ
เด็ก ๑๒ แต่พระองค์กล่าวไว้ว่า ‘เราจะทำให้เจ้าเจริญ และให้บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้ามี
มากมายจนนับไม่ถ้วน ราวกับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล’ ”
๑๓ ฉะนั้น เขาค้างแรมที่นั่นในคืนนั้น แล้วเขาก็เลือกบางสิ่งที่เขามีติดตัวมา เพื่อเป็นของ
กำนัลแก่เอซาวพี่ชายของตน ๑๔ คือแพะตัวเมีย 200 ตัว แพะตัวผู้ 20 ตัว แกะสาว 200 ตัว
และแกะตัวผู้ 20 ตัว ๑๕ อูฐแม่ลูกอ่อน 30 ตัวกับลูกของมัน โคตัวเมีย 40 ตัว โคตัวผู้ 10 ตัว
ลาตัวเมีย 20 ตัว และลาตัวผู้ 10 ตัว ๑๖ เขาแยกสัตว์เป็นฝูงๆ ให้คนรับใช้ดูแลแต่ละฝูง และ
บอกพวกเขาว่า “ล่วงหน้าไปก่อนเรา และเว้นระยะห่างระหว่างฝูง” ๑๗ เขาสั่งกลุ่มแรกว่า
“เมื่อเอซาวพี่ชายของเราพบเจ้าและถามเจ้าว่า ‘เจ้ารับใช้ผู้ใด เจ้ากำลังจะไปไหน และ
สัตว์ที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร’ ๑๘ เจ้าจงบอกไปว่า ‘มันเป็นของยาโคบผู้รับใช้ของ
ท่าน และเป็นของกำนัลฝากมาให้เอซาวนายของข้าพเจ้า และยิ่งกว่านั้น ยาโคบท่านกำลัง
ตามหลังพวกเรามา’ ” ๑๙ เขาสั่งกลุ่มที่สอง ที่สามและกลุ่มอื่นๆ ที่ดูแลฝูงสัตว์ในทำนอง
เดียวกันว่า “เจ้าจะต้องพูดกับเอซาวแบบเดียวกัน เวลาเจ้าพบเขา ๒๐ และเจ้าจะพูดว่า ‘
ยิ่งกว่านั้น ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามหลังพวกเรามา’ ” เพราะยาโคบคิดว่า “ฉัน
คงจะคืนดีกับเขาได้ด้วยของกำนัลที่ไปล่วงหน้าฉัน และหลังจากนั้นฉันก็จะเจอหน้าเขา เขา
อาจจะยอมรับฉัน” ๒๑ ดังนั้นของกำนัลจึงไปล่วงหน้าเขา และตัวเขาเองก็พักแรมที่ค่ายคืน
นั้น

ยาโคบปล้ำสู้กับพระเจ้า

๒๒ ในคืนเดียวกันนั้นเขาลุกขึ้นและพาภรรยาทั้งสอง หญิงรับใช้ 2 คน และบุตรชาย
11 คนของเขาไปข้ามลำธารยับบอก ๒๓ เมื่อพาส่งข้ามลำธารไปแล้ว ก็ได้ส่งทุกสิ่งที่เป็น
ของเขาข้ามไปพร้อมกัน ๒๔ ฝ่ายยาโคบไม่ได้ไปด้วย ครั้นแล้วก็มีชายผู้หนึ่งมาปล้ำสู้กับ
เขาจนถึงฟ้าสาง ๒๕ เมื่อชายผู้นั้นเห็นว่าไม่สามารถเอาชนะยาโคบได้ระหว่างที่สู้กัน จึง
แตะข้อตะโพกของยาโคบ และตะโพกของเขาเคลื่อนหลุดขณะที่สู้กัน ๒๖ ชายผู้นั้นพูดว่า
“ปล่อยเรา เพราะฟ้าจะสางแล้ว” แต่ยาโคบพูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้ท่านไป จนกว่า
ท่านจะอวยพรข้าพเจ้า” ๒๗ ชายผู้นั้นพูดกับเขาว่า “เจ้าชื่ออะไร” เขาตอบว่า “ยาโคบ”
๒๘ ชายผู้นั้นพูดว่า “ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่ยาโคบอีกต่อไป แต่จะเป็นอิสราเอล† เพราะเจ้าได้
สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และเจ้าก็ชนะ” ๒๙ แล้วยาโคบถามว่า “ได้โปรดเถิด บอกข้าพเจ้า
เถิดว่าท่านชื่ออะไร” แต่ชายผู้นั้นตอบว่า “ทำไมเจ้าจึงถามชื่อของเรา” แล้วก็อวยพรยา
โคบที่นั่น ๓๐ ดังนั้นยาโคบเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เปนูเอล พลางพูดว่า “เพราะฉันได้เห็น
พระเจ้าจังหน้า และฉันยังมีชีวิตอยู่อีก” ๓๑ ดวงอาทิตย์ขึ้นขณะที่ยาโคบข้ามเปนูเอล

† **๓๒๒๘** อิสราเอล มีความหมายว่า พยายามต่อสู้กับพระเจ้า

ขากะโผลกกะเผลกก็เพราะขาอ่อนของเขายอก ๓๒ ฉะนั้นจนถึงบัดนี้ชาวอิสราเอลไม่รับประทานเส้นเอ็นขาอ่อนที่ข้อตะโพก เพราะพระองค์แตะข้อตะโพกของยาโคบที่เอ็นขาอ่อน

๓๓

ยาโคบพบกับเอซาว

๑ ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู นั่นไง เอซาวกำลังมาพร้อมกับชาย 400 คน ท่านจึงแยกพวกลูกๆ ไว้กับเลอาห์ ราเชล และหญิงรับใช้ 2 คน ๒ ครั้นแล้วก็ให้หญิงรับใช้กับลูกๆ ของพวกนางอยู่ด้านหน้าสุด ต่อมาก็เป็นเลอาห์กับลูกๆ ของนาง และราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด ๓ ตัวท่านเองไปล่วงหน้าพวกเขา คุกเข่าคำนับลงถึงพื้น 7 ครั้ง จนเข้าไปใกล้พี่ชายของท่าน

๔ แต่เอซาววิ่งไปพบยาโคบ โอบกอด ซบหน้าลงที่คอ และจูบแก้มท่าน แล้วทั้งสองก็ร้องไห้ ๕ เมื่อเอซาวเงยหน้าขึ้นเห็นบรรดาผู้หญิงและเด็กๆ เขาก็ถามว่า “คนพวกที่มากับเจ้านี้เป็นใคร” ยาโคบตอบว่า “ลูกๆ ที่พระเจ้าได้กรุณามอบให้แก่ผู้รับใช้ของท่าน” ๖ พวกหญิงรับใช้กับลูกๆ เข้ามาใกล้และก้มคำนับ ๗ เลอาห์ก็เช่นกัน ทั้งนางและลูกๆ ของนางเข้ามาใกล้ๆ และก้มคำนับ และคนท้ายสุด โยเซฟกับราเชลเข้ามาใกล้และก้มคำนับ ๘ เอซาวพูดว่า “แล้วทั้งกลุ่มที่ฉันพบเล่า หมายความว่าอย่างไร” ยาโคบตอบว่า “เผื่อจะเป็นที่โปรดปรานในสายตาของนายท่าน” ๙ แต่เอซาวพูดว่า “ฉันมีพอแล้ว น้องเอ๋ย เก็บสิ่งที่เจ้ามีไว้ให้ตัวเองเถิด” ๑๐ ยาโคบพูดว่า “ไม่ได้ ได้โปรดเถิด ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน กรุณารับของกำนัลจากมือข้าพเจ้า เพราะจริงๆ แล้ว ที่ข้าพเจ้าเห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นหน้าของพระเจ้า เนื่องจากท่านได้รับข้าพเจ้าไว้ด้วยความกรุณา ๑๑ ข้าพเจ้าขอร้อง รับของกำนัลที่ข้าพเจ้านำมาให้ท่านไว้เถิด เพราะพระเจ้ากระทำต่อข้าพเจ้าด้วยความกรุณา และเป็นเพราะข้าพเจ้ามีพอเพียงแล้ว” ยาโคบสนับสนุนด้วยคำพูดของท่าน เอซาวจึงรับไว้

๑๒ แล้วเอซาวพูดว่า “ไปกันเถิด ฉันจะไปล่วงหน้าเจ้า” ๑๓ แต่ยาโคบพูดกับเขาว่า “นายท่านก็ทราบว่าพวกเด็กๆ อ่อนแอ และข้าพเจ้าต้องดูแลฝูงแพะแกะ และฝูงสัตว์มีลูกอ่อนกินนม ถ้าต้องฝืนต่อไปอีกวัน ฝูงสัตว์ทั้งหมดก็คงไม่รอด ๑๔ ข้าพเจ้าให้นายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ไปก่อน และข้าพเจ้าจะนำพวกเขาไปอย่างช้าๆ ตามกำลังปศุสัตว์ที่อยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า และตามกำลังของพวกเด็กๆ จนกว่าข้าพเจ้าจะตามนายท่านไปทันที เสอีร์”

๑๕ เอซาวจึงพูดว่า “ฉันจะทิ้งคนของฉันไว้กับเจ้าบ้าง” แต่ท่านพูดว่า “ไม่จำเป็นเลย ให้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของนายท่านเถิด” ๑๖ วันนั้นเอซาวจึงกลับไปยังเสอีร์ ๑๗ แต่ยาโคบเดินทางไปยังสุคคท ท่านสร้างบ้านอยู่ สร้างเพิงให้ปศุสัตว์ของท่าน สถานที่นั้นจึงชื่อ สุคคท*

๑๘ ยาโคบเดินทางจากปัดดานอารัมมาถึงเมืองเชเคมซึ่งเป็นดินแดนของคานาอันอย่างปลอดภัย ท่านตั้งค่ายอยู่ใกล้ตัวเมือง ๑๙ ยาโคบตั้งกระโจมบนที่ดินผืนหนึ่งที่ซื้อมาจากพวกบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเชเคม เป็นจำนวน 100 เหรียญเงิน ๒๐ ท่านตั้งแท่นบูชาที่นั่น โดยตั้งชื่อว่า เอลเอโลเฮ-อิสราเอล†

๓๔

ดีนาห์กับชาวฮีว

๑ ฝ่ายดีนาห์บุตรหญิงที่เลอาห์ให้กำเนิดแก่ยาโคบ ออกไปเยี่ยมเยียนพวกผู้หญิงในถิ่นนั้น ๒ เมื่อเชเคมบุตรของฮาโมร์ชาวฮีวผู้นำถิ่นเห็นดีนาห์ ก็ใช้กำลังจับตัวเธอไปและข่มขืนเธอ ๓ เพราะเขามีจิตใจผูกพันอยู่กับดีนาห์บุตรหญิงของยาโคบ เขารักหญิงสาวจึงได้พูดจา

* **๓๓๓๑๗** สุคคท มีความหมายว่า เพิง † **๓๓๓๒๐** เอลเอโลเฮ-อิสราเอล มีความหมายว่า พระเจ้าเป็นพระเจ้าของอิสราเอล

อ่อนหวานกับเธอ ๔ เชเคมจึงพูดกับฮาโมร์บิดาของเขาว่า ช่วยสู่ขอหญิงสาวคนนี้มาเป็นภรรยาลูกเถิด

๕ ยาโคบได้ยินว่าเชเคมได้ทำให้ดีนาห์บุตรหญิงของท่านเสียสาวแล้ว แต่พวกบุตรชายของตนอยู่กับปศุสัตว์ในทุ่ง ยาโคบจึงนิ่งเงียบไว้จนกว่าพวกเขากลับมา ๖ ขณะนั้นฮาโมร์บิดาของเชเคมออกไปพูดกับยาโคบ ๗ ลูกๆ ของยาโคบกลับมาจากทุ่ง เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องราวก็ตกใจ และโกรธแค้นที่เชเคมกระทำความอัปยศในอิสราเอลโดยนอนกับบุตรหญิงของยาโคบ เพราะเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ควรเกิดขึ้น

๘ แต่ฮาโมร์พูดกับพวกเขาว่า จิตใจของเชเคมลูกชายฉันนึกถึงเพียงลูกสาวของท่าน ฉันขอร้องท่านให้เธอแต่งงานกับเขาเถิด ๙ มาเป็นทองแผ่นเดียวกันเถิด ยกบรรดาลูกสาวของท่านให้เรา และรับลูกสาวของเราไว้สำหรับพวกท่านเอง ๑๐ ท่านจะได้อาศัยอยู่กับพวกเรา ท่านจะอยู่ที่ไหนก็ได้ อยู่เสียทีนี่ เดินทางได้โดยอิสระ และเป็นเจ้าของที่ดินได้ ๑๑ เชเคมก็พูดกับบิดาและพวกพี่ชายของเธอด้วยว่า โปรดกรุณาข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะให้ทุกสิ่งตามที่ท่านต้องการ ๑๒ เรียกร้องค่าสินสอดและของขวัญจากข้าพเจ้ามากเท่าไหร่ก็ได้ ข้าพเจ้าจะให้ตามที่เรียกร้อง ขอเพียงแต่ยกเธอให้เป็นภรรยาของข้าพเจ้า

๑๓ พวกลูกๆ ของยาโคบตอบโกหกเชเคมและฮาโมร์บิดาของเขา เพราะเขาทำให้ดีนาห์น้องสาวของเขาเสียสาว ๑๔ พวกเขาพูดว่า พวกเราทำไม่ได้ การยกน้องสาวให้คนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตเป็นความอัปยศสำหรับพวกเรา ๑๕ มีเงื่อนไขก่อนยินยอมทำตามคือ ท่านจะต้องเป็นเหมือนพวกเราโดยให้ชายทุกคนของท่านเข้าสุหนัต ๑๖ แล้วเราจึงจะยกลูกสาวของเราให้พวกท่าน และเราจะรับลูกสาวของท่านไว้สำหรับพวกเราเอง แล้วเราจะอาศัยร่วมกับพวกท่าน และมาเป็นชนชาติเดียวกัน ๑๗ แต่ถ้าท่านไม่ยอมฟังเรา และไม่เข้าสุหนัต พวกเราก็จะพาลูกสาวของเราไปเสีย

๑๘ ข้อเสนอของพวกเขาเป็นที่พอใจของฮาโมร์และเชเคมบุตรของฮาโมร์ ๑๙ ชายหนุ่มคนนั้นรีบทำตามคำแนะนำ เพราะเขาต้องตาต้องใจบุตรหญิงของยาโคบมาก และเขาเป็นคนสำคัญที่สุดในครอบครัวด้วย ๒๐ ดังนั้นฮาโมร์และเชเคมบุตรของเขาจึงไปที่ประตูเมือง พูดกับพวกผู้ชายของเมืองนั้นว่า ๒๑ ชายพวกนี้เป็นมิตรกับเรา ปล่อยให้เขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินและค้าขายที่นี่เถิด ดูสิ แผ่นดินออกจะกว้างใหญ่พอสำหรับพวกเขา เรามาแต่งงานกับพวกลูกสาวของเขา และยกลูกสาวของเราให้เขาไป ๒๒ ชายเหล่านี้ยอมตกลงอาศัยอยู่กับเรา เพื่อจะได้เป็นชนชาติเดียวกันตามเงื่อนไขนี้คือ ชายของเราทุกคนจะต้องเข้าสุหนัตตามอย่างพวกเขา ๒๓ ปศุสัตว์ของเขา ทรัพย์สมบัติ และสัตว์เลี้ยงทุกชนิดของพวกเขาจะไม่ตกเป็นของพวกเราหรือ เราเพียงตกลงกับเขา แล้วเขาก็จะอาศัยอยู่กับเรา ๒๔ ทุกคนที่มายังประตูเมืองก็ฟังฮาโมร์และเชเคมบุตรของเขา และชายทุกคนก็เข้าสุหนัต ทุกคนที่มายังประตูเมืองทำตามนั้น

๒๕ สามวันต่อมา เมื่อพวกเขายังเจ็บอยู่ สิเมโอนกับเลวีบุตรของยาโคบ คือพี่ชายทั้งสองของดีนาห์คว้าดาบของตน และเข้าไปในเมืองโดยไม่มีใครทราบ เข้าไปฆ่าชายทุกคนตาย ๒๖ เขาทั้งสองฆ่าฮาโมร์กับเชเคมบุตรของเขาด้วยคมดาบ พาดีนาห์ออกจากบ้านเชเคมแล้วหนีไป ๒๗ และบรรดาบุตรของยาโคบไปยังที่เกิดเหตุ และริบข้าวของในเมือง เพราะน้องสาวของพวกเขาเสียสาว ๒๘ พวกเขายึดเอาฝูงแพะแกะ ฝูงโค ลา และทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองและในทุ่งไป ๒๙ เขาริบทรัพย์สมบัติทั้งหมดและทุกสิ่งที่อยู่ในบ้าน และยึดตัวเด็กเล็กกับภรรยาของพวกเขาไป

๓๐ ครั้นแล้วยาโคบก็พูดกับสิเมโอนและเลวีว่า "เจ้าหาเรื่องให้ฉัน ทำให้ฉันเป็นที่น่ารังเกียจไปทั่วถิ่นของชาวคานาอันและชาวเปริส คนของฉันมีไม่มาก ถ้าเขารวบรวมพวกเข้าด้วยกัน เพื่อต่อต้านและโจมตีฉัน ฉันก็จะต้องพินาศ ทั้งตัวฉันและครอบครัว" ๓๑ แต่พวกเขาพูดว่า "ควรแล้วหรือที่เขากระทำต่อน้องสาวของเราเยี่ยงหญิงแพศยา"

๓๕

ยาโคบกลับไปยังเบธเอล

๑ พระเจ้าพูดกับยาโคบว่า "จงลุกขึ้น ไปยังเบธเอลและอาศัยอยู่ที่นั่น และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเจ้า ผู้ได้ปรากฏแก่เจ้าครั้งที่เจ้าหนีเอซาวพี่ชายของเจ้าไป" ๒ ยาโคบจึงพูดกับครอบครัวของท่านและกับทุกคนที่อยู่กับท่านว่า "จงกำจัดเทวรูปต่างชาติที่เจ้าเก็บไว้ ชำระตัวให้สะอาดและเปลี่ยนเสื้อผ้าของเจ้า ๓ ไปจากที่นี่กัน ไปยังเบธเอล ฉันจะได้สร้างแท่นบูชาที่นั่นเพื่อถวายแด่พระเจ้าผู้ตอบฉันในวันที่ฉันมีความทุกข์ และอยู่กับฉันเสมอมาไม่ว่าฉันจะไปไหน" ๔ ดังนั้นพวกเขาจึงมอบบรรดาเทวรูปต่างชาติที่ตนมี และตุ้มหูที่สวมอยู่แก่ยาโคบ และยาโคบก็ซ่อนมันไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เชเคม

๕ ขณะที่พวกเขาเดินทางไป เมืองที่อยู่โดยรอบเกิดความหวาดกลัวพระเจ้า จึงไม่กล้าตามไปกำจัดบุตรชายของยาโคบ ๖ ฝ่ายยาโคบกับคนทั้งหลายที่อยู่กับท่านก็มาถึงลูส (เป็นชื่อเดิมของเบธเอล) ซึ่งอยู่ในดินแดนคานาอัน ๗ ท่านสร้างแท่นบูชาที่นั่น และเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เอลเบธเอล* เพราะพระเจ้าได้ปรากฏพระองค์แก่ท่านตอนที่ท่านหนีพี่ชายมา ๘ เดโบราห์พี่เลี้ยงของเรเบคาห์สิ้นชีวิตและร่างได้ถูกฝังไว้ที่ใต้ต้นโอ๊กทางทิศใต้ของเบธเอล จึงได้ชื่อว่า อัลโลน-บาคูท†

๙ เมื่อยาโคบกลับมาจากปัดดานอารัม พระเจ้าก็ปรากฏแก่ท่านอีกและให้พรแก่ท่าน ๑๐ และพระเจ้ากล่าวกับท่านว่า "ยาโคบเป็นชื่อของเจ้า จากนี้ไปชื่อของเจ้าไม่ใช่ยาโคบอีกต่อไปแล้ว แต่อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า" ดังนั้นพระองค์เรียกชื่อท่านว่า อิสราเอล ๑๑ และพระเจ้ากล่าวกับท่านว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ จงเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ทวีคนขึ้น ประชาชาติหนึ่งและประชาชาติกลุ่มใหญ่จะสืบเชื้อสายมาจากเจ้า และบรรดากษัตริย์จะมาจากเชื้อสายของเจ้า ๑๒ ดินแดนที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคนั้น เราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้ดินแดนแก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า" ๑๓ แล้วพระเจ้าก็จากยาโคบไป ๑๔ ยาโคบจึงตั้งเสาหลักไว้ที่ที่พระองค์ได้กล่าวกับท่าน เป็นเสาหลักหิน ท่านเทเครื่องดื่มบูชาและน้ำมันบนเสาหลักนั้น ๑๕ ยาโคบจึงเรียกชื่อสถานที่ที่พระเจ้าได้กล่าวกับท่านว่า เบธเอล

ราเชลและอิสอัคสิ้นชีวิต

๑๖ แล้วพวกเขาก็เดินทางจากเบธเอลไปเอฟราธาห์ แต่ยังไม่ทันถึง ราเชลก็ถึงเวลาจวนคลอดและเจ็บครรภ์มาก ๑๗ เมื่อนางเจ็บครรภ์มาก หมอตำแยพูดกับนางว่า "อย่ากลัวเลย เพราะท่านได้ลูกชายอีก" ๑๘ ขณะที่วิญญาณกำลังจากร่างนางไป เพราะนางกำลังจะสิ้นลม นางเรียกชื่อเขาว่า เบนโอนี‡ แต่บิดาของเขาตั้งชื่อเขาว่า เบนยามิน§ ๑๙ ราเชลสิ้นชีวิต และร่างได้ถูกฝังไว้ใกล้ถนนที่จะไปเอฟราธาห์ คือเบธเลเฮม ๒๐ ยาโคบตั้งแผ่นหินบนที่ฝังศพ เป็นแผ่นหินปักไว้บนที่ฝังศพของราเชลมาจนถึงทุกวันนี้ ๒๑ อิสราเอลเดินทางต่อไป และตั้งกระโจมอยู่ที่อีกฝั่งของหอคอยเอเดอร์

๒๒ ขณะที่อิสราเอลอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น รูเบนไปนอนกับบิลฮาห์ภรรยาน้อยของบิดาของตน และอิสราเอลก็ทราบเรื่อง

---

* **๓๕๗** เอลเบธเอล มีความหมายว่า พระเจ้าของเบธเอล † **๓๕๘** อัลโลน-บาคูท มีความหมายว่า ต้นโอ๊กร้องไห้ ‡ **๓๕๑๘** เบนโอนี มีความหมายว่า บุตรแห่งความยุ่งยาก § **๓๕๑๘** เบนยามิน มีความหมายว่า บุตรแห่งมือขวาของเรา

ยาโคบมีบุตรชาย 12 คน ๒๓ บุตรที่เกิดจากนางเลอาห์ชื่อ รูเบนบุตรหัวปีของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน ๒๔ บุตรที่เกิดจากนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน ๒๕ บุตรที่เกิดจากบิลฮาห์หญิงรับใช้ของราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี ๒๖ บุตรที่เกิดจากศิลปาห์หญิงรับใช้ของเลอาห์ชื่อ กาด และอาเชอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบที่กำเนิดแก่ท่านที่ปัดดานอารัม

๒๗ ยาโคบไปหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร ในคีริยาทอาร์บา (มีอีกชื่อว่า เฮโบรน เป็นทีที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอพยพไปอยู่ ๒๘ อิสอัคมีอายุยืนถึง 180 ปี ๒๙ และเมื่ออิสอัคหมดลมหายใจ ท่านสิ้นชีวิตและก็ถูกบรรจุศพรวมไว้กับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว ท่านชราและมีอายุยืนนาน เอซาวและยาโคบบุตรทั้งสองก็บรรจุศพท่าน

๓๖

บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเอซาว

๑ ต่อไปนี้เป็นลำดับเชื้อสายของเอซาว (มีอีกชื่อว่า เอโดม ๒ เอซาวได้บรรดาบุตรหญิงชาวคานาอันเป็นภรรยาคือ อาดาห์บุตรหญิงของเอโลนชาวฮิต โอโฮลีบามาห์บุตรหญิงของอานาห์ผู้เป็นบุตรของศิเบโอนชาวฮีว ๓ และบาเสมัทบุตรหญิงของอิชมาเอล และเป็นน้องสาวเนบาโยท ๔ บุตรชายที่อาดาห์ให้กำเนิดแก่เอซาวคือ เอลีฟัส บาเสมัทให้กำเนิดเรอูเอล ๕ โอโฮลีบามาห์ให้กำเนิดเยอูช ยาลาม และโคราห์ ชายที่กล่าวข้างต้นคือบุตรของเอซาวที่กำเนิดแก่เขาในดินแดนคานาอัน

๖ เอซาวพาเหล่าภรรยา บุตรชาย บุตรหญิง และสมาชิกในครัวเรือนทั้งหมดรวมทั้งปศุสัตว์ที่มีทั้งสิ้น และทรัพย์สมบัติที่หามาได้ในดินแดนคานาอัน ไปยังดินแดนแห่งหนึ่งซึ่งไกลจากยาโคบน้องชายของเขา ๗ เพราะทรัพย์สิงของของทั้งสองฝ่ายมีมากเกินกว่าจะอยู่ร่วมกัน แผ่นดินทีเขาอพยพมาอยู่ด้วยกันไม่กว้างพอเลี้ยงปศุสัตว์ของทุกคน ๘ ฉะนั้นเอซาวอาศัยอยู่ในแถบเทือกเขาเสอีร์ เอซาวก็คือเอโดม

๙ ต่อไปนี้เป็นลำดับเชื้อสายของเอซาวบิดาของชาวเอโดมในแถบเทือกเขาเสอีร์ ๑๐ เอซาวมีบุตรชายชื่อเอลีฟัสบุตรของอาดาห์ภรรยาเอซาว และเรอูเอลบุตรของบาเสมัทภรรยาเอซาว ๑๑ เอลีฟัสมีบุตรชื่อ เทมาน โอมาร์ เศโฟ กาทาม และเคนัส ๑๒ เอลีฟัสบุตรเอซาวมีภรรยาน้อยชื่อทิมนา นางให้กำเนิดอามาเลขแก่เอลีฟัส ชายที่กล่าวข้างต้นคือหลานของอาดาห์ภรรยาเอซาว ๑๓ เรอูเอลมีบุตรชื่อ นาหัท เศรัค ชัมมาห์ และมิสซาห์ ชายเหล่านี้คือหลานของบาเสมัทภรรยาเอซาว ๑๔ โอโฮลีบามาห์ภรรยาเอซาว เป็นบุตรหญิงของอานาห์ผู้เป็นบุตรชายของศิเบโอน นางให้กำเนิดบุตรชาย 3 คนชื่อ เยอูช ยาลาม และโคราห์

๑๕ ต่อไปนี้เป็นบรรดาต้นตระกูลที่สืบเชื้อสายจากเอซาว เอลีฟัสบุตรคนแรกของเอซาวเป็นบรรพบุรุษของตระกูลต่อไปนี้คือ เทมาน โอมาร์ เศโฟ เคนัส ๑๖ โคราห์ กาทาม และอามาเลข ชายที่กล่าวข้างต้นเป็นต้นตระกูลที่สืบเชื้อสายจากเอลีฟัสในดินแดนของเอโดมและเป็นหลานชายของอาดาห์ ๑๗ เรอูเอลบุตรเอซาวเป็นบรรพบุรุษของตระกูลต่อไปนี้คือ นาหัท เศรัค ชัมมาห์ และมิสซาห์ ชายที่กล่าวข้างต้นเป็นต้นตระกูลที่สืบเชื้อสายจากเรอูเอลในดินแดนของเอโดม และเป็นหลานชายของบาเสมัทภรรยาเอซาว ๑๘ โอโฮลีบามาห์ภรรยาเอซาวมีบุตรที่เป็นต้นตระกูลดังต่อไปนี้ เยอูช ยาลาม และโคราห์ ชายเหล่านี้เป็นต้นตระกูลที่เกิดจากโอโฮลีบามาห์บุตรหญิงของอานาห์ และเป็นภรรยาเอซาว ๑๙ ชายที่กล่าวข้างต้นเป็นบุตรของเอซาว (คือเอโดม และเป็นต้นตระกูลของพวกเขา

๒๐ บรรดาบุตรของเสอีร์ชาวโฮรี ซึ่งอยู่อาศัยในดินแดนคือ โลทาน โชบาล ศิเบโอน อานาห์ ๒๑ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน ชายเหล่านี้เป็นต้นตระกูลชาวโฮรี บุตรทั้งหลายของเส

อีร์ในดินแดนของเอโดม ๒๒ โลทานมีบุตรชื่อ โฮรี และเฮมาม น้องสาวของโลทานชื่อทิมนา
๒๓ โชบาลมีบุตรชื่อ อัลวาน มานาฮาท เอบาล เชโฟ และโอนัม ๒๔ ศิเบโอนมีบุตรชื่อ อัยยาห์
และอานาห์ อานาห์เป็นคนที่พบบ่อน้ำพุร้อนในถิ่นทุรกันดาร ขณะที่เขาต้อนลาของศิเบโอน
บิดาของเขาไปกินหญ้า ๒๕ อานาห์มีบุตรชื่อดีโชน และบุตรหญิงชื่อโอโฮลีบามาห์ ๒๖ ดีโชน
มีบุตรชื่อ เฮมดาน เอชบาน อิธราน และเคราน ๒๗ เอเซอร์มีบุตรชื่อ บิลฮาน ศาวาน และ
อาขาน ๒๘ ดีชานมีบุตรชื่อ อูส และอารัน ๒๙ บรรดาต้นตระกูลชาวโฮรีคือ โลทาน โชบาล
ศิเบโอน อานาห์ ๓๐ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน ชายเหล่านี้เป็นต้นตระกูลชาวโฮรี ตามลำดับ
ตระกูลในดินแดนเสอีร์

กษัตริย์ของเอโดม

๓๑ ก่อนที่จะมีกษัตริย์มาปกครองชาวอิสราเอล ก็มีบรรดากษัตริย์ที่ปกครองในดินแดน
เอโดม ซึ่งมีชื่อดังต่อไปนี้ ๓๒ เบ-ลาบุตรของเบโอร์ ครองราชย์ที่เอโดม เมืองของท่านชื่อ
ดินฮาบาห์ ๓๓ เมื่อเบ-ลาสิ้นชีวิต โยบับบุตรเศรัคแห่งโบสราห์ครองราชย์แทนท่าน ๓๔ เมื่อ
โยบับสิ้นชีวิต หุชามแห่งดินแดนของชาวเทมานครองราชย์แทนท่าน ๓๕ เมื่อหุชามสิ้นชีวิต
ฮาดัดบุตรเบดัดซึ่งรบชนะมีเดียนในดินแดนโมอับครองราชย์แทนท่าน เมืองของท่านชื่อ
อาวีท ๓๖ เมื่อฮาดัดสิ้นชีวิต สัมลาห์แห่งมัสเรคาห์ครองราชย์แทนท่าน ๓๗ เมื่อสัมลาห์สิ้น
ชีวิต ชาอูลแห่งเรโหโบทบนฝั่งแม่น้ำยูเฟรติสครองราชย์แทนท่าน ๓๘ เมื่อชาอูลสิ้นชีวิต
บาอัลฮานานบุตรของอัคโบร์ครองราชย์แทนท่าน ๓๙ เมื่อบาอัลฮานานบุตรอัคโบร์สิ้นชีวิต
และฮาดาร์ครองราชย์แทนท่าน เมืองของท่านชื่อ ปาอู ภรรยาชื่อเมเหทาเบลบุตรหญิงของ
มัทเรดผู้เป็นบุตรหญิงของเมซาหับ

๔๐ มีบรรดาต้นตระกูลที่สืบเชื้อสายจากเอซาว ตามชื่อเผ่าและอาณาเขตของพวกเขาดัง
ต่อไปนี้ ทิมนา อัลวาห์ เยเธท ๔๑ โอโฮลีบามาห์ เอลาห์ ปิโนน ๔๒ เคนัส เทมาน มิบซาร์ ๔๓ มัก
ดีเอล และอิราม รายชื่อดังกล่าวเป็นบรรดาต้นตระกูลเอโดม (คือเอซาวบิดาของชาวเอ
โดม ตามที่อาศัยอยู่ในดินแดนที่ตนเป็นเจ้าของ

๓๗

โยเซฟฝัน

๑ ฝ่ายยาโคบก็ตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนที่บิดาของตนได้อพยพไปอยู่ที่ดินแดนคานาอัน
๒ ต่อไปนี้เป็นลำดับเชื้อสายของยาโคบ
โยเซฟชายหนุ่มอายุ 17 ปี กำลังเลี้ยงฝูงแพะแกะกับพวกพี่ชายที่เป็นบุตรของบิล
ฮาห์และศิลปาห์ภรรยาบิดาของเขา โยเซฟบอกบิดาเรื่องความประพฤติไม่ดีของพวกพี่ๆ
๓ อิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรคนอื่นๆ เพราะโยเซฟเกิดในเวลาที่ท่านมีอายุมากแล้ว
และท่านทำเสื้อคลุมยาวมีแขนให้แก่โยเซฟ ๔ เมื่อพวกพี่ๆ เห็นว่าบิดารักเขามากกว่าพวก
ตน จึงทำให้พวกเขาเกลียดและพูดจาไม่เป็นมิตรกับโยเซฟ

๕ ครั้งหนึ่งโยเซฟฝัน พอเล่าเรื่องที่ตนฝันให้พวกพี่ๆ ฟัง พวกเขาก็กลับเกลียดโยเซฟมาก
ยิ่งขึ้น ๖ โยเซฟพูดว่า ฉันจะเล่าเรื่องที่ฉันฝันให้ฟัง ๗ พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา
ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของฉันก็ตั้งตรงขึ้น และฟ่อนของพวกพี่ๆ มาห้อมล้อมฟ่อนของฉัน แล
้วก้มเคารพด้วย ๘ พี่ๆ ของโยเซฟตอบกลับมาว่า เจ้าจะปกครองพวกเราอย่างนั้นเชียว
หรือ หรือว่าเจ้าจะมีอำนาจเหนือพวกเราจริง พวกเขาเกลียดชังโยเซฟมากยิ่งขึ้น เพราะ
เรื่องที่เขาฝันและเพราะสิ่งที่โยเซฟพูดเกี่ยวกับตัวเขา

๙ เมื่อโยเซฟฝันอีกเรื่อง แล้วได้เล่าให้พวกพี่ๆ ฟังว่า ดูสิ ฉันฝันอีกเรื่องหนึ่ง คือว่าดวง
อาทิตย์ ดวงจันทร์ และดาว 11 ดวงก้มคำนับฉัน ๑๐ เมื่อโยเซฟเล่าเรื่องให้บิดาและพี่ๆ

ฟัง บิดาก็ดุโยเซฟ และพูดกับเขาว่า "เจ้าฝันอะไรของเจ้า จะให้ฉันกับแม่และพวกพี่ๆ มาก้มตัวลงราบกับพื้นเคารพที่เบื้องหน้าเจ้าหรือ" ๑๑ พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ แต่บิดาเก็บเรื่องไว้อยู่ในใจ

โยเซฟถูกขายเข้าประเทศอียิปต์

๑๒ วัน หนึ่ง พวก พี่ ๆ พา แพะ แกะ ของ บิดา ของ ตน ออก ไป กิน หญ้า ใกล้ เมือง เชเคม
๑๓ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "พี่ชายของเจ้าพาแพะแกะไปกินหญ้าที่เชเคมมิใช่หรือ มานี ฉันจะให้เจ้าไปหาพวกเขา" โยเซฟพูดว่า "ได้สิพ่อ" ๑๔ ท่านพูดกับโยเซฟว่า "ไปเดี๋ยวนี้ ดูซิว่า ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีกับพี่ของเจ้าและฝูงสัตว์หรือไม่ และกลับมาบอกพ่อ" ท่านจึงให้โยเซฟไปจากหุบเขาเฮโบรน เมื่อเขาไปถึงเชเคม ๑๕ ชายคนหนึ่งพบว่าเขากำลังเดินไปทั่วทุ่งนา จึงถามว่า "กำลังหาอะไรอยู่หรือ" ๑๖ เขาตอบว่า "ฉันกำลังตามหาพี่ชายของฉัน ช่วยบอกฉันหน่อยว่า พวกเขาพาฝูงสัตว์ไปกินหญ้าที่ไหน" ๑๗ ชายคนนั้นตอบว่า "เขาไปกันแล้ว ฉันได้ยินพวกเขาพูดว่า "เราไปโดธานกันเถิด" " โยเซฟจึงไปตามหาพี่ชายของเขาและพบพวกเขาที่โดธาน
๑๘ เมื่อเขาเห็นโยเซฟมาแต่ไกล ก็เริ่มวางแผนจะฆ่าโยเซฟก่อนจะเข้ามาใกล้ ๑๙ เขาพูดต่อกันและกันว่า "นั่นคนช่างฝันมาแล้ว ๒๐ มาเถิด ฆ่าแล้วก็โยนตัวเขาลงในบ่อสักบ่อหนึ่ง แล้วไปเล่าว่าเขาถูกสัตว์ป่าขม้ำกิน คราวนี้พวกเราก็จะเห็นว่าความฝันของเขาเป็นอย่างไร" ๒๑ แต่เมื่อรูเบนได้ยินเรื่อง เขาจึงช่วยโยเซฟให้รอดจากเงื้อมมือพี่ๆ พลางพูดว่า "เราอย่าฆ่าเขาเลย" ๒๒ รูเบนพูดต่ออีกว่า "อย่าถึงต้องเสียเลือดเนื้อกันเลย โยนตัวเขาลงในบ่อนี้ ให้อยู่ในถิ่นทุรกันดาร แต่อย่าทำให้เขาเจ็บตัว" ทั้งนี้ก็เพื่อเขาจะได้ช่วยโยเซฟให้รอดจากเงื้อมมือของพวกเขา เพื่อส่งตัวคืนให้บิดาไป ๒๓ เมื่อโยเซฟมาถึง พวกพี่ชายก็ถอดเสื้อคลุมของโยเซฟออก เป็นเสื้อคลุมแขนยาวที่เขาสวมอยู่ ๒๔ เขาจับตัวโยเซฟและโยนลงในบ่อ ซึ่งเป็นบ่อแห้งไม่มีน้ำ
๒๕ แล้วพวกเขาก็นั่งลงกินอาหาร พอเงยหน้าขึ้นเห็นกองคาราวานชาวอิชมาเอลกำลังมาจากกิเลอาด มีอูฐบรรทุกยางไม้หลากชนิด รวมทั้งมดยอบที่กำลังขนลงไปอียิปต์ ๒๖ แล้วยูดาห์พูดกับพี่น้องของตนว่า "จะมีประโยชน์อะไรถ้าเราฆ่าน้องเราให้ตาย และปิดบังเลือดไม่ให้เห็น ๒๗ มาเถิด เราขายตัวเขาให้พวกอิชมาเอล อย่าฆ่าเขาด้วยมือของเราเอง เพราะเขาเป็นน้องของเรา เป็นเลือดเนื้อของเรา" แล้วพี่น้องของเขาก็เห็นด้วย ๒๘ เมื่อพวกพ่อค้าชาวมีเดียนผ่านมา พวกพี่ๆ จึงดึงตัวโยเซฟขึ้นจากบ่อ และขายเขาให้กับพวกอิชมาเอลเป็นเงินหนัก 20 เชเขล เขาเหล่านั้นก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์
๒๙ เมื่อรูเบนกลับไปที่บ่อ และเห็นว่าโยเซฟไม่อยู่ในบ่อ เขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตนเอง ๓๐ และกลับไปหาพวกน้องชายพลางพูดว่า "เจ้าเด็กหายไปแล้ว ฉันจะทำอย่างไรเล่า" ๓๑ พวกเขาจึงฆ่าแพะตัวหนึ่งและเอาเสื้อคลุมของโยเซฟจุ่มเลือด ๓๒ แล้วส่งเสื้อคลุมแขนยาวตัวนั้นไปให้บิดาของเขาพร้อมกับพูดว่า "พวกเราพบเสื้อตัวนี้ ดูสิว่าเป็นเสื้อของลูกชายของท่านหรือเปล่า" ๓๓ ท่านจำเสื้อได้จึงพูดว่า "เป็นเสื้อของลูกฉัน สัตว์ป่าขม้ำกินเขาเสียแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโยเซฟถูกกัดจนไม่เหลือเลย" ๓๔ ยาโคบจึงฉีกเสื้อผ้าของตนขาดคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ และร้องคร่ำครวญถึงลูกอยู่หลายวัน ๓๕ บุตรชายหญิงทุกคนต่างก็พากันปลอบประโลมท่าน แต่ท่านไม่ยอมให้ปลอบ แต่กลับพูดว่า "ไม่ต้องปลอบฉัน ฉันจะร้องคร่ำครวญถึงลูกฉัน จนถึงวันที่ฉันไปยังแดนคนตาย" บิดาของเขาจึงร่ำไห้ถึงเขาต่อไป ๓๖ ในขณะเดียวกัน พวกมีเดียนก็ได้ขายโยเซฟต่อให้กับเจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าองครักษ์ของฟาโรห์ชื่อโปทิฟาร์ที่อียิปต์

๓๘

ทามาร์กับยูดาห์

๑ อยู่มาครั้งหนึ่ง ยูดาห์จากพี่น้องไป ลงไปตั้งรกรากอยู่ใกล้กับชายชาวอดุลลามที่ชื่อฮีราห์ ๒ ยูดาห์เห็นบุตรหญิงของชูอาชาวคานาอันคนหนึ่งที่นั่น เขาจึงแต่งงานกับนางและได้นางเป็นภรรยา ๓ เมื่อนางตั้งครรภ์และได้บุตรชาย ยูดาห์ตั้งชื่อเขาว่า เอร์ ๔ แล้วนางตั้งครรภ์คลอดเป็นบุตรชายอีก และนางตั้งชื่อเขาว่า โอนัน ๕ ต่อมานางได้บุตรชายอีกคนหนึ่ง และตั้งชื่อเขาว่า เชลาห์ นางอยู่ที่เคซิบในช่วงที่คลอดบุตร

๖ ต่อมายูดาห์หาภรรยาคนหนึ่งให้เอร์บุตรคนแรก นางชื่อทามาร์ ๗ แต่เอร์ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จึงสังหารเขาเสีย ๘ แล้วยูดาห์พูดกับโอนันว่า "จงเข้าไปอยู่ร่วมกับภรรยาพี่ชายของเจ้า และทำหน้าที่น้องเขยให้กับนางให้มีลูกสืบเชื้อสายให้พี่ชายเจ้า*" ๙ แต่โอนันทราบว่าผู้สืบเชื้อสายจะไม่เป็นของตน ดังนั้นเมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาพี่ชาย ก็ได้กำจัดน้ำกามลงบนพื้นดิน เพื่อเลี่ยงไม่ให้พี่ชายมีผู้สืบเชื้อสาย ๑๐ สิ่งที่เขาทำเป็นที่ไม่พอใจในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จึงทำให้เขาถึงแก่ชีวิตด้วย ๑๑ ยูดาห์จึงบอกทามาร์บุตรสะใภ้ว่า "จงอยู่อย่างหญิงม่ายในบ้านบิดาของเจ้าไปก่อน จนกว่าเชลาห์ลูกชายของฉันโตขึ้น" เพราะยูดาห์กลัวว่าเชลาห์จะตายเหมือนกับพวกพี่ๆ ดังนั้นทามาร์จึงไปอาศัยอยู่ที่บ้านบิดาของนาง

๑๒ วันเวลาล่วงไป ภรรยายูดาห์ คือบุตรหญิงของชูอาสิ้นชีวิต ยูดาห์ได้รับการปลอบประโลมแล้วก็ขึ้นไปหาพวกที่ตัดขนแกะของเขากับฮีราห์ชาวอดุลลามเพื่อนของตนที่ทิมนาห์ ๑๓ มีคนบอกทามาร์ว่า "พ่อของสามีเจ้ากำลังขึ้นไปทิมนาห์เพื่อตัดขนแกะ" ๑๔ นางจึงถอดเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายที่ตนสวมอยู่ และใช้ผ้าคลุมหน้าและปกปิดร่างของนาง นางไปนั่งที่ทางเข้าไปยังเมืองเอนาอิมซึ่งเป็นทางผ่านไปทิมนาห์ เพราะนางเห็นว่าเชลาห์เติบโตขึ้นแล้ว แต่นางยังไม่ได้ถูกจัดให้แต่งงานกับเขา ๑๕ ครั้นยูดาห์เห็นนาง เขาคิดว่านางเป็นหญิงแพศยา เพราะนางคลุมหน้าไว้ ๑๖ เขาเข้าไปหานางที่ข้างถนน พูดกับนางว่า "มาเถิด ฉันจะไปนอนกับเจ้า" ด้วยว่าเขาไม่ทราบว่านางเป็นบุตรสะใภ้ของเขา นางถามว่า "ท่านจะข้องเกี่ยวกับฉัน แล้วท่านจะให้อะไรฉันเป็นการตอบแทน" ๑๗ เขาตอบว่า "ฉันจะส่งลูกแพะตัวหนึ่งจากฝูงมาให้" นางพูดว่า "แล้วท่านจะให้อะไรฉันเก็บไว้ จนกว่าท่านจะส่งลูกแพะมาแลกคืน" ๑๘ เขาถามว่า "ฉันจะต้องให้อะไรล่ะ" นางตอบว่า "ตราประทับกับสายคล้องของมัน และไม้เท้าในมือท่าน" เขาจึงให้สิ่งเหล่านั้นแก่นาง และไปนอนกับนาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา ๑๙ แล้วนางก็กลับบ้านไป นางปลดผ้าคลุมหน้าออก สวมเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายของนางกลับคืน

๒๐ ฝ่ายยูดาห์ก็ส่งลูกแพะไปกับเพื่อนชาวอดุลลาม เพื่อรับของๆ ตนคืนจากหญิงคนนั้น แต่เขาหานางไม่เจอ ๒๑ เขาถามพวกผู้ชายแถวนั้นว่า "หญิงแพศยาประจำวิหารที่อยู่ข้างทางถนนที่เอนาอิมไปไหนแล้ว" พวกเขาตอบว่า "ไม่เคยมีหญิงแพศยาประจำวิหารอยู่แถวนี้" ๒๒ เขาจึงกลับไปหายูดาห์ และบอกเขาว่า "ฉันหานางไม่พบ และพวกผู้ชายแถวนั้นบอกว่า "ไม่เคยมีหญิงแพศยาประจำวิหารอยู่แถวนี้" " ๒๓ ยูดาห์ตอบว่า "ปล่อยให้เธอเก็บของพวกนั้นไว้เอง คนจะได้ไม่หัวเราะเยาะพวกเรา ก็ดูสิ ฉันส่งลูกแพะตัวนี้ไป แต่ท่านก็หานางไม่พบ"

๒๔ ประมาณ 3 เดือนต่อมา มีคนบอกยูดาห์ว่า "ทามาร์ลูกสะใภ้ของท่านทำตัวเป็นหญิงแพศยา และยิ่งกว่านั้น นางกำลังอุ้มท้องในสภาพของหญิงแพศยา" ยูดาห์สั่งว่า "พาตัวนางมา เผานางทั้งเป็น" ๒๕ ขณะที่นางถูกนำตัวมา นางให้คนไปบอกพ่อสามีของนางว่า

---

* **๓๘๘** เฉลยธรรมบัญญัติ 25:5,6

"ฉันมีครรภ์กับชายที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้" และนางพูดต่ออีกว่า "ดูสิว่า ท่านจำได้หรือไม่ว่าตราประทับกับสายคล้องและไม้เท้านี้เป็นของใคร" ๒๖ ยูดาห์จำของพวกนั้นได้และพูดว่า "นางมีความชอบธรรมยิ่งกว่าฉัน เพราะว่าฉันไม่ได้ยกนางให้เชลาห์ลูกชายของฉัน" แล้วเขาก็ไม่ได้ข้องเกี่ยวกับนางอีกเลย

๒๗ เมื่อนางครบกำหนดคลอด ก็พบว่ามีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ ๒๘ และเมื่อนางจวนคลอด คนหนึ่งยื่นมือมา หมอตำแยจับไว้และผูกข้อมือเขาด้วยเส้นด้ายสีแดงสด พลางพูดว่า "คนนี้เกิดก่อน" ๒๙ แต่แล้วเขาหดมือกลับ ดูสิ และเด็กชายอีกคนก็คลอดออกมา นางจึงพูดว่า "ออกมาโดยวิธีนี้เองน่ะหรือ" ฉะนั้นเขาจึงชื่อ เปเรศ ๓๐ หลังจากนั้นคนมีด้ายแดงที่ข้อมือก็คลอดออกมา เขาจึงชื่อ เศรัค

๓๙

โยเซฟกับโปทิฟาร์

๑ ฝ่ายโยเซฟก็ถูกพาตัวลงไปยังประเทศอียิปต์ และเจ้าหน้าที่ชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อโปทิฟาร์ซึ่งเป็นหัวหน้าองครักษ์ของฟาโรห์ได้ซื้อตัวโยเซฟมาจากพวกอิชมาเอลที่พาเขาลงไปที่นั่น ๒ พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับโยเซฟ ดังนั้นไม่ว่าโยเซฟจะทำอะไรก็ทำได้สำเร็จ เขาอาศัยอยู่ในบ้านของนายชาวอียิปต์ ๓ นายของเขาเห็นว่า พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา และพระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ทุกสิ่งที่เขาทำเกิดผลดี ๔ ดังนั้นโยเซฟเป็นที่พอใจของโปทิฟาร์ ได้ทำหน้าที่ดูแลนายอย่างใกล้ชิด เป็นหัวหน้าคุมงาน และได้รับมอบหมายดูแลทุกสิ่งที่เป็นของนาย ๕ นับตั้งแต่เวลาที่เขาให้โยเซฟเป็นหัวหน้าคุมงานของเขา และดูแลทุกสิ่งที่เป็นของนาย พระผู้เป็นเจ้าก็ได้อวยพรครอบครัวของชาวอียิปต์ผู้นี้ เพราะเห็นแก่โยเซฟ พระพรของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับทุกสิ่งที่เขามีทั้งในบ้านและในนา ๖ นับว่าเขายกทุกสิ่งที่เขามีให้อยู่ในการดูแลของโยเซฟ และไม่กังวลเรื่องใดๆ เลย เว้นแต่เรื่องอาหารที่เขารับประทานเท่านั้น

โยเซฟมีร่างกายกำยำและรูปหล่อ ๗ ไม่นานต่อมาภรรยาของเจ้านายมองโยเซฟด้วยความพิศวาส และพูดว่า "มานอนกับฉันเถิด" ๘ แต่เขาปฏิเสธและพูดกับภรรยาเจ้านายว่า "โปรดฟัง เจ้านายของข้าพเจ้าไม่ต้องกังวลกับเรื่องใดๆ ในบ้านเรือนก็เพราะข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ท่านให้ข้าพเจ้าดูแลทุกสิ่งที่ท่านมี ๙ ไม่มีใครในบ้านนี้ที่มีความรับผิดชอบเกินกว่าข้าพเจ้า และท่านไม่เคยหวงห้ามสิ่งใดที่เป็นของท่าน ยกเว้นตัวท่านเท่านั้น เพราะท่านเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะกระทำความเลวอันใหญ่หลวงนี้ และกระทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร" ๑๐ และแม้ว่านางจะพูดกับโยเซฟวันแล้ววันเล่า เขาก็ปฏิเสธที่จะข้องเกี่ยวกับนางหรือใกล้ชิดกับนาง

๑๑ อยู่มาวันหนึ่งโยเซฟเข้าไปในบ้านเรื่องการงาน ไม่มีผู้รับใช้ชายอยู่ในบ้านสักคนเดียว ๑๒ นางคว้าได้ผ้าชิ้นหนึ่งที่เขาสวมอยู่ พลางพูดว่า "มานอนกับฉันเถิด" แต่เขาทิ้งผ้าที่อยู่ในมือนางไว้และรีบหนีออกไปนอกบ้าน ๑๓ เมื่อนางเห็นว่าเขาได้ทิ้งผ้าที่อยู่ในมือนางไว้ และรีบหนีออกไปนอกบ้าน ๑๔ นางจึงเรียกผู้รับใช้ชายทั้งหลายให้มาหาและพูดว่า "ดูสิ สามีฉันพาคนฮีบรูมาดูถูกพวกเรา เขาเข้ามาหาฉันเพื่อจะนอนกับฉัน แต่ฉันตะโกนดังลั่น ๑๕ เมื่อเขาได้ยินฉันส่งเสียงร้องและตะโกน เขาเลยทิ้งผ้าของเขาไว้กับฉัน แล้วรีบหนีออกไปนอกบ้าน" ๑๖ แล้วนางก็วางผ้าชิ้นนั้นไว้ข้างนางกระทั่งนายกลับมาบ้าน ๑๗ นางเล่าเรื่องเหมือนเดิมว่า "ผู้รับใช้ชาวฮีบรูที่ท่านพามาอยู่กับพวกเรา เขาได้เข้ามาหาฉันซึ่งแสดงถึงการสบประมาทฉัน ๑๘ แต่ทันทีที่ฉันส่งเสียงร้องตะโกน เขาเลยทิ้งผ้าของเขาไว้กับฉัน แล้วรีบหนีออกไปนอกบ้าน"

๑๙ เมื่อนายของเขาได้ยินคำพูดที่ภรรยาเล่าถึงโยเซฟว่า "นี่เป็นวิธีที่ผู้รับใช้ของท่านปฏิบัติต่อฉัน" เขาก็โกรธมาก ๒๐ นายของโยเซฟจึงจับตัวเขาเข้าคุก ที่ที่นักโทษหลวงถูกจำขัง

เขาต้องอยู่ที่นั่น ๒๑ แต่พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับโยเซฟและแสดงให้เห็นความรักอันมั่นคงของพระองค์ ให้พัศดีโปรดปรานเขา ๒๒ พัศดีให้นักโทษทุกคนในเรือนจำอยู่ภายใต้การควบคุมของโยเซฟ และโยเซฟรับผิดชอบทุกอย่างที่นั่น ๒๓ พัศดีไม่กังวลในสิ่งใดที่โยเซฟควบคุม เพราะพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา และพระองค์ให้ทุกสิ่งที่เขาปฏิบัติบังเกิดผลดี

๔๐

พนักงานถวายเหล้าองุ่นกับพนักงานทำขนมปัง

๑ ต่อมาหลังจากนั้นพนักงานถวายเหล้าองุ่น และพนักงานทำขนมปังประจำกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ทำให้นายใหญ่ของเขาคือกษัตริย์แห่งอียิปต์ขุ่นเคือง ๒ ฟาโรห์โกรธกริ้วพนักงานทั้งสอง คือหัวหน้าพนักงานถวายเหล้าองุ่นและหัวหน้าพนักงานทำขนมปัง ๓ ท่านจึงจำคุกเขาทั้งสองไว้ที่บ้านหัวหน้าองครักษ์ เป็นคุกเดียวกับที่โยเซฟถูกขังไว้ ๔ หัวหน้าองครักษ์สั่งให้โยเซฟดูแลรับใช้เขาทั้งสอง และพนักงานสองคนนี้ถูกขังไว้เป็นเวลานาน

๕ อยู่มาคืนหนึ่งพนักงานถวายเหล้าองุ่นและพนักงานทำขนมปังของกษัตริย์แห่งอียิปต์ที่ถูกจำคุกฝัน ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน และความฝันของแต่ละคนก็มีความหมายต่างกัน ๖ วันรุ่งขึ้นโยเซฟมาหาเขาทั้งสอง ก็เห็นว่าเขาดูหดหู่ ๗ โยเซฟจึงถามพนักงานของฟาโรห์ที่ถูกขังด้วยกันทีบ้านนายของตนว่า □ทำไมวันนี้สีหน้าท่านจึงดูไม่ดีเลย□ ๘ เขาทั้งสองตอบว่า □เราสองคนฝัน แต่ไม่มีใครที่จะแก้ฝันได้□ โยเซฟกล่าวว่า □พระเจ้าแก้ฝันได้มิใช่หรือ โปรดเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด□

๙ ดังนั้น หัวหน้าพนักงานถวายเหล้าองุ่นเล่าเรื่องที่ตนฝันให้โยเซฟฟังว่า □เราฝันว่ามีเถาองุ่นอยู่ตรงหน้าเรา ๑๐ มี 3 กิ่งติดอยู่ที่เถา เมื่อแตกใบอ่อนแล้ว ก็ผลิดอกทันที ต่อมาก็เป็นพวงองุ่นสุก ๑๑ เราถือถ้วยของฟาโรห์ไว้ในมือ บีบองุ่นใส่ถ้วยของฟาโรห์ และยื่นใส่มือฟาโรห์□ ๑๒ โยเซฟพูดว่า □แก้ฝันตามนี้คือ 3 กิ่งได้แก่ 3 วัน ๑๓ ภายใน 3 วันฟาโรห์จะให้ท่านออกไปจากคุกและคืนตำแหน่งหน้าที่ให้ท่าน และท่านจะยื่นถ้วยของฟาโรห์ใส่มือให้ดังเดิม เป็นหน้าที่ถวายเหล้าองุ่นอย่างที่ท่านเคยทำแต่แรก ๑๔ เมื่อทุกสิ่งเป็นไปด้วยดีสำหรับท่านแล้ว ก็ขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าบ้าง ขอความกรุณาพูดถึงข้าพเจ้าให้ฟาโรห์ฟัง และพาตัวข้าพเจ้าออกไปจากบ้านนี้ด้วย ๑๕ ข้าพเจ้าถูกลักตัวมาจากดินแดนของชาวฮีบรู แม้แต่ที่นี่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทำสิ่งใดที่ควรแก่การถูกจำคุก□

๑๖ เมื่อหัวหน้าพนักงานทำขนมปังเห็นว่าการแก้ฝันออกมาดี เขาจึงพูดกับโยเซฟว่า □เราก็ฝันด้วย มีตะกร้าขนมปัง 3 ใบบนศีรษะเรา ๑๗ ตะกร้าที่อยู่บนสุดมีขนมปังสารพัดชนิดสำหรับฟาโรห์ แต่นกพากันจิกกินขนมปังจากตะกร้าบนศีรษะเรา□ ๑๘ โยเซฟตอบว่า □แก้ฝันตามนี้คือ ตะกร้า 3 ใบได้แก่ 3 วัน ๑๙ ภายใน 3 วันฟาโรห์จะให้ท่านออกไปจากคุกและท่านจะถูกตัดหัว ตัวท่านจะถูกแขวนไว้ที่ต้นไม้ แล้วพวกนกจะกินเนื้อท่าน□

๒๐ สามวันต่อมาเป็นวันเกิดฟาโรห์ ท่านจัดงานฉลองใหญ่ให้ผู้รับใช้ทั้งปวงของท่าน และให้หัวหน้าพนักงานถวายเหล้าองุ่นกับหัวหน้าพนักงานทำขนมปังออกไปจากคุก แล้วให้มาอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้รับใช้ของท่าน ๒๑ ท่านให้หัวหน้าพนักงานถวายเหล้าองุ่นรับตำแหน่งเดิม แล้วเขาก็ยื่นถ้วยใส่มือฟาโรห์ ๒๒ ส่วนร่างของหัวหน้าพนักงานทำขนมปังถูกแขวนไว้ตามที่โยเซฟได้แก้ฝันให้ทั้งสองคน ๒๓ กระนั้นก็ตามหัวหน้าพนักงานถวายเหล้าองุ่นก็ไม่ได้ระลึกถึงโยเซฟ แล้วก็ลืมเขาไป

๔๑

โยเซฟแก้ฝันให้ฟาโรห์

๑ สองปีเต็มหลังจากนั้น ฟาโรห์ฝันว่าท่านกำลังยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำไนล์ ๒ ดูเถิด โค 7 ตัว
งามอ้วนพีเดินขึ้นมาจากแม่น้ำ แล้วก็เล็มใบอ้อ ๓ ดูเถิด โคอีก 7 ตัวน่าเกลียดผอมโซเดิน
ตามขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ มันยืนอยู่ข้างๆ โค 7 ตัวแรกบนฝั่งแม่น้ำไนล์ ๔ ครั้นแล้วโคตัวที่
น่าเกลียดผอมโซก็กินโคตัวงามอ้วนพี 7 ตัวจนเกลี้ยง แล้วฟาโรห์ก็ตื่นขึ้น ๕ ท่านหลับต่อ
และฝันอีกเป็นครั้งที่สองว่า มีข้าวต้นหนึ่งออกรวงงามบริบูรณ์ 7 รวง ๖ จากนั้นก็มีอีก 7
รวงงอกตามมา ลมทะเลทรายพัดเผาจนลีบและเกรียม ๗ ข้าวรวงลีบกลืนกินรวงที่งอกงาม
บริบูรณ์ แล้วฟาโรห์ก็ตื่นขึ้น ตระหนักว่าเป็นเพียงความฝัน ๘ ครั้นรุ่งเช้า จิตใจของท่านก็
หดหู่ ท่านจึงให้ไปตามพวกที่ใช้วิทยาคมและบรรดาผู้เรืองปัญญาของชาวอียิปต์ทั้งหมดมา
แล้วฟาโรห์เล่าเรื่องที่ท่านฝันให้พวกเขาฟัง แต่ไม่มีใครสามารถแก้ฝันให้ฟาโรห์ได้

๙ หัวหน้าพนักงานถวายเหล้าองุ่นจึงพูดกับฟาโรห์ว่า “วันนี้ข้าพเจ้าขอสารภาพ ๑๐ คือ
เมื่อครั้งที่ท่านโกรธกริ้วข้าพเจ้าและหัวหน้าพนักงานทำขนมปัง และท่านจำขังข้าพเจ้าทั้ง
สองไว้ที่บ้านหัวหน้าองครักษ์ ๑๑ อยู่มาคืนหนึ่งต่างคนต่างฝัน และต่างก็มีความหมายไม่
เหมือนกัน ๑๒ หนุ่มชาวฮีบรูผู้หนึ่งอยู่ที่นั่นกับพวกข้าพเจ้า เขาเป็นผู้รับใช้หัวหน้าองครักษ์
เมื่อพวกข้าพเจ้าเล่าให้เขาฟัง เขาก็แก้ฝันให้พวกข้าพเจ้า แต่ละเรื่องสำหรับแต่ละคนตาม
ความฝัน ๑๓ และเรื่องก็เกิดขึ้นตามการแก้ฝันของเขาคือ ข้าพเจ้าได้รับตำแหน่งคืน ส่วน
ร่างหัวหน้าพนักงานทำขนมปังถูกแขวนไว้”

๑๔ ฟาโรห์จึงให้คนไปตามโยเซฟมา เขาก็ถูกพาตัวมาจากคุกทันที เมื่อโกนหนวดเครา พร้
อมกับเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เขาก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ ๑๕ ฟาโรห์กล่าวกับโยเซฟว่า “เรา
ฝัน และไม่มีใครที่สามารถแก้ฝันได้ เราได้ยินคนพูดถึงเจ้าว่า เจ้าสามารถแก้ฝันที่คนเล่า
ให้เจ้าฟังได้” ๑๖ โยเซฟตอบฟาโรห์ว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้าที่เป็นคนแก้ พระเจ้าจะให้คำตอบอัน
น่ายินดีแก่ฟาโรห์” ๑๗ แล้วฟาโรห์กล่าวกับโยเซฟว่า “ดูเถิด เราฝันว่าเรากำลังยืนอยู่บน
ฝั่งแม่น้ำไนล์ ๑๘ มีโค 7 ตัวงามอ้วนพีเดินขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ แล้วก็เล็มใบอ้อ ๑๙ โคอีก 7
ตัวเดินตามขึ้นมา ผอมโซน่าเกลียดมาก อย่างที่เราไม่เคยเห็นมาก่อนในดินแดนของอียิปต์
๒๐ โคตัวที่ผอมโซและน่าเกลียดก็กินโคอ้วนพี 7 ตัวแรก ๒๑ แต่เมื่อกินจนหมดแล้ว ไม่มีใคร
ทราบเลยว่ามันกินหมดทุกตัว เพราะมันก็ยังน่าเกลียดเหมือนเดิม แล้วเราก็ตื่นขึ้น ๒๒ ใน
ฝันเราเห็นต้นข้าวต้นหนึ่งออกรวงงามบริบูรณ์ 7 รวง ๒๓ มีอีก 7 รวงที่งอกตามมา ลมทะเล
ทรายพัดเผาจนลีบและเกรียม ๒๔ ข้าวรวงลีบกลืนกินรวงที่งาม แล้วเราก็เล่าเรื่องให้พวกที่
ใช้วิทยาคมฟัง แต่ไม่มีใครสามารถให้คำตอบแก่เราได้”

๒๕ โยเซฟจึงพูดกับฟาโรห์ว่า “ฝันของฟาโรห์มีความหมายเดียวกัน พระเจ้าได้เผยให้
ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์กำลังจะกระทำ ๒๖ โคงาม 7 ตัวคือ 7 ปี และรวงข้าวงาม 7 รวง
คือ 7 ปี หมายถึงสิ่งเดียวกัน ๒๗ โคผอมโซและน่าเกลียดที่ตามหลังมาคือ 7 ปี และรวงข้าว
ลีบ 7 รวงถูกลมทะเลทรายพัดเผาคือ 7 ปีแห่งทุพภิกขภัย ๒๘ เป็นจริงตามที่ข้าพเจ้ากล่าว
ให้ฟัง พระเจ้าได้ชี้ให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์กำลังจะกระทำ ๒๙ จะมี 7 ปีแห่งความอุ
ดมสมบูรณ์ทั่วแผ่นดินอียิปต์ ๓๐ แต่หลังจากนั้น 7 ปีแห่งทุพภิกขภัยจะเกิดขึ้น และคนจะ
ลืมความอุดมสมบูรณ์ทั้งหลายที่มีในดินแดนของอียิปต์ ทุพภิกขภัยจะผลาญแผ่นดินจน
สิ้น ๓๑ และความอุดมสมบูรณ์จะไม่เป็นที่รู้จักในแผ่นดิน เพราะทุพภิกขภัยที่จะเกิดตาม
มานั้นรุนแรงอย่างที่สุด ๓๒ ฟาโรห์ฝัน 2 ครั้งคู่กัน หมายถึงพระเจ้าเป็นผู้ประสงค์ให้เกิดขึ้น
และพระองค์จะให้เกิดขึ้นในไม่ช้า ๓๓ ฉะนั้นบัดนี้ท่านฟาโรห์น่าจะเลือกชายผู้เรืองปัญญา
และเข้าใจสิ่งต่างๆ ดี เป็นผู้ดูแลดินแดนอียิปต์ ๓๔ ท่านฟาโรห์ควรจะแต่งตั้งหัวหน้าหลายๆ
คนเพื่อคุมกิจการทั่วแผ่นดิน และเก็บสะสมหนึ่งในห้าของผลิตผลที่เก็บเกี่ยวได้ในดินแดน
อียิปต์ตลอดช่วง 7 ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ ๓๕ ให้พวกเขารวบรวมอาหารนับแต่ปีอันอุดม
ที่จะถึง และเก็บธัญพืชที่อยู่ในการควบคุมของฟาโรห์สะสมไว้ในเมืองต่างๆ เพื่อเป็นอาหาร

และให้เก็บรักษาไว้ ๓๖ อาหารส่วนนี้จะเป็นเสบียงสำรองสำหรับประเทศในยาม 7 ปี ที่อียิปต์จะประสบทุพภิกขภัย วิธีนี้จะช่วยประชาชนไม่ให้อดตาย

โยเซฟขึ้นปกครองประเทศอียิปต์

๓๗ ฟาโรห์และผู้รับใช้ทั้งหลายเห็นดีด้วยกับข้อเสนอนี้ ๓๘ ฟาโรห์จึงพูดกับบรรดาผู้รับใช้ว่า เราจะหาใครที่มีพระวิญญาณพระเจ้าอยู่ด้วยเหมือนกับคนนี้ได้บ้าง ๓๙ ฟาโรห์จึงกล่าวกับโยเซฟว่า ในเมื่อพระเจ้าได้ชี้ให้เจ้าเห็นแจ้งในทุกสิ่งแล้ว ไม่มีใครที่จะเข้าใจและเรืองปัญญาเท่ากับตัวเจ้าแล้ว ๔๐ เจ้าจงเป็นผู้คุมกิจการของแผ่นดินเรา และประชาชนทั้งปวงจะเชื่อฟังคำสั่งของเจ้า เว้นแต่เราผู้อยู่บนบัลลังก์จะเป็นใหญ่เหนือเจ้า ๔๑ แล้วฟาโรห์กล่าวกับโยเซฟว่า ดูเถิด เราได้แต่งตั้งให้เจ้าควบคุมทั่วดินแดนอียิปต์ ๔๒ ครั้นแล้วฟาโรห์ถอดแหวนตราจากนิ้วมือท่าน และสวมให้โยเซฟแทน ให้เขาสวมผ้าป่านเนื้อดี และสวมสร้อยคอทองคำให้ด้วย ๔๓ ฟาโรห์โปรดให้เขาใช้รถศึกส่วนตัวคันที่สองของท่าน และทหารหลวงร้องตะโกนไปล่วงหน้าเขาว่า คุกเข่าลง เพื่อแสดงว่าท่านแต่งตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ควบคุมดินแดนทั่วอียิปต์ ๔๔ ยิ่งกว่านั้น ฟาโรห์ยังกล่าวกับโยเซฟว่า เราคือฟาโรห์ เราจะไม่ให้ผู้ใดในดินแดนอียิปต์ยกมือยกเท้าได้เลย นอกจากจะได้รับอนุญาตจากเจ้า ๔๕ และฟาโรห์ตั้งชื่อโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และมอบอาเสนัทบุตรหญิงของโปทิเฟราปุโรหิตแห่งโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟจึงเดินทางไปทั่วดินแดนอียิปต์

๔๖ โยเซฟมีอายุ 30 ปีเมื่อเริ่มรับใช้ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ หลังจากเข้าเฝ้ากษัตริย์แล้ว โยเซฟก็ออกเดินทางไปทั่วดินแดนอียิปต์ ๔๗ ในระยะเวลา 7 ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ มีผลิตผลมากมายเกิดจากพื้นดิน ๔๘ เขาจึงรวบรวมอาหารจาก 7 ปีที่อุดมในดินแดนอียิปต์ไว้หมดเพื่อเก็บสะสมไว้ อาหารที่เขาได้มาจากไร่นารอบเมืองใดก็เก็บไว้ในเมืองนั้น ๔๙ โยเซฟสะสมธัญพืชไว้เป็นจำนวนมากเทียบเท่าได้กับเม็ดทรายในทะเล จนกระทั่งเขาต้องหยุดคำนวณปริมาณ เพราะมากเกินกว่าที่จะทำได้

๕๐ ก่อนที่ทุพภิกขภัยจะเกิดขึ้น โยเซฟมีบุตรชาย 2 คนอันเกิดจากอาเสนัทบุตรหญิงของโปทิเฟราปุโรหิตแห่งโอน ๕๑ โยเซฟพูดว่า เพราะว่าพระเจ้าได้ช่วยให้ข้าพเจ้าลืมความยากลำบากทั้งปวงและญาติพี่น้องทั้งหลาย เขาจึงตั้งชื่อบุตรคนแรกว่า มนัสเสห์ ๕๒ เขาตั้งชื่อบุตรคนที่สองว่า เอฟราอิม เพราะพระเจ้าได้ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ในดินแดนแห่งความทุกข์ยากของข้าพเจ้า

๕๓ และแล้ว 7 ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ในอียิปต์ก็ยุติลง ๕๔ และ 7 ปีแห่งทุพภิกขภัยก็เริ่มขึ้นตามที่โยเซฟได้พูดไว้ ทุกประเทศประสบกับความอดอยาก ยกเว้นแต่ในดินแดนของอียิปต์ที่ยังมีขนมปังรับประทาน ๕๕ เมื่อชาวอียิปต์เริ่มอดอยาก ผู้คนต่างก็ร้องขออาหารจากฟาโรห์ และฟาโรห์บอกชาวอียิปต์ทุกคนว่า จงไปหาโยเซฟ ทำตามที่โยเซฟบอกทุกอย่าง

๕๖ ดังนั้น เมื่อทุพภิกขภัยแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดิน โยเซฟจึงเปิดยุ้งฉางทั้งหมดเพื่อขายข้าวให้ชาวอียิปต์ เพราะในเวลานั้นในแผ่นดินอียิปต์ก็เกิดทุพภิกขภัยที่ร้ายแรงอย่างที่สุด ๕๗ และยิ่งกว่านั้นคนจากทุกดินแดนมาหาโยเซฟที่อียิปต์เพื่อซื้อธัญพืช เพราะทั่วโลกเกิดทุพภิกขภัยขึ้นอย่างรุนแรง

๔๒

ครอบครัวโยเซฟไปประเทศอียิปต์ครั้งแรก

๑ ครั้นยาโคบทราบว่ามีธัญพืชที่ประเทศอียิปต์ ท่านจึงพูดกับลูกๆ ของตนว่า ทำไมเจ้ามัวแต่จ้องหน้ากันอยู่ได้ ๒ ท่านพูดต่ออีกว่า ดูสิ พ่อได้ยินว่ามีธัญพืชที่อียิปต์ เจ้าจงลง

ไปที่นั่น แล้วก็ซื้อกลับมา พวกเราจะได้รอดตายกัน” ๓ ดังนั้น พี่ชายทั้งสิบของโยเซฟจึงพากันลงไปซื้อธัญพืชที่อียิปต์ ๔ แต่ยาโคบไม่ให้เบนยามินน้องชายของโยเซฟไปด้วย เพราะกลัวว่าอาจจะเป็นอันตรายกับเขา ๕ ดังนั้นบรรดาบุตรชายของอิสราเอลจึงไปซื้อธัญพืชเหมือนกับคนอื่นๆ ที่ไปกัน เพราะเกิดทุพภิกขภัยขึ้นในดินแดนคานาอันเช่นกัน

๖ ขณะนั้นโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน เขาเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่พวกราษฎรทั่วไปในแผ่นดิน เมื่อพี่ๆ ของโยเซฟมาถึงก็ก้มหน้าจรดดิน กราบอยู่ ณ เบื้องหน้าโยเซฟ ๗ โยเซฟเห็นพวกพี่ๆ ก็จำได้ แต่เขาทำเป็นไม่รู้จักและพูดจาแข็งกร้าวต่อเขาว่า “พวกเจ้ามาจากไหน” พวกเขาตอบว่า “มาจากดินแดนคานาอัน เพื่อซื้ออาหาร” ๘ แม้ว่าโยเซฟจำพวกพี่ๆ ของเขาได้ แต่พวกเขาจำโยเซฟไม่ได้ ๙ เนื่องจากโยเซฟจำเรื่องที่เขาเคยฝันเกี่ยวกับพวกเขาได้ เขาจึงพูดกับพี่ๆ ว่า “พวกเจ้าเป็นไส้ศึก เจ้าเข้ามาเพื่อสำรวจดูจุดอ่อนของแผ่นดินนี้” ๑๐ พวกเขาตอบว่า “ไม่ใช่ นายท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาเพียงเพื่อซื้ออาหาร ๑๑ พวกข้าพเจ้าเป็นลูกร่วมบิดาเดียวกัน เราเป็นคนสุจริต ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้เป็นไส้ศึก”

๑๒ โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “ไม่ใช่เช่นนั้นแน่ แต่เจ้ามาสำรวจหาจุดอ่อนของประเทศนี้ต่างหาก” ๑๓ พวกเขาตอบว่า “พวกเราคือผู้รับใช้ของท่าน เป็นพี่น้อง 12 คน ลูกร่วมบิดาเดียวกันในดินแดนคานาอัน เวลานี้น้องคนสุดท้องอยู่กับบิดาของเรา ส่วนอีกคนไม่อยู่กับเราแล้ว” ๑๔ แต่โยเซฟพูดกับเขาว่า “เป็นจริงอย่างที่เราพูดคือ พวกเจ้าเป็นไส้ศึก ๑๕ พวกเจ้าจะถูกตรวจสอบอย่างนี้คือ เรารับรองในนามแห่งฟาโรห์ว่า พวกเจ้าจะไม่ได้ไปจากที่นี่จนกว่าน้องคนสุดท้องของเจ้าจะมาถึง ๑๖ จงส่งคนใดคนหนึ่งในพวกเจ้ากลับไป เพื่อพาน้องชายของเจ้ามา ขณะที่พวกเจ้าถูกจองจำ เพื่อทดสอบคำพูดของเจ้าว่าเป็นจริงหรือไม่ มิฉะนั้นเรารับรองในนามของฟาโรห์ว่า พวกเจ้าเป็นไส้ศึกแน่นอน” ๑๗ แล้วโยเซฟก็กักเขาทุกคนไว้ด้วยกันในคุกเป็นเวลา 3 วัน

๑๘ ในวันที่สาม โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “จงทำตามนี้ แล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ เพราะเรายำเกรงกลัวพระเจ้า ๑๙ ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสุจริต ให้คนใดคนหนึ่งในพวกเจ้าถูกจองจำต่อไป ส่วนคนอื่นก็ไปขนธัญพืชสำหรับครอบครัวของเจ้าที่อดอยาก ๒๐ แล้วพาน้องชายคนสุดท้องมาหาเรา เพื่อตรวจสอบคำพูดของเจ้า แล้วเจ้าจะไม่ตาย” พวกเขาจึงปฏิบัติตามนั้น ๒๑ ครั้นแล้วพวกเขาพูดต่อกันและกันว่า “ความจริงแล้ว เราผิดในเรื่องน้องชายของเรา เพราะเราเห็นแล้วว่าเขาน่าสังเวช เวลาเขาขอร้อง เราก็ไม่ฟัง ฉะนั้นความทุกข์นี้จึงตกถึงพวกเรา” ๒๒ รูเบนจึงตอบพวกเขาว่า “ฉันบอกพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า อย่าทำผิดต่อเจ้าเด็กหนุ่ม แต่เจ้าไม่ยอมฟัง มาบัดนี้พวกเราก็กำลังรับโทษที่ทำให้เขาตาย” ๒๓ เขาทั้งหลายไม่ทราบว่า โยเซฟเข้าใจเรื่องราว เพราะว่าก่อนหน้านี้เขาพูดโต้ตอบกันโดยผ่านล่าม ๒๔ โยเซฟผละตัวออกไปและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับพวกเขา โดยจับสิเมโอนไว้และมัดตัวต่อหน้าต่อตาพวกพี่ๆ ๒๕ แล้วโยเซฟสั่งให้คนบรรจุข้าวใส่ถุงของพี่ๆ ให้เต็ม และคืนเงินลงในถุงของทุกคน อีกทั้งให้อาหารไปกินระหว่างเดินทาง คนรับใช้ก็ทำตามทุกอย่าง

๒๖ พวกพี่ๆ บรรทุกธัญพืชไว้บนลาของตนและออกเดินทางไป ๒๗ เมื่อมาถึงที่ๆ จะค้างแรม คนหนึ่งเปิดถุงเอาอาหารให้ลา จึงพบว่าเงินของตนอยู่ที่ปากถุง ๒๘ เขาพูดกับพี่น้องว่า “มีคนคืนเงินให้ฉัน นี่ไง อยู่ที่ปากถุงของฉัน” พวกเขาตกใจจนตัวสั่น ต่างก็มองหน้ากันและพูดว่า “พระเจ้าทำอะไรกับพวกเรา”

๒๙ เมื่อเขากลับไปถึงบ้านยาโคบบิดาของเขาที่ดินแดนคานาอัน พวกเขาก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังว่า ๓๐ “ชายที่เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินพูดจาแข็งกร้าวกับเรา และกล่าวหาว่าเราเป็นไส้ศึกของแผ่นดิน ๓๑ แต่เราแจ้งท่านไปว่า “เราเป็นคนสุจริต เราไม่ใช่ไส้ศึก ๓๒ เรา

เป็นพี่น้อง 12 คน ลูกร่วมบิดาเดียวกัน คนหนึ่งไม่อยู่กับเราแล้ว และเวลานี้น้องคนสุดท้องอยู่กับบิดาของเราในดินแดนคานาอัน๓๓ แล้วชายคนที่เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินพูดกับเราว่า เราจะรู้ว่าพวกเจ้าสุจริตโดยวิธีนี้ จงให้คนใดคนหนึ่งอยู่กับเรา ขณะที่คนอื่นๆ เอาธัญพืชไปให้ครอบครัวของเจ้าที่อดอยาก จงไปตามทางของเจ้า ๓๔ พาน้องชายคนสุดท้องของเจ้ามาหาเรา เราจะได้รู้ว่าพวกเจ้าไม่ได้เป็นไส้ศึก แต่เป็นคนสุจริต แล้วเราจะคืนน้องชายของเจ้ากลับไป และเจ้าก็จะค้าขายได้ในประเทศนี้ ๓๕ ขณะที่พวกเขาขนของออกจากถุง พบเงินเป็นมัดของทุกคนอยู่ในถุงของตน เมื่อพ่อและลูกๆ เห็นเงินเป็นมัดเช่นนั้นแล้วก็กลัว ๓๖ ยาโคบบิดาของเขาจึงพูดว่า พวกเจ้าพรากลูกๆ ไปจากพ่อ โยเซฟไม่อยู่แล้ว และสิเมโอนก็ไม่อยู่แล้ว มาบัดนี้เจ้าจะเอาตัวเบนยามินไปอีก พ่อเองที่เป็นทุกข์๓๗ ครั้นแล้วรูเบนจึงพูดกับบิดาของตนว่า ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อก็ฆ่าลูกชาย 2 คนของลูกได้เลย ลูกจะรับผิดชอบเบนยามินเอง แล้วลูกจะพาเขากลับมาให้พ่อ๓๘ แต่ยาโคบพูดว่า ลูกชายของพ่อจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาตายแล้ว เขาเป็นคนเดียวที่เหลืออยู่ ถ้าเกิดมีอันตรายกับเขาระหว่างการเดินทางที่เจ้าจะไป ความโศกเศร้าที่เจ้าก่อขึ้นจะทำให้คนแก่อย่างพ่อสิ้นใจตาย

๔๓

ครอบครัวโยเซฟไปประเทศอียิปต์ครั้งที่สอง

๑ ในเวลานั้นทุพภิกขภัยเกิดขึ้นอย่างรุนแรงที่สุดในแผ่นดิน ๒ และเมื่อเขาทั้งหลายได้ใช้ธัญพืชที่ได้มาจากอียิปต์จนหมดแล้ว บิดาพูดกับพวกเขาว่า ไปอีก ไปซื้ออาหารให้พวกเราอีกหน่อย๓ แต่ยูดาห์พูดว่า ชายผู้นั้นเตือนเราอย่างเอาจริงเอาจังว่า อย่ามาให้เราเห็นหน้าอีก เว้นเสียแต่ว่าน้องชายของเจ้าจะมากับเจ้าด้วย๔ ถ้าพ่อจะให้น้องชายไปกับพวกเรา เราก็จะลงไปซื้ออาหารมาให้พ่อ ๕ แต่ถ้าพ่อไม่ให้เขาไป เราก็จะไม่ลงไป เพราะว่าชายผู้นั้นพูดกับเราว่า อย่ามาให้เราเห็นหน้าอีก จนกว่าน้องชายของเจ้าจะมากับเจ้าด้วย ๖ อิสราเอลพูดว่า ทำไมเจ้าจึงบอกชายผู้นั้นว่าเจ้ามีน้องชายอีกคน นั่นก็เป็นการสร้างปัญหาให้กับพ่อมาก๗ พวกเขาตอบว่า ชายผู้นั้นซักไซ้พวกเราอย่างละเอียดเกี่ยวกับตัวเราและครอบครัว โดยถามว่า บิดาของเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เจ้ามีน้องอีกคนหรือไม่ ทุกสิ่งที่พวกเราตอบก็ตอบตามคำถามพวกนี้แหละ เราจะทราบได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า ให้พาน้องชายของเจ้าลงมาด้วย ๘ แล้วยูดาห์พูดกับอิสราเอลบิดาของตนว่า ให้เจ้าหนุ่มน้อยไปกับลูกเถิด เราจะได้ลุกขึ้นไปกัน พวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ต่อ จะได้ไม่ตาย ทั้งตัวเราเอง ตัวพ่อ และเจ้าตัวเล็กๆ ของเราด้วย ๙ ลูกจะเป็นประกันตัวเขา พร้อมกับจะรับผิดชอบแทนเขาเอง ถ้าลูกไม่พาเขากลับมาให้พ่อ และมาให้ยืนตรงหน้าพ่อ ลูกก็ยินดีรับผิดไปตลอดชีวิต ๑๐ ถ้าพวกเราไม่ล่าช้า ป่านนี้คงจะไปและกลับมาได้ 2 เที่ยวแล้ว

๑๑ ครั้นแล้วอิสราเอลบิดาของเขาพูดว่า ถ้าจะต้องเป็นอย่างนั้น ก็จงทำไปตามนี้เถิด เอาผลิตผลชั้นดีของถิ่นเราใส่ถุงของเจ้าไป แล้วแบกไปให้ชายผู้นั้นเป็นของกำนัล ยางไม้ชนิดต่างๆ น้ำผึ้งอย่างละนิดละหน่อย มดยอบ ถั่วพิสทาชิโอและอัลมอนด์ ๑๒ เอาเงินติดตัวไปเป็น 2 เท่า หอบเงินที่ติดอยู่ปากถุงของเจ้ากลับไป บางทีมันอาจจะติดมากับตัวเจ้าโดยไม่ได้ตั้งใจ ๑๓ เอาตัวน้องชายเจ้าไปด้วย ลุกขึ้นได้แล้ว กลับไปหาชายผู้นั้น ๑๔ ขอให้พระเจ้าผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพโปรดให้ชายผู้นั้นมีเมตตาต่อพวกเจ้า ท่านจะได้ปล่อยตัวพี่ชายกับเบนยามินกลับมา แต่ถ้าพ่อจะต้องเสียลูก พ่อก็จำต้องเสียพวกเขาไป

๑๕ ดังนั้น พวกบุตรของยาโคบจึงเอาของกำนัล แบกเงินเป็นจำนวน 2 เท่าติดตัวพร้อมกับเบนยามิน ออกเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ เพื่อไปหาโยเซฟ

๑๖ เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพวกพี่ๆ เขาบอกหัวหน้าคุมงานของเขาว่า "พาชาย
พวกนั้นเข้ามาในเรือนของเรา ฆ่าสัตว์ตัวหนึ่งเตรียมเป็นอาหารไว้ เพราะว่าชายเหล่านั้นจะ
รับประทานด้วยกันกับเราในตอนเที่ยง" ๑๗ หัวหน้าคุมงานทำตามที่โยเซฟสั่ง และนำพวก
ผู้ชายไปยังบ้านโยเซฟ ๑๘ ชายเหล่านั้นกลัวเพราะถูกนำตัวไปยังบ้านของโยเซฟ จึงพูดกันว
่า "เป็นเพราะเงินทีอยู่ในถุงของพวกเราครั้งแรก เราจึงถูกนำตัวมาที่นี่ ท่านหาโอกาสกล่าว
หาและบังคับพวกเราได้ จะให้เราเป็นทาสและจะเอาลาของเราไปด้วย" ๑๙ พวกเขาเดินไป
หาหัวหน้าคุมงานของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ทางเข้าบ้าน ๒๐ โดยกล่าวว่า "ได้โปรดเถิด
นาย พวกเราลงมาครั้งแรกเพื่อซื้ออาหาร ๒๑ พอเราถึงที่ค้างแรมก็เปิดถุงของเราออก จึง
เห็นว่ามีเงินของทุกคนอยู่ที่ปากถุงของตนเอง เงินเต็มจำนวน เราจึงเอากลับมาคืน ๒๒ และ
เราเอาเงินอีกจำนวนติดมือมาซื้ออาหาร เราไม่ทราบว่าใครใส่เงินของเรากลับไว้ในถุง"
๒๓ เขาตอบว่า "ไม่ต้องห่วงหรอก อย่ากังวลเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาของ
ท่านคงเป็นผู้ใส่สิงมีค่าในถุงให้ท่าน เราได้รับเงินของท่านแล้ว" แล้วเขาก็นำตัวสิเมโอน
ออกมาให้ ๒๔ เมื่อหัวหน้าคุมงานพาชายเหล่านั้นไปยังบ้านโยเซฟแล้ว ก็หาน้ำมาให้ล้างเท้า
และให้อาหารแก่ลา ๒๕ หลังจากนั้นพวกเขาก็จัดเตรียมของกำนัลเพื่อมอบแก่โยเซฟเมื่อ
เขามาถึงในราวเที่ยงวัน เพราะพวกเขาทราบมาว่าควรจะรับประทานร่วมกับเขาที่นั่น
๒๖ เมื่อโยเซฟถึงบ้าน พวกเขาก็นำของกำนัลที่เอาติดตัวมาเข้าบ้านมอบให้แก่โยเซฟ
และก้มตัวลงราบกับพื้น ณ เบื้องหน้าโยเซฟ ๒๗ เขาถามถึงทุกข์สุขของพวกเขาและพูดว่า
"บิดาของเจ้าสบายดีหรือ ชายชราที่เจ้าเคยพูดถึงน่ะ เขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่" ๒๘ พวกเขา
ตอบว่า "บิดาของเราคือผู้รับใช้ของท่านสบายดี และท่านยังมีชีวิตอยู่" แล้วพวกเขาก็ก้ม
ศีรษะและแสดงความเคารพ ๒๙ โยเซฟเงยหน้าขึ้นดูก็เห็นเบนยามินน้องชายร่วมมารดา
ของตน เขาจึงพูดว่า "นี่เป็นน้องคนสุดท้องของเจ้าที่เล่าให้เราฟังหรือ ลูกเอ๋ย ขอพระเจ้า
จงมีพระคุณต่อเจ้าเถิด" ๓๐ แล้วรีบออกไปข้างนอก เพราะความรักและความสงสารที่มีต
่อน้องชายนั้นมีมากจนน้ำตาจะหลั่ง เขาจึงเข้าไปที่ห้องชั้นใน และร้องไห้อยู่ที่นั่น ๓๑ หลัง
จากที่เขาได้ล้างหน้าแล้วก็ออกมา พอควบคุมตนเองได้ก็พูดว่า "ตั้งโต๊ะได้แล้ว" ๓๒ เขานั่ง
คนละโต๊ะกับพวกเขา มีพวกชาวอียิปต์ที่รับประทานอยู่ด้วยนั่งคนละโต๊ะกับเขา เพราะชาว
อียิปต์ไม่รับประทานอาหารร่วมกับชาวฮีบรู เนื่องจากชาวอียิปต์นับว่าชาวฮีบรูน่ารังเกียจ
๓๓ พวกเขาถูกจัดให้นั่งที่ตรงหน้าโยเซฟตามลำดับอายุ เรียงแถวจากคนที่มีอายุมากสุดไป
จนถึงคนที่มีอายุน้อยสุด และชายเหล่านั้นมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ ๓๔ อาหารแบ่ง
ออกไปจากโต๊ะของโยเซฟให้พวกเขา ส่วนที่เป็นของเบนยามินมากกว่าของทุกคนเป็น 5
เท่า เขาทั้งหลายดื่มและรื่นเริงอยู่กับเขา

๔๔

ถ้วยเงินในถุง

๑ โยเซฟสั่งหัวหน้าคุมงานของเขาว่า "จงบรรจุอาหารใส่ถุงของชายเหล่านี้ให้เต็มเท่าที่
เขาจะแบกได้ และเอาเงินของเขาแต่ละคนใส่ที่ปากถุง ๒ ใส่ถ้วยเงินของเราที่ปากถุงของ
คนสุดท้อง พร้อมกับเงินของเขาที่เอามาซื้อข้าวด้วย" เขาก็ทำตามที่โยเซฟสั่ง
๓ ทันทีที่ฟ้าสางชายเหล่านั้นก็เริ่มออกเดินทางไปกับลาของเขา ๔ เมื่อออกไปจากเมืองได้
เพียงระยะสั้น โยเซฟบอกหัวหน้าคุมงานของเขาว่า "รีบตามชายพวกนั้นไป พอตามจับท
ันก็ให้พูดกับเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำชั่วตอบแทนความดีเล่า ทำไมพวกท่านจึงขโมย
ถ้วยเงินของเราไป ๕ มันเป็นถ้วยที่เจ้านายใช้ดื่มนี่นา และท่านก็ใช้ในการทำนาย สิงที่พวก
ท่านทำนั้นเป็นความผิดมหันต์" "

๖ เมื่อเขาตามจับทันแล้ว เขาก็พูดไปตามนั้น ๗ ชายเหล่านั้นพูดกับเขาว่า “ทำไมท่านจึงพูดอย่างนั้น ผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านไม่มีวันทำตัวแบบนั้นแน่ ๘ ก็ดูสิ เงินที่พวกเราพบที่ปากถุงของเราก็นำกลับมาจากดินแดนคานาอัน แล้วเราจะขโมยเงินหรือทองคำจากบ้านเจ้านายของท่านได้อย่างไร ๙ ถ้าหากถ้วยอยู่กับผู้รับใช้ของท่านคนใด ก็ฆ่าให้คนนั้นตาย และเราจะยอมเป็นทาสของเจ้านายของท่านด้วย” ๑๐ เขาตอบว่า “ให้เป็นไปตามที่ท่านพูดเถิด ถ้าถ้วยอยู่กับสิ่งของๆ ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา ส่วนคนอื่นๆ ก็จะเป็นอิสระ” ๑๑ ดังนั้น ทุกคนจึงหย่อนถุงลงบนพื้นดินโดยเร็ว และต่างก็เปิดถุงของตน ๑๒ แล้วเขาค้นโดยเริ่มจากคนโตสุด ลงท้ายที่คนสุดท้อง และพบถ้วยในถุงของเบนยามิน ๑๓ พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตน และต่างก็บรรทุกของขึ้นลากลับเข้าไปในเมือง

๑๔ เมื่อยูดาห์และพวกพี่น้องมาถึงบ้านโยเซฟ เขายังอยู่ที่บ้าน พวกเขาก็ทิ้งตัวลงราบกับพื้น ณ เบื้องหน้าเขา ๑๕ โยเซฟพูดกับเขาทั้งปวงว่า “พวกเจ้าทำอะไรลงไป เจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราสามารถรู้อะไรต่อมิอะไรได้จากการทำนาย” ๑๖ ยูดาห์พูดว่า “พวกเราจะพูดอะไรต่อนายท่านของเราได้เล่า เราจะโต้กลับได้อย่างไร เราจะแก้ตัวได้อย่างไร พระเจ้าได้เผยให้เห็นความผิดของผู้รับใช้ของท่านแล้ว พวกเราเป็นทาสของนายท่านของเรา คือไม่เป็นเพียงคนที่ถูกค้นพบว่า มีถ้วยอยู่ในครอบครอง แต่เป็นพวกเราทุกคนด้วย” ๑๗ แต่โยเซฟพูดว่า “เราไม่มีวันทำอย่างนั้นแน่ คนที่มีถ้วยอยู่ในครอบครองเท่านั้นที่จะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าก็กลับขึ้นไปหาบิดาของเจ้าได้อย่างปลอดภัย”

๑๘ ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟและพูดว่า “โอ นายท่าน ข้าพเจ้าขอร้อง โปรดให้ผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้นายท่านฟังเถิด และอย่าโกรธผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านเสมือนเป็นฟาโรห์กระนั้น ๑๙ นายท่านถามผู้รับใช้ทั้งหลายว่า “พวกเจ้ามีบิดาหรือน้องชายหรือไม่” ๒๐ และพวกเราตอบนายท่านว่า “เรามีบิดาผู้ชราคนหนึ่งกับน้องชายผู้เยาว์เกิดครั้งบิดามีอายุมากแล้ว และพี่ชายของเขาก็เสียชีวิตไปแล้ว เขาไม่มีใครอีกแล้วที่เกิดจากมารดาเดียวกัน บิดาของเขาก็รักเขามากด้วย” ๒๑ แล้วท่านบอกผู้รับใช้ทั้งปวงของท่านว่า “พาเขาลงมาหาเรา เราจะได้เห็นตัวเขา” ๒๒ พวกเราบอกนายท่านว่า “เด็กหนุ่มจะจากบิดาของเขาไปไม่ได้ เพราะถ้าเขาจากไป บิดาของเขาก็จะตาย” ๒๓ แล้วท่านบอกผู้รับใช้ของท่านว่า “อย่ามาให้เราเห็นหน้าอีก จนกว่าน้องชายคนเล็กของเจ้าจะลงมากับเจ้า”

๒๔ เมื่อพวกเรากลับไปหาบิดาของเรา เราก็บอกให้ฟังว่าท่านพูดอย่างไร ๒๕ ครั้นบิดาของเราพูดว่า “ไปอีก ไปซื้ออาหารให้พวกเราอีกหน่อย” ๒๖ เราบอกว่า “พวกเราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายคนสุดท้องลงไปด้วย เราจึงจะลงไป เพราะพวกเราจะไปให้ชายผู้นั้นเห็นหน้าเราอีกไม่ได้ จนกว่าน้องชายคนสุดท้องของเราจะไปกับเรา” ๒๗ บิดาของเราผู้รับใช้ของท่านพูดว่า “เจ้าก็รู้ว่าภรรยาพ่อให้กำเนิดลูกชาย 2 คน ๒๘ คนหนึ่งไม่อยู่แล้ว เขาคงถูกสัตว์ขม้ำ และจนบัดนี้พ่อก็ไม่ได้เห็นเขาอีก ๒๙ ถ้าเจ้าเอาตัวคนนี้ไปจากพ่ออีก ถ้าเกิดมีอันตรายกับเขา ความโศกเศร้าจะทำให้คนแก่อย่างพ่อขาดใจตาย”

๓๐ ฉะนั้น ณ บัดนี้เวลาข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน แล้วเด็กหนุ่มไม่ได้อยู่กับพวกเรา โอ ชีวิตท่านผูกพันอยู่กับชีวิตของเด็กหนุ่มคนนี้ ๓๑ เมื่อท่านเห็นว่าเด็กหนุ่มไม่ได้อยู่กับพวกเรา ท่านก็จะตาย พวกผู้รับใช้ของท่านจะทำให้ความโศกเศร้าเป็นเหตุให้คนแก่อย่างบิดาของเราที่เป็นผู้รับใช้ของท่านขาดใจตาย ๓๒ ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าได้เอาชีวิตข้าพเจ้าเป็นประกันตัวเด็กไว้กับบิดาข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าไม่พาตัวเด็กกลับไป ข้าพเจ้าจะรับผิดไปตลอดชีวิต ๓๓ ฉะนั้น ณ บัดนี้ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ให้ผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนตัวเด็กหนุ่มในฐานะทาสของนายท่าน และปล่อยให้เด็กกลับไปกับพวกพี่ๆ ของเขาเถิด ๓๔ ข้าพเจ้าจะกลับ

ไปหาบิดาของข้าพเจ้าได้อย่างไร ในเมื่อเด็กหนุ่มไม่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถทนดูเหตุร้ายเกิดขึ้นกับบิดาของข้าพเจ้าได้

๔๕

โยเซฟประกาศตัว

๑ โยเซฟไม่สามารถควบคุมตนเองต่อหน้าคนทั้งปวงที่ยืนอยู่รอบข้างเขาได้อีก เขาจึงร้องขึ้นว่า ให้ทุกคนออกไปข้างนอก ดังนั้นไม่มีใครอยู่กับโยเซฟเวลาเขาประกาศตัวให้พวกพี่น้องของเขาทราบ ๒ แล้วเขาก็ร้องไห้เสียงดังจนชาวอียิปต์ได้ยิน และข่าวกระจายไปจนถึงเรือนของฟาโรห์ ๓ โยเซฟพูดกับพี่น้องของเขาว่า เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ แต่พวกพี่น้องของเขาไม่สามารถตอบอะไรออกมาได้สักคำเพราะตกใจที่ประจันหน้ากับเขา ๔ โยเซฟจึงพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า โปรดเข้ามาใกล้ๆ เราเถิด พวกเขาจึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เขาพูดว่า เราคือโยเซฟน้องชายที่พี่ขายมายังประเทศอียิปต์ ๕ มาบัดนี้อย่ากลุ้มใจหรือโทษตัวเองที่พวกพี่ๆ ขายตัวเราให้มาอยู่นี่เลย เพราะพระเจ้าได้ส่งเรามาล่วงหน้าพี่ก็เพื่อช่วยชีวิต ๖ เพราะทุพภิกขภัยที่เกิดขึ้นในแผ่นดินมาแล้ว 2 ปี ยังเหลือเวลาอีก 5 ปีที่จะไม่มีโอกาสไถนาหรือเก็บเกี่ยวข้าวได้ ๗ และพระเจ้าส่งเรามาล่วงหน้าพี่ เพื่อสงวนให้มีคนเหลืออยู่บนโลกจำนวนหนึ่งสำหรับพี่ๆ และเพื่อช่วยคนของพี่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้จำนวนมาก ๘ ฉะนั้นไม่ใช่พี่ที่ส่งเรามาที่นี่ แต่เป็นพระเจ้า และพระองค์ให้เราได้เป็นที่ปรึกษาชั้นสูงของฟาโรห์ คุมกิจการทั้งหมดของแผ่นดินของท่าน และควบคุมทั่วดินแดนอียิปต์ ๙ รีบขึ้นไปหาบิดาของเรา และบอกท่านว่า โยเซฟลูกชายของพ่อพูดว่า พระเจ้าได้ให้ลูกเป็นคนคุมกิจการทั่วอียิปต์ รีบลงมาหาลูกเถิด ๑๐ พ่อจะอาศัยอยู่ในอาณาเขตโกเชน จะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งพ่อและลูกหลาน แพะแกะ และฝูงสัตว์ของพ่อ และทุกสิ่งที่พ่อเป็นเจ้าของ ๑๑ ลูกจะดูแลพ่อที่นั่น เพราะยังมีช่วงเวลาแห่งทุพภิกขภัยอีก 5 ปี กลัวว่าพ่อกับครอบครัวทั้งหมดและฝูงสัตว์จะอดตายกัน ๑๒ บัดนี้พวกพี่ๆ เองและเบนยามินน้องชายของเราก็เห็นด้วยตาว่า เป็นปากเราที่พูดกับทุกคน ๑๓ พี่ไปเล่าให้พ่อเราฟังถึงความมั่งคั่งของเราที่อียิปต์ และทุกสิ่งที่ได้เห็นแล้ว รีบไปเถิด และพาพ่อของเราลงมาที่นี่ ๑๔ แล้วเขาก็ซบหน้าลงที่บ่าเบนยามินน้องชายของเขา และร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอเขา และร้องไห้ ๑๕ เขาจูบแก้มพี่ชายทุกคน และร้องไห้ หลังจากนั้นพวกพี่ๆ ของเขาพูดคุยกับเขา

๑๖ เมื่อวังของฟาโรห์ทราบข่าวว่า พี่น้องของโยเซฟมา ฟาโรห์และผู้รับใช้ของท่านก็ยินดี ๑๗ และฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า จงบอกพี่ๆ ของเจ้าว่า จงทำตามนี้ ขนของขึ้นลากลับไปยังดินแดนคานาอัน ๑๘ พาบิดาและครอบครัวทั้งหมดของเจ้ามาหาเรา และเราจะให้ที่ดินผืนงามที่สุดในอียิปต์ และเจ้าจะได้ดื่มกินอย่างดีที่สุดในแผ่นดินนี้ ๑๙ สั่งพวกเขาด้วยว่า จงทำตามนี้คือ เอาเกวียนจากดินแดนอียิปต์ไปรับเด็กเล็กและพวกภรรยาของเจ้า และพาบิดาของเจ้ามา ๒๐ ไม่ต้องห่วงสมบัติของเจ้าเลย เพราะสิ่งดีๆ ทั้งหลายทั่วดินแดนอียิปต์เป็นของเจ้า

๒๑ บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม และโยเซฟให้เกวียนพวกเขาไป ตามคำสั่งของฟาโรห์ และให้อาหารไปกินระหว่างเดินทาง ๒๒ เขาให้เสื้อใหม่แก่ทุกคน คนละ 1 ชุด แต่เขาให้เงินหนัก 300 เชเขลและเสื้อใหม่ 5 ชุดแก่เบนยามิน ๒๓ ของที่เขาฝากไปให้บิดามี ลา 10 ตัวบรรทุกสิ่งดีๆ ของอียิปต์ ลาตัวเมียบรรทุกธัญพืช ขนมปังและอาหารสำหรับการเดินทางของบิดาของเขา ๒๔ เขาส่งพวกพี่น้องกลับไป และขณะที่กำลังออกเดินทางไป โยเซฟบอกพวกเขาว่า อย่าทะเลาะกันระหว่างทาง

๒๕ ดังนั้น พวกเขาเดินทางขึ้นไปจากอียิปต์ กลับมาหายาโคบบิดาของเขาที่ดินแดนคานาอัน ๒๖ พวกเขาบอกยาโคบว่า โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ เขาเป็นผู้ปกครองทั่วทั้งอียิปต์ ยา

โคบใจหายเพราะไม่เชื่อ ๒๗ แต่เมื่อเขาทั้งหลายเล่าทุกอย่างให้ยาโคบฟังตามที่โยเซฟกำชับ
และเมื่อเห็นเกวียนที่โยเซฟได้ส่งมารับตัวไป จึงหายตกใจ ๒๘ และอิสราเอลพูดว่า โยเซฟ
ลูกชายของพ่อยังมีชีวิตอยู่เท่านั้นก็พอแล้ว พ่อจะไปหาเขาก่อนพ่อตาย

๔๖

ครอบครัวโยเซฟไปประเทศอียิปต์ครั้งที่สาม

๑ ดังนั้น อิสราเอลจึงออกเดินทางและนำทุกอย่างที่มีไปด้วย เมื่อถึงเบเออร์เชบา ก็
ได้มอบเครื่องสักการะแก่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของตน ๒ และในยามค่ำอิสราเอลได้ยิน
เสียงพระเจ้ากล่าวในภาพนิมิตว่า ยาโคบเอ๋ย ยาโคบ ยาโคบตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่ ๓
พระองค์ตอบว่า เราคือพระเจ้า พระเจ้าของบิดาของเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังประเทศ
อียิปต์ เพราะเราจะให้ประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นมาจากตัวเจ้าที่นั่น ๔ เราจะลงไปยังอ
ียิปต์กับเจ้า และเราจะนำเจ้ากลับขึ้นมาอีก และมือของโยเซฟเองที่จะปิดตาให้เจ้า
๕ ยาโคบก็จากเบเออร์เชบาไป บรรดาบุตรของท่านพายาโคบบิดาของตน เด็กเล็กๆ และ
ภรรยาของเขาขึ้นเกวียนที่ฟาโรห์ได้ส่งไปรับ ๖ พวกเขาเอาปศุสัตว์และทรัพย์สินของที่หา
ได้จากดินแดนคานาอันไปยังอียิปต์ ยาโคบพาบรรดาผู้สืบเชื้อสายทุกคนไปด้วย ๗ ท่านพา
บรรดาลูกและหลาน ทั้งชายและหญิง คือผู้สืบเชื้อสายทุกคนไปยังอียิปต์กับท่าน

๘ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอลที่ไปยังอียิปต์ คือ ยาโคบและ
บรรดาบุตรของท่าน รูเบนบุตรหัวปีของยาโคบ ๙ รูเบนมีบุตรชื่อ ฮาโนค ปัลลู เฮสโรน
และคาร์มี ๑๐ สิเมโอนมีบุตรชื่อ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยาคีน โศหาร์ และชาอูลบุตรของ
หญิงชาวคานาอัน ๑๑ เลวีมีบุตรชื่อ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี ๑๒ ยูดาห์มีบุตรชื่อ เอร์ โอน
ัน เชลาห์ เปเรศ และเศรัค (แต่เอร์และโอนันสิ้นชีวิตที่ดินแดนคานาอัน) เปเรศมีบุตรชื่อ
เฮสโรน และฮามูล ๑๓ อิสสาคาร์มีบุตรชื่อ โทลา ปูวาห์ โยบ และชิมโรน ๑๔ เศบูลุนมีบุตรชื่อ
เสเรด เอโลน และยาเลเอล ๑๕ (ชายที่กล่าวข้างต้นเป็นบุตรของเลอาห์ที่ได้ให้กำเนิดแก่ยา
โคบที่ปัดดานอารัม ท่านมีบุตรหญิงชื่อดีนาห์ รวมจำนวนลูกหลานชายหญิงได้ 33 คน)

๑๖ กาดมีบุตรชื่อ ศิฟีโยน ฮักกี ชูนี เอสโบน เอรี อาโรดี และอาเรลี ๑๗ อาเชอร์มีบุตรชื่อ
อิมนาห์ อิชวาห์ อิชวี เบรีอาห์ กับเสราห์น้องสาวพวกเขา เบรีอาห์มีบุตรชื่อ เฮเบอร์ และมัล
คีเอล ๑๘ (ชายที่กล่าวข้างต้นเป็นบุตรของศิลปาห์หญิงทาสที่ลาบันยกให้เลอาห์บุตรหญิง
ของตน นางมีลูกหลานกับยาโคบจำนวน 16 คน)

๑๙ ราเชลภรรยายาโคบมีบุตรชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน ๒๐ มนัสเสห์ และเอฟราอิมเป็น
บุตร 2 คนที่โยเซฟมีกับอาเสนัทบุตรหญิงของโปทิเฟราปุโรหิตแห่งโอนที่อียิปต์ ๒๑ เบนยา
มินมีบุตรชื่อ เบ-ลา เบเคอร์ อัชเบล เก-รา นาอามาน เอไฮ โรช มุปปิม หุปปิม และอาร์ด
๒๒ (รายชื่อที่กล่าวข้างต้นเป็นลูกหลานของราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ รวมได้ 14 คน)

๒๓ ดานมีบุตรชื่อ หุชิม ๒๔ นัฟทาลีมีบุตรชื่อ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และชิลเลม ๒๕ (ราย
ชื่อที่กล่าวข้างต้นเป็นลูกหลานของบิลฮาห์หญิงทาสที่ลาบันยกให้ราเชล บุตรหญิงของเขา
นางมีลูกหลานกับยาโคบจำนวน 7 คน)

๒๖ รวมจำนวนผู้สืบเชื้อสายของยาโคบที่ลงไปอียิปต์ มีทั้งหมด 66 คนโดยไม่นับบุตร
สะใภ้ของท่าน ๒๗ โยเซฟมีบุตรชาย 2 คน ที่อียิปต์ รวมสมาชิกในครอบครัวยาโคบที่เข้าไป
ในอียิปต์ได้ 70 คน*

ยาโคบกับโยเซฟพบกันอีก

* **๔๖๒๗** พันธสัญญาเดิมที่แปลเป็นภาษากรีก มีใจความว่า 75 คน ฉบับกิจการของอัครทูต 7:14

๒๘ ยาโคบให้ยูดาห์ไปหาโยเซฟก่อน เพื่อรับคำสั่งล่วงหน้าเรื่องไปที่โกเชน แล้วพวกเขาก็
มาถึงอาณาเขตโกเชน ๒๙ โยเซฟได้จัดเตรียมรถศึกไปพบกับอิสราเอลบิดาของตนที่โกเชน
เขาแสดงตัวแก่ยาโคบ ซบลงที่บ่าและร้องไห้อยู่พักใหญ่ ๓๐ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "พ่อ
จะตายตาหลับได้แล้ว ในเมื่อพ่อได้เห็นหน้าเจ้า และรู้แล้วว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่" ๓๑ โยเซฟพู
ดกับพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า "เราจะขึ้นไปบอกฟาโรห์ให้ทราบ และจะพูดตามนี้คือ
"พี่น้องและครอบครัวบิดาข้าพเจ้าที่อยู่ในดินแดนคานาอันได้มาหาข้าพเจ้าแล้ว ๓๒ พวก
เขาต่างก็เป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ เพราะเขามีปศุสัตว์ และได้พาฝูงแพะแกะ ฝูงสัตว์ และทุก
สิ่งที่มีมาด้วย" ๓๓ เวลาฟาโรห์เรียกตัวไปถามว่า "พวกเจ้าทำอาชีพอะไร" ๓๔ จงบอกไป
ว่า "ผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านดูแลปศุสัตว์มาตั้งแต่เด็กจนถึงทุกวันนี้ ทั้งพวกเราทุกคนที่นี่
และบรรพบุรุษของเราด้วย" เพื่อจะได้อาศัยอยู่ในอาณาเขตโกเชน ด้วยเหตุว่าผู้เลี้ยงดูฝูง
แกะทุกคนเป็นที่น่ารังเกียจของชาวอียิปต์"

๔๗

๑ ดังนั้น โยเซฟจึงไปหาฟาโรห์ และบอกท่านว่า "บิดาและพี่น้องของข้าพเจ้ามาจากดิน
แดนคานาอันพร้อมกับฝูงแพะแกะและฝูงสัตว์ อีกทั้งนำทุกสิ่งที่เป็นของเขามาด้วย ขณะ
นี้พวกเขาได้มาถึงอาณาเขตโกเชนแล้ว" ๒ จากนั้นโยเซฟก็แนะนำพี่น้อง 5 คนให้พบกับ
ฟาโรห์ ๓ ฟาโรห์ถามพี่น้องของโยเซฟว่า "พวกเจ้าทำอาชีพอะไร" พวกเขาตอบฟาโรห์ว่า
"ผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ ตามที่บรรพบุรุษของเราเป็น" ๔ เขาบอก
ฟาโรห์ต่ออีกว่า "พวกเราเข้ามาอาศัยอยู่ในดินแดน เพราะไม่มีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของ
ผู้รับใช้ของท่าน เนื่องจากเกิดทุพภิกขภัยรุนแรงอย่างที่สุดในดินแดนคานาอัน บัดนี้พวก
เราขอร้องให้ท่านโปรดบรรดาผู้รับใช้ของท่านได้อาศัยอยู่ในดินแดนโกเชนเถิด" ๕ ฟาโรห์
พูดกับโยเซฟว่า "บิดาและพี่น้องของเจ้ามาหาเจ้าแล้ว ๖ แผ่นดินอียิปต์เป็นของเจ้า หาที่
ดินผืนงามที่สุดให้บิดาและพี่น้องของเจ้าอาศัยอยู่ ให้พวกเขาอยู่ในดินแดนโกเชน และถ้า
เจ้ารู้ว่าใครมีความสามารถ ก็ให้เป็นคนดูแลปศุสัตว์ของเรา"
๗ แล้วโยเซฟก็พายาโคบบิดาของตนเข้ามาหาฟาโรห์ ยาโคบก็ให้พรแก่ฟาโรห์ ๘ ฟาโรห์
ถามยาโคบว่า "ท่านมีอายุเท่าไหร่แล้ว" ๙ ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้ามีชีวิต 130 ปีซึ่งก็ได้
อพยพเรื่อยมา แต่ไม่กี่ปีเอง และได้ฟันฝ่ามาโดยตลอด แต่ก็ยังไม่ยืนยาวเท่ากับบรรพบุรุษ
ซึ่งได้อพยพเรื่อยมาเช่นกัน" ๑๐ ยาโคบก็ให้พรแก่ฟาโรห์แล้วลาไป ๑๑ แล้วโยเซฟหาที่อยู่
อาศัยให้บิดาและพี่น้องของเขา ให้ที่ดินผืนงามในอียิปต์ ในดินแดนของราเมเสส ตามที่
ฟาโรห์สั่งไว้ ๑๒ โยเซฟจัดการให้บิดา พี่น้อง และทุกคนในครอบครัวของบิดา รวมถึงเด็ก
เล็กๆ มีอาหารรับประทานกัน

ทุพภิกขภัยในประเทศอียิปต์

๑๓ เนื่องจากทุพภิกขภัยที่เกิดขึ้นนั้นรุนแรงอย่างที่สุด จึงทำให้ไม่มีอาหารทั่วทั้งอียิปต์
และผู้คนทั้งในอียิปต์และคานาอันต่างอ่อนระโหยโรยแรงเพราะขาดอาหาร ๑๔ โยเซฟรวบ
รวมเงินที่ได้จากประชาชนในอียิปต์และคานาอันครั้งที่นำมาซื้อธัญพืช โดยโยเซฟนำเงิน
นั้นมายังวังของฟาโรห์ ๑๕ เมื่อประชาชนในดินแดนอียิปต์และคานาอันใช้เงินหมดแล้ว ชาว
อียิปต์จึงมาหาโยเซฟและพูดว่า "ให้อาหารแก่พวกเราเถิด จะให้พวกเราตายต่อหน้าท่าน
หรือ ในเมื่อเราใช้เงินจนหมดแล้ว" ๑๖ โยเซฟตอบว่า "ถ้าเงินของเจ้าหมด ก็เอาปศุสัตว์
ของเจ้ามา แล้วเราจะให้อาหารเป็นการแลกเปลี่ยนกับปศุสัตว์ของเจ้า" ๑๗ ดังนั้นพวกเขา
จึงนำปศุสัตว์มาให้โยเซฟ และโยเซฟให้อาหารแก่คนเหล่านั้นเป็นการแลกเปลี่ยนกับม้า
แพะแกะ โค และลา โยเซฟจัดหาอาหารให้พวกเขาเป็นการแลกเปลี่ยนกับปศุสัตว์ในปีนั้น
๑๘ เมื่อสิ้นปีนั้นแล้ว พวกเขามาหาโยเซฟในปีต่อไป และพูดกับเขาว่า "พวกเราจะไม่ปิดบัง

นายท่านว่าเงินของเราหมดแล้ว ฝูงปศุสัตว์ก็เป็นของนายท่าน ไม่มีอะไรเหลือให้เห็นแล้ว นอกจากร่างกายและที่ดินของพวกเรา ๑๙ จะให้พวกเราตายต่อหน้าท่านหรือ ทั้งตัวเราและที่ดินของเราด้วย ท่านซื้อตัวเราและที่ดินของเราแลกกับอาหารสิ เรากับที่ดินจะได้เป็นทาสรับใช้ฟาโรห์ ให้เมล็ดข้าวแก่เราเพื่อเราจะได้มีชีวิตต่อไป แล้วที่ดินจะได้ไม่เป็นทีรกร้าง
๒๐ โยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้ฟาโรห์ เพราะชาวอียิปต์พากันขายที่ดินของตน เนื่องจากประสบทุพภิกขภัยอย่างรุนแรงที่สุด ที่ดินทั้งหมดจึงตกเป็นของฟาโรห์ ๒๑ ส่วนประชาชน โยเซฟก็ให้พวกเขาเป็นทาสรับใช้จากสุดเขตแดนด้านหนึ่งของอียิปต์จนถึงอีกด้านหนึ่ง ๒๒ ยกเว้นที่ดินของพวกปุโรหิตที่โยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะว่าปุโรหิตมีรายได้ประจำจากฟาโรห์อยู่แล้ว พวกเขาก็อยู่กินจากรายได้ที่ฟาโรห์ให้ ฉะนั้นเขาจึงไม่ต้องขายที่ดินของเขา
๒๓ โยเซฟพูดกับประชาชนว่า ดูเถิด บัดนี้เราได้ซื้อตัวเจ้าและที่ดินของเจ้าให้กับฟาโรห์ นี่เป็นเมล็ดข้าวสำหรับเจ้าใช้หว่านในนา ๒๔ เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เจ้าจะมอบหนึ่งในห้าแก่ฟาโรห์ ส่วนที่เหลือเป็นของเจ้าเอง เพื่อใช้ปลูกในนาเป็นอาหารสำหรับตัวเจ้า ครอบครัวของเจ้า และเด็กเล็กๆ ด้วย ๒๕ พวกเขาพูดว่า นายท่านได้ช่วยชีวิตพวกเราไว้ หวังว่านายท่านพอใจ เราจะเป็นทาสรับใช้ฟาโรห์ ๒๖ ดังนั้น โยเซฟจึงตั้งเป็นกฎเกณฑ์เรื่องที่ดินของประเทศอียิปต์มาจนถึงทุกวันนี้ว่า ฟาโรห์ควรได้รับหนึ่งในห้า ยกเว้นที่ดินของพวกปุโรหิตที่ไม่ได้ตกเป็นของฟาโรห์
๒๗ ดังนั้น อิสราเอลตั้งรกรากอยู่ในดินแดนของอียิปต์ ในดินแดนของโกเชน พวกเขาเป็นเจ้าของทรัพย์สิ่งของที่นั่น เกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง และทวีคนมากยิ่งขึ้น ๒๘ ยาโคบใช้ชีวิตอยู่ในอียิปต์เป็นเวลา 17 ปี และยาโคบมีชีวิตอยู่จนถึงอายุ 147 ปี
๒๙ เมื่อใกล้เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีวิต ท่านเรียกโยเซฟบุตรชายมาและพูดว่า ถ้าพ่ออยู่ในสายตาของลูก ก็ขอให้ลูกวางมือไว้ที่ใต้ขาอ่อนของพ่อ และสัญญาว่าจะกระทำต่อพ่อด้วยความภักดีและความจริง อย่าบรรจุศพพ่อไว้ที่อียิปต์เลย ๓๐ แต่ขอให้พ่อนอนตายกับบรรพบุรุษ ยกพ่อออกไปจากอียิปต์และบรรจุไว้ที่เดียวกับถ้ำเก็บศพของพวกเขา เขาตอบว่า ลูกจะทำตามที่พ่อพูด ๓๑ อิสราเอลพูดว่า สาบานต่อพ่อสิ และเขาก็สาบานต่อบิดา แล้วอิสราเอลก้มตัวลงกราบที่หัวเตียงของตน*

๔๘

ยาโคบให้พรแก่บุตรของโยเซฟ

๑ หลังจากนั้นระยะหนึ่งมีคนบอกโยเซฟว่า ดูเถิด บิดาของท่านไม่สบาย เขาจึงพามนัสเสห์และเอฟราอิมบุตรทั้งสองของเขาไป ๒ มีคนบอกยาโคบว่า โยเซฟลูกชายของท่านมาหา อิสราเอลจึงรวบรวมกำลังของตนและลุกขึ้นนั่งบนเตียง ๓ ยาโคบพูดกับโยเซฟว่า พระเจ้าผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพได้ปรากฏแก่พ่อที่ลูสในดินแดนคานาอันและให้พรแก่พ่อ ๔ แล้วกล่าวกับพ่อว่า ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ทวีคนของเจ้าขึ้น และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง และจะยกดินแดนนี้ให้แก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า เพื่อเป็นที่ครอบครองไปตลอดกาล ๕ มาบัดนี้ ลูกชายทั้งสองของเจ้า ที่เกิดแก่เจ้าในดินแดนอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าที่อียิปต์เป็นของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์เป็นของพ่อ เท่าๆ กับที่รูเบนและสิเมโอนเป็น ๖ และลูกคนต่อๆ ไปที่เกิดแก่เจ้าจะเป็นของเจ้า และอาณาเขตที่พวกเขาจะได้เป็นมรดกจะมาจากเอฟราอิมและมนัสเสห์ ๗ ขณะที่พ่อกำลังมาจากปัดดาน ราเชลก็เสียชีวิตที่ดินแดนคานาอัน

* **๔๗๓๑** พันธสัญญาเดิมที่แปลเป็นภาษากรีก มีใจความว่า พิงอยู่ที่ปลายไม้เท้าของตนขณะที่นมัสการพระเจ้า ฉบับฮีบรู 11:21

ระหว่างทางก่อนถึงเอฟราธาห์ พ่อเศร้าใจมาก และฝังร่างแม่ของเจ้าไว้ที่นั่นระหว่างทางไปเอฟราธาห์□ (คือเบธเลเฮม□
๘ เมื่ออิสราเอลเห็นบุตรทั้งสองของโยเซฟก็ถามว่า □นี่ใคร□ ๙ โยเซฟบอกบิดาของตนว่า □ลูกทั้งสองเป็นลูกที่พระเจ้าได้มอบแก่ลูกที่นี่□ และท่านพูดว่า □ช่วยพาเขามาหาพ่อหน่อย พ่อจะได้ให้พรแก่เขา□ ๑๐ อิสราเอลตามัวลงตามอายุของท่านจึงมองไม่เห็น ดังนั้นโยเซฟจึงพาสองคนเข้าใกล้บิดาของตน แล้วท่านก็จูบแก้ม และกอดหลานทั้งสอง ๑๑ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า □พ่อไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เห็นหน้าเจ้าอีก แต่ดูเถิด พระเจ้าได้ให้พ่อเห็นลูกๆ ของเจ้าด้วย□ ๑๒ โยเซฟให้บุตรทั้งสองลุกขึ้นจากเข่ายาโคบ แล้วเขาก็ก้มตัวลงราบกับพื้น หน้าซบดิน ๑๓ และโยเซฟจับตัวเอฟราอิมมายืนด้านขวาของตน คือทางซ้ายมือของอิสราเอล และมนัสเสห์ยืนด้านซ้ายของตน คือทางขวามือของอิสราเอล และพาทั้งสองเข้ามาใกล้ยาโคบ ๑๔ อิสราเอลก็ยื่นมือขวาของตนไปวางบนศีรษะของเอฟราอิมผู้น้อง และมือซ้ายอยู่บนศีรษะของมนัสเสห์โดยไขว้มือของตน แม้ว่ามนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี* ๑๕ แล้วท่านก็ให้พรแก่โยเซฟ โดยพูดว่า

□ขอให้พระเจ้าที่บรรพบุรุษของข้าพเจ้าคืออับราฮัมและอิสอัคได้รับใช้มา
พระเจ้าผู้เฝ้าดูแลข้าพเจ้ามาตลอดชีวิตจนถึงทุกวันนี้
๑๖ อีกทั้งทูตสวรรค์ที่ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากภัยทั้งปวง อวยพรเด็กทั้งสอง
ขอให้คนระลึกถึงชื่อข้าพเจ้า ชื่ออับราฮัมและอิสอัคบรรพบุรุษของข้าพเจ้าได้โดยเด็กสองคนนี้
และขอให้เขาทั้งสองทวีจำนวนทายาทเป็นชนกลุ่มใหญ่บนแผ่นดินโลก□

๑๗ ครั้นโยเซฟเห็นว่าบิดาของตนวางมือขวาบนศีรษะของเอฟราอิม เขาไม่พอใจและยกมือของบิดาจากศีรษะเอฟราอิมไปวางบนศีรษะมนัสเสห์ ๑๘ และโยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า □ไม่ใช่อย่างนั้น พ่อช่วยวางมือขวาของพ่อบนศีรษะของคนนี้ซึ่งเป็นคนหัวปี□ ๑๙ แต่บิดาปฏิเสธและพูดว่า □พ่อรู้ ลูกเอ๋ย พ่อรู้ เขาจะเป็นชนชาติกลุ่มหนึ่ง และเขาจะมีความสำคัญด้วย แต่อย่างไรก็ดีน้องชายของเขาจะสำคัญยิ่งกว่าเขา และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเขาจะเป็นประชาชาติจำนวนมาก□ ๒๐ ท่านอวยพรทั้งสองคนในวันนั้นว่า
□ชาวอิสราเอลจะกล่าวคำอวยพรในนามของเจ้าว่า
□ขอให้พระเจ้าโปรดเจ้าอย่างที่โปรดเอฟราอิมและมนัสเสห์เถิด□ □
แสดงว่ายาโคบให้เอฟราอิมขึ้นหน้าก่อนมนัสเสห์
๒๑ แล้วอิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า □ดูเถิด พ่อใกล้จะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะอยู่กับลูกและจะนำเจ้ากลับไปยังดินแดนของบรรพบุรุษของเจ้า ๒๒ ยิ่งกว่านั้น เนินเขาลูกหนึ่งที่พ่อได้มาด้วยดาบและธนูของพ่อจากมือของชาวอาโมร์ พ่อก็ยกให้แก่เจ้าแทนที่จะให้แก่พี่น้องของเจ้า□

๔๙

ยาโคบอำลาบุตรทุกคน

๑ แล้วยาโคบเรียกตัวบุตรชายทั้งหลายมาและกล่าวว่า □ทุกคนมาใกล้ๆ พ่อ พ่อจะได้บอกว่า อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป
๒ เข้ามาร่วมกันฟังเถิด ลูกของยาโคบเอ๋ย
จงฟังอิสราเอลบิดาของเจ้า

๓ รูเบน ลูกหัวปีของพ่อ
เจ้าเป็นกำลังของพ่อ ผลแรกแห่งวัยกำยำของพ่อ

* **๔๘□๑๔** มือขวานับว่ามีพลังมากกว่า และได้รับผลมากกว่ามือซ้าย

เจ้าเยี่ยมยอดและมีกำลังเหนือกว่าบุคคลอื่น
๔ เชี่ยวกรากดั่งสายน้ำ แต่เจ้าจะไม่เหนือกว่าผู้ใด
เพราะเจ้าขึ้นไปยังที่นอนของบิดาของเจ้า
ที่เอนกายของพ่อ และทำให้ที่นั้นเป็นมลทิน

๕ สิเมโอนและเลวีเป็นพี่น้องกัน
ดาบของเขาเป็นอาวุธแห่งความรุนแรง
๖ ชีวิตพ่อจะไม่ไปรวมเข้ากับกลุ่มผู้สมรู้ร่วมคิด
วิญญาณของพ่อจะไม่ไปรวมเป็นหนึ่งเดียวกับเขา
เพราะเขาฆ่าคนด้วยความโกรธ
และทำร้ายโคจนพิการตามใจชอบของเขา
๗ ความโกรธของเขาจะถูกสาปแช่งเพราะร้อนแรงนัก
ความฉุนเฉียวของเขาก็เช่นกันเพราะโหดร้ายเหลือ
พ่อจะกระจายพวกเขาไปทั่วดินแดนของยาโคบ
และให้เขากระจัดกระจายอยู่ทั่วดินแดนอิสราเอล

๘ ยูดาห์เอ๋ย* พี่น้องของเจ้าจะยกย่องเจ้า
ศัตรูของเจ้าจะอยู่ในเงื้อมมือของเจ้า
พี่น้องของเจ้าจะก้มลงกราบเจ้า
๙ ยูดาห์เป็นดั่งสิงโตหนุ่ม
ลูกเอ๋ย เมื่อเจ้าได้เหยื่อแล้ว เจ้าก็กลับขึ้นไป
เขาหมอบและนอนลงเยี่ยงสิงโต
ดั่งสิงโตตัวเมีย ใครเล่าจะกล้าแหย่ให้ผงาดขึ้น
๑๐ คทาจะไม่หลุดไปจากยูดาห์
และไม้อาชญาสิทธิ์จะไม่ขยับพ้นระหว่างสองเท้าของเขาอย่างไร
ชิโลห์ก็จะมาอย่างนั้น
และบรรดาชนชาติจะปฏิบัติตามคำสั่งของเขา
๑๑ เขาผูกลาผู้ของเขาไว้ที่เถาองุ่น
ผูกลูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่นทีงามที่สุด
เขาซักเสื้อผ้าของเขาด้วยเหล้าองุ่น
ซักเครื่องนุ่งห่มด้วยน้ำองุ่นแดงดั่งเลือด
๑๒ ตาขาวของเขาเป็นสีแดงด้วยเหล้าองุ่น
และฟันของเขาขาวด้วยน้ำนม

๑๓ เศบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ชายฝั่งทะเล
เขาจะเป็นดั่งท่าสำหรับเรือ
ชายแดนของเขาจะยื่นไปทางไซดอน

๑๔ อิสสาคาร์เป็นเหมือนลากระดูกแกร่ง
นอนทรุดลงอยู่ระหว่างถุงบรรทุกบนหลังของมัน
๑๕ เขาเห็นว่าเป็นสถานที่เหมาะสม เป็นทีพำนัก
และทำเลก็น่าอยู่
เขาจึงก้มลงรับภาระไว้บนบ่า

---

* **๔๙๘** ยูดาห์ คำนี้ออกเสียงเหมือนคำว่า ยกย่อง ในภาษาฮีบรู

และถูกเกณฑ์มาทำงานหนัก

๑๖ ดานจะปกครองบรรดาคนของเขา
เหมือนเผ่าอื่นๆ ของอิสราเอล
๑๗ ดานจะเป็นเสมือนงูริมทาง
งูพิษริมทางที่แว้งกัดส้นเท้าม้า
และทำให้คนขี่ตกหงายหลัง

๑๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ารอคอยที่จะรับการรอดพ้นจากพระองค์
๑๙ กาดจะถูกพวกโจรปล้น
แต่เขาก็จะไล่ตามโจรไปจนประชิดตัว

๒๐ อาเชอร์จะอยู่ในดินแดนอันอุดม
ได้ผลผลิตอันดีเลิศ เหมาะสำหรับกษัตริย์

๒๑ นัฟทาลีเป็นเสมือนกวางตัวเมียที่โลดแล่นอย่างมีอิสระ
และให้กำเนิดลูกกวางตัวงาม

๒๒ โยเซฟเป็นเสมือนเถาไม้อุดมผล
เถาไม้อุดมผลที่ข้างน้ำพุ
กิ่งก้านขยายปกคลุมทั่วกำแพง
๒๓ นายขมังธนูโจมตีเขาอย่างดุร้าย
ยิงใส่เขา และรังควานด้วยความเคียดแค้น
๒๔ แต่คันธนูของเขาไม่สะทกสะท้าน
มือและแขนของเขาแข็งแรงได้
โดยมือขององค์ผู้มีอานุภาพของยาโคบ
โดยผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ ศิลาของอิสราเอล
๒๕ โดยพระเจ้าของบิดาของเจ้า ผู้ช่วยเหลือเจ้า
โดยพระเจ้า ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
ผู้อวยพรเจ้าด้วยพระพรจากฟ้าสวรรค์เบื้องบน
พระพรจากห้วงน้ำลึกที่อยู่เบื้องล่าง
พระพรจากอกและครรภ์
๒๖ พระพรของบิดาของเจ้าเหนือยิ่งไปกว่า
พระพรของเทือกเขาที่ตั้งอย่างถาวร
และเหนือกว่าความอุดมของเนินเขาที่ยืนยง
ขอพระพรเหล่านี้จงอยู่บนศีรษะของโยเซฟ
บนหน้าผากของผู้นำ ท่ามกลางพี่น้องของเขา

๒๗ เบนยามินฉีกเนื้อกินอย่างสุนัขป่า
เขาเขมือบเหยื่อในยามเช้า
และแบ่งปันสิ่งที่ชิงมาได้ในยามเย็น□
๒๘ นี่แหละคือ 12 เผ่าของอิสราเอล และเป็นสิ่งที่บิดาของพวกเขากล่าวไว้กับเขาเป็นคำอวยพร เป็นพรที่เหมาะสมกับแต่ละคน ๒๙ แล้วยาโคบสั่งพวกเขาว่า □พ่อกำลังจะไปรวมหมู่กับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว จงเก็บศพพ่อไว้กับบรรพบุรุษในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาของเอ

โฟรนชาวฮิต ๓๐ ในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาที่มัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่ใกล้มัมเรในดินแดนคานาอัน ที่อับราฮัมได้ซื้อไว้เป็นสถานบรรจุศพจากเอโฟรนชาวฮิตพร้อมกับทุ่งนา† ๓๑ ที่นั่นเป็นทีที่เขาบรรจุศพอับราฮัมและซาราห์ภรรยา ที่นั่นเป็นทีที่เขาบรรจุศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยา และที่นั่นแหละที่พ่อบรรจุศพเลอาห์ ๓๒ เป็นทุ่งนาและถ้ำที่อยู่ในนาที่ซื้อมาจากพวกชาวฮิต
๓๓ ครั้นยาโคบสั่งพวกบุตรชายเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน และหายใจเฮือกสุดท้าย และศพถูกบรรจุรวมไว้กับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว

๕๐

๑ โยเซฟซบลงแนบใบหน้าของบิดา ร้องไห้และจูบแก้มท่าน ๒ แล้วโยเซฟสั่งบรรดาคนรับใช้และแพทย์ให้อาบศพบิดาด้วยน้ำยา พวกแพทย์จึงทำตามนั้นให้อิสราเอล ๓ ใช้เวลา 40 วันตามขั้นตอนจึงเสร็จสิ้นจากการอาบน้ำยาศพ และชาวอียิปต์ร้องคร่ำครวญถึงยาโคบเป็นเวลา 70 วัน
๔ เมื่อช่วงเวลาแห่งการร้องคร่ำครวญผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟพูดกับกลุ่มข้าราชสำนักของฟาโรห์ว่า ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านพูดกับฟาโรห์ว่า ๕ บิดาให้ข้าพเจ้าสาบานกับท่านว่า พ่อกำลังจะตายแล้ว เจ้าจงบรรจุศพพ่อในถ้ำที่พ่อสลักไว้เองที่ดินแดนคานาอัน บัดนี้กรุณาให้ข้าพเจ้าขึ้นไปจัดการศพบิดาข้าพเจ้าแล้วจึงจะกลับมา ๖ ฟาโรห์ตอบว่า ขึ้นไปเถิด ไปจัดการศพบิดาของเจ้าตามคำสาบานที่ให้กับบิดา ๗ ดังนั้นโยเซฟจึงขึ้นไปจัดการศพบิดา บรรดาผู้รับใช้ของฟาโรห์ เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ในวัง และเจ้าหน้าที่ชั้นสูงในดินแดนอียิปต์ก็ร่วมเดินทางไปกับโยเซฟ ๘ นอกจากนั้นก็มีครอบครัวโยเซฟ พวกพี่น้อง และครอบครัวของยาโคบ เหลือแต่พวกเด็กๆ แพะแกะและฝูงสัตว์ทั้งหลายที่ปล่อยให้อยู่ในพื้นทีโกเชน ๙ มีรถศึกพร้อมคนขับไปกับเขาด้วย รวมเข้าเป็นขบวนใหญ่โตมาก ๑๐ เมื่อพวกเขามาถึงลานนวดข้าวที่อาทาดซึ่งอยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดน ก็ส่งเสียงร้องไห้ฟูมฟายอยู่ที่นั่นด้วยความเศร้าใจยิ่งนัก และโยเซฟร้องคร่ำครวญถึงบิดาตามพิธีเป็นเวลา 7 วัน ๑๑ เมื่อพลเมืองดินแดนคานาอันเห็นการร้องคร่ำครวญบนลานนวดข้าวที่อาทาด พวกเขาก็พูดว่า นี่เป็นการร้องคร่ำครวญที่เศร้าโศกยิ่งนักของชาวอียิปต์ ฉะนั้นสถานที่นั้นจึงชื่อว่า อาเบลมิสราอิม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำจอร์แดนออกไป
๑๒ บรรดาบุตรของยาโคบก็ได้จัดการเรื่องให้ตามที่บิดาได้สั่งให้พวกเขาทำ ๑๓ บุตรชายยาโคบหามศพไปยังดินแดนคานาอัน และเก็บไว้ในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาที่มัคเป-ลาห์ซึ่งอยู่ใกล้มัมเร ที่อับราฮัมได้ซื้อไว้พร้อมกับทุ่งนาจากเอโฟรนชาวฮิต เพื่อมีไว้ใช้เป็นทีบรรจุศพ ๑๔ หลังจากที่ได้บรรจุศพบิดาของเขาไว้ในถ้ำแล้ว โยเซฟกับพวกพี่น้องและทุกคนที่ไปจัดการเรื่องศพด้วยก็กลับไปยังอียิปต์

โยเซฟให้อภัยพี่ๆ

๑๕ เมื่อพวกพี่ๆ ของโยเซฟเห็นว่าบิดาของเขาสิ้นชีวิตลงแล้ว ต่างก็พูดว่า โยเซฟอาจจะเกลียดชังพวกเรา และจะแก้แค้นความเลวร้ายที่เราได้กระทำต่อเขา ๑๖ พวกเขาจึงส่งคนไปบอกโยเซฟว่า บิดาของท่านสั่งไว้ก่อนสิ้นชีวิตตามนี้ ๑๗ จงบอกกับโยเซฟว่าพ่อขอร้องให้เจ้าให้อภัยความเลวร้ายและบาปที่พวกพี่ชายได้ทำไว้กับเจ้า และมาบัดนี้ พวกเราขอร้องท่านให้อภัยความเลวร้ายที่พวกเราคือผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาของท่านได้กระทำไว้ โยเซฟร้องไห้ เมื่อพวกพี่ๆ พูดกับเขาอย่างนั้น ๑๘ พี่ชายของเขามา และทิ้งตัวลงราบกับพื้นต่อหน้าเขา และพูดว่า พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน ๑๙ แต่โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า อย่ากลัวเลย เราเป็นพระเจ้าหรืออย่างไร ๒๐ พี่มีแผนชั่วร้ายกับเรา แต่พระเจ้าต่างหากที่ให้เกิดสิ่งดี เพื่อให้เป็นไปอย่างวันนี้คือ คนเป็นจำนวนมากได้มีชีวิตอยู่ ๒๑ บัดนี้ อย่า

† **๔๙๓๐** ปฐมกาล 23:16; 25:9,10

กลัวเลย เราจะดูแลเรื่องอาหารให้พี่และลูกหลานของพี่ด้วย โยเซฟจึงปลอบใจพวกเขา
และพูดให้เขาสบายใจขึ้น

โยเซฟสิ้นชีวิต

๒๒ โยเซฟและครอบครัวบิดาของเขาตั้งรกรากที่อียิปต์ และโยเซฟมีชีวิตอยู่ถึง 110 ปี
๒๓ โยเซฟได้เห็นลูกหลานของเอฟราอิมถึง 3 ชั่วอายุคน และลูกๆ ของมาคีร์บุตรชายของ
มนัสเสห์ก็เกิดมาให้โยเซฟได้เชยชมด้วย ๒๔ โยเซฟพูดกับญาติพี่น้องของเขาว่า เราใกล้
จะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะมาเยี่ยมเยียน และนำพวกเจ้าออกจากดินแดนนี้ไปยังดินแดนที่
พระองค์ได้สาบานไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ๒๕ แล้วโยเซฟให้บรรดาลูกหลานของ
อิสราเอลสาบานต่อเขา โดยกล่าวว่า พระเจ้าจะมาเยี่ยมเยียนพวกเจ้า และเจ้าจะต้องนำ
กระดูกของเราออกไปจากที่นี่ ๒๖ โยเซฟสิ้นชีวิตเมื่อมีอายุได้ 110 ปี พวกเขาใช้น้ำยาอาบ
ศพโยเซฟ และบรรจุร่างเขาไว้ในโลงที่อียิปต์

อพยพ

ชาวอิสราเอลในประเทศอียิปต์

๑ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อบุตรของอิสราเอลที่เดินทางไปยังประเทศอียิปต์พร้อมกับยาโคบ
โดยต่างมีครอบครัวของแต่ละคนร่วมทางไปด้วย ๒ รูเบน สิเมโอน เลวีและยูดาห์ ๓ อิสสา
คาร์ เศบูลุนและเบนยามิน ๔ ดานและนัฟทาลี กาดและอาเชอร์ ๕ รวมจำนวนผู้สืบเชื้อสาย
ยาโคบทั้งหมดได้ 70 คน* ส่วนโยเซฟอยู่ที่อียิปต์แล้ว
๖ เวลาต่อมา เมื่อโยเซฟ พี่น้องของท่าน และทุกคนในสมัยนั้นเสียชีวิตไปหมดแล้ว ๗ ชาว
อิสราเอลก็เกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ทวีคนมากยิ่งขึ้น จนชาวอิสราเอลมีมากมาย
เต็มแผ่นดิน

จุดเริ่มของการกดขี่ข่มเหง

๘ กษัตริย์องค์ใหม่ที่ขึ้นปกครองประเทศอียิปต์ไม่เคยทราบเรื่องราวของโยเซฟมาก่อน
๙ ท่านกล่าวกับคนของท่านว่า "ดูเถิด ชาวอิสราเอลมีจำนวนมากมายและมีพลังเหนือกว่า
พวกเราแล้ว ๑๐ มาเถิด เราควรหาวิธีควบคุมคนเหล่านี้อย่างฉลาดรอบคอบ เพราะเกรง
ว่าพวกเขาจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น และหากเกิดสงคราม พวกเขาอาจจะรวมตัวหันไปเข้า
กับข้าศึกต่อสู้กับพวกเรา เพื่อหลบหนีไปจากแผ่นดินก็ได้" ๑๑ ฉะนั้นชาวอียิปต์จึงตั้งให้มี
หัวหน้าคุมทาส เพื่อบีบบังคับพวกเขาด้วยการทำงานหนัก ให้สร้างเมืองปิธมและราอัมเสส
สเป็นเมืองคลังหลวงให้ฟาโรห์ ๑๒ ชาวอิสราเอลยิ่งถูกบีบบังคับ พวกเขาก็ยิ่งเพิ่มจำนวน
มากขึ้นและแผ่ขยายตัวออกไปกว้างขวางยิ่งขึ้น ทำให้ชาวอียิปต์รู้สึกหวั่นกลัวชาวอิสราเอล
๑๓ พวกเขาจึงให้ชาวอิสราเอลทำงานหนักเยี่ยงทาสอย่างไม่ลดละ ๑๔ ทำให้ชาวอิสราเอล
ต้องขมขื่นเพราะตรากตรำทำปูนสอและอิฐ รวมไปถึงงานสารพัดชนิดในทุ่ง พวกเขาทารุณ
ชาวอิสราเอลโดยให้ทำงานหนักเยี่ยงทาสในทุกด้าน

ฟาโรห์วางแผนฆ่าชาวอิสราเอล

๑๕ กษัตริย์แห่งอียิปต์กล่าวกับชิฟราห์และปูอาห์ซึ่งเป็นหมอตำแยของชาวฮีบรูว่า
๑๖ "เวลาเจ้าทำคลอดให้หญิงชาวฮีบรู จงดูให้ดีเวลาเด็กเกิด ถ้าเป็นบุตรชาย เจ้าจงฆ่าเสีย
ไว้ชีวิตได้เฉพาะบุตรหญิง" ๑๗ แต่หมอตำแยเกรงกลัวพระเจ้า และไม่ทำตามที่กษัตริย์แห่ง
อียิปต์สั่งไว้ จึงทำให้เด็กผู้ชายมีชีวิตรอด ๑๘ ดังนั้นกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงเรียกหมอตำแย
มาถามว่า "ทำไมเจ้าจึงปล่อยให้เด็กผู้ชายรอดชีวิตเช่นนี้" ๑๙ หมอตำแยพูดกับฟาโรห์ว่า
"เพราะว่าหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะพวกเขาคลอดง่าย เด็กเกิดก่อนหมอตำแย
ไปถึง" ๒๐ พระเจ้าจึงโปรดปรานพวกหมอตำแย และชาวอิสราเอลเพิ่มจำนวนขึ้นทวีคูณ
๒๑ และเป็นเพราะหมอตำแยเกรงกลัวพระเจ้า พระองค์จึงโปรดให้หมอตำแยมีครอบครัว
เป็นของตนเอง ๒๒ ครั้นแล้วฟาโรห์ก็สั่งคนของท่านว่า "พวกเจ้าจะต้องโยนบุตรชายที่เกิด
จากหญิงฮีบรูทุกคนลงในแม่น้ำไนล์ แต่จงไว้ชีวิตบุตรหญิงทุกคน"

๒

กำเนิดของโมเสส

๑ มีชายเผ่าเลวีผู้หนึ่งแต่งงานกับหญิงจากเผ่าเดียวกัน ๒ หญิงผู้นั้นตั้งครรภ์และให้
กำเนิดบุตรชาย เมื่อนางเห็นว่าบุตรแข็งแรงดี นางจึงซ่อนตัวเขาไว้จนมีอายุได้ 3 เดือน
๓ แต่เมื่อนางไม่สามารถแอบซ่อนเขาไว้ได้อีกแล้ว นางจึงนำตะกร้าสานด้วยต้นกก ชันด้วย

* ๑๕ ปฐมกาล 46:27

ยางมะตอยและยางไม้มา แล้วก็วางทารกลงในตะกร้า นำไปลอยไว้ที่ริมแม่น้ำไนล์ในดงอ้อ
๔ พี่สาวของทารก*ยืนอยู่ห่างๆ เพื่อดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา ๕ ขณะนั้นธิดาของฟาโรห์ลง
มาอาบน้ำที่แม่น้ำไนล์ พวกสาวใช้ก็เดินอยู่ที่ริมฝั่ง เธอเห็นตะกร้าในดงอ้อ จึงให้สาวใช้ไป
นำมา ๖ เมื่อเธอเปิดตะกร้าดูก็เห็นเด็กน้อยนั้น ดูสิ เด็กกำลังร้องไห้ เธอสงสารและพูดว่า
“นี่ต้องเป็นเด็กของชาวฮีบรูแน่เลย” ๗ แล้วพี่สาวของเด็กพูดกับธิดาของฟาโรห์ว่า “จะ
ให้ไปเรียกหญิงชาวฮีบรูมาให้นมเด็กคนนี้ให้ท่านไหม” ๘ ธิดาของฟาโรห์ตอบว่า “ไปเรียก
เถิด” เด็กหญิงคนนั้นก็ไปตามมารดาของเด็กน้อยมา ๙ ธิดาของฟาโรห์พูดกับนางว่า “เอา
เด็กน้อยนี้ไป และเป็นแม่นมให้เราด้วย เราจะให้ค่าจ้าง” หญิงคนนั้นจึงรับเด็กน้อยไปและ
ให้นม ๑๐ เด็กน้อยเติบโตขึ้น นางจึงพาตัวมาหาธิดาของฟาโรห์ เธอรับเลี้ยงเขาไว้เป็นบุตร
ของเธอ และเธอตั้งชื่อเขาว่า โมเสส และพูดว่า “เพราะเราอุ้มตัวเขาขึ้นมาจากน้ำ”†

โมเสสหนีไปยังมีเดียน

๑๑ วันเวลาล่วงไป โมเสสเติบใหญ่ขึ้นก็ออกไปหาพี่น้องร่วมชาติ และเห็นด้วยตาตนเอง
ว่าพวกเขาถูกเกณฑ์ทำงานหนักเพียงไร และท่านเห็นด้วยว่าชาวอียิปต์คนหนึ่งกำลังทุบตี
ชาวฮีบรูซึ่งเป็นชนชาติเดียวกับท่าน ๑๒ ท่านจึงเหลียวซ้ายแลขวา เมื่อไม่เห็นว่ามีใครแถว
นั้น ท่านจึงฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นและซ่อนศพของเขาไว้ในทราย ๑๓ วันต่อมาเมื่อท่านออก
ไปอีก พอดีมีชายฮีบรู 2 คนกำลังต่อสู้กัน ท่านจึงพูดกับคนที่เป็นฝ่ายผิดว่า “ทำไมท่านจึง
ทุบตีพวกพ้องของท่านเอง” ๑๔ เขาตอบว่า “ใครแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสิน
ความของเรา ท่านอยากจะฆ่าเราอย่างที่ท่านได้ฆ่าชาวอียิปต์อย่างนั้นหรือ” โมเสสจึงกลัว
และนึกอยู่ว่า “มีคนรู้เรื่องที่เราทำแล้ว” ๑๕ เมื่อฟาโรห์ทราบเรื่อง ท่านก็หมายจะฆ่าโมเสส
โมเสสจึงหลบหนีฟาโรห์ไป และเดินทางไปยังดินแดนมีเดียน และท่านนั่งลงข้างบ่อน้ำแห่ง
หนึ่งที่นั่น

๑๖ ฝ่ายปุโรหิตของมีเดียนมีบุตรหญิง 7 คน หญิงเหล่านี้มาตักน้ำใส่รางน้ำให้เต็มเพื่อให้
แพะแกะของบิดาดื่ม ๑๗ เมื่อกลุ่มคนเลี้ยงแกะมาถึงก็ขับไล่หญิงเหล่านั้นไป แต่โมเสสลุก
ขึ้นช่วยพวกนางไว้ และให้แพะแกะของพวกนางดื่มน้ำ ๑๘ เมื่อพวกนางกลับไปหาเรอูเอลผู้
เป็นบิดา เขาถามว่า “ทำไมวันนี้พวกเจ้าจึงกลับมาเร็วนัก” ๑๙ พวกนางตอบว่า “ชายอียิปต์
คนหนึ่งช่วยเราให้พ้นจากมือของพวกคนเลี้ยงแกะ แล้วยังตักน้ำให้เราและให้แพะแกะได้
ดื่มด้วย” ๒๐ เขาพูดกับบุตรหญิงว่า “แล้วเขาอยู่ไหนล่ะ ทำไมถึงปล่อยให้เขาอยู่ที่โน่น ลูก
ไปเชิญเขาเข้ามารับประทานอาหารด้วยกันเถิด” ๒๑ โมเสสยินดีไปอาศัยอยู่กับชายคนนั้น
และเขายกศิปโปราห์ลูกสาวให้แก่โมเสส ๒๒ นางให้กำเนิดบุตรชาย และโมเสสตั้งชื่อเขาว่า
เกอร์โชม เพราะท่านพูดว่า “เราเป็นคนต่างด้าวในที่ต่างถิ่น”

๒๓ หลายปีผ่านไป กษัตริย์แห่งอียิปต์สิ้นชีวิต และชาวอิสราเอลคร่ำครวญในการที่ต้อง
เป็นทาสรับใช้ พวกเขาจึงร้องขอความช่วยเหลือ ดังนั้นเสียงร้องเนื่องจากการเป็นทาสรับ
ใช้ดังขึ้นไปถึงพระเจ้า ๒๔ พระเจ้าก็ได้ยินเสียงร้องครวญครางของพวกเขา พระเจ้าจึงระลึก
ถึงพันธสัญญาที่มีต่ออับราฮัม กับอิสอัค และกับยาโคบ‡ ๒๕ พระเจ้าเห็นชาวอิสราเอลทุกข์
ยากยิ่งนัก และพระเจ้าทราบความเป็นอยู่ของพวกเขาเป็นอย่างดี

๓

พระเจ้าเรียกโมเสส

๑ ขณะที่โมเสสกำลังเฝ้าฝูงแพะแกะของเยโธร*พ่อตาผู้เป็นปุโรหิตของมีเดียน ท่านพา
ฝูงแพะแกะไปทางด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร ครั้นมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ ๒ ทูต

---

* **๒๔** กันดารวิถี 26:59 † **๒๑๐** รากศัพท์ของคำว่า โมเสส ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า ดึงออกมาจาก ‡ **๒๒๔**
ปฐมกาล 12:1-3; 26:2-5; 28:13-15 * **๓๑** มีอีกชื่อหนึ่งว่า เรอูเอล ฉบับอพยพ 2:18

สวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่ท่านกลางพุ่มไม้ซึ่งเป็นเปลวไฟลุกอยู่ ท่านมองเห็นว่า
แม้พุ่มไม้จะลุกเป็นไฟ แต่ก็ไม่ไหม้ ๓ โมเสสพูดว่า □เราจะต้องเข้าไปดูภาพที่เห็นซิว่าทำไม
พุ่มไม้นั้นไม่ไหม้□ ๔ ครั้นพระผู้เป็นเจ้าเห็นว่าท่านกำลังจะเข้าไปดู พระเจ้าจึงเปล่งเสียงจาก
พุ่มไม้ เรียกท่านว่า □โมเสส โมเสส□ และท่านตอบว่า □ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่□ ๕ พระองค์กล่าวว่า
□อย่าเข้ามาใกล้ จงถอดรองเท้าออกจากเท้าเสียเถิด เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นสถาน
ที่บริสุทธิ์□ ๖ และพระองค์กล่าวอีกว่า □เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของ
อับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ□ แล้วโมเสสก็ปิดหน้าตนเอง เพราะ
ท่านไม่กล้ามองพระเจ้า

๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า □เราเห็นจริงแล้วว่า ชนชาติของเราถูกข่มเหงในประเทศอียิปต์
เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขาเพราะพวกหัวหน้าคุมทาสของเขา เรารู้ว่าพวกเขาต้องทน
ทุกข์ ๘ และเราลงมาเพื่อปลดปล่อยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และพาเขา
ออกไปจากดินแดนนั้นสู่ดินแดนอันสมบูรณ์และกว้างใหญ่ไพศาล ดินแดนอันอุดมด้วย
น้ำนมและน้ำผึ้ง สู่สถานที่ของชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวเปริส ชาวฮีว และ
ชาวเยบุส ๙ บัดนี้ เสียงร้องของชาวอิสราเอลดังมาถึงเรา และเราเห็นชาวอียิปต์บีบบังคับ
พวกเขา ๑๐ จงไปเดี๋ยวนี้ เราจะให้เจ้าไปหาฟาโรห์ เพื่อนำคนของเราคือชาวอิสราเอลออก
ไปจากอียิปต์□ ๑๑ แต่โมเสสพูดกับพระเจ้าว่า □ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะไปพบฟาโรห์ และนำ
ชาวอิสราเอลออกไปจากอียิปต์□ ๑๒ พระองค์กล่าวว่า □เราจะอยู่กับเจ้า สิ่งที่จะพิสูจน์ให้
เจ้าเห็นได้ว่าเราเป็นผู้ส่งเจ้าไปก็คือ เมื่อเจ้าได้นำคนออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าจะกลับมา
นมัสการพระเจ้าบนภูเขานี้□

๑๓ โมเสสพูดกับพระเจ้าว่า □ถ้าข้าพเจ้าไปหาชาวอิสราเอล และพูดกับพวกเขาว่า
□พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านได้ให้เรามาหาท่าน□ และพวกเขาถามข้าพเจ้าว่า □
พระองค์มีนามว่าอะไร□ ข้าพเจ้าควรบอกเขาว่าอย่างไร□ ๑๔ พระเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า
□เราเป็นผู้ดำรงอยู่ก่อนแล้ว†□ และพระองค์กล่าวว่า □จงพูดกับชาวอิสราเอลตามนี้ว่า
□ผู้ดำรงอยู่ก่อนแล้วได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน□ □ ๑๕ พระเจ้ากล่าวกับโมเสสด้วยว่า
□จงบอกชาวอิสราเอลตามนี้ว่า □พระผู้เป็นเจ้า‡ พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้า
ของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบได้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน□ นี่
คือชื่อของเราตั้งแต่นี้ไปจนชั่วนิรันดร์กาล และจะเป็นชื่อที่ระลึกถึงเราทุกชั่วอายุคน ๑๖
เจ้าจงไปรวบรวมบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมา และบอกเขาว่า □พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบได้ปรากฏ
แก่ข้าพเจ้าโดยกล่าวดังนี้ว่า □เราได้เห็นเจ้าและสิ่งที่พวกเขาได้กระทำต่อเจ้าในอียิปต์แล้ว
๑๗ และเราสัญญาว่า เราจะพาเจ้าขึ้นไปให้พ้นจากความทุกข์ทรมานที่มีในอียิปต์ และไปยัง
ดินแดนของชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุส ซึ่งเป็นดิน
แดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง□ □ ๑๘ พวกเขาจะฟังเสียงเจ้า และเจ้าจงไปกับบรรดา
หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอล เพื่อไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอียิปต์และบอกเขาว่า □พระผู้เป็น
เจ้า พระเจ้าของชาวฮีบรูได้ปรากฏแก่พวกเรา และบัดนี้ ได้โปรดเถิด ให้พวกเราเดินทาง 3
วันไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อถวายเครื่องสักการะแก่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา□ ๑๙ เรารู้
ว่ากษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้เจ้าไป นอกจากว่าจะถูกบังคับจากผู้มีอานุภาพอันยิ่งใหญ่
๒๐ ฉะนั้นเราจึงยื่นมือของเราออกไป และจะลงโทษชาวอียิปต์ด้วยการกระทำอันมหัศจรรย์
สารพัดอย่างในอียิปต์ หลังจากนั้นเขาก็จะปล่อยให้เจ้าไป ๒๑ แล้วเราจะทำให้ชาวอียิปต์เห็

† **๓□๑๔** ฉบับยอห์น 8:58 แปลในภาษาฮีบรู ได้ความว่า □เราเป็นผู้ที่เราเป็น□ ‡ **๓□๑๕** คำในภาษาฮีบรูออกเสียงว่า
ยาห์เวห์ ซึ่งพวกบัณฑิตเข้าใจว่า เป็นคำที่มีรากศัพท์ของคำว่า □เราเป็น□

นว่าเราโปรดปรานชาวอิสราเอล และเวลาเจ้าไป เจ้าจะไม่ไปมือเปล่า ๒๒ คือหญิงทุกคนจะขอเครื่องประดับกายทำด้วยเงินและทองคำ และเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านและจากผู้ที่อาศัยอยู่กับเพื่อนบ้านด้วย และเจ้าจะสวมให้กับบุตรชายหญิงของเจ้า เจ้าจะริบเอาสิ่งของไปจากชาวอียิปต์ด้วยวิธีนี้

๔

หมายสำคัญของโมเสส

๑ โมเสสจึงตอบว่า แต่พวกเขาจะไม่เชื่อข้าพเจ้าและไม่ฟังเสียงข้าพเจ้าหรอก เพราะเขาจะพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ปรากฏแก่ท่าน ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า ที่อยู่ในมือเจ้าคืออะไร ท่านตอบว่า ไม้เท้า ๓ พระองค์กล่าวว่า โยนมันลงที่พื้น โมเสสก็โยนมันลงที่พื้น แล้วไม้เท้าก็กลายเป็นงู ท่านเดินหนีงูไป ๔ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า จงยื่นมือเจ้าออกมาจับหางงูเถิด ท่านจึงยื่นมือออกไปจับ แล้วงูก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในอุ้งมือท่าน ๕ จงทำตามนี้ แล้วพวกเขาจะเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบได้ปรากฏแก่เจ้า ๖ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านอีกว่า จงสอดมือเจ้าไว้ที่อก ท่านก็ทำตาม เมื่อท่านชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อน ขาวราวหิมะ ๗ แล้วพระองค์กล่าวว่า สอดมือเจ้ากลับไปที่อก ท่านก็ทำตาม เมื่อท่านชักมือออก ดูเถิด ผิวหนังก็ดีดังเดิม มือก็กลับสู่สภาพเดิม ๘ พระเจ้ากล่าวว่า ถ้าพวกเขาไม่เชื่อเจ้า หรือไม่เชื่อปรากฏการณ์อัศจรรย์ครั้งแรก เขาจะเชื่อปรากฏการณ์อัศจรรย์ครั้งที่สอง ๙ ถ้าพวกเขายังจะไม่เชื่อแม้แต่ปรากฏการณ์อัศจรรย์ทั้งสองนี้ และไม่ฟังเสียงเจ้าแล้ว เจ้าจงตักน้ำจากแม่น้ำไนล์มาเทลงบนดินแห้ง และน้ำที่เจ้าตักมานั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห้ง

๑๐ แต่โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าไม่ใช่คนมีโวหารดีทั้งในอดีตหรือแม้แต่หลังจากที่พระองค์พูดกับผู้รับใช้ของพระองค์แล้วก็ตาม ข้าพเจ้าพูดไม่เก่งและลิ้นก็ไม่คล่อง ๑๑ ครั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า ใครสร้างปากให้มนุษย์ ใครทำให้เขาเป็นใบ้หรือหูหนวก มองเห็นหรือตาบอด ไม่ใช่เราซึ่งเป็นพระผู้เป็นเจ้าหรอกหรือ ๑๒ จงไปเดี๋ยวนี้ เราจะอยู่กับปากเจ้า และจะสอนว่าเจ้าจะต้องพูดอะไรบ้าง ๑๓ แต่ท่านพูดว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดใช้คนอื่นไปเถิด ๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจึงกริ้วโมเสสมาก พระองค์กล่าวว่า อาโรนชาวเลวีเป็นพี่ชายเจ้ามิใช่หรือ เรารู้ว่าเขาพูดเก่ง ดูสิ เขากำลังออกมาหาเจ้า เมื่อเขาเห็นเจ้า เขาจะยินดีมาก ๑๕ เจ้าพูดกับเขาได้ และบอกว่าเขาควรจะพูดอะไร เราจะอยู่กับปากเจ้าและปากเขา และจะสอนเจ้าว่า เจ้าควรจะทำอะไร ๑๖ เขาจะเป็นคนที่พูดกับประชาชนให้เจ้าเอง และเขาจะเป็นปากให้เจ้า และเจ้าจะเป็นเสมือนพระเจ้าให้กับเขา ๑๗ และเจ้าจะถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า เพื่อใช้สำหรับแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ

โมเสสกลับไปยังประเทศอียิปต์

๑๘ โมเสสกลับไปหาเยโธรพ่อตาของตน และพูดว่า โปรดให้ข้าพเจ้ากลับไปหาพี่น้องข้าพเจ้าในอียิปต์เถิด เพื่อดูว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เยโธรตอบว่า จงไปด้วยสันติสุขเถิด ๑๙ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสที่มีเดียนว่า จงกลับไปยังอียิปต์ เพราะทุกคนที่ต้องการฆ่าเจ้านั้นตายหมดแล้ว ๒๐ ดังนั้นโมเสสจึงพาภรรยาและบุตรของท่านไป ให้นั่งบนหลังลาและกลับไปยังดินแดนของอียิปต์ และโมเสสถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือ

๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า เมื่อเจ้ากลับไปยังอียิปต์ ต้องแน่ใจด้วยว่า เจ้าจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ทุกอย่างที่เรามอบให้อยู่ในอำนาจของเจ้าต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราก็จะ

ทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง และเขาจะไม่ยอมปล่อยให้ชาวอิสราเอลไป ๒๒ แล้วเจ้าจงพูดกับฟาโรห์ว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า อิสราเอลเป็นบุตรหัวปีของเรา ๒๓ และเราขอบอกเจ้าว่า ปล่อยให้บุตรของเราไป เขาจะได้นมัสการเรา แต่เจ้าปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะฆ่าบุตรหัวปีของเจ้า

๒๔ ณ ที่พักแห่งหนึ่งระหว่างทาง พระผู้เป็นเจ้าประจันหน้ากับโมเสส และพยายามทำให้โมเสสถึงแก่ชีวิต ๒๕ ศิปโปราห์จึงคว้าหินคม นางตัดผิวหนังที่ปลายองคชาตบุตรของนาง แล้วเอาไปแตะเท้าของโมเสส นางพูดว่า เพราะท่านเป็นเจ้าบ่าวที่เปื้อนเลือดของฉัน ๒๖ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าปล่อยโมเสสไป ในเวลานั้นนางพูดว่า เจ้าบ่าวที่เปื้อนเลือด อันเป็นการอ้างถึงการเข้าสุหนัต

๒๗ ครั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอาโรนว่า จงไปหาโมเสสในถิ่นทุรกันดาร อาโรนจึงไปพบกับโมเสสที่ภูเขาของพระเจ้า และจูบแก้มทักทายท่าน ๒๘ โมเสสบอกให้อาโรนฟังถึงทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ และปรากฏการณ์อัศจรรย์ทั้งหมดที่พระองค์สั่งให้ทำ ๒๙ โมเสสกับอาโรนจึงจัดประชุมบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอล ๓๐ แล้วอาโรนก็กล่าวถึงทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้บอกโมเสส และท่านได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ ต่อหน้าประชาชน ๓๑ พวกประชาชนก็เชื่อ และเมื่อพวกเขาทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏพระองค์แก่ชาวอิสราเอล และได้เห็นความทุกข์ยากของพวกเขาแล้ว เขาก็พากันก้มศีรษะและกราบนมัสการพระองค์

๕

ประจันหน้ากับฟาโรห์เป็นครั้งแรก

๑ หลังจากนั้น โมเสสและอาโรนไปหาฟาโรห์ และพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ จงปล่อยชนชาติของเราไปเสีย เพื่อให้พวกเขาเลี้ยงฉลองเป็นการให้เกียรติแก่เราในถิ่นทุรกันดาร ๒ แต่ฟาโรห์ตอบว่า ใครคือพระผู้เป็นเจ้าที่เราควรจะต้องเชื่อฟัง ถึงกับต้องปล่อยชาวอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระผู้เป็นเจ้า และยิ่งกว่านั้น เราจะไม่ปล่อยชาวอิสราเอลไปไหนทั้งนั้น ๓ แล้วท่านทั้งสองพูดว่า พระเจ้าของชาวฮีบรูได้ปรากฏแก่เรา โปรดปล่อยพวกเราไปเถิด ให้พวกเราเดินทาง 3 วันไปยังถิ่นทุรกันดาร และถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา มิฉะนั้นพระองค์จะให้เราพบกับโรคระบาดหรือไม่ก็คมดาบ ๔ กษัตริย์แห่งอียิปต์กล่าวกับท่านว่า โมเสสและอาโรน ทำไมเจ้าจึงทำให้ประชาชนละจากการทำงาน ให้เขากลับไปทำงานหนักต่อไปเถิด ๕ ฟาโรห์กล่าวต่อไปว่า ดูสิ เวลานี้มีประชาชนจำนวนมากในแผ่นดิน และเจ้าทำให้พวกเขาหยุดทำงานกัน ๖ ในวันเดียวกันนั้นเอง ฟาโรห์สั่งพวกหัวหน้าคุมทาสและผู้แทนหน่วยว่า ๗ พวกเจ้าไม่ต้องหาฟางมาให้คนพวกนี้ทำอิฐอย่างที่เคยเป็นมา ให้เขาหากันเอง ๘ ส่วนจำนวนอิฐที่พวกเขาเคยทำได้เท่าไหร่ก็ต้องให้เขาทำได้จำนวนเท่ากัน อย่าให้ลดจำนวนลง เพราะคนพวกนี้เกียจคร้านนัก จึงได้พากันโอดครวญว่า ปล่อยพวกเราไป และให้เราถวายเครื่องสักการะแด่พระเจ้าของเรา ๙ จงเพิ่มงานให้พวกเขาทำมากขึ้น จะได้ไม่มีเวลามาสนใจฟังเรื่องที่เชื่อถือไม่ได้

๑๐ ดังนั้น หัวหน้าคุมทาสและผู้แทนหน่วยทั้งหลายจึงออกไปพูดกับชาวอิสราเอลว่า ฟาโรห์สั่งว่า เราจะไม่หาฟางมาให้แล้ว ๑๑ พวกเจ้าไปหาฟางกันเอง จะไปหาได้ที่ไหนก็แล้วแต่ แต่จำนวนอิฐที่ได้อย่างน้อยต้องมีจำนวนเท่าเดิม ๑๒ ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงกระจัดกระจายออกไปทั่วดินแดนอียิปต์ เพื่อรวบรวมเศษฟาง ๑๓ หัวหน้าคุมทาสพูดเร่งรัดว่า ทำงานประจำวันของเจ้าให้เสร็จสิ้น เหมือนตอนที่มีฟางเตรียมให้ไว้ ๑๔ ผู้แทนหน่วย

ชาวอิสราเอลที่อยู่ใต้บังคับหัวหน้าทาสของฟาโรห์ถูกเฆี่ยนและถูกซักไซ้ไล่เลียงว่า "ทำไมระยะนี้เจ้าจึงไม่ทำอิฐให้เสร็จเท่ากับจำนวนที่เคยทำ"

๑๕ ผู้แทนหน่วยชาวอิสราเอลไปร้องต่อฟาโรห์ว่า "ทำไมท่านจึงกระทำอย่างนี้กับผู้รับใช้ของท่าน ๑๖ ไม่มีฟางให้กับผู้รับใช้ แล้วยังจะพูดกับพวกเราอีกว่า 'ทำอิฐสิ' ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของท่านถูกเฆี่ยน ทั้งที่ความผิดอยู่ที่คนของท่านเอง" ๑๗ แต่ฟาโรห์กล่าวว่า "พวกเจ้าเกียจคร้านเต็มประดา จึงได้พูดกันว่า 'ปล่อยพวกเราไป และให้เราถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า' ๑๘ ไปทำงานเดี๋ยวนี้เลย เพราะไม่มีฟางจะให้พวกเจ้าแล้ว ถึงอย่างไรเจ้าก็จะต้องทำอิฐให้ได้มากเท่าเดิม" ๑๙ ผู้แทนหน่วยชาวอิสราเอลเห็นว่า พวกตนตกที่นั่งลำบากแล้วเมื่อได้ยินคำว่า "แต่ละวันเจ้าจะทำจำนวนอิฐน้อยลงไม่ได้" ๒๐ ขณะที่พวกเขาออกมาจากการเข้าเฝ้าฟาโรห์ ก็พบโมเสสและอาโรนซึ่งกำลังยืนรอพวกเขาอยู่ ๒๑ จึงพูดกับท่านทั้งสองว่า "ขอพระผู้เป็นเจ้าเห็นสิ่งที่ท่านทำและตัดสินท่านทั้งสอง เพราะท่านทำให้พวกเราเป็นที่น่ารังเกียจต่อฟาโรห์และข้าราชบริพาร ท่านเป็นผู้ยื่นดาบให้พวกเขาฆ่าพวกเรา"

๒๒ ดังนั้น โมเสสจึงกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้าอีก และถามว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า ทำไมพระองค์จึงทำให้คนของพระองค์ต้องเผชิญกับความเลวร้าย ทำไมพระองค์จึงใช้ข้าพเจ้ามา ๒๓ นับตั้งแต่ข้าพเจ้าไปหาฟาโรห์เพื่อพูดในพระนามของพระองค์ ฟาโรห์ก็ได้ทำให้คนของพระองค์ต้องเผชิญกับความเลวร้าย และพระองค์ยังไม่ได้ช่วยคนของพระองค์ให้รอดปลอดภัยเลย"

๖

พระเจ้าสัญญาให้อิสรภาพ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "บัดนี้ เจ้าจะได้เห็นว่า เราจะทำอะไรต่อฟาโรห์ เพราะด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา ฟาโรห์จะปล่อยให้พวกเขาไป ใช่ และด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา เขาจะปล่อยให้พวกเขาออกไปจากดินแดนของเขา"

๒ แล้วพระเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๓ เราได้ปรากฏแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบในนามว่า 'พระเจ้าผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ'* แต่เราไม่ได้เผยให้พวกเขารู้ว่า นามของเราคือ พระผู้เป็นเจ้า ๔ เราทำพันธสัญญาไว้กับพวกเขาด้วยว่า เราจะให้ดินแดนคานาอันแก่พวกเขา อันเป็นดินแดนที่เขาอพยพไปอยู่ในฐานะคนต่างด้าว ๕ ยิ่งกว่านั้น เราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชาวอิสราเอลซึ่งชาวอียิปต์บังคับให้เป็นทาสรับใช้ และเราจำพันธสัญญาของเราได้ ๖ ฉะนั้นจงบอกกับชาวอิสราเอลว่า 'เราคือพระผู้เป็นเจ้าและเราจะให้พวกเจ้าหลุดพ้นจากงานหนักที่ชาวอียิปต์บังคับให้ทำ และเราจะให้พวกเจ้าพ้นจากการเป็นทาส และเราจะไถ่เจ้าให้รอดพ้นด้วยพลานุภาพ และด้วยการตัดสินลงโทษสถานหนัก ๗ และเราจะรับพวกเจ้าเป็นชนชาติของเรา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า ผู้ให้พวกเจ้าหลุดพ้นจากงานหนักที่ชาวอียิปต์บังคับให้ทำ ๘ และเราจะพาเจ้าเข้าไปยังแผ่นดินที่เราได้ยกมือปฏิญาณไว้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เราจะมอบแผ่นดินให้แก่เจ้าเพื่อให้เป็นเจ้าของ เราคือพระผู้เป็นเจ้า' "

๙โมเสสก็บอกชาวอิสราเอลไปตามนั้น แต่พวกเขาไม่ฟังโมเสส เพราะขาดความอดทนและต้องตรากตรำกับงาน

๑๐ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๑ "ไปเถิด จงบอกฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ให้ปล่อยชาวอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา" ๑๒ แต่โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า "ถ้าชาวอิสราเอลไม่ฟังข้าพเจ้า แล้วฟาโรห์จะฟังข้าพเจ้าได้อย่างไร ในเมื่อข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง

* **๖๓** คือ เอลชาดาย ในภาษาฮีบรู ฉบับปฐมกาล 17:1

 ๑๓ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรน และมอบหน้าที่ให้ท่านทั้งสองไปยังชาวอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เพื่อพาชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

บันทึกลำดับเชื้อสายของโมเสสและอาโรน

๑๔ นี่คือบรรดาต้นตระกูลทางฝ่ายบิดาของพวกเขา รูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอลมีบุตรชื่อ
ฮาโนค ปัลลู เฮสโรน และคาร์มี นี่คือตระกูลของรูเบน ๑๕ สิเมโอนมีบุตรชื่อ เยมูเอล ยามีน
โอหาด ยาคีน โศหาร์ ชาอูลบุตรของหญิงชาวคานาอัน นี่คือตระกูลของสิเมโอน ๑๖ รายชื่อบ
ุตรของเลวี ตามการสืบทายาทของเขาคือ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี เลวีมีอายุได้ 137 ปี
๑๗ บุตรของเกอร์โชนชื่อ ลิบนี และชิเมอี นี่คือตระกูลของเขา ๑๘ บุตรของโคฮาทชื่อ อัมราม
อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคฮาทมีอายุได้ 133 ปี ๑๙ บุตรของเมรารีชื่อ มัคลี และมูชี
นี่คือตระกูลจากเผ่าเลวี ตามการสืบทายาทของเขา ๒๐ อัมรามได้โยเคเบดน้องบิดาของตน
เป็นภรรยา และนางให้กำเนิดอาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ 137 ปี ๒๑ บุตรของอิสฮาร์
ชื่อ โคราห์ เนเฟก และศิครี ๒๒ บุตรของอุสซีเอลชื่อ มิชาเอล เอลซาฟาน และสิธรี ๒๓ อา
โรนได้เอลีเชบา-บาบุตรหญิงของอัมมีนาดับเป็นภรรยา นางเป็นน้องสาวของนาโชน และนาง
ให้กำเนิดนาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ๒๔ บุตรของโคราห์ชื่อ อัสสีร์ เอลคานาห์
และอาบียาสาฟ นี่คือตระกูลจากเผ่าโคราห์ ๒๕ เอเลอาซาร์บุตรของอาโรนได้บุตรหญิงคน
หนึ่งของปูทิเอลเป็นภรรยา นางให้กำเนิดฟีเนหัส นี่คือต้นสกุลทางฝ่ายบิดาจากเผ่าเลวี
ตามแต่ละตระกูลของพวกเขา

๒๖ อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละที่พระผู้เป็นเจ้าสั่งว่า จงนำชาวอิสราเอลออกจาก
แผ่นดินอียิปต์โดยแยกกองเหมือนกองทัพตามเผ่าพันธุ์ ๒๗ สองคนนี้แหละที่พูดกับ
ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เรื่องการนำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ เป็นโมเสสผู้นี้และอา
โรนผู้นี้

๒๘ ในวันที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสที่แผ่นดินอียิปต์ ๒๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสส
ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า จงบอกฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ถึงทุกคำที่เราบอกกับเจ้า
๓๐ แต่โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แล้วเหตุใดฟาโรห์จะฟัง
ข้าพเจ้า

๗

โมเสสและอาโรนยืนเบื้องหน้าฟาโรห์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเป็นเสมือนพระเจ้าแก่
ฟาโรห์ ส่วนอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแทนเจ้า ๒ เจ้าจะพูด
ทุกสิ่งที่เราสั่งให้พูด และอาโรนพี่ชายของเจ้าก็จะบอกฟาโรห์ให้ปล่อยชาวอิสราเอลออก
ไปจากแผ่นดินของเขา ๓ แต่เราจะเป็นผู้ทำจิตใจของฟาโรห์ให้แข็งกระด้าง และแม้ว่าเรา
จะแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์เพิ่มมากขึ้นที่แผ่นดินอียิปต์ ๔ ฟาโรห์ก็
จะไม่ฟังเจ้า แล้วเราจะลงมือกับอียิปต์ และพากองทัพของเรา ชนชาติของเรา คือชาว
อิสราเอลออกไปจากแผ่นดินอียิปต์โดยการลงโทษอียิปต์สถานหนัก ๕ และชาวอียิปต์จะรู้
ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเรายื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษพวกเขา และพาชาวอิสราเอล
ออกไปจากพวกเขา ๖ โมเสสกับอาโรนจึงไปทำตามนั้น ท่านทั้งสองกระทำตามที่พระผู้
เป็นเจ้าสั่ง ๗ ตอนที่ท่านทั้งสองไปพูดกับฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุได้ 80 ปี และอาโรนมีอายุ
83 ปี

ไม้เท้าของอาโรนกลายเป็นงู

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๙ "เวลาฟาโรห์พูดกับเจ้าว่า "จงทำสิ่งมหัศจรรย์พิสูจน์ให้ข้าเห็นสิ" เจ้าจงบอกอาโรนว่า "หยิบไม้เท้าโยนลงต่อหน้าฟาโรห์ แล้วมันจะกลายเป็นงู" " ๑๐ ดังนั้น โมเสสและอาโรนจึงไปหาฟาโรห์ และทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าสั่ง อาโรนโยนไม้เท้าลงต่อหน้าฟาโรห์และข้าราชบริพารของท่าน ๑๑ ฟาโรห์จึงเรียกตัวบรรดาผู้เรืองปัญญา พวกที่ใช้เวทมนตร์ และพวกที่ใช้วิทยาคมของประเทศอียิปต์ใช้อาคมของตนทำเช่นเดียวกันด้วย ๑๒ ทุกคนโยนไม้เท้าของตนลง มันก็กลายเป็นงู แต่งูไม้เท้าของอาโรนกลับกลืนไม้เท้าของคนเหล่านั้นเข้าไป ๑๓ แม้กระนั้นจิตใจของฟาโรห์ก็ยังแข็งกระด้าง ไม่ยอมฟังท่านทั้งสอง ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้

ภัยพิบัติแรก: เลือด

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เขาไม่ยอมปล่อยให้ประชาชนไป ๑๕ เจ้าจงไปหาฟาโรห์ในตอนเช้า ขณะที่เขาออกไปที่แม่น้ำ จงรอเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ เอาไม้เท้าด้ามที่กลายเป็นงูติดมือไปกับเจ้าด้วย ๑๖ แล้วเจ้าจงพูดกับเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของชาวฮีบรูใช้ให้ข้าพเจ้ามาบอกว่า "ปล่อยให้ชนชาติของเราไป เพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเราที่ถิ่นทุรกันดาร แต่เจ้าก็ยังไม่เชื่อฟัง" ๑๗ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้ากล่าวอีกว่า "เจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าโดยสิ่งที่เรากระทำคือ เราจะใช้ไม้เท้าที่อยู่ในมือเราฟาดลงที่ผิวน้ำในแม่น้ำไนล์ และมันจะกลายเป็นเลือด ๑๘ ปลาในแม่น้ำไนล์จะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวอียิปต์จะไม่อยากดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์" " " ๑๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงบอกอาโรนให้หยิบไม้เท้าของเขา แล้วยื่นมือออกไปให้ทั่วเหนือน้ำในอียิปต์ ทั้งแม่น้ำ คลอง บึง และแหล่งเก็บน้ำทั้งหมด แล้วน้ำทุกแห่งก็จะกลายเป็นเลือด จะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ แม้แต่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน"

๒๐ โมเสสกับอาโรนก็ทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชา ท่านยกไม้เท้าของท่านขึ้นฟาดน้ำในแม่น้ำไนล์ ต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชบริพารของท่าน และน้ำทั้งแม่น้ำไนล์กลายเป็นเลือด ๒๑ ปลาในแม่น้ำไนล์พากันตายหมด แม่น้ำจึงเหม็นจนชาวอียิปต์ไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์ได้อีก มีเลือดนองไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ ๒๒ ครั้นแล้วพวกที่ใช้วิทยาคมของอียิปต์ก็ใช้อาคมของตนทำเช่นเดียวกันด้วย ดังนั้นจิตใจของฟาโรห์จึงแข็งกระด้างดังเดิม ไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรน ดังที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ ๒๓ ฟาโรห์หันกลับเข้าวังของท่านโดยไม่ได้คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเลย ๒๔ ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ขุดบ่อหาน้ำดื่มใกล้ๆ แม่น้ำไนล์ เพราะไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำได้

๒๕ เจ็ดวันผ่านไปนับจากเวลาที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้น้ำกลายเป็นเลือด

๘

ภัยพิบัติที่สอง: กบ

๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงเข้าไปหาฟาโรห์และพูดกับเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "ปล่อยชนชาติของเราไปเสีย เพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเรา ๒ แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมให้พวกเขาไป ดูเถิด เราจะให้เกิดภัยพิบัติเป็นฝูงกบทั่วแผ่นดินของเจ้า ๓ จะมีกบเต็มแม่น้ำไนล์ แล้วมันจะกระโดดเข้าไปในวัง ในห้องนอน และเตียงนอนของเจ้า มันจะเข้าไปในบ้านของข้าราชบริพารและพลเมือง ในเตาอบและอ่างนวดแป้ง ๔ กบจะกระโดดขึ้นตัวเจ้า ขึ้นตัวพลเมือง และข้าราชบริพารของเจ้าทุกคน" " " ๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า "ยื่นมือที่ถือไม้เท้าออกเหนือแม่น้ำ คลอง และบึง เพื่อทำให้กบขึ้นไปบนแผ่นดินอียิปต์" " ๖ อาโรนก็ยื่นมือออกไปเหนือแหล่งน้ำทั้งหลายในอียิปต์ และกบก็ขึ้นมาเกาะอยู่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ ๗ ครั้นแล้วพวกที่ใช้วิทยาคมก็ใช้อาคมของตนทำขึ้นได้บ้างเหมือนกัน ทำให้มีกบขึ้นมาอยู่บนแผ่นดินอียิปต์

๘ ฟาโรห์จึงเรียกตัวโมเสสและอาโรนมาโดยกล่าวว่า "เจ้าจงอธิษฐานให้พระผู้เป็นเจ้ากำจัดกบไปจากเรา จากพลเมืองของเรา แล้วเราจะปล่อยให้ชนชาติของเจ้าไปถวายเครื่องสักการะแก่พระผู้เป็นเจ้า" ๙ โมเสสตอบฟาโรห์ว่า "ขอให้สั่งมาเถิดว่าเวลาใดท่านจะให้ข้าพเจ้าอธิษฐานให้ท่าน ให้ข้าราชบริพารและพลเมืองของท่าน เพื่อกำจัดกบไปเสียจากท่านและจากบ้าน จะมีเหลืออยู่ก็แต่ในแม่น้ำไนล์เท่านั้น" ๑๐ ท่านกล่าวว่า "พรุ่งนี้" โมเสสจึงตอบว่า "จะเป็นไปตามที่ท่านว่า เพื่อท่านจะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ๑๑ ฝูงกบจะไปจากท่าน จากบ้านของท่าน จากข้าราชบริพารและพลเมืองของท่าน จะมีเหลืออยู่ก็แต่ในแม่น้ำไนล์เท่านั้น" ๑๒ โมเสสกับอาโรนก็จากฟาโรห์ไป โมเสสร้องอ้อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าเรื่องกบ ตามที่ได้ตกลงไว้กับฟาโรห์ ๑๓ พระผู้เป็นเจ้าก็ทำตามคำขอร้องของโมเสส คือกบตายอยู่ในบ้าน ที่ลานบ้าน และในทุ่ง ๑๔ และมีคนเก็บมันไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหม็นคลุ้ง ๑๕ แต่ครั้นฟาโรห์เห็นว่าหมดทุกข์แล้ว ท่านก็ทำจิตใจแข็งกระด้าง ไม่ยอมฟังท่านทั้งสอง ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้

ภัยพิบัติที่สาม: ริ้น

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า "ยื่นไม้เท้าของพี่ออกไป ฟาดผงคลีดิน เพื่อให้มีริ้นอยู่ทั่วแผ่นดินอียิปต์" " ๑๗ ทั้งสองก็ทำตาม อาโรนยื่นมือพร้อมไม้เท้าของท่านออกไป และฟาดผงคลีดิน เกิดเป็นริ้นตอมตัวคนและสัตว์เลี้ยง ผงคลีทุกแห่งหนกลายเป็นริ้นทั่วแผ่นดินอียิปต์ ๑๘ พวกที่ใช้วิทยาคมพยายามเสกคาถาขึ้นบ้าง แต่ก็ทำไม่ได้ ฉะนั้นริ้นเกาะอยู่ตามตัวคนและสัตว์เลี้ยง ๑๙ พวกที่ใช้วิทยาคมบอกฟาโรห์ว่า "นี่เป็นนิ้วมือของพระเจ้า" แต่จิตใจของฟาโรห์ก็ยังแข็งกระด้าง และท่านไม่ยอมฟังท่านทั้งสอง ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้

ภัยพิบัติที่สี่: ตัวเหลือบ

๒๐ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "พรุ่งนี้เจ้าจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ในยามที่เขาออกไปที่แม่น้ำ และพูดกับเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "ปล่อยชนชาติของเราไปเสีย เพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเรา ๒๑ เพราะว่าถ้าเจ้าไม่ปล่อยให้ชนชาติของเราไป เราจะให้ฝูงเหลือบมาตอมตัวเจ้า ตอมข้าราชบริพารและพลเมืองของเจ้า มันจะเข้าไปในบ้านของเจ้า ในบ้านเรือนของชาวอียิปต์จะเต็มไปด้วยฝูงเหลือบแม้กระทั่งพื้นที่พวกเขายืนอยู่ ๒๒ แต่ในเวลานั้นเราจะไม่กระทำเช่นนั้นต่อดินแดนโกเชนอันเป็นที่ที่ชนชาติของเราอาศัยอยู่ ฉะนั้นจะไม่มีฝูงเหลือบที่นั่น เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในดินแดนนี้ ๒๓ โดยวิธีการนี้ เราจะทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างชนชาติของเราและพลเมืองของเจ้า สิ่งนี้จะเป็นที่พิสูจน์ให้เห็นภายในพรุ่งนี้" " " ๒๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ทำตามนั้น คือมีเหลือบฝูงใหญ่บินเข้าวังของฟาโรห์และบ้านของข้าราชบริพารของท่าน ตัวเหลือบทำความเสียหายแผ่นดินทั่วทั้งอียิปต์

๒๕ ฟาโรห์จึงเรียกตัวโมเสสและอาโรนมากล่าวว่า "จงไปเถิด ไปถวายเครื่องสักการะแด่พระเจ้าของเจ้าภายในอาณาเขตของแผ่นดินนี้" ๒๖ แต่โมเสสตอบว่า "ไม่สมควรที่จะทำอย่างนั้น เพราะว่าเป็นที่น่ารังเกียจต่อชาวอียิปต์ที่เราจะนมัสการโดยมอบของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ถ้าพวกเรานมัสการโดยมอบของถวายอันเป็นสิ่งที่ชาวอียิปต์ถือว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจให้พวกเขาเห็น แล้วเขาจะไม่ขว้างก้อนหินใส่เราหรือ ๒๗ เราต้องเดินทางเป็นเวลา 3 วันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ตามที่พระองค์บัญชา" ๒๘ ฟาโรห์กล่าวว่า "เราจะปล่อยให้พวกเจ้าไป เพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร ถ้าเจ้าไปไม่ไกลเกินไป ก็ขออธิษฐานให้เราด้วย" ๒๙ โมเสสพูดว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าจะไปจากท่าน และจะอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า

ให้พวกฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชบริพาร และจากพลเมืองของท่านในวันพรุ่งนี้ ขอเพียงฟาโรห์อย่าได้ลวงเราอีกด้วยการไม่ยอมปล่อยให้ประชาชนไปนมัสการพระผู้เป็นเจ้า ๓๐ โมเสสจากฟาโรห์ไป และอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ๓๑ และพระผู้เป็นเจ้าทำตามที่โมเสสอธิษฐานขอ โดยให้พวกฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชบริพาร และจากพลเมืองของท่าน ไม่มีตัวเหลือบเหลือสักตัวเดียว ๓๒ แต่ครั้งนี้ฟาโรห์ก็ยังมีจิตใจแข็งกระด้างอีก ไม่ยอมปล่อยให้ประชาชนไป

๙

ภัยพิบัติที่ห้า: โรคในสัตว์เลี้ยง

๑ พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวกับโมเสสว่า จงไปหาฟาโรห์และพูดกับเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของชาวฮีบรูกล่าวดังนี้ จงปล่อยชนชาติของเราไปเสีย เพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเรา ๒ เพราะถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ ๓ ดูเถิด มือของพระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเจ้าโดยให้โรคระบาดอันร้ายแรงเกิดกับฝูงปศุสัตว์ในทุ่ง ม้า ลา อูฐ ฝูงโค แพะและแกะทั้งหลาย ๔ แต่พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำต่อฝูงปศุสัตว์ของชาวอิสราเอลต่างกับฝูงปศุสัตว์ของชาวอียิปต์ เพื่อว่าสัตว์ของชาวอิสราเอลจะไม่ตายเลยสักตัว ๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็กำหนดเวลาไว้ว่า พรุ่งนี้พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำต่ออียิปต์ตามที่พูดไว้ ๖ พอวันรุ่งขึ้น พระผู้เป็นเจ้าก็กระทำตามคำพูด ฝูงปศุสัตว์ของชาวอียิปต์ตาย แต่ฝูงปศุสัตว์ของประชาชนชาวอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว ๗ ฟาโรห์ถามไถ่ดูได้ความว่าฝูงปศุสัตว์ของชาวอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่จิตใจของฟาโรห์ถูกทำให้แข็งกระด้าง และท่านไม่ยอมปล่อยให้ประชาชนไป

ภัยพิบัติที่หก: ฝี

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า จงเอาขี้เถ้าสักสองสามกำมือจากเตาเผาให้โมเสสปาขึ้นฟ้าต่อหน้าฟาโรห์ ๙ แล้วมันก็จะกลายเป็นละอองฝุ่นทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจะกลายเป็นฝี แตกเป็นแผลตามตัวคนและสัตว์เลี้ยงทั่วแผ่นดินอียิปต์ ๑๐ ดังนั้น ท่านทั้งสองจึงเอาขี้เถ้าจากเตาเผาไปยืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์ และโมเสสปาขึ้นฟ้า และมันก็กลายเป็นฝี แตกเป็นแผลตามตัวคนและสัตว์เลี้ยง ๑๑ คราวนี้พวกที่ใช้วิทยาคมทนยืนต่อหน้าโมเสสไม่ไหวเพราะเป็นฝี ฝีขึ้นตามตัวพวกเขาเช่นเดียวกับชาวอียิปต์ทุกคน ๑๒ แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทำจิตใจของฟาโรห์ให้แข็งกระด้าง ท่านไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรน ดังที่พระผู้เป็นเจ้าบอกโมเสสไว้แล้ว

ภัยพิบัติที่เจ็ด: ลูกเห็บ

๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า พรุ่งนี้เจ้าจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ไปยืนต่อหน้าฟาโรห์แล้วพูดกับเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของชาวฮีบรูกล่าวดังนี้ ปล่อยชนชาติของเราไปเสีย เพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเรา ๑๔ ครั้งนี้เราจะให้ภัยพิบัติทั้งหมดกระหน่ำลงที่เจ้า ที่ข้าราชบริพาร และที่พลเมืองของเจ้า แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าไม่มีใครในโลกที่เป็นอย่างเรา ๑๕ เพราะบัดนี้ เราจะบันดาลให้โรคระบาดเกิดขึ้นกับเจ้าและพลเมืองของเจ้าก็ได้ แล้วเจ้าก็จะถูกกำจัดไปเสียจากโลก ๑๖ แต่เราแต่งตั้งเจ้าขึ้นมาเพราะจุดประสงค์นี้เอง เพื่อเราจะได้แสดงอานุภาพของเราให้เจ้าเห็น และเพื่อนามของเราจะได้ถูกป่าวประกาศไปทั่วโลก ๑๗ เจ้ายังหยิ่งยโสต่อชนชาติของเรา และไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาไป ๑๘ ดูเถิด พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกหนักอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในอียิปต์ ครั้งตั้งแต่อียิปต์เป็นประเทศจนถึงวันนี้ ๑๙ บัดนี้ เจ้าให้คนไปต้อนฝูงปศุสัตว์และทุกสิ่งที่เป็นของเจ้าในทุ่งเข้าที่กำบัง เพราะลูกเห็บจะตกถูกตัวคนและสัตว์เลี้ยงทั้งหลายที่ไม่พาเข้ามาจากทุ่ง และจะ

ต้องตาย ๒๐ ข้าราชบริพารของฟาโรห์ที่เกรงกลัวคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าก็รีบพาทาสผู้รับใช้และฝูงปศุสัตว์กลับเข้าที่พัก ๒๑ ส่วนคนที่ไม่สนใจคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าก็ปล่อยพวกทาสผู้รับใช้และฝูงปศุสัตว์ของตนไว้ในทุ่ง

๒๒ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าก็กล่าวกับโมเสสว่า จงยื่นมือของเจ้าขึ้นสู่ฟ้า จะได้มีลูกเห็บตกทั่วแผ่นดินอียิปต์ ถูกตัวคนและสัตว์เลี้ยง ตกบนพืชผักในไร่นาทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ ๒๓ โมเสสจึงยื่นไม้เท้าของท่านขึ้นสู่ฟ้า และพระผู้เป็นเจ้าก็บันดาลให้ฟ้าร้องและมีลูกเห็บตก ฟ้าแลบทั่วแผ่นดิน พระผู้เป็นเจ้าให้ลูกเห็บตกที่แผ่นดินอียิปต์ ๒๔ พายุลูกเห็บตกหนักพร้อมกับฟ้าแลบแปลบปลาบ ลูกเห็บลงหนักอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในแผ่นดินอียิปต์นับตั้งแต่ที่ได้มาเป็นประชาชาติ ๒๕ ลูกเห็บตกลงมาโดนทุกสิ่งที่อยู่ในทุ่งนาทั่วดินแดนอียิปต์ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์เลี้ยง รวมทั้งต้นพืชในทุ่งนา และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งหักโค่นลง ๒๖ มีเพียงดินแดนโกเชนอันเป็นอาณาเขตที่ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่เท่านั้นที่ไม่มีลูกเห็บตก

๒๗ ฟาโรห์ส่งคนไปตามโมเสสและอาโรนมา และกล่าวว่า ครั้งนี้เราผิดไปแล้ว พระผู้เป็นเจ้าเป็นฝ่ายถูก เราและพลเมืองของเราเป็นฝ่ายผิด ๒๘ เจ้าจงอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าเถิด ยามนี้เสียงฟ้าร้องและลูกเห็บที่ตกลงมาก็มากเกินพอแล้ว เราจะปล่อยให้เจ้าไปและเจ้าไม่ต้องอยู่ที่นี่อีกต่อไปแล้ว ๒๙โมเสสตอบท่านว่า ทันทีที่ข้าพเจ้าออกไปจากเมือง ข้าพเจ้าจะยกมืออธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ฟ้าจะหยุดคำรามและจะไม่มีลูกเห็บอีก ท่านจะได้ทราบว่าแผ่นดินโลกเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๓๐ แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านและข้าราชบริพารของท่านยังไม่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า ๓๑ (ต้นป่านและข้าวบาร์เลย์เสียหาย เพราะข้าวบาร์เลย์กำลังสุกได้ที่และต้นป่านก็กำลังออกดอก ๓๒ แต่ข้าวสาลีและข้าวสาลีป่าไม่เสียหายเพราะออกดอกช้ากว่า) ๓๓ แล้วโมเสสก็จากฟาโรห์ไป และออกไปจากตัวเมืองและยกมืออธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ฟ้าหยุดร้อง ลูกเห็บและฝนก็หยุดตก ๓๔ แต่เมื่อฟาโรห์เห็นว่าฝนกับลูกเห็บหยุดตก และฟ้าหยุดร้อง ท่านจึงทำผิดบาปอีก ทั้งท่านและข้าราชบริพารก็ทำจิตใจแข็งกระด้าง ๓๕ ดังนั้นจิตใจของฟาโรห์ถูกทำให้แข็งกระด้างและท่านไม่ยอมให้ชาวอิสราเอลไป ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้กับโมเสส

๑๐

ภัยพิบัติที่แปด: ตั๊กแตน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า เจ้าจงไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำจิตใจของเขาและของข้าราชบริพารของเขาให้แข็งกระด้างแล้ว เพื่อเราจะได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์เหล่านี้ของเราแก่พวกเขา ๒ และเจ้าจะได้เล่าให้ลูกหลานของเจ้าฟังได้ว่า เราพอใจเพียงไรที่ทำให้ชาวอียิปต์ดูเป็นคนโง่เขลา และให้พวกเขารู้ว่าเราได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์อะไรบ้าง พวกเจ้าทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า

๓ ดังนั้น โมเสสและอาโรนจึงไปหาฟาโรห์และพูดกับท่านว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของชาวฮีบรูกล่าวว่า เจ้าจะปฏิเสธไม่ยอมนอบน้อมต่อเราอีกนานแค่ไหน จงปล่อยให้ชนชาติของเราไป พวกเขาจะได้นมัสการเรา ๔ เพราะถ้าหากว่าเจ้าไม่ยอมให้ชนชาติของเราไป ดูเถิด พรุ่งนี้เราจะให้ฝูงตั๊กแตนบินเข้ามาในประเทศของเจ้า ๕ และมันจะมาลงเต็มทั่วแผ่นดิน จนไม่มีใครสามารถมองเห็นพื้นดินได้เลย พวกตั๊กแตนก็จะกินทุกสิ่งที่ลูกเห็บไม่ได้ทำลายจนเกลี้ยง พวกมันจะกินต้นไม้ของเจ้าทุกต้นในทุ่งนา ๖ พวกมันจะเกาะอยู่เต็มบ้านของเจ้า ของข้าราชบริพารของเจ้า และของชาวอียิปต์ทุกคน อย่างที่บิดาและบรรพบุรุษของเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อน นับตั้งแต่พวกเขาเกิดมาจนถึงวันนี้ ครั้นแล้วท่านก็หันกลับออกไปจากฟาโรห์

๗ ข้าราชบริพารของฟาโรห์จึงถามท่านว่า "ชายผู้นี้จะนำความลำบากมาให้พวกเราอีกนานแค่ไหน ปล่อยพวกเขาไปเถิด เขาจะได้ไปนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา ท่านไม่ตระหนักเลยหรือว่าอียิปต์พังพินาศแล้ว" ๘ ดังนั้น โมเสสและอาโรนจึงถูกพาตัวกลับเข้ามาหาฟาโรห์อีก และท่านกล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า "จงไปนมัสการพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเจ้า แต่ใครบ้างที่จะไป" ๙ โมเสสตอบว่า "พวกเราจะไปกับคนหนุ่มและคนแก่ เราจะไปกับบุตรชายหญิงของเรา ฝูงแพะแกะ และโคของเรา เพราะเราต้องมีพิธีเลี้ยงฉลองเพื่อพระผู้เป็นเจ้า" ๑๐ ฟาโรห์กล่าวกับท่านทั้งสองว่า "ถ้าเรายอมให้เจ้าและพวกเด็กเล็กของเจ้าไป ก็ขอให้พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเจ้าเถิด ดูสิ พวกเจ้าคิดประสงค์ร้าย ๑๑ เอาอย่างนี้ ผู้ชายเท่านั้นที่จะไปนมัสการพระผู้เป็นเจ้า เพราะนั่นเป็นความต้องการของพวกเจ้า" แล้วท่านทั้งสองก็ถูกขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าฟาโรห์

๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงยื่นมือของเจ้าออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้ฝูงตั๊กแตนมาลงที่แผ่นดินอียิปต์ ให้มันกินพืชทุกต้นที่ลูกเห็บไม่ได้ทำลาย" ๑๓ โมเสสจึงยื่นไม้เท้าของตนออกไปเหนือแผ่นดินอียิปต์ แล้วพระผู้เป็นเจ้าให้ลมตะวันออกพัดมาบนแผ่นดินในวันนั้นตลอดทั้งวันและคืน พอรุ่งเช้าลมตะวันออกก็พัดพาเอาตั๊กแตนมา ๑๔ ฝูงตั๊กแตนบินมาลงทั่วดินแดนอียิปต์ มันปักหลักกันอยู่ทุกแห่งหนทุกซอกทุกมุมของอียิปต์อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน และจะไม่มีวันเป็นเช่นนี้อีกในอนาคต ๑๕ มันกระจายไปเกาะทั่วผิวแผ่นดินจนมืด มันกัดกินพืชที่ขึ้นอยู่ในแผ่นดิน ผลไม้บนต้นที่ลูกเห็บไม่ได้ทำลายไม่มีพืชไม้ใบเขียวชนิดใดหลงเหลืออยู่เลย ไม่มีต้นไม้หรือพืชใดๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ๑๖ ฟาโรห์จึงรีบเรียกโมเสสและอาโรนมาหาและกล่าวว่า "เราได้กระทำผิดบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า และต่อพวกเจ้าด้วย ๑๗ ฉะนั้นเราขอให้เจ้าอภัยบาปเราครั้งนี้อีกครั้งเดียว จงอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าให้เราหลุดพ้นจากความตายครั้งนี้เถิด" ๑๘ โมเสสจึงจากฟาโรห์ไป และไปอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าจึงให้ลมตะวันตกพัดแรงจนหอบเอาฝูงตั๊กแตนออกไปลงในทะเลแดง ไม่มีตั๊กแตนเหลืออยู่บนแผ่นดินอียิปต์แม้แต่สักตัวเดียว ๒๐ แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทำจิตใจของฟาโรห์ให้แข็งกระด้าง ท่านจึงไม่ยอมปล่อยให้ชาวอิสราเอลไป

ภัยพิบัติที่เก้า: ความมืด

๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงยื่นมือของเจ้าขึ้นสู่ฟ้า จะได้เกิดความมืดที่สัมผัสได้ทั่วแผ่นดินอียิปต์" ๒๒ โมเสสจึงยื่นมือขึ้นสู่ฟ้า เกิดความมืดครอบคลุมทั่วแผ่นดินอียิปต์เป็นเวลา 3 วัน ๒๓ ผู้คนไม่สามารถมองเห็นใครได้ และไม่ได้ไปมาหาสู่กันนานถึง 3 วัน ส่วนชาวอิสราเอลมีแสงสว่างในที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ ๒๔ ฟาโรห์จึงเรียกโมเสสมาพบและกล่าวว่า "ไปเถิด ไปนมัสการพระผู้เป็นเจ้า ลูกหลานของเจ้าจะไปกับเจ้าด้วยก็ได้ แต่ทิ้งฝูงแพะแกะ และโคของเจ้าไว้ที่นี่แหละ" ๒๕ แต่โมเสสตอบว่า "ท่านต้องให้พวกเรามีเครื่องสักการะและสัตว์ที่เผาเป็นของถวายด้วย เพื่อสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ๒๖ ฝูงปศุสัตว์ของเราต้องไปกับเราด้วย จะทิ้งไว้ที่นี่แม้แต่กีบหนึ่งก็ไม่ได้ เพราะเราต้องเลือกสัตว์จากฝูงที่เป็นของเราเพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา และเราไม่ทราบว่าจะต้องนมัสการพระผู้เป็นเจ้าด้วยอะไรจนกว่าเราจะถึงที่นั่นก่อน" ๒๗ แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทำจิตใจของฟาโรห์ให้แข็งกระด้าง และท่านจะไม่ยอมให้พวกเขาไป ๒๘ ฟาโรห์จึงพูดกับโมเสสว่า "ไปให้พ้นหน้าเรา เจ้าระวังตัวให้ดี อย่ามาให้เราเห็นหน้าอีก เพราะในวันที่เจ้ามาให้เห็นหน้าอีก เจ้าจะต้องตาย" ๒๙ โมเสสตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไม่โผล่หน้ามาให้ท่านเห็นอีกตามที่ท่านต้องการ"

๑๑

การเตือนถึงภัยพิบัติครั้งสุดท้าย

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "ยังมีภัยพิบัติอีกหนึ่งอย่างที่เราจะให้เกิดแก่ฟาโรห์
และประเทศอียิปต์ หลังจากนั้นแล้ว เขาจะยอมปล่อยให้เจ้าไป เมื่อถึงเวลาที่เขาปล่อย
ให้เจ้าไป เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปให้หมด ๒ จงกำชับทั้งชายและหญิงทุกคนให้ไปขอ
สิ่งที่ทำด้วยเงินและทองคำจากเพื่อนบ้านของตน" ๓ และพระผู้เป็นเจ้าทำให้ชาวอียิปต์มี
ความกรุณาต่อชาวอิสราเอล โมเสสเองก็เป็นที่นับหน้าถือตาในแผ่นดินอียิปต์ ในหมู่ข้าราช
บริพารและในสายตาของประชาชน

๔ โมเสสกล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "ประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไป
ท่ามกลางชาวอียิปต์ ๕ บุตรหัวปีทุกคนของอียิปต์จะถึงแก่ความตาย นับจากบุตรหัวปีของ
ฟาโรห์ผู้นั่งบนบัลลังก์ของเขา จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิงที่อยู่หลังโรงสีข้าว และลูก
สัตว์เลี้ยงตัวแรกทุกตัวด้วย ๖ จะมีเสียงร้องระงมไปทั่วแผ่นดินอียิปต์แบบไม่เคยมีมาก่อน
และจะไม่มีวันเกิดขึ้นอีก ๗ แต่สำหรับชาวอิสราเอลแล้ว สุนัขสักตัวก็จะไม่แยกเขี้ยวใส่
คนหรือสัตว์เลี้ยงของพวกเขา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้ากระทำต่อชาวอียิปต์และชาว
อิสราเอลต่างกัน" ๘ แล้วข้าราชบริพารของท่านจะลงมาหาข้าพเจ้าและก้มกราบพร้อมกับ
พูดว่า "ไปเถิด ทั้งตัวเจ้าและทุกคนที่จะตามเจ้าไปด้วย" และหลังจากนั้นข้าพเจ้าจะไป"
ครั้นแล้วโมเสสก็จากฟาโรห์ไปด้วยความเดือดดาล ๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "
ฟาโรห์จะไม่ฟังเจ้า เพื่อว่าสิ่งมหัศจรรย์ของเราจะได้เกิดทวีขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์"

๑๐ โมเสสและอาโรนแสดงสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้ต่อหน้าฟาโรห์ และพระผู้เป็นเจ้าก็เป็นผู้
ทำจิตใจของฟาโรห์ให้แข็งกระด้าง ท่านไม่ยอมให้ชาวอิสราเอลออกไปพ้นแผ่นดินอียิปต์

๑๒

วันปัสกาแรก

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนที่แผ่นดินอียิปต์ว่า ๒ "เดือนนี้เป็นเดือนแรก
เริ่มสำหรับพวกเจ้า คือเป็นเดือนแรกของปีสำหรับเจ้าทั้งหลาย* ๓ จงบอกชาวอิสราเอลทั้ง
มวลว่าวันที่สิบของเดือนนี้ ชายทุกคนที่เป็นหัวหน้าครอบครัวจะต้องเลือกเอาลูกแกะ 1 ตัว
สำหรับครอบครัวของตน ๔ และถ้าครอบครัวเล็กเกินไปที่จะใช้แกะทั้งตัว เขาต้องแบ่งรับ
ประทานกับเพื่อนบ้านใกล้เคียง โดยแบ่งกันตามจำนวนคนว่า แต่ละคนจะรับประทานมาก
น้อยแค่ไหน ๕ ลูกแกะของเจ้าจะต้องปราศจากตำหนิ ตัวผู้อายุ 1 ปี เจ้าจะเลือกจากฝูงแกะ
หรือฝูงแพะก็ได้ ๖ เจ้าจงดูแลมันไว้จนถึงวันที่สิบสี่ของเดือนนี้† แล้วชาวอิสราเอลทั้งมวล
จะต้องฆ่าลูกแกะของตนในเวลาพลบค่ำ

๗ และให้พวกเขาใช้เลือดทารอบวงกบประตูหน้าบ้านที่พวกเขาใช้เป็นที่รับประทาน
อาหารกัน ๘ ค่ำวันนั้น ให้เขารับประทานเนื้อสัตว์ย่างกับขนมปังไร้เชื้อและผักรสขม ๙ อย่า
รับประทานเนื้อดิบหรือเนื้อที่ต้มสุกด้วยน้ำ แต่ให้ย่างทั้งตัวรวมทั้งหัว ขาและเครื่องใน
ด้วย ๑๐ พวกเจ้าอย่าให้มีอะไรเหลือทิ้งไว้จนถึงรุ่งเช้า สิ่งใดที่เหลือไว้จนถึงเช้าจะต้องเผา
ให้หมด ๑๑ เวลาที่เจ้ารับประทานจงแต่งตัวสำหรับการเดินทางให้พร้อม โดยสวมรองเท้าไว้
ถือไม้เท้า และเจ้าควรรับประทานอย่างรีบเร่ง เพราะนี่เป็นเวลาปัสกา‡ของพระผู้เป็นเจ้า
๑๒ เพราะเราจะผ่านเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ในคืนเดียวกันนั้น เราจะสังหารบุตรหัวปีทุกคน
และลูกสัตว์เลี้ยงตัวแรกทุกตัวในแผ่นดินอียิปต์ เราจะลงโทษเทพเจ้าทั้งปวงของอียิปต์

---

* **๑๒๒** วันข้างขึ้น ตอนปลายเดือนมีนาคมหรือต้นเดือนเมษายน เรียกว่าเดือนอาบีบ ฉบับอพยพ 13:4 † **๑๒๖** คือคืนสุดท้ายของวันข้างขึ้น ‡ **๑๒๑๑** ปัสกา ความหมายคือ ผ่านเลยไป

เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ เลือดจะเป็นหมายสำคัญของพวกเจ้า เวลาเราเห็นเลือดติดบ้านที่
เจ้าอยู่ เราจะผ่านเลยไป โดยจะไม่มีภัยพิบัติเกิดแก่เจ้าในเวลาที่เรากำราบแผ่นดินอียิปต์
๑๔ วันนี้จะเป็นวันทีเจ้าควรรำลึก และฉลองเพื่อเป็นวาระเทศกาลแด่พระผู้เป็นเจ้าโดยทั่
วทุกชาติพันธุ์ของเจ้า เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์นี้ไปตลอดกาล ๑๕ จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ
ในระยะ 7 วัน วันแรกจงกำจัดเชื้อยีสต์ไม่ให้ตกค้างอยู่ในบ้านเจ้า เพราะถ้าใครรับประทาน
สิ่งที่มีเชื้อยีสต์ในระยะตั้งแต่วันแรกจนถึงวันทีเจ็ด คนนั้นจะถูกตัดขาดจากอิสราเอล ๑๖ ใน
วันแรกจงมีการประชุมอันบริสุทธิ์ และวันทีเจ็ดก็เช่นกัน อย่าทำงานใน 2 วันนั้น แต่เตรียม
ทำอาหารได้สำหรับทุกคนที่ต้องรับประทาน ๑๗ จงฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เพราะใน
วันนี้ เราได้นำเผ่าพันธุ์ของเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ ฉะนั้น เจ้าจงรักษาวันนี้ให้เป็นกฎ
เกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของเจ้าไปตลอดกาล ๑๘ เย็นวันทีสิบสี่ของเดือนแรกนี้ เจ้าจะต้องรับ
ประทานขนมปังไร้เชื้อจนถึงเย็นวันทียีสิบเอ็ดของเดือน ๑๙ อย่าให้มีเชื้อยีสต์หลงเหลืออยู่
ในบ้านพวกเจ้าตลอดระยะเวลา 7 วัน เพราะถ้าใครรับประทานสิ่งที่มีเชื้อยีสต์ คนนั้นจะถูก
ตัดขาดจากมวลชนชาวอิสราเอล ไม่ว่าเขาจะเป็นคนต่างด้าวหรือชาวอิสราเอลโดยกำเนิด
๒๐ อย่ารับประทานสิ่งใดที่มีเชื้อยีสต์ผสมอยู่ ทุกๆ บ้านต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อ
๒๑ ครั้นแล้ว โมเสสจึงเรียกบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมาและกล่าวว่า จง
เลือกลูกแกะเองตามขนาดครอบครัวของท่าน และฆ่าลูกแกะปัสกา ๒๒ ใช้ก้านหุสบจุ่มเลือด
ที่อยู่ในอ่าง และทาเลือดไว้ที่รอบวงกบประตู และอย่าให้ใครก้าวพ้นประตูบ้านไปจนกว่าจะ
รุ่งเช้า ๒๓ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะผ่านเข้ามาเพื่อสังหารชาวอียิปต์ เมื่อพระองค์เห็นเลือด
ที่รอบวงกบประตู พระผู้เป็นเจ้าจะผ่านเลยประตูนั้นไป และจะไม่ปล่อยให้ผู้สังหารเข้าไป
ในบ้านเพื่อสังหารท่าน ๒๔ จงฉลองพิธีที่ระบุไว้และถือเป็นกฎเกณฑ์ของท่านและลูกหลาน
ตลอดไป ๒๕ เมื่อท่านก้าวเข้าไปถึงดินแดนที่พระผู้เป็นเจ้าจะมอบให้ท่านดังที่พระองค์ได้
สัญญาไว้ ท่านจะต้องรักษาพิธีนี้ไว้ ๒๖ และยามที่ลูกหลานของท่านถามว่า พิธีนี้มีความ
หมายอย่างไรสำหรับท่าน ๒๗ จงบอกไปว่า เป็นการถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็น
เจ้าเนื่องในวันปัสกา เพราะที่อียิปต์พระองค์ได้ผ่านเลยบ้านของชาวอิสราเอลไป ขณะที่
พระองค์สังหารชาวอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของพวกเรา แล้วชาวอิสราเอลก็ก้ม
ศีรษะลงกราบนมัสการ
๒๘ ชาวอิสราเอลก็ไปปฏิบัติตามคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าที่ให้ไว้กับโมเสสและอาโรน

ภัยพิบัติที่สิบ: บุตรหัวปีตาย

๒๙ ในเวลาเที่ยงคืน พระผู้เป็นเจ้าพรากชีวิตบุตรหัวปีของชาวอียิปต์ทุกคนทั่วทั้งแผ่น
ดิน นับจากบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้นั่งบนบัลลังก์จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิ
นรวมถึงลูกสัตว์เลี้ยงตัวแรกทุกตัวด้วย ๓๐ ในคืนนั้นฟาโรห์ ข้าราชบริพารทั้งหลายของ
ท่าน และชาวอียิปต์ทุกคนตื่นขึ้น มีเสียงร้องระงมสนั่นทั่วแผ่นดินอียิปต์ เพราะไม่มีบ้านใด
ที่ปราศจากคนตาย ๓๑ ท่านจึงเรียกตัวโมเสสและอาโรนมาพบในคืนนั้นและกล่าวว่า ไป
ได้แล้ว จงไปให้พ้นจากประชาชนของเรา ทั้งพวกเจ้าและชาวอิสราเอล ไปนมัสการพระผู้
เป็นเจ้าตามที่เจ้าพูดไว้ ๓๒ แล้วก็พาฝูงแพะแกะ และโคของเจ้าไปตามที่เคยพูดไว้ ไปให้
พ้นๆ แล้วพวกเจ้าก็จงให้พรเราด้วย

การอพยพ

๓๓ ชาวอียิปต์สนับสนุนให้ผู้คนเร่งออกไปจากแผ่นดินโดยเร็ว พวกเขาพูดกันว่า ถ้า
หากท่านไม่ไป พวกเราก็จะต้องตายกันหมด ๓๔ ดังนั้นพวกเขาจึงเอาแป้งขนมปังใส่ไว้ใน
ภาชนะโดยไม่ได้ผสมเชื้อยีสต์ให้แป้งฟู แล้วห่อด้วยเสื้อคลุมแบกไว้บนบ่า ๓๕ ชาวอิสราเอล
ก็ได้ทำตามที่โมเสสสั่งพวกเขาไว้ คือพวกเขาได้ขอสิ่งที่ทำด้วยเงินและทองคำ และเสื้อผ้า

จากชาวอียิปต์ ๓๖ และพระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้ผู้คนของพระองค์เป็นที่พอใจของชาวอียิปต์
และพวกเขาก็ได้ให้สิ่งที่ชาวอิสราเอลขอ นี่เป็นวิธีที่ชาวอิสราเอลริบเอาความมั่งคั่งของชาว
อียิปต์ไป
๓๗ ชาวอิสราเอลเดินทางจากเมืองราเมเสสไปถึงเมืองสุคคท นอกจากผู้หญิงและเด็ก
แล้ว ก็มีชายฉกรรจ์ประมาณ 600,000 คน ๓๘ มีคนชาติอื่นจำนวนมากที่เดินทางขึ้นไปกับ
พวกเขา และมีฝูงปศุสัตว์ขนาดใหญ่ ฝูงแพะแกะ และโคอีกมากมาย ๓๙ เขาเหล่านั้นใช้แป้ง
ไร้เชื้อที่นำออกมาจากอียิปต์มาอบเป็นขนมปัง เพราะถูกขับไล่ออกจากอียิปต์ทันควัน พวก
เขาไม่มีเวลาเตรียมอาหารให้พร้อม
๔๐ ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ในอียิปต์อย่างคนต่างด้าวเป็นเวลา 430 ปี ๔๑ ในวันสุดท้ายของ
ปีที่สี่ร้อยสามสิบ เผ่าพันธุ์ของพระผู้เป็นเจ้าได้ไปพ้นจากแผ่นดินอียิปต์ ๔๒ คืนนั้นเป็นคืนที่
พระผู้เป็นเจ้าคอยปกป้องดูแล เพื่อพาพวกเขาออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ ดังนั้นเวลาค่ำวัน
นี้ของทุกปีชาวอิสราเอลจึงถือรักษาไว้ไปจนถึงทุกชั่วอายุคนเพื่อเป็นเกียรติแด่พระผู้เป็น
เจ้า

ข้อจำกัดของเทศกาลปัสกา

๔๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า □กฎเทศกาลปัสกาเป็นดังนี้คือ อย่าให้
ชนชาติอื่นร่วมรับประทานในพิธีปัสกา ๔๔ แต่ทาสทุกคนที่เจ้าซื้อมาได้ด้วยเงินสามารถ
รับประทานได้ต่อเมื่อเขาได้เข้าสุหนัตแล้ว ๔๕ ผู้มาเยือนชั่วคราวหรือคนรับจ้างก็อย่าให้รับ
ประทานด้วย ๔๖ จะต้องรับประทานในบ้าน อย่านำเอาเนื้อออกไปนอกบ้าน อย่าหักกระดูก
สักชิ้นเดียว§ ๔๗ ชาวอิสราเอลทั้งมวลจะถือรักษากฎนี้ไว้ ๔๘ เวลาชาวต่างด้าวมาอาศัยอยู่
กับเจ้าและอยากจะฉลองปัสกาให้เกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้า ก็ให้ชายทุกคนของพวกเขาเข้า
สุหนัตก่อน แล้วจึงจะเข้าใกล้และร่วมพิธีด้วยได้ และเขาจะเป็นเหมือนกับทุกคนที่เป็นชาว
อิสราเอลแต่กำเนิด ส่วนคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตก็อย่าให้รับประทาน ๔๙ กฎเกณฑ์เดียวกันนี้
ใช้สำหรับคนที่เป็นชาวอิสราเอลโดยกำเนิดและชาวต่างด้าวที่อพยพมาอาศัยอยู่ท่ามกลาง
พวกเจ้า□
๕๐ ชาวอิสราเอลทุกคนจึงทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าสั่งไว้กับโมเสสและอาโรน ๕๑ และในวัน
เดียวกันนั้นเอง พระผู้เป็นเจ้านำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์โดยแยกกองเหมือน
กองทัพตามเผ่าพันธุ์

๑๓

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ □จงถวายบุตรชายคนแรกทุกคนให้แก่เรา ทุกชีวิต
แรกในครรภ์ในหมู่ชนชาวอิสราเอลเป็นของเรา ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ก็ตาม□

เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ

๓ โมเสสกล่าวแก่ประชาชนว่า □จงรำลึกถึงวันนี้ วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ จาก
เรือนแห่งความเป็นทาส เพราะพระผู้เป็นเจ้านำพวกท่านออกมาจากที่นั่นด้วยอานุภาพ
อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ อย่ารับประทานขนมปังที่มีเชื้อยีสต์ ๔ วันนี้ท่านทั้งหลายออกไป
ในเดือนอาบีบ ๕ เมื่อพระผู้เป็นเจ้านำพวกท่านเข้าไปในดินแดนของชาวคานาอัน ชาว
ฮิต ชาวอาโมร์ ชาวฮีว และชาวเยบุส ซึ่งพระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษว่าจะยกให้แก่
ท่าน เป็นดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง ท่านควรรักษาพิธีนี้ในเดือนนี้ ๖ ท่านควรรับ
ประทานขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลา 7 วัน และในวันที่เจ็ดต้องมีพิธีเลี้ยงฉลองเพื่อพระผู้เป็น
เจ้า ๗ จะต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลา 7 วัน อย่ามีเชื้อยีสต์เก็บไว้ในอาณาเขต
ใดๆ ที่เป็นของท่าน ๘ และท่านจะต้องบอกบุตรของท่านในวันนั้นว่า □เป็นเพราะสิ่งที่พระ

---

§ **๑๒□๔๖** ยอห์น 19:31-33

ผู้เป็นเจ้ากระทำเพื่อเราตอนออกมาจากอียิปต์ ๙ การรักษาพิธีจะเป็นดั่งเครื่องหมายติดที่มือของท่าน และเป็นเครื่องเตือนใจที่หน้าผากเพื่อว่าพวกท่านจะได้พูดถึงและเรียนรู้กฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้นำพวกท่านออกจากอียิปต์ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ๑๐ ฉะนั้นท่านควรรักษากฎเทศกาลนี้ไว้ตามเวลาที่กำหนดทุกๆ ปี

การถวายบุตรหัวปี

๑๑ เมื่อพระผู้เป็นเจ้านำพวกท่านสู่ดินแดนของชาวคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ปฏิญาณกับท่านและบรรพบุรุษของท่าน และจะมอบให้แก่ท่าน ๑๒ ท่านต้องถวายทุกชีวิตแรกในครรภ์แด่พระผู้เป็นเจ้า สัตว์เลี้ยงตัวผู้ตัวแรกทุกตัวจะต้องเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ ท่านจะต้องไถ่ลาตัวผู้ตัวแรกทุกตัวด้วยลูกแกะ ถ้าท่านไม่ต้องการไถ่ลูกลา ท่านจะต้องหักคอมันเสีย ท่านต้องไถ่บุตรชายคนแรกของท่านทุกคน ๑๔ จะถึงเวลาเมื่อบุตรชายของท่านถามว่า “ทำไมท่านจึงทำอย่างนี้” จงตอบว่า “พระผู้เป็นเจ้านำพวกเราออกจากอียิปต์และจากเรือนแห่งความเป็นทาสด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ๑๕ เมื่อฟาโรห์ดื้อรั้นไม่ยอมปล่อยให้พวกเราไป พระผู้เป็นเจ้าสังหารบุตรชายหัวปีทุกคนในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งบุตรชายหัวปีของมนุษย์และลูกสัตว์เลี้ยงตัวผู้ตัวแรก ฉะนั้นเราจึงถวายทุกชีวิตแรกในครรภ์เป็นเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า แต่เราไถ่บุตรชายคนแรกทุกคนของเรา” ๑๖ การกระทำเช่นนี้เป็นดั่งเครื่องหมายประทับที่มือหรือที่หน้าผากของท่าน เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้นำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์”

เมฆและเพลิงไฟขนาดมหึมา

๑๗ เมื่อฟาโรห์ปล่อยประชาชนไป พระเจ้าไม่ได้นำพวกเขาผ่านไปทางดินแดนของชาวฟีลิสเตียแม้จะเป็นระยะทางที่สั้นกว่า เพราะพระเจ้ากล่าวว่า “เกรงว่าพวกเขาจะเปลี่ยนใจเมื่อเห็นว่าจะต้องต่อสู้และจะหันกลับไปยังอียิปต์” ๑๘ แต่พระเจ้านำเขาอ้อมไปในแถบถิ่นทุรกันดารทางไปทะเลแดง และชาวอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินอียิปต์พร้อมที่จะสู้รบ ๑๙ โมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟได้ให้บรรดาลูกหลานของอิสราเอลสาบานด้วยความจริงใจว่า “พระเจ้าจะมาเยี่ยมเยียนพวกเจ้า และเจ้าจะต้องนำเอากระดูกของเราติดตัวพวกเจ้าไปจากที่นี่”* ๒๐ พวกเขาออกไปจากเมืองสุคคท และตั้งค่ายอยู่ที่เอธามติดกับถิ่นทุรกันดาร ๒๑ พระผู้เป็นเจ้าออกนำทางล่วงหน้าพวกเขาในตอนกลางวันในรูปลักษณ์ของเมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลัก และในตอนกลางคืนในรูปลักษณ์ของเพลิงไฟขนาดมหึมาดั่งเสาหลักเพื่อส่องความสว่างให้แก่พวกเขาเพื่อให้เดินทางได้ตลอดทั้งวันและคืน ๒๒ เมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลักในตอนกลางวัน และเพลิงไฟขนาดมหึมาดั่งเสาหลักในตอนกลางคืนนำทางพวกเขาไปตลอดเวลา

๑๔

ข้ามทะเลแดง

๑ ครั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ “จงบอกชาวอิสราเอลให้ย้อนกลับไปตั้งค่ายอยู่บริเวณหน้าปีหะหิโรธซึ่งอยู่ระหว่างมิกดลกับทะเล ตรงข้ามบาอัลเซโฟน จงตั้งค่ายที่ริมฝั่งทะเล ๓ ฟาโรห์จะพูดถึงชาวอิสราเอลว่า ‘พวกเขายังคงวนเวียนอยู่ในแผ่นดินด้วยความสับสน เหมือนถูกกักไว้ในถิ่นทุรกันดาร’ ๔ เราจะทำจิตใจของฟาโรห์ให้แข็งกระด้างและเขาจะไล่ตามคนเหล่านั้นไป จากนั้นเราจะได้รับเกียรติที่มีชัยชนะเหนือฟาโรห์และกองทัพของเขา และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า” ชาวอิสราเอลจึงกระทำตามนั้น

---

* **๑๓๑๙** ปฐมกาล 50:25

๕ เมื่อกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ทราบว่าประชาชนหนีไปแล้ว จิตใจของฟาโรห์และบรรดาข้าราชบริพารที่มีต่อประชาชนก็เปลี่ยนไป และพวกเขาพูดว่า “นี่เราทำอะไรลงไป ถึงได้ปล่อยให้ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นทาสของพวกเราเป็นอิสระ” ๖ ท่านจึงเตรียมคนและรถศึกไปกับท่าน ๗ ท่านเลือกรถศึก 600 คันที่ดีที่สุด อีกทั้งรถศึกอื่นๆ ของอียิปต์โดยมีผู้บังคับการประจำรถแต่ละคัน ๘ พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทำจิตใจของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ให้แข็งกระด้าง ท่านไล่ตามชาวอิสราเอลซึ่งกำลังเดินทางไปอย่างมีชัย ๙ กองทัพของชาวอียิปต์พร้อมกับม้า รถศึก และทหารม้าไล่ตามพวกเขาไปจนทันชาวอิสราเอลซึ่งตั้งค่ายอยู่ที่ชายฝั่งทะเลใกล้ปีหะหิโรธที่อยู่ตรงข้ามบาอัลเซโฟน

๑๐ เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชาวอิสราเอลเงยหน้าขึ้น ดูเถิด ชาวอียิปต์กำลังไล่ตามพวกเขามา ชาวอิสราเอลตกใจมากจึงร้องขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยเหลือ ๑๑ พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “นี่เป็นเพราะหลุมฝังศพในอียิปต์มีไม่พอหรือไง ท่านจึงพาพวกเราไปตายกันในถิ่นทุรกันดาร ท่านพาพวกเราออกไปจากอียิปต์เพื่ออะไรกัน ๑๒ เราบอกท่านตอนอยู่ที่อียิปต์ไม่ใช่หรือว่า อย่ามายุ่งกับพวกเรา ปล่อยให้เรารับใช้ชาวอียิปต์ เพราะให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์ก็ยังจะดีกว่าให้เราไปตายกันในถิ่นทุรกันดาร” ๑๓ โมเสสตอบประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย ท่านมั่นใจได้ แล้วท่านจะเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าจะช่วยให้ท่านรอดพ้นในวันนี้ ท่านจะไม่มีวันเห็นชาวอียิปต์พวกนี้อีกต่อไป ๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นผู้ต่อสู้ให้ท่าน เพียงแต่ท่านสงบนิ่งเอาไว้”

๑๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “ทำไมเจ้าจึงร้องหาเรา จงบอกชาวอิสราเอลให้มุ่งหน้าต่อไป ๑๖ จงยกไม้เท้าของเจ้าขึ้น ยื่นมือเจ้าออกไปสู่ทะเลและแหวกทะเลออก ชาวอิสราเอลก็จะเดินผ่านทะเลไปบนพื้นที่แห้งได้ ๑๗ แล้วเราจะทำจิตใจของชาวอียิปต์ให้แข็งกระด้าง พวกเขาจะได้ตามลงไป แล้วเราจะมีชัยชนะเหนือฟาโรห์และกองทัพของเขา รถศึกและทหารม้าของเขา แล้วเราจะได้รับเกียรติ ๑๘ และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราได้รับเกียรติที่ได้มาจากชัยชนะเหนือฟาโรห์ รถศึก และทหารม้าของเขา”

๑๙ แล้วทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่นำหน้าค่ายอิสราเอลก็ย้ายไปอยู่ข้างหลัง เมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลักก็ย้ายจากเบื้องหน้าพวกเขาไปอยู่ข้างหลังพวกเขา ๒๐ คืออยู่ระหว่างค่ายของอียิปต์และค่ายของชาวอิสราเอล เป็นเมฆให้ความมืดที่ด้านหนึ่งและส่องให้อีกด้านหนึ่งสว่าง ทำให้ทั้ง 2 ค่ายไม่สามารถเข้าใกล้กันตลอดคืน

๒๑ แล้วโมเสสก็ยื่นมือออกไปที่ทะเล ตลอดทั้งคืนพระผู้เป็นเจ้าทำให้ลมตะวันออกพัดกระหน่ำอย่างแรงและดันน้ำในทะเล ทำให้ใจกลางทะเลกลายเป็นแผ่นดินแห้ง คือน้ำได้แหวกออกจากกัน ๒๒ แล้วชาวอิสราเอลก็เดินบนดินแห้งที่ท่ามกลางทะเล ทั้ง 2 ฟากเป็นดั่งกำแพงน้ำให้พวกเขา ๒๓ ชาวอียิปต์ไล่ตามไปจนถึงใจกลางทะเล ทั้งม้าของฟาโรห์ รถศึกและทหารม้าของท่านด้วย ๒๔ ก่อนฟ้าสาง พระผู้เป็นเจ้าในรูปลักษณ์ของเพลิงและเมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลักได้ปรากฏเหนือค่ายของชาวอียิปต์ซึ่งทำให้พวกเขาว้าวุ่นชุลมุน ๒๕ พระองค์ทำให้ล้อรถศึกติดขัดหมุนลำบาก ชาวอียิปต์พูดว่า “หนีไปให้ไกลจากพวกอิสราเอลกันเถิด เพราะพระผู้เป็นเจ้ากำลังช่วยพวกเขาต่อสู้กับชาวอียิปต์”

๒๖ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “คราวนี้เจ้าจงยื่นมือออกไปสู่ทะเล น้ำจะได้ไหลกลับมาท่วมชาวอียิปต์ ท่วมรถศึกและทหารม้าของพวกเขา” ๒๗ โมเสสจึงยื่นมือออกไปสู่ทะเล และน้ำก็ไหลกลับมาสู่ระดับเดิมเมื่อรุ่งอรุณ ชาวอียิปต์พยายามวิ่งหนีให้พ้นน้ำ พระผู้เป็นเจ้าทำให้ชาวอียิปต์ถูกซัดจมลงทะเล ๒๘ น้ำไหลกลับมาท่วมรถศึก ทหารม้าและกองทัพของฟาโรห์ที่ไล่ตามชาวอิสราเอลลงไปในทะเล จึงไม่มีใครรอดตายสักคนเดียว ๒๙ ขณะที่ชาวอิสราเอลได้เดินบนพื้นดินแห้งของทะเล ทั้ง 2 ฟากเป็นดั่งกำแพงน้ำให้พวกเขา

๓๐ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และ
อิสราเอลก็ได้เห็นชาวอียิปต์ตายเกลื่อนกลาดอยู่ที่ริมฝั่งทะเล ๓๑ อิสราเอลได้เห็นอานุภาพ
อันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้าที่สำแดงต่อชาวอียิปต์ ต่างก็เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า และพวก
เขาก็เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า และในโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

๑๕

บทเพลงของโมเสส

๑ โมเสสและชาวอิสราเอลจึงร้องเพลงบทนี้ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าว่า
□ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์มีชัยชนะอันยิ่งใหญ่
พระองค์ได้โยนทั้งม้า
และสารถีลงสู่ทะเลแล้ว

๒ พระผู้เป็นเจ้ามาเป็นพละกำลังและอานุภาพ*ของข้าพเจ้า
พระองค์มาเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
พระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์
๓ พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทำศึกสงคราม
พระนามของพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้า†
๔ พระองค์ได้โยนรถศึก
และกองทัพของฟาโรห์สู่ทะเล
เหล่าผู้บังคับการรถศึกที่ดีที่สุดของ
ฟาโรห์จมลงในทะเลแดงแล้ว
๕ น้ำท่วมพวกเขาจนมิดหัว
พวกเขาจมดิ่งลึกลงดั่งก้อนหิน
๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า มือขวาของ
พระองค์มีอานุภาพยิ่งนัก
โอ พระผู้เป็นเจ้า มือขวาของพระองค์
ทำให้ศัตรูพินาศย่อยยับ

๗ ด้วยความยิ่งใหญ่อนันต์ของพระองค์
พระองค์ทำลายผู้ที่ขัดขวางพระองค์
พระองค์ปลดปล่อยความโกรธกริ้วของพระองค์
ไปเผาผลาญพวกเขาราวกับเผาฟาง
๘ ลมปราณจากความกริ้วของพระองค์
ทำให้น้ำไหลไปรวมตัวกัน
กระแสน้ำรวมกันเอ่อสูงขึ้น
ห้วงน้ำลึกตั้งตรงขึ้น ณ ใจกลางทะเล
๙ ศัตรูพูดว่า □เราจะไล่ตาม
แล้วเราจะจับตัวพวกเขาได้
เราจะแบ่งปันของที่ริบมาได้
เราจะยึดมาจนกว่าจะหนำใจ
เราจะชักดาบออก

---

* **๑๕□๒** มีอีกความหมายคือ เพลง † **๑๕□๓** คำในภาษาฮีบรูออกเสียงว่า ยาห์เวห์ ซึ่งบัณฑิตบางท่านเข้าใจว่าเป็นคำที่มีรากศัพท์ของคำว่า □เราเป็น□

เราจะทำลายพวกเขาจนราบคาบ
๑๐ แล้วพระองค์ได้บันดาลให้ลมพัด
น้ำทะเลท่วมพวกเขา
พวกเขาเป็นดั่งตะกั่วที่จมดิ่งลง
ในกระแสน้ำอันแรงกล้า
๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า มีเทพเจ้าใดบ้าง
ที่เป็นเหมือนพระองค์
ใครเป็นเหมือนพระองค์ได้บ้าง
พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ยิ่ง
พระองค์กระทำการอันวิเศษสุด
และสำแดงสิ่งอัศจรรย์

๑๒ เมื่อพระองค์ยื่นมือขวาของพระองค์ออก
แผ่นดินก็กลืนพวกเขา
๑๓ ด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์
พระองค์ได้นำคนที่พระองค์ไถ่ให้รอดจากศัตรู
พระองค์นำทางพวกเขาไปยังที่พำนักอันบริสุทธิ์ของพระองค์
ด้วยพละกำลังของพระองค์
๑๔ บรรดาชนชาติได้ยินแล้วก็ครั่นคร้าม
ความหวาดหวั่นคนงำคนที่อาศัยอยู่ในฟีลิสเตีย
๑๕ บรรดาต้นตระกูลของเอโดมตกใจกลัว
บรรดาผู้นำของโมอับสั่นสะท้าน
คนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในคานาอันก็ระทดท้อ
๑๖ พวกเขารู้สึกกลัวและหวาดหวั่น
เพราะพลานุภาพของพระองค์
เขานิ่งไม่ไหวติงราวกับหิน
จนกระทั่งผู้คนของพระองค์เดินผ่านไป โอ พระผู้เป็นเจ้า
จนกระทั่งชนชาติที่พระองค์ได้ไถ่ไว้เดินผ่านไป
๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะพาพวกเขาเข้าไป
เพื่อให้ตั้งหลักแหล่งอยู่บนภูเขาของพระองค์
ที่ซึ่งพระองค์เลือกเป็นทีสถิตอยู่ของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้า ในที่พำนักซึ่งพระองค์สร้างขึ้น

๑๘ พระผู้เป็นเจ้าจะครองบัลลังก์ตลอดกาล
๑๙ เมื่อม้าของฟาโรห์พร้อมกับรถศึกและทหารม้าลงไปในทะเล พระผู้เป็นเจ้าปล่อยให้
น้ำในทะเลไหลกลับท่วมพวกเขา ในขณะที่ชาวอิสราเอลเดินบนดินแห้งซึ่งอยู่กลางทะเลได้
๒๐ แล้วพี่สาวของอาโรนคือมิเรียมผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ก็หยิบรำมะนา และผู้หญิงทุก
คนตามหลังเธอไปพร้อมกับรำมะนาเพื่อร่ายรำ ๒๑ มิเรียมร้องเพลงให้พวกเขาฟังดังนี้
จงร้องเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์มีชัยชนะอันยิ่งใหญ่
พระองค์ได้โยนทั้งม้าและสารถี
ลงสู่ทะเลแล้ว

น้ำขมที่มาราห์

๒๒ ครั้นแล้วโมเสสก็นำชาวอิสราเอลจากทะเลแดง เข้าสู่ถิ่นทุรกันดารชูร์ เป็นเวลา 3 วัน
ที่พวกเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้น และไม่สามารถหาน้ำได้เลย ๒๓ เมื่อมาถึงบริเวณที่เรียก
ว่ามาราห์ น้ำที่มีอยู่ก็ไม่สามารถดื่มได้เพราะมีรสขม จึงได้ชื่อว่า มาราห์‡ ๒๔ ผู้คนจึงพากัน
บ่นไม่พอใจต่อว่าโมเสสว่า “พวกเราจะดื่มอะไรได้” ๒๕ โมเสสจึงวอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าจึงให้ท่านเห็นไม้ท่อนหนึ่ง เมื่อท่านโยนมันลงไปในน้ำ ก็ดื่มน้ำนั้นได้

พระผู้เป็นเจ้าตั้งกฎเกณฑ์และคำสั่ง แล้วพระองค์ก็ทดสอบพวกเขาที่นั่น ๒๖ พระองค์
กล่าวว่า “ถ้าพวกเจ้าเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า และประพฤติตามสิ่งที่ถูกที่ควร
ตามสายตาของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งปวงของพระองค์ไว้ เราจะ
ไม่ทำให้พวกเจ้าเป็นโรคต่างๆ เหมือนที่เราทำกับชาวอียิปต์ เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้
รักษาโรคของเจ้า”

๒๗ พวกเขามาถึงเอลิมอันเป็นสถานที่ที่มีบ่อน้ำพุ 12 บ่อและต้นอินทผลัม 70 ต้น จึงตั้ง
ค่ายอยู่ใกล้น้ำพุที่นั่น

๑๖

มานาและนกกระทา

๑ บุตรของชาวอิสราเอลทั้งมวลเดินทางต่อไปจากเอลิม และเมื่อถึงวันที่สิบห้าของเดือน
ที่สอง คือนับตั้งแต่เวลาที่พวกเขาไปจากอียิปต์ พวกเขาก็ได้มาถึงถิ่นทุรกันดารสีนซึ่งอยู่
ระหว่างเอลิมและซีนาย ๒ ชาวอิสราเอลทั้งมวลก็บ่นไม่พอใจต่อว่าโมเสสและอาโรนในถิ่น
ทุรกันดาร ๓ และพูดขึ้นว่า “ถ้าแม้ว่าพวกเราจะตายด้วยฝีมือของพระผู้เป็นเจ้าที่อียิปต์
เราก็ยังจะได้นั่งรับประทานเนื้อสัตว์กับขนมปังจนอิ่มหนำ แต่ท่านกลับพาพวกเราออกมา
อดอยากจนตายในถิ่นทุรกันดารแห่งนี้”

๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “ดูเถิด เราจะโปรยขนมปังลงมาจากฟ้าดั่งเม็ดฝน
ให้พวกเจ้า และให้ผู้คนสามารถออกไปเก็บได้จนกว่าจะเพียงพอในแต่ละวัน ก็เพราะเรา
จะทดสอบพวกเขาดูว่าจะปฏิบัติตามกฎบัญญัติของเราหรือไม่ ๕ ในวันที่หก ให้เขาเก็บ
และเตรียมอาหารมากกว่าวันอื่นๆ เป็นสองเท่า” ๖ ดังนั้น โมเสสและอาโรนจึงบอกชาว
อิสราเอลทั้งปวงว่า “ตอนเย็นพวกท่านจะรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ที่นำท่านออกมาจาก
แผ่นดินอียิปต์ ๗ และรุ่งเช้าท่านจะเห็นพระสง่าราศีของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ได้
ยินท่านบ่นไม่พอใจต่อว่าพระผู้เป็นเจ้า เราทั้งสองเป็นใครหรือ ท่านจึงได้บ่นต่อว่าเรา”
๘ โมเสสพูดต่ออีกว่า “การที่พระผู้เป็นเจ้าให้เนื้อสัตว์แก่พวกท่านรับประทานในเวลาเย็น
และขนมปังในเวลาเช้าจนอิ่มหนำ ก็เป็นเพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ยินท่านบ่นไม่พอใจต่อว่า
พระองค์ เราทั้งสองเป็นใครหรือ เวลาท่านบ่นไม่พอใจก็มิใช่เป็นการต่อว่าเรา แต่เป็นการ
ต่อว่าพระผู้เป็นเจ้า”

๙ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “บอกบุตรของชาวอิสราเอลทั้งมวลว่า ‘จงมาอยู่ ณ เบื้อง
หน้าพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ได้ยินท่านบ่นไม่พอใจแล้ว’ ” ๑๐ และขณะที่อาโรนกำ
ลังพูดอยู่กับชาวอิสราเอลทั้งมวล พวกเขามองไปทางถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด พระสง่าราศี
ของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏอยู่ในเมฆ ๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๒ “เราได้ยินชาว
อิสราเอลบ่นไม่พอใจ จงบอกพวกเขาว่า ‘ในเวลาโพล้เพล้พวกเจ้าจะรับประทานเนื้อสัตว์
และเวลาเช้าเจ้าจะรับประทานอาหารจนอิ่ม แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเจ้า’ ”

๑๓ ครั้นพอตกเย็นจะมีนกกระทาบินลงมาอยู่เต็มค่าย และในยามเช้าน้ำค้างก็จะตกอยู่
รายรอบค่าย ๑๔ เมื่อน้ำค้างแห้งเหือดไปแล้วก็มีเกล็ดบางๆ ละเอียดราวกับน้ำค้างแข็งเกาะ

‡ **๑๕๒๓** มาราห์คือ ความขม ในภาษาฮีบรู

อยู่บนพื้นดินทั่วถิ่นทุรกันดาร ๑๕ เมื่อชาวอิสราเอลเห็นก็พากันถามไถ่ว่า “นี่อะไร” เหตุเพราะไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร โมเสสจึงบอกพวกเขาว่า “เป็นอาหารเกล็ดที่พระผู้เป็นเจ้าให้พวกท่านรับประทาน ๑๖ พระผู้เป็นเจ้าสั่งไว้ว่า ‘ทุกคนจงเก็บอาหารเกล็ดนี้ไว้ให้พอที่พวกเจ้าจะรับประทาน คือประมาณคนละ 1 โอเมอร์*และเก็บได้ตามจำนวนคนในกระโจมของตน’ ” ๑๗ ชาวอิสราเอลทำตามคำนั้น บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย ๑๘ แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตวงแล้ว คนที่เก็บสะสมมากไม่ได้มีเหลือเฟือ และคนที่เก็บสะสมเพียงเล็กน้อยก็ไม่ขัดสน แต่ละคนเก็บได้พอเพียงเท่าที่ตนจะรับประทาน ๑๙ แล้วโมเสสพูดกับพวกเขาว่า “อย่าให้ใครมีอาหารเกล็ดเหลือไว้จนรุ่งเช้า” ๒๐ แต่พวกเขาไม่ฟังโมเสส บางคนเก็บไว้จนรุ่งเช้า จึงเกิดหนอนขึ้นและส่งกลิ่นเหม็น โมเสสจึงโกรธพวกเขา ๒๑ ทุกเช้าแต่ละคนเก็บอาหารเกล็ดมากเท่าที่ตนจะรับประทานได้ แต่เมื่อแดดร้อนจัด อาหารเกล็ดก็ละลาย

๒๒ ในวันที่หกพวกเขาเก็บอาหารเกล็ดมากเป็นสองเท่า คือคนละ 2 โอเมอร์ แล้วบรรดาหัวหน้าของมวลชนมารายงานแก่โมเสส ๒๓ ท่านบอกพวกเขาว่า “พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาว่า ‘พรุ่งนี้เป็นวันหยุดพักที่แท้จริง เป็นวันสะบาโตที่บริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า อะไรที่ท่านจะอบหรือต้มก็แล้วแต่ ท่านควรเก็บสิ่งที่เหลือไว้จนถึงเช้า’ ” ๒๔ พวกเขาจึงเก็บอาหารเกล็ดไว้จนถึงเช้า ตามที่โมเสสสั่ง อาหารเกล็ดไม่มีกลิ่นเหม็นและไม่ขึ้นหนอน ๒๕ โมเสสกล่าวว่า “วันนี้รับประทานอาหารเกล็ดที่เหลือเก็บไว้ เพราะเป็นวันสะบาโตสำหรับพระผู้เป็นเจ้า วันนี้ในทุ่งนาจะไม่มีอาหารเกล็ดให้พวกท่านหาอีก ๒๖ ฉะนั้นท่านสามารถเก็บอาหารเกล็ดได้ 6 วัน ส่วนวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีอาหารเกล็ดให้เก็บ”

๒๗ ในวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บอาหารอีก แต่ก็ไม่พบ ๒๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “พวกเจ้าจะยังไม่ปฏิบัติตามคำบัญญัติและกฎบัญญัติของเราไปอีกนานแค่ไหน ๒๙ จงใส่ใจว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ให้วันสะบาโตแก่เจ้า ฉะนั้นในวันที่หก พระองค์ให้อาหารเกล็ดแก่เจ้าพอสำหรับ 2 วัน ทุกคนในพวกเจ้าจงอยู่กับที่ของตนเอง อย่าให้ใครออกไปจากที่ของตนในวันที่เจ็ด” ๓๐ ดังนั้นผู้คนจึงพักผ่อนในวันที่เจ็ด

๓๑ ชาวอิสราเอลเรียกชื่ออาหารเกล็ดว่า มานา† ซึ่งมีลักษณะเหมือนเมล็ดผักชีสีขาว รสเหมือนอาหารเกล็ดกรอบผสมน้ำผึ้ง ๓๒ โมเสสพูดว่า “พระผู้เป็นเจ้าสั่งไว้ว่า ‘จงเก็บมานาไว้ 1 โอเมอร์สำหรับทุกชาติพันธุ์ของเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รู้จักอาหารเกล็ดที่เราให้พวกเจ้ารับประทานในถิ่นทุรกันดาร ในช่วงเวลาที่เราพาเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’ ” ๓๓ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “เอาภาชนะมาใส่มานา 1 โอเมอร์ แล้ววางไว้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเก็บไว้ให้ทุกชาติพันธุ์ของพวกท่าน” ๓๔ อาโรนวางมานาไว้ที่หน้าหีบพันธสัญญาเพื่อเก็บไว้ตามคำพระผู้เป็นเจ้าที่สั่งไว้กับโมเสส ๓๕ ชาวอิสราเอลรับประทานมานาเป็นเวลา 40 ปี จนกระทั่งเคลื่อนย้ายมาถึงดินแดนที่จะตั้งรกรากอยู่ได้ พวกเขารับประทานมานาจนเดินทางมาถึงชายแดนของดินแดนคานาอัน ๓๖ (1 โอเมอร์ เท่ากับ หนึ่งส่วนสิบเอฟาห์)

๑๗

น้ำจากก้อนหิน

๑ ชาวอิสราเอลทั้งมวลโยกย้ายไปจากถิ่นทุรกันดารสีน และเคลื่อนย้ายไปเรื่อยๆ ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม แต่เนื่องจากที่นั่นไม่มีน้ำให้ดื่ม ๒ ผู้คนจึงโต้แย้งโมเสสว่า “หาน้ำให้พวกเราดื่มสิ” โมเสสพูดว่า “ทำไมพวกท่านจึงก้าวร้าวต่อว่าเรา ทำไมท่านจึงลองดีกับพระผู้เป็นเจ้า” ๓ แต่ผู้คนที่กำลังกระหายน้ำในที่นั้นพากันร้องบ่นไม่พอใจต่อว่าโมเสสว่า “ทำไมท่านจึงพาพวกเราขึ้นมาจากอียิปต์ หวังจะฆ่าเราพร้อมกับลูกหลานและฝูงปศุสัตว์ด้วยการให้อดน้ำหรือ” ๔ โมเสสจึงร้องขอพระผู้เป็นเจ้า

* **๑๖๑๖** 1 โอเมอร์ มีประมาณ 2.2-3.5 ลิตร † **๑๖๓๑** มานา แปลว่า นี่อะไร ในภาษาฮีบรู ฉบับอพยพ 16:15

ว่า ข้าพเจ้าควรจะทำอย่างไรกับคนพวกนี้ดี พวกเขาแทบจะเอาก้อนหินขว้างใส่ข้าพเจ้าอยู่แล้ว ๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า จงถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ฟาดผิวน้ำที่แม่น้ำไนล์ แล้วเดินนำหน้าผู้คนไป พาบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลไปด้วย จงไปเถิด ๖ ดูเถิด เราจะยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าที่ก้อนหินที่โฮเรบ จงฟาดไม้เท้าใส่ก้อนหินนั้น แล้วน้ำก็จะไหลออกมาจากหิน ผู้คนจะได้ดื่มน้ำได้ โมเสสทำตามนั้นต่อหน้าบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอล ๗ ท่านเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า มัสสาห์ และเมรีบาห์ เนื่องจากการทุ่มเถียงของบรรดาชาวอิสราเอล และเป็นเพราะพวกเขาลองดีกับพระผู้เป็นเจ้าด้วยการพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพวกเราหรือเปล่า

การสู้รบครั้งแรกของอิสราเอล

๘ ชาวอามาเลขมาโจมตีชาวอิสราเอลที่เรฟีดิม ๙ โมเสสพูดกับโยชูวาว่า จงคัดพวกผู้ชายให้เราเพื่อออกไปต่อสู้กับชาวอามาเลข พรุ่งนี้เราจะยืนและถือไม้เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดเขา ๑๐ โยชูวาจึงทำตามที่โมเสสบอก และออกไปรบกับชาวอามาเลข ในขณะที่โมเสส อาโรน และฮูร์ขึ้นไปที่ยอดเขา ๑๑ เมื่อใดก็ตามที่โมเสสยกแขนขึ้น อิสราเอลก็ชนะ และทุกครั้งที่ท่านลดแขนลง อามาเลขชนะ ๑๒ ทำให้แขนของโมเสสเมื่อยล้า พวกเขาจึงกลิ้งก้อนหินให้โมเสสนั่ง แล้วอาโรน กับฮูร์พยุงแขนโมเสสไว้กันคนละข้าง แขนของท่านจึงตั้งขึ้นอยู่ได้จนกระทั่งตะวันลับฟ้า ๑๓ ฉะนั้นโยชูวาจึงสามารถใช้คมดาบปราบอามาเลขและพรรคพวกได้

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ในหนังสือม้วนเพื่อเป็นอนุสรณ์ และอ่านให้โยชูวาฟังว่า เราจะกำจัดชาวอามาเลขให้สูญไปจากใต้ฟ้าสวรรค์ ๑๕ แล้วโมเสสก็สร้างแท่นบูชา และเรียกชื่อว่า พระผู้เป็นเจ้านิสสี* ๑๖ ท่านพูดว่า เป็นเพราะมือของพวกเขาต่อต้านบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้า จึงจะมีการต่อสู้ระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับอามาเลขไปทุกชั่วอายุคน

๑๘

เยโธรกับโมเสสพบกัน

๑ เยโธรปุโรหิตของมีเดียนผู้เป็นพ่อตาของโมเสสทราบเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้ากระทำเพื่อโมเสสและอิสราเอลชนชาติของพระองค์ว่า พระผู้เป็นเจ้าได้นำอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ได้อย่างไร ๒ หลังจากที่โมเสสส่งนางกลับไปแล้ว เยโธรพ่อตาของโมเสสก็รับศิปโปราห์ภรรยาของโมเสสกลับไปอยู่ที่บ้านของตน ๓ พร้อมกับบุตรชายของนาง 2 คน คนหนึ่งชื่อเกอร์โชม* เพราะโมเสสพูดว่า เราเป็นคนต่างด้าวในที่ต่างถิ่น ๔ อีกคนชื่อเอลีเอเซอร์† ท่านพูดว่า เพราะพระเจ้าของบรรพบุรุษข้าพเจ้าช่วยข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าพ้นจากคมดาบของฟาโรห์ ๕ เยโธรพ่อตาของโมเสสกับภรรยาและบุตรชายทั้งสองของโมเสสไปหาโมเสสในถิ่นทุรกันดารที่ภูเขาของพระเจ้าซึ่งเป็นทีที่ท่านตั้งค่ายอยู่ ๖ เยโธรส่งคนไปบอกโมเสสว่า เราคือเยโธรพ่อตาของท่าน กำลังมาหาท่านพร้อมกับภรรยาของท่านและบุตรทั้งสองของนาง ๗ โมเสสจึงออกไปพบพ่อตาของท่าน ก้มกราบและจูบแก้มท่านต่างก็ถามถึงทุกข์สุขของกันและกัน แล้วก็พากันเข้าไปในกระโจม ๘ โมเสสเล่าให้พ่อตาของท่านฟังเกี่ยวกับทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำต่อฟาโรห์และชาวอียิปต์เพราะเห็นแก่ชาวอิสราเอล ความยากลำบากที่ประสบระหว่างการเดินทาง และการที่พระผู้เป็นเจ้าช่วย

---

* **๑๗๑๕** พระผู้เป็นเจ้าเป็นธงชัยของข้าพเจ้า คือเป็นเครื่องหมายแห่งชัยชนะ * **๑๘๓** ใกล้เคียงกับคำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า คนต่างด้าว † **๑๘๔** ใกล้เคียงกับคำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า พระเจ้าช่วยข้าพเจ้า

ให้พวกเขารอดมาได้ ๙ เยโธรยินดีที่พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งดีๆ แก่ชาวอิสราเอล เวลาที่
พระองค์ช่วยพวกเขาให้รอดจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์
๑๐ เยโธรจึงพูดว่า "สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่ช่วยพวกท่านให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์
และฟาโรห์ ๑๑ บัดนี้เรารู้แล้วว่าพระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่เหนือเทพเจ้าทั้งปวง เพราะพระองค์
กระทำต่อพวกที่ดูหมิ่นชาวอิสราเอล" ๑๒ เยโธรพ่อตาของโมเสสจึงนำสัตว์ที่จะเผาเป็น
ของถวายและเครื่องสักการะอื่นๆ มาถวายแด่พระเจ้า อาโรนมากับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้
ใหญ่ของอิสราเอลเพื่อรับประทานอาหารร่วมกับพ่อตาของโมเสส ณ เบื้องหน้าพระเจ้า
๑๓ วันรุ่งขึ้น โมเสสทำหน้าที่ตัดสินความให้ประชาชน พวกเขาอยู่รายล้อมโมเสสตั้งแต่
เช้าจรดเย็น ๑๔ เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นสิ่งที่ท่านปฏิบัติต่อประชาชน จึงพูดว่า "ท่านทำ
อะไรให้พวกเขา แล้วเหตุใดจึงนั่งตัดสินความอยู่คนเดียว ประชาชนทั้งปวงพากันยืนรออยู่
รอบข้างตั้งแต่เช้าจรดเย็น" ๑๕ โมเสสตอบพ่อตาว่า "เพราะประชาชนมาหาข้าพเจ้าเพื่อ
แสวงหาความประสงค์ของพระเจ้า ๑๖ เวลาพวกเขามีข้อโต้แย้ง เขาก็มาหาข้าพเจ้าเพื่อ
ให้ตัดสินใจแทนเขากับเพื่อนบ้าน แล้วข้าพเจ้าบอกให้เขารู้กฎเกณฑ์และกฎบัญญัติของ
พระเจ้า" ๑๗ พ่อตาของโมเสสพูดว่า "ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี ๑๘ ทั้งตัวท่านและประชาชนที่
อยู่กับท่านจะทำให้ท่านหมดแรง เพราะงานนั้นหนักเกินไปสำหรับท่าน ท่านไม่สามารถทำ
ตามลำพังได้ ๑๙ บัดนี้จงฟังให้ดี เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และพระเจ้าจะอยู่กับท่าน ท่าน
จะเป็นผู้แทนของประชาชน ณ เบื้องหน้าพระเจ้า และนำความมาให้พระเจ้าทราบ ๒๐ ท่าน
จะสอนพวกเขาให้รู้กฎเกณฑ์และกฎบัญญัติ และสอนเขาให้รู้จักวิถีชีวิตและการปฏิบัติตน
๒๑ และยิ่งกว่านั้น จงเลือกชายที่มีความสามารถจากประชาชนทั้งปวง เลือกคนที่เกรงกลัว
พระเจ้า ไว้ใจได้และเกลียดสินบน คนประเภทนี้ที่ท่านควรแต่งตั้งให้เป็นผู้นำของประชาชน
ที่จัดออกเป็นกลุ่มๆ ละพันคนบ้าง กลุ่มละร้อย กลุ่มละห้าสิบ และกลุ่มละสิบคน ๒๒ ปล่อย
ให้พวกเขาตัดสินความให้ประชาชนเป็นประจำ ให้เขาตัดสินคดีย่อยๆ กันเอง ส่วนคดีใหญ่
ๆ ก็ส่งให้ท่าน งานของท่านจะได้เบาลง และให้เขาช่วยแบ่งเบาภาระของท่าน ๒๓ ถ้าท่านทำ
ตามนี้ และพระเจ้าสั่งให้ท่านทำ ท่านก็จะรับไหว และประชาชนเองก็จะบรรลุเป้าหมายของ
เขาอย่างราบรื่นเช่นกัน"
๒๔ โมเสสฟังพ่อตาของท่านแล้วก็ทำตามทุกสิ่ง ๒๕ โมเสสเลือกชายชาวอิสราเอลที่มี
ความสามารถ แต่งตั้งให้เป็นผู้นำของประชาชนที่จัดออกเป็นกลุ่มๆ ละพันคนบ้าง กลุ่มละ
ร้อย กลุ่มละห้าสิบ และกลุ่มละสิบคน ๒๖ พวกเขาตัดสินความให้ประชาชนเป็นประจำ และ
ส่งคดีใหญ่ๆ มาให้โมเสสตัดสิน ส่วนคดีย่อยก็ตัดสินกันเอง ๒๗ ครั้นแล้วโมเสสก็ร่ำลา
พ่อตา และเยโธรก็เดินทางกลับบ้านไป

๑๙

ที่ภูเขาซีนาย

๑ หลังจากชาวอิสราเอลออกเดินทางจากแผ่นดินอียิปต์ไปแล้ว เมื่อถึงวันแรกของเดือน
ที่สาม พวกเขาก็มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย ๒ เมื่อชาวอิสราเอลเดินทางออกจากเรฟีดิมมา
จนถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาก็ได้ตั้งค่ายอยู่ที่เชิงเขาในถิ่นทุรกันดาร ๓ โมเสสขึ้นไป
พบกับพระเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าก็เปล่งเสียงจากภูเขาเรียกท่าน และกล่าวว่า "จงบอก
ครอบครัวของยาโคบ และจงบอกชาวอิสราเอลว่า ๔ เจ้าได้เห็นสิ่งที่เรากระทำต่อชาวอียิปต์
และเราประคับประคองเจ้าไว้ดั่งอยู่บนปีกนกอินทรีย์ได้อย่างไร จนกระทั่งนำเจ้าออกมาอยู่
กับเราที่นี่ ๕ บัดนี้ถ้าพวกเจ้าเชื่อฟังเสียงเราและรักษาพันธสัญญาของเรา เจ้าก็จะเป็นสมบัติ
อันมีค่าของเราท่ามกลางชนชาติทั้งปวง ด้วยเหตุว่าโลกทั้งโลกเป็นของเรา ๖ และพวกเจ้า

จะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตทั้งหลาย และเป็นประชาชาติที่บริสุทธิ์ นี่คือสิ่งที่เจ้าจะต้องพูดกับชาวอิสราเอล

๗ ดังนั้น โมเสสจึงเรียกประชุมบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของประชาชน และบอกเรื่องที่พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งท่านไว้ ๘ แล้วประชาชนต่างก็ตอบเป็นเสียงเดียวว่า เราจะทำทุกสิ่งตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ โมเสสจึงรายงานกับพระผู้เป็นเจ้าตามคำพูดของประชาชน ๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ดูเถิด เราจะมาพบกับเจ้าท่ามกลางเมฆหนาทึบ เพื่อให้ประชาชนได้ยินเสียงที่เราพูดกับเจ้า ตั้งแต่นี้ไปเขาจะเชื่อเจ้าด้วย

โมเสสจึงบอกประชาชนตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ ๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า จงบอกให้ประชาชนชำระตัวให้บริสุทธิ์ทั้งวันนี้และพรุ่งนี้ และพวกเขาต้องซักเสื้อผ้า ๑๑ จงเตรียมให้พร้อมภายในวันที่สาม เพราะวันที่สามพระผู้เป็นเจ้าจะลงมาที่ภูเขาซีนายในเบื้องหน้าประชาชนทั้งปวง ๑๒ เจ้าต้องกำหนดเขตแก่ประชาชนโดยรอบบริเวณและบอกว่า อย่าขึ้นไปบนภูเขาหรือแม้แต่จะแตะต้องเชิงเขา ใครที่แตะต้องภูเขาจะต้องตาย ๑๓ เขาจะถูกหินขว้างจนตายหรือไม่ก็ถูกยิงด้วยธนู และก็อย่าให้ใครถูกต้องตัวคนนั้นเลย ไม่ว่าจะเป็นสัตว์หรือมนุษย์ที่แตะต้องเชิงเขา ก็อย่าให้มีชีวิตอยู่เลย แต่เมื่อได้ยินเสียงแตรงอน*เป่ายาวๆ ก็ให้พวกเขาขึ้นมาบนภูเขา ๑๔ โมเสสจึงลงจากภูเขาไปหาประชาชน บอกให้พวกเขาชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าด้วย ๑๕ ท่านพูดกับประชาชนว่า จงเตรียมตัวให้พร้อมในวันที่สาม จงอยู่ห่างผู้หญิงเข้าไว้

๑๖ เช้าของวันที่สามก็เกิดฟ้าแลบฟ้าร้อง มีเมฆหนาก้อนหนึ่งปกคลุมอยู่บริเวณภูเขา เสียงแตรงอนดังกึกก้องจนทำให้ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ในค่ายหวาดกลัว ๑๗ โมเสสพาประชาชนออกจากค่ายเพื่อไปพบกับพระเจ้า และพวกเขาก็ยืนกันอยู่ที่เชิงเขา ๑๘ ภูเขาซีนายทั้งลูกมืดครึ้มด้วยหมอกควัน เพราะพระผู้เป็นเจ้าลงมาอยู่ที่นั่นในรูปลักษณ์ของเปลวไฟ ควันพลุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาผิง และภูเขาทั้งลูกก็สั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ๑๙ ขณะที่เสียงแตรงอนดังขึ้นเรื่อยๆ โมเสสพูดและพระเจ้าตอบท่านเป็นเสียงฟ้าร้อง ๒๐ พระผู้เป็นเจ้าลงมายังภูเขาซีนาย ณ ที่ยอดเขา และพระผู้เป็นเจ้าเรียกโมเสสขึ้นไปที่ยอดภูเขา โมเสสก็ขึ้นไป

๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ลงไปเตือนประชาชนว่าอย่าล้ำเขตเข้ามาจ้องดูพระผู้เป็นเจ้า มิฉะนั้นพวกเขาจะพากันตายหลายคน ๒๒ แล้วให้บรรดาปุโรหิตที่เข้าใกล้พระผู้เป็นเจ้าชำระตัวให้บริสุทธิ์ด้วย มิฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษพวกเขา ๒๓ โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า ประชาชนจะขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้ เพราะพระองค์กำชับไว้แล้วว่า จงกำหนดเขตรอบภูเขาให้เป็นทีบริสุทธิ์ ๒๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ลงไปเถิด แล้วพาอาโรนขึ้นมากับเจ้าด้วย แต่อย่าให้บรรดาปุโรหิตและประชาชนล้ำเขตขึ้นมาถึงพระผู้เป็นเจ้า มิฉะนั้นเราจะลงโทษพวกเขา ๒๕ ดังนั้น โมเสสจึงลงไปบอกประชาชน

๒๐

พระบัญญัติสิบประการ

๑ พระเจ้ากล่าวตามคำพูดดังนี้ว่า

๒ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า คือผู้ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากบ้านเรือนแห่งความเป็นทาส

๓ นอกจากเราแล้ว เจ้าจงอย่านมัสการเทพเจ้าใดๆ

---

* **๑๙๑๓** ตัดจากเขาแกะ

๔ อย่าสร้างรูปเคารพหรือสิ่งใดที่มีลักษณะเหมือนสิ่งที่อยู่ในสวรรค์เบื้องบน หรืออยู่ในโลกเบื้องล่าง หรืออยู่ในน้ำใต้โลกให้แก่ตนเอง ๕ อย่าก้มกราบหรือบูชาสิ่งเหล่านั้น เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า พระเจ้าผู้หวงแหน เราจะทำให้บาปของบิดาตกทอดถึงบุตรของเขาต่อเนื่องไปจน 3 และ 4 ชั่วอายุของผู้ที่เกลียดชังเรา ๖ แต่เราจะแสดงความรักอันมั่นคงนับพันๆ ชั่วอายุคนของผู้ที่รักเราและปฏิบัติตามบัญญัติของเรา

๗ อย่าใช้ชื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าในทางที่ผิด เพราะพระองค์จะถือโทษต่อคนที่นำชื่อของพระองค์ไปใช้ในทางที่ผิด

๘ จงระลึกถึงวันสะบาโตโดยนับว่าเป็นวันบริสุทธิ์ ๙ เจ้าจะลงแรงทำงานทั้งสิ้นของเจ้า 6 วัน ๑๐ แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตสำหรับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าทำงานใดๆ ในวันนั้น ไม่ว่าจะเป็นตัวเจ้า บุตรชายหญิง ผู้รับใช้ชายหญิง หรือแม้แต่สัตว์ใช้งานของเจ้า และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในเมืองของเจ้า ๑๑ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและทุกสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้นในเวลา 6 วัน แล้วพระองค์พักผ่อนในวันที่เจ็ด ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าให้พรวันสะบาโตและทำให้เป็นวันบริสุทธิ์

๑๒ จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเจ้ามอบให้แก่เจ้า*

๑๓ อย่าฆ่าคน

๑๔ อย่าผิดประเวณี

๑๕ อย่าขโมย

๑๖ อย่าเป็นพยานเท็จกล่าวหาเพื่อนบ้านของเจ้า†

๑๗ อย่าโลภ‡อยากได้บ้านเรือนของเพื่อนบ้านเจ้า อย่าโลภอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้านเจ้า หรือผู้รับใช้ชายหญิงของเขา โคหรือลาของเขา หรืออะไรก็ตามที่เป็นของเพื่อนบ้านของเจ้า

๑๘ เมื่อประชาชนเห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบและได้ยินเสียงแตรงอน อีกทั้งเห็นควันพลุ่งขึ้นจากภูเขา พวกเขาก็กลัวจนตัวสั่นและยืนอยู่ห่างๆ ๑๙ พลางพูดกับโมเสสว่า ท่านพูดกับเราเถิด เราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าพูดกับเราโดยตรงเลย เพราะเกรงว่าพวกเราจะถึงกาลวิบัติ ๒๐ โมเสสพูดกับประชาชนว่า อย่ากลัวเลย เพราะพระเจ้ามาทดสอบท่าน เพื่อท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และไม่ทำบาป ๒๑ ประชาชนยืนอยู่ห่างๆ ในขณะที่โมเสสเดินเข้าไปใกล้ความมืดมิดที่พระเจ้าสถิตอยู่

รูปเคารพและแท่นบูชา

๒๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า เจ้าจงพูดกับชาวอิสราเอลว่า พวกเจ้าเองเห็นแล้วว่า เราได้พูดกับเจ้าจากท้องฟ้า ๒๓ อย่าหล่อเทวรูปเงินขึ้นมาเทียบเคียงข้างเรา และอย่าหล่อเทวรูปทองคำให้ตนเองเช่นกัน ๒๔ แต่จงใช้ดินก่อเป็นแท่นบูชาสำหรับเรา และถวายเครื่องสักการะด้วยแกะและโคที่จะเผาเป็นของถวายและเนื้อสัตว์ที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ที่ใดก็ตามที่เราหมายจะให้เจ้าระลึกถึงชื่อของเรา เราก็จะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า ๒๕ และถ้าเจ้าจะใช้หินก่อเป็นแท่นบูชาสำหรับเรา เจ้าก็อย่าสร้างขึ้นจากหินที่แต่งแล้ว เพราะหากว่าเจ้าใช้เครื่องมือแต่งหิน เท่ากับเจ้าทำให้หินเป็นมลทิน ๒๖ และอย่าขึ้นสู่แท่นบูชาของเราทางขั้นบันได เพราะคนจะเห็นกายของเจ้าที่ไม่ปกปิดให้มิดชิด

๒๑

๑ ต่อไปนี้เป็นคำสั่งที่เจ้าจะต้องแจ้งให้พวกเขารู้ ๒ เวลาเจ้าซื้อทาสชาวฮีบรู เขาจะรับใช้ได้นานถึง 6 ปี แต่พอปีที่เจ็ด เขาจะเป็นอิสระโดยไม่ต้องจ่ายค่าไถ่ถอนอะไรเลย ๓ ถ้าเขา

---

* **๒๐๑๒** เอเฟซัส 6:2,3 † **๒๐๑๖** จากข้อ-ฉบับมัทธิว 5:21; 5:27; 15:4; 19:18,19; มาระโก 7:10; 10:19; ลูกา 18:20; โรม 13:9; ยากอบ 2:11 ‡ **๒๐๑๗** โรม 7:7; 13:9

มาเพียงลำพัง เขาก็ไปเพียงลำพังคนเดียว แต่ถ้าเขามากับภรรยา เขาก็ควรพาภรรยาไปด้วย ๔ ถ้านายของเขาหาภรรยาให้เขา และนางมีบุตรชายหญิงกับเขา ทั้งภรรยาและลูกๆ ของนางจะต้องเป็นของนาย และเขาจะต้องไปเพียงลำพัง ๕ ถ้าทาสผู้นั้นบอกว่า ข้าพเจ้ารักนาย ภรรยาและลูกๆ ของข้าพเจ้า และไม่ต้องการมีอิสระ ๖ นายของเขาจะต้องให้เขาไปหาพระเจ้า ให้เขาไปที่ประตูหรือวงกบประตู นายของเขาจะเจาะหูเขาข้างหนึ่งด้วยเหล็กแหลม แล้วเขาจะรับใช้นายของเขาไปตลอดชีวิต

๗ ถ้าชายใดขายบุตรหญิงของตนเป็นทาส เธอจะไม่ได้รับการปลดปล่อยให้มีอิสระเหมือนทาสชาย ๘ ถ้านายไม่พอใจจะรับเธอไว้เป็นภรรยา เขาก็จะต้องให้บิดาซื้อเธอกลับไป เขาจะไม่มีสิทธิ์ขายเธอให้กับชนชาติอื่น เพราะเขาไม่ได้ให้ความเป็นธรรมแก่เธอ ๙ ถ้าเขาตกลงใจจะให้เธอเป็นของบุตรชายของเขา เขาจะต้องปฏิบัติต่อเธอเสมอด้วยบุตรหญิง ๑๐ ถ้าเขามีภรรยาเพิ่มขึ้นอีก ก็ต้องไม่ลดจำนวนอาหาร เสื้อผ้าหรือสิทธิของภรรยาคนเก่าให้น้อยลง ๑๑ ถ้าหากว่าเขาไม่ปฏิบัติทั้ง 3 ข้อนี้ต่อเธอ เธอจะเป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียเงิน

การทำร้ายผู้อื่น

๑๒ ใครก็ตามที่ทุบตีผู้อื่นจนตายต้องรับโทษถึงตาย ๑๓ แต่ถ้าเขาไม่ได้ตั้งใจทำ และพระเจ้าปล่อยให้เกิดขึ้น เราก็จะเลือกที่แห่งหนึ่งเพื่อให้เขาหลบหนีไปอยู่ได้ ๑๔ แต่ถ้าผู้ใดทำร้ายผู้อื่นโดยจงใจฆ่าให้ตาย เจ้าจะลากตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเรา ให้เขาต้องโทษถึงตายได้

๑๕ ใครก็ตามที่ทุบตีบิดามารดาของตนต้องรับโทษถึงตาย

๑๖ ใครก็ตามที่ลักตัวคนไปขายหรือถูกจับได้ว่า คนที่ถูกลักไปอยู่ด้วยกับเขา เขาจะต้องรับโทษถึงตาย

๑๗ ใครก็ตามที่สาปแช่งบิดามารดาของตนจะได้รับโทษถึงตาย*

๑๘ ถ้าคนวิวาทกัน คนใดคนหนึ่งขว้างก้อนหินหรือชกอีกคนด้วยหมัดจนบาดเจ็บสาหัส แต่ยังไม่ถึงตาย ๑๙ ถ้าเขายังลุกขึ้นยันไม้เท้าเดินไปมาได้อีก คนที่ทุบตีเขาก็จะพ้นโทษ แต่จะต้องชดใช้ค่าป่วยการและเป็นธุระจนกว่าเขาจะหายดี

๒๐ หากชายใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จนตายคามือ เขาจะต้องถูกลงโทษ ๒๑ แต่ถ้าทาสนั้นมีชีวิตอยู่ได้ต่ออีกวันสองวัน เขาจะไม่ถูกลงโทษ เพราะทาสเป็นสมบัติของเขา

๒๒ ถ้าผู้ชายต่อสู้กัน แล้วหญิงมีครรภ์ต้องแท้งลูกด้วยเหตุจากถูกลูกหลง แต่ไม่ได้มีรอยบาดเจ็บอื่นใด คนที่ทำให้นางแท้งต้องถูกปรับตามแต่สามีของหญิงผู้นั้นจะเรียกร้อง เขาจะต้องจ่ายตามที่ผู้ตัดสินความเห็นสมควร ๒๓ แต่ถ้านางเกิดบาดเจ็บสาหัส เจ้าจะต้องทดแทนชีวิตด้วยชีวิต ๒๔ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน† มือต่อมือ เท้าต่อเท้า ๒๕ รอยไหม้ต่อรอยไหม้ บาดแผลต่อบาดแผล รอยช้ำต่อรอยช้ำ

๒๖ ถ้าชายใดชกต่อยที่นัยน์ตาของทาสชายหญิงของตนจนนัยน์ตาบอด เขาจะต้องปล่อยทาสให้มีอิสระเป็นการชดใช้ตา ๒๗ ถ้าเขาทำให้ทาสต้องฟันหลุด ไม่ว่าชายหรือหญิงก็ตาม เขาจะต้องปล่อยทาสไปให้มีอิสระเป็นการชดใช้ฟัน

๒๘ ถ้าโคขวิดชายหรือหญิงจนตาย โคตัวนั้นต้องถูกหินขว้าง แล้วห้ามรับประทานเนื้อของมัน เจ้าของโคก็จะไม่ถูกลงโทษ ๒๙ แต่ถ้าโคตัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีการเตือนเจ้าของแล้ว แต่เขาไม่ขังมันไว้ เมื่อมันขวิดชายหรือหญิงคนใดจนตาย มันก็ต้องถูกหินขว้าง รวมทั้งเจ้าของก็ต้องได้รับโทษถึงตายด้วย ๓๐ ถ้าเขาถูกเรียกร้องให้ชดใช้เป็นเงิน เขาจะต้องแลกชีวิตคืนด้วยการจ่ายเงินตามคำเรียกร้อง ๓๑ ถ้าโคตัวนั้นขวิดลูกชายหรือลูก

---

* **๒๑๑๗** มัทธิว 15:4; มาระโก 7:10 † **๒๑๒๔** มัทธิว 5:38

หญิง มันก็รับโทษตามกฎเดียวกันนี้ ๓๒ ถ้าโคขวิดทาสชายหรือหญิง เจ้าของโคต้องจ่ายเหรียญเงินหนัก 30 เชเขล‡แก่นายของทาส แล้วโคก็จะถูกหินขว้างตาย

๓๓ ถ้าชายใดเปิดบ่อทิ้งไว้หรือขุดบ่อแล้วไม่ปิดปากบ่อ เมื่อโคหรือลาตกลงไปในนั้น ๓๔ เจ้าของบ่อต้องจ่ายค่าเสียหายแก่เจ้าของสัตว์ และสัตว์ที่ตายก็ตกเป็นของเขา

๓๕ ถ้าโคของชายคนหนึ่งทำร้ายโคของอีกคนหนึ่งจนตาย ทั้ง 2 คนต้องขายโคที่เป็นอยู่แล้วแบ่งเงินกัน ส่วนโคที่ตายแล้วก็แบ่งเนื้อกัน ๓๖ แต่ถ้ารู้ว่าโคนั้นเคยขวิดอะไรมาก่อน และเจ้าของไม่ได้ขังมันไว้ ค่าเสียหายที่เขาจะต้องใช้คือโคเป็นๆ ส่วนสัตว์ที่ตายแล้วก็ตกเป็นของเขา

๒๒

กฎเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งที่คนเป็นเจ้าของ

๑ ถ้าผู้ใดขโมยโคหรือแกะไปฆ่าหรือขาย เขาจะต้องชดใช้ด้วยโค 5 ตัวแทนโคที่ขโมยไป 1 ตัวและแกะ 4 ตัวแทนแพะแกะที่ถูกขโมย 1 ตัว ๒ ถ้าขโมยถูกจับได้ขณะบุกรุกขึ้นบ้านและถูกซ้อมตาย ผู้ทุบตีจะไม่มีความผิด ๓ แต่ถ้าเกิดเรื่องหลังจากดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ผู้ที่ทำให้เขาตายจะเป็นฝ่ายผิด ขโมยจะต้องจ่ายค่าเสียหายโดยเด็ดขาด แต่ถ้าเขาไม่มีให้ เขาต้องขายตัวเองเป็นค่าเสียหายเพื่อชดใช้ของที่ตนขโมย ๔ ถ้าพบว่าสัตว์ที่ถูกขโมยมีชีวิตและยังอยู่กับเขา ไม่ว่าจะเป็นโค ลา หรือแกะก็ตาม เขาจะต้องจ่ายคืนเป็นสองเท่า

๕ ถ้าผู้ใดให้ฝูงสัตว์เล็มหญ้าในนาหรือสวนองุ่น โดยปล่อยให้มันหลงเข้าไปเล็มหญ้าในที่นาของคนอื่น เขาจะต้องยกผลผลิตที่ดีที่สุดจากทุ่งนาหรือสวนองุ่นของตนให้เป็นการชดใช้

๖ ถ้าเกิดไฟไหม้ลุกลามทั่วกอหนาม จนทำให้กองฟาง นาข้าวหรือทั้งไร่นาถูกเผาผลาญ คนที่จุดไฟจะต้องจ่ายค่าเสียหาย

๗ ถ้าผู้ใดขอให้เพื่อนบ้านของตนช่วยเก็บเงินหรือสิ่งของมีค่าไว้ แล้วสิ่งเหล่านั้นถูกขโมยไปจากบ้านของเขา ถ้าขโมยถูกจับได้ก็ต้องจ่ายคืนเป็นสองเท่า ๘ แต่ถ้าจับขโมยไม่ได้ เจ้าของบ้านจะถูกนำตัวมา ณ เบื้องหน้าพระเจ้า* เพื่อพิจารณาว่าเขาเป็นคนหยิบของมีค่าไปเองหรือไม่ ๙ เพราะการล่วงละเมิดในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นโค ลา แพะแกะ เสื้อผ้า หรือสิ่งใดก็ตามที่หายไปโดยมีผู้หนึ่งอ้างว่า "นี่เป็นของเรา" คู่กรณีจะต้องมา ณ เบื้องหน้าพระเจ้า คนที่พระเจ้าตัดสินว่าผิดจะต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่เพื่อนบ้านของเขาเป็นสองเท่า

๑๐ ถ้าผู้ใดให้เพื่อนบ้านของตนเลี้ยงลา โค แพะแกะ หรือสัตว์เลี้ยงใดๆ แล้วสัตว์เกิดตายลง บาดเจ็บหรือถูกต้อนหนีไปโดยไม่มีใครเห็น ๑๑ เรื่องระหว่างคนทั้งสองต้องจบสิ้นลงที่คำสาบาน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้รู้ว่าเขาไม่ได้ขโมยของของเพื่อนบ้าน และเจ้าของสัตว์จะรับคำสาบาน และอีกฝ่ายก็ไม่ต้องชดใช้ ๑๒ แต่ถ้าถูกขโมยไปจริง ผู้นั้นจะต้องชดใช้ให้แก่เจ้าของสัตว์ ๑๓ ถ้าถูกสัตว์ป่าฆ่าตาย ก็ต้องเอาหลักฐานมาให้ดู และไม่จำเป็นต้องชดใช้แต่อย่างใด

๑๔ ถ้าใครขอยืมสิ่งใดจากเพื่อนบ้าน และถ้ามันเกิดบาดเจ็บหรือตายในระหว่างที่เจ้าของไม่อยู่ด้วย คนนั้นต้องชดใช้คืนเท่าเดิม ๑๕ ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย เขาก็ไม่ต้องชดใช้ แต่ถ้าสัตว์นั้นเช่ามา ผู้นั้นก็เสียเพียงค่าเช่า

การรับผิดชอบต่อสังคม

๑๖ ถ้าพรหมจาริณีซึ่งเดิมมิได้หมั้นหมายอยู่กับผู้ใด แล้วเธอถูกชายคนหนึ่งล่อลวงไปทำมิดีมิร้าย ชายนั้นจะต้องจ่ายค่าสินสอด และรับเธอไว้เป็นภรรยา ๑๗ ถ้าบิดาของเธอ

‡ **๒๑๓๒** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม ฉบับมัทธิว 26:15 * **๒๒๘** ในข้อ 8 และ 9 พระเจ้าในที่นี้แปลได้อีกความหมายคือ บรรดาผู้ตัดสิน

ยืนกรานปฏิเสธที่จะยกเธอให้เขา เขาจะต้องจ่ายเงินในจำนวนที่เท่ากับค่าสินสอดสำหรับพรหมจาริณี
๑๘ เจ้าไม่ควรให้หญิงใดที่ใช้วิทยาคมมีชีวิตอยู่
๑๙ ใครก็ตามที่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์จะต้องรับโทษถึงตาย
๒๐ ใครก็ตามที่ถวายเครื่องสักการะแก่พวกเทพเจ้า ซึ่งไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้า เขาจะต้องถูกกำหนดให้พินาศ
๒๑ เจ้าอย่ากระทำการอันไม่สมควรต่อคนต่างด้าวหรือบีบบังคับเขา เพราะพวกเจ้าล้วนเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ ๒๒ เจ้าอย่าเอาเปรียบหญิงม่ายหรือเด็กกำพร้าคนใด ๒๓ ถ้าเจ้าเอาเปรียบพวกเขา แล้วเขาร้องเรียกหาเรา เราย่อมได้ยินเสียงร้องของเขาอย่างแน่นอน ๒๔ ความกริ้วของเราจะพลุ่งขึ้น จนกระทั่งสามารถฆ่าเจ้าด้วยคมดาบ ภรรยาของเจ้าจะกลายเป็นม่าย และลูกๆ ของเจ้าจะกำพร้าพ่อ
๒๕ ถ้าเจ้าให้ผู้ยากไร้ในหมู่ชนชาติของเรายืมเงิน เจ้าจะต้องไม่ทำตัวเป็นเจ้าหนี้ และไม่เค้นเอาดอกเบี้ยจากเขา ๒๖ ถ้าเจ้ายึดเสื้อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน เจ้าจะต้องคืนให้เขาก่อนตะวันตก ๒๗ เพราะนั่นเป็นเครื่องนุ่งห่มชิ้นเดียวของเขา มันเป็นเครื่องนุ่งห่มสำหรับกายของเขา แล้วเขาจะใช้อะไรนุ่งนอน ถ้าเขาร้องเรียกหาเรา เราย่อมได้ยิน เพราะเรามีเมตตา
๒๘ อย่าพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าหรือสาปแช่งบุคคลชั้นปกครอง
๒๙ อย่าตระหนี่ผลผลิตอันอุดมที่ได้จากธัญพืช เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก จงถวายบุตรชายคนแรกให้แก่เรา ๓๐ จงทำเช่นเดียวกันกับฝูงโค และแพะแกะของเจ้าด้วย คือปล่อยให้อยู่กับแม่ของมัน 7 วัน แล้วจึงถวายแด่เราในวันที่แปด
๓๑ พวกเจ้าจงเป็นคนบริสุทธิ์เพื่อเรา ดังนั้นอย่ารับประทานเนื้อที่ถูกสัตว์ป่าขย้ำตายในทุ่งนา แต่จงทิ้งให้สุนัขกิน†

๒๓

กฎแห่งความเป็นธรรมและเมตตา

๑ อย่ากล่าวเท็จต่อๆ กันไป และอย่าช่วยเหลือผู้มีความผิดด้วยการเป็นพยานเท็จ ๒ อย่ากระทำชั่วตามคนส่วนใหญ่ และจงอย่าเป็นพยานในคดีความที่มีการฟ้องร้อง เพื่อเข้าข้างคนส่วนใหญ่ ซึ่งถือว่าบิดเบือนความเป็นธรรม ๓ อย่าโน้มเอียงเข้าข้างคนยากไร้ในยามฟ้องร้อง
๔ ถ้าเจ้าเกิดเจอโคหรือลาของศัตรูโดยบังเอิญ เจ้าต้องนำมันมาคืนให้เขา ๕ ถ้าเจ้าเห็นลาแบกของหนักล้มทรุดลง และเจ้าของลาคือคนที่เกลียดเจ้า เจ้าก็ต้องช่วยลาของเขาให้ลุกขึ้น
๖ อย่าปฏิเสธความเป็นธรรมที่คนยากไร้ควรได้รับในกรณีฟ้องร้อง ๗ อย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับการกล่าวหาผิดๆ อย่าทำให้ผู้ไร้ความผิดหรือผู้มีความชอบธรรมต้องรับโทษถึงตาย เพราะเราจะไม่ปล่อยคนชั่วให้รอดมือไปได้ ๘ อย่ารับสินบน เพราะการรับสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอด และพลิกคดีของผู้ปราศจากความผิดได้
๙ อย่าข่มเหงคนต่างด้าว เจ้ารู้ใจคนต่างด้าวอย่างลึกซึ้ง เพราะเจ้าเองก็เคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์

กฎของวันสะบาโต

๑๐ เจ้าหว่านพืชและเก็บเกี่ยวได้ผลเป็นเวลา 6 ปี ๑๑ แต่ในปีที่เจ็ดเจ้าต้องปล่อยที่นาทิ้งไว้ ให้บรรดาผู้ยากไร้เก็บรับประทานของในนาได้ เศษที่พวกเขาเหลือไว้ก็ให้สัตว์ป่ากิน สวนองุ่นและสวนมะกอกเจ้าก็จงทำเช่นนั้นเหมือนกัน

† **๒๒๑๓๑** เลวีนิติ 17:10-12

๑๒ จงทำการงานของเจ้า 6 วัน แต่เจ้าจงหยุดพักในวันที่เจ็ด เพื่อโคและลาของเจ้าได้
หยุดพัก ทาสที่กำเนิดในครัวเรือนของเจ้าและชาวต่างด้าวจะได้มีเวลาหายใจบ้าง
๑๓ เจ้าจงทำตามทุกสิ่งที่เราบอกไว้ให้ดี อย่าอธิษฐานต่อเทพเจ้าใดๆ หรือแม้แต่จะเอ่ยชื่อก็อย่าทำ

งานเทศกาลประจำปีทั้งสาม

๑๔ เจ้าจงฉลองงานเทศกาลเพื่อเป็นเกียรติแก่เราปีละ 3 ครั้ง ๑๕ เจ้าจงฉลองเทศกาล
ขนมปังไร้เชื้อ ตามที่เราสั่งเจ้าคือ รับประทานขนมปังไร้เชื้อในระยะ 7 วันตามเวลาที่กำหนดไว้ในเดือนอาบีบ เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนนั้น อย่าให้ใครมาอยู่เบื้องหน้าเราโดยมือเปล่า ๑๖ เจ้าจงใช้ผลแรกที่เก็บเกี่ยวได้จากนาของเจ้า เพื่อฉลองเทศกาลเก็บเกี่ยวธัญพืช* จงฉลองเทศกาลเก็บรวมตอนปลายปี คือเวลาที่เจ้ารวบรวมผลผลิตทั้งหมดที่ได้จากแรงงานที่ไร่นาของเจ้า ๑๗ ชายทุกคนในพวกเจ้าต้องมา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ปีละ 3 ครั้ง
๑๘ อย่าถวายเลือดสัตว์จากเครื่องสักการะของเราปนกับสิ่งใดที่มีเชื้อยีสต์ หรือปล่อยให้มีไขมันจากงานเทศกาลของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า
๑๙ จงนำผลแรกที่พิเศษสุดจากนาที่เจ้าเก็บเกี่ยวได้มายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเจ้า
อย่าต้มลูกแพะในน้ำนมของแม่มัน†

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเตรียมทาง

๒๐ ดูเถิด เราส่งทูตสวรรค์ผู้หนึ่งไปล่วงหน้าเจ้าเพื่อปกปักรักษาเจ้าเวลาเดินทาง และนำเจ้าไปยังที่ที่เราได้เตรียมไว้ให้เจ้าแล้ว ๒๑ จงตั้งใจและเชื่อฟังเขา อย่าขัดขืนต่อเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษการล่วงละเมิดของพวกเจ้า เพราะเขามีสิทธิอำนาจในนามของเรา
๒๒ แต่ถ้าเจ้าตั้งใจเชื่อฟังเขาเป็นอย่างดี และกระทำตามทุกสิ่งที่เราพูด เราก็จะเป็นศัตรูกับเหล่าศัตรูของเจ้า และเป็นปฏิปักษ์กับบรรดาปฏิปักษ์ของเจ้า
๒๓ เมื่อทูตสวรรค์ของเราไปล่วงหน้าเจ้าและนำเจ้าไปยังชาวอาโมร์ ชาวฮิต ชาวเปริสชาวคานาอัน ชาวฮีว และชาวเยบุส เราจะทำให้พวกเขาสาบสูญไป ๒๔ อย่าก้มกราบหรือนมัสการบรรดาเทพเจ้าของพวกเขา หรือปฏิบัติตามอย่างพวกเขา แต่เจ้าจงทำลายรูปเคารพให้หมดสิ้นและทุบแผ่นหินที่ตั้งอยู่ให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ๒๕ เจ้าจงนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า แล้วเราจะอวยพรเจ้าผ่านอาหารและน้ำของเจ้า และจะทำให้พวกเจ้าพ้นจากโรคภัยด้วย ๒๖ จะไม่มีผู้ใดแท้งลูกหรือเป็นหมันในแผ่นดินของเจ้า และจะให้เจ้ามีอายุยืน ๒๗ เราจะทำให้ชนชาติทั้งปวงที่เป็นปฏิปักษ์กับเจ้าเกิดพรั่นพรึงขึ้นมา เราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าสับสนและหันหลังเตลิดไป ๒๘ เราจะส่งฝูงแตนไปล่วงหน้าเจ้า เพื่อไล่ชาวฮีว ชาวคานาอันและชาวฮิตไปให้พ้นทางของเจ้า ๒๙ เราจะไม่ไล่พวกเขาให้พ้นทางในระยะเวลาปีเดียว เพราะเกรงว่าแผ่นดินจะกลายเป็นที่ร้าง และจำนวนสัตว์ป่าก็จะมีมากกว่าพวกเจ้า ๓๐ เราจะไล่พวกเขาให้พ้นทางเจ้าทีละน้อย จนกระทั่งพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้นจนเป็นเจ้าของดินแดน ๓๑ แล้วเราจะกำหนดเขตแดนจากทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟีลิสเตีย และจากถิ่นทุรกันดารจรดแม่น้ำยูเฟรติส เพราะเราจะทำให้ผู้อยู่อาศัยในดินแดนตกอยู่ในมือของพวกเจ้า และเจ้าจะขับไล่พวกเขาไปให้พ้นทางเจ้า ๓๒ อย่าทำพันธสัญญากับพวกเขาหรือบรรดาเทพเจ้าของเขา ๓๓ อย่ายอมให้พวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนของเจ้า เกรงว่าเขาจะเป็นเหตุให้พวกเจ้ากระทำผิดต่อเรา เพราะถ้าหากว่าเจ้าบูชาบรรดาเทพเจ้าของพวกเขา เจ้าก็จะติดบ่วงแร้วอย่างแน่นอน

---

* **๒๓๑๖** ผลแรก ชาวฮีบรูถวายผลจากการเก็บเกี่ยวของการกสิกรรมส่วนแรกให้แก่พระเจ้าเพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดเป็นของพระเจ้า † **๒๓๑๙** เป็นสิ่งที่ชาวคานาอันทำในพิธีทางศาสนา ฉบับอพยพ 34:26; เฉลยธรรมบัญญัติ 14:21

๒๔

ประทับตราพันธสัญญา

๑ พระองค์กล่าวกับโมเสสว่า "ตัวเจ้ากับอาโรนจงขึ้นมาหาพระผู้เป็นเจ้า พร้อมทั้งนาดับ อาบีฮู และบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ทั้ง 70 คนของอิสราเอล และกราบนมัสการอยู่ห่างๆ ๒ โมเสสผู้เดียวที่จะเข้ามาใกล้พระผู้เป็นเจ้า ส่วนคนอื่นๆ อย่าเข้ามาใกล้ และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย"

๓ โมเสสไปบอกประชาชนถึงคำสั่งทุกประการและทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าว ประชาชนตอบเป็นเสียงเดียวว่า "พวกเราจะทำตามทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าว" ๔ โมเสสเขียนบันทึกทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ ท่านลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อสร้างแท่นบูชาที่เชิงเขา และก่อเสาหินขึ้น 12 ต้น ตามจำนวน 12 เผ่าของอิสราเอล ๕ ครั้นแล้วท่านก็ให้ชายหนุ่มชาวอิสราเอลไปมอบสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวาย และมอบโคตัวผู้เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า ๖ โมเสสเทเลือดสัตว์ครึ่งหนึ่งลงในอ่าง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งท่านสาดลงที่แท่นบูชา ๗ แล้วหยิบพันธสัญญาเล่มที่เขียนไว้ เพื่ออ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขาพูดว่า "เราจะเชื่อฟังและจะทำทุกอย่างตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าว" ๘ โมเสสจึงประพรมเลือดสัตว์ที่ตัวประชาชนและกล่าวว่า "นี่คือเลือดแห่งพันธสัญญาซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทำไว้กับพวกท่านตามทุกสิ่งที่พระองค์กล่าว"

๙ ครั้นแล้ว โมเสส อาโรน นาดับ อาบีฮู และบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ทั้ง 70 คนของอิสราเอลก็ขึ้นเขาไป ๑๐ แล้วพวกเขาก็มองเห็นพระเจ้าของอิสราเอล บริเวณพื้นที่ที่พระองค์ยืนอยู่เป็นดั่งนิลสีครามและสุกใสเหมือนฟ้าสวรรค์ ๑๑ พระองค์ไม่ได้ทำอันตรายบรรดาผู้นำของอิสราเอลแต่อย่างใด พวกเขาเห็นพระเจ้าและยังได้ดื่มกินด้วย

๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "ขึ้นมาพบเราบนภูเขาและรออยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาที่เราเขียนสั่งพวกเขาเกี่ยวกับกฎบัญญัติและคำบัญญัติไว้กับเจ้า" ๑๓ โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้ช่วยคนสำคัญของท่าน แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า ๑๔ ท่านพูดกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ว่า "ท่านรอเราอยู่ที่นี่เถิด จนกว่าเราจะกลับมาหาท่าน อาโรนและฮูร์ก็อยู่กับท่าน ถ้าใครมีปัญหาก็ให้เขาไปหาทั้ง 2 คนได้"

๑๕ โมเสสขึ้นภูเขาไป มีเมฆปกคลุมภูเขา ๑๖ พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่ ณ ภูเขาซีนาย เมฆปกคลุมภูเขาอยู่ 6 วัน พอวันที่เจ็ดพระองค์เรียกโมเสสจากก้อนเมฆ ๑๗ บัดนี้พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่สายตาประชาชนชาวอิสราเอลดั่งเปลวไฟลุกโพลงที่ยอดภูเขา ๑๘ โมเสสเดินเข้าไปในก้อนเมฆ ขึ้นเขาไป ท่านอยู่ที่ภูเขา 40 วัน 40 คืน

๒๕

เครื่องสักการะบูชาที่กระโจม

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ "จงไปบอกประชาชนชาวอิสราเอลให้นำของถวายมาให้เรา เจ้าจะรับของถวายจากทุกคนที่จะให้เราด้วยใจจริง ๓ ของถวายที่เจ้าจะรับจากพวกเขาคือ ทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ ๔ ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด ผ้าป่านทอเนื้อดี และขนแพะ ๕ หนังแกะตัวผู้ย้อมแดง หนังปลาโลมา ไม้สีเสียด ๖ น้ำมันสำหรับจุดดวงประทีป เครื่องเทศสำหรับน้ำมันเจิม และสำหรับเครื่องหอม ๗ พลอยหลากสีและเพชรพลอยสำหรับประดับชุดคลุมและทับทรวง ๘ ให้พวกเขาสร้างที่พำนักให้เรา เราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา ๙ พวกเจ้าจงสร้างตามที่เราบอกทุกประการ ทั้งในเรื่องแบบของกระโจมที่พำนักและเครื่องใช้ทุกชิ้น

หีบพันธสัญญา

๑๐ ให้พวกเขาสร้างหีบขึ้นใบหนึ่งด้วยไม้สีเสียด ให้ได้ความยาว 2 ศอกคืบ กว้างศอกคืบ
และสูงศอกคืบ ๑๑ จงกรุภายในและภายนอกหีบด้วยแผ่นทองคำบริสุทธิ์ และจงหล่อขอบ
ทองคำรอบหีบ ๑๒ จงหล่อห่วงทองคำ 4 อันติดไว้ที่หีบทั้ง 4 มุม ด้านละ 2 อัน ๑๓ จงทำ
คานหามด้วยไม้สีเสียด และหุ้มคานด้วยทองคำ ๑๔ สอดคานเข้าที่ห่วงซึ่งติดอยู่ข้างหีบทั้ง
2 ด้าน สำหรับใช้ยกหาม ๑๕ ให้คานหามสอดไว้ที่ห่วงข้างหีบ ไม่ต้องดึงออกจากห่วง ๑๖ พันธ
สัญญาที่เราจะให้แก่เจ้า เจ้าก็จงเก็บไว้ในหีบใบนั้น

๑๗ จงหล่อฝาหีบแห่งการชดใช้บาปด้วยทองคำบริสุทธิ์ ให้มีขนาดยาว 2 ศอกคืบ กว้าง
ศอกคืบ ๑๘ จงขึ้นรูปเครูบ*ทองคำ 2 ตัวด้วยค้อน แล้วตั้งไว้บนปลายฝาหีบแห่งการชดใช้
บาปข้างละตัว ๑๙ จงขึ้นรูปเครูบ 2 ตัว ตั้งไว้บนปลายฝาหีบข้างละตัว โดยที่เครูบทั้งสอง
เชื่อมติดกับฝาหีบแห่งการชดใช้บาป ๒๐ เครูบทั้งสองกางปีกขึ้นโน้ม ปกป้องฝาหีบด้วยปีก
หันหน้าเข้าหากัน และต่างก็ก้มหน้าเข้าหาฝาหีบ ๒๑ จงวางฝาหีบไว้บนหีบพันธสัญญา และ
เจ้าจงเก็บพันธสัญญาที่เราจะให้แก่เจ้าไว้ในหีบใบนั้น ๒๒ เราจะพบกับเจ้าที่นั่น เราจะพูดก
ับเจ้าในทุกเรื่องที่เราบัญชาประชาชนชาวอิสราเอล ณ เบื้องบนของฝาหีบ ตรงระหว่างเค
รูบ 2 ตัวบนหีบพันธสัญญา

โต๊ะ

๒๓ เจ้าจงสร้างโต๊ะด้วยไม้สีเสียด มีความยาว 2 ศอก กว้าง 1 ศอก และสูงศอกคืบ ๒๔ จง
หุ้มโต๊ะด้วยทองคำบริสุทธิ์ มีขอบทองคำโดยรอบ ๒๕ ตีกรอบหนา 1 ฝ่ามือโดยรอบ และ
หล่อขอบทองคำรอบกรอบ ๒๖ เจ้าจงตีห่วงทองคำ 4 อัน และติดห่วงไว้ที่มุมใกล้ขาทั้งสี่ ๒๗
ติดห่วงนั้นไว้ใกล้กรอบ เพื่อสอดคานหามโต๊ะ ๒๘ จงสร้างคานหามด้วยไม้สีเสียด และหุ้ม
คานด้วยทองคำ ใช้สำหรับหามโต๊ะ ๒๙ เจ้าจงตีจานและถาด โถ และหล่ออ่างน้ำสำหรับริน
เครื่องบูชา ทำสิ่งเหล่านี้ด้วยทองคำบริสุทธิ์ ๓๐ เจ้าจงวางขนมปังอันบริสุทธิ์ไว้บนโต๊ะ ณ
เบื้องหน้าเราเสมอไป

คันประทีป

๓๑ จงตีคันประทีปด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งเชิงและก้านคันประทีปขึ้นรูปด้วยค้อน ถ้วย
น้ำมันขนาดย่อมที่ติดกับก้าน กระเปาะที่ก้นดอกและกลีบดอกให้ทำเป็นชิ้นเดียวกัน ๓๒ คัน
ประทีปมี 6 ก้านยื่นออกทางด้านข้าง ด้านหนึ่งมี 3 ก้าน และอีกด้านหนึ่งมี 3 ก้าน ๓๓ แต่ละ
ก้านมีดอกอัลมอนด์จำลอง 3 ดอกที่มีทั้งกระเปาะและกลีบดอกซึ่งเป็นเหมือนถ้วยขนาด
ย่อม ทั้ง 6 ก้านยื่นจากคันประทีป ๓๔ และที่คันประทีปก็มีถ้วยขนาดย่อมทำเป็นดอกอัล
มอนด์จำลอง 4 ดอก มีทั้งกระเปาะและกลีบดอก ๓๕ ให้ดอกพร้อมกระเปาะของมันตั้งอยู่
ที่โคนก้านทั้ง 6 ก้านที่ยื่นจากคันประทีป ๓๖ เชื่อมกระเปาะ ก้าน และคันประทีปให้เป็นชิ้น
เดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ โดยขึ้นรูปด้วยค้อน ๓๗ จงติดดวงประทีป 7 ดวงไว้ที่คันประทีป
และจัดให้ดวงประทีปส่องแสงออกทางด้านหน้า ๓๘ กรรไกรตัดไส้ดวงประทีปและถาดที่ใช้
เก็บถ่านร้อนควรตีด้วยทองบริสุทธิ์ ๓๙ จงตีคันประทีปและภาชนะทุกชิ้นดังกล่าวด้วยทอง
คำบริสุทธิ์หนัก 1 ตะลันต์† ๔๐ จงแน่ใจว่าเจ้าต้องทำทุกสิ่งตามแบบที่แสดงให้เห็นบนภูเขา

๒๖

กระโจมที่พำนัก

๑ เจ้าจงสร้างกระโจมที่พำนักโดยให้มีม่าน 10 ผืนซึ่งเย็บด้วยผ้าป่านทอเนื้อดี ด้ายทอ
ขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด จงปักภาพเครูบให้งดงามด้วยช่างผู้ชำนาญ ๒ ผ้า
ม่านมีขนาดเท่ากันทุกผืนคือ ยาว 28 ศอก และกว้าง 4 ศอก ๓ เย็บม่าน 5 ผืนให้ติดกันตาม

---

* **๒๕๑๘** รูปปั้นกึ่งสัตว์กึ่งมนุษย์และมีปีก ฉบับฮีบรู 9:5; ปฐมกาล 3:24 † **๒๕๓๙** 35 กก

ความกว้าง อีก 5 ผืนก็เย็บแบบเดียวกัน ๔ เย็บหูม่านด้วยผ้าสีน้ำเงิน ติดไว้ที่ข้างหนึ่งของม่านนอกสุดชุดที่หนึ่ง ส่วนชุดที่สอง ก็จงเย็บแบบเดียวกัน ๕ ม่านแต่ละชุดควรมีหูม่าน 50 อันติดไว้ที่ความกว้างของม่าน ชุดที่สอง ก็ควรมี 50 หูติดไว้เช่นกัน ด้านที่มีหูม่านควรอยู่ตรงข้ามกัน ๖ แล้วตีขอเกี่ยวด้วยทองคำ 50 อัน เกี่ยวม่าน 2 ชุดให้ติดกันเป็นผ้าคลุมผืนเดียวของกระโจมที่พำนัก

๗ จงเย็บม่านขนแพะ 11 ผืนเป็นทีคลุมกระโจมที่พำนัก ๘ เย็บม่าน 11 ผืนขนาดเท่ากันทุกผืน ให้ได้ความยาว 30 ศอก และกว้าง 4 ศอก ๙ เย็บม่าน 5 ผืนให้ติดกัน ส่วนอีก 6 ผืนก็เย็บให้ติดกันเป็นอีก 1 ชุด แล้วทบม่านผืนทีหกไว้ศอกหนึ่งไว้ที่หน้ากระโจม ๑๐ จงเย็บหูม่าน 50 อันติดไว้ที่ด้านหนึ่งของม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง ส่วนอีก 50 อันติดไว้ที่ด้านของม่านชุดที่สอง

๑๑ จงตีขอเกี่ยวด้วยทองสัมฤทธิ์ 50 อัน และเกี่ยวไว้ที่หูม่าน เพื่อกระชับกับกระโจมให้แน่น ๑๒ ส่วนความยาวม่านในกระโจมที่เหลืออีกครึ่งหนึ่ง ก็ปล่อยให้ระพื้นทีด้านหลังกระโจมที่พำนัก ๑๓ ม่านกระโจมยาวกว่าม่านผ้าป่านด้านละ 1 ศอก ทำให้ห้อยที่ด้านข้างกระโจมที่พำนักและคลุมมิดได้ทั้ง 2 ข้าง ๑๔ จงเย็บที่คลุมกระโจมด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมแดง และใช้อีกผืนคลุมทับด้วยหนังปลาโลมา

๑๕ จงสร้างกรอบไม้สีเสียดให้เป็นโครงกระโจมที่พำนักสำหรับค้ำม่าน ๑๖ ให้แต่ละกรอบสูง 10 ศอก กว้างศอกครึ่ง ๑๗ แต่ละกรอบมีเดือย 2 อันอยู่ตอนล่างสำหรับติดเข้ากับฐานสร้างกรอบกระโจมที่พำนักให้เหมือนกันหมดทุกกรอบ ๑๘ สร้างกรอบ 20 อันสำหรับด้านใต้ของกระโจมที่พำนัก ๑๙ และเจ้าจงหล่อฐานเงิน 40 อันรองรับกรอบ 20 อัน ให้ฐาน 2 อันรองรับกรอบ 1 อัน สำหรับรองรับเดือยทั้งสอง ๒๐ ด้านที่สองของกระโจมที่พำนักคือด้านเหนือ ก็สร้างกรอบ 20 อัน ๒๑ และฐานเงินอีก 40 อัน ให้ฐาน 2 อันรองรับกรอบ 1 อัน ๒๒ จงสร้างกรอบ 6 อันสำหรับด้านท้ายกระโจมที่พำนักที่หันไปทางทิศตะวันตก ๒๓ สร้างกรอบอีก 2 อันสำหรับมุมที่ท้ายกระโจมที่พำนัก ๒๔ ให้กรอบทั้งสองนี้ตั้งขนานคู่กันตั้งแต่พื้นจรดยอด เป็นเสมือนกรอบเดียวกัน ทั้ง 2 มุมให้ทำเหมือนกันตามนี้ ๒๕ ฉะนั้นจะมีกรอบ 8 อัน และฐานเงิน 16 อัน ฐาน 2 อันต่อกรอบ 1 อัน

๒๖ จงสร้างคานด้วยไม้สีเสียด 5 ตัวสำหรับกรอบทางด้านหนึ่งของกระโจมที่พำนัก ๒๗ คานอีก 5 ตัวสำหรับกรอบอีกด้านหนึ่งของกระโจมที่พำนัก และคาน 5 ตัวสำหรับกรอบที่ด้านข้างของกระโจมที่พำนักสำหรับด้านหลังทางทิศตะวันตก ๒๘ คานตัวกลางที่รับน้ำหนักตอนกลางของกรอบจะต้องให้ยาวตลอดจากปลายด้านหนึ่งจรดอีกด้านหนึ่ง ๒๙ จงหุ้มกรอบไม้สีเสียดด้วยทองคำ และตีห่วงทองคำสำหรับร้อยคานที่จะหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน ๓๐ เจ้าจงสร้างกระโจมที่พำนักขึ้นตามแบบที่แสดงให้เห็นทีภูเขา

๓๑ จงเย็บม่านกั้นผืนหนึ่ง โดยใช้ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดี ภาพเครูบก็ให้ปักให้งดงามด้วยช่างผู้ชำนาญ ๓๒ แล้วเจ้าจงแขวนไว้ด้วยขอเกี่ยวทองคำบนเสาหลักทั้งสี่ที่เป็นไม้สีเสียดหุ้มทองคำซึ่งตั้งบนฐานเงิน ๓๓ และเจ้าจงแขวนม่านกั้นผืนนี้ที่ใต้ขอเกี่ยวจากเพดาน และจงวางหีบพันธสัญญาภายในบริเวณม่านกั้น ม่านกั้นนี้แยกระหว่างวิสุทธิสถานกับอภิสุทธิสถาน ๓๔ จงวางฝาหีบแห่งการชดใช้บาปไว้บนหีบพันธสัญญาในอภิสุทธิสถาน ๓๕ จงวางโต๊ะไว้นอกม่านกั้น วางคันประทีปไว้ที่ด้านทิศใต้ของกระโจมที่พำนักตรงข้ามกับโต๊ะ วางโต๊ะไว้ทางทิศเหนือ

๓๖ เจ้าจงเย็บม่านบังตาขึ้นผืนหนึ่งสำหรับประตูทางเข้ากระโจมด้วยด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดีปักลวดลาย ๓๗ เจ้าจงสร้างเสาหลัก 5 ต้นด้วยไม้สีเสียดแล้วหุ้มทองคำ ที่ม่านนั้นให้มีขอเกี่ยวทองคำ และจงหล่อฐาน 5 อันด้วยทองสัมฤทธิ์รองรับเสา

๒๗

แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์

๑ เจ้าจงสร้างแท่นบูชาด้วยไม้สีเสียดเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีขนาดยาว 5 ศอก กว้าง
5 ศอก และสูง 3 ศอก ๒ เชิงงอนเป็นรูปเขาสัตว์ที่มุมทั้งสี่ทำเป็นชิ้นเดียวกันกับตัวแท่น
แล้วหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ ๓ จงหล่อหม้อรองรับขี้เถ้า ทัพพี อ่างน้ำ ส้อม และถาดเก็บ
ถ่านร้อน จงผลิตเครื่องอุปกรณ์ทุกชิ้นจากทองสัมฤทธิ์ ๔ จงตีตะแกรงกับห่วง 4 อันจาก
ทองสัมฤทธิ์ โดยให้ห้อยห่วงแต่ละอันติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ๕ เจ้าจงติดตะแกรงไว้ต่ำลงจากขอบ
แท่น โดยห้อยลงมาอยู่ระดับครึ่งหนึ่งของความสูงของแท่น ๖ แล้วสร้างคานหามสำหรับ
แท่นบูชาด้วยไม้สีเสียดหุ้มทองสัมฤทธิ์ ๗ สอดไม้คานไว้ในห่วง ไม้แต่ละชิ้นก็จะอยู่ในตำ
แหน่งด้านข้างของแท่นบูชาขณะหาม ๘ ใช้ไม้กระดานทำแท่นเป็นลักษณะกล่องเปิดโล่ง
รายละเอียดตามที่ได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงทำไปตามนั้น

ลานรอบกระโจมที่พำนัก

๙ เจ้าจงสร้างลานรอบกระโจมที่พำนัก ทางด้านทิศใต้ให้แขวนผ้าป่านทอเนื้อดียาว 100
ศอก ๑๐ ใช้เสาหลัก 20 ต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์ 20 อัน ส่วนขอเกี่ยวและราวตีด้วยเงิน
๑๑ ทางด้านเหนือให้ทำเหมือนกันคือแขวนผ้าป่านยาว 100 ศอก เสาหลัก 20 ต้นกับฐาน
ทองสัมฤทธิ์ 20 อัน ส่วนขอเกี่ยวและราวตีด้วยเงิน ๑๒ สำหรับลานที่ด้านตะวันตกให้แขวน
ผ้ากว้าง 50 ศอกตามความกว้างของลาน และใช้เสาหลัก 10 ต้นกับฐาน 10 อัน ๑๓ ลาน
ด้านหน้าทางทิศตะวันออกมีความกว้าง 50 ศอก ๑๔ ผ้าแขวนสำหรับด้านหนึ่งของประตูมี
ขนาด 15 ศอก มีเสาหลัก 3 ต้นพร้อมด้วยฐาน 3 อัน ๑๕ อีกด้านก็มีผ้าแขวนขนาด 15 ศอก
กับเสาหลัก 3 ต้นและฐาน 3 อันเช่นกัน ๑๖ ประตูทางเข้าลานให้ใช้ม่านบังตายาว 20 ศอก
ทอจากด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดีปักลวดลาย
แขวนบนราวที่เชื่อมระหว่างเสาหลัก 4 ต้นและฐาน 4 อัน ๑๗ เสาหลักทุกต้นรอบลานให้มี
ราวและขอเกี่ยวตีด้วยเงิน ฐานหล่อจากทองสัมฤทธิ์ ๑๘ สร้างลานให้มีความยาว 100 ศอก
กว้าง 50 ศอก และสูง 5 ศอก ม่านทอจากผ้าป่านเนื้อดี และฐานทองสัมฤทธิ์ ๑๙ เครื่องใช้
ทุกชิ้นที่ใช้ประกอบพิธีในกระโจมที่พำนัก หมุดทุกตัวและหมุดทั้งหมดที่ใช้บนลานให้ตีด้วย
ทองสัมฤทธิ์

น้ำมันสำหรับดวงประทีป

๒๐ จงบัญชาชาวอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์สกัดแล้ว มาเป็นเชื้อเพลิงเพื่อให้ไฟ
จุดดวงประทีปต่อเนื่องโดยไม่ขาด ๒๑ ภายในกระโจมที่นัดหมาย ณ บริเวณนอกม่านกั้นที
่อยู่หน้าหีบพันธสัญญา อาโรนและบรรดาบุตรจะต้องดูแลดวงประทีปให้จุดอยู่ตั้งแต่เย็น
จนถึงรุ่งเช้า ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และจงให้ชาวอิสราเอลถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุก
ชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล

๒๘

เครื่องแต่งกายของปุโรหิต

๑ ให้คนพาอาโรนพี่ชายของเจ้าพร้อมกับบรรดาบุตรของเขาคือ นาดับ อาบีฮู เอเลอา
ซาร์ และอิธามาร์ แยกพวกเขาออกจากหมู่ชนชาวอิสราเอลและให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อเป็น
ปุโรหิตรับใช้เรา ๒ เจ้าจงจัดหาเครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์ งดงาม และสมเกียรติให้อาโรนพี่
ชายของเจ้า ๓ เจ้าจงบอกกับทุกคนที่มีความชำนาญและเป็นคนที่เราได้มอบจิตวิญญาณ
อันพรั่งพร้อมด้วยสติปัญญา เพื่อให้พวกเขาตัดเย็บเครื่องแต่งกายให้อาโรน ถวายตัวเขา

ให้รับตำแหน่งปุโรหิตสำหรับเรา ๔ ให้พวกเขาจัดหาเครื่องแต่งกายตามนี้คือ ทับทรวง ชุดคลุม เสื้อคลุมยาว เสื้อยาวชั้นในปักลวดลาย ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคาดเอว พวกเขาต้องจัดเตรียมเครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์ให้อาโรนพี่ชายของเจ้าและบรรดาบุตรของเขาเพื่อรับใช้เราเช่นปุโรหิต ๕ ให้พวกเขาตัดเย็บเครื่องแต่งกายนั้นด้วยด้ายทอง ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด อีกทั้งผ้าป่านทอเนื้อดี

ชุดคลุม

๖ ให้พวกเขาเย็บชุดคลุมด้วยด้ายทอง ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดีปักอย่างงดงามด้วยช่างผู้ชำนาญ ๗ ติดแถบผ้าพาดบ่า 2 ชิ้นกับขอบชุดคลุมให้เป็นผืนเดียวกัน ๘ ตอนบนเป็นผ้าคาดเอวซึ่งทอด้วยฝีมือชั้นดีสำหรับสวมให้กระชับกับชุดคลุม และใช้วัตถุอย่างเดียวกันกับชุดคลุม ใช้ด้ายทอง ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด อีกทั้งผ้าป่านทอเนื้อดี ๙ เจ้าจงสลักชื่อของบรรดาบุตรของอิสราเอลไว้บนแผ่นพลอยหลากสีจำนวน 2 แผ่น ๑๐ แผ่นทีหนึ่งสลักชื่อ 6 ชื่อ อีก 6 ชื่อที่เหลือบนศิลาอีกแผ่น ให้เรียงตามลำดับอายุ ๑๑ ให้ช่างแกะสลักเพชรสลักชื่อของบรรดาบุตรของอิสราเอลที่หน้าพลอย 2 แผ่นนี้ดังเช่นสลักตราประทับ และทำกรอบทองคำฉลุลวดลายโปร่งล้อมแผ่นพลอย ๑๒ จงติดแผ่นพลอยดังกล่าวไว้ที่แถบผ้าพาดบ่าที่เชื่อมอยู่กับชุดคลุม เป็นดั่งพลอยแห่งการรำลึกถึงบรรดาบุตรของอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อพวกเขาไว้บนบ่าทั้งสอง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ ๑๓ เจ้าจงตีกรอบทองคำฉลุลวดลายโปร่ง ๑๔ ตีสร้อยทองคำบริสุทธิ์ถักเป็นเกลียว 2 เส้น แล้วจงติดสร้อยทองไว้กับกรอบทองคำ

ทับทรวง

๑๕ เจ้าจงตัดเย็บทับทรวงแห่งการตัดสินใจ 1 ผืนด้วยช่างผู้ชำนาญ ทำให้งดงามเหมือนกับที่ตัดเย็บชุดคลุม ด้วยด้ายทอง ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด อีกทั้งผ้าป่านทอเนื้อดี ๑๖ ทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และพับทบเป็น 2 ชั้น ความยาว 1 คืบและกว้าง 1 คืบ ๑๗ เจ้าจงฝังเพชรพลอย 4 แถวที่ทับทรวง แถวแรกเป็นทับทิม บุษราคัม และแก้วผลึกสีเขียวปนน้ำเงิน ๑๘ แถวที่สองฝังพลอยสีฟ้า นิลสีคราม และเพชร ๑๙ แถวที่สามฝังแก้วผลึกสีส้มปนแดง โมรา และพลอยสีม่วง ๒๐ และแถวที่สีฝังโกเมน พลอยหลากสีและมณีสีเขียว จงฝังเพชรพลอยเหล่านี้ลงในกรอบทองคำฉลุลวดลายโปร่ง ๒๑ ต้องมีเพชรพลอย 12 เม็ด แต่ละเม็ดสลักชื่อบุตรแต่ละคนของอิสราเอล สลักชื่อทุกชื่อดังเช่นสลักตราประทับ เป็นชื่อสำหรับ 12 เผ่า ๒๒ เจ้าจงตีสายคล้องถักเป็นเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับโยงติดกับทับทรวง ๒๓ และตีห่วงทองคำ 2 อันติดไว้ที่ทับทรวงทั้ง 2 มุม ๒๔ จงติดสายคล้องทองคำทั้งสองไว้กับห่วง 2 อันทีมุมของทับทรวง ๒๕ ปลายสายคล้องอีก 2 ข้างให้โยงไว้กับกรอบฉลุลวดลายโปร่งที่ด้านหน้าซึ่งติดอยู่กับแถบผ้าพาดบ่าที่เชื่อมกับชุดคลุม ๒๖ เจ้าจงตีห่วงทองคำ 2 อันติดเข้ากับมุมล่างทั้งสองของทับทรวงที่ริมด้านในที่ติดกับชุดคลุม ๒๗ ตีห่วงทองคำ 2 อันติดไว้ที่ด้านหน้าตอนล่างของแถบผ้าพาดบ่าที่ติดกับขอบชุดคลุมเหนือผ้าคาดเอวที่ทอขึ้นอย่างงดงาม ๒๘ จงผูกห่วงที่ทับทรวงให้ติดกับห่วงที่ชุดคลุมด้วยสายเกลียวสีน้ำเงิน เพื่อให้ทับทรวงโยงติดกับผ้าคาดเอว และไม่หลุดจากชุดคลุม ๒๙ ดังนั้น อาโรนจึงมีชื่อของบรรดาบุตรของอิสราเอลอยู่บนทับทรวงแห่งการตัดสินใจแนบอยู่กับใจเวลาท่านเข้าไปในวิสุทธิสถาน เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเสมอไป ๓๐ เจ้าจงแนบอูริมและทูมมิม*ไว้กับทับทรวงแห่งการตัดสินใจ เพื่อให้แนบใจของอาโร

---

* **๒๘๓๐** พลอย 2 เม็ด (หรือหินชนิดใดชนิดหนึ่ง) ซึ่งปุโรหิตสวมแนบกับทับทรวงเพื่อใช้ในการแสวงหาความประสงค์ของพระเจ้า

นเวลาเขาเข้าไปอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า การปฏิบัติเช่นนี้ทำให้อาโรนระลึกอยู่ในใจของเขาเสมอว่า เขามอบการตัดสินใจสำหรับชาวอิสราเอลไว้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า

เสื้อคลุมยาวใต้ชุดคลุม

๓๑ เจ้าจงเย็บเสื้อคลุมยาวจากผ้าสีน้ำเงินสำหรับสวมไว้ใต้ชุดคลุม ๓๒ เป็นเสื้อสวมหัว ขลิบรอบคอเสื้อด้วยผ้าทอเช่นเดียวกับเสื้อสวมชั้นใน เพื่อกันการขาดรุ่ย ๓๓ โดยรอบชายเสื้อคลุมให้ใช้ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสดทำเป็นรูปทับทิม ติดลูกพรวนทองคำไว้ระหว่างลูกทับทิม ๓๔ คือติดลูกพรวนทองคำ 1 ลูกสลับกันไปกับลูกทับทิม 1 ลูกโดยรอบชายเสื้อคลุม ๓๕ อาโรนจะสวมเสื้อตัวนี้ในเวลาปฏิบัติงาน และเสียงลูกพรวนทองคำจะดังขณะที่เขาเข้าไปในวิสุทธิสถาน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และขณะที่เขาเดินออกมา เพื่อว่าเขาจะไม่ตายในสถานที่นั้น

๓๖ เจ้าจงตีแผ่นทองคำบริสุทธิ์ และสลักด้วยคำว่า "บริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า" ดังเช่นสลักตราประทับ ๓๗ แล้วเจ้าจงผูกสายเกลียวสีน้ำเงินทีแผ่นทองคำให้ติดกับด้านหน้าของผ้าโพกศีรษะ ๓๘ แผ่นทองคำที่อยู่ที่หน้าผากของอาโรน เสมือนหนึ่งอาโรนได้แบกความผิดต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับของถวายอันบริสุทธิ์ซึ่งชาวอิสราเอลมอบให้ แผ่นทองคำจะอยู่ที่หน้าผากของเขาเสมอไป และพระผู้เป็นเจ้าได้รับของถวายจากเขา

๓๙ เจ้าจงเย็บเสื้อยาวชั้นในด้วยผ้าป่านเนื้อดีปักลวดลาย เย็บผ้าโพกศีรษะด้วยผ้าป่านเนื้อดี และเย็บผ้าคาดเอวปักลวดลาย

๔๐ เจ้าจงเย็บเสื้อยาวชั้นใน ผ้าคาดเอว และผ้าโพกศีรษะสำหรับบุตรอาโรน เจ้าจงจัดทำให้งดงามและสมเกียรติ ๔๑ เจ้าจงให้อาโรนพี่ชายของเจ้า และบุตรชายของเขาสวมเครื่องแต่งกายดังกล่าว ชโลมน้ำมันและแต่งตั้งพวกเขา อีกทั้งทำให้บริสุทธิ์ ให้เป็นปุโรหิตรับใช้เรา ๔๒ เจ้าจงตัดเย็บกางเกงชั้นในด้วยผ้าป่านเพื่อปกปิดผิวกายของพวกเขาตั้งแต่เอวถึงขาอ่อน ๔๓ อาโรนและบุตรของเขาต้องสวมกางเกงชั้นในเวลาเข้าไปในกระโจมที่นัดหมาย หรือเวลาที่พวกเขาเข้าใกล้แท่นบูชาเวลาปฏิบัติงานในวิสุทธิสถาน เพื่อไม่ให้พวกเขามีความผิดและตาย จงถือเป็นกฎเกณฑ์สำหรับเขาและผู้สืบเชื้อสายสืบต่อจากเขาตลอดไป

๒๙

การเตรียมปุโรหิตให้บริสุทธิ์

๑ เจ้าควรกระทำสิ่งเหล่านี้เพื่อให้พวกเขาบริสุทธิ์ เพื่อเป็นปุโรหิตรับใช้เรา จงเอาโคหนุ่มตัวหนึ่งกับแกะตัวผู้ 2 ตัวที่ปราศจากตำหนิ ๒ อีกทั้งขนมปังไร้เชื้อ ขนมไร้เชื้อมีน้ำมันผสมและขนมปังกรอบไร้เชื้อทาน้ำมัน เจ้าจงทำขนมปังพวกนี้ด้วยแป้งสาลีชั้นเยี่ยม ๓ ใส่รวมกันในตะกร้านำมาพร้อมกับโคหนุ่มและแกะตัวผู้ 2 ตัวนั้น ๔ จงพาอาโรนกับบุตรชายของเขามาที่ประตูทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย แล้วจงชำระตัวพวกเขาด้วยน้ำ ๕ เจ้าจงเอาเครื่องแต่งกายมาตกแต่งให้อาโรน คือมีเสื้อยาวชั้นใน เสื้อคลุมยาวสำหรับสวมใต้ชุดคลุม ชุดคลุม และทับทรวง แล้วคาดผ้าคาดเอวซึ่งทอด้วยฝีมือชั้นดีให้กระชับเข้ากับชุดคลุม ๖ สวมผ้าโพกศีรษะให้เขา ติดมงกุฎบริสุทธิ์ที่ผ้าโพกศีรษะ ๗ เจ้าจงเอาน้ำมันเจิมรดศีรษะอาโรนเพื่อเป็นการแต่งตั้ง ๘ แล้วเจ้าจงพาบุตรของเขามา สวมเสื้อยาวชั้นในให้พวกเขา ๙ คาดผ้าคาดเอว และโพกศีรษะให้พวกเขา แล้วเขาจะเป็นปุโรหิตตามข้อกำหนดตลอดไป เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนกับบุตรของเขาตามนี้

๑๐ จงเอาโคหนุ่มมาที่หน้ากระโจมที่นัดหมาย อาโรนกับบุตรของเขาจะเอามือวางลงที่หัว
โคหนุ่มตัวนั้น ๑๑ แล้วเจ้าจงฆ่าโคหนุ่ม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่ประตูทางเข้ากระโจมที่
นัดหมาย ๑๒ เอาเลือดโคหนุ่มป้ายบนเขิงงอนของแท่นบูชาด้วยนิ้วมือของเจ้า แล้วเทเลือด
ที่เหลือลงบนฐานของแท่นบูชา ๑๓ เอาไขมันทีหุ้มเครื่องใน พังผืดที่หุ้มตับ พร้อมกับไตทั้ง
สองที่มีไขมันติด เผาบนแท่นบูชา ๑๔ ส่วนเนื้อกับหนังและไส้โคหนุ่ม จงเผาไฟเสียที่นอก
ค่าย เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป

๑๕ แล้วเจ้าจงเอาแกะผู้ตัวหนึ่งมา อาโรนกับบุตรของเขาจะเอามือวางลงบนหัวแกะ ๑๖
เจ้าจงฆ่าแกะผู้ตัวนั้น แล้วเอาเลือดสาดไปรอบๆ แท่นบูชา ๑๗ จงตัดเนื้อแกะผู้เป็นท่อนๆ
ล้างเครื่องในและขาหลัง แล้ววางรวมไว้กับส่วนที่เหลือและหัวของมัน ๑๘ เผาแกะผู้ทุกส่วน
บนแท่นบูชา เป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า มีกลิ่นหอมอันน่าพอใจ คือของ
ถวายด้วยไฟมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า

๑๙ จงเอาแกะผู้อีกตัวหนึ่งมาให้อาโรนและบุตรของเขาวางมือลงที่หัว ๒๐ เจ้าจงฆ่าแกะ
ผู้ตัวนั้น เอาเลือดแกะป้ายที่ปลายหูขวาของอาโรนและของบุตรด้วย แล้วก็ป้ายเลือดที่นิ้ว
หัวแม่มือข้างขวาและที่นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวา เลือดที่เหลือให้สาดไปรอบๆ แท่นบูชา ๒๑ เจ้า
จงเอาเลือดแกะจากแท่นบูชาผสมกับน้ำมันชโลม พรมตัวอาโรนและเครื่องแต่งกาย พรม
ตัวบุตรและเครื่องแต่งกายของเขาด้วย แล้วอาโรนกับบุตรทุกคนพร้อมทั้งเครื่องแต่งกาย
ก็จะบริสุทธิ์

๒๒ และเจ้าจงเอาไขมันจากแกะผู้กับไขมันทีหาง อีกทั้งมันทีหุ้มเครื่องใน พังผืดที่หุ้มตับ
ไตทั้งสองที่มีไขมันติด พร้อมกับขาอ่อนข้างขวา (เพราะว่าเป็นแกะตัวผู้ที่ใช้ในการแต่งตั้ง
๒๓ เจ้าจงหยิบขนมปังกับขนมมีน้ำมันผสม และขนมปังกรอบ 1 แผ่นจากตะกร้าขนมปังไร้
เชื้อที่อยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๔ แล้วเจ้าจงยื่นขนมปังพวกนี้ใส่มืออาโรนและบุตร
ของเขา แล้วจงโบกขนมปังขึ้นลงเป็นเครื่องโบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๕ ครั้น
แล้วเจ้าจงหยิบคืนมาจากมือของพวกเขา และเผาขนมเหล่านี้บนแท่นบูชาโดยวางไว้บน
สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย มีกลิ่นหอมอันน่าพอใจ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า คือถวายด้วย
ไฟมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า

๒๖ เจ้าจงเอาเนื้อออกจากแกะผู้ที่ใช้ในการแต่งตั้งอาโรนมาและโบกขึ้นลงเพื่อเป็นเครื่อง
โบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า แล้วเนื้อส่วนนั้นจะตกเป็นของเจ้า ๒๗ เจ้าจงทำเนื้อออก
แกะที่ถูกโบกขึ้นลง กับขาอ่อนที่ถูกยกขึ้นลงให้บริสุทธิ์ ส่วนหนึ่งที่มาจากแกะผู้ที่ใช้ในพิธี
แต่งตั้งนั้นเป็นของอาโรนกับบุตรของเขา ๒๘ มันจะเป็นของอาโรนกับบุตรของเขาที่รับจาก
ประชาชนชาวอิสราเอลเสมอไป เพราะเป็นส่วนแบ่งของปุโรหิตที่ประชาชนชาวอิสราเอล
มอบ จากของถวายเพื่อสามัคคีธรรมอันเป็นของถวายของพวกเขาแด่พระผู้เป็นเจ้า

๒๙ เครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์ของอาโรนจะตกทอดเป็นของบุตรของเขา และจะสวมใส่ก็
ต่อเมื่อเป็นเวลารับการชโลมน้ำมันและการแต่งตั้ง ๓๐ บุตรคนที่เป็นปุโรหิตสืบต่อจากเขา
จะสวมเครื่องแต่งกายไว้ตลอดถึง 7 วัน ในเวลาที่เข้ามาในกระโจมที่นัดหมายเพื่อรับใช้ใน
วิสุทธิสถาน

๓๑ เจ้าจงเอาเนื้อแกะตัวผู้ที่ใช้ในการแต่งตั้งมาต้มในบริเวณที่บริสุทธิ์ ๓๒ และอาโรนกับ
บุตรของเขาจะรับประทานเนื้อแกะตัวผู้นั้นกับขนมปังในตะกร้าที่ประตูกระโจมที่นัดหมาย
๓๓ พวกเขาจะรับประทานของดังกล่าวซึ่งถูกนำมาชดใช้บาปเพื่อแต่งตั้งและทำให้พวกเขา
บริสุทธิ์ แต่อย่าให้ผู้อื่นใดรับประทานเลย เพราะเป็นของบริสุทธิ์ ๓๔ ถ้ามีเนื้อซึ่งใช้ในการ

แต่งตั้งและขนมปังเหลืออยู่ถึงรุ่งเช้า เจ้าจะต้องนำส่วนที่เหลือเผาไฟ จะรับประทานต่อไม่ได้เพราะเป็นของบริสุทธิ์

๓๕ เจ้าจงกระทำเช่นนั้นให้อาโรนและบรรดาบุตรของเขา ตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ทุกประการ เจ้าจงแต่งตั้งพวกเขาทั้ง 7 วัน ๓๖ และแต่ละวันเจ้าจงถวายโคตัวผู้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป เป็นการชดใช้บาป และทำพิธีลบล้างมลทินให้กับแท่นบูชา ในเวลาที่เจ้ากระทำ ก็จงชโลมน้ำมันทีแท่นบูชาเพื่อทำให้แท่นนั้นบริสุทธิ์ ๓๗ จงทำพิธีลบล้างมลทินให้กับแท่นบูชาทั้ง 7 วัน และทำให้แท่นบริสุทธิ์ แล้วแท่นบูชานั้นก็จะบริสุทธิ์ที่สุด ถ้าใครหรือสิ่งใดแตะต้องแท่นบูชาก็จะบริสุทธิ์เช่นกัน

๓๘ สิงที่เจ้าจะถวายบนแท่นบูชาเป็นประจำทุกวันคือ ลูกแกะ 2 ตัวอายุราว 1 ปี ๓๙ เจ้าจงถวายแกะ 1 ตัวในเวลาเช้า และอีก 1 ตัวในเวลาโพล้เพล้ ๔๐ พร้อมกับแกะตัวแรก เจ้าจงถวายแป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนสิบเอฟาห์*ผสมกับน้ำมันมะกอกคั้นบริสุทธิ์หนึ่งส่วนสี่ฮิน† และเหล้าองุ่นหนึ่งส่วนสี่ฮินสำหรับเครื่องดื่มบูชา ๔๑ เจ้าจงถวายลูกแกะอีกตัวในเวลาโพล้เพล้ เช่นเดียวกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่ถวายในเวลาเช้า เจ้าจงมอบให้ดั่งของถวายด้วยไฟซึ่งจะส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๔๒ จงใช้สัตว์เผาเป็นของถวายเป็นประจำไปตลอดทุกชาติพันธุ์ของเจ้า ที่ประตูทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เป็นทีที่เราจะพบกับเจ้าเพื่อพูดคุยกับเจ้า ๔๓ เราจะพบกับประชาชนชาวอิสราเอลที่นั่น และบารมีของเราจะทำให้สถานที่นั้นบริสุทธิ์ ๔๔ เราจะทำให้กระโจมที่นัดหมายและแท่นบูชาบริสุทธิ์ เราจะทำให้อาโรนและบรรดาบุตรของเขาบริสุทธิ์ด้วย เพื่อเป็นปุโรหิตรับใช้เรา ๔๕ และเราจะอยู่ท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา ๔๖ และพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา เรานำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา

๓๐

แท่นบูชาเผาเครื่องหอม

๑ เจ้าจงสร้างแท่นบูชาด้วยไม้สีเสียดสำหรับเผาเครื่องหอม ๒ เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาดกว้างยาวเท่ากันคือ 1 ศอก สูง 2 ศอก เชิงงอนที่มุมแท่นทำจากไม้ชิ้นเดียวกับแท่น ๓ เจ้าจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างโดยรอบ รวมทั้งที่เชิงงอน และเจ้าจงหล่อขอบทองคำรอบแท่น ๔ รวมทั้งตีห่วงทองคำ 2 อันติดไว้ที่ใต้ขอบ ให้ห่วงทั้ง 2 อันอยู่ตรงข้ามกัน ใช้สำหรับคล้องไม้คานหาม ๕ เจ้าจงสร้างคานหามด้วยไม้สีเสียดหุ้มด้วยทองคำ ๖ ตั้งไว้ภายนอกม่านกั้นซึ่งแขวนอยู่ที่หน้าหีบพันธสัญญา คือเบื้องหน้าฝาหีบแห่งการชดใช้บาปที่ปิดบนหีบพันธสัญญาอันเป็นทีซึ่งเราจะพบกับเจ้า

๗ และอาโรนจะเผาเครื่องหอมที่บนแท่นนั้น ทุกเช้าเวลาเขาขัดเงาดวงประทีป เขาจะเผาเครื่องหอม ๘ และเวลาอาโรนจุดดวงประทีปในยามโพล้เพล้ เขาจะเผาเครื่องหอม เป็นเครื่องหอม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเสมอไป ตลอดทุกชาติพันธุ์ของเจ้า ๙ ที่แท่นบูชานี้ เจ้าอย่าถวายเครื่องหอมที่ต้องห้าม หรือสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวาย แม้แต่เครื่องธัญญบูชา และอย่าเทเครื่องดื่มบูชาที่บนแท่นเช่นกัน ๑๐ อาโรนจะลบล้างมลทินที่เชิงงอนของแท่นบูชาปีละครั้ง ให้เขาทำพิธีลบล้างมลทินด้วยเลือดจากเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปปีละครั้งตลอดทุกชาติพันธุ์ของเจ้า แท่นนี้จะบริสุทธิ์ที่สุดสำหรับพระผู้เป็นเจ้า

---

* **๒๙๔๐** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร † **๒๙๔๐** 1 ฮิน มีประมาณ 4-6 ลิตร

เงินถวายสำหรับสถานที่บริสุทธิ์

๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๒ “เวลาเจ้าสำรวจสำมะโนประชากรของชาวอิสราเอล แต่ละคนต้องมอบค่าไถ่สำหรับตนเองแด่พระผู้เป็นเจ้าเวลาที่เจ้านับจำนวนพวกเขา เพื่อป้องกันมิให้ภัยพิบัติเกิดกับเขาเวลาเจ้านับจำนวน ๑๓ ทุกคนที่ลงทะเบียนสำมะโนครัวแล้วจะต้องมอบเงินหนักครึ่งเชเขลตามอัตราน้ำหนักเงินของสถานที่บริสุทธิ์ (1 เชเขล หนัก 20 เก-ราห์) ครึ่งเชเขลนี้เป็นเงินถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๔ คนที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไปและถูกนับในการจดทะเบียนสำมะโนครัวต้องมอบเงินถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๕ ยามที่เจ้ามอบเงินถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าถือเป็นพิธีชดใช้บาปของตนเอง ดังนั้นคนมั่งมีและคนยากไร้ไม่ต้องจ่ายเกินหรือน้อยไปกว่าครึ่งเชเขลที่กำหนด ๑๖ เจ้าจงเก็บเงินสำหรับพิธีชดใช้บาปจากประชาชนชาวอิสราเอล และกำหนดให้ใช้จ่ายในการรับใช้ในกระโจมที่นัดหมาย เพื่อพระผู้เป็นเจ้าจะได้รำลึกถึงประชาชนชาวอิสราเอลที่ทำพิธีชดใช้บาปให้แก่ตนเอง”

อ่างชำระล้าง

๑๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๘ “เจ้าจงหล่ออ่างสำหรับชำระล้างพร้อมฐานด้วยทองสัมฤทธิ์ และวางไว้ระหว่างกระโจมที่นัดหมายกับแท่นบูชา บรรจุน้ำไว้ในอ่าง ๑๙ อาโรนและบรรดาบุตรของเขาจะใช้น้ำในอ่างล้างมือและเท้า ๒๐ เวลาพวกเขาเข้าไปในกระโจมที่นัดหมาย หรือเวลาเข้ามาใกล้แท่นบูชาเพื่อรับใช้ และเผาของถวายด้วยไฟมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะชำระตัวด้วยน้ำ จะได้ไม่ตาย ๒๑ เขาจะล้างมือและเท้า จะได้ไม่ตาย และจงถือเป็นกฎเกณฑ์สำหรับพวกเขาตลอดไป รวมทั้งตัวเขาเองและผู้สืบเชื้อสายของเขาตลอดทุกชาติพันธุ์ของพวกเขา”

น้ำมันเจิม

๒๒ นอกจากนั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๓ “จงเอาเครื่องเทศชั้นเยี่ยมคือ มดยอบน้ำหนัก 500 เชเขล อบเชยหอมครึ่งหนึ่งคือ 250 เชเขล และอ้อหอม 250 เชเขล ๒๔ การบูร 500 เชเขลตามมาตราน้ำหนักเงินของสถานที่บริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอก 1 ฮิน ๒๕ ผสมเข้าด้วยกันเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นเช่นน้ำหอมปรุงโดยช่างทำน้ำหอม คือเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ ๒๖ จงใช้เจิมกระโจมที่นัดหมายและหีบพันธสัญญา ๒๗ โต๊ะกับเครื่องตั้งโต๊ะ คันประทีปและเครื่องใช้ประกอบ อีกทั้งแท่นเผาเครื่องหอม ๒๘ และแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายพร้อมกับเครื่องใช้ประกอบทุกชิ้น รวมทั้งอ่างกับฐาน ๒๙ เจ้าจงทำให้สิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ คือบริสุทธิ์โดยสมบูรณ์ อะไรก็ตามที่สัมผัสก็ย่อมจะบริสุทธิ์ไปด้วย ๓๐ แล้วเจ้าจงเจิมอาโรนและบรรดาบุตรของเขา ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์เพื่อรับใช้เราเช่นปุโรหิต ๓๑ จงกล่าวแก่ประชาชนชาวอิสราเอลดังนี้ “น้ำมันนี้จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ของเราตลอดทุกชาติพันธุ์ของเจ้า ๓๒ อย่าใช้เจิมกายคนสามัญ และเจ้าอย่าทำน้ำมันอื่นโดยใช้ส่วนผสมอย่างเดียวกันนี้ นี่เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ และจะบริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ๓๓ ใครก็ตามที่ทำตามส่วนผสมอย่างนี้หรือเจิมน้ำมันนี้ให้กับคนอื่นๆ จะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา” ๆ

เครื่องหอม

๓๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “จงเอาเครื่องเทศหอม คือยางไม้สโทแร็คซ์ แก่นในของหอยทะเลกาบ และมหาหิงค์ เป็นเครื่องเทศหอมผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้ได้ส่วนผสมอย่างละเท่าๆ กัน ๓๕ ผสมเข้าด้วยกันเป็นเครื่องหอมจากน้ำหอมปรุงโดยช่างทำน้ำหอม เติมเกลือ ทำให้แท้และบริสุทธิ์ ๓๖ จงบดส่วนหนึ่งให้เป็นผงละเอียด แล้ววางไว้ข้างหน้าหีบพันธสัญญาในกระโจมที่นัดหมายซึ่งเป็นทีที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนี้จะบริสุทธิ์อย่าง

ที่สุดสำหรับพวกเจ้า ๓๗ เครื่องหอมที่เจ้าผสมตามส่วนผสมที่ให้นี้ อย่าทำไว้ให้พวกเจ้าใช้เอง เจ้าจงนับว่าเครื่องหอมนี้บริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๓๘ ถ้าผู้ใดปรุงน้ำหอมใช้ตามส่วนผสมนี้จะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา

๓๑

ช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ ดูสิ เราได้เลือกเบซาเลลบุตรอุรีซึ่งเป็นบุตรของฮูร์จากเผ่ายูดาห์ ๓ และเราได้ให้เขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ให้มีความสามารถและความฉลาด มีความรู้และงานฝีมือช่างทุกชนิด ๔ เพื่อเป็นงานออกแบบอย่างมีศิลปซึ่งทำด้วยทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ ๕ งานเจียระไนเพชรนิลจินดาสำหรับฝังตัวเรือน งานแกะสลักไม้ และงานฝีมือช่างทุกชนิด ๖ ดูเถิด เราได้แต่งตั้งให้โอโฮลีอับบุตรอาหิสะมัคจากเผ่าดาน และเราได้ให้บรรดาผู้เชี่ยวชาญมีความสามารถ เพื่อเขาจะได้ทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งเจ้าไว้ ๗ คือกระโจมที่นัดหมาย หีบพันธสัญญากับฝาหีบแห่งการชดใช้บาป เครื่องใช้ทั้งหมดในกระโจม ๘ เช่นโต๊ะกับเครื่องตั้งโต๊ะ คันประทีปทองคำบริสุทธิ์กับเครื่องใช้ประกอบทุกชิ้น และแท่นเผาเครื่องหอม ๙ แท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายพร้อมกับเครื่องใช้ประกอบทุกชิ้น รวมทั้งอ่างกับฐาน ๑๐ เครื่องแต่งกายเย็บด้วยฝีมือประณีต เครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเครื่องแต่งกายสำหรับบุตรของเขา เพื่อให้พวกเขารับใช้เป็นปุโรหิต ๑๑ ใช้น้ำมันเจิมและเครื่องหอมสำหรับวิสุทธิสถาน พวกเขาควรทำตามที่เราบัญชาเจ้าไว้ทุกประการ

วันสะบาโต

๑๒ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๓ จงบอกประชาชนชาวอิสราเอลดังนี้ พวกเจ้าจงรักษาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะเป็นเครื่องเตือนใจระหว่างเรากับพวกเจ้าไปตลอดทุกชาติพันธุ์ของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าที่ทำให้เจ้าบริสุทธิ์

๑๔ พวกเจ้าจงรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่ไม่เคารพก็จะถูกลงโทษถึงตาย ผู้ใดก็ตามที่ทำงานในวันนั้น ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ๑๕ เจ้ามีวันทำงาน 6 วัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตเพื่อพักผ่อนอย่างแท้จริง เป็นวันบริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า ผู้ใดก็ตามที่ทำงานในวันสะบาโตจะถูกลงโทษถึงตาย ๑๖ ฉะนั้นประชาชนชาวอิสราเอลจะรักษาวันสะบาโต ฉลองวันสะบาโตตลอดทุกชาติพันธุ์ของเขาเป็นเช่นพันธสัญญาตลอดไป ๑๗ เป็นเครื่องเตือนใจชั่วนิรันดร์กาลระหว่างเรากับประชาชนชาวอิสราเอลว่าพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกใน 6 วัน และในวันที่เจ็ดพระองค์หยุดพักจากการทำงาน และได้พักผ่อน

๑๘ ครั้นพระองค์กล่าวกับโมเสสที่ภูเขาซีนายจบแล้ว พระองค์มอบแผ่นพระบัญญัติ 2 แผ่นเป็นแผ่นศิลาซึ่งจารึกด้วยนิ้วมือของพระเจ้าเอง

๓๒

ลูกโคทองคำ

๑ เมื่อประชาชนเห็นว่าโมเสสยังล่าช้าอยู่และไม่ลงมาจากภูเขา จึงรวมกลุ่มกันไปหาอาโรนและบอกท่านว่า ลุกขึ้นเถิด ช่วยสร้างเทวรูปให้เราเพื่อนำหน้าพวกเราไปเถิด ไม่รู้ว่าโมเสสคนที่ได้นำเราออกมาจากอียิปต์เป็นอะไรไปแล้ว

๒ อาโรนตอบพวกเขาว่า ไปปลดต่างหูทองคำออกจากหูภรรยา บุตรชายหญิงของพวกเจ้าเสีย แล้วเอามาให้เรา ๓ ดังนั้นประชาชนทั้งหมดต่างก็ปลดต่างหูทองคำออกจากหู

ของตนมาให้อาโรน ๔ ท่านรับของมาจากทุกมือ แล้วใช้เครื่องมือตีทองเข้าด้วยกัน แล้วหล่อเป็นรูปลูกโค พวกเขาพูดว่า “โอ อิสราเอล นี่คือบรรดาเทพเจ้าของเจ้าที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์” ๕ ครั้นอาโรนเห็นเช่นนั้นจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปลูกโค และประกาศว่า “จะมีงานฉลองแด่พระผู้เป็นเจ้าในวันพรุ่งนี้” ๖ ประชาชนลุกขึ้นแต่เช้าตรู่และนำสัตว์มาให้เผาเป็นของถวาย และมอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรม พวกเขานั่งลงดื่มกินแล้วลุกขึ้นเฮฮากัน

๗ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “จงลงไป เพราะประชาชนของเจ้าที่เจ้าได้นำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์เสื่อมทรามไปแล้ว ๘ พวกเขาหันหลังให้กับวิถีทางที่เราสั่งให้ปฏิบัติอย่างรวดเร็ว เขาหล่อรูปลูกโคขึ้นตัวหนึ่งให้พวกเขาเอง แล้วยังนมัสการและถวายเครื่องสักการะแก่ลูกโค พวกเขาพูดว่า “โอ อิสราเอล นี่คือบรรดาเทพเจ้าของเจ้าที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์” ๙ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “เราเห็นคนพวกนี้แล้ว ดูเถิด เป็นคนหัวรั้น ๑๐ ฉะนั้น คราวนี้ปล่อยให้เป็นเรื่องของเรา ความกริ้วของเราจะพลุ่งขึ้นต่อพวกเขา และเราจำต้องกำจัดพวกเขาเสียให้สิ้น แล้วเราจะให้ประชาชาติที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นมาจากตัวเจ้า”

๑๑ แต่โมเสสอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดความกริ้วของพระองค์จึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่และพลานุภาพของพระองค์ ๑๒ เหตุไฉนจะให้ชาวอียิปต์พูดได้ว่า “พระองค์นำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ แล้วลวงมาฆ่าเสียที่ภูเขา และเพื่อกำจัดพวกเขาไปจากแผ่นดินโลก” ขอโปรดยับยั้งความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ และเปลี่ยนใจโดยอย่าให้สิ่งร้ายๆ เกิดขึ้นกับคนของพระองค์เลย ๑๓ ขอพระองค์รำลึกถึงคำปฏิญาณที่พระองค์เองได้ให้ไว้กับอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “เราจะเพิ่มผู้สืบเชื้อสายให้แก่เจ้ามากยิ่งขึ้น มากมายราวกับดวงดาวบนท้องฟ้า และเราจะให้ดินแดนที่เราได้สัญญาไว้แก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า และเขาจะได้รับเป็นมรดกไปตลอดกาล” *[๓๒๑๓] ๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจึงเปลี่ยนใจ และไม่ทำให้สิ่งร้ายๆ เกิดขึ้นดังที่หมายไว้ว่าจะกระทำต่อชนชาติของพระองค์

๑๕ โมเสสกลับลงไปจากภูเขาถือแผ่นพระบัญญัติ 2 แผ่นไว้ในมือ แต่ละแผ่นมีคำเขียนทั้ง 2 ด้าน ๑๖ แผ่นศิลาทั้งสองเป็นผลงานของพระเจ้า และข้อความจารึกเป็นงานจารึกของพระเจ้า สลักบนแผ่นศิลา ๑๗ ครั้นโยชูวาได้ยินเสียงประชาชนร้องตะโกนจึงพูดกับโมเสสว่า “มีเสียงเหมือนเกิดสงครามที่ค่าย” ๑๘ โมเสสตอบว่า “ไม่ใช่เสียงตะโกนของการมีชัยหรือเสียงร้องของการพ่ายแพ้ แต่เราได้ยินว่าเป็นเสียงร้องเพลง” ๑๙ ทันทีที่โมเสสเข้าไปใกล้ค่ายก็เห็นรูปลูกโคและการเต้นรำทำเพลง โมเสสเดือดดาลมากจึงโยนแผ่นศิลาทิ้งลงกับพื้น และทำให้แผ่นศิลาแตกที่เชิงเขา ๒๐ ท่านเอารูปลูกโคที่พวกเขาหล่อไว้มาเผาไฟ ทุบจนแหลกละเอียด โรยลงในน้ำ แล้วบังคับให้ประชาชนของอิสราเอลดื่ม

๒๑ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “ประชาชนพวกนี้ทำอะไรกับท่าน ท่านจึงเป็นเหตุให้พวกเขากระทำบาปมหันต์เช่นนี้” ๒๒ อาโรนตอบว่า “ขอท่านอย่าเดือดดาลไปเลยนะ ท่านก็รู้จักคนเหล่านี้ดีว่าเขามีใจจะทำสิ่งเลวร้ายอยู่แล้ว ๒๓ พวกเขาพูดกับเราว่า “ช่วยสร้างเทวรูปให้เราเพื่อนำหน้าพวกเราไปเถิด ไม่รู้ว่าโมเสสคนที่ได้นำเราออกมาจากอียิปต์เป็นอะไรไปแล้ว” ๒๔ เราบอกพวกเขาว่า “ใครมีทองคำก็ปลดออกมา” เขาก็ให้เรามา เราจึงโยนลงไปในไฟ แล้วก็เป็นลูกโคตัวนี้ออกมา”

---

* **๓๒๑๓** ปฐมกาล 17:8; 22:16,17

๒๕ เมื่อโมเสสเห็นว่าประชาชนไม่อยู่ในระเบียบ และอาโรนปล่อยให้พวกเขากระทำ
ตามใจชอบจนเป็นที่เย้ยเยาะของศัตรูของพวกเขา ๒๖ โมเสสจึงยืนที่ประตูทางเข้าค่าย
และพูดว่า "ใครเป็นฝ่ายพระผู้เป็นเจ้าก็มาอยู่ที่นี่" บรรดาบุตรของเผ่าเลวีก็รวมกลุ่มกัน
ไปหาโมเสส ๒๗ แล้วท่านบอกพวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า
"ชายทุกคนจงสะพายดาบ ตระเวนให้ทั่วค่ายทุกประตู จงฆ่าพี่น้องของเจ้า มิตรสหาย และ
เพื่อนบ้านของตัวเอง" ๒๘ แล้วบรรดาบุตรของเลวีก็ทำตามคำของโมเสส ในวันนั้นมีคน
เสียชีวิตราว 3,000 คน ๒๙ โมเสสพูดว่า "วันนี้พวกท่านได้รับเลือกให้รับใช้พระผู้เป็นเจ้า
เพราะท่านต่อต้านบุตรและพี่น้องของตน พระองค์ให้พรแก่ท่านในวันนี้"

๓๐ วันรุ่งขึ้นโมเสสพูดกับประชาชนว่า "พวกท่านได้กระทำบาปมหันต์ บัดนี้เราจะขึ้น
ไปหาพระผู้เป็นเจ้า อาจจะเป็นไปได้ที่เราจะขอให้พวกท่านได้รับการอภัยโทษ" ๓๑ ดังนั้น
โมเสสกลับขึ้นไปพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า "ได้โปรดเถิด ประชาชนกระทำบาปมหันต์ที่สร้าง
เทวรูปทองคำให้ตนเอง ๓๒ บัดนี้ขอพระองค์ยกโทษบาปให้แก่พวกเขา หากไม่ ก็ขอโปรดลบ
ชื่อข้าพเจ้าออกจากหนังสือที่พระองค์บันทึก" ๓๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวตอบโมเสสว่า "ผู้ใด
กระทำบาปต่อเรา เราจะลบชื่อคนนั้นออกจากหนังสือของเรา ๓๔ แต่เวลานี้เจ้าจงไปเถิด นำ
ประชาชนไปยังที่ซึ่งเราบอกเจ้าไว้แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ของเราจะไปล่วงหน้าเจ้า อย่างไร
ก็ตาม เมื่อถึงวันลงโทษ เราก็จะลงโทษบาปของพวกเขา"

๓๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้าให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นกับประชาชนเหล่านั้น เพราะพวกเขานมัสการรูป
ลูกโคที่อาโรนหล่อขึ้นมา

๓๓

๑ ครั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "ตัวเจ้ากับประชาชนที่เจ้าพาออกมาจาก
อียิปต์จงไปจากที่นี่ ไปยังดินแดนที่เราสัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า "เราจะ
ยกให้แก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า" ๒ และเราจะให้ทูตสวรรค์ผู้หนึ่งไปล่วงหน้าเจ้า เรา
จะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวอาโมร์ ชาวฮิต ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุส ๓ จงขึ้นไปยังดิน
แดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะกำจัดพวก
เจ้าระหว่างทางเพราะพวกเจ้าก็เป็นคนหัวรั้น"

๔ เมื่อประชาชนได้ยินเช่นนั้นจึงร้องคร่ำครวญและไม่มีผู้ใดสวมเครื่องประดับเลย ๕
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับโมเสสว่า "จงบอกชาวอิสราเอลว่า "เจ้าเป็นคนหัวรั้น ถ้า
เราขึ้นไปด้วยกันกับเจ้าแม้เพียงขณะเดียว เราก็คงจะกำจัดเจ้าเสีย ฉะนั้นจงปลดเครื่อง
ประดับออกจากตัวเจ้า แล้วเราจะตัดสินใจว่าจะทำอะไรกับเจ้าต่อไป" ๖ ดังนั้นประชาชน
ชาวอิสราเอลจึงปลดเครื่องประดับออกจากตัวจนหมดตั้งแต่ที่ภูเขาโฮเรบไป

กระโจมที่นัดหมาย

๗ โมเสสมักจะตั้งกระโจมไว้ที่นอกค่าย และเรียกว่า กระโจมที่นัดหมาย ทุกคนที่
แสวงหาพระผู้เป็นเจ้าก็จะออกไปยังกระโจมที่นัดหมายซึ่งอยู่ที่นอกค่าย ๘ เมื่อใดที่โมเสส
ออกไปยังกระโจมหลังนั้น ประชาชนทั้งปวงจะลุกขึ้น ทุกคนยืนอยู่ที่ทางเข้ากระโจมของตน
มองตามโมเสส จนท่านเข้าไปในกระโจม ๙ ครั้นโมเสสเข้าไปในกระโจม เมฆก้อนมหึมาดั่ง
เสาหลักก็ลอยเคลื่อนลงมา และหยุดอยู่ที่ทางเข้ากระโจม แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็สนทนากับ
โมเสส ๑๐ เวลาประชาชนทั้งปวงเห็นเมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลักอยู่ที่ประตูกระโจม พวกเขา
ทุกคนจะยืนขึ้น แล้วก้มลงกราบนมัสการอยู่ที่ทางเข้ากระโจม ๑๑ พระผู้เป็นเจ้าสนทนากับ
โมเสสต่อหน้าเช่นเดียวกับคนหนึ่งพูดกับเพื่อน แล้วโมเสสกลับไปยังค่ายอีก ส่วนผู้ช่วย
หนุ่มของท่านชื่อโยชูวาบุตรของนูนยังอยู่ในกระโจม

โมเสสและพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้า

๑๒ โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า "พระองค์ดูเถิด พระองค์พูดกับข้าพเจ้าไว้ว่า "จงพาชนชาติพวกนี้ออกไป" แต่พระองค์ยังไม่ได้ให้ข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์จะให้ใครไปกับข้าพเจ้า กระนั้นพระองค์ยังกล่าวอีกว่า "เรารู้จักเจ้าดีแม้แต่ชื่อของเจ้า และเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเราด้วย" ๑๓ ฉะนั้นบัดนี้หากว่าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ โปรดให้ข้าพเจ้าทราบความประสงค์ของพระองค์เถิด ข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์และเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ต่อไป ขอพระองค์ระลึกด้วยว่าประชาชาตินี้เป็นชนชาติของพระองค์โดยแท้จริง" ๑๔ พระองค์กล่าวว่า "เราจะไปกับเจ้าเอง และเราจะให้เจ้าได้หยุดพัก" ๑๕ ท่านตอบว่า "ถ้าพระองค์ไม่ไปกับข้าพเจ้า ก็ขออย่าให้พวกข้าพเจ้าต้องออกไปจากที่นี่เลย ๑๖ จะมีใครทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าและชนชาติของพระองค์เป็นที่โปรดปรานของพระองค์ นอกจากว่าพระองค์จะไปกับพวกเรา ข้าพเจ้าและชนชาติของพระองค์แตกต่างกับชนชาติอื่นบนพื้นโลกก็เนื่องจากพระองค์ไปกับพวกเรามิใช่หรือ"

๑๗ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "เราจะทำสิ่งที่เจ้าขอมานี้ เพราะเจ้าเป็นที่โปรดปรานของเราและเรารู้จักเจ้าดีแม้แต่ชื่อของเจ้า" ๑๘ โมเสสตอบว่า "ขอพระองค์โปรดให้ข้าพเจ้าเห็นพระบารมีของพระองค์เถิด" ๑๙ พระองค์กล่าวว่า "เราจะทำให้คุณความดีของเราทั้งหมดปรากฏต่อหน้าเจ้า และจะประกาศในนามพระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าเจ้า เรามีความเมตตาให้กับผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น และเรามีความสงสารให้กับผู้ใด เราก็จะสงสารผู้นั้น" ๒๐ พระองค์กล่าวว่า "แต่เจ้าจะมองไม่เห็นหน้าเรา เพราะไม่มีผู้ใดที่เห็นเราแล้วจะมีชีวิตอยู่รอด" ๒๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า "ดูเถิด มีที่ที่เจ้าจะยืนอยู่ใกล้เราได้ คือบนหินนั้น ๒๒ และขณะที่พระบารมีของเรากำลังผ่านไป เราจะให้เจ้าอยู่ที่ซอกหิน เราจะบังตัวเจ้าด้วยมือของเราจนกว่าเราจะผ่านไป ๒๓ แล้วเราจะเอามือของเราออก เจ้าก็จะเห็นหลังเรา แต่จะเห็นหน้าเราไม่ได้"

๓๔

พันธสัญญาบนศิลาแผ่นใหม่

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงสลักศิลา 2 แผ่นเหมือนครั้งแรก แล้วเราจะเขียนคำบนแผ่นศิลาเช่นเดียวกับศิลา 2 แผ่นแรกที่เจ้าทำแตก ๒ จงเตรียมพร้อมแต่เช้า และขึ้นไปบนภูเขาซีนายในเช้านั้น ยืนพบเราที่ยอดภูเขานั่น ๓ อย่าให้ใครมากับเจ้า และอย่าให้มีผู้ใดอยู่ที่ภูเขานั้น อย่าให้ฝูงสัตว์ใดๆ เล็มหญ้าอยู่แม้แต่ที่เชิงเขา" ๔ ดังนั้น โมเสสสลักแผ่นศิลา 2 แผ่นเหมือนครั้งแรก ท่านลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ถือแผ่นศิลาขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามที่พระผู้เป็นเจ้าสั่ง ๕ พระผู้เป็นเจ้าลงมาในลักษณะของก้อนเมฆ พระองค์ยืนอยู่กับท่านที่นั่นและประกาศพระนามคือพระผู้เป็นเจ้า ๖ พระผู้เป็นเจ้าผ่านไปข้างหน้าท่านและประกาศว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความสงสารและความเมตตา ไม่โกรธง่าย เปี่ยมด้วยความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริง ๗ รักษาความรักอันมั่นคงหลายพันชั่วอายุคน ให้อภัยการกระทำผิด การล่วงละเมิด และบาป ไม่ปล่อยให้ผู้กระทำผิดรอดพ้นไปได้ แต่เราจะทำให้บาปของบิดาตกทอดถึงบุตรของเขาไปจนถึง 3 และ 4 ชั่วอายุคน"
๘ โมเสสก็รีบก้มศีรษะและกราบนมัสการแทบพื้นดิน ๙ และพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ ขอพระองค์โปรดร่วมทางไปกับพวกเราแม้ว่าจะเป็นพวกหัวรั้น และให้อภัยการกระทำผิดและบาปของพวกเรา และรับเราเป็นผู้สืบมรดกของพระองค์เถิด"

๑๐ พระองค์ตอบว่า "เราจะทำพันธสัญญา เราจะทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ให้ชนชาติทั้งปวงของเจ้าเห็นอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นในโลกหรือประชาชาติอื่นใด และชนชาติทั้งปวงที่เจ้าอยู่

ด้วยก็จะเห็นการกระทำของพระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสิ่งที่เราจะทำกับเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่าเกรงขาม
๑๑ จงทำในสิ่งที่เราสั่งเจ้าไว้ในวันนี้ ดูเถิด เราจะขับไล่ชาวอาโมร์ ชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุสไปให้พ้นหน้าเจ้า ๑๒ จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับบรรดาผู้อยู่อาศัยในดินแดนที่เจ้าไป เพราะเป็นกับดักต่อเจ้าเอง ๑๓ เจ้าจงทำลายแท่นบูชาของพวกเขา จงทุบเสาหินให้แตก และโค่นเทวรูปอาเชราห์*ทิ้งปวงของพวกเขาลงเสีย ๑๔ และอย่านมัสการเทพเจ้าใดๆ เพราะพระผู้เป็นเจ้า ผู้มีชื่อว่าผู้หวงแหน เป็นพระเจ้าผู้หวงแหน ๑๕ เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับบรรดาผู้อยู่อาศัยของดินแดน เมื่อพวกเขาปันใจไปเชื่อในบรรดาเทพเจ้าประหนึ่งหญิงแพศยา และถวายเครื่องสักการะแก่เทพเจ้าของเขา แล้วเขาเชื้อเชิญเจ้าไป เจ้าก็รับประทานสิ่งที่เขาถวายบูชา ๑๖ เจ้ารับบุตรหญิงของพวกเขาให้แก่บุตรของเจ้า แล้วบรรดาบุตรหญิงของเขาปันใจไปเชื่อในบรรดาเทพเจ้าของเขา ประหนึ่งหญิงแพศยา ซึ่งทำให้บรรดาบุตรของเจ้าปันใจไปเชื่อในบรรดาเทพเจ้าของพวกเขาประหนึ่งหญิงแพศยาไปด้วย
๑๗ เจ้าอย่าหล่อรูปเคารพให้แก่ตนเองเลย
๑๘ เจ้าจงฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อในระยะ 7 วันตามที่เราสั่งเจ้าในเวลาที่กำหนดไว้ในเดือนอาบีบ เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนนั้น ๑๙ ทุกชีวิตแรกในครรภ์เป็นของเรา รวมถึงสัตว์ตัวผู้ทุกตัวในฝูงปศุสัตว์ของเจ้า โค แพะ และแกะหัวปี ๒๐ เจ้าจงไถ่ลูกลาตัวผู้ตัวแรกด้วยลูกแกะ ถ้าเจ้าไม่ต้องการไถ่ลูกลา เจ้าจะต้องหักคอมันเสีย เจ้าต้องไถ่บุตรชายคนแรกของเจ้าทุกคน อย่าให้ใครมาอยู่เบื้องหน้าเราโดยมือเปล่า
๒๑ เจ้าจะลงแรงทำงานทั้งสิ้นของเจ้า 6 วัน แต่วันที่เจ็ด เจ้าจงเว้นจากงาน ทั้งในฤดูไถนาและฤดูเก็บเกี่ยวก็จงเว้นจากงาน ๒๒ และเจ้าจงฉลองงานเทศกาลครบ 7 สัปดาห์ โดยถวายผลแรกของข้าวสาลีที่เก็บเกี่ยวได้ และฉลองเทศกาลเก็บรวมตอนปลายปี ๒๓ ชายทุกคนในพวกเจ้าต้องมา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าของอิสราเอลปีละ 3 ครั้ง ๒๔ ด้วยว่าเราจะขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า และจะขยายเขตแดนของเจ้าให้กว้างออกไป จะไม่มีผู้ใดละโมบเอาดินแดนของเจ้าไปในยามที่เจ้าขึ้นไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าปีละ 3 ครั้ง
๒๕ อย่าถวายเลือดสัตว์จากเครื่องสักการะของเราปะปนกับสิ่งใดๆ ที่มีเชื้อยีสต์ หรือปล่อยให้มีสัตว์ที่เผาเป็นของถวายในงานปัสกาเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า ๒๖ จงนำผลแรกที่พิเศษสุดจากนาที่เจ้าเก็บเกี่ยวได้มายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มลูกแพะในน้ำนมของแม่มัน
๒๗ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า เจ้าจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและกับอิสราเอลแล้วตามคำเหล่านี้ ๒๘ และท่านอยู่ที่นั่นกับพระผู้เป็นเจ้า 40 วัน 40 คืน โดยไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำเลย แล้วท่านเขียนคำแห่งพันธสัญญาบนแผ่นศิลา คือบัญญัติสิบประการ

ใบหน้าของโมเสสเปล่งแสง

๒๙ เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนายพร้อมกับถือแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญา 2 แผ่นไว้ในมือขณะที่ท่านลงมาจากภูเขา โมเสสไม่ทราบว่าผิวหน้าของท่านเปล่งประกายเนื่องจากการสนทนากับพระเจ้า ๓๐ ดูเถิด ครั้นอาโรนและประชาชนชาวอิสราเอลเห็นผิวหน้าของโมเสสที่เปล่งประกาย ก็ไม่กล้าเข้ามาใกล้ ๓๑ แต่โมเสสเรียกพวกเขามา ฉะนั้นอาโรน

* ๓๔๑๓ นางเป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน นางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่านางสามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

และหัวหน้าทั้งปวงของมวลชนจึงกลับมาหาท่าน โมเสสจึงพูดกับพวกเขา ๓๒ หลังจากนั้น
ประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนก็เข้ามาใกล้ และโมเสสให้คำบัญญัติทุกข้อที่พระผู้เป็นเจ้า
กล่าวกับท่านที่ภูเขาซีนาย ๓๓ ครั้นโมเสสพูดกับพวกเขาจบแล้ว ท่านก็ใช้ผ้าคลุมหน้าของ
ท่าน
๓๔ แต่เวลาโมเสสเข้าไปสนทนา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ท่านก็เปิดผ้าคลุมหน้าออก
จนกว่าจะกลับออกมา จากนั้นท่านก็บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่าท่านได้รับคำสั่งอะไร
บ้าง ๓๕ ประชาชนชาวอิสราเอลเห็นโมเสสและเห็นว่าผิวหน้าของท่านเปล่งประกาย โมเสส
จะใช้ผ้าคลุมหน้าของท่านอีก จนกว่าจะเข้าไปสนทนากับพระองค์

๓๕

กฎเกณฑ์วันสะบาโต

๑ โมเสสให้ชาวอิสราเอลทั้งมวลมาชุมนุมกันและบอกพวกเขาว่า สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้
สั่งให้พวกท่านทำก็คือ ๒ ท่านมีวันทำงาน 6 วัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตเพื่อพักผ่อน
อย่างแท้จริง เป็นวันบริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า ผู้ใดก็ตามที่ทำงานในวันนั้นจะถูกโทษถึง
ตาย ๓ อย่าจุดไฟในบริเวณที่อาศัยของท่านในวันสะบาโต

เครื่องใช้สำหรับใช้ในกระโจมที่พำนัก

๔ โมเสสบอกชาวอิสราเอลทั้งมวลว่า สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าสั่งให้พวกท่านทำก็คือ ๕ จง
นำของถวายที่พวกท่านมีให้แด่พระผู้เป็นเจ้า ผู้ใดใจกว้างก็ให้เขามอบของถวายที่เป็น
ของพระผู้เป็นเจ้าอันได้แก่ทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ ๖ ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง
และแดงสด ผ้าป่านทอเนื้อดี และขนแพะ ๗ หนังแกะตัวผู้ย้อมแดง หนังปลาโลมา ไม้สี
เสียด ๘ น้ำมันสำหรับจุดดวงประทีป เครื่องเทศสำหรับปรุงน้ำมันเจิมและปรุงเครื่องหอม
๙ พลอยหลากสี และพลอยสำหรับประดับชุดคลุมและทับทรวง
๑๐ ให้ทุกคนในพวกท่านที่มีความชำนาญมาทำทุกสิ่งตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งไว้
๑๑ กระโจมที่พำนักและที่คลุมกระโจม ขอเกี่ยวม่าน กรอบ คาน เสาหลัก และฐาน ๑๒ หีบก
ับคานหาม ฝาหีบแห่งการชดใช้บาป และม่านกั้นสำหรับบังหีบ ๑๓ โต๊ะพร้อมด้วยคานหาม
เครื่องตั้งโต๊ะทุกชิ้นและขนมปังอันบริสุทธิ์ ๑๔ คันประทีปสำหรับแสงสว่าง พร้อมด้วยเครื่อง
ใช้ประกอบกับดวงประทีป และน้ำมันสำหรับจุดดวงประทีป ๑๕ แท่นเผาเครื่องหอมพร้อม
ด้วยคานหาม น้ำมันเจิม เครื่องหอม และม่านบังตาสำหรับประตูที่ทางเข้ากระโจมที่พำนัก
๑๖ แท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย พร้อมด้วยตะแกรงทองสัมฤทธิ์ คานหามและ
เครื่องใช้ประกอบทุกชิ้น อ่างน้ำพร้อมฐาน ๑๗ ผ้าแขวนที่ลาน เสาหลักและฐานรองรับ ม่าน
บังตาสำหรับประตูทางเข้าลาน ๑๘ หมุดยึดกระโจมที่พำนักและหมุดยึดลานพร้อมกับเชือก
๑๙ เครื่องแต่งกายตัดเย็บด้วยฝีมือประณีต เพื่อปฏิบัติงานในสถานที่บริสุทธิ์ เครื่องแต่ง
กายอันบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเครื่องแต่งกายของบรรดาบุตรของเขาเพื่อปฏิบัติ
งานของปุโรหิต
๒๐ แล้วชาวอิสราเอลทั้งมวลก็จากโมเสสไป ๒๑ พวกเขาต่างก็มา คือทุกคนที่มีใจ
ปรารถนาและได้รับการดลใจก็นำของมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้ใช้สำหรับกระโจมที่
นัดหมาย สำหรับการปฏิบัติงาน และสำหรับเครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์ ๒๒ พวกเขาทั้งชาย
และหญิงต่างก็มา ทุกคนที่มีความตั้งใจก็นำเข็มกลัด ต่างหู แหวนและกำไล เครื่องประดับ
ทองสารพัดชนิด นับว่าทุกคนมอบเครื่องโบกถวายทองคำแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๓ และทุกคน
ที่มีด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด ผ้าป่านทอเนื้อดี ขนแพะ หนังแกะตัวผู้
ย้อมแดง และหนังปลาโลมา ต่างก็นำมาให้ ๒๔ ทุกคนที่สามารถให้ของถวายที่เป็นเงินหรือ

ทองสัมฤทธิ์ก็นำมาให้เป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และทุกคนที่หาไม้สีเสียดมาใช้ทำประโยชน์ใดได้ก็นำมา ๒๕ และหญิงทุกคนที่มีความชำนาญในการปั่นด้ายด้วยมือก็นำด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด อีกทั้งผ้าป่านทอเนื้อดีมาด้วย ๒๖ หญิงทุกคนที่มีใจปรารถนาและมีความสามารถก็ปั่นขนแพะ ๒๗ บรรดาหัวหน้าของมวลชนนำพลอยหลากสีและเพชรพลอยมาสำหรับติดที่ชุดคลุมและทับทรวง ๒๘ เครื่องเทศและน้ำมันสำหรับแสงสว่างและทำน้ำมันเจิมกับเครื่องหอม ๒๙ ชาวอิสราเอลชายหญิงทุกคนที่มีใจปรารถนาให้นำสิ่งใดมาเพื่องานที่พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งโมเสสให้ทำ ก็นำมามอบให้ด้วยความสมัครใจเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า

เบซาเลลและโอโฮลีอับ

๓๐ โมเสสกล่าวแก่ประชาชนชาวอิสราเอลว่า "ดูสิ พระผู้เป็นเจ้าได้เลือกเบซาเลลบุตรอุรีซึ่งเป็นบุตรของฮูร์จากเผ่ายูดาห์ ๓๑ และพระองค์ได้ให้เขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ให้มีความสามารถและความฉลาด มีความรู้และมีฝีมือช่างอันเชี่ยวชาญ ๓๒ เพื่อเป็นงานออกแบบอย่างมีศิลป ซึ่งทำด้วยทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ ๓๓ งานเจียระไนเพชรนิลจินดาสำหรับฝังในตัวเรือน งานแกะสลักไม้ และงานฝีมือเชี่ยวชาญทุกชนิด ๓๔ พระองค์โปรดให้เขาและโอโฮลีอับบุตรอาหิสะมัคจากเผ่าดานมีความสามารถสอนผู้อื่นได้ ๓๕ พระองค์ได้ให้เขาทั้งสองมีความสามารถสร้างงานฝีมือทุกประเภทได้ แม้แต่งานออกแบบ และช่างปั่นด้ายสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด ผ้าป่านทอเนื้อดี และงานทอผ้า คือเขาทั้งสองมีความสามารถในงานฝีมือทุกชนิดที่เป็นงานหัตถกรรมและเป็นผู้ชำนาญการออกแบบ

๓๖

๑ เบซาเลลและโอโฮลีอับและทุกคนที่พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดให้มีความชำนาญและความฉลาด เพื่อรู้จักปฏิบัติงานในการสร้างสถานที่บริสุทธิ์จะทำตามทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าสั่งไว้"

๒ ดังนั้น โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮลีอับและทุกคนที่มีความชำนาญตามที่พระผู้เป็นเจ้าโปรดดลใจให้มี และให้ทุกคนที่มีใจปรารถนามาปฏิบัติงาน ๓ พวกเขารับของถวายที่ประชาชนชาวอิสราเอลได้นำมาด้วยความสมัครใจให้โมเสสสำหรับการสร้างสถานที่บริสุทธิ์ ทุกๆ เช้าฝูงชนได้นำของมาถวายด้วยความสมัครใจ ๔ จนพวกผู้ที่ชำนาญทำงานทุกแผนกที่สถานที่บริสุทธิ์ต้องวางมือจากงานของตน ๕ และพูดกับโมเสสว่า "ประชาชนนำของมาให้สำหรับงานที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาพวกเราทำมากเกินความต้องการ" ๖ ดังนั้นโมเสสจึงออกคำสั่ง และมีประกาศไปทั่วค่ายว่า "ชายหญิงทั้งหลายไม่ต้องนำของมาถวายสำหรับสถานที่บริสุทธิ์อีกแล้ว" ดังนั้น ผู้คนจึงหยุดนำของมาให้ ๗ เพราะสิ่งที่พวกเขามีอยู่นั้นมากเกินพอสำหรับงานทั้งหมด

กระโจมที่พำนัก

๘ คนทีมีความชำนาญทุกคนในหมู่คนงานก็สร้างกระโจมที่พำนักโดยให้มีผ้าม่าน 10 ผืน ซึ่งเย็บด้วยผ้าป่านทอเนื้อดี ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด มีภาพเครูบปักงดงามด้วยช่างผู้ชำนาญ ๙ ผ้าม่านมีขนาดเท่ากันทุกผืนคือ ยาว 28 ศอก และกว้าง 4 ศอก

๑๐ นำม่าน 5 ผืนมาเย็บให้ติดกันตามความกว้าง อีก 5 ผืนก็ทำเช่นเดียวกัน ๑๑ เขาเย็บหูม่านด้วยผ้าสีน้ำเงิน และติดไว้ที่ข้างหนึ่งของม่านชุดแรก ส่วนชุดที่สอง ก็จงเย็บแบบเดียวกัน ๑๒ เขาเย็บหูม่าน 50 อันติดไว้ตามแนวด้านกว้างของม่านแต่ละชุด เหมือนๆ กับชุดที่สอง ด้านที่มีหูม่านอยู่ตรงกันข้าม ๑๓ แล้วเขาตีขอเกี่ยว 50 อันด้วยทองคำ เกี่ยวม่าน 2 ชุดให้ติดกันเป็นผ้าคลุมผืนเดียวของกระโจมที่พำนัก

๑๔ เขาเย็บม่านขนแพะ 11 ผืนเป็นที่คลุมกระโจมที่พำนัก ๑๕ ผ้าม่าน 11 ผืนขนาดเท่ากันทุกผืน มีความยาว 30 ศอก และกว้าง 4 ศอก ๑๖ เขาเย็บม่าน 5 ผืนให้ติดกัน ส่วนอีก 6 ผืนก็เย็บให้ติดกันเป็นอีก 1 ชุด ๑๗ เขาเย็บหูม่าน 50 อันติดไว้ที่ข้างหนึ่งของม่านชุดแรก และอีก 50 อันติดไว้ที่ข้างหนึ่งของม่านที่เชื่อมโยงไว้ ๑๘ และเขาตีขอเกี่ยว 50 อันด้วยทองสัมฤทธิ์ เพื่อเกี่ยวขอไว้กับหูม่าน 2 ข้างให้ติดกันเป็นผืนเดียว ๑๙ เขาเย็บที่คลุมกระโจมด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมแดง และใช้อีกผืนคลุมทับด้วยหนังปลาโลมา

๒๐ เขาสร้างกรอบไม้สีเสียดให้เป็นโครงกระโจมที่พำนักสำหรับค้ำม่าน ๒๑ ให้แต่ละกรอบสูง 10 ศอก กว้างศอกครึ่ง ๒๒ แต่ละกรอบมีเดือย 2 อันอยู่ตอนล่างสำหรับติดเข้ากับฐาน เขาสร้างกรอบกระโจมที่พำนักให้เหมือนกันหมดทุกกรอบ ๒๓ กรอบ 20 อันสำหรับด้านใต้ของกระโจมที่พำนัก ๒๔ และเขาหล่อฐานเงิน 40 อันรองรับกรอบ 20 อัน ให้ฐาน 2 อันรองรับกรอบ 1 อัน สำหรับรองรับเดือยทั้งสอง ๒๕ ด้านที่สองของกระโจมที่พำนักคือด้านเหนือ เขาสร้างกรอบ 20 อัน ๒๖ และฐานเงินอีก 40 อัน ให้ฐาน 2 อันรองรับกรอบ 1 อัน ๒๗ เขาสร้างกรอบ 6 อันสำหรับด้านท้ายกระโจมที่พำนักที่หันไปทางทิศตะวันตก ๒๘ เขาสร้างกรอบอีก 2 อันสำหรับมุมที่ท้ายกระโจมที่พำนัก ๒๙ กรอบทั้งสองนี้ตั้งขนานคู่กันตั้งแต่พื้นจรดยอดเป็นเสมือนกรอบเดียวกัน ทำทั้ง 2 มุมเหมือนกัน ๓๐ ฉะนั้นมีกรอบ 8 อัน และฐานเงิน 16 อัน ฐาน 2 อันต่อกรอบ 1 อัน

๓๑ เขาสร้างคานด้วยไม้สีเสียด 5 ตัวสำหรับกรอบทางด้านหนึ่งของกระโจมที่พำนัก ๓๒ คานอีก 5 ตัวสำหรับกรอบอีกด้านหนึ่งของกระโจมที่พำนัก และคาน 5 ตัวสำหรับกรอบของกระโจมที่พำนักสำหรับด้านหลังทางทิศตะวันตก ๓๓ เขาสร้างคานตัวกลางที่รับน้ำหนักตอนกลางของกรอบซึ่งยาวตลอดจากปลายด้านหนึ่งจรดอีกด้านหนึ่ง ๓๔ แล้วเขาหุ้มกรอบไม้สีเสียดด้วยทองคำ และตีห่วงทองสำหรับสอดคานซึ่งหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน

๓๕ แล้วเขาเย็บม่านกั้นผืนหนึ่งด้วยด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดี ภาพเครูบเขาก็ปักอย่างงดงามด้วยช่างผู้ชำนาญ ๓๖ เขาหล่อเสาหลัก 4 ต้นด้วยไม้สีเสียดสำหรับแขวนม่าน และหุ้มเสาด้วยทองคำ ขอเกี่ยวก็ตีด้วยทองคำ และหล่อฐานเงินไว้รองรับเสา ๓๗ เขาเย็บม่านบังตาผืนหนึ่งสำหรับประตูทางเข้ากระโจมด้วยด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดีปักลวดลาย ๓๘ เขาหล่อเสาหลัก 5 ต้นกับขอม่าน ที่ยอดเสาและหุ้มราวด้วยทองคำ ส่วนฐานทั้งห้าเป็นทองสัมฤทธิ์

๓๗

หีบพันธสัญญา

๑ เบซาเลลสร้างหีบด้วยไม้สีเสียด ยาว 2 ศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ ๒ เขากรุภายในและภายนอกหีบด้วยแผ่นทองคำบริสุทธิ์ และหล่อขอบด้วยทองคำโดยรอบ ๓ เขาตีห่วงทองคำ 4 อันเพื่อติดไว้ที่มุมทั้ง 4 ของหีบ ด้านละ 2 อัน ๔ ส่วนคานหามสร้างด้วยไม้สีเสียด และหุ้มคานด้วยทองคำ ๕ สอดคานเข้าที่ห่วงซึ่งติดอยู่ข้างหีบทั้ง 2 ด้าน สำหรับใช้ยกหาม ๖ และเขาสร้างฝาหีบแห่งการชดใช้บาปด้วยทองคำบริสุทธิ์ มีขนาดยาว 2 ศอกคืบ กว้างศอกคืบ ๗ เขาขึ้นรูปเครูบ*ทองคำ 2 ตัวด้วยค้อน แล้วตั้งไว้บน 2 ข้างของฝาหีบ ๘ เขาขึ้นรูปเครูบ 2 ตัว ตั้งไว้บนฝาหีบข้างละตัว โดยที่เครูบทั้งสองเชื่อมติดกับฝาหีบแห่งการชดใช้บาป ๙ เครูบทั้งสองกางปีกขึ้นโน้ม ปกป้องฝาหีบด้วยปีก หันหน้าเข้าหากัน และต่างก็ก้มหน้าเข้าหาฝาหีบ

โต๊ะ

* **๓๗๗** รูปปั้นกึ่งสัตว์กึ่งมนุษย์และมีปีก ฉบับฮีบรู 9:5; ปฐมกาล 3:24

๑๐ เขาสร้างโต๊ะด้วยไม้สีเสียด ขนาดยาว 2 ศอก กว้าง 1 ศอก และสูงศอกคืบ ๑๑ แล้วหุ้ม
โต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ มีขอบทองคำโดยรอบ ๑๒ เขาสร้างกรอบหนา 1 ฝ่ามือโดยรอบ
และหล่อขอบทองคำรอบกรอบ ๑๓ เขาตีห่วงทองคำ 4 อัน และติดห่วงไว้ที่มุมใกล้ขาทั้งสี่
๑๔ ห่วงนั้นติดอยู่ใกล้กรอบสำหรับสอดคานหามโต๊ะ ๑๕ เขาสร้างคานหามด้วยไม้สีเสียดหุ้
มด้วยทองคำ สำหรับหามโต๊ะ ๑๖ แล้วเขาตีพวกภาชนะด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับใช้ที่โต๊ะ
มีจานและถาด อ่าง และโถสำหรับรินเครื่องบูชา

คันประทีป

๑๗ เขาตีคันประทีปด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งเชิงและก้านของคันประทีปขึ้นรูปด้วยค้อน
ถ้วยน้ำมันขนาดย่อมที่ติดกับก้าน กระเปาะที่ก้นดอก และกลีบดอกทำเป็นชิ้นเดียวกัน
๑๘ คันประทีปมี 6 ก้านยื่นออกทางด้านข้าง ด้านหนึ่งมี 3 ก้าน และอีกด้านหนึ่งมี 3 ก้าน ๑๙
แต่ละก้านมีดอกอัลมอนด์จำลอง 3 ดอกที่มีทั้งกระเปาะและกลีบดอกซึ่งเป็นเหมือนถ้วย
ขนาดย่อม ทั้ง 6 ก้านยื่นจากคันประทีป ๒๐ และที่คันประทีปก็มีถ้วยขนาดย่อมทำเป็นดอก
อัลมอนด์จำลอง 4 ดอก มีทั้งกระเปาะและกลีบดอก ๒๑ ให้ดอกพร้อมกระเปาะของมันตั้งอยู่
ที่โคนก้านทั้ง 6 ก้านที่ยื่นจากคันประทีป ๒๒ เชื่อมกระเปาะ ก้าน และคันประทีปให้เป็นชิ้น
เดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ โดยขึ้นรูปด้วยค้อน ๒๓ และเขาใช้ทองคำบริสุทธิ์ตีดวงประทีป
7 ดวง พร้อมกับกรรไกรตัดไส้ดวงประทีปและถาด ๒๔ เขาตีคันประทีปและภาชนะทุกชิ้นดัง
กล่าวด้วยทองคำบริสุทธิ์หนัก 1 ตะลันต์†

แท่นเผาเครื่องหอม

๒๕ เขาสร้างแท่นเผาเครื่องหอมรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสด้วยไม้สีเสียด ขนาดกว้างยาวเท่ากัน
คือ 1 ศอก สูง 2 ศอก มีเชิงงอนที่มุมแท่นทำเป็นชิ้นเดียวกันกับตัวแท่น ๒๖ เขาหุ้มแท่นด้วย
ทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างโดยรอบ รวมทั้งที่เชิงงอน และหล่อขอบทองคำล้อม
รอบแท่น ๒๗ ติดห่วงทองคำ 2 อันไว้ที่ใต้ขอบโดยอยู่ตรงข้ามกัน ใช้สำหรับสอดคานหาม
๒๘ เขาสร้างคานหามด้วยไม้สีเสียดหุ้มด้วยทองคำ
๒๙ เขาปรุงน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และเครื่องหอมด้วย เป็นเช่นน้ำหอมปรุงโดยช่างทำ
น้ำหอม

๓๘

แท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย

๑ เขาสร้างแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายสี่เหลี่ยมจัตุรัสด้วยไม้สีเสียด ขนาด
กว้างยาวเท่ากันคือ 5 ศอก สูง 3 ศอก ๒ มีเชิงงอนที่มุมทั้งสี่ทำจากไม้ชิ้นเดียวกันกับตัว
แท่น แล้วเขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์ ๓ ตีภาชนะทุกชิ้นสำหรับแท่นบูชา คือหม้อ ทัพพี
อ่างน้ำ ส้อม และถาดเก็บถ่านร้อน ภาชนะทุกชิ้นตีด้วยทองสัมฤทธิ์ ๔ และมีตะแกรงสำหรับ
แท่นบูชาที่ตีจากทองสัมฤทธิ์ ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ใต้ขอบแท่น ๕ ห่วง 4 อันสำหรับมุมทั้งสี่ของ
ตะแกรงทองสัมฤทธิ์ตีขึ้นสำหรับคล้องคานหาม ๖ เขาสร้างคานหามด้วยไม้สีเสียดหุ้มทอง
สัมฤทธิ์ ๗ แล้วสอดคานไว้ในห่วงที่ด้านข้างของแท่นบูชาสำหรับใช้หาม เขาสร้างแท่นกลวง
จากไม้กระดาน

อ่างชำระล้าง

๘ เขาหล่ออ่างพร้อมฐานด้วยทองสัมฤทธิ์ ซึ่งเอามาจากกระจกส่องหน้าของบรรดาหญิง
ปฏิบัติงานที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย

ลานรอบกระโจมที่พำนัก

† **๓๗๒๔** 35 กก

๙ แล้วเขาปรับพื้นที่โดยรอบกระโจมที่พำนักด้านทิศใต้ให้เป็นลาน และแขวนผ้าป่านทอเนื้อดียาว 100 ศอก ๑๐ มีเสาหลัก 20 ต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์ 20 อัน ส่วนขอเกี่ยวและราวตีด้วยเงิน ๑๑ ส่วนด้านเหนือยาว 100 ศอก เสาหลัก 20 ต้นและฐาน 20 อันเป็นทองสัมฤทธิ์ ส่วนขอเกี่ยวและราวตีด้วยเงิน ๑๒ สำหรับด้านตะวันตก แขวนผ้ากว้าง 50 ศอก บนเสาหลัก 10 ต้นกับฐาน 10 อัน ตีขอเกี่ยวและราวด้วยเงิน ๑๓ ลานด้านหน้าทางทิศตะวันออกมีความกว้าง 50 ศอก ๑๔ ผ้าแขวนสำหรับด้านหนึ่งของประตูมีขนาด 15 ศอก มีเสาหลัก 3 ต้นพร้อมด้วยฐาน 3 อัน ๑๕ อีกด้านก็มีผ้าแขวนขนาด 15 ศอก กับเสาหลัก 3 ต้นและฐาน 3 อันเช่นกัน ๑๖ ทุกด้านของลานมีผ้าป่านทอเนื้อดีแขวนไว้โดยรอบ ๑๗ ฐานของเสาหลักเป็นทองสัมฤทธิ์ ส่วนขอเกี่ยวและราวที่เสาหลักตีด้วยเงิน ที่ยอดเสาก็หุ้มด้วยเงิน และเสาหลักทุกต้นทีรอบลานมีราวและขอเกี่ยวตีด้วยเงิน ๑๘ ม่านบังตาสำหรับประตูทางเข้าลานปักลวดลายด้ายทอสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดี ได้ความยาว 20 ศอก สูงและกว้าง 5 ศอก เหมือนกับผ้าแขวนที่ลาน ๑๙ เสาหลักรับม่านมี 4 ต้น ฐานทั้งสี่หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอเกี่ยวตีด้วยเงิน ที่ยอดเสาและราวหุ้มด้วยเงิน ๒๐ หมุดทุกตัวสำหรับกระโจมที่พำนักและรอบลานเป็นทองสัมฤทธิ์

วัสดุใช้สำหรับกระโจมที่พำนัก

๒๑ วัสดุที่ใช้สำหรับกระโจมที่พำนัก ซึ่งเป็นกระโจมที่พำนักแห่งพันธสัญญามีตามลำดับรายการดังต่อไปนี้ โมเสสสั่งให้ระบุไว้ว่ามีชาวเลวีเป็นคนนับจำนวนภายใต้การควบคุมของอิธามาร์บุตรของอาโรนปุโรหิต ๒๒ เบซาเลลบุตรของอุรีผู้เป็นบุตรของฮูร์จากเผ่ายูดาห์ได้ทำทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไว้กับโมเสส ๒๓ ผู้ร่วมงานกับเขาคือโอโฮลีอับบุตรของอาหิสะมัคจากเผ่าดาน เขาเป็นทั้งช่างฝีมือ นักออกแบบ และช่างปั่นด้ายสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดี

๒๔ ทองคำทั้งหมดที่ใช้ในงานสร้างทุกส่วนของสถานที่บริสุทธิ์เป็นทองที่ได้จากเครื่องโบกถวาย มีน้ำหนัก 29 ตะลันต์ 730 เชเขล* ตามมาตราน้ำหนักทองของสถานที่บริสุทธิ์ ๒๕ และเงินจากมวลชนตามทะเบียนสำมะโนครัวประชากร นับได้ 100 ตะลันต์ 1,775 เชเขลตามมาตราน้ำหนักเงินของสถานที่บริสุทธิ์ ๒๖ หัวละ 1 เบคา (คือครึ่งเชเขล ตามมาตราน้ำหนักเงินของสถานที่บริสุทธิ์) ทุกคนที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปถูกนับในทะเบียนสำมะโนครัวประชากร ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป มีชายจำนวน 603,550 คน ๒๗ เงินหนัก 100 ตะลันต์ใช้สำหรับหล่อทำฐานของสถานที่บริสุทธิ์และม่านกั้น รวมฐานทั้งหมดได้ 100 อันซึ่งใช้ 100 ตะลันต์ คือฐานละ 1 ตะลันต์ ๒๘ และสำหรับ 1,775 เชเขลนั้น เขาตีขอเกี่ยวสำหรับเสาหลัก หุ้มยอดเสาและราวด้วยเงิน ๒๙ ส่วนทองสัมฤทธิ์ที่ได้มาจากเครื่องโบกถวายเป็นจำนวน 70 ตะลันต์ 2,400 เชเขล ๓๐ เขาใช้ทองสัมฤทธิ์สำหรับหล่อฐานที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย สร้างแท่นบูชากับตะแกรง และเครื่องใช้ประกอบทั้งหมดของแท่น ๓๑ หล่อฐานรอบลาน ฐานประตูทางเข้าลาน หมุดทั้งหมดสำหรับกระโจมที่พำนักและรอบๆ ลาน

๓๙

เครื่องแต่งกายของปุโรหิต

๑ พวกเขาใช้ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสดทำเครื่องแต่งกายเย็บด้วยฝีมือประณีตเพื่อการปฏิบัติงานในสถานที่บริสุทธิ์ และทำเครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์สำหรับอาโรน ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสสไว้

ชุดคลุม

* **๓๘๒๔** 1,000 กก.

๒ และเขาตัดเย็บชุดคลุมด้วยด้ายทอง ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด
และผ้าป่านทอเนื้อดี ๓ เขาตีทองใบให้บางแล้วตัดเป็นเส้น เพื่อสานเข้ากับด้ายทอขน
แกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และผ้าป่านทอเนื้อดีปักอย่างงดงามด้วยช่างผู้ชำนาญ
๔ พวกเขาทำแถบผ้าพาดบ่า ติดไว้ที่ชุดคลุม ติดให้เป็นผืนเดียวกัน ๕ ตอนบนเป็นผ้าคาด
เอวซึ่งทอด้วยฝีมือชั้นดีสำหรับสวมให้กระชับกับชุดคลุม และใช้วัตถุอย่างเดียวกันกับชุด
คลุม ใช้ด้ายทอง ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด อีกทั้งผ้าป่านทอเนื้อดี ดัง
ที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส
๖ พวกเขาหล่อกรอบทองคำฉลุลวดลายโปร่งล้อมแผ่นพลอยหลากสี และสลักชื่อของ
บรรดาบุตรของอิสราเอล ดังเช่นสลักตราประทับ ๗ และติดแผ่นพลอยไว้ที่แถบผ้าพาดบ่า
ที่เชื่อมอยู่กับชุดคลุม เพื่อเป็นพลอยแห่งการรำลึกถึงบรรดาบุตรของอิสราเอล ดังที่พระผู้
เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส

ทับทรวง

๘ เขาตัดเย็บทับทรวงอย่างงดงามด้วยช่างผู้ชำนาญ เหมือนกับที่ตัดเย็บชุดคลุม ด้วย
ด้ายทอง ด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด อีกทั้งผ้าป่านทอเนื้อดี ๙ ทับทรวง
เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบเป็น 2 ชั้น มีความยาว 1 คืบและกว้าง 1 คืบเมื่อพับทบ ๑๐ แล
้วเขาจึงติดเพชรนิลจินดา 4 แถวที่ทับทรวง แถวแรกเป็นทับทิม บุษราคัม และแก้วผลึกสี
เขียวปนน้ำเงิน ๑๑ แถวที่สองฝังพลอยสีฟ้า นิลสีคราม และเพชร ๑๒ แถวที่สามฝังแก้วผลึก
สีส้มปนแดง โมรา และพลอยสีม่วง ๑๓ และแถวที่สีติดโกเมน พลอยหลากสี และมณีสี
เขียว เพชรพลอยเหล่านี้ฝังไว้กับกรอบทองคำฉลุลวดลายโปร่ง ๑๔ มีเพชรพลอย 12 เม็ด
แต่ละเม็ดสลักชื่อบุตรแต่ละคนของอิสราเอล สลักชื่อทุกชื่อดังเช่นสลักตราประทับ เป็นชื่อ
สำหรับ 12 เผ่า ๑๕ พวกเขาตีสายคล้องถักเป็นเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับโยงติดกับท
ับทรวง ๑๖ และตีห่วงทองคำ 2 อันติดไว้ที่ทับทรวงทั้ง 2 มุม ๑๗ แล้วติดสายคล้องทองคำทั้ง
สองไว้กับห่วง 2 อันที่มุมของทับทรวง ๑๘ ปลายสายคล้องอีก 2 ข้าง เขาโยงไว้กับกรอบฉลุ
ลวดลายโปร่งที่ด้านหน้าซึ่งติดอยู่กับแถบผ้าพาดบ่าที่เชื่อมกับชุดคลุม ๑๙ พวกเขาตีห่วง
ทองคำ 2 อันติดเข้ากับมุมล่างทั้งสองของทับทรวงที่ริมด้านในที่ติดกับชุดคลุม ๒๐ และตี
ห่วงทองคำ 2 อันติดไว้ที่ด้านหน้าตอนล่างของแถบผ้าพาดบ่าที่ติดกับขอบชุดคลุมเหนือผ้า
คาดเอวที่ทอขึ้นอย่างงดงาม ๒๑ พวกเขาผูกห่วงที่ทับทรวงให้ติดกับห่วงที่ชุดคลุมด้วยสาย
เกลียวสีน้ำเงิน เพื่อให้ทับทรวงโยงติดกับผ้าคาดเอว และไม่หลุดจากชุดคลุม ดังที่พระผู้
เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส

เสื้อคลุมยาวใต้ชุดคลุม

๒๒ เขาเย็บเสื้อคลุมยาวจากผ้าทอสีน้ำเงินสำหรับสวมใต้ชุดคลุม ๒๓ ซึ่งเป็นเสื้อสวมหัว
ขลิบรอบคอเสื้อด้วยผ้าทอเช่นเดียวกับเสื้อสวมชั้นใน เพื่อกันการขาดรุ่ย ๒๔ พวกเขาปักรู
ปลูกทับทิมที่ชายเสื้อคลุมโดยรอบด้วยด้ายทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด และ
ผ้าป่านทอเนื้อดี ๒๕ พวกเขาตีลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์ ติดไว้ระหว่างลูกทับทิมที่อยู่โดย
รอบชายเสื้อคลุม ๒๖ ติดลูกพรวน 1 ลูกสลับกันไปกับลูกทับทิม 1 ลูกรอบๆ ชายเสื้อคลุม
เวลาปฏิบัติงานของปุโรหิต ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส
๒๗ พวกเขาเย็บเสื้อยาวชั้นในด้วยผ้าป่านทอเนื้อดีสำหรับอาโรนและบรรดาบุตรของเขา
ด้วย ๒๘ รวมถึงผ้าโพกศีรษะที่เย็บด้วยผ้าป่านเนื้อดี และผ้าพันหน้าผากด้วยผ้าป่านเนื้อดี
กางเกงชั้นในเย็บด้วยผ้าป่านทอเนื้อดี ๒๙ ผ้าคาดเอวก็เย็บด้วยผ้าป่านทอเนื้อดี และด้าย
ทอขนแกะย้อมสีน้ำเงิน ม่วง และแดงสด ปักลวดลายดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส

๓๐ แล้วเขาเหล่านั้นใช้ทองคำบริสุทธิ์ตีเป็นแผ่นสำหรับปิดบนมงกุฎบริสุทธิ์ และสลักด้วยคำว่า บริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า ดังเช่นสลักตราประทับ ๓๑ และผูกสายเกลียวสีน้ำเงินทีแผ่นทองคำ และติดไว้ที่ผ้าโพกศีรษะ ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส

สรุปผลงานเสร็จตามคำบัญชา

๓๒ งานทั้งหมดเกี่ยวกับการสร้างกระโจมที่พำนักคือกระโจมที่นัดหมายก็แล้วเสร็จ ประชาชนชาวอิสราเอลได้กระทำทุกสิ่งดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส คือพวกเขาได้กระทำตามนั้น ๓๓ หลังจากนั้นเขาทั้งหลายนำกระโจมที่พำนักมามอบไว้กับโมเสส รวมทั้งกระโจมและเครื่องใช้ประกอบทั้งหมด ขอเกี่ยว กรอบ คาน เสาหลัก และฐานรองรับ ๓๔ ที่คลุมกระโจมหนังแกะตัวผู้ย้อมแดง และอีกผืนเป็นหนังปลาโลมา และม่านกั้น ๓๕ หีบพันธสัญญากับคานหาม และฝาหีบแห่งการชดใช้บาป ๓๖ โต๊ะกับเครื่องตั้งโต๊ะทุกชิ้น และขนมปังอันบริสุทธิ์ ๓๗ คันประทีปทองคำบริสุทธิ์ พร้อมกับดวงประทีปทั้งชุดและภาชนะทุกชิ้น อีกทั้งน้ำมันสำหรับจุดดวงประทีป ๓๘ แท่นทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอม และม่านบังตาสำหรับประตูที่ทางเข้ากระโจมที่พำนัก ๓๙ แท่นบูชาที่เป็นทองสัมฤทธิ์กับตะแกรงทองสัมฤทธิ์ คานหาม และเครื่องใช้ประกอบทุกชิ้น อ่างน้ำพร้อมฐาน ๔๐ ผ้าแขวนที่ลานเสาหลักและฐานรองรับ และม่านบังตาสำหรับประตูทางเข้าลาน เชือก และหมุดยึดลาน และเครื่องใช้ประกอบทั้งหมดสำหรับงานรับใช้ที่กระโจมที่พำนักคือกระโจมที่นัดหมาย ๔๑ เครื่องแต่งกายตัดเย็บด้วยฝีมือประณีต เพื่อปฏิบัติงานในสถานที่บริสุทธิ์ เครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเครื่องแต่งกายของบรรดาบุตรของเขาเพื่อปฏิบัติงานของปุโรหิต ๔๒ ประชาชนชาวอิสราเอลได้กระทำทุกสิ่งดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส ๔๓ และโมเสสได้เห็นงานทั้งหมด ดูเถิด พวกเขาทำจนแล้วเสร็จดังที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไว้ คือพวกเขากระทำตามนั้น ครั้นแล้วโมเสสก็ให้พรแก่พวกเขา

๔๐

การจัดตั้งกระโจมที่พำนัก

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ วันที่หนึ่งของเดือนแรก เจ้าจงจัดตั้งกระโจมที่พำนักคือกระโจมที่นัดหมาย ๓ และจงตั้งหีบพันธสัญญาไว้ในนั้น เจ้าจงกั้นหีบด้วยม่านกั้น ๔ จงนำโต๊ะเข้ามา และจัดวางให้เป็นระเบียบ จงนำคันประทีปเข้ามาและจัดดวงประทีปให้พร้อม ๕ และจงตั้งแท่นเผาเครื่องหอมทองคำไว้ที่หน้าหีบพันธสัญญา แล้วจึงตั้งม่านบังตาที่บริเวณประตูทางเข้ากระโจมที่พำนัก ๖ เจ้าจงตั้งแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายภายนอกประตูทางเข้ากระโจมที่พำนักคือกระโจมที่นัดหมาย ๗ จงวางอ่างไว้ระหว่างกระโจมที่นัดหมายกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในอ่าง ๘ เจ้าจงทำลานรอบกระโจมที่พำนักและแขวนม่านบังตาที่ประตูทางเข้าลาน

๙ แล้วเจ้าจงเอาน้ำมันเจิมมาเจิมกระโจมที่พำนักและเครื่องใช้ทั้งหมดที่อยู่ในนั้น เพื่อให้ทุกสิ่งที่นั่นบริสุทธิ์ แล้วกระโจมที่พำนักก็จะบริสุทธิ์ ๑๐ เจ้าจงเจิมแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย และเครื่องใช้ประกอบทุกชิ้นด้วย จงทำแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แล้วแท่นก็จะบริสุทธิ์ที่สุด ๑๑ จงเจิมอ่างและฐาน เพื่อทำให้บริสุทธิ์ ๑๒ แล้วเจ้าจงพาอาโรนกับบุตรของเขามาที่ประตูทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย จงชำระล้างพวกเขาด้วยน้ำ ๑๓ แล้วสวมเครื่องแต่งกายที่บริสุทธิ์ให้อาโรน เจิมเขาเพื่อทำให้บริสุทธิ์เวลาเขาเป็นปุโรหิตรับใช้เรา ๑๔ เจ้าจงพาบุตรของเขามาและสวมเสื้อยาวชั้นในให้พวกเขาด้วย ๑๕ แล้วเจิมเขาอย่างที่เจ้าเจิมบิดาของเขา เพื่อให้พวกเขาเป็นปุโรหิตรับใช้เรา การเจิมพวกเขาเป็นการรับให้เป็นปุโรหิตไปตลอดทุกชาติพันธุ์ของพวกเขาเป็นนิตย์

๑๖ โมเสสกระทำดังกล่าวตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่ท่านไว้ทุกประการ ๑๗ ในวันที
หนึ่งเดือนแรกของปีที่สอง กระโจมที่พำนักถูกจัดตั้งขึ้น ๑๘ โมเสสได้จัดตั้งกระโจมที่พำนัก
ท่านวางฐานและตั้งกรอบเป็นโครง สอดคาน และยกเสาหลักขึ้น ๑๙ แล้วกางที่คลุมบน
กระโจมที่พำนัก และใช้ผ้าคลุมอีกผืนทับผ้าคลุมชั้นนอกดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่
โมเสส ๒๐ ท่านเก็บพันธสัญญาไว้ในหีบ สอดคานหามไว้ที่หีบ และวางฝาหีบแห่งการชดใช้
บาปไว้บนหีบ ๒๑ ท่านนำหีบเข้าไปไว้ในกระโจมที่พำนัก แล้วแขวนม่านกั้นเพื่อบังหีบพันธ
สัญญา ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส ๒๒ ท่านวางโต๊ะไว้ในกระโจมที่นัดหมาย ทาง
ด้านเหนือของกระโจมที่พำนัก ที่บริเวณภายนอกม่านกั้น ๒๓ แล้ววางขนมปังไว้บนโต๊ะ
อย่างเป็นระเบียบ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส ๒๔ ท่าน
ตั้งคันประทีปไว้ในกระโจมที่นัดหมาย ที่ตรงข้ามกับโต๊ะ คือทางทิศใต้ของกระโจมที่พำนัก
๒๕ แล้วจัดดวงประทีปให้พร้อม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่
โมเสส ๒๖ ท่านตั้งแท่นบูชาทองคำไว้ในกระโจมที่นัดหมายด้านหน้าของม่านกั้น ๒๗ แล้วก็
เผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส ๒๘ ท่านตั้งม่านบังตาที่
ประตูทางเข้าของกระโจมที่พำนัก ๒๙ และตั้งแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายไว้ที่
ด้านนอกประตูทางเข้ากระโจมที่พำนักคือกระโจมที่นัดหมาย แล้วมอบสัตว์ที่เผาเป็นของ
ถวายกับเครื่องธัญญบูชาบนแท่น ดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส ๓๐ ท่านวางอ่าง
ไว้ระหว่างกระโจมที่นัดหมายกับแท่นบูชา และใส่น้ำไว้ในอ่างสำหรับชำระล้าง ๓๑ โมเสส
อาโรน และบุตรของท่านล้างมือและเท้าด้วยน้ำในอ่าง ๓๒ เวลาปุโรหิตเข้าไปในกระโจมที่
นัดหมาย หรือเข้าใกล้แท่นบูชา ท่านก็จะชำระล้างดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส
๓๓ โมเสสตั้งลานไว้โดยรอบกระโจมที่พำนักและแท่นบูชา และตั้งม่านบังตาที่ประตูทาง
เข้าลาน โมเสสทำงานเสร็จสิ้นทุกประการ

พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้า

๓๔ จากนั้นเมฆก็ปกคลุมกระโจมที่นัดหมาย พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏขึ้นใน
กระโจมที่พำนัก ๓๕ และโมเสสไม่สามารถเข้าไปในกระโจมที่นัดหมายได้ เพราะเมฆปกคลุม
อยู่ และพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏขึ้นในกระโจมที่พำนัก ๓๖ ตลอดการเดินทาง
ของพวกเขา เมื่อใดที่เมฆลอยตัวขึ้นจากกระโจมที่พำนัก ประชาชนชาวอิสราเอลจะเดิน
ทางต่อไป ๓๗ แต่ถ้าเมฆไม่ถูกยกขึ้น พวกเขาก็จะไม่เดินทางต่อ จนกระทั่งวันที่เมฆลอย
ขึ้น ๓๘ จริงทีเดียว ในระหว่างการเดินทางของชาวอิสราเอล เมฆของพระผู้เป็นเจ้าปกคลุม
อยู่เหนือกระโจมที่พำนักในเวลากลางวัน และไฟปรากฏจากก้อนเมฆในยามกลางคืน ซึ่ง
ปรากฏแก่ชาวอิสราเอลทุกคน

เลวีนิติ

สัตว์ที่เผาเป็นของถวาย

๑ พระผู้เป็นเจ้าเรียกโมเสสจากกระโจมที่นัดหมายและกล่าวกับท่านว่า ๒ จงบอกชาวอิสราเอลตามนี้ เมื่อผู้ใดนำของมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า เจ้าจงนำสัตว์เลี้ยงอันเป็นของถวายมาจากฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ

๓ ถ้าสัตว์ที่เขาจะใช้เผาเป็นของถวาย เป็นสัตว์ที่มาจากฝูงโค เขาจะต้องถวายโคหนุ่มที่ปราศจากตำหนิ ณ ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย เพื่อพระผู้เป็นเจ้าจะได้ยอมรับเขา ๔ ให้เขาวางมือบนหัวสัตว์ที่จะใช้เผาเป็นของถวาย เพื่อให้มีการยอมรับในพิธีชดใช้บาปของเขา ๕ แล้วให้เขาฆ่าโคหนุ่มตัวนั้น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า บรรดาปุโรหิตผู้เป็นบุตรของอาโรนถวายเลือดด้วยการสาดลงรอบๆ แท่นบูชาซึ่งตั้งอยู่หน้าทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๖ และให้เขาถลกหนังสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวาย แล้วหั่นเป็นท่อนๆ ๗ บรรดาบุตรของอาโรนปุโรหิตก็จุดไฟที่แท่นบูชาแล้วเรียงฟืนไว้ให้เป็นระเบียบ ๘ บรรดาปุโรหิตผู้เป็นบุตรของอาโรนจะวางสัตว์ที่หั่นเป็นท่อนแล้ว รวมทั้งหัวและไขมันบนกองฟืนที่แท่นบูชาให้เป็นระเบียบ ๙ เขาใช้น้ำล้างเครื่องในและขาสัตว์ แล้วปุโรหิตจะเผาทุกส่วนที่แท่นบูชา เป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายซึ่งถวายด้วยไฟ ส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า

๑๐ ถ้าสัตว์ที่เขาจะใช้เผาเป็นของถวาย เป็นสัตว์ที่มาจากฝูงแพะหรือแกะ เขาจะต้องถวายสัตว์ตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิ ๑๑ เขาจะต้องฆ่าสัตว์ที่ด้านเหนือของแท่น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าให้บรรดาปุโรหิตผู้เป็นบุตรของอาโรนสาดเลือดรอบแท่น ๑๒ ให้เขาหั่นเป็นท่อนๆ รวมทั้งหัวและไขมัน ปุโรหิตจะวางไว้บนกองฟืนบนไฟที่แท่นอย่างเป็นระเบียบ ๑๓ เขาใช้น้ำล้างเครื่องในและขาสัตว์ และปุโรหิตจะถวายสัตว์ทุกส่วนด้วยการเผาบนแท่นบูชา เป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายซึ่งถวายด้วยไฟ ส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า

๑๔ ถ้าสิ่งที่เขามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นนกที่จะเผาเป็นของถวาย ก็จะต้องถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่ม* ๑๕ ปุโรหิตจะนำนกมาที่แท่นบูชา บิดคอและเผาบนแท่นให้เลือดไหลลงข้างแท่น ๑๖ เขาต้องดึงกระเพาะนกและขน ทิ้งที่ข้างแท่นด้านตะวันออกซึ่งเป็นที่บรรจุขี้เถ้า ๑๗ แล้วเขาต้องรวบปีกฉีกอก แต่อย่าให้ขาดเป็น 2 ท่อน และปุโรหิตจะเผานกทั้งตัวที่แท่นบูชา บนฟืนที่เรียงสุมไว้บนไฟ เป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายซึ่งถวายด้วยไฟจะส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า

๒

เครื่องธัญญบูชา

๑ เมื่อผู้ใดมอบเครื่องธัญญบูชาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ของถวายของเขาต้องเป็นแป้งสาลีชั้นเยี่ยม ราดด้วยน้ำมันและใส่กำยาน ๒ นำมาให้บรรดาปุโรหิตผู้เป็นบุตรของอาโรน ปุโรหิตจะหยิบแป้งชั้นเยี่ยมหนึ่งกำมือพร้อมน้ำมัน และกำยานทั้งหมดเผาเพื่อเป็นส่วนอนุสรณ์ที่แท่นบูชา และถวายด้วยไฟ ส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๓ ส่วนธัญญบูชาที่เหลือจะตกเป็นของอาโรนและบุตรของเขา เป็นของถวายด้วยไฟส่วนที่บริสุทธิ์เฉพาะพระผู้เป็นเจ้า

---

* **๑๑๔** ผู้ที่ไม่สามารถมอบสัตว์เลี้ยงเป็นของถวายที่กล่าวในข้อ 2-13 เขาจะมอบนกแทนก็ได้

๔ เมื่อเจ้านำธัญญบูชาซึ่งอบจากเตาเป็นของถวายจะต้องใช้แป้งชั้นเยี่ยม อบขนมไร้เชื้อมีน้ำมันผสม หรือขนมปังกรอบไร้เชื้อทาน้ำมัน ๕ ถ้าของถวายของเจ้าเป็นธัญญบูชาที่ทอดบนกระทะก้นแบน ก็จะต้องทำจากแป้งไร้เชื้อชั้นเยี่ยมผสมกับน้ำมัน ๖ และจงบิออกเป็นชิ้นๆ ราดด้วยน้ำมันเป็นธัญญบูชา ๗ ถ้าของถวายของเจ้าเป็นธัญญบูชาที่ทอดด้วยกระทะจะต้องทำจากแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมกับน้ำมัน ๘ เจ้าจงนำธัญญบูชาที่เตรียมไว้ดังกล่าวถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า เมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้ว เขาก็จะนำมาให้ที่แท่นบูชา ๙ และปุโรหิตจะหยิบเอาส่วนที่เป็นอนุสรณ์แห่งการถวายจากเครื่องธัญญบูชา และเผาถวายด้วยไฟบนแท่นบูชา จะส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ ส่วนธัญญบูชาที่เหลือจะตกเป็นของอาโรนและบุตรของเขา เป็นของถวายด้วยไฟส่วนที่บริสุทธิ์เฉพาะพระผู้เป็นเจ้า

๑๑ เครื่องธัญญบูชาที่เจ้านำมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าจะต้องไร้เชื้อยีสต์ เพราะเจ้าจะต้องไม่เผาเชื้อยีสต์หรือน้ำผึ้งเป็นของถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๒ เจ้าจะนำธัญญบูชาซึ่งเป็นผลแรกมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นของถวายได้ แต่อย่าใช้เป็นของถวายที่ส่งกลิ่นหอมอันน่าพอใจที่แท่นบูชา ๑๓ เจ้าจงปรุงเครื่องธัญญบูชาทั้งหมดด้วยเกลือ อย่าปล่อยให้เครื่องธัญญบูชาขาดเกลือแห่งพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระเจ้า จงถวายเกลือในของถวายทุกอย่าง*

๑๔ ถ้าเจ้าถวายธัญญบูชาแห่งผลแรกแด่พระผู้เป็นเจ้า ก็จงถวายธัญพืชใหม่จากรวงที่เพิ่งเกี่ยวมาได้ ทั้งคั่วไฟและบด ๑๕ และจงราดธัญพืชที่บดแล้วด้วยน้ำมัน ใส่กำยาน เป็นเครื่องธัญญบูชา ๑๖ ปุโรหิตจะเผาธัญพืชที่บดแล้ว พร้อมกับน้ำมันและกำยานทั้งหมดเพื่อเป็นส่วนอนุสรณ์ เป็นการถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า

๓

ของถวายเพื่อสามัคคีธรรม

๑ ถ้าเครื่องสักการะเป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และผู้ใดถวายโคจากฝูง ไม่ว่าตัวผู้หรือตัวเมีย เขาต้องถวายตัวที่ไม่มีตำหนิ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒ ให้เขาวางมือบนหัวสัตว์ที่ถวายและฆ่ามันที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย แล้วบรรดาปุโรหิตผู้เป็นบุตรของอาโรนจะสาดเลือดรอบแท่น ๓ จากเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมที่ถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า ให้เขาถวายเครื่องในส่วนที่มีไขมันหุ้ม ๔ พร้อมกับไตมีไขมันติดทั้งสองข้างซึ่งอยู่ใกล้เอว และตับชิ้นยาวซึ่งเขาจะตัดมาพร้อมกับไต ๕ แล้วบรรดาบุตรของอาโรนจะเผาเครื่องในเหล่านี้ที่แท่นบูชา พร้อมกับสัตว์ที่เผาเป็นของถวายที่วางอยู่บนไม้ซึ่งติดไฟอยู่ เป็นของถวายด้วยไฟ ส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า

๖ ถ้าเครื่องสักการะเป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า เป็นสัตว์จากฝูงแพะแกะ ไม่ว่าตัวผู้หรือตัวเมีย ให้เขาถวายตัวที่ไม่มีตำหนิ ๗ ถ้าของถวายของเขาเป็นลูกแกะ เขาก็จะถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๘ โดยวางมือของเขาบนหัวสัตว์และฆ่ามันที่หน้ากระโจมที่นัดหมาย และบรรดาบุตรของอาโรนจะสาดเลือดรอบแท่น ๙ จากเครื่องสักการะบูชาที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมที่ถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า ให้เขาถวายส่วนที่เป็นไขมัน หางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดจากกระดูกสันหลัง และไขมันที่หุ้มหรือติดกับเครื่องในทั้งหมด ๑๐ และไตมีไขมันติดทั้งสองข้างซึ่งอยู่ใกล้เอว และตับชิ้นยาวซึ่งเขาจะตัดมาพร้อมกับไต ๑๑ และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้ที่แท่นบูชาเป็นอาหารถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า

---

* **๒๑๓** เกลือเป็นสัญลักษณ์ของการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ถาวร ฉบับกันดารวิถี 18:19

๑๒ ถ้าของถวายของเขาเป็นแพะ เขาก็จะถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ โดยวางมือ
บนหัวสัตว์ และฆ่าสัตว์ที่หน้ากระโจมที่นัดหมาย บรรดาบุตรของอาโรนจะสาดเลือดรอบ
แท่น ๑๔ แล้วให้เขาถวายเครื่องในมีไขมันติด และที่หุ้มด้วยไขมันเป็นของถวายด้วยไฟ
แด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๕ และไตมีไขมันติดทั้งสองข้างซึ่งอยู่ใกล้เอว และตับชิ้นยาวซึ่งเขาจะตัด
มาพร้อมกับไต ๑๖ และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้ที่แท่นบูชาเป็นอาหารถวายด้วยไฟ ส่งกลิ่น
หอมอันน่าพอใจ ไขมันทั้งหมดเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ และจงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุก
ชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม คืออย่ารับประทานไขมัน
หรือเลือด

๔

เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป

๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงบอกชาวอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดกระทำบาป
โดยไม่มีเจตนา และกระทำสิ่งใดที่เป็นการห้าม และที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไม่ให้ทำ ๓ ถ้า
ปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมแล้วกระทำบาป ผลที่จะกระทบคือความผิดที่ประชาชนได้รับ ฉะนั้น
จงให้เขาถวายโคหนุ่มที่ไม่มีตำหนิจากฝูงแด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้าง
บาป ๔ เขาต้องนำโคตัวนั้นมาไว้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ให้
เขาวางมือบนหัวโค และฆ่ามัน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๕ ให้ปุโรหิตที่ได้รับการเจิมแล้ว
นำเลือดโคเข้าไปในกระโจมที่นัดหมาย ๖ ปุโรหิตจะจุ่มนิ้วในเลือดและประพรมที่หน้าม่าน
กั้น*ของสถานที่บริสุทธิ์ 7 ครั้ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๗ และปุโรหิตจะป้ายเลือดที่เชิง
งอนทั้งสี่ของแท่นเผาเครื่องหอม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในกระโจมที่นัดหมาย ให้เขา
เทเลือดโคที่เหลือลงที่ฐานแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายซึ่งอยู่ทางเข้ากระโจม
ที่นัดหมาย ๘ ให้เขาเอาไขมันทั้งหมดจากโคหนุ่มนั้นที เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป
ไขมันหุ้มเครื่องในและติดกับเครื่องใน ๙ ไตมีไขมันติดทั้งสองข้างซึ่งอยู่ใกล้เอว และตับชิ้น
ยาวซึ่งเขาจะตัดมาพร้อมกับไต ๑๐ เหมือนกับไขมันที่ตัดมาจากโคที่ใช้เป็นเครื่องสักการะที่
เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อ
เป็นของถวาย ๑๑ ส่วนหนังและเนื้อโคหนุ่ม หัวและขา เครื่องในและไส้ ๑๒ คือทุกส่วนที่เหลือ
จากโคทั้งตัว ให้เขาเอามันออกไปนอกค่ายยังที่สะอาดของพิธีกรรม ซึ่งเป็นที่สำหรับทิ้งขี้
เถ้า แล้วเผาที่กองไฟ ทิ้งขี้เถ้าไว้ที่ไหนก็เผาตรงนั้น
๑๓ ถ้ามวลชนชาวอิสราเอลทั้งกลุ่มกระทำบาปโดยไม่มีเจตนา แม้ว่ามวลชนไม่ทราบเรื่อง
ว่าเขากระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไม่ให้ทำ และนับว่ามีความผิด ๑๔ เมื่อพวก
เขารู้ตัวว่ากระทำบาป ที่ประชุมจะต้องถวายโคหนุ่มเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปโดย
นำมาหน้ากระโจมที่นัดหมาย ๑๕ และบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของมวลชนจะวางมือของเขา
บนหัวโคตัวนั้น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และโคจะถูกฆ่า ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๖
แล้วปุโรหิตที่ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดโคมายังกระโจมที่นัดหมาย ๑๗ ปุโรหิตจะจุ่มน
ิ้วในเลือดและประพรมที่หน้าม่านกั้น 7 ครั้ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๘ ปุโรหิตจะป้าย
เลือดที่เชิงงอนของแท่น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในกระโจมที่นัดหมาย ให้เขาเทเลือดโค
ที่เหลือลงที่ฐานแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายซึ่งอยู่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย
๑๙ ให้เขาเอาไขมันทั้งหมดจากโคหนุ่มนั้นไปเผาบนแท่นบูชา ๒๐ ให้เขากระทำกับโคตัวนี้เช่น
เดียวกับที่เขากระทำกับโคที่เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้

* ๔๖ อพยพ 26:31-33

บาปให้พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษ ๒๑ และให้เขาเอาโคออกไปเผาที่นอกค่าย
เหมือนกับที่เขาเผาโคตัวก่อน เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับมวลชน
๒๒ เมื่อผู้นำกระทำบาปโดยไม่มีเจตนาในสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาบัญชาไม่ให้
ทำ และนับว่ามีความผิด ๒๓ เมื่อเขารู้ตัวว่าตนกระทำบาป เขาจะต้องนำแพะตัวผู้ไม่มีตำหนิ
เป็นของถวาย ๒๔ ให้เขาวางมือบนหัวแพะและฆ่าในที่ที่เขาฆ่าสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย
ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๒๕ แล้วปุโรหิตจะใช้นิ้วจุ่ม
เลือดจากเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ป้ายที่เชิงงอนของแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็น
ของถวาย และเทเลือดที่เหลือลงที่ฐานแท่นทีใช้เผาสัตว์ ๒๖ ให้เขาเผาไขมันทั้งหมดที่แท่น
เหมือนกับเผาไขมันสำหรับเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ดังนั้นปุโรหิต
จะทำพิธีชดใช้บาปให้ผู้นำคนนั้น เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษ

๒๗ ถ้าบุคคลทั่วๆ ไปกระทำบาปโดยไม่มีเจตนาในสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไม่ให้ทำ ก็นับ
ว่ามีความผิด ๒๘ เมื่อเขารู้ตัวว่าตนกระทำบาป เขาจะต้องนำแพะตัวเมียที่ไม่มีตำหนิมา
ถวาย เพื่อบาปที่เขากระทำ ๒๙ ให้เขาวางมือบนหัวสัตว์ที่เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้าง
บาป และฆ่าสัตว์ในที่ที่เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย ๓๐ และปุโรหิตจะใช้นิ้วจุ่มเลือด และป้าย
ที่เชิงงอนของแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย เลือดที่เหลือก็เทลงที่ฐานแท่น ๓๑
ให้เขาตัดไขมันสัตว์ทั้งหมดออกเหมือนกับไขมันสำหรับเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อ
สามัคคีธรรม และปุโรหิตจะเผาไขมันทีแท่นให้ส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจของพระผู้เป็นเจ้า
และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขา เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษ

๓๒ ถ้าเขานำลูกแกะมาถวายเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป จะต้องเป็นแกะตัวเมีย
ไม่มีตำหนิ ๓๓ และวางมือบนหัวสัตว์สำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และฆ่าสัตว์ในที่
ที่เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย ๓๔ แล้วปุโรหิตจะใช้นิ้วจุมเลือดจากเครื่องสักการะเพื่อลบล้าง
บาป ป้ายที่เชิงงอนของแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย และเทเลือดที่เหลือลงที่
ฐานแท่น ๓๕ ให้เขาตัดไขมันสัตว์ทั้งหมดออกเหมือนกับไขมันแกะสำหรับเครื่องสักการะที่
เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และปุโรหิตจะเผาไขมันทีแท่นโดยวางบนของถวายด้วยไฟ
แด่พระผู้เป็นเจ้า และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปที่เขากระทำ เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษ

๕

๑ ถ้าผู้ใดกระทำบาปในกรณีเป็นพยานในศาล แต่ไม่ยอมปริปากเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ตามที่ได้เห็นหรือรับรู้มา เขาจะต้องรับโทษ ๒ หรือถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน ไม่ว่าจะ
เป็นซากสัตว์ป่าหรือสัตว์เลี้ยง หรือฝูงนกต่างๆ ที่เป็นมลทิน แม้ว่าเขาจะไม่รู้ตัว เขาก็เป็น
คนมีมลทิน ซึ่งถือว่ามีความผิด ๓ หรือถ้าเขาแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทินของมนุษย์ จะเป็น
ประเภทใดก็ตามที่ทำให้คนเป็นมลทิน แม้ว่าเขาจะไม่รู้ตัว แต่ต่อมาก็ทราบ เขาจะมีความ
ผิด ๔ หรือถ้าผู้ใดเอ่ยปากปฏิญาณโดยไม่ยั้งคิดว่าจะทำความดีหรือความชั่ว อะไรก็ตามที่
เขาปฏิญาณโดยขาดความยั้งคิด แม้ว่าเขาจะไม่รู้ตัว แต่ต่อมาก็ทราบในเรื่องเหล่านี้ เขา
จะมีความผิด ๕ เมื่อผู้ใดผิดเรื่องเหล่านี้ เขาจะต้องสารภาพบาปที่กระทำ ๖ และจะต้องนำ
ของถวายเพื่อไถ่โทษบาปที่เขากระทำแด่พระผู้เป็นเจ้า คือแกะหรือแพะตัวเมียจากฝูงสัตว์
เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปที่เขากระทำ

๗ แต่ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะได้ ก็ต้องนำของมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าสำหรับ
บาปที่เขากระทำ เป็นการไถ่โทษ คือนกเขาหรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัว ตัวหนึ่งเป็นเครื่องสัก
การะเพื่อลบล้างบาป และอีก 1 ตัวเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย ๘ เขาจะต้องนำนกทั้ง 2 ตัว
มาให้ปุโรหิต เพื่อถวายตัวแรกเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ให้เขาบิดหัวนกหลุดจาก

คอ แต่อย่าให้ขาดจากกัน ๙ และเขาจะประพรมเลือดจากเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปที่
ข้างแท่น แล้วเลือดที่เหลือก็จงเทลงที่ฐานแท่น เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๑๐ ให้
เขาถวายนกตัวที่สองเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายตามคำบัญชา และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้
บาปให้เขา เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษ
๑๑ แต่ถ้าเขาถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัวไม่ได้ ก็ให้เขานำแป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่ง
ส่วนสิบเอฟาห์*เป็นของถวายสำหรับบาปที่เขากระทำ อย่าให้เขาผสมน้ำมันหรือกำยานลง
ไปด้วย เพราะเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๑๒ ให้เขานำแป้งมาให้ปุโรหิต และปุโรหิต
จะหยิบแป้งหนึ่งกำมือเป็นส่วนอนุสรณ์เพื่อเผาที่แท่นบูชา วางไว้ที่บนของถวายด้วยไฟ
แด่พระผู้เป็นเจ้า เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๑๓ แล้วปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปที่
เขากระทำ และเขาจะได้รับการยกโทษ แป้งที่เหลือจะเป็นของปุโรหิตเหมือนกับเครื่องธัญ
ญบูชา

ของถวายเพื่อไถ่โทษ

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๕ ถ้าผู้ใดละเมิดและกระทำบาป โดยไม่มีเจตนา
ในสิ่งบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าที่กล่าวข้างต้น เขาจะต้องนำของถวายเพื่อไถ่โทษมามอบ
แด่พระผู้เป็นเจ้า คือแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูงมีค่าเทียบเท่าและเหมาะสมตามค่าของ
มาตราน้ำหนักเงินเชเขล†ของสถานที่บริสุทธิ์ เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ ๑๖ นอกจากเขาจะ
ต้องจ่ายคืนจำนวนที่เขาไม่ได้ถวายในเรื่องสิ่งบริสุทธิ์แล้ว เขายังต้องให้เพิ่มอีกหนึ่งในห้า
สำหรับปุโรหิต และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขา ด้วยแกะตัวผู้เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ
และเขาจะได้รับการยกโทษ
๑๗ ถ้าผู้ใดกระทำบาปในเรื่องใดๆ ที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไม่ให้ทำ แม้ว่าเขาจะไม่รู้ เขาก็ยั
งมีความผิดและจะต้องรับโทษ ๑๘ ให้เขานำแกะตัวผู้ไม่มีตำหนิจากฝูงมาให้ปุโรหิต มีค่า
เหมาะสมตามราคาของถวายเพื่อไถ่โทษ และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขาเรื่องความ
ผิดที่เขากระทำโดยไม่มีเจตนา และเขาจะได้รับการยกโทษ ๑๙ เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ
ความผิดที่เขาได้กระทำจริง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า

๖

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ ถ้าผู้ใดกระทำบาปและละเมิดไม่ภักดีต่อพระผู้เป็น
เจ้า โดยลวงหลอกเพื่อนร่วมชาติของตนในเรื่องของรับฝากหรือการให้ความปลอดภัย การ
ขโมยหรือเอาเปรียบเพื่อนร่วมชาติ ๓ หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วยังโกหก อีกทั้งสาบานเท็จ
ในเรื่องบาปที่มนุษย์กระทำ และประพฤติผิดบาป ๔ เมื่อผู้ใดกระทำบาปและสำนึกผิด เขา
จะต้องคืนสิ่งที่เขาขโมยหรือได้จากการฉ้อโกง หรือสิ่งที่เขาได้รับมอบหมาย หรือพบสิ่งที่
หายไป ๕ หรือการสาบานในเรื่องโกหก เขาจะต้องจ่ายคืนให้ครบ และยังต้องให้เจ้าของเพิ่ม
ขึ้นอีกหนึ่งในห้าส่วน ในวันถวายของเพื่อไถ่โทษ ๖ ให้เขานำของถวายเพื่อไถ่โทษมาให้ปุ
โรหิตเพื่อพระผู้เป็นเจ้า คือแกะตัวผู้ไม่มีตำหนิจากฝูง เหมาะสมตามค่าของของถวายเพื่อ
ไถ่โทษ ๗ และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และเขาจะได้รับ
การยกโทษเรื่องที่เขากระทำและมีความผิด
๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๙ จงสั่งให้อาโรนและบรรดาบุตรของเขาว่า นี่คือ
กฎบัญญัติที่เกี่ยวกับสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ให้วางสัตว์ที่เผาเป็นของถวายบนพื้นเตา
ที่แท่นบูชาตลอดทั้งคืนจนถึงรุ่งเช้า และให้ไฟลุกอยู่ตลอดเวลา ๑๐ ปุโรหิตจะสวมเสื้อผ้า
ป่านทอทับเสื้อชั้นใน และเขาจะตักขี้เถ้าจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายซึ่งไหม้ไฟที่แท่นบูชา
แล้ววางไว้ที่ข้างแท่น ๑๑ จากนั้นให้ปุโรหิตเปลี่ยนเสื้อผ้าป่านเป็นเสื้ออื่นแทน และเอาขี้เถ้า

---

* **๕๗๑๑** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร † **๕๗๑๕** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

ออกไปนอกค่ายยังที่ที่สะอาดของพิธีกรรม ๑๒ ให้ไฟที่แท่นบูชาลุกไหม้อยู่เสมอ อย่าให้ดับ
ให้ปุโรหิตเผาไม้ที่นั่นทุกๆ เช้า และให้วางสัตว์ที่เผาเป็นของถวายบนนั้นให้เป็นระเบียบ แล
้วเผาไขมันซึ่งเป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมบนไฟกองนั้น ๑๓ จงให้ไฟที่แท่นบูชาลุกอยู่
เสมอ อย่าให้ดับ

เครื่องธัญญบูชา

๑๔ และนี่คือกฎบัญญัติที่เกี่ยวกับเครื่องธัญญบูชา จงให้บรรดาบุตรของอาโรนถวาย ณ
เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่หน้าแท่นบูชา ๑๕ ให้คนหนึ่งหยิบแป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งกำมือจาก
เครื่องธัญญบูชาซึ่งมีน้ำมันผสม และกำยานทั้งหมดที่วางไว้บนเครื่องธัญญบูชา และเผา
เพื่อเป็นส่วนอนุสรณ์ที่แท่นบูชา ส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๑๖ ที่เหลือให้อา
โรนและบรรดาบุตรของเขารับประทานได้ แต่ต้องไม่ใช้เชื้อยีสต์ผสม รับประทานในสถานที่
ที่บริสุทธิ์ ให้พวกเขารับประทานที่ลานของกระโจมที่นัดหมาย ๑๗ อย่าอบขนมด้วยเชื้อยีสต์
เราให้ของถวายด้วยไฟแก่พวกเขาเพื่อเป็นส่วนแบ่งจากเราคือ เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่น
เดียวกับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปและของถวายเพื่อไถ่โทษ ๑๘ บรรดาบุตรทุกคนของ
อาโรนก็รับประทานได้ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของเจ้าไปตลอดกาล ผู้ใดจับต้อง
ของถวายด้วยไฟเหล่านี้ที่เป็นของพระผู้เป็นเจ้าจะบริสุทธิ์

๑๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๐ ของถวายที่อาโรนและบรรดาบุตรของเขาจะ
ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าในวันทีเขาได้รับการเจิมคือ แป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนสิบเอฟาห์
เป็นธัญญบูชาประจำวัน ครึงหนึ่งในตอนเช้า และอีกครึ่งหนึ่งในตอนเย็น ๒๑ จงผสมด้วย
น้ำมันและผสมให้เข้ากัน ทอดบนกระทะก้นแบน และนำมาเมื่อทอดเสร็จเหมือนกับถวาย
เครื่องธัญญบูชา ส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ ให้บุตรของอาโรนที่ได้รับ
การเจิมเป็นปุโรหิตคนต่อไปแทนเขาเป็นผู้ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ตามกฎเกณฑ์ชั่วนิรันดร์
กาล ให้เผาทั้งหมด ๒๓ เครื่องธัญญบูชาที่ปุโรหิตถวายทุกครั้งจะต้องเผาแป้งให้หมด อย่า
ให้ใครรับประทาน

เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป

๒๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๕ จงบอกอาโรนและบรรดาบุตรของเขาว่า กฎ
บัญญัติที่เกี่ยวกับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปคือ สัตว์ที่เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้าง
บาปเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ต้องฆ่าสัตว์ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในที่ที่เผาสัตว์เพื่อเป็นของ
ถวาย ๒๖ ปุโรหิตที่ถวายเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปรับประทานสัตว์นั้นได้ และให้เขารับ
ประทานในสถานที่ที่บริสุทธิ์ในลานของกระโจมที่นัดหมาย ๒๗ ผู้ใดจับต้องเนื้อสัตว์ ผู้นั้น
จะบริสุทธิ์ และเมื่อเลือดกระเด็นเปื้อนเสื้อผ้า เจ้าจะต้องซักในสถานที่ที่บริสุทธิ์ ๒๘ เจ้าต้อง
ทุบหม้อดินทีใช้ต้มสัตว์ทิ้ง แต่ถ้าต้มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ ก็ต้องขัดถูและล้างน้ำ ๒๙ ชาย
ทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ เพราะเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ๓๐ แต่ถ้านำเลือดของสัตว์ตัว
ใดเข้ามาในกระโจมที่นัดหมาย เพื่อใช้ในพิธีชดใช้บาปในวิสุทธิสถาน ก็อย่ารับประทานเนื้อ
สัตว์ตัวนั้น จงเผาไฟเสีย

๗

ของถวายเพื่อไถ่โทษ

๑ กฎบัญญัติที่เกี่ยวกับของถวายเพื่อไถ่โทษเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด มีดังนี้ ๒ ให้เขาฆ่าสัตว์
ที่ใช้เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษในสถานที่ฆ่าสัตว์เพื่อใช้เผาเป็นของถวาย และจงสาดเลือด
สัตว์รอบแท่นบูชา ๓ จงถวายไขมันทั้งหมดคือไขมันทีหาง ที่หุ้มเครื่องใน ๔ ไตทั้งสองข้างมี

ไขมันติดซึ่งอยู่ใกล้เอว และตับชิ้นยาวซึ่งเขาจะตัดมาพร้อมกับไต ๕ ให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านี้ที่แท่นบูชา เป็นของถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ ๖ ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ โดยให้เขารับประทานในสถานที่ที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ๗ ของถวายเพื่อไถ่โทษก็เหมือนกับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปคือ ใช้กฎบัญญัติเดียวกัน ปุโรหิตใช้ของถวายเพื่อทำพิธีชดใช้บาป เสร็จพิธีแล้วของถวายจะตกเป็นของเขา ๘ ปุโรหิตผู้มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายของผู้ใดก็ตาม จะเก็บหนังสัตว์ไว้ใช้เอง ๙ เครื่องธัญญบูชาอบในเตา และทุกสิ่งที่เตรียมในกระทะหรือกระทะก้นแบน จะตกเป็นของปุโรหิตผู้ถวายให้ ๑๐ ส่วนเครื่องธัญญบูชา ไม่ว่าผสมกับน้ำมันหรือไม่ จงแบ่งให้แก่บรรดาบุตรของอาโรนเท่าๆ กันทุกคน

ของถวายเพื่อสามัคคีธรรม

๑๑ กฎบัญญัติที่เกี่ยวกับเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้ามีดังนี้ ๑๒ คือถ้าผู้ใดจะถวายเป็นการขอบคุณ นอกเหนือจากเครื่องสักการะแห่งการขอบคุณแล้ว ให้ผู้นั้นถวายเพิ่มคือ ขนมไร้เชื้อผสมด้วยน้ำมัน ขนมปังกรอบไร้เชื้อทาน้ำมัน และขนมทำจากแป้งสาลีชั้นเยี่ยมนวดกับน้ำมัน ๑๓ สำหรับเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแห่งการขอบคุณ ให้เขานำขนมปังมีเชื้อมาด้วย ๑๔ เขาต้องนำขนมชนิดละก้อนเป็นของถวาย มอบแด่พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจะตกเป็นของปุโรหิตที่สาดเลือดแห่งของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ๑๕ และให้รับประทานเนื้อสัตว์จากเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแห่งการขอบคุณ ในวันเดียวกับที่ถวาย อย่าเหลือทิ้งไว้จนถึงรุ่งเช้า ๑๖ แต่ถ้าเครื่องสักการะที่เขาถวายเนื่องมาจากคำปฏิญาณหรือความสมัครใจ ก็ให้เขารับประทานในวันที่เขาถวายเครื่องสักการะ และให้รับประทานส่วนที่เหลือได้ในวันรุ่งขึ้น ๑๗ แต่เนื้อที่เหลือจากเครื่องสักการะในวันที่สามจะต้องเผาไฟ ๑๘ ถ้าผู้ใดรับประทานเนื้อสัตว์ที่ค้างมาแล้ว 3 วันจากเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม พระเจ้าจะไม่ยอมรับคนที่ถวายของ และเขาจะไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย แต่จะเป็นที่น่าสะอิดสะเอียน และคนที่รับประทานก็จะต้องรับโทษ

๑๙ อย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่สัมผัสกับสิ่งใดที่ไม่สะอาดตามพิธี ต้องเผาไฟทิ้งให้หมด ทุกคนที่สะอาดตามพิธีก็รับประทานเนื้อส่วนอื่นได้ ๒๐ ผู้ใดที่ไม่สะอาดตามพิธีไปรับประทานเนื้อสัตว์จากเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมซึ่งเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ๒๑ และถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งใดที่ไม่สะอาดตามพิธี ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ สัตว์ หรือสิ่งใดที่ไม่สะอาด หรือน่าขยะแขยง แล้วมารับประทานเนื้อสัตว์จากเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมซึ่งเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา

การรับประทานไขมันและเลือดอันเป็นสิ่งต้องห้าม

๒๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๓ จงบอกชาวอิสราเอลว่า อย่ารับประทานไขมันโค แกะ หรือแพะ ๒๔ ไขมันของสัตว์ที่พบว่าตายเองหรือถูกสัตว์ป่าขย้ำตาย ไขมันเหล่านั้นเอาไปใช้ประโยชน์ในเรื่องอื่นๆ ได้ แต่ห้ามรับประทานเป็นอันขาด ๒๕ ผู้ใดรับประทานไขมันสัตว์ที่เป็นของถวายด้วยไฟสำหรับพระผู้เป็นเจ้า จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ๒๖ อย่ารับประทานเลือดนกหรือสัตว์ใดๆ ไม่ว่าเจ้าอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม ๒๗ ผู้ใดรับประทานเลือด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา

๒๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๙ จงบอกชาวอิสราเอลว่า ผู้ใดถวายเครื่องสักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า ให้ผู้นั้นนำส่วนหนึ่งของเครื่อง

สักการะที่เป็นของถวายของเขามามอบแด่พระผู้เป็นเจ้า ๓๐ ให้เขานำสิ่งที่ถวายด้วยไฟ
สำหรับพระผู้เป็นเจ้าด้วยตนเอง ให้เขานำไขมันและส่วนอก โดยใช้ส่วนอกโบกขึ้นลงเป็น
เครื่องโบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๓๑ ให้ปุโรหิตเผาไขมันที่แท่นบูชา ส่วนอกจะตก
เป็นของอาโรนและบรรดาบุตรของเขา ๓๒ จงให้ขาอ่อนข้างขวาแก่ปุโรหิตโดยถือเป็นเครื่อง
สักการะที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมของเจ้า ๓๓ บุตรของอาโรนที่ถวายเลือดและไขมัน
ที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม จะได้รับต้นขาข้างขวาเป็นส่วนแบ่ง ๓๔ เราได้รับส่วน
อกเป็นเครื่องโบกถวาย และต้นขาที่ชาวอิสราเอลถวายจากเครื่องสักการะที่เป็นของถวาย
เพื่อสามัคคีธรรม และได้มอบให้แก่อาโรนปุโรหิตและบรรดาบุตรของเขาถือเป็นส่วนแบ่ง
จากชาวอิสราเอลไปตลอดกาล ๓๕ นี่คือส่วนแบ่งของอาโรนและบรรดาบุตรของท่าน
ซึ่งเอามาจากของถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้าในวันที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นบรรดาปุโรหิต
ของพระผู้เป็นเจ้า ๓๖ พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาชาวอิสราเอลให้มอบของถวายส่วนนี้แก่บรรดา
ปุโรหิตในวันที่ได้รับการเจิม เพราะถือเป็นส่วนแบ่งในทุกชาติพันธุ์ของปุโรหิตไปตลอดกาล
๓๗ นี่คือกฎที่เกี่ยวกับสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย เครื่องธัญญบูชา เครื่องสักการะเพื่อ
ลบล้างบาป ของถวายเพื่อไถ่โทษ ของถวายในวันแต่งตั้ง และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม
๓๘ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้บัญญาโมเสสที่ภูเขาซีนาย ในวันที่ท่านสั่งให้ชาวอิสราเอลนำของ
ถวายมามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าในถิ่นทุรกันดารซีนาย

๘

วันแต่งตั้งของอาโรนและบุตร

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงพาอาโรนและบุตรของเขาไปพร้อมกับเครื่อง
แต่งกายเฉพาะปุโรหิต น้ำมันเจิม โคตัวผู้สำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป แกะตัวผู้
2 ตัว และขนมปังไร้เชื้อ 1 ตะกร้า ๓ แล้วจงเรียกประชุมทั้งคณะที่ทางเข้ากระโจมที่นัด
หมาย ๔ โมเสสกระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชา คณะประชุมก็มายังทางเข้ากระโจมที่
นัดหมาย
๕ โมเสสกล่าวแก่ที่ประชุมว่า ต่อไปนี้คือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาให้ทำ ๖ แล้วโมเสส
ก็นำอาโรนกับบุตรของท่านมา และชำระล้างร่างกายพวกเขาด้วยน้ำ ๗ ท่านสวมเสื้อยาวชั้น
ในให้อาโรน คาดด้วยผ้าคาดเอว และสวมทับด้วยชุดคลุม แล้วใช้ผ้าคาดเอวอีกเส้นซึ่งทอ
ด้วยฝีมือชั้นดีรัดให้กระชับเข้ากับตัว ๘ โมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน ใส่อูริมและทูมมิมไว้
ในทับทรวง* ๙ สวมผ้าโพกศีรษะให้อาโรน และติดเครื่องประดับทองคำไว้ที่หน้าศีรษะ เป็น
มงกุฎบริสุทธิ์ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส
๑๐ โมเสสใช้น้ำมันเจิม เจิมกระโจมที่พำนักและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น เพื่อทำให้บริสุทธิ์
๑๑ ท่านประพรมน้ำมันที่แท่นบูชา 7 ครั้ง เจิมแท่นและเครื่องใช้ทุกชิ้นที่นั่น อ่างชำระล้าง
และฐาน เพื่อทำให้บริสุทธิ์ ๑๒ แล้วโมเสสรดน้ำมันเจิมบนศีรษะของอาโรน และเจิมอาโร
นเพื่อทำให้ท่านบริสุทธิ์ ๑๓ โมเสสพาบรรดาบุตรของอาโรนมาและสวมเสื้อยาวชั้นใน คาด
ด้วยผ้าคาดเอว และโพกศีรษะพวกเขาตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส
๑๔ ครั้นแล้ว ท่านก็นำโคตัวผู้ที่ใช้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป อาโรนและบุตรของ
ท่านวางมือบนหัวโคตัวนั้น ๑๕ โมเสสฆ่าโคและใช้นิ้วป้ายเลือดแกะไว้ที่เชิงงอนรอบแท่นบู
ชา เพื่อทำให้แท่นบูชาบริสุทธิ์ และเทเลือดลงที่ฐานแท่น เพื่อทำให้บริสุทธิ์เป็นพิธีลบล้าง
มลทิน ๑๖ ท่านเอาไขมันหุ้มเครื่องในทั้งหมด ตับชิ้นยาว และไตมีไขมันติดทั้งสองข้าง และ

* ๘๘ พลอย 2 เม็ด (หรือหินชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งปุโรหิตสวมแนบกับทับทรวง
เพื่อใช้ในการแสวงหาความประสงค์ของพระเจ้า

โมเสสเผาสิ่งเหล่านี้ที่แท่นบูชา ๑๗ ท่านใช้ไฟเผาโคตัวผู้พร้อมทั้งเนื้อและหนังและไส้ของมันทีนอกค่าย ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๑๘ ท่านมอบแกะตัวผู้ที่ใช้เผาเป็นของถวาย อาโรนและบุตรของท่านก็วางมือบนหัวแกะ ๑๙ แล้วโมเสสก็ฆ่าแกะ สาดเลือดทั่วแท่นบูชา ๒๐ เมื่อแกะถูกหั่นเป็นท่อนๆ แล้ว โมเสสก็เผาส่วนหัว ส่วนอื่นทุกท่อน และไขมัน ๒๑ เมื่อใช้น้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสจึงเผาแกะทั้งตัวที่แท่นบูชาเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย ส่งกลิ่นหอมอันน่าพอใจ เป็นของถวายด้วยไฟสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๒๒ แล้วท่านก็มอบแกะตัวผู้อีกตัวซึ่งเป็นแกะสำหรับพิธีแต่งตั้ง อาโรนและบุตรของท่านก็วางมือบนหัวแกะ ๒๓ โมเสสฆ่าแกะและเอาเลือดแกะป้ายที่ปลายหูขวาของอาโรนและที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวาและที่นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวา ๒๔ แล้วให้พาบรรดาบุตรของอาโรนมา โมเสสเอาเลือดป้ายที่ปลายหูขวาของพวกเขา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวาและที่หัวแม่เท้าข้างขวา จากนั้นโมเสสก็สาดเลือดให้ทั่วแท่นบูชา ๒๕ ท่านเอาไขมันซึ่งเป็นไขมันทีหาง ไขมันหุ้มเครื่องในทั้งหมด และตับชิ้นยาว ไตมีไขมันติดทั้งสองข้าง และขาอ่อนข้างขวา ๒๖ และท่านหยิบขนมไร้เชื้อ 1 ก้อน ขนมปังมีน้ำมันผสม 1 ก้อน และขนมปังกรอบ 1 แผ่นจากตะกร้าสำหรับขนมปังไร้เชื้อที่ตั้งอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า แล้ววางขนมเหล่านี้บนไขมันและที่ขาอ่อนข้างขวา ๒๗ ท่านยื่นขนมปังพวกนี้ใส่มืออาโรนและบุตรของท่าน แล้วโบกขนมปังขึ้นลงเป็นเครื่องโบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๘ จากนั้นโมเสสก็หยิบคืนจากมือของพวกท่าน และเผาบนแท่นบูชาพร้อมกับสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย เป็นของถวายในพิธีแต่งตั้ง ส่งกลิ่นหอมอันน่าพอใจ เป็นของถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๙ โมเสสหยิบส่วนอกโบกขึ้นลงเป็นเครื่องโบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เป็นส่วนหนึ่งจากแกะตัวผู้สำหรับพิธีแต่งตั้งตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๓๐ แล้วโมเสสหยิบน้ำมันเจิมกับเลือดที่อยู่บนแท่นบูชา เพื่อประพรมที่ตัวอาโรนและบรรดาบุตร และที่เครื่องแต่งกายของพวกท่านทุกคนด้วย ท่านทำพิธีให้อาโรนและบรรดาบุตรและเครื่องแต่งกายของพวกท่านบริสุทธิ์

๓๑ แล้วโมเสสกล่าวกับอาโรนและบรรดาบุตรของท่านว่า “จงต้มเนื้อแกะตัวที่สองที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย และรับประทานกับขนมปังที่อยู่ในตะกร้าสำหรับของถวายในพิธีแต่งตั้ง ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไว้ว่า ‘จงให้อาโรนและบรรดาบุตรของเขารับประทาน’ ๓๒ แล้วเนื้อกับขนมปังที่เหลือก็จงเผาไฟเสีย ๓๓ ท่านทั้งหลายห้ามออกไปนอกทางเข้ากระโจมที่นัดหมายเป็นเวลา 7 วัน จนกว่าพิธีการแต่งตั้งของพวกท่านจะเสร็จสมบูรณ์ เพราะการแต่งตั้งพวกท่านจะใช้เวลา 7 วัน ๓๔ สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้เป็นไปตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชา เพื่อเป็นการชดใช้บาปให้ท่านทั้งหลาย ๓๕ ท่านจงอยู่ที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมายตลอดวันและคืนเป็นเวลา 7 วัน เพื่อกระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้ามอบหมายให้ทำ ท่านจะได้ไม่ตายเสียก่อน นี่เป็นคำบัญชาที่เราได้รับมา” ๓๖ แล้วอาโรนกับบุตรของท่านก็กระทำตามทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๙

ปุโรหิตเริ่มปฏิบัติหน้าที่

๑ ในวันที่แปดโมเสสขอให้อาโรน บรรดาบุตร และบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมา ๒ ท่านกล่าวกับอาโรนว่า “จงเอาลูกโคตัวผู้สำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และแกะตัวผู้สำหรับสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย อย่าให้มีตำหนิทั้ง 2 ตัว เพื่อถวาย ณ เบื้อง

หน้าพระผู้เป็นเจ้า ๓ และจงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า เอาแพะตัวผู้มาสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป เอาลูกโคกับลูกแกะ ทั้งสองต้องมีอายุ 1 ปีและไม่มีตำหนิ เพื่อเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ๔ และโค 1 ตัวกับแกะตัวผู้สำหรับของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เพื่อถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และเครื่องธัญญบูชาผสมกับน้ำมัน เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าจะปรากฏแก่พวกท่านในวันนี้ ๕ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงนำสิ่งที่โมเสสบัญชามาไว้ที่หน้ากระโจมที่นัดหมาย แล้วทั้งคณะประชุมก็เดินใกล้เข้ามา และยืนอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๖ และโมเสสกล่าวว่า นี่คือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาให้พวกท่านปฏิบัติ แล้วท่านจะเห็นพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้า ๗ โมเสสกล่าวกับอาโรนว่า จงเข้ามาใกล้ๆ แท่นบูชา ถวายเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายเพื่อทำพิธีชดใช้บาปสำหรับท่านและประชาชน จงนำของถวายของประชาชนมา และทำพิธีชดใช้บาปให้พวกเขาตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาไว้

๘ ดังนั้น อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชา และฆ่าลูกโคตัวผู้สำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับอาโรนเอง ๙ บรรดาบุตรของอาโรนนำเลือดมาให้ ท่านจึงใช้นิ้วจุ่มเลือดและป้ายที่เชิงงอนของแท่นบูชา และเทเลือดลงที่ฐานแท่น ๑๐ ส่วนไขมัน ไต และตับชิ้นยาวที่ใช้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปจะเผาที่แท่นบูชาตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส ๑๑ ท่านเผาเนื้อและหนังด้วยไฟที่นอกค่าย

๑๒ และท่านฆ่าสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย บรรดาบุตรของอาโรนนำเลือดมาให้ ท่านสาดเลือดรอบแท่น ๑๓ บุตรของอาโรนยื่นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายทีละท่อนให้แก่อาโรน ซึ่งรวมทั้งหัวด้วย แล้วท่านก็เผาของถวายที่แท่นบูชา ๑๔ อาโรนล้างเครื่องในและขาสัตว์ และเผาพร้อมกับสัตว์ที่เผาเป็นของถวายที่แท่นบูชา

๑๕ จากนั้นอาโรนก็นำของถวายของประชาชนมา เอาแพะที่เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับประชาชน ท่านฆ่าแพะและถวายเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป เหมือนกับที่ท่านปฏิบัติครั้งแรก ๑๖ ท่านนำสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและมอบให้ตามคำบัญชา ๑๗ นอกจากสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายในเวลาเช้าแล้ว ท่านยังนำเครื่องธัญญบูชามาด้วย และเผาหนึ่งกำมือบนแท่นบูชา

๑๘ ท่านฆ่าโคและแกะตัวผู้เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมสำหรับประชาชน บรรดาบุตรของอาโรนนำเลือดมาให้ท่านสาดลงที่แท่นและรอบๆ แท่นบูชา ๑๙ ไขมันโคและแกะตัวผู้ ไขมันทีหางและเครื่องในที่มีไขมันหุ้ม ไต และตับชิ้นยาว ๒๐ พวกเขาวางไขมันไว้ที่อก และอาโรนก็เผาไขมันทีแท่นบูชา ๒๑ อาโรนใช้ส่วนอกและส่วนต้นขาข้างขวาโบกขึ้นลงเป็นเครื่องโบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ตามที่โมเสสสั่ง

๒๒ อาโรนยกมือทั้งสองไปทางประชาชนและอวยพร เมื่อท่านมอบเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และของถวายเพื่อสามัคคีธรรมเสร็จสิ้นแล้ว ท่านก็เดินลงมา ๒๓ ครั้นแล้วโมเสสกับอาโรนก็เข้าไปในกระโจมที่นัดหมาย และเมื่อออกมา ทั้งสองก็อวยพรประชาชน พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าก็เป็นทีประจักษ์แก่ผู้คนทั้งปวง ๒๔ ทันใดนั้นมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมาจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และไหม้สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและไขมันทีอยู่บนแท่นบูชา เมื่อผู้คนทั้งปวงเห็นก็ร้องตะโกน พากันหมอบและซบหน้าลงกับพื้น

๑๐

บาปของนาดับและอาบีฮู

๑ นาดับและอาบีฮูบุตรของอาโรนต่างก็นำกระถางเครื่องหอมของตนมา ตักถ่านที่ลุกโพลงใส่กระถางและวางเครื่องหอมไว้บนถ่าน แล้วก็ถวายไฟต้องห้าม ณ เบื้องหน้าพระผู้

เป็นเจ้าซึ่งไม่ใช่สิ่งที่พระองค์บัญชาให้กระทำ ๒ จึงมีเปลวไฟพุ่งออกมาจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เผาไหม้ตัวเขาทั้งสองจนสิ้นชีวิต ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๓ โมเสสจึงกล่าวกับอาโรนว่า “นี่แหละคือความหมายที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเมื่อพระองค์กล่าวว่า “บรรดาผู้ที่เข้ามาใกล้เราควรจะปฏิบัติต่อเราตามอย่างที่เราบริสุทธิ์ แล้วเราจะได้รับเกียรติต่อหน้าคนทั้งปวง” อาโรนนิ่งเงียบอยู่

๔ แล้วโมเสสก็เรียกมิชาเอลและเอลซาฟานบุตรของอุสซีเอลผู้เป็นลุงของอาโรนมา และบอกว่า “จงเข้ามาใกล้ๆ และหามพี่น้องของท่าน จากหน้าสถานที่บริสุทธิ์ ออกไปที่นอกค่าย” ๕ เขาจึงเขยิบเข้ามาใกล้ๆ แล้วใช้เสื้อยาวชั้นในหามร่างทั้งสองออกไปตามที่โมเสสสั่ง ๖ จากนั้นโมเสสกล่าวกับอาโรนและเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรของอาโรนว่า “อย่าปล่อยให้ผมของท่านห้อยรุงรังหรือฉีกเสื้อผ้าตนเอง มิฉะนั้นท่านจะตาย และโทษทัณฑ์จะตกอยู่กับมวลชน แต่บรรดาพี่น้องของพวกท่าน คือพงศ์พันธุ์อิสราเอลอิสราเอลสามารถร้องคร่ำครวญถึงบรรดาผู้ที่ตายด้วยไฟของพระผู้เป็นเจ้าได้ ๗ แต่ท่านอย่าออกไปจากทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย เพื่อท่านจะไม่ตาย เพราะน้ำมันเจิมของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่ตัวท่าน” เขาทั้งหลายจึงกระทำตามคำของโมเสส*

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอาโรนว่า ๙ “เวลาเจ้าและบุตรของเจ้าเข้าไปในกระโจมที่นัดหมาย ก็จงอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะไม่ตาย และจงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล ๑๐ เจ้าจงรู้จักจำแนกแยกแยะระหว่างสิ่งบริสุทธิ์และสิ่งไม่บริสุทธิ์ ระหว่างสิ่งสะอาดและสิ่งที่เป็นมลทิน ๑๑ และเจ้าจงสั่งสอนกฎเกณฑ์ที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านโมเสสให้แก่ชาวอิสราเอล”

๑๒ โมเสสกล่าวกับอาโรนและเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรของอาโรนที่มีชีวิตอยู่ว่า “จงเอาเครื่องธัญญบูชาที่เหลือจากของถวายพระผู้เป็นเจ้าด้วยไฟ จงรับประทานโดยไม่มีเชื้อยีสต์ผสมที่ข้างแท่นบูชา เพราะเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ๑๓ พวกท่านจงรับประทานของที่ถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้าในสถานที่ที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นสิทธิ์ของท่านและบุตรของท่าน นี่เป็นคำสั่งที่เราได้รับมา ๑๔ ส่วนเนื้ออกที่โบกถวายและส่วนต้นขาที่มอบถวายนั้น ท่านและบุตรชายหญิงจะรับประทานในที่ใดๆ ก็ได้ที่สะอาดตามพิธีกรรม เพราะสิ่งเหล่านั้นมาจากเครื่องสักการะแห่งของถวายเพื่อสามัคคีธรรมของชาวอิสราเอลอันเป็นสิทธิ์ของท่านและบุตรของท่าน ๑๕ เขาจงนำส่วนต้นขาที่ถวาย และเนื้ออกที่โบกขึ้นลงพร้อมกับไขมันที่เป็นของถวายด้วยไฟ เพื่อเป็นเครื่องโบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า มันจะเป็นสิทธิ์ของท่านและบุตรของท่านตลอดไป ตามที่พระผู้เป็นเจ้าสั่ง”

๑๖ แล้วโมเสสถามไถ่เรื่องแพะตัวผู้สำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป แต่ได้ความว่ามันถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึงโกรธเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรของอาโรนที่ยังมีชีวิตอยู่ และกล่าวว่า ๑๗ “ทำไมพวกท่านจึงไม่รับประทานเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปในบริเวณที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดและมอบให้เป็นของท่าน เพื่อจะได้กำจัดบาปของมวลชน เป็นการทำพิธีชดใช้บาปให้แก่พวกเขา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๘ ในเมื่อไม่ได้นำเลือดแพะเข้าไปในวิสุทธิสถาน ท่านจึงควรรับประทานเครื่องสักการะในบริเวณที่บริสุทธิ์ ตามที่เราบัญชา”

๑๙ อาโรนจึงกล่าวกับโมเสสว่า “ดูเถิด วันนี้พวกเขาถวายเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปและมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า แล้วเรื่องแบบนี้ยังเกิดขึ้นกับเรา หากว่าวันนี้เรารับประทานเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป แล้วเราจะเป็นที่ยอมรับ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าหรือ” ๒๐ เมื่อโมเสสได้ยินเช่นนั้น ท่านก็พอใจ

---

* **๑๐๗** เลวีนิติ 21:1-4,11,12

๑๑

อาหารที่สะอาดและที่มีมลทิน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๒ จงบอกชาวอิสราเอลว่า สิ่งมีชีวิตในจำพวกสัตว์บกที่เจ้าจะรับประทานได้ก็คือ ๓ สัตว์ทุกชนิดที่แยกกีบคือแยกเป็น 2 กีบ และเคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้ ๔ อย่างไรก็ตาม ห้ามเจ้ารับประทานสัตว์บางชนิดที่เพียงเคี้ยวเอื้องหรือเพียงแต่มีกีบแยกเป็น 2 กีบ เช่นอูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ ซึ่งเป็นมลทินสำหรับเจ้า ๕ และตัวแบดเจอร์ เพราะสัตว์จำพวกนี้เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ ซึ่งเป็นมลทินสำหรับเจ้า ๖ และกระต่าย เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ ซึ่งเป็นมลทินสำหรับเจ้า ๗ และหมู เพราะมันแยกกีบออกเป็น 2 กีบ แต่ไม่เคี้ยวเอื้องซึ่งเป็นมลทินสำหรับเจ้า ๘ ห้ามเจ้ารับประทานเนื้อสัตว์ประเภทเหล่านี้ และอย่าแตะต้องซากของมัน เพราะมันเป็นมลทินสำหรับเจ้า

๙ สัตว์น้ำที่เจ้ารับประทานได้คือ สัตว์ทุกชนิดที่มีครีบและเกล็ด ซึ่งอาศัยอยู่ในน้ำไม่ว่าทะเลหรือแม่น้ำ ๑๐ ส่วนสัตว์หรือสิ่งมีชีวิตในทะเลหรือแม่น้ำที่ไม่มีครีบและเกล็ดล้วนเป็นที่น่าขยะแขยงสำหรับเจ้า ๑๑ สัตว์เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งน่าขยะแขยงสำหรับเจ้าเสมอ อย่ารับประทานเนื้อ ซากของมันก็น่าขยะแขยงสำหรับเจ้าเช่นกัน ๑๒ สัตว์น้ำทุกชนิดที่ไม่มีครีบและเกล็ด เป็นที่น่าขยะแขยงสำหรับเจ้า

๑๓ นกที่น่าขยะแขยงสำหรับเจ้า ไม่ควรรับประทานคือ นกอินทรี แร้งหนวดยาว แร้งดำ ๑๔ เหยี่ยวแดง เหยี่ยวดำชนิดใดก็ตาม ๑๕ อีกาทุกชนิด ๑๖ นกกระจอกเทศ นกกระจอกเทศตัวผู้ นกนางนวล และเหยี่ยวชนิดใดก็ตาม ๑๗ นกเค้าแมวน้อย นกงั่วกินปลาและนกเค้าแมวใหญ่ ๑๘ นกเค้าแมวขาว นกกระทุง อีแร้งกินซากศพ ๑๙ นกกระสา นกกระยางชนิดใดก็ตาม นกกระรางหัวขวาน และค้างคาว

๒๐ แมลงมีปีกทุกชนิดคลานสี่ขาก็น่าขยะแขยงสำหรับเจ้า ๒๑ แต่แมลงมีปีกชนิดคลานที่เจ้ารับประทานได้มีขาเป็นปล้องสี่ขาและกระโดดไปบนดินได้ ๒๒ แมลงที่เจ้ารับประทานได้คือ ประเภทตั๊กแตนใหญ่ เรไร จิ้งหรีด และตั๊กแตนเล็ก ๒๓ แต่แมลงมีปีกอื่นๆ ที่มีสี่ขาน่าขยะแขยงสำหรับเจ้า

๒๔ สัตว์เหล่านี้จะทำให้เจ้าเป็นมลทิน คนที่แตะต้องซากสัตว์จะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๕ และใครก็ตามที่ยกหามซากสัตว์ส่วนใดส่วนหนึ่งจะต้องซักเครื่องแต่งกายของตนและเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๖ สัตว์ทุกตัวที่แยกกีบแต่ไม่แบ่งเป็น 2 กีบหรือไม่เคี้ยวเอื้องก็เป็นมลทินสำหรับเจ้า ทุกคนที่แตะต้องสัตว์นั้นจะเป็นมลทิน ๒๗ และสัตว์สี่เท้าทุกตัวที่เดินอุ้งเท้าราบเป็นมลทินสำหรับเจ้า ใครที่แตะต้องซากของมันจะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๘ คนที่ยกหามซากของมันจะต้องซักเครื่องแต่งกายของตนและจะเป็นมลทินจนถึงเย็น

๒๙ สัตว์ที่คลานบนพื้นดินที่เป็นมลทินสำหรับเจ้าคือ อีเห็น หนู สัตว์ประเภทตะกวด ๓๐ ตุ๊กแก จระเข้ จิ้งจก จิ้งเหลน และกิ้งก่า ๓๑ สัตว์เลื้อยคลานเหล่านี้เป็นมลทินสำหรับเจ้า ผู้ใดแตะต้องตัวที่ตายแล้ว จะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๓๒ และถ้าตัวที่ตายแล้วตกถูกกับสิ่งใด สิ่งนั้นก็เป็นมลทิน ไม่ว่าภาชนะใดๆ ที่ทำด้วยไม้ หรือผ้า หรือหนังสัตว์ หรือถุงย่ามก็จะต้องจุ่มน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น จากนั้นจึงจะสะอาด ๓๓ และถ้าสัตว์ตัวใดตกในภาชนะดินเผา ทุกสิ่งที่อยู่ในภาชนะจะเป็นมลทิน และเจ้าต้องทุบให้แตก ๓๔ ถ้าอาหารที่รับประทานได้มีน้ำจากภาชนะดังกล่าวปนอยู่ ก็จะเป็นมลทิน และเครื่องดื่มทุกชนิดจากภาชนะนั้นก็เป็นมลทิน ๓๕ อะไรก็ตามที่แตะต้องซากสัตว์จะเป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นเตาอบหรือเตาไฟก็ตาม จะต้องทุบแตกให้หมด เพราะเป็นมลทิน และจะเป็นมลทินสำหรับเจ้า ๓๖ อย่างไรก็ตาม น้ำพุหรือบ่อเก็บน้ำจะยังสะอาดอยู่ แต่ถ้าผู้ใดแตะต้องซากสัตว์ที่ตกลงในน้ำก็จะเป็นมลทิน ๓๗ และถ้าซากสัตว์ตกใส่เมล็ดพืชที่จะใช้หว่าน เมล็ดก็ยังสะอาด ๓๘ แต่ถ้าเมล็ดถูกน้ำรดและซากสัตว์ตกใส่ซ้ำ เมล็ดก็จะเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า

๓๙ ถ้าสัตว์ที่เจ้าใช้เป็นอาหารรับประทานนั้นตายเอง ใครก็ตามแตะต้องซากสัตว์จะเป็น
มลทินจนถึงเย็น ๔๐ ผู้ใดรับประทานซากสัตว์ต้องซักล้างเครื่องแต่งกายของตนและจะเป็น
มลทินจนถึงเย็น ผู้ที่แบกหามซากสัตว์ไปจะต้องซักล้างเครื่องแต่งกายและเป็นมลทินจน
ถึงเย็นเช่นกัน
๔๑ สัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดที่คลานไปบนดินน่าขยะแขยงและห้ามรับประทาน ๔๒ อะไร
ที่ใช้ท้องคืบคลานไป และอะไรที่เดินด้วยสี่เท้า หรือมีหลายขา ทุกสิ่งที่คลานไปบนพื้นดิน
ห้ามพวกเจ้ารับประทาน เพราะมันเป็นมลทิน ๔๓ อย่าทำให้ตัวเองเป็นที่น่าขยะแขยงเพราะ
สัตว์เลื้อยคลาน และเจ้าอย่าทำให้ตัวเองมีมลทินไปด้วยกับสัตว์เหล่านั้น และกลายเป็นคน
มีมลทินก็เพราะมัน ๔๔ ด้วยว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า ฉะนั้นจงชำระตัว
ให้บริสุทธิ์ และจงเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์* เจ้าจงอย่าทำตัวให้เป็นมลทินจากสิ่ง
ทั้งหลายที่เลื้อยคลานบนดิน ๔๕ ด้วยว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินอ
ียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า ฉะนั้นเจ้าจงเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์
๔๖ นี่เป็นกฎบัญญัติเกี่ยวกับสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวในน้ำ และทุก
สิ่งที่คลานบนดิน ๔๗ เพื่อให้ท่านเห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งมีมลทินและสิ่งสะอาด และ
ระหว่างสิ่งมีชีวิตที่รับประทานได้และสิ่งมีชีวิตที่รับประทานไม่ได้□ □

๑๒

การชำระตัวให้สะอาดหลังจากการคลอดบุตร

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ □จงบอกชาวอิสราเอลว่า □ถ้าหญิงตั้งครรภ์และ
คลอดบุตรชาย นางจะเป็นมลทินอยู่ 7 วัน เหมือนกับเวลาที่นางมีประจำเดือน นางจะ
เป็นมลทิน ๓ ในวันที่แปดเด็กนั้นจะต้องเข้าสุหนัต* ๔ และนางจะยืดเวลาไปอีก 33 วัน
สำหรับการชำระตัวเนื่องจากการเสียเลือด ห้ามนางแตะต้องสิ่งบริสุทธิ์ใดๆ หรือเข้าไปใน
ที่พำนักจนกระทั่งวันแห่งการชำระตัวจะจบสิ้น ๕ แต่ถ้านางคลอดบุตรหญิง นางจะเป็น
มลทินเหมือนกับเวลามีประจำเดือนแต่จะนานเป็น 2 อาทิตย์ และนางจะยืดเวลาไปอีก 66
วันสำหรับการชำระตัวเนื่องจากการเสียเลือด
๖ เมื่อวันแห่งการชำระตัวจบสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบุตรชายหรือบุตรหญิง นางจะนำลูกแกะ
อายุ 1 ปีมาให้ปุโรหิตที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย เพื่อเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย และ
นกพิราบหนุ่มหรือนกเขา 1 ตัว เพื่อเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๗ ปุโรหิตจะถวาย
ให้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และทำพิธีชำระมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดจากเลือดที่
เสียไป นี่คือกฎบัญญัติสำหรับนางที่คลอดบุตรชายหรือหญิงก็ตาม ๘ แต่ถ้านางไม่สามารถ
ถวายลูกแกะตัวหนึ่งได้ นางจะต้องใช้นกเขา 2 ตัวหรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัว† ตัวหนึ่งเพื่อเป็น
สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและอีกตัวเพื่อเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และปุโรหิตจะ
ทำพิธีชำระมลทินให้นาง แล้วนางก็จะสะอาด□ □

๑๓

กฎเกี่ยวกับโรคผิวหนัง

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๒ □เมื่อผิวหนังของผู้ใดบวมหรือเป็นผื่น
หรือเป็นจุดด่าง และผิวของเขากลับกลายเป็นโรคเรื้อน ให้คนพาเขามาหาอาโรนหรือบุตร
คนใดคนหนึ่งของเขาที่เป็นปุโรหิต ๓ ปุโรหิตจะตรวจดูจุดที่อยู่ตามผิวหนังของเขา ถ้าขน
ที่จุดนั้นเป็นสีขาวและดูเหมือนแผลลึกกว่าผิวหนัง แสดงว่าเขาเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิต
ตรวจเสร็จแล้วก็ต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน ๔ แต่ถ้าแผลเป็นรอยด่างสีขาวอยู่ไม่ลึกกว่า

---

* **๑๑□๔๔** เลวีนิติ 11:44,45; 19:2; 20:7; 1 เปโตร 1:16 * **๑๒□๓** ปฐมกาล 17:10-13; ลูกา 2:21 † **๑๒□๘** ลูกา 2:24

ผิวหนัง และขนบริเวณนั้นไม่ได้เปลี่ยนเป็นสีขาว ปุโรหิตจะต้องกักตัวคนเป็นโรคไว้ 7 วัน
๕ ในวันที่เจ็ดปุโรหิตจะตรวจดูเขาอีก และตามความเห็นของปุโรหิต ถ้าโรคไม่ได้ลามมาก
ขึ้นเขาจะต้องกักตัวผู้นั้นไว้อีก 7 วัน ๖ เพื่อจะตรวจอีกหลังจากนั้น 7 วัน ถ้าเห็นว่าแผล
บริเวณนั้นจางลงและไม่มีการลามบนผิวหนัง ปุโรหิตจึงจะประกาศว่าเขาสะอาด มันเป็น
เพียงผื่นธรรมดา ให้เขาซักเครื่องแต่งกาย แล้วจึงจะถือว่าเขาสะอาด ๗ แต่ถ้าผื่นลามไป
ตามผิวหนัง หลังจากให้ปุโรหิตตรวจดูแล้วว่าเขาสะอาด เขาก็จะต้องไปหาปุโรหิตอีก ๘ ปุ
โรหิตต้องตรวจเขาอีกครั้ง ถ้าผื่นนั้นลามบนผิวหนัง ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน
เพราะเป็นโรคเรื้อน

๙ ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อน ให้คนพาเขาไปหาปุโรหิต ๑๐ และปุโรหิตจะตรวจดูตัวเขา ถ้าแผล
ที่ผิวหนังของเขาบวมเป็นสีขาว ขนก็เป็นสีขาว และผิวที่บวมนั้นอักเสบ ๑๑ จึงนับว่าผิวหนัง
ของเขาเป็นโรคเรื้อนขั้นเรื้อรัง ปุโรหิตจะต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน อย่ากักตัวเขาไว้
เพราะเขาเป็นมลทินแล้ว ๑๒ ถ้าโรคเรื้อนลามทั่วผิวหนังของคนเป็นโรคตั้งแต่ศีรษะจรด
เท้าเท่าที่ปุโรหิตจะมองเห็นได้ ๑๓ ปุโรหิตจะตรวจดูตัวเขา ถ้าโรคเรื้อนลามไปทั่วตัว ปุโรหิต
จะประกาศว่าเขาสะอาดเนื่องจากตัวของเขาขาวไปทั่ว และเขาก็สะอาด ๑๔ แต่เมื่อใดแผล
นั้นอักเสบ เขาก็เป็นมลทิน ๑๕ ปุโรหิตจะตรวจดูแผลที่อักเสบและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน
แผลที่อักเสบเป็นมลทินเพราะเป็นโรคเรื้อน ๑๖ แต่ถ้าแผลที่อักเสบกลับดีขึ้นและกลายเป็น
สีขาวอีก ก็ให้เขามาหาปุโรหิต ๑๗ ปุโรหิตจะตรวจดูตัวเขา ถ้าโรคนั้นเป็นสีขาว ให้ปุโรหิต
ประกาศว่าคนนั้นสะอาด เพราะเขาสะอาด

๑๘ ถ้าผิวหนังของผู้ใดเป็นฝีซึ่งหายแล้ว ๑๙ แต่ต่อมาจุดที่เคยเป็นฝีเกิดบวมและเป็น
แผลสีขาวหรือสีแดงเรื่อๆ ก็ต้องให้ปุโรหิตตรวจดู ๒๐ เมื่อปุโรหิตตรวจดู เห็นว่าแผลลึกกว่า
ผิวหนังและมีขนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เป็นโรคเรื้อนและกลายเป็น
ฝี ๒๑ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจเห็นแล้วว่าขนไม่เป็นสีขาว แผลไม่ลึกลงไปใต้ผิวหนังและจางลง
ด้วย ปุโรหิตต้องกักตัวเขาไว้ 7 วัน ๒๒ แต่ถ้าแผลลุกลามผิวหนัง ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขา
เป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว ๒๓ ถ้าขนาดของแผลอยู่คงเดิมไม่ลุกลาม แสดงว่าเป็นแผลเป็
นอันเกิดจากฝี ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด

๒๔ เมื่อผู้ใดถูกไฟไหม้ผิว และบริเวณที่ไหม้เป็นแผลอักเสบที่กลายเป็นสีแดงเรื่อๆ หรือสี
ขาว ๒๕ ปุโรหิตจะต้องตรวจดูแผล ถ้าลึกลงไปใต้ผิวหนัง และมีขนเป็นสีขาว แสดงว่าเป็น
โรคเรื้อนซึ่งลามไปยังจุดที่ถูกไฟไหม้ ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เป็นโรคเรื้อน
๒๖ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแผล ซึ่งไม่ลึกลงไปใต้ผิวหนัง ขนไม่เป็นสีขาว และสีจางลง ปุโรหิต
ต้องกักเขาไว้ 7 วัน ๒๗ ปุโรหิตจะตรวจดูเขาในวันที่เจ็ด ถ้าแผลลาม ปุโรหิตต้องประกาศ
ว่าเขาเป็นมลทิน เป็นโรคเรื้อน ๒๘ แต่ถ้าแผลอยู่คงเดิมโดยไม่ลาม และสีจางลง แสดงว่า
แผลบวมจากการถูกไฟไหม้ ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด เพราะเป็นแผลเป็นที่ถูกไฟ
ไหม้

๒๙ เมื่อชายหรือหญิงมีแผลที่ศีรษะหรือคาง ๓๐ ปุโรหิตต้องตรวจดูแผล ถ้าเห็นว่าลึกลง
ไปใต้ผิวหนัง มีขนเพียงไม่กี่เส้น และเป็นสีเหลือง ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน
เป็นโรคผิวหนัง โรคเรื้อนขึ้นที่หัวหรือคาง ๓๑ ถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคผิวหนัง พบว่าไม่ลึกลง
ไปใต้ผิวหนังและไม่มีขนสีดำ ปุโรหิตต้องกักตัวคนที่เป็นโรคผิวหนังไว้ 7 วัน ๓๒ ในวันที่เจ็ด
ปุโรหิตจะตรวจดูโรค ถ้าโรคผิวหนังไม่ได้ลุกลาม ไม่มีขนสีเหลือง ผิวที่คันไม่ลึกลงไปใต้
ผิวหนัง ๓๓ ต้องให้เขาโกนผมและหนวดเครา ไม่ใช่โกนบริเวณแผล ปุโรหิตต้องกักตัวคน
เป็นโรคผิวหนังไว้อีก 7 วัน ๓๔ ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจดูผิวที่คัน ถ้าไม่ได้ลุกลามและไม่
ลึกลงไปใต้ผิว ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด เขาต้องซักเครื่องแต่งกาย จึงจะถือว่าเขา

สะอาด ๓๕ แต่ถ้าโรคผิวหนังลุกลามออกไปอีกหลังจากการชำระล้าง ๓๖ ปุโรหิตต้องตรวจดูตัวเขา ถ้าโรคผิวหนังที่คันนั้นลุกลาม ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องดูผมหรือขนสีเหลือง เขาเป็นมลทิน ๓๗ แต่ถ้าเท่าที่เขาตรวจดูผิวที่คันนั้นไม่เปลี่ยนแปลง และมีขนดำงอก ผิวหายคันแล้ว เขาก็สะอาด ปุโรหิตก็ต้องประกาศว่าเขาสะอาด

๓๘ เมื่อผิวหนังของชายหรือหญิงใดมีจุดสีขาวๆ ๓๙ ปุโรหิตต้องตรวจดู และถ้าจุดเหล่านั้นเป็นสีขาวจางๆ นั่นเป็นเพียงตำหนิที่ผิว เขาสะอาด

๔๐ ถ้าชายใดผมร่วงจากศีรษะ ถึงเขาจะหัวล้านแต่เขาสะอาด ๔๑ และถ้าชายใดผมร่วงจากหน้าผากหรือขมับ ผมส่วนหน้าผากล้านแต่สะอาด ๔๒ แต่ถ้าหัวล้านหรือหน้าผากเถิกและมีจุดแดงเรื่อๆ นั่นคือโรคเรื้อนที่ลามไปถึงหัวหรือหน้าผากของเขา ๔๓ ปุโรหิตต้องตรวจดูตัวเขา ถ้าพบจุดแดงเรื่อๆ บวมที่หัวล้านหรือหน้าผากเถิกของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่เป็นตามตัว ๔๔ เขาเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นลุกลามไปถึงศีรษะของเขาแล้ว

๔๕ ผู้เป็นโรคเรื้อนต้องสวมเครื่องแต่งกายขาดๆ ปล่อยผม บังปาก และร้องว่า “เป็นมลทิน เป็นมลทิน” ๔๖ เขาจะยังเป็นมลทินตราบเท่าที่เขายังเป็นโรคอยู่ เขาเป็นมลทิน และจะต้องแยกออกไปอาศัยอยู่นอกค่าย

๔๗ เมื่อพบว่ามีเชื้อโรคเรื้อนติดอยู่ที่เครื่องแต่งกาย ไม่ว่าจะเป็นผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน ๔๘ เนื้อผ้าทอหรือถักด้วยใยป่านหรือขนสัตว์ หรือสิ่งใดที่ทำจากหนังสัตว์ ๔๙ ถ้าเชื้อโรคที่ติดเครื่องแต่งกายเป็นสีเขียวหรือแดง ไม่ว่าบนเนื้อผ้าทอหรือถัก หรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์ ล้วนแต่เป็นเชื้อโรคเรื้อนติดอยู่ ต้องให้ปุโรหิตตรวจดู ๕๐ ปุโรหิตตรวจเชื้อโรค และกักสิ่งนั้นไว้ 7 วัน ๕๑ เมื่อปุโรหิตตรวจดูในวันที่เจ็ด เห็นว่าเชื้อโรคแพร่กระจายไปตามเครื่องแต่งกายที่ทอหรือถัก หรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์ เชื้อโรคนั้นเป็นเชื้อโรคเรื้อนขั้นร้ายแรงและเป็นมลทิน ๕๒ ปุโรหิตต้องเผาเครื่องแต่งกายที่ทอหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนขั้นร้ายแรง ต้องนำไปเผาไฟทิ้งเสีย

๕๓ ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้วเห็นว่า โรคไม่ได้แพร่กระจายไปตามเครื่องแต่งกายที่ทอหรือถักหรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์ ๕๔ ปุโรหิตต้องสั่งให้คนซักสิ่งที่มีเชื้อโรคติดอยู่ และกักของไว้อีก 7 วัน ๕๕ ปุโรหิตต้องตรวจดูสิ่งที่มีเชื้อโรคติดอยู่ที่ได้ซักล้างแล้ว ถ้าจุดติดเชื้อไม่เปลี่ยนสี และถึงแม้เชื้อไม่แพร่กระจาย แต่ก็นับว่าเป็นมลทิน ท่านจงใช้ไฟเผาสิ่งนั้นเสียไม่ว่าจุดติดเชื้อโรคจะอยู่ด้านในหรือด้านนอกก็ตาม

๕๖ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูเห็นว่าเชื้อโรคจางลงหลังจากซักล้างแล้ว เขาก็ต้องฉีกบริเวณจุดนั้นให้ขาดออกจากเครื่องแต่งกายหรือหนังสัตว์ หรือชิ้นที่ทอหรือถัก ๕๗ และถ้าเกิดมีเชื้อโรคติดอยู่ที่เครื่องแต่งกาย ผ้าทอหรือถัก หรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์อีก แสดงว่าเชื้อโรคกำลังแพร่กระจาย เจ้าก็จงใช้ไฟเผาสิ่งที่ติดเชื้อโรคเสีย ๕๘ ถ้าซักล้างเครื่องแต่งกาย ผ้าทอหรือถัก หรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์ที่มีเชื้อโรคติดอยู่ จนทุกสิ่งสะอาดเกลี้ยงเกลาแล้ว ก็ยังต้องซักล้างอีกเป็นครั้งที่สอง มันก็จะสะอาด”

๕๙ นี่เป็นกฎบัญญัติสำหรับโรคเรื้อนติดที่เครื่องแต่งกายผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน ผ้าทอหรือถัก หรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์ เพื่อตัดสินว่าสิ่งใดสะอาดหรือเป็นมลทิน

๑๔

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ “ต่อไปนี้เป็นกฎสำหรับคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตนให้สะอาด ต้องให้คนพาเขามาหาปุโรหิต ๓ และปุโรหิตต้องออกไปนอกค่ายเพื่อตรวจดูตัว หากคนที่เป็นโรคหายจากโรคเรื้อนแล้ว* ๔ ปุโรหิตต้องสั่งให้นำนกมีชีวิตที่ถือว่าสะอาด

* ๑๔๓ มัทธิว 8:2-4

ตามพิธีกรรมมา 2 ตัว ไม้ซีดาร์ ด้ายขนแกะย้อมสีแดงสด และก้านหุสบ ๕ ปุโรหิตสั่งให้
เขาฆ่านกตัวหนึ่งที่อ่างดินเผาที่บรรจุน้ำที่ได้จากแหล่งน้ำพุ ๖ ให้จุ่มนกอีกตัวที่มีชีวิตอยู่ลง
ในเลือดนกที่ถูกฆ่าซึ่งผสมกับน้ำ พร้อมกับไม้ซีดาร์ ด้ายขนแกะสีแดงสด และก้านหุสบ
๗ ปุโรหิตต้องประพรมเลือดลงบนตัวคนที่จะถูกชำระให้สะอาดจากโรคเรื้อน 7 ครั้ง และ
ประกาศว่าเขาสะอาด แล้วปล่อยนกให้บินไปสู่ทุ่งกว้าง ๘ คนที่ถูกชำระตัวจะต้องซักเครื่อง
แต่งกายของตน โกนผมและขนทั้งตัว แล้วก็อาบน้ำ จึงจะถือว่าเขาสะอาด หลังจากนั้น
เขาจะเข้ามาในค่าย แต่จะอยู่นอกกระโจมของเขา 7 วัน ๙ ในวันที่เจ็ดเขาต้องโกนผมให้
หมด โกนเคราและคิ้ว โกนขนให้หมด เขาต้องซักเครื่องแต่งกายและอาบน้ำ จึงจะถือว่า
เขาสะอาด

๑๐ ในวันที่แปด เขาต้องนำลูกแกะตัวผู้ 2 ตัวปราศจากตำหนิ และแกะสาวอายุ 1 ปี
ปราศจากตำหนิ และแป้งสาลีชั้นเยี่ยมสามส่วนสิบเอฟาห์ผสมกับน้ำมันเป็นเครื่องธัญ
ญบูชา และน้ำมันอีก 1 ถ้วยตวง ๑๑ ปุโรหิตผู้ทำพิธีชำระตัวต้องนำชายผู้นั้นพร้อมกับสิ่ง
เหล่านี้มา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๑๒ ปุโรหิตต้องเอาลูก
แกะตัวผู้ 1 ตัวมอบเป็นของถวายเพื่อไถ่โทษพร้อมกับน้ำมัน 1 ถ้วยตวง โบกขึ้นลงเป็น
เครื่องโบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ เขาต้องฆ่าลูกแกะตัวผู้ในที่บริสุทธิ์ อันเป็
นทีเดียวกับที่เขาฆ่าสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ของ
ถวายเพื่อไถ่โทษเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปซึ่งถือเป็นสิ่ง
บริสุทธิ์ที่สุด ๑๔ ปุโรหิตจะต้องเอาเลือดจากของถวายเพื่อไถ่โทษมาป้ายที่ปลายหูขวาของ
คนที่จะรับการชำระตัวให้สะอาด และที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา และที่นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวา ๑๕
แล้วปุโรหิตจะต้องเอาน้ำมันจากถ้วยตวงเทใส่มือซ้ายของตน ๑๖ และใช้มือขวาจุ่มนิ้วชี้ใน
น้ำมันที่มือซ้าย ประพรม 7 ครั้ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ ให้ปุโรหิตป้ายน้ำมันจากมือ
ซ้ายที่ปลายหูขวาของคนที่จะรับการชำระตัวให้สะอาด และที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา และที่นิ้ว
หัวแม่เท้าข้างขวา ป้ายทับเลือดที่ได้จากของถวายเพื่อไถ่โทษ ๑๘ ให้ปุโรหิตทาน้ำมันที่เหลือ
ในมือ ลงบนหัวของคนที่จะรับการชำระตัวให้สะอาด แล้วปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขา
ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ ปุโรหิตจะต้องมอบเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และทำพิธี
ชดใช้บาปให้คนที่จะรับการชำระตัวจากการเป็นมลทิน หลังจากนั้นเขาก็จะฆ่าสัตว์ที่ใช้เผา
เป็นของถวาย ๒๐ ปุโรหิตจะมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและเครื่องธัญญบูชาบนแท่นบูชา
เพื่อปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขา และจึงจะถือว่าเขาสะอาด

๒๑ แต่ถ้าเขายากจนและไม่สามารถหามาถวายได้มาก เขาต้องมอบลูกแกะตัวผู้ 1 ตัว
สำหรับของถวายเพื่อไถ่โทษเพื่อโบกขึ้นลงอันเป็นพิธีชดใช้บาป และแป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่ง
ส่วนสิบเอฟาห์ผสมกับน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบูชา และน้ำมัน 1 ถ้วยตวง ๒๒ พร้อมด้วย
นกเขา 2 ตัวหรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัวซึ่งเป็นสิ่งที่เขาสามารถหามามอบให้ได้ตัวหนึ่งเป็น
เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และอีกตัวเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ๒๓ ในวันที่แปด
เขาต้องนำสิ่งเหล่านี้มามอบแก่ปุโรหิตสำหรับการชำระตัวให้สะอาดที่ทางเข้ากระโจมที่
นัดหมาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๔ แล้วปุโรหิตจะเอาลูกแกะสำหรับของถวายเพื่อไถ่
โทษและน้ำมัน 1 ถ้วยตวง และเขาจะโบกของเหล่านี้ขึ้นลงเป็นเครื่องโบกถวาย ณ เบื้อง
หน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๕ ปุโรหิตจะฆ่าลูกแกะสำหรับของถวายเพื่อไถ่โทษ และใช้เลือดลูกแกะ
ป้ายที่ปลายหูขวาของคนที่จะรับการชำระตัวให้สะอาด และที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา และที่
นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวาของเขา ๒๖ แล้วปุโรหิตจะต้องเทน้ำมันใส่มือซ้ายของตน ๒๗ ใช้นิ้วชี้
ข้างขวาจุ่มในน้ำมันที่มือซ้าย ประพรม 7 ครั้ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๘ ให้ปุโรหิตป้าย
น้ำมันจากมือซ้ายที่ปลายหูขวาของคนที่จะรับการชำระตัวให้สะอาด และที่นิ้วหัวแม่มือข้าง

ขวา และที่นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวา ป้ายทับเลือดที่ได้จากของถวายเพื่อไถ่โทษ ๒๙ ให้ปุโรหิต
เทน้ำมันที่เหลือในมือลงบนหัวของคนที่จะรับการชำระตัวให้สะอาด แล้วปุโรหิตจะทำพิธี
ชดใช้บาปให้เขา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๓๐ ปุโรหิตจะมอบนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มเท่า
ที่เขาสามารถจะหามามอบให้ได้ ๓๑ ตัวหนึ่งเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และอีกตัว
สำหรับสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายพร้อมกับเครื่องธัญญบูชา ปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้
เขา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๓๒ นี่เป็นกฎบัญญัติสำหรับคนที่เป็นโรคเรื้อนที่ไม่สามาถหา
เครื่องสักการะสำหรับการชำระตัวให้สะอาดได้

๓๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๓๔ "เมื่อเจ้าก้าวเข้าไปในดินแดนคานา
อันซึ่งเรามอบให้เจ้าเป็นเจ้าของ และเราใส่เชื้อโรคเรื้อนในบ้านหลังหนึ่งในดินแดนที่เจ้า
เป็นเจ้าของ ๓๕ เจ้าของบ้านต้องไปบอกปุโรหิตว่า 'ดูเหมือนว่ามีเชื้อโรคชนิดหนึ่งในบ้าน
ของเรา' ๓๖ ปุโรหิตจะสั่งให้พวกเขาย้ายของทุกอย่างออกจากบ้านก่อนที่เขาจะเข้าไปตรวจ
ดูเชื้อโรค มิฉะนั้นทุกสิ่งในบ้านจะถูกประกาศว่าเป็นมลทิน หลังจากนั้นปุโรหิตจะเข้าบ้าน
ไปดู ๓๗ เขาจะตรวจดูเชื้อโรค ถ้าเชื้อโรคเป็นจุดเขียวหรือแดงติดอยู่ที่ผนังบ้าน และถ้าดู
เหมือนว่าจุดนั้นกินลึกลงไปใต้ผิวผนัง ๓๘ ปุโรหิตก็จะต้องออกไปนอกประตูบ้าน และปิด
ประตูไว้ 7 วัน ๓๙ เมื่อปุโรหิตกลับไปที่บ้านนั้นอีกในวันที่เจ็ด เพื่อดูว่าเชื้อโรคลามลึกเข้าไป
ในผนังบ้านหรือไม่ ๔๐ แล้วปุโรหิตจะสั่งให้พวกเขารื้อหินที่ติดเชื้อออก และโยนทิ้งในที่ที่
เป็นมลทินนอกเมือง ๔๑ และเขาจะสั่งให้ขูดขัดรอบๆ ภายในบ้าน และขนปูนที่ขูดออกไปทิ้ง
ในที่ที่เป็นมลทินนอกเมือง ๔๒ และให้คนก่อหินขึ้นใหม่แทนหินเดิมแล้วโบกปูนปิดผนังเสีย

๔๓ ถ้าเชื้อโรคยังคงแพร่กระจายในบ้านอีก หลังจากรื้อหินออกและขูดขัดบ้านโบกปูน
แล้ว ๔๔ ปุโรหิตต้องไปตรวจดู ถ้าเชื้อโรคแพร่กระจายในบ้าน แสดงว่ามีเชื้อโรคเรื้อนชนิด
ร้ายแรงอยู่ในบ้านและเป็นมลทิน ๔๕ ให้คนรื้อบ้านหลังนั้นลง ทั้งหิน ไม้ และผนังปูนทั้งหมด
ให้เอาไปทิ้งในที่ที่เป็นมลทินนอกเมือง ๔๖ นอกจากนั้นแล้ว ผู้ใดเข้าไปในบ้านระหว่างที่บ้าน
ถูกปิดทิ้งไว้ ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๔๗ ผู้ใดหลับนอนหรือรับประทานอยู่ที่บ้านนั้นต้อง
ซักเสื้อผ้าของตน

๔๘ ถ้าปุโรหิตมาตรวจดู และไม่มีเชื้อโรคแพร่กระจายในบ้านหลังจากโบกปูนใหม่ แล้วปุ
โรหิตก็จะประกาศว่าบ้านหลังนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว ๔๙ การชำระบ้านให้สะอาดก็
ให้เขาเอานกตัวเล็ก 2 ตัว ไม้ซีดาร์ ด้ายขนแกะย้อมสีแดงสดและก้านหุสบ ๕๐ ฆ่านกตัว
หนึ่งที่อ่างดินเผาที่บรรจุน้ำจากแหล่งน้ำพุ ๕๑ เขาต้องจุ่มนกอีกตัวที่มีชีวิตลงในเลือดนกที่
ถูกฆ่าและในน้ำจากแหล่งน้ำพุ พร้อมกับไม้ซีดาร์ ด้ายขนแกะสีแดงสด และก้านหุสบ และ
ประพรมบ้าน 7 ครั้ง ๕๒ การกระทำเช่นนี้ปุโรหิตจึงสามารถชำระบ้านให้สะอาดด้วยเลือด
นกและน้ำจากแหล่งน้ำพุ ด้วยนกที่มีชีวิต ด้วยไม้ซีดาร์ ก้านหุสบและด้ายขนแกะสีแดงสด
๕๓ และเขาจะปล่อยนกที่มีชีวิตให้บินออกไปจากเมืองไปสู่ทุ่งกว้าง เป็นพิธีลบล้างมลทินให้
กับบ้าน และบ้านก็จะสะอาด"

๕๔ นี่เป็นกฎบัญญัติอันเกี่ยวกับโรคเรื้อนชนิดต่างๆ เช่นโรคผิวคัน ๕๕ โรคเรื้อนติดที่
เครื่องแต่งกายหรือในบ้าน ๕๖ และแผลบวม เป็นผื่นหรือเป็นจุด ๕๗ เพื่อแสดงให้เห็นว่า
เมื่อใดจึงเป็นมลทินและเมื่อใดจึงสะอาด นี่เป็นกฎบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อน

๑๕

สิ่งเป็นมลทินที่ไหลออกจากร่างกาย

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๒ "จงบอกชาวอิสราเอลว่า 'เมื่อชายใดมี
หนองไหลออกจากกายของเขา หนองนั้นเป็นมลทิน ๓ ไม่ว่าร่างกายของเขาจะมีหนองไหล

ออกมาหรือไม่ก็ตาม เขาก็ยังถูกนับว่าเป็นมลทิน ๔ ที่นอนทุกที่ที่ผู้มีหนองไหลใช้นอนจะเป็นมลทิน และที่นั่งที่เขาใช้นั่งก็จะเป็นมลทิน ๕ ทุกคนที่แตะต้องที่นอนของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๖ ผู้ใดนั่งทับที่ของคนมีหนองจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๗ และผู้ใดสัมผัสตัวของผู้มีหนองจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๘ ถ้าผู้มีหนองถ่มน้ำลายใส่คนสะอาด คนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๙ อานใดๆ ของผู้มีหนองนั่งขี่จะเป็นมลทิน ๑๐ และผู้ใดก็ตามที่แตะต้องสิ่งที่อยู่ใต้ตัวเขาก็จะเป็นมลทินจนถึงเย็น และผู้ที่ถือสิ่งนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๑๑ คนมีหนองสัมผัสตัวผู้ใดโดยไม่ล้างมือก่อน ผู้ถูกสัมผัสจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๑๒ และต้องทุบภาชนะดินเผาที่คนมีหนองแตะต้องให้แตก ส่วนภาชนะไม้ทุกชิ้นจะต้องล้างน้ำ

๑๓ เมื่อผู้มีหนองหายจากโรคของเขาแล้ว ต้องรอให้ครบ 7 วันจึงจะซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำจากแหล่งน้ำพุ จึงจะถือว่าเขาสะอาด ๑๔ ในวันที่แปดเขาต้องเอานกเขา 2 ตัวหรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัวไป ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย เพื่อมอบให้แก่ปุโรหิต ๑๕ ปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และอีกตัวเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากหนองของเขา

๑๖ ถ้าชายใดน้ำกามไหล เขาต้องอาบน้ำให้ทั่วทั้งตัว และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๑๗ เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและหนังสัตว์ที่เปื้อนน้ำกามต้องใช้น้ำซักล้าง และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๑๘ ถ้าชายและหญิงมีเพศสัมพันธ์กันโดยมีน้ำกาม ทั้งสองคนต้องอาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น

๑๙ เมื่อหญิงมีโลหิตรอบเดือนตามปกติ เธอจะเป็นมลทิน 7 วัน และผู้ใดแตะต้องตัวเธอก็จะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๐ เมื่อเธอนอนบนสิ่งใดในระหว่างที่เป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็นมลทินด้วย และทุกสิ่งที่เธอนั่งก็เป็นมลทิน ๒๑ ใครก็ตามที่แตะต้องที่นอนของเธอ เขาต้องซักเสื้อผ้าของเขา และอาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๒ ใครก็ตามที่แตะต้องสิ่งที่เธอนั่ง เขาต้องซักเสื้อผ้าของเขา และอาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๓ สิ่งที่เขาแตะต้อง ไม่ว่าจะเป็นฟูกหรือสิ่งที่เธอนั่ง เขาจะเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๔ ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์กับเธอ มลทินจากเธอติดตัวเขาไป เขาต้องเป็นมลทิน 7 วัน และฟูกทุกลูกที่เขานอนจะเป็นมลทินด้วย

๒๕ ถ้าหญิงมีโลหิตไหลหลายวันทั้งๆ ที่ไม่ใช่ระยะมีรอบเดือน หรือมีโลหิตไหลเกินระยะมีรอบเดือนตามปกติ เธอจะเป็นมลทินนานตราบเท่าที่โลหิตไหล ซึ่งเหมือนๆ กับช่วงระยะเวลารอบเดือนของเธอคือ เธอจะเป็นมลทิน ๒๖ ฟูกทุกลูกที่เธอนอนในช่วงมีรอบเดือนก็นับว่าเป็นมลทิน และทุกสิ่งที่เธอนั่งจะเป็นมลทินเช่นเดียวกับมลทินช่วงรอบเดือน ๒๗ ผู้ใดก็ตามแตะต้องสิ่งเหล่านั้นจะเป็นมลทิน และต้องซักเสื้อผ้าของตน อาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น ๒๘ ถ้าหากเธอชำระตัวจากโลหิตที่ไหลแล้ว เธอต้องรออีก 7 วัน หลังจากนั้นจึงจะถือว่าเธอสะอาด ๒๙ ในวันที่แปดเธอต้องนำนกเขา 2 ตัวหรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัวมาให้ปุโรหิตตรงทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๓๐ และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และอีกตัวเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เธอ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากโลหิตของเธอเป็นมลทิน

๓๑ เจ้าจงให้ชาวอิสราเอลอยู่ห่างจากสิ่งที่ทำให้พวกเขาเป็นมลทิน เขาจะได้ไม่ตายในยามเป็นมลทินเนื่องจากเขาทำให้กระโจมที่พำนักของเรา ซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็น

มลทิน□ □*
๓๒ นี่เป็นกฎบัญญัติสำหรับคนที่มีหนอง และสำหรับคนที่ต้องมลทินเพราะน้ำกาม
๓๓ สำหรับหญิงที่มีรอบเดือน สำหรับชายหรือหญิงที่มีหนองหรือโลหิตไหล และสำหรับชาย
ที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่เป็นมลทิน

๑๖

วันทำพิธีชดใช้บาป

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสหลังจากการสิ้นชีวิตของบุตรทั้งสองของอาโรน เมื่อพวก
เขาเข้าไปใกล้พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ถึงแก่ชีวิต* ๒ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า □จง
บอกอาโรนพี่ของเจ้าว่า อย่าเข้ามาในอภิสุทธิสถานที่อยู่ข้างหลังม่านกั้น ณ เบื้องหน้าฝา
หีบแห่งการชดใช้บาปซึ่งอยู่บนหีบพันธสัญญาเวลาใดๆ ตามใจชอบ เขาจะได้ไม่ต้องตาย
เพราะเราจะปรากฏอยู่ในเมฆเหนือฝาหีบแห่งการชดใช้บาป ๓ อาโรนจะเข้ามาในสถานที่
บริสุทธิ์ได้ด้วยวิธีนี้เท่านั้นคือ มาพร้อมกับโคหนุ่มเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และ
แกะตัวผู้เป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ๔ เขาต้องสวมเสื้อผ้าป่านคลุมยาวบริสุทธิ์ทับเสื้อ
ชั้นในผ้าป่าน ใช้ผ้าป่านคาดเอว และสวมผ้าป่านโพกศีรษะ นี่แหละเป็นเครื่องแต่งกายอัน
บริสุทธิ์ เขาต้องอาบน้ำก่อน แล้วจึงสวมเครื่องแต่งกาย ๕ และเขาต้องเอาแพะตัวผู้ 2 ตัว
จากชาวอิสราเอลทั้งมวลเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป โดยที่แกะตัวผู้ 1 ตัวจะเป็น
สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย
๖ อาโรนเองต้องถวายโคหนุ่มตัวนั้นเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับตนเอง
และทำพิธีชดใช้บาปสำหรับตนเองและครอบครัว ๗ และเขาต้องเอาแพะ 2 ตัวมาไว้ ณ
เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๘ และอาโรนจะต้องจับฉลากสำหรับ
แพะ 2 ตัว ฉลากหนึ่งสำหรับพระผู้เป็นเจ้า อีกฉลากหนึ่งให้เป็นแพะรับบาป ๙ อาโรนต้อง
มอบแพะตัวที่จับฉลากได้ เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๐ แต่ตัวที่
จับฉลากได้เป็นแพะรับบาปนั้น ต้องมอบตัวแพะทั้งเป็น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า สำหรับ
ทำพิธีชดใช้บาป โดยปล่อยให้ไปยังถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป
๑๑ อาโรนต้องมอบโคตัวเดียวกันนั้นให้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับตนเอง
และจะทำพิธีชดใช้บาปสำหรับตนเองและครอบครัวของเขา แล้วเขาก็จะฆ่าโคให้เป็น
เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับตนเอง ๑๒ แล้วเขาจะต้องยกกระถางเครื่องหอมซึ่ง
บรรจุถ่านลุกโพลงลงมาจากแท่นบูชาที่อยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พร้อมด้วยเครื่อง
หอมตำละเอียดสองกำมือ เขาจะต้องยกสองสิ่งนี้เข้าไปที่ข้างหลังม่านกั้น ๑๓ แล้วจึงโปรย
เครื่องหอมบนไฟ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และควันเครื่องหอมจะอบอวลอยู่ที่ฝาหีบแห่ง
การชดใช้บาป แล้วเขาจะได้ไม่ต้องตาย ๑๔ แล้วเขาจะใช้นิ้วมือจุ่มเลือดโคประพรมที่ด้าน
หน้าฝาหีบแห่งการชดใช้บาป และใช้นิ้วประพรมที่หน้าฝาหีบแห่งการชดใช้บาปด้วยเลือด
7 ครั้ง
๑๕ เขาต้องฆ่าแพะที่เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับประชาชน แล้วนำเลือด
เข้าไปที่ข้างหลังม่านกั้น ใช้เลือดแพะเหมือนกับที่ใช้เลือดโค คือ ประพรมที่หน้าฝาหีบ
แห่งการชดใช้บาปและด้านหน้าของฝา ๑๖ เขาต้องทำพิธีลบล้างมลทินให้กับอภิสุทธิสถาน
เพราะความเป็นมลทินของชาวอิสราเอล และเพราะการล่วงละเมิดในเรื่องเกี่ยวกับบาป
ทุกชนิดของพวกเขา เขาจะกระทำเพื่อกระโจมที่นัดหมาย ซึ่งอยู่กับพวกเขาในท่ามกลาง
มลทินของพวกเขาด้วย ๑๗ เมื่อเขาเข้าไปข้างในทำพิธีชดใช้บาปในอภิสุทธิสถาน จะไม่มี
ผู้ใดอยู่ในกระโจมที่นัดหมายจนกว่าเขาจะออกมา และได้ทำพิธีชดใช้บาปสำหรับตนเอง
สำหรับครอบครัวของเขาและทุกคนในที่ประชุมของอิสราเอลแล้ว ๑๘ หลังจากนั้นเขาจะ

* **๑๕□๓๑** 1 โครินธ์ 6:11; ฮีบรู 10:22 * **๑๖□๑** เลวีนิติ 10:1,2

ออกไปยังแท่นบูชาซึ่งอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และทำพิธีลบล้างมลทิน และจะใช้เลือดโคและเลือดแพะป้ายเชิงงอนที่แท่นบูชาโดยรอบ ๑๙ เขาต้องใช้นิ้วประพรมแท่นด้วยเลือด 7 ครั้งเพื่อชำระให้สะอาดและบริสุทธิ์จากมลทินของชาวอิสราเอล

๒๐ เมื่ออาโรนทำพิธีลบล้างมลทินให้กับอภิสุทธิสถาน เพื่อกระโจมที่นัดหมายและแท่นบูชาเสร็จแล้ว เขาต้องมอบแพะตัวที่ยังมีชีวิตอยู่ ๒๑ อาโรนจะวางมือทั้งสองลงบนหัวแพะตัวนั้นพร้อมกับสารภาพความผิดของชาวอิสราเอล การล่วงละเมิดและบาปของพวกเขา เพื่อให้แพะรับทุกสิ่งไว้บนหัวของมัน ก่อนจะให้คนที่รับมอบหมายนำตัวแพะออกไปยังถิ่นทุรกันดาร ๒๒ แพะตัวนั้นจะรับเอาความผิดทุกประการไว้กับตัวมัน และออกไปยังที่แร้นแค้น แล้วชายนั้นจะปล่อยแพะไปในถิ่นทุรกันดาร

๒๓ หลังจากนั้นอาโรนจะเข้ามาในกระโจมที่นัดหมาย ถอดเครื่องแต่งกายผ้าป่านที่เขาสวมในยามเข้าไปในอภิสุทธิสถาน และวางไว้ที่นั่น ๒๔ เขาจะอาบน้ำในสถานที่ที่บริสุทธิ์ สวมเครื่องแต่งกายของเขา แล้วก็เดินออกมาถวายสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายของตนเอง และสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายของประชาชน เพื่อทำพิธีชดใช้บาปสำหรับตนและประชาชน ๒๕ เขาต้องเผาไขมันจากเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปที่แท่นบูชา ๒๖ ชายที่นำแพะไปปล่อยเป็นแพะรับบาปต้องซักเสื้อผ้าของตน และอาบน้ำ หลังจากนั้นเขาจึงจะเข้ามาในค่ายได้ ๒๗ ส่วนโคหนุ่มและแพะที่ใช้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปจะต้องหามไปที่นอกค่าย เลือดสัตว์นำไปทำพิธีชดใช้บาปในอภิสุทธิสถาน ทั้งหนัง เนื้อ และไส้สัตว์ก็ต้องเผาไฟ† ๒๘ คนที่เผาสัตว์จะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ หลังจากนั้นเขาจึงจะเข้ามาในค่ายได้

๒๙ สิ่งที่พวกเจ้าจะต้องใช้เป็นกฎเกณฑ์ตลอดไปคือ วันที่สิบเดือนเจ็ดจะต้องงดอาหารและสิ่งที่ให้ความสุขสำราญ รวมทั้งงดการทำงาน ทั้งชาวอิสราเอลและคนต่างด้าวที่อยู่ในหมู่เจ้า ๓๐ เพราะในวันนี้มีการชดใช้บาปให้พวกเจ้า ชำระเจ้าให้สะอาดจากบาปทั้งปวง พวกเจ้าจะสะอาด ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า‡ ๓๑ เป็นวันสะบาโตให้เจ้าหยุดพักผ่อนอย่างแท้จริง และเจ้าจะงดอาหารและสิ่งที่ให้ความสุขสำราญ ให้ถือเป็นกฎเกณฑ์ตลอดไป ๓๒ ปุโรหิตที่ได้รับการเจิมและแต่งตั้งเป็นหัวหน้ามหาปุโรหิตแทนบิดาของเขาจะทำพิธีลบล้างมลทิน เขาจะสวมเครื่องแต่งกายที่ทำจากผ้าป่านบริสุทธิ์ ๓๓ เขาจะทำพิธีลบล้างมลทินให้กับอภิสุทธิสถาน และเขาจะทำพิธีลบล้างมลทินให้กับกระโจมที่นัดหมายและแท่นบูชา และเขาจะทำพิธีชดใช้บาปสำหรับบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งปวงของที่ประชุม ๓๔ จงใช้เป็นกฎเกณฑ์ตลอดไปสำหรับพวกเจ้า เพื่อเป็นพิธีชดใช้บาปสำหรับชาวอิสราเอลปีละครั้งเนื่องจากบาปทั้งปวงของเขา□ และโมเสสก็กระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาเขา

๑๗

ห้ามรับประทานเลือด

๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ □จงบอกอาโรนและบุตรของเขา และชาวอิสราเอลทั้งปวงว่า □ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาไว้ ๓ ถ้าผู้ใดในพงศ์พันธุ์อิสราเอลฆ่าโค แกะ หรือแพะ ไม่ว่าในค่ายหรือนอกค่าย ๔ โดยไม่เอามายังทางเข้ากระโจมที่นัดหมายและมอบเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ณ กระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นจะนับว่ามีความผิดเรื่องเลือด เพราะเขาทำให้มีการหลั่งเลือด และจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ๕ จุดประสงค์ก็คือชาวอิสราเอลเคยถวายเครื่องสักการะในทุ่งกว้าง มาบัดนี้เขานำมาให้พระผู้เป็นเจ้า ณ ทางเข้ากระโจมที่นัดหมายเพื่อมอบให้แก่ปุโรหิต และฆ่าสัตว์เป็นเครื่องสักการะ คือเป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า ๖ และปุโรหิตจะ

† **๑๖□๒๗** ฮีบรู 13:11 ‡ **๑๖□๓๐** 1 ยอห์น 2:2

ประพรมเลือดที่แท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า ณ ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย และเผาไขมัน
เพื่อส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๗ ฉะนั้นพวกเขาจะต้องไม่ฆ่าสัตว์เพื่อบูชา
แก่พวกมารที่ปรากฏเป็นตัวแพะ* ซึ่งพวกเขาติดตามมันไปดังเช่นหญิงแพศยา จงถือเป็น
กฎเกณฑ์ของพวกเขาและของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล

๘ เจ้าจงบอกพวกเขาว่า ผู้ใดในพงศ์พันธุ์อิสราเอลหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวก
เขาถวายสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายหรือเครื่องสักการะใดๆ ก็ตาม ๙ โดยไม่นำสัตว์มายัง
ทางเข้ากระโจมที่นัดหมายเพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของ
เขา

๑๐ ถ้าผู้ใดในพงศ์พันธุ์อิสราเอลหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขารับประทาน
เลือด เราจะไม่ยอมรับผู้ที่รับประทานเลือด และผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา
๑๑ เพราะชีวิตของร่างกายอยู่ได้ด้วยเลือด และเราให้เจ้าใช้เลือดป้ายที่แท่นบูชาเพื่อเป็น
พิธีชดใช้บาปสำหรับจิตวิญญาณของพวกเจ้า เพราะเลือดคือชีวิตซึ่งชดใช้บาปได้ ๑๒ ฉะนั้น
เรากล่าวแก่ชาวอิสราเอลแล้วว่า อย่าให้มีผู้ใดในหมู่พวกเจ้ารับประทานเลือด แม้แต่คน
ต่างด้าวที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าก็เช่นกัน

๑๓ ชาวอิสราเอลผู้ใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขาล่าสัตว์หรือนกที่ใช้เป็น
อาหารได้ จะต้องเทเลือดทิ้งแล้วเอาดินกลบ ๑๔ เพราะชีวิตของสิ่งมีชีวิตทุกชีวิตอยู่ที่เลือด
ฉะนั้นเราได้กล่าวแก่ชาวอิสราเอลแล้วว่า เจ้าจะต้องไม่รับประทานเลือดของสิ่งมีชีวิตใดๆ
เพราะชีวิตของสิ่งมีชีวิตทุกชีวิตคือเลือด ผู้ใดรับประทานเลือดจะถูกตัดขาด ๑๕ และทุก
คนไม่ว่าจะเป็นชาวอิสราเอลหรือคนต่างด้าวรับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นขม้ำ
ตาย จะต้องซักผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินจนถึงเย็น จึงจะถือว่าเขาสะอาด ๑๖ แต่ถ้าเขา
ไม่ซักเสื้อผ้าหรืออาบน้ำ ก็จะต้องรับโทษ□ □

๑๘

เพศสัมพันธ์อันต้องห้าม

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ □จงบอกชาวอิสราเอลว่า □เราคือพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของพวกเจ้า ๓ เจ้าจงอย่ากระทำตามสิ่งที่พวกเขาทำในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคย
อาศัยอยู่ และห้ามเจ้ากระทำตามสิ่งที่พวกเขาทำในดินแดนคานาอัน ซึ่งเรากำลังนำเจ้า
เข้าไปอยู่ ห้ามเจ้าดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ของพวกเขา ๔ เจ้าจงกระทำตามคำบัญชาของ
เรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และดำเนินชีวิตตามนั้น เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
พวกเจ้า ๕ ฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์และคำบัญชาของเรา ผู้ใดทำตามนั้นก็จะมีชีวิตอยู่
ได้* เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๖ อย่าให้คนใดในพวกเจ้ามีเพศสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้องของตน เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๗ อย่าละเมิดสิทธิของบิดาของเจ้าโดยมีเพศสัมพันธ์กับมารดาของเจ้าเอง นางเป็นมารดา
ของเจ้า เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง ๘ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของบิดาของเจ้า
มันเป็นการละเมิดสิทธิของบิดาของเจ้า ๙ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของ
เจ้าคือ บุตรสาวของบิดาหรือบุตรสาวของมารดาของเจ้า ไม่ว่าจะเติบโตมาด้วยกันหรือ
ไม่ก็ตาม ๑๐ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับหลานสาวที่เกิดจากบุตรชายหญิงของเจ้า เพราะสิทธิ
ของเขาทั้งหลายมีค่าเท่าเทียมกับสิทธิของเจ้าเอง ๑๑ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับบุตรหญิงของ
ภรรยาของบิดาของเจ้า ที่เกิดจากบิดาของเจ้าเอง เพราะเธอคือน้องสาวหรือพี่สาวของเจ้า
๑๒ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาของเจ้า เพราะเธอถือเป็นญาติสนิท
ฝ่ายบิดาของเจ้า ๑๓ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาของเจ้า เพราะเธอ

* **๑๗□๗** 2 พงศาวดาร 11:15 * **๑๘□๕** โรม 10:5; กาลาเทีย 3:12

เป็นญาติสนิทของมารดาของเจ้า ๑๔ อย่าละเมิดสิทธิของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาของเจ้าคือ หมายความว่าอย่าเกี่ยวข้องกับภรรยาของเขา เพราะนางเป็นป้าสะใภ้และอาสะใภ้ของเจ้า ๑๕ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับบุตรสะใภ้ของเจ้า นางเป็นภรรยาของบุตรชายของเจ้า อย่ามีเพศสัมพันธ์กับนาง ๑๖ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับภรรยาพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า นางเป็นสิทธิของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า ๑๗ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนใดและบุตรสาวของนางด้วย และอย่ามีเพศสัมพันธ์กับหลานสาวที่เกิดจากบุตรชายหญิงของนาง พวกเขาเป็นญาติสนิทของเจ้า และถือได้ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า ๑๘ อย่าเอาพี่หรือน้องของภรรยามาเคียงคู่และมีเพศสัมพันธ์ด้วย ทั้งๆ ที่ภรรยายังมีชีวิตอยู่

๑๙ อย่าเกี่ยวข้องทางเพศกับผู้หญิงในขณะที่เธอมีรอบเดือนและไม่สะอาด ๒๐ อย่ามีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของคนอื่น และเป็นมลทินกับนาง ๒๑ อย่ายกบุตรคนใดของเจ้าให้ลุยไฟให้เทพเจ้าโมเลค† เพราะจะเป็นการดูหมิ่นพระนามพระเจ้าของเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ เจ้าอย่ามีเพศสัมพันธ์กับชายใดเหมือนกับที่กระทำกับผู้หญิง เพราะเป็นทีน่ารังเกียจ ๒๓ และอย่ามีเพศสัมพันธ์กับพวกสัตว์ไม่ว่าชนิดใด เพราะทำให้เป็นมลทิน หญิงก็เช่นกัน อย่ามีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ ถือว่าเป็นกามวิตถาร

๒๔ อย่าให้สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเจ้าเป็นมลทิน เพราะบรรดาประชาชาติซึ่งเราจะขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าเจ้านั้นเป็นมลทินจากสิ่งเหล่านี้ ๒๕ และแผ่นดินก็เป็นมลทินด้วย เราจึงลงโทษบาปของแผ่นดิน และแผ่นดินก็สำรอกผู้อยู่อาศัยออกไป ๒๖ แต่พวกเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์และคำบัญชาของเรา อย่ากระทำสิ่งอันน่ารังเกียจเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นชาวอิสราเอลโดยกำเนิดหรือคนต่างด้าวในหมู่เจ้าก็ตาม ๒๗ เพราะประชากรในแผ่นดินที่อาศัยอยู่ก่อนพวกเจ้าได้กระทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้ และแผ่นดินก็เป็นมลทิน ๒๘ ถ้าพวกเจ้าทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน มันก็จะสำรอกเจ้าออกไปเหมือนกับที่ได้สำรอกประชาชาติซึ่งเคยอยู่ก่อนพวกเจ้า ๒๙ เพราะผู้ใดกระทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ๓๐ ฉะนั้นจงปฏิบัติตามคำบัญชาของเรา และอย่ากระทำตามธรรมเนียมอันน่ารังเกียจดังกล่าวซึ่งพวกเขาได้ปฏิบัติก่อนที่พวกเจ้าจะเข้าไปอยู่ และอย่าให้สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเจ้าเป็นมลทิน เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า□ □

๑๙

กฎต่างๆ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ □จงบอกบุตรของชาวอิสราเอลทั้งมวลว่า □จงเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า เราบริสุทธิ์* ๓ พวกเจ้าทุกคนจงเคารพมารดาและบิดาของตน และจงถือกฎวันสะบาโต เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า ๔ อย่าหันไปเชื่อในรูปเคารพ หรือหล่อเทวรูปทั้งหลายให้พวกเจ้าเอง เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า

๕ เมื่อเจ้ามอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า เจ้าจงทำตามกฎ เพื่อเราจะได้ยอมรับของถวายของเจ้า ๖ จงรับประทานเนื้อในวันเดียวกับที่เจ้ามอบหรือในวันรุ่งขึ้น สิ่งที่เหลือจนถึงวันที่สามจะต้องเผาไฟทิ้ง ๗ ถ้าวันที่สามแล้วยังนำมารับประทานก็จะเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนและไม่เป็นที่ยอมรับ ๘ และทุกคนที่รับประทานก็จะต้องรับโทษ เพราะเขาไม่เคารพสิ่งบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา

๙ เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวนาของเจ้า ก็จงอย่าเกี่ยวข้าวจนสุดขอบนา หรือเก็บรวงข้าวที่ตกหล่นไว้หลังจากเก็บเกี่ยวเสร็จแล้ว ๑๐ อย่าเก็บผลองุ่นในสวนจนเกลี้ยง และอย่าเก็บผล

---

† **๑๘๒๑** เทพเจ้าของชาวอัมโมน ฉบับ 1 พงศ์กษัตริย์ 11:7 * **๑๙๒** 1 เปโตร 1:16

ที่ตกหล่นในสวนองุ่น เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนจนและคนต่างด้าว เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า
๑๑ อย่าขโมย หรือฉ้อโกง หรือโกหกกัน ๑๒ อย่านำชื่อของเราไปสาบานในทางที่ผิด เพราะเป็นการดูหมิ่นพระนามพระเจ้าของเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๑๓ อย่าเอาเปรียบหรือปล้นเพื่อนร่วมชาติของเจ้า และจงอย่ากักค่าจ้างของผู้รับจ้างไว้ข้ามวันข้ามคืน ๑๔ เจ้าจะต้องไม่สาปแช่งคนหูหนวกหรือเอาสิ่งต่างๆ มากีดขวางทางของคนตาบอด แต่เจ้าจงเกรงกลัวพระเจ้าของเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๑๕ เจ้าจงอย่าตัดสินด้วยความอยุติธรรม เจ้าจงอย่าลำเอียงเพราะต้องการช่วยคนสิ้นไร้ไม้ตอก หรือคล้อยตามคนมั่งมี แต่เจ้าจงตัดสินเพื่อนบ้านด้วยความชอบธรรม ๑๖ เจ้าจงอย่าทำตัวเป็นคนช่างนินทาว่าร้ายท่ามกลางชนชาติของเจ้า และอย่ากระทำการใดอันถึงแก่ชีวิตของเพื่อนบ้านของเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๑๗ จงอย่าเก็บความแค้นที่มีต่อพี่น้องของเจ้าไว้ในใจ จงตกลงกับเพื่อนบ้านด้วยเหตุผล เจ้าจะได้ไม่ทำบาปเพราะเขา ๑๘ เจ้าจงอย่าแก้แค้นหรือเก็บความเคียดแค้นที่มีต่อบุตรหลานชนชาติเดียวกัน แต่จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง† เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๑๙ เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา อย่าปล่อยให้สัตว์เลี้ยงของเจ้าผสมพันธุ์กับชนิดที่ต่างกัน อย่าหว่านพืชในนาของเจ้าด้วยเมล็ด 2 ชนิด หรือสวมใส่เสื้อผ้าเย็บจากด้ายทอ 2 ชนิด
๒๐ ต้องมีการลงโทษหากชายใดมีเพศสัมพันธ์กับทาสหญิงที่หมั้นกับชายอื่นแล้ว โดยที่ยังไม่ได้มีการจ่ายค่าตัวหรือถูกปล่อยให้เป็นอิสระ แต่โทษที่พวกเขาจะได้รับไม่ถึงตาย เพราะนางยังไม่เป็นอิสระ ๒๑ แต่เขาจะต้องนำของถวายมาให้พระผู้เป็นเจ้า เพื่อไถ่โทษให้ตนเอง ณ ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย คือแกะตัวผู้เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ ๒๒ และปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้เขาด้วยแกะตัวผู้เป็นของถวาย เพื่อไถ่โทษ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าสำหรับบาปที่เขากระทำ และบาปที่เขากระทำจะได้รับการยกโทษ
๒๓ เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้หลากชนิดที่มีผลเป็นอาหาร เจ้าจะต้องนับว่าผลที่ออกเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับเจ้าเป็นเวลา 3 ปี คือรับประทานผลไม่ได้ ๒๔ ในปีที่สี่ผลไม้ทุกลูกจะบริสุทธิ์ เป็นของถวายแห่งการสรรเสริญแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๕ พอปีที่ห้าเจ้าจึงจะรับประทานผลไม้ได้ และผลิตผลที่ได้จะอุดมสำหรับพวกเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า
๒๖ เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดคั่งอยู่ อย่าข้องแวะกับการทำนายหรือใช้เวทมนตร์คาถา ๒๗ อย่าตัดผมที่จอนหูหรือขลิบเครา ๒๘ อย่าเชือดเนื้อของพวกเจ้าเองเพื่อคนตาย หรือสักเครื่องหมายใดๆ ที่ตัว เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๒๙ อย่าทำความอัปยศให้แก่บุตรสาวของเจ้าโดยบังคับเธอให้เป็นหญิงโสเภณี ถ้าทำเช่นนั้นทั้งแผ่นดินจะเต็มไปด้วยหญิงโสเภณีและเต็มด้วยความชั่วช้า ๓๐ เจ้าจงถือกฎวันสะบาโต และเคารพที่พำนักของเรา เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๓๑ อย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดหมอผี‡เพื่อหาคำแนะนำจากเขา และต้องเป็นมลทินเพราะพวกเขา เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า
๓๒ เจ้าจงเคารพผู้สูงวัย และให้เกียรติเขาด้วย และจงเกรงกลัวพระเจ้าของเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๓๓ เมื่อคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของพวกเจ้า ก็จงอย่าบีบบังคับพวกเขา ๓๔ คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้านั้นเปรียบเสมือนพวกที่อยู่กับเจ้าแต่กำเนิด และเจ้าจงรักพวก

† **๑๙๑๘** มัทธิว 22:39; โรม 13:9; ยากอบ 2:8 ‡ **๑๙๓๑** เลวีนิติ 20:6,27; 1 ซามูเอล 28:1-25

เขาให้เหมือนรักตนเอง เพราะพวกเจ้าเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า
๓๕ จงอย่าทุจริตในการใช้เครื่องวัดความยาว ตุ้มน้ำหนัก หรือปริมาณ ๓๖ เจ้าจงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ตุ้มน้ำหนักเที่ยงตรง เอฟาห์เที่ยงตรง และฮินเที่ยงตรง เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า และนำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ๓๗ เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์และคำบัญชาของเราทุกข้อ และปฏิบัติตาม เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๒๐

โทษของการไม่เชื่อฟัง

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงบอกชาวอิสราเอลว่า ชาวอิสราเอลหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในอิสราเอลคนใดก็ตามที่ยกบุตรให้แก่เทพเจ้าโมเลค*จะต้องได้รับโทษถึงตาย มวลชนในแผ่นดินจะเอาก้อนหินขว้างเขา ๓ เราจะไม่ยอมรับคนคนนั้น และจะตัดขาดเขาจากชนชาติของเขาเพราะเขายกบุตรให้แก่เทพเจ้าโมเลค ทำให้ที่พำนักของเราเป็นมลทิน และดูหมิ่นนามอันบริสุทธิ์ของเรา ๔ และถ้ามวลชนในแผ่นดินทำไม่รู้ไม่ชี้กับคนนั้นเมื่อเขายกบุตรของเขาให้แก่เทพเจ้าโมเลค และไม่มีการลงโทษเขาให้ถึงแก่ชีวิต ๕ เราก็จะไม่ยอมรับคนคนนั้นและครอบครัวของเขา จะตัดพวกเขาขาดจากชนชาติของเขา ทั้งตัวเขาและทุกคนที่ตามเขาไปเป็นดั่งหญิงแพศยาร่านหาเทพเจ้าโมเลค
๖ ถ้าผู้ใดไปหาคนทรงและพ่อมดหมอผี เป็นดั่งหญิงแพศยาร่านหาพวกเขา เราก็จะไม่ยอมรับผู้นั้น และจะตัดขาดเขาจากชนชาติของเขา ๗ จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และจงเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า ๘ จงรักษากฎเกณฑ์ของเรา และจงปฏิบัติตาม เราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้ทำให้พวกเจ้าบริสุทธิ์ ๙ เพราะทุกคนที่สาปแช่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องได้รับโทษถึงตาย ถ้าเขากระทำเช่นนั้นแล้วก็ต้องรับผิดชอบการตายของตนเอง
๑๐ ถ้าชายใดผิดประเวณีกับภรรยาของเพื่อนร่วมชาติ ทั้งชายและหญิงที่ทำผิดต้องได้รับโทษถึงตาย ๑๑ ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของบิดาคือ ได้ละเมิดสิทธิของบิดาของตน ชายและหญิงนั้นจะต้องได้รับโทษถึงตาย ทั้งสองต้องรับผิดชอบการตายของตนเอง ๑๒ ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์กับบุตรสะใภ้ ทั้งสองต้องได้รับโทษถึงตาย ถือว่าเป็นกามวิตถารซึ่งต้องโทษถึงตาย ๑๓ ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์ด้วยกันกับผู้ชาย ชายทั้งสองที่กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจนี้ต้องได้รับโทษถึงตาย เขาต้องรับผิดชอบการตายของตนเอง ๑๔ ถ้าชายใดได้ทั้งภรรยาและมารดาของนางด้วย ก็นับว่าเป็นสิ่งชั่วช้า หญิงทั้งสองและชายผู้นั้นจะต้องถูกไฟเผา เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในหมู่เจ้า ๑๕ ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ เขาต้องได้รับโทษถึงตาย รวมทั้งจะต้องฆ่าสัตว์ด้วย ๑๖ ถ้าหญิงใดมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ เจ้าจงฆ่าทั้งผู้หญิงและสัตว์ ทั้งสองต้องได้รับโทษถึงตาย คือเขาต้องรับผิดชอบการตายของตนเอง
๑๗ ถ้าชายใดได้พี่หรือน้องสาวของตนซึ่งเป็นบุตรสาวของบิดาหรือมารดาของเขาโดยทั้งสองอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยา นับว่าเป็นเรื่องน่าอับอาย และให้ทุกคนเห็นว่าเขาต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดสิทธิของพี่หรือน้องของเขา เขาจะต้องรับโทษ ๑๘ ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงในระยะรอบเดือน ทั้งเขาและเธอละเมิดสิทธิคือ เธอละเมิดสิทธิรอบเดือนของตน ทั้งสองจึงต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ๑๙ เจ้าจงอย่าละเมิดสิทธิของพี่น้องของมารดาหรือบิดาของเจ้า เพราะเป็นการละเมิดสิทธิของญาติสนิททุกคนจะต้องรับโทษบาปของเขา ๒๐ ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของลุงของเขา เขาละเมิดสิทธิของลุง ชายและหญิงนั้นจะต้องรับโทษบาปของเขาคือ เขาจะตายโดยไม่มีบุตร

* **๒๐๒** เฉลยธรรมบัญญัติ 18:10; 2 พงศ์กษัตริย์ 23:10

๒๑ ถ้าชายใดได้ภรรยาของพี่หรือน้องชาย นับว่าไม่บริสุทธิ์เพราะเขาได้ละเมิดสิทธิของพี่
หรือน้องชาย ชายและหญิงนั้นจะตายโดยไม่มีบุตร

๒๒ พวกเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์และคำบัญชาของเราทุกข้อ และปฏิบัติตาม เพื่อแผ่นดิ
นที่เรากำลังนำเจ้าเข้าไปอาศัยอยู่จะไม่สำรอกเจ้าออกไป ๒๓ และพวกเจ้าจงอย่าดำเนิน
ชีวิตตามประเพณีของประชาชาติที่เราจะไล่ออกไปต่อหน้าพวกเจ้า เพราะพวกเขากระทำ
สิ่งเหล่านี้ ฉะนั้นเราจึงรังเกียจพวกเขา ๒๔ แต่เราบอกพวกเจ้าแล้วว่า "พวกเจ้าจะได้แผ่
นดินของพวกเขาเป็นมรดก เราจะมอบให้เจ้ายึดครองดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำ
ผึ้ง"† เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า เราแยกพวกเจ้าออกจากบรรดาชนชาติ ๒๕
ฉะนั้น พวกเจ้าจงรู้ความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและไม่สะอาด และระหว่างนกสะอาด
และไม่สะอาด เจ้าจงอย่าเป็นมลทินด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งใดๆ ที่คืบคลานบนดิน เราได้
แยกให้พวกเจ้าเห็นแล้วว่าสิ่งเหล่านั้นไม่สะอาด ๒๖ พวกเจ้าจงบริสุทธิ์เพื่อเรา เพราะเรา
คือพระผู้เป็นเจ้า เราบริสุทธิ์ และได้แยกพวกเจ้าออกจากบรรดาชนชาติ เพื่อเจ้าจะได้เป็น
ของเรา

๒๗ ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือพ่อมดหมอผีต้องได้รับโทษถึงตาย พวกเขาจะ
ต้องถูกก้อนหินขว้าง และต้องรับผิดชอบการตายของตนเอง"

๒๑

กฎเกณฑ์สำหรับปุโรหิต

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงบอกบรรดาบุตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตว่า "อย่า
ให้พวกเขาเป็นมลทินเพราะการจับต้องคนตายในเผ่าพันธุ์ของตน ๒ ยกเว้นญาติสนิทเช่น
มารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่น้องผู้ชายของเขา ๓ หรือพี่น้องที่เป็นพรหมจารีซึ่งมีสาย
สัมพันธ์ที่ใกล้ชิด เพราะเธอไม่มีสามี พวกเขาเป็นมลทินเพื่อเธอได้ ๔ อย่าให้เป็นมลทิน
จากคนที่แต่งงานกับเผ่าพันธุ์ของเขาและนับว่าเป็นญาติกัน ๕ ปุโรหิตต้องไม่โกนศีรษะให้
ล้าน ขลิบเครา หรือเชือดเนื้อตนเอง ๖ เขาต้องบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของเขา และไม่กระทำสิ่ง
ที่ดูหมิ่นพระนามพระเจ้าของเขา เพราะพวกเขามอบเครื่องสักการะถวายด้วยไฟแด่พระ
ผู้เป็นเจ้า เป็นอาหารของพระเจ้าของเขา ฉะนั้นพวกเขาจะต้องบริสุทธิ์ ๗ เขาต้องไม่แต่
งงานกับหญิงแพศยา หญิงมีมลทิน หรือแต่งงานกับหญิงที่หย่าร้างจากสามี เพราะปุโรหิต
เป็นผู้บริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของเขา ๘ เจ้าจะต้องนับว่าพวกเขาบริสุทธิ์ เพราะพวกเขามอบ
อาหารของพระเจ้าของเจ้า เขาจะต้องเป็นผู้บริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า
ผู้บริสุทธิ์ เราเป็นผู้ทำให้พวกเจ้าบริสุทธิ์ ๙ และบุตรหญิงของปุโรหิตคนใดกระทำตนให้เป็น
มลทินด้วยการเป็นหญิงแพศยา เธอก็ทำให้บิดาของนางเป็นมลทินไปด้วย เธอจะต้องถูก
เผาด้วยไฟ

๑๐ หัวหน้ามหาปุโรหิตที่อยู่ในหมู่พี่น้องของเขา เป็นผู้ที่ได้รับการเจิมน้ำมันบนศีรษะ และ
ได้รับการแต่งตั้งให้สวมเครื่องแต่งกายประจำของปุโรหิต จะต้องไม่ปล่อยผมให้ห้อยรุงรัง
หรือฉีกเสื้อผ้าของตน ๑๑ เขาจะต้องไม่เข้าไปในที่ที่มีคนตาย หรือทำตนให้มีมลทินแม้จะ
เป็นเพราะบิดาหรือมารดาของเขาก็ตาม ๑๒ คือจะต้องไม่ไปจากที่พำนัก หรือทำให้ที่พำนัก
ของพระเจ้าของเขาเป็นมลทิน ด้วยว่าน้ำมันเจิมของพระเจ้าของเขาที่แต่งตั้งเขานั้นอยู่กับ
เขา เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ และหญิงที่เขาจะแต่งงานด้วยต้องเป็นพรหมจารี ๑๔ เขาจะ
ต้องไม่แต่งงานกับหญิงม่าย หรือหญิงที่หย่าร้างแล้ว หรือหญิงที่มีมลทิน หรือหญิงแพศยา
แต่จะต้องแต่งงานกับพรหมจาริณีจากเผ่าพันธุ์เดียวกัน ๑๕ เพื่อบรรดาบุตรของเขาจะไม่มี
มลทินในหมู่ญาติพี่น้องของเขา เพราะว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า เราทำให้เขาบริสุทธิ์"

† **๒๐๒๔** อพยพ 3:8,17; 13:5; 33:3

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๗ จงบอกอาโรนว่า ไม่มีผู้สืบเชื้อสายของเจ้าคน
ใดที่มีร่างกายผิดปกติจะเข้าไปมอบอาหารของพระเจ้าของเขาในทุกชาติพันธุ์ ๑๘ เพราะ
ใครที่มีร่างกายผิดปกติจะเข้าไปใกล้ไม่ได้ ชายตาบอดหรือเป็นง่อย ใบหน้าเสียโฉมหรือรูป
ร่างผิดปกติ ๑๙ หรือชายที่ได้รับบาดเจ็บที่เท้าหรือมือ ๒๐ หลังโกง หรือแคระ หรือชายที่มี
สายตาไม่ปกติ เป็นโรคผิวคันหรือตกสะเก็ด หรือลูกอัณฑะไม่ปกติ ๒๑ ผู้สืบเชื้อสายคนใด
ของอาโรนปุโรหิตที่มีร่างกายผิดปกติใดๆ จะเข้าไปใกล้เพื่อมอบเครื่องสักการะของพระผู้
เป็นเจ้า ซึ่งถวายด้วยไฟไม่ได้ ในเมื่อเขามีร่างกายผิดปกติ เขาจะเข้าไปใกล้เพื่อมอบอาหาร
ของพระเจ้าของเขาไม่ได้ ๒๒ แต่เขาสามารถรับประทานอาหารของพระเจ้าของเขาได้คือ
ได้ทั้งอาหารบริสุทธิ์ที่สุดและของบริสุทธิ์อื่นๆ ๒๓ แต่เขาจะเข้าไปใกล้ม่านกั้นหรือแท่นบูชา
ไม่ได้เพราะเขามีร่างกายผิดปกติ เขาจะต้องเคารพที่พำนักของเรา เพราะเราคือพระผู้เป็น
เจ้า เราทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ ๒๔ ดังนั้น โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนและบรรดาบุตรของ
ท่านและแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงตามนั้น

๒๒

ความบริสุทธิ์ของเครื่องสักการะ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงบอกอาโรนและบรรดาบุตรของเขาให้ระมัดระวัง
ในสิ่งบริสุทธิ์ของชาวอิสราเอลซึ่งพวกเขาจัดถวายแก่เรา เพื่อเขาจะไม่ดูหมิ่นนามอันบริ
สุทธิ์ของเรา เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๓ จงบอกพวกเขาว่า ไม่ว่าในยุคใดสมัยใด หากว่ามีผู้สืบ
เชื้อสายของพวกเจ้าคนใดเข้าใกล้สิ่งบริสุทธิ์ที่ชาวอิสราเอลถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าขณะที่
เขามีมลทิน ผู้นั้นไม่ต้องมาปฏิบัติหน้าที่ ณ เบื้องหน้าเราอีก เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๔ เชื้อสาย
ของอาโรนคนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือทนทุกข์กับหนองไหล จะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้
จนกว่าจะสะอาดก่อน ใครก็ตามจับต้องสิ่งเป็นมลทินด้วยการสัมผัสคนตายหรือคนที่มีน้ำ
กามไหล ๕ และใครก็ตามจับต้องสัตว์เลื้อยคลานที่ทำให้เขาเป็นมลทิน หรือคนใดที่ทำให้เขา
เป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นมลทินใดๆ ก็ตาม ๖ คนทีแตะต้องสิ่งเหล่านี้จะเป็นมลทินจนถึงเย็น
และจะต้องไม่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์จนกว่าเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน ๗ เมื่อตะวันตก
เขาจึงจะสะอาด หลังจากนั้นเขาจึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหาร
ของเขา ๘ เขาไม่ควรรับประทานสิ่งที่ตายเองหรือถูกสัตว์ป่าขย้ำตายซึ่งทำให้เขาเป็นมลทิน
เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๙ ฉะนั้นบรรดาปุโรหิตจงปฏิบัติตามคำบัญชาของเรา เพื่อว่าจะไม่ต้อง
เป็นบาปจากการฝ่าฝืน และตายเพราะดูหมิ่นคำสั่ง เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราทำให้พวกเขา
บริสุทธิ์

๑๐ คนอื่นรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ ผู้เป็นแขกของปุโรหิตหรือคนงานรับใช้ก็รับประทาน
สิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ ๑๑ แต่ถ้าปุโรหิตซื้อทาสด้วยเงิน หรือทาสเกิดในขณะที่อยู่ในความดูแลของ
ปุโรหิตก็รับประทานอาหารของเขาได้ ๑๒ ถ้าบุตรหญิงของปุโรหิตแต่งงานกับคนจากเผ่าอื่น
นางจะรับประทานของถวายบริสุทธิ์ไม่ได้ ๑๓ แต่ถ้าบุตรหญิงของปุโรหิตเป็นม่ายหรือหย่า
ร้างแล้วโดยไม่มีบุตร และนางกลับไปอยู่ที่บ้านบิดาเหมือนครั้งเป็นเด็ก นางก็รับประทาน
อาหารของบิดาได้ แต่คนอื่นรับประทานไม่ได้ ๑๔ และถ้าผู้ใดรับประทานสิ่งบริสุทธิ์โดยไม่รู้
ตัว นอกจากเขาจะต้องให้สิ่งบริสุทธิ์คืนแก่ปุโรหิตแล้ว เขายังต้องจ่ายเพิ่มอีกหนึ่งส่วนห้า
ของราคาสิ่งบริสุทธิ์ ๑๕ บรรดาปุโรหิตต้องเคารพสิ่งบริสุทธิ์ที่ชาวอิสราเอลถวายแด่พระผู้
เป็นเจ้า ๑๖ โดยไม่ปล่อยให้เขาทั้งหลายรับประทานสิ่งบริสุทธิ์อันเป็นเหตุให้เขาต้องรับโทษ
เนื่องจากความผิดนั้น เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราทำให้พวกเขาบริสุทธิ์

๑๗ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๘ จงบอกอาโรนและบรรดาบุตรของเขา และชาวอิสราเอลด้วยว่า เมื่อใดพงศ์พันธุ์อิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลถวายเครื่องสักการะ ไม่ว่าจะเนื่องมาจากคำปฏิญาณหรือด้วยความสมัครใจ ซึ่งนำมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะใช้เผาเป็นของถวาย ๑๙ เพื่อเป็นที่ยอมรับ พวกเจ้าต้องถวายสัตว์ตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงโค แกะ หรือแพะ ๒๐ เจ้าอย่าถวายสัตว์มีตำหนิ เพราะจะไม่เป็นที่ยอมรับ ๒๑ และเมื่อผู้ใดถวายเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเนื่องมาจากคำปฏิญาณหรือความสมัครใจ จากฝูงโคหรือแพะแกะก็ตาม และจะให้เป็นที่ยอมรับ สัตว์ต้องดีบริบูรณ์ ต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๒๒ สัตว์ที่ตาบอดหรือง่อยเปลี้ย ไม่สมประกอบ เป็นน้ำหนองที่บาดแผล หรือเป็นโรคผิวหนังคัน ตกสะเก็ด พวกเจ้าก็จงอย่าถวายให้แด่พระผู้เป็นเจ้า หรือยกให้เป็นของถวายด้วยไฟที่แท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๓ โคหรือแกะที่รูปร่างผิดลักษณะ เจ้าจะถวายเป็นเครื่องสักการะประเภทสมัครใจได้ แต่จะใช้เป็นเครื่องสักการะตามคำปฏิญาณนั้นรับไม่ได้ ๒๔ สัตว์ตัวใดที่มีลูกอัณฑะฟกช้ำหรือบาดเจ็บ ฉีกขาดหรือขีดข่วน เจ้าก็จงอย่าถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าหรือใช้ในการใดๆ ในแผ่นดินของเจ้า ๒๕ และพวกเจ้าต้องไม่รับสัตว์จำพวกนี้จากคนชาติอื่นและใช้เป็นอาหารของพระเจ้า เพราะสัตว์เหล่านั้นมีมลทินเนื่องจากไม่สมประกอบ และจะไม่เป็นที่ยอมรับ

๒๖ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๗ เมื่อโค แกะหรือแพะเกิดมา จะต้องอยู่กับแม่ของมัน 7 วัน นับจากวันที่แปดไปแล้วจึงจะเป็นที่ยอมรับสำหรับเครื่องสักการะด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้าได้ ๒๘ ไม่ว่าจะเป็นโคหรือแกะ เจ้าจะต้องไม่ฆ่าทั้งแม่และลูกของมันในวันเดียวกัน ๒๙ เมื่อพวกเจ้ามอบของถวายแห่งการขอบคุณแด่พระผู้เป็นเจ้า ก็จงถวายเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ๓๐ และรับประทานเนื้อสัตว์ในวันเดียวกัน อย่าเหลือค้างไว้จนถึงรุ่งเช้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๓๑ ฉะนั้น พวกเจ้าจงรักษาคำบัญญัติของเราและปฏิบัติตาม เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๓๒ และอย่าดูหมิ่นนามอันบริสุทธิ์ของเรา เราจะเป็นที่เคารพสักการะท่ามกลางชาวอิสราเอล เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราทำให้พวกเจ้าบริสุทธิ์ ๓๓ เรานำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๒๓

กฎเทศกาลต่างๆ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงบอกชาวอิสราเอลว่า เทศกาลที่กำหนดไว้ของพระผู้เป็นเจ้าที่เจ้าจะต้องประกาศว่า เป็นการประชุมอันบริสุทธิ์ เป็นเทศกาลของเราที่กำหนดไว้ มีตามนี้คือ

วันสะบาโต เทศกาลปัสกา เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ

๓ เจ้าทำงาน 6 วันได้ แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตเพื่อพักผ่อนอย่างแท้จริง เป็นการประชุมอันบริสุทธิ์ เจ้าจงอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันสะบาโตสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม

๔ เทศกาลอื่นๆ ที่กำหนดไว้ของพระผู้เป็นเจ้า เป็นการประชุมอันบริสุทธิ์ที่เจ้าจะต้องประกาศตามเวลาที่กำหนดสำหรับพวกเขา ๕ ในเดือนแรก วันที่สิบสี่ของเดือนเวลาโพล้เพล้เป็นวันปัสกา*ของพระผู้เป็นเจ้า ๖ วันที่สิบห้าของเดือนเดียวกันเป็นเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ†สำหรับพระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อในระยะ 7 วัน ๗ ในวันแรกนั้นเจ้าจงมีการประชุมอันบริสุทธิ์ จงอย่าลงแรงทำงาน ๘ แต่จงถวายเครื่องสักการะด้วย

---

* **๒๓๕** อพยพ 12:21-27 † **๒๓๖** อพยพ 12:15-20

ไฟแด่พระผู้เป็นเจ้าในระยะ 7 วัน วันที่เจ็ดเป็นการประชุมอันบริสุทธิ์ เจ้าจงอย่าลงแรงทำงาน

ผลแรก

๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๐ จงบอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าก้าวเข้าไปในแผ่นดินที่เรามอบให้แก่เจ้า และพวกเจ้าเก็บเกี่ยวพืชผล เจ้าก็จงนำฟ่อนแรกที่เก็บเกี่ยวได้มามอบกับปุโรหิต ๑๑ และเขาจะโบกฟ่อนข้าวขึ้นลง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้พวกเจ้าเป็นที่ยอมรับ ปุโรหิตจะโบกฟ่อนข้าวนั้นในวันรุ่งขึ้นหลังจากวันสะบาโต ๑๒ ในวันที่เจ้าโบกฟ่อนข้าว เจ้าก็จงถวายแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ปราศจากตำหนิ เป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๓ พร้อมกับเครื่องธัญญบูชาเป็นแป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนห้าเอฟาห์ผสมกับน้ำมัน ถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า ส่งกลิ่นหอมอันน่าพอใจ และมีเหล้าองุ่นหนึ่งส่วนสี่ฮิน‡เป็นเครื่องดื่มบูชา ๑๔ พวกเจ้าอย่ารับประทานขนมปังหรือเมล็ดข้าวดิบและข้าวคั่วจนกว่าวันที่เจ้าจะนำเครื่องสักการะของพระเจ้าของเจ้ามาถวาย และจงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม

เทศกาลเก็บเกี่ยว

๑๕ หลังจากวันสะบาโตแล้ว เจ้าจงนับให้ครบ 7 สัปดาห์เต็มนับจากวันรุ่งขึ้นอันเป็นวันที่เจ้านำฟ่อนข้าวเป็นเครื่องโบกถวาย ๑๖ ในวันที่ห้าสิบ เป็นวันรุ่งขึ้นหลังจากวันสะบาโตครั้งที่เจ็ด พวกเจ้าจึงนำข้าวใหม่มาถวายเป็นเครื่องธัญญบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๗ พวกเจ้าจงนำขนมปัง 2 ก้อนจากที่ที่เจ้าอาศัยอยู่เพื่อโบกถวาย ใช้แป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนห้าเอฟาห์ใส่เชื้อยีสต์ และอบเป็นผลแรกสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๑๘ และสิ่งที่เจ้าจะถวายกับขนมปังคือลูกแกะตัวผู้ 7 ตัวไม่มีตำหนิอายุ 1 ปี โคหนุ่ม 1 ตัวจากฝูง และแกะตัวผู้ 2 ตัว เป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา เป็นของถวายด้วยไฟส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ และพวกเจ้าจงถวายแพะตัวผู้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้ 2 ตัวอายุ 1 ปีเป็นเครื่องสักการะแห่งของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ๒๐ ปุโรหิตจะโบกสิ่งเหล่านี้ขึ้นลงพร้อมกับขนมปังที่อบจากผลแรกเพื่อเป็นเครื่องโบกถวาย กับลูกแกะ 2 ตัว ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า สิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า และจะเป็นของปุโรหิต ๒๑ และพวกเจ้าจงมีการประชุมอันบริสุทธิ์ และประกาศในวันเดียวกันว่าเจ้าจะไม่ลงแรงทำงาน จงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม

๒๒ เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวนาของเจ้า อย่าเกี่ยวข้าวจนสุดขอบนา หรือเก็บรวงข้าวที่เกี่ยวตกหล่นไว้หลังจากเก็บเกี่ยวเสร็จแล้ว เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนจนและคนต่างด้าว เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า

เทศกาลแตรงอน

๒๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๔ จงบอกชาวอิสราเอลว่า ในวันแรกของเดือนเจ็ด พวกเจ้าจงพักผ่อนอย่างแท้จริง รำลึกถึงด้วยการเป่าแตรงอน§ เป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ ๒๕ จงอย่าลงแรงทำงาน และจงถวายเครื่องสักการะด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า

วันทำพิธีชดใช้บาป

๒๖ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๗ วันที่สิบของเดือนเจ็ดนี้เป็นวันทำพิธีชดใช้บาป จะเป็นเวลาประชุมอันบริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า และเจ้าจะต้องงดอาหาร รวมทั้งสิ่งที่ให้ความสุขสำราญ แล้วถวายเครื่องสักการะด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๘ และอย่าทำงาน

---

‡ **๒๓๑๓** 1 ฮิน มีประมาณ 4-6 ลิตร § **๒๓๒๔** ตัดจากเขาแกะ

ในวันนั้น เพราะเป็นวันชดใช้บาปเพื่อชดใช้บาปให้แก่พวกเจ้า ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเจ้า ๒๙ เพราะว่าถ้าใครไม่งดอาหารและสิ่งที่ให้ความสุขสำราญในวันนั้น จะ
ต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ๓๐ และถ้าใครทำงานในวันนั้น เราจะทำให้เขาตายไป
จากชนชาติของเขา ๓๑ พวกเจ้าจงอย่าทำงาน และจงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์
ของพวกเจ้าไปตลอดกาล ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม ๓๒ จะเป็นวันสะบาโตให้เจ้าหยุดพัก
ผ่อนอย่างแท้จริง จงงดอาหารและสิ่งที่ให้ความสุขสำราญ เจ้าจงถือกฎวันสะบาโตโดยเริ่ม
จากเย็นวันทีเก้าของเดือนจนถึงเย็นของวันต่อไป

เทศกาลอยู่เพิง

๓๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๓๔ จงบอกชาวอิสราเอลว่า วันที่สิบห้าเดือน
เจ็ดนี้เป็นเทศกาลอยู่เพิงสำหรับพระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลานาน 7 วัน ๓๕ ในวันแรกจงนับว่า
เป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ พวกเจ้าอย่าลงแรงทำงาน ๓๖ จงถวายเครื่องสักการะด้วยไฟ
แด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลา 7 วัน และวันทีแปดพวกเจ้าจงมีวันประชุมอันบริสุทธิ์พร้อมกับ
ถวายเครื่องสักการะด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า นับว่าเป็นวันประชุม จงอย่าลงแรงทำงาน
๓๗ นี่คือเทศกาลต่างๆ ที่กำหนดไว้ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพวกเจ้าจะประกาศว่าเป็นวัน
ประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องสักการะด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า อันได้แก่สัตว์ที่ใช้เผา
เป็นของถวาย เครื่องธัญญบูชา เครื่องสักการะและเครื่องดื่มบูชาต่างๆ แต่ละสิ่งตามความ
เหมาะสมของวันและเวลา ๓๘ พวกเจ้าจะมอบเครื่องถวายเหล่านี้แด่พระผู้เป็นเจ้านอก
เหนือจากวันสะบาโตสำหรับพระผู้เป็นเจ้า นอกเหนือจากเครื่องบรรณาการ เครื่องสักกา
ระทั้งปวงอันเนื่องมาจากคำปฏิญาณและความสมัครใจ
๓๙ ในวันทีสิบห้าเดือนเจ็ด เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวพืชผลได้จากนา เจ้าจงรักษาเทศกาล
สำหรับพระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลา 7 วัน ให้วันแรกเป็นวันพักผ่อน และวันทีแปดอีกวันทีเป็นว
ันพักผ่อน ๔๐ ในวันแรก พวกเจ้าจงเอาผลจากต้นทีงามเด่น กิ่งอินทผลัม กิ่งจากไม้ใบ และ
หลิวจากธารน้ำ และพวกเจ้าจะยินดี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลา 7 วัน ๔๑ พวกเจ้า
จงถือเป็นเทศกาลสำหรับพระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลา 7 วันต่อปี และจงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุก
ชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล จงถือเทศกาลนี้ในเดือนที่เจ็ด ๔๒ เจ้าจงอาศัยอยู่ในเพิง
7 วัน ทุกคนที่เป็นชาวอิสราเอลโดยกำเนิดจะอาศัยอยู่ในเพิง ๔๓ เพื่อทุกชาติพันธุ์ของพวก
เจ้าจะได้ทราบว่า เราให้ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ในเพิงเมื่อเรานำพวกเขาออกมาจากแผ่นดิ
นอียิปต์ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า

๔๔ ดังนั้น โมเสสจึงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลถึงเรื่องเทศกาลต่างๆ ที่กำหนดไว้ของพระผู้
เป็นเจ้า

๒๔

ดวงประทีปและขนมปัง

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงบัญชาชาวอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ
์สกัดแล้ว มาเป็นเชื้อเพลิงเพื่อให้ไฟจุดดวงประทีปต่อเนื่องโดยไม่ขาด ๓ ณ บริเวณนอก
ม่านกั้นของหีบพันธสัญญาในกระโจมที่นัดหมาย อาโรนจะต้องดูแลดวงประทีปให้จุดอยู่
ตั้งแต่เย็นจนถึงรุ่งเช้า ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าอย่างสม่ำเสมอ และจงถือเป็นกฎเกณฑ์
ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล ๔ เขาจะต้องดูแลดวงประทีปให้จุดอยู่ที่คัน
ประทีปทองคำบริสุทธิ์ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าอย่างสม่ำเสมอ
๕ เจ้าจงเอาแป้งสาลีชั้นเยี่ยมอบเป็นขนม 12 ก้อน แต่ละก้อนนวดจากแป้งหนึ่งส่วน
ห้าเอฟาห์ ๖ และจงวางเรียงเป็น 2 แถวๆ ละ 6 ก้อนบนโต๊ะทองคำบริสุทธิ์ ๗ จงวางกำ

ยานบริสุทธิ์ที่แต่ละแถวให้เข้ากับขนมปัง เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการถวายซึ่งถวายด้วยไฟ
สำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๘ ทุกๆ วันสะบาโตอาโรนจะจัดของไว้ให้พร้อม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็น
เจ้าอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นพันธสัญญาตลอดไปให้แก่ชาวอิสราเอล ๙ อาโรนและบรรดา
บุตรของเขาจะได้รับขนมปังนี้ และจะรับประทานในสถานที่ที่บริสุทธิ์เพราะเป็นสิ่งบริสุทธิ์
ที่สุดสำหรับเขา เป็นส่วนที่มาจากของถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้า จงถือเป็นกฎเกณฑ์
ตลอดไป

โทษของการพูดหมิ่นประมาท

๑๐ ชายคนหนึ่งซึ่งมารดาเป็นชาวอิสราเอลและบิดาเป็นชาวอียิปต์ไปอยู่ท่ามกลางชาว
อิสราเอล บุตรชายของหญิงชาวอิสราเอลคนนี้เกิดวิวาทกับชายชาวอิสราเอลคนหนึ่ง
ในค่าย ๑๑ และบุตรชายของหญิงชาวอิสราเอลพูดหมิ่นประมาทพระนาม และสาปแช่ง
พระองค์ เขาจึงถูกนำตัวมายังโมเสส มารดาของเขาชื่อเชโลมิทบุตรหญิงของดิบรีจากเผ่า
ดาน ๑๒ เขาถูกจำขังจนกว่าคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าจะกระจ่างแจ้งแก่พวกเขา
๑๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๔ จงเอาตัวคนที่สาปแช่งออกไปจากค่าย และ
ให้ทุกคนที่ได้ยินคำสาปแช่งวางมือของพวกเขาลงบนศีรษะของคนนั้น และให้มวลชนเอา
ก้อนหินขว้าง ๑๕ และบอกชาวอิสราเอลว่า ใครก็ตามสาปแช่งพระเจ้าของเขา ก็จะต้องรับ
โทษของตน ๑๖ ผู้กล่าวหมิ่นประมาทพระนามพระผู้เป็นเจ้า จะต้องรับโทษถึงตาย ผู้คนจะ
ต้องเอาก้อนหินขว้างเขา ไม่ว่าจะเป็นชาวต่างด้าวหรือชาวอิสราเอลโดยกำเนิด เมื่อใดเขา
พูดหมิ่นประมาทพระนาม ก็จะต้องรับโทษถึงตาย
๑๗ ผู้ใดที่ฆ่าคนจะต้องรับโทษถึงตาย ๑๘ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ของผู้อื่นจะต้องชดใช้คือ ชีวิต
แลกด้วยชีวิต ๑๙ เมื่อผู้ใดทำให้เพื่อนร่วมชาติได้รับบาดเจ็บ เขาจะต้องถูกกระทำตอบเช่น
เดียวกัน ๒๐ กระดูกต่อกระดูก ตาต่อตา และฟันต่อฟัน* เขาทำให้ใครบาดเจ็บอย่างไร เขา
ก็จะถูกกระทำตอบอย่างนั้น ๒๑ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ของผู้อื่นจะต้องชดใช้ และผู้ใดที่ฆ่าคนจะ
ต้องรับโทษถึงตาย ๒๒ พวกเจ้าต้องใช้โทษทัณฑ์สำหรับชาวต่างด้าวและชาวอิสราเอลโดย
กำเนิดในวิธีเดียวกัน เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า ๒๓ ดังนั้นโมเสส
จึงกล่าวแก่ชาวอิสราเอล และพวกเขาเอาคนที่กล่าวคำสาปแช่งออกไปจากค่ายและเอา
ก้อนหินขว้างเขา ชาวอิสราเอลกระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสสไว้

๒๕

ปีสะบาโต

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า ๒ จงบอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้า
ก้าวเข้าไปยังแผ่นดินที่เรามอบให้แก่เจ้า เจ้าจะต้องรักษาปีสะบาโตไว้สำหรับพระผู้เป็นเจ้า
๓ เจ้าจะหว่านนาได้ 6 ปี และจะตัดแต่งสวนองุ่นได้ 6 ปี และเก็บเกี่ยวผลของมัน ๔ แต่
ปีที่เจ็ดควรเป็นปีสะบาโตให้แผ่นดินได้หยุดพักอย่างแท้จริง เป็นปีสะบาโตสำหรับพระผู้
เป็นเจ้า เจ้าจงอย่าหว่านนาหรือตัดแต่งสวนองุ่น ๕ เมล็ดที่งอกขึ้นเองก็อย่าเก็บเกี่ยว ผล
องุ่นจากเถาที่ไม่ได้ตัดแต่งก็อย่าเก็บ จงให้เป็นปีแห่งการหยุดพักอย่างแท้จริงสำหรับแผ่น
ดิน ๖ พวกเจ้าจะมีอาหารในปีสะบาโต สำหรับตนเอง สำหรับทาสชายหญิง สำหรับผู้รับจ้าง
และชาวต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้า ๗ รวมทั้งสัตว์เลี้ยงและสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้าก็
จะมีพืชผลทั้งหมดเป็นอาหาร

วาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ

---

* **๒๔๒๐** มัทธิว 5:38

๘ และเจ้าจงนับจำนวนปีสะบาโต 7 ครั้ง เป็นเจ็ดคูณเจ็ดปี รวมเวลาได้ 49 ปี ๙ จากนั้นเจ้าก็จงเป่าแตรงอนให้ดังทั่วไปในวันทีสิบเดือนเจ็ด ในวันทำพิธีชดใช้บาปเจ้าจงเป่าแตรงอนไปให้ทั่วแผ่นดินของพวกเจ้า ๑๐ พวกเจ้าจงให้ปีที่ห้าสิบเป็นปีบริสุทธิ์ และประกาศอิสรภาพให้แก่ผู้อยู่อาศัยทุกคนทั่วแผ่นดิน เจ้าจงฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ พวกเจ้าแต่ละคนจะได้ที่ดินของตนคืนหรือกลับไปหาครอบครัวของตน ๑๑ พวกเจ้าจะใช้ปีที่ห้าสิบเป็นปีฉลองครบรอบ เจ้าต้องไม่หว่านหรือเก็บเกี่ยวสิ่งที่งอกขึ้นเอง หรือเก็บผลจากต้นองุ่นที่ไม่ได้ตัดแต่ง ๑๒ เพราะเป็นวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ จึงต้องเป็นวาระบริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า เจ้าต้องรับประทานสิ่งที่ได้มาจากไร่นาโดยตรง

๑๓ ในปีแห่งการฉลองครบรอบ 50 ปีนี้เจ้าแต่ละคนจะได้ที่ดินของตนคืน ๑๔ และถ้าเจ้าทำการซื้อขายกับชนร่วมชาติของเจ้า ก็อย่าเอาเปรียบกันและกัน ๑๕ เจ้าจะซื้อที่นาจากชนร่วมชาติของเจ้าก็ดูจำนวนปีหลังจากวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบแล้ว เขาจะขายให้เจ้าตามแต่จำนวนปีที่เหลือในการปลูกหว่าน ๑๖ ถ้าปลูกหว่านได้อีกหลายปี ราคาก็ขึ้นตามจำนวนปี และถ้าปลูกได้น้อยปี ราคาก็ลดลง เพราะเขาขายจำนวนครั้งที่เจ้าจะปลูกหว่านได้ ๑๗ เจ้าจงอย่าเอาเปรียบกันและกัน แต่จงเกรงกลัวพระเจ้าของเจ้า

๑๘ ฉะนั้น พวกเจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาปฏิบัติตามคำบัญชาของเรา เพื่อพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างปลอดภัย ๑๙ แผ่นดินจะให้ผลผลิต และพวกเจ้าจะรับประทานจนอิ่มหนำและอาศัยในแผ่นดินอย่างปลอดภัย ๒๐ และถ้าพวกเจ้าพูดว่า “พวกเราจะรับประทานอะไรในปีที่เจ็ดเล่า ถ้าหากเราหว่านหรือเก็บเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้” ๒๑ เราจะบัญชาพรของเราให้เกิดแก่เจ้าในปีที่หก เพื่อให้เจ้าได้รับพืชผลไว้ใช้ถึง 3 ปี ๒๒ เมื่อพวกเจ้าหว่านในปีที่แปด เจ้าจะรับประทานพืชผลเก่าจนถึงปีที่เก้าซึ่งจะผลิตได้ผลรุ่นใหม่

๒๓ ในเรื่องที่ดิน เจ้าจงอย่าขายขาด เพราะที่ดินเป็นของเรา พวกเจ้าเป็นชาวต่างด้าวและอาศัยอยู่กับเรา ๒๔ และเจ้าจงให้โอกาสผู้อื่นซื้อที่ดินทุกผืนกลับคืนได้

๒๕ ถ้าชนร่วมชาติของเจ้าตกอับต้องขายที่ดินบางส่วน และต่อมาญาติสนิทของเขามีสิทธิไถ่ของที่พี่น้องของตนขายไปแล้ว ๒๖ ถ้าคนคนนั้นไม่มีใครไถ่ของคืนได้ ต่อมาเขากลับมั่งมีขึ้นและมีลู่ทางไถ่ของคืน ๒๗ จงให้เขาคิดค่าที่ดินโดยนับจากวันทีเขาขายที่ดินจนถึงวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ และจ่ายคืนให้แก่ผู้ซื้อ จากนั้นเขาจึงได้ที่ดินกลับคืนมา ๒๘ แต่ถ้าเขาไม่สามารถซื้อที่ดินกลับคืน สิ่งที่เขาขายไปแล้วก็จะตกอยู่กับผู้ซื้อจนถึงวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ จากนั้นเขาจะได้ที่ดินคืน

๒๙ ถ้าผู้ใดขายบ้านในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบ เขาจะไถ่คืนได้ภายในระยะ 1 ปีหลังจากขายไปแล้ว เขามีสิทธิเอาบ้านคืนในระยะเวลา 1 ปี ๓๐ ถ้าไม่ไถ่บ้านคืนในเวลา 1 ปีเต็ม บ้านในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบจะเป็นของผู้ซื้อตลอดทุกชาติพันธุ์ของเขา และจะไม่ต้องคืนแม้จะเป็นวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ ๓๑ แต่บ้านตามชนบทไม่มีกำแพงล้อมรอบนับว่าเป็นทุ่งโล่งและไถ่คืนได้และจะต้องคืนในวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ ๓๒ ชาวเลวีมีสิทธิไถ่บ้านที่อยู่ในเมืองที่พวกเขาเป็นเจ้าของได้ทุกเมื่อ ๓๓ ถ้าชาวเลวีคนใดไม่ถือสิทธิ์ไถ่บ้านคืน บ้านที่ถูกขายในเมืองที่เป็นของชาวเลวีก็จะต้องถูกคืนในวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ เพราะบ้านที่อยู่ในเมืองของชาวเลวีเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขาในหมู่ชาวอิสราเอล ๓๔ แต่ทุ่งหญ้าเป็นส่วนกลางของเมืองของพวกเขาที่ขายไม่ได้ เพราะเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาตลอดไป

๓๕ ถ้าชนร่วมชาติของเจ้ายากจนลงและทำมาหาเลี้ยงตนในหมู่เจ้าไม่ได้ เจ้าจงดูแลเขาให้เขาอาศัยอยู่กับเจ้าอย่างคนต่างด้าวหรือเป็นผู้อาศัย เขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า ๓๖ อย่าคิดดอกเบี้ยหรือค้ากำไรเขา แต่จงเกรงกลัวพระเจ้า ให้ชนร่วมชาติของเจ้าอาศัยอยู่ด้วย ๓๗ จงอย่าให้เขายืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยหรือทำกำไรจากอาหารของเจ้า ๓๘ เราคือพระผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าของพวกเจ้า เรานำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินของอียิปต์เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และเพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
๓๙ และถ้าชนร่วมชาติของเจ้ายากจนลงในหมู่เจ้า และขายตัวเป็นทาส เจ้าจงอย่าให้เขารับใช้อย่างทาส ๔๐ จงให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างผู้รับจ้างทำงานหรืออย่างผู้อาศัย เขาจะรับใช้เจ้าจนถึงวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ ๔๑ แล้วเขาจะไปจากเจ้า บรรดาบุตรของเขาก็ไปกับเขาด้วย เพื่อกลับไปหาครอบครัวของเขา และไปสู่ที่ดินของบิดาของเขา ๔๒ เพราะพวกเขาเป็นทาสผู้รับใช้ของเรา เรานำออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาจะต้องไม่ถูกขายเป็นทาส ๔๓ เจ้าจงอย่าปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างโหดร้าย แต่จงเกรงกลัวพระเจ้าของเจ้า ๔๔ สำหรับทาสชายและหญิงที่พวกเจ้าจะมีนั้น พวกเจ้าจะซื้อได้จากบรรดาประชาชาติที่อยู่ใกล้เคียงพวกเจ้า ๔๕ เจ้าจะซื้อจากบรรดาชาวต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้าได้ด้วย และครอบครัวของพวกเขาก็อาศัยอยู่กับเจ้า และเกิดในแผ่นดินของพวกเจ้า และเขาจะตกเป็นทรัพย์สินของพวกเจ้าก็ได้ ๔๖ พวกเจ้าจะยกทาสเหล่านี้ให้แก่บุตรต่อจากเจ้าก็ได้ ให้เขารับทอดเป็นมรดก พวกเจ้าให้เขาเป็นทาสได้ตลอดไป แต่เจ้าจงอย่าปฏิบัติต่อชนร่วมชาติของเจ้าคือชาวอิสราเอลอย่างโหดร้าย
๔๗ ถ้าชาวต่างด้าวหรือผู้อาศัยมั่งมีขึ้น และชนร่วมชาติของเจ้าอยู่กับเขาจนกระทั่งต้องขายตัวเป็นทาสให้แก่ชาวต่างด้าวหรือผู้อาศัยอยู่กับเจ้าหรือแก่สมาชิกครอบครัวของชาวต่างด้าว ๔๘ หลังจากที่ขายแล้ว ก็สามารถไถ่คืนได้ ชนร่วมชาติของเขาสามารถไถ่เขาคืนได้ ๔๙ หรือไม่ก็ลุง อา หรือลูกพี่ลูกน้องสามารถไถ่เขาคืนได้ หรือญาติพี่น้องในครอบครัวเดียวกันสามารถไถ่เขาคืนได้ หรือถ้าเขามั่งมีขึ้นเขาก็อาจจะไถ่ตนเองได้ ๕๐ ผู้เป็นทาสจะตกลงกับผู้ที่จะไถ่ตัวเขาว่า นับจากเวลาที่เขาขายตัวเป็นทาสจนถึงวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบเป็นเวลานานกี่ปี ราคาของการปลดปล่อยตัวคำนวณตามอัตราลูกจ้างตามจำนวนปี ๕๑ ถ้าเหลือเวลาอีกหลายปีจนถึงวาระฉลอง เขาต้องคืนราคาค่าตัวให้เจ้าของเพื่อไถ่ตัว ๕๒ ถ้าเหลือเพียงไม่กี่ปีจนถึงวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบ เขาก็ต้องคำนวณเวลากันตามสัดส่วนที่ต้องคืนราคาค่าตัวสำหรับการไถ่ตัวคืน ๕๓ ชาวต่างด้าวต้องกระทำต่อผู้รับใช้เหมือนว่าเขาเป็นผู้รับจ้างรายปี เจ้าต้องรู้เห็นด้วยว่านายจ้างต้องไม่ปฏิบัติต่อเขาอย่างโหดร้าย ๕๔ ถึงแม้ว่าเขาไม่ถูกไถ่ตัวด้วยวิธีเหล่านี้ก็ตาม เขาก็ยังจะรับการปลดปล่อยในวาระฉลองครบรอบปีที่ห้าสิบพร้อมกับบุตรของเขาด้วย ๕๕ ด้วยว่าชาวอิสราเอลเป็นทาสผู้รับใช้สำหรับเรา พวกเขาเป็นทาสผู้รับใช้ที่เรานำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเจ้า

๒๖

พระพรของการเชื่อฟัง

๑ พวกเจ้าจงอย่าสร้างรูปเคารพ และอย่ายกรูปปั้นหรือเสาหินขึ้นให้แก่ตนเอง จงอย่าตั้งหินสลักรูปในแผ่นดินของพวกเจ้าเพื่อก้มกราบมัน เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า ๒ เจ้าจงถือกฎวันสะบาโต และเคารพที่พำนักของเรา เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๓ ถ้าพวกเจ้าดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำบัญญัติของเรา ๔ เราก็จะให้เจ้าได้รับฝนตามฤดูกาล และแผ่นดินจะผลิตพืชผลได้มากขึ้น ต้นไม้ในไร่จะออกผล ๕ และลานของพวกเจ้าจะเต็มจนถึงเวลาเก็บผลองุ่น และจะเก็บผลองุ่นไปจนถึงเวลาหว่านข้าว พวกเจ้าจะรับประทานอาหารจนอิ่มหนำ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเจ้าอย่างปลอดภัย ๖ เราจะให้ความสงบสุขในแผ่นดิน และพวกเจ้าจะนอนหลับโดยไม่มีผู้ใดทำให้เจ้าหวาดกลัว และเราจะกำจัดสัตว์ป่าร้ายๆ ไปจากแผ่นดิน และจะไม่มีการฆ่าฟันในแผ่นดินของพวกเจ้า ๗ พวกเจ้าจะขับไล่ศัตรู และพวกเขาจะถูกฆ่าฟันต่อหน้าเจ้า ๘ พวกเจ้า 5

คนจะขับไล่ 100 คน และพวกเจ้า 100 คนจะขับไล่ 10,000 คน ศัตรูของเจ้าจะถูกฆ่าฟันต่อหน้าเจ้า ๙ เจ้าจะเป็นที่โปรดปราน และเราจะให้พวกเจ้าเกิดลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ทวีคนของเจ้าขึ้น และจะทำตามพันธสัญญาที่เราทำไว้กับพวกเจ้า ๑๐ เจ้าจะรับประทานอาหารที่เก็บสะสมไว้ได้เป็นเวลานาน จนเจ้าต้องกำจัดรุ่นเก่าออกเพื่อหาที่เก็บสะสมรุ่นใหม่ ๑๑ เราจะให้กระโจมที่พำนักอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า และจิตวิญญาณของเราจะไม่ชิงชังพวกเจ้า ๑๒ เราจะเดินเคียงข้างไปกับพวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นชนชาติของเรา* ๑๓ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า เรานำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะได้ไม่เป็นทาสของเขา และเราหักคานแอกของเจ้าแล้ว ทำให้เจ้าเดินตัวตรงได้

โทษของการไม่เชื่อฟัง

๑๔ แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังเรา และไม่กระทำตามคำบัญญัติเหล่านี้ ๑๕ ถ้าพวกเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และถ้าจิตวิญญาณละเลยต่อคำบัญชาของเรา ทำให้ไม่ปฏิบัติตามคำบัญญัติ แต่กลับฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา ๑๖ เราก็จะสนองตอบด้วยสิ่งเหล่านี้คือ เราจะทำให้พวกเจ้าประสบกับความพินาศ เป็นโรคร้ายรักษาไม่ได้ เป็นไข้จนตาฟางและทำให้เศร้าสลด พวกเจ้าจะหว่านเมล็ดโดยไร้ประโยชน์เพราะศัตรูจะเป็นคนเก็บเกี่ยวเอาไป ๑๗ เราจะไม่ยอมรับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกฆ่าต่อหน้าพวกศัตรู ผู้ที่เกลียดชังก็จะมีอำนาจเหนือพวกเจ้า และพวกเจ้าจะหนีเตลิดไปแม้ในขณะที่ไม่มีผู้ใดไล่ล่าก็ตาม ๑๘ และถ้าหลังจากสิ่งเหล่านี้แล้วยังจะไม่ฟังเราอีก เราก็จะสั่งสอนอีกให้เป็น 7 เท่าเพราะบาปของพวกเจ้า ๑๙ และเราจะลงโทษให้สำนึกถึงความยโสในอำนาจของตน และเราจะทำให้ท้องฟ้าของพวกเจ้ากระด้างดุจเหล็ก และแผ่นดินจะแห้งเหือดดุจทองสัมฤทธิ์ ๒๐ และพวกเจ้าจะลงแรงโดยไร้ประโยชน์ เพราะแผ่นดินจะไม่ผลิตพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินจะไม่ออกผล

๒๑ และถ้าพวกเจ้าดำเนินชีวิตในทางตรงกันข้ามกับเรา และไม่ยอมฟังเรา เราก็จะเพิ่มโทษอีกเป็น 7 เท่าของบาปที่พวกเจ้ากระทำ ๒๒ และเราจะทำให้สัตว์ป่าเข้าไปเพ่นพ่านในหมู่พวกเจ้า มันจะปลิดชีพลูกหลานเสีย และจะกำจัดสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้า และทำให้จำนวนคนน้อยลง ถนนหนทางก็จะพลอยร้างไปด้วย

๒๓ และถ้าหลังจากสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นแล้ว พวกเจ้ายังไม่กลับมาหาเรา แต่ยังดำเนินชีวิตในทางตรงกันข้ามกับเรา ๒๔ เราก็จะเดินในทางตรงกันข้ามกับพวกเจ้าด้วย และจะเป็นตัวเราเองที่ลงโทษให้เป็น 7 เท่าเพราะบาปของพวกเจ้า ๒๕ และเราจะให้มีการฆ่าฟันเกิดขึ้นกับพวกเจ้า เพื่อลงโทษที่ไม่ทำตามพันธสัญญา ถ้าพวกเจ้ามารวมกันอยู่ในเมือง เราก็จะให้เกิดโรคระบาดร้ายแรงที่นั่น และพวกเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู ๒๖ เวลาเราทำให้พวกเจ้าขาดแคลนอาหาร หญิง 10 คนจะใช้เตาอบขนมปังเพียงเตาเดียว เขาจะชั่งขนมปังแจกตามน้ำหนักให้พวกเจ้ารับประทาน แต่ก็จะไม่อิ่ม

๒๗ และถ้าหลังจากสิ่งเหล่านี้แล้วยังจะไม่ฟังเรา แต่กลับดำเนินชีวิตในทางตรงกันข้ามกับเรา ๒๘ เราก็จะเดินในทางตรงกันข้ามกับพวกเจ้าด้วยความโกรธ และจะสั่งสอนอีกให้เป็น 7 เท่าด้วยตัวเราเองเพราะบาปของพวกเจ้า ๒๙ พวกเจ้าจะต้องกินเนื้อลูกชายและลูกสาวของตน ๓๐ และเราจะทำลายสถานบูชาบนภูเขาสูงของพวกเจ้า และพังแท่นทึ้งหลายที่ใช้สำหรับเผาเครื่องหอมลง และโยนศพของพวกเจ้าทิ้งไว้บนรูปเคารพที่ผุพัง และจิตวิญญาณของเราจะชิงชังพวกเจ้า ๓๑ เราจะทำลายเมืองของพวกเจ้าไม่ให้เหลือซาก และทำให้สถานที่บูชาต่างๆ พังทลายสิ้น เราจะไม่ดมกลิ่นหอมจากเครื่องบูชาของพวกเจ้า ๓๒ และเราจะทำลายแผ่นดินของพวกเจ้าจนพวกศัตรูที่จะมาตั้งรกรากใหม่พากันตกตะลึง ๓๓ เราจะทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และเราจะให้ดาบไล่ล่าพวกเจ้าไป แผ่นดินจะเป็นที่ร้าง และเมืองของพวกเจ้าจะไม่มีซากเหลือทิ้งไว้เลย

---

* **๒๖๑๒** 2 โครินธ์ 6:16

๓๔ จากนั้นแผ่นดินจะยินดีกับปีสะบาโตนานตราบที่ยังเป็นทีร้าง ขณะที่พวกเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินของศัตรู เมื่อนั้นแหละแผ่นดินจะได้หยุดพักและยินดีกับปีสะบาโต ๓๕ ตราบที่แผ่นดินเป็นทีร้าง มันจะได้หยุดพัก ซึ่งเป็นการหยุดพักที่มันไม่ได้รับจากพวกเจ้าในระยะปีสะบาโตเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ๓๖ สำหรับพวกเจ้าที่ยังมีชีวิตอยู่ เราจะทำให้ใจพวกเขาหวาดผวาในแผ่นดินของพวกศัตรู แม้ใบไม้ปลิวไปกับสายลมก็ยังทำให้พวกเขาเผ่นหนีได้ และจะหนีไปอย่างกับหนีจากคมดาบ จนถึงกับจะล้มลงแม้ในขณะที่ไม่มีผู้ใดไล่ล่า ๓๗ พวกเขาจะสะดุดชนกันราวกับว่ากำลังหนีจากคมดาบแม้ไม่มีผู้ใดไล่ล่า ฉะนั้นพวกเจ้าจะไม่มีพลังยืนต่อสู้กับศัตรู ๓๘ พวกเจ้าจะตายในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และจะถูกกลืนกินในแผ่นดินของศัตรู ๓๙ ส่วนบรรดาพวกที่ยังมีชีวิตอยู่จะเปื่อยเน่าในแผ่นดินของศัตรูเพราะบาปของพวกเขา และเป็นเพราะบาปของบรรพบุรุษด้วย พวกเขาจะเปื่อยเน่าไปเหมือนกัน

๔๐ แต่ถ้าพวกเขาสารภาพบาปของตนและบาปของบรรพบุรุษที่ไม่ภักดี ด้วยการฝ่าฝืนเราและดำเนินชีวิตในทางตรงกันข้ามกับเรา ๔๑ ถึงกับทำให้เราเดินในทางตรงกันข้ามกับพวกเขา และนำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินของศัตรู แต่ถ้าใจของพวกเขาที่แข็งต่อพระเจ้าถูกทำให้ถ่อมลงและยอมรับโทษบาปของตน ๔๒ เราก็จะระลึกถึงพันธสัญญาของเราที่ทำไว้กับยาโคบ และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราที่ทำไว้กับอิสอัค และพันธสัญญาของเราที่ทำไว้กับอับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น ๔๓ แต่แผ่นดินจะถูกทิ้งไว้และจะยินดีกับปีสะบาโตขณะเป็นทีร้างเพราะไม่มีพวกเขาอยู่ และพวกเขาจะยอมรับโทษบาปของตนเพราะปฏิเสธคำบัญชาของเรา และจิตวิญญาณก็ละเลยต่อกฎเกณฑ์ของเรา ๔๔ ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อพวกเขาอยู่ในแผ่นดินของศัตรู เราก็จะไม่ปฏิเสธและละเลยพวกเขาจนถึงกับต้องฆ่าให้เป็นผุยผง และยกเลิกพันธสัญญาของเรากับพวกเขา เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา ๔๕ แต่เป็นเพราะพวกเขา เราจะระลึกถึงพันธสัญญาที่เราทำไว้กับบรรพบุรุษ ซึ่งเราได้นำออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ต่อหน้าบรรดาประชาชาติเพื่อเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๔๖ สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ คำบัญชาและกฎบัญญัติซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทำไว้ระหว่างพระองค์กับชาวอิสราเอลโดยผ่านโมเสสที่ภูเขาซีนาย

๒๗

ถวายสิ่งที่สัญญาแด่พระผู้เป็นเจ้า

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า เมื่อใครเจาะจงปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้า เรื่องการตั้งค่าบุคคล ๓ จงให้เป็นไปตามนี้คือ ชายใดมีอายุระหว่าง 20-60 ปีมีค่าเป็นเงินหนัก 50 เชเขลตามมาตรานำ้หนักของสถานที่บริสุทธิ์ ๔ ถ้าผู้นั้นเป็นหญิง เธอจะมีค่าเป็นเงินหนัก 30 เชเขล ๕ ผู้ใดมีอายุระหว่าง 5-20 ปี ถ้าเป็นชายเขามีค่าเป็นเงินหนัก 20 เชเขล และ 10 เชเขลถ้าเป็นหญิง ๖ ผู้ใดมีอายุระหว่าง 1 เดือนถึง 5 ปี ถ้าเป็นชายจะมีค่าเป็นเงินหนัก 5 เชเขล และ 3 เชเขลถ้าเป็นหญิง ๗ ผู้ใดมีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป ถ้าเป็นชายจะมีค่าเป็นเงินหนัก 15 เชเขล และ 10 เชเขลถ้าเป็นหญิง ๘ และถ้าผู้ใดยากจนเกินทีจะจ่ายตามราคาที่กำหนดไว้ ก็ให้เขานำคนนั้นมาหาปุโรหิต และปุโรหิตจะตั้งค่าให้ใหม่ตามกำลังของคนที่ปฏิญาณตน

๙ ถ้าคำปฏิญาณเป็นสัตว์เลี้ยงซึ่งเขาจะมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า ทุกสิ่งที่เขามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าก็จะบริสุทธิ์ ๑๐ เขาจะไม่นำสิ่งใดมาทดแทนหรือเปลี่ยนตัว ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ดีแทนสัตว์ไม่ดี หรือสัตว์ไม่ดีแทนสัตว์ดี แต่ถ้าเขาจะเปลี่ยนสัตว์ตัวหนึ่งเป็นอีกตัวหนึ่ง ทั้งตัวเดิม

และตัวที่เปลี่ยนจะบริสุทธิ์ ๑๑ แต่ถ้าเป็นสัตว์ไม่สะอาดตามพิธีกรรมซึ่งไม่เหมาะเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ให้เขานำสัตว์นั้นมายังปุโรหิต ๑๒ และปุโรหิตจะตั้งค่าว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร และจะเป็นไปตามค่าที่ปุโรหิตกำหนด ๑๓ ถ้าเขาต้องการไถ่สัตว์คืน เขาจะต้องเพิ่มค่าให้อีกหนึ่งส่วนห้าของค่าที่กำหนดไว้

๑๔ เมื่อชายใดถวายบ้านของตนแด่พระผู้เป็นเจ้า ปุโรหิตจะตั้งค่าว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร และจะเป็นไปตามค่าที่ปุโรหิตกำหนด ๑๕ และถ้าคนที่ถวายบ้านต้องการไถ่คืน เขาต้องเพิ่มค่าอีกหนึ่งส่วนห้าของค่าที่กำหนดไว้ และบ้านก็จะเป็นของเขา

๑๖ ถ้าชายใดถวายที่ดินส่วนหนึ่งที่เป็นมรดกตกทอดถึงเขาแด่พระผู้เป็นเจ้า ค่าที่ดินขึ้นอยู่กับเมล็ดที่ใช้หว่านในนา หว่านเมล็ดข้าวบาร์เลย์ได้จำนวน 1 โฮเมอร์มีค่าเท่ากับเงินหนัก 50 เชเขล ๑๗ ถ้าเขาถวายที่นาของเขาในวาระฉลองครบรอบ 50 ปี เขาจะได้ราคาเต็มตามที่กำหนดไว้ ๑๘ แต่ถ้าเขาถวายที่นาหลังจากระยะฉลองครบรอบ 50 ปี ปุโรหิตจะคำนวณค่าตามปีที่เหลือจนถึงปีฉลองครบรอบ 50 ปี ค่าที่ได้ตั้งไว้ก็จะลดและหักออก ๑๙ ถ้าคนที่ถวายที่นาต้องการไถ่คืน เขาต้องเพิ่มเงินหนึ่งส่วนห้าของราคาที่กำหนดไว้ และบ้านก็จะเป็นของเขา ๒๐ แต่ถ้าเขาไม่ต้องการไถ่ที่นาคืน หรือถ้าเขาขายที่ให้คนอื่น เขาจะไถ่ที่นี้คืนอีกไม่ได้ ๒๑ แต่เมื่อถึงเวลาที่ที่นาจะถูกคืนในวาระฉลองครบรอบ 50 ปี ที่นั้นจะเป็นของพระผู้เป็นเจ้า เป็นเช่นทีนาทีถวายแล้ว ปุโรหิตจะได้รับเป็นเจ้าของ ๒๒ ถ้าเขาถวายที่นาแด่พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นทีดินซึ่งเขาซื้อเองและไม่ได้รับเป็นมรดกตกทอดมา ๒๓ ปุโรหิตจะคำนวณค่าโดยนับจำนวนปีจนถึงวาระฉลองครบรอบ 50 ปี ชายผู้นั้นจะมอบเงินตามค่าที่กำหนดในวันนั้นซึ่งนับว่าเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๒๔ ในวาระฉลองครบรอบ 50 ปี ต้องคืนทีนาให้แก่เจ้าของเดิม ให้แก่ผู้รับที่นาเป็นมรดก ๒๕ ค่าที่กำหนดไว้ทุกแห่งจะเป็นไปตามมาตราน้ำหนักเงินของสถานที่บริสุทธิ์ 1 เชเขล หนัก 20 เก-ราห์

๒๖ อย่างไรก็ดี ไม่มีผู้ใดถวายลูกตัวแรกของสัตว์เลี้ยงได้ เพราะลูกตัวแรกเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเป็นโคหรือแกะ ก็เป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๒๗ และถ้าเป็นสัตว์ที่ไม่สะอาดเขาจะไถ่คืนโดยเพิ่มค่าอีกหนึ่งส่วนห้าของค่าที่กำหนดไว้ หรือถ้าไม่ไถ่สัตว์คืน ก็ขายตามค่าที่กำหนดไว้

๒๘ แต่ถ้าผู้ใดมอบสิ่งที่เขามีอยู่ให้แด่พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคนสัตว์ หรือที่นาทีเป็นมรดก เขาจะขายหรือไถ่คืนไม่ได้ ทุกสิ่งที่มอบให้แล้วบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้ายิ่งนัก ๒๙ ไม่มีมนุษย์ใดที่ถูกกำหนดให้พินาศ แล้วจะไถ่คืนได้ เขาจะต้องถูกสังหาร*

๓๐ หนึ่งในสิบของพืชผลที่ได้จากแผ่นดิน ไม่ว่าจะเป็นเมล็ดพืชจากนาหรือผลไม้จากต้นก็ดี เป็นของพระผู้เป็นเจ้า และบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า ๓๑ ถ้าผู้ใดต้องการไถ่หนึ่งส่วนสิบของตน เขาจะต้องเพิ่มค่าขึ้นอีกหนึ่งส่วนห้าด้วย ๓๒ หนึ่งในสิบจากฝูงโคและฝูงแพะแกะ หนึ่งในสิบของสัตว์ทุกตัวที่ลอดใต้ไม้เท้าของผู้เลี้ยงจะเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๓๓ เจ้าของจะต้องไม่เลือกว่าสัตว์ดีหรือไม่ดี และไม่สามารถเปลี่ยนตัวสัตว์ได้ แต่ถ้าเขาเปลี่ยนตัวสัตว์ทั้งตัวเดิมและตัวที่เปลี่ยนจะต้องเป็นของพระผู้เป็นเจ้า และจะไถ่คืนไม่ได้

๓๔ สิงเหล่านี้เป็นพระบัญญัติที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสสไว้สำหรับชาวอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

---

* **๒๗๒๙** อพยพ 22:20

กันดารวิถี

การสำรวจสำมะโนประชากร

๑ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สอง ปีที่สอง หลังจากพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว พระ
ผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสส ณ กระโจมที่นัดหมายในถิ่นทุรกันดารซีนายว่า ๒ □จงจดทะเบียน
สำมะโนครัวประชากรของชาวอิสราเอลทั้งมวล ตามตระกูล และลำดับครอบครัวของตน
นับจำนวนรายชื่อผู้ชายทุกคน ๓ เจ้ากับอาโรนจงนับผู้ชายทุกคนในอิสราเอลที่มีอายุ 20
ปีขึ้นไป ที่สามารถสู้รบได้โดยจัดเป็นกองทัพ ๔ แต่ละเผ่าจะส่งชาย 1 คนให้มาอยู่กับเจ้า
แต่ละคนเป็นผู้นำครอบครัวของตน ๕ ชื่อของบรรดาชายที่จะยืนหยัดอยู่กับเจ้าคือ เอลีซูร์บุ
ตรเชเดเออร์จากเผ่ารูเบน ๖ เชลูมิเอลบุตรศูริชัดดัยจากเผ่าสิเมโอน ๗ นาโชนบุตรอัมมีนา
ดับจากเผ่ายูดาห์ ๘ เนธันเอลบุตรศุอาร์จากเผ่าอิสสาคาร์ ๙ เอลีอับบุตรเฮโลนจากเผ่าเศบู
ลุน ๑๐ จากบรรดาบุตรของโยเซฟ เอลีชามาบุตรอัมมีฮูดจากเผ่าเอฟราอิม และกามาลิเอ
ลบุตรเปดาห์ซูร์จากเผ่ามนัสเสห์ ๑๑ อาบีดันบุตรกิเดโอนีจากเผ่าเบนยามิน ๑๒ อาหิเยเซอร์
บุตรอัมมีชัดดัยจากเผ่าดาน ๑๓ ปากีเอลบุตรโอครานจากเผ่าอาเชอร์ ๑๔ เอลียาสาฟบุตร
เดอูเอลจากเผ่ากาด ๑๕ อาหิราบุตรเอนันจากเผ่านัฟทาลี ๑๖ ชายเหล่านี้คือกลุ่มคนที่ถูกค
ัดเลือกมาจากมวลชน เป็นหัวหน้าเผ่าของบรรพบุรุษของเขา พวกเขาเป็นผู้นำของตระกูล
ชาวอิสราเอล□

๑๗ โมเสสและอาโรนนำชายเหล่านี้ที่ถูกคัดชื่อมา ๑๘ และในวันที่หนึ่งของเดือนที่สอง
พวกท่านเรียกประชุมผู้คนทั้งมวล แล้วลงทะเบียนผู้ชายที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป ตามลำดับเชื้อ
สาย ตระกูล และลำดับครอบครัวของตน ตามรายชื่อของแต่ละคน ๑๙ โมเสสจึงนับจำนวน
คนในถิ่นทุรกันดารซีนาย ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาท่านไว้ดังนี้คือ

๒๐ จากบรรดาบุตรของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ผู้ชายทุกคนที่มีอายุ 20 ปีขึ้น
ไปซึ่งออกรบได้ ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และลำดับครอบครัวของ
พวกเขา เรียงเป็นรายบุคคล ๒๑ นับจำนวนจากเผ่ารูเบนได้ 46,500 คน

๒๒ จากบรรดาบุตรของสิเมโอน ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และ
ลำดับครอบครัวของพวกเขา นับจำนวนชายตามรายชื่อของแต่ละคน ชายทุกคนที่มีอายุ
20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๒๓ นับจำนวนจากเผ่าสิเมโอนได้ 59,300 คน

๒๔ จากบรรดาบุตรของกาด ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และลำดับ
ครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของแต่ละคน ชายทุกคนที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถ
ออกรบได้ ๒๕ นับจำนวนจากเผ่ากาดได้ 45,650 คน

๒๖ จากบรรดาบุตรของยูดาห์ ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และลำดับ
ครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๒๗ นับ
จำนวนจากเผ่ายูดาห์ได้ 74,600 คน

๒๘ จากบรรดาบุตรของอิสสาคาร์ ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และ
ลำดับครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๒๙ นับ
จำนวนจากเผ่าอิสสาคาร์ได้ 54,400 คน

๓๐ จากบรรดาบุตรของเศบูลุน ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และ
ลำดับครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๓๑ นับ
จำนวนจากเผ่าเศบูลุนได้ 57,400 คน

๓๒ จากบรรดาบุตรของโยเซฟ จากบรรดาบุตรของเผ่าเอฟราอิม ตามทะเบียนของการ
ลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และลำดับครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปี
ขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๓๓ นับจำนวนจากเผ่าเอฟราอิมได้ 40,500 คน
๓๔ จากบรรดาบุตรของมนัสเสห์ ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และ
ลำดับครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๓๕ นับ
จำนวนจากเผ่ามนัสเสห์ได้ 32,200 คน
๓๖ จากบรรดาบุตรของเบนยามิน ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และ
ลำดับครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๓๗ นับ
จำนวนจากเผ่าเบนยามินได้ 35,400 คน
๓๘ จากบรรดาบุตรของดาน ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และลำดับ
ครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๓๙ นับ
จำนวนจากเผ่าดานได้ 62,700 คน
๔๐ จากบรรดาบุตรของอาเชอร์ ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และ
ลำดับครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๔๑ นับ
จำนวนจากเผ่าอาเชอร์ได้ 41,500 คน
๔๒ จากบรรดาบุตรของนัฟทาลี ตามทะเบียนของการลำดับเชื้อสาย ตามตระกูล และ
ลำดับครอบครัวของพวกเขา ตามรายชื่อของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบได้ ๔๓ นับ
จำนวนจากเผ่านัฟทาลีได้ 53,400 คน
๔๔ นี่คือกลุ่มคนที่โมเสสและอาโรนและผู้นำของอิสราเอล 12 คนนับจำนวนได้ ผู้นำ
แต่ละคนเป็นผู้แทนของครอบครัวของตน ๔๕ ฉะนั้นจงนับจำนวนคนที่เป็นชาวอิสราเอลใน
ตระกูลของพวกเขาที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่สามารถออกรบเพื่ออิสราเอลได้ ๔๖ รวมเป็นจำนวน
603,550 คน
๔๗ อย่างไรก็ตาม ทั้งนี้ไม่ได้รวมเอาพวกเลวีไว้ในจำนวนที่นับจากเผ่าของครอบครัวของ
เขา ๔๘ เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับโมเสสว่า ๔๙ □เผ่าเลวีเท่านั้นที่เจ้าไม่ต้องนับ และ
ไม่ต้องคัดจำนวนร่วมกับชาวอิสราเอล ๕๐ แต่เจ้าจงกำหนดให้ชาวเลวีดูแลกระโจมที่พำนัก
แห่งพันธสัญญาและเครื่องใช้ทั้งหมด รวมถึงข้าวของที่เกี่ยวข้องกับกระโจม พวกเขาจะ
ต้องขนกระโจมที่พำนักและเครื่องใช้ทั้งหมด และจะต้องดูแลรักษา พวกเขาต้องไปตั้งค่าย
ในบริเวณรอบๆ กระโจมที่พำนักด้วย ๕๑ ฉะนั้นเมื่อมีการย้ายกระโจมที่พำนัก พวกเลวีจะ
ต้องรื้อ และเป็นพวกเลวีที่ต้องตั้งกระโจมที่พำนัก แต่ถ้าผู้อื่นเข้ามาใกล้ก็จะต้องรับโทษถึง
ตาย ๕๒ และให้ชาวอิสราเอลทั้งปวงไปตั้งค่าย โดยให้แต่ละคนอยู่ตามค่ายและตามธงของ
ตน ตามแต่กองทัพของพวกเขา ๕๓ แต่พวกเลวีจะไปตั้งค่ายอยู่รอบๆ กระโจมที่พำนักของ
หีบพันธสัญญา เพื่อโทษทัณฑ์จะไม่ตกอยู่กับบุตรของชาวอิสราเอลทั้งมวล ฉะนั้นพวกเลวี
จึงมีหน้าที่ดูแลกระโจมที่พำนักของหีบพันธสัญญา□ ๕๔ ชาวอิสราเอลก็กระทำตามทุกสิ่ง
ที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส

๒

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๒ □ชาวอิสราเอลจะไปตั้งค่าย โดยให้แต่ละ
คนอยู่ตามธงของตน ตามป้ายของตระกูลของเขา พวกเขาจะไปตั้งค่ายที่รอบๆ กระโจมที่
นัดหมาย แต่ให้อยู่ห่างออกไป ๓ กองทัพของค่ายยูดาห์จะไปตั้งค่ายอยู่ตามธงของพวกเขา
ที่ทางตะวันออกซึ่งเป็นทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ผู้นำของชาวยูดาห์คือนาโชนบุตรอัมมีนาดับ
๔ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 74,600 คน ๕ พวกที่ไปตั้งค่ายถัดไปเป็นเผ่าอิสสาคาร์
ผู้นำของชาวอิสสาคาร์คือเนธันเอลบุตรศุอาร์ ๖ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 54,400

คน ๗ ต่อไปเป็นเผ่าเศบูลุน ผู้นำของชาวเศบูลุนคือเอลีอับบุตรเฮโลน ๘ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 57,400 คน ๙ จำนวนคนทั้งหมดที่นับรวมได้ สำหรับค่ายยูดาห์ตามกองทัพของพวกเขา คือ 186,400 คน ค่ายนี้จะออกเดินนำหน้า

๑๐ กองทัพของค่ายรูเบนจะไปตั้งค่ายอยู่ตามธงของพวกเขาทางทิศใต้ ผู้นำของชาวรูเบนคือเอลีซูร์บุตรเชเดเออร์ ๑๑ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 46,500 คน ๑๒ พวกที่ไปตั้งค่ายถัดไปเป็นเผ่าสิเมโอน ผู้นำของชาวสิเมโอนคือเชลูมิเอลบุตรศูริชัดดัย ๑๓ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 59,300 คน ๑๔ ต่อไปเป็นเผ่ากาด ผู้นำของชาวกาดคือเอลียาสาฟบุตรเรอูเอล ๑๕ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 45,650 คน ๑๖ จำนวนคนทั้งหมดที่นับรวมได้สำหรับค่ายรูเบนตามกองทัพของพวกเขาคือ 151,450 คน เป็นค่ายที่สองที่จะออกเดิน

๑๗ แล้วกระโจมที่นัดหมายจะไปกับค่ายเลวีที่ออกเดินอยู่กลางกระบวนค่ายทั้งหมด พวกเขาไปตั้งค่ายอย่างไร ก็ให้เขาออกเดินตามลำดับอย่างนั้น คือทุกคนอยู่ประจำที่และตามธงของตน

๑๘ กองทัพของค่ายเอฟราอิมจะไปตั้งค่ายอยู่ตามธงของพวกเขาที่ทางทิศตะวันตก ผู้นำของชาวเอฟราอิมคือเอลีชามาบุตรอัมมีฮูด ๑๙ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 40,500 คน ๒๐ ถัดจากนี้ไป เป็นเผ่ามนัสเสห์ ผู้นำของชาวมนัสเสห์คือกามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์ ๒๑ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 32,200 คน ๒๒ ต่อไปเป็นเผ่าเบนยามิน ผู้นำของชาวเบนยามินคืออาบีดันบุตรกิเดโอนี ๒๓ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 35,400 คน ๒๔ จำนวนคนทั้งหมดที่นับรวมได้ สำหรับค่ายเอฟราอิมตามกองทัพของพวกเขาคือ 108,100 คน เป็นค่ายที่สามที่จะออกเดิน

๒๕ กองทัพของค่ายดานจะไปตั้งค่ายอยู่ตามธงของพวกเขาที่ทางทิศเหนือ ผู้นำของชาวดานคืออาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดดัย ๒๖ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 62,700 คน ๒๗ พวกที่ไปตั้งค่ายถัดไป เป็นเผ่าอาเชอร์ ผู้นำของชาวอาเชอร์คือปากีเอลบุตรโอคราน ๒๘ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 41,500 คน ๒๙ ต่อไปเป็นเผ่านัฟทาลี ผู้นำของชาวนัฟทาลี คืออาหิราบุตรเอนัน ๓๐ กองทัพของเขารวมเป็นจำนวน 53,400 คน ๓๑ จำนวนคนทั้งหมดที่นับรวมได้ สำหรับค่ายดานตามกองทัพของพวกเขา คือ 157,600 คน ค่ายนี้จะออกเดินลำดับท้ายสุดตามธงของพวกเขา

๓๒ นี่คือจำนวนชาวอิสราเอลที่นับได้ตามตระกูลของพวกเขา จำนวนคนทั้งหมดที่นับรวมได้จากทุกค่ายตามกองทัพของพวกเขา คือ 603,550 คน ๓๓ ทั้งนี้ไม่รวมชาวเลวีเข้ากับชาวอิสราเอล เพื่อให้เป็นไปตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส

๓๔ ชาวอิสราเอลได้กระทำทุกสิ่งตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส ดังนั้นพวกเขาจึงไปตั้งค่ายอยู่ตามธง รวมถึงลำดับการออกเดิน ทุกคนอยู่กับตระกูลตามลำดับครอบครัวของตน

๓

ชาวเลวี

๑ ต่อไปนี้เป็นการลำดับทายาทของอาโรนและโมเสส ในครั้งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสบนภูเขาซีนาย ๒ บุตรของอาโรนชื่อ นาดับบุตรหัวปี อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ๓ ชายเหล่านี้เป็นบุตรของอาโรนที่ได้รับการเจิมเป็นปุโรหิตซึ่งท่านแต่งตั้งให้รับใช้เป็นปุโรหิต ๔ แต่นาดับและอาบีฮูตาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเมื่อถวายไฟต้องห้าม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในถิ่นทุรกันดารซีนาย* และทั้งสองไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงเข้ารับใช้เป็นปุโรหิตในช่วงอายุของอาโรนผู้เป็นบิดา

---

* ๓๔ เลวีนิติ 10:1,2

๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๖ □จงพาเผ่าเลวีเข้ามาใกล้และให้มาอยู่ที่ตรงหน้า
อาโรนปุโรหิตเพื่อรับใช้เขา ๗ ให้พวกเขาช่วยอาโรนและมวลชน ปฏิบัติหน้าที่ที่หน้ากระโจม
ที่นัดหมายเพื่อรับใช้งานในกระโจมที่พำนัก ๘ พวกเขาจะต้องรักษาเครื่องใช้ทั้งหมดที่เก
ี่ยวข้องกับกระโจมที่นัดหมาย และปฏิบัติหน้าที่ให้ชาวอิสราเอล อันเป็นการรับใช้งานของ
กระโจมที่พำนัก ๙ เจ้าจงมอบชาวเลวีให้แก่อาโรนและบุตรของเขา และพวกเขาถูกแยก
ออกจากชาวอิสราเอล เพื่อมอบให้แก่เรา† ๑๐ ฉะนั้นจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรของเขาให้
ปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิต แต่ถ้าผู้อื่นเข้ามาใกล้ก็จะต้องรับโทษถึงตาย□

๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสอีกว่า ๑๒ □ดูเถิด เราได้เลือกชาวเลวีจากท่ามกลางชาว
อิสราเอลแทนบุตรหัวปีทุกคนจากครรภ์ของชาวอิสราเอล ฉะนั้นชาวเลวีจะเป็นของเรา
๑๓ เพราะบุตรหัวปีทุกคนเป็นของเรา ในวันทีเราฆ่าบุตรหัวปีทุกคนในแผ่นดินอียิปต์ เราคัด
บุตรหัวปีทุกคนในอิสราเอลให้เป็นของเรา ทั้งมนุษย์และสัตว์จะเป็นของเรา เราคือพระผู้
เป็นเจ้า□

๑๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนายว่า ๑๕ □จงนับจำนวนชาวเลวี
ตามตระกูล และลำดับครอบครัวของพวกเขา เจ้าจงนับชายทุกคนที่มีอายุ 1 เดือนขึ้นไป□
๑๖ ดังนั้นโมเสสจึงนับจำนวนคนตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ดังที่พระองค์บัญชาไว้ ๑๗ บุตร
ของเลวีชื่อ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี ๑๘ บุตรของเกอร์โชนตามครอบครัวของพวกเขา
ชื่อ ลิบนีและชิเมอี ๑๙ และบุตรของโคฮาทตามครอบครัวของพวกเขาชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮ
โบรน และอุสซีเอล ๒๐ บุตรของเมรารีตามครอบครัวของพวกเขาชื่อ มัคลีและมูชี เขาเหล่า
นี้เป็นครอบครัวของชาวเลวีตามตระกูลของพวกเขา

๒๑ ตระกูลลิบนีและตระกูลชิเมอีสืบเชื้อสายมาจากตระกูลเกอร์โชน คนเหล่านี้เป็นเชื้อ
สายของตระกูลชาวเกอร์โชน ๒๒ นับชายทุกคนตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไป มีจำนวนชาย
7,500 คน ๒๓ ตระกูลเกอร์โชนต้องไปตั้งค่ายอยู่ทางทิศตะวันตกหลังกระโจมที่พำนัก ๒๔
ผู้นำครอบครัวของเกอร์โชนคือ เอลียาสาฟบุตรลาเอล ๒๕ บุตรของเกอร์โชนปฏิบัติงานใน
กระโจมที่นัดหมายมีหน้าที่เกี่ยวกับกระโจมที่พำนัก กระโจม ที่คลุมกระโจม และม่านบังตา
ที่ประตูทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๒๖ และผ้าแขวนที่ลาน ม่านบังตาที่ประตูทางเข้าลานซึ่ง
อยู่รอบกระโจมที่พำนัก แท่นบูชา และเชือก และทุกสิ่งที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

๒๗ ครอบครัวชาวอัมราม ครอบครัวชาวอิสฮาร์ ครอบครัวชาวเฮโบรน และครอบครัวชา
วอุสซีเอลสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวชาวโคฮาท คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของตระกูลชาวโค
ฮาท ๒๘ นับชายทุกคนตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไป มีจำนวน 8,600 คนทำหน้าที่ดูแลสถานที่
บริสุทธิ์ ๒๙ ครอบครัวชาวโคฮาทต้องไปตั้งค่ายอยู่ทางทิศใต้ด้านข้างกระโจมที่พำนัก ๓๐ ผู้
นำครอบครัวของตระกูลโคฮาทคือเอลีซาฟานบุตรอุสซีเอล ๓๑ ทำหน้าที่เกี่ยวกับหีบพันธ
สัญญา โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชา และภาชนะของสถานที่บริสุทธิ์ที่พวกเขาใช้ปฏิบัติงาน
ม่านบังตา และงานรับใช้สารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ๓๒ หัวหน้าบรรดาผู้นำของชาวเลวีคือ
เอเลอาซาร์บุตรของอาโรนปุโรหิต เขาควบคุมบรรดาผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่บริสุทธิ์

๓๓ ครอบครัวชาวมัคลีและครอบครัวชาวมูชีสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวชาวเมรารี คน
เหล่านี้เป็นเชื้อสายของตระกูลชาวเมรารี ๓๔ นับชายทุกคนตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไปมี
จำนวน 6,200 คน ๓๕ ผู้นำบรรดาครอบครัวเมรารีคือศุรีเอลบุตรอาบีฮาอิล พวกเขาต้อง
ไปตั้งค่ายอยู่ทางทิศเหนือของกระโจมที่พำนัก ๓๖ หน้าที่ซึ่งกำหนดให้แก่บรรดาบุตรของเม
รารีเกี่ยวกับโครงสร้างกระโจมที่พำนัก คาน เสาหลัก ฐาน และเครื่องอุปกรณ์ทุกชิ้น อีกทั้ง
งานรับใช้สารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ๓๗ เสาหลักรอบลานพร้อมฐานกับหมุดและเชือก

† **๓□๙** หรือ แก่เขา

๓๘ โมเสส อาโรน และบรรดาบุตรของอาโรนต้องไปตั้งค่ายอยู่เบื้องหน้าของกระโจมที่
พำนักทางทิศตะวันออก เบื้องหน้ากระโจมที่นัดหมาย ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขารับ
ผิดชอบดูแลสถานที่บริสุทธิ์แทนชาวอิสราเอล ถ้าผู้อื่นเข้ามาใกล้ก็จะต้องรับโทษถึงตาย
๓๙ จำนวนผู้ชายชาวเลวีทั้งหมดที่โมเสสและอาโรนนับตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าตาม
ลำดับครอบครัวของพวกเขา นับผู้ชายทุกคนตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไปมีจำนวน 22,000 คน
๔๐ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า □จงนับจำนวนผู้ชายทุกคนที่เป็นบุตรหัวปีใน
บรรดาชาวอิสราเอลที่มีอายุ 1 เดือนขึ้นไป และจดรายชื่อไว้ ๔๑ จงให้ชาวเลวีเป็นของเรา
แทนบุตรหัวปีทุกคนของชาวอิสราเอลอายุตั้งแต่ 1 เดือนขึ้นไป และสัตว์เลี้ยงของชาวเล
วีแทนลูกตัวแรกทุกตัวของสัตว์เลี้ยงของชาวอิสราเอล เราคือพระผู้เป็นเจ้า□ ๔๒ ดังนั้น
โมเสสจึงนับจำนวนบุตรหัวปีของชาวอิสราเอลทุกคน ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชา ๔๓ บุตร
ชายหัวปีที่มีอายุ 1 เดือนขึ้นไปตามรายชื่อมีจำนวนรวมได้ 22,273 คน
๔๔ และพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับโมเสสอีกว่า ๔๕ □จงเอาชาวเลวีมาแทนบุตรหัวปีของชาว
อิสราเอลทุกคน และให้สัตว์เลี้ยงของชาวเลวีแทนสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ชาวเลวีจะต้อง
เป็นของเรา เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๔๖ บุตรหัวปีของชาวอิสราเอลมีจำนวนมากกว่าชาวเลวี
273 คน ฉะนั้นราคาค่าไถ่เกินจากจำนวนนั้น ๔๗ เจ้าก็จงเก็บเงิน 5 เชเขลต่อ 1 คน‡ ตาม
มาตราน้ำหนักเงินของสถานที่บริสุทธิ์ 1 เชเขล หนัก 20 เก-ราห์ ๔๘ จงให้เงินจำนวนนั้นแก่
อาโรนและบุตรของเขาเป็นราคาค่าไถ่ตามจำนวนของคนเกิน□ ๔๙ ดังนั้นโมเสสจึงเอาเงิน
ค่าไถ่จากคนที่เกินจากจำนวนที่ชาวเลวีไถ่ได้ ๕๐ ท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของชาวอิสราเอล
เป็นเงินหนัก 1,365 เชเขล ตามมาตราน้ำหนักของสถานที่บริสุทธิ์ ๕๑ โมเสสมอบเงินจาก
การไถ่ตัวให้แก่อาโรนและบรรดาบุตรของท่าน ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ดังที่พระผู้
เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๔

ชาวโคฮาท

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๒ □จงจดทะเบียนสำมะโนครัวประชากร
ของชาวโคฮาทในหมู่ชาวเลวีตามตระกูล และลำดับครอบครัวของพวกเขา ๓ จงนับจำนวน
ผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุระหว่าง 30-50 ปีที่มารับใช้งานในกระโจมที่นัดหมาย ๔ งานของชาว
โคฮาทในกระโจมที่นัดหมายคือ ดูแลสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ๕ ในยามที่ต้องเคลื่อนย้ายค่าย ให้อา
โรนและบรรดาบุตรของเขาเข้าไปข้างในหยิบม่านกั้น ใช้ผ้าผืนนั้นคลุมหีบพันธสัญญา ๖
ให้พวกเขาเอาหนังปลาโลมาหุ้มหีบ แล้วใช้ผ้าสีน้ำเงินล้วนคลุมทับ และสอดคานหามเข้า
ที่ ๗ ให้พวกเขาใช้ผ้าสีน้ำเงินคลุมโต๊ะสำหรับขนมปังอันบริสุทธิ์ วางจาน ชาม ถ้วย และโถ
สำหรับเครื่องดื่มบูชา ขนมปังที่ถวายเป็นประจำก็ต้องวางไว้บนโต๊ะนั้นด้วย ๘ ให้พวกเขาใช้
ผ้าสีแดงสดคลุมเครื่องตั้งโต๊ะ และคลุมทับด้วยหนังปลาโลมาก่อนจะสอดคานหามเข้าที่
๙ ให้พวกเขาใช้ผ้าสีน้ำเงินคลุมคันประทีปที่ใช้เป็นแสงสว่าง ดวงประทีป กรรไกรตัดไส้ดวง
ประทีป ถาด และโถน้ำมันทั้งหมดที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ๑๐ พวกเขาต้องใช้หนังปลาโลมา
ห่อทับทุกสิ่ง และวางไว้บนแคร่ ๑๑ ให้พวกเขาใช้ผ้าสีน้ำเงินคลุมแท่นบูชาทองคำ และคลุ
มทับด้วยหนังปลาโลมาก่อนจะสอดคานหามเข้าที่ ๑๒ ให้พวกเขาใช้ผ้าสีน้ำเงินห่อภาชนะ
ทุกชิ้นที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสถานที่บริสุทธิ์ และใช้หนังปลาโลมาคลุมทับและวางไว้บน
แคร่ ๑๓ ให้พวกเขาเอาขี้เถ้าออกจากแท่นบูชา ใช้ผ้าสีม่วงคลุมแท่น ๑๔ และให้เขาวางเครื่อง
ใช้ประกอบทุกชิ้นไว้บนแท่น สิ่งที่ใช้ปฏิบัติงานที่นั่น เช่น ถาดเก็บถ่านร้อน ส้อม ช้อนตัก

‡ **๓□๔๗** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

และอ่างน้ำ เขาต้องวางสิ่งเหล่านี้ไว้บนแท่นก่อน แล้วจึงใช้หนังปลาโลมาคลุม และสอดคานหามเข้าที่ ๑๕ หลังจากที่อาโรนและบรรดาบุตรของเขาคลุมสิ่งของเครื่องใช้ของสถานที่บริสุทธิ์ทุกชิ้นเสร็จแล้ว ค่ายก็พร้อมที่จะเคลื่อนย้าย ชาวโคฮาทจะต้องเป็นผู้ยกหามสิ่งเหล่านี้ แต่ห้ามจับต้องสิ่งบริสุทธิ์ทั้งปวง มิฉะนั้นเขาจะต้องตาย ชาวโคฮาทต้องยกหามทุกสิ่งที่อยู่ในกระโจมที่นัดหมาย

๑๖ ให้เอเลอาซาร์บุตรของอาโรนปุโรหิตเป็นผู้ดูแลเรื่องน้ำมันสำหรับจุดดวงประทีป เครื่องหอม เครื่องธัญญบูชาที่ถวายเป็นประจำ และน้ำมันเจิม เขาต้องดูแลกระโจมที่พำนักทั้งหมดและทุกสิ่งที่อยู่ในกระโจม รวมทั้งภาชนะอันบริสุทธิ์"

๑๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๑๘ "อย่าทำลายเชื้อสายของตระกูลชาวโคฮาทไปจากชาวเลวี ๑๙ จงกระทำตามนี้แล้วพวกเขาจะได้ไม่ตาย เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ที่สุด อาโรนและบรรดาบุตรของเขาจะกำหนดหน้าที่ให้ผู้ชายแต่ละคนปฏิบัติ และรับผิดชอบงานของตน ๒๐ โดยจะต้องไม่เกี่ยวข้องสิ่งบริสุทธิ์เหล่านั้นโดยเด็ดขาด แม้เพียงชั่วขณะเดียวก็ไม่ได้ มิฉะนั้นเขาจะต้องตาย"

ชาวเกอร์โชน

๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๒ "จงจดทะเบียนสำมะโนครัวประชากรของชาวเกอร์โชนตามตระกูล และลำดับครอบครัวของพวกเขาด้วย ๒๓ จงนับจำนวนผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ 30-50 ปีที่มารับใช้งานของกระโจมที่นัดหมาย ๒๔ งานรับใช้ของตระกูลชาวเกอร์โชนที่เขาต้องปฏิบัติและรับผิดชอบมีดังนี้ ๒๕ พวกเขาต้องหามม่านของกระโจมที่พำนัก กระโจมที่นัดหมายกับที่คลุม และที่คลุมชั้นนอกเย็บด้วยหนังปลาโลมา ม่านบังตาที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๒๖ ผ้าแขวนที่ลานรอบกระโจมที่พำนักและแท่นบูชา ม่านบังตาที่ประตูทางเข้าลาน เชือกและเครื่องอุปกรณ์ทุกชิ้นที่ใช้ในงานรับใช้ ชาวเกอร์โชนต้องปฏิบัติงานที่จำเป็นเหล่านี้ทุกอย่าง ๒๗ งานรับใช้ของชาวเกอร์โชนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการรับผิดชอบหรืองานรับใช้ เขาต้องกระทำภายใต้การควบคุมของอาโรนและบรรดาบุตรของเขา และเจ้าจะต้องกำหนดงานแบกหามแก่พวกที่มีหน้าที่ดูแล ๒๘ นี่เป็นงานรับใช้ของครอบครัวชาวเกอร์โชน ณ กระโจมที่นัดหมาย หน้าที่การงานของพวกเขาต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของอิธามาร์บุตรของอาโรนปุโรหิต

ชาวเมรารี

๒๙ จงนับจำนวนชาวเมรารีตามตระกูล และลำดับครอบครัวของพวกเขา ๓๐ นับจำนวนผู้ชายทุกคนที่มีอายุ 30-50 ปีที่มารับใช้งานของกระโจมที่นัดหมาย ๓๑ การงานรับใช้ของพวกเขาที่ต้องปฏิบัติที่กระโจมที่นัดหมายมีดังนี้คือ หามโครงสร้างกระโจมที่พำนัก คาน เสาหลัก และฐาน ๓๒ อีกทั้งเสาหลักรอบลานพร้อมฐาน หมุดกระโจม และเชือก เครื่องอุปกรณ์ทุกชิ้นและทุกสิ่งที่ต้องใช้งาน กำหนดงานเจาะจงที่ผู้ชายแต่ละคนต้องแบกหาม ๓๓ นี่คืองานรับใช้ของครอบครัวชาวเมรารีเวลาเขาปฏิบัติงานในกระโจมที่นัดหมายภายใต้การควบคุมของอิธามาร์บุตรของอาโรนปุโรหิต"

จำนวนคนในตระกูลเลวี

๓๔ โมเสส อาโรน และบรรดาหัวหน้าของมวลชนนับจำนวนชาวโคฮาทตามตระกูล และลำดับครอบครัวของพวกเขา ๓๕ ที่มีอายุตั้งแต่ 30-50 ปีและได้มารับใช้งานในกระโจมที่นัดหมาย ๓๖ นับตามลำดับครอบครัวแล้วมีจำนวน 2,750 คน ๓๗ นี่คือจำนวนคนทั้งหมดที่อยู่ในครอบครัวชาวโคฮาทที่ปฏิบัติงานรับใช้ในกระโจมที่นัดหมาย โมเสสและอาโรนนับพวกเขาตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าโดยผ่านทางโมเสส

๓๘ ชาวเกอร์โชนถูกนับตามตระกูล และลำดับครอบครัวของเขา ๓๙ ผู้ชายทุกคนที่มีอายุ
ตั้งแต่ 30-50 ปีที่มาปฏิบัติงานรับใช้ในกระโจมที่นัดหมาย ๔๐ นับตามตระกูล และลำดับ
ครอบครัวแล้วมีจำนวน 2,630 คน ๔๑ นี่คือจำนวนคนทั้งหมดที่อยู่ในครอบครัวชาวเกอร์
โชนที่มาปฏิบัติงานในกระโจมที่นัดหมาย โมเสสและอาโรนนับพวกเขาตามคำบัญชา
ของพระผู้เป็นเจ้า
๔๒ ครอบครัวชาวเมรารีถูกนับตามตระกูล และลำดับครอบครัวของพวกเขา ๔๓ ผู้ชาย
ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ 30-50 ปีที่มาปฏิบัติงานในกระโจมที่นัดหมาย ๔๔ ถูกนับตามลำดับ
ครอบครัวแล้วมีจำนวน 3,200 คน ๔๕ นี่คือจำนวนคนทั้งหมดที่อยู่ในตระกูลชาวเมรารี
โมเสสและอาโรนนับพวกเขาตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า
๔๖ ดังนั้น โมเสส อาโรน และบรรดาหัวหน้าของอิสราเอลก็ได้นับชาวเลวีทุกคนตาม
ตระกูล และลำดับครอบครัว ๔๗ ผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ 30-50 ปีที่มาปฏิบัติงานรับใช้
และหามกระโจมที่นัดหมาย ๔๘ มีจำนวน 8,580 คน ๔๙ ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าโดย
ผ่านทางโมเสส แต่ละคนได้รับมอบหมายงานและได้รับคำสั่งว่าจะต้องแบกหามสิ่งใด ด้วย
การกระทำดังกล่าวพวกเขาถูกนับตามที่พระผู้เป็นเจ้าสั่งโมเสสไว้

๕

ความบริสุทธิ์ของค่าย

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ “จงสั่งชาวอิสราเอลว่า ให้คนที่เป็นโรคเรื้อนหรือมี
สิ่งใดไหลออกทางกาย หรือมีมลทินทางพิธีกรรมเนื่องจากแตะต้องซากศพ ก็ให้เขาออกไป
จากค่าย ๓ ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย จงให้เขาออกไปจากค่าย เพื่อให้ค่ายของพวกเขา
จะได้ไม่เป็นมลทิน เนื่องจากเราอยู่ท่ามกลางพวกเขา” ๔ ชาวอิสราเอลกระทำตามนั้นคือ
ให้พวกเขาออกไปจากค่าย พวกเขาก็ทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งโมเสส

การจ่ายคืนเมื่อกระทำบาป

๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “จงบอกชาวอิสราเอลว่า ๖ “เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงได้
กระทำบาปอย่างที่มนุษย์กระทำกัน ถือว่าเป็นการไม่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นมีความ
ผิด ๗ และต้องสารภาพบาปที่ตนกระทำ โดยเขาต้องชำระคืนให้ครบตามความผิด และ
จะต้องเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่ผู้กระทำผิด ๘ แต่ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่มีพี่น้องเป็น
ผู้รับคืน ปุโรหิตจะเป็นผู้รับแทน นอกเหนือจากแกะตัวผู้ที่ปุโรหิตใช้ในพิธีชดใช้บาปให้เขา
๙ และของถวายบริสุทธิ์ทั้งปวงของชาวอิสราเอลที่นำมามอบแก่ปุโรหิตจะเป็นของปุโรหิต
๑๐ ของถวายบริสุทธิ์ของทุกคนจะเป็นของปุโรหิต อะไรก็ตามที่เขามอบแก่ปุโรหิตจะเป็น
ของปุโรหิต” ”

ภรรยาไม่ซื่อสัตย์

๑๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๒ “จงบอกชาวอิสราเอลว่า “ถ้าภรรยาของชาย
ใดผิดประเวณีและไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา ๑๓ นางมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นลับหลังสามี และไม่มี
ใครจับนางได้ แต่ก็ถือเป็นมลทิน แม้จะไม่มีพยานให้การปรักปรำนาง หรือไม่มีใครจับการก
ระทำของนางได้ ๑๔ กรณีที่สามีเกิดหึงหวงนางขึ้นมา และนางมีมลทิน หรือแม้ว่าสามีเกิด
หึงหวงนางทั้งๆ ที่นางไม่มีมลทิน ๑๕ ชายคนนั้นต้องพาภรรยาของเขาไปยังปุโรหิต โดยจะ
ต้องนำแป้งบาร์เลย์หนึ่งส่วนสิบเอฟาห์*มาเป็นของถวาย ไม่ราดน้ำมันหรือกำยาน เพราะ
เป็นเครื่องธัญญบูชาแห่งความหวงแหนอันเป็นเครื่องธัญญบูชาแห่งการจารึกเพื่อเตือน
ใจในความผิด

* **๕๑๕** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร

๑๖ ปุโรหิตจะให้นางยืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ เขาจะหยิบโถดินเผาที่มีน้ำบริสุทธิ์ใส่ไว้ แล้วผสมผงคลีดินทีหาได้จากพื้นกระโจมที่พำนักลงในน้ำ ๑๘ หลังจากปุโรหิตให้นางยืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาจะให้นางปล่อยผมสยายลง ใส่เครื่องธัญญบูชาแห่งเครื่องเตือนใจในมือนาง ซึ่งเป็นเครื่องธัญญบูชาแห่งความหึงหวง ขณะที่ปุโรหิตถือน้ำแห่งความขมซึ่งนำการสาปแช่ง ๑๙ แล้วปุโรหิตจะให้นางสาบาน และพูดกับนางว่า □หากว่าเจ้าไม่มีเพศสัมพันธ์กับชายใด และไม่ได้ผิดประเวณีหรือมีมลทินขณะที่สมรสอยู่กับสามีของเจ้า ก็ขอให้น้ำแห่งความขมที่นำการสาปแช่งอย่าได้ทำร้ายเจ้าเลย ๒๐ แต่ถ้าเจ้าผิดประเวณีขณะที่สมรสอยู่กับสามี ทำให้ตนมีมลทินโดยมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นนอกเหนือสามีของตน□ ๒๑ แล้วปุโรหิตจะให้นางสาบานด้วยคำปฏิญาณแห่งการสาปแช่ง ปุโรหิตจะพูดกับนางว่า □พระผู้เป็นเจ้าแช่งสาปและให้คำปฏิญาณแก่เจ้าท่ามกลางชนชาติของเจ้า ถ้าพระผู้เป็นเจ้าทำให้ท่อนขาของเจ้าง่อยเปลี้ยและกายของเจ้าบวม ๒๒ และน้ำนี้ซึ่งนำการสาปแช่งผ่านลงท้องของเจ้า ทำให้กายของเจ้าบวมและท่อนขาของเจ้าง่อยเปลี้ย□ และหญิงนั้นจะพูดว่า □อาเมน อาเมน□

๒๓ ปุโรหิตต้องเขียนคำสาปแช่งเหล่านี้ลงบนหนังสือม้วน แล้วแกว่งลงในน้ำแห่งความขมขื่น ๒๔ เขาจะให้หญิงคนนั้นดื่มน้ำแห่งความขมขื่นทีมีคำสาปแช่ง น้ำก็จะเข้าสู่ตัวนางและเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ทรมานแสนสาหัส ๒๕ ปุโรหิตต้องเอาเครื่องธัญญบูชาแห่งความหึงหวงออกจากมือนาง โบกถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และนำมาไว้ที่แท่นบูชา ๒๖ แล้วปุโรหิตต้องเอาเครื่องธัญญบูชา 1 กำมือเป็นของถวายที่เตือนความทรงจำ เพื่อเผาบนแท่นบูชา หลังจากนั้นเขาจะให้นางดื่มน้ำนั้น ๒๗ ถ้านางทำให้ตนมีมลทิน และไม่ซื่อสัตย์ต่อสามีของนาง เมื่อนางจำต้องดื่มน้ำที่มีคำสาปแช่งเข้าไป น้ำนั้นจะเข้าสู่ตัวนางและเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ทรมานแสนสาหัส ท้องของนางจะบวมและขาอ่อนจะง่อยเปลี้ย และนางจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง ๒๘ อย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่าหญิงคนนั้นไม่ได้ทำตนให้มีมลทิน และนางบริสุทธิ์ นางก็จะมีอิสระและตั้งครรภ์ได้

๒๙ นี่คือกฎแห่งความหึงหวง เมื่อหญิงผิดประเวณีและมีมลทินขณะที่สมรสกับสามีของนาง ๓๐ หรือเมื่อสามีเกิดหึงหวงและเกิดความสงสัยในภรรยา ปุโรหิตต้องให้นางยืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และใช้กฎนี้กับนางทุกประการ ๓๑ และชายคนนี้จะไม่มีความผิด แต่หญิงคนนี้จะแบกรับความผิดของตน□ □

๖

ชาวนาศีร์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ □จงบอกชาวอิสราเอลว่า □ถ้าชายหรือหญิงต้องการปฏิญาณตนอย่างเจาะจง ซึ่งเป็นคำปฏิญาณของชาวนาศีร์เพื่อถวายตัวแด่พระผู้เป็นเจ้า ๓ เขาต้องงดเหล้าองุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มสายชูที่กลั่นจากเหล้าองุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำองุ่น ไม่รับประทานองุ่นทั้งสดหรือแห้ง ๔ ตลอดเวลาที่ถวายตัว เขาจะไม่รับประทานสิ่งที่กลั่นจากเถาองุ่นไม่ว่าจะเป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ตาม

๕ ตลอดเวลาของคำปฏิญาณที่เขาถวายตัว จะไม่มีมีดโกนแตะต้องศีรษะของเขาตราบจนระยะถวายตัวแด่พระผู้เป็นเจ้าจะจบสิ้นแล้ว เขาต้องบริสุทธิ์ เขาต้องไว้ผมยาว

๖ ตลอดเวลาถวายตัวแด่พระผู้เป็นเจ้า เขาจะต้องไม่เฉียดใกล้คนตาย ๗ ไม่ว่าจะเป็นบิดา มารดา หรือพี่น้องชายหญิงของเขา เขาต้องไม่ทำตนให้มีมลทินเพราะการตายของญาติเหล่านั้น เพราะเขาถวายตัวแด่พระเจ้าของเขาทั้งชีวิต ๘ ตลอดเวลาถวายตัวของเขา เขาบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า

๙ ถ้ามีผู้ใดตายกะทันหันต่อหน้าต่อตาเขา เขาทำให้ศีรษะที่เขาอุทิศเป็นมลทิน เขาก็ต้องโกนศีรษะในวันชำระตัว เขาต้องโกนศีรษะในวันทีเจ็ด ๑๐ และในวันทีแปดเขาต้องนำนกเขา 2 ตัวหรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัวมาให้ปุโรหิตที่ประตูกระโจมที่นัดหมาย ๑๑ ปุโรหิตจะถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ส่วนอีกตัวเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปให้แก่เขา เพราะเขากระทำบาปที่อยู่กับคนตาย และเขาจะทำให้ศีรษะของเขาบริสุทธิ์ในวันเดียวกันนั้น ๑๒ เขาจะอุทิศตนในวันถวายตัวแด่พระผู้เป็นเจ้า เขาต้องนำแกะตัวผู้ 1 ตัวอายุ 1 ปีเป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ ฉะนั้นวันถวายตัวที่ผ่านมาไม่นับเพราะเขามีมลทินในระยะนั้น

๑๓ เมื่อวันถวายตัวของเขาจบสิ้นแล้ว กฎสำหรับชาวนาศีร์มีดังนี้คือ ให้นำตัวเขามายังประตูกระโจมที่นัดหมาย ๑๔ เขาต้องนำเครื่องสักการะมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า คือลูกแกะตัวผู้ 1 ตัวที่ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปีเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย แกะสาว 1 ตัวที่ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปีเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป แกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ๑๕ พร้อมด้วยเครื่องธัญญบูชาของพวกเขา และเครื่องดื่มบูชา ขนมปังไร้เชื้อ 1 ตะกร้า อบด้วยแป้งชั้นเยี่ยมผสมน้ำมัน และขนมปังกรอบไร้เชื้อทาน้ำมัน ๑๖ ปุโรหิตจะต้องถวายสิ่งเหล่านี้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และเขาจะถวายเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปและสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ๑๗ เขาจะต้องถวายขนมปังไร้เชื้อจากตะกร้า และแกะตัวผู้เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า พร้อมด้วยเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา ๑๘ ชาวนาศีร์ต้องโกนศีรษะที่เขาอุทิศแล้วที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย เขาจะต้องโยนผมทิ้งในไฟใต้ของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ๑๙ หลังจากชาวนาศีร์ได้โกนศีรษะที่เขาถวายเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะต้องยื่นเนื้อสันขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว พร้อมด้วยขนมไร้เชื้อ 1 ก้อน และขนมปังกรอบไร้เชื้อ 1 แผ่นจากตะกร้าให้เขารับไว้ในมือ ๒๐ แล้วปุโรหิตจะโบกของถวายเหล่านี้ขึ้นลง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเป็นเครื่องโบกอันบริสุทธิ์ซึ่งเป็นของปุโรหิต พร้อมด้วยส่วนอกที่โบกถวายและต้นขาที่ถวายแล้ว จากนั้นชาวนาศีร์ก็ดื่มเหล้าองุ่นได้

๒๑ นี่เป็นกฎของชาวนาศีร์ที่ให้คำปฏิญาณ มอบของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าตามที่เขาได้ถวายตัว นอกจากสิ่งอื่นๆ ที่เขาพอจะมอบให้ได้ เขาต้องปฏิบัติตามคำปฏิญาณซึ่งเป็นไปตามกฎของการถวายตัว

คำอวยพรแบบปุโรหิต

๒๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๓ จงบอกอาโรนและบรรดาบุตรของเขาว่า จงให้พรชาวอิสราเอลดังนี้ จงพูดกับพวกเขาว่า

๒๔ ขอพระผู้เป็นเจ้าอวยพรท่าน
และคุ้มครองท่าน
๒๕ ขอพระผู้เป็นเจ้าหันหน้ามายังท่านด้วยแสงอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
และมีความกรุณาแก่ท่าน
๒๖ ขอพระผู้เป็นเจ้าให้รัศมีจากใบหน้าของพระองค์เปล่งประกายมาแตะต้องท่าน
และให้ท่านมีสันติสุขเถิด

๒๗ แล้วพวกเขาจะประทับนามของเราไว้กับชาวอิสราเอล และเราจะให้พรแก่พวกเขา

๗

ของถวายในงานถวายที่พำนัก

๑ เมื่อโมเสสจัดตั้งที่พำนักเสร็จแล้ว ท่านจะเจิมและชำระเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์ ท่านเจิมและชำระแท่นบูชารวมทั้งเครื่องใช้ประกอบทั้งหมดให้บริสุทธิ์ด้วย ๒ หัวหน้า

ของชาวอิสราเอลและหัวหน้าตระกูลซึ่งเป็นบรรดาหัวหน้าเผ่าและเป็นผู้บงการพวกที่ลงทะเบียนไว้ก็ถวายเครื่องบูชา ๓ เครื่องบูชาที่พวกเขานำมาถวาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า มีจำนวน 6 เล่มเกวียนและโค 12 ตัว 1 เล่มเกวียนจากผู้นำ 2 คน และโค 1 ตัวจากผู้นำแต่ละคน พวกเขาถวายสิ่งเหล่านี้ที่หน้ากระโจมที่พำนัก ๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๕ จงรับสิ่งเหล่านี้จากพวกเขา เพื่อใช้ในงาน ณ กระโจมที่นัดหมาย จงให้แก่ชาวเลวีแต่ละคนตามแต่งานที่เขารับใช้ ๖ ดังนั้นโมเสสรับเกวียนกับโค และมอบให้แก่ชาวเลวี ๗ ท่านให้ 2 เล่มเกวียนกับโค 4 ตัวแก่บรรดาบุตรของเกอร์โชนตามงานรับใช้ของเขา ๘ และท่านให้ 4 เล่มเกวียนกับโค 8 ตัวแก่บรรดาบุตรของเมรารีตามงานรับใช้ของเขา พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของอิธามาร์บุตรของอาโรนปุโรหิต ๙ แต่โมเสสไม่ได้ให้สิ่งใดแก่บุตรของโคฮาท เพราะพวกเขาต้องรับผิดชอบเรื่องการแบกหามสิ่งบริสุทธิ์ทั้งปวง ๑๐ ในวันที่เจิมแท่นบูชา บรรดาหัวหน้าก็นำเครื่องบูชาสำหรับงานถวายมามอบที่หน้าแท่นบูชา ๑๑ เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับโมเสสว่า ในแต่ละวัน ให้หัวหน้า 1 คนนำของถวายของตนมาสำหรับงานถวายแท่นบูชา

๑๒ ผู้ที่นำของถวายในวันแรกคือนาโชนบุตรอัมมีนาดับจากเผ่ายูดาห์ ๑๓ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองจะบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๑๔ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๑๕ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๑๖ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๑๗ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของนาโชนบุตรของอัมมีนาดับ

๑๘ ในวันที่สองเนธันเอลบุตรศุอาร์หัวหน้าเผ่าอิสสาคาร์นำของถวายของเขามา ๑๙ สิ่งที่เขานำมาถวายคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๒๐ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๒๑ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๒๒ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๒๓ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของเนธันเอลบุตรของศุอาร์

๒๔ ในวันที่สามเอลีอับบุตรเฮโลนหัวหน้าเผ่าเศบูลุนนำของถวายของเขามา ๒๕ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๒๖ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๒๗ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๒๘ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๒๙ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของเอลีอับบุตรของเฮโลน

๓๐ ในวันที่สีเอลีซูร์บุตรเชเดเออร์หัวหน้าเผ่ารูเบนนำของถวายของเขามา ๓๑ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๓๒ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๓๓ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๓๔ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักกา

ระเพื่อลบล้างบาป ๓๕ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของเอลีซูร์บุตรของเชเดเออร์

๓๖ ในวันทีห้าเชลูมิเอลบุตรศูริชัดดัยหัวหน้าเผ่าสิเมโอนนำของถวายของเขามา ๓๗ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๓๘ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๓๙ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะอายุ 1 ปีสำหรับเผาเป็นของถวาย ๔๐ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๔๑ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของเชลูมิเอลบุตรของศูริชัดดัย

๔๒ ในวันทีหกเอลียาสาฟบุตรเดอูเอลหัวหน้าเผ่ากาดนำของถวายของเขามา ๔๓ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๔๔ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๔๕ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะอายุ 1 ปีสำหรับเผาเป็นของถวาย ๔๖ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๔๗ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของเอลียาสาฟบุตรของเดอูเอล

๔๘ ในวันทีเจ็ดเอลีชามาบุตรอัมมีฮูดหัวหน้าเผ่าเอฟราอิมนำของถวายของเขามา ๔๙ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๕๐ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๕๑ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๕๒ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๕๓ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว เป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของเอลีชามาบุตรของอัมมีฮูด

๕๔ ในวันทีแปดกามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์หัวหน้าเผ่ามนัสเสห์นำของถวายของเขามา ๕๕ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๕๖ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๕๗ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๕๘ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๕๙ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว เป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของกามาลิเอลบุตรของเปดาห์ซูร์

๖๐ ในวันทีเก้าอาบีดันบุตรกิเดโอนีหัวหน้าเผ่าเบนยามินนำของถวายของเขามา ๖๑ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๖๒ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๖๓ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๖๔ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๖๕ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว เป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของอาบีดันบุตรของกิเดโอนี

๖๖ ในวันที่สิบอาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดดัยหัวหน้าเผ่าดานนำของถวายของเขามา ๖๗ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๖๘ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๖๙ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๗๐ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๗๑ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของอาหิเยเซอร์บุตรของอัมมีชัดดัย

๗๒ ในวันที่สิบเอ็ดปากีเอลบุตรโอครานหัวหน้าเผ่าอาเชอร์นำของถวายของเขามา ๗๓ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๗๔ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๗๕ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๗๖ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๗๗ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของปากีเอลบุตรของโอคราน

๗๘ ในวันที่สิบสองอาหิราบุตรเอนันหัวหน้าเผ่านัฟทาลีนำของถวายของเขามา ๗๙ ของถวายของเขาคือ ถาดเงิน 1 ใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงิน 1 ใบหนัก 70 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองบรรจุแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันสำหรับเครื่องธัญญบูชา ๘๐ ชามทองคำ 1 ใบหนัก 10 เชเขลบรรจุเครื่องหอม ๘๑ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัวสำหรับเผาเป็นของถวาย ๘๒ แพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๘๓ โค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรม นี่เป็นของถวายของอาหิราบุตรของเอนัน

๘๔ ของถวายจากบรรดาหัวหน้าชาวอิสราเอลสำหรับงานถวายแท่นบูชาในวันที่มีการเจิม คือ ถาดเงิน 12 ใบ อ่างเงิน 12 ใบ ชามทองคำ 12 ใบ ๘๕ ถาดเงินแต่ละใบหนัก 130 เชเขล และอ่างเงินแต่ละใบหนัก 70 เชเขล รวมน้ำหนักเงินสำหรับภาชนะทั้งหมดได้ 2,400 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ ๘๖ ชามทองคำ 12 ใบที่บรรจุเครื่องหอมหนักใบละ 10 เชเขล ตามมาตราเชเขลของสถานที่บริสุทธิ์ รวมน้ำหนักทองที่ใช้ทำชามทั้งหมดได้ 120 เชเขล ๘๗ จำนวนสัตว์ทั้งหมดสำหรับเผาเป็นของถวายคือ โคหนุ่ม 12 ตัว แกะตัวผู้ 12 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 12 ตัว พร้อมกับเครื่องธัญญบูชา แพะตัวผู้ 12 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๘๘ จำนวนสัตว์ทั้งหมดที่เป็นเครื่องสักการะเพื่อสามัคคีธรรมคือ โค 24 ตัว แกะตัวผู้ 60 ตัว แพะตัวผู้ 60 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 60 ตัว สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายสำหรับงานถวายแท่นบูชาหลังจากที่ได้เจิมแล้ว

๘๙ เมื่อโมเสสเข้าไปในกระโจมที่นัดหมายเพื่อสนทนากับพระองค์ ท่านได้ยินเสียงที่พูดกับท่านดังออกมาจากเบื้องบนของฝาหีบแห่งการชดใช้บาป ตรงระหว่างเครูบสองตัวบนหีบพันธสัญญา และท่านก็สนทนากับพระองค์

๘

ดวงประทีป 7 ดวง

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ □จงพูดกับอาโรนว่า □เวลาจัดตั้งดวงประทีป 7 ดวง จงให้แสงส่องทางด้านหน้าคันประทีป□ □ ๓ อาโรนก็ปฏิบัติตาม ท่านจัดตั้งดวงประทีปให้แสงส่องทางด้านหน้าคันประทีปตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชากับโมเสส ๔ และคันประทีปตี

ขึ้นตามนี้คือเป็นทองคำตีด้วยค้อน ทั้งเชิงและกลีบดอกก็ตีด้วยค้อน ท่านตีคันประทีปตามแบบที่พระผู้เป็นเจ้าได้ชี้แจงแก่โมเสสไว้แล้ว

การแต่งตั้งชาวเลวี

๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๖ "จงแยกชาวเลวีออกจากชาวอิสราเอลและทำตามพิธีเพื่อให้พวกเขาบริสุทธิ์ ๗ เจ้าจงทำสิ่งเหล่านี้เพื่อทำให้เขาบริสุทธิ์คือ จงใช้น้ำในพิธีชำระตัวประพรมพวกเขา ให้เขาโกนขนทั่วกาย ซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายให้สะอาด ๘ ให้พวกเขาเอาโคหนุ่มกับเครื่องธัญญบูชา แป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมัน เจ้าจงเอาโคหนุ่มตัวที่สองเพื่อเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๙ จงพาชาวเลวีมายังด้านหน้าของกระโจมที่นัดหมาย และเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งมวล ๑๐ และเจ้าจงนำชาวเลวีมา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ให้ชาวอิสราเอลวางมือบนตัวชาวเลวี ๑๑ อาโรนต้องถวายชาวเลวี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ดั่งเครื่องโบกจากชาวอิสราเอล เพื่อพวกเขาจะได้พร้อมในการทำงานของพระผู้เป็นเจ้า ๑๒ ชาวเลวีจะวางมือบนหัวโค 2 ตัวนั้น แล้วเจ้าจงถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปแด่พระผู้เป็นเจ้า และอีกตัวเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายในพิธีชดใช้บาปให้แก่ชาวเลวี ๑๓ เจ้าจงกำชับให้ชาวเลวียืนเบื้องหน้าอาโรนและบรรดาบุตรของเขา แล้วถวายชาวเลวีเป็นเครื่องโบกแด่พระผู้เป็นเจ้า

๑๔ เจ้าจงแยกชาวเลวีออกจากชาวอิสราเอล และชาวเลวีจะเป็นของเรา ๑๕ หลังจากนี้ให้ชาวเลวีเข้าไปปฏิบัติงานในกระโจมที่นัดหมาย และเจ้าจะทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และถวายพวกเขาดั่งเครื่องโบก ๑๖ เพราะพวกเขาถูกแยกออกจากชาวอิสราเอล และมอบให้แก่เราแทนบุตรหัวปีทุกคนที่มาจากครรภ์ของชาวอิสราเอลทั้งปวง เราได้รับพวกเขามาเป็นของเราแล้ว ๑๗ เพราะทุกชีวิตแรกจากทั้งมนุษย์และสัตว์เลี้ยงในหมู่ชนชาวอิสราเอลเป็นของเรา ในวันที่เราฆ่าบุตรหัวปีทุกคนในแผ่นดินอียิปต์ เราได้แยกพวกเขาออกมาสำหรับเราเอง ๑๘ และได้รับชาวเลวีแทนบุตรหัวปีทุกคนในหมู่ชนชาวอิสราเอล ๑๙ เราได้มอบชาวเลวีจากชาวอิสราเอลให้เป็นของประทานแก่อาโรนและบรรดาบุตรของเขา เพื่อปฏิบัติงานในกระโจมที่นัดหมายให้ชาวอิสราเอล และทำพิธีชดใช้บาป เพื่อภัยพิบัติจะไม่เกิดขึ้นในหมู่ชนชาวอิสราเอล เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้สถานที่บริสุทธิ์"

๒๐ โมเสส อาโรน และชาวอิสราเอลทั้งมวลกระทำต่อชาวเลวีตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส ๒๑ ชาวเลวีชำระร่างกายให้บริสุทธิ์ ซักเสื้อผ้าของตนเอง แล้วอาโรนก็จะมอบพวกเขาให้เป็นเครื่องโบก ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และทำพิธีชดใช้บาปให้พวกเขาเพื่อทำให้บริสุทธิ์ ๒๒ จากนั้นชาวเลวีก็จะเข้าไปปฏิบัติงานในกระโจมที่นัดหมายภายใต้การควบคุมของอาโรนและบรรดาบุตรของท่าน เขากระทำต่อชาวเลวีตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๒๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๔ "เรื่องต่อไปนี้เกี่ยวกับชาวเลวี เขาจะมีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป จะต้องมีส่วนร่วมงานในกระโจมที่นัดหมาย ๒๕ แต่เมื่อถึงอายุ 50 ปีพวกเขาจะหยุดปฏิบัติงานนั้น คือไม่ต้องทำงานอีกต่อไป ๒๖ พวกเขาจะช่วยพี่น้องของเขาที่ปฏิบัติงานรับใช้ในกระโจมที่นัดหมายก็ได้ แต่ไม่ต้องทำงาน ฉะนั้นเจ้าต้องจัดแจงเรื่องงานรับใช้ให้แก่ชาวเลวี"

๙

เทศกาลปัสกา

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนาย ในเดือนแรกของปีที่สองหลังจากที่พวกเขาพ้นออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า ๒ "ให้ชาวอิสราเอลฉลองเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ ๓ จงฉลองวันตามเวลาที่กำหนดไว้ในยามโพล้เพล้ของวันที่สิบสี่เดือนนี้ ตามคำบัญชาและกฎเกณฑ์" ๔ ดังนั้นโมเสสจึงบอกชาวอิสราเอลให้ฉลองเทศกาลปัสกา ๕ พวก

เขาก็ทำตามนั้นเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารซีนายเวลาโพล้เพล้ของวันที่สิบสี่ของเดือนแรก ชาวอิสราเอลทำทุกอย่างตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสสทุกประการ ๖ แต่มีบางคนที่ไม่สามารถฉลองเทศกาลปัสกาในวันนั้นได้ เพราะมีมลทินที่เกิดจากการแตะต้องซากศพ พวกเขาจึงมาพบโมเสสและอาโรนในวันเดียวกันนั้น ๗ และพูดกับโมเสสว่า "พวกเรามีมลทินเพราะแตะต้องซากศพ แต่ทำไมพวกเราถึงถูกกันไม่ให้ถวายเครื่องบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับชาวอิสราเอลอื่นๆ ตามเวลาที่กำหนดไว้เล่า" ๘ โมเสสตอบพวกเขาว่า "จงรอจนกว่าเราจะทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าบัญชาอย่างไรในเรื่องของท่าน"

๙ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๐ "จงบอกชาวอิสราเอลตามนี้ "เมื่อใครก็ตามในพวกเจ้าหรือผู้สืบเชื้อสายมีมลทินเพราะแตะต้องซากศพ หรือเดินทางไปที่อื่น พวกเขาก็สามารถฉลองเทศกาลปัสกาของพระผู้เป็นเจ้าได้ ๑๑ โดยให้เขาฉลองในวันที่สิบสี่ของเดือนสองยามโพล้เพล้ เขาต้องรับประทานเนื้อแกะกับขนมปังไร้เชื้อและผักขม ๑๒ เขาจะต้องไม่ให้มีของเหลือทิ้งไว้จนถึงรุ่งเช้า หรือหักกระดูกสักชิ้นเดียว* เวลาพวกเขาฉลองวันปัสกา เขาต้องทำตามกฎเกณฑ์ทุกข้อ ๑๓ แต่ถ้าชายใดไม่มีมลทินและไม่ได้ออกเดินทางไปไหน แต่ไม่ได้ฉลองเทศกาลปัสกา เขาจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เพราะเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาของพระผู้เป็นเจ้าตามกำหนดเวลา ชายผู้นั้นจะต้องรับโทษบาปของตน ๑๔ ชาวต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าที่ต้องการฉลองเทศกาลปัสกาของพระผู้เป็นเจ้า ต้องกระทำตามคำบัญชาและกฎเกณฑ์ของวันปัสกา เจ้าต้องใช้กฎเกณฑ์เดียวกันนี้สำหรับชาวต่างแดนและชาวอิสราเอลโดยกำเนิด" "

เมฆอยู่เหนือที่พำนัก

๑๕ ในวันที่จัดตั้งกระโจมที่พำนัก มีก้อนเมฆปกคลุมกระโจมที่พำนัก ซึ่งเป็นที่พำนักแห่งพันธสัญญา และในเวลาเย็น เมฆนั้นอยู่เบื้องบนกระโจมที่พำนักในลักษณะของเพลิงไฟจนกระทั่งเช้า ๑๖ เป็นอย่างนั้นเรื่อยไป มีก้อนเมฆปกคลุมที่พำนัก และมีลักษณะของเพลิงไฟในยามกลางคืน ๑๗ เมื่อใดเมฆลอยตัวขึ้นจากกระโจม ชาวอิสราเอลก็ออกเดินทางต่อไป ที่ใดเมฆหยุดอยู่ ชาวอิสราเอลก็ไปตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ๑๘ ชาวอิสราเอลออกเดินทางตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และชาวอิสราเอลไปตั้งค่ายตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ตราบที่ก้อนเมฆหยุดอยู่เหนือกระโจมที่พำนัก พวกเขาก็จะยังคงตั้งค่ายอยู่ ๑๙ เมื่อก้อนเมฆอยู่เหนือกระโจมที่พำนักเป็นเวลาหลายวัน ชาวอิสราเอลก็ปฏิบัติตามคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ออกเดินทาง ๒๐ บางครั้งเมื่อก้อนเมฆอยู่เหนือกระโจมที่พำนักเพียงไม่กี่วัน พวกเขาก็ไปตั้งค่ายอยู่ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และออกเดินทางตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ๒๑ ในบางครั้งเมื่อก้อนเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนถึงเช้า แต่เมื่อเมฆนั้นลอยตัวขึ้นในยามเช้า พวกเขาก็จะออกเดินทางต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเวลากลางวันหรือเช้าก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นพวกเขาก็ออกเดินทาง ๒๒ ไม่ว่าก้อนเมฆจะอยู่เหนือกระโจมที่พำนักเพียง 2 วัน 1 เดือน หรือ 1 ปี ชาวอิสราเอลจะไปตั้งค่ายอยู่ โดยไม่ออกเดินทาง แต่เมื่อเมฆนั้นลอยตัวขึ้น พวกเขาจะออกเดินทางต่อไป ๒๓ พวกเขาไปตั้งค่ายตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาออกเดินทางตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาปฏิบัติตามคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าที่ได้มอบไว้กับโมเสส

๑๐

แตรเงิน

* **๙:๑๒** ยอห์น 19:36

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงตีแตรยาว 2 คันด้วยเงินและใช้ฝีมือค้อนทำ* เจ้าจงใช้แตรนั้นเรียกประชุมและเวลาออกเดินทาง ๓ เมื่อพวกเขาเป่าแตรทั้งสองคัน มวลชนทั้งปวงต้องมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๔ หากพวกเขาเป่าแตรคันเดียว บรรดาหัวหน้าหรือผู้นำของตระกูลชาวอิสราเอลต้องมาประชุมพร้อมกันกับเจ้า ๕ เมื่อเจ้าเป่าแตรให้สัญญาณเสียง บรรดาค่ายทางด้านตะวันออกจะออกเดินทาง ๖ และเมื่อเจ้าเป่าให้สัญญาณที่สอง บรรดาค่ายทางด้านใต้จะออกเดินทาง พวกเขาจะเป่าแตรให้สัญญาณเพื่อออกเดินทาง ๗ แต่เมื่อจะเรียกมวลชนมาประชุมร่วมกัน เจ้าจะต้องเป่าแตรงอน†ที่ไม่ใช่สัญญาณเดียวกัน ๘ บรรดาบุตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต เป็นผู้เป่าแตร ยาว จงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล ๙ และหากเจ้าทำศึกสงครามกับศัตรูที่บีบบังคับเจ้าบนแผ่นดินของเจ้าเอง เจ้าก็จงเป่าแตรยาวให้สัญญาณแล้วพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าจะระลึกถึงพวกเจ้า และเจ้าจะปลอดภัยจากศัตรู ๑๐ ในวันที่พวกเจ้ามีความยินดี ในเทศกาลที่กำหนดไว้ และในยามเทศกาลข้างขึ้น พวกเจ้าต้องเป่าแตรยาวในเวลามอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และจะทำให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า

เริ่มเดินทางออกจากซีนาย

๑๑ ในวันที่ยี่สิบเดือนสองของปีที่สอง ก้อนเมฆลอยตัวขึ้นจากกระโจมที่พำนักแห่งพันธสัญญา ๑๒ ชาวอิสราเอลจึงออกเดินทางออกจากถิ่นทุรกันดารซีนายจนกระทั่งก้อนเมฆหยุดอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน ๑๓ พวกเขาออกเดินทางครั้งแรกนี้ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าโดยผ่านทางโมเสส ๑๔ บรรดากองทัพจากค่ายยูดาห์ออกเดินทางเป็นกองแรก ตามธงของพวกเขา นาโชนบุตรอัมมีนาดับเป็นผู้บังคับการ ๑๕ เนธันเอลบุตรศุอาร์เป็นผู้นำกองทัพของเผ่าชาวอิสสาคาร์ ๑๖ และเอลีอับบุตรเฮโลนเป็นผู้นำกองทัพของเผ่าชาวเศบูลุน

๑๗ เมื่อรื้อกระโจมที่พำนักลง บรรดาบุตรเกอร์โชนและเมรารีผู้แบกหามกระโจมที่พำนักก็ออกเดินทาง ๑๘ บรรดากองทัพจากค่ายรูเบนออกเดินทางตามไป ตามธงของพวกเขา เอลีซูร์บุตรเชเดเออร์เป็นผู้นำกองทัพ ๑๙ เชลูมิเอลบุตรศูริชัดดัยเป็นผู้นำกองทัพของเผ่าชาวสิเมโอน ๒๐ เอลียาสาฟบุตรเดอูเอลเป็นผู้นำกองทัพของเผ่าชาวกาด

๒๑ แล้วชาวโคฮาทออกเดินทางพร้อมกับแบกหามสิ่งบริสุทธิ์ โดยต้องมีคนตั้งกระโจมที่พำนักก่อนที่พวกเขาจะไปถึง ๒๒ แล้วกองทัพจากค่ายของชาวเอฟราอิมออกเดินทางตามธงของพวกเขา เอลีชามาบุตรอัมมีฮูดเป็นผู้บังคับการ ๒๓ กามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์ เป็นผู้นำกองทัพของเผ่าชาวมนัสเสห์ ๒๔ และอาบีดันบุตรกิเดโอนีเป็นผู้นำกองทัพของเผ่าชาวเบนยามิน

๒๕ และกองทัพจากค่ายของชาวดานซึ่งเป็นค่ายท้ายสุดก็ออกเดินทางตามธงของพวกเขา อาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดดัยเป็นผู้บังคับการ ๒๖ ปากีเอลบุตรโอครานเป็นผู้นำกองทัพของเผ่าชาวอาเชอร์ ๒๗ อาหิราบุตรเอนันเป็นผู้บังคับการของชาวนัฟทาลี ๒๘ ชาวอิสราเอลออกเดินทางตามธงของพวกเขา ดังที่กล่าวมา แล้วต่างก็มุ่งหน้าไป

โฮบับและหีบ

๒๙ โมเสสพูดกับโฮบับบุตรเรอูเอลชาวมีเดียนพ่อตาของโมเสสว่า พวกเรากำลังออกเดินทางไปยังที่ที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เราจะให้ที่ดินแก่เจ้าทั้งหลาย จงมากับเรา แล้วเราจะดีต่อท่าน เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้สัญญาสิ่งดีๆ แก่อิสราเอล ๓๐ เขาพูดว่า เราจะไม่ไป เราจะกลับไปยังดินแดนและหมู่ญาติพี่น้องของเรา ๓๑ แต่โมเสสพูดว่า โปรดอย่าจากพวกเราไปเลย เพราะท่านทราบว่าพวกเราควรไปตั้งค่ายอย่างไรในถิ่นทุรกันดาร และ

* **๑๐๒** ตีจากโลหะ มีเสียงแหลม † **๑๐๗** ตัดจากเขาแกะ

ท่านจะช่วยพวกเราได้มาก ๓๒ และถ้าท่านไปกับเรา เราก็จะตอบแทนท่านเหมือนที่พระผู้เป็นเจ้ากระทำสิ่งดีๆ ให้แก่พวกเรา

๓๓ ดังนั้น พวกเขาจึงออกเดินทางจากภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า ไปเป็นเวลา 3 วัน หีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้านำหน้าพวกเขาไปในช่วง 3 วันเพื่อหาที่ให้พวกเขาพัก ๓๔ เมฆของพระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือพวกเขาในเวลากลางวัน เมื่อเขาออกเดินทางไปจากค่าย

๓๕ เมื่อใดพวกเขาหามหีบออกเดินทาง โมเสสจะพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า ลุกขึ้นเถิด ขอให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป ขอให้ข้าศึกของพระองค์เตลิดหนีไปต่อหน้าพระองค์" ๓๖ เมื่อใดหีบหยุดพัก ท่านจะพูดว่า "ขอพระองค์กลับสู่ชาวอิสราเอลซึ่งมีจำนวนเป็นหมื่นเป็นแสน เกินกว่าจะนับได้ถ้วน"

๑๑

เพลิงไฟจากพระผู้เป็นเจ้า

๑ ประชาชนต่างพากันบ่นเรื่องความทุกข์ยาก จนเข้าหูพระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ยิน ความกริ้วของพระองค์ก็พลุ่งขึ้น เปลวเพลิงของพระผู้เป็นเจ้าจึงลุกไหม้ท่ามกลางพวกเขาและรอบนอกค่ายบางส่วนด้วย ๒ ประชาชนร้องต่อโมเสส ท่านก็อธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ไฟจึงมอดลง ๓ สถานที่นั้นจึงเรียกว่า ทาเบราห์* เพราะเพลิงไฟของพระผู้เป็นเจ้าได้ลุกไหม้ท่ามกลางพวกเขา

นกกระทาที่ขับโรทหัทธาอาวาห์

๔ คนชาติอื่นในหมู่ชาวอิสราเอลนึกอยากจะกินอาหารบางชนิดเป็นอย่างยิ่ง ชาวอิสราเอลนั่งร่ำไห้อีก และพูดกันว่า "ใครจะให้เนื้อพวกเรากินได้บ้างนี่ ๕ พวกเรายังจำได้ว่ามีปลาที่เคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องเสียเงิน อีกทั้งแตงกวา แตงโม ต้นหอมเทศ หัวหอม และกระเทียม ๖ บัดนี้ชีวิตจิตใจของเราห่อเหี่ยว แต่ก็ไม่เห็นสิ่งใดนอกจากมานานี้เท่านั้น"†

๗ มานาเป็นเหมือนเมล็ดผักชี และมีลักษณะคล้ายกับยางไม้หอม ๘ ผู้คนเดินเก็บมานามาบดด้วยโม่หรือใส่ครกตำ ใส่หม้อต้มเพื่อทำเป็นขนม มีรสเหมือนขนมอบกับน้ำมัน ๙ ยามน้ำค้างลงในยามค่ำที่ค่าย มานาก็ตกลงมาพร้อมกับน้ำค้างนั้น

๑๐ โมเสสได้ยินผู้คนของแต่ละครอบครัวยืนร่ำไห้อยู่ที่ทางเข้าประตูกระโจมของตนเอง พระผู้เป็นเจ้าโกรธกริ้วมาก และโมเสสเองก็เป็นทุกข์ ๑๑ โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า "ทำไมพระองค์จึงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องลำบาก และทำไมข้าพเจ้าไม่เป็นที่โปรดปรานในสายตาของพระองค์ พระองค์จึงได้ให้ข้าพเจ้าแบกภาระของประชาชนทั้งหมดนี้ ๑๒ ข้าพเจ้าตั้งครรภ์ผู้คนเหล่านี้มาหรือ ข้าพเจ้าให้พวกเขาเกิดมาในโลกนี้หรือ พระองค์จึงได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงอุ้มเขาไว้แนบอกเหมือนผู้เลี้ยงอุ้มทารก และนำเขาเข้าไปในแผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา" ๑๓ ข้าพเจ้าจะไปเอาเนื้อจากไหนมาให้คนเหล่านี้ได้ทั้งหมด พวกเขาร่ำไห้ต่อหน้าข้าพเจ้าและขอว่า "ขอให้พวกเราได้กินเนื้อเถิด" ๑๔ ข้าพเจ้าไม่สามารถดูแลประชาชนทั้งหมดตามลำพังได้ ภาระนี้หนักเกินไปสำหรับข้าพเจ้า ๑๕ ถ้าพระองค์จะทำกับข้าพเจ้าเช่นนี้ ก็ฆ่าข้าพเจ้าให้ตายทันทีไปเสียเลย หากว่าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องเห็นความน่าสมเพชของตัวเอง"

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงรวบรวมชาย 70 คนจากบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้เรา เป็นคนที่เจ้ารู้ว่าเป็นผู้ใหญ่และเจ้าหน้าที่มีอำนาจเหนือประชาชน พาพวกเขามายังกระโจมที่นัดหมายและให้ยืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น ๑๗ แล้วเราจะลงมาพูดกับเจ้าที่นั่น เราจะให้พระวิญญาณที่อยู่บนตัวเจ้ามาอยู่บนตัวพวกเขาด้วย แล้วพวกเขา

---

* **๑๑๓** มีความหมายว่า ลุกไหม้ † **๑๑๖** อพยพ 16:1-36

จะรับภาระของประชาชนไปพร้อมกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องแบกตามลำพัง ๑๘ จงบอกประชาชนว่า ชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับวันพรุ่งนี้ แล้วเจ้าจะได้เนื้อรับประทาน เพราะเราได้ยินพวกเจ้าร้องคร่ำครวญว่า ใครจะให้เนื้อแก่พวกเรากิน พวกเราอยู่ดีกว่านี้ในอียิปต์ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจะให้เนื้อแก่พวกท่าน แล้วพวกท่านก็จะได้รับประทาน ๑๙ ท่านจะได้รับประทานไม่ใช่แค่วันเดียว หรือ 2 วัน 5 วัน 10 หรือ 20 วันเท่านั้น ๒๐ แต่นานถึง 1 เดือนเต็มจนท่านเหม็นเบื่อเอือมระอา เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าผู้อยู่ท่ามกลางพวกท่าน และพวกท่านยังมาร้องคร่ำครวญต่อหน้าพระองค์ว่า ทำไมพวกเราจึงได้ออกมาจากอียิปต์ ๒๑ แต่โมเสสพูดว่า ข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางชายฉกรรจ์ 600,000 คน และพระองค์กล่าวว่า เราจะให้เนื้อพวกเขากินได้นานถึง 1 เดือนเต็ม ๒๒ มีฝูงแพะแกะและโคมากพอไว้ฆ่าสำหรับพวกเขาหรือ มีปลาในทะเลมากพอที่จะให้พวกเขาไหม ๒๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า มือของพระผู้เป็นเจ้าสั้นเกินไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะเป็นจริงเพื่อเจ้าหรือไม่

๒๔ โมเสสออกไปบอกประชาชนว่าพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่าอย่างไร และรวบรวมบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของประชาชน 70 คนให้ยืนอยู่รอบกระโจม ๒๕ พระผู้เป็นเจ้าลงมาในลักษณะของก้อนเมฆและกล่าวกับท่าน และให้พระวิญญาณที่อยู่บนตัวท่านมาอยู่บนตัวหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ 70 คนด้วย เมื่อพระวิญญาณสถิตบนพวกเขาแล้ว พวกเขาก็เผยคำกล่าวของพระเจ้า แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่ได้เผยคำกล่าวอีกเลย

๒๖ มีชาย 2 คนที่ยังอยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดาด อีกคนชื่อเมดาด และพระวิญญาณอยู่บนตัวเขาทั้งสองซึ่งมีชื่อบันทึกอยู่ในบรรดาผู้นำ แต่ยังไม่ได้ออกไปที่กระโจม ฉะนั้นเขาเผยคำกล่าวของพระเจ้าในค่าย ๒๗ มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า เอลดาดและเมดาดกำลังเผยคำกล่าวของพระเจ้าในค่าย

๒๘ และโยชูวาบุตรของนูนรับใช้โมเสสตั้งแต่หนุ่มพูดว่า โมเสส นายท่านห้าม 2 คนนั้นเถิด ๒๙ แต่โมเสสตอบว่า ท่านอิจฉาแทนเราหรือ เราปรารถนาให้ชนชาติของพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะให้พระวิญญาณของพระองค์อยู่บนตัวเขาทุกคน ๓๐ โมเสสและบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กลับค่ายไป

๓๑ ครั้นแล้วก็มีลมพัดมาจากพระผู้เป็นเจ้านำนกกระทามาจากทะเล บินลงมาอาศัยอยู่รอบค่ายในระยะห่างเท่ากับเดินไปได้ 1 วัน และสูงจากพื้นดินประมาณ 2 ศอก ๓๒ ผู้คนพากันลุกขึ้นจับนกกระทาในวันนั้นตลอดวันตลอดคืนและตลอดในวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ 10 โฮเมอร์‡ แล้วเขาก็ตากเนื้อมันไว้ที่รอบค่าย ๓๓ แต่ขณะที่เศษเนื้อยังติดอยู่ที่ฟันและยังเคี้ยวไม่หมดเสียด้วยซ้ำ พระผู้เป็นเจ้ากริ้วผู้คนเหล่านั้นมาก พระผู้เป็นเจ้าจึงทำให้พวกเขาเป็นโรคระบาดร้ายแรง ๓๔ ฉะนั้นจึงเรียกสถานที่นั้นว่า ขิบโรทหัทธาอาวาห์ เพราะเป็นสถานที่ฝังบรรดาผู้มีความตะกละอย่างยิ่ง ๓๕ ประชาชนออกเดินทางจากขิบโรทหัทธาอาวาห์ไปยังฮาเซโรท แล้วพวกเขาก็หยุดพักอยู่ที่นั่น

๑๒

มิเรียมและอาโรนพูดประท้วงโมเสส

๑ มิเรียมและอาโรนกล่าวแย้งโมเสสด้วยสาเหตุมาจากหญิงชาวคูชที่โมเสสแต่งงานด้วย เพราะท่านได้แต่งกับหญิงชาวคูช ๒ เขาทั้งสองพูดว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านโมเสสเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ได้กล่าวผ่านเราด้วยหรือ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ได้ยิน ๓ โมเสสผู้นี้เป็นคนถ่อมตัวมาก มากกว่ามนุษย์คนใดในโลก ๔ ในทันใดนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับ

‡ **๑๑๑๓๒** 1 โฮเมอร์ มีประมาณ 220 ลิตร

โมเสส อาโรน และมิเรียมว่า “เจ้าทั้งสามจงออกมายังกระโจมที่นัดหมาย” ทั้งสามก็ได้ออกมา ๕ พระผู้เป็นเจ้าลงมาในลักษณะของเมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลัก และหยุดที่ประตูกระโจม พระองค์เรียกอาโรนและมิเรียม ทั้งสองก็ก้าวไปข้างหน้า ๖ พระองค์กล่าวว่า
“จงฟังคำพูดของเรา
หากว่ามีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าในหมู่พวกเจ้า
เราคือพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจะแสดงตัวให้เขารู้ในภาพนิมิต
เราจะพูดกับเขาในฝัน
๗ แต่กับโมเสสผู้รับใช้ของเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น
เขามีความภักดีในทุกสิ่งที่เกี่ยวกับตำหนักของเรา*
๘ เราพูดกับเขาต่อหน้าอย่างแจ่มแจ้ง
ไม่มีคำปริษนา
เขาได้เห็นรูปลักษณ์ของพระผู้เป็นเจ้า
แล้วทำไมเจ้าถึงไม่กลัว
แต่กลับพูดต่อต้านโมเสสผู้รับใช้ของเรา”
๙ พระผู้เป็นเจ้ากริ้วเขาทั้งสองมาก และได้จากไป
๑๐ เมื่อก้อนเมฆลอยเคลื่อนไปจากกระโจม ดูเถิด มิเรียมเป็นโรคเรื้อนขาวราวหิมะ อาโรนหันไปทางมิเรียม และดูเถิด นางเป็นโรคเรื้อน ๑๑ อาโรนพูดกับโมเสสว่า “โอ นายท่าน อย่าลงโทษเราสองคนเลย เป็นเพราะเราโง่เขลาและกระทำบาป ๑๒ อย่าให้นางเป็นเหมือนคนตายแล้ว เหมือนกับเด็กที่เพิ่งออกมาจากครรภ์มารดา และมีเนื้อหนังที่เปื่อยเน่าไปครึ่งตัว” ๑๓ โมเสสจึงร้องบอกพระผู้เป็นเจ้าว่า “โอ พระเจ้า โปรดรักษานางให้หายเถิด ข้าพเจ้าขอร้อง” ๑๔ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวตอบโมเสสว่า “ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง แล้วนางจะไม่อับอายไป 7 วันหรือ ปล่อยให้นางอยู่ที่นอกค่าย 7 วัน หลังจากนั้นค่อยพานางเข้ามาได้” ๑๕ ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่าย 7 วัน ประชาชนไม่ได้ออกเดินทางจนกระทั่งมีคนพามิเรียมกลับเข้ามาอีกครั้ง ๑๖ หลังจากนั้นประชาชนจึงออกเดินทางจากฮาเซโรท และไปตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารปาราน

๑๓

สอดแนมคานาอัน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ “จงให้พวกผู้ชายไปสอดแนมดินแดนคานาอันที่เรามอบให้แก่ชาวอิสราเอล จงส่งหัวหน้าเผ่าเป็นผู้แทนของบรรพบุรุษแต่ละเผ่าออกไป”
๓ โมเสสจึงส่งพวกเขาออกไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ทุกๆ คนเป็นหัวหน้าของชาวอิสราเอล ๔ มีรายชื่อตามนี้คือ ชัมมูอาบุตรศักเกอร์จากเผ่ารูเบน ๕ ชาฟัทบุตรโฮรีจากเผ่าสิเมโอน ๖ คาเลบบุตรเยฟุนเนห์จากเผ่ายูดาห์ ๗ อิกาลบุตรโยเซฟจากเผ่าอิสสาคาร์ ๘ โฮเชยาบุตรนูนจากเผ่าเอฟราอิม ๙ ปัลทีบุตรราฟูจากเผ่าเบนยามิน ๑๐ กัดเดียลบุตรโสดีจากเผ่าเศบูลุน ๑๑ กัดดีบุตรสุสีจากเผ่ามนัสเสห์ (เผ่าของโยเซฟ)
๑๒ อัมมีเอลบุตรเกมัลลีจากเผ่าดาน ๑๓ เสธูร์บุตรมีคาเอลจากเผ่าอาเชอร์ ๑๔ นาบีบุตรโวฟสีจากเผ่านัฟทาลี ๑๕ เกอูเอลบุตรมาคีจากเผ่ากาด ๑๖ นี่คือรายชื่อของบรรดาชายที่โมเสสส่งให้ไปสอดแนมดินแดนนั้น และโมเสสเรียกชื่อโฮเชยาบุตรของนูนว่า โยชูวา
๑๗ โมเสสให้เขาเหล่านี้ไปสอดแนมดินแดนคานาอัน และบอกว่า “จงขึ้นไปในเนเกบและเข้าไปในแถบภูเขา ๑๘ และไปดูว่าดินแดนนั้นเป็นอย่างไร ประชาชนที่อาศัยอยู่เข้มแข็งหรืออ่อนแอ มีจำนวนมากหรือน้อย ๑๙ ดินแดนที่พวกเขาอาศัยอยู่ดีหรือไม่ดี เมืองของเขาเป็นอย่างไร เป็นเพียงค่ายหรือเป็นเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง ๒๐ ดินแดนนั้นอุดมสมบู

* **๑๒๗** ฮีบรู 3:2-5

รณ์ไหม มีต้นไม้บ้างหรือไม่ จงกล้าหาญและนำผลไม้จากดินแดนนั้นกลับมาบ้าง เวลานั้นเป็นฤดูผลองุ่นแรกสุก

๒๑ ดังนั้น พวกเขาจึงขึ้นไปสอดแนมดินแดนตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารศินจนถึงเรโหบซึ่งใกล้เลโบฮามัท ๒๒ พวกเขาขึ้นไปในเนเกบ ไปถึงเฮโบรนซึ่งอาหิมาน เชชัย และทัลมัยบรรดาบุตรของชาวอานาคอาศัยอยู่ เมืองเฮโบรนนี้ถูกสร้างขึ้น 7 ปีก่อนโศอันในอียิปต์ ๒๓ พวกเขามาถึงลุ่มน้ำเอชโคล์ และได้ตัดกิ่งองุ่นมีลูกติดอยู่ 1 พวงจากที่นั่น ใช้ 2 คนหามด้วยไม้คาน และนำทับทิมและมะเดื่อมาด้วย ๒๔ เขาเรียกที่นั่นว่า ลุ่มน้ำเอชโคล์เพราะพวงองุ่นที่ชาวอิสราเอลตัดมาจากที่นั่น

รายงานจากการสอดแนม

๒๕ หลังจากที่สอดแนมดินแดนนั้นได้ 40 วัน พวกเขาก็กลับมา ๒๖ พวกเขาไปหาโมเสส อาโรน และชาวอิสราเอลทั้งมวลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช รายงานให้เขาทั้งปวงทราบและให้ดูผลไม้ที่มาจากดินแดนนั้น ๒๗ พวกเขาบอกโมเสสว่า พวกเราไปยังดินแดนที่ท่านให้เราไป ดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง และนี่เป็นผลไม้ของดินแดนนั้น ๒๘ อย่างไรก็ดีประชาชนที่อาศัยอยู่ในดินแดนก็มีกำลังมาก เมืองต่างๆ มีขนาดใหญ่มากและได้รับการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง พวกเราเห็นลูกหลานของชาวอานาคที่นั่นด้วย ๒๙ ชาวอามาเลขอยู่ในดินแดนเนเกบ ชาวฮิต ชาวเยบุส และชาวอาโมร์อาศัยอยู่ในแถบภูเขา และชาวคานาอันอยู่ใกล้ทะเลและตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

๓๐ ครั้นแล้วคาเลบขอให้ประชาชนเงียบเสียงและพูดต่อหน้าโมเสสว่า พวกเราควรขึ้นไปทันที และไปครอบครองดินแดนนั้นกันเถิด เพราะพวกเราตีได้แน่ ๓๑ แต่พวกผู้ชายที่ได้ขึ้นไปกับเขาพูดว่า พวกเราไม่สามารถขึ้นไปต่อสู้ประชาชนพวกนั้นได้ เพราะเขาแข็งแรงกว่าเรา ๓๒ แล้วพวกเขาก็ให้รายงานเรื่องสอดแนมของดินแดนนั้นเป็นเรื่องร้ายๆ ว่า ดินแดนที่พวกเราออกเดินทางไปทั่วเพื่อสอดแนมนั้นเป็นดินแดนที่กินเลือดกินเนื้อของผู้อาศัย และประชาชนทุกคนที่เราเห็นก็มีรูปร่างสูงใหญ่ ๓๓ พวกเราเห็นชาวเนฟิลที่นั่น (ลูกหลานของอานาคมาจากชาวเนฟิล ในสายตาของพวกเรา เราเป็นเหมือนตั๊กแตน และก็เป็นเช่นนั้นในสายตาของพวกเขาด้วย

๑๔

๑ แล้วมวลชนก็ส่งเสียงร้องลั่นและประชาชนร้องไห้เสียงดังในคืนวันนั้น ๒ และชาวอิสราเอลร่ำรำพันต่อโมเสสและอาโรน และมวลชนพูดกับท่านทั้งสองว่า พวกเราน่าจะตายกันไปแล้วที่อียิปต์หรือในถิ่นทุรกันดาร ๓ ทำไมพระผู้เป็นเจ้าจึงจะนำพวกเราเข้าไปในดินแดนนี้เพื่อให้ตายด้วยคมดาบ ภรรยาและลูกๆ ของพวกเราจะกลายเป็นเหยื่อ มันไม่ดีกว่าหรือถ้าเรากลับไปที่อียิปต์ ๔ พวกเขาพูดต่อๆ กันไปว่า เรามาเลือกผู้นำคนหนึ่งและกลับไปที่อียิปต์กันเถิด

๕ โมเสสกับอาโรนก็ซบหน้าลงกับพื้นต่อหน้ามวลชนชาวอิสราเอลทั้งปวง ๖ โยชูวาบุตรของนูนกับคาเลบบุตรเยฟุนเนห์เป็นสองคนที่ร่วมไปสอดแนมดินแดนนั้นด้วยจึงฉีกเสื้อผ้าของตน ๗ และพูดกับมวลชนชาวอิสราเอลทั้งปวงว่า ดินแดนที่เราเห็นจากการสำรวจเป็นดินแดนที่ดีเหลือเกิน ๘ ถ้าพระผู้เป็นเจ้าโปรดปรานพวกเรา พระองค์จะนำพวกเราเข้าสู่ดินแดนนี้ และจะมอบดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้งให้แก่เรา ๙ แต่อย่าขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า และอย่ากลัวประชาชนของดินแดนนั้น เพราะเขาเป็นเสมือนอาหารของเราและไม่มีที่คุ้มกันอีกแล้ว แต่พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพวกเรา อย่ากลัวพวกเขาเลย ๑๐ แต่มวลชนทั้งปวงบอกให้ใช้หินขว้างพวกเขา ครั้นแล้วพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏที่กระโจมที่นัดหมายให้ชาวอิสราเอลเห็น

๑๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “ประชาชนพวกนี้จะดูหมิ่นเราอีกนานแค่ไหน
และเขาจะไม่เชื่อในตัวเรานานแค่ไหนทั้งๆ ที่เราได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ทั้งหลาย
ท่ามกลางพวกเขา ๑๒ เราจะให้โรคระบาดเกิดกับพวกเขาและกำจัดเสียให้สิ้น แล้วเราจะให้
ประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าพวกเขาเกิดขึ้นมาจากตัวเจ้า”
๑๓ แต่โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้นชาวอียิปต์ก็จะรู้เรื่องนี้ พระองค์ได้นำ
ประชาชนพวกนี้ออกมาจากพวกเขาด้วยอานุภาพของพระองค์ ๑๔ แล้วพวกเขาจะบอกกับ
ผู้อยู่อาศัยในดินแดนนี้ว่าเขาได้ยินมาว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์อยู่ท่ามกลางชนชาตินี้
โอ พระผู้เป็นเจ้า ด้วยว่า พระองค์ได้ปรากฏให้เขาเห็น เมฆของพระองค์อยู่เหนือพวกเขา
และพระองค์ออกนำทางล่วงหน้าพวกเขาในตอนกลางวันในลักษณะของเมฆก้อนมหึมาด
ั่งเสาหลัก และในตอนกลางคืนในลักษณะกลุ่มเพลิงขนาดมหึมาดั่งเสาหลัก ๑๕ มาบัดนี้ถ้า
พระองค์ฆ่าชนชาตินี้ประหนึ่งฆ่าเพียงคนเดียว บรรดาประชาชาติที่ได้ยินเรื่องของพระองค์
ก็จะพูดกันว่า ๑๖ “เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่สามารถนำชนชาตินี้เข้าไปยังดินแดนที่พระองค์
ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่พวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงได้ฆ่าพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร”* ๑๗
บัดนี้ ข้าพเจ้าขอร้อง โปรดแสดงอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าให้ยิ่งใหญ่เถิด ตามที่พระองค์
กล่าวไว้ว่า ๑๘ “พระผู้เป็นเจ้าไม่โกรธง่าย เปี่ยมด้วยความรักอันมั่นคง ให้อภัยบาปและการ
ล่วงละเมิด แต่ไม่ปล่อยให้ผู้กระทำผิดรอดพ้นไปได้ พระองค์จะทำให้บาปของบิดาตกทอดถึ
งบุตรของเขาไปจนถึง 3 และ 4 ชั่วอายุคน”† ๑๙ ขอพระองค์โปรดให้อภัยบาปของประชาชน
พวกนี้ตามความรักอันมั่นคงยิ่งของพระองค์เถิด และเป็นเพราะพระองค์ได้ยกโทษพวก
เขาแล้วตั้งแต่ครั้งที่อยู่ในอียิปต์มาจนบัดนี้”
๒๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “เราได้ให้อภัยตามที่เจ้าขอ ๒๑ แต่อย่างไรก็ดี ตราบที่เรามีชีวิ
ตอยู่ และตราบที่ทั้งโลกจะเต็มด้วยบารมีของพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ ชายคนใดที่เคยเห็นบารมี
และปรากฏการณ์อัศจรรย์ที่เรากระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร แต่เขาก็ยังลองดีกับ
เราถึง 10 ครั้งและไม่ได้ฟังเสียงของเรา ๒๓ เขาเหล่านั้นก็จะไม่ได้เห็นดินแดนที่เราได้
ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเขา และใครก็ตามดูหมิ่นเราก็จะไม่ได้เห็นด้วยเช่
นกัน ๒๔ แต่เพราะคาเลบผู้รับใช้ของเรามีจิตวิญญาณต่างกัน และเขาได้ตามเราอย่าง
จริงใจ เราก็จะนำเขาเข้าไปในดินแดนที่เขาเข้าไปมาแล้ว และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเขา
จะได้ยึดครองดินแดนนั้น ๒๕ ในเมื่อชาวอามาเลขและชาวคานาอันอาศัยอยู่ในหุบเขา พรุ่ง
นี้จงออกเดินทางกลับไปยังถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปทะเลแดง”
๒๖ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๒๗ “เราจะต้องทนต่อมวลชนชั่วร้าย
ที่พร่ำบ่นต่อว่าต่อขานเราไปนานแค่ไหน เราได้ยินชาวอิสราเอลบ่นพึมพำต่อว่าเราแล้ว
๒๘ จงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ อะไรที่เจ้าพูดให้เรา
ได้ยิน เราก็จะกระทำต่อเจ้าตามนั้น ๒๙ ร่างของพวกเจ้าจะล้มตายในถิ่นทุรกันดาร ทุกคน
ที่นับไว้ในทะเบียนที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปและบ่นพึมพำต่อว่าเรา ๓๐ จะไม่มีสักคนที่จะได้ก้าว
เข้าไปในดินแดนที่เราได้ยกมือปฏิญาณให้เจ้าอาศัยอยู่ ยกเว้นคาเลบบุตรเยฟุนเนห์และโย
ชูวาบุตรของนูน ๓๑ ส่วนลูกๆ ของเจ้าที่บอกว่าจะกลายเป็นเหยื่อนั้น เราจะนำพวกเขาเข้าไป
และเขาจะรู้จักดินแดนที่พวกเจ้าดูหมิ่น ๓๒ สำหรับพวกเจ้า ร่างของเจ้าจะล้มตายในถิ่นทุ
รกันดารนี้ ๓๓ ลูกหลานของเจ้าจะเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี และ
เจ้าจะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะความไม่เชื่อของเจ้าจนกระทั่งคนสุดท้ายของพวกเจ้า
จะทอดร่างนอนตายในถิ่นทุรกันดาร ๓๔ พวกเจ้าจะได้รับความทุกข์ทรมานเนื่องจากบาป
ของเจ้าเป็นเวลา 40 ปีตามจำนวน 40 วันที่เจ้าได้สอดแนมดินแดนนั้น คือ 1 ปีต่อ 1 วัน

* **๑๔๑๖** 1 โครินธ์ 10:5 † **๑๔๑๘** อพยพ 34:6,7

แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราไม่พอใจเพียงไร ๓๕ เราคือพระผู้เป็นเจ้าได้ลั่นคำพูดไปแล้ว เราจะกระทำตามนี้ต่อมวลชนชั่วร้ายทั้งปวงที่มาชุมนุมร่วมกันต่อว่าเรา พวกเขาจะมาถึงจุดจบในถิ่นทุรกันดารแห่งนี้ และจะตายกันทีนั่น

๓๖ ดังนั้น บรรดาชายที่โมเสสส่งไปสอดแนมดินแดนและกลับมาทำให้มวลชนทั้งปวงบ่นพึมพำต่อว่าโมเสสโดยรายงานว่าดินแดนนั้นเลวร้าย ๓๗ บรรดาชายที่รายงานเป็นเรื่องร้ายๆ เกี่ยวกับดินแดนก็ตายด้วยโรคระบาดต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๓๘ แต่โยชูวาบุตรของนูนและคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ซึ่งได้ไปสอดแนมดินแดนด้วยนั้นยังมีชีวิตอยู่

๓๙ เมื่อโมเสสบอกเรื่องดังกล่าวแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวง พวกเขาก็ร้องคร่ำครวญเป็นอย่างมาก ๔๐ ครั้นถึงรุ่งเช้าเมื่อพวกเขาลุกขึ้น โดยขึ้นไปยังแถบภูเขาสูงและพูดว่า ดูเถิด เราจะขึ้นไปยังสถานที่ที่พระผู้เป็นเจ้าสัญญาไว้ เพราะพวกเราได้ทำผิดไปแล้ว ๔๑ แต่โมเสสพูดว่า ทำไมพวกท่านจึงฝืนต่อคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า สิ่งที่ท่านทำจะไม่บังเกิดผลสำเร็จ ๔๒ อย่าขึ้นไปเลย ด้วยเกรงว่าท่านจะตายต่อหน้าศัตรู เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้อยู่กับท่าน ๔๓ ในที่นั้นชาวอามาเลขและชาวคานาอันรอเผชิญท่านอยู่ และท่านจะต้องตายด้วยคมดาบ เพราะพวกท่านหันหลังให้พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจะไม่อยู่กับท่าน ๔๔ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังฝืนขึ้นไปยังแถบภูเขาสูง แม้ว่าหีบพันธสัญญาแห่งพระผู้เป็นเจ้าและโมเสสไม่ได้ออกจากค่าย ๔๕ แล้วชาวอามาเลขและชาวคานาอันทีอาศัยอยู่ในแถบภูเขาจึงลงมาโจมตีพวกเขาและไล่โจมตีอย่างไม่ลดละจนถึงโฮร์มาห์

๑๕

เครื่องสักการะเพิ่มเติม

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงบอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าก้าวเข้าไปยังดินแดนที่เราจะมอบให้แก่เจ้าเพื่ออาศัยอยู่ ๓ และเมื่อพวกเจ้ามอบของถวายด้วยไฟจากฝูงโคหรือแพะแกะซึ่งจะส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย หรือเครื่องสักการะเนื่องมาจากคำปฏิญาณหรือจากความสมัครใจ ๔ ก็จงให้คนทีนำของถวายมานั้นมอบเครื่องธัญญบูชาคือ แป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนสิบเอฟาห์ผสมกับน้ำมันหนึ่งส่วนสี่ฮิน* ๕ จงเตรียมเหล้าองุ่นหนึ่งส่วนสี่ฮินสำหรับเครื่องดื่มบูชาพร้อมกับลูกแกะซึ่งเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายหรือเป็นเครื่องสักการะ ๖ จงเตรียมเครื่องธัญญบูชาคือ แป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนห้าเอฟาห์ผสมกับน้ำมันหนึ่งส่วนสามฮินพร้อมกับแกะตัวผู้ ๗ กับเหล้าองุ่นหนึ่งส่วนสามฮินเป็นเครื่องดื่มบูชา เป็นของถวายที่ส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๘ เมื่อเจ้าเตรียมโคหนุ่มเพื่อเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายหรือเครื่องสักการะ เนื่องมาจากคำปฏิญาณหรือของถวายเพื่อสามัคคีธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้า ๙ ก็จงนำเครื่องธัญญบูชาแป้งสาลีชั้นเยี่ยมสามส่วนสิบเอฟาห์ผสมกับน้ำมันครึ่งฮินพร้อมกับโคหนุ่ม ๑๐ จงนำเหล้าองุ่นครึ่งฮินสำหรับเครื่องดื่มบูชามาด้วยเพื่อเป็นของถวายด้วยไฟส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า

๑๑ โคหรือแกะตัวผู้ 1 ตัว ลูกแกะหรือแพะหนุ่มแต่ละตัวจะต้องตระเตรียมไปตามนี้ ๑๒ จงกระทำตามนี้กับสัตว์แต่ละตัว ตามจำนวนเท่าที่มี ๑๓ ชาวอิสราเอลโดยกำเนิดทุกคนต้องกระทำในสิ่งที่ว่ามานี้ เมื่อเขานำของถวายด้วยไฟส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๑๔ เมื่อใดที่คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้าหรือผู้ที่ตั้งรกรากอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าต้องการมอบของถวายด้วยไฟส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า เขาจะต้องปฏิบัติเหมือนกับเจ้า ๑๕ มวลชนจะต้องถือกฎเดียวกัน ทั้งพวกเจ้าและคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่

* **๑๕๔** 1 ฮิน มีประมาณ 4-6 ลิตร

ท่ามกลางพวกเจ้า จงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล พวกเจ้าเป็นอย่างไรต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นเช่นกัน ๑๖ จะมีกฎบัญญัติและกฎเกณฑ์เดียวกันสำหรับพวกเจ้าและคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า

๑๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๘ จงบอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าไปถึงดินแดนที่เราพาไป ๑๙ และเมื่อพวกเจ้ารับประทานอาหารที่ได้จากแผ่นดินนั้น เจ้าก็จงถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๐ จงถวายขนมก้อนหนึ่งอบจากแป้งรุ่นแรกเป็นเครื่องสักการะที่ได้จากลานนวดข้าว ๒๑ พวกเจ้าจงมอบเครื่องสักการะนี้ที่อบจากแป้งรุ่นแรกแด่พระผู้เป็นเจ้าไปจนทุกชาติพันธุ์ของเจ้า

๒๒ แต่ถ้าเจ้ากระทำบาปโดยไม่มีเจตนา และไม่รักษาพระบัญญัตินี้ที่พระผู้เป็นเจ้ามอบแก่โมเสส ๒๓ ทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญญัติแก่พวกเจ้าผ่านทางโมเสสนับจากวันทีพระผู้เป็นเจ้าบัญญัติไว้ไปจนทุกชาติพันธุ์ของเจ้า ๒๔ และถ้าเป็นการกระทำโดยที่ไม่มีเจตนาและพ้นจากสายตาของมวลชน มวลชนทั้งปวงจะต้องมอบโคหนุ่ม 1 ตัวเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายซึ่งจะส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาตามคำบัญชา และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๒๕ ปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาปให้ชาวอิสราเอลทั้งมวล และพวกเขาจะได้รับการยกโทษในความผิดพลาด และได้นำเครื่องสักการะมามอบ เป็นเครื่องสักการะถวายด้วยไฟแด่พระผู้เป็นเจ้าและเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าสำหรับความผิดพลาดของพวกเขา ๒๖ แล้วชาวอิสราเอลทั้งมวลจะได้รับการยกโทษรวมถึงชาวต่างด้าวที่อยู่ในหมู่พวกเขา เพราะประชาชนทั้งปวงล้วนเกี่ยวข้องกับความผิดพลาดดังกล่าวด้วย

๒๗ ถ้าคนๆ เดียวกระทำบาปโดยไม่มีเจตนา เขาจะต้องมอบแพะตัวเมียอายุ 1 ปีเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๒๘ ปุโรหิตจะทำพิธีชดใช้บาป ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าให้คนทีกระทำผิดพลาดเมื่อเขากระทำบาปโดยไม่มีเจตนา เพื่อทำพิธีชดใช้บาปให้เขา และเขาจะได้รับการยกโทษ ๒๙ จะต้องมีเพียงกฎเดียวสำหรับคนที่กระทำสิ่งใดโดยไม่มีเจตนา ไม่ว่าจะเป็นชาวอิสราเอลโดยกำเนิดหรือเป็นชาวต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขาก็ตาม ๓๐ หากผู้ใดแสดงความดื้อกระด้าง ไม่ว่าจะเป็นชาวต่างแดนหรือชาวอิสราเอลโดยกำเนิด ถือว่าผู้นั้นหมิ่นประมาทพระผู้เป็นเจ้า และจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ๓๑ เพราะเขาดูหมิ่นคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า และฝ่าฝืนคำบัญชาของพระองค์ ผู้นั้นจะถูกตัดขาดและจะต้องได้รับโทษ

เก็บฟืนในวันสะบาโต

๓๒ ขณะที่ชาวอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาพบว่าชายคนหนึ่งกำลังเก็บฟืนในวันสะบาโต ๓๓ พวกที่พบเขาก็พาเขามาหาโมเสส อาโรนและมวลชนทั้งปวง ๓๔ และกักตัวเขาไว้ก่อน เพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรกับเขา ๓๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ชายคนนั้นจะต้องรับโทษถึงตาย มวลชนทั้งปวงจึงใช้ก้อนหินขว้างเขาที่นอกค่าย ๓๖ ครั้นแล้วมวลชนทั้งปวงก็พาเขาออกไปนอกค่ายและใช้หินขว้างเขาจนตายตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

ติดพู่บนเครื่องนุ่งห่ม

๓๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๓๘ จงบอกชาวอิสราเอลว่า เจ้าจงทำพู่ห้อยที่ชายเสื้อตลอดทุกชาติพันธุ์ ให้เอาด้ายสีน้ำเงินติดพู่ที่ชายเสื้อทุกมุม ๓๙ เพื่อให้พวกเจ้ามองดูและระลึกถึงคำบัญญัติทั้งสิ้นของพระผู้เป็นเจ้า ให้ปฏิบัติตามและไม่กระทำตามสิ่งล่อตาล่อใจที่เจ้ามักจะโอนเอียงไปเยี่ยงโสเภณี ๔๐ ฉะนั้นพวกเจ้าจงระลึกถึงและปฏิบัติตามคำ

บัญญัติของเรา และจงเป็นผู้บริสุทธิ์สำหรับพระเจ้าของเจ้า ๔๑ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า เรานำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า

๑๖

การขัดขืนของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม

๑ โคราห์บุตรอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรโคฮาท ผู้เป็นบุตรเลวี ดาธานและอะบีรามบุตรของเอลีอับ (โอนบุตรเปเลท และบรรดาบุตรรูเบน ทุกคนต่างก็บุ่มบ่าม ๒ และพากันมาประท้วงโมเสส พวกเขามาพร้อมกับชาวอิสราเอล 250 คนซึ่งเป็นหัวหน้าของมวลชนที่คัดเลือกมาจากคณะประชุมและเป็นที่รู้จักดี ๓ พวกเขามาประชุมร่วมกันเพื่อประท้วงโมเสสและอาโรน โดยกล่าวกับท่านทั้งสองว่า พวกท่านกระทำเกินเหตุแล้ว เพราะมวลชนทั้งปวงบริสุทธิ์ถ้วนทั่วทุกคน และพระผู้เป็นเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเขา แล้วทำไมท่านยกตัวเองเหนือคณะประชุมของพระผู้เป็นเจ้า ๔ ครั้นโมเสสได้ยินก็ซบหน้าลงกับพื้น ๕ และท่านพูดกับโคราห์และพวกของเขาว่า ตอนรุ่งเช้าพระผู้เป็นเจ้าจะแสดงว่าใครเป็นของพระองค์และใครบริสุทธิ์ และพระองค์จะให้คนนั้นเข้ามาใกล้พระองค์ พระองค์จะให้คนที่พระองค์เลือกเป็นผู้มาใกล้พระองค์* ๖ โคราห์และพรรคพวกจงกระทำอย่างนี้คือ จงเอากระถางไฟของตนมา ๗ ตักถ่านที่ลุกแดงใส่กระถางและวางเครื่องหอมไว้บนถ่านในเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในวันพรุ่งนี้ และชายใดที่พระผู้เป็นเจ้าเลือก ก็จะเป็นผู้บริสุทธิ์ บรรดาบุตรของเลวีเอ๋ย พวกท่านกระทำเกินเหตุไปเสียแล้ว ๘ โมเสสพูดกับโคราห์ว่า ขอให้บรรดาบุตรของเลวีฟังเถิด ๙ เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับพวกท่านนักหรือ ที่พระเจ้าของอิสราเอลได้แยกท่านออกมาจากมวลชนชาวอิสราเอล เพื่อนำท่านมาอยู่ใกล้พระองค์และปฏิบัติงานในที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่จะยืนอยู่ต่อหน้ามวลชน เพื่อช่วยเหลือรับใช้พวกเขา ๑๐ พระองค์ได้นำท่านและพี่น้องชาวเลวีของท่านทุกคนมาใกล้พระองค์ แล้วท่านจะแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยอย่างนั้นหรือ ๑๑ ฉะนั้นทีท่านและพวกของท่านมาชุมนุมกันก็เพื่อมาต่อว่าพระผู้เป็นเจ้า แล้วอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านจะบ่นพึมพำต่อว่าเขา

๑๒ ครั้นแล้วโมเสสให้ไปเรียกดาธานและอะบีรามบุตรเอลีอับมา แต่เขาทั้งสองกลับพูดว่า พวกเราจะไม่ขึ้นไป ๑๓ ถือเป็นเรื่องเล็กน้อยหรืออย่างไรที่ท่านพาพวกเราออกมาจากดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง เพื่อจะฆ่าเราในถิ่นทุรกันดาร ท่านมาทำตนเป็นเจ้านายเหนือพวกเรา ๑๔ ยิ่งกว่านั้นท่านก็ยังไม่ได้พาเราเข้าไปในดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง และแม้แต่จะให้เราได้รับนาหรือสวนองุ่นเป็นมรดก ท่านจะยังนำชายเหล่านี้ให้หลงผิดต่อไปอีกหรือ พวกเราจะไม่ขึ้นไป ๑๕ โมเสสโกรธมาก ท่านพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า ขอพระองค์อย่ารับของถวายจากพวกเขาเลย ข้าพเจ้าไม่ได้เอาลาสักตัวจากพวกเขา และไม่ทำอันตรายแก่พวกเขาสักคน

๑๖ โมเสสพูดกับโคราห์ว่า ท่านและพรรคพวกของท่านจงแสดงตน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในวันพรุ่งนี้ คือทั้งตัวท่านเอง พรรคพวก และอาโรนด้วย ๑๗ แต่ละคนควรนำกระถางไฟของตนไปพร้อมกับเครื่องหอม ทุกคนจงนำกระถางไฟของตนไป ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า รวมจำนวน 250 กระถาง ตัวท่านเองและอาโรนด้วย แต่ละคนถือกระถางไฟของตนเอง ๑๘ ดังนั้นทุกคนจึงเอากระถางไฟของตนไป ตักถ่านที่ลุกแดงใส่กระถาง วางเครื่องหอมไว้บนถ่าน แล้วยืนทีทางเข้ากระโจมที่นัดหมายพร้อมกับโมเสสและอาโรน ๑๙ เมื่อโคราห์เรียกมวลชนมาประชุมกันเพื่อประท้วงท่านทั้งสองที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏขึ้นแก่มวลชนทั้งปวง

---

* **๑๖๔๕** 2 ทิโมธี 2:19

๒๐ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า ๒๑ “จงแยกตัวออกมาจากมวลชนเหล่านี้ เราจะได้เผาพวกเขาเสียภายในพริบตา” ๒๒ ทั้งสองจึงซบหน้าลงกับพื้นและพูดว่า “โอ พระเจ้า พระเจ้าแห่งวิญญาณของมนุษย์ทั้งปวง ใยพระองค์จะกริ้วโกรธกับมวลชนทั้งปวงในเมื่อมีเพียงคนคนเดียวกระทำบาป” ๒๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๔ “จงบอกมวลชนว่าให้ออกไปจากบริเวณรอบๆ ที่พักของโคราห์ ดาธาน และอะบีราม”

๒๕ โมเสสจึงลุกขึ้นไปหาดาธานและอะบีราม บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็ตามท่านไป ๒๖ และท่านพูดกับผู้คนทั้งปวงว่า “เราขอให้พวกท่านออกจากกระโจมของคนชั่วร้ายเหล่านี้ และอย่าแตะต้องสิ่งของที่เป็นของเขา มิฉะนั้นท่านจะถูกกำจัดไปพร้อมกับบาปทุกชนิดของพวกเขา” ๒๗ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงออกไปจากบริเวณรอบๆ ที่พักของโคราห์ ดาธาน และอะบีราม แล้วดาธานกับอะบีรามก็ออกมายืนอยู่ที่ทางเข้ากระโจมกับบรรดาภรรยา บุตร และเด็กเล็กของเขา ๒๘ แล้วโมเสสพูดว่า “ด้วยเหตุการณ์เช่นนี้พวกท่านจะรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ส่งเรามาเพื่อปฏิบัติงาน และไม่ใช่ความคิดของเราเอง ๒๙ ถ้าหากคนพวกนี้ตายเหมือนๆ กับที่คนทั่วๆ ไปตายและประสบกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเหมือนคนทั่วไป ก็นับว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ส่งเรามา ๓๐ แต่ถ้าพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทำให้เรื่องที่เกิดขึ้นต่างไปจากนี้ แผ่นดินจะเปิดปากและกลืนพวกเขาเข้าไปพร้อมกับทุกสิ่งที่เป็นของเขา พวกเขาจะลงไปที่แดนคนตายทั้งเป็น และพวกท่านจะได้รู้ว่าคนเหล่านี้ได้ดูหมิ่นพระผู้เป็นเจ้า”

๓๑ เมื่อท่านพูดจบ พื้นดินเบื้องล่างก็แยกออก ๓๒ และแผ่นดินได้ดูดกลืนเขาเหล่านั้นลงไปพร้อมกับครอบครัวและทุกคนที่เป็นของโคราห์อีกทั้งข้าวของทุกอย่างที่เป็นของเขาด้วย ๓๓ ฉะนั้นเขาเหล่านั้นและทุกสิ่งที่เป็นของเขาถูกดูดลงไปในแดนคนตายทั้งเป็น แล้วแผ่นดินก็พลิกกลบพวกเขา เขาเหล่านั้นได้ตายไปในท่ามกลางมวลชน ๓๔ แล้วชาวอิสราเอลทุกคนที่อยู่แถวนั้นได้ยินเสียงร้องของเขาเหล่านั้นก็พากันหนี พูดกันว่า “กลัวว่าแผ่นดินจะดูดกลืนพวกเราลงไปด้วย” ๓๕ เปลวไฟพุ่งออกมาจากพระผู้เป็นเจ้าและไหม้ตัวชาย 250 คนทีกำลังมอบเครื่องหอมอยู่

๓๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๓๗ “จงบอกเอเลอาซาร์บุตรของอาโรนปุโรหิตให้เอากระถางไฟออกจากเพลิงไฟและโยนถ่านทิ้งไปให้ไกล เพราะกระถางไฟบริสุทธิ์ ๓๘ ส่วนกระถางของชายที่กระทำบาป จนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายพวกนั้น เจ้าจงใช้ค้อนตีให้เป็นแผ่นเพื่อใช้คลุมแท่นบูชา เพราะถูกมอบในเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าแล้วจึงนับว่าบริสุทธิ์ ฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญที่เตือนชาวอิสราเอล” ๓๙ เอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงรวบรวมกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ของคนที่ถูกไฟเผาในการถวาย โดยให้คนใช้ค้อนตีกระถางเหล่านั้นให้เป็นแผ่นเพื่อใช้คลุมแท่นบูชา ๔๐ เพื่อเตือนความจำสำหรับชาวอิสราเอลว่าไม่ควรมีผู้ใดเข้ามาใกล้และเผาเครื่องหอม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ยกเว้นผู้สืบเชื้อสายของอาโรน มิฉะนั้นเขาจะเป็นเหมือนโคราห์และพวกของเขา ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวแก่เอเลอาซาร์ผ่านทางโมเสส

๔๑ วันรุ่งขึ้นมวลชนชาวอิสราเอลทั้งปวงพากันบ่นพึมพำต่อว่าโมเสสและอาโรนว่า “ท่านได้ฆ่าผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า” ๔๒ ขณะที่มวลชนชุมนุมกันเพื่อประท้วงโมเสสและอาโรน และหันหน้าไปทางกระโจมที่นัดหมาย ดูเถิด มีก้อนเมฆปกคลุมและพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏขึ้น ๔๓ โมเสสและอาโรนมายังด้านหน้ากระโจมที่นัดหมาย ๔๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๔๕ “จงออกไปให้ห่างจากมวลชนเหล่านี้ เราจะเผาผลาญพวกเขาภายในพริบตา” แล้วทั้งสองก็ซบหน้าลงกับพื้น ๔๖ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “หยิบกระถางไฟของพี่ไปด้วย และตักถ่านที่ลุกแดงจากแท่นบูชาใส่ในกระถาง วางเครื่องหอมไว้บนถ่าน

และนำไปที่มวลชนโดยเร็ว จงทำพิธีชดใช้บาปให้พวกเขา เพราะยามนั้นความเกรี้ยวโกรธของพระผู้เป็นเจ้าระเบิดออกมาแล้ว ภัยพิบัติได้เริ่มขึ้นแล้ว” ๔๗ อาโรนจึงหยิบกระถางไฟตามที่โมเสสบอกและวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม ดูเถิด ภัยพิบัติได้เริ่มเกิดขึ้นในหมู่ประชาชนแล้ว แต่ก็มีการถวายเครื่องหอมและทำพิธีชดใช้บาปให้ประชาชน ๔๘ ดังนั้นอาโรนจึงยืนอยู่ระหว่างคนเป็นและคนตาย และภัยพิบัติได้ถูกยับยั้งไว้ ๔๙ กลุ่มผู้ที่เสียชีวิตด้วยภัยพิบัติมีถึง 14,700 คน ไม่นับรวมพวกที่ตายเพราะเรื่องของโคราห์ ๕๐ แล้วอาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย และภัยพิบัติได้ถูกยับยั้งไว้

๑๗

ไม้เท้าของอาโรนงอก

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ “จงพูดกับชาวอิสราเอลและเอาไม้เท้า 12 อันมาเสียจากพวกเขา สำหรับบรรพบุรุษของแต่ละเผ่า จากหัวหน้าทุกคนตามตระกูลของเขา จงเขียนชื่อบนไม้เท้าของเขาแต่ละคน ๓ และเขียนชื่ออาโรนบนไม้เท้าของชาวเลวี เพราะจะมีไม้เท้าเดียวสำหรับผู้นำตามตระกูลของเขา ๔ และเจ้าจงเก็บไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในกระโจมที่นัดหมาย ตรงหน้าหีบพันธสัญญาที่ที่เราพบกับเจ้า ๕ ไม้เท้าของคนที่เราเลือกก็จะงอก เราจะทำให้ชาวอิสราเอลหยุดบ่นพึมพำต่อว่าเจ้า” ๖ แล้วโมเสสก็พูดกับชาวอิสราเอล หัวหน้าแต่ละคนจาก 12 เผ่าจึงมอบไม้เท้าแก่ท่าน เผ่าละ 1 อันจากหัวหน้าตระกูล ไม้เท้าของอาโรนก็รวมอยู่กับไม้เท้าของพวกเขา ๗ โมเสสได้เก็บไม้เท้าไว้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในที่พำนักแห่งพันธสัญญา

๘ วันรุ่งขึ้นโมเสสเข้าไปในที่พำนักแห่งพันธสัญญา ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนที่เป็นของเผ่าเลวีงอกและผลิใบ อีกทั้งออกดอกด้วย และเกิดผลเป็นอัลมอนด์สุก ๙ แล้วโมเสสก็ได้นำไม้เท้าทั้งหมดออกจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้ามาให้ชาวอิสราเอลทั้งปวง ทุกคนก็เห็นด้วยตาตนเอง แต่ละคนได้มาหยิบไม้เท้าของตนไป ๑๐ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า “จงวางไม้เท้าของอาโรนคืนที่เบื้องหน้าหีบพันธสัญญา เป็นหมายสำคัญเพื่อเก็บไว้เตือนใจพวกที่ขัดขืน เขาจะได้หยุดบ่นพึมพำต่อว่าเรา พวกเขาจะได้ไม่ตาย” ๑๑ โมเสสกระทำตามนั้น ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาท่าน

๑๒ ชาวอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า “ดูเถิด พวกเราจะตายแน่ เราต้องย่อยยับ เราต้องย่อยยับแน่ ๑๓ ใครก็ตามที่เข้าใกล้ เข้าไปใกล้กระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้าจะต้องตาย พวกเราทุกคนจะตายกันไหม”

๑๘

หน้าที่ของปุโรหิตและชาวเลวี

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอาโรนว่า “ทั้งตัวเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและคนในตระกูลของเจ้าจะต้องรับผิดชอบเรื่องที่กระทำผิดต่อที่พำนัก เจ้าและบุตรของเจ้าจะต้องรับผิดชอบเรื่องที่กระทำผิดต่อหน้าที่ของปุโรหิต ๒ เจ้าจงนำเผ่าเลวีคือ เชื้อสายจากบิดาของเจ้า ซึ่งเป็นพี่น้องของเจ้ามาด้วย ให้พวกเขามาช่วยกันในเวลาที่เจ้าและบุตรชายของเจ้ารับใช้ ณ เบื้องหน้ากระโจมแห่งพันธสัญญา ๓ พวกเขาจะคอยช่วยเจ้า และรับผิดชอบหน้าที่ทุกอย่างในกระโจม แต่พวกเขาจะต้องไม่เข้ามาใกล้ภาชนะของสถานที่บริสุทธิ์หรือแท่นบูชา มิฉะนั้นพวกเขาและเจ้าจะตาย ๔ พวกเขาจะต้องมาด้วยกันกับเจ้า และรับผิดชอบเรื่องกระโจมที่นัดหมายเพื่อทำงานรับใช้ทุกอย่างของกระโจม แต่อย่าให้ผู้ไม่มีหน้าที่เข้าใกล้ตัวเจ้า ๕ เจ้าจงรับผิดชอบเรื่องสถานที่บริสุทธิ์และแท่นบูชา เพื่อมิให้ความเกรี้ยวโกรธตกกับชาวอิสราเอลอีก ๖ ดูเถิด เราได้เลือกชาวเลวีซึ่งเป็นพี่น้องของเจ้าจากท่ามกลางชาว

อิสราเอลให้เป็นของประทานแก่เจ้า และถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อปฏิบัติงานของกระโจมที่นัดหมาย ๗ เจ้าและบรรดาบุตรของเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิต งานต่างๆ ที่เกี่ยวกับแท่นบูชาหรือสิ่งที่อยู่ภายในม่านกั้น เราให้ตำแหน่งปุโรหิตเป็นของประทานแก่เจ้า แต่ถ้าผู้อื่นเข้ามาใกล้จะต้องรับโทษถึงตาย

ของถวายสำหรับปุโรหิตและชาวเลวี

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอาโรนว่า ดูเถิด เราได้ให้เจ้าดูแลของถวายที่นำมามอบให้แก่เรา เช่นของถวายอันบริสุทธิ์ทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลมอบให้แก่เรา เราให้เจ้าและบรรดาบุตรของเจ้ารับไว้เหมือนเป็นส่วนแบ่ง และให้รับไว้ตลอดไป ๙ ส่วนที่เป็นของเจ้าคือ สิ่งบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากการถวายด้วยไฟ ของถวายทุกสิ่งที่คนทั้งหลายนำมาให้เรา ไม่ว่าจะเป็นเครื่องธัญญบูชา เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป หรือของถวายเพื่อไถ่โทษล้วนเป็นของเจ้าและบุตรของเจ้า ๑๐ เจ้าจงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านี้ ชายทุกคนรับประทานได้ และให้นับว่าเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ๑๑ สิ่งอื่นที่เป็นของเจ้าคือ ของถวายจากเครื่องโบกทุกชิ้นที่ชาวอิสราเอลมอบให้เป็นของถวาย เราก็ได้ให้เจ้าและบุตรชายหญิงรับไว้ตลอดไป ทุกคนในครอบครัวของเจ้าที่สะอาดตามพิธีกรรมรับประทานได้ ๑๒ ทั้งน้ำมัน เหล้าองุ่น และธัญพืชชนิดดีที่สุดอันเป็นผลแรกของสิ่งที่พวกเขามอบให้แก่พระผู้เป็นเจ้า เราก็ให้แก่พวกเจ้า ๑๓ ผลไม้แรกสุกทุกชนิดในแผ่นดินที่พวกเขานำมามอบแก่พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นของพวกเจ้า ทุกคนในครอบครัวของเจ้าที่สะอาดตามพิธีกรรมรับประทานได้ ๑๔ ทุกสิ่งที่ถูกมอบแล้วในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า ๑๕ ทุกชีวิตแรกในครรภ์ทั้งมนุษย์และสัตว์ที่ถูกนำมาให้พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นของเจ้า แต่เจ้าจงไถ่บุตรชายหัวปีและสัตว์ตัวผู้ตัวแรกทุกตัวที่มีมลทิน ๑๖ ราคาค่าไถ่เมื่อมีอายุ 1 เดือนเจ้าต้องไถ่โดยกำหนดเป็นเงิน 5 เชเขลตามมาตราน้ำหนักเงินของสถานที่บริสุทธิ์คือ แต่ละเชเขลหนัก 20 เก-ราห์ ๑๗ แต่อย่าไถ่โคตัวแรก แกะตัวแรก หรือแพะตัวแรก เพราะเป็นสิ่งบริสุทธิ์ เจ้าจงสาดเลือดรอบๆ แท่น และเผาไขมันเป็นของถวายด้วยไฟ ส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๑๘ และเนื้อสัตว์จะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับส่วนอกที่เป็นเครื่องโบก ต้นขาจะเป็นของเจ้า ๑๙ ของถวายทั้งปวงที่บริสุทธิ์ที่ชาวอิสราเอลมอบแด่พระผู้เป็นเจ้าเรายกให้แก่เจ้า แก่บรรดาบุตรชายหญิงของเจ้าตลอดไป เป็นเกลือ*แห่งพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์ในเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าสำหรับเจ้าและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า ๒๐ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอาโรนว่า เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของพวกเขา และจะไม่ได้รับส่วนแบ่งใดๆ ในท่ามกลางพวกเขา เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางชาวอิสราเอล

๒๑ เราได้ยกหนึ่งในสิบของทุกสิ่งในอิสราเอลให้แก่ชาวเลวีเป็นมรดก เป็นค่าตอบแทนการงานของพวกเขา ที่รับใช้ในกระโจมที่นัดหมาย ๒๒ และจากนี้ไปชาวอิสราเอลจะต้องไม่มาใกล้กระโจมที่นัดหมาย มิฉะนั้นเขาจะรับโทษบาปของตนถึงแก่ความตาย ๒๓ แต่ชาวเลวีจะต้องรับใช้งานของกระโจมที่นัดหมาย และต้องรับผิดชอบการกระทำผิดต่อสถานที่ และจงถือเป็นกฎเกณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้าไปตลอดกาล และเขาจะไม่ได้รับมรดกท่ามกลางชาวอิสราเอล ๒๔ ด้วยว่า เราได้ยกหนึ่งในสิบที่เป็นของชาวอิสราเอลซึ่งพวกเขานำมาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้เป็นมรดกแก่ชาวเลวีแล้ว ฉะนั้นเราจึงบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะไม่ได้รับมรดกท่ามกลางชาวอิสราเอล

๒๕ พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับโมเสสว่า ๒๖ ยิ่งกว่านั้น เจ้าจงบอกชาวเลวีว่า เมื่อเจ้ารับหนึ่งในสิบที่เราได้ให้แก่เจ้าจากชาวอิสราเอลเป็นมรดก เจ้าก็จงถวายหนึ่งในสิบของหนึ่งในสิบที่ได้รับแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๗ และของถวายของเจ้าจะนับว่าเป็นเสมือนธัญพืชจากลาน

* **๑๘๑๙** เกลือเป็นสัญลักษณ์ของการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ถาวร ฉบับเลวีนิติ 2:13

นวดข้าว และเหล้าองุ่นจากเครื่องสกัด ๒๘ ดังนั้นเจ้าจะต้องมอบหนึ่งในสิบแด่พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับที่ประชาชนชาวอิสราเอลมอบให้ คือเมื่อเจ้าได้รับหนึ่งในสิบที่ประชาชนชาวอิสราเอลมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า เจ้าก็จะมอบหนึ่งในสิบจากส่วนที่เจ้าได้รับนั้นแก่อาโรนปุโรหิต ๒๙ เจ้าจงมอบส่วนที่ดีที่สุด บริสุทธิ์ที่สุดของทุกๆ สิ่งที่เจ้าได้รับแด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นของถวาย ๓๐ ฉะนั้นเจ้าจงบอกพวกเขาว่า เมื่อเจ้าถวายส่วนที่ดีที่สุด ก็จะนับว่าส่วนที่เหลือเป็นเสมือนผลผลิตจากลานนวดข้าวและผลจากเครื่องสกัดสำหรับชาวเลวี ๓๑ และพวกเจ้ากับครอบครัวจะรับประทานที่ไหนก็ได้ ถือเป็นเครื่องตอบแทนสำหรับงานรับใช้ในกระโจมที่นัดหมาย ๓๒ พวกเจ้าจะไม่มีผิดในเรื่องนี้ หากมอบส่วนที่ดีที่สุด แล้วพวกเจ้าก็จะไม่ทำให้ของถวายอันบริสุทธิ์ของชาวอิสราเอลเป็นมลทิน เจ้าก็จะไม่ตาย

๑๙

การชำระมลทิน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ ต่อไปนี้เป็นข้อกำหนดตามกฎบัญญัติที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาไว้ว่า จงบอกชาวอิสราเอลให้นำลูกโคตัวเมียสีแดงปราศจากตำหนิมาตัวหนึ่ง อย่าให้มีจุดด่าง และเป็นตัวที่ยังไม่เคยเทียมแอกมาก่อน ๓ เจ้าจงให้ลูกโคแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต เขาจะเอามันไปที่นอกค่ายแล้วฆ่าต่อหน้าเขา ๔ เอเลอาซาร์ปุโรหิตจะจุ่มนิ้วในเลือด และประพรมทางด้านหน้ากระโจมที่นัดหมาย 7 ครั้ง ๕ และลูกโคจะถูกเผาให้เห็น โดยจะต้องเผาทั้งหนัง เนื้อ เลือด รวมทั้งไส้ด้วย ๖ ปุโรหิตจะเอาไม้ซีดาร์ ไม้หุสบ และด้ายสีแดงสดโยนเข้าไปในไฟที่เผาลูกโค ๗ แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ หลังจากนั้นก็จะเข้ามาในค่ายและจะมีมลทินจนถึงเย็น ๘ คนทีเผาลูกโคจะซักเสื้อผ้าของเขาในน้ำและมีมลทินจนถึงเย็น ๙ คนทีสะอาดจะเก็บขี้เถ้าลูกโค และใส่ไว้ในที่สะอาดที่นอกค่าย เก็บไว้สำหรับชาวอิสราเอลทั้งมวลเพื่อใช้กับน้ำในพิธีชำระตัว เป็นการชำระบาป ๑๐ และคนที่เก็บขี้เถ้าของลูกโคจะซักเสื้อผ้า และเขาจะมีมลทินจนถึงเย็น จงถือเป็นกฎเกณฑ์ของชาวอิสราเอลและชาวต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขาตลอดไป

๑๑ ผู้ใดแตะต้องซากศพจะมีมลทิน 7 วัน ๑๒ เขาจะต้องใช้น้ำชำระตัวในวันทีสามและวันทีเจ็ด แล้วจึงจะถือว่าเขาสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัวในวันทีสามและวันทีเจ็ด เขาก็จะไม่สะอาด ๑๓ ใครแตะต้องซากศพ คือร่างของคนตายแล้ว โดยไม่ชำระตัว เขาก็ทำให้ที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมลทิน ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำที่ใช้ในพิธีชำระไม่ได้รดที่ตัวเขา เขาจึงมีมลทิน และมลทินจะยังคงติดตัวเขาอยู่

๑๔ ต่อไปนี้เป็นกฎบัญญัติในยามที่มีคนตายในกระโจม ทุกคนที่เข้าไปในกระโจม รวมทั้งทุกคนที่อยู่ในกระโจมจะมีมลทิน 7 วัน ๑๕ ภาชนะที่เปิดทิ้งไว้ ไม่มีฝาปิดก็เป็นมลทินเช่นกัน ๑๖ ใครก็ตามอยู่ในทุ่งกว้างไปแตะต้องคนตายโดยถูกดาบฟัน หรือแตะต้องซากศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะมีมลทิน 7 วัน ๑๗ ให้พวกเขาเอาขี้เถ้าที่ได้จากของถวายเผาด้วยไฟในการชำระบาป โดยเขาต้องเทน้ำที่ไหลใส่ภาชนะ ๑๘ แล้วคนสะอาดใช้กิ่งหุสบจุ่มน้ำนั้นประพรมที่กระโจม ที่เครื่องใช้ทุกชิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั่น และคนที่แตะต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าตาย คนตายแล้วหรือหลุมศพ ๑๙ คนสะอาดจะประพรมคนที่มีมลทินในวันทีสามและวันทีเจ็ด ดังนั้นในวันทีเจ็ดเขาจะต้องชำระกายให้สะอาด ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ พอตกเย็นจึงจะถือว่าเขาสะอาดแล้ว

๒๐ ส่วนคนที่มีมลทินและไม่ชำระตัวเองให้สะอาดจะถูกตัดขาดจากท่ามกลางมวลชน เพราะเขาทำให้ที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมลทิน ในเมื่อน้ำในพิธีชำระยังไม่ได้รดถูกตัวเขา เขาจึงมีมลทิน ๒๑ และให้ถือเป็นกฎเกณฑ์ชั่วกาลนานสำหรับพวกเขา ผู้ประพรมน้ำในพิธีชำระตัวจะซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แตะต้องน้ำในพิธีชำระตัวจะมีมลทินจนถึงเย็น

๒๒ และสิ่งใดที่คนมีมลทินแตะต้องก็จะมีมลทิน และผู้ใดแตะต้องสิ่งนั้นจะมีมลทินไปด้วย
จนถึงเย็น

๒๐

น้ำไหลจากหิน

๑ ชาวอิสราเอลทั้งมวลเข้าไปในถิ่นทุรกันดารศินในเดือนแรก และประชาชนอยู่ที่คาเดช
ซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งมิเรียมสิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่นั่น
๒ มวลชนเหล่านั้นไม่มีน้ำจะใช้ พวกเขาจึงประชุมกันและประท้วงโมเสสและอาโรน
๓ และประชาชนโต้แย้งโมเสสว่า ถ้าพวกเราตายไปพร้อมๆ กับพี่น้องของเราในเบื้อง
หน้าพระผู้เป็นเจ้าก็คงจะดี ๔ ทำไมพวกท่านถึงได้พามวลชนของพระผู้เป็นเจ้าเข้ามาในถิ่น
ทุรกันดารแห่งนี้และให้เราตายกันที่นี่ ทั้งพวกเราและฝูงสัตว์ ๕ และทำไมท่านจึงพาพวก
เราออกมาจากอียิปต์ แล้วเข้ามายังที่ยากลำบากเช่นนี้ ที่นี่ไม่มีธัญพืชหรือผลมะเดื่อ เถา
องุ่นหรือผลทับทิม และไม่มีแม้แต่น้ำให้ดื่ม ๖ โมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ทาง
เข้ากระโจมที่นัดหมาย และซบหน้าลงกับพื้น พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่ท่าน
ทั้งสอง ๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๘ จงหยิบไม้เท้า และเรียกประชุมมวลชน ทั้ง
เจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และเจ้าจงพูดกับหินต่อหน้าพวกเขา และมันจะมีน้ำไหลออก
มา เจ้าจงเอาน้ำจากหินให้พวกเขา ให้มวลชนและฝูงสัตว์ดื่มน้ำ ๙ โมเสสหยิบไม้เท้าไป
จากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าตามที่พระองค์บัญชา

โมเสสตีหิน

๑๐ โมเสสและอาโรนเรียกประชุมกันที่หิน และท่านพูดกับพวกเขาว่า ท่านพวกแข็งข้อ
จงฟังเถิด เราต้องเอาน้ำออกจากหินนี้มาให้พวกท่านหรือ ๑๑ และโมเสสยกมือขึ้น ใช้ไม้
เท้าของท่านตีหิน 2 ครั้ง แล้วน้ำก็ไหลพรูออกมา มวลชนและฝูงสัตว์ก็ได้มีน้ำดื่ม ๑๒ พระผู้
เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า เป็นเพราะพวกเจ้าไม่เชื่อในตัวเราพอที่จะแสดงต่อ
หน้าชาวอิสราเอลว่าเราบริสุทธิ์ ฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้นำมวลชนเหล่านี้เข้าไปยังแผ่นดินที่เรา
ได้มอบให้แก่พวกเขา* ๑๓ นี่คือน้ำที่เมรีบาห์ซึ่งเป็นที่ที่ชาวอิสราเอลโต้แย้งกับพระผู้เป็น
เจ้า และพระองค์แสดงให้เห็นว่า พระองค์บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเขา

เอโดมไม่ยอมรับอิสราเอล

๑๔ โมเสสได้ให้พวกผู้ส่งข่าวจากคาเดชไปพบกษัตริย์แห่งเอโดม† โดยกล่าวว่า
อิสราเอลซึ่งเป็นพี่น้องของท่านกล่าวดังนี้ ท่านทราบถึงความยากลำบากทุกประการที่
พวกเราได้ประสบมา ๑๕ เหล่าบรรพบุรุษของเราลงไปยังอียิปต์ และเราได้อาศัยอยู่ที่อียิปต์
หลายปี ชาวอียิปต์ทารุณต่อพวกเราและบรรพบุรุษ ๑๖ เมื่อเราร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์ก็ได้ยินเสียงของเรา และให้ทูตสวรรค์มานำพวกเราออกไปจากอียิปต์ ดูเถิด พวก
เรากำลังอยู่ที่คาเดชเมืองที่ชายพรมแดนของท่าน ๑๗ โปรดให้พวกเราผ่านทางดินแดน
ของท่านเถิด โดยเราจะไม่ผ่านไปทางไร่นาหรือสวนองุ่น และจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะมุ่ง
หน้าไปตามถนนหลวง‡โดยไม่เลี้ยวขวาเลี้ยวซ้าย จนกว่าจะผ่านพรมแดนของท่านไปแล้ว
๑๘ แต่เอโดมบอกเขาว่า ท่านจะผ่านไปไม่ได้ มิฉะนั้นเราจะใช้ดาบต่อสู้พวกท่าน ๑๙ ชาว
อิสราเอลพูดตอบว่า พวกเราจะขึ้นไปบนทางหลวง และถ้าเราหรือฝูงปศุสัตว์ก็ตามดื่มน
้ำของท่าน เราก็จะจ่ายให้ ขอแต่เพียงให้เราเดินผ่านไปเท่านั้น ๒๐ แต่ท่านตอบว่า ท่าน

---

* **๒๐๑๒** สดุดี 106:32 † **๒๐๑๔** ปฐมกาล 25:30; 36:1-43 ‡ **๒๐๑๗**
ถนนสายใหญ่ที่ใช้ในการขนส่งสินค้าจากเมืองดามัสกัสถึงอียิปต์

จะผ่านไปไม่ได้ แล้วเอโดมกับกองทัพใหญ่ที่เข้มแข็งก็ออกมาโจมตีพวกเขา ๒๑ เอโดมไม่ยอมให้อิสราเอลผ่านทางพรมแดนของตน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากเอโดม

อาโรนสิ้นชีวิต

๒๒ พวกเขาออกเดินทางจากคาเดช และชาวอิสราเอลทั้งมวลก็มาถึงภูเขาโฮร์ ๒๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและอาโรนที่ภูเขาโฮร์ที่ใกล้ชายแดนเอโดมว่า ๒๔ อาโรนจะถูกฝังรวมไว้กับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว เนื่องจากเขาจะไม่ได้ก้าวเข้าไปยังแผ่นดินที่เราได้มอบให้แก่ชาวอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองขัดขืนต่อคำสั่งของเราเรื่องแหล่งน้ำเมรีบาห์ ๒๕ จงพาอาโรนและเอเลอาซาร์บุตรของเขาขึ้นไปยังภูเขาโฮร์ ๒๖ จงถอดเสื้อของอาโรน แล้วสวมให้เอเลอาซาร์บุตรของเขา อาโรนจะตายที่นั่น และจะถูกฝังรวมไว้กับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว ๒๗ โมเสสได้ปฏิบัติตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชา พวกท่านขึ้นไปยังภูเขาโฮร์ต่อหน้ามวลชนทั้งปวง ๒๘ โมเสสถอดเครื่องแต่งกายของอาโรน สวมให้กับเอเลอาซาร์บุตรของท่าน อาโรนได้ตายบนยอดภูเขานั้น โมเสสและเอเลอาซาร์จึงลงมาจากภูเขา ๒๙ มวลชนทั้งปวงเห็นว่าอาโรนตายแล้ว พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งมวลร้องคร่ำครวญถึงอาโรนเป็นเวลา 30 วัน

๒๑

ชาวคานาอันพ่ายแพ้

๑ เมื่อกษัตริย์ชาวคานาอันแห่งอาราดผู้อาศัยอยู่ในเนเกบทราบว่าอิสราเอลกำลังออกเดินทางมาทางอาธาริม จึงเข้าต่อสู้กับชาวอิสราเอลและจับบางคนไว้เป็นเชลย ๒ ครั้นแล้วอิสราเอลก็ปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ถ้าพระองค์มอบชนชาตินี้ให้อยู่ในมือข้าพเจ้าจริงๆ ข้าพเจ้าจะทำลายบ้านเมืองของพวกเขาจนราบคาบ ๓ พระผู้เป็นเจ้าฟังคำขอของอิสราเอลและมอบชาวคานาอันให้ อิสราเอลจึงทำลายประชาชนและบ้านเมืองจนราบคาบ และเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า โฮร์มาห์*

งูทองสัมฤทธิ์

๔ เขาทั้งหลายย้ายจากภูเขาโฮร์ไปทางทะเลแดง เพื่ออ้อมดินแดนเอโดม แต่ในระหว่างทางประชาชนสิ้นความอดทน ๕ พวกเขาจึงต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า ทำไมท่านจึงพาพวกเราออกจากอียิปต์เพื่อมาตายในถิ่นทุรกันดาร ไม่มีทั้งอาหารและน้ำ และเราก็เกลียดอาหารที่ไร้ค่านี้ ๖ พระผู้เป็นเจ้าจึงส่งงูพิษมาในหมู่ประชาชนและกัดพวกเขา ชาวอิสราเอลหลายคนถูกงูกัดตาย ๗ ประชาชนมาพูดกับโมเสสว่า พวกเราได้กระทำบาป เพราะเราต่อว่าพระผู้เป็นเจ้าและท่าน ขอท่านอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าให้เอางูไปจากพวกเราเถิด ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานให้ประชาชน ๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า จงหล่องูพิษตัวหนึ่งและติดไว้บนเสา เมื่อผู้ใดถูกงูกัด และมองดูงูที่อยู่บนเสา เขาก็จะมีชีวิตอยู่ ๙ และโมเสสหล่องูทองสัมฤทธิ์ขึ้นมาตัวหนึ่งและติดไว้ที่เสา เมื่อผู้ใดถูกงูกัด เขาก็จะมองดูงูสัมฤทธิ์ตัวนั้น และจะไม่ตาย†

การเดินทางไปโมอับ

๑๐ ชาวอิสราเอลออกเดินทางและไปตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท ๑๑ จากโอโบทพวกเขาออกเดินทางไป และไปตั้งค่ายอยู่ที่อิเยอาบาริมในถิ่นทุรกันดารที่อยู่ตรงข้ามโมอับทางดวงอาทิตย์ขึ้น ๑๒ ต่อจากนั้นพวกเขาออกเดินทางไป และไปตั้งค่ายอยู่ที่ลุ่มน้ำเศเรด ๑๓ จากนั้นพวกเขาได้ออกเดินทางต่อไป และไปตั้งค่ายอยู่ที่อีกฟากของอาร์โนนซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่

---

* **๒๑๓** มีความหมายว่า ทำลาย † **๒๑๙** ยอห์น 3:14

ยื่นออกมาจากชายแดนของชาวอาโมร์ เพราะอาร์โนนเป็นชายแดนโมอับที่อยู่ระหว่างโมอับกับชาวอาโมร์ ๑๔ ดังนั้นจึงปรากฏข้อความในหนังสือสงครามของพระผู้เป็นเจ้าว่า
"วาเฮบในสุฟาห์ ในหุบเขาอาร์โนน
๑๕ และเนินในหุบเขาที่ยื่นล้ำเข้าไปในเมืองอาร์
และพาดยาวไปจรดชายแดนโมอับ"
๑๖ และจากนั้นพวกเขาก็ไปยังเบเออร์ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงรวบรวมประชาชนให้อยู่รวมกันไว้ แล้วเราจะให้น้ำแก่พวกเขา" ๑๗ แล้วอิสราเอลก็ได้ร้องเพลงนี้
"บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพุขึ้น
จงร้องเพลงในเรื่องนี้
๑๘ เรื่องบ่อน้ำที่บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ขุดขึ้น
ที่บรรดาผู้นำของประชาชนเจาะ
ด้วยคทาและไม้เท้าของพวกเขา"
และพวกเขาออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารไปยังมัทธานาห์ ๑๙ จากมัทธานาห์ไปยังนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลก็ไปสู่บาโมท ๒๐ และจากบาโมทไปยังหุบเขาที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตโมอับที่มียอดเขาปิสกาห์ตั้งตระหง่านอยู่เหนือที่ร้างอันแร้นแค้น

สิโหนและโอกพ่ายแพ้

๒๑ แล้วอิสราเอลได้ให้พวกผู้ส่งข่าวบอกสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ว่า ๒๒ "ให้เราผ่านเข้าไปในดินแดนของท่านเถิด เราจะไม่เลี้ยวไปทางไร่นาหรือสวนองุ่น เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะมุ่งหน้าไปตามถนนหลวงจนกว่าจะผ่านเข้าไปในพรมแดนของท่าน" ๒๓ แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลผ่านเข้าไปในพรมแดนของท่าน และรวบรวมคนออกไปสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เมื่อถึงยาฮาสก็ได้ต่อสู้กับอิสราเอล ๒๔ อิสราเอลใช้ดาบกำจัดพวกเขา และยึดดินแดนจากอาร์โนนจนถึงยับบอก ไกลออกไปจนถึงเขตแดนของชาวอัมโมนเพราะที่ชายแดนมีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง ๒๕ อิสราเอลยึดเมืองเหล่านั้นไว้ได้ อิสราเอลได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ในทุกเมืองที่เป็นของชาวอาโมร์ รวมถึงเมืองเฮชโบนและทุกหมู่บ้านโดยรอบ ๒๖ เฮชโบนเป็นเมืองของสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ผู้ที่เคยต่อสู้กับกษัตริย์ท่านก่อนแห่งโมอับและได้ยึดดินแดนทั้งหมดไปจนถึงอาร์โนนไปจากท่าน
๒๗ ฉะนั้นบรรดานักขับโคลงกลอนจึงกล่าวไว้ว่า
"มาที่เฮชโบนเถิด มาสร้างเมืองขึ้นใหม่
ให้เมืองของสิโหนได้รับการฟื้นฟู

๒๘ ด้วยว่า มีไฟลุกจากเฮชโบน
เปลวไฟจากเมืองของสิโหน
เผาผลาญเมืองอาร์ของโมอับ
พลเมืองของที่สูงแห่งอาร์โนน
๒๙ วิบัติจงเกิดแก่เจ้า โมอับ
ประชาชนของเทพเจ้าเคโมชเอ๋ย เจ้าต้องพินาศไป
เทพเจ้าเคโมชได้ทำให้บรรดาบุตรชายของตนเป็นผู้ลี้ภัย
และบุตรหญิงของตนเป็นนักโทษ
ของสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์

๓๐ พวกเราได้โค่นพวกเขาเหล่านั้นลงแล้ว
เฮชโบนพินาศจนถึงดีโบน

เราล้มล้างพวกเขาถึงโนฟาห์
ซึ่งขยายกว้างไปจนถึงเมเดบา

๓๑ ฉะนั้น อิสราเอลจึงได้ตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินของชาวอาโมร์ ๓๒ เมื่อโมเสสให้พวกสอดแนมไปยังเมืองยาเซอร์ และชาวอิสราเอลยึดนิคมโดยรอบไว้และขับไล่ชาวอาโมร์ซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นออกไป ๓๓ จากนั้นพวกเขาเลี้ยวขึ้นไปตามทางที่จะไปสู่แคว้นบาชาน และโอกกษัตริย์แห่งบาชานและกองทหารของท่านทั้งหมดเข้าปะทะในสงครามกับพวกเขาที่เอเดรอี ๓๔ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า อย่าไปกลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขารวมทั้งผู้คนและดินแดนของเขาให้อยู่ในมือของเจ้าแล้ว เจ้าจงกระทำต่อเขาเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำต่อสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ผู้อาศัยอยู่ในเฮชโบน ๓๕ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและบรรดาบุตรของท่านและประชาชนทั้งปวง ไม่มีใครรอดชีวิตมาได้ แล้วเขาทั้งหลายก็เข้ายึดดินแดนนั้นไว้

๒๒

บาลาคเรียกบาลาอัมให้มาหา

๑ ครั้นแล้วชาวอิสราเอลก็ออกเดินทางไปยังที่ราบโมอับ และไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเยรีโค ๒ ส่วนบาลาคบุตรศิปโปร์ได้เห็นทุกสิ่งที่อิสราเอลได้กระทำต่อชาวอาโมร์ ๓ และชาวโมอับตกใจกลัวชนชาตินั้นที มีจำนวนมาก ชาวโมอับหวาดหวั่นชาวอิสราเอลมาก ๔ ชาวโมอับพูดกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของมีเดียนว่า ชนกลุ่มนี้จะกินทุกสิ่งรอบตัวเราเหมือนโคกินหญ้าในทุ่งจนเรียบ ในเวลานั้นบาลาคบุตรศิปโปร์เป็นกษัตริย์แห่งโมอับ ๕ ท่านจึงให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปยังบาลาอัมบุตรเบโอร์ที่เปโธร์ที่อยู่ใกล้แม่น้ำในถิ่นฐานบ้านเกิดของเขา บาลาคพูดว่า ดูเถิด ชนชาติหนึ่งได้ออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด พวกเขาแผ่ไปทั่วแผ่นดินโลก และพวกเขาได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ตรงข้ามเรา ๖ บัดนี้จงมาเถิด มาสาปแช่งชนชาตินี้ให้เรา ในเมื่อพวกเขาเข้มแข็งเกินไปสำหรับเรา เราอาจจะตีพวกเขาให้พ่ายไปได้ และขับไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดิน เพราะเราทราบว่าท่านให้พรผู้ใด ผู้นั้นก็ได้รับพร และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง

๗ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของโมอับและบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของมีเดียนก็เอาค่าจ้างการทำนายติดมือไป เมื่อมาถึงบาลาอัม เขาก็รายงานว่าบาลาคพูดอะไรบ้าง ๘ บาลาอัมพูดกับพวกเขาว่า คืนนี้จงค้างแรมที่นี่เถิด แล้วเราจะนำคำตอบของพระผู้เป็นเจ้ามาบอกท่าน และบรรดาผู้นำของโมอับก็พักอยู่กับบาลาอัม ๙ พระเจ้ามากล่าวกับบาลาอัมว่า ชายเหล่านี้ที่อยู่กับเจ้าเป็นใคร ๑๐ บาลาอัมตอบพระเจ้าว่า บาลาคบุตรศิปโปร์กษัตริย์แห่งโมอับส่งคนมาบอกข้าพเจ้าว่า ๑๑ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งได้ออกมาจากอียิปต์ ชนชาตินี้แผ่ขยายไปทั่วแผ่นดินโลก บัดนี้จงมาเถิด มาสาปแช่งพวกเขาให้เรา เราอาจจะต่อสู้กับพวกเขาได้ และขับไล่พวกเขาออกไป ๑๒ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับบาลาอัมว่า เจ้าอย่าไปกับพวกเขา เจ้าอย่าสาปแช่งชนชาตินั้น เพราะพวกเขาได้รับพร ๑๓ วันรุ่งขึ้นบาลาอัมลุกขึ้นและบอกกับบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของบาลาคว่า จงกลับไปยังแผ่นดินของท่านเถิด เพราะพระผู้เป็นเจ้าห้ามเรามิให้ไปกับท่าน ๑๔ บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของโมอับจึงลุกขึ้น และไปบอกบาลาคว่า บาลาอัมปฏิเสธที่จะมากับพวกเรา

๑๕ ครั้นแล้วบาลาคจึงให้บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่อื่นๆ ไปอีก มีจำนวนมากขึ้นและมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน ๑๖ พวกเขามาพูดกับบาลาอัมว่า บาลาคบุตรศิปโปร์กล่าวว่า อย่าให้มีสิ่งใดฉุดรั้งไม่ให้ท่านมาหาเรา ๑๗ เพราะเราจะมอบเกียรติอย่างสูงให้แก่ท่าน เราจะกระทำทุกสิ่งที่ท่านต้องการให้เราทำ เราขอร้องให้ท่านมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้เรา

๑๘ แต่บาลาอัมตอบบรรดาผู้รับใช้ของบาลาคว่า "ถึงแม้ว่าบาลาคจะยกบ้านที่เต็มด้วย
เงินทองให้เรา เราก็ไม่อาจขัดต่อคำสั่งใดๆ ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราได้เลย ไม่ว่า
จะเป็นเรื่องเล็กหรือใหญ่ก็ตาม ๑๙ บัดนี้ท่านค้างแรมที่นี่ด้วยเถิด เราจะได้ทราบว่าพระผู้
เป็นเจ้าอาจจะมีอะไรกล่าวกับเราอีก" ๒๐ และพระเจ้ามากล่าวกับท่านในคืนนั้นว่า "ถ้าชาย
เหล่านั้นมาเรียกตัวเจ้าไป ก็จงลุกขึ้นไปกับเขา แต่จงกระทำตามเฉพาะสิ่งที่เราบอกเจ้า
เท่านั้น"

ลาของบาลาอัม

๒๑ พอรุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้น ผูกอานลาของตนและไปกับบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของ
โมอับ ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าโกรธกริ้วที่เขาไป และทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ายืนขวางทางไว้
เพื่อห้ามเขา ขณะนั้นเขากำลังขี่ลาอยู่ และมีผู้รับใช้ 2 คนอยู่ด้วย ๒๓ ครั้นลาเห็นทูตสวรรค์
ของพระเจ้ายืนถือดาบขวางทางอยู่ ลาตัวนั้นจึงเลี้ยวออกนอกทางเข้าไปในทุ่งนา บาลาอัม
จึงตีลาให้หันกลับไปที่ถนนอีก ๒๔ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ายืนทีทางแคบระหว่างสวน
องุ่น 2 แห่งซึ่งมีกำแพงกั้นทั้ง 2 ฟาก ๒๕ ขณะที่ลาเห็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า มันก
็ดันกำแพงและทำให้เท้าของบาลาอัมถูกกดติดกำแพง เขาจึงตีลาอีก ๒๖ ทูตสวรรค์ของพระ
ผู้เป็นเจ้าขยับไปข้างหน้าและยืนอยู่ที่ทางแคบอีก ไม่มีทางเลี้ยวซ้ายหรือขวาได้ ๒๗ เมื่อลา
เห็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า มันก็หมอบลงขณะที่บาลาอัมยังนั่งขี่อยู่ เขาก็โกรธและ
ใช้ไม้ตีลา ๒๘ แล้วพระผู้เป็นเจ้าจึงเปิดปากลา มันก็พูดกับบาลาอัมว่า "ข้าพเจ้าทำอะไร
ท่านหรือ ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึง 3 ครั้งเช่นนี้" ๒๙ บาลาอัมพูดกับลาว่า "เพราะเจ้าทำให้
เรารู้สึกโง่เง่า หากว่ามือเราถือดาบอยู่ เราก็จะฆ่าเจ้าเสียบัดนี้" ๓๐ ลาจึงพูดกับบาลาอัมว่า
"ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นลาของท่านหรอกหรือ ท่านขี่ข้าพเจ้ามาตลอดชีวิตอันยาวนานของท่าน
จนถึงวันนี้ ข้าพเจ้าเคยกระทำเช่นนี้กับท่านหรือ" เขาก็ตอบว่า "ไม่เคย"

๓๑ พระผู้เป็นเจ้าก็เปิดตาของบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ายืนขวาง
ทางอยู่และชักดาบไว้พร้อม เขาจึงก้มศีรษะและซบหน้าลงกับพื้น ๓๒ ทูตสวรรค์ของพระ
ผู้เป็นเจ้าพูดกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงตีลาของท่านถึง 3 ครั้งเช่นนั้น ดูเถิด เราได้ออกมา
ขัดขวางท่าน เพราะเราเห็นว่าท่านทำตัวหุนหันพลันแล่นยิ่งนัก ๓๓ และลาก็เห็นเราจึงเลี้ยว
เข้าข้างทางต่อหน้าเรา 3 ครั้งเช่นนั้น หากว่ามันไม่ได้หันเข้าข้างทางเลี่ยงเราไป เราคงจะฆ่า
ท่านไปเสียแล้ว และก็ปล่อยให้ลารอดตัวไป" ๓๔ บาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระผู้เป็น
เจ้าว่า "ข้าพเจ้ากระทำบาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านยืนอยู่ที่ถนนเพื่อขวางข้าพเจ้า
ไว้ ฉะนั้นบัดนี้หากว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็จะกลับไป" ๓๕ ทูตสวรรค์
ของพระผู้เป็นเจ้าพูดกับบาลาอัมว่า "จงไปกับชายเหล่านั้น แต่ท่านจงพูดตามคำที่เราพู
ดกับท่านเท่านั้น" และบาลาอัมก็ไปกับบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของบาลาค

๓๖ ครั้นบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมกำลังมา ท่านจึงออกไปพบกับเขาที่เมืองโมอับชายแด
นอาร์โนนในเขตพรมแดนเมือง ๓๗ และบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราให้คนไปเรียกตัวท
่านมาครั้งแล้วครั้งเล่ามิใช่หรือ ทำไมท่านจึงไม่มาหาเรา เราไม่ได้ให้เกียรติแก่ท่านหรือ"
๓๘ บาลาอัมตอบบาลาคว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว แต่บัดนี้ข้าพเจ้าหามีอำนาจที่จะ
กล่าวสิ่งใดไม่ ข้าพเจ้าจะพูดไปตามคำที่พระเจ้าบันดาลให้ข้าพเจ้าพูดเท่านั้น" ๓๙ แล้วบา
ลาอัมไปกับบาลาคจนถึงคีริยาทหุโซท ๔๐ บาลาคถวายโคและแกะเป็นเครื่องสักการะ และ
แจกให้บาลาอัมกับบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ที่อยู่ด้วย

๔๑ เช้าวันรุ่งขึ้นบาลาคพาบาลาอัมขึ้นไปยังบาโมทบาอัล และเขาก็ได้เห็นประชาชนที่อยู่
ไม่ไกลจากที่นั่น

๒๓

คำพยากรณ์แรกของบาลาอัม

๑ บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "โปรดสร้างแท่นบูชาให้แก่ข้าพเจ้า 7 แท่นทีนี่ และเตรียม
โคตัวผู้ 7 ตัวกับแกะตัวผู้ 7 ตัวให้ข้าพเจ้าที่นี่" ๒ บาลาคก็กระทำตามที่บาลาอัมพูด และ
ท่านทั้งสองถวายโคตัวผู้และแกะตัวผู้อย่างละ 1 ตัวที่แท่นบูชาแต่ละแท่น ๓ บาลาอัมพูดก
ับบาลาคว่า "จงยืนทีข้างสัตว์ที่เผาเป็นของถวายของท่าน แล้วข้าพเจ้าก็จะไป พระผู้เป็น
เจ้าอาจจะมาพบกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าพระองค์แจ้งอะไรแก่ข้าพเจ้าบ้าง"
และเขาก็ไปยังบริเวณที่สูงอันแห้งแล้ง ๔ พระเจ้าพบกับบาลาอัม บาลาอัมพูดกับพระองค์
ว่า "ข้าพเจ้าได้เตรียมแท่นบูชา 7 แท่น และได้ถวายโคตัวผู้และแกะตัวผู้อย่างละ 1 ตัวท
ี่แท่นบูชาแต่ละแท่น" ๕ และพระผู้เป็นเจ้าบันดาลให้บาลาอัมพร้อมที่จะพูด และกล่าวว่า
"จงกลับไปหาบาลาค แล้วเจ้าจงพูดไปตามสิ่งที่เราบอก" ๖ เขากลับไปหาบาลาค และพบว่า
บาลาคและบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของชาวโมอับยังยืนอยู่ที่ข้างสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย
๗ แล้วบาลาอัมก็กล่าวคำพยากรณ์ว่า
"บาลาคได้เรียกข้าพเจ้าให้มาจากอารัม*
กษัตริย์แห่งโมอับนำข้าพเจ้ามาจากเทือกเขาทางตะวันออก
ท่านกล่าวว่า "มาเถิด มาสาปแช่งยาโคบให้เรา
และมาเถิด มาประณามอิสราเอล"
๘ ข้าพเจ้าจะสาปแช่งผู้ที่
พระเจ้าไม่ได้สาปแช่งได้อย่างไร
ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่
พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประณามได้อย่างไร
๙ ข้าพเจ้าเห็นพวกเขาจากยอดเขา
และข้าพเจ้ามองดูพวกเขาจากเนินเขา
ดูเถิด ชนชาติซึ่งอาศัยอยู่ตามลำพัง
และไม่ได้นับตนเองเข้าในบรรดาประชาชาติ
๑๐ ใครจะนับผงธุลีของยาโคบได้
หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้
ให้ข้าพเจ้าตายอย่างบรรดาผู้มีความชอบธรรมตายเถิด
และให้จุดจบของข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียวกับของพวกเขา"
๑๑ บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "ท่านทำความเสียหายให้กับเรา เราส่งคนไปตามตัวท่า
นมาเพื่อสาปแช่งศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้ทำอะไรให้เราเลย แต่กลับอวยพรพวกเขา"
๑๒ เขาตอบว่า "จะไม่ให้ข้าพเจ้าพูดไปตามคำที่พระผู้เป็นเจ้าบันดาลให้ข้าพเจ้าพูดหรือ"

คำพยากรณ์ครั้งที่สองของบาลาอัม

๑๓ บาลาคพูดกับเขาว่า "ไปกับเรา ไปอีกที่แห่งหนึ่งที่ท่านสามารถมองเห็นพวกเขา ท่าน
จะไม่เห็นทุกคน แต่จะเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น และจากที่นั่นท่านจงสาปแช่งพวกเขาให้
เราด้วย" ๑๔ ดังนั้นบาลาคจึงพาบาลาอัมไปยังทุ่งของโศฟิมที่ยอดภูเขาปิสกาห์ และสร้าง
แท่นบูชา 7 แท่น ถวายโคตัวผู้และแกะตัวผู้อย่างละ 1 ตัวที่แท่นบูชาแต่ละแท่น ๑๕ บา
ลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยืนทีข้างสัตว์ที่เผาเป็นของถวายของท่าน ขณะที่ข้าพเจ้าไป
พบพระองค์ที่โน่น" ๑๖ พระผู้เป็นเจ้าพบกับบาลาอัม พระองค์บันดาลให้บาลาอัมพร้อมที่
จะพูด และกล่าวว่า "จงกลับไปหาบาลาค แล้วเจ้าจงพูดไปตามคำที่เราบอก" ๑๗ เขากลับ

---

* **๒๓๗** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

ไปหาบาลาคและพบว่า บาลาคและบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของโมอับยังยืนอยู่ที่ข้างสัตว์ที่
เผาเป็นของถวาย บาลาคถามเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่าอย่างไร"
๑๘ แล้วเขาก็กล่าวคำพยากรณ์ว่า
"บาลาค จงลุกขึ้นและฟังเถิด
บุตรของศิปโปร์ จงฟังข้าพเจ้าเถิด
๑๙ พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ พระองค์ไม่กล่าวเท็จ
และไม่ใช่บุตรของมนุษย์ พระองค์ไม่เปลี่ยนใจ
เมื่อพระองค์กล่าว แล้วจะไม่กระทำหรือ
เมื่อพระองค์สัญญา แล้วจะไม่ลุล่วงหรือ
๒๐ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้อวยพร
พระองค์อวยพรให้แล้ว ข้าพเจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

๒๑ จะไม่มีเรื่องราวร้ายๆ เกิดขึ้นกับยาโคบ
ไม่มีความทุกข์ปรากฏในอิสราเอล
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขาสถิตกับเขา
ความปิติยินดีของกษัตริย์อยู่ท่ามกลางพวกเขา
๒๒ พระเจ้าพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์
พวกเขามีกำลังดั่งกระทิง
๒๓ ไม่มีเวทมนตร์คาถาสาปแช่งยาโคบ
ไม่มีการทำนายคัดค้านอิสราเอล
บัดนี้ไป จะมีการกล่าวถึงยาโคบ
และอิสราเอลว่า 'ดูเถิดว่า พระเจ้าได้กระทำอะไรบ้าง'
๒๔ ชนชาตินั้นผุดลุกเยี่ยงสิงโตตัวเมีย
และผงาดขึ้นเยี่ยงสิงโต
ซึ่งจะไม่มีวันหมอบลงพักจนกว่าจะได้ขม้ำเหยื่อ
และดื่มเลือดของเหยื่อที่ล่าได้เสียก่อน"
๒๕ ครั้นแล้วบาลาคก็ได้พูดกับบาลาอัมว่า "ท่านไม่ต้องสาปแช่งและไม่ต้องอวยพรพวก
เขาเลย" ๒๖ บาลาอัมตอบว่า "ข้าพเจ้าได้บอกท่านแล้วมิใช่หรือว่า ข้าพเจ้าต้องกระทำตาม
ที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าว" ๒๗ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "มาเถิด ให้เราพาท่านไปอีกที่แห่ง
หนึ่ง เผื่อว่าพระเจ้าจะโปรดปรานก็ได้ หากว่าท่านสาปแช่งพวกเขาให้เราจากที่นั่น" ๒๘ บา
ลาคจึงพาบาลาอัมขึ้นไปยังยอดเขาเปโอร์ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่เหนือที่ร้างอันแร้นแค้น ๒๙ บา
ลาอัมพูดว่า "จงสร้างแท่นบูชา 7 แท่นให้ข้าพเจ้าที่นี่ เตรียมโคตัวผู้และแกะตัวผู้อย่างละ
7 ตัวให้เรา" ๓๐ บาลาคกระทำตามที่บาลาอัมบอก และถวายโคตัวผู้และแกะตัวผู้อย่างละ
1 ตัวที่แท่นบูชาแต่ละแท่น

๒๔

คำพยากรณ์ครั้งที่สามของบาลาอัม

๑ ครั้นบาลาอัมเห็นว่าการที่ได้อวยพรอิสราเอลเป็นที่โปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้า เขาไม่
ได้หันไปพึ่งเวทมนตร์คาถาเหมือนครั้งอื่นๆ แต่กลับหันหน้าไปทางถิ่นทุรกันดาร ๒ เมื่อบา
ลาอัมเงยหน้าขึ้นและเห็นอิสราเอลไปตั้งค่ายตามเผ่าของตน เขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
พระเจ้า ๓ และเขาก็กล่าวคำพยากรณ์ว่า
"คำพยากรณ์ของบาลาอัม บุตรเบโอร์
คำพยากรณ์ของผู้มองเห็นอย่างกระจ่างชัด
๔ คำพยากรณ์ของผู้ได้ยินคำกล่าวของพระเจ้า

ผู้เห็นภาพนิมิตจากองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
ผู้ล้มลงและก็ยังลืมตา

๕ ยาโคบเอ๋ย กระโจมของท่านช่างงามอะไรเช่นนี้
อิสราเอลเอ๋ย ที่ที่ท่านอาศัยอยู่ก็งาม

๖ แผ่กว้างออกดั่งหุบเขา
ดั่งสวนที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำ
ดั่งต้นกฤษณาที่พระผู้เป็นเจ้าปลูกไว้
ดั่งต้นซีดาร์ที่อยู่ข้างแหล่งน้ำ
๗ น้ำจะไหลหลั่งจากถังของเขา
บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเขาจะมีแหล่งน้ำอุดมสมบูรณ์

กษัตริย์ของเขาจะยิ่งใหญ่กว่าอากัก
อาณาจักรของเขาจะเหนือกว่าของผู้อื่น

๘ พระเจ้าได้นำเขาออกจากอียิปต์
เขามีพละกำลังดั่งกระทิง
เขากลืนกินบรรดาประชาชาติที่เป็นศัตรู
และหักกระดูกของเขาได้เป็นท่อนๆ
ลูกธนูปักลงที่พวกเขา
๙ เขาหมอบและนอนลงเยี่ยงสิงโต
และสิงโตตัวเมีย ใครเล่าจะกล้ายั่วเย้าให้ผงาดขึ้นอีก

ขอให้บรรดาผู้ที่อวยพรท่านได้รับพระพร
และบรรดาผู้ที่สาปแช่งท่านถูกสาปเถิด

๑๐ บาลาคก็โกรธบาลาอัมมาก ท่านจึงตบมือและพูดกับเขาว่า เราสั่งให้ท่านสาปแช่งพวกศัตรูของเรา แต่ท่านกลับอวยพรเขาถึง 3 ครั้ง ๑๑ จงรีบหนีกลับไปยังที่ที่ท่านมา เราพูดไว้ว่าเราจะให้ท่านได้รับเกียรติอย่างแน่นอน แต่ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ารั้งท่านไม่ให้ได้รับเกียรติ ๑๒ บาลาอัมตอบบาลาคว่า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกบรรดาผู้ส่งข่าวที่ท่านส่งไปหาว่า ๑๓ ถ้าแม้ว่าบาลาคจะยกบ้านที่เต็มไปด้วยเงินทองให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถขัดต่อคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อทำในสิ่งที่ดีหรือเลวตามความประสงค์ของข้าพเจ้าได้ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่าอย่างไร ข้าพเจ้าก็พูดไปตามนั้น ๑๔ ดูเถิด บัดนี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปหาชนชาติข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านทราบว่าชนชาตินี้จะกระทำอะไรต่อชนชาติของท่านในวันข้างหน้า

คำพยากรณ์ครั้งที่สีของบาลาอัม

๑๕ แล้วเขากล่าวคำพยากรณ์ว่า
คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรเบโอร์
คำพยากรณ์ของผู้มองเห็นอย่างกระจ่างชัด
๑๖ คำพยากรณ์ของผู้ได้ยินคำกล่าวของพระเจ้า
และได้รับความรู้จากองค์ผู้สูงสุด
ผู้เห็นภาพนิมิตจากองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
ผู้ล้มลงและก็ยังลืมตา

๑๗ ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ แต่ไม่ใช่ ณ ขณะนี้
ข้าพเจ้ามองดูพระองค์ แต่ไม่ใช่จากระยะใกล้
ดาวดวงหนึ่งจะบังเกิดขึ้นจากยาโคบ*
และคทาจะลุกขึ้นมาจากอิสราเอล†
จะทับที่ขมับของโมอับ
อีกทั้งหน้าผากของบรรดาบุตรของเชท
๑๘ เอโดมจะตกเป็นของผู้อื่น
และเสอีร์ ฝ่ายศัตรูก็จะตกเป็นของผู้อื่นเช่นกัน
ขณะที่อิสราเอลกระทำการด้วยความกล้าหาญ
๑๙ ผู้มาจากยาโคบจะครอบครองอาณาจักร
และจะกำจัดบรรดาผู้รอดตายของเมืองนั้น

คำพยากรณ์ครั้งสุดท้ายของบาลาอัม

๒๐ ครั้นแล้วบาลาอัมมองดูอามาเลข และกล่าวคำพยากรณ์ว่า
อามาเลขเป็นชาติแรกในบรรดาประชาชาติ
แต่จุดจบคือความหายนะ

๒๑ แล้วเขามองดูชาวเคน และกล่าวคำพยากรณ์ว่า
ที่อยู่อาศัยของท่านจะปลอดภัย
และที่พักพิงของท่านตั้งอยู่ในหิน
๒๒ ถึงกระนั้นคาอินก็จะถูกกำจัดสิ้น
พวกอัชชูร์จะจับตัวท่านไป

๒๓ แล้วเขากล่าวคำพยากรณ์ว่า
โธ่เอ๋ย ใครจะมีชีวิตรอดได้ หากพระเจ้ากระทำเช่นนี้
๒๔ จะมีเรือมาจากฝั่งทะเลคิทธิม
และทำให้อัชชูร์และเอเบอร์ได้รับทุกข์ทรมาน
และเขาจะประสบกับความหายนะ
๒๕ แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับบ้านไป บาลาคเองก็ไปตามทางของตน

๒๕

เหตุการณ์ที่เปโอร์

๑ ขณะที่อิสราเอลพักอยู่ในชิทธิม ประชาชนเริ่มประพฤติผิดทางเพศกับหญิงชาวโมอับ
๒ หญิงเหล่านี้เชิญชวนให้พวกเขาไปร่วมพิธีมอบเครื่องบูชาแก่บรรดาเทวรูปของพวกนาง
ประชาชนทั้งกินและก้มกราบเทวรูปเหล่านั้น ๓ ดังนั้นเท่ากับว่าอิสราเอลเทียมแอกร่วม
กับเทพเจ้าบาอัล*แห่งเปโอร์ พระผู้เป็นเจ้าจึงกริ้วอิสราเอลมาก ๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับ
โมเสสว่า จงเอาตัวหัวหน้าทุกคนของชาวอิสราเอลไปแขวนกลางแดด ณ เบื้องหน้าพระผู้
เป็นเจ้า เพื่อหันเหความกริ้วอันร้อนแรงของพระผู้เป็นเจ้าไปจากอิสราเอล ๕ โมเสสพูดก
ับบรรดาผู้ตัดสินความของอิสราเอลว่า พวกท่านทุกคนจงฆ่าชายทุกคนที่เทียมแอกร่วม
กับเทพเจ้าบาอัลแห่งเปโอร์

---

* **๒๔๑๗** มัทธิว 2:2 † **๒๔๑๗** ปฐมกาล 49:10 * **๒๕๓** หัวหน้าของบรรดาเทพเจ้าของชาวคานาอัน ซึ่งเชื่อกันว่า เป็นผู้ที่สามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

๖ ดูเถิด ชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงชาวมีเดียนเข้ามาในกลุ่มพี่น้องของเขาที่กำลังร้องไห้อยู่ที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ต่อหน้าต่อตาโมเสสและชาวอิสราเอลทั้งปวง ๗ เมื่อฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ซึ่งเป็นบุตรของอาโรนปุโรหิตเห็นเข้า จึงลุกขึ้นจากที่ประชุมพร้อมกับคว้าหอกติดมือไปด้วย ๘ เขาตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปถึงห้องชั้นในและแทงทั้งสองคน ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้นถูกแทงทะลุพุง ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นกับชาวอิสราเอลจึงยุติลง ๙ จำนวนผู้ตายจากภัยพิบัติมีถึง 24,000 คน

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๑ “ฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ซึ่งเป็นบุตรของอาโรนปุโรหิตได้ทำให้ความเกรี้ยวโกรธของเราหันเหไปจากชาวอิสราเอล เขามีใจหวงแหนประชาชนเหมือนใจเราเมื่อเขาอยู่กับประชาชน ดังนั้นเราจึงไม่ทำให้ชาวอิสราเอลจบชีวิตลงเพราะความเดือดดาลในใจของเรา ๑๒ ฉะนั้นจงบอกเขาว่า ‘ดูเถิด เราให้พันธสัญญาแห่งสันติของเราแก่เขา ๑๓ อันจะเป็นพันธสัญญาของการเป็นปุโรหิตตลอดไปสำหรับเขาและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเขาในภายหน้า เพราะเขาหวงแหนแทนพระเจ้าของเขา และได้ทำพิธีเพื่อชดใช้บาปให้ประชาชนของอิสราเอล’ ”

๑๔ ชื่อของชายอิสราเอลที่ถูกฆ่าตายพร้อมกับหญิงชาวมีเดียนคนนั้น คือศิมรีบุตรสาลูหัวหน้าคนหนึ่งในตระกูลชาวสิเมโอน ๑๕ ชื่อของหญิงชาวมีเดียนที่ถูกฆ่าคือ คสบีบุตรหญิงของศูร์หัวหน้าเผ่าในตระกูลมีเดียน

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๗ “จงไปโจมตีชาวมีเดียน และฆ่าพวกเขาเสีย ๑๘ เพราะคนเหล่านั้นได้ก่อกวนพวกเจ้าด้วยอุบายที่ล่อลวงที่เปโอร์ และเรื่องคสบีบุตรหญิงของหัวหน้าชาวมีเดียน หญิงที่ถูกฆ่าในครั้งที่กำลังเกิดภัยพิบัติเพราะเหตุมาจากเปโอร์”

๒๖

การสำรวจสำมะโนประชากรครั้งที่สอง

๑ สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากภัยพิบัติคือ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรอาโรนปุโรหิตว่า ๒ “จงสำรวจสำมะโนประชากรของชาวอิสราเอลทั้งมวล ตามตระกูลของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป ที่สามารถสู้รบเพื่ออิสราเอลได้” ๓ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตพูดกับประชาชน ณ ที่ราบโมอับ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเยรีโคว่า ๔ “จงสำรวจสำมะโนประชากรของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไป ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส” ชาวอิสราเอลที่ออกมาจากอียิปต์คือ

๕ บรรดาบุตรของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล สืบจากฮาโนค คือครอบครัวของชาวฮาโนค สืบจากปัลลู คือครอบครัวของชาวปัลลู ๖ สืบจากเฮสโรน คือครอบครัวของชาวเฮสโรน สืบจากคาร์มี คือครอบครัวของชาวคาร์มี ๗ นี่คือครอบครัวของชาวรูเบน นับจำนวนได้ 43,730 คน ๘ บุตรของปัลลูคือเอลีอับ ๙ บรรดาบุตรของเอลีอับคือ เนมูเอล ดาธาน และอะบีราม ทั้งดาธานและอะบีรามเป็นคนที่ได้รับเลือกจากมวลชน ทั้งสองขัดขืนโมเสสและอาโรน และเป็นพรรคพวกของโคราห์ในครั้งที่ขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ แผ่นดินได้กลืนพวกเขาไปพร้อมๆ กับโคราห์และพรรคพวกที่ตาย และไฟเผาผลาญชาย 250 คน เหตุที่เกิดขึ้นเป็นหมายสำคัญที่เตือนอิสราเอล ๑๑ แต่บรรดาบุตรของโคราห์ไม่ตาย

๑๒ บุตรของสิเมโอนตามลำดับครอบครัว สืบจากเนมูเอล คือครอบครัวของชาวเนมูเอล สืบจากยามีน คือครอบครัวของชาวยามีน สืบจากยาคีน คือครอบครัวของชาวยาคีน ๑๓ สืบจากเศรัค คือครอบครัวของชาวเศรัค สืบจากชาอูล คือครอบครัวของชาวชาอูล ๑๔ นี่คือครอบครัวของชาวสิเมโอน นับจำนวนได้ 22,200 คน

๑๕ บุตรของกาดตามลำดับครอบครัว สืบจากเศโฟน คือครอบครัวของชาวเศโฟน สืบจากฮักกี คือครอบครัวของชาวฮักกี สืบจากชูนี คือครอบครัวของชาวชูนี ๑๖ สืบจากโอสนี

คือครอบครัวของชาวโอสนี สืบจากเอรี คือครอบครัวของชาวเอรี ๑๗ สืบจากอาโรด คือครอบครัวของชาวอาโรด สืบจากอาเรลี คือครอบครัวของชาวอาเรลี ๑๘ นี่คือครอบครัวของกาด นับจำนวนได้ 40,500 คน

๑๙ เอร์และโอนันเป็นบุตรของยูดาห์ สองคนนี้เสียชีวิตในแผ่นดินคานาอัน ๒๐ บุตรของยูดาห์ตามลำดับครอบครัว สืบจากเชลาห์ คือครอบครัวของชาวเชลาห์ สืบจากเปเรศ คือครอบครัวของชาวเปเรศ สืบจากเศรัค คือครอบครัวของชาวเศรัค ๒๑ บุตรของเปเรศ สืบจากเฮสโรน คือครอบครัวของชาวเฮสโรน สืบจากฮามูล คือครอบครัวของชาวฮามูล ๒๒ นี่คือครอบครัวของยูดาห์ นับจำนวนได้ 76,500 คน

๒๓ บุตรของอิสสาคาร์ตามลำดับครอบครัว สืบจากโทลา คือครอบครัวของชาวโทลา สืบจากปูวาห์ คือครอบครัวของชาวปูวาห์ ๒๔ สืบจากยาชูบ คือครอบครัวของชาวยาชูบ สืบจากชิมโรน คือครอบครัวของชาวชิมโรน ๒๕ นี่คือครอบครัวของอิสสาคาร์ นับจำนวนได้ 64,300 คน

๒๖ บุตรของเศบูลุนตามลำดับครอบครัว สืบจากเสเรด คือครอบครัวของชาวเสเรด สืบจากเอโลน คือครอบครัวของชาวเอโลน สืบจากยาเลเอล คือครอบครัวของชาวยาเลเอล ๒๗ นี่คือครอบครัวของชาวเศบูลุน นับจำนวนได้ 60,500 คน

๒๘ บุตรของโยเซฟตามบรรดาครอบครัวทางมนัสเสห์และเอฟราอิม ๒๙ บุตรของมนัสเสห์ สืบจากมาคีร์ คือครอบครัวของชาวมาคีร์ มาคีร์เป็นบิดาของกิเลอาด สืบจากกิเลอาด คือครอบครัวของชาวกิเลอาด ๓๐ รายชื่อต่อไปนี้เป็นบุตรของกิเลอาด สืบจากอีเยเซอร์ คือครอบครัวของชาวอีเยเซอร์ สืบจากเฮเลค คือครอบครัวของชาวเฮเลค ๓๑ สืบจากอัสรีเอล คือครอบครัวของชาวอัสรีเอล สืบจากเชเคม คือครอบครัวของชาวเชเคม ๓๒ สืบจากเชมิดา คือครอบครัวของชาวเชมิดา สืบจากเฮเฟอร์ คือครอบครัวของชาวเฮเฟอร์ ๓๓ เศโลเฟหัด บุตรของเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรหญิงชื่อ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีรซาห์ ๓๔ นี่คือครอบครัวของมนัสเสห์ นับจำนวนได้ 52,700 คน

๓๕ บุตรของเอฟราอิมตามลำดับครอบครัว สืบจากชูเธลาห์ คือครอบครัวของชาวชูเธลาห์ สืบจากเบเคอร์ คือครอบครัวของชาวเบเคอร์ สืบจากทาหาน คือครอบครัวของชาวทาหาน ๓๖ นี่คือบุตรของชูเธลาห์ สืบจากเอราน คือครอบครัวของชาวเอราน ๓๗ นี่คือครอบครัวของเอฟราอิม นับจำนวนได้ 32,500 คน บุตรของโยเซฟตามลำดับครอบครัว

๓๘ บุตรของเบนยามินตามลำดับครอบครัว สืบจากเบ-ลา คือครอบครัวของชาวเบ-ลา สืบจากอัชเบล คือครอบครัวของชาวอัชเบล สืบจากอาหิรัม คือครอบครัวของชาวอาหิรัม ๓๙ สืบจากเชฟูฟาม คือครอบครัวของชาวเชฟูฟาม สืบจากหุฟาม คือครอบครัวของชาวหุฟาม ๔๐ บุตรของเบ-ลา สืบทางอาร์ดและนาอามาน สืบจากอาร์ด คือครอบครัวของชาวอาร์ด สืบจากนาอามาน คือครอบครัวของชาวนาอามาน ๔๑ นี่คือครอบครัวของเบนยามิน นับจำนวนได้ 45,600 คน

๔๒ บุตรของดานตามลำดับครอบครัว สืบจากชูฮัม คือครอบครัวของชาวชูฮัม ครอบครัวที่กล่าวมานี้คือครอบครัวของดาน ๔๓ ทุกคนเป็นครอบครัวของชาวชูฮัม และนับจำนวนได้ 64,400 คน

๔๔ บุตรของอาเชอร์ตามลำดับครอบครัว สืบจากอิมนาห์ คือครอบครัวของชาวอิมนาห์ สืบจากอิชวี คือครอบครัวของชาวอิชวี สืบจากเบรีอาห์ คือครอบครัวของชาวเบรีอาห์ ๔๕ จากบรรดาบุตรของเบรีอาห์ สืบจากเฮเบอร์ คือครอบครัวของชาวเฮเบอร์ สืบจากมัลคีเอล คือครอบครัวของชาวมัลคีเอล ๔๖ อาเชอร์มีบุตรหญิงชื่อเสราห์ ๔๗ นี่คือครอบครัวของอาเชอร์ นับจำนวนได้ 53,400 คน

๔๘ บุตรของนัฟทาลีตามลำดับครอบครัว สืบจากยาเซเอล คือครอบครัวของชาวยาเซเอล สืบจากกูนี คือครอบครัวของชาวกูนี ๔๙ สืบจากเยเซอร์ คือครอบครัวของชาวเยเซอร์ สืบจากชิลเลม คือครอบครัวของชาวชิลเลม ๕๐ นี่คือครอบครัวของนัฟทาลี นับจำนวนได้ 45,400 คน

๕๑ รวมจำนวนชายชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ 601,730 คน

๕๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๕๓ “จงแบ่งแผ่นดินให้คนเหล่านี้รับเป็นมรดกตาม
จำนวนรายชื่อ ๕๔ เจ้าจงให้ชนกลุ่มใหญ่รับมรดกผืนใหญ่ และชนกลุ่มน้อยรับมรดกผืนเล็ก
คือแต่ละกลุ่มจะได้รับมรดกตามจำนวนคน ๕๕ แต่แผ่นดินจะถูกแบ่งด้วยการจับฉลาก ให้
พวกเขารับมรดกตามรายชื่อเผ่าของบิดาของเขา ๕๖ มรดกแต่ละผืนจะต้องแจกจ่ายตาม
ฉลากที่จับได้ คือแยกเป็นฉลากของเผ่าใหญ่ และฉลากของเผ่าเล็ก”

๕๗ นี่คือชาวเลวีที่นับได้ตามบรรดาครอบครัว สืบจากเกอร์โชน คือครอบครัวของชาว
เกอร์โชน สืบจากโคฮาท คือครอบครัวของชาวโคฮาท สืบจากเมรารี คือครอบครัวของชาว
เมรารี ๕๘ มีครอบครัวของชาวเลวีอีกคือ ครอบครัวลิบนี ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวมัค
ลี ครอบครัวมูชี ครอบครัวโคราห์ โคฮาทเป็นบิดาของอัมราม ๕๙ ภรรยาของอัมรามชื่อโย
เคเบดบุตรหญิงของเลวี เกิดแก่เลวีที่อียิปต์ นางมีบุตรกับอัมรามชื่อ อาโรน โมเสส และ
มิเรียมพี่สาวของท่าน ๖๐ บุตรที่เกิดแก่อาโรนชื่อนาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
๖๑ นาดับและอาบีฮูตายเมื่อถวายไฟต้องห้าม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า* ๖๒ ชายชาวเลวี
ทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่ 1 เดือนขึ้นไปนับจำนวนได้ 23,000 คนซึ่งไม่ได้นับรวมไว้ในกลุ่มชาว
อิสราเอล เพราะพวกเขาไม่ได้รับมรดกร่วมกับชาวอิสราเอล

๖๓ ที่กล่าวข้างต้นคือจำนวนชาวอิสราเอลที่โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตนับได้ ณ ที่
ราบโมอับ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเยรีโค ๖๔ จำนวนคนเหล่านี้ไม่ได้รวมอยู่
ในจำนวนที่โมเสสและอาโรนปุโรหิตนับเป็นชาวอิสราเอลได้ในถิ่นทุรกันดารซีนาย ๖๕
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวถึงพวกเขาว่า “พวกเขาจะตายในถิ่นทุรกันดาร” ไม่มีชาย
ใดเหลือสักคนเดียวนอกจากคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ และโยชูวาห์บุตรของนูน†

๒๗

บุตรหญิงของเศโลเฟหัด

๑ บรรดาบุตรหญิงของเศโลเฟหัดบุตรของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรของกิเลอาด ผู้เป็นบุตร
ของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรของมนัสเสห์ อยู่ในครอบครัวมนัสเสห์บุตรของโยเซฟ ชื่อของบรรดา
บุตรหญิงคือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีรซาห์ ๒ หญิงเหล่านี้เดินเข้าไปยืนต่อ
หน้าโมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าบรรดาหัวหน้าและมวลชนทั้งปวงที่ทางเข้า
กระโจมที่นัดหมาย และพูดว่า ๓ “บิดาของเราตายในถิ่นทุรกันดาร แต่ท่านไม่ได้อยู่ในกลุ่ม
เดียวกับผู้ติดตามของโคราห์ที่รวมกลุ่มกันต่อว่าพระผู้เป็นเจ้า ท่านตายเพราะบาปของ
ท่านเองและไม่มีบุตรชายเลย ๔ ทำไมชื่อของบิดาของเราต้องถูกลบออกเสียจากครอบครัว
ของท่านเพราะท่านไม่มีบุตรชาย ขอให้เราได้รับที่ดินร่วมกับพี่น้องของบิดาของเราด้วย
เถิด”

๕ โมเสสจึงนำเรื่องของเขามาบอกแก่พระผู้เป็นเจ้า ๖ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสส
ว่า ๗ “บุตรหญิงของเศโลเฟหัดพูดถูกต้องแล้ว เจ้าจงแบ่งที่ดินให้เป็นมรดกร่วมกับพี่น้อง
ของบิดาของพวกนาง และยกมรดกของบิดาให้เป็นของพวกนางไป ๘ และเจ้าจงบอกชาว
อิสราเอลว่า ‘ถ้าชายใดตายโดยไม่มีบุตรชาย เจ้าก็จงยกมรดกของเขาให้เป็นของบุตรหญิง
ไป ๙ และถ้าเขาไม่มีบุตรหญิง เจ้าจงยกมรดกของเขาให้เป็นของพี่น้องของเขา ๑๐ และถ้า
เขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงยกมรดกของเขาให้เป็นของพี่น้องฝ่ายบิดาของเขา ๑๑ และถ้าบิดาของ
เขาไม่มีพี่น้อง เจ้าก็จงยกมรดกของเขาให้เป็นของญาติใกล้ชิดครอบครัวมากที่สุด เพื่อให้
เขาเป็นเจ้าของที่ดิน นี่คือกฎเกณฑ์และคำบัญชาสำหรับชาวอิสราเอล ตามที่พระผู้เป็นเจ้า
ได้บัญชาโมเสส’”

---

* **๒๖๖๑** เลวีนิติ 10:1,2; กันดารวิถี 3:4 † **๒๖๖๕** กันดารวิถี 14:29-35

โยชูวารับหน้าที่แทนโมเสส

๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงขึ้นไปบนภูเขาที่เทือกเขาอาบาริมนี้ และมองดูดินแดนที่เราได้มอบให้แก่ชาวอิสราเอลแล้ว ๑๓ เมื่อเจ้าเห็นแล้ว เจ้าด้วยที่จะถูกนำไปรวมอยู่กับชนชาติของเจ้าที่ล่วงลับไปแล้ว เหมือนกับอาโรนพี่ชายของเจ้า ๑๔ เพราะเจ้าขัดขืนต่อคำของเราในถิ่นทุรกันดารศิน เมื่อมวลชนโต้แย้งกัน และเจ้าไม่แสดงให้เห็นว่าเราบริสุทธิ์ต่อหน้าพวกเขาที่แหล่งน้ำ" นี่คือแหล่งน้ำเมรีบาห์-คาเดชในถิ่นทุรกันดารศิน* ๑๕ โมเสสพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า ๑๖ "ขอให้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งเพื่อนำมวลชนเหล่านี้ ๑๗ จะได้เป็นผู้นำหน้าพวกเขาเวลาออกไปและนำเขากลับเข้ามาอีก และนำพวกเขาไปทุกแห่งหน เพื่อมวลชนของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่เป็นเช่นฝูงแกะปราศจากผู้เลี้ยงดู"† ๑๘ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "จงนำโยชูวาบุตรของนูนไปวิญญาณสถิตในตัวเขา และจงวางมือของเจ้าบนตัวเขา ๑๙ ให้เขายืนที่เบื้องหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและมวลชนทั้งปวง และเจ้าจงมอบหมายหน้าที่แก่เขาต่อหน้าทุกคน ๒๐ เจ้าจงให้เขามีสิทธิอำนาจบ้าง เพื่อชาวอิสราเอลทั้งมวลจะเชื่อฟังเขา ๒๑ และเขาจะยืนที่เบื้องหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตผู้ให้คำปรึกษาแก่เขาด้วยการใช้อูริม‡เป็นการตัดสินใจ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า โยชูวาและชาวอิสราเอลทุกคน คือมวลชนทั้งปวงจะออกไปตามคำสั่งของเขา และจะกลับเข้ามาตามคำสั่งของเขา" ๒๒ โมเสสปฏิบัติตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชา ท่านนำโยชูวาไป และให้เขายืนที่เบื้องหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและมวลชนทั้งปวง ๒๓ ท่านวางมือบนตัวโยชูวาและมอบหมายหน้าที่ให้แก่เขา ตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านโมเสส

๒๘

ของถวายประจำวัน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ "จงบัญชาชาวอิสราเอลโดยบอกพวกเขาว่า "เจ้าจงจัดการของถวายสำหรับเรา อาหารสำหรับของถวายด้วยไฟจะส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจ จงถวายให้เราตามกำหนดเวลา" ๓ และเจ้าจงบอกพวกเขาว่า "นี่คือของถวายด้วยไฟที่เจ้าจะถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีปราศจากตำหนิ 2 ตัว เป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายประจำทุกวัน ๔ เจ้าจงถวายแกะ 1 ตัวในเวลาเช้า และอีก 1 ตัวในเวลาโพล้เพล้ ๕ แป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนสิบเอฟาห์ผสมกับน้ำมันหนึ่งส่วนสี่ฮินเป็นเครื่องธัญญบูชา ๖ นี่คือสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายประจำที่จัดตั้งขึ้นที่ภูเขาซีนาย เป็นของถวายด้วยไฟจะส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๗ เครื่องดื่มบูชาจงเป็นสุราหนึ่งในสี่ฮินสำหรับลูกแกะแต่ละตัว เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้าในสถานที่บริสุทธิ์ ๘ เจ้าจงถวายลูกแกะอีกตัวในเวลาโพล้เพล้ เช่นเดียวกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่ถวายในเวลาเช้า เจ้าจงมอบให้ดั่งของถวายด้วยไฟซึ่งจะส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า

ของถวายในวันสะบาโต

๙ ในวันสะบาโตจงถวายลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีปราศจากตำหนิ 2 ตัว แป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนห้าเอฟาห์ผสมน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบูชา พร้อมด้วยเครื่องดื่มบูชา ๑๐ นี่คือสัตว์ที่เผาเป็นของถวายทุกวันสะบาโต นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องดื่มบูชาที่ถวายเป็นประจำ

ของถวายแต่ละเดือน

---

* **๒๗๑๔** กันดารวิถี 20:1-13 † **๒๗๑๗** มาระโก 6:34 ‡ **๒๗๒๑** พลอยหรือหินชนิดใดชนิดหนึ่งซึ่งปุโรหิตสวมแนบกับทับทรวง เพื่อใช้ในการแสวงหาความประสงค์ของพระเจ้า

๑๑ ทุกๆ วันแรกของเดือน จงมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า คือโคหนุ่ม 2
ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 7 ตัว ทุกตัวต้องปราศจากตำหนิ ๑๒ จงถวาย
แป้งสาลีชั้นเยี่ยมสามส่วนสิบเอฟาห์ผสมน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบูชาด้วยกันกับโคหนุ่ม
แต่ละตัว และจงถวายแป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งส่วนห้าเอฟาห์ผสมน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบู
ชาด้วยกันกับแกะตัวผู้ ๑๓ และจงถวายแป้งสาลีชั้นเยี่ยมหนึ่งในสิบผสมน้ำมันเป็นเครื่อง
ดื่มธัญญบูชาด้วยกันกับลูกแกะตัวผู้แต่ละตัว เป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายด้วยไฟจะส่ง
กลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๑๔ ส่วนเครื่องดื่มบูชาจะเป็นเหล้าองุ่นครึ่งฮิน
สำหรับโคหนุ่มแต่ละตัว หนึ่งในสามฮินสำหรับแกะตัวผู้ และหนึ่งในสี่ฮินสำหรับลูกแกะ
ตัวผู้ นี่คือสัตว์ที่เผาเป็นของถวายสำหรับวันข้างขึ้นในแต่ละเดือนตลอดทั้งปี ๑๕ นอกจาก
สัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องดื่มบูชาที่ถวายเป็นประจำแล้ว เจ้าจงถวายแพะตัวผู้เป็น
เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปแด่พระผู้เป็นเจ้าด้วย

วันปัสกา

๑๖ วันที่สิบสี่ของเดือนแรก เป็นวันปัสกาของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ และวันที่สิบห้าของเดือน
นี้เป็นเทศกาล จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อในระยะ 7 วัน ๑๘ ในวันแรกจงจัดการให้มีการ
ประชุมอันบริสุทธิ์ และจงอย่าลงแรงทำงาน ๑๙ จงมอบของถวายด้วยไฟ ซึ่งเป็นสัตว์ที่เผา
เป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ได้แก่โคหนุ่ม 2 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ
1 ปี 7 ตัว ต้องแน่ใจว่าทุกตัวปราศจากตำหนิ ๒๐ จงถวายแป้งสาลีชั้นเยี่ยมสามส่วนสิบเอ
ฟาห์ผสมน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบูชาด้วยกันกับโคหนุ่มแต่ละตัว และหนึ่งในห้าถวายด้วยกัน
กับแกะตัวผู้ ๒๑ จงถวายหนึ่งในสิบด้วยกันกับลูกแกะแต่ละตัว ๒๒ จงถวายแพะตัวผู้เป็น
เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป เพื่อทำพิธีชดใช้บาปสำหรับพวกเจ้า ๒๓ เจ้าจงถวายสิ่งเหล่า
นี้ นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายในเวลาเช้า ซึ่งเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายประจำ
๒๔ ทุกๆ วันเจ้าจงเตรียมของถวายด้วยไฟเป็นประจำเป็นเวลา 7 วัน เพื่อให้ส่งกลิ่นหอมเป็น
ทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า จงถวายเพิ่มจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องดื่มบูชา
ที่ถวายเป็นประจำ ๒๕ และในวันที่เจ็ด เจ้าจงจัดให้มีประชุมอันบริสุทธิ์ และจงอย่าลงแรง
ทำงาน

เทศกาลเก็บเกี่ยวธัญพืช

๒๖ ในวันที่ได้ผลแรก เมื่อเจ้าถวายเครื่องธัญญบูชาที่เป็นผลรุ่นแรกแด่พระผู้เป็นเจ้าใน
เทศกาลครบ 7 สัปดาห์ จงจัดให้มีประชุมอันบริสุทธิ์ และจงอย่าลงแรงทำงาน ๒๗ จงถวาย
สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายซึ่งจะส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า อันได้แก่ โค
หนุ่ม 2 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 7 ตัว ๒๘ จงถวายแป้งสาลีชั้นเยี่ยมสามส่วน
สิบเอฟาห์ผสมน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบูชาด้วยกันกับโคหนุ่มแต่ละตัว และหนึ่งในห้าถวาย
ด้วยกันกับแกะตัวผู้ ๒๙ และหนึ่งในสิบด้วยกันกับลูกแกะแต่ละตัว ๓๐ จงถวายแพะตัวผู้เป็น
เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปสำหรับพวกเจ้า ๓๑ จงถวายสิ่งเหล่านี้พร้อมกับเครื่องดื่มบู
ชา นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาที่ถวายเป็นประจำ เจ้าต้อง
แน่ใจว่าสัตว์ทุกตัวปราศจากตำหนิ

๒๙

เทศกาลเป่าแตร

๑ วันแรกของเดือนเจ็ด เจ้าจงจัดให้มีประชุมอันบริสุทธิ์ อย่าลงแรงทำงาน ให้ถือเป็นวันที
เจ้าเป่าแตร ๒ เจ้าจงถวายสัตว์ที่เผาเป็นของถวายซึ่งจะส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระ
ผู้เป็นเจ้า อันได้แก่ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปี 7 ตัว

๓ จงถวายแป้งสาลีชั้นเยี่ยมสามส่วนสิบเอฟาห์ผสมน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบูชาด้วยกันกับ
โคหนุ่มแต่ละตัว และหนึ่งส่วนห้าถวายด้วยกันกับแกะตัวผู้ ๔ และหนึ่งส่วนสิบด้วยกันกับลู
กแกะแต่ละตัว ๕ จงถวายแพะตัวผู้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป เพื่อทำพิธีชดใช้บาป
สำหรับพวกเจ้า ๖ จงถวายสิ่งเหล่านี้ นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายประจำทุกเดือน
และทุกวัน พร้อมกับเครื่องธัญญบูชา และเครื่องดื่มบูชาตามกฎเกณฑ์ของถวาย เป็นของ
ถวายด้วยไฟจะส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า

วันชดใช้บาป

๗ วันที่สิบเดือนเจ็ด เจ้าจงจัดให้มีประชุมอันบริสุทธิ์ และให้งดอาหาร และงดการทำงาน
๘ เจ้าจงถวายสัตว์ที่เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ให้ส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจ อันได้
แก่ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปี 7 ตัว ๙ และแป้งสาลี
ชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันเป็นเครื่องธัญญบูชา ปริมาณสามส่วนสิบเอฟาห์สำหรับโคหนุ่ม หนึ่ง
ส่วนห้าสำหรับแกะตัวผู้ 1 ตัว ๑๐ หนึ่งส่วนสิบสำหรับลูกแกะแต่ละตัว ๑๑ และแพะตัวผู้ 1
ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป นอกเหนือจากเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปในพิธี
ชดใช้บาป และสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่ถวายเป็น
ประจำ

เทศกาลอยู่เพิง

๑๒ วันที่สิบห้าเดือนเจ็ด เจ้าจงจัดให้มีประชุมอันบริสุทธิ์ อย่าลงแรงทำงาน และจงฉลอง
เทศกาลแด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลา 7 วัน ๑๓ จงถวายสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย ของถวายด้วย
ไฟซึ่งส่งกลิ่นหอมเป็นทีพอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า อันได้แก่ โคหนุ่ม 13 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว
ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปี 14 ตัว ๑๔ และแป้งสาลีชั้นเยี่ยมผสมน้ำมันเป็นเครื่อง
ธัญญบูชา ปริมาณสามส่วนสิบเอฟาห์สำหรับโคหนุ่มแต่ละตัว หนึ่งในห้าสำหรับแกะตัวผู้
แต่ละตัว ๑๕ และหนึ่งในสิบสำหรับลูกแกะแต่ละตัว ๑๖ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่อง
สักการะเพื่อลบล้างบาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและ
เครื่องดื่มบูชาที่ถวายเป็นประจำ

๑๗ ในวันทีสอง จงถวายโคหนุ่ม 12 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ
1 ปี 14 ตัว ๑๘ ด้วยกันกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับโคตัวผู้ แกะตัวผู้ และ
สำหรับลูกแกะ ตามจำนวนที่ระบุไว้แล้ว ๑๙ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อ
ลบล้างบาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา
ที่ถวายเป็นประจำ

๒๐ ในวันทีสาม จงถวายโคตัวผู้ 11 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ
1 ปี 14 ตัว ๒๑ ด้วยกันกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับโคตัวผู้ แกะตัวผู้ และ
สำหรับลูกแกะ ตามจำนวนที่ระบุไว้แล้ว ๒๒ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อ
ลบล้างบาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา
ที่ถวายเป็นประจำ

๒๓ ในวันทีสี จงถวายโคตัวผู้ 10 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปี
14 ตัว ๒๔ ด้วยกันกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับโคตัวผู้ แกะตัวผู้ และสำหรั
บลูกแกะ ตามจำนวนที่ระบุไว้แล้ว ๒๕ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้าง
บาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่ถวาย
เป็นประจำ

๒๖ ในวันที่ห้า จงถวายโคตัวผู้ 9 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1
ปี 14 ตัว ๒๗ ด้วยกันกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับโคตัวผู้ แกะตัวผู้ และ
สำหรับลูกแกะ ตามจำนวนที่ระบุไว้แล้ว ๒๘ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อ
ลบล้างบาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา
ที่ถวายเป็นประจำ
๒๙ ในวันที่หก จงถวายโคตัวผู้ 8 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปี
14 ตัว ๓๐ ด้วยกันกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับโคตัวผู้ แกะตัวผู้ และสำหรับลูกแกะ ตามจำนวนที่ระบุไว้แล้ว ๓๑ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่ถวายเป็นประจำ
๓๒ ในวันที่เจ็ด จงถวายโคตัวผู้ 7 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1
ปี 14 ตัว ๓๓ ด้วยกันกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับโคตัวผู้ แกะตัวผู้ และ
สำหรับลูกแกะ ตามจำนวนที่ระบุไว้แล้ว ๓๔ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อ
ลบล้างบาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา
ที่ถวายเป็นประจำ
๓๕ ในวันที่แปด จงจัดให้มีการประชุม อย่าลงแรงทำงาน ๓๖ และจงถวายสัตว์ที่ใช้เผา
เป็นของถวาย ซึ่งถวายด้วยไฟจะส่งกลิ่นหอมเป็นที่พอใจสำหรับพระผู้เป็นเจ้า อันได้แก่โค
ตัวผู้ 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว ลูกแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอายุ 1 ปี 7 ตัว ๓๗ เครื่องธัญญบู
ชา และเครื่องดื่มบูชาสำหรับโคตัวผู้ แกะตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้ตามจำนวนที่ระบุไว้แล้ว
๓๘ และแพะตัวผู้ 1 ตัวสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป นอกเหนือจากสัตว์ที่เผาเป็น
ของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่ถวายเป็นประจำ
๓๙ นอกเหนือจากสิ่งที่เจ้าถวายเนื่องมาจากคำปฏิญาณหรือจากความสมัครใจ เจ้าจง
ถวายสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย เครื่องธัญญบูชา เครื่องดื่มบูชา และของถวายเพื่อสามัคคี
ธรรมแด่พระผู้เป็นเจ้าในเทศกาลที่กำหนดไว้
๔๐ โมเสสได้บอกชาวอิสราเอลทุกประการ ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาท่านไว้

๓๐

คำปฏิญาณ

๑ โมเสสพูดกับบรรดาหัวหน้าเผ่าต่างๆ ของชาวอิสราเอลว่า สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชา
ไว้มีดังนี้คือ ๒ ถ้าชายใดให้คำปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้า หรือสาบานเป็นการผูกมัดตนเอง
ด้วยคำสัญญา เขาจะต้องไม่เสียสัจจะที่ให้ไว้ และจะต้องกระทำทุกสิ่งตามคำที่เอ่ยจาก
ปาก*
๓ ถ้าหญิงใดให้คำปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้าผูกมัดตนเองด้วยคำสัญญา ขณะที่ยังอยู่
ในวัยเด็กและอาศัยอยู่ที่บ้านของบิดาตน ๔ และหากบิดาของเธอทราบถึงคำปฏิญาณและ
คำผูกมัดของเธอ แต่ไม่ได้ทักท้วงสิ่งใด ก็นับว่าให้ถือตามคำปฏิญาณทั้งสิ้นนั้น และตาม
คำผูกมัดที่เธอสัญญาไว้ ๕ แต่ถ้าบิดาของเธอไม่เห็นด้วย เมื่อทราบเรื่องภายในวันนั้น คำ
ปฏิญาณของเธอและคำผูกมัดที่เธอสัญญาไว้ถือว่าเป็นโมฆะ และพระผู้เป็นเจ้าจะอภัยให้
เธอ เพราะบิดาของเธอไม่เห็นด้วย
๖ ถ้าต่อมานางแต่งงานมีสามี และยังอยู่ใต้คำปฏิญาณ หรือคำผูกมัดที่นางปริปากออก
ไปแล้วโดยไม่คิดให้รอบคอบ ๗ ถ้าสามีนางทราบถึงคำปฏิญาณ และไม่ได้ทักท้วงสิ่งใด
กับนางเมื่อทราบเรื่องภายในวันนั้น ให้นับว่าต้องถือตามคำปฏิญาณดังกล่าว และตามคำ

* **๓๐๒** มัทธิว 5:33

ผูกมัดที่นางสัญญาไว้ ๘ แต่ถ้าสามีของนางได้ทราบถึงคำปฏิญาณ แต่ไม่เห็นด้วย เขาก็จะทำให้คำปฏิญาณของนางและคำที่นางปริปากโดยไม่คิดให้รอบคอบซึ่งจะเป็นการผูกมัดตัวนางให้เป็นโมฆะไป และพระผู้เป็นเจ้าจะอภัยให้นาง ๙ แต่คำปฏิญาณใดๆ ของหญิงม่ายหรือหญิงที่หย่าร้างแล้ว ข้อผูกมัดใดๆ ที่นางก่อให้กับตนเองก็จะฟ้องนาง ๑๐ ถ้านางปฏิญาณในบ้านของสามี หรือผูกมัดตนเองด้วยคำสาบาน ๑๑ และถ้าสามีของนางทราบถึงคำปฏิญาณ และไม่ได้ทักท้วงสิ่งใด ไม่ได้มีการปฏิเสธ ก็นับว่าต้องถือตามคำปฏิญาณทั้งหลายนั้น และข้อผูกมัดทุกอย่างที่นางสัญญาไว้มีผลเป็นไปตามนั้น ๑๒ แต่ถ้าสามีของนางทำให้คำปฏิญาณไม่มีผลผูกมัดและทำให้เป็นโมฆะในวันที่เขาทราบเรื่อง ฉะนั้น อะไรก็ตามที่นางได้กล่าวเป็นคำปฏิญาณหรือคำสัญญาก็จะเป็นโมฆะ สามีของนางทำให้คำปฏิญาณเป็นโมฆะ และพระผู้เป็นเจ้าจะอภัยให้นาง ๑๓ คำปฏิญาณและคำสาบานใดๆ ที่ทำให้นางเดือดร้อน สามีของนางอาจยืนยันหรือทำให้เป็นโมฆะได้ ๑๔ แต่ถ้าสามีของนางไม่ได้ทักท้วงสิ่งใดกับนางในวันที่เขาทราบเรื่อง เขาก็ยืนยันให้คำปฏิญาณและข้อผูกมัดทุกอย่างที่นางต้องรับผิดชอบ เขาได้ยืนยันคำปฏิญาณเพราะเขาไม่ได้ทักท้วงสิ่งใดกับนางในวันที่เขาทราบเรื่อง ๑๕ แต่ถ้าเขาทำให้คำปฏิญาณไม่มีผลผูกมัดและเป็นโมฆะหลังจากที่เขาทราบเรื่องแล้ว เขาก็จะต้องรับผิดชอบความผิดของนาง

๑๖ สิ่งเหล่านี้คือกฎเกณฑ์ที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสสเกี่ยวกับผู้ชายกับภรรยาของเขา และเกี่ยวกับบิดากับบุตรหญิงที่ยังไม่ได้สมรสและยังอาศัยอยู่ที่บ้านบิดาของเธอ

๓๑

การแก้แค้นชาวมีเดียน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ "จงแก้แค้นชาวมีเดียนเพื่อชาวอิสราเอลให้หนักหลังจากนั้นเจ้าจะได้กลับไปอยู่รวมกับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว" ๓ โมเสสพูดกับประชาชนว่า "จงให้พวกผู้ชายในหมู่เจ้าเตรียมตัวให้พร้อมสงครามรวมทั้งอาวุธด้วย ให้พวกเขาต่อสู้กับชาวมีเดียน เพื่อกระทำตามความแค้นของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อชาวมีเดียน* ๔ เจ้าจงส่งคนจำนวน 1,000 จากแต่ละเผ่าของอิสราเอลออกสู้รบในสงคราม" ๕ ดังนั้นจะต้องมีการเตรียมพร้อมกำลังพลของคนอิสราเอลจากแต่ละเผ่าๆ ละ 1,000 คน รวมได้ 12,000 คนติดอาวุธพร้อมเพื่อเข้าสงคราม ๖ โมเสสส่งคนจำนวน 1,000 คนจากแต่ละเผ่าออกไปทำสงคราม พร้อมกับฟีเนหัสบุตรของเอเลอาซาร์ปุโรหิต พร้อมกับภาชนะของสถานที่บริสุทธิ์ และในมือมีแตรยาวส่งสัญญาณ ๗ พวกเขาทำสงครามกับชาวมีเดียนตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส เขาฆ่าชายทุกคน ๘ พวกเขาใช้ดาบฆ่าบาลาอัมบุตรของเบโอร์ อีกทั้งเอวี เรเคม ศูร์ ฮูร์ และเรบา คือกษัตริย์ทั้งห้าของชาวมีเดียน ที่ถูกฆ่าตายพร้อมกับคนอื่นๆ ด้วย ๙ ชาวอิสราเอลได้จับตัวพวกผู้หญิงและเด็กๆ ชาวมีเดียนไว้เป็นเชลย สัตว์เลี้ยงฝูงแพะแกะ รวมทั้งสิ่งที่ปล้นมาได้ด้วย ๑๐ พวกเขาจุดไฟเผาเมืองทุกเมืองที่เป็นทีอยู่อาศัยและค่ายทุกค่ายของชาวมีเดียน ๑๑ เอาของที่ปล้นและริบมาได้ไปจนหมดสิ้น ทั้งที่เป็นของมนุษย์และสัตว์เลี้ยง ๑๒ แล้วพวกเขาก็นำเชลยและสิ่งที่ปล้นหรือริบมาได้มาให้แก่โมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต และแก่ชาวอิสราเอลทั้งมวล ณ ที่ราบโมอับ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเยรีโค

๑๓ โมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต และบรรดาหัวหน้าทั้งปวงของมวลชนออกไปพบกับพวกเขาที่นอกค่าย ๑๔ และโมเสสโกรธพวกนายทหาร บรรดานายพันและนายร้อยที่กลับมาจากงานรับใช้ในสงคราม ๑๕ โมเสสพูดกับเขาเหล่านั้นว่า "พวกท่านปล่อยให้ผู้หญิงทุกคน

---

* **๓๑๓** กันดารวิถี 25:1-18

รอดชีวิตหรือ ๑๖ ดูเถิด หญิงพวกนี้เป็นเหตุให้ชาวอิสราเอลไม่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เกี่ยวกับคำแนะนำของบาลาอัมที่เปโอร์ ภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นกับมวลชนของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ ฉะนั้นบัดนี้จงฆ่าทุกคนที่เป็นชายในหมู่เด็กเล็ก และฆ่าหญิงทุกคนที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย ๑๘ แต่จงไว้ชีวิตหญิงสาวทุกคนที่ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กับชายไว้เป็นของพวกท่านเอง ๑๙ และจงไปตั้งค่ายที่นอกค่าย 7 วัน คนใดในพวกท่านที่ได้ฆ่าคน และคนใดที่ได้แตะต้องซากศพ ก็จงชำระตัวให้สะอาดรวมทั้งพวกเชลยด้วย ในวันที่สามและวันที่เจ็ด ๒๐ จงซักล้างเครื่องแต่งกายทุกชิ้น ทุกสิ่งทำด้วยหนังสัตว์ ขนแพะ และไม้

๒๑ แล้วเอเลอาซาร์ปุโรหิตพูดกับเหล่าทหารที่ได้ทำสงครามว่า กฎเกณฑ์ของกฎบัญญัติที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาแก่โมเสส ๒๒ คือทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว ๒๓ ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ ท่านก็จงให้ผ่านการชำระด้วยไฟ แล้วจึงจะสะอาด แต่จะต้องใช้น้ำชำระให้สะอาดในพิธีชำระ และสิ่งใดที่ทนไฟไม่ได้ ท่านจงให้ผ่านการชำระด้วยน้ำ ๒๔ และท่านจงซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด แล้วท่านจึงจะสะอาด และหลังจากนั้นท่านจึงเข้าไปในค่ายได้

การแบ่งสิ่งที่ริบมาได้

๒๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒๖ เจ้าและเอเลอาซาร์ปุโรหิต และบรรดาหัวหน้าครอบครัวของมวลชนจงนับจำนวนคนและสัตว์เลี้ยงที่ปล้นมาได้ ๒๗ และแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนที่เป็นของนักรบที่สู้ในสงคราม และของมวลชนทุกคน ๒๘ และเก็บภาษีร้อยละ 0.2 จากนักรบที่ไปสงครามเพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเป็นคน โค ลา หรือฝูงแพะแกะ ๒๙ จากนั้นจงมอบครึ่งหนึ่งให้แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตเสมือนของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๓๐ และจงเก็บร้อยละสองจากชาวอิสราเอลไม่ว่าจะเป็นคน โค ลา ฝูงแพะแกะ หรือสัตว์เลี้ยง และมอบให้แก่ชาวเลวีที่ดูแลกระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า ๓๑ โมเสสและเอเลอาซาร์ได้กระทำแล้วตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๓๒ สิ่งที่นักรบปล้นและริบมาได้คือ แกะจำนวน 675,000 ตัว ๓๓ โค 72,000 ตัว ๓๔ ลา 61,000 ตัว ๓๕ และหญิงพรหมจารีทั้งหมดอีก 32,000 คน ๓๖ ฉะนั้นส่วนที่เป็นครึ่งหนึ่งที่เขาได้มาจากสงครามคือ แกะจำนวน 337,500 ตัว ๓๗ ของถวายสำหรับพระผู้เป็นเจ้าคือ แกะ 675 ตัว ๓๘ โค 36,000 ตัว มอบ 72 ตัว เป็นของถวายสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๓๙ ลา 30,500 ตัว มอบ 61 ตัว เป็นของถวายสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๔๐ คนจำนวน 16,000 คน มอบ 32 คน เป็นของถวายสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๔๑ โมเสสมอบของถวายในส่วนที่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า มอบให้แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๔๒ โมเสสแบ่งของที่นักรบริบได้จากสงครามเพื่อให้แก่ชาวอิสราเอลครึ่งหนึ่ง ๔๓ ดังนั้นครึ่งหนึ่งที่มวลชนได้รับคือ แกะ 337,500 ตัว ๔๔ โค 36,000 ตัว ๔๕ และลา 30,500 ตัว ๔๖ และคนจำนวน 16,000 คน ๔๗ โมเสสรับร้อยละสอง ทั้งคนและสัตว์เลี้ยงจากส่วนที่เป็นครึ่งหนึ่งของชาวอิสราเอล เพื่อมอบให้แก่ชาวเลวีที่ดูแลกระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๔๘ บรรดานายทหารที่บังคับบัญชากองพันทหาร บรรดานายพันและนายร้อยก็มาหาโมเสส ๔๙ และพูดกับโมเสสว่า พวกเราผู้เป็นผู้รับใช้ของท่านได้นับจำนวนนักรบที่สู้ในสงครามภายใต้คำสั่งของพวกเรา และเห็นว่าอยู่ครบกันทุกคน ๕๐ เรานำของถวายมามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าตามที่ทุกคนเก็บได้คือ เครื่องทองคำ กำไลแขนและสร้อยข้อมือ แหวนตรา ต่างหู ลูกปัดเพื่อทำพิธีชดใช้บาปให้พวกเราเอง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๕๑ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตรับเครื่องทองคำและเครื่องประดับทั้งหลายจากพวกเขา ๕๒ นายพันและนายร้อยนำสิ่งบริจาคที่เป็นทองคำหนัก 16,750 เชเขลมาถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า

๕๓ ทหารแต่ละคนต่างก็เก็บสิ่งที่ปล้นมาได้ไว้เอง ๕๔ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตรับทอง
จากบรรดานายพันและนายร้อย และนำเข้าไปในกระโจมที่นัดหมาย ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็น
เจ้าเพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงชาวอิสราเอล

๓๒

รูเบนและกาดตั้งหลักแหล่ง

๑ บรรดาบุตรของรูเบนและกาดมีฝูงปศุสัตว์ที่ใหญ่มาก พวกเขาเห็นว่าแผ่นดินของยา
เซอร์และของกิเลอาดเหมาะสำหรับการเลี้ยงฝูงปศุสัตว์ ๒ ดังนั้นบุตรของกาดและของรู
เบนจึงมาพูดกับโมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิต และบรรดาหัวหน้าของมวลชนว่า ๓ “อาทา
โรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮชโบน เอเลอาเลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน ๔ แผ่นดินที่พระ
ผู้เป็นเจ้าทำให้พ่ายแพ้ต่อหน้ามวลชนอิสราเอลเป็นแผ่นดินสำหรับฝูงปศุสัตว์ และผู้รับ
ใช้ของท่านก็มีฝูงปศุสัตว์” ๕ เขาพูดต่อไปอีกว่า “ถ้าเราเป็นที่โปรดปรานของท่าน ขอให้
พวกเราผู้เป็นผู้รับใช้ของท่านได้ครอบครองแผ่นดินดังกล่าว อย่าพาพวกเราข้ามแม่น้ำ
จอร์แดนไปเลย”

๖ โมเสสพูดกับบรรดาบุตรของกาดและของรูเบนว่า “จะให้พี่น้องของท่านไปสงคราม
ขณะที่พวกท่านนั่งอยู่ที่นี่อย่างนั้นหรือ ๗ ทำไมท่านจึงทำให้ชาวอิสราเอลท้อใจที่จะย่าง
ก้าวเข้าไปในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้มอบให้แก่พวกเขาแล้ว ๘ เหล่าบรรพบุรุษของท่าน
กระทำเช่นเดียวกัน เมื่อเราให้พวกเขาไปยังคาเดชบาร์เนียเพื่อตรวจดูแผ่นดิน ๙ ครั้นพวก
เขาขึ้นไปยังลุ่มน้ำเอชโคล์และมองเห็นแผ่นดิน พวกเขาจึงทำให้ชาวอิสราเอลท้อใจที่จะ
ย่างก้าวเข้าไปในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้มอบให้แก่พวกเขาแล้ว ๑๐ ความกริ้วของพระผู้
เป็นเจ้าพลุ่งขึ้นในวันนั้น และพระองค์ปฏิญาณว่า ๑๑ “แน่นอนทีเดียว จะไม่มีชายที่มีอายุ
นับตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไปคนไหนที่ออกมาจากอียิปต์แล้ว จะได้เห็นแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณว่า
จะมอบให้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะพวกเขาไม่ได้ตามเรามาด้วยความเต็มใจ
๑๒ ไม่มีใครนอกจากคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ชาวเคนัส และโยชูวาบุตรของนูน เพราะเขา
ทั้งสองได้ตามพระผู้เป็นเจ้าด้วยความเต็มใจ” ๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากริ้วอิสราเอลมาก และ
พระองค์ทำให้พวกเขาต้องพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี จนกระทั่งทุกคนในยุค
ที่ทำความชั่วในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าพากันวอดวายหมดแล้ว* ๑๔ และดูเถิด พวกท่าน
ลุกขึ้นมาแทนที่บรรพบุรุษของท่านแล้ว พวกชาติมนุษย์ผู้บาปหนา เพื่อกระตุ้นความโกรธ
มหันต์ของพระผู้เป็นเจ้าต่ออิสราเอล ๑๕ ด้วยว่า ถ้าท่านหันเหไปจากการติดตามพระองค์
พระองค์จะทอดทิ้งพวกเขาในถิ่นทุรกันดารอีก และพวกท่านจะทำลายประชาชนทั้งหมด
นี้”

๑๖ แล้วเขาทั้งหลายก็เข้ามาใกล้ท่านและพูดว่า “พวกเราจะกั้นคอกให้ฝูงปศุสัตว์ของ
เราที่นี่ และสร้างเมืองให้พวกเด็กๆ อยู่ ๑๗ แต่เราจะหยิบอาวุธ พร้อมจะไปล่วงหน้าชาว
อิสราเอล จนกระทั่งเราพาพวกเขาไปยังที่ของเขา และพวกเด็กๆ ของเราจะอยู่ในเมืองที่มี
การคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง ปลอดภัยจากผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินนี้ ๑๘ เราจะไม่กลับมายังบ
้านของเราจนกว่าชาวอิสราเอลแต่ละคนได้เป็นเจ้าของแผ่นดินของตนเสียก่อน ๑๙ เราจะ
ไม่รับมรดกร่วมกับพวกเขาที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนและที่ไกลออกไป เพราะมรดก
ของพวกเราได้ตกถึงเราแล้วที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน” ๒๐ และโมเสสพูดกับเขา
เหล่านั้นว่า “ถ้าท่านจะทำอย่างนั้น โดยหยิบอาวุธไปรบในสงครามต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า
๒๑ และชายของพวกท่านทุกคนที่มีอาวุธจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าอย่าง

---

* **๓๒๑๑๓** กันดารวิถี 14:28-35

นั้นจริง จนพระองค์ได้ขับไล่พวกศัตรูไปต่อหน้าพระองค์ก่อน ๒๒ และแผ่นดินจะถูกควบคุม
อยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า และหลังจากนั้นท่านจะกลับมาได้ และพ้นจากข้อผูกพันกับพระผู้
เป็นเจ้า และอิสราเอล และจะเป็นทียอมรับของพระผู้เป็นเจ้าว่า พวกท่านเป็นเจ้าของแผ่น
ดินนี้ ๒๓ แต่ถ้าท่านไม่ทำตามนั้น ดูเถิด ท่านก็ได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า และมั่นใจ
ได้เลยว่า บาปจะตามทันพวกท่าน ๒๔ สร้างเมืองให้พวกเด็กๆ ของท่าน กั้นคอกให้แกะของ
ท่าน และจงทำตามที่ท่านได้สัญญาไว้ ๒๕ ครั้นแล้วบรรดาบุตรของกาดและของรูเบนพูดก
ับโมเสสว่า พวกเราผู้เป็นผู้รับใช้ของท่านจะทำตามที่นายท่านบัญชา ๒๖ พวกเด็กๆ และ
ภรรยาของเรา ปศุสัตว์และสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเราจะอยู่ในเมืองกิเลอาดนั่น ๒๗ แต่พวก
เราผู้เป็นผู้รับใช้ของท่านจะข้ามเขตไป ชายทุกคนที่มีอาวุธพร้อมสำหรับสงครามจะไปสู้รบ
ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าตามที่นายของข้าพเจ้ากล่าว

๒๘ ดังนั้น โมเสสจึงออกคำสั่งกับเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน และบรรดา
หัวหน้าเผ่าของบรรพบุรุษของชาวอิสราเอล เกี่ยวกับเรื่องของชาวกาดและรูเบน ๒๙ โมเสส
พูดกับพวกเขาว่า ถ้าบรรดาบุตรของกาดและของรูเบน ชายทุกคนที่มีอาวุธพร้อมเพื่อสู้
รบในสงครามต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับพวกท่าน แผ่นดินสยบต่อ
หน้าท่าน ก็จงให้พวกเขาเป็นเจ้าของดินแดนกิเลอาด ๓๐ แต่ถ้าพวกเขาไม่ข้ามไปกับท่านพ
ร้อมอาวุธ เขาก็จะเป็นเจ้าของด้วยกันกับท่านในดินแดนคานาอัน ๓๑ บรรดาบุตรของกาด
และของรูเบนตอบว่า พวกเราจะกระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่บรรดาผู้รับใช้ของ
ท่าน ๓๒ เราจะข้ามไปยังดินแดนคานาอันต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับอาวุธ และแผ่นดิ
นทีเรารับเป็นมรดกจะอยู่กับเราต่อไปที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

๓๓ แล้วโมเสสก็มอบอาณาจักรของสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ อาณาจักรของโอกกษั
ตริย์แห่งบาชาน แผ่นดินทั้งหมดกับเมืองต่างๆ และอาณาเขตโดยรอบให้แก่บุตรหลานของ
กาด ของรูเบน และแก่ครึ่งเผ่าของมนัสเสห์บุตรของโยเซฟ ๓๔ บรรดาบุตรของกาดสร้าง
เมืองดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์ ๓๕ อัทโรทโชฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮาห์ ๓๖ เบธนิมราห์ และ
เบธฮาราน เป็นเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง และมีคอกให้แกะอาศัย ๓๗ บรรดาบุตร
ของรูเบนสร้างเมืองเฮชโบน เอเลอาเลห์ คีริยาทาอิม ๓๘ เนโบ และบาอัลเมโอน (พวกเขา
ตั้งชื่อเมืองขึ้นใหม่ และสิบมาห์ และตั้งชื่อเมืองที่เขาสร้างขึ้น ๓๙ บรรดาบุตรของมาคีร์ ผู้
เป็นบุตรมนัสเสห์ไปยังกิเลอาดและยึดไว้ แล้วขับไล่ชาวอาโมร์ที่อาศัยอยู่ ๔๐ ดังนั้นโมเสส
จึงยกกิเลอาดให้แก่มาคีร์บุตรของมนัสเสห์ และเขาก็ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ๔๑ และยาอีร์บุตร
ของมนัสเสห์ไปยึดหมู่บ้านต่างๆ และตั้งชื่อว่า ฮาวโวทยาอีร์ ๔๒ และโนบาห์ไปยึดเคนาท
และหมู่บ้านต่างๆ ของเมือง และตั้งชื่อว่า โนบาห์ตามชื่อของเขาเอง

๓๓

การออกเดินทางของอิสราเอล

๑ ขั้นตอนการออกเดินทางของชาวอิสราเอลเป็นมาดังนี้คือ เมื่อพวกเขาออกไปจาก
แผ่นดินอียิปต์ ตามกำลังกองทัพใต้การนำของโมเสสและอาโรน ๒ โมเสสได้บันทึกจุดเริ่ม
ต้นของสถานที่ แต่ละขั้นตอนตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ต่อไปนี้เป็นขั้นตอนตามจุม
เริ่มต้นของพวกเขา ๓ เขาเริ่มออกเดินทางจากราเมเสสในเดือนแรก วันที่สิบห้าของเดือน
แรก วันรุ่งขึ้นหลังจากวันปัสกา ชาวอิสราเอลออกเดินทางไปอย่างมีชัยต่อหน้าชาวอียิปต์
ทั้งปวง ๔ ในขณะที่ชาวอียิปต์กำลังฝังศพบรรดาบุตรหัวปีที่พระผู้เป็นเจ้าสังหาร พระผู้เป็น
เจ้าได้ลงโทษบรรดาเทพเจ้าของพวกเขาด้วย

๕ ชาวอิสราเอลออกเดินทางจากราเมเสส และไปตั้งค่ายที่สุคคท ๖ พวกเขาออกเดินทาง
จากสุคคท และไปตั้งค่ายที่เอธามซึ่งติดกับถิ่นทุรกันดาร ๗ พวกเขาออกเดินทางจากเอ

ธาม ย้อนกลับไปยังปีหะหิโรธซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของบาอัลเซโฟน แล้วไปตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล ๘ พวกเขาออกเดินทางจากหน้าเมืองหะหิโรธ และผ่านไปท่ามกลางทะเล
เข้าไปยังถิ่นทุรกันดาร พวกเขาเดินทางเป็นเวลา 3 วันในถิ่นทุรกันดารของเอธาม และไป
ตั้งค่ายที่มาราห์ ๙ พวกเขาออกเดินทางจากมาราห์ ไปจนถึงเอลิม มีบ่อน้ำพุ 12 บ่อกับต้
นอินทผลัม 70 ต้นที่เอลิม และไปตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ๑๐ พวกเขาออกเดินทางจากเอลิม และ
ไปตั้งค่ายใกล้ทะเลแดง ๑๑ พวกเขาออกเดินทางจากทะเลแดง และไปตั้งค่ายในถิ่นทุรกัน
ดารสีน ๑๒ พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารสีน และไปตั้งค่ายที่โดฟคาห์ ๑๓ พวกเขา
ออกเดินทางจากโดฟคาห์ และไปตั้งค่ายที่อาลูช ๑๔ พวกเขาออกเดินทางจากอาลูช และไป
ตั้งค่ายที่เรฟีดิม ซึ่งเป็นทีกันดาร และไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม ๑๕ พวกเขาออกเดินทางจาก
เรฟีดิม และไปตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซีนาย ๑๖ พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซี
นาย และไปตั้งค่ายที่ขิบโรทหัทธาอาวาห์ ๑๗ พวกเขาออกเดินทางจากขิบโรทหัทธาอาวาห์
และไปตั้งค่ายที่ฮาเซโรท ๑๘ พวกเขาออกเดินทางจากฮาเซโรท และไปตั้งค่ายที่ริทมาห์
๑๙ พวกเขาออกเดินทางจากริทมาห์ และไปตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ ๒๐ พวกเขาออกเดินทาง
จากริมโมนเปเรศ และไปตั้งค่ายที่ลิบนาห์ ๒๑ พวกเขาออกเดินทางจากลิบนาห์ และไปตั้ง
ค่ายที่ริสสาห์ ๒๒ พวกเขาออกเดินทางจากริสสาห์ และไปตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์ ๒๓ พวกเขา
ออกเดินทางจากเคเฮลาธาห์ และไปตั้งค่ายที่ภูเขาเชเฟอร์ ๒๔ พวกเขาออกเดินทางจากภู
เขาเชเฟอร์ และไปตั้งค่ายที่ฮาราดาห์ ๒๕ พวกเขาออกเดินทางจากฮาราดาห์ และไปตั้งค่าย
ที่มักเฮโลท ๒๖ พวกเขาออกเดินทางจากมักเฮโลท และไปตั้งค่ายที่ทาหัท ๒๗ พวกเขาออก
เดินทางจากทาหัท และไปตั้งค่ายที่เทราห์ ๒๘ พวกเขาออกเดินทางจากเทราห์ และไปตั้ง
ค่ายที่มิทคาห์ ๒๙ พวกเขาออกเดินทางจากมิทคาห์ และไปตั้งค่ายที่ฮัชโมนาห์ ๓๐ พวกเขา
ออกเดินทางจากฮัชโมนาห์ และไปตั้งค่ายที่โมเสโรท ๓๑ พวกเขาออกเดินทางจากโมเสโรท
และไปตั้งค่ายที่เบเนยาอะคาน ๓๒ พวกเขาออกเดินทางจากเบเนยาอะคาน และไปตั้งค่าย
ที่โฮร์ฮักกิดกาด ๓๓ พวกเขาออกเดินทางจากโฮร์ฮักกิดกาด และไปตั้งค่ายที่โยทบาธาห์
๓๔ พวกเขาออกเดินทางจากโยทบาธาห์ และไปตั้งค่ายที่อับโรนาห์ ๓๕ พวกเขาออกเดินทาง
จากอับโรนาห์ และไปตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์ ๓๖ พวกเขาออกเดินทางจากเอซีโอนเกเบอร์
และไปตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารศิน (คือคาเดช ๓๗ พวกเขาออกเดินทางจากคาเดช และไป
ตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ ซึ่งอยู่ชายแดนของเอโดม

๓๘ และอาโรนปุโรหิตขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และสิ้นชีวิตที่นั่น
เป็นระยะเวลาถึง 40 ปีนับตั้งแต่ครั้งที่ชาวอิสราเอลได้อพยพออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ใน
วันแรกของเดือนห้า ๓๙ อาโรนมีอายุ 123 ปีเมื่อท่านสิ้นชีวิตบนภูเขาโฮร์

๔๐ กษัตริย์แห่งอาราดเป็นชาวคานาอัน อาศัยอยู่ในเนเกบในดินแดนคานาอัน ได้ข่าวว่า
ชาวอิสราเอลกำลังยกทัพมา

๔๑ พวกเขาจึงออกเดินทางจากภูเขาโฮร์ และไปตั้งค่ายที่ศัลโมนาห์ ๔๒ พวกเขาออกเดิน
ทางจากศัลโมนาห์ และไปตั้งค่ายที่ปูโนน ๔๓ พวกเขาออกเดินทางจากปูโนน และไปตั้งค่าย
ที่โอโบท ๔๔ พวกเขาออกเดินทางจากโอโบท และไปตั้งค่ายที่อิเยอาบาริมที่ชายแดนโมอับ
๔๕ พวกเขาออกเดินทางจากไอยิม และไปตั้งค่ายที่ดีโบนกาด ๔๖ พวกเขาออกเดินทางจาก
ดีโบนกาด และไปตั้งค่ายที่อัลโมนดิบลาธาอิม ๔๗ พวกเขาออกเดินทางจากอัลโมนดิบลา
ธาอิม และไปตั้งค่ายที่ภูเขาอาบาริมหน้าเนโบ ๔๘ พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาอาบาริม
และไปตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเยริโค ๔๙ พวกเขาไปตั้ง
ค่ายที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบธเยชิโมท ไปจนจรดอาเบลชิทธิม ณ ที่ราบโมอับ

ขับไล่ผู้อยู่อาศัย

๕๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเย
ริโคว่า ๕๑ จงไปพูดกับชาวอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเข้าไปในดินแดน
คานาอัน ๕๒ เจ้าจงขับไล่ผู้อยู่อาศัยของดินแดนไปพ้นหน้าเจ้า และทำลายรูปเคารพสลัก

รูปปั้นหล่อทุกชิ้น และโค่นสถานบูชาบนภูเขาสูงของพวกเขาให้หมด ๕๓ แล้วจงยึดครองดินแดนและอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเราได้มอบดินแดนให้เจ้าครอบครอง ๕๔ เจ้าจงจับฉลากเป็นการตัดสินแบ่งมรดกตามลำดับครอบครัว เจ้าจงให้ชนกลุ่มใหญ่รับมรดกผืนใหญ่ และชนกลุ่มน้อยได้รับมรดกผืนเล็ก ฉลากที่ตกอยู่กับผู้ใด เขาก็จะได้รับตามนั้น เจ้าจะได้รับมรดกตามเผ่าของบรรพบุรุษของเจ้า ๕๕ แต่ถ้าเจ้าไม่ขับไล่ผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินไปพ้นหน้าเจ้า ผู้คนเหล่านั้นที่เจ้าปล่อยให้เหลืออยู่ จะกลายเป็นเงี่ยงแหลมในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นหอกข้างแคร่ของเจ้า และเขาจะก่อความลำบากในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ๕๖ และเราจะกระทำต่อพวกเจ้าเหมือนกับที่เราตั้งใจว่าจะกระทำต่อพวกเขา

๓๔

เขตพรมแดนคานาอัน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๒ จงบัญชาชาวอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าก้าวเข้าไปในคานาอัน นี่แหละคือดินแดนที่จะตกเป็นมรดกของเจ้า ดินแดนคานาอันตามเขตแดนของแผ่นดินดังนี้ ๓ ฉะนั้นด้านใต้จะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารศินเลียบไปทางเขตแดนเอโดม และทางด้านตะวันออก เขตแดนด้านใต้จะเริ่มจากปลายสุดของทะเลเกลือ ๔ และเขตแดนจะเลี้ยวไปทางใต้ขึ้นเนินสูงอัครับบิม เลาะเลียบข้างถิ่นทุรกันดารศินไปจนถึงใต้สุดคาเดชบาร์เนีย และต่อไปถึงฮาซาร์อัดดาร์ แล้วเลยไปถึงอัสโมน ๕ เขตแดนจะโอบล้อมจากอัสโมนไปจนถึงธารน้ำอียิปต์ และสิ้นสุดลงที่ทะเล

๖ ส่วนเขตแดนด้านตะวันตก เจ้าจะได้ทะเลใหญ่*และชายฝั่งทะเล นี่จะเป็นเขตแดนฝั่งตะวันตกสำหรับพวกเจ้า

๗ เขตแดนด้านเหนือ เจ้าจงทำเครื่องหมายระบุจากทะเลใหญ่ถึงภูเขาโฮร์ ๘ จงทำเครื่องหมายระบุจากภูเขาโฮร์ถึงเลโบฮามัท เขตแดนจะไปลงที่เศดัด ๙ เขตแดนจะต่อไปถึงศิโฟรน และสิ้นสุดที่ฮาซาร์เอนาน นี่จะเป็นเขตแดนด้านเหนือสำหรับพวกเจ้า

๑๐ เจ้าจงทำเครื่องหมายระบุเขตแดนด้านตะวันออกจากฮาซาร์เอนานถึงเชฟาม ๑๑ และเขตแดนจะลงไปจากเชฟามถึงริบลาห์ ทางด้านตะวันออกของเมืองอายิน และลงไปตามเนินจนถึงไหล่ทางด้านตะวันออกของทะเลสาบคินเนเรท ๑๒ และเขตแดนจะลงไปยังแม่น้ำจอร์แดน และจะสิ้นสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่จะเป็นแผ่นดินที่มีเขตพรมแดนโดยรอบสำหรับพวกเจ้า

๑๓ แล้วโมเสสได้บัญชาชาวอิสราเอลว่า นี่เป็นแผ่นดินที่พวกท่านจะรับเป็นมรดกด้วยการจับฉลากที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาให้มอบแก่เก้าเผ่าครึ่ง ๑๔ เพราะว่าตระกูลจากเผ่าของรูเบน จากเผ่ากาด และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ได้รับมรดกไปแล้ว ๑๕ ทั้งสองเผ่ากับอีกครึ่งเผ่าได้รับมรดกของเขาที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ที่ฝั่งตรงข้ามกับเมืองเยรีโค ทางทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๗ ชื่อของผู้ที่จะแบ่งดินแดนให้แก่พวกเจ้าเป็นมรดก คือเอเลอาซาร์ปุโรหิต และโยชูวาบุตรของนูน ๑๘ เจ้าจงเลือกหัวหน้าจากแต่ละเผ่ามาช่วยแบ่งดินแดนเป็นมรดก ๑๙ นี่คือรายชื่อของเขา คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ จากเผ่ายูดาห์ ๒๐ เชมูเอลบุตรอัมมีฮูด จากเผ่าชาวสิเมโอน ๒๑ เอลีดาดบุตรคิสโลน จากเผ่าเบนยามิน ๒๒ บุคคีบุตรโยกลี หัวหน้าจากเผ่าชาวดาน ๒๓ ฮันนีเอลบุตรเอโฟด หัวหน้าจากเผ่าชาวมนัสเสห์บุตรของโยเซฟ ๒๔ เคมูเอลบุตรชิฟทาน หัวหน้าจากเผ่าชาวเอฟราอิม ๒๕ เอลีซาฟานบุตรปาร์นาค หัวหน้าจากเผ่าชาวเศบูลุน ๒๖ ปัลทีเอลบุตรอัสซาน หัวหน้าจากเผ่าชาวอิสสาคาร์ ๒๗ อาหิฮูดบุตรเชโลมี หัวหน้าจากเผ่าชาวอาเชอร์ ๒๘ เปดาเฮลบุตรอัมมีฮูด หัวหน้า

---

* **๓๔๑๖** คือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

จากเผ่าชาวนัฟทาลี ๒๙ ชายเหล่านี้ได้รับบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้าให้แบ่งมรดกแก่ชาวอิสราเอลในดินแดนคานาอัน

๓๕

เมืองของชาวเลวี

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเยรีโคว่า ๒ จงบัญชาให้ชาวอิสราเอลยกเมืองที่ได้รับเป็นมรดกแบ่งให้แก่ชาวเลวีบ้าง เพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัยของพวกเขา และจงยกทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองเหล่านั้นให้แก่ชาวเลวีด้วย ๓ เมืองเหล่านั้นจะได้เป็นที่อยู่อาศัย ในขณะที่ทุ่งหญ้าเอาไว้สำหรับสัตว์เลี้ยง ฝูงแพะแกะ และสัตว์อื่นๆ ทั้งหมดของพวกเขา ๔ ส่วนที่เป็นทุ่งหญ้าของเมืองที่เจ้ายกให้ชาวเลวีจะห่างออกไปจากกำแพงเมือง 1,000 ศอกโดยรอบ ๕ และจงวัดส่วนที่อยู่นอกเมืองออกไปอีก 2,000 ศอก ทางทิศตะวันออก 2,000 ศอก ทางทิศใต้ 2,000 ศอก ทางทิศตะวันตก และ 2,000 ศอก ทางทิศเหนือ โดยมีตัวเมืองอยู่ตรงกลาง ส่วนนี้จะเป็นทุ่งหญ้าสำหรับเมืองของชาวเลวี

๖ เมืองที่พวกเจ้ายกให้แก่ชาวเลวีจะเป็นเมืองลี้ภัย 6 เมืองเพื่อให้ฆาตกรหลบหนีไปอยู่ได้* นอกจากนี้แล้ว เจ้าจงยกเมืองอื่นให้อีก 42 เมือง ๗ รวมทุกเมืองที่พวกเจ้ายกให้แก่ชาวเลวีได้ 48 เมือง พร้อมกับทุ่งหญ้าให้พวกเขาด้วย ๘ เมืองที่ชาวอิสราเอลเป็นเจ้าของและเจ้ายกให้แก่ชาวเลวีนั้น ให้เป็นสัดส่วนกับมรดกที่แต่ละเผ่าได้รับ จากเผ่าใหญ่ก็เอาไปหลายเมือง และจากเผ่าเล็กก็เอาน้อยเมือง จงยกเมืองเหล่านั้นให้แก่ชาวเลวี

๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๑๐ จงไปพูดกับชาวอิสราเอลและบอกเขาว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยังดินแดนคานาอัน ๑๑ เจ้าจงเลือกเมืองเพื่อเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับพวกเจ้าเอง เพื่อว่าผู้ที่ฆ่าคนโดยไม่มีเจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่นได้ ๑๒ เมืองเหล่านั้นจะเป็นเมืองลี้ภัยของพวกเจ้าให้พ้นจากผู้ตามล่า เพื่อให้คนที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าคนตายจะไม่ถูกประหารก่อนจะมีการตัดสินต่อหน้ามวลชน ๑๓ จงยกจำนวน 6 เมืองให้เป็นเมืองลี้ภัย ๑๔ จงยก 3 เมืองที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน และอีก 3 เมืองในดินแดนคานาอันให้เป็นเมืองลี้ภัย ๑๕ หกเมืองนี้จะเป็นที่ลี้ภัยสำหรับชาวอิสราเอล ชาวต่างแดน และผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าอย่างชาวต่างด้าว เพื่อให้ผู้ที่พลั้งมือฆ่าคนหลบหนีไปที่นั่นได้

๑๖ ถ้าเขาใช้เครื่องมือเหล็กตีผู้ใดจนถึงตาย เขาก็เป็นฆาตกร เป็นฆาตกรที่ต้องถูกประหาร ๑๗ ถ้าเขาใช้ก้อนหินในมือที่สามารถฆ่าคนได้ทุบผู้ใดและผู้นั้นถึงตาย เขาก็เป็นฆาตกร ฆาตกรจะต้องถูกประหาร ๑๘ หรือถ้าเขาใช้เครื่องมือไม้ในมือที่สามารถฆ่าคนได้ฟาดใส่ผู้ใดและผู้นั้นถึงตาย เขาก็เป็นฆาตกร ฆาตกรจะต้องถูกประหาร ๑๙ ตัวผู้ตามล่าล้างแค้นเองจะประหารฆาตกร เมื่อเขาพบตัวก็จะประหารเขา ๒๐ และถ้าคนที่ฆ่าคนแทงเขาด้วยความจองร้าย หรือดักซุ่มเพื่อขว้างอาวุธใส่เขาจนถึงตาย ๒๑ หรือด้วยความแค้นเขาใช้หมัดชกต่อยจนถึงตาย คนที่ทำให้คนตายต้องถูกประหาร เขาเป็นฆาตกร ผู้ตามล่าล้างแค้นจะประหารฆาตกรเมื่อเขาพบตัว

๒๒ แต่ถ้าเขาผลักผู้ใดด้วยความรู้สึกชั่ววูบ ไม่มีความจองร้าย หรือขว้างอาวุธใส่เขาโดยไม่ได้วางแผน ๒๓ หรือเนื่องจากมองไม่เห็นตัวเขา และใช้ก้อนหินที่ทำให้คนตายได้ตกลงบนตัวเขาพอดีจนเขาต้องตาย ทั้งที่เขาไม่ใช่ศัตรู และไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเขา ๒๔ มวลชนจะต้องตัดสินระหว่างฆาตกรและผู้ตามล่าล้างแค้นตามกฎเหล่านี้ ๒๕ และมวลชนจะต้องคุ้มครองคนที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าคน ให้พ้นจากผู้ตามล่าล้างแค้น และมวลชนจะให้เขากลับไปยังเมืองลี้ภัยที่เขาหลบหนีไปอยู่ และเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่าหัวหน้ามหาปุโรหิตที่ได้

* **๓๕๖** โยชูวา 20:1-9

รับการเจิมด้วยน้ำมันบริสุทธิ์จะเสียชีวิตก่อน ๒๖ แต่ถ้าเมื่อใดที่ฆาตกรก้าวออกไปพ้นเมืองลี้ภัยอันเป็นที่ที่เขาหลบหนีไปอาศัยอยู่ ๒๗ และผู้ตามล่าล้างแค้นพบเขาที่นอกเมืองลี้ภัย และถ้าผู้ตามล่าล้างแค้นฆ่าผู้ถูกกล่าวหา เขาก็จะไม่มีความผิด ๒๘ เพราะว่าผู้นั้นต้องอยู่ในเมืองลี้ภัยจนกว่าหัวหน้ามหาปุโรหิตจะเสียชีวิตก่อน แต่หลังจากการตายของหัวหน้ามหาปุโรหิต ผู้ถูกกล่าวหาจึงจะกลับไปยังดินแดนซึ่งเขาเป็นเจ้าของได้ ๒๙ สิ่งเหล่านี้จะเป็นกฎเกณฑ์แห่งโทษทัณฑ์ของทุกชาติพันธุ์ของพวกเจ้า ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม

๓๐ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ฆาตกรจะต้องถูกประหารในกรณีมีพยานเกิน 1 คนยืนยันเท่านั้น อย่าให้มีผู้ใดถูกประหารเนื่องจากคำให้การของพยานเพียงคนเดียว† ๓๑ ยิ่งกว่านี้ เจ้าอย่ารับค่าไถ่สำหรับชีวิตของฆาตกรที่มีผิดถึงตาย เขาต้องถูกประหารแน่นอน ๓๒ และเจ้าอย่ารับค่าไถ่จากคนที่หลบหนีไปที่เมืองลี้ภัย เพียงเพราะเขาต้องการกลับไปอยู่ในดินแดนของตนก่อนปุโรหิตจะเสียชีวิต ๓๓ เจ้าอย่าทำให้ดินแดนที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นมลทิน เพราะการเสียเลือดเนื้อ ทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีพิธีชดใช้บาปสำหรับแผ่นดินที่มีการเสียเลือดเนื้อ นอกจากจะเป็นเลือดของผู้ที่เป็นเหตุให้เลือดหลั่ง ๓๔ เจ้าอย่าทำให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยและที่ซึ่งเราพำนักอยู่เป็นมลทิน เพราะว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล

๓๖

มรดกของบุตรหญิงของเศโลเฟหัด

๑ บรรดาหัวหน้าบรรพบุรุษของครอบครัวชาวกิเลอาดบุตรของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรของมนัสเสห์ ซึ่งมาจากครอบครัวของบรรดาบุตรของโยเซฟ เข้ามาใกล้เพื่อกล่าวต่อหน้าโมเสส บรรดาผู้นำ และบรรดาหัวหน้าบรรพบุรุษชาวอิสราเอล ๒ โดยพวกเขาได้กล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชานายท่านให้มอบดินแดนเป็นมรดกแก่ชาวอิสราเอลโดยการจับฉลาก และนายท่านได้รับบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้าให้มอบมรดกของเศโลเฟหัดน้องชายเราแก่บุตรหญิงของเขา ๓ ถ้าเผื่อว่าหญิงเหล่านั้นแต่งงานกับบุตรของเผ่าอื่นๆ ของชาวอิสราเอล มรดกของพวกนางที่มาจากบรรพบุรุษของพวกเราก็จะถูกยึดไป และเผ่าที่พวกนางแต่งงานด้วยจะมีมรดกเพิ่มขึ้น ฉะนั้นมรดกบางส่วนของพวกเราจะถูกแบ่งไป ๔ เมื่อถึงเวลาฉลองครบรอบ 50 ปีของชาวอิสราเอล มรดกของพวกนางก็จะเพิ่มให้กับมรดกของเผ่าที่พวกนางแต่งงานด้วย และมรดกของพวกนางจะถูกแบ่งไปจากมรดกของเผ่าที่เป็นของบรรพบุรุษของเรา

๕ และโมเสสบัญชาชาวอิสราเอลตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าว่า เผ่าของบรรดาบุตรของโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว ๖ พระผู้เป็นเจ้าบัญชาเกี่ยวกับบรรดาบุตรหญิงของเศโลเฟหัดดังนี้ จงให้พวกเธอแต่งงานกับคนที่เธอคิดว่าดีที่สุด ตราบใดที่เธอจะแต่งกับครอบครัวของเผ่าที่เป็นบรรพบุรุษของเธอ ๗ มรดกของชาวอิสราเอลจะไม่ถูกถ่ายโอนจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง เพราะชาวอิสราเอลทุกคนยึดมั่นอยู่กับมรดกของเผ่าเดียวกับบรรพบุรุษของตน ๘ และบุตรหญิงทุกคนที่ได้รับมรดกจากเผ่าใดของชาวอิสราเอลก็ตาม นางต้องแต่งงานกับคนที่อยู่ในครอบครัวเดียวกับเผ่าของบรรพบุรุษของนาง เพื่อชาวอิสราเอลทุกคนจะได้เป็นเจ้าของมรดกของบรรพบุรุษของตน ๙ ดังนั้นมรดกจะไม่ถูกถ่ายโอนจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง แต่ละเผ่าของชาวอิสราเอลจะสามารถรักษามรดกของเผ่าให้คงไว้ได้

๑๐ ดังนั้น บรรดาบุตรหญิงของเศโลเฟหัดจึงกระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสส ๑๑ ด้วยว่า มาลาห์ ทีรซาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และโนอาห์ ผู้เป็นบุตรหญิงของเศโลเฟหัดได้แต่

† **๓๕๓๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 17:6

งงานกับบรรดาบุตรของพี่น้องทางฝ่ายบิดาของเขา ๑๒ พวกนางได้แต่งงานเป็นครอบครัวเดียวกับบรรดาบุตรของมนัสเสห์ผู้เป็นบุตรของโยเซฟ และมรดกของพวกเขายังคงอยู่กับเผ่าเดียวกันกับครอบครัวของบรรพบุรุษของเขา

๑๓ นี่ คือ คำ บัญญัติ และ คำ บัญชา ที่พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ บัญชา ผ่าน โมเสส สำหรับ ชาว อิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนที่ฝั่งตรงข้ามกับเยรีโค

เฉลยธรรมบัญญัติ

บัญชาให้ออกไปจากโฮเรบ

๑ นี่คือสิ่งที่โมเสสกล่าวแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงที่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในถิ่นทุรกันดาร ในอาราบาห์ตรงข้ามกับสูฟ ระหว่างปารานและโทเฟล ลาบาน ฮาเซโรท และดีซาหับ ๒ การเดินทางจากโฮเรบโดยผ่านทางภูเขาเสอีร์ไปจนถึงคาเดชบาร์เนียใช้เวลา 11 วัน ๓ ในวันที่หนึ่ง เดือนสิบเอ็ด ปีที่สี่สิบ โมเสสกล่าวแก่ชาวอิสราเอลตามคำที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาให้กล่าวทุกประการ ๔ อันเป็นเวลาหลังจากที่ท่านได้ชัยชนะสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเฮชโบน และโอกกษัตริย์แห่งบาชานซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองอัชทาโรทและเอเดรอีแล้ว ๕ โมเสสตั้งต้นเฉลยกฎบัญญัตินี้ ณ ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในแผ่นดินโมอับว่า ๖ "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรากล่าวกับเรา ณ ภูเขาโฮเรบว่า "พวกเจ้าอยู่ที่ภูเขานี้นานพอแล้ว ๗ จงเดินทางมุ่งหน้าไปยังแถบภูเขาของชาวอาโมร์ ไปยังดินแดนเพื่อนบ้านในอาราบาห์ ทั้งในแถบภูเขาและที่ลุ่ม และในเนเกบ และชายฝั่งทะเล แผ่นดินของชาวคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส ๘ ดูนั่นสิ เราได้วางแผ่นดินนั้นไว้ให้เพียงแค่เอื้อมของพวกเจ้าแล้ว เจ้าจงเข้าไปและยึดครองแผ่นดินซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าคือ อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และแก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายต่อจากพวกเขา"

แต่งตั้งหัวหน้า

๙ ในครั้งโน้นเราบอกพวกท่านว่า "เราไม่สามารถทนต่อพวกท่านได้คนเดียว ๑๐ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านได้เพิ่มจำนวนทายาทพวกท่านมากขึ้น ก็ดูสิ ในขณะนี้จำนวนของพวกท่านมีมากมายดุจดวงดาวบนท้องฟ้า ๑๑ ขอให้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านทำให้ท่านมีจำนวนมากขึ้นอีกนับพันเท่า และอวยพรท่านตามที่พระองค์ได้สัญญากับพวกท่านไว้ ๑๒ เราจะแบกภาระและปัญหาอันหนักหน่วงในเรื่องการโต้แย้งของพวกท่านคนเดียวได้อย่างไร ๑๓ ท่านจงเลือกคนจากแต่ละเผ่าของพวกท่าน ขอให้เป็นผู้เรืองปัญญา เข้าอกเข้าใจผู้อื่น และเป็นที่นับถือ และเราจะตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าของท่าน" ๑๔ และท่านตอบเราว่า "สิ่งที่ท่านเสนอมานั้นดี เหมาะที่เราจะทำ" ๑๕ ดังนั้นเราจึงเลือกหัวหน้าประจำเผ่าของท่านคือ คนที่เรืองปัญญา และเป็นที่นับถือ ตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าเหนือท่าน เพื่อดูแลคนกลุ่มละพันคน ร้อยคน ห้าสิบคน สิบคน และเจ้าหน้าที่ต่างๆ ประจำเผ่าของพวกท่าน ๑๖ และเรากำชับบรรดาผู้ตัดสินความของท่านในครั้งโน้นว่า ท่านจงพิจารณาคดีระหว่างพวกพ้องของท่าน และตัดสินด้วยความยุติธรรมระหว่างคนในชาติเดียวกันหรือกับคนต่างด้าว ๑๗ อย่ามีความลำเอียงในการตัดสิน ท่านจงฟังทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เสมอกัน อย่ากลัวมนุษย์หน้าไหน เพราะการตัดสินเป็นของพระเจ้า คดีใดที่ยากเกินความสามารถของท่าน ก็จงนำมาให้เราพิจารณา ๑๘ ในครั้งโน้น เราได้กำชับท่านแล้วถึงทุกสิ่งที่ท่านควรกระทำ

ส่งสายสืบออกไป

๑๙ แล้วพวกเราออกเดินทางไปจากโฮเรบ ผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่ไพศาลและน่ากลัวยิ่ง ซึ่งท่านก็เห็นมาแล้ว ในระหว่างทางในแถบภูเขาของชาวอาโมร์ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาพวกเราไว้ แล้วเมื่อมาถึงคาเดชบาร์เนีย ๒๐ เราพูดกับท่านว่า "พวกท่านมาถึงแถบภูเขาของชาวอาโมร์ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรายกให้เราแล้ว ๒๑ ดูนั่น

สิ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้วางแผ่นดินนั้นไว้ให้เพียงแค่เอื้อมของท่าน จงขึ้นไป
และยึดครองแผ่นดินตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านบอกท่านไว้แล้ว
อย่ากลัวหรือท้อใจเลย ๒๒ พวกท่านทุกคนก็มาหาเรา แล้วบอกว่า ให้พวกผู้ชายล่วงหน้า
เราไปก่อนเถิด เขาจะได้ไปสอดแนมดูสถานที่ให้พวกเรา แล้วให้เขากลับมารายงานว่าพวก
เราควรขึ้นไปทางไหนและไปยังเมืองใด ๒๓ เราเห็นว่าเป็นความคิดดีจึงได้เลือกชาย 12 คน
มาจากเผ่าละ 1 คน ๒๔ พวกเขาก็ขึ้นไปยังแถบภูเขาแล้วลงไปยังลุ่มน้ำเอชโคล์สอดแนม
อยู่ที่นั่น ๒๕ เขาเอาผลไม้จากดินแดนนั้นติดตัวลงมาให้พวกเราด้วย พร้อมกับรายงานว่า
เป็นแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรามอบให้แก่พวกเรา

ลองดีกับพระผู้เป็นเจ้า

๒๖ ถึงกระนั้นพวกท่านยังไม่ยอมขึ้นไป แต่กลับขัดขืนต่อคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่าน ๒๗ แล้วก็บ่นพึมพำอยู่ในกระโจมว่า เป็นเพราะพระผู้เป็นเจ้าเกลียด
ชังพวกเรา พระองค์จึงได้นำเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อให้เราตกอยู่ในมือของชาวอา
โมร์ พวกเขาจะได้กำจัดเรา ๒๘ พวกเราจะหนีไปไหนได้ ผู้สอดแนมทำให้เราใจเสียจากคำ
พูดที่ว่า ชาวเมืองสูงใหญ่และกำยำกว่าพวกเรา เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่ มีกำแพงสูงเทียม
ฟ้า และยิ่งกว่านั้น พวกเราเห็นลูกหลานพวกอานาค*ที่นั่นด้วย ๒๙ แล้วเราก็บอกท่าน
ว่า อย่าตกใจหรือกลัวพวกเขาเลย ๓๐ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พระองค์ได้ล่วงหน้า
ท่านไปแล้ว และจะเป็นผู้ช่วยในการต่อสู้ เหมือนกับที่ท่านเห็นพระองค์กระทำเพื่อท่านใน
อียิปต์ ๓๑ และท่านเห็นแล้วว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอุ้มชูพวกท่านอย่างไรในถิ่นทุ
รกันดาร เปรียบดังพ่ออุ้มลูกของตน และท่านก็ผ่านมาได้ตลอดรอดฝั่งจนถึงที่นี่ ๓๒ แม้
เราจะบอกท่านแล้วก็ตาม แต่ดูเหมือนท่านก็ยังไม่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
๓๓ เวลาท่านเดินทาง พระองค์ก็ล่วงหน้าไปก่อนท่านเพื่อหาสถานที่ให้ท่านตั้งกระโจมใน
ลักษณะของเพลิงไฟในตอนกลางคืน และในลักษณะของเมฆในตอนกลางวันเพื่อชี้ให้ท่าน
เห็นว่าควรจะไปทางไหน

๓๔ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ยินพวกท่านพูด พระองค์ก็โกรธและปฏิญาณว่า ๓๕ ไม่มีใครสัก
คนในยุคอันชั่วร้ายนี้ที่จะได้เห็นแผ่นดินอันอุดมที่เราได้ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่บรรพบุรุษ
ของเจ้า ๓๖ ยกเว้นคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ เขาจะได้เห็นแผ่นดิน และเราจะมอบแผ่นดินที่เขา
เหยียบให้แก่เขาและลูกหลานของเขา เพราะเขาทำตามพระผู้เป็นเจ้าด้วยใจจริง ๓๗ เป็น
เพราะท่าน พระผู้เป็นเจ้าจึงโกรธเราด้วย และพระองค์กล่าวว่า เจ้าเองจะไม่ได้เข้าไปที่
นั่นด้วยเช่นกัน ๓๘ แต่ผู้ช่วยของพวกเจ้าคือโยชูวาบุตรของนูนจะได้เข้าไป จงให้กำลังใจแก่
เขา เพราะเขาจะเป็นผู้นำชาวอิสราเอลให้ยึดครองแผ่นดิน ๓๙ และพวกเด็กเล็กของเจ้าที่
เจ้าบอกว่าจะตกเป็นเหยื่อ และลูกๆ ที่ยังไม่ทราบว่าสิ่งใดดีสิ่งใดชั่วนั่นแหละจะก้าวเข้าไป
ยังแผ่นดินซึ่งเราจะให้แก่พวกเขา และเขาจะรับมาครอบครอง ๔๐ สำหรับเจ้า จงเดินทาง
โดยมุ่งหน้าไปทางถิ่นทุรกันดารตามทิศที่ไปสู่ทะเลแดง

๔๑ แล้วพวกท่านตอบเราว่า เราได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า เราจะขึ้นไปต่อสู้ตาม
ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราบัญชาไว้ ดังนั้นท่านทุกคนเตรียมตัวพร้อมอาวุธสงคราม
ด้วยคิดว่าการขึ้นไปที่แถบภูเขานั้นง่าย ๔๒ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า บอกพวกเขา
ว่า อย่าขึ้นไปต่อสู้ เพราะเราจะไม่อยู่กับพวกเจ้า มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตายต่อหน้าศัตรู
๔๓ เราจึงบอกพวกท่าน แต่ท่านไม่ฟังและยังขัดขืนต่อคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ท่าน
บังอาจขึ้นไปที่แถบภูเขานั้น ๔๔ พวกชาวอาโมร์ที่อาศัยอยู่ในแถบภูเขาดังกล่าวจึงออกมา

---

* **๑๒๘** เฉลยธรรมบัญญัติ 2:10,11,20,21

ต่อต้านพวกท่าน ไล่พวกท่านเตลิดเปิดเปิงไป เหมือนไล่ด้วยฝูงผึ้ง และตีจนท่านพ่ายแพ้ที่เสอีร์จนถึงโฮร์มาห์ ๔๕ แล้วพวกท่านก็กลับมาร้องไห้กับพระผู้เป็นเจ้า แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ฟังเสียงท่านและไม่สนใจฟัง ๔๖ พวกท่านจึงอยู่ที่คาเดชเป็นเวลานานทีเดียว

๒

เดินท่องเที่ยวไปในถิ่นทุรกันดาร

๑ ครั้นแล้วพวกเราก็หวนกลับและมุ่งหน้าไปทางถิ่นทุรกันดารตามทิศที่ไปสู่ทะเลแดง ดังที่พระผู้เป็นเจ้าบอกเรา พวกเราเดินไปในแถบภูเขาเสอีร์อยู่หลายวัน ๒ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า ๓ "พวกเจ้าเดินไปในแถบภูเขานี้นานพอแล้ว จงออกเดินทางโดยมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ ๔ และสั่งประชาชนตามคำนี้คือ "พวกเจ้ากำลังจะผ่านเข้าไปในอาณาเขตของหมู่พี่น้องของเจ้าคือ ลูกหลานของเอซาวที่อาศัยอยู่ในเสอีร์ คนพวกนั้นจะกลัวพวกเจ้า แต่จงระวังตัวให้ดี ๕ อย่าไปสู้รบกับเขา เพราะเราจะไม่ให้แผ่นดินของพวกเขาแก่เจ้า ไม่ให้แม้เพียงผืนเท่าฝ่าเท้าของเจ้าก้าวไป เพราะเราได้ให้ภูเขาเสอีร์เป็นกรรมสิทธิ์แก่เอซาว* ๖ เจ้าจงใช้เงินซื้ออาหารและน้ำเพื่อดื่มกินกัน" ๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้อวยพรท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ พระองค์ทราบว่า ท่านผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่นี้ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอยู่กับท่านเสมอมาเป็นเวลา 40 ปี พวกท่านจึงไม่ขัดสนในสิ่งใดเลย ๘ พวกเราจึงเดินทางต่อไป ห่างไกลจากพี่น้องของเราคือบรรดาบุตรของเอซาวที่อาศัยอยู่ในเสอีร์ ไปไกลจากเส้นทางอาราบาห์ จากเอลัทและจากเอซีโอนเกเบอร์

แล้วเรามุ่งหน้าไปทางทิศที่ไปสู่ถิ่นทุรกันดารของโมอับ ๙ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า "อย่าไปก่อกวนโมอับหรือก่อเรื่องสู้รบกับพวกเขา เพราะเราจะไม่ให้แผ่นดินของพวกเขาตกเป็นกรรมสิทธิ์แก่เจ้า เพราะเราได้ให้เมืองอาร์เป็นกรรมสิทธิ์แก่ลูกหลานของโลท"† ๑๐ (ชาวเอมร่างกายกำยำและมีจำนวนไม่น้อย เคยอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาสูงใหญ่พอๆ กับพวกอานาค ๑๑ เขาเหล่านั้นมีอีกชื่อว่า เรฟา‡ ซึ่งเหมือนกับชาวอานาค แต่ชาวโมอับเรียกพวกเขาว่าเอม ๑๒ พวกโฮรีเคยอาศัยอยู่ที่เสอีร์ แต่ลูกหลานของเอซาวขับไล่พวกเขาออกไปและกำจัดชาวโฮรีจนสูญสิ้น แล้วอาศัยอยู่ที่นั่นเสียเอง เหมือนอย่างที่ชาวอิสราเอลได้ขับไล่ศัตรูของเขาออกจากแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้ามอบให้แก่พวกเขา) ๑๓ "บัดนี้พวกเจ้าจงลุกขึ้น ข้ามลุ่มน้ำเศเรดไป" ดังนั้นพวกเราจึงข้ามลุ่มน้ำเศเรดไป ๑๔ เวลาผ่านไป 38 ปีนับจากเวลาที่เราออกจากคาเดชบาร์เนียมาจนถึงเวลาที่เราข้ามลุ่มน้ำเศเรด ในเวลานั้นนักรบรุ่นเดียวกันก็ตายจากไปหมดแล้ว ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับพวกเขา ๑๕ พระผู้เป็นเจ้าปราบพวกเขาเรื่อยมาจนตายหมดทั้งค่ายด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่

๑๖ ดังนั้น เมื่อนักรบทุกคนได้ตายไปจากพวกพ้องของเขาแล้ว ๑๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า ๑๘ "วันนี้เจ้าจงข้ามเขตแดนโมอับที่เมืองอาร์ ๑๙ เมื่อเจ้าเข้าไปใกล้พรมแดนของลูกหลานชาวอัมโมนก็อย่าก่อกวนหรือก่อเรื่องสู้รบกับพวกเขา เพราะเราจะไม่ให้แผ่นดินของพวกเขาตกเป็นกรรมสิทธิ์แก่เจ้า เพราะเราได้ให้แก่ลูกหลานของโลทเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว"§ ๒๐ (ที่นั่นเคยเป็นดินแดนของชาวเรฟา พวกเขาเคยอาศัยอยู่ที่นั่น แต่ชาวอัมโมนเรียกพวกเขาว่าศัมซุม ๒๑ ชนเหล่านั้นร่างกายกำยำและมีจำนวนไม่น้อย พวกเขาสูงใหญ่พอๆ กับพวกอานาค แต่พระผู้เป็นเจ้ากำจัดพวกเขาจนสูญสิ้น ชาวอัมโมนขับไล่พวกเขาออกไป และอาศัยอยู่ที่นั่นเสียเอง ๒๒ พระองค์กระทำเช่นเดียวกันให้แก่ลูกหลานของเอซาวที่

---

* **๒๕** ปฐมกาล 36:6-8 † **๒๙** ปฐมกาล 19:30-37 ‡ **๒๑๑** เผ่าพันธุ์มนุษย์ยักษ์ที่อาศัยอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน § **๒๑๙** ปฐมกาล 19:38

อาศัยอยู่ในเสอีร์ เมื่อพระองค์กำจัดชาวโฮรี พวกเขาขับไล่ชาวโฮรีออกไปและอาศัยอยู่ที่นั่นเสียเองมาจนถึงทุกวันนี้ ๒๓ ชาวคัฟโทร์ซึ่งมาจากคัฟโทร์ได้กำจัดชาวอัฟวาที่อาศัยอยู่ในชนบทจนถึงเขตแดนกาซา และยึดครองที่อาศัยของพวกเขาเสีย ๒๔ จงเตรียมตัวออกเดินทาง ข้ามลุ่มน้ำอาร์โนน ดูเถิด เรามอบสิโหนชาวอาโมร์ผู้เป็นกษัตริย์แห่งเฮชโบนและแผ่นดินของเขาให้อยู่ในมือของเจ้าแล้ว เริ่มต้นยึดแผ่นดินไว้และสู้รบกับเขา ๒๕ วันนี้เราจะเริ่มทำให้ชนชาติทั้งโลกหวาดหวั่นพรั่นกลัวเจ้า เขาจะตัวสั่นเมื่อได้ยินเรื่องของเจ้า และเจ็บปวดรวดร้าวเพราะเจ้า

๒๖ ฉะนั้น เราให้ผู้ส่งข่าวจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปหาสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบนด้วยข้อเสนออันสันติว่า ๒๗ ให้เราผ่านเข้าไปในดินแดนของท่านเถิด เราจะไปเฉพาะเส้นทางสายหลักเท่านั้น จะไม่เลี่ยบซ้ายหรือขวา ๒๘ อาหารและน้ำที่เราจะดื่มกิน เราจะใช้เงินซื้อจากท่าน ขอแต่เพียงท่านให้เราเดินผ่านเข้าไปเท่านั้น ๒๙ เหมือนกับที่ลูกหลานของเอซาวที่อาศัยอยู่ที่เสอีร์ และชาวโมอับที่อาศัยอยู่ที่อาร์ได้ให้เราผ่าน จนกว่าเราจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยังดินแดนที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรามอบแก่พวกเรา ๓๐ แต่สิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบนไม่ยอมให้เราผ่านเข้าไป เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านทำให้วิญญาณของสิโหนแข็งกระด้าง และทำให้ใจแข็ง เพื่อให้สิโหนตกอยู่ในมือของพวกท่านอย่างที่พระองค์กระทำแล้วในวันนี้ ๓๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า ดูเถิด เราได้มอบสิโหนและดินแดนของเขาให้แก่พวกเจ้าแล้ว เจ้าจงเริ่มยึดครองดินแดนไว้เป็นเจ้าของ ๓๒ เมื่อสิโหนกับคนของท่านออกมาสู้รบกับพวกเราที่ยาฮาส ๓๓ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราก็มอบตัวท่านให้แก่พวกเรา เราจึงกำจัดสิโหนรวมทั้งบรรดาบุตรและคนของท่านทุกคนด้วย ๓๔ เรายึดเมืองทั้งหมดที่เป็นของท่านในเวลานั้นได้ และทำลายทุกๆ เมืองจนราบคาบ ทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเด็ก ไม่มีใครเหลือรอดมาได้สักคน ๓๕ ยกเว้นแต่สัตว์เลี้ยงและสิ่งมีค่าในเมืองที่เรายึดได้เท่านั้นที่ริบไว้ใช้เอง ๓๖ จากเมืองอาโรเออร์ซึ่งอยู่ที่ริมลุ่มน้ำอาร์โนน และจากเมืองที่แถบลุ่มน้ำนั้นจนถึงแคว้นกิเลอาด ไม่มีเมืองใดสร้างไว้แข็งแรงจนเกินกำลังความสามารถของเรา พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราได้มอบทุกเมืองให้อยู่ในมือของพวกเรา ๓๗ ยกเว้นดินแดนของลูกหลานชาวอัมโมนที่พวกท่านไม่ได้เข้าไปใกล้คือแถบฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองต่างๆ ในแถบภูเขา และพื้นที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราห้ามไม่ให้เข้าไป

๓

โอกกษัตริย์แห่งบาชานพ่ายแพ้

๑ จากนั้นพวกเราเลี้ยวขึ้นไปตามทางที่จะไปสู่แคว้นบาชาน โอกกษัตริย์แห่งบาชานและกองทหารของท่านทั้งหมดเข้าปะทะในสงครามกับเราที่เอเดรอี ๒ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า อย่าไปกลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขารวมทั้งผู้คนและดินแดนของเขาให้อยู่ในมือของเจ้าแล้ว เจ้าจงกระทำต่อเขาเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำต่อสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ผู้อาศัยอยู่ในเฮชโบน ๓ ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราก็ได้มอบโอกกษัตริย์แห่งบาชานพร้อมประชาชนของท่านให้แก่เราด้วย เราฆ่าท่านและคนทั้งหมด ไม่มีใครรอดชีวิตมาได้ ๔ เรายึดเมืองทุกเมืองที่เป็นของท่านในเวลานั้น ไม่มีเมืองใดที่เราไม่ได้ยึดมา รวมทั้งสิ้น 60 เมือง นับว่าตลอดทั้งแว่นแคว้นอาร์โกบซึ่งเป็นอาณาจักรของโอกแห่งบาชาน ๕ เมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งด้วยกำแพงสูง ประตูเมืองติดสลักดาลประตู แต่ก็มีหมู่บ้านหลายแห่งที่ไม่มีกำแพงกั้น ๖ พวกเราทำลายเมืองเหล่านั้นจนราบคาบ เรากำจัดผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กทุกคนอย่างที่เรากระทำต่อเมืองของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน ๗ แต่สัตว์เลี้ยงและของที่ยึดได้ เราริบเก็บไว้เอง ๘ ฉะนั้นพวกเรายึดดินแดนในเวลานั้นได้

จากมือของกษัตริย์ทั้งสองของชาวอาโมร์ที่อยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนคือ ตั้งแต่ลุ่มน้ำอาร์โนน
จรดภูเขาเฮอร์โมน ๙ ชาวไซดอนเรียกเฮอร์โมนว่าสีรีออน แต่ชาวอาโมร์เรียกเฮอร์โมนว่า
เสนีร์ ๑๐ พวกเรายึดทุกเมืองบนที่ราบสูง ทั่วแคว้นกิเลอาดและบาชาน ไกลจนถึงสาเลคาห์
และเอเดรอีซึ่งเป็นเมืองในอาณาจักรของโอกในแคว้นบาชาน ๑๑ (โอกกษัตริย์แห่งบาชาน
เท่านั้นที่เหลือเป็นท่านสุดท้ายของชาวเรฟา ดูเถิด หีบที่ใช้เก็บร่างของท่านหล่อด้วยเหล็ก
หีบใบนั้นไม่ได้อยู่ที่เมืองรับบาห์ของชาวอัมโมนหรอกหรือ ขนาดมาตรฐานคือ ยาว 9 ศอก
กว้าง 4 ศอก)

การแบ่งที่ดิน

๑๒ ในเวลานั้น เมื่อเรายึดที่ดินเป็นเจ้าของ เรายกอาณาเขตให้แก่ชาวรูเบนและชาวกาด
โดยเริ่มจากเมืองอาโรเออร์ซึ่งอยู่ที่ข้างลุ่มน้ำอาร์โนน และครึ่งหนึ่งของแถบภูเขาในแคว้น
กิเลอาดซึ่งมีเมืองต่างๆ รวมอยู่ด้วย ๑๓ ส่วนที่เหลือของแคว้นกิเลอาด บาชานทั้งแคว้น
อาณาจักรของโอกคืออาร์โกบทั้งแคว้น เรายกให้ครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ (เรียกบาชานทั้ง
แคว้นว่าดินแดนของเรฟา ๑๔ ยาอีร์จากเผ่ามนัสเสห์รับแคว้นอาร์โกบทั้งแคว้นไปคือแคว้น
บาชาน ไกลจนถึงสุดชายแดนเกชูร์และมาอาคาห์ เขาตั้งชื่อของเขาเองคือฮาวโวทยาอีร์
แทนชื่อบาชานมาจนถึงทุกวันนี้ ๑๕ เรายกกิเลอาดให้มาคีร์ ๑๖ สำหรับชาวรูเบนและชาว
กาดเรายกอาณาเขตจากกิเลอาดคือตั้งแต่กลางลุ่มน้ำอาร์โนนเป็นชายแดนจนจรดแม่น้ำ
ยับบอกสุดชายแดนของชาวอัมโมน ๑๗ ชายแดนด้านตะวันตกที่แม่น้ำจอร์แดนในอารา
บาห์ จากทะเลสาบคินเนเรท*จรดทะเลอาราบาห์คือทะเลเกลือ ด้านตะวันออกจรดที่เชิง
เขาปิสกาห์
๑๘ แล้วเราสั่งพวกท่านในเวลานั้นว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้มอบดินแดน
นี้ให้ท่านยึดครอง จงให้บรรดานักรบพร้อมอาวุธข้ามแม่น้ำล่วงหน้าไปก่อนพี่น้องของท่าน
ซึ่งเป็นชาวอิสราเอล ๑๙ แต่ให้ภรรยา เด็กเล็ก และฝูงปศุสัตว์ (เรารู้ว่าท่านมีฝูงปศุสัตว์
อยู่มากมาย) อยู่ในเมืองซึ่งเราแบ่งยกให้ ๒๐ จนกว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้พี่น้องของท่านได้
หยุดพักเหมือนที่พระองค์ให้แก่พวกท่าน และให้พวกเขายึดดินแดนอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ
จอร์แดนอันเป็นทีที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่พวกเขา จากนั้นพวกท่านทุก
คนจะกลับไปครอบครองสิ่งที่เราได้ยกให้

โมเสสไม่ได้รับอนุญาตเข้าไปในดินแดนคานาอัน

๒๑ ในเวลานั้นเราสั่งโยชูวาว่า พวกท่านได้เห็นทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
กระทำต่อกษัตริย์ทั้งสองนั้นด้วยตาของท่านเองแล้ว พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำเช่นเดียวกัน
ต่ออาณาจักรทุกแห่งที่ท่านจะเข้าไปบุกรุก ๒๒ พวกท่านอย่ากลัวอาณาจักรเหล่านั้นเลย
เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเป็นผู้ต่อสู้ให้ท่านเอง
๒๓ ในครั้งนั้นเราวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ๒๔ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์เริ่ม
แสดงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ประจักษ์ความยิ่งใหญ่และอานุภาพของพระองค์ จะมีเทพเจ้า
ใดในสวรรค์หรือในโลกที่สามารถกระทำการเยี่ยงนี้หรือมีอานุภาพทำการใดเทียบเท่ากับ
พระองค์ได้เล่า ๒๕ โปรดให้ข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปดูแผ่นดินอันอุดมที่อีกฟากเถิด
บริเวณแถบภูเขาอันงดงามที่นั่นและที่เลบานอน ๒๖ แต่เป็นเพราะพวกท่าน พระผู้เป็น
เจ้าจึงโกรธเราจนไม่ฟังเรา และพระองค์กล่าวกับเราว่า พอที อย่าพูดเรื่องนี้กับเราอีก ๒๗
เจ้าจงขึ้นไปยังยอดเขาปิสกาห์ แล้วกวาดสายตาดูให้รอบทั้งทางทิศเหนือและทิศใต้ ทิศ
ตะวันออกและทิศตะวันตก ใช้ตาเจ้ามองดูให้ดี เพราะเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไป

---

* **๓๑๗** คือทะเลสาบกาลิลี

๒๘ แต่จงมอบหมายหน้าที่แก่โยชูวา จงให้กำลังใจเขา และช่วยให้เขาเข้มแข็ง เพราะเขาจะนำชนชาตินี้ข้ามไป และจะให้พวกเขาได้เป็นเจ้าของแผ่นดินที่เจ้าเห็นอยู่นี้ ๒๙ ดังนั้นพวกเราจึงพักอยู่ที่หุบเขาตรงข้ามกับเมืองเบธเปโอร์

๔

โมเสสสนับสนุนให้ชาวอิสราเอลเชื่อฟัง

๑ บัดนี้ โอ อิสราเอลเอ๋ย จงฟังและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำสั่งที่เราสอนพวกท่าน เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่และเข้าไปยังดินแดนที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษมอบให้ท่านเป็นเจ้าของ ๒ ท่านอย่าแต่งเติมเสริมคำจากสิ่งที่เราสั่งไว้ หรือตัดคำให้หดหายไป แต่จงรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ตามที่เราสั่งพวกท่าน ๓ ท่านเห็นด้วยตาของท่านเองแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้ากระทำอะไรที่บาอัลเปโอร์ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้กำจัดทุกคนในหมู่พวกท่านที่หันไปเชื่อเทพเจ้าบาอัล*แห่งเปโอร์† ๔ แต่ทุกคนที่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ท่านยังมีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ทุกคน ๕ ดูสิ เราได้สอนพวกท่านเรื่องกฎเกณฑ์และคำบัญชาตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราบัญชาไว้ เพื่อให้ท่านปฏิบัติตามในแผ่นดินที่ท่านกำลังเข้าไปยึดครอง ๖ ท่านจงรักษาและปฏิบัติตาม แสดงให้บรรดาชนชาติเห็นสติปัญญาและความเข้าใจของท่าน เมื่อเขาได้ยินกฎเกณฑ์เหล่านี้เขาจะพูดว่า "ประชาชาติที่ยิ่งใหญ่นี้กอปรด้วยสติปัญญา และเป็นชนชาติที่มีความเข้าใจจริงทีเดียว" ๗ มีประชาชาติใดบ้างที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งมีเทพเจ้าอยู่ใกล้เทียบเท่ากับที่พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราอยู่ใกล้กับเราเวลาเราร้องเรียกถึงพระองค์ ๘ และจะมีประชาชาติใดบ้างที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำบัญชาอันชอบธรรมทัดเทียมกับกฎบัญญัติทุกข้อที่เราวางไว้ต่อหน้าพวกท่านในวันนี้

๙ จงระวังเถิด ระวังชีวิตของท่านให้ดี มิฉะนั้นท่านจะลืมสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของท่าน และมันจะเหินห่างจากใจท่านไปจนชั่วชีวิต จงบอกเรื่องราวนี้ต่อๆ กันไปตราบชั่วลูกชั่วหลาน ๑๐ ถึงวันที่ท่านได้ยืนอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านที่ภูเขาโฮเรบ‡ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า "จงพาประชาชนมาหาเรา เพื่อให้เขาได้ยินคำพูดของเรา เขาจะได้รู้จักเกรงกลัวเราตลอดชีวิตของเขาในโลก และให้เขาสอนลูกหลานของเขาด้วยเช่นกัน" ๑๑ แล้วพวกท่านก็เข้าไปใกล้ ยืนกันอยู่ที่เชิงเขา ขณะนั้นภูเขาลุกเป็นไฟ เปลวเพลิงพลุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าในความมืด เมฆทึบ อีกทั้งมีความมืดมน ๑๒ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่พวกท่านจากกลางเพลิง ท่านก็ได้ยินเสียงพูดแต่ไม่เห็นรูปลักษณ์ของพระองค์ มีเพียงแต่เสียงเท่านั้น ๑๓ พระองค์ประกาศพันธสัญญาแก่ท่าน และให้ท่านปฏิบัติตามคือบัญญัติสิบประการ แล้วพระองค์เขียนไว้บนศิลา 2 แผ่น ๑๔ ในครั้งนั้นพระผู้เป็นเจ้าบัญชาให้เราสอนกฎเกณฑ์และคำสั่งแก่พวกท่าน เพื่อให้ท่านปฏิบัติตามในแผ่นดินที่พวกท่านกำลังข้ามไปยึดครอง

ห้ามบูชารูปเคารพ

๑๕ ดังนั้น พวกท่านจงระวังชีวิตของท่านเองให้ดี ในเมื่อท่านไม่เห็นรูปลักษณ์ใดในวันที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่ท่านที่ภูเขาโฮเรบจากกลางเพลิง ๑๖ จงระวังไว้ มิฉะนั้นพวกท่านจะประพฤติอย่างเสื่อมทรามด้วยการสร้างรูปเคารพให้แก่ตนเอง ไม่ว่าจะเป็นในรูปใดในลักษณะของชายหรือหญิงก็ตาม ๑๗ จะเป็นสัตว์บกในโลก หรือเป็นนกบินได้ในอากาศ ๑๘ เป็นเหมือนสิ่งที่เลื้อยคลานบนดิน หรือเหมือนปลาที่แหวกว่ายในน้ำใต้แผ่นดิน ๑๙ และ

---

* **๔๓** หัวหน้าของบรรดาเทพเจ้าของชาวคานาอัน ซึ่งเชื่อกันว่า เป็นผู้ที่สามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศและให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์ † **๔๓** กันดารวิถี 25:1-9 ‡ **๔๑๐** มีอีกชื่อว่า ภูเขาซีนาย ฉบับอพยพ บทที่ 19

จงระวังเถิด มิฉะนั้นเวลาที่ท่านเงยหน้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว
และสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนฟ้า แล้วพวกท่านอาจจะถูกชักจูงให้หันไปก้มกราบและบูชาสิ่งเหล่า
นั้น อันเป็นสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ชนชาติทั้งปวงที่อยู่ใต้ฟ้าทั่วท
ั้งโลก ๒๐ แต่พระผู้เป็นเจ้าได้พาท่านไป และนำท่านออกจากประเทศอียิปต์ที่เป็นเสมือน
เตาผิงเหล็ก เพื่อท่านจะได้เป็นชนชาติของพระองค์แต่ผู้เดียว อย่างที่ท่านเป็นอยู่ทุกวันนี้
๒๑ พระผู้เป็นเจ้าโกรธกริ้วเรา§ก็เพราะพวกท่าน พระองค์ปฏิญาณว่าเราจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำ
จอร์แดน เราจะไม่ได้ก้าวเข้าไปยังแผ่นดินอันอุดมที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านให้ท่าน
ได้รับเป็นมรดก ๒๒ เพราะเราจะต้องตายในดินแดนนี้ เราจะต้องไม่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป
แต่ท่านจะเป็นผู้ข้าม และยึดครองแผ่นดินอันอุดมนั้น ๒๓ พวกท่านจงระวังเถิด มิฉะนั้น
ท่านจะลืมพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ที่พระองค์ได้ทำไว้กับท่าน ท่าน
อาจจะสร้างรูปเคารพในรูปลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้
ห้ามไว้แล้ว ๒๔ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเป็นดั่งไฟเผาผลาญ* พระองค์เป็นพระเจ้าผู้
หวงแหน
๒๕ เมื่อพวกท่านมีลูกหลานและอาศัยอยู่ในแผ่นดินจนแก่เฒ่า หากว่าท่านประพฤติ
อย่างเสื่อมทรามโดยการสร้างรูปเคารพในรูปลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด และกระทำสิ่งชั่ว
ร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ซึ่งเป็นการยั่วโทสะของพระองค์ ๒๖ เรา
ขอให้ทั้งฟ้าและดินเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านจะตายสาบสูญไปจากดินแดน
ที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครอง ท่านจะอยู่ที่นั่นไม่ได้นาน และจะถูกฆ่าล้าง
จนไม่เหลือแม้แต่ซาก ๒๗ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้พวกท่านกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลาง
บรรดาชนชาติ จะมีเหลืออยู่ก็เพียงไม่กี่คนที่พระองค์ขับไล่ให้ไปอยู่กับบรรดาประชาชาติ
๒๘ และท่านจะบูชาเทพเจ้าที่สลักจากไม้และหิน ทำด้วยมือมนุษย์ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถมอง
เห็น ได้ยิน กิน หรือดมกลิ่น ๒๙ แต่ท่านจะแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจากสถาน
ที่นั้น ท่านก็จะพบพระองค์ หากว่าท่านแสวงหาพระองค์อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของ
ท่าน ๓๐ ยามที่ท่านตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบาก และสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับท่านในวันข้าง
หน้า ท่านจะกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระองค์ ๓๑ เพราะพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าผู้มีเมตตา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งท่าน ไม่ฆ่าทำลาย
หรือลืมพันธสัญญาที่พระองค์ได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้า

๓๒ จงถามดูเถิดว่า วันที่ล่วงมาในสมัยดึกดำบรรพ์ นับจากวันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ใน
โลก และจงถามจากสุดฟากฟ้าด้านหนึ่งจนถึงอีกด้านหนึ่งเถิดว่า เคยมีสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่
เช่นนี้เกิดขึ้นบ้างไหม หรือเคยได้ยินเรื่องเช่นนี้บ้างหรือไม่ ๓๓ มีชาติใดที่เคยได้ยินเสียง
เทพเจ้าเอ่ยจากเพลิงไฟดังที่ท่านได้ยิน และยังมีชีวิตอยู่ได้ ๓๔ หรือมีเทพเจ้าใดที่พยายาม
นำประชาชาติหนึ่งที่อยู่ภายใต้การนำของอีกประชาชาติหนึ่งออกมาให้เป็นของเทพเจ้าเอง
โดยใช้วิธีทดสอบโดยปรากฏการณ์อัศจรรย์ สิ่งมหัศจรรย์ โดยการสงคราม โดยอานุภาพ
และพลานุภาพ และโดยเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัว เหมือนกับที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของท่านกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ ให้เห็นต่อหน้าต่อตาพวกท่าน ๓๕ สิ่งเหล่านี้ปรากฏ
ให้พวกท่านเห็น เพื่อให้ท่านทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้ใดอีกนอกจาก
พระองค์ ๓๖ พระองค์ให้ท่านได้ยินพระองค์จากสวรรค์ เพื่อสอนท่านให้รู้จักวินัย ให้ท่าน
เห็นเพลิงไฟบนแผ่นดินโลก และให้ท่านได้ยินเสียงพระองค์กล่าวจากใจกลางเพลิงนั้น

§ ๔๒๑ กันดารวิถี 20:12 * ๔๒๔ ฮีบรู 12:29

๓๗ เพราะพระองค์รักบรรพบุรุษของท่าน และได้เลือกบรรดาผู้สืบเชื้อสายต่อมา พระองค์
นำพวกท่านออกจากอียิปต์ด้วยพระองค์เองและด้วยพลานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
๓๘ พระองค์ขับไล่บรรดาประชาชาติที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าพวกท่านเอง เพื่อนำท่าน
เข้าไป และให้แผ่นดินแก่ท่านเป็นมรดกอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ๓๙ จงรู้ไว้เสียในวันนี้ เถิด
และจารึกไว้ในใจของท่านว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าในสวรรค์เบื้องบนและในโลกเบื้อง
ล่าง ไม่มีผู้ใดอื่นอีกแล้ว ๔๐ ฉะนั้นท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ตาม
ที่เราสั่งท่านในวันนี้ เพื่อว่าทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่านและลูกหลานของท่าน และ
ท่านจะได้มีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ไว้ตลอดกาล

เมืองลี้ภัย

๔๑ แล้วโมเสสเลือกเมืองที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน 3 เมือง ๔๒ เพื่อให้
คนไปหลบซ่อนอยู่ได้ในกรณีฆ่าคนโดยไม่มีเจตนา เพราะไม่เคยเป็นศัตรูกันมาก่อน เขาจะ
หนีไปอยู่ที่เมืองใดเมืองหนึ่งเพื่อเอาชีวิตรอด ๔๓ เมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูง
สำหรับคนจากเผ่ารูเบน เมืองราโมทในแคว้นกิเลอาดสำหรับคนจากเผ่ากาด เมืองโกลาน
ในแคว้นบาชานสำหรับคนจากเผ่ามนัสเสห์

กฎบัญญัติที่ภูเขาซีนาย

๔๔ ต่อไปนี้เป็นกฎบัญญัติที่โมเสสวางไว้สำหรับชาวอิสราเอล ๔๕ นี่คือพันธสัญญา คำสั่ง
และกฎเกณฑ์ที่โมเสสกล่าวแก่ชาวอิสราเอลในยามที่พวกเขาออกจากประเทศอียิปต์ ๔๖ อี
กฝั่งของแม่น้ำจอร์แดนที่หุบเขาตรงข้ามกับเมืองเบธเปโอร์ ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์
ของชาวอาโมร์ผู้อาศัยอยู่ที่เมืองเฮชโบน แต่โมเสสและชาวอิสราเอลรบชนะพวกเขาครั้ง
ที่ออกจากอียิปต์ ๔๗ พวกเขายึดแผ่นดินของกษัตริย์สิโหนและของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน
ทั้งสองเป็นกษัตริย์ของชาวอาโมร์ที่อาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ๔๘ นับ
จากเมืองอาโรเออร์ซึ่งอยู่ที่ชายลุ่มน้ำอาร์โนนจนจรดภูเขาสีรีออน (คือเฮอร์โมน) ๔๙ รวม
ทั้งที่ราบอาราบาห์ทั้งหมดทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนจรดทะเลอาราบาห์† ทาง
ตะวันออกจรดเชิงเขาปิสกาห์

๕

พระบัญญัติสิบประการ

๑ โมเสสเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมดและกล่าวว่า ชาวอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด กฎ
เกณฑ์และคำบัญชาที่เราบอกท่านในวันนี้ ท่านจงเรียนรู้ไว้และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
๒ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราทั้งหลายทำพันธสัญญาไว้กับเราที่ภูเขาโฮเรบ ๓ พระผู้เป็น
เจ้าไม่ได้ทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเรา แต่ทำกับพวกเราซึ่งเป็นพวกเราทุกคนที่มี
ชีวิตอยู่ในวันนี้ ๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับพวกท่านต่อหน้าที่ภูเขานั้นจากท่ามกลางเพลิง ๕
ขณะที่เรายืนอยู่ระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับพวกท่านในเวลานั้น เพื่อประกาศสิ่งที่พระผู้เป็น
เจ้ากล่าว เนื่องจากพวกท่านกลัวเพลิงไฟและไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา พระองค์กล่าวว่า

๖ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า คือผู้ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากบ้าน
เรือนแห่งความเป็นทาส
๗ นอกจากเราแล้ว เจ้าจงอย่านมัสการเทพเจ้าใดๆ
๘ อย่าสร้างรูปเคารพหรือสิ่งใดที่มีลักษณะเหมือนสิ่งที่อยู่ในสวรรค์เบื้องบน หรืออยู่ใน
โลกเบื้องล่าง หรืออยู่ในน้ำใต้โลกให้แก่ตนเอง ๙ อย่าก้มกราบหรือบูชาสิ่งเหล่านั้น เพราะ
เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า พระเจ้าผู้หวงแหน เราจะทำให้บาปของบิดาตกทอดถึ

† **๔๔๙** คือทะเลเกลือ หรือ ทะเลตาย

งบุตรของเขาต่อเนื่องไปจน 3 และ 4 ชั่วอายุของผู้ที่เกลียดชังเรา ๑๐ แต่เราจะแสดงความรักอันมั่นคงนับพันๆ ชั่วอายุคนของผู้ที่รักเราและปฏิบัติตามบัญญัติของเรา

๑๑ อย่าใช้ชื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าในทางที่ผิด เพราะพระองค์จะถือโทษต่อคนที่นำชื่อของพระองค์ไปใช้ในทางที่ผิด

๑๒ จงปฏิบัติตนในวันสะบาโตโดยนับว่าเป็นวันบริสุทธิ์ ตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าบัญชาไว้ ๑๓ เจ้าจะลงแรงทำงานทั้งสิ้นของเจ้า 6 วัน ๑๔ แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตสำหรับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าทำงานใดๆ ในวันนั้น ไม่ว่าจะเป็นตัวเจ้า บุตรชายหญิง ผู้รับใช้ชายหญิง โค ลา หรือสัตว์เลี้ยงของเจ้า และผู้อาศัยที่อยู่ในเมือง เพื่อให้ผู้รับใช้ของเจ้าได้หยุดพักเหมือนกับเจ้า ๑๕ จงจำไว้ว่าเจ้าเป็นทาสรับใช้ในแผ่นดินอียิปต์ และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้านำเจ้าออกจากที่นั่นด้วยอานุภาพและพลานุภาพ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าบัญชาให้เจ้าปฏิบัติตนในวันสะบาโต

๑๖ จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้าตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าบัญชาไว้ เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตยืนยาว และทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้ามอบให้แก่เจ้า

๑๗ อย่าฆ่าคน

๑๘ อย่าผิดประเวณี

๑๙ อย่าขโมย

๒๐ อย่าเป็นพยานเท็จกล่าวหาเพื่อนบ้านของเจ้า*

๒๑ อย่าโลภ†อยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้านเจ้า หรือโลภอยากได้บ้านเรือนของเพื่อนบ้าน หรือไร่นา ผู้รับใช้ชายหญิงของเขา โคหรือลาของเขา หรืออะไรก็ตามที่เป็นของเพื่อนบ้านของเจ้า

๒๒ นี่คือพระบัญญัติที่พระผู้เป็นเจ้าประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ที่ประชุมทั้งหมดที่ภูเขาจากใจกลางเพลิง หมอกเมฆและความมืดมิด พระองค์ไม่ได้กล่าวยิ่งไปกว่านั้น แล้วพระองค์เขียนไว้บนศิลา 2 แผ่นมอบให้กับเรา ๒๓ เมื่อท่านได้ยินเสียงจากความมืด และภูเขาก็ลุกเป็นไฟ ท่านและบรรดาหัวหน้าประจำเผ่าและหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของท่านจึงเข้ามาใกล้เรา ๒๔ แล้วพวกท่านพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราได้ให้พวกเราเห็นพระบารมีและความยิ่งใหญ่ของพระองค์แล้ว และเราก็ได้ยินเสียงพระองค์จากใจกลางเพลิง วันนี้เราเห็นพระเจ้ากล่าวกับมนุษย์และมนุษย์ก็ยังมีชีวิตอยู่ได้ ๒๕ ในเวลานี้ทำไมพวกเราจะต้องเสี่ยงกับความตายเล่า เพลิงไฟขนาดใหญ่เช่นนี้จะทำให้พวกเราไม่รอดแน่ ถ้าหากว่าเราได้ยินเสียงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราอีก เราจะต้องตายอย่างแน่นอน ๒๖ มีมนุษย์ใดบ้างที่ได้ยินเสียงของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่พูดจากเพลิงไฟอย่างที่พวกเราได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ ๒๗ ขอให้ท่านเป็นผู้ไปใกล้ๆ เถิด ฟังทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราจะกล่าว แล้วท่านมาบอกให้พวกเราฟังสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราบอกกับท่านในทุกเรื่อง พวกเราจะฟังและปฏิบัติตาม

๒๘ พระผู้เป็นเจ้าได้ยินสิ่งที่ท่านพูดกับเรา พระองค์จึงกล่าวกับเราว่า เราได้ยินสิ่งที่ประชาชนพวกนี้พูดกับเจ้า ทุกสิ่งที่พวกเขาพูดมานั้นถูกต้องทีเดียว ๒๙ ถ้าใจของพวกเขาเป็นเช่นนั้นได้เสมอไปก็ดีนะ เกรงกลัวเราและรักษาบัญญัติของเราทุกข้อ เพื่อว่าทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับพวกเขาและลูกหลานของเขาไปตลอดกาล ๓๐ เจ้าจงไปบอกพวกเขาให้กลับไปยังกระโจมของตน ๓๑ แต่เจ้าจงยืนอยู่ที่นี่กับเรา แล้วเราจะบอกเจ้าเรื่องบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำบัญชาทั้งสิ้นที่เจ้าควรจะสอนพวกเขา เพื่อให้เขาปฏิบัติตามในแผ่นดินที่เรามอบให้เขาเพื่อยึดครอง ๓๒ ฉะนั้นพวกท่านจงระมัดระวังปฏิบัติตามที่พระผู้เป็นเจ้า

---

* **๕๒๐** มัทธิว 5:21,27; 19:18,19 เป็นข้ออ้างอิงถึงฉบับนี้ในบทที่ 5:16-20 † **๕๒๑** โรม 7:7

พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านกระทำ อย่าหันเหไปจากการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ ๓๓ ท่านควรปฏิบัติตามวิถีทางที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้บัญชาไว้ เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ และทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน และจะมีอายุยืนอยู่ในแผ่นดินที่ท่านจะยึดครอง

๖

พระบัญญัติที่สำคัญที่สุด

๑ ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำบัญชาที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านบัญชาให้เราสอน เพื่อพวกท่านจะได้ปฏิบัติในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเดินทางข้ามไปยึดเป็นเจ้าของ ๒ ท่านจะได้เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ด้วยการรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งเราบัญชาท่านและบรรดาผู้สืบเชื้อสายไปจนชั่วชีวิต ท่านจะได้มีชีวิตยืนนาน ๓ จงฟังเถิด อิสราเอลเอ๋ย และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน และท่านจะทวีจำนวนคนขึ้นในดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้งตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านได้สัญญาไว้

๔ จงฟังเถิด อิสราเอลเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราเป็นพระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ๕ และจงรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างสุดดวงใจ สุดดวงจิต และสุดกำลังของท่าน* ๖ ให้บัญญัติที่เราบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจท่าน ๗ ท่านจงสั่งสอนสิ่งเหล่านี้กับลูกๆ ด้วยความพากเพียร และจงพูดถึงไม่ว่าจะเป็นเวลานั่งอยู่ในบ้าน หรือเดินไปไหนมาไหน และไม่ว่าจะเป็นเวลาหลับหรือตื่นก็ตาม ๘ ท่านจงผูกติดไว้เป็นดั่งเครื่องหมายที่มือของท่าน† และเป็นเครื่องเตือนใจที่หน้าผาก ๙ และท่านจงเขียนไว้ที่วงกบประตูบ้านท่านและที่ประตูเมือง

๑๐ เมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพื่อยกเมืองทั้งหลายที่ใหญ่และอุดมสมบูรณ์ซึ่งท่านไม่อาจสร้างขึ้นเองได้ให้แก่ท่าน ๑๑ มีข้าวของเครื่องใช้เต็มบ้านโดยท่านไม่ต้องหา บ่อที่ขุดไว้แล้วโดยท่านไม่ต้องขุดเอง สวนองุ่นและต้นมะกอกที่ท่านไม่ได้ปลูก และเมื่อท่านมีกินจนอิ่มหนำ ๑๒ ท่านจงระวังไว้ มิฉะนั้นท่านอาจจะลืมพระผู้เป็นเจ้าผู้ที่นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากบ้านเรือนแห่งความเป็นทาส ๑๓ ท่านจงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน จงรับใช้พระองค์ และปฏิญาณด้วยพระนามของพระองค์ ๑๔ อย่าหันไปเชื่อเทพเจ้าใดๆ ที่เป็นของบรรดาชนชาติที่อยู่รอบข้างท่าน ๑๕ เพราะพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านซึ่งอยู่ในท่ามกลางพวกท่านเป็นพระเจ้าผู้หวงแหน เกรงว่าพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านจะกริ้วมาก และกำจัดท่านให้พ้นจากแผ่นดินโลก

๑๖ อย่าลองดีกับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เหมือนอย่างครั้งที่ท่านได้ลองดีกับพระองค์ที่มัสสาห์‡ ๑๗ ท่านจงรักษาพระบัญญัติ พันธสัญญา และกฎเกณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัดตามคำบัญชาของพระองค์ ๑๘ ท่านจงประพฤติตามสิ่งที่ถูกที่ควรตามสายตาพระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน และท่านจะได้เข้าไปยึดครองแผ่นดินอันอุดมซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณว่าจะมอบแก่บรรพบุรุษของท่าน ๑๙ โดยขับไล่ศัตรูทุกคนออกไปให้พ้นหน้าท่าน ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้สัญญาไว้

๒๐ ในอนาคต เวลาบุตรของท่านถามว่า “พันธสัญญา กฎเกณฑ์ และคำสั่งทั้งหลายที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราได้บัญชาพวกท่านไว้มีความหมายอย่างไร” ๒๑ แล้วท่านจะตอบบุตรของท่านว่า “พวกเราเป็นทาสของฟาโรห์ที่ประเทศอียิปต์ และพระผู้เป็นเจ้าพา

---

* ๖๕ มัทธิว 22:37; มาระโก 12:29,30; ลูกา 10:27 † ๖๘ มัทธิว 23:5 ‡ ๖๑๖ อพยพ 17:1-7

พวกเราออกจากอียิปต์ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ๒๒ และพระผู้เป็นเจ้าได้แสดงให้เราเห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ อันยิ่งใหญ่ และสิ่งเลวร้ายที่เกิดกับอียิปต์ ทั้งฟาโรห์และทุกคนในครัวเรือนของท่าน ๒๓ และพระองค์พาพวกเราออกจากที่นั่น เพื่อพระองค์จะได้นำพวกเราเข้าไปและมอบแผ่นดินที่พระองค์ได้ปฏิญาณไว้ว่าจะมอบแก่บรรพบุรุษของเรา ๒๔ และพระผู้เป็นเจ้าบัญชาให้เราปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ ให้ยำเกรงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา เพื่อคงคุณประโยชน์แก่เราเสมอไป และให้มีชีวิตดังที่เป็นอยู่ในวันนี้ ๒๕ ถ้าเราปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งปวงอย่างเคร่งครัด ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราอย่างที่พระองค์บัญชา แล้วความชอบธรรมก็จะเป็นของพวกเรา

๗

อิสราเอลเป็นของพระผู้เป็นเจ้า

๑ เวลาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะไปยึดครอง และขับไล่ประชาชาติมากหลายไปให้พ้นหน้าท่านคือ ชาวฮิต ชาวเกอร์กาช ชาวอาโมร์ ชาวคานาอัน ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุส 7 ประชาชาติซึ่งมีทั้งจำนวนคนมากกว่าและเข้มแข็งกว่าพวกท่านเอง ๒ เมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านยกคนพวกนี้ให้แก่ท่าน และท่านชนะพวกเขา ท่านต้องกำจัดให้ราบคาบ อย่าทำพันธสัญญาใดๆ กับพวกเขา และอย่าแสดงความเมตตาต่อเขาด้วย ๓ อย่าแต่งงานกับพวกเขา ไม่ว่าจะยกบุตรสาวให้บุตรของเขา หรือรับบุตรสาวมาให้บุตรของท่าน ๔ เพราะพวกเขาจะทำให้บุตรของท่านเลิกเชื่อพระผู้เป็นเจ้า แล้วหันไปบูชาบรรดาเทพเจ้า และพระองค์จะกริ้วท่านมาก และจะกำจัดท่านโดยเร็ว ๕ ฉะนั้นท่านจงกระทำต่อพวกเขาดังนี้คือ จงทำลายแท่นบูชาของพวกเขา จงทุบเสาหินให้แตก โค่นพวกเทวรูปอาเชราห์*ของพวกเขาลงเสีย และเผารูปเคารพสลักของพวกเขา

๖ ด้วยว่า ท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านได้เลือกท่านให้เป็นชนชาติหนึ่งจากชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลก เพื่อให้เป็นสมบัติอันมีค่าของพระองค์ ๗ มิใช่ว่า พวกท่านมีจำนวนคนมากกว่าชนชาติทั้งปวง แต่เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้ามีความผูกพันกับพวกท่าน พระองค์จึงได้เลือก ด้วยว่า พวกท่านมีจำนวนน้อยที่สุดในบรรดาชนชาติทั้งปวง ๘ แต่เป็นเพราะพระผู้เป็นเจ้ารักท่าน และรักษาคำปฏิญาณที่พระองค์ได้ให้กับบรรพบุรุษของท่าน จึงนำท่านออกมาด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ ให้ท่านหลุดพ้นจากบ้านเรือนแห่งความเป็นทาส จากมือของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ๙ ฉะนั้นจงรู้เถิดว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าผู้รักษาคำมั่นสัญญา พระองค์รักษาพันธสัญญาและความรักอันมั่นคงยาวนานนับพันชั่วอายุคนต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ๑๐ แต่พระองค์จะทำให้คนที่เกลียดชังพระองค์ประสบกับความพินาศเป็นการตอบแทน พระองค์จะไม่ลังเลกับคนที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะให้เขาประสบกับความพินาศ ๑๑ ฉะนั้นท่านจงรักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำสั่งที่เราบัญชาท่านในวันนี้เพื่อปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

๑๒ ถ้าท่านใส่ใจกับคำสั่งเหล่านี้และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะรักษาพันธสัญญาและความรักอันมั่นคงไว้กับท่าน ตามที่พระองค์ปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ๑๓ พระองค์จะรัก จะอวยพร และเพิ่มจำนวนทายาทของพวกท่านให้มากขึ้น พระองค์จะอวยพรลูกหลานที่เกิดจากท่าน รวมทั้งพืชผลที่ได้จากไร่นา ธัญพืช เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอกอย่างเปี่ยมล้น ลูกโคและลูกแกะจากฝูงในแผ่นดินที่พระองค์

---

* ๗๕ นางเป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน นางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่านางสามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

ปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่านว่าจะให้แก่ท่าน ๑๔ พวกท่านจะได้รับพระพรมากกว่าชาติ
อื่นๆ จะไม่มีชายหรือหญิงคนใดในพวกท่าน หรือแม้แต่สัตว์เลี้ยงของท่านเป็นหมัน ๑๕
และพระผู้เป็นเจ้าจะปกป้องท่านให้พ้นจากโรคภัยทั้งปวง พระองค์จะไม่ให้มีโรคระบาด
ร้ายแรงอย่างที่ท่านรู้จักในประเทศอียิปต์เกิดกับท่าน แต่พระองค์จะให้เกิดกับทุกคนที่เกล
ียดชังท่าน ๑๖ แล้วท่านจะกำจัดชนชาติทั้งปวงที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่
ท่าน อย่าให้สายตาของท่านแสดงความสงสารพวกเขา และอย่าบูชาเทพเจ้าใดๆ ของพวก
เขา เพราะนั่นคือกับดัก
๑๗ ถ้าท่านนึกในใจว่า □ประชาชาติเหล่านี้ใหญ่ยิ่งกว่าเรา เราจะขับไล่เขาไปได้อย่างไร
□ ๑๘ อย่ากลัวพวกเขาเลย แต่ท่านจงจำไว้ว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกระทำอะไร
บ้างต่อฟาโรห์และชาวอียิปต์ทั้งปวง ๑๙ ท่านเห็นการทดสอบอันยิ่งใหญ่ด้วยตาของท่าน
ปรากฏการณ์อัศจรรย์ สิ่งมหัศจรรย์ อานุภาพ และพลานุภาพ อันเป็นวิธีที่พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่านนำท่านออกมา พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านก็จะกระทำอย่างเดียวกัน
ต่อทุกชนชาติที่ท่านกลัว ๒๐ ยิ่งกว่านั้นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะส่งฝูงแตนไปไล่
และฆ่าพวกที่ยังมีชีวิตอยู่และหลบหนีไปซ่อนตัว ๒๑ อย่าตกใจกลัวพวกเขาเลย เพราะพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอยู่ท่ามกลางพวกท่าน พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม ๒๒ พระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ไปให้พ้นหน้าท่านทีละน้อย ท่านอย่า
กำจัดพวกเขาโดยเร็ว เพราะเกรงว่าจำนวนสัตว์ป่าจะมีมากเกินไปสำหรับพวกท่าน† ๒๓
แต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะยกพวกเขาให้แก่ท่าน และทำให้เขาว้าวุ่นชุลมุนจน
ถูกฆ่าตาย ๒๔ แล้วพระองค์จะทำให้กษัตริย์ของพวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือของท่าน และจะ
ทำให้ชื่อของเขาสาบสูญไปจากโลก จะไม่มีผู้ใดยืนต่อต้านท่านได้ ท่านจะฆ่าพวกเขาทุก
คน ๒๕ ท่านจะเผารูปเคารพที่เป็นเทพเจ้าของเขาด้วยไฟ อย่าโลภอยากได้เงินหรือทองที่หุ้
มสิ่งเหล่านั้น หรือเอาไปเก็บไว้เอง เกรงว่าท่านจะถูกติดกับดัก เพราะเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ
ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๒๖ อย่านำสิ่งที่น่ารังเกียจเข้าบ้านของท่าน มิฉะนั้นท่าน
จะพลอยถูกกำหนดให้พินาศเหมือนกับสิ่งนั้น ท่านควรทั้งเกลียดทั้งชังสิ่งเหล่านั้นเป็นที่สุด
เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดให้พินาศ

๘

พระผู้เป็นเจ้าจะจัดหาให้

๑ ท่านจงปฏิบัติตามพระบัญญัติทุกข้อที่เราบัญชาท่านในวันนี้อย่างเคร่งครัด เพื่อท่าน
จะได้มีชีวิตอยู่และทวีจำนวนทายาทได้มากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระผู้เป็น
เจ้าปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของท่าน ๒ และจงรำลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
ท่านที่ได้นำท่านผ่านถิ่นทุรกันดารตลอดทางเป็นเวลา 40 ปี เพื่อทำให้ท่านรู้จักถ่อมตัว
ทดสอบให้เห็นว่าแท้จริงจิตใจท่านเป็นอย่างไร ท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ได้
หรือไม่ ๓ แล้วพระองค์ก็ทำให้ท่านถ่อมตัว ปล่อยให้ท่านหิวและเลี้ยงดูท่านด้วยมานาซึ่ง
ท่านไม่รู้จัก* บรรพบุรุษของท่านก็เช่นกัน พระองค์ทำให้ท่านทราบว่ามนุษย์มิอาจยังชีพ
ได้ด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียว แต่อยู่ได้ด้วยทุกถ้อยคำที่กล่าวจากปากของพระผู้เป็นเจ้า†
๔ เสื้อผ้าที่ท่านสวมใส่ไม่ฉีกขาด และเท้าท่านก็ไม่บวมในระยะ 40 ปีนี้ ๕ ท่านจงรู้อยู่ในใจเถิด
ว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านฝึกให้ท่านมีวินัยเช่นเดียวกับเวลาบิดาฝึกบุตรของตนให้
มีวินัย ๖ ดังนั้น ท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านโดยดำเนินใน

† **๗□๒๒** อพยพ 23:29,30 * **๘□๓** อพยพ 16:1-36 † **๘□๓** มัทธิว 4:4; ลูกา 4:4

วิถีทางของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกำลังนำ
ท่านเข้าไปในแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ แผ่นดินอันกอปรด้วยแม่น้ำ น้ำพุ และน้ำใต้ดินที่ไหล
พุ่งออกมาที่หุบเขาและเนินเขา ๘ แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ ต้นองุ่น ต้นมะเดื่อ
และทับทิม แผ่นดินที่มีต้นมะกอกและน้ำผึ้ง ๙ เป็นแผ่นดินที่ท่านจะมีอาหารรับประทาน
อย่างไม่ขาดแคลน ท่านจะไม่ขาดสิ่งใดทั้งสิ้น มีเหล็กอยู่ในหิน ท่านขุดทองแดงจากเนิน
เขาได้ ๑๐ ท่านจะดื่มกินได้อย่างอิ่มหนำ และจะสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านที่
พระองค์มอบแผ่นดินอันอุดมให้แก่ท่าน

อย่าลืมพระผู้เป็นเจ้า

๑๑ จงระวังเถิด มิฉะนั้นท่านจะลืมพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน โดยไม่รักษาพระบัญญัติ คำสั่ง และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งเราบัญชาพวกท่านในวันนี้ ๑๒ เกรงว่าเมื่อท่านได้
ดื่มกินจนอิ่มหนำ สร้างบ้านเรือนสวยงามอยู่ ๑๓ และเมื่อฝูงโคและแพะแกะของท่านเพิ่ม
จำนวนขึ้น เงินและทองมีมากขึ้น และทุกสิ่งที่ท่านมีก็เพิ่มพูนขึ้น ๑๔ ใจท่านจะลำพอง แล้ว
ท่านก็จะลืมพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านผู้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากบ้าน
เรือนแห่งความเป็นทาส ๑๕ ผู้นำท่านผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่ไพศาลและน่ากลัวยิ่ง
มีทั้งงูพิษและแมงป่อง พื้นดินอันเหือดแห้งไร้น้ำ ผู้โปรดให้มีน้ำไหลจากศิลาที่แข็งแกร่ง
๑๖ ผู้เลี้ยงท่านในถิ่นทุรกันดารด้วยมานาซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก พระองค์ต้องการ
ที่จะให้ท่านรู้จักถ่อมตัว ทดสอบใจท่าน เพื่อสิ่งดีๆ จะเกิดแก่ท่านในบั้นปลาย ๑๗ จงระวัง
มิฉะนั้นท่านจะนึกในใจว่า "ความสามารถและพลังแรงของเราเองทำให้เรามั่งมีได้ถึง
เพียงนี้" ๑๘ ท่านจงระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เพราะพระองค์เป็นผู้ให้ท่านมี
ความสามารถ ท่านจึงมั่งมีได้ พระองค์รักษาพันธสัญญาที่ได้ปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของ
ท่าน อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ๑๙ ถ้าท่านลืมพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และหันไปเชื่อ
บูชา และนมัสการบรรดาเทพเจ้า เราขอเตือนท่านเสียแต่วันนี้ว่าท่านจะต้องตายสาบสูญ
ไป ๒๐ เหมือนกับบรรดาประชาชาติที่พระผู้เป็นเจ้าทำให้ตายไปต่อหน้าพวกท่าน ท่านก็จะ
ตายเช่นกัน เพราะท่านไม่ยอมเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๙

เหตุที่พระผู้เป็นเจ้าช่วยอิสราเอล

๑ จงฟังเถิด อิสราเอลเอ๋ย จงข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปในวันนี้ เพื่อยึดครองแผ่นดินของ
บรรดาประชาชาติที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าพวกท่านเอง มีเมืองที่ล้วนแต่ขนาดใหญ่
และความสูงของกำแพงก็สูงระฟ้า ๒ ผู้คนมีร่างกายสูงใหญ่กำยำ พวกบุตรของชาวอานาค
ที่ท่านรู้จัก และท่านได้ยินคนพูดกันว่า "ใครจะยืนหยัดสู้กับบุตรของอานาคได้" ๓ ฉะนั้นวัน
นี้ท่านจงรู้ว่าผู้ที่ข้ามไปล่วงหน้าท่านดั่งเพลิงเผาผลาญคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
พระองค์จะทำให้พวกเขาพ่ายแพ้และพินาศต่อหน้าท่าน ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้สัญญาไว้
ดังนั้นท่านอย่ารอช้า จงไล่พวกเขาออกไปและฆ่าพวกเขาให้ตายเสีย
๔ หลังจากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านขับไล่พวกเขาออกไปพ้นหน้าท่านแล้ว อย่า
คิดในใจว่า "เป็นเพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจึงได้นำข้าพเจ้าเข้ามา
ยึดครองแผ่นดินนี้" หากแต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาติเหล่านี้ พระผู้เป็นเจ้าจึงได้
ขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปให้พ้นหน้าท่าน ๕ ไม่ใช่เป็นเพราะความชอบธรรมหรือความ
ซื่อตรงในใจท่าน จึงทำให้ท่านได้เข้ายึดครองแผ่นดินของพวกเขา แต่เป็นเพราะความชั่ว
ของประชาชาติเหล่านี้ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจึงขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้า
ท่าน เพื่อให้สิ่งที่พระองค์ได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านคือ อับราฮัม อิสอัค และยา

โคบบรรลุผล ๖ ฉะนั้นจงรู้ไว้ว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไม่ได้มอบแผ่นดินอันอุดมนี้
แก่ท่านเพื่อยึดครองเนื่องจากความชอบธรรมของท่าน แท้จริงแล้ว ท่านเป็นคนหัวรั้น

สร้างลูกโคทองคำ

๗ จงจำไว้ และอย่าลืมว่าในถิ่นทุรกันดาร ท่านยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน นับ
จากวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ จนกระทั่งพวกท่านมาถึงที่แห่งนี้ ท่านก็ได้ขัดขืนพระ
ผู้เป็นเจ้าเรื่อยมา ๘ แม้แต่ที่โฮเรบ ท่านก็ยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า ถึงกับทำให้พระองค์โกรธ
เกรี้ยว และพระผู้เป็นเจ้ากริ้วท่านจนพระองค์พร้อมจะทำให้ท่านพินาศ ๙ เมื่อเราขึ้นไปยัง
ภูเขาเพื่อรับแผ่นศิลา คือแผ่นพันธสัญญาที่พระผู้เป็นเจ้าทำไว้กับพวกท่าน เราอยู่ที่ภูเขา
40 วัน 40 คืนโดยไม่ได้ดื่มหรือรับประทานสิ่งใด* ๑๐ แล้วพระผู้เป็นเจ้ามอบแผ่นศิลา 2
แผ่นซึ่งจารึกด้วยนิ้วมือของพระเจ้าเอง เป็นพระบัญญัติที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวแก่ท่านที่
ภูเขาจากใจกลางเพลิงในวันที่มีการประชุม ๑๑ 40 วัน 40 คืนล่วงไป พระผู้เป็นเจ้ามอบศิลา
2 แผ่นคือแผ่นพันธสัญญา ๑๒ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า “จงลุกขึ้น ลงไปจากที่นี่
โดยเร็ว เพราะผู้คนของเจ้าที่เจ้านำออกจากอียิปต์ประพฤติอย่างเสื่อมทรามเสียแล้ว พวก
เขาออกนอกลู่นอกทางไปจากที่เราบัญชาไว้ เขาหล่อรูปเคารพให้ตนเอง”

๑๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า “เราเห็นคนพวกนี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นพวกหัวรั้น
๑๔ จงปล่อยให้เป็นเรื่องของเรา เราจะได้กำจัดพวกเขา และทำให้ชื่อของเขาสาบสูญไปจาก
โลก เราจะให้ประชาชาติหนึ่งที่เข้มแข็งกว่าและมีจำนวนคนมากกว่าพวกเขาเกิดขึ้นมาจาก
ตัวเจ้า” ๑๕ ดังนั้น เราจึงหันกลับลงมาจากภูเขา ภูเขาลุกเป็นเพลิง และแผ่นพันธสัญญา 2
แผ่นอยู่ในมือทั้งสองของเรา ๑๖ ดูเถิด เรามองเห็นว่าพวกท่านกระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่าน ท่านหล่อรูปลูกโคให้ตนเอง พวกท่านออกนอกลู่นอกทางไปจากที่พระผู้
เป็นเจ้าบัญชาท่านอย่างรวดเร็ว ๑๗ ดังนั้นเราจึงคว้าศิลา 2 แผ่นนั้นแล้วเหวี่ยงจากมือทั้ง
สองของเรา ศิลาก็แตกหักต่อหน้าต่อตาพวกท่าน

โมเสสอธิษฐานขอให้ชาวอิสราเอล

๑๘ แล้วเราทิ้งตัวลงราบกับพื้น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าอย่างคราวก่อนเป็นเวลา 40
วัน 40 คืน เราไม่ได้ดื่มหรือรับประทานสิ่งใด เป็นเพราะบาปทั้งปวงที่ท่านกระทำ สิ่งเลวร้าย
ที่ท่านกระทำในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และยั่วโทสะพระองค์ ๑๙ เพราะเรากลัวความกริ้ว
และความโกรธเกรี้ยวของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์กริ้วพวกท่านมากถึงกับจะกำจัด
พวกท่านเสีย แต่พระผู้เป็นเจ้าฟังเราอีกครั้ง ๒๐ และพระผู้เป็นเจ้ากริ้วอาโรนมากถึงกับจะ
กำจัดท่านเสีย เราจึงอธิษฐานให้อาโรนในเวลานั้นด้วย ๒๑ แล้วเราก็เผาไฟรูปลูกโคที่พวก
ท่านสร้างขึ้นมาซึ่งเป็นบาปยิ่งนัก แล้วทุบให้แตก บดให้ละเอียดเป็นผุยผง เสร็จแล้วก็ปา
ผงลงในธารน้ำที่ไหลมาจากภูเขา

๒๒ พวกท่านยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้าที่ทาเบราห์ ที่มัสสาห์ และที่ขิบโรทหัทธาอาวาห์† ๒๓
เมื่อพระผู้เป็นเจ้าให้พวกท่านไปจากคาเดชบาร์เนียโดยกล่าวว่า “จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดิน
ที่เรามอบให้เจ้าแล้ว” แต่แล้วท่านก็ขัดขืนต่อคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
ท่าน ท่านไม่ไว้ใจและไม่เชื่อฟังพระองค์‡ ๒๔ ตั้งแต่วันที่เรารู้จักพวกท่าน ท่านขัดขืนพระผู้
เป็นเจ้าเสมอมา

๒๕ เราจึงทิ้งตัวลงราบกับพื้นเป็นเวลา 40 วัน 40 คืน เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
พระองค์จะกำจัดพวกท่าน ๒๖ และเราอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้
ยิ่งใหญ่ โปรดอย่าทำลายชนชาติของพระองค์เอง ซึ่งเป็นทายาทผู้สืบมรดกของพระองค์

---

* **๙๙** อพยพ 24:12-18; 31:18 † **๙๒๒** กันดารวิถี 11:1-3,31-34; อพยพ 17:1-7 ‡ **๙๒๓** เฉลยธรรมบัญญัติ 1:19-26; กันดารวิถี 13:1-14:38

พระองค์ได้ช่วยพวกเขาให้เป็นอิสระด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ และพาพวกเขาออกจากอียิปต์ด้วยพลานุภาพของพระองค์ ๒๗ โปรดระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าใส่ใจในความดื้อรั้น ความชั่วร้าย หรือบาปของคนเหล่านี้เลย ๒๘ เกรงว่าแผ่นดินที่พระองค์พาพวกเราจากมานั้นจะพูดกันว่า "เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่สามารถพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับพวกเขา และเพราะพระองค์เกลียดชังพวกเขา จึงได้พาพวกเขาออกไปฆ่าให้ตายในถิ่นทุรกันดาร" ๒๙ แต่พวกเขาเป็นชนชาติของพระองค์เอง ซึ่งเป็นผู้สืบมรดกของพระองค์ พระองค์พาพวกเขาออกมาด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่และพลานุภาพของพระองค์"

๑๐

โมเสสรับแผ่นศิลาพระบัญญัติ

๑ ในเวลานั้นพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า "จงสกัดศิลา 2 แผ่นเหมือนครั้งแรก แล้วขึ้นมาหาเราที่บนภูเขา จงสร้างหีบไม้ไว้ด้วย ๒ เราจะเขียนคำเหมือนกับที่จารึกใน 2 แผ่นแรกที่เจ้าทำแตกไป แล้วเจ้าจงเก็บมันไว้ในหีบ" ๓ ดังนั้น เราจึงสร้างหีบด้วยไม้สีเสียด สลักแผ่นศิลา 2 แผ่นเหมือนกับครั้งแรก เราขึ้นไปบนภูเขา ถือแผ่นศิลา 2 แผ่นอยู่ในมือ ๔ แล้วพระองค์เขียนพระบัญญัติลงบนแผ่นศิลาเหมือนกับครั้งแรกซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับพวกท่านที่ภูเขาจากใจกลางเพลิงในวันที่มีการประชุม แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็มอบแผ่นศิลาให้กับเรา ๕ แล้วเรากลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลาไว้ในหีบที่เราสร้างขึ้น แผ่นศิลาก็ยังอยู่ที่นั่นตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาเราไว้

๖ (ชาวอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรท-เบเนยาอะคาน ถึงโมเสราห์ อันเป็นที่ที่อาโรนเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่นั่น และเอเลอาซาร์บุตรชายเป็นปุโรหิตแทนท่าน* ๗ จากที่นั่นพวกเขาเดินทางไปยังกุดโกดาห์ และจากกุดโกดาห์ก็ไปโยทบาธาห์ซึ่งเป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำหลายสาย ๘ ในเวลานั้นพระผู้เป็นเจ้าแยกเผ่าพันธุ์เลวีออกไปเป็นผู้หามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อประจำการ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าและรับใช้พระองค์ และขอพรในพระนามของพระองค์มาจนถึงทุกวันนี้ ๙ ฉะนั้นเผ่าเลวีจึงไม่ได้รับส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับพี่น้องเผ่าอื่นๆ พระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดกของพวกเขา ตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกล่าวแก่ชาวเลวี"

๑๐ เราอยู่บนภูเขา 40 วัน 40 คืนเหมือนกับครั้งแรก และพระผู้เป็นเจ้าฟังเราครั้งนั้นเช่นกัน พระผู้เป็นเจ้ายินยอมที่จะไม่ทำลายพวกท่าน ๑๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า "จงลุกขึ้น และเดินทางนำหน้าประชาชนไป เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่เราปฏิญาณต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะยกให้เขา"

สิ่งที่พระเจ้าบัญชา

๑๒ มาบัดนี้ โอ อิสราเอลเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านให้ท่านพึงปฏิบัติตนอย่างไรเล่า มีแต่ให้ท่านยำเกรงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามทุกวิถีทางของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้รับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิต ๑๓ อีกทั้งรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้า ตามที่เราบัญชาท่านในวันนี้เพื่อประโยชน์ของท่านเอง ๑๔ ดูเถิด สวรรค์เบื้องบนและฟ้าสวรรค์ที่อยู่เกินเอื้อม โลกและทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้นเป็นของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๑๕ กระนั้นก็ตาม พระผู้เป็นเจ้ามีความผูกพันต่อบรรพบุรุษของท่าน มีความรักต่อพวกท่าน พระองค์จึงได้เลือกผู้สืบเชื้อสายที่มาภายหลังพวกเขา ให้พวกท่านอยู่เหนือชนชาติทั้งปวง อย่างที่เป็นอยู่ทุกวัน

* **๑๐๒๖** กันดารวิถี 20:22-28

นี้ ๑๖ ฉะนั้นจงปฏิบัติตามพระบัญญัติในใจด้วย และอย่าดื้อรั้นอีกต่อไป ๑๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เป็นพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง และเป็นพระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งปวง เป็นผู้ยิ่งใหญ่และกอปรด้วยอานุภาพ และเป็นพระเจ้าที่น่าเกรงขาม พระองค์ไม่ลำเอียงและไม่รับสินบน ๑๘ พระองค์ปกป้องสิทธิของเด็กกำพร้าและหญิงม่าย พระองค์รักคนต่างด้าว ให้อาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา ๑๙ ฉะนั้นพวกท่านจงรักคนต่างด้าว เพราะท่านเองเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ ๒๐ ท่านจงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน จงรับใช้พระองค์และผูกพันอยู่กับพระองค์ และจงปฏิญาณด้วยพระนามของพระองค์ ๒๑ พระองค์คือผู้ที่ท่านควรสรรเสริญ พระองค์เป็นพระเจ้าของท่าน พระองค์ได้กระทำสิ่งต่างๆ อันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามซึ่งท่านเห็นด้วยตาของท่านเองแล้ว ๒๒ เมื่อบรรพบุรุษของท่านลงไปอาศัยอยู่ที่อียิปต์นั้น มีจำนวนเพียง 70 คน† และบัดนี้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านให้ท่านมีจำนวนมากดุจดวงดาวบนท้องฟ้า

๑๑

ความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า

๑ ดังนั้น ท่านจงรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และปฏิบัติตามข้อกำหนดของพระองค์ กฎเกณฑ์ คำบัญชา และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป ๒ วันนี้พวกท่านจงรู้ไว้ว่า ไม่ใช่พวกลูกๆ ของท่านที่ได้เห็นและประสบกับสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสอนให้มีวินัย แต่เป็นพวกท่านที่ได้เห็นความยิ่งใหญ่ อานุภาพ และพลานุภาพของพระองค์ ๓ ปรากฏการณ์อัศจรรย์และการกระทำของพระองค์ที่เกิดขึ้นกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และกับทั่วทั้งแผ่นดินของประเทศ ๔ และที่พระองค์กระทำต่อกองทัพของประเทศอียิปต์ ต่อม้าและรถศึกของพวกเขา และพระองค์ทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมตัวพวกเขาขณะที่เขาไล่ตามท่านไป และพระผู้เป็นเจ้ากวาดล้างพวกเขามาจนถึงทุกวันนี้* ๕ และที่พระองค์ให้ท่านประสบในถิ่นทุรกันดารจนกระทั่งท่านมาถึงที่นี่ได้ ๖ และที่พระองค์กระทำต่อดาธานและอะบีรามบุตรของเอลีอับผู้สืบมาจากเผ่ารูเบน คือพวกเขาตกลงไปในแผ่นดินที่เปิดแยกออก รวมทั้งทุกคนในครัวเรือน ทั้งกระโจม และสิ่งมีชีวิตทุกชีวิตที่อยู่กับเขาด้วย ชาวอิสราเอลทุกคนก็เห็นเหตุการณ์นั้น† ๗ พวกท่านได้เห็นการกระทำอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้าด้วยตาของท่านเอง

๘ ฉะนั้น ท่านจงปฏิบัติตามพระบัญญัติที่เราบัญชาในวันนี้ เพื่อท่านจะได้เข้มแข็งและเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่ท่านกำลังจะข้ามไปยึดไว้เป็นเจ้าของ ๙ และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่าจะมอบให้แก่พวกเขาและแก่บรรดาผู้สืบเชื้อสาย ดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง ๑๐ แผ่นดินที่ท่านกำลังเข้าไปยึดครองนั้นไม่เหมือนกับแผ่นดินของอียิปต์ที่ท่านจากมา ซึ่งเป็นผืนดินที่ท่านต้องลงมือลงแรงหว่านเมล็ดและรดน้ำอย่างปลูกสวนผัก ๑๑ แต่แผ่นดินที่พวกท่านกำลังจะข้ามไปยึดครองเป็นเนินเขาและหุบเขาซึ่งชุ่มฉ่ำด้วยน้ำฝนจากฟากฟ้า ๑๒ เป็นแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านดูแล พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเฝ้าดูอยู่เสมอตั้งแต่ต้นปีถึงปลายปี

๑๓ และถ้าพวกท่านเชื่อฟังพระบัญญัติที่เราบัญชาท่านในวันนี้คือ รักพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และรับใช้พระองค์อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของท่าน ๑๔ พระองค์จะให้แผ่นดินของท่านมีฝนตกตามฤดูกาล มีทั้งฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู ท่านจะเก็บเกี่ยวธัญพืช เหล้าองุ่น และน้ำมันมะกอกของท่าน ๑๕ และพระองค์จะให้หญ้างอกในทุ่งเพื่อสัตว์

† **๑๐๒๒** ปฐมกาล 46:26,27 * **๑๑๔** อพยพ 14:23-29 † **๑๑๖** กันดารวิถี 16:1-50

เลี้ยงของท่าน และท่านจะมีดื่มกินอย่างอิ่มหนำ ๑๖ จงระวังเถิด มิฉะนั้นใจของท่านอาจจะถูกชักจูงให้หันไปบูชาและกราบนมัสการบรรดาเทพเจ้า ๑๗ พระผู้เป็นเจ้าจะกริ้วพวกท่านมาก จะปิดท้องฟ้า ไม่เอื้อฝน พื้นแผ่นดินก็จะไม่ให้ดอกออกผล แล้วท่านจะตายไปจากแผ่นดินอันอุดมที่พระผู้เป็นเจ้ามอบให้ท่าน

๑๘ ฉะนั้น จงจดจำคำของเราไว้ในใจและจิตวิญญาณของท่านเสมอ และท่านจงผูกติดไว้เป็นดั่งเครื่องหมายที่มือท่าน และเป็นเครื่องเตือนใจที่หว่างคิ้วของท่าน ๑๙ ท่านจงสั่งสอนสิ่งเหล่านี้แก่ลูกๆ และจงพูดถึง ไม่ว่าจะเป็นเวลานั่งอยู่ในบ้านหรือเดินไปไหนมาไหน และไม่ว่าจะเป็นเวลาหลับหรือตื่นก็ตาม ๒๐ และท่านจงเขียนไว้ที่วงกบประตูบ้านท่านและที่ประตูเมือง ๒๑ เพื่อจำนวนวันของท่านและของลูกหลานท่านจะทวีขึ้นในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่บรรพบุรุษของท่าน ตราบที่ฟ้ายังอยู่เหนือโลก ๒๒ เพราะว่าถ้าท่านรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นที่เราบัญชาให้ท่านปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ด้วยการรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ดำเนินตามวิถีทางของพระองค์ และผูกพันอยู่กับพระองค์ ๒๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ไปให้พ้นหน้าพวกท่าน และท่านจะยึดครองแผ่นดินของบรรดาประชาชาติที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าพวกท่านเอง ๒๔ ทุกหนแห่งที่ฝ่าเท้าของท่านจะก้าวเหยียบไปจะตกเป็นของพวกท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มต้นจากถิ่นทุรกันดารไปจรดภูเขาเลบานอน และจากแม่น้ำยูเฟรติสจรดทะเลที่อยู่ทางทิศตะวันตก ๒๕ จะไม่มีใครยืนต่อต้านท่านได้ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะทำให้ผู้คนในแผ่นดินที่ท่านย่างเท้าก้าวไปเกิดความกลัวและหวาดหวั่นในตัวท่านดังที่พระองค์สัญญาท่านไว้

๒๖ ดูเถิด วันนี้เราให้ท่านเลือกระหว่างพระพรและคำสาปแช่ง ๒๗ ถ้าท่านปฏิบัติตามพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ซึ่งเราบัญชาท่านในวันนี้ ก็จะเป็นพระพร ๒๘ แต่ถ้าท่านไม่ปฏิบัติตามพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และออกนอกลู่นอกทางไปจากที่เราบัญชาท่านในวันนี้ แล้วหันไปเชื่อบรรดาเทพเจ้า ซึ่งท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน ก็จะเป็นคำสาปแช่ง ๒๙ และเมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดครอง ท่านจงประกาศพระพรที่ภูเขาเกริซิม และคำสาปแช่งที่ภูเขาเอบาล‡ ๓๐ ท่านทราบแล้วว่าภูเขาทั้งสองลูกอยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนทางด้านตะวันตกของถนน ไปทางทิศที่ตะวันตกดิน ในแผ่นดินของชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในอาราบาห์ใกล้เมืองกิลกาล ข้างๆ ต้นโอกแห่งโมเรห์ ๓๑ ด้วยว่าพวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ท่าน เมื่อท่านยึดได้ และอาศัยอยู่ที่นั่น ๓๒ ท่านจงระมัดระวัง ปฏิบัติให้เป็นตามกฎเกณฑ์และคำสั่งที่เราวางไว้ต่อหน้าพวกท่านในวันนี้ทุกประการ

๑๒

สถานที่นมัสการแห่งเดียว

๑ ท่านจงระมัดระวังปฏิบัติให้เป็นตามกฎเกณฑ์และคำสั่งเหล่านี้ในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านได้มอบให้ท่านยึดครองไปตลอดชีวิตของท่านในโลกนี้ ๒ ท่านจงทำลายสถานที่ของบรรดาประชาชาติที่นมัสการบรรดาเทพเจ้า จนไม่ให้เหลือซาก ซึ่งเป็นที่ที่ท่านจะไปยึดครองซึ่งอยู่แถบภูเขาสูง ที่เนินเขาและใต้ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น ๓ ท่านจงทำลายแท่นบูชาของพวกเขา ทุบเสาหินให้แตก เผาพวกเทวรูปอาเชราห์และโค่นเทวรูปสลักของพวกเขาลงเสีย และทำให้ชื่อของพวกเขาหายสาบสูญไปจากสถานที่เหล่านั้น ๔ ท่านจงอย่านมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านในวิธีเดียวกันกับที่พวก

‡ **๑๑๒๙** โยชูวา 8:30-35

เขากระทำ ๕ แต่ท่านจงหาสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะเลือกจากเผ่าต่างๆ
ของอิสราเอลให้พบ เพื่อยกย่องพระนามของพระองค์และให้เป็นทีพำนักของพระองค์ ท่าน
จงไปยังที่นั้น ๖ และ ณ ที่นั้น ท่านจงนำสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวาย เครื่องสักการะ ถวาย
หนึ่งในสิบ และของถวายที่ท่านบริจาค ของที่ท่านปฏิญาณว่าจะมอบให้ ของที่ให้ด้วยความ
สมัครใจ ลูกหัวปีจากฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่าน ๗ และ ณ ที่นั้น ท่านจงรับประทาน
ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พวกท่านและครอบครัวจงยินดีในทุกสิ่งที่ท่าน
ลงแรงทำ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านให้ท่านได้รับพระพร

๘ ท่านจงอย่าประพฤติอย่างที่พวกเรากำลังกระทำอยู่ที่นี่ทุกวันนี้ คือทุกคนทำอย่างที่
เห็นว่าถูกต้องในสายตาของตนเอง ๙ ด้วยเหตุว่าท่านยังไปไม่ถึงที่พำนักและแผ่นดินอ
ันเป็นมรดกซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่าน ๑๐ แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำ
จอร์แดนไป และอาศัยอยู่ในแผ่นดินทีพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่านเป็น
มรดก และเมื่อพระองค์ให้ท่านได้ว่างเว้นจากศัตรูรอบข้างทั้งปวง เพื่อท่านจะได้อาศัยด้วย
ความปลอดภัย ๑๑ และมีสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะเลือก เพื่อให้เป็นที
สำหรับยกย่องพระนามของพระองค์ที่นั่น จงนำทุกสิ่งที่เราบัญชาพวกท่านคือ สัตว์ที่จะ
เผาเป็นของถวาย เครื่องสักการะ ถวายหนึ่งในสิบ และของถวายที่ท่านบริจาค ทุกสิ่งที่
ท่านปฏิญาณว่าจะมอบให้แด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๒ พวกท่านจงยินดี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิง ผู้รับใช้ชายหญิง และชาวเลวีที่อาศัยอยู่ใน
เมืองของพวกท่าน ผู้ไม่ได้รับส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับท่าน ๑๓ ท่านจงระวังอย่ามอบสัตว์
ที่จะเผาเป็นของถวายของท่าน ณ ที่ใดๆ ตามใจชอบ ๑๔ แต่จะเป็นสถานที่ซึ่งพระผู้เป็น
เจ้าจะเลือกในเขตของเผ่าใดเผ่าหนึ่งในพวกท่าน ที่นั่นแหละจะเป็นสถานที่ซึ่งท่านจะมอบ
สัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และท่านจะปฏิบัติทุกสิ่งตามที่เราบัญชาท่านไว้

๑๕ อย่างไรก็ดี ท่านฆ่าสัตว์เพื่อรับประทานเนื้อได้มากตามความต้องการภายในเมืองของ
ท่าน ตามแต่พระพรที่ท่านจะได้รับจากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ไม่ว่าผู้ใดจะสะอาด
หรือไม่สะอาดตามพิธีกรรมก็รับประทานได้ทั้งนั้น เหมือนกับที่ท่านรับประทานเนื้อละอง
ละมั่งหรือเนื้อกวาง ๑๖ เพียงแต่ว่าอย่ารับประทานเลือด ท่านจงให้เลือดไหลดั่งน้ำลงสู่พื้น
ดิน ๑๗ อย่ารับประทานของที่ท่านมอบให้แก่พระผู้เป็นเจ้าในเมืองที่ท่านอาศัยอยู่ อันได้
แก่หนึ่งในสิบของธัญพืช เหล้าองุ่น หรือน้ำมันมะกอก ลูกหัวปีจากฝูงโคและฝูงแพะแกะ
หรือของที่ท่านปฏิญาณว่าจะมอบให้ หรือของที่ให้ด้วยความสมัครใจ หรือของถวายที่ท่าน
บริจาค ๑๘ แต่ท่านจงรับประทานของเหล่านี้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านใน
ที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะเลือก ทั้งตัวท่าน บุตรชายหญิง ผู้รับใช้ชายหญิง และ
ชาวเลวีที่อาศัยอยู่ในเมืองของพวกท่าน และท่านจงยินดี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในทุก
สิ่งที่ท่านลงแรงทำ ๑๙ จงระวังอย่าทอดทิ้งชาวเลวีตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินของท่าน

๒๐ เมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตของท่านตามที่พระองค์ได้สัญญา
ไว้ พวกท่านพูดว่า เราจะกินเนื้อสัตว์ เพราะท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์เป็นอย่างยิ่ง
แล้วท่านก็รับประทานได้มากเท่าที่ต้องการ ๒๑ ถ้าหากว่าสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของท่านจะเลือก เพื่อให้เป็นทีสำหรับยกย่องพระนามของพระองค์อยู่ห่างเกินไปสำหรับ
ท่าน ท่านจะฆ่าโคหรือแพะแกะตัวใดในฝูงที่เป็นของท่านซึ่งพระผู้เป็นเจ้าให้ เพื่อรับ
ประทานในเมืองของพวกท่านเอง ตามที่เราบัญชาท่านแล้ว ๒๒ ท่านรับประทานได้ไม่ว่าผู้
ใดจะสะอาดหรือไม่สะอาดตามพิธีกรรมก็รับประทานได้ทั้งนั้น เหมือนกับที่ท่านรับประทาน
เนื้อละองละมั่งหรือกวาง ๒๓ แต่ว่าอย่ารับประทานเลือด เพราะชีวิตพึงอยู่ได้ด้วยเลือด
และท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ ๒๔ ท่านอย่ารับประทานเลือด จงให้เลือดไหลดั่ง

น้ำลงสู่พื้นดิน ๒๕ ท่านอย่ารับประทานเลือด แล้วทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่าน เมื่อท่านประพฤติตามสิ่งที่ถูกที่ควรตามสายตาพระผู้เป็นเจ้า ๒๖ แต่ท่านจงนำเครื่องสักการะบูชาที่ท่านพึงถวาย และของที่ท่านปฏิญาณว่าจะมอบให้ ไปยังที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะเลือก ๒๗ แล้วจงมอบสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวายทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน จงเทเลือดสัตว์ที่นำมาสักการะบนแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้ ๒๘ ท่านจงระมัดระวังปฏิบัติให้เป็นตามคำซึ่งเราบัญชาท่านไว้ เพื่อว่าทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านเป็นนิตย์ เมื่อท่านประพฤติตามสิ่งที่ถูกที่ควรตามสายตาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๒๙ เมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกำจัดบรรดาประชาชาติที่ท่านบุกเข้าไปยึดครองดินแดนและอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขา ๓๐ หลังจากเขาถึงความพินาศต่อหน้าท่านแล้ว จงระวังอย่าให้ถูกกับดัก ด้วยการถามไถ่เรื่องเทพเจ้าของพวกเขาว่า "ประชาชาติเหล่านั้นบูชาบรรดาเทพเจ้าของพวกเขาอย่างไร เราจะทำตามอย่างด้วย" ๓๑ ท่านจงอย่าประพฤติอย่างนั้นต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เพราะทุกสิ่งที่พวกเขากระทำต่อบรรดาเทพเจ้าของเขาเป็นที่น่ารังเกียจ และพระผู้เป็นเจ้าก็รังเกียจ แม้แต่บรรดาบุตรทั้งชายและหญิง พวกเขายังเผาไฟให้แก่บรรดาเทพเจ้าของเขาเลย

๓๒ ท่านจงระมัดระวังปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เราบัญชาพวกท่านแล้ว อย่าแต่งเติมเสริมคำหรือตัดให้หดหายไปจากนี้

๑๓

นมัสการบรรดาเทพเจ้า

๑ ถ้าเกิดมีใครสักคนเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า หรือเป็นผู้ทำนายฝันมาปรากฏและประกาศให้ท่านทราบถึงปรากฏการณ์อัศจรรย์หรือสิ่งมหัศจรรย์ ๒ แล้วปรากฏการณ์อัศจรรย์หรือสิ่งมหัศจรรย์ที่ประกาศแก่ท่านก็เกิดขึ้นจริง และถ้าหากเขาพูดว่า "เราหันไปเชื่อบรรดาเทพเจ้ากันเถิด (และท่านเองก็ไม่รู้จักมาก่อน) แล้วเราไปนมัสการกันเถิด" ๓ ท่านจงอย่าฟังถ้อยคำของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าหรือผู้ทำนายฝันคนนั้น เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกำลังลองใจท่านว่า ท่านรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของท่านหรือไม่ ๔ ท่านจงดำเนินชีวิตตามพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านและเกรงกลัวพระองค์ ปฏิบัติตามพระบัญญัติและเชื่อฟังพระองค์ ท่านจงรับใช้และผูกพันอยู่กับพระองค์ ๕ ส่วนผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า หรือผู้ทำนายฝันจะต้องถูกประหาร เพราะเขาสั่งสอนให้ขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน ผู้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และให้ท่านหลุดพ้นจากบ้านเรือนแห่งความเป็นทาส เขาทำให้ท่านละจากวิถีทางซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านบัญชาท่านให้ดำเนินตาม ฉะนั้นท่านจงกำจัดคนชั่วร้ายออกไปจากพวกท่าน

๖ ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านที่เกิดจากมารดาเดียวกัน หรือบุตรชายหญิงของท่าน หรือภรรยาสุดที่รักของท่านหรือเพื่อนสนิทที่รู้ใจ มาแอบลวงล่อใจท่านว่า "เราไปนมัสการบรรดาเทพเจ้ากันเถิด" ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ๗ ปวงเทพเจ้าของบรรดาประชาชาติที่อยู่รายรอบท่าน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลจากตัวท่าน คือไม่ว่าที่ใดในโลกก็ตาม ๘ ท่านจะต้องไม่คล้อยตามหรือฟังเขา หรือใจอ่อนสงสารเขา และอย่าแสดงความเมตตาต่อเขาหรือปกปิดความผิดของเขา ๙ แต่ท่านจงฆ่าเขา ท่านจงเป็นคนแรกที่ลงมือกำจัดชีวิตเขาเสีย หลังจากนั้นก็ให้คนอื่นลงมือได้ ๑๐ ท่านจงใช้ก้อนหินขว้างให้เขา

ตาย เพราะเขาพยายามดึงท่านให้ออกห่างจากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ผู้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากบ้านเรือนแห่งความเป็นทาส ๑๑ และชาวอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินเรื่องราวและเกรงกลัว แล้วจะไม่กระทำความชั่วเช่นนี้ในหมู่พวกท่านอีก

๑๒ ถ้าท่านได้ยินว่าเมืองใดเมืองหนึ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านให้ท่านอาศัยอยู่ ๑๓ มีคนชั่วมาจากพวกท่านเอง ทำให้ประชาชนในเมืองของพวกเขาหลงผิด โดยพูดว่า □เราไปนมัสการบรรดาเทพเจ้ากันเถิด□ ซึ่งท่านไม่รู้จักมาก่อน ๑๔ ฉะนั้นแล้ว ท่านจงไต่ถาม สืบเสาะและสืบสวนให้แน่ชัด ถ้าเป็นความจริงและแน่ใจว่าสิ่งที่น่ารังเกียจเช่นนั้นได้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจริง ๑๕ ท่านจงฆ่าฟันประชาชนในเมืองนั้น กำจัดทุกคนที่อยู่ที่นั่นรวมทั้งสัตว์เลี้ยงให้ราบคาบด้วยคมดาบ ๑๖ รวบรวมข้าวของที่ริบได้มาไว้ที่กลางลานเมือง จงเผาเมืองและข้าวของที่ริบได้ ดังเช่นสัตว์ทั้งตัวที่เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ให้เป็นกองสลักหักพังเป็นนิตย์ ไม่มีการก่อสร้างขึ้นใหม่อีก ๑๗ อย่าให้สิ่งที่ถวายแล้วติดมือติดไม้ไปกับท่านเลย เพื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าจะหันเหจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ และมีเมตตาต่อท่าน สงสารท่าน และเพิ่มจำนวนทายาทของพวกท่านมากขึ้นตามที่พระองค์ปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ๑๘ เพราะท่านเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน โดยปฏิบัติตามพระบัญญัติซึ่งเราบัญชาท่านในวันนี้ และประพฤติตามสิ่งที่ถูกที่ควรตามสายตาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๑๔

อาหารที่สะอาดและที่มีมลทิน

๑ พวกท่านเป็นบุตรของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน อย่ากรีดเนื้อหนังหรือโกนหน้าผากตนเองให้โล้นเพื่อคนตาย ๒ ด้วยว่า ท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และพระผู้เป็นเจ้าได้เลือกท่านให้เป็นชนชาติหนึ่งจากชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลก เพื่อให้เป็นสมบัติอันมีค่าของพระองค์

๓ ห้ามรับประทานสิ่งที่น่ารังเกียจ ๔ เนื้อสัตว์ที่ท่านรับประทานได้คือ โค แกะ แพะ ๕ กวาง ละองละมั่ง เก้ง แพะป่า เลียงผา ละมั่งน้อย และแกะป่า ๖ สัตว์เลี้ยงทุกชนิดที่แยกกีบคือแยกเป็น 2 กีบและเคี้ยวเอื้อง ท่านรับประทานได้ ๗ อย่างไรก็ตาม ห้ามรับประทานสัตว์บางชนิดที่เพียงเคี้ยวเอื้องหรือเพียงมีกีบแยกเป็นสองคือ อูฐ กระต่าย และตัวแบดเจอร์ เพราะสัตว์จำพวกนี้เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ ซึ่งเป็นมลทินสำหรับท่าน ๘ และหมู เพราะมันแยกกีบแต่ไม่เคี้ยวเอื้องซึ่งเป็นมลทินสำหรับท่าน ห้ามรับประทานเนื้อสัตว์ประเภทเหล่านี้ และอย่าแตะต้องซากของมัน

๙ สัตว์น้ำที่ท่านรับประทานได้คือ สัตว์ทุกชนิดที่มีครีบและเกล็ด ๑๐ ส่วนสัตว์ที่ไม่มีครีบและเกล็ด ห้ามรับประทาน เพราะเป็นมลทินสำหรับท่าน

๑๑ ท่านรับประทานนกทุกชนิดที่ไม่มีมลทินได้ ๑๒ นกที่ท่านไม่ควรรับประทานคือ นกอินทรี แร้งหนวดยาว แร้งดำ ๑๓ เหยี่ยวแดง เหยี่ยวดำ เหยี่ยวนกเขาชนิดใดก็ตาม ๑๔ อีกาทุกชนิด ๑๕ นกกระจอกเทศ นกกระจอกเทศตัวผู้ นกนางนวล และเหยี่ยวชนิดใดก็ตาม ๑๖ นกเค้าแมวน้อย นกเค้าแมวใหญ่ นกเค้าแมวขาว ๑๗ นกกระทุง อีแร้งกินซากศพ นกงั่วกินปลา ๑๘ นกกระสา นกกระยางชนิดใดก็ตาม นกกะรางหัวขวาน และค้างคาว ๑๙ และแมลงมีปีกทุกชนิดเป็นมลทินสำหรับท่าน ห้ามรับประทาน ๒๐ สิ่งที่มีปีกทุกชนิดที่สะอาดท่านรับประทานได้

๒๑ ห้ามรับประทานสิ่งที่ตายเอง ท่านให้คนพลัดถิ่นที่อยู่ในเมืองของท่านรับประทานได้หรือขายให้แก่ชนชาติอื่นได้ เพราะท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน อย่าต้มลูกแพะในน้ำนมของแม่มัน*

---

* **๑๔□๒๑** เป็นสิ่งที่ชาวคานาอันทำในพิธีทางศาสนา ฉบับอพยพ 23:19; 34:26

การให้หนึ่งในสิบ

๒๒ ท่านจงมอบหนึ่งในสิบของพืชผลจากไร่นาของท่านที่ผลิตได้ในแต่ละปี ๒๓ และท่านจงรับประทานธัญพืช เหล้าองุ่น น้ำมัน ลูกหัวปีจากฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่านที่เป็นหนึ่งในสิบ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านในที่ซึ่งพระองค์จะเลือกเพื่อยกย่องพระนามของพระองค์ที่นั่น เพื่อท่านจะได้รู้จักเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์ ๒๔ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอวยพรท่านด้วยพืชผล แต่ถ้าระยะทางที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเลือก เพื่อให้เป็นที่สำหรับยกย่องพระนามของพระองค์นั้นไกลเกินกว่าที่ท่านจะสามารถนำหนึ่งในสิบมาได้ ๒๕ ท่านก็จงขายพืชผลส่วนนั้น ได้เป็นเหรียญเงินเก็บไว้ แล้วนำไปยังที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเลือก ๒๖ และใช้เงินนั้นสำหรับจ่ายค่าโค แพะแกะ เหล้าองุ่นหรือสุรา อะไรก็ตามที่ท่านและครอบครัวท่านอยากรับประทาน ท่านจะรับประทานและยินดีอยู่ที่นั่น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๒๗ ท่านอย่าทอดทิ้งชาวเลวีซึ่งอยู่ในเมืองของท่าน เพราะเขาไม่ได้รับส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับท่าน

๒๘ ทุกๆ ปลายปีที่สามท่านจงนำหนึ่งในสิบของจำนวนพืชผลที่ได้จากปีที่สาม และเก็บไว้ในที่เก็บของในเมือง ๒๙ บรรดาผู้ที่จะมารับประทานอย่างอิ่มหนำคือ ชาวเลวี (เพราะเขาไม่ได้รับส่วนแบ่งหรือมรดกเป็นของตนเอง) ชาวต่างด้าว เด็กกำพร้า และหญิงม่ายซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองของท่าน เพื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ

๑๕

ยกเลิกหนี้สินในปีที่เจ็ด

๑ ทุกๆ ปลายปีที่เจ็ด ท่านจงยกเลิกหนี้สิน ๒ สิ่งที่ต้องทำคือ ผู้ให้ยืมจะยกหนี้ที่เพื่อนบ้านของเขาติดค้างไว้ เขาจะไม่ทวงคืนจากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของเขา เพราะพระผู้เป็นเจ้าสั่งให้ยกเลิกหนี้สิน ๓ ท่านจะทวงคืนจากชาวต่างชาติก็ได้ แต่อะไรก็ตามที่เกี่ยวกับหนี้สินของพี่น้องของท่านก็จงยกเลิกเสีย ๔ จะไม่มีผู้ยากไร้ในหมู่พวกท่าน เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะอวยพรท่านในแผ่นดินซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบแก่ท่าน และให้ท่านยึดครองเป็นมรดก ๕ เพียงถ้าท่านเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน โดยปฏิบัติตามพระบัญญัติทุกข้อที่เราสั่งท่านในวันนี้อย่างเคร่งครัด ๖ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่านตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ และท่านจะให้หลายประชาชาติขอยืมจากท่าน แต่ท่านจะไม่เป็นผู้ขอยืม ท่านจะควบคุมหลายประชาชาติ แต่เขาจะไม่เป็นฝ่ายควบคุมท่าน

๗ ถ้ามีพี่น้องผู้ยากไร้ในหมู่พวกท่าน ที่อาศัยอยู่ในเมืองภายในแผ่นดินของท่านที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ ท่านอย่ามีใจแข็งกระด้างต่อพี่น้องผู้ยากไร้ของท่าน ๘ แต่ท่านจงหยิบยื่นให้เขา ให้เขายืมได้อย่างพอเพียงตามความจำเป็น ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม ๙ จงระวังไว้ เกรงว่าจะเกิดมีความคิดในใจว่า "ปีที่เจ็ด ปีแห่งการยกหนี้สินใกล้จะถึงแล้ว" และแสดงความไม่เป็นมิตรต่อพี่น้องผู้ยากไร้ของท่าน ท่านไม่ให้อะไรแก่เขาเลย เขาจะร้องต่อพระผู้เป็นเจ้าเรื่องท่าน และท่านจะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ทำบาป ๑๐ เมื่อท่านเผื่อแผ่หยิบยื่นให้เขา เวลาให้ ท่านก็ไม่ได้ฝืนใจ และเพราะเหตุนี้ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่านในด้านการงานทุกชนิดและทุกสิ่งที่ท่านทำ ๑๑ จะมีผู้ยากไร้อยู่ในแผ่นดินด้วยเสมอ ฉะนั้นเราขอสั่งท่านว่า ท่านจงหยิบยื่นให้แก่พี่น้องของท่าน แก่ผู้ขัดสนและผู้ยากไร้ในแผ่นดิน

การปลดปล่อยทาส

๑๒ ถ้าพี่น้องชาวฮีบรูทั้งชายและหญิงถูกขายให้แก่ท่าน ก็ให้เขารับใช้ท่าน 6 ปี และปีที่เจ็ดจงปล่อยให้เขาเป็นอิสระ ๑๓ และเวลาท่านให้เขาเป็นอิสระนั้น ท่านอย่าให้เขาไปมือเปล่า ๑๔ ท่านจงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่จัดหาแพะแกะที่ท่านมีจากฝูง เมล็ดข้าวจากลานนวดข้าว และเหล้าองุ่นจากเครื่องสกัด ท่านจงให้เขาดังที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้อวยพรท่าน ๑๕ ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไถ่ท่าน ฉะนั้นเราขอสั่งเรื่องนี้กับท่านในวันนี้ ๑๖ แต่ถ้าเขาพูดกับท่านว่า ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน เพราะเขารักท่านและครอบครัว เนื่องจากเขาสุขสบายดีขณะอยู่กับท่าน ๑๗ ท่านจงเจาะหูเขาข้างหนึ่งด้วยเหล็กแหลมโดยแนบหูของเขาไว้ที่ประตู แล้วเขาจะเป็นทาสชายไปตลอดชีวิต และจงกระทำต่อทาสหญิงเช่นเดียวกัน ๑๘ อย่าคิดว่าเป็นการยากเวลาที่ท่านปล่อยให้เขาเป็นอิสระ เพราะเขารับใช้ท่านเป็นเวลา 6 ปีซึ่งมีค่าเท่าๆ กับการจ้างผู้รับใช้ 2 คน แล้วพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ

สัตว์หัวปีตัวผู้

๑๙ ท่านจงยกสัตว์หัวปีตัวผู้จากฝูงโคและแพะแกะของท่านให้แด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน อย่าใช้โคหัวปีทำงานหรือตัดขนแกะจากฝูงสัตว์ของท่าน ๒๐ ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์หัวปี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านทุกปี ในที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเลือก ๒๑ แต่ถ้าเป็นสัตว์ที่มีตำหนิ พิการหรือตาบอด หรือมีตำหนิใดๆ มาก ท่านอย่าใช้เป็นเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๒๒ ท่านจงรับประทานสัตว์ภายในเมืองของท่าน ไม่ว่าผู้ใดจะสะอาดหรือไม่สะอาดตามพิธีกรรมก็รับประทานได้ทั้งนั้น เหมือนกับที่ท่านรับประทานเนื้อละองละมั่งหรือเนื้อกวาง ๒๓ เพียงแต่ว่าอย่ารับประทานเลือด ท่านจงให้เลือดไหลดั่งน้ำลงสู่พื้นดิน

๑๖

งานฉลองเทศกาลปัสกา

๑ จงรักษาเดือนอาบีบ และฉลองปัสกาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน* เพราะในเดือนอาบีบพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านนำท่านออกจากประเทศอียิปต์ในยามค่ำ ๒ และท่านจงถวายสัตว์จากฝูงแพะแกะและโคเป็นเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้าในวันปัสกา ในที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะเลือก เพื่อให้เป็นที่สำหรับยกย่องพระนามของพระองค์ที่นั่น ๓ ท่านอย่ารับประทานกับขนมปังมีเชื้อยีสต์ ในระยะเวลา 7 วันท่านจงรับประทานกับขนมปังไร้เชื้ออันเป็นขนมปังแห่งการทนทุกข์ เพราะท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์อย่างรีบเร่ง เพื่อให้ท่านระลึกถึงวันที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์ตลอดชีวิตของท่าน ๔ อย่าให้มีเชื้อยีสต์เหลืออยู่กับท่านไม่ว่าที่ใดเป็นเวลา 7 วัน และอย่าให้มีเนื้อสัตว์ที่ใช้เป็นเครื่องสักการะของเย็นวันแรกเหลือทิ้งไว้จนถึงรุ่งเช้า ๕ ท่านอย่าถวายเครื่องสักการะสำหรับวันปัสกาภายในเมืองที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ ๖ แต่จะเป็นที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะเลือกเพื่อให้เป็นที่สำหรับยกย่องพระนามของพระองค์ ท่านจงถวายเครื่องสักการะสำหรับวันปัสกาที่นั่น จะเป็นเวลาเย็นช่วงตะวันตกดินซึ่งตรงกับช่วงเวลาที่ท่านออกจากประเทศอียิปต์† ๗ ท่านจงต้มเนื้อและรับประทานในที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเลือก พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปยังกระโจมที่พักของท่าน ๘ หลังจากท่านรับประทานขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลา 6 วันแล้ว พอวันที่เจ็ดจงประชุมนมัสการเพื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าทำงานในวันนั้น

เทศกาลเก็บเกี่ยว

---

* **๑๖๑** อพยพ 12:1-30; 23:15 † **๑๖๖** อพยพ 12:31,42

๙ ท่านจงนับจากวันที่เริ่มใช้เคียวเกี่ยวข้าวไปจนครบ 7 สัปดาห์ ๑๐ แล้วท่านจงฉลอง
เทศกาลครบ 7 สัปดาห์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน‡ พร้อมกับนำเครื่องบูชามา
ถวายด้วยความสมัครใจ ท่านจงมอบให้ตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอวยพรท่าน
๑๑ และท่านจงยินดี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์เลือก
เพื่อยกย่องพระนามของพระองค์ที่นั่น ร่วมกับบุตรชายหญิง ผู้รับใช้ชายหญิง ชาวเลวีที่อยู่
ในเมืองของท่าน ชาวต่างด้าว เด็กกำพร้า และหญิงม่ายในหมู่พวกท่าน ๑๒ ท่านจงจำไว้ว่า
ท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ และท่านจงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้อย่างเคร่งครัด

เทศกาลอยู่เพิง

๑๓ หลังจากที่ท่านรวบรวมพืชผลจากลานนวดข้าวและเครื่องสกัดเหล้าองุ่นแล้ว ท่านจง
ฉลองเทศกาลอยู่เพิง 7 วัน§ ๑๔ ท่านจงยินดีในงานเทศกาลร่วมกับบุตรชายหญิง ผู้รับใช้
ชายหญิง ชาวเลวี ชาวต่างด้าว เด็กกำพร้า และแม่ม่ายที่อยู่ในเมืองของท่าน ๑๕ ท่านจง
ฉลองเทศกาลเพื่อพระผู้เป็นเจ้า ณ ที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเลือกเป็นเวลา 7 วัน เพราะพระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอวยพรท่านด้วยพืชผลทั้งสิ้นและการงานทั้งปวงที่ท่านทำ เพื่อให้
ท่านมีความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง
๑๖ ผู้ชายทุกคนของท่านจงอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านปีละ 3 ครั้ง ใน
ที่ซึ่งพระองค์เลือกคือ ตอนเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลครบ 7 สัปดาห์ และเทศกาลอยู่
เพิง พวกเขาจะไม่มาอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าด้วยมือเปล่า ๑๗ ชายทุกคนจะถวายเท่า
ที่ตนสามารถ ตามแต่พระพรที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบแก่ท่าน

ผู้ตัดสินความ

๑๘ ท่านจงแต่งตั้งผู้ตัดสินความและเจ้าหน้าที่ทั้งหลายขึ้นสำหรับทุกๆ เมืองที่พระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ ตามแต่ละเผ่าของท่าน ให้พวกเขาตัดสินประชาชนด้วย
ความชอบธรรม ๑๙ อย่าบิดเบือนความเป็นธรรมหรือแสดงความลำเอียง และอย่ารับสินบน
เพราะสินบนอาจปิดบังหูตาของผู้เรืองปัญญาให้มืดบอด และพลิกคดีของผู้ปราศจาก
ความผิดได้ ๒๐ จงมีความเป็นธรรม ท่านจงให้แต่ความเป็นธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะได้มี
ชีวิตและยึดครองแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้

ห้ามนมัสการเทพเจ้า

๒๑ ท่านอย่าตั้งเสาไม้เทวรูปอาเชราห์ไว้ที่ข้างแท่นบูชาที่ท่านจะสร้างขึ้นสำหรับพระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๒๒ และอย่าตั้งเสาหินซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเกลียดชัง

๑๗

๑ อย่าใช้โคหรือแกะที่มีตำหนิหรือมีจุดด่างเป็นเครื่องสักการะสำหรับพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
๒ ถ้าในเมืองซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้นั้น ปรากฏว่ามีชายหรือหญิงใน
หมู่พวกท่านกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน คือละเมิดพันธ
สัญญาของพระองค์ ๓ และไปบูชาและนมัสการบรรดาเทพเจ้า ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือ
สิ่งทั้งปวงที่อยู่บนฟ้าที่เราห้ามไม่ให้กระทำ ๔ หากว่ามีคนมาบอกให้ท่านฟัง ท่านก็จงไต่ถาม
ให้แน่ชัด และถ้าเป็นความจริงและแน่ใจว่าสิ่งที่น่ารังเกียจเช่นนี้ได้เกิดขึ้นในอิสราเอล
๕ ท่านจงพาชายหรือหญิงผู้กระทำสิ่งชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง และใช้ก้อนหินขว้างเขาให้
ตาย ๖ ในกรณีที่มีพยานสองหรือสามปาก คนที่จะรับโทษต้องมีโทษถึงตาย แต่ถ้ามีพยาน
เพียงคนเดียวเขาจะไม่ได้รับโทษถึงตาย* ๗ พยานทุกคนจะเป็นคนแรกที่ใช้ก้อนหินขว้าง

---

‡ **๑๖๙๑๐** อพยพ 23:16; เลวีนิติ 23:15,16; กันดารวิถี 28:26; กิจการของอัครทูต 2:1 § **๑๖๙๑๓** อพยพ 23:16; เลวีนิติ 23:39-43 * **๑๗๖** ฮีบรู 10:28

เขาให้ตาย และหลังจากนั้นคนอื่นๆ ก็จะลงมือ ท่านจงกำจัดคนชั่วร้ายเหล่านั้นออกไปจากพวกท่านเถิด
๘ ถ้าในกรณีขึ้นศาลในเมืองของท่านเป็นกรณียากเกินกว่าที่ท่านจะพิพากษา ไม่ว่าจะเป็นคดีฆ่าคน คดีความ หรือคดีทำร้ายร่างกาย ท่านจงขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านเลือก ๙ จงไปหาบรรดาปุโรหิตซึ่งเป็นชาวเลวี และไปหาผู้ตัดสินความที่ประจำการในเวลานั้น และปรึกษากับเขาเหล่านั้น เขาจะบอกคำตัดสินให้ท่านทราบ ๑๐ ท่านจงทำตามที่เขาตัดสินในสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเลือก และท่านจงทำตามที่พวกเขาบอกทุกประการ ๑๑ ตามกฎบัญญัติที่พวกเขาสั่งสอนท่าน และตามการตัดสินที่เขาประกาศแก่ท่าน ท่านจงปฏิบัติตาม และอย่าหันเหไปจากสิ่งที่เขาบอก ๑๒ ผู้ใดเกิดความยโสไม่เชื่อฟังปุโรหิตซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน หรือผู้ตัดสินความผู้นั้นจะต้องตาย ท่านจงกำจัดคนชั่วร้ายเหล่านั้นออกไปจากอิสราเอลเถิด ๑๓ และทุกคนที่ได้ยินก็จะเกรงกลัว และไม่กล้าบังอาจอีก

บรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

๑๔ เมื่อท่านก้าวเข้ามายังแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ท่านยึดเป็นเจ้าของ และอาศัยอยู่ และท่านพูดว่า “เราจะให้มีการเลือกกษัตริย์ปกครองเหนือเราเหมือนกับประชาชาติทั้งปวงที่อยู่รอบข้างเรา” ๑๕ ท่านจงแน่ใจว่าผู้ที่ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือท่านจะเป็นผู้ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเลือกไว้ เป็นผู้มาจากกลุ่มของพวกท่านเองซึ่งท่านจะแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ปกครองท่าน ท่านอย่าให้คนต่างด้าวซึ่งไม่ใช่พี่น้องของท่านเป็นใหญ่เหนือท่าน ๑๖ ขอเพียงอย่าให้กษัตริย์มีม้าศึกจำนวนมากเป็นของตนเอง† หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปยังประเทศอียิปต์เพื่อหาม้าศึกเพิ่มขึ้น ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับท่านไว้ว่า “เจ้าอย่าหันกลับไปทางนั้นอีก” ๑๗ และกษัตริย์อย่ามีภรรยามาก‡ เกรงว่าเขาจะถูกชักจูงออกห่างไป เขาอย่าสะสมเงินทองส่วนของตนให้ท่วมเกินไปนัก§

๑๘ และเมื่อเขาครองบัลลังก์ในอาณาจักร เขาจงคัดลอกกฎบัญญัตินี้ลงในหนังสือม้วนสำหรับตนเอง โดยคัดมาจากปุโรหิตซึ่งเป็นชาวเลวี ๑๙ กฎบัญญัติจะอยู่กับเขา เขาจะอ่านทุกวันตราบชั่วชีวิต เพื่อให้เขารู้จักเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา โดยรักษาทุกสิ่งในกฎบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้ และปฏิบัติตาม ๒๐ เพื่อใจของเขาจะไม่ฮึกเหิมและนึกไปว่าเขาวิเศษกว่าพี่น้องของตน เพื่อเขาจะได้ไม่หันเหไปจากการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ เพื่อให้ตัวเขาและผู้สืบเชื้อสายต่อๆ ไปครองราชย์ในอาณาจักรได้ยาวนาน

๑๘

ส่วนแบ่งของปุโรหิต

๑ ปุโรหิตซึ่งเป็นชาวเลวี รวมทั้งทุกคนในเผ่าเลวีจะไม่ได้รับส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับชาวอิสราเอล พวกเขาจะรับประทานสิ่งที่นำมาเผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นมรดกของพวกเขา ๒ พวกเขาจะไม่ได้รับมรดกเหมือนพี่น้องเผ่าอื่นๆ พระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดกของพวกเขาดังที่พระองค์ได้สัญญาเขาไว้ ๓ สิ่งที่ปุโรหิตมีสิทธิ์รับจากประชาชนและจากบรรดาผู้ถวายเครื่องสักการะคือ โคหรือแกะ พวกเขาจะมอบส่วนที่เป็นเนื้อสันขาหน้า แก้มทั้งสองข้าง และส่วนท้องให้แก่ปุโรหิต ๔ อีกทั้งพืชผลแรกที่ได้จากธัญพืช เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก และท่านจะต้องให้ขนแกะส่วนแรกที่ตัดมาได้ ๕ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า

---

† **๑๗๑๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 10:26-29 ‡ **๑๗๑๗** 1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-4 § **๑๗๑๗** 1 พงศ์กษัตริย์ 10:23

ของท่านเลือกเขาและบุตรของเขาจากเผ่าพันธุ์ทั้งหมดของท่าน เพื่อประจำการและรับใช้ในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าตลอดไป

๖ ถ้าชาวเลวีมาจากเมืองใดก็ตามที่เขาอาศัยอยู่ในอิสราเอล ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะไปยังสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเลือก เขาก็จะกระทำได้ ๗ เขาจะรับใช้ในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเขาได้ เหมือนกับชาวเลวีทั้งปวงที่ประจำการรับใช้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่นั่น ๘ พวกเขาควรจะได้รับส่วนแบ่งรับประทานเท่าๆ กัน นอกจากนั้นเขายังรับผลประโยชน์ที่ได้จากการค้าขายของบรรพบุรุษด้วย

กระทำอันน่ารังเกียจ

๙ เมื่อท่านก้าวเข้าไปยังแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ ท่านก็อย่าเรียนรู้วิถีทางอันน่ารังเกียจของบรรดาประชาชาติ แล้วนำมาปฏิบัติตาม ๑๐ อย่าให้พบว่ามีใครในหมู่พวกท่านที่เผาบุตรชายหรือบุตรหญิงของตนเป็นเครื่องสักการะ ผู้ใดก็ตามเป็นผู้ทำนายอนาคต หรือใช้เวทมนตร์ หมอดูโชคลาง และผู้ใช้วิทยาคม ๑๑ เป็นผู้สาปแช่ง หรือเป็นคนทรง หรือหมอผี หรือเป็นผู้สื่อกับคนตาย ๑๒ ใครก็ตามที่กระทำสิ่งเหล่านี้เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า และเป็นเพราะการกระทำที่น่าชังเหล่านี้ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจึงขับไล่ชนชาติเหล่านั้นไปให้พ้นหน้าท่าน ๑๓ ท่านจงเป็นคนดีเพียบพร้อมทุกประการ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า

๑๔ บรรดาประชาชาติที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองเชื่อพวกใช้เวทมนตร์คาถาและผู้ทำนายอนาคต แต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไม่ยอมให้ท่านทำเช่นนั้น

๑๕ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะกำหนดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งดังเช่นเราให้แก่ท่าน และท่านผู้นั้นมาจากหมู่พี่น้องของท่านเอง ฉะนั้นจงฟังท่านผู้นั้น* ๑๖ ตามที่ท่านต้องการจากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านที่โฮเรบในวันที่มีประชุมกัน เมื่อท่านกล่าวว่า “อย่าให้เราได้ยินเสียงของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราอีก หรือเห็นเพลิงไฟขนาดใหญ่เช่นนี้อีก เพราะเกรงว่าเราจะถึงกาลวิบัติ” ๑๗ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า “ทุกสิ่งที่พวกเขาพูดมานั้นถูกต้องทีเดียว ๑๘ เราจะกำหนดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งดังเช่นเจ้าให้แก่พวกเขา และผู้นั้นจะมาจากหมู่พี่น้องของเขาเอง เขาจะพูดสิ่งที่เราบอกให้พูดและจะพูดทุกสิ่งที่เราสั่งให้เขาพูดกับพวกเขา ๑๙ เขาจะพูดในนามของเรา แต่ถ้าใครก็ตามไม่ฟังคำของเรา เราจะลงโทษผู้นั้น ๒๐ แต่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้ใดกล้าบังอาจพูดในนามของเราโดยที่เราไม่ได้สั่งให้เขาพูด หรือเขาพูดในนามของเทพเจ้าใดๆ เขาจะต้องตาย” ๒๑ และถ้าท่านคิดในใจว่า “เราจะทราบได้อย่างไรว่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้รับข้อความมาจากพระผู้เป็นเจ้า” ๒๒ เมื่อผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า แล้วสิ่งที่พูดไม่เกิดขึ้นหรือไม่เป็นจริง แสดงว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้พูด เขาบังอาจพูดด้วยความอาจเอื้อม ท่านไม่จำเป็นต้องเกรงกลัวเขาเหล่านั้น

๑๙

กฎเกณฑ์เกี่ยวกับเมืองลี้ภัย

๑ เมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกำจัดบรรดาประชาชาติไปจากแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบแก่ท่าน แล้วท่านก็ยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในเมืองและในบ้านของพวกเขา ๒ ท่านจงแยกเมืองไว้ 3 เมืองสำหรับตนเองในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า

* **๑๘๑๕** กิจการของอัครทูต 3:22; 7:37

พระเจ้าของท่านมอบให้ท่านยึดครอง ๓ ท่านจงแบ่งแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
ท่านจะมอบให้ท่านยึดครองออกเป็น 3 ส่วนและสร้างถนนไว้ให้พร้อม เพื่อว่าผู้ใดที่ฆ่าคน
แล้วจะได้หลบหนีไปที่นั่นได้
๔ กฎที่เกี่ยวกับผู้ฆ่าคนและหลบหนีไปที่นั่นเพื่อรอดตายเป็นไปตามนี้คือ เป็นผู้ฆ่าคน
โดยไม่มีเจตนา โดยไม่เคยเป็นศัตรูกันมาก่อน ๕ ตัวอย่างเช่น ชายคนหนึ่งเข้าป่าไปตัดไม้
กับเพื่อนบ้านของเขา ขณะที่เขาเหวี่ยงขวานตัดต้นไม้ หัวขวานบังเอิญหลุดจากด้ามไปถูก
เพื่อนบ้าน ทำให้เขาตาย ชายคนนั้นหลบหนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งที่กล่าวมานี้ได้ เขาจะ
ได้รอดตาย ๖ เกรงว่าถ้าระยะทางไกลเกินไป ผู้แก้แค้นเกิดความเกรี้ยวกราดตามล่าจนทัน
และฆ่าเขาตายในขณะที่เขาไม่สมควรจะตาย ในเมื่อเขาไม่ได้เป็นศัตรูกับเพื่อนบ้านของ
เขามาก่อน ๗ ฉะนั้นเราสั่งท่านว่า ท่านจงแยกเมืองไว้ 3 เมืองสำหรับตนเอง
๘ และถ้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตให้ท่านตามที่พระองค์ได้
ปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน และมอบแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาว่าจะให้แก่
บรรพบุรุษของท่าน ๙ เพราะท่านรักษาพันธสัญญาที่เราสั่งท่านในวันนี้อย่างเคร่งครัดด้วย
การรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และดำเนินในวิถีทางของพระองค์เสมอ ท่านจงเพิ่ม
เมืองขึ้นอีก 3 เมือง ๑๐ จงกระทำตามนี้เพื่อเลือดของคนไม่มีความผิดจะไม่ไหลนองใน
แผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่านเป็นมรดก ท่านจะได้ไม่เป็นฝ่าย
ผิดในการตายของเขา
๑๑ แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และคอยหาโอกาสทำร้าย และทำให้เขาบาด
เจ็บสาหัสถึงแก่ความตาย แล้วชายคนนั้นก็หลบหนีเข้าไปในเมืองดังกล่าว ๑๒ บรรดา
หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ในเมืองของชายคนนั้นให้คนไปตามตัวเขามาจากที่นั่น มอบตัวเขาให้ผู้
แก้แค้นลงโทษถึงชีวิต ๑๓ ท่านต้องไม่ใจอ่อนสงสารเขา แต่จงกำจัดการกระทำผิดฐานฆ่า
ผู้ไร้ความผิดไปเสียจากอิสราเอล เพื่อว่าทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน
๑๔ อย่าเคลื่อนย้ายหลักเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งเหล่าบรรพบุรุษได้ปักไว้ในแผ่นดิน
ที่พระผู้เป็นเจ้ามอบให้ท่านยึดครอง

กฎเกณฑ์เกี่ยวกับพยาน

๑๕ พยานปากเพียงผู้เดียวไม่พอในการตัดสินลงโทษคนที่ถูกกล่าวหากรณีอาญาหรือ
ความผิดใดๆ ที่เขากระทำ คือจะต้องมีพยานปาก 2 หรือ 3 คน จึงจะถือเป็นหลักฐานยืนยัน
ได้* ๑๖ ถ้าพยานเท็จคนหนึ่งยืนยันกล่าวหาว่าใครคนหนึ่งกระทำผิด ๑๗ ทั้งสองฝ่ายที่มี
เรื่องกันจะต้องไปยืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและผู้ตัดสินความ
ที่ประจำหน้าที่อยู่ในเวลานั้น ๑๘ บรรดาผู้ตัดสินความจะต้องสืบสวนอย่างรอบคอบ และถ้า
พยานเป็นพยานเท็จโดยกล่าวหาพี่น้องร่วมชาติอย่างผิดๆ ๑๙ ท่านจงกระทำต่อเขาอย่าง
ที่เขาตั้งใจกระทำต่อพี่น้องของเขา ดังนั้นท่านจงกำจัดคนชั่วร้ายเหล่านั้นออกไปจากพวก
ท่านเถิด ๒๐ แล้วคนอื่นๆ จะได้ยินเรื่องและรู้สึกกลัว และจะไม่กล้ากระทำสิ่งชั่วร้ายเช่นนั้น
ในหมู่พวกท่านอีก ๒๑ ท่านต้องไม่ใจอ่อนสงสาร มันจะเป็นชีวิตต่อชีวิต ตาต่อตา ฟันต่อฟัน
มือต่อมือ และเท้าต่อเท้า†

๒๐

กฎเกณฑ์ในยามสงคราม

๑ เวลาท่านออกศึกสงครามรบกับศัตรูของท่าน ท่านแลเห็นฝูงม้า รถศึก และกองทัพซึ่ง
ใหญ่กว่าของท่านเอง ท่านต้องไม่กลัวพวกเขา เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน อยู่กั

---

* **๑๙๑๕** มัทธิว 18:16; 1 ทิโมธี 5:19 † **๑๙๒๑** อพยพ 21:23-25; เลวีนิติ 24:19,20; มัทธิว 5:38

บท่าน พระองค์นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ ๒ เมื่อใกล้เวลาที่ท่านจะไปออกรบ ปุโรหิตจะเอ่ยต่อหน้าประชาชน ๓ เขาจะพูดว่า อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด ได้เวลาที่ท่านจะรบกับพวกศัตรูของท่านในวันนี้ อย่าท้อแท้ใจ หรือหวาดหวั่นพรั่นพรึง หรือตื่นตระหนกเพราะพวกเขา ๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไปด้วยกันกับท่านเพื่อต่อสู้กับศัตรูของท่านเพื่อให้ท่านมีชัยชนะ ๕ แล้วพวกเจ้าหน้าที่จะพูดกับประชาชนว่า มีผู้ใดบ้างที่สร้างบ้านใหม่และยังไม่ได้อุทิศบ้านนั้น ให้เขากลับบ้านไป เกรงว่าเขาจะตายในสงคราม แล้วผู้อื่นจะต้องอุทิศให้แทน ๖ และมีผู้ใดบ้างที่ปลูกสวนองุ่นแล้วยังไม่ได้กินผล จงปล่อยให้เขากลับบ้านไป เกรงว่าเขาจะตายในสงคราม แล้วผู้อื่นจะได้กินผลแทน ๗ และมีผู้ใดบ้างที่หมั้นหญิงเพื่อแต่งงานแล้วไม่ได้รับตัวเธอไป จงปล่อยให้เขากลับบ้านไป เกรงว่าเขาจะตายในสงคราม แล้วผู้อื่นจะรับตัวเธอไป ๘ และพวกเจ้าหน้าที่จะพูดกับประชาชนต่ออีกว่า มีผู้ใดบ้างที่หวั่นกลัวและท้อใจ จงปล่อยให้เขากลับบ้านไป เกรงว่าเพื่อนของเขาจะท้อใจเช่นเดียวกับเขา ๙ เมื่อพวกเจ้าหน้าที่พูดกับประชาชนจบแล้ว เขาก็จะเลือกหัวหน้าประจำกลุ่มให้แก่พวกเขา

๑๐ เวลาที่ท่านเข้าไปใกล้เมืองที่จะโจมตี จงเสนอสันติภาพแก่เมืองนั้น ๑๑ และหากเขายินดีรับสันติภาพและเปิดเมืองรับท่าน ให้เกณฑ์คนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองมาทำงานหนัก และรับใช้พวกท่าน ๑๒ แต่ถ้าเมืองนั้นไม่ยอมรับสันติภาพจากท่านโดยเลือกที่จะต่อสู้ ท่านก็จงใช้กำลังล้อมเมืองเสีย ๑๓ และเมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบเมืองนั้นไว้ในมือของท่าน ท่านจงใช้ดาบฆ่าชายทุกคนในเมือง ๑๔ ส่วนพวกผู้หญิงและเด็ก สัตว์เลี้ยงและทุกสิ่งที่เหลืออยู่ จงริบของที่ยึดได้ทั้งหมดนั้นไว้ใช้เอง และท่านจะเพลิดเพลินกับของของศัตรูที่ท่านยึดได้ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้มอบให้ท่านแล้ว ๑๕ นี่แหละคือสิ่งที่ท่านต้องกระทำต่อเมืองทุกเมืองที่อยู่ไกลออกไปซึ่งไม่ใช่เมืองของบรรดาประชาชาติที่ท่านอาศัยอยู่นี้ ๑๖ จงแน่ใจว่าในเมืองของชนชาติเหล่านี้ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่านเป็นมรดก ท่านจงอย่าปล่อยให้ผู้ใดมีลมหายใจเลย ๑๗ แต่จงทำลายชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวคานาอัน ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุสให้ราบคาบตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านบัญชาไว้ ๑๘ เพื่อพวกเขาจะไม่สอนพวกท่านให้กระทำสิ่งอันน่ารังเกียจทั้งสิ้น ตามที่พวกเขาได้ปฏิบัติต่อบรรดาเทพเจ้าของเขา เพราะเป็นการทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๑๙ ยามที่ท่านใช้กำลังล้อมเมืองเป็นเวลานาน ท่านทำศึกสงครามเพื่อจะยึดเมืองไว้ ท่านก็อย่าใช้ขวานตัดโค่นต้นไม้ลง เพราะท่านอาจจะได้ผลไม้จากต้นมากินได้ อย่าโค่นต้นลง ต้นไม้ในทุ่งเป็นมนุษย์หรือที่ควรจะถูกท่านล้อมด้วยกำลัง ๒๐ แต่ถ้าต้นไม้ต้นใดที่ท่านทราบว่าจะใช้เป็นอาหารไม่ได้ ท่านก็ทำลายและโค่นมันลง แล้วเอาไปใช้สร้างเชิงเทินเพื่อปีนขึ้นล้อมเมืองที่ทำศึกกับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก

๒๑

ฆาตกรที่จับตัวไม่ได้

๑ ถ้าพบว่ามีคนถูกฆ่าทิ้งไว้ในทุ่งบนแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ท่านยึดครอง โดยไม่ทราบว่าใครเป็นคนฆ่า ๒ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่และผู้ตัดสินความของท่านจงออกไปวัดระยะทางระหว่างตัวของคนที่ถูกฆ่ากับเมืองต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเขา ๓ และบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองที่อยู่ใกล้ตัวคนถูกฆ่ามากที่สุดจะนำลูกโคตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งานหรือเทียมแอกมาก่อน ๔ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะนำลูกโคตัวเมียลงไปยังลุ่มน้ำไหลในหุบเขาที่ไหลรินไม่ขาดสายซึ่งยังไม่มีใครใช้ไถหรือหว่านพืช หักคอลูกโคตัวเมียที่ลุ่มน้ำแห่งนั้น ๕ แล้วบรรดาปุโรหิตคือบุตรของชาวเลวีจะออกไป

เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้เลือกพวกเขาให้เป็นผู้รับใช้พระองค์ และให้พรแก่ประชาชนในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า เรื่องโต้เถียงและทำร้ายร่างกายทุกกรณีจะเป็นที่ยุติลงได้ตามการตัดสินของเขา ๖ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองที่อยู่ใกล้คนถูกฆ่ามากที่สุดจะล้างมือของเขาเหนือลูกโคตัวเมียที่ถูกหักคอที่ลุ่มน้ำ ๗ และพวกเขาจะเป็นพยานว่า "เราทั้งหลายไม่ได้ลงมือฆ่าคนคนนี้ และไม่เห็นด้วยตาว่าใครเป็นคนฆ่า ๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดยกโทษอิสราเอลชนชาติของพระองค์ซึ่งพระองค์ไถ่ไว้ และอย่าให้ความผิดฐานฆ่าคนที่ไม่มีความผิดต้องตกอยู่กับอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และอย่าให้พวกเขาต้องรับผิดชอบเรื่องความผิดนั้น" ๙ ฉะนั้นจงกำจัดความผิดฐานฆ่าผู้ไม่มีความผิดไปเสียจากพวกท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า

หญิงเชลยศึก

๑๐ เมื่อท่านทำศึกสงครามกับศัตรู และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบพวกเขาไว้ในมือท่าน แล้วท่านจับตัวเขาไว้ ๑๑ เมื่อท่านเห็นหญิงงามในหมู่เชลย ท่านต้องการตัวนางไว้เป็นภรรยาของท่าน ๑๒ ท่านจงพานางไปที่บ้านของท่าน เพื่อให้นางโกนศีรษะและตัดเล็บเสีย ๑๓ นางจะเปลี่ยนเสื้อผ้าและอยู่ที่บ้านท่าน นางจะร้องคร่ำครวญถึงพ่อแม่ของนางเป็นเวลา 1 เดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงรับนางไว้เป็นภรรยา อยู่กินกับนางฉันสามีภรรยาได้ ๑๔ ต่อมาถ้านางไม่เป็นที่พอใจของท่านอีกแล้ว ท่านจงปล่อยนางไปตามความต้องการของนาง แต่ท่านจะขายนางเป็นเงินไม่ได้ คือจะปฏิบัติต่อนางในฐานะทาสไม่ได้ ในเมื่อท่านได้ล่วงเกินนางเสียแล้ว

๑๕ ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยา 2 คน เขารักคนหนึ่ง และชังอีกคนหนึ่ง ทั้งสองคนมีบุตรด้วยกันกับเขา และถ้าบุตรชายหัวปีเกิดจากหญิงที่เขาชัง ๑๖ เมื่อถึงวันที่เขามอบสมบัติเป็นมรดกให้แก่บุตรของเขา อย่าให้เขากระทำต่อบุตรที่เกิดจากหญิงที่เขารักประหนึ่งบุตรชายหัวปีเพราะรักมากกว่าบุตรที่เกิดจากหญิงที่เขาชังซึ่งเป็นบุตรหัวปีของเขา ๑๗ แต่เขาจงรับว่าบุตรของหญิงที่เขาชังเป็นบุตรหัวปีโดยยกส่วนแบ่งให้แก่เขาเป็นสองเท่าของทุกสิ่งที่เขามี เพราะเขาเป็นสิ่งแรกที่แสดงถึงพละกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

บุตรชายผู้ฝ่าฝืน

๑๘ ถ้าชายใดมีบุตรที่ดื้อรั้นและชอบขัดขืนโดยไม่เชื่อฟังบิดามารดา แม้ว่าเขาจะถูกลงโทษ แต่ก็ยังไม่ยอมฟังบุคคลทั้งสอง ๑๙ แล้วบิดามารดาต้องจับตัวเขาไปให้บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมือง ณ ที่ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ ๒๐ เขาทั้งสองจะพูดกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองว่า "บุตรชายของเราคนนี้ดื้อรั้นและชอบขัดขืน เขาไม่ยอมเชื่อฟังเรา ทั้งกินเติบและขี้เมา" ๒๑ ครั้นแล้วชายทั้งปวงในเมืองนั้นจะใช้ก้อนหินขว้างเขาจนตาย ดังนั้นท่านจงกำจัดคนชั่วร้ายออกไปจากพวกท่านเถิด และชาวอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินเรื่องราวและพากันเกรงกลัว

การปฏิบัติต่อศพผู้ตาย

๒๒ ถ้าผู้ใดกระทำผิดสมควรแก่ความตาย เขาก็จะรับโทษถึงตายโดยถูกแขวนไว้บนต้นไม้ ๒๓ อย่าทิ้งร่างของเขาให้ค้างต้นไม้ข้ามคืน แต่จงฝังร่างเขาภายในวันนั้น เพราะพระเจ้าแช่งสาปคนที่ถูกแขวนไว้* ท่านจงอย่าทำให้แผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่านเป็นมรดกมีมลทิน

๒๒

๑ ถ้าท่านเห็นโคหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงทาง อย่าเพิกเฉย แต่จงนำมันกลับไปให้พี่น้องของท่าน ๒ และถ้าเขาอยู่ไกลจากท่าน หรือถ้าท่านไม่รู้จักเขา ท่านก็จงนำมันไปไว้ที่

* **๒๑๒๓** กาลาเทีย 3:13

บ้านท่านจนกว่าเจ้าของจะตามหา แล้วท่านจงคืนให้เขาไป ๓ จงกระทำเช่นเดียวกับลาและเสื้อผ้าของพี่น้อง หรืออะไรก็ตามที่เขาทำหายและท่านพบเข้า ท่านอย่าทำเพิกเฉยโดยไม่ช่วยเขาเลย ๔ ถ้าท่านเห็นว่าลาหรือโคของพี่น้องของท่านล้มลงอยู่ที่ถนน ก็อย่าเพิกเฉยเสีย ท่านจงช่วยสัตว์ของเขาให้ลุกขึ้น

๕ อย่าให้ผู้หญิงใส่เครื่องแต่งกายของชาย และอย่าให้ผู้ชายใส่เครื่องแต่งกายของหญิง เพราะใครก็ตามที่กระทำสิ่งเหล่านี้นับว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๖ ถ้าท่านบังเอิญพบรังนกบนต้นไม้หรือพื้นดิน มีแม่นกกำลังกกลูกหรือกกไข่อยู่ ท่านก็อย่าเอาแม่นกและลูกของมันไป ๗ จงปล่อยแม่นกไป ส่วนลูกนกนั้นท่านจะเอาไปก็ได้ เพื่อว่าทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน และจะมีชีวิตยืนยาว

๘ เวลาท่านสร้างบ้าน จงก่อขอบกั้นไว้บนดาดฟ้า ท่านจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบ หากมีใครพลัดตกดาดฟ้าตาย

๙ อย่าหว่านเมล็ดพืชชนิดใดลงในสวนองุ่นของท่าน เพราะผลที่จะได้รับ คือทั้งผลจากเมล็ดพืชและผลจากสวนองุ่นจะไม่บริสุทธิ์ ๑๐ อย่าใช้โคและลาเทียมไถด้วยกัน ๑๑ อย่าสวมเสื้อผ้าที่ทอด้วยขนสัตว์ปนกับด้ายป่าน

๑๒ ท่านจงทำพู่ห้อยที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมที่ท่านใช้คลุมตัว*

กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการประพฤติผิดทางเพศ

๑๓ ถ้าชายใดได้ภรรยา มีเพศสัมพันธ์กับเธอแล้วก็เกลียดชังเธอ ๑๔ และกล่าวหาเธอถึงการกระทำอันน่าอับอาย ทำให้ชื่อเธอเสียหายว่า “ข้าพเจ้ารับหญิงคนนี้ไว้ เมื่อข้องเกี่ยวเธอแล้วข้าพเจ้าจึงรู้ว่าเธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์” ๑๕ บิดามารดาของหญิงสาวจะนำข้อพิสูจน์ว่าเธอเป็นสาวบริสุทธิ์มาให้บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมือง ณ ประตูเมือง ๑๖ บิดาของหญิงสาวจะพูดกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ว่า “ข้าพเจ้าได้ยกลูกสาวให้เป็นภรรยาของชายคนนี้ แล้วเขาเกลียดชังเธอ ๑๗ ดูเถิด เขากล่าวหาเธอถึงการกระทำอันน่าอับอายว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าบุตรสาวของท่านไม่ใช่สาวบริสุทธิ์” นี่คือข้อพิสูจน์ความเป็นสาวบริสุทธิ์ของลูกสาวข้าพเจ้า” แล้วบิดามารดาก็คลี่ผ้าให้บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองดู ๑๘ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะจับตัวชายคนนั้นมาเฆี่ยน ๑๙ และปรับเขา 100 เชเขล† แล้วมอบให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาได้ทำให้ชื่อของหญิงพรหมจารีของอิสราเอลมัวหมอง และเธอจะยังคงเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างจากเธอไม่ได้จนชั่วชีวิตของเขา ๒๐ แต่หากว่าข้อกล่าวหาเป็นจริง และไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเธอเป็นสาวบริสุทธิ์ ๒๑ เขาจะต้องพาหญิงสาวคนนั้นไปที่ประตูบ้านของบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายจะใช้ก้อนหินขว้างเธอจนตาย เพราะเธอมีความประพฤติน่าอับอายในอิสราเอลโดยทำตนเป็นหญิงแพศยาในบ้านบิดาของเธอเอง ดังนั้นท่านจงกำจัดคนชั่วร้ายออกไปจากพวกท่าน

๒๒ ถ้าชายใดถูกจับได้ว่ามีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของชายอื่น ทั้งสองจะต้องตาย คือทั้งผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์และตัวผู้หญิงด้วย ฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วร้ายออกไปจากอิสราเอล

๒๓ ถ้าชายคนหนึ่งถูกจับได้ในเมืองว่ามีเพศสัมพันธ์กับพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งได้หมั้นไว้แล้วกับชายอื่น ๒๔ ท่านจะต้องนำเขาทั้งสองไปที่ประตูเมืองนั้น และใช้ก้อนหินขว้างเขาทั้งสองจนตาย เพราะว่าหญิงสาวไม่ได้ตะโกนร้องขอความช่วยเหลือแม้ว่าเกิดเรื่องในตัวเมือง และเพราะผู้ชายล่วงเกินภรรยาของเพื่อนบ้านของเขา ดังนั้นท่านจงกำจัดคนชั่วร้ายออกไปจากพวกท่าน

๒๕ แต่ถ้าที่เปลี่ยวนอกเมืองมีชายคนหนึ่งพบหญิงสาวที่หมั้นไว้แล้ว และเขาจับตัวเธอไปข่มขืน ในกรณีนี้ฝ่ายชายเท่านั้นที่ต้องตายฐานข่มขืน ๒๖ แต่ท่านไม่ต้องทำอะไรต่อหญิงสาว

---

* **๒๒๑๒** กันดารวิถี 15:37-41; มัทธิว 23:5 † **๒๒๑๙** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

เพราะเธอไม่ได้กระทำผิดสมควรแก่ความตาย เพราะในกรณีนี้เป็นเหมือนว่าชายคนหนึ่งจู่โจมและฆ่าเพื่อนบ้านของเขา ๒๗ เพราะเขาข่มขืนเธอในที่เปลี่ยวนอกเมือง และแม้ว่าหญิงสาวที่หมั้นไว้แล้วจะตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ ก็ไม่มีใครจะช่วยเธอได้

๒๘ ถ้าชายคนหนึ่งพบพรหมจารีณีคนหนึ่งซึ่งไม่ได้หมั้นไว้กับใคร แล้วเขาจับตัวข่มขืนเธอและถูกจับได้ ๒๙ ชายที่ข่มขืนเธอจะต้องมอบเงินหนัก 50 เชเขลให้แก่บิดาของหญิงสาว และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้ล่วงเกินเธอ เขาจะหย่าร้างจากเธอไม่ได้จนชั่วชีวิตของเขา

๓๐ อย่าให้ชายใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน หรือละเมิดสิทธิของบิดาของเขา

๒๓

ผู้ถูกกีดกันไม่ให้ร่วมในที่ประชุม

๑ อย่าให้ชายที่ลูกอัณฑะไม่ปกติหรืออวัยวะสืบพันธุ์ถูกตัดเข้าร่วมในที่ประชุมของพระผู้เป็นเจ้า

๒ อย่าให้บุตรนอกสมรสเข้าไปร่วมในที่ประชุมของพระผู้เป็นเจ้า ลูกหลานของเขารุ่นต่อๆ ไปจน 10 ชั่วอายุคนก็อย่าให้เข้าไปในที่ประชุมของพระผู้เป็นเจ้า

๓ อย่าให้ชาวอัมโมนหรือชาวโมอับเข้าร่วมในที่ประชุมของพระผู้เป็นเจ้า รวมถึงคนของพวกเขารุ่นต่อๆ ไปจน 10 ชั่วอายุคนก็อย่าให้เข้าไปในที่ประชุมของพระผู้เป็นเจ้าตลอดกาล* ๔ เพราะว่าเมื่อท่านออกจากอียิปต์ พวกเขาไม่จัดหาอาหารและน้ำให้ท่าน เขาว่าจ้างบาลาอัมบุตรของเบโอร์จากเมืองเปโธร์แห่งอารัมนาหะราอิม†ให้สาปแช่งท่าน ๕ กระนั้นก็ดีพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไม่ได้ฟังบาลาอัม แต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเปลี่ยนการสาปแช่งให้เป็นพระพรแก่ท่าน เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านรักท่าน‡ ๖ อย่าพยายามให้พวกเขาสงบสุขหรือเจริญสุขตลอดชีวิตของท่าน

๗ อย่ารังเกียจชาวเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน§ อย่ารังเกียจชาวอียิปต์ เพราะท่านเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินของเขา ๘ ให้หลานๆ ในชั่วอายุที่สามของพวกเขาที่เกิดตามมาเข้าไปในที่ประชุมของพระผู้เป็นเจ้าได้

มลทินในค่าย

๙ เมื่อท่านทำศึกกับศัตรูขณะที่ยังอยู่ในค่าย ท่านจงรักษาตัวให้พ้นจากสิ่งที่เป็นมลทิน

๑๐ ถ้าใครในหมู่พวกท่านเป็นมลทินจากมีฝันเปียกในยามค่ำ เขาต้องไปอยู่ที่นอกค่าย จะเข้ามาในค่ายไม่ได้ ๑๑ จนกว่าจะถึงเวลาเย็นอีกครั้งโดยเขาจะต้องชำระล้างตัวในน้ำ พอตะวันตก เขาจึงจะเข้ามาในค่ายได้

๑๒ ท่านต้องมีสถานที่ซึ่งอยู่นอกค่ายไว้สำหรับขับถ่าย ๑๓ และท่านจงเอาไม้ติดตัวไปพร้อมกับอาวุธ ยามท่านต้องขับถ่ายก็จงใช้ไม้นั้นขุดหลุม แล้วก็กลบสิ่งที่ท่านขับถ่าย ๑๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านย่างเท้าอยู่ท่ามกลางค่ายของท่านเพื่อปกป้องท่านและให้ศัตรูยอมจำนนแก่ท่าน ฉะนั้นค่ายของท่านต้องสะอาดบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ต้องเห็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมในหมู่พวกท่าน และต้องหันหลังให้ท่าน

กฎเกณฑ์ต่างๆ

๑๕ ถ้ามีทาสที่หนีนายของเขามาพึ่งท่าน ก็อย่าจับทาสส่งคืนให้นายของเขา ๑๖ จงให้เขาอยู่กับท่านในท่ามกลางพวกท่าน เขาพึงพอใจสถานที่ใดมากที่สุดก็ให้เขาเลือกได้ในเมืองของท่าน อย่าบีบบังคับเขาเลย

---

* **๒๓๓** ปฐมกาล 19:30-38 † **๒๓๔** อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย ‡ **๒๓๕** กันดารวิถี 22:1-24:25 § **๒๓๗** ปฐมกาล 36:1

๑๗ อย่าให้มีชายหรือหญิงชาวอิสราเอลคนใดที่จะมาเป็นชายหรือหญิงแพศยาประจำวิหาร ๑๘ อย่านำค่าแรงของหญิงแพศยาหรือค่าแรงของสุนัข*เข้ามาในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เพื่อชดใช้คำปฏิญาณ เพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นสิ่งน่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๑๙ อย่าคิดดอกเบี้ยกับพี่น้องของท่าน ดอกเบี้ยที่ได้จากการยืมเงิน จากอาหาร หรือจากสิ่งใดก็ตามที่คิดเป็นดอกเบี้ยได้ ๒๐ ท่านให้ชาวต่างชาติยืมโดยคิดดอกเบี้ยได้ แต่อย่าให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยกับพี่น้องของท่านเอง พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะไปยึดครอง

๒๑ เมื่อท่านปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ก็อย่าเลื่อนกำหนดไม่กระทำตามคำปฏิญาณ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านต้องการให้ท่านกระทำตามที่ได้ปฏิญาณไว้ มิฉะนั้นท่านจะถูกนับว่าท่านมีบาป ๒๒ แต่ถ้าท่านไม่ตั้งคำปฏิญาณ ท่านก็จะไม่มีบาป ๒๓ อะไรก็ตามที่ปฏิญาณด้วยปากท่าน ท่านต้องแน่ใจว่าจะปฏิบัติตามได้ เพราะท่านให้คำมั่นด้วยความสมัครใจต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านด้วยปากของท่านเอง

๒๔ เมื่อท่านเข้าไปในสวนองุ่นของเพื่อนบ้านท่าน ท่านจะรับประทานองุ่นจนอิ่มได้ตามความต้องการ แต่อย่าเก็บใส่ตะกร้าของท่านไป ๒๕ เมื่อท่านเข้าไปในนาที่เพื่อนบ้านของท่านปลูกข้าวไว้ ท่านจะใช้มือเด็ดรวงข้าวได้ แต่ท่านอย่าใช้เคียวเกี่ยวข้าวที่เพื่อนบ้านของท่านปลูก

๒๔

๑ เมื่อชายใดรับผู้หญิงไว้เป็นภรรยา ถ้านางไม่เป็นที่โปรดปรานในสายตาของเขาเพราะนางทำตนไม่เหมาะสม เขาจึงเขียนใบหย่าใส่มือนางและไล่ออกไปจากบ้าน นางจึงไปจากบ้านเขา* ๒ ถ้านางจากไปและตกเป็นภรรยาของชายอีกคน ๓ สามีคนหลังไม่ชอบนางและเขียนใบหย่าใส่มือนางและไล่ออกไปจากบ้าน หรือถ้าสามีคนหลังที่เอานางไปเป็นภรรยาเกิดเสียชีวิต ๔ สามีคนก่อนที่ไล่นางไปจะรับนางไปเป็นภรรยาของเขาอีกไม่ได้หลังจากที่นางมีมลทิน เพราะเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า และท่านอย่านำความผิดมายังแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่านเป็นมรดก

๕ เมื่อชายใดเพิ่งแต่งงานใหม่ อย่าเพิ่งให้เขาออกไปกับกองทัพหรือถูกประจำการใดๆ เขาต้องมีอิสระอยู่ที่บ้าน 1 ปี เพื่อมีความสุขอยู่กับภรรยาที่เขาได้มา

๖ อย่าให้ผู้ใดยึดเอาโม่หิน หรือแม้เพียงหินท่อนบนไปเป็นประกันการชำระหนี้ เพราะจะนับว่าเขาใช้ชีวิตเป็นประกัน

๗ ถ้าผู้ใดถูกจับได้ว่าลักพาพี่น้องชาวอิสราเอล และปฏิบัติต่อเขาเช่นทาสหรือขายเขาไป ผู้ลักพาจะต้องตาย ดังนั้นจงกำจัดคนชั่วร้ายออกไปจากพวกท่าน

๘ จงระวังในกรณีโรคเรื้อน เอาใจใส่โดยทำตามคำชี้แจงทั้งหมดของบรรดาปุโรหิตที่เป็นชาวเลวีอย่างเคร่งครัด ท่านจงเอาใจใส่ในการปฏิบัติตามที่เราสั่งพวกเขา† ๙ จงนึกถึงว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกระทำต่อมิเรียมระหว่างทางที่พวกท่านออกจากอียิปต์‡

๑๐ เมื่อท่านให้เพื่อนบ้านขอยืมสิ่งใดก็ตาม ท่านอย่าเข้าไปในบ้านของเขาเพื่อเอาสิ่งประกันการชำระหนี้ ๑๑ แต่ท่านจงยืนอยู่ข้างนอก และคนที่ท่านให้ยืมจะนำของประกันการชำระหนี้ออกมาให้ท่านเอง ๑๒ ถ้าเขาเป็นคนขัดสน ก็อย่าเก็บของประกันไว้จนข้ามคืน ๑๓ จงคืนเสื้อคลุมให้เขาก่อนตะวันตกดิน เขาจะได้ใช้คลุมนอนได้ แล้วเขาจะอวยพรท่าน และจะนับว่าท่านมีความชอบธรรม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

---

* **๒๓๑๘** คือชายแพศยา * **๒๔๑** มัทธิว 5:31; 19:7; มาระโก 10:4 † **๒๔๘** เลวีนิติ 13:1-14:57 ‡ **๒๔๙** กันดารวิถี 12:10-15

๑๔ ท่านอย่าบีบบังคับผู้รับจ้างที่ขัดสนและยากไร้ ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่านคนหนึ่ง
หรือคนต่างด้าวที่อยู่บนแผ่นดินภายในเมืองของท่าน ๑๕ จงจ่ายค่าจ้างแก่เขาในวันที่เขา
ทำงาน ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาขัดสนและหวังจะได้รับค่าจ้าง เกรงว่าเขาจะร้อง
หาพระผู้เป็นเจ้าเรื่องท่าน และท่านจะมีความผิด
๑๖ อย่าให้บิดาตายแทนบุตรของเขา และอย่าให้บุตรตายแทนบิดาเช่นกัน แต่ละคนต้อง
ตายเพราะบาปของตนเอง
๑๗ อย่าบิดเบือนความเป็นธรรมที่คนต่างด้าวและเด็กกำพร้าควรได้รับ และอย่ายึดเสื้อ
ผ้าของหญิงม่ายเป็นประกันการชำระหนี้ ๑๘ แต่ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์
และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไถ่ท่านมาจากที่นั่น ฉะนั้นเราจึงบัญชาท่านให้กระทำ
ตามนี้
๑๙ เมื่อเก็บเกี่ยวพืชผลในนาของท่าน แล้วท่านลืมฟ่อนข้าวไว้ในนา ก็ไม่ต้องกลับไปเอา
จงให้ปล่อยไว้ให้เป็นของชาวต่างด้าว เด็กกำพร้า และหญิงม่าย เพื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของท่านจะได้อวยพรท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ ๒๐ เมื่อท่านสอยผลมะกอกให้หล่นจากต้น อย่า
สอยซ้ำสอง จงปล่อยให้เป็นของชาวต่างด้าว เด็กกำพร้า และหญิงม่าย ๒๑ เมื่อท่านเก็บผล
องุ่นจากสวนของท่าน อย่าเก็บเล็มอีก จงปล่อยให้เป็นของชาวต่างด้าว เด็กกำพร้า และ
หญิงม่าย ๒๒ ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินของอียิปต์ ฉะนั้นเราจึงบัญชาท่าน
ให้กระทำตามนี้

๒๕

๑ เมื่อมีคนวิวาทกันจนถึงกับขึ้นโรงขึ้นศาล และบรรดาผู้ตัดสินความตัดสินระหว่างพวก
เขา โดยให้ผู้มีความชอบธรรมพ้นข้อหา และผู้มีความผิดต้องรับโทษ ๒ และถ้าผู้ผิดสมควร
ถูกเฆี่ยน ผู้ตัดสินความจะทำให้เขานอนราบลงและเฆี่ยนกันต่อหน้า จำนวนจะมากน้อย
ตามความผิดของเขา ๓ เขาอาจจะถูกเฆี่ยนถึง 40 ครั้ง* แต่อย่ามากกว่านั้น เกรงว่าถ้ามี
ใครเฆี่ยนเขาเกินกว่านั้นแล้ว พี่น้องของท่านจะถูกลบหลู่ต่อหน้าต่อตาท่าน
๔ อย่าเอาตะกร้อครอบปากโคขณะที่มันกำลังนวดข้าวอยู่†
๕ ถ้าพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกัน และคนใดคนหนึ่งตายไปโดยที่ไม่มีบุตรชายเลย ภรรยาของ
ผู้ตายต้องไม่แต่งงานกับชายนอกครอบครัวซึ่งเป็นคนอื่น น้องชายของสามีจะเข้าไปหานาง
และรับนางไว้เป็นภรรยา และให้เขาปฏิบัติหน้าที่ของสามีแก่นาง‡ ๖ บุตรชายคนแรกที่นาง
ให้กำเนิดจะได้รับชื่อของพี่ชายที่ตายไป เพื่อว่าชื่อของเขาจะไม่สาบสูญไปเสียจากอิสราเอล
๗ แต่ถ้าชายคนนั้นไม่ปรารถนาจะรับภรรยาของพี่ชายของตนไว้เป็นภรรยา นางจะต้องไป
หาบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมือง ณ ที่ประตูเมือง และพูดว่า “น้องชายของสามีไม่
ยอมสืบชื่อให้พี่ชายของเขาในอิสราเอล เขาไม่ปฏิบัติหน้าที่ของสามีแทนพี่ชายให้” ๘ แล้ว
บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองก็จะเรียกตัวเขามาพูด และถ้าเขายืนกรานว่า “ข้าพเจ้า
ไม่ปรารถนาจะรับนางไว้” ๙ ภรรยาของพี่ชายเขาจะต้องไปหาเขาโดยมีหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ไป
ด้วย นางจะถอดรองเท้าของเขาออกข้างหนึ่ง แล้วถ่มน้ำลายรดหน้าเขา นางจะตอบเขาว่า
“ก็เป็นแบบนี้แหละสำหรับชายที่ไม่ยอมมีบุตรให้พี่ชายของตน” ๑๐ และครอบครัวเขาจะได้
ชื่อว่า ครอบครัวของคนที่ถูกถอดรองเท้าออก
๑๑ เมื่อผู้ชายต่อสู้กัน ภรรยาของชายคนใดคนหนึ่งเข้ามาใกล้เพื่อจะช่วยสามีนางให้พ้น
จากมือของคนที่กำลังทุบตีเขา เธอได้ยื่นมือคว้าอวัยวะสืบพันธุ์ของเขาไว้ ๑๒ ท่านก็จงตัดม
ือนางทิ้งเสีย อย่าใจอ่อนสงสาร

---

* **๒๕๓** 2 โครินธ์ 11:24 † **๒๕๔** 1 โครินธ์ 9:9; 1 ทิโมธี 5:18 ‡ **๒๕๕** มัทธิว 22:24; มาระโก 12:19; ลูกา 20:28

๑๓ ท่านอย่ามีตุ้มน้ำหนัก 2 ขนาดไว้ในถุงของท่าน คือทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ๑๔ อย่า
มีเครื่องชั่งตวงในบ้านของท่าน 2 ขนาดทั้งใหญ่และเล็ก ๑๕ ท่านจงมีตุ้มน้ำหนักที่แท้และ
เที่ยงตรง มีเครื่องชั่งตวงที่แท้และเที่ยงตรง เพื่อท่านจะได้มีชีวิตอันยืนยาวในแผ่นดินที
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่าน ๑๖ เพราะทุกคนที่กระทำการทุจริตดังกล่าว
เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๑๗ จงจำไว้ว่าชาวอามาเลขกระทำอะไรต่อท่านในระหว่างทางที่พวกท่านออกจากอียิปต์
๑๘ เขาโจมตีท่านระหว่างทางเมื่อท่านอ่อนล้าและสิ้นกำลัง เขากำจัดพลังจากท้ายขบวนที่
ตามท่านอยู่ล้าหลัง โดยไม่เกรงกลัวพระเจ้า ๑๙ ฉะนั้นเมื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
ให้ท่านหยุดพักจากพวกศัตรูรอบข้างในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบแก่
ท่าน และให้ท่านยึดครองเป็นมรดก ท่านอย่าลืมเสียว่า ท่านจะกำจัดชาวอามาเลขให้สูญ
ไปจากใต้ฟ้าสวรรค์§

๒๖

ผลแรกที่เก็บเกี่ยวได้

๑ เมื่อท่านก้าวเข้าไปยังแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่านเป็น
มรดก แล้วท่านก็ได้ยึดไว้เป็นเจ้าของและอาศัยอยู่ ๒ ท่านจงเอาพืชผลแรกที่เก็บเกี่ยว
ได้จากนาซึ่งพระผู้เป็นเจ้ามอบให้แก่ท่าน และนำใส่ตะกร้าไปยังสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่านจะเลือก เพื่อเป็นที่สำหรับยกย่องพระนามของพระองค์ที่นั่น ๓ แล้วท่าน
จงไปหาปุโรหิตที่ประจำการในเวลานั้น บอกเขาดังนี้ ข้าพเจ้าขอประกาศต่อพระผู้เป็น
เจ้า พระเจ้าของท่านในวันนี้ว่าข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าปฏิญาณไว้กับ
บรรพบุรุษของพวกเราว่าจะมอบให้แก่เรา ๔ แล้วปุโรหิตจะรับตะกร้าจากมือท่านไปวางไว้
ที่เบื้องหน้าแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๕ ท่านจงกล่าวตอบ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านว่า บิดาของข้าพเจ้าเป็น
ชาวอารัม*ที่พเนจรลงไปยังประเทศอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างคนต่างด้าว มีจำนวน
คนไม่มากนัก แต่ท่านก็ได้มาเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ เข้มแข็ง และมีจำนวนคนมาก
หลาย ๖ ชาวอียิปต์ทารุณและกดขี่ข่มเหงพวกเราและบังคับให้ทำงานดั่งทาส ๗ พวกเรา
จึงร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระผู้เป็นเจ้าได้ยินเสียงและ
ทราบถึงความทุกข์ เห็นการตรากตรำ และการถูกบีบบังคับของเรา ๘ พระผู้เป็นเจ้าได้
พาพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยอานุภาพและพลานุภาพของพระองค์ ด้วยความพรั่นพรึง
ปรากฏการณ์อันน่าอัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ ๙ พระองค์ได้นำพวกเราเข้ามายังสถานที่นี้
และมอบแผ่นดินนี้ให้แก่พวกเรา อันเป็นดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง ๑๐ ดูเถิด
โอ พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้านำพืชผลแรกที่เก็บเกี่ยวได้จากนาซึ่งพระองค์ได้มอบให้
แก่ข้าพเจ้า แล้วท่านจงวางไว้ที่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และนมัสการ
ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๑๑ ท่านจงยินดีที่ได้รับสิ่งดีๆ ที่พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่านได้ให้แก่ท่านและครอบครัวของท่าน แก่ชาวเลวีและชาวต่างด้าวที่อาศัย
อยู่ท่ามกลางพวกท่านด้วย

๑๒ ทุกๆ 3 ปี ท่านจงมอบหนึ่งในสิบของผลิตผลที่ได้จากการเก็บเกี่ยวแก่ชาวเลวี คน
ต่างด้าว เด็กกำพร้าและแม่ม่าย เพื่อพวกเขาจะได้รับประทานกันให้อิ่มหนำภายในเมือง
ของท่าน ๑๓ แล้วท่านจงพูดกับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้แบ่งส่วน
บริสุทธิ์ออกจากบ้านข้าพเจ้าแล้ว แล้วก็แจกจ่ายให้แก่ชาวเลวี คนต่างด้าว เด็กกำพร้า
และแม่ม่ายตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ได้บัญชาข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าไม่ได้ละเมิดหรือลืม

§ **๒๕๑๙** อพย 17:8-16 * **๒๖๕** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

พระบัญญัติข้อใดเลย ๑๔ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานสิ่งใดจากหนึ่งในสิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในช่วงที่ร้องครำ่าครวญ และไม่ได้หยิบยกสิ่งใดขณะที่ข้าพเจ้ามีมลทิน หรือมอบเป็นของถวายแก่คนตาย ข้าพเจ้าเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ทำทุกสิ่งตามที่พระองค์ได้บัญชาข้าพเจ้าไว้ ๑๕ โปรดมองลงมาจากที่พำนักของพระองค์ จากสวรรค์ และอวยพรชนชาติของพระองค์ คืออิสราเอล อีกทั้งพื้นดินซึ่งพระองค์มอบให้แก่พวกเรา ตามที่พระองค์ได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเรา ดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง

ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า

๑๖ ในวันนี้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสั่งให้ท่านปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำบัญชาเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจงปฏิบัติตามด้วยความระมัดระวังอย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของท่าน ๑๗ ท่านประกาศในวันนี้ถึงพระผู้เป็นเจ้าว่า พระองค์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามวิถีทางของพระองค์ รักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำบัญชาของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระองค์ ๑๘ และพระผู้เป็นเจ้าประกาศถึงท่านในวันนี้ว่า ท่านเป็นชนชาติของพระองค์ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่าน และท่านต้องรักษาพระบัญญัติทุกข้อของพระองค์ ๑๙ พระองค์จะทำให้ท่านอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวงที่พระองค์ได้สร้างไว้ ท่านจะได้รับทั้งการยกย่อง กิตติศัพท์ และเกียรติยศ และท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้

๒๗

กฎบัญญัติของพระเจ้าที่เขียนไว้บนศิลา

๑ โมเสสและบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลสั่งประชาชนว่า จงรักษาบัญญัติทุกข้อที่เราสั่งพวกท่านในวันนี้ ๒ และในวันที่ท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังแผ่นดินซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้ท่าน ท่านจงก่อศิลาขนาดใหญ่เข้าด้วยกันแล้วฉาบด้วยปูนขาว ๓ จงเขียนกฎบัญญัตินี้ทุกคำไว้บนศิลา เมื่อท่านข้ามเข้าไปในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบให้แก่ท่าน ดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง ตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านได้สัญญาท่านไว้ ๔ เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว ท่านจงก่อศิลาพวกนี้ขึ้นไว้ที่ภูเขาเอบาล ทำตามที่เราสั่งท่านในวันนี้ และจงฉาบศิลาด้วยปูนขาว ๕ ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไว้ที่นั่น เป็นแท่นบูชาศิลาโดยที่ท่านจะต้องไม่ใช้เครื่องมือเหล็กสกัด ๖ ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องสกัด และจงมอบสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวายบนแท่นนั้นแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๗ และท่านจงมอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรม จงรับประทานที่นั่น และยินดี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๘ ท่านจงเขียนกฎบัญญัตินี้ไว้ทุกคำลงบนศิลาอย่างชัดเจน

คำสาปแช่งที่ภูเขาเอบาล

๙ โมเสสและบรรดาปุโรหิตซึ่งเป็นชาวเลวีกล่าวแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงว่า จงเงียบไว้และฟังเถิดชาวอิสราเอลเอ๋ย ในวันนี้ท่านได้มาเป็นชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๑๐ ฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ตามที่เราสั่งท่านในวันนี้

๑๑ และโมเสสสั่งประชาชนในวันเดียวกันนั้นว่า ๑๒ เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว คนที่จะยืนให้พรประชาชนบนภูเขาเกริซิมได้แก่ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ โยเซฟ และ

เบนยามิน ๑๓ และคนที่จะยืนแช่งสาปบนภูเขาเอบาลได้แก่ รูเบน กาด อาเชอร์ เศบูลุน ดาน และนัฟทาลี ๑๔ และชาวเลวีจะประกาศแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า

๑๕ "คนที่สลักรูปเคารพหรือหล่อรูปบูชาซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งที่ช่างผู้ชำนาญทำ ซึ่งถูกตั้งบูชาในสถานที่ลับ เขาจะถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๑๖ "คนที่ไม่ให้เกียรติบิดามารดาของตนก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๑๗ "คนที่ขยับเขยื้อนหลักเขตของเพื่อนบ้านของตนก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๑๘ "คนที่พาให้คนตาบอดหลงทางไปก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๑๙ "คนที่บิดเบือนความเป็นธรรมซึ่งคนต่างด้าว เด็กกำพร้า และหญิงม่ายควรได้รับก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๐ "คนที่เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน หรือละเมิดสิทธิของบิดาของตนก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๑ "คนที่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ไม่ว่าชนิดใดก็ตามก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๒ "คนที่มีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของตน ไม่ว่าจะเป็นบุตรสาวฝ่ายบิดาหรือบุตรสาวฝ่ายมารดาของตนก็ตามก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๓ "คนที่มีเพศสัมพันธ์กับแม่ยายของตนก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๔ "คนที่ฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๕ "คนที่รับสินบนเพื่อฆ่าคนที่ไม่มีความผิดก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๖ "คนที่ไม่ทำตามคำในกฎบัญญัตินี้ก็ถูกแช่งสาป" แล้วประชาชนทั้งปวงจะพูดตอบว่า "อาเมน"

๒๘

ผู้เชื่อฟังได้รับพระพร

๑ และถ้าท่านเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน โดยปฏิบัติตามพระบัญญัติทุกข้อที่เราสั่งท่านในวันนี้อย่างระมัดระวัง พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะทำให้ท่านอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวงของโลก ๒ แล้วพระพรเหล่านี้จะสถิตกับท่านเสมอไป ถ้าท่านเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๓ ไม่ว่าจะอยู่ในตัวเมืองหรือนอกเมืองท่านจะได้รับพระพร ๔ ลูกหลานที่เกิดจากท่านจะได้รับพระพร รวมทั้งพืชผลที่ได้จากไร่นา และลูกจากสัตว์เลี้ยง ลูกโคและลูกแกะจากฝูง ๕ ตะกร้าและภาชนะนวดแป้งจะได้รับพระพร ๖ ท่านจะได้รับพระพรไม่ว่าท่านจะทำอะไรอยู่ที่ไหน

๗ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ศัตรูของท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าต่อตาเมื่อเขาต่อสู้กับท่าน พวกเขาจะเข้าโจมตีจากทิศใดทิศหนึ่ง และจะเตลิดหนีไปทั่วทุกทิศทุกทาง*ต่อหน้าท่าน ๘ พระผู้เป็นเจ้าจะอวยพรให้ยุ้งฉางของท่านเต็ม อีกทั้งทุกสิ่งที่ท่านทำ และพระองค์จะให้พรท่านในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมอบแก่ท่าน ๙ ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติ

* **๒๘๗** ภาษาฮีบรูแปลได้ความว่า 7 ทาง

ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และดำเนินในวิถีทางของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าจะตั้งให้ท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์แก่พระองค์เองตามที่ได้ปฏิญาณกับท่านแล้ว ๑๐ และทุกชนชาติในโลกจะเห็นว่าท่านเป็นชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาจะเกรงกลัวท่าน ๑๑ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ท่านเจริญ มีลูกหลานมากมาย ทั้งแก่สัตว์เลี้ยงด้วย พืชผลไร่นาก็บริบูรณ์ในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่านว่าจะมอบให้ท่าน ๑๒ พระผู้เป็นเจ้าจะหลั่งฝนลงมาจากฟากฟ้าให้แก่ท่าน จากแหล่งเก็บฝนอันอุดมของพระองค์ เป็นฝนตามฤดูกาลในแผ่นดินของท่าน และอวยพรทุกสิ่งที่ท่านทำ ท่านจะให้หลายประชาชาติขอยืมจากท่าน ส่วนท่านจะไม่ต้องขอยืมจากใคร ๑๓ ถ้าท่านฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านซึ่งเราสั่งในวันนี้คือ จงปฏิบัติอย่างระมัดระวัง พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ท่านเป็นเบี้ยบน ไม่ใช่เบี้ยล่าง มีแต่เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นเท่านั้น และจะไม่ตกต่ำลง ๑๔ และโดยที่ท่านจะต้องไม่หันเหไปจากคำสั่งของเราในวันนี้ คือปฏิบัติตามกฎ และท่านต้องไม่หันไปเชื่อเทพเจ้าใดๆ และบูชาสิ่งเหล่านั้น

คำสาปแช่งสำหรับการไม่เชื่อฟัง

๑๕ แต่ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน หรือไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์อย่างระมัดระวัง ตามที่เราสั่งท่านในวันนี้ คำสาปแช่งเหล่านี้จะอยู่กับท่านเสมอไป ๑๖ ท่านจะถูกแช่งสาปไม่ว่าจะอยู่ในตัวเมืองหรือนอกเมือง ๑๗ ตะกร้าและภาชนะนวดแป้งของท่านจะถูกแช่งสาป ๑๘ ลูกหลานที่เกิดจากท่านจะถูกแช่งสาป รวมทั้งพืชผลที่ได้จากไร่นา ลูกโคและลูกแกะจากฝูง ๑๙ ท่านจะถูกแช่งสาป ไม่ว่าท่านจะทำอะไรอยู่ที่ไหน

๒๐ พระผู้เป็นเจ้าจะให้สิ่งร้ายๆ เกิดขึ้นกับท่าน ทำให้เกิดความว้าวุ่นชุลมุนและความลำเค็ญในทุกสิ่งที่ท่านทำ จนท่านถูกกำจัดและสิ้นชีวิตโดยเร็วเนื่องจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่านที่ทอดทิ้งพระองค์ ๒๑ พระผู้เป็นเจ้าจะให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นกับท่านจนทุกคนล้มหายตายจากไปจากแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดครอง ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าจะกำจัดท่านจนราบคาบด้วยโรคระบาด เป็นไข้สูง เกิดอาการอักเสบ ร้อนราวกับไฟ แล้งฝน ลมร้อนแห้ง เชื้อราระบาดในพืช สิ่งเหล่านี้จะตามรังควานท่านจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ๒๓ และท้องฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะท่านจะเป็นดั่งแผ่นทองสัมฤทธิ์ พื้นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นดั่งแผ่นเหล็ก ๒๔ พระผู้เป็นเจ้าจะให้ฝุ่นและผุยผงปลิวลงบนแผ่นดินของท่านแทนหยาดฝน ซึ่งจะปกคลุมเคลือบติดแน่นอยู่กับท่านจนกว่าท่านจะถูกกำจัดไป

๒๕ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าต่อตาพวกศัตรู ไม่ว่าท่านจะเข้าโจมตีจากทิศใดทิศหนึ่ง แต่ท่านก็จะเตลิดหนีไปทั่วทุกทิศทุกทางต่อหน้าพวกเขา และทุกๆ อาณาจักรทั่วโลกจะหวาดหวั่นเมื่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับท่าน ๒๖ และศพของท่านจะเป็นเหยื่อแก่นกในอากาศและพวกสัตว์ป่าในโลก และจะไม่มีใครหลงเหลืออยู่เพื่อขับไล่สัตว์เหล่านั้นไป ๒๗ พระผู้เป็นเจ้าจะให้ท่านรับทุกข์ทรมานจากฝีอียิปต์ จากเนื้องอก และโรคผิวหนังซึ่งคันและรักษาไม่หายขาด ๒๘ พระผู้เป็นเจ้าจะให้ท่านรับทุกข์ทรมานจากโรควิกลจริต ตาบอด และจิตใจสับสน ๒๙ ท่านจะคลำไปในเวลาเที่ยงวันอย่างคนตาบอดคลำในที่มืด ท่านจะทำสิ่งใดก็ไม่เจริญ และท่านจะถูกผู้คนบีบบังคับและถูกปล้นเรื่อยไป ไม่อาจมีที่พึ่งพิง ๓๐ แม้ท่านจะหมั้นหญิงไว้คนหนึ่ง แต่ชายอื่นจะเป็นผู้แต่งกับเธอ ท่านจะสร้างบ้าน แต่ก็จะไม่ได้อาศัยอยู่ ท่านปลูกสวนองุ่น แต่ท่านก็จะไม่ได้กินผลของมัน ๓๑ โคของท่านจะถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาท่าน แต่ท่านกลับไม่ได้กินเนื้อของมัน ลาของท่านจะถูกจับไปต่อหน้าท่าน แต่ก็จะไม่ถูกส่งกลับมาให้ท่านอีก แพะแกะของท่านจะเป็นของศัตรูของท่าน โดยไม่มีใครช่วย

ท่านได้ ๓๒ บุตรชายหญิงของท่านจะไปเป็นของชนชาติอื่น นัยน์ตาของท่านจะเฝ้าอาลัยรอคอยพวกเขาจนอ่อนใจวันแล้ววันเล่า และท่านไม่อาจช่วยเหลือพวกเขาได้เลย ๓๓ ชนชาติที่ท่านไม่รู้จักมาก่อนจะเก็บกินพืชผลจากไร่นาและสิ่งที่ท่านลงแรงทำไว้ ท่านจะมีแต่ถูกบีบบังคับและข่มเหงเรื่อยไป ๓๔ ท่านจะเห็นสภาพเหล่านั้นด้วยตาของท่านเองจนอาการคลุ้มคลั่ง ๓๕ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ท่านมีความทุกข์อันเกิดจากฝีร้ายที่หัวเข่าและขาซึ่งท่านไม่สามารถรักษาให้หายขาด มันจะลามจากฝ่าเท้าขึ้นไปจนจรดกระหม่อม

๓๖ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ท่านและกษัตริย์ที่ท่านแต่งตั้งให้อยู่เหนือท่าน ไปอยู่ใต้การควบคุมของประชาชาติหนึ่งซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน และ ณ ที่นั้นท่านจะบูชาบรรดาเทพเจ้าซึ่งทำด้วยไม้และหิน ๓๗ ท่านจะเป็นที่น่าหวาดกลัว จะเป็นดั่งคำเปรียบเปรยในสุภาษิต และเป็นที่หัวเราะเยาะในท่ามกลางชนชาติทั้งมวลที่พระผู้เป็นเจ้าจะนำท่านไป ๓๘ ถึงท่านจะหว่านเมล็ดในนามากมาย แต่จะเก็บเกี่ยวได้เพียงน้อยนิด เพราะฝูงจั๊กจั่นจะกัดกินเสีย ๓๙ ถึงท่านจะเพาะปลูกและตัดแต่งสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือกินผลของมัน เพราะหนอนกินมันหมด ๔๐ ถึงท่านจะมีต้นมะกอกอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้ชโลมตัวท่านเองด้วยน้ำมันมะกอก เพราะผลของมันจะร่วงหล่น ๔๑ ถึงท่านจะมีบุตรชายหญิง แต่พวกเขาจะไม่เป็นของท่านเพราะเขาจะถูกจับไปเป็นเชลยศึก ๔๒ ต้นไม้ทุกต้นและพืชผลจากแผ่นดินทั้งหมดของท่านจะตกเป็นของฝูงตั๊กแตน ๔๓ คนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านจะเจริญและก้าวหน้ากว่าท่านยิ่งๆ ขึ้น และท่านจะตกต่ำลงเรื่อยๆ ๔๔ เขาจะให้ท่านขอยืม และท่านจะไม่เป็นฝ่ายผู้ให้ยืม เขาจะเป็นเบี้ยบน และท่านจะเป็นเบี้ยล่าง

๔๕ คำสาปแช่งดังกล่าวจะเกิดแก่ท่าน จะไล่ล่าและปราบท่านจนกว่าท่านจะหายนะ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และไม่รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ซึ่งพระองค์บัญชาไว้ ๔๖ สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นและเป็นสิ่งมหัศจรรย์แก่ท่านและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่านตลอดไป ๔๗ เพราะท่านไม่ได้รับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านด้วยความยินดีและใจเปรมปรีดิ์ทั้งๆ ที่ท่านบริบูรณ์ด้วยทุกสิ่ง ๔๘ ฉะนั้นท่านจะรับใช้พวกศัตรูที่พระผู้เป็นเจ้าจะส่งมาต่อต้านท่าน ด้วยความหิวและความกระหาย ด้วยความเปลือยเปล่าและความขัดสนในทุกสิ่ง พระองค์จะวางแอกเหล็กไว้บนคอท่านจนกว่าพระองค์จะกำจัดท่านจนสูญสิ้นไป ๔๙ พระผู้เป็นเจ้าจะนำประชาชาติหนึ่งจากแดนไกลจากสุดขอบโลกมาต่อต้านท่าน เป็นประชาชาติที่ใช้ภาษาที่ท่านไม่เข้าใจ พวกเขามาอย่างรวดเร็วราวกับนกอินทรีที่บินโฉบลง ๕๐ เป็นประชาชาติหนึ่งที่มีหน้าตาโหดเหี้ยมและไม่นับถือคนชรา ไม่เมตตาคนหนุ่มสาว ๕๑ เขาจะกินลูกสัตว์เลี้ยงและพืชผลไร่นาของท่านอย่างตะกละตะกลามจนกระทั่งตัวท่านเองก็ถูกกำจัด อีกทั้งเมล็ดข้าว เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก หรือลูกโค หรือลูกแกะจากฝูงของท่าน พวกเขาก็จะไม่ให้มีเหลือไว้ให้ท่าน จนกว่าพวกเขาจะทำให้ท่านย่อยยับ

๕๒ พวกเขาจะใช้กำลังล้อมทุกเมืองในแผ่นดินของท่าน แม้ท่านมั่นใจในกำแพงเมืองที่สูงและมีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง แต่กำแพงเหล่านั้นก็จะถูกพังทลายลงทั้งแผ่นดินของท่าน แล้วพวกเขาจะใช้กำลังล้อมท่านไว้ทุกเมืองทั่วแผ่นดินของท่าน อันเป็นที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้มอบให้แก่ท่านแล้ว ๕๓ และท่านจะกินลูกหลานที่เกิดจากท่านเอง เนื้อลูกชายและลูกสาวของท่านซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้ให้แก่ท่าน ในยามที่ศัตรูของท่านใช้กำลังล้อมและก่อให้ท่านเกิดความทุกข์ยากลำบาก ๕๔ แม้แต่ชายที่อ่อนโยนและใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้อื่นมากที่สุดในหมู่พวกท่านก็ยังจะหวงอาหารไม่ยอมแบ่งปันให้แก่พี่น้อง แก่ภรรยาสุดที่รักของตน หรือแก่ลูกๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่เลย ๕๕ เขาจะไม่แบ่ง

เนื้อของลูกตนเองที่เขากำลังกินอยู่ให้แก่ใครเลย เพราะเขาหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว เหตุก็เพราะศัตรูของท่านจะใช้กำลังล้อมและก่อความทุกข์ยากให้กับทุกๆ เมือง ๕๖ หญิงที่อ่อนโยนและใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้อื่นมากที่สุดในหมู่พวกท่าน นางเป็นคนไม่ยอมเหยียบย่างไปที่ไหนๆ เพราะนางบอบบางและอ่อนโยนยิ่งนัก นางก็ยังหวงอาหารกับสามีสุดที่รัก และกับบุตรชายหญิงของนาง ๕๗ ไม่ยอมแบ่งปันรกที่ออกมาจากหว่างขาของนางและทารกที่นางคลอดด้วย เพราะนางจะแอบกินเพียงผู้เดียวในขณะที่ศัตรูก่อความทุกข์ยากในเมืองของท่าน

๕๘ ถ้าท่านไม่ระวังที่จะปฏิบัติตามคำกล่าวทั้งสิ้นในกฎบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือฉบับนี้ และถ้าท่านไม่เกรงกลัวพระนามอันควรแก่การยกย่องและเกรงขามคือ พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน ๕๙ แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะให้ภัยพิบัติอันร้ายแรงเกิดแก่ท่านและลูกหลานของท่าน เป็นภัยพิบัติที่รุนแรงและต่อเนื่องเป็นเวลานาน รวมถึงโรคระบาดร้ายที่ยากต่อการยับยั้ง ๖๐ และพระองค์จะให้โรคภัยของอียิปต์ทุกชนิดที่ท่านหวาดกลัวเกิดแก่ท่านอีก โดยที่ไม่อาจรักษาให้หายขาด ๖๑ พระผู้เป็นเจ้าจะให้การเจ็บป่วยทุกชนิดและภัยพิบัติที่ไม่ได้ระบุไว้ในหนังสือกฎบัญญัติฉบับนี้เกิดกับท่าน จนกระทั่งท่านถูกกำจัดไป ๖๒ จากจำนวนของพวกท่านเคยมีมากมายดุจดวงดาวบนท้องฟ้า ท่านจะมีเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๖๓ พระผู้เป็นเจ้ายินดีที่ทำให้พวกท่านเจริญและทวีจำนวนมากขึ้น ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้ายินดีที่จะทำให้พวกท่านพินาศลงและกำจัดท่านเสียด้วย และท่านจะถูกถอดถอนไปเสียจากแผ่นดินที่พวกท่านกำลังจะเข้าไปยึดครอง

๖๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ท่านกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง คือจากสุดขอบโลกด้านหนึ่งจนถึงสุดขอบโลกอีกด้านหนึ่ง และท่านจะนมัสการบรรดาเทพเจ้าซึ่งทำด้วยไม้และหิน ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน ๖๕ และท่านจะไม่มีสันติสุขอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และฝ่าเท้าของท่านจะไม่ได้พัก พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ท่านหวาดหวั่น หมดหนทาง และสิ้นหวังอยู่ที่นั่น ๖๖ ชีวิตของท่านจะอยู่ในอันตรายเสมอ ท่านจะหวั่นวิตกทั้งวันและคืน และมีชีวิตที่ปราศจากความแน่นอน ๖๗ ในยามเช้าท่านจะพูดว่า “อยากให้ตกเย็นเสียที” และในยามเย็น ท่านจะพูดว่า “อยากให้ถึงรุ่งเช้าเสียที” เพราะใจของท่านหวั่นหวาดกับสิ่งที่จะเผชิญ และภาพที่ท่านจะเห็น ๖๘ และพระผู้เป็นเจ้าจะนำท่านกลับไปยังประเทศอียิปต์ทางเรือ ซึ่งเป็นการเดินทางที่พระองค์สัญญาไว้ว่าท่านไม่ควรต้องกลับไปอีก และที่นั่นท่านจะประกาศขายตัวเองแก่เหล่าศัตรูเพื่อเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่ก็ไม่มีใครอยากซื้อท่านไป”

๒๙

พันธสัญญาอีกฉบับที่แผ่นดินโมอับ

๑ นี่คือคำกล่าวแห่งพันธสัญญาที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสสให้ทำกับชาวอิสราเอลทั้งมวลที่แผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทำที่โฮเรบแล้ว

๒ โมเสสเรียกชาวอิสราเอลทุกคนมาและกล่าวว่า “พวกท่านได้เห็นทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากระทำให้ท่านเห็นในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์ ข้าราชบริพารทั้งปวงและทั่วทั้งแผ่นดิน ๓ ท่านเห็นการทดสอบอันยิ่งใหญ่ด้วยตาของท่าน อีกทั้งปรากฏการณ์และสิ่งมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เหล่านั้น ๔ จนกระทั่งถึงวันนี้ พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ให้ท่านมีความเข้าใจ หรือให้ตาได้เห็น หรือให้หูได้ยิน ๕ พระองค์นำท่านผ่านถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี เสื้อผ้าที่ท่านสวมใส่ไม่ฉีกขาด และรองเท้าที่ท่านใส่ก็ไม่สึกหรอ ๖ ท่านไม่ได้รับประทานขนมปัง ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา เพื่อท่านจะได้ทราบว่าพระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๗ เมื่อท่านมา

ถึงที่แห่งนี้ สิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน และโอกกษัตริย์แห่งบาชานออกมาสู้รบกับพวกเรา
แต่เราก็ตีพวกเขาพ่ายไป ๘ เรายึดแผ่นดินของพวกเขา แล้วยกให้แก่ชาวรูเบน ชาวกาด
และครึ่งเผ่าของชาวมนัสเสห์เป็นมรดก ๙ ฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามคำกล่าวในพันธ
สัญญานี้ เพื่อท่านจะถึงซึ่งความเจริญในทุกสิ่งที่ท่านทำ

๑๐ ในวันนี้พวกท่านทุกคนกำลังยืนอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน รวม
ถึงบรรดาหัวหน้าประจำเผ่า หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่ประจำเผ่าของท่าน และชายทุกคน
ของอิสราเอล ๑๑ เด็กเล็ก และภรรยาของท่าน และชาวต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน รวม
ถึงคนตัดฟืนและคนตักน้ำให้ท่าน ๑๒ เพื่อให้ท่านร่วมปฏิญาณในพันธสัญญาของพระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านทำกับท่านในวันนี้ ๑๓ เพื่อว่า
พระองค์จะตั้งให้ท่านเป็นชนชาติของพระองค์ในวันนี้ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของ
ท่านตามที่กล่าวไว้กับท่าน และตามที่พระองค์ปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน กับอับราฮัม
อิสอัค และยาโคบ ๑๔ พระองค์ไม่เพียงให้คำปฏิญาณในพันธสัญญากับท่านเท่านั้น ๑๕ แต่
กับบรรดาผู้ที่ไม่อยู่กับเราในวันนี้ด้วย พร้อมกับท่านที่ยืนอยู่กับพวกเราในวันนี้ ณ เบื้อง
หน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา

๑๖ พวกท่านทราบว่าเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของอียิปต์อย่างไร และพวกเราเดินทางผ่าน
ชาติต่างๆ ก่อนจะมาถึงที่นี่ได้อย่างไร ๑๗ ท่านได้เห็นสิ่งอันน่ารังเกียจของพวกเขาแล้ว เช่
นรูปเคารพสลักด้วยไม้และหิน หล่อด้วยเงินและทองที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา ๑๘ จงระวังไว้
มิฉะนั้นอาจจะมีชายหรือหญิงคนใดคนหนึ่ง ตระกูลหรือเผ่าในหมู่พวกท่านในวันนี้เกิดมีใจ
ที่หันไปจากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา แล้วไปนมัสการบรรดาเทพเจ้าของประชาชาติ
เหล่านั้น มิฉะนั้นอาจจะมีรากที่ส่งผลอันขมขื่นและเป็นพิษในหมู่พวกท่าน ๑๙ เมื่อคน
ประเภทนี้ได้ยินคำกล่าวที่ปฏิญาณในพันธสัญญา ก็จะหลงระเริงว่า ข้าจะปลอดภัย แม้ว
่าจะดำเนินชีวิตไปด้วยใจดื้อดึงก็ตาม นั่นแหละจะนำความพินาศไปสู่ทั้งคนดีและคนชั่ว
๒๐ พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ยกโทษให้เขา แต่ความโกรธและความหวงแหนของพระผู้เป็นเจ้าจะ
พลุ่งพล่านใส่ผู้นั้น และคำสาปแช่งที่เขียนไว้ในหนังสือฉบับนี้ก็จะถาโถมใส่เขา และพระ
ผู้เป็นเจ้าจะลบชื่อของเขาไปเสียจากใต้ฟ้า ๒๑ พระผู้เป็นเจ้าจะให้เขาประสบกับความวิบัติ
เพื่อให้เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลเห็นเป็นตัวอย่าง ตามคำสาปแช่งของพันธสัญญาที่เขียนไว้
ในหนังสือกฎบัญญัติฉบับนี้ทุกประการ ๒๒ ลูกหลานของท่านที่ตามมาในรุ่นต่อไป และคน
แปลกหน้าที่มาจากแดนไกลจะเห็นความวิบัติที่เกิดขึ้นกับแผ่นดินและโรคภัยที่พระผู้เป็น
เจ้าทำให้เกิดขึ้น ๒๓ ทั่วทั้งแผ่นดินเป็นกำมะถันและเกลือ ผืนดินถูกไฟเผาจนโล่งเตียน
ไม่มีอะไรหว่านหรือปลูกไว้เลย ไม่มีแม้แต่หญ้าจะงอก จะเป็นเหมือนเมืองโสโดมและโกโม
ราห์* เมืองอัดมาห์ และเศโบยิม ซึ่งพระผู้เป็นเจ้ากำจัดให้หมดสิ้นไปด้วยความกริ้วอันร้อน
แรง ๒๔ แล้วประชาชาติทั้งปวงจะถามว่า ทำไมพระผู้เป็นเจ้าจึงกระทำต่อแผ่นดินนี้ ทำไม
ความกริ้วจึงพลุ่งขึ้นอย่างร้อนแรงถึงเพียงนี้ ๒๕ แล้วพวกเขาจะพูดว่า เป็นเพราะพวก
เขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พันธสัญญาซึ่ง
พระองค์ได้ทำไว้กับพวกเขาเวลาที่พระองค์นำพวกเขาออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ ๒๖ แล้วไป
บูชาและนมัสการบรรดาเทพเจ้าซึ่งเป็นเทพเจ้าที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน ที่พระองค์ไม่
ได้มอบให้แก่พวกเขา ๒๗ พระผู้เป็นเจ้ากริ้วต่อแผ่นดินนี้มาก แผ่นดินจึงรับคำสาปแช่งทั้ง
ปวงที่เขียนไว้ในหนังสือฉบับนี้ ๒๘ และพระผู้เป็นเจ้าก็ถอนรากถอนโคนพวกเขาไปเสียจาก
แผ่นดินของพวกเขาด้วยความโกรธอันร้อนแรงและความโกรธเกรี้ยวเป็นที่สุด และโยน

---

* **๒๙๑๒๓** ปฐมกาล 19:24,25

พวกเขาลงสู่แผ่นดินอีกแห่งหนึ่งอย่างที่เป็นในปัจจุบัน□

๒๙ สิ่งเร้นลับเป็นของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา แต่สิ่งที่ถูกเปิดเผยเป็นของพวกเรา
และของลูกหลานของเราไปจนนิรันดร์กาล เพื่อพวกเราจะปฏิบัติตามคำสั่งในกฎบัญญัตินี้

๓๐

ชาวอิสราเอลกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า

๑ เราให้ท่านเลือกระหว่างพระพรและคำสาปแช่ง เมื่อสิ่งเหล่านี้ที่เราพูดถึงบังเกิดขึ้นกับท่าน และขณะที่ท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านทำให้ท่านกระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ ท่านก็จะระลึกขึ้นได้ถึงสิ่งที่เราให้ท่านเลือก ๒ แล้วท่านกับลูกหลานของท่านกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังในทุกสิ่งที่เราสั่งท่านในวันนี้อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของท่าน ๓ และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะให้ความอุดมสมบูรณ์ของท่านคืนสู่สภาพเดิม และมีเมตตาต่อท่าน พระองค์จะรวบรวมพวกท่านจากชนชาติทั้งปวงเพื่อให้มาอยู่ร่วมกันอีก หลังจากที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านทำให้ท่านกระจัดกระจายกันออกไปแล้ว ๔ แม้ถ้าท่านถูกเนรเทศไปอยู่ถึงสุดฟากฟ้า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านก็ยังจะรวบรวมท่านมาจากที่นั่น และพระองค์จะไปตามตัวท่านมาจากที่นั่น ๕ และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของท่านเคยยึดครอง เพื่อท่านจะยึดครองแผ่นดินนั้นไว้ และพระองค์จะให้ท่านมีความเจริญและมีจำนวนทายาทมากยิ่งขึ้นกว่าที่บรรพบุรุษของท่านเคยมีเสียอีก ๖ และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะให้ท่านปฏิบัติตามพระบัญญัติในใจท่านและในใจของบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของท่าน เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินต่อไป ๗ และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะให้คำสาปแช่งเหล่านั้นตกอยู่กับพวกศัตรูและข้าศึกที่กดขี่ข่มเหงท่าน ๘ ท่านจะเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าอีก และรักษาพระบัญญัติทุกข้อของพระองค์ซึ่งเราสั่งท่านในวันนี้ ๙ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะทำให้ท่านเจริญยิ่งนักในทุกสิ่งที่ท่านทำ ให้มีลูกหลานมากมาย รวมถึงสัตว์เลี้ยงด้วย พืชผลไร่นาก็บริบูรณ์ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะชื่นชอบในตัวท่าน และช่วยให้ท่านเจริญรุ่งเรือง เหมือนกับที่พระองค์ชื่นชอบในบรรพบุรุษของท่าน ๑๐ ถ้าท่านเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือกฎบัญญัติฉบับนี้ หากว่าท่านหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของท่าน

เลือกระหว่างชีวิตกับความตาย

๑๑ ด้วยว่าพระบัญญัติที่เราบัญชาท่านในวันนี้ไม่ยากเกินไปสำหรับท่าน และไม่ไกลเกินเอื้อมเช่นกัน ๑๒ ใช่ว่าจะอยู่ในสวรรค์ ซึ่งท่านจะอ้างว่า □ใครจะขึ้นไปสวรรค์แทนพวกเรา แล้วนำมาให้เรา เราจึงจะได้ยินและปฏิบัติตาม□ ๑๓ จะอยู่ที่โพ้นทะเลโน่นก็ไม่ใช่ ซึ่งท่านจะอ้างว่า □ใครจะข้ามทะเลแทนพวกเรา แล้วนำมาให้เรา เราจึงจะได้ยินและปฏิบัติตาม□ ๑๔ แต่คำกล่าวอยู่ใกล้ท่านคือ อยู่ในปากและในจิตใจของท่าน* เพื่อท่านจะปฏิบัติตามได้

๑๕ จงดูเถิด เราได้ให้ท่านเลือกระหว่างชีวิตและความเจริญ ความตายและความเลวร้าย ๑๖ ซึ่งเราได้บัญชาท่านในวันนี้ให้รักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในวิถีทางของพระองค์ ให้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์และคำบัญชาของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตและทวีจำนวนทายาท และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่าน

---

* **๓๐□๑๔** โรม 10:8

ในแผ่นดินที่ท่านกำลังเข้าไปยึดครอง ๑๗ แต่ถ้าใจของท่านหันออกไป และไม่ฟัง แล้วถูกชักจูงไปกราบนมัสการบรรดาเทพเจ้า และบูชาสิ่งเหล่านั้น ๑๘ เราขอประกาศแก่ท่านในวันนี้ว่าท่านจะย่อยยับอย่างแน่นอน ท่านจะไม่มีชีวิตยั่งยืนในแผ่นดินที่ท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองกัน ๑๙ เราขอให้ฟ้าดินเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า เราให้ท่านเลือกระหว่างชีวิตกับความตาย พระพรกับคำสาปแช่ง ฉะนั้นจงเลือกชีวิต เพื่อท่านและผู้สืบเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ ๒๐ รักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระองค์ และผูกพันอยู่กับพระองค์ เพื่อท่านจะมีชีวิตยืนยาวอยู่ในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านคือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าพระองค์จะมอบให้แก่ท่านเหล่านั้น

๓๑

โยชูวารับช่วงต่อจากโมเสส

๑ ครั้นแล้วโมเสสก็ออกไปพูดกับชาวอิสราเอลทั้งปวงดังต่อไปนี้คือ ๒ บัดนี้เรามีอายุ 120 ปีแล้ว เราไม่สามารถเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนอย่างคล่องแคล่วอีก พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้* ๓ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะนำท่านข้ามไปด้วยพระองค์เอง พระองค์จะกำจัดประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่าน เพื่อท่านจะได้ขับไล่พวกเขาออกไป และโยชูวาจะนำท่านข้ามไป ตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ ๔ และพระผู้เป็นเจ้าจะกระทำต่อพวกเขาอย่างที่พระองค์กระทำต่อสิโหนและโอกกษัตริย์ทั้งสองของชาวอาโมร์ และต่อแผ่นดินของพวกเขาที่พระองค์กำจัดเสียสิ้น† ๕ และพระผู้เป็นเจ้าจะมอบตัวพวกเขาให้แก่ท่าน และท่านจะกระทำต่อพวกเขาตามคำบัญญัติที่เราได้สั่งพวกท่านแล้วทุกประการ ๖ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือหวาดหวั่นเพราะพวกเขา เพราะผู้ที่ไปกับท่านคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทำให้ท่านผิดหวังหรือทอดทิ้งท่านไป‡

๗ ครั้นแล้วโมเสสจึงเรียกตัวโยชูวามาและกล่าวกับท่านต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งปวงว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะไปกับชนชาตินี้ เข้าไปในแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณกับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะมอบให้แก่พวกเขา และท่านจงให้เขาเข้าไปยึดครอง ๘ ผู้ที่นำหน้าท่านไปคือพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะสถิตกับท่าน พระองค์จะไม่ทำให้ท่านผิดหวังหรือทอดทิ้งท่านไป อย่ากลัวหรือหวั่นใจเลย

อ่านกฎบัญญัติให้ฟังทุก 7 ปี

๙ ดังนั้น โมเสสเขียนกฎบัญญัตินี้และมอบให้แก่บรรดาปุโรหิตซึ่งเป็นบุตรของชาวเลวีผู้เป็นฝ่ายหามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า และแก่หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงของอิสราเอล ๑๐ และโมเสสสั่งพวกเขาว่า ทุกๆ ปลายปีที่เจ็ดตามกำหนดเวลาของปียกเลิกหนี้สิน ซึ่งอยู่ในระหว่างเทศกาลอยู่เพิง ๑๑ เมื่อชาวอิสราเอลทั้งปวงมาอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะเลือก ท่านจงอ่านกฎบัญญัตินี้ให้ชาวอิสราเอลทั้งปวงฟัง ๑๒ ให้ประชาชนชายและหญิง เด็กๆ และคนต่างด้าวที่อยู่ในเมืองของท่านมา เพื่อให้พวกเขาได้ยินและรู้จักเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และจงปฏิบัติตามกฎบัญญัตินี้ทุกประการด้วยความระมัดระวัง ๑๓ และบรรดาบุตรของพวกเขาที่ไม่รู้กฎบัญญัตินี้จะได้ยินและรู้จักเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ตราบเท่าที่ท่านมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครอง

---

* **๓๑๒** กันดารวิถี 20:12 † **๓๑๔** กันดารวิถี 21:21-35 ‡ **๓๑๖** ฮีบรู 13:5

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "ดูเถิด ใกล้วันแล้วที่เจ้าจะต้องตาย จงเรียกโยชูวา
มา และเจ้าทั้งสองมาด้วยกันยังกระโจมที่นัดหมาย แล้วเราจะมอบหมายหน้าที่แก่เขา"
ครั้นแล้วโมเสสและโยชูวาก็ไปยังกระโจมที่นัดหมายด้วยกัน ๑๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏ
ที่กระโจมในลักษณะของเมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลัก และเมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลักหยุดอยู่
ที่ทางเข้ากระโจม
๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า "ดูเถิด เจ้ากำลังจะสิ้นชีวิตไปอยู่กับบรรพบุรุษของ
เจ้า และชนชาตินี้จะปันใจไปเชื่อในบรรดาเทพเจ้าต่างชาติประหนึ่งหญิงแพศยาของแผ่นดิน
ที่พวกเขากำลังจะเข้าไปอยู่ พวกเขาจะทอดทิ้งเราและไม่รักษาพันธสัญญาที่เราทำไว้กับ
พวกเขา ๑๗ ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อพวกเขาในวันนั้น แล้วเราจะทอดทิ้งเขา และ
หลบซ่อนหน้าไปจากเขา พวกเขาจะถูกทำลาย จะประสบกับความเลวร้ายและความทุกข์
ยาก เขาจะพูดกันในวันนั้นว่า "พวกเราประสบกับสิ่งเลวร้ายเหล่านี้ก็เพราะพระเจ้าของเรา
ไม่อยู่กับพวกเรามิใช่หรือ" ๑๘ แล้วเราจะหลบซ่อนหน้าไปในวันนั้น เพราะพวกเขากระทำ
สิ่งเลวร้ายทั้งปวง โดยหันเข้าหาบรรดาเทพเจ้า
๑๙ บัดนี้ เจ้าจงเขียนบทเพลงนี้สำหรับพวกเขาและสอนชาวอิสราเอลให้ร้องจนขึ้นใจ
เพลงนี้จะเป็นหลักฐานให้เรา ชาวอิสราเอลจะได้ไม่มีข้อแก้ตัว ๒๐ เพราะเมื่อเรานำพวกเขา
เข้าไปในแผ่นดินอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษ
ของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็กินจนอิ่มหนำและอ้วนพี และจะหันเข้าหาบรรดาเทพเจ้า และ
บูชาสิ่งเหล่านั้น และหันหลังให้เราและไม่รักษาพันธสัญญาของเรา ๒๑ เมื่อพวกเขาประสบ
กับความเลวร้ายและความทุกข์ยากมากมาย เพลงนี้ก็จะเป็นหลักฐานยืนยัน เพราะบรรดา
ผู้สืบเชื้อสายของเขาจะไม่ลืมเพลงที่ร้องจากปากตนเอง เพราะเรารู้จุดประสงค์ที่พวกเขามี
ก่อนที่เราจะพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะมอบให้" ๒๒ ดังนั้น โมเสส
จึงเขียนเพลงนี้ไว้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ชาวอิสราเอล
๒๓ และพระองค์มอบหมายหน้าที่แก่โยชูวาบุตรของนูนโดยกล่าวว่า "จงเข้มแข็งและ
กล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำชาวอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่
พวกเขา เราจะอยู่กับเจ้า"
๒๔ เมื่อโมเสสเขียนคำกล่าวในกฎบัญญัตินี้ลงในหนังสือจบแล้ว ๒๕ โมเสสสั่งให้ชาวเล
วีผู้เป็นฝ่ายหามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าว่า ๒๖ "จงเอาหนังสือกฎบัญญัติฉบับนี้
ไปวางไว้ที่ข้างหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เพื่อเป็นหลักฐานไว้ที่นั่น
ท่านจะได้ไม่มีข้อแก้ตัว ๒๗ เพราะเราทราบว่าพวกท่านชอบขัดขืนและดื้อรั้นเพียงไร ดูเถิด
แม้ว่าขณะนี้เรายังมีชีวิตอยู่กับพวกท่าน พวกท่านก็ยังขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า หลังจากเรา
ตายไปแล้ว พวกท่านจะกระทำยิ่งกว่าเพียงไร ๒๘ จงเรียกหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงและเจ้า
หน้าที่ประจำเผ่าของท่านมาประชุมร่วมกับเรา เราจะได้พูดให้พวกเขาได้ยินด้วยหูของเขา
เอง และจะให้ฟ้าดินเป็นพยานเพื่อไม่ให้พวกเขามีข้อแก้ตัว ๒๙ เพราะเราทราบว่าหลังจากที่
เราตายไปแล้ว พวกท่านจะประพฤติอย่างเสื่อมทรามอย่างที่สุด และหันไปจากวิถีทางที่เรา
ได้บัญชาไว้ และจากนั้นสิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพราะท่านจะกระทำสิ่งชั่วร้ายใน
สายตาของพระผู้เป็นเจ้า และยั่วโทสะพระองค์ด้วยสิ่งที่ท่านสร้างขึ้น"

บทเพลงของโมเสส

๓๐ ครั้นแล้ว โมเสสก็กล่าวคำในบทเพลงนี้จนจบ ให้ทุกคนในที่ประชุมของอิสราเอล
ได้ยินดังนี้ว่า

๓๒

๑ "ฟ้าสวรรค์จงฟังเถิด แล้วเราจะพูด

ขอให้ผืนแผ่นดินได้ยินคำจากปากของเรา
๒ ขอให้คำสั่งสอนของเราหลั่งลงดั่งหยาดฝน
คำพูดของเราหยดลงดั่งหยาดน้ำค้าง
ประหนึ่งหยดฝนบนใบหญ้า
และดุจดังละอองฝนโปรยลงบนพืชพรรณไม้

๓ ด้วยว่าเราจะประกาศพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
จงยอมรับว่า พระเจ้าของพวกเรายิ่งใหญ่
๔ พระองค์เป็นศิลา การงานของพระองค์เพียบพร้อมทุกประการ
ด้วยว่าทุกวิถีทางของพระองค์เที่ยงธรรม
พระเจ้าแห่งความสัตย์จริงและปราศจากความผิด
พระองค์เที่ยงธรรมและมีความชอบธรรม

๕ เขาทั้งหลายประพฤติเลวทรามต่อพระองค์
เขาไม่ใช่บุตรของพระองค์อีกต่อไปแล้วเพราะมลทินของเขา
และเป็นคนในยุคที่บิดเบือนและไม่ซื่อตรง
๖ ท่านโง่เขลาและไม่มีสติยั้งคิด
ท่านกระทำตอบพระผู้เป็นเจ้าเช่นนี้หรือ
พระองค์มิใช่พระบิดาของท่านหรอกหรือที่เป็นผู้บันดาลท่านขึ้นมา
ผู้สร้างและทำให้ท่านมั่นคง

๗ จงจำสมัยดึกดำบรรพ์
นึกถึงสมัยที่ผ่านพ้นมานานแล้ว
จงถามบิดาของท่าน และเขาจะบอกท่าน
ถามพวกอาวุโสของท่าน แล้วพวกเขาจะเล่าให้ท่านทราบ
๘ เมื่อองค์ผู้สูงสุดมอบมรดกแก่บรรดาประชาชาติ
เมื่อพระองค์แยกบรรดาบุตรของมนุษย์ให้จากกัน
พระองค์กั้นเขตแดนให้บรรดาชนชาติได้อยู่อาศัย
ตามแต่จำนวนบุตรของอิสราเอล
๙ และส่วนที่พระผู้เป็นเจ้าได้รับก็คือชนชาติของพระองค์
ชาวอิสราเอลเป็นผู้สืบมรดกของพระองค์ที่ได้มั่นหมายไว้

๑๐ พระองค์พบพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร
ในที่ร้างอันแร้นแค้นปราศจากผู้คน
พระองค์อารักขาและดูแลเขา
พระองค์ปกปักรักษาเขาดั่งแก้วตาของพระองค์
๑๑ ดั่งนกอินทรีที่เขี่ยกระตุ้นรังของมัน
ที่บินวนเวียนอยู่ใกล้ลูกน้อย
กางปีกของมันออกคอยโอบ
ประคับประคองให้ลูกๆ พักพิงบนปีกของมัน
๑๒ พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นทีนำพวกเขาไป
โดยไม่มีเทพเจ้าต่างชาติเกี่ยวข้องด้วย

๑๓ พระองค์ให้พวกเขาปกครองในที่สูงแห่งแผ่นดินโลก

และพวกเขาได้รับประทานผลผลิตจากทุ่งนา
พระองค์ให้เขาดื่มน้ำผึ้งจากซอกหิน
และน้ำมันจากหินเหล็กไฟ
๑๔ โยเกิร์ตจากนมโค และน้ำนมจากฝูงแพะแกะ
ลูกแกะ อีกทั้งแพะ
และแกะตัวผู้ของบาชานอันอ้วนพี
กับข้าวสาลีชนิดดีที่สุด
และท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นแดงพันธุ์ดี

๑๕ เยชูรูน* อ้วนพีและขัดขืน
เจ้าอ้วนใหญ่ขึ้น ตัวหนา และอ้วนท้วน
เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา
และเยาะเย้ยศิลาแห่งความรอดพ้นของเขา
๑๖ พวกเขากระตุ้นให้ความหวงแหนของพระองค์พลุ่งขึ้นด้วยบรรดาเทพเจ้าต่างชาติ
เขายั่วโทสะพระองค์ด้วยรูปเคารพที่น่าชัง
๑๗ พวกเขาบูชามารซึ่งไม่ใช่พระเจ้า
แต่เป็นเทพเจ้าที่ไม่เคยรู้จัก
เป็นบรรดาเทพเจ้าใหม่ๆ
ซึ่งบรรพบุรุษของท่านก็ไม่เคยเกรงกลัว
๑๘ ท่านเพิกเฉยต่อศิลาผู้บังเกิดเกล้าของท่าน
และท่านลืมพระเจ้าผู้ให้กำเนิดแก่ท่าน

๑๙ พระผู้เป็นเจ้าเห็นการกระทำเช่นนั้น
พระองค์โกรธและปฏิเสธบรรดาบุตรชายหญิงของพระองค์
๒๐ และพระองค์กล่าวว่า เราจะหลบซ่อนหน้าไปจากพวกเขา
เราจะดูว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขาในที่สุด
เพราะพวกเขาเป็นคนในยุคที่บิดเบือน
เป็นบุตรที่ไม่ภักดี
๒๑ พวกเขาได้ปลุกให้เราเกิดหวงแหนด้วยสิ่งที่ไม่ใช่เทพเจ้า
พวกเขาทำให้เราโกรธด้วยรูปเคารพซึ่งไร้ค่าของเขา
ฉะนั้นเราจะกระตุ้นให้พวกเขาอิจฉาบรรดาผู้ที่ไม่ได้เป็นชนชาติ
เราจะทำให้พวกเขาโกรธด้วยประชาชาติที่โง่เขลา†
๒๒ เพราะเพลิงไฟลุกขึ้นจากความโกรธของเรา
และมันเผาไหม้ถึงก้นบึ้งของแดนคนตาย
เผาผลาญแผ่นดินโลกกับพืชผล
และทำให้ฐานรากของภูเขาลุกโพลง

๒๓ เราจะสุมความวิบัติไว้กับพวกเขา
และเราจะยิงลูกธนูใส่เขา
๒๔ ชีวิตของเขาจะดับลงด้วยความหิวโหย
และถูกกลืนกินด้วยความร้อนดั่งเพลิงและโรคระบาดร้ายแรง

---

* **๓๒๑๕** มีความหมายว่า มีความชอบธรรม คืออิสราเอล † **๓๒๒๑** โรม 10:19

และเราจะทำให้เขาถูกรังควานด้วยสัตว์ป่า
และด้วยพิษของสัตว์เลื้อยคลานที่อยู่บนดิน
๒๕ จะมีการฆ่ารันฟันแทงในที่แจ้ง
สิงอันน่าสะพรึงกลัวจะเกิดขึ้นในเรือน
ทำให้ชายหนุ่มและหญิงสาวล้มตาย
รวมทั้งเด็กเล็กและคนชราด้วย
๒๖ เราจะพูดก็ได้ว่า เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปให้ไกล
เราจะทำให้มนุษย์ไม่รำลึกถึงพวกเขาอีกต่อไป
๒๗ แต่เราไม่อยากให้ศัตรูคุยโว
เกรงว่าปฏิปักษ์จะสำคัญผิดไป
และพวกเขาจะพูดว่า เราได้ชัยชนะด้วยมือของเราเอง
พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เป็นผู้กระทำสิ่งเหล่านี้

๒๘ พวกเขาเป็นประชาชาติหนึ่งที่ขาดคำปรึกษา
และไม่มีความหยั่งรู้
๒๙ ถ้าพวกเขามีสติปัญญาก็จะเข้าใจเรื่องนี้ได้
และก็จะสังเกตได้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับเขาในที่สุด
๓๐ คนเดียวจะขับไล่คนเป็นพัน
และสองคนทำให้คนเป็นหมื่นเตลิดหนีได้อย่างไร
นอกจากว่าศิลาของพวกเขาทอดทิ้งเขาไปแล้ว
และพระผู้เป็นเจ้ายอมยกพวกเขาให้แล้ว
๓๑ เพราะศิลาของพวกเขาไม่เป็นเช่นศิลาของพวกเรา
แม้แต่พวกศัตรูเองก็ทราบดี
๓๒ เพราะกิ่งก้านของพวกเขาผลิออกมาจากกิ่งก้านของโสโดม
และจากทุ่งนาของโกโมราห์
ผลองุ่นของพวกเขาเป็นผลที่มีพิษ
เป็นพวงองุ่นขม
๓๓ เหล้าองุ่นของพวกเขาเป็นพิษดั่งพิษงู
พิษร้ายของงูเห่า

๓๔ เราไม่ได้เก็บเรื่องนี้ไว้เอง
และปิดไว้อย่างมิดชิดดั่งของมีค่าของเราหรอกหรือ
๓๕ การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา
เมื่อถึงคราวเท้าของพวกเขาจะพลาดพลั้ง
เพราะวันหายนะใกล้จะถึง
และเขาจะถูกพิพากษาอย่างฉับพลัน

๓๖ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะพิสูจน์ว่าคนของพระองค์ไม่ผิด
และเมตตาต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
เมื่อพระองค์เห็นว่าพลังของพวกเขาหมดสิ้นแล้ว
และไม่มีใครเหลืออยู่เลย ไม่ว่าจะเป็นทาสหรืออิสระ
๓๗ พระองค์จะกล่าวว่า เทพเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน
ศิลาที่เขาพึ่งพิง
๓๘ เทพเจ้าผู้กินเครื่องสักการะที่ดีที่สุดของพวกเขา

และดื่มเหล้าองุ่นจากเครื่องดื่มบูชาของเขา
ให้เทพเจ้าเหล่านั้นลุกขึ้นมาช่วยพวกเจ้า
และปกป้องเจ้าเถิด

๓๙ บัดนี้ จงดูเถิด เรานี่แหละ เราเป็นผู้นั้น
และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา
เราฆ่า และเราทำให้มีชีวิตอยู่
เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษาให้หาย
และไม่มีใครที่สามารถช่วยให้พ้นจากมือของเราได้
๔๐ เราชูมือของเราขึ้นสู่สวรรค์ และประกาศว่า
ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์กาล
๔๑ เมื่อเราลับดาบอันวาววับของเรา
และการพิพากษาอยู่ในมือของเรา
เราจะลงโทษพวกศัตรูของเรา
และจะสนองตอบพวกที่เกลียดชังเรา
๔๒ เราจะทำให้ลูกธนูของเราอาบชุ่มด้วยเลือด
และดาบของเราจะกลืนกินเนื้อหนัง
พร้อมกับเลือดของคนถูกเชือดและเชลย
จากหัวของศัตรูซึ่งมีผมยาว

๔๓ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงยินดีกับชนชาติของพระองค์เถิด
เพราะพระองค์จะแก้แค้นเลือดของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
พระองค์จะลงโทษศัตรูของพระองค์
และลบล้างบาปให้แผ่นดินและชนชาติของพระองค์

๔๔ แล้วโมเสสก็มากล่าวคำในบทเพลงทั้งหมดให้ประชาชนได้ยิน ทั้งตัวท่านกับโยชูวาบุตรของนูน ๔๕ เมื่อโมเสสกล่าวแก่ชาวอิสราเอลจบแล้ว ๔๖ ท่านกล่าวแก่พวกเขาต่อไปว่า จงใส่ใจในคำพูดที่เรากำชับพวกท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้สั่งลูกๆ ของท่านให้กระทำตามคำกล่าวในกฎบัญญัตินี้อย่างระมัดระวัง ๔๗ เพราะไม่ใช่เรื่องพูดเล่น แต่เป็นชีวิตของพวกท่าน ท่านจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเพื่อยึดครองก็ด้วยการกระทำตามคำสั่งดังกล่าว

โมเสสสิ้นชีวิตที่ภูเขาเนโบ

๔๘ ในวันเดียวกันนั้นเอง พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสสว่า ๔๙ จงขึ้นไปที่เทือกเขาอาบาริมนี้ ไปยังภูเขาเนโบซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามกับเมืองเยรีโค แล้วมองดูแผ่นดินคานาอันที่เรามอบให้ชาวอิสราเอลเป็นเจ้าของ ๕๐ และสิ้นลมบนภูเขาที่เจ้าขึ้นไป เจ้าจะถูกนำไปรวมอยู่กับชนชาติของเจ้าที่ล่วงลับไปแล้ว อย่างที่อาโรนพี่ชายของเจ้าสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์และถูกนำไปรวมอยู่กับชนชาติของเขาที่ล่วงลับไปแล้ว‡ ๕๑ เพราะเจ้าไม่ภักดีต่อเราท่ามกลางชาวอิสราเอลที่แหล่งน้ำเมรีบาห์-คาเดชS ในถิ่นทุรกันดารศิน เพราะเจ้าไม่แสดงความเคารพต่อเราท่ามกลางชาวอิสราเอลว่าเราบริสุทธิ์ ๕๒ เจ้าจะเห็นแผ่นดินอยู่เบื้องหน้าเจ้า แต่จะไม่ได้ก้าวเท้าเข้าไปยังแผ่นดินที่เรามอบให้แก่ชาวอิสราเอล

๓๓

โมเสสให้พรแก่ชาวอิสราเอล

‡ **๓๒๕๐** กันดารวิถี 20:22-29 S **๓๒๕๑** อพยพ 17:1-7; กันดารวิถี 20:1-13

๑ ต่อไปนี้เป็นคำอวยพรที่โมเสสคนของพระเจ้าได้กล่าวแก่ชาวอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้น
ชีวิต ๒ ท่านกล่าวว่า
□พระผู้เป็นเจ้ามาจากซีนาย
และเบิกอโณทัยให้พวกเขาจากเสอีร์
พระองค์ทอแสงจากภูเขาปาราน
ผู้บริสุทธิ์จำนวนนับหมื่นมากับพระองค์
แสงไฟแลบแปลบปลาบอยู่ที่มือขวาของพระองค์
๓ พระองค์รักชนชาติของพระองค์อย่างแน่แท้
บรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงของพระองค์อยู่ในมือของพระองค์
และพวกเขาอยู่ที่แทบเท้าของพระองค์
รอรับคำสั่งจากพระองค์
๔ โมเสสบัญชากฎบัญญัติไว้แก่เรา
ให้เป็นมรดกของที่ประชุมของยาโคบ
๕ พระองค์เป็นกษัตริย์ในเยชูรูน
เมื่อบรรดาหัวหน้าประจำเผ่าประชุมร่วมกัน
กับเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล

๖ ให้เผ่ารูเบนดำรงเผ่าพันธุ์โดยไม่สูญไป
แม้จำนวนคนของเขาจะมีไม่มาก□
๗ ท่านกล่าวถึงเผ่ายูดาห์ว่า
□โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังเสียงของยูดาห์
และพาเขากลับมารวมอยู่กับชนชาติของเขา
โปรดต่อสู้แทนเขาด้วยพลังของพระองค์
และช่วยต่อต้านศัตรูของเขา□
๘ ท่านกล่าวถึงเผ่าเลวีว่า
□ให้ทูมมิมและอูริมของพระองค์
แก่เลวีผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
ที่พระองค์ได้ทดสอบที่มัสสาห์
ที่พระองค์ได้ต่อสู้ด้วยที่แหล่งน้ำเมรีบาห์*
๙ พวกเขาพูดถึงบิดามารดาทั้งปวงว่า
□เราไม่นึกถึงพวกเขา□
เขาไม่นับญาติกับพี่น้องของเขา
และไม่สนใจลูกหลานของเขา
เพราะพวกเขาปฏิบัติตามคำบ่งบอกของพระองค์
และรักษาพันธสัญญาของพระองค์†
๑๐ พวกเขาสั่งสอนคำบัญชาของพระองค์แก่ยาโคบ
และสอนกฎบัญญัติแก่อิสราเอล
พวกเขาเผาเครื่องหอม ณ เบื้องหน้าพระองค์
และสัตว์ทั้งตัวที่เผาเป็นของถวายบนแท่นบูชาของพระองค์
๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดอวยพรเขาด้วยพละกำลัง
และพอใจในสิ่งที่เขาทำ
โปรดบดขยี้ศัตรูของเขา และพวกที่เกลียดชังเขา
ให้ยับเยินจนไร้เรี่ยวแรงต่อสู้□

---

* **๓๓□๘** อพยพ 17:7; 28:30 † **๓๓□๙** อพยพ 32:25-29

๑๒ ท่านกล่าวถึงเผ่าเบนยามินว่า
"ขอให้ผู้เป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้าอาศัยอยู่เคียงข้างพระองค์อย่างปลอดภัย
พระองค์ปกป้องเขาในทุกยาม
และให้เขาอยู่ในอ้อมอกของพระองค์"
๑๓ ท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า
"ขอให้พระผู้เป็นเจ้าให้พรแผ่นดินของเขา
ด้วยหยาดน้ำค้างดีที่สุดจากฟ้าสวรรค์เบื้องบน
และจากห้วงน้ำลึกที่หมอบอยู่เบื้องล่าง
๑๔ และด้วยพืชผลชนิดดีที่สุดภายใต้แสงอาทิตย์
และพืชผลอันอุดมเดือนแล้วเดือนเล่า
๑๕ ด้วยสิ่งดีที่สุดจากเทือกเขาแห่งโบราณกาล
และความอุดมของเนินเขาอันยืนยง
๑๖ ด้วยสิ่งดีที่สุดของแผ่นดินและความอุดมที่ผลิตได้
และเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ผู้เป็นที่ประจักษ์ในพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ‡
ให้สิ่งเหล่านี้จงอยู่บนศีรษะของโยเซฟ
และอยู่บนหน้าผากของราชา ท่ามกลางพี่น้องของเขา
๑๗ พละกำลังของเขาเป็นดั่งโคตัวผู้หัวปี
และแข็งแกร่งดั่งเขากระทิง
เขาจะผลักดันบรรดาชนชาติไปทั่วแหล่งหล้า
เขากระทิงคือพลังนับหมื่นของเอฟราอิม
และพลังนับพันของมนัสเสห์"
๑๘ ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า
"เศบูลุนเอ๋ย จงยินดีกับการค้าทางทะเลของท่าน
และอิสสาคาร์ก็อยู่ในกระโจมของท่าน
๑๙ สองเผ่านี้จะเรียกบรรดาชนชาติให้มาที่ภูเขาของตน
เพื่อถวายเครื่องสักการะที่เหมาะควร
พวกเขาได้รับความอุดมจากทะเล
และขุดสมบัติที่ถูกซ่อนอยู่ในทราย"
๒๐ ท่านพูดถึงกาดว่า
"สรรเสริญพระองค์ผู้ขยายแผ่นดินกว้างออกไปให้แก่กาด
เขาหมอบลงอย่างสิงโต
เขาต่อสู้ทึ้งแขนขาและกระหม่อม
๒๑ เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุดเป็นของตนเอง
เพราะเป็นส่วนที่จองไว้สำหรับระดับผู้ปกครอง
เขามากับบรรดาระดับผู้ปกครองของชนชาติ
เขากระทำตามความชอบธรรมของพระผู้เป็นเจ้า
และคำบัญชาของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล"
๒๒ ท่านกล่าวถึงดานว่า
"ดานเป็นดุจสิงโตหนุ่มที่พุ่งทะยาน
ออกไปจากบาชาน"
๒๓ ท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า
"นัฟทาลีเป็นที่โปรดปรานมาก
และได้รับพระพรจากพระผู้เป็นเจ้ามากมาย

---

‡ **๓๓๑๖** อพยพ 3:1-6

ได้ครองอาณาเขตแถบทะเลสาบและทิศใต้
๒๔ ท่านกล่าวถึงอาเชอร์ว่า
อาเชอร์ได้รับพระพรมากกว่าเผ่าอื่นๆ
ขอให้เขาเป็นที่ชื่นชอบของพี่น้องของเขา
และขอให้เขาจุ่มเท้าลงในน้ำมัน
๒๕ สลักกลอนประตูของท่านเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์
ขอให้ท่านมีพละกำลังไปตลอดชีวิต

๒๖ โอ เยชูรูน ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้า
พระองค์ล่องผ่านฟ้าสวรรค์มาเพื่อช่วยท่าน
และผ่านท้องฟ้ามาในความยิ่งใหญ่ของพระองค์
๒๗ พระเจ้าผู้ดำรงอยู่ตลอดกาลเป็นที่พึ่งพิงของท่าน
แขนของพระองค์ค้ำท่านไว้เป็นนิตย์
และพระองค์ขับไล่ศัตรูไปจากท่าน
และกล่าวว่า กำจัดเสีย
๒๘ ดังนั้น อิสราเอลจึงอยู่อย่างปลอดภัย
บรรดาผู้สืบเชื้อสายของยาโคบอยู่อย่างสันติ
ในแผ่นดินแห่งธัญพืชและเหล้าองุ่น
ฟ้าสวรรค์ของพระองค์หยดน้ำค้างลงมา
๒๙ โอ อิสราเอล ท่านช่างมีความสุขอะไรเช่นนี้
ไม่มีใครเป็นอย่างท่าน
ชนชาติที่รอดพ้นด้วยพระผู้เป็นเจ้า
องค์ผู้เป็นโล่ป้องกันท่าน
และดาบแห่งชัยชนะของท่าน
เหล่าศัตรูของท่านจะแสร้งก้มหัวให้ท่าน
และท่านจะเหยียบย่ำสถานบูชาบนภูเขาสูงของพวกเขา

๓๔

โมเสสสิ้นชีวิต

๑ โมเสสก็ขึ้นไปจากที่ราบโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดปิสกาห์ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค
และพระผู้เป็นเจ้าให้ท่านมองดูแผ่นดินทั้งหมด จากดินแดนกิเลอาดจนจรดดาน ๒ นัฟทา
ลีทั้งหมด แผ่นดินของเอฟราอิมและมนัสเสห์ แผ่นดินของยูดาห์จนจรดทะเลที่อยู่ทางทิศ
ตะวันตก ๓ ในแถบเนเกบ และในหุบเขาคือหุบเขาแห่งเยรีโคเมืองแห่งต้นอินทผลัม จน
จรดโศอาร์ ๔ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า นี่คือแผ่นดินที่เราปฏิญาณกับอับราฮัม
อิสอัค และยาโคบว่า เราจะมอบให้แก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า เราให้เจ้าเห็นด้วย
ตาของเจ้าเองแล้ว แต่เจ้าจะไม่ได้ไปเหยียบที่นั่น ๕ ครั้นแล้ว โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็น
เจ้าก็สิ้นชีวิตลงที่นั่น ในแผ่นดินโมอับตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ ๖ พระองค์ฝังร่างโมเสส
ไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเบธเปโอร์ แต่ไม่มีผู้ใดทราบที่ฝังศพของท่าน
มาจนถึงทุกวันนี้ ๗ โมเสสสิ้นชีวิตเมื่อมีอายุได้ 120 ปี แม้แต่ตาของท่านก็ยังไม่มัว และ
ร่างกายก็ยังแข็งแรงดีด้วย ๘ ชาวอิสราเอลร้องไห้ถึงโมเสสอยู่ที่ราบลุ่มของโมอับเป็นเวลา
30 วัน แล้ววันแห่งการร้องไห้และร้องคร่ำครวญถึงโมเสสก็สิ้นสุดลง

๙ โยชูวาบุตรของนูนเปี่ยมด้วยสติปัญญาจากพระเจ้า เพราะโมเสสได้วางมือบนตัวท่าน
ดังนั้นชาวอิสราเอลเชื่อฟังท่าน และปฏิบัติตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสสไว้ ๑๐ ตั้งแต่

นั้นมา ไม่เคยมีผู้ใดในอิสราเอลที่เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าอย่างเช่นโมเสสเลย พระ
ผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับท่านต่อหน้า ๑๑ ไม่เคยมีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าคนใดที่แสดง
ปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ใดๆ เหมือนอย่างที่พระผู้เป็นเจ้าให้โมเสสกระทำ
ในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์ ข้าราชบริพารทั้งปวงและทั่วทั้งแผ่นดิน ๑๒ และด้วยพลานุ
ภาพอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น และการกระทำอันพรั่นพรึงทั้งปวงเหมือนอย่างที่โมเสสกระทำต่อ
หน้าชาวอิสราเอล

โยชูวา

พระเจ้าบัญชาโยชูวา

๑ หลังจากโมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าสิ้นชีวิตไป พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาบุตร
ของนูนซึ่งเป็นผู้ช่วยของโมเสสว่า ๒ “โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว บัดนี้เจ้าจงลุก
ขึ้น ทั้งเจ้าและประชาชนทั้งหมดจงข้ามแม่น้ำจอร์แดน และเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลัง
จะมอบให้แก่พวกเขา คือชาวอิสราเอล ๓ เราได้มอบทุกแห่งที่ฝ่าเท้าของเจ้าจะก้าวเหยียบ
ไป ตามที่เราได้สัญญาไว้กับโมเสสแล้ว* ๔ อาณาเขตของเจ้านั้นเริ่มต้นจากถิ่นทุรกันดาร
ไปจรดภูเขาเลบานอน และจากแม่น้ำใหญ่ยูเฟรติสจรดทั่วดินแดนของชาวฮิตจรดทะเล
ใหญ่†ทางทิศตะวันตก ๕ ตลอดชีวิตของเจ้า จะไม่มีผู้ใดยืนต่อต้านเจ้าได้ เราจะอยู่กับเจ้า
เหมือนกับที่ได้อยู่กับโมเสส ไม่มีวันที่เราจะจากหรือทอดทิ้งเจ้าไป ๖ จงเข้มแข็งและกล้า
หาญเถิด เพราะว่าเจ้าจะเป็นผู้นำประชาชนเหล่านี้ เพื่อยึดครองดินแดนที่เราปฏิญาณต่อ
บรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะมอบให้แก่เขา ๗ เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญให้มากเถิด
จงระมัดระวังปฏิบัติตามกฎทุกข้อที่โมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาเจ้าไว้ อย่าหันเหไปจากการ
ปฏิบัติตามกฎบัญญัติ เพื่อเจ้าจะประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็ตาม ๘ จงกล่าวเรื่อง
หนังสือกฎบัญญัติฉบับนี้เป็นประจำ จงใคร่ครวญถึงทุกเช้าค่ำ เพื่อเจ้าจะระมัดระวังปฏิบัติตามทุกข้อที่บันทึกไว้ในนั้น เพราะเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจะบรรลุถึงวิถีทางที่เจริญสู่ความสำเร็จ ๙ เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าหวาดหวั่นและอย่าท้อใจ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าจะอยู่กับเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหนก็ตาม”

๑๐ และโยชูวาบัญชาพวกเจ้าหน้าที่ของประชาชนว่า ๑๑ “จงไปบอกประชาชนในค่ายให้
ทั่วว่า “จงเตรียมเสบียงอาหารของพวกท่านให้พร้อม เพราะภายใน 3 วันท่านจะต้องข้าม
แม่น้ำจอร์แดนนี้ไป เพื่อยึดครองแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกำลังมอบให้
พวกท่านเป็นเจ้าของ” ”

๑๒ แต่โยชูวาพูดกับชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ว่า ๑๓ “จงจำ
คำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าบัญชาพวกท่านไว้ “พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
กำลังเตรียมที่ให้พวกท่านได้พักพิง และจะมอบดินแดนนี้ให้แก่พวกท่าน” ๑๔ ภรรยาของ
พวกท่าน เด็กเล็ก และฝูงปศุสัตว์ของพวกท่านจะอยู่ในดินแดนทางด้านตะวันออกของ
แม่น้ำจอร์แดนที่โมเสสมอบให้ แต่นักรบผู้เก่งกล้าพร้อมอาวุธทุกคนต้องข้ามไปล่วงหน้า
พี่น้องของท่านเพื่อช่วยพวกเขา ๑๕ จนกว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้พวกพี่น้องของท่านได้หยุด
พักเหมือนที่พระองค์ให้แก่ท่าน และพวกเขาจะยึดครองแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของท่านมอบให้แก่พวกเขาเสียก่อน แล้วพวกท่านจึงจะกลับมายังแผ่นดินที่โมเสสผู้รับใช้
ของพระผู้เป็นเจ้าได้มอบให้แก่ท่าน ที่โพ้นแม่น้ำจอร์แดน ในทิศทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น”

๑๖ และพวกเขาตอบโยชูวาว่า “เราจะทำทุกสิ่งตามที่ท่านบัญชา และเราจะไปยังที่ที่
ท่านให้เราไป ๑๗ พวกเราจะเชื่อฟังท่านเหมือนกับที่เราได้เชื่อฟังโมเสสทุกประการ ขอแต่
เพียงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอยู่กับท่านเหมือนกับที่พระองค์ได้อยู่กับโมเสส ๑๘ ผู้
ใดขัดขืนต่อคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังคำพูดที่ท่านบัญชา จะถูกประหาร ขอเพียงให้
ท่านเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด”

---

* **๑“๓** เฉลยธรรมบัญญัติ 11:24,25 † **๑“๔** คือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

๒

ราหับและสายสืบ

๑ โยชูวาบุตรของนูนได้ส่งชาย 2 คนจากค่ายชิทธีมไปเป็นสายสืบอย่างลับๆ โดยกล่าวว่า
จงไปสืบความในแผ่นดินโน้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เมืองเยรีโค เขาทั้งสองก็ไป เมื่อมาถึงบ้านของหญิงแพศยาคนหนึ่งชื่อราหับ เขาก็ค้างแรมที่นั่น ๒ มีคนไปบอกให้กษัตริย์แห่งเยรีโคทราบว่า ดูเถิด คืนนี้มีชาวอิสราเอลเข้ามาถึงที่นี่เพื่อสืบความลับในแผ่นดิน ๓ แล้วกษัตริย์เมืองเยรีโคให้คนไปบอกราหับว่า จงพาตัวชายที่มาหาเจ้า และก็ได้เข้าไปในบ้านเจ้าออกมา เพราะพวกเขามาเพื่อสอดแนมทั่วทั้งแผ่นดิน ๔ แต่หญิงผู้นั้นซ่อนตัวชายทั้งสองไว้ และนางตอบว่า เป็นความจริงที่ชายทั้งสองมาหาข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขามาจากไหน ๕ เมื่อใกล้เวลาปิดประตูเมืองตอนพลบค่ำ พวกเขาก็จากไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาไปไหน รีบตามไปเถิด ท่านอาจจะตามตัวพวกเขาทัน ๖ แต่นางพาพวกเขาขึ้นไปที่หลังคาก่อนหน้านั้นแล้ว และซ่อนตัวพวกเขาไว้ใต้ป่านกลีบที่นางวางเรียงบนหลังคา ๗ ดังนั้นชายพวกนั้นจึงรีบไล่ตามสายสืบไป ตามทางไปแม่น้ำจอร์แดน ไกลถึงลำน้ำที่ลุยข้ามได้ ทันทีที่ผู้ไล่ตามออกไป ประตูเมืองก็ปิด

๘ ก่อนที่ชายทั้งสองจะเอนกายลง นางก็ขึ้นไปที่หลังคา ๙ และพูดกับเขาว่า เราทราบแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าได้มอบแผ่นดินนี้ให้แก่พวกท่าน ซึ่งทำให้พวกเราหวาดกลัวท่านนัก และทำให้ผู้อยู่อาศัยทุกคนในแผ่นดินตกใจกลัวต่อหน้าท่าน ๑๐ พวกเราได้ยินมาว่าพระผู้เป็นเจ้าทำให้น้ำในทะเลแดงแห้งเหือดต่อหน้าท่านอย่างไรเมื่อท่านออกจากประเทศอียิปต์ และสิ่งที่ท่านกระทำต่อสิโหนและโอกกษัตริย์ทั้งสองของชาวอาโมร์ที่โพ้นแม่น้ำจอร์แดน คือท่านได้ตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะทำลายล้างทุกชีวิตของพวกเขา ๑๑ ทันทีที่พวกเราได้ยินเรื่องราวเหล่านั้น เราก็ตกใจกลัว และเป็นเพราะท่าน ความกล้าของพวกเราทุกคนจึงหายไปสิ้น เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พระองค์เป็นพระเจ้าของฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนโลกเบื้องล่าง ๑๒ ฉะนั้นบัดนี้ โปรดสาบานต่อข้าพเจ้าในพระนามพระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะแสดงความกรุณาต่อตระกูลของข้าพเจ้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้แสดงความกรุณาต่อท่าน และข้าพเจ้าขอหลักประกันที่แน่ชัดว่า ๑๓ พวกท่านจะไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้า และทุกคนที่เกี่ยวดองกับพวกเขา และพวกท่านจะช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากความตาย ๑๔ และชายทั้งสองพูดกับนางว่า ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้า แม้จะถึงแก่ความตาย ถ้าเจ้าไม่บอกเรื่องของเราให้ใครฟัง เมื่อพระผู้เป็นเจ้ามอบแผ่นดินนี้ให้แก่พวกเรา เราจะแสดงความกรุณาและความสัตย์ต่อเจ้า

๑๕ ดังนั้น นางจึงเอาเชือกหย่อนเขาทั้งสองลงทางหน้าต่าง ด้วยว่า บ้านที่นางอาศัยอยู่นั้นเป็นส่วนหนึ่งของกำแพงเมือง ฉะนั้นนางอาศัยอยู่ในกำแพง ๑๖ นางบอกชาย 2 คนว่า ไปที่แถบภูเขา เพื่อผู้ไล่ตามจะหาท่านไม่พบ ซ่อนตัวอยู่ที่นั่น 3 วัน จนกว่าพวกเขาจะกลับ แล้วท่านจึงจะเดินทางต่อไปได้ ๑๗ ชายทั้งสองพูดกับนางว่า คำสาบานที่เจ้าให้เราสาบานไว้จะผูกมัดเราไม่ได้ ๑๘ นอกจากว่า เจ้าจะทำตามนี้คือเวลาพวกเราเข้ามาในดินแดนนี้ เจ้าจะต้องมีเชือกสีแดงสดผูกไว้ที่หน้าต่างบานเดียวกับที่เจ้าให้เราปีนลงไป และเจ้าต้องพาพ่อแม่ พี่น้องชายหญิง และทุกคนในตระกูลของเจ้ามาอยู่รวมกันในบ้านเจ้า ๑๙ ถ้าผู้ใดออกจากบ้านไปที่ถนน เขาจะต้องรับผิดชอบการตายของเขาเอง เราไม่รับผิดชอบ แต่ถ้าผู้ที่แม้จะอยู่กับเจ้าในบ้านแต่ยังได้รับอันตราย พวกเราก็จะรับผิดชอบการตายของเขา ๒๐ แต่ถ้าเจ้าบอกเรื่องของเรากับผู้ใด เราก็จะพ้นจากคำสาบานที่เจ้าให้เราสาบานไว้ ๒๑ นางตอบว่า ตกลง ขอให้เป็นไปตามนั้น แล้วนางให้เขาทั้งสองไป เขาก็จากไป และนางผูกเชือกสีแดงสดไว้ที่หน้าต่าง

๒๒ ชาย 2 คนจากไปและขึ้นเขาไป เขาอยู่ที่นั่น 3 วันจนกระทั่งผู้ตามล่ากลับไปแล้ว
บรรดาผู้ตามล่าค้นหาตลอดทางก็ไม่พบสิ่งใด ๒๓ ชาย 2 คนจึงกลับไป เขาลงมาจากเขา
และข้ามน้ำกลับไปหาโยชูวาบุตรของนูน และเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ท่านฟัง ๒๔ เขาทั้ง
สองพูดกับโยชูวาว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้มอบแผ่นดินทั้งหมดไว้ในมือพวกเราอย่างแน่นอน
นอกจากนั้นผู้อยู่อาศัยทั้งปวงก็กำลังใจเสียเพราะเรา"

๓

ชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน

๑ โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ เขาทั้งหลายออกเดินทางจากชิทธีมถึงแม่น้ำจอร์แดน ท่านและ
ชาวอิสราเอลทั้งปวงพักแรมอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป ๒ เมื่อสิ้นสุดวันทีสามบรรดาเจ้าหน้าที่
ก็เดินไปรอบค่าย ๓ และบัญชาประชาชนว่า "ทันทีที่พวกท่านเห็นชาวเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตผู้
หามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พวกท่านจงออกเดินทางจากที่ของ
ท่านตามไป ๔ แต่จงทิ้งระยะให้ห่างจากหีบประมาณ 2,000 ศอก อย่าเดินจนชิด* ท่านจะ
ได้ทราบว่าต้องเดินไปทางไหน เนื่องจากท่านไม่เคยผ่านทางนี้มาก่อน" ๕ แล้วโยชูวาพูดก
ับประชาชนว่า "จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะว่าพรุ่งนี้พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำสิ่งมหัศจรรย์
ท่ามกลางพวกท่าน" ๖ แล้วโยชูวาพูดกับบรรดาปุโรหิตว่า "จงยกหีบพันธสัญญาเดินล่วง
หน้าประชาชนไป" พวกเขาจึงยกหีบพันธสัญญาขึ้นและเดินล่วงหน้าประชาชนไป

๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า "วันนี้เราจะยกย่องเจ้าต่อหน้าคนอิสราเอลทุกคน
เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราจะอยู่กับเจ้าเหมือนกับที่เราอยู่กับโมเสส ๘ ฝ่ายเจ้าเอง เจ้าจงบัญชา
บรรดาปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า "เมื่อมาถึงริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน จงยืนนิ่งอยู่ใน
แม่น้ำจอร์แดน" " ๙ โยชูวาพูดกับชาวอิสราเอลว่า "มานี่เถิด มาฟังคำกล่าวของพระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน" ๑๐ และโยชูวาพูดว่า "ท่านจะทราบว่า พระเจ้าผู้ดำรงอยู่อยู่
ท่ามกลางพวกท่าน และจงแน่ใจได้ว่า พระองค์จะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาวฮีว ชาว
เปริส ชาวเกอร์กาช ชาวอาโมร์ และชาวเยบุสไปต่อหน้าพวกท่าน ๑๑ ดูเถิด หีบพันธสัญญา
ของพระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งโลกกำลังไปล่วงหน้าท่านสู่แม่น้ำจอร์แดน ๑๒ บัดนี้ จงเลือก
ชาย 12 คนจากเผ่าของอิสราเอล เผ่าละ 1 คน ๑๓ ทันทีที่บรรดาปุโรหิตที่หามหีบของพระผู้
เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งโลก ได้ย่างเท้าลงแม่น้ำจอร์แดน กระแสน้ำจอร์แดนจะ
ถูกตัดขาด และกระแสน้ำที่ไหลลงมาจากข้างบนจะหยุดนิ่งรวมกันอยู่ด้านหนึ่ง"

๑๔ ดังนั้น เมื่อประชาชนออกเดินทางจากค่ายข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปกับบรรดาปุโรหิต
ที่กำลังหามหีบพันธสัญญาล่วงหน้าประชาชนไป ๑๕ และทันทีที่คนหามหีบไปไกลถึงแม่
น้ำจอร์แดน และเท้าของปุโรหิตซึ่งกำลังหามหีบจุ่มลงที่ริมฝั่งน้ำ (ด้วยว่าแม่น้ำจอร์แดน
ไหลท่วมทุกฝั่งตลอดฤดูเก็บเกี่ยวตามสภาวการณ์) ๑๖ กระแสน้ำที่ไหลลงมาจากตอนบน
ก็หยุดไหลและเคลื่อนหนุนไปรวมกันด้านหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป ณ เมืองอาดัมซึ่งเป็น
เมืองที่อยู่ข้างเมืองศาเรธาน และกระแสน้ำที่ไหลลงต่อไปจากจุดนั้นก็ไหลลงสู่ทะเลอารา
บาห์ คือทะเลเกลือ ก็ขาดออกจากกัน แล้วประชาชนจึงข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามใกล้เยรีโค
๑๗ บรรดาปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้ายืนบนดินแห้งที่อยู่กลางแม่น้ำ
จอร์แดน และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ข้ามไปบนดินแห้ง จนกระทั่งประชาชาติทั้งปวงข้าม
แม่น้ำจอร์แดนไปหมด

๔

ก้อนหินจากแม่น้ำจอร์แดน

* ๓๔ 2 ซามูเอล 6:6,7

๑ เมื่อประชาชาติทั้งปวงข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมดแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า
๒ จงเลือกชาย 12 คนจากชนชาติ เผ่าละ 1 คน ๓ และบัญชาพวกเขาว่า จงไปเอาหิน 12
ก้อนมาจากกลางแม่น้ำนี้ จากบริเวณที่ปุโรหิตยืนเหยียบ และนำมาวางไว้ที่ที่พวกเจ้าค้าง
แรมกันคืนนี้ ๔ โยชูวาจึงเรียกชายชาวอิสราเอล 12 คนมา เผ่าละ 1 คน ๕ โยชูวาพูดกับ
เขาทั้งหลายว่า จงเดินผ่านหีบของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เดินลงไปในแม่น้ำจอร์
แดน จงแบกหินใส่บ่าคนละก้อนตามจำนวนเผ่าของชาวอิสราเอล ๖ เพื่อจะได้เป็นหมาย
สำคัญในหมู่ท่าน เวลาลูกหลานของท่านถามในภายภาคหน้าว่า หินเหล่านี้มีความหมาย
อะไรสำหรับท่าน ๗ แล้วท่านจะบอกพวกเขาว่ากระแสน้ำในแม่น้ำจอร์แดนถูกตัดขาด
จากกันที่ตรงหน้าหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อหีบข้ามแม่น้ำจอร์แดน กระแสน้ำ
ในแม่น้ำจอร์แดนถูกตัดขาดจากกัน หินพวกนี้ก็จะเป็นอนุสรณ์แก่ชาวอิสราเอลไปตลอด
กาล

๘ ชาวอิสราเอลจึงกระทำตามที่โยชูวาบัญชา คือเก็บหิน 12 ก้อนขึ้นจากกลางแม่น้ำจอร์
แดน ตามจำนวนเผ่าของชาวอิสราเอล ตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวา พวกเขาแบก
หินไปยังที่ที่พวกเขาค้างแรม และวางไว้ที่นั่น ๙ แล้วโยชูวาจัดวางหิน 12 ก้อนไว้ใจกลาง
แม่น้ำจอร์แดน ตรงบริเวณที่ปุโรหิตหามหีบพันธสัญญายืนอยู่ หินเหล่านี้ก็ยังอยู่ที่นั่นมา
จนถึงทุกวันนี้

๑๐ บรรดาปุโรหิตที่หามหีบยังยืนอยู่ที่กลางแม่น้ำจอร์แดนจนกว่าทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า
ได้บัญชาโยชูวาให้ประชาชนกระทำเสร็จสิ้น ดังที่โมเสสบัญชาโยชูวา แล้วประชาชนก็รีบ
ข้ามไป ๑๑ ครั้นประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบของพระผู้เป็นเจ้าและบรรดาปุโรหิตจึงข้าม
ไปต่อหน้าประชาชน ๑๒ บรรดาบุตรของรูเบน บุตรของกาด และครึ่งหนึ่งของเผ่าของมนัส
เสห์ถืออาวุธข้ามไปล่วงหน้าชาวอิสราเอล ดังที่โมเสสบอกพวกเขาไว้ ๑๓ มีผู้คนประมาณ
40,000 คนพร้อมรบข้ามไปต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า ไปยังที่ราบของเมืองเยรีโคเพื่อทำศึก
สงคราม ๑๔ ในวันนั้นพระผู้เป็นเจ้ายกย่องโยชูวาต่อหน้าคนอิสราเอลทุกคน และพวกเขา
ยำเกรงโยชูวาเหมือนที่ได้ยำเกรงโมเสสตลอดชีวิตของท่าน

๑๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า ๑๖ จงบัญชาบรรดาปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญา
ให้ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน ๑๗ โยชูวาจึงบัญชาบรรดาปุโรหิตว่า ขึ้นจากแม่น้ำจอร์แดน
เถิด ๑๘ ครั้นปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นจากกลางแม่น้ำจอร์แดน
และเท้าของปุโรหิตก้าวขึ้นเหยียบดินแห้งแล้ว กระแสน้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ไหลกลับเข้าที่
และไหลท่วมฝั่งทั้งหมดดังเดิม

๑๙ ในวันที่สิบของเดือนที่หนึ่งประชาชนขึ้นจากแม่น้ำจอร์แดน และตั้งค่ายที่กิลกาล
ทางชายแดนด้านตะวันออกของเยรีโค ๒๐ โยชูวาจัดวางหิน 12 ก้อนที่พวกเขาเอามาจาก
แม่น้ำจอร์แดนไว้ที่กิลกาล ๒๑ และท่านพูดกับชาวอิสราเอลว่า เวลาลูกหลานของท่าน
ถามในภายภาคหน้าว่า หินเหล่านี้มีความหมายอะไร ๒๒ ท่านก็จะบอกลูกหลานของท่าน
ได้ว่า อิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนได้บนดินแห้ง ๒๓ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
พวกท่านทำให้กระแสน้ำในแม่น้ำจอร์แดนแห้งเพื่อท่าน จนกระทั่งท่านข้ามไปได้ เหมือนกับ
ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านกระทำกับทะเลแดง ที่พระองค์ทำให้แห้งเพื่อพวก
เรา จนกระทั่งเราข้ามไปได้หมดทุกคน ๒๔ เพื่อชนชาติทั้งปวงในโลกจะได้ทราบว่าอานุภาพ
ของพระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่นัก และท่านจะยำเกรงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไปตลอด
ชีวิต

๕

การเข้าสุหนัตที่กิลกาล

๑ เมื่อบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของชาวอาโมร์ที่อยู่ทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน
และกษัตริย์ทั้งปวงของชาวคานาอันที่อยู่ตามชายฝั่งทะเลได้ยินว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้
กระแสน้ำในแม่น้ำจอร์แดนแห้งไปเพื่อชาวอิสราเอล จนพวกเขาข้ามไปได้ กษัตริย์เหล่า
นั้นจึงหมดกำลังใจและความเก่งกล้าก็หดหายไปเพราะชาวอิสราเอล
๒ ในเวลานั้นพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า "จงทำมีดด้วยหินคม และทำพิธีเข้าสุหน
ัตให้ชาวอิสราเอลเป็นครั้งที่สอง" ๓ โยชูวาจึงทำมีดด้วยหินคม และให้ชาวอิสราเอลเข้าสุ
หนัตที่กิเบอัธหะอาราโลท ๔ เหตุผลที่โยชูวาทำพิธีเข้าสุหนัตให้พวกเขาก็คือ ประชาชนชาย
ทุกคนที่ออกมาจากประเทศอียิปต์ และชายนักรบทุกคนซึ่งเสียชีวิตระหว่างทางในถิ่นทุรก
ันดาร หลังจากที่ได้ออกมาจากอียิปต์ ๕ แม้ว่าพวกเขาเหล่านั้นที่ออกมาได้เข้าสุหนัตแล้ว
แต่ประชาชนที่เกิดมาระหว่างการเดินทางขณะอยู่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ได้ออกไปจาก
อียิปต์ ยังไม่ได้เข้าสุหนัต ๖ ด้วยว่า ชาวอิสราเอลเดินทางมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา
40 ปี จนกระทั่งชนทั้งชาติ ชายนักรบที่ออกมาจากอียิปต์เสียชีวิตไป เพราะพวกเขาไม่ได้
เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าปฏิญาณไว้กับพวกเขาว่า พระองค์จะไม่ปล่อยให้พวก
เขาเห็นดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้งที่พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
ของพวกเขาว่า จะมอบให้แก่พวกเรา* ๗ ฉะนั้นโยชูวาทำพิธีเข้าสุหนัตให้แก่ลูกหลานชาว
อิสราเอล คือบรรดาผู้ที่พระองค์กำหนดให้ขึ้นมาแทน และยังไม่ได้เข้าสุหนัต เพราะไม่มีพิธี
เข้าสุหนัตในระหว่างการเดินทาง
๘ เมื่อประชาชาติทั้งปวงเข้าสุหนัตครบแล้ว ทุกคนก็อยู่ประจำที่ของตนในค่ายจนกระทั่ง
หายดี ๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า "วันนี้เราได้ทำให้พวกเจ้าพ้นจากความอัปยศที่
ประสบมาในอียิปต์" สถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่า กิลกาล† มาจนถึงทุกวันนี้

ปัสกาแรกที่คานาอัน

๑๐ ขณะที่ชาวอิสราเอลพักอยู่ในค่ายที่กิลกาล เขาฉลองวันปัสกาในเวลาเย็นของวันที่สิ
บสี่เดือนเดียวกันนั้น ณ ที่ราบของเยรีโค‡ ๑๑ และวันรุ่งขึ้นหลังจากวันปัสกา ในวันนั้นเอง
พวกเขารับประทานพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้น ทั้งขนมปังไร้เชื้อ และข้าวคั่ว ๑๒ หลังจาก
พวกเขารับประทานพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นแล้ว มานาก็หยุด คือไม่มีมานาสำหรับชาว
อิสราเอลอีกต่อไป แต่ในปีนั้นพวกเขารับประทานพืชผลที่ได้จากแผ่นดินคานาอัน

ผู้บัญชากองทัพของพระผู้เป็นเจ้า

๑๓ เมื่อโยชูวาอยู่ใกล้เยรีโค ท่านเงยหน้าและมองดู ดูเถิด ชายผู้หนึ่งมือถือดาบยืนอยู่
ตรงหน้าท่าน โยชูวาก้าวเข้าไปใกล้และพูดกับท่านด้วยว่า "ท่านเป็นฝ่ายเราหรือฝ่ายศัตรู
ของเรา" ๑๔ ผู้นั้นตอบว่า "ไม่ใช่ แต่เราเป็นผู้บัญชากองทัพของพระผู้เป็นเจ้า บัดนี้เรามา
แล้ว" และโยชูวาก้มหน้าลงซบดิน กราบนมัสการและพูดว่า "นายท่านมีรับสั่งอะไรกับผู้
รับใช้หรือ" ๑๕ ผู้บัญชากองทัพของพระผู้เป็นเจ้าพูดกับโยชูวาว่า "จงถอดรองเท้าออกจาก
เท้าเสียเถิด เพราะว่าที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์" โยชูวาก็กระทำตาม

๖

เมืองเยรีโคพังพินาศ

---

* **๕๖** กันดารวิถี 14:28-35 † **๕๙** ชื่อนี้ออกเสียงคล้ายคำว่า พ้นจาก ในภาษาฮีบรู ‡ **๕๑๐** อพยพ 12:1-14

๑ ในเวลานั้น เป็นเพราะชาวอิสราเอล เยรีโคจึงถูกปิดอย่างแน่นหนา ไม่มีใครเข้านอกออกในได้เลย ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า เห็นไหมว่าเราให้เมืองเยรีโคอยู่ในมือของเจ้าแล้ว รวมถึงกษัตริย์และนักรบผู้เก่งกล้า ๓ เจ้าจงเดินทัพรอบเมือง ให้บรรดาทหารศึกเดินรอบเมืองหนึ่งครั้ง ทำอย่างนี้อยู่ 6 วัน ๔ ให้ปุโรหิต 7 คนถือแตรงอน* 7 คันอยู่ที่หน้าหีบ ในวันที่เจ็ด พวกเจ้าจงเดินทัพรอบเมือง 7 ครั้ง และปุโรหิตจะเป่าแตรงอน ๕ เมื่อพวกเขาเป่าแตรงอนยาวๆ และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงแตร ทุกคนจงตะโกนร้องเสียงดังพร้อมๆ กัน แล้วกำแพงเมืองก็จะพังราบลง ประชาชนจะขึ้นไป ทุกคนจะเดินตรงเข้าไปได้ ๖ ดังนั้น โยชูวาบุตรของนูนเรียกบรรดาปุโรหิต และพูดกับพวกเขาว่า จงหามหีบพันธสัญญาขึ้น และให้ปุโรหิต 7 คนถือแตรงอน 7 คันอยู่ที่หน้าหีบของพระผู้เป็นเจ้า ๗ และท่านพูดกับประชาชนว่า จงมุ่งหน้าเดินทัพรอบเมืองต่อไป และให้ชายที่ถืออาวุธเดินไปข้างหน้าหีบของพระผู้เป็นเจ้า

๘ ทันทีที่โยชูวาบัญชาประชาชนแล้ว ปุโรหิต 7 คนถือแตรงอน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าก็เดินหน้าเป่าแตรงอน มีหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าตามหลังไป ๙ ชายที่ถืออาวุธเดินนำหน้าปุโรหิตที่กำลังเป่าแตรงอน ทหารเดินตามหลังหีบ ขณะที่แตรก็เป่าต่อไปเรื่อย ๑๐ แต่โยชูวาบัญชาประชาชนว่า ท่านอย่าตะโกนหรือให้ใครได้ยินเสียงของท่าน หรือหลุดปากพูดอะไรออกไปเลย จนกว่าจะถึงวันที่เราบอกให้ท่านตะโกน แล้วท่านจึงจะตะโกน ๑๑ ดังนั้นโยชูวาให้หีบของพระผู้เป็นเจ้าวนไปรอบเมืองนั้น 1 ครั้ง แล้วกลับเข้าค่าย พักแรมอยู่ที่นั่น

๑๒ โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ และบรรดาปุโรหิตหามหีบของพระผู้เป็นเจ้าขึ้น ๑๓ ปุโรหิต 7 คนเดินถือแตรงอน 7 คันที่หน้าหีบของพระผู้เป็นเจ้าไป และเป่าแตรงอนต่อไปเรื่อยๆ และบรรดาชายที่ถืออาวุธก็เดินนำหน้าปุโรหิตทั้งเจ็ด ทหารเดินตามหลังหีบของพระผู้เป็นเจ้า ขณะที่แตรก็เป่าต่อไปเรื่อยๆ ๑๔ ในวันที่สองพวกเขาเดินทัพรอบเมือง 1 ครั้ง แล้วกลับเข้าค่าย ทำอยู่อย่างนั้นเป็นเวลา 6 วัน

๑๕ ในวันที่เจ็ดเขาทั้งหลายตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ จวนใกล้รุ่ง และเดินทัพรอบเมืองแบบเดิม 7 ครั้ง เป็นวันนั้นวันเดียวที่เดินรอบเมือง 7 ครั้ง ๑๖ และครั้งที่เจ็ดนั้นเองเมื่อปุโรหิตเป่าแตรงอน โยชูวาก็บอกประชาชนว่า จงตะโกนร้องเถิด เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้มอบเมืองนี้ให้แก่พวกท่านแล้ว ๑๗ ทั้งตัวเมืองและทุกสิ่งในเมืองจะถูกถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ยกเว้นราหับหญิงแพศยาและทุกคนที่อยู่ในบ้านกับนางเท่านั้นที่จะรอดชีวิต เพราะนางช่วยซ่อนตัวผู้ส่งข่าวที่เราส่งไป ๑๘ แต่พวกท่านจงอย่าเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ถูกถวายแล้ว หากท่านถวายและกลับรับเอาสิ่งเหล่านั้นกลับมา ท่านจะทำให้ค่ายของอิสราเอลพินาศ และนำปัญหามาให้อิสราเอล ๑๙ ส่วนเงินและทองคำ ภาชนะทองสัมฤทธิ์และเหล็กทุกชิ้นเป็นของบริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า จงยกให้แก่คลังของพระผู้เป็นเจ้า ๒๐ ดังนั้น ประชาชนจึงตะโกนร้องและแตรงอนก็ดังลั่นขึ้น ทันทีที่ประชาชนได้ยินเสียงแตรงอน พวกเขาตะโกนร้องเสียงดังพร้อมกัน กำแพงจึงพังราบลง ทุกคนต่างพากันเดินหน้าออกไปยึดเมืองไว้ได้ ๒๑ แล้วเขาทั้งหลายถวายเมืองนั้นให้แด่พระผู้เป็นเจ้า และใช้ดาบทำลายทุกสิ่งที่มีชีวิตในเมืองคือ ชายและหญิง เด็กเล็กและคนชรา โค แกะ และลา

๒๒ แต่โยชูวาพูดกับชาย 2 คนที่เคยไปเป็นสายสืบในแผ่นดินว่า จงเข้าไปในบ้านหญิงแพศยา และพาหญิงคนนั้นมาพร้อมกับทุกคนที่เกี่ยวดองกับนางตามที่ท่านสัญญากับนางไว้ ๒๓ ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นสายสืบจึงเข้าไปพาราหับกับบิดามารดา พี่น้องและทุกคนที่เก

* ๖๔ ตัดจากเขาแกะ

ี่ยวดองกับนาง และพาญาติทุกคนของนางไปอยู่ที่นอกค่ายของอิสราเอล ๒๔ จากนั้นพวกเขาก็เผาเมืองรวมทั้งทุกสิ่งในเมืองด้วย ยกเว้นเงินและทองคำ ภาชนะทองสัมฤทธิ์และเหล็กที่เขาเก็บไว้ในคลังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๕ แต่โยชูวาไว้ชีวิตหญิงแพศยาและตระกูลของนางและทุกคนที่เกี่ยวดองกับนาง และนางอาศัยอยู่ในอิสราเอลมาจนถึงทุกวันนี้† เพราะนางซ่อนตัวผู้ส่งข่าว 2 คนที่โยชูวาให้ไปสืบความในเยรีโค

๒๖ ในครั้งนั้น โยชูวาสาบานว่า "ผู้ใดลุกขึ้นมาสร้างเมืองเยรีโคนี้ขึ้นใหม่ ขอให้ถูกสาปแช่งต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า

ใครก็ตามที่วางฐานราก
จะเสียบุตรชายหัวปี
ใครก็ตามที่สร้างประตูเมือง
จะเสียบุตรคนสุดท้อง"

๒๗ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับโยชูวา และกิตติศัพท์ของท่านเลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน

๗

บาปของอาคาน

๑ แต่ชาวอิสราเอลไม่ซื่อตรงเรื่องสิ่งที่ถวายแล้ว เนื่องจากอาคานบุตรคาร์มี ผู้เป็นบุตรศับดี ผู้เป็นบุตรเศรัคจากเผ่ายูดาห์ ได้ยักยอกสิ่งที่ถวายแล้ว พระผู้เป็นเจ้าจึงกริ้วชาวอิสราเอลมาก

๒ โยชูวาให้ชายบางคนไปเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธอาเวน ทางด้านตะวันออกของเบธเอล โดยสั่งว่า "ขึ้นไปสืบความในแผ่นดินทีนั่น" ชายเหล่านั้นก็ขึ้นไปสืบความในเมืองอัย ๓ เมื่อกลับมาก็บอกโยชูวาว่า "ไม่ต้องให้ทุกคนขึ้นไปที่นั่น แค่ให้ชายสองหรือสามพันคนขึ้นไปโจมตีเมืองอัย อย่าให้ทุกคนต้องไปลำบาก เพราะที่เมืองนั้นมีคนไม่มาก" ๔ ดังนั้นชายประมาณ 3,000 คนได้ขึ้นไป และกลับต้องเตลิดหนีไปต่อหน้าต่อตาพวกผู้ชายชาวเมืองอัย ๕ ผู้ชายชาวเมืองอัยได้วิ่งไล่ชายอิสราเอลไปจากประตูเมืองจนถึงเหมืองหิน และได้ฆ่าชายประมาณ 36 คน โดยฟันพวกเขาจนถึงแก่ความตายที่บริเวณทางลาด และประชาชนต่างพากันขวัญเสียจนตั้งตัวไม่ติด

๖ โยชูวาจึงฉีกเสื้อผ้าของตนและซบหน้าลงกับพื้น ณ เบื้องหน้าหีบของพระผู้เป็นเจ้าจนกระทั่งตกเย็น บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลกระทำเช่นเดียวกัน และต่างก็ซัดฝุ่นผงลงบนหัวของตน ๗ โยชูวาพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทำไมพระองค์จึงต้องนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา ให้พวกเราตกอยู่ในมือของชาวอาโมร์เพื่อทำลายพวกเราอย่างนั้นหรือ ถ้าพวกเราพอใจจะอยู่ต่อที่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดนได้ก็คงดีไปแล้ว ๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะว่าอย่างไรได้เล่า เมื่ออิสราเอลหันหลังให้เหล่าศัตรูเสียแล้ว ๙ ชาวคานาอันและผู้อาศัยทุกคนในแผ่นดินจะได้ยินเรื่องนี้ แล้วพวกเขาก็จะล้อมพวกเราและลบชื่อของเราไปเสียจากโลกนี้ แล้วพระองค์จะทำอะไรเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์"

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า "ลุกขึ้นเถิด ทำไมเจ้าจึงซบหน้าลงกับพื้นอย่างนี้ ๑๑ อิสราเอลกระทำบาป พวกเขาละเมิดพันธสัญญาของเราที่เราบัญชาไว้ พวกเขาได้ยักยอกบางสิ่งที่ถวายแล้ว เขาทั้งขโมยและโกหก และเก็บรวบรวมไว้กับของส่วนตัวของเขา ๑๒ ฉะนั้นชาวอิสราเอลจึงไม่สามารถยืนต่อต้านศัตรูได้ พวกเขาหันหลังให้เหล่าศัตรูของเขาเอง เพราะพวกเขาถูกกำหนดให้พินาศแล้ว เราจะไม่อยู่กับพวกเจ้าอีกต่อไป เว้นเสียแต่ว่าพวกเจ้าจะทำลายสิ่งที่ถูกกำหนดให้พินาศไปเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า ๑๓ จง

† **๖๒๕** รูธ 4:18-22; มัทธิว 1:5,6; ฮีบรู 11:31; ยากอบ 2:25

ลุกขึ้น จงชำระตัวประชาชนให้บริสุทธิ์ และจงพูดว่า จงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า มีสิ่งที่ถูกถวายแล้วอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าไม่สามารถยืนต่อต้านศัตรูของเจ้าได้ จนกว่าจะเอาสิ่งที่ถูกถวายที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าออกไปเสีย ๑๔ ฉะนั้นตอนเช้าพวกท่านจงมาแสดงตัวตามเผ่าของท่าน และพระผู้เป็นเจ้าชี้ด้วยการจับฉลากว่าเป็นเผ่าใด ก็ให้เผ่านั้นเข้ามาใกล้ๆ ทีละครอบครัว และครอบครัวที่พระผู้เป็นเจ้าชี้จะเข้ามาใกล้ๆ ทีละครัวเรือน และครัวเรือนที่พระผู้เป็นเจ้าชี้จะเข้ามาใกล้ๆ ทีละคน ๑๕ เมื่อพบคนที่มีสิ่งที่ถวายแล้วอยู่กับเขา เขาก็จะถูกเผาด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและทุกสิ่งที่เขามี เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า และเป็นเพราะเขาได้กระทำสิ่งที่น่าอับอายในอิสราเอล

๑๖ ดังนั้น โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่และนำอิสราเอลเข้ามาใกล้ๆ ทีละเผ่า และเผ่ายูดาห์ก็ถูกชี้ตัว ๑๗ ท่านจึงนำครอบครัวทั้งหลายของเผ่ายูดาห์เข้ามาใกล้ๆ และครอบครัวชาวเศรัคก็ถูกชี้ตัว ท่านจึงนำตัวชายแต่ละคนจากครอบครัวของชาวเศรัคเข้ามาใกล้ๆ และศับดีก็ถูกชี้ตัว ๑๘ ท่านจึงนำตัวชายแต่ละคนจากครัวเรือนของศับดีเข้ามาใกล้ๆ และอาคานบุตรคาร์มี ผู้เป็นบุตรศับดี ผู้เป็นบุตรเศรัคจากเผ่ายูดาห์จึงถูกชี้ตัว ๑๙ โยชูวาจึงพูดกับอาคานว่า ลูกเอ๋ย จงถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล และจงสรรเสริญพระองค์เถิด และจงบอกเราเดี๋ยวนี้ว่าเจ้าได้กระทำสิ่งใด อย่าปกปิดเราเลย ๒๐ อาคานตอบโยชูวาว่า เป็นความจริง ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำก็คือ ๒๑ ในจำนวนของที่ยึดมาได้นั้น ข้าพเจ้าเห็นเสื้อคลุมสวย 1 ตัวจากบาบิโลน เงิน 200 เชเขล* ทองคำแท่งหนัก 50 เชเขล ข้าพเจ้าจึงอยากได้และยักยอกไว้ ของซ่อนไว้ใต้ดินในกระโจมข้าพเจ้า เงินก็อยู่ข้างใต้ด้วย

๒๒ โยชูวาให้ผู้ส่งข่าวไป พวกเขาวิ่งไปที่กระโจม ดูเถิด ทุกสิ่งถูกซ่อนไว้ในกระโจมของเขาพร้อมกับเงินที่อยู่ข้างใต้ ๒๓ พวกเขาจึงเอาออกมาจากกระโจม นำไปให้โยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งปวง และเขาวางไว้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๔ โยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งปวงนำอาคานบุตรเศรัคกับเงิน เสื้อคลุมและทองคำแท่ง บรรดาบุตรชายหญิง โค ลา แกะ กระโจม และทุกสิ่งที่เขามี ขึ้นไปยังหุบเขาอาโคร์ ๒๕ และโยชูวาพูดว่า ทำไมเจ้าจึงนำความเดือดร้อนมาสู่พวกเรา วันนี้พระผู้เป็นเจ้านำความเดือดร้อนมาสู่เจ้า และอิสราเอลทุกคนใช้ก้อนหินขว้างอาคาน ใช้ไฟเผา และใช้ก้อนหินขว้างพวกเขา ๒๖ ชาวอิสราเอลใช้ก้อนหินสุมทับตัวเขาเป็นกองพะเนินซึ่งยังอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็หายจากความโกรธอันร้อนแรง ฉะนั้นสถานที่นั้นเรียกว่า หุบเขาอาโคร์†มาจนถึงทุกวันนี้

๘

เมืองอัยพินาศ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า อย่ากลัวและอย่าท้อใจเลย จงลุกขึ้นและพานักรบทั้งหมดขึ้นไปยังเมืองอัยกับเจ้า ดูนะ เราได้มอบกษัตริย์แห่งอัยไว้ในมือของเจ้าแล้ว รวมถึงประชาชนของเขา ทั้งเมืองและแผ่นดินของเขา ๒ และเจ้าจงกระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์อย่างที่ได้กระทำต่อเยรีโคและกษัตริย์ แต่ข้าวของที่ยึดได้และสัตว์เลี้ยงนั้น เจ้าจงเก็บไว้สำหรับพวกเจ้าเอง จงวางแผนดักซุ่มเพื่อโจมตีที่ข้างหลังเมือง

๓ ดังนั้น โยชูวาและนักรบทั้งหมดจึงลุกขึ้นเพื่อไปยังเมืองอัย โยชูวาเลือกนักรบผู้เก่งกล้าจำนวน 30,000 คนให้ออกไปในเวลากลางคืน ๔ ท่านบัญชาเขาเหล่านั้นว่า ดูเถิด พวกท่านจงดักซุ่มเพื่อโจมตีที่ข้างหลังเมือง อย่าไปไกลจากเมืองมากนัก แต่ท่านทุกคนจง

---

* **๗๑๒๑** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม † **๗๑๒๖** อาโคร์ มีความหมายในภาษาฮีบรูว่า ความเดือดร้อน

เตรียมพร้อมไว้เสมอ ๕ เรากับประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราก็จะเข้าไปใกล้เมือง เมื่อพวกเขาออกมาต่อสู้พวกเราเหมือนครั้งก่อน พวกเราก็จะวิ่งหนีไปต่อหน้าพวกเขา ๖ เขาจะออกไล่ตามหลังพวกเราจนกระทั่งเราล่อพวกเขาออกไปให้ไกลเมือง พวกเขาก็จะพูดว่า "พวกเขากำลังวิ่งหนีพวกเราไปเหมือนครั้งก่อน" ดังนั้นพวกเราจะวิ่งหนีไปต่อหน้าพวกเขา ๗ แล้วพวกท่านจะลุกขึ้นจากที่ซุ่มและยึดเมืองไว้ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะทำให้เมืองตกอยู่ในเงื้อมมือของท่าน ๘ ทันทีที่พวกท่านยึดเมืองได้แล้ว ท่านก็เผาเมืองได้เลย จงดูว่าท่านกระทำตามคำของพระผู้เป็นเจ้า เราบัญชาพวกท่านแล้ว" ๙ แล้วโยชูวาก็ให้พวกเขาไป พวกเขาไปยังที่ดักซุ่ม รออยู่ระหว่างเบธเอลกับทางตะวันตกของเมืองอัย ส่วนโยชูวาค้างแรมอยู่กับประชาชน

๑๐ โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อตรวจพล และขึ้นไปยังเมืองอัยกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอล ล่วงหน้าประชาชนไป ๑๑ นักรบทั้งปวงที่ไปกับท่านก็เข้าไปใกล้ตัวเมือง และตั้งค่ายทางทิศเหนือของเมืองอัยโดยมีหุบเขากั้นระหว่างพวกเขากับเมืองอัย ๑๒ โยชูวาจัดชายประมาณ 5,000 คนให้ซุ่มอยู่ระหว่างเบธเอลและทางตะวันตกของเมืองอัย ๑๓ ดังนั้นต่างก็เตรียมกำลังศึกประจำตำแหน่งของตน ค่ายใหญ่ทางทิศเหนือของเมือง และกองซุ่มทางทิศตะวันตกของเมือง ส่วนโยชูวาค้างแรมในหุบเขา ๑๔ ทันทีที่กษัตริย์แห่งอัยเห็นเหตุการณ์ ท่านกับประชาชนทั้งหมดของท่านจึงรีบออกไปยังที่นัดหมายแต่เช้าตรู่ ไปในทิศทางอาราบาห์ เพื่อเผชิญหน้ากับอิสราเอล โดยไม่ทราบว่ามีกองซุ่มเพื่อจะโจมตีท่านด้านหลังเมือง ๑๕ โยชูวาและชาวอิสราเอลทุกคนเสแสร้งว่าถูกพวกเขาโจมตี และได้หนีไปในทิศทางเข้าถิ่นทุรกันดาร ๑๖ ดังนั้นประชาชนทุกคนที่อยู่ในเมืองจึงถูกเรียกให้ร่วมกันไล่ตามชาวอิสราเอล ขณะที่ไล่ตามโยชูวาไป พวกเขาก็ออกไปไกลจากเมืองยิ่งขึ้นทุกที ๑๗ ผู้ชายทุกคนที่หลงเหลืออยู่ในเมืองอัยและเบธเอลได้ตามล่าชาวอิสราเอลไป ประตูเมืองก็เปิดไว้ จึงไม่มีคนทีอยู่ป้องกันเมืองนั้นเลย

๑๘ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า "จงยื่นหอกซัดที่เจ้าถืออยู่ในมือออกไปทางเมืองอัย เพราะเราจะทำให้เมืองตกอยู่ในเงื้อมมือเจ้า" โยชูวาก็ยื่นหอกซัดที่อยู่ในมือของท่านไปทางเมืองอัย ๑๙ ทันทีที่ท่านยื่นมือออกไป พวกผู้ชายที่ซุ่มอยู่จึงลุกขึ้นออกมาจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว วิ่งกรูกันเข้าไปในเมืองและยึดไว้ได้ และรีบเผาเมืองทันที ๒๐ ครั้นพวกผู้ชายของเมืองอัยหันกลับไป ดูเถิด มีควันพลุ่งขึ้นจากเมืองสู่ท้องฟ้า แต่พวกเขาไม่มีทางหนีไปไหนได้เลย เพราะฝ่ายอิสราเอลที่หนีไปถิ่นทุรกันดารก็หันกลับมาปะทะพวกที่ไล่ตามล่าพวกตน ๒๑ เมื่อโยชูวาและอิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากองซุ่มยึดเมืองได้แล้ว มีควันในเมืองพลุ่งขึ้นมา จึงกลับไปฆ่าพวกผู้ชายของเมืองอัย ๒๒ กองทัพอีกกองก็ออกจากเมืองมาต่อสู้กับเขา ดังนั้นชาวเมืองอัยจึงถูกล้อมอยู่ในกลุ่มของอิสราเอล บ้างก็อยู่ฝั่งนี้ บ้างก็อยู่ฝั่งโน้น อิสราเอลฆ่าพวกเขาจนไม่มีใครรอดชีวิตหรือหนีไปได้เลย ๒๓ แต่กษัตริย์แห่งอัยถูกจับเป็นและนำมาให้โยชูวา

๒๔ เมื่อไล่ตามกันไปจนถึงทุ่งโล่งของถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลก็ได้ฆ่าชาวเมืองอัยทั้งหมด และเมื่อทุกคนถูกฆ่าฟันหมด ชาวอิสราเอลทุกคนก็กลับไปยังเมืองอัยและฆ่าพวกที่เหลืออยู่ในเมืองด้วย ๒๕ จำนวนประชาชนชายและหญิงชาวเมืองอัยที่ล้มตายในวันนั้นนับได้ 12,000 คน ๒๖ โยชูวาไม่ได้ปล่อยมือที่ถือหอกซัดลงจนกระทั่งท่านได้ทำลายล้างทุกชีวิตในเมืองอัย ๒๗ อิสราเอลเพียงแต่ริบเอาสัตว์เลี้ยงและข้าวของที่ยึดได้จากเมืองไป ตามคำที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาแก่โยชูวา ๒๘ ดังนั้น โยชูวาจึงเผาเมืองอัย และทำให้เป็นกองซากปรักหักพังเป็นนิตย์ ดั่งที่เป็นอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ ๒๙ และท่านแขวนกษัตริย์แห่งอัยไว้บน

ต้นไม้จนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตก โยชูวาบัญชาให้เอาร่างของกษัตริย์ลงจากต้นไม้
และโยนทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ใช้ก้อนหินกลบร่างเป็นกองใหญ่ซึ่งอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุก
วันนี้

โยชูวาทำพันธสัญญาขึ้นใหม่

๓๐ ในครั้งนั้นโยชูวาสร้างแท่นบูชาที่ภูเขาเอบาลถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิส
ราเอล ๓๑ ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาชาวอิสราเอล ตามที่เขียนในหนังสือ
กฎบัญญัติของโมเสสว่า “แท่นบูชาที่ทำจากหินซึ่งไม่ถูกสกัด และไม่ได้ใช้เครื่องมือเหล็ก
ตัด”* และท่านถวายสัตว์ที่เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และมอบของถวายเพื่อสามั
คคีธรรม ๓๒ และ ณ ที่นั่นท่านคัดลอกกฎบัญญัติของโมเสสไว้บนหินต่อหน้าชาวอิสราเอล
อันเป็นกฎที่โมเสสได้เขียนไว้ ๓๓ คนอิสราเอลทุกคนไม่ว่าโดยชาติกำเนิดหรือต่างชาติที่อยู่
ด้วย พร้อมกับบรรดาผู้อาวุโส เจ้าหน้าที่ และผู้ตัดสินความ ต่างก็ยืนทีฝั่งตรงข้ามหีบ เบื้อง
หน้าบรรดาชาวเลวีที่เป็นปุโรหิตหามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า ครึ่งหนึ่งยืนเบื้อง
หน้าภูเขาเกริซิม และอีกครึ่งหนึ่งเบื้องหน้าภูเขาเอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็น
เจ้าได้บัญชาก่อนหน้านั้น ในเวลาที่ท่านให้พรชนชาติอิสราเอลเป็นครั้งแรก† ๓๔ จากนั้น
ท่านจึงอ่านกฎบัญญัติที่เขียนไว้ทุกคำ ทั้งเป็นคำอวยพรและคำสาปแช่งตามที่มีในหนังสือ
กฎบัญญัติ ๓๕ ไม่มีคำใดและเรื่องใดที่โมเสสบัญชาแล้วโยชูวาไม่ได้อ่านต่อหน้าที่ประชุมอิส
ราเอล ต่อหน้าพวกผู้หญิงและเด็กๆ อีกทั้งคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับพวกเขาด้วย

๙

กลลวงของชาวกิเบโอน

๑ ทันทีที่บรรดากษัตริย์ที่อยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนในแถบภูเขา ที่ลุ่ม และตลอดชายฝั่งของ
ทะเลใหญ่* จนถึงเลบานอน คือบรรดากษัตริย์ของชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวคานาอัน ชาวเปริ
ส ชาวฮีว และของชาวเยบุสได้ยินถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ๒ ต่างก็ร่วมกันทำสงครามต่อสู้กับ
โยชูวาและคนอิสราเอล

๓ เมื่อผู้อาศัยของเมืองกิเบโอนได้ยินว่าโยชูวากระทำสิ่งใดต่อเยรีโคและเมืองอัย ๔ พวก
เขาจึงใช้เล่ห์เหลี่ยมทำทีว่า เป็นผู้แทนไป ให้ลาแบกถุงขาดๆ และถุงหนังเก่าที่บรรจุเหล้า
องุ่นก็ขาดและมีรอยปะ ๕ รองเท้าที่สวมก็สึกและมีรอยซ่อม เสื้อผ้าเก่ามาก และเสบียง
อาหารก็แห้งกรังและหักจนป่น ๖ และพวกเขาไปหาโยชูวาในค่ายที่กิลกาล พูดกับท่านและ
ชายชาวอิสราเอลว่า “พวกเรามาจากแดนไกล ขอทำพันธสัญญากับพวกเราเถิด” ๗ แต่
ชายชาวอิสราเอลพูดกับชาวฮีวว่า “ท่านอาจจะอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา แล้วเราจะทำพันธ
สัญญากับท่านได้อย่างไร” ๘ พวกเขาพูดกับโยชูวาว่า “พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน” โยชู
วาพูดกับพวกเขาว่า “พวกท่านเป็นใคร มาจากไหน” ๙ พวกเขาตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่าน
มาจากแดนไกล เนื่องจากพระกิตติคุณของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และเราได้ยิน
รายงานเกี่ยวกับพระองค์และทุกสิ่งที่พระองค์กระทำในอียิปต์ ๑๐ และทุกสิ่งที่พระองค์กระ
ทำต่อกษัตริย์ทั้งสองของชาวอาโมร์ที่อยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดน คือสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน
และโอกกษัตริย์แห่งบาชานผู้อาศัยอยู่ที่อัชทาโรท ๑๑ ดังนั้นบรรดาผู้อาวุโสของเราและ
บรรดาผู้อาศัยของประเทศเราบอกเราว่า “จงเตรียมเสบียงอาหารติดตัวไปสำหรับการเดิน
ทางเพื่อไปพบพวกเขา และกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกเราเป็นบรรดาผู้รับใช้ของท่าน บัดนี้
ขอทำพันธสัญญากับพวกเราเถิด” ” ๑๒ ดูซิ ขนมปังของเรา ตอนที่เราเอามาจากบ้านเพื่อ

---

* ๘๓๑ อพยพ 20:25 † ๘๓๓ เฉลยธรรมบัญญัติ 27:11-13 * ๙๑ คือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

เป็นอาหารระหว่างการเดินทางมาหาท่าน มันยังอุ่นอยู่เลย แต่ตอนนี้มันแห้งกรังและหักจนป่น ๑๓ ดูซิ ถุงหนังใส่เหล้าองุ่น ตอนนั้นก็ยังใหม่ แต่ตอนนี้ขาดหมดแล้ว เสื้อผ้ากับรองเท้าหลุดลุ่ยเพราะเดินทางไกลมาก๑ ๑๔ ดังนั้น พวกผู้ชายเอาเสบียงอาหารของพวกเขาไปบ้าง โดยไม่ได้ปรึกษาพระผู้เป็นเจ้าเลย ๑๕ โยชูวามีสัมพันธไมตรีและทำพันธสัญญากับเขาเหล่านั้นเป็นการไว้ชีวิตพวกเขา และบรรดาหัวหน้าของมวลชนก็รับรองด้วยการสาบานกับพวกเขา

๑๖ หลังจากทำพันธสัญญากันได้ 3 วัน ชาวอิสราเอลจึงทราบว่า เขาเหล่านั้นมาจากดินแดนใกล้เคียงและยังอาศัยอยู่ในหมู่พวกเขาเองด้วย ๑๗ ชาวอิสราเอลจึงเดินทางออกไป และในวันที่สามก็ไปถึงเมืองของเขาเหล่านั้น คือกิเบโอน เคฟีราห์ เบเอโรท และคีริยาท เยอาริม ๑๘ แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้โจมตีพวกเขา เพราะบรรดาหัวหน้าของมวลชนได้สาบานกับพวกเขาแล้วในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล มวลชนทั้งปวงจึงบ่นต่อว่าบรรดาผู้นำ ๑๙ แต่ผู้นำทุกคนพูดกับมวลชนทั้งปวงว่า๑เราได้สาบานกับพวกเขาแล้วในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล และบัดนี้เราจะแตะต้องเขาไม่ได้ ๒๐ สิ่งที่เราควรกระทำต่อพวกเขาคือ ให้พวกเขามีชีวิตอยู่ มิฉะนั้นโทษจะตกอยู่กับเราเอง เพราะคำสาบานที่เราให้พวกเขา๑ ๒๑ และบรรดาหัวหน้าพูดกับเขาว่า๑ให้พวกเขามีชีวิตอยู่๑ และเขาเหล่านั้นจึงเป็นคนตัดฟืนและคนตักน้ำสำหรับมวลชนทั้งปวง ตามที่บรรดาผู้นำบอกพวกเขา

๒๒ โยชูวาถามพวกเขาว่า๑ทำไมพวกท่านจึงหลอกลวงเราว่า๑พวกเราอยู่ไกลจากพวกท่านมาก๑ ในเมื่อพวกท่านอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา ๒๓ ฉะนั้น บัดนี้พวกท่านถูกสาปแช่ง และพวกท่านบางคนจะเป็นแค่คนรับใช้ตัดฟืนและตักน้ำสำหรับพระตำหนักของพระเจ้าของเรา๑ ๒๔ พวกเขาตอบโยชูวาว่า๑เป็นเพราะผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านทราบอย่างแน่นอนว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินทั้งหมดแก่พวกท่าน และให้ฆ่าผู้อยู่อาศัยทุกคนในแผ่นดินให้พ้นหน้าท่าน พวกเรากลัวตายมากก็เพราะท่าน จึงได้กระทำเช่นนั้น ๒๕ ดูเถิด บัดนี้พวกเราอยู่ในกำมือของท่าน อะไรที่ท่านเห็นควรและถูกต้อง ก็กระทำต่อพวกเราเถิด๑ ๒๖ ดังนั้น สิ่งที่โยชูวากระทำก็คือ ท่านปล่อยให้เขาเหล่านั้นไปพ้นจากเงื้อมมือของชาวอิสราเอล และไม่ได้ฆ่าพวกเขา ๒๗ แต่โยชูวาให้พวกเขาเป็นคนตัดฟืนและคนตักน้ำสำหรับมวลชนและสำหรับแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้าตามแต่สถานที่ที่พระองค์จะเลือก และก็เป็นมาจนถึงทุกวันนี้

๑๐

ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง

๑ ทันทีที่อาโดนีเซเดกกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มทราบว่าโยชูวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายให้พินาศ และได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมือง ดังที่กระทำต่อเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมือง และทราบว่าบรรดาผู้อยู่อาศัยของเมืองกิเบโอนทำสัญญาสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ในหมู่พวกเขา ๒ ท่านจึงกลัวมาก เพราะว่าเมืองกิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เทียบเท่าเมืองหลวง และเป็นเพราะว่าใหญ่กว่าเมืองอัย อีกทั้งชายทุกคนเป็นนักรบ ๓ ดังนั้น อาโดนีเซเดกกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มมีสาสน์ถึงโฮฮัมกษัตริย์แห่งเฮโบรน ถึงปิรามกษัตริย์แห่งยาร์มูท ถึงยาเฟียกษัตริย์แห่งลาคีช และเดบีร์กษัตริย์แห่งเอกโลนว่า ๔ ๑ช่วยขึ้นมาหาเราและช่วยเรา เราไปโจมตีเมืองกิเบโอนกันเถิด เพราะเมืองนั้นมีสันติภาพกับโยชูวาและชาวอิสราเอลแล้ว๑ ๕ ฉะนั้นกษัตริย์ทั้งห้าของชาวอาโมร์คือ กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม

กษัตริย์แห่งเฮโบรน กษัตริย์แห่งยาร์มูท กษัตริย์แห่งลาคีช และกษัตริย์เมืองเอกโลน จึงรวบรวมกำลังของตนขึ้นไปกับกองทัพ และตั้งค่ายทำสงครามต่อสู้กับเมืองกิเบโอน

๖ ฝ่ายคนจากเมืองกิเบโอนก็ส่งข่าวไปให้โยชูวาทราบที่ค่ายในกิลกาลว่า "อย่าถอนกำลังไปจากผู้รับใช้ของท่าน ขึ้นมาช่วยชีวิตพวกเราโดยเร็ว เพราะว่ากษัตริย์ทั้งปวงของชาวอาโมร์ที่อาศัยอยู่ในแถบภูเขารวมกำลังต่อสู้กับเรา" ๗ โยชูวาจึงขึ้นไปจากกิลกาล พร้อมกับกองทัพทั้งหมดและนักรบผู้เก่งกล้าทุกคน ๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า "ไม่ต้องกลัวพวกเขา เพราะว่าเราทำให้พวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือของเจ้า ไม่มีผู้ใดในพวกเขาที่จะยืนต่อต้านเจ้าได้" ๙ หลังจากที่โยชูวาเดินทางตลอดทั้งคืนขึ้นไปจากกิลกาล ท่านก็เข้าโจมตีพวกนั้นทันที ๑๐ พระผู้เป็นเจ้าทำให้เขาเหล่านั้นหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อหน้าคนอิสราเอล และอิสราเอลฆ่าคนจำนวนมากที่เมืองกิเบโอน คนอิสราเอลไล่ล่าพวกนั้นไปทางที่ขึ้นไปยังเบธโฮโรน และไล่ฆ่าพวกเขาจนถึงเมืองอาเซคาห์และมักเคดาห์ ๑๑ และในขณะที่เขาเหล่านั้นกำลังวิ่งหนีลงไปต่อหน้าคนอิสราเอลจากเมืองเบธโฮโรน พระผู้เป็นเจ้าก็ทำให้ลูกเห็บตกลงมาจากฟ้า จนพวกเขาไปถึงเมืองอาเซคาห์ แล้วก็ตาย คนตายเพราะลูกเห็บมีจำนวนมากกว่าคนตายเพราะคมดาบของชาวอิสราเอล

๑๒ ในวันที่พระผู้เป็นเจ้ามอบชาวอาโมร์ให้แก่ชาวอิสราเอล โยชูวาพูดกับพระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าคนอิสราเอลในครั้งนั้นว่า

"ดวงอาทิตย์เอ๋ย จงหยุดนิ่งอยู่ที่กิเบโอน
และดวงจันทร์เอ๋ย หยุดอยู่ที่หุบเขาอัยยาโลน"

๑๓ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง
และดวงจันทร์ก็หยุดด้วย
จนกระทั่งประชาชาตินั้นได้แก้แค้นพวกศัตรูก่อน

เรื่องนี้ไม่มีบันทึกอยู่ในหนังสือของยาชาร์หรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า และไม่ได้รีบตกดินจนกว่าเวลาจะล่วงไปประมาณ 1 วัน ๑๔ ไม่เคยมีวันใดที่เป็นเหมือนวันนั้น ทั้งก่อนหน้านี้หรือหลังจากวันนั้นมา เมื่อพระผู้เป็นเจ้าฟังเสียงมนุษย์ เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้าต่อสู้เพื่ออิสราเอล

๑๕ แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังค่ายที่กิลกาล

กษัตริย์ทั้งห้าของชาวอาโมร์ถูกประหาร

๑๖ กษัตริย์ทั้งห้าหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มักเคดาห์ ๑๗ โยชูวาได้ยินมาว่า "มีคนพบกษัตริย์ทั้งห้าที่หลบซ่อนอยู่ในถ้ำที่มักเคดาห์" ๑๘ โยชูวาพูดว่า "จงกลิ้งหินก้อนใหญ่ๆ ปิดปากถ้ำไว้ และให้คนเฝ้าอยู่ใกล้ๆ ๑๙ แต่ตัวท่านเองอย่าอยู่ที่นั่น จงไล่ตามศัตรูของท่านไป โจมตีจากด้านหลัง อย่าปล่อยให้พวกเขาเข้าไปในเมือง ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าทำให้เขาเหล่านั้นตกอยู่ในเงื้อมมือของท่านแล้ว" ๒๐ เมื่อโยชูวาและชาวอิสราเอลฆ่าเขาเหล่านั้นตายหลายคนจนพินาศ ส่วนที่เหลืออยู่ไม่กี่คนก็หนีเข้าไปในเมืองซึ่งมีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง ๒๑ แล้วประชาชนทั้งปวงกลับไปหาโยชูวาที่ค่ายที่มักเคดาห์โดยปลอดภัย ไม่มีผู้ใดปริปากต่อต้านชาวอิสราเอลอีก

๒๒ โยชูวาพูดว่า "จงเปิดปากถ้ำ และพากษัตริย์ทั้งห้าออกมาหาเรา" ๒๓ พวกเขาก็กระทำตาม โดยพากษัตริย์ทั้งห้านั้นออกจากถ้ำมาหาท่าน มีกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเฮโบรน กษัตริย์แห่งยาร์มูท กษัตริย์แห่งลาคีช และกษัตริย์แห่งเอกโลน ๒๔ เมื่อเขาพากษัตริย์เหล่านั้นออกมาหาโยชูวา โยชูวาจึงบัญชาชายชาวอิสราเอลทุกคน และพูดกับหัวหน้านักรบที่ออกไปต่อสู้ด้วยกันกับท่าน "เข้ามาใกล้ๆ เอาเท้าเหยียบคอกษัตริย์เหล่านี้" พวกเขาก็เข้าไปใกล้ๆ แล้วเอาเท้าเหยียบที่คอเหล่ากษัตริย์ ๒๕ โยชูวาพูดกับพวกเขาว่า "อย่า

กลัวหรือท้อใจเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญ พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำเช่นนี้ต่อศัตรูทุกคนที่ท่านจะต้องต่อสู้ด้วย๒๖ หลังจากนั้นโยชูวาก็ฆ่ากษัตริย์เหล่านั้น และแขวนคอท่านไว้บนต้นไม้ 5 ต้น แขวนค้างอยู่บนต้นไม้จนตกเย็น ๒๗ แต่พอถึงเวลาตะวันตก โยชูวาบัญชาให้เอาศพลงจากต้นไม้และโยนเข้าไปในถ้ำที่เคยซ่อนตัวกัน และพวกเขาก็วางหินก้อนใหญ่หลายก้อนปิดปากถ้ำไว้ ซึ่งยังอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุกวันนี้

๒๘ โยชูวาได้ยึดเมืองมักเคดาห์ไว้ในวันนั้น และฆ่ากษัตริย์ของเมืองด้วยคมดาบ ท่านทำลายล้างทุกชีวิตในเมืองโดยไม่เว้นแม้แต่คนเดียว และท่านทำต่อกษัตริย์แห่งมักเคดาห์เหมือนกับที่ได้ทำต่อกษัตริย์แห่งเยรีโค

ชัยชนะทางทิศใต้ของคานาอัน

๒๙ ครั้นแล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็เดินทัพต่อไปจากเมืองมักเคดาห์จนถึงเมืองลิบนาห์ และโจมตีลิบนาห์ ๓๐ และพระผู้เป็นเจ้าทำให้ทั้งเมืองและกษัตริย์ตกอยู่ในเงื้อมมือของอิสราเอล ท่านยึดเมืองและทุกคนในเมืองด้วยคมดาบโดยไม่ไว้ชีวิตใครสักคน และท่านกระทำต่อกษัตริย์เหมือนกับที่กระทำต่อกษัตริย์แห่งเยรีโค

๓๑ แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงเดินศึกต่อไปจากเมืองลิบนาห์จนถึงเมืองลาคีช ล้อมเมืองไว้และต่อสู้กับเมืองนั้น ๓๒ และพระผู้เป็นเจ้าทำให้เมืองลาคีชตกอยู่ในเงื้อมมือของอิสราเอล ท่านยึดเมืองได้ในวันทีสอง ตีได้ทั้งเมืองและฆ่าทุกคนด้วยคมดาบ เหมือนกับที่กระทำต่อเมืองลิบนาห์

๓๓ แล้วโฮรามกษัตริย์แห่งเกเซอร์ขึ้นมาช่วยเมืองลาคีช โยชูวาจึงฆ่าท่านและคนของท่านจนไม่มีใครเหลือ

๓๔ แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงเดินศึกต่อไปจากเมืองลาคีชจนถึงเมืองเอกโลน ล้อมเมืองไว้และต่อสู้กับเมืองนั้น ๓๕ พวกเขายึดเมืองได้ในวันนั้น ฆ่าคนในเมืองด้วยคมดาบ และในวันนั้นท่านทำลายล้างทุกชีวิตในเมือง เหมือนกับที่กระทำต่อเมืองลาคีช

๓๖ แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลขึ้นไปจากเมืองเอกโลนจนถึงเมืองเฮโบรน และโจมตีเมืองนั้น ๓๗ และยึดเมืองได้ รวมทั้งกษัตริย์และตำบลโดยรอบ และฆ่าทุกคนในเมืองด้วยคมดาบ ท่านไม่ไว้ชีวิตแม้แต่คนเดียว เหมือนกับที่ได้กระทำต่อเมืองเอกโลน ทำลายเมืองและทำลายล้างทุกชีวิตด้วย

๓๘ แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังเมืองเดบีร์และต่อสู้กับเมืองนั้น ๓๙ ท่านยึดเมืองกับกษัตริย์ และตำบลโดยรอบไว้ได้ทั้งหมด พวกเขาฆ่าคนในเมืองด้วยคมดาบและทำลายล้างทุกชีวิตในเมือง ท่านไม่ไว้ชีวิตแม้แต่คนเดียว ท่านกระทำต่อเมืองเดบีร์และกษัตริย์ของเมืองนั้น เหมือนกับที่ได้กระทำต่อเมืองเฮโบรน และต่อลิบนาห์กับกษัตริย์ของเมือง

๔๐ ฉะนั้น โยชูวาตีได้แผ่นดินทั้งหมดคือ รวมถึงแถบภูเขา ในเนเกบ ที่ลุ่ม และเนินสูง และกษัตริย์ทั้งปวง ท่านไม่ไว้ชีวิตสักคนเดียว คือทำลายล้างทุกชีวิต ตามที่พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของอิสราเอลบัญชาไว้ ๔๑ และโยชูวาตีเมืองตั้งแต่คาเดชบาร์เนียไปจนถึงเมืองกาซา และดินแดนทั้งหมดของโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน ๔๒ โยชูวาจับกุมกษัตริย์เหล่านี้พร้อมกับดินแดนของท่านไว้ได้ในคราวเดียวกัน เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลได้ต่อสู้เพื่ออิสราเอล ๔๓ แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังค่ายที่กิลกาล

๑๑

ชัยชนะทางทิศเหนือของคานาอัน

๑ เมื่อยาบินกษัตริย์แห่งฮาโซร์ได้ยินเรื่องนี้ จึงให้คนไปหาโยบับกษัตริย์แห่งมาโดน กษัตริย์แห่งชิมโรน และกษัตริย์แห่งอัคชาฟ ๒ และไปหาบรรดากษัตริย์ที่อยู่ในแถบภูเขา

ทางทิศเหนือ และในอาราบาห์ที่ใต้คินเนเรท ในที่ลุ่ม และนาฟาทโดร์ทางด้านตะวันตก ๓ ไป
หาชาวคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ชาวอาโมร์ ชาวฮิต ชาวเปริส ชาวเยบุส
ที่แถบภูเขา และชาวฮีวที่อยู่ด้านล่างลงมาจากภูเขาเฮอร์โมนในดินแดนมิสปาห์ ๔ และท่าน
เหล่านั้นออกมาพร้อมกับกองทหาร มีกองทัพมากมายราวกับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล มี
ม้าและรถศึกจำนวนมาก ๕ กษัตริย์เหล่านั้นร่วมกำลังเข้าด้วยกัน และไปตั้งค่ายกันที่ธาร
น้ำเมโรม เพื่อต่อสู้กับอิสราเอล

๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า □อย่ากลัวพวกนั้นเลย เพราะว่าในวันพรุ่งนี้เวลา
ประมาณนี้ เราจะมอบพวกเขาทุกคนให้อยู่ในมือของอิสราเอล เจ้าจะทำให้ม้าของพวก
เขาพิการ และเผารถศึกของเขา□ ๗ ดังนั้น โยชูวากับกองทหารทั้งหมดก็เข้าโจมตีทันทีที่
ใกล้ธารน้ำเมโรม ๘ และพระผู้เป็นเจ้ามอบเขาเหล่านั้นให้อยู่ในมือของอิสราเอล พวกเขาตี
ได้และไล่ล่าไปจนถึงมหาไซดอนและมิสเรโฟทมาอิม และทางทิศตะวันออกก็ไปจนถึงหุบ
เขามิสเปห์ ฆ่าเขาเหล่านั้นจนกระทั่งไม่มีใครเหลือ ๙ และโยชูวากระทำต่อพวกเขาอย่าง
ที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านไว้ ท่านทำให้ม้าของพวกเขาพิการและเผารถศึกของเขา

๑๐ ในเวลานั้น โยชูวากลับไปยึดเมืองฮาโซร์ และฆ่ากษัตริย์ด้วยคมดาบ เพราะว่าก่อน
หน้านี้ฮาโซร์เป็นหัวหน้าของอาณาจักรเหล่านั้น ๑๑ พวกเขาใช้ดาบทำลายล้างทุกชีวิตใน
เมือง ไม่มีใครที่หายใจได้หลงเหลืออยู่ และท่านเผาเมืองฮาโซร์ ๑๒ โยชูวายึดทุกเมืองที่เป็น
ของกษัตริย์เหล่านั้นอีกทั้งกษัตริย์ทั้งหมด และทำลายล้างชีวิตของพวกเขาทุกคนด้วยคม
ดาบ ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าบัญชาไว้ ๑๓ แต่เมืองที่ตั้งอยู่บนเนินเขาไม่ถูกอ
ิสราเอลเผา ยกเว้นฮาโซร์เท่านั้นที่โยชูวาเผา ๑๔ ชาวอิสราเอลเอาของที่ริบได้จากเมืองเห
ล่านั้นกับสัตว์เลี้ยงไปใช้ แต่คนทุกคนถูกฆ่าตายด้วยคมดาบจนกระทั่งไม่มีใครที่หายใจได้
หลงเหลืออยู่ ๑๕ พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชา
โยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็กระทำไปตามนั้น ท่านไม่ได้กระทำสิ่งใดอันขาดตกบกพร่องใน
เรื่องที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส

๑๖ ฉะนั้น โยชูวาเอาแผ่นดินทั้งหมดไป คือในแถบภูเขา เนเกบทั้งหมด แผ่นดินโกเชน
ทั้งหมด ที่ลุ่ม และอาราบาห์ แถบภูเขาและที่ลุ่มของอิสราเอล ๑๗ ตั้งแต่ภูเขาฮาลักขึ้นไป
จนถึงเสอีร์ ไกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนที่อยู่ถัดลงมาจากภูเขาเฮอร์โมน
และท่านจับกุมกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขาและปลิดชีวิตเสียสิ้น ๑๘ โยชูวาทำสงครามอยู่
กับกษัตริย์เหล่านั้นเป็นเวลานาน ๑๙ ไม่มีเมืองใดที่มีสันติภาพกับชาวอิสราเอล ยกเว้นชาว
ฮีวผู้อยู่อาศัยของเมืองกิเบโอน เมืองอื่นๆ ถูกปราบในสงคราม ๒๐ พระผู้เป็นเจ้าทำให้พวก
เขาใจแข็งกระด้าง และทำให้พวกเขาเข้าโจมตีอิสราเอลในสงคราม เพื่อทำลายล้างชีวิต
ของพวกเขาทุกคน และไม่สมควรได้รับความเมตตา แต่เป็นความพินาศ ตามที่พระผู้เป็น
เจ้าบัญชาโมเสส

๒๑ ในเวลานั้นโยชูวาไปทำให้ชาวอานาคที่อยู่แถบภูเขา ที่เฮโบรน ที่เดบีร์ ที่อานาบ และที่
แถบภูเขาทั้งหมดของอิสราเอลพินาศด้วย โยชูวาทำลายล้างทุกชีวิตของเขาเหล่านั้นพร้อม
กับเมืองของเขาทุกเมือง ๒๒ ไม่มีชาวอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของชาวอิสราเอล จะมีเหลือ
อยู่บ้างก็ที่กาซา กัท และที่อัชโดด ๒๓ ฉะนั้นโยชูวายึดเอาแผ่นดินไปทั้งหมด ตามที่พระ
ผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโมเสส และโยชูวาได้มอบให้แก่อิสราเอลเป็นมรดกตามส่วนแบ่งของ
แต่ละเผ่า และแผ่นดินก็สงบจากศึกสงคราม

๑๒

กษัตริย์ที่พ่ายแพ้

๑ บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินที่ชาวอิสราเอลตีพ่ายและยึดเป็นเจ้าของ ดินแดนโพ้นแม่น้ำจอร์แดนไปทางทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ตั้งแต่ลุ่มน้ำอาร์โนนถึงภูเขาเฮอร์โมน รวมทั้งหมดที่ด้านตะวันออกของอาราบาห์ ๒ สิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ผู้อาศัยอยู่ที่เฮชโบนและปกครองจากอาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มน้ำอาร์โนน และจากกลางหุบเขาจนถึงแม่น้ำยับบอกซึ่งเป็นชายแดนของชาวอัมโมน คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด ๓ และแถบตะวันออกของอาราบาห์ จากทะเลสาบคินเนเรทจรดทะเลในแถบอาราบาห์คือทะเลเกลือ และทางไปยังเบธเยชิโมท ลงไปทางใต้จนถึงเชิงเนินเขาปิสกาห์ ๔ และโอกกษัตริย์แห่งบาชานผู้เป็นคนหนึ่งของชาวเรฟา*ที่เหลืออยู่ และอาศัยอยู่ที่อัชทาโรทและที่เอเดรอี ๕ และปกครองภูเขาเฮอร์โมนและสาเลคาห์ และทั่วบาชาน ไปจนถึงชายแดนของชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์ และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกิเลอาด จนถึงชายแดนของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน ๖ โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า และชาวอิสราเอลตีเขาเหล่านั้นพ่ายไป โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้ามอบดินแดนให้แก่ชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์เป็นมรดก

๗ บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินที่โยชูวาและชาวอิสราเอลตีพ่ายทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่บาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนจนถึงภูเขาฮาลักขึ้นไปจนถึงเสอีร์ (และโยชูวามอบดินแดนของท่านเหล่านั้นให้แก่บรรดาเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลเป็นมรดกตามส่วนแบ่งของพวกเขา ๘ ในแถบภูเขา ในที่ลุ่ม ในอาราบาห์ ที่เนินสูง ในถิ่นทุรกันดาร และในเนเกบซึ่งเป็นดินแดนของชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวคานาอัน ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุส□ ๙ กษัตริย์ประจำเมืองต่างๆ มีดังต่อไปนี้ กษัตริย์แห่งเยรีโค กษัตริย์แห่งอัยใกล้เบธเอล ๑๐ กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเฮโบรน ๑๑ กษัตริย์แห่งยาร์มูท กษัตริย์แห่งลาคีช ๑๒ กษัตริย์แห่งเอกโลน กษัตริย์แห่งเกเซอร์ ๑๓ กษัตริย์แห่งเดบีร์ กษัตริย์แห่งเกเดอร์ ๑๔ กษัตริย์แห่งโฮร์มาห์ กษัตริย์แห่งอาราด ๑๕ กษัตริย์แห่งลิบนาห์ กษัตริย์แห่งอดุลลาม ๑๖ กษัตริย์แห่งมักเคดาห์ กษัตริย์แห่งเบธเอล ๑๗ กษัตริย์แห่งทัปปูวาห์ กษัตริย์แห่งเฮเฟอร์ ๑๘ กษัตริย์แห่งอาเฟก กษัตริย์แห่งลาชาโรน ๑๙ กษัตริย์แห่งมาโดน กษัตริย์แห่งฮาโซร์ ๒๐ กษัตริย์แห่งชิมโรนเมโรน กษัตริย์แห่งอัคชาฟ ๒๑ กษัตริย์แห่งทาอานาค กษัตริย์แห่งเมกิดโด ๒๒ กษัตริย์แห่งเคเดช กษัตริย์แห่งโยกเนอัมในคาร์เมล ๒๓ กษัตริย์แห่งโดร์ที่อยู่ในนาฟาทโดร์ กษัตริย์แห่งโกยิมในกิลกาล ๒๔ กษัตริย์แห่งทีรซาห์ รวมกษัตริย์ทั้งหมด 31 ท่าน

๑๓

ดินแดนอื่นที่ต้องยึดครอง

๑ เมื่อโยชูวาชราลง ท่านมีอายุยืนทีเดียว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า □เจ้าชราและอายุยืน แต่ก็ยังมีดินแดนมากมายที่จะต้องยึดเป็นเจ้าของ ๒ ดินแดนที่เหลืออยู่คือ อาณาเขตทั้งหมดของฟีลิสเตียและทั้งหมดของชาวเกชูร์ ๓ (ตั้งแต่ชิโหร์ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของอียิปต์ ทิศเหนือไกลจนถึงเขตพรมแดนเอโครนซึ่งนับว่าเป็นของคานาอัน ผู้ปกครอง 5 คนของฟีลิสเตียที่เมืองกาซา เมืองอัชโดด เมืองอัชเคโลน เมืองกัท และเมืองเอโคร□ อีกทั้งเมืองต่างๆ ของชาวอัฟวาด้วย ๔ จากทิศใต้ ดินแดนทั้งหมดของชาวคานาอัน และเมอาราห์ซึ่งเป็นของชาวไซดอน ถึงเมืองอาเฟก ถึงอาณาเขตของชาวอาโมร์ ๕ และดินแดนของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากบาอัลกาดที่อยู่เบื้องล่างภูเขาเฮอร์โมนจนถึงเลโบฮามัท ๖ ผู้อยู่อาศัยทั้งหมดในแถบภูเขาตั้งแต่เลบานอนจนถึงมิสเรโฟทมาอิมคือชาวไซดอนทั้งหมด เราเองที่จะขับไล่คนเหล่านี้ไปต่อหน้าชาวอิสราเอล เจ้าเพียงแบ่งดินแดนให้แก่อิสราเอลเป็นมรดก ตามที่เราบัญชาเจ้าแล้ว ๗ บัดนี้จงแบ่งดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่ 9 เผ่ากับอีกครึ่งเผ่าของมนัสเสห์□

---

* **๑๒□๔** เผ่าพันธุ์มนุษย์ยักษ์ที่อาศัยอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

ส่วนแบ่งทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

๘ ส่วนอีกครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ชาวรูเบน และชาวกาดได้รับมรดกของพวกเขาที่โมเสส
มอบให้แล้วที่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนทางด้านตะวันออก ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็น
เจ้ามอบให้พวกเขา ๙ ตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มน้ำอาร์โนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มน
้ำ และที่ราบสูงทั้งหมดของเมเดบาไปไกลถึงดีโบน ๑๐ และเมืองทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์
ของชาวอาโมร์ ผู้ปกครองในเฮชโบน ไกลไปจนถึงชายแดนของชาวอัมโมน ๑๑ กิเลอาดและ
อาณาเขตของชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์ และภูเขาเฮอร์โมนทั้งหมด บาชานทั้งหมดจน
ถึงสาเลคาห์ ๑๒ อาณาจักรทั้งหมดของโอกในบาชานผู้ปกครองในอัชทาโรทและในเอเดรอี
(ท่านเป็นผู้เดียวจากเผ่าพันธุ์เรฟาที่ยังมีชีวิตอยู่ โมเสสต่อสู้ชนะคนเหล่านี้และขับไล่พวก
เขาออกไป ๑๓ อย่างไรก็ตามชาวอิสราเอลไม่ได้ขับไล่ชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์ออกไป แต่
เกชูร์และมาอาคาห์อาศัยอยู่ท่ามกลางอิสราเอลมาจนถึงทุกวันนี้

๑๔ เผ่าเลวีเท่านั้นที่โมเสสไม่ได้มอบมรดกให้ มีแต่ของถวายด้วยไฟที่ถวายแด่พระผู้เป็น
เจ้า พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของพวกเขา ตามที่พระองค์กล่าวกับเขา

๑๕ และโมเสสมอบมรดกแก่เผ่าชาวรูเบนตามแต่ละตระกูลของพวกเขา ๑๖ ดังนั้น
อาณาเขตของพวกเขาเริ่มจากอาโรเออร์ซึ่งอยู่ที่ริมลุ่มน้ำอาร์โนน และเมืองที่อยู่กลาง
หุบเขา และที่ราบสูงทั้งหมดรวมถึงเมเดบา ๑๗ กับเมืองเฮชโบน และเมืองทุกเมืองที่อยู่บน
ที่ราบสูง ได้แก่ดีโบน บาโมทบาอัล และเบธบาอัลเมโอน ๑๘ และยาฮาส เคเดโมท และเมฟา
อาท ๑๙ คีริยาทาอิม สิบมาห์ และเศเรทชาหาร์ซึ่งอยู่บนเนินเขาในหุบเขา ๒๐ และเบธเปโอร์
เชิงเนินเขาปิสกาห์ และเบธเยชิโมท ๒๑ นี่แหละเมืองทั้งหมดของที่ราบสูง และอาณาจักร
ทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ ผู้ปกครองในเฮชโบน ที่โมเสสต่อสู้ชนะสิโหนและ
บรรดาผู้นำของมีเดียนที่อาศัยอยู่ในดินแดนนั้นคือ เอวี เรเคม ศูร์ ฮูร์ และเรบา ๒๒ บาลา
อัมบุตรของเบโอร์เป็นนักทำนาย* และถูกฆ่าด้วยดาบของชาวอิสราเอลพร้อมกับคนอื่นๆ
ที่ถูกฆ่าตาย ๒๓ เขตแดนของชาวรูเบนคือที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวเมืองและหมู่บ้านเป็น
มรดกของชาวรูเบน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

๒๔ โมเสสได้มอบแก่เผ่ากาด แก่ชาวกาดตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา คือ
๒๕ อาณาเขตยาเซอร์และทุกเมืองของกิเลอาด และครึ่งหนึ่งของดินแดนของชาวอัมโมน
จนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองรับบาห์ ๒๖ และตั้งแต่เฮชโบนจนถึงเมือง
รามัทมิสเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขตแดนเดบีร์ ๒๗ และในหุบเขาเบธ
ฮารัม เบธนิมราห์ สุคคท และศาโฟน อาณาจักรที่เหลือของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน มี
แม่น้ำจอร์แดนเป็นเขตแดน ไปจนถึงปลายล่างสุดของทะเลสาบคินเนเรท ทางทิศตะวัน
ออกโพ้นแม่น้ำจอร์แดน ๒๘ ทั้งตัวเมืองและหมู่บ้านเป็นมรดกของชาวกาด ตามแต่ละคร
อบครัวของพวกเขา

๒๙ โมเสสมอบมรดกให้แก่ครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ เป็นส่วนแบ่งที่ยกให้แก่ครึ่งเผ่าของชาว
มนัสเสห์ ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๓๐ อาณาเขตของพวกเขาขยายออกไปตั้งแต่มา
หะนาอิม ไปทั่วบาชาน อาณาจักรทั้งหมดของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน และทุกเมืองของยา
อีร์ซึ่งอยู่ในบาชานมี 60 เมือง ๓๑ และครึ่งกิเลอาด เมืองอัชทาโรทและเอเดรอี (สองเมืองนี้
เป็นเมืองหลวงในอาณาจักรของโอกที่บาชาน เมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งสำหรับชาวมาคีร์
บุตรมนัสเสห์ซึ่งเป็นครึ่งหนึ่งของชาวมาคีร์ ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

๓๒ ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่โมเสสได้แบ่งให้ในที่ราบโมอับโพ้นแม่น้ำจอร์แดนทางทิศ
ตะวันออกของเยรีโค ๓๓ แต่โมเสสไม่ได้มอบมรดกให้แก่เผ่าเลวี พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอลเป็นมรดกของพวกเขา ตามที่พระองค์กล่าวกับพวกเขา

---

* **๑๓๒๒** กันดารวิถี 22:1-24:25

๑๔

ส่วนแบ่งทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

๑ ชาวอิสราเอลได้รับมรดกต่อไปนี้ในดินแดนคานาอันจากเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรของนูนและบรรดาหัวหน้าตระกูลประจำเผ่าของชาวอิสราเอล ๒ มรดกของพวกเขาแบ่งกันได้โดยการจับฉลาก ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาผ่านทางโมเสสให้แก่เก้าเผ่าครึ่ง ๓ เพราะว่าโมเสสได้มอบมรดกแก่สองเผ่าครึ่งที่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนแล้ว แต่ท่านไม่ได้มอบมรดกให้แก่ชาวเลวี ๔ เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมี 2 เผ่าคือ มนัสเสห์ และเอฟราอิม และชาวเลวีไม่ได้รับส่วนแบ่งในแผ่นดิน เพียงแต่มีเมืองเป็นทีอยู่อาศัย พร้อมทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงปศุสัตว์และสมบัติของเขา ๕ ชาวอิสราเอลกระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส คือพวกเขาได้แบ่งดินแดนกัน

มรดกของคาเลบ

๖ ชาวยูดาห์มาหาโยชูวาที่กิลกาล และคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ชาวเคนัสพูดกับท่านว่า ท่านทราบแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวอย่างไรกับโมเสสคนของพระเจ้าที่คาเดชบาร์เนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้า* ๗ ข้าพเจ้าอายุ 40 ปีในครั้งที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้าไปจากคาเดชบาร์เนียเพื่อสอดแนมแผ่นดิน และข้าพเจ้าก็นำข่าวกลับมาให้ท่านตามความในใจของข้าพเจ้า ๘ แต่พวกพี่น้องที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าทำให้ประชาชนระทดท้อใจ ข้าพเจ้าก็ยังกระทำตามพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าด้วยใจจริง ๙ และโมเสสปฏิญาณในวันนั้นว่า ดินแดนที่เท้าของท่านเหยียบย่างไปจะเป็นมรดกสำหรับท่านและลูกหลานของท่านไปตลอดกาลอย่างแน่นอน เพราะว่าท่านได้กระทำตามพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพเจ้าด้วยใจจริง ๑๐ จนบัดนี้ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ตามที่พระองค์กล่าวไว้ 45 ปีนับจากเวลาที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวเช่นนี้กับโมเสส ขณะที่อิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด เวลานี้ข้าพเจ้าอายุ 85 ปี ๑๑ วันนี้ข้าพเจ้ายังแข็งแรงเท่าๆ กับวันที่โมเสสให้ข้าพเจ้าไป พละกำลังของข้าพเจ้าในวันนี้ก็เท่ากับพละกำลังในครั้งนั้น ไม่ว่าจะใช้ในการทำศึกหรือไปไหนมาไหนก็ตาม ๑๒ ฉะนั้นขอให้ท่านมอบดินแดนแถบภูเขานี้ที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงในวันนั้นแก่ข้าพเจ้าเถิด เพราะท่านทราบในเวลานั้นว่าชาวอานาคอยู่ที่นั่นมีเมืองขนาดใหญ่และมีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง เป็นไปได้ที่พระผู้เป็นเจ้าจะอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะขับไล่พวกเขาออกไป อย่างที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้

๑๓ ครั้นแล้ว โยชูวาก็อวยพรท่าน และมอบเฮโบรนเป็นมรดกให้แก่คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ ๑๔ ดังนั้นเฮโบรนจึงเป็นมรดกของคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ชาวเคนัสมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะว่าท่านกระทำตามพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลด้วยใจจริง ๑๕ ก่อนหน้านั้นเฮโบรนชื่อ คีริยาทอาร์บา (อาร์บาเป็นชายที่เก่งกล้าที่สุดของชาวอานาค และแผ่นดินก็สงบจากศึกสงคราม

๑๕

ส่วนแบ่งสำหรับยูดาห์

๑ ส่วนแบ่งสำหรับเผ่าของชาวยูดาห์ตามแต่ละครอบครัว ไปทางทิศใต้จนถึงเขตแดนของเอโดม และถิ่นทุรกันดารศินซึ่งเป็นจุดใต้สุด ๒ และเขตแดนทิศใต้ตั้งต้นจากปลายทะเลเกลือ ทางอ่าวที่หันไปยังทิศใต้ ๓ และเบนไปทางทิศใต้ขึ้นเนินสูงอัครับบิม ผ่านต่อไปถึงศิน และขึ้นไปทางใต้ของคาเดชบาร์เนีย ข้ามไปยังเฮสโรน ขึ้นไปถึงอัดดาร์ เลี้ยวไปถึงคาร์คา ๔ ผ่านต่อไปถึงอัสโมน ยื่นออกไปที่ข้างธารน้ำอียิปต์ และสุดลงที่ทะเล นี่แหละเป็นเขตแดนของพวกท่านทางทิศใต้ ๕ เขตแดนทางทิศตะวันออกคือทะเลเกลือถึงปากแม่

* **๑๔๖** กันดารวิถี 14:24

น้ำจอร์แดน เขตแดนทางทิศเหนือตั้งต้นจากอ่าวทะเลที่ปากแม่น้ำจอร์แดน ๖ และขึ้นไปที่เบธโฮกลาห์ ผ่านต่อไปทางเหนือของเบธอาราบาห์ ขึ้นไปจนถึงก้อนหินโบฮันบุตรรูเบน ๗ และเขตแดนเลยขึ้นไปจนถึงเดบีร์จากหุบเขาอาโคร์ และเลี้ยวไปทางทิศเหนือหันไปทางกิลกาลซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเนินอาดุมมิมซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของหุบเขา และผ่านต่อไปถึงน้ำพุเอนเชเมช และสุดลงที่เอนโรเกล ๘ และเขตแดนเลยขึ้นไปที่ข้างหุบเขาแห่งบุตรของฮินโนมถึงทางลาดขึ้นของชาวเยบุส (คือเยรูซาเล็ม และเขตแดนเลยขึ้นไปยังยอดภูเขาที่ตั้งพิงหุบเขาฮินโนมทางทิศตะวันตก ซึ่งอยู่ที่ด้านเหนือสุดของหุบเขาเรฟาอิม ๙ แล้วเขตแดนยื่นไปจากยอดภูเขานั้น จนถึงน้ำพุเนฟโทอาห์ และจากที่นั้นไปจนถึงเมืองแห่งภูเขาเอโฟรน และเขตแดนโค้งไปจนถึงบาอาลาห์ (คือคีริยาทเยอาริม ๑๐ และเขตแดนวนไปทางทิศตะวันตกของบาอาลาห์จนถึงภูเขาเสอีร์ เลยไปจนถึงด้านเหนือของภูเขาเยอาริม (คือเคสะโลน และลงไปถึงเมืองเบธเชเมช และเลยเรียบเคียงเมืองทิมนาห์ ๑๑ เขตแดนยื่นออกไปถึงขอบเขาซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเอโครน แล้วเขตแดนโค้งไปรอบๆ จนถึงชิกเคโรน และข้ามไปยังภูเขาบาอาลาห์ และยื่นออกไปถึงยับเนเอล แล้วเขตแดนสิ้นสุดลงที่ทะเล ๑๒ และเขตแดนทางทิศตะวันตกคือทะเลใหญ่รวมถึงฝั่งชายทะเล นี่คือเขตแดนรอบๆ ชาวยูดาห์ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

๑๓ ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อโยชูวา ท่านก็ได้มอบส่วนหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางชาวยูดาห์ให้คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ ส่วนนั้นคือคีริยาทอาร์บา คือเฮโบรน (อาร์บาเป็นบิดาของอานาค ๑๔ และคาเลบขับไล่บุตร 3 คนของอานาคออกไปคือ เชชัย อาหิมาน และทัลมัย บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอานาค ๑๕ และเขาขึ้นไปจากที่นั่นเพื่อสู้รบกับผู้อยู่อาศัยของเมืองเดบีร์ ก่อนหน้านั้นเมืองเดบีร์ชื่อ คีริยาทเสเฟอร์ ๑๖ และคาเลบพูดว่า ผู้ใดโจมตีและยึดคีริยาทเสเฟอร์ได้ เราจะยกอัคสาห์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา ๑๗ โอทนีเอลบุตรของเคนัสผู้เป็นน้องคาเลบยึดเมืองไว้ได้ เขาจึงยกอัคสาห์บุตรหญิงของเขาให้เป็นภรรยา ๑๘ เมื่อนางไปหาโอทนีเอล นางก็จูงใจเขาเพื่อจะขอทุ่งนาแห่งหนึ่งจากบิดาของนาง นางลงจากลา คาเลบจึงถามนางว่า เจ้าต้องการสิ่งใดหรือ ๑๙ นางพูดว่า ขอพรให้ลูก ในเมื่อท่านได้ให้ดินแดนเนเกบแก่ลูกแล้ว ก็ให้น้ำพุแก่ลูกด้วยเถิด แล้วเขาก็ยกน้ำพุที่อยู่ด้านบนและด้านล่างให้นางไป

๒๐ ต่อไปนี้เป็นมรดกสำหรับเผ่าชาวยูดาห์ ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๒๑ เมืองต่างๆ ที่เป็นของเผ่าชาวยูดาห์ในแถบเนเกบซึ่งหันไปทางเขตแดนเอโดม ได้แก่เมืองขับเซเอล เอเดอร์ และยากูร์ ๒๒ คีนาห์ ดีโมนาห์ อาดาดาห์ ๒๓ เคเดช ฮาโซร์ อิทนาน ๒๔ ศิฟ เทเลม เบอาโลท ๒๕ ฮาโซร์ฮาดัททาห์ เคริโอทเฮสโรน (คือฮาโซร์ ๒๖ อามัม เชมา โมลาดาห์ ๒๗ ฮาซาร์กัดดาห์ เฮชโมน เบธปาเลท ๒๘ ฮาซาร์ชูอาล เบเออร์เชบา บิซิโอธิยาห์ ๒๙ บาอาลาห์ อิยิม เอเซม ๓๐ เอลโทลัด เคสีล โฮร์มาห์ ๓๑ ศิกลาก มัดมันนาห์ สันสันนาห์ ๓๒ เลบาโอท ชิลฮิม อายิน และริมโมน รวมทั้งหมดเป็น 29 เมือง มีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย

๓๓ และบริเวณที่ลุ่มมีเมืองเอชทาโอล โศราห์ อัชนาห์ ๓๔ ศาโนอาห์ เอนกันนิม ทัปปูวาห์ เอนาม ๓๕ ยาร์มูท อดุลลาม โสโคห์ อาเซคาห์ ๓๖ ชาอาราอิม อดีธาอิม เกเดราห์ เกเดโรธิอิม รวมเป็น 14 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย

๓๗ เมืองเศนัน ฮดัสสาห์ มิกดัลกาด ๓๘ ดิเลอัน มิสเปห์ โยกเธเอล ๓๙ ลาคีช โบสคาท เอกโลน ๔๐ คับโบน ลามัม คิทลิช ๔๑ เกเดโรท เบธดาโกน นาอามาห์ และมักเคดาห์ รวมเป็น 16 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย

๔๒ ลิบนาห์ เอเธอร์ อาชาน ๔๓ อิฟทาห์ อัชนาห์ เนซิบ ๔๔ เคอีลาห์ อัคซีบ มาเรชาห์ รวมเป็น 9 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย

๔๕ เอโครน รวมเมืองย่อยและหมู่บ้านในเมืองนั้น ๔๖ จากเอโครนจนถึงทะเล กับทุกสิ่งที่
อยู่ติดกับอัชโดด และมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย
๔๗ อัชโดดอีกทั้งเมืองย่อยและหมู่บ้านในเมือง กาซาอีกทั้งเมืองย่อยและหมู่บ้านในเมือง
จนถึงธารน้ำของอียิปต์ และทะเลใหญ่กับฝั่งชายทะเล
๔๘ และในแถบภูเขาคือ ชามีร์ ยาททีร์ โสโคห์ ๔๙ ดานนาห์ คีริยาทสันนาห์ (คือเดบีร์
๕๐ อานาบ เอชเทโมห์ อานิม ๕๑ โกเชน โฮโลน กิโลห์ รวมเป็น 11 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่
ด้วย
๕๒ อาหรับ ดูมาห์ เอชาน ๕๓ ยานิม เบธทัปปูวาห์ อาเฟคาห์ ๕๔ ฮุมทาห์ คีริยาทอาร์บา (คือ
เฮโบรน และศิโยร์ รวมเป็น 9 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย
๕๕ มาโอน คาร์เมล ศิฟ ยุทธาห์ ๕๖ ยิสเรเอล โยกเดอัม ศาโนอาห์ ๕๗ คายิน กิเบอาห์ และ
ทิมนาห์ รวมเป็น 10 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย
๕๘ ฮัลฮูล เบธซูร์ เกโดร์ ๕๙ มาอาราท เบธาโนท และเอลเทโคน รวมเป็น 6 เมืองซึ่งมีหมู่
บ้านรวมอยู่ด้วย
๖๐ คีริยาทบาอัล (คือคีริยาทเยอาริม และรับบาห์ รวมเป็น 2 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่
ด้วย
๖๑ ในถิ่นทุรกันดารคือ เบธอาราบาห์ มิดดีน เสคะคาห์ ๖๒ นิบชาน เมืองเกลือ และเอนเก
ดี รวมเป็น 6 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย
๖๓ แต่ชาวยูดาห์ไม่สามารถขับไล่ชาวเยบุสซึ่งเป็นผู้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ชาวเยบุ
สอาศัยอยู่ที่นั่นกับชาวยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้

๑๖

ส่วนแบ่งสำหรับเอฟราอิมและมนัสเสห์

๑ ส่วนแบ่งสำหรับลูกหลานโยเซฟเริ่มที่จอร์แดนใกล้กับเยรีโค ทางทิศตะวันออกของน้ำ
พุเยรีโค เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร จากเยรีโคขึ้นไปในแถบภูเขา จนถึงเบธเอล ๒ และจากเบธ
เอล ต่อไปยังลูส ผ่านต่อไปถึงอาทาโรทซึ่งเป็นอาณาเขตของชาวอาร์คี ๓ แล้วลงไปทางทิศ
ตะวันตก จนถึงอาณาเขตของชาวยาเฟล และไกลต่อไปอีกจนถึงอาณาเขตด้านล่างของ
เบธโฮโรน และถึงเกเซอร์ ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
๔ มนัสเสห์และเอฟราอิมลูกหลานของโยเซฟได้รับเป็นมรดก
๕ ของบรรดาครอบครัวของชาวเอฟราอิมได้รับอาณาเขตดังต่อไปนี้ เขตแดนมรดกของ
พวกเขาทางทิศตะวันออกคือ อาทาโรทอัดดาร์ ไปไกลถึงด้านบนของเบธโฮโรน ๖ และ
เขตแดนจากที่นั่น ไปจนถึงทะเล ทางทิศเหนือคือ มิคเมธัท และทางทิศตะวันออกเขตแดน
วกไปทางทาอานัทชิโลห์ และผ่านพ้นเมืองนี้ทางด้านตะวันออก ไปจนถึงยาโนอาห์ ๗ แล้ว
ลงไปจากยาโนอาห์ ถึงอาทาโรท และนาอาราห์ จนจรดเยรีโค และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์
แดน ๘ จากทัปปูวาห์เขตแดนไปทางทิศตะวันตก จนถึงธารน้ำคานาห์ และสิ้นสุดลงที่ทะเล
นี่เป็นมรดกของเผ่าชาวเอฟราอิม ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๙ รวมเมืองย่อยและ
หมู่บ้านในเมืองนั้นที่แบ่งแยกไว้สำหรับชาวเอฟราอิม ซึ่งก็อยู่ในเขตที่เป็นมรดกของชาว
มนัสเสห์ ๑๐ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเกเซอร์ ฉะนั้นชาว
คานาอันได้อาศัยอยู่ในหมู่เอฟราอิมมาจนถึงทุกวันนี้ แต่พวกเขาถูกเกณฑ์ให้มาทำงาน
หนัก

๑๗

๑ ชาวมนัสเสห์ได้รับส่วนแบ่ง เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ มาคีร์บุตรหัวปีของมนัส
เสห์ และเป็นบิดาของกิเลอาด ได้รับกิเลอาดและบาชาน เพราะเป็นนักรบ ๒ ชาวมนัสเสห์

ที่เหลืออยู่ได้รับส่วนแบ่งกันตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ได้แก่อาบีเอเซอร์ เฮเลค อัสรีเอล เชเคม เฮเฟอร์ และเชมีดา ชายเหล่านี้เป็นผู้สืบเชื้อสายของมนัสเสห์บุตรของโยเซฟตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

๓ ฝ่ายเศโลเฟหัดผู้เป็นบุตรของเฮเฟอร์ บุตรของกิเลอาด บุตรของมาคีร์ บุตรของมนัสเสห์ ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรหญิง ตามชื่อต่อไปนี้คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีรซาห์ ๔ พวกนางไปหาเอเลอาซาร์ปุโรหิตกับโยชูวาบุตรของนูน และบรรดาผู้นำ แล้วพูดว่า □พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสสให้มอบมรดกแก่พวกเราร่วมกับพี่น้องของเราด้วย□* ฉะนั้นท่านจึงมอบมรดกให้พวกนางร่วมกับพี่น้องของบิดาของนาง ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๕ ส่วนแบ่ง 10 ส่วนจึงตกเป็นของมนัสเสห์ นอกเหนือจากดินแดนกิเลอาดและบาชานซึ่งอยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน ๖ เพราะว่าบรรดาบุตรหญิงของมนัสเสห์ได้รับมรดกร่วมกับบรรดาบุตรชายของเขาด้วย ดินแดนกิเลอาดเป็นของชาวมนัสเสห์ที่เหลืออยู่

๗ อาณาเขตของมนัสเสห์เริ่มจากอาเชอร์จนถึงมิคเมธัทซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเชเคม แล้วเขตแดนต่อไปทางทิศใต้จนถึงที่อยู่อาศัยของชาวเอนทัปปูวาห์ ๘ ดินแดนทัปปูวาห์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองทัปปูวาห์ที่ตรงเขตแดนของมนัสเสห์เป็นของชาวเอฟราอิม ๙ และเขตแดนลงไปถึงธารน้ำคานาห์ เมืองเหล่านี้ที่อยู่ทางทิศใต้ของธารน้ำ ท่ามกลางเมืองต่างๆ ของมนัสเสห์เป็นของเอฟราอิม และเขตแดนของมนัสเสห์อยู่ทางด้านเหนือของธารน้ำ และสิ้นสุดลงที่ทะเล ๑๐ ดินแดนทางด้านใต้ เป็นของเอฟราอิม ดินแดนทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ โดยมีทะเลเป็นเส้นแบ่งเขต ทางเหนือจรดอาเชอร์ ทางทิศตะวันออกจรดอิสสาคาร์ ๑๑ มนัสเสห์ได้บางส่วนที่เป็นของอิสสาคาร์และอาเชอร์ด้วยคือ เมืองเบธชาน อิบเลอัม และผู้อยู่อาศัยของโดร์ และผู้อยู่อาศัยของเอนโดร์ และผู้อยู่อาศัยของทาอานาค และผู้อยู่อาศัยของเมกิดโด มีหมู่บ้านรวมอยู่ในเมืองเหล่านี้ด้วย เมืองที่สามคือนาฟาท ๑๒ แต่ชาวมนัสเสห์ก็ไม่สามารถยึดเมืองเหล่านี้เป็นเจ้าของได้ เพราะว่าชาวคานาอันยืนกรานจะอาศัยอยู่ในถิ่นฐานนั้น ๑๓ เมื่อชาวอิสราเอลเข้มแข็งขึ้น ก็ได้เกณฑ์ชาวคานาอันให้มาทำงานหนัก แต่ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปให้หมด

๑๔ ลูกหลานของโยเซฟพูดกับโยชูวาว่า □ทำไมท่านจึงให้ส่วนแบ่งที่ดินแก่เราเพียงผืนเดียว ให้เป็นมรดกแก่เราส่วนเดียว พวกเรามีคนจำนวนมาก และพระผู้เป็นเจ้าก็ได้ให้พรแก่พวกเราจนกระทั่งบัดนี้□ ๑๕ โยชูวาตอบพวกเขาว่า □ถ้าพวกท่านมีมาก ก็จงขึ้นไปในป่าเอง ไปถางพื้นดินเอาเองในดินแดนของชาวเปริสและชาวเรฟา ในเมื่อแถบภูเขาเอฟราอิมแคบเกินไปสำหรับท่าน□ ๑๖ ลูกหลานของโยเซฟพูดว่า □แถบภูเขาไม่พอสำหรับพวกเรา แต่ชาวคานาอันทีอาศัยอยู่ในที่ราบมีรถศึกทำด้วยเหล็ก ทั้งพวกที่อยู่ในเบธชานกับหมู่บ้าน และพวกที่อยู่ในหุบเขายิสเรเอล□ ๑๗ และโยชูวาพูดกับตระกูลของโยเซฟคือเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า □ท่านมีคนมากมายและมีกำลังมากด้วย ใช่ว่าท่านจะมีส่วนแบ่งเพียงผืนเดียวเท่านั้น ๑๘ แต่แถบภูเขาจะเป็นของท่านด้วย ถึงแม้ว่าจะเป็นป่า ท่านจะถางป่าและยึดเป็นเจ้าของได้ไกลจนสุดเขตแดน เพราะว่าท่านจะขับไล่ชาวคานาอันออกไป แม้ว่าพวกเขาจะมีรถศึกทำด้วยเหล็ก และเข้มแข็ง□

๑๘

ส่วนแบ่งของดินแดนที่เหลือ

๑ แล้วมวลชนชาวอิสราเอลทั้งปวงก็มาประชุมกันทีชิโลห์ และตั้งกระโจมที่นัดหมายกันทีนั่น แผ่นดินถูกควบคุมอยู่ต่อหน้าพวกเขา

---

* **๑๗□๔** กันดารวิถี 27:1-7

๒ ยังมีชาวอิสราเอลอีก 7 เผ่าที่ยังไม่ได้รับมอบส่วนแบ่งจากมรดก ๓ ดังนั้น โยชูวาพูดกับ
ชาวอิสราเอลว่า พวกท่านจะผลัดวันไปอีกนานเพียงไร กว่าท่านจะเข้าไปยึดครองแผ่นดิน
ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านได้มอบให้ท่านแล้ว ๔ จงเลือกสรรชาย 3
คนจากแต่ละเผ่า แล้วเราจะส่งเขาออกไปตรวจดูดินแดนให้ทั่วและจงเขียนรายละเอียด
ไว้ เพื่อแบ่งมรดกของพวกเขา เสร็จแล้วมาหาเรา ๕ พวกเขาจะแบ่งดินแดนออกเป็น 7
ส่วน ยูดาห์จะอยู่ในอาณาเขตเดิมทางทิศใต้ ตระกูลของโยเซฟจะอยู่ในอาณาเขตทางทิศ
เหนือ ๖ และพวกท่านจงเขียนรายละเอียดของแผ่นดินเป็น 7 ส่วน และนำข้อความมาให้
เราที่นี่ แล้วเราจะจับฉลากให้พวกท่านที่นี่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวก
เรา ๗ ชาวเลวีไม่มีส่วนแบ่งร่วมกับพวกท่าน เพราะตำแหน่งปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้าเป็น
มรดกของพวกเขา กาดกับรูเบนและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ได้รับมรดกของพวกเขาแล้ว
ที่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนทางฟากตะวันออก ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้ามอบให้

๘ ดังนั้น ชายเหล่านั้นจึงพากันออกเดินทางไป และโยชูวาก็กำชับคนที่ไปให้เขียนรายละ
เอียดของแผ่นดินว่า จงท่องไปให้ทั่วแผ่นดิน เขียนรายละเอียด และกลับมาหาเรา แล
้วเราจะจับฉลากให้พวกท่านที่นี่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่ชิโลห์ ๙ ชายเหล่านั้นไปยัง
แผ่นดินตรวจตราจนทั่ว และเขียนรายละเอียดของเมืองเป็น 7 ส่วนลงในหนังสือม้วน แล้ว
ไปหาโยชูวาที่ค่ายที่ชิโลห์ ๑๐ และโยชูวาจับฉลากให้พวกเขาที่ชิโลห์ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็น
เจ้า โยชูวาแบ่งเขตแดนให้แก่ชาวอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละเผ่า

มรดกสำหรับเบนยามิน

๑๑ ฉลากสำหรับเผ่าที่เป็นลูกหลานของเบนยามิน ตามแต่ละครอบครัวในเผ่านั้น เป็น
อาณาเขตที่อยู่ระหว่างลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของโยเซฟ ๑๒ เขตแดนทางทิศ
เหนือเริ่มที่แม่น้ำจอร์แดน และเขตแดนเลยขึ้นไปบนไหล่เขาเหนือเยรีโค และผ่านขึ้นไปใน
แถบภูเขาทางทิศตะวันตก สิ้นสุดลงที่ถิ่นทุรกันดารเบธอาเวน ๑๓ จากที่นั่น เขตแดนผ่าน
ลงไปทางใต้ในแนวที่จะไปเมืองลูสถึงไหล่เขาที่ลูส (คือเบธเอล แล้วเขตแดนต่อลงไปถึง
อาทาโรทอัดดาร์ บนภูเขาที่ตั้งอยู่ใต้สุดของเบธโฮโรน ๑๔ แล้วเขตแดนยื่นต่อไปอีกทิศหนึ่ง
เลี้ยวไปทางทิศตะวันตก หันลงไปทางใต้จากภูเขาที่ตั้งอยู่ทางทิศใต้ซึ่งตรงข้ามกับเบธโฮ
โรน และสิ้นสุดลงที่คีริยาทบาอัล (คือคีริยาทเยอาริม อันเป็นเมืองที่เป็นของลูกหลานยู
ดาห์ นี่เป็นเขตทางด้านตะวันตก ๑๕ ส่วนด้านใต้เริ่มที่ชานเมืองคีริยาทเยอาริม เขตแดน
เริ่มจากที่นั่น ไปจนถึงเอโฟรน ถึงน้ำพุเนฟโทอาห์ ๑๖ และเขตแดนต่อลงไปถึงริมภูเขาที่
หันไปทางหุบเขาแห่งบุตรของฮินโนมซึ่งอยู่ปลายด้านเหนือของหุบเขาเรฟาอิม และต่อลง
ไปในหุบเขาฮินโนมที่อยู่ทางทิศใต้ไหล่เขาของชาวเยบุส และลงไปถึงเอนโรเกล ๑๗ แล้ว
โค้งขึ้นไปทางทิศเหนือจนถึงเอนเชเมช จากที่นั่นก็ไปจนถึงเกลีโลทซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเนิน
อาดุมมิม และลงไปยังก้อนหินโบฮันบุตรรูเบน ๑๘ และผ่านต่อไปทางเหนือของไหล่เขาเบธ
อาราบาห์ ลงไปจนถึงอาราบาห์ ๑๙ และเขตแดนผ่านขึ้นไปทางทิศเหนือของไหล่เขาที่เบธ
โฮกลาห์ สิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเกลือ ที่ด้านใต้สุดของแม่น้ำจอร์แดน นี่แหละ
เป็นเขตแดนทางใต้ ๒๐ แม่น้ำจอร์แดนเป็นเขตแดนทางด้านตะวันออก นี่เป็นมรดกสำหรับ
ลูกหลานของเบนยามิน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ได้ตามเขตแดนที่ระบุไว้ทุกด
้าน

๒๑ ส่วนเมืองต่างๆ ที่เป็นของเผ่าของลูกหลานเบนยามิน ตามแต่ละครอบครัว มีดังนี้คือ
เยรีโค เบธโฮกลาห์ เอเมคเคซีส ๒๒ เบธอาราบาห์ เศ-มาราอิม เบธเอล ๒๓ อัฟวิม ปาราห์ โอ
ฟราห์ ๒๔ เคฟาร์ฮาอัมโมนัย โอฟนี เก-บา รวมเป็น 12 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย ๒๕ กิเบ
โอน รามาห์ เบเอโรท ๒๖ มิสเปห์ เคฟีราห์ โมซาห์ ๒๗ เรเคม อิรเปเอล ทาระลาห์ ๒๘ เศ-ลา

หะเอเลฟ เยบุส (คือเยรูซาเล็ม กิเบอาห์ และคีริยาทเยอาริม รวมเป็น 14 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย นี่เป็นมรดกของลูกหลานเบนยามิน ตามแต่ละครอบครัวในเผ่า

๑๙

มรดกสำหรับสิเมโอน

๑ ฉลากที่สองออกมาเป็นของสิเมโอน สำหรับเผ่าที่เป็นลูกหลานของสิเมโอน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา มรดกของเขาอยู่ท่ามกลางมรดกของลูกหลานยูดาห์ ๒ มรดกที่ได้รับคือ เบเออร์เช-บา เชบะ โมลาดาห์ ๓ ฮาซาร์ชูอาล บาลาห์ เอเซม ๔ เอลโทลัด เบธูล โฮร์มาห์ ๕ ศิกลาก เบธมาร์คาโบท ฮาซาร์สูสาห์ ๖ เบธเลบาโอท และชารุเฮน รวมเป็น 13 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย ๗ อายิน ริมโมน เอเธอร์ อาชาน รวมเป็น 4 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย ๘ รวมทั้งหมู่บ้านทั้งหมดที่อยู่รอบตัวเมืองเหล่านี้ ไกลออกไปจนถึงบาอาลัทเบเออร์ รามาห์ที่เนเกบ นี่เป็นมรดกสำหรับเผ่าของลูกหลานสิเมโอน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๙ มรดกของลูกหลานสิเมโอนเป็นส่วนหนึ่งของอาณาเขตที่เป็นของลูกหลานยูดาห์ เพราะว่าส่วนแบ่งของลูกหลานยูดาห์ขนาดใหญ่เกินไปสำหรับพวกเขา ลูกหลานสิเมโอนจึงได้รับมรดกที่อยู่ท่ามกลางมรดกของพวกเขา

มรดกสำหรับเศบูลุน

๑๐ ฉลากที่สามออกมาเป็นของลูกหลานของเศบูลุน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา และมรดกของเขาไปไกลถึงสาริด ๑๑ และเขตแดนของพวกเขาขึ้นไปทางทิศตะวันตก เลยไปจนถึงมาเรอัล และไปจรดดับเบเชทและธารน้ำที่อยู่ทางทิศตะวันออกของโยกเนอัม ๑๒ จากสาริดเลี้ยวไปทางด้านตะวันออก คือทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จนถึงเขตแดนของคิสโลททาโบร์ และต่อไปถึงดาเบรัทขึ้นไปยังยาเฟีย ๑๓ จากนั้นผ่านต่อไปทางทิศตะวันออก คือทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงกัทเฮเฟอร์ และเอทคาซิน ออกมาที่ริมโมนแล้วก็หันไปทางเนอาห์ ๑๔ ทางทิศเหนือ เขตแดนเลี้ยวไปทางฮันนาโธน และสิ้นสุดลงที่หุบเขาอิฟทาห์เอล ๑๕ และเมืองขัทตาท นาหะลาล ชิมโรน อิดาลาห์ และเบธเลเฮม รวมเป็น 12 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย ๑๖ เมืองเหล่านี้ซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วยคือ มรดกสำหรับลูกหลานของเศบูลุน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

มรดกสำหรับอิสสาคาร์

๑๗ ฉลากที่สีออกมาเป็นของอิสสาคาร์ สำหรับลูกหลานของอิสสาคาร์ ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๑๘ อาณาเขตของพวกเขามียิสเรเอล เคสุลโลท ชูเนม ๑๙ ฮาฟาราอิม ชิโยน อานาหะราท ๒๐ รับบีท คีชิโอน เอเบส ๒๑ เรเมท เอนกันนิม เอนหัดดาห์ เบธปัสเซส ๒๒ เขตแดนจรดเมืองทาโบร์ ชาหะซุมาห์ เบธเชเมชด้วย และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็น 16 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย ๒๓ เมืองและหมู่บ้านเหล่านี้เป็นมรดกสำหรับเผ่าของลูกหลานอิสสาคาร์ ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

มรดกสำหรับอาเชอร์

๒๔ ฉลากที่ห้าออกมาเป็นของเผ่าที่เป็นลูกหลานของอาเชอร์ ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๒๕ อาณาเขตของเขามี เฮลขัท ฮาลี เบเทน อัคชาฟ ๒๖ อาลัมเมเลค อามาด และมิชอาล ทางทิศตะวันตกจรดคาร์เมล และชิโหลิบนาท ๒๗ แล้วเลี้ยวไปทางทิศตะวันออก ไปถึงเบธดาโกน จรดเศบูลุนและหุบเขาอิฟทาห์เอล ไปทางทิศเหนือถึงเบธเอเมคและเนอีเอล และไปทางทิศเดิมจนถึงคาบูล ๒๘ เอโบรน เรโหบ ฮัมโมน คานาห์ ไกลจนถึงมหาไซดอน ๒๙ และเขตแดนเลี้ยวกลับไปทางรามาห์ ไปจนถึงไทระซึ่งเป็นเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง และเขตแดนเลี้ยวไปทางโฮสาห์ และสิ้นสุดลงที่ทะเล ข้างอาณาเขตอัคซีบ ๓๐ อุ

มมาห์ อาเฟก และเรโหบ รวมเป็น 22 เมืองซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย ๓๑ เมืองและหมู่บ้านเหล่านี้เป็นมรดกสำหรับเผ่าที่เป็นลูกหลานของอาเชอร์ ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

มรดกสำหรับนัฟทาลี

๓๒ ฉลากที่หกออกมาเป็นของลูกหลานของนัฟทาลี ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๓๓ และเขตแดนของเขาเริ่มจากเฮเลฟจากต้นโอ๊กในศานันนิม และอาดามีเนเขบ และยับเนเอล ไกลจนถึงลัคคูม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน ๓๔ และเขตแดนเลี้ยวไปทางทิศตะวันตก ไปถึงอัสโนททาโบร์ และต่อไปจนถึงหุกกอก จรดเศบูลุนทางทิศใต้ อาเชอร์ทางทิศตะวันตก และยูดาห์ทางทิศตะวันออกที่แม่น้ำจอร์แดน ๓๕ เมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งคือ ศิดดิม เศอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท ๓๖ อาดามาห์ รามาห์ ฮาโซร์ ๓๗ เคเดช เอเดรอี เอนฮาโซร์ ๓๘ ยิโรน มิกดัลเอล โฮเรม เบธานาท และเบธเชเมช รวมเป็น 19 เมือง ซึ่งมีหมู่บ้านรวมอยู่ด้วย ๓๙ เมืองและหมู่บ้านเหล่านี้เป็นมรดกสำหรับเผ่าที่เป็นลูกหลานของนัฟทาลี ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

มรดกสำหรับดาน

๔๐ ฉลากที่เจ็ดออกมาเป็นของเผ่าที่เป็นลูกหลานของดาน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา ๔๑ อาณาเขตที่เป็นมรดกของเผ่ามี โศราห์ เอชทาโอล อิร์เชเมช ๔๒ ชาอาลับบิน อัยยาโลน ยิทลาห์ ๔๓ เอโลน ทิมนาห์ เอโครน ๔๔ เอลเทเคห์ กิบเบโธน บาอาลัท ๔๕ เยฮุด เบเนเบราค กัทริมโมน ๔๖ เมยาร์โคน และรัคโคน และอาณาเขตแถวยัฟฟาด้วย ๔๗ เมื่อลูกหลานของดานสูญเสียอาณาเขตของเขาไป พวกเขาก็ขึ้นไปต่อสู้กับเมืองเลเชม เมื่อตีเมืองได้และใช้ดาบฆ่าฟันแล้ว จึงยึดครองเมืองและตั้งรกรากที่นั่น ตั้งชื่อดานแทนชื่อเมืองเลเชม ตามชื่อของดานบรรพบุรุษของพวกเขา ๔๘ เมืองและหมู่บ้านเหล่านี้เป็นมรดกสำหรับเผ่าที่เป็นลูกหลานของดาน ตามแต่ละครอบครัวของพวกเขา

มรดกสำหรับโยชูวา

๔๙ เมื่อแบ่งดินแดนและยกอาณาเขตให้เป็นมรดกเสร็จแล้ว ชาวอิสราเอลก็มอบมรดกบางส่วนที่เป็นของตนให้แก่โยชูวาบุตรของนูน ๕๐ พวกเขามอบเมืองที่โยชูวาขอ คือทิมนาทเสราห์ในแถบภูเขาของเอฟราอิม ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และท่านก็สร้างเมืองขึ้นใหม่และตั้งรกรากอยู่ที่นั่น

๕๑ เอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน และบรรดาหัวหน้าบรรพบุรุษของเผ่าชาวอิสราเอลใช้การจับฉลากแบ่งมรดกดังกล่าวที่ชิโลห์ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย แล้วการแบ่งมรดกก็เสร็จสิ้น

๒๐

เมืองลี้ภัย

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยชูวาว่า ๒ □จงพูดกับชาวอิสราเอลว่า □จงกำหนดเมืองลี้ภัยขึ้น ตามที่เราได้สั่งเจ้าโดยผ่านทางโมเสสว่า* ๓ ฆาตกรใดที่ฆ่าคนโดยไม่มีเจตนาหรือโดยบังเอิญจะได้หลบหนีไปที่นั่นได้ เมืองเหล่านั้นจะเป็นที่สำหรับลี้ภัยจากผู้ตามล่า ๔ เขาจะหลบหนีไปยังเมืองลี้ภัยแห่งใดแห่งหนึ่ง และยืนที่ทางเข้าประตูเมือง และอธิบายกรณีของเขาแก่บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองนั้น แล้วเขาเหล่านั้นจะพาเขาเข้าไปในเมืองเพื่อให้ที่อยู่แก่เขา และเขาจะอยู่ที่นั่น ๕ และถ้าผู้ตามล่าติดตามไปฆ่าเขา พวกเขาก็จะไม่มอบตัวฆาตกรให้ เพราะว่าเขาฆ่าเพื่อนบ้านของเขาโดยบังเอิญและไม่เคยเกลียดชังเขามาก่อน ๖ และเขาจะอยู่ที่เมืองนั้นจนกว่าจะยืนต่อหน้ามวลชนเพื่อการพิพากษาก่อน และจนกว่า

---

* **๒๐□๒** กันดารวิถี 35:9-29; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:41-43; 19:1-13

หัวหน้ามหาปุโรหิตในเวลานั้นเสียชีวิตแล้ว และฆาตกรจึงจะกลับไปบ้านเมืองของตนได้ ไปยังเมืองที่เขาจากมา□ □

๗ ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงเลือกเมืองเคเดชในกาลิลีซึ่งอยู่ในแถบภูเขาของนัฟทาลี และเมืองเชเคมซึ่งอยู่ในแถบภูเขาของเอฟราอิม และเมืองคีริยาทอาร์บา (คือเมืองเฮโบรน□ ในแถบภูเขาของยูดาห์ ๘ และที่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนทางด้านตะวันออกของเมืองเยรีโค พวกเขาเลือกเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูง จากเผ่ารูเบน และเมืองราโมทในกิเลอาด จากเผ่ากาด และเมืองโกลานในบาชาน จากเผ่ามนัสเสห์ ๙ เมืองดังกล่าวถูกแบ่งให้แก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงและแก่คนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา ถ้าผู้ใดฆ่าคนโดยไม่มีเจตนาก็สามารถหลบหนีไปที่นั่นได้ เพื่อเขาไม่ต้องตายด้วยมือของผู้ตามล่า หลังจากนั้นเขาจึงจะยืนสู้คดีต่อหน้ามวลชน

๒๑

เมืองและทุ่งหญ้าแบ่งให้แก่ชาวเลวี

๑ ครั้นแล้ว บรรดาหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเลวีจึงมาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรของนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของเผ่าชาวอิสราเอล ๒ และพวกเขาพูดกับท่านเหล่านั้นที่ชิโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า □พระผู้เป็นเจ้ามีบัญชาผ่านทางโมเสสว่า พวกเราจะได้เมืองอันเป็นที่อยู่อาศัย พร้อมทั้งทุ่งหญ้าสำหรับสัตว์เลี้ยงของเรา□* ๓ ฉะนั้นชาวอิสราเอลมอบเมืองและทุ่งหญ้าดังต่อไปนี้จากมรดกของตนเองให้แก่ชาวเลวีตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า

๔ ฉลากออกมาเป็นของครอบครัวชาวโคฮาท ดังนั้นชาวเลวีที่เป็นผู้สืบเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตจึงได้รับ 13 เมืองเป็นส่วนแบ่งจากเผ่ายูดาห์ สิเมโอน และเบนยามิน

๕ ส่วนชาวโคฮาทคนอื่นๆ ได้รับ 10 เมืองเป็นส่วนแบ่งจากครอบครัวของเผ่าเอฟราอิม เผ่าดาน และจากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์

๖ ชาวเกอร์โชนได้รับ 13 เมืองเป็นส่วนแบ่งจากครอบครัวของเผ่าอิสสาคาร์ เผ่าอาเชอร์ เผ่านัฟทาลี และจากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ในบาชาน

๗ ชาวเมรารีตามแต่ละครอบครัวของพวกเขาได้รับ 12 เมืองจากเผ่ารูเบน เผ่ากาด และเผ่าเศบูลุน

๘ ชาวอิสราเอลมอบเมืองดังกล่าวพร้อมทั้งทุ่งหญ้าตามส่วนแบ่งให้แก่ชาวเลวี ตามที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาผ่านทางโมเสส

๙ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อเมืองที่ได้รับจากเผ่าชาวยูดาห์และชาวสิเมโอน ๑๐ ซึ่งมอบให้แก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอาโรนซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาครอบครัวชาวโคฮาทที่เป็นชาวเลวี เพราะว่าฉลากแรกตกเป็นของพวกเขา ๑๑ เขามอบคีริยาทอาร์บาให้แก่พวกเขา (อาร์บาเป็นบิดาของอานาค□ คือเมืองเฮโบรนในแถบภูเขาของยูดาห์พร้อมทั้งทุ่งหญ้าโดยรอบ ๑๒ และยกทุ่งนากับหมู่บ้านที่รอบเมืองให้แก่คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ครอบครอง†

๑๓ และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตได้รับเฮโบรนเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับฆาตกร พร้อมทั้งทุ่งหญ้า ลิบนาห์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๑๔ ยาททีร์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า เอชเทโมอาพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๑๕ โฮโลนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า เดบีร์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๑๖ อายินพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ยุทธาห์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า เบธเชเมชพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 9 เมืองจาก 2 เผ่าดังกล่าว

๑๗ เมืองที่ได้รับจากเผ่าเบนยามินคือ กิเบโอนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า เก-บาพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๑๘ อานาโธทพร้อมทั้งทุ่งหญ้า อัลโมนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 4 เมือง

---

* **๒๑□๒** กันดารวิถี 35:1-8 † **๒๑□๑๒** โยชูวา 14:13,14

๑๙ เมืองที่เป็นของบรรดาปุโรหิตคือผู้สืบเชื้อสายของอาโรนรวมได้ 13 เมืองพร้อมทั้งทุ่งหญ้าด้วย

๒๐ บรรดาครอบครัวชาวโคฮาทที่เหลือที่เป็นชาวเลวีได้รับเมืองจากเผ่าเอฟราอิม

๒๑ เขาให้เมืองเชเคมเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับฆาตกร พร้อมทั้งทุ่งหญ้าในแถบภูเขาของเอฟราอิม เกเซอร์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๒๒ ขิบซาอิมพร้อมทั้งทุ่งหญ้า เบธโฮโรนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 4 เมือง ๒๓ จากเผ่าดานมีเอลเทเคห์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า กิบเบโธนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๒๔ อัยยาโลนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า กัทริมโมนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 4 เมือง ๒๕ จากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์มีทาอานาคพร้อมทั้งทุ่งหญ้า กัทริมโมนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 2 เมือง ๒๖ เมืองที่เป็นของบรรดาครอบครัวของชาวโคฮาทที่เหลืออยู่นั้นรวมได้ 10 เมืองพร้อมทั้งทุ่งหญ้าด้วย

๒๗ เมืองที่ชาวเกอร์โชนซึ่งเป็นครอบครัวหนึ่งของชาวเลวีได้รับจากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์คือโกลานในบาชานพร้อมทั้งทุ่งหญ้าเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับฆาตกร และเบเอชเทราห์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 2 เมือง ๒๘ จากเผ่าอิสสาคาร์มี คีชิโอนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ดาเบรัทพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๒๙ ยาร์มูทพร้อมทั้งทุ่งหญ้า เอนกันนิมพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 4 เมือง ๓๐ จากเผ่าอาเชอร์มี มิชอาลพร้อมทั้งทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๓๑ เฮลขัทพร้อมทั้งทุ่งหญ้า เรโหบพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 4 เมือง ๓๒ จากเผ่านัฟทาลีมี เคเดชในกาลิลีพร้อมทั้งทุ่งหญ้าเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับฆาตกร ฮัมโมทโดร์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า คาร์ทานพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 3 เมือง

๓๓ เมืองของหลายครอบครัวของชาวเกอร์โชนรวมได้ 13 เมืองพร้อมทั้งทุ่งหญ้าด้วย

๓๔ เมืองที่บรรดาครอบครัวเมรารีซึ่งเป็นชาวเลวีที่เหลืออยู่ได้รับจากเผ่าเศบูลุนคือ โยกเนอัมพร้อมทั้งทุ่งหญ้า คาร์ทาห์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๓๕ ดิมนาห์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า นาหะลาลพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 4 เมือง ๓๖ จากเผ่ารูเบนมี เบเซอร์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า ยาฮาสพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๓๗ เคเดโมทพร้อมทั้งทุ่งหญ้า เมฟาอาทพร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมเป็น 4 เมือง ๓๘ จากเผ่ากาดมี ราโมทในกิเลอาดพร้อมทั้งทุ่งหญ้าเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับฆาตกร มาหะนาอิมพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๓๙ เฮชโบนพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ยาเซอร์พร้อมทั้งทุ่งหญ้า รวมทั้งหมด 4 เมือง ๔๐ ส่วนแบ่งสำหรับหลายครอบครัวของชาวเมรารีคือบรรดาครอบครัวของชาวเลวีที่เหลืออยู่ รวมได้ 12 เมือง

๔๑ เมืองของชาวเลวีอยู่ท่ามกลางอาณาเขตของชาวอิสราเอลซึ่งรวมได้ 48 เมืองพร้อมทั้งทุ่งหญ้า ๔๒ เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ

๔๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ามอบแผ่นดินทั้งหมดแก่ชาวอิสราเอลดังที่พระองค์ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา เขาทั้งหลายก็ได้ยึดครองไว้ และตั้งรกรากกันอยู่ที่นั่น‡ ๔๔ และพระผู้เป็นเจ้าให้พวกเขาได้หยุดพักจากการสู้รบรอบด้านของแผ่นดิน ดังที่พระองค์ได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียวที่ยืนหยัดต่อสู้เขาได้ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้มอบบรรดาศัตรูทั้งปวงให้อยู่ในมือของพวกเขา ๔๕ ไม่มีคำสัญญาอันดีใดๆ ที่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้แก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล แล้วจะไม่เป็นจริง คือทุกสิ่งเกิดขึ้นตามนั้น

๒๒

เผ่าทางฟากตะวันออกกลับไปบ้าน

‡ **๒๑□๔๓** โยชูวา 1:5,6

๑ ในเวลานั้น โยชูวาเรียกชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งเผ่าของชาวมนัสเสห์มา ๒ และพูดกับพวกเขาว่า “พวกท่านได้ปฏิบัติทุกสิ่งตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าบัญชาไว้ และได้เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาด้วย ๓ พวกท่านไม่เคยทอดทิ้งพี่น้องของท่านเลยแม้จนถึงทุกวันนี้ และดำเนินการของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างระมัดระวัง ๔ บัดนี้ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้ให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักแล้ว ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกเขา ฉะนั้นท่านกลับไปยังกระโจมของพวกท่านเถิด ไปยังดินแดนที่ท่านมีสิทธิเป็นเจ้าของ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าได้มอบแก่ท่านที่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน* ๕ ท่านเพียงระมัดระวังที่จะรักษาพระบัญญัติและหนังสือแห่งกฎบัญญัติที่โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าบัญชาไว้กับท่าน คือรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน และดำเนินชีวิตในทุกวิถีทางของพระองค์ และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ ผูกพันกับพระองค์และรับใช้พระองค์อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิตของพวกท่าน” ๖ แล้วโยชูวาก็อวยพรพวกเขาและให้กลับบ้านไป พวกเขาจึงกลับไปยังกระโจมของตน

๗ โมเสสได้มอบดินแดนในบาชานให้แก่ครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ และอีกครึ่งเผ่าได้รับดินแดนที่โยชูวามอบให้ อันเป็นดินแดนที่ติดกับพี่น้องของพวกเขาที่ฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน และเมื่อโยชูวาให้พวกเขากลับไปบ้าน และอวยพรพวกเขา ๘ ท่านพูดกับพวกเขาว่า “พวกท่านจงกลับไปยังกระโจมของท่านพร้อมกับสมบัติอันมั่งคั่งและฝูงปศุสัตว์มากมาย เงินและทองคำ ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก เสื้อผ้ามากมาย จงแบ่งสิ่งที่ยึดได้จากศัตรูให้แก่พี่น้องของท่าน” ๙ ดังนั้น ชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ก็กลับบ้านไป แยกไปจากชาวอิสราเอลที่ชิโลห์ซึ่งอยู่ในดินแดนคานาอัน เพื่อไปยังดินแดนกิเลอาด ซึ่งเป็นดินแดนของพวกเขาเองที่ได้รับเป็นเจ้าของตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าโดยผ่านทางโมเสส

แท่นบูชาทางฟากตะวันออก

๑๐ เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเกลีโลทย่านแม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในดินแดนคานาอันแล้ว ชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งเผ่าของชาวมนัสเสห์จึงสร้างแท่นบูชาขนาดมหึมาที่นั่น ใกล้กับแม่น้ำจอร์แดน ๑๑ และชาวอิสราเอลได้ยินมาว่า “ดูเถิด ชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งเผ่าของชาวมนัสเสห์ได้สร้างแท่นบูชาที่ชายแดนของดินแดนคานาอัน ที่เกลีโลทย่านแม่น้ำจอร์แดน บนฟากที่เป็นของชาวอิสราเอล” ๑๒ และเมื่อชาวอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น มวลชนชาวอิสราเอลทั้งปวงก็มาประชุมกันที่ชิโลห์เพื่อทำสงครามกับเขา

๑๓ ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงให้ฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปหาชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ในดินแดนกิเลอาด ๑๔ นอกจากฟีเนหัสแล้ว มีหัวหน้า 10 คน คนหนึ่งจากแต่ละเผ่าของอิสราเอล แต่ละคนเป็นหัวหน้าครอบครัวท่ามกลางตระกูลของอิสราเอล ๑๕ พวกเขามายังชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ในดินแดนกิเลอาด และพูดว่า ๑๖ “มวลชนทั้งปวงของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ‘ท่านกระทำสิ่งที่ไร้ความภักดีอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอล วันนี้ท่านเลิกติดตามพระผู้เป็นเจ้า ท่านสร้างแท่นบูชาให้แก่ตนเองในวันนี้เท่ากับเป็นการขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ พวกเรากระทำบาปที่เปโอร์ไม่พอหรือ บาปที่เรายังชำระตัวเองไม่สะอาดด้วยซ้ำ และภัยพิบัติที่เกิดแก่มวลชนของพระผู้เป็นเจ้า† ๑๘ แล้ววันนี้ท่านด้วยหรือที่จะต้องเลิกติดตามพระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากว่าท่านขัดขืนพระผู้เป็นเจ้าในวันนี้ พรุ่งนี้พระองค์ก็จะโกรธกริ้วต่อมวลชนของอิสราเอลทั้งปวง ๑๙ แต่บัดนี้ ถ้าแผ่นดินที่ท่านเป็นเจ้าของนั้นเป็นมลทิน ก็จงข้ามเข้าไปในแผ่นดินที่กระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้าตั้งอยู่ และหาที่แห่งหนึ่งให้ตัวท่านเองในท่ามกลางพวกเรา ขอเพียงท่าน

* **๒๒๔** เฉลยธรรมบัญญัติ 3:12-20 † **๒๒๑๗** กันดารวิถี 25:1-9

อย่าขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า หรือทำให้เรามีความผิดเพราะท่านสร้างแท่นบูชาให้ตัวท่านเอง ซึ่งนอกเหนือไปจากแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราเลย ๒๐ อาคานบุตรของเศรัคมิใช่หรือที่ขาดความภักดีในเรื่องสิ่งที่ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ตกอยู่กับมวลชนอิสราเอลทั้งหมด จึงไม่ใช่เพียงแต่ตัวเขาเท่านั้นที่พินาศเพราะบาปของเขา‡

๒๑ แล้วชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ก็ตอบบรรดาหัวหน้าตระกูลของอิสราเอล ๒๒ พระเจ้าผู้กอปรด้วยอานุภาพคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้กอปรด้วยอานุภาพคือพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทราบ และขอให้อิสราเอลทราบด้วย ถ้าหากว่าเป็นการขัดขืนหรือขาดความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็อย่าไว้ชีวิตพวกเราเลย ๒๓ ที่ว่าสร้างแท่นบูชาเพื่อเลิกติดตามพระผู้เป็นเจ้า หรือถ้าพวกเราสร้างไว้เพื่อมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย หรือเครื่องธัญญบูชา หรือของถวายเพื่อสามัคคีธรรมบนแท่นบูชา ก็ขอให้พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ลงโทษเราเอง ๒๔ ไม่ใช่เลย แต่พวกเราสร้างไว้เนื่องจากเกรงว่า ในภายภาคหน้าลูกหลานของท่านอาจจะพูดกับลูกหลานของเราว่า พวกท่านเกี่ยวโยงกับพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของอิสราเอลอย่างไร ๒๕ เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้าใช้แม่น้ำจอร์แดนเป็นเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างเรากับพวกท่าน ท่านชาวรูเบนและชาวกาด พวกท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพระผู้เป็นเจ้าแต่อย่างใด ดังนั้นลูกหลานของท่านอาจจะทำให้ลูกหลานของเราหยุดนมัสการพระผู้เป็นเจ้า ๒๖ ฉะนั้นพวกเราจึงพูดกันว่า เวลานี้พวกเรามาสร้างแท่นบูชากันเถิด ไม่ใช่เป็นที่เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายหรือเป็นเครื่องสักการะ ๒๗ แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับพวกท่าน และระหว่างคนในรุ่นต่อๆ ไปหลังจากพวกเรา ว่าเรานมัสการพระผู้เป็นเจ้าด้วยสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย ด้วยเครื่องสักการะ และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เพื่อลูกหลานของพวกท่านจะไม่พูดกับลูกหลานของเราในภายภาคหน้าว่า พวกท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพระผู้เป็นเจ้าแต่อย่างใด ๒๘ และพวกเราคิดไว้ว่า ถ้ามีคนพูดกับเราหรือกับผู้สืบเชื้อสายของเราในภายภาคหน้า เราก็จะตอบได้ว่า ดูเถิด แท่นบูชาจำลองของพระผู้เป็นเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกเราสร้างนั้น ไม่ใช่เป็นที่เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายหรือเป็นเครื่องสักการะ แต่เป็นพยานระหว่างเรากับพวกท่าน ๒๙ ไม่มีวันที่เราจะขัดขืนพระผู้เป็นเจ้าและจะเลิกติดตามพระผู้เป็นเจ้าในวันนี้ แล้วจะสร้างแท่นบูชาเพื่อเป็นที่เผาสัตว์เป็นของถวาย เพื่อมอบเครื่องธัญญบูชา หรือเครื่องสักการะ ซึ่งนอกเหนือไปจากแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่เบื้องหน้ากระโจมที่พำนักของพระองค์

๓๐ ครั้นฟีเนหัสปุโรหิตกับบรรดาหัวหน้ามวลชน และบรรดาหัวหน้าตระกูลของอิสราเอลที่อยู่ที่นั่นได้ยินสิ่งที่ชาวรูเบน ชาวกาด และชาวมนัสเสห์พูด พวกเขาจึงเห็นดีด้วย ๓๑ ฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ปุโรหิตพูดกับชาวรูเบน ชาวกาด และชาวมนัสเสห์ว่า วันนี้พวกเราทราบแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเรา เพราะว่าพวกท่านไม่ได้กระทำสิ่งที่ไร้ความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า และท่านได้ทำให้ชาวอิสราเอลพ้นจากการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้า

๓๒ ฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ปุโรหิต และบรรดาหัวหน้าก็จากชาวรูเบน และชาวกาดที่อยู่ในดินแดนกิเลอาดไป เพื่อไปยังชาวอิสราเอลที่ดินแดนคานาอัน เพื่อเล่าเรื่องให้พวกเขาฟัง ๓๓ ชาวอิสราเอลเห็นดีด้วยกับรายงานนั้น ชาวอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้า และไม่ได้พูดถึงเรื่องที่จะทำสงคราม เพื่อทำให้ดินแดนอันเป็นรกรากของชาวรูเบนและชาวกาดพินาศ ๓๔ ชาวรูเบนและชาวกาดเรียกแท่นบูชาว่า พยาน เพราะเป็นพยานระหว่างพวกเราว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้า

---

‡ **๒๒๒๐** โยชูวา 7:1-26

๒๓

โยชูวากล่าวสุนทรพจน์กับบรรดาหัวหน้า

๑ ต่อจากนั้นเป็นเวลานาน ที่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้อิสราเอลได้หยุดพักจากศัตรูรอบด้าน
โยชูวาชราลงและมีอายุมาก ๒ โยชูวาเรียกอิสราเอลมาหมด คือบรรดาผู้ใหญ่และหัวหน้า
ผู้ตัดสินความและเจ้าหน้าที่ และพูดกับเขาเหล่านั้นว่า ข้าพเจ้าชราและมีอายุมากแล้ว
๓ ท่านได้เห็นทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกระทำต่อประชาชาติเหล่านี้เพื่อพวก
ท่านแล้ว เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเป็นผู้ต่อสู้เพื่อพวกท่าน ๔ ดูเถิด ข้าพเจ้า
ได้แบ่งบรรดาประชาชาติที่ยังเหลืออยู่อีก ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศ
ตะวันตกให้เป็นมรดกแก่เผ่าของท่าน เช่นเดียวกับประชาชาติทั้งปวงที่ข้าพเจ้ารบชนะแล้ว
๕ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านจะผลักดันพวกเขาออกไปต่อหน้าพวกท่าน และ
จะขับไล่เขาออกไปให้พ้นหน้าท่าน แล้วพวกท่านจะครอบครองดินแดนของเขา ตามคำ
ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน ๖ ฉะนั้นจงเข้มแข็งและระมัดระวังปฏิบัติตาม
ที่มีบันทึกในหนังสือกฎบัญญัติของโมเสสทุกประการ ไม่หันเหไปจากกฎบัญญัติ ๗ เพื่อ
ท่านจะไม่ข้องแวะกับประชาชาติเหล่านี้ที่ยังอยู่ท่ามกลางท่าน อย่าอธิษฐานต่อเทพเจ้าของ
พวกเขา หรือสาบานในนามเทพเจ้าของเขา หรือรับใช้และก้มกราบเทพเจ้าเหล่านั้น ๘ แต่
ท่านจงผูกพันกับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเหมือนกับที่ท่านปฏิบัติมาจนถึงทุกวันนี้
๙ เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ขับไล่บรรดาประชาชาติที่ยิ่งใหญ่และเข้มแข็งออกไปให้พ้นหน้า
พวกท่าน ส่วนท่านเองก็ไม่มีผู้ใดสามารถยืนต่อต้านได้จนถึงทุกวันนี้ ๑๐ พวกท่านคนเดียว
ทำให้ 1,000 คนเตลิดหนีไป เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านต่อสู้เพื่อท่าน ตาม
คำสัญญาของพระองค์ ๑๑ ฉะนั้นจงระมัดระวังว่าท่านรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวก
ท่าน ๑๒ เพราะว่าถ้าท่านหันไปผูกพันกับประชาชาติเหล่านี้ที่หลงเหลืออยู่ท่ามกลางพวก
ท่าน และแต่งงานกับพวกเขา ทำให้พวกท่านต้องผูกพันเกี่ยวข้องกับพวกเขา และพวกเขา
ต้องผูกพันเกี่ยวข้องกับพวกท่าน ๑๓ จงทราบไว้เถิดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน
จะไม่ขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้าพวกท่านอีกต่อไป แต่พวกเขาจะนำความ
ลำบากและเป็นบ่วงแร้วให้แก่ท่าน จะเป็นดั่งแซ่หวดหลังและหนามยอกตาท่าน จนกว่า
พวกท่านจะพินาศไปเสียจากผืนดินที่ดีแผ่นนี้ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านได้มอบ
แก่ท่าน

๑๔ ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังจะไปตามทางของแผ่นดินโลก และท่านทุกคนทราบอยู่ใน
จิตและในใจของท่านว่า ไม่มีสิ่งดีอันใดที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านให้สัญญา
เกี่ยวกับท่าน แล้วจะไม่เป็นจริง คือทุกสิ่งเกิดขึ้นตามนั้นเพื่อท่าน ไม่มีสิ่งใดที่ไม่เป็นจริง
๑๕ สิ่งดีทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านให้สัญญาเกี่ยวกับท่าน แล้วเกิดขึ้นจริง
เพื่อท่านฉันใด พระผู้เป็นเจ้าจะให้สิ่งร้ายๆ บังเกิดกับท่าน จนกระทั่งพระองค์ได้กำจัดพวก
ท่านออกไปเสียจากแผ่นดินที่ดีผืนนี้ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านได้มอบให้แก่
ท่านฉันนั้น ๑๖ ถ้าพวกท่านละเมิดพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน ซึ่ง
พระองค์บัญชาท่าน และท่านไปบูชาเทพเจ้าใดๆ และก้มลงกราบด้วย และพระผู้เป็นเจ้าจะ
กริ้วท่านมาก แล้วพวกท่านจะตายจากผืนดินที่ดีแผ่นนี้ที่พระองค์ได้มอบแก่ท่านไปอย่าง
รวดเร็ว

๒๔

พันธสัญญาที่เชเคม

๑ โยชูวาเรียกประชุมทุกเผ่าของอิสราเอลที่เชเคม และเรียกบรรดาผู้ใหญ่ หัวหน้า ผู้
ตัดสินความ และเจ้าหน้าที่ของอิสราเอลมา และเขาทั้งหลายแสดงตัว ณ เบื้องหน้าพระผู้
เป็นเจ้า ๒ โยชูวาพูดกับทุกคนว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า "เมื่อกาล
ก่อน บรรพบุรุษของพวกเจ้า รวมทั้งเทราห์บิดาของอับราฮัมและนาโฮร์อาศัยอยู่ที่โพ้นแม่
น้ำยูเฟรติส* และเขาเหล่านั้นบูชาเทพเจ้าอื่นๆ ๓ เราจึงได้ให้อับราฮัมบิดาของเจ้าออกมา
จากโพ้นแม่น้ำ และนำเขาผ่านทั่วแผ่นดินคานาอันมา ให้เขามีผู้สืบเชื้อสายมากมาย เราให้
อิสอัคแก่เขา ๔ เราให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค และเราให้เอซาวเป็นเจ้าของดินแดนแถบ
ภูเขาเสอีร์ ส่วนยาโคบกับลูกหลานของเขาลงไปยังประเทศอียิปต์ ๕ จากนั้นเราใช้โมเสส
และอาโรนไป และเราทำให้ชาวอียิปต์ประสบกับภัยพิบัติที่เกิดขึ้นทีนั่น แล้วเราก็นำพวก
เจ้าออกมา
๖ เรานำบรรพบุรุษของพวกเจ้าออกมาจากอียิปต์ และพวกเขามาถึงทะเล ชาวอียิปต์พร้
อมกับรถศึกและทหารม้าตามล่าบรรพบุรุษของพวกเจ้าไปจนถึงทะเลแดง ๗ เมื่อพวกเขา
ร้องขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยเหลือ พระองค์ก็ทำให้เกิดความมืดระหว่างพวกเจ้าและชาว
อียิปต์ พระองค์ทำให้น้ำไหลท่วมตัวพวกเขาจนมิด พวกเจ้าเห็นด้วยตาของเจ้าเองว่าเรา
ได้กระทำอะไรต่อชาวอียิปต์ แล้วพวกเจ้าก็อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลานาน ๘ เรา
นำพวกเจ้าออกมายังแผ่นดินของชาวอาโมร์ที่อาศัยอยู่ที่ทางด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์
แดน พวกเขาต่อสู้กับเจ้า แต่เราก็มอบเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เราทำให้เขาพินาศไปต่อ
หน้าพวกเจ้า แล้วเจ้าจึงได้ยึดครองแผ่นดิน ๙ และบาลาคบุตรศิปโปร์กษัตริย์แห่งโมอับลุก
ขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล เขาขอให้บาลาอัมบุตรเบโอร์ไปสาปแช่งพวกเจ้า ๑๐ แต่เราไม่ฟังบาลา
อัม เขาจึงอวยพรพวกเจ้า ฉะนั้นเราจึงช่วยให้พวกเจ้าหลุดพ้นจากมือของเขา† ๑๑ พวกเจ้า
ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังเยรีโค และเหล่าหัวหน้าของเยรีโคต่อสู้กับพวกเจ้า และอีกทั้งชาว
อาโมร์ ชาวเปริส ชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาวเกอร์กาช ชาวฮีว และชาวเยบุสด้วย และเรา
มอบเขาเหล่านั้นไว้ในมือของพวกเจ้า ๑๒ และเราส่งฝูงแตนไปล่วงหน้าเจ้า ขับไล่กษัตริย์
ทั้งสองของชาวอาโมร์ไปให้พ้นทางเจ้า มิใช่ด้วยดาบหรือธนูของเจ้า‡ ๑๓ เราให้แผ่นดินแก่
เจ้า ซึ่งไม่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของเจ้าเอง เราให้เมืองที่เจ้าไม่ได้สร้างเอง และพวกเจ้าก็
อาศัยอยู่ได้ เจ้ากินผลจากสวนองุ่นและสวนมะกอกที่พวกเจ้าไม่ได้ปลูกเอง"

๑๔ บัดนี้จงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า และรับใช้พระองค์ด้วยใจจริงและความภักดี จงกำจัด
บรรดาเทวรูปที่บรรพบุรุษของพวกท่านรับใช้ที่โพ้นแม่น้ำและในประเทศอียิปต์ และจงรับ
ใช้พระผู้เป็นเจ้า ๑๕ และถ้าท่านเห็นว่าการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าเป็นสิ่งไม่ดี ท่านก็จงเลือกใน
วันนี้ว่า ท่านจะรับใช้ผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นเทพเจ้าที่บรรพบุรุษของท่านรับใช้ที่โพ้นแม่น้ำ หรือ
บรรดาเทพเจ้าของชาวอาโมร์ในแผ่นดินทีท่านอาศัยอยู่ แต่สำหรับข้าพเจ้าและครอบครัว
ของข้าพเจ้า พวกเราจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า"

๑๖ แล้วประชาชนตอบว่า "ไม่มีวันที่เราจะทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า เพื่อไปรับใช้เทพเจ้า
อื่นๆ ๑๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้นำพวกเราและบรรพบุรุษของเราขึ้นมาจากแผ่นดินอ
ียิปต์ ออกมาจากเรือนทาส พระองค์แสดงปรากฏการณ์อันน่าอัศจรรย์ให้พวกเราเห็น และ
คุ้มครองเรามาโดยตลอดทางและในท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่เราเดินทางผ่านมา ๑๘
และพระผู้เป็นเจ้าขับไล่ชนชาติทั้งปวงไปให้พ้นหน้าพวกเรา คือชาวอาโมร์ที่อาศัยอยู่ใน
แผ่นดิน ฉะนั้นพวกเราจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วย เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของเรา"

๑๙ แต่โยชูวาพูดกับประชาชนว่า "ท่านไม่สามารถรับใช้พระผู้เป็นเจ้าได้ เพราะพระองค์
เป็นพระเจ้าบริสุทธิ์ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้หวงแหน พระองค์จะไม่ยกโทษการล่วงละเมิด

* **๒๔๒** ปฐมกาล 11:27-12:9 † **๒๔๑๐** กันดารวิถี 22:1-24:25 ‡ **๒๔๑๒** กันดารวิถี 21:21-35

หรือบาปของพวกท่าน ๒๐ ถ้าท่านทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า และไปบูชาบรรดาเทพเจ้าต่างชาติ
พระองค์ก็จะหันกลับและทำอันตรายแก่ท่าน และเผาผลาญท่านเสีย แม้ว่า พระองค์ได้
กระทำดีต่อท่านมาแล้วก็ตาม๑ ๒๑ และประชาชนพูดกับโยชูวาว่า ๑เราไม่เป็นเช่นนั้น
แต่เราจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า๑ ๒๒ แล้วโยชูวาพูดกับประชาชนว่า ๑พวกท่านเป็นพยาน
หลักฐานโดยที่ท่านไม่มีข้อแก้ตัวว่า ท่านได้เลือกพระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับใช้พระองค์๑ และเขา
ทั้งหลายพูดว่า ๑พวกเราเป็นพยาน๑ ๒๓ ท่านพูดว่า ๑ฉะนั้นแล้ว ท่านจงกำจัดเทวรูปของ
ชาวต่างชาติที่อยู่ในหมู่พวกท่านเสีย และน้อมจิตใจของท่านเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของอิสราเอล๑ ๒๔ และประชาชนพูดกับโยชูวาว่า ๑พวกเราจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของเรา และเราจะเชื่อฟังพระองค์๑ ๒๕ ดังนั้น โยชูวาจึงทำพันธสัญญากับประชาชนในวัน
นั้น และวางกฎเกณฑ์และข้อกำหนดให้พวกเขาที่เชเคม ๒๖ โยชูวาก็เขียนคำเหล่านี้ลงใน
หนังสือกฎบัญญัติของพระเจ้า และท่านเอาก้อนหินใหญ่ตั้งไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ข้างตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า ๒๗ และโยชูวาพูดกับประชาชนทั้งปวงว่า ๑ดูเถิด หินก้อนนี้จะเป็นหลัก
ฐานโดยที่พวกเราไม่มีข้อแก้ตัว เนื่องจากได้ยินทุกคำของพระผู้เป็นเจ้าที่กล่าวแก่พวกเรา
แล้ว ฉะนั้นหินก้อนนี้จะเป็นหลักฐานโดยที่ท่านไม่มีข้อแก้ตัว หากว่าพวกท่านไม่สัตย์ซื่อต่อ
พระเจ้าของท่าน๑ ๒๘ ดังนั้น โยชูวาจึงให้ประชาชนกลับไป แต่ละคนไปยังดินแดนที่ตนได้
รับเป็นมรดก

โยชูวาสิ้นชีวิต

๒๙ หลังจากนั้น โยชูวาบุตรของนูนผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าก็สิ้นชีวิต มีอายุ 110 ปี ๓๐ เขา
ทั้งหลายฝังท่านไว้ในดินแดนที่ท่านได้รับเป็นมรดกที่ทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแถบภูเขาแห่ง
เอฟราอิม ทางทิศเหนือของภูเขากาอัช

๓๑ อิสราเอลรับใช้พระผู้เป็นเจ้าตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดชีวิตของบรรดาหัวหน้า
ชั้นผู้ใหญ่ที่มีอายุยืนกว่าโยชูวา และมีประสบการณ์กับทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากระทำเพื่ออิส
ราเอล

๓๒ กระดูกของโยเซฟที่ชาวอิสราเอลนำขึ้นมาจากอียิปต์นั้น พวกเขาก็ฝังไว้ที่เชเคม บน
ผืนดินที่ยาโคบซื้อไว้จากบรรดาบุตรของฮาโมร์บิดาของเชเคม เป็นจำนวน 100 เหรียญ
เงิน§ ที่ดินนี้ตกเป็นมรดกของบรรดาผู้สืบเชื้อสายของโยเซฟ

๓๓ และเอเลอาซาร์บุตรของอาโรนก็สิ้นชีวิต และเขาทั้งหลายฝังท่านไว้ที่กิเบอาห์ซึ่งอยู่
ในแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม และมอบไว้ให้แก่ฟีเนหัสบุตรของท่าน

---

§ **๒๔๓๒** ปฐมกาล 33:18-20; 50:25,26; อพยพ 13:19

ผู้วินิจฉัย

การสู้รบอันต่อเนื่องกับชาวคานาอัน

๑ หลังจากที่โยชูวาเสียชีวิตไปแล้ว ชาวอิสราเอลถามพระผู้เป็นเจ้าว่า □ใครจะนำหน้าพวกเราขึ้นไปสู้รบกับชาวคานาอัน□ ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า □ยูดาห์จะขึ้นไป ดูเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือของเขาแล้ว□ ๓ ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของเขาว่า □ขึ้นไปกับเราเถิด เราจะได้เข้าไปในพรมแดนที่แบ่งให้เราไว้แล้ว พวกเราจะได้สู้รบกับชาวคานาอัน แล้วเราก็จะไปกับท่าน เข้าไปในพรมแดนที่แบ่งให้ท่านไว้แล้วเช่นกัน□ ดังนั้นสิเมโอนจึงไปกับเขา ๔ ครั้นแล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป พระผู้เป็นเจ้ามอบชาวคานาอันและชาวเปริสไว้ในมือของพวกเขา และฆ่าคนจำนวน 10,000 คนที่เบเซก ๕ พวกเขาพบอาโดนีเบเซกที่เบเซก และสู้รบกับเขาที่นั่น ฆ่าชาวคานาอันและชาวเปริส ๖ ส่วนอาโดนีเบเซกหนีไป แต่พวกเขาก็ตามล่าและจับตัวเขาไว้ได้ เขาจึงถูกตัดนิ้วหัวแม่มือและหัวแม่เท้า ๗ แล้วอาโดนีเบเซกพูดว่า □บรรดากษัตริย์ 70 ท่านถูกตัดนิ้วหัวแม่มือและหัวแม่เท้า เคยเก็บเศษอาหารใต้โต๊ะของเรา สิ่งที่เราได้กระทำไปแล้ว พระเจ้าก็กระทำตอบกลับคืนแก่เรา□ แล้วพวกเขาก็นำตัวเขาไปยังเยรูซาเล็ม และเขาก็สิ้นชีวิตที่นั่น

๘ ชาวยูดาห์โจมตีเยรูซาเล็มและยึดไว้ได้ จากนั้นก็ฆ่าชาวเมืองด้วยคมดาบและเผาเมืองเสีย ๙ ต่อมาชาวยูดาห์ก็ลงไปสู้รบกับชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในแถบภูเขา ในเนเกบ และที่ลุ่ม ๑๐ ยูดาห์ไปสู้รบกับชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเฮโบรน (ชื่อเก่าของเฮโบรนคือ คีริยาทอาร์บาห์□ และได้ฆ่าเชชัย อาหิมาน และทัลมัย

๑๑ และเขาไปจากที่นั่นเพื่อสู้รบกับผู้อยู่อาศัยของเมืองเดบีร์ ก่อนหน้านั้นเมืองเดบีร์ชื่อคีริยาทเสเฟอร์ ๑๒ และคาเลบพูดว่า □ผู้ใดโจมตีและยึดคีริยาทเสเฟอร์ได้ เราจะยกอัคสาห์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา□ ๑๓ โอทนีเอลบุตรของเคนัสผู้เป็นน้องคาเลบยึดเมืองไว้ได้ เขาจึงยกอัคสาห์บุตรหญิงของเขาให้เป็นภรรยา ๑๔ เมื่อนางไปหาโอทนีเอล นางก็จูงใจเขาเพื่อจะขอทุ่งนาแห่งหนึ่งจากบิดาของนาง นางลงจากลา คาเลบจึงถามนางว่า □เจ้าต้องการสิ่งใดหรือ□ ๑๕ นางพูดว่า □ขอพรให้ลูก ในเมื่อท่านได้ให้ดินแดนเนเกบแก่ลูกแล้ว ก็ให้น้ำพุแก่ลูกด้วยเถิด□ แล้วเขาก็ยกน้ำพุที่อยู่ด้านบนและด้านล่างให้นางไป

๑๖ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของพ่อตาโมเสสคือชาวเคน ก็ได้พากันขึ้นไปกับชาวยูดาห์จากเมืองแห่งต้นอินทผลัม เข้าไปยังถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในเนเกบใกล้อาราด และได้ไปตั้งรกรากอยู่กับชาวเมืองนั้น ๑๗ ยูดาห์กับสิเมโอนพี่ชายของเขาไปร่วมกันฆ่าชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเศฟัท และมอบให้เป็นดั่งของถวาย ฉะนั้นเมืองนั้นจึงชื่อโฮร์มาห์ ๑๘ ยูดาห์ยึดเมืองกาซา อัชเคโลนและเอโครน พร้อมทั้งอาณาเขตโดยรอบเมืองเหล่านี้ ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับยูดาห์ เขาได้ยึดครองดินแดนในแถบภูเขา แต่ไม่สามารถขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในที่ราบให้ออกไปได้ เหตุเพราะพวกเขามีรถศึกที่ทำด้วยเหล็ก ๒๐ เมืองเฮโบรนถูกยกให้เป็นของคาเลบตามที่โมเสสกล่าวไว้ แล้วท่านได้ขับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกไปจากที่นั่น ๒๑ แต่ชาวเบนยามินไม่ได้ขับไล่ชาวเยบุสที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มออกไป ฉะนั้นชาวเยบุสจึงได้อาศัยอยู่กับชาวเบนยามินในเยรูซาเล็มมาจนถึงทุกวันนี้

๒๒ พงศ์พันธุ์ของโยเซฟได้ขึ้นไปต่อสู้กับเมืองเบธเอลด้วย พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพวกเขา ๒๓ พงศ์พันธุ์ของโยเซฟได้ไปสำรวจเบธเอล (แต่เดิมเมืองนี้ชื่อ ลูส□ ๒๔ พวกสอดแนมเหล่า

นั้นเห็นชายผู้หนึ่งกำลังออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า □ช่วยบอกทางเข้าไปในเมืองให้พวกเราด้วย แล้วเราจะเมตตาเจ้า□ ๒๕ ชายผู้นั้นก็ได้ชี้ทางเข้าไปในเมืองให้ แล้วพวกเขาฆ่าฟันคนทั้งเมือง แต่ปล่อยให้ชายคนนั้นกับครอบครัวไป ๒๖ ชายคนนั้นได้เข้าไปในดินแดนของชาวฮิตและสร้างเมือง เรียกชื่อเมืองว่า ลูส ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้มาจนถึงทุกวันนี้

ชัยชนะที่ไม่เด็ดขาด

๒๗ มนัสเสห์ไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองเบธชาน ชาวเมืองทาอานาค ชาวเมืองโดร์ ชาวเมืองอิบเลอัม และชาวเมืองเมกิดโด แม้แต่ตามหมู่บ้านของเมืองดังกล่าวก็ไม่ได้ขับไล่ผู้คนออกไป เพราะว่าชาวคานาอันยังขัดขืนอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นต่อไป ๒๘ เมื่อชาวอิสราเอลมีกำลังมากขึ้นก็เกณฑ์ชาวคานาอันมาทำงานหนัก แต่ก็ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปให้หมด

๒๙ เอฟราอิมไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ ฉะนั้นชาวคานาอันก็ยังอาศัยอยู่ในเกเซอร์ในหมู่พวกเขา

๓๐ เศบูลุนไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองคิทโรนและชาวเมืองนาหะโลลออกไป ฉะนั้นชาวคานาอันยังอาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา แต่ก็ถูกเกณฑ์มาทำงานหนัก

๓๑ อาเชอร์ไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค ชาวเมืองไซดอน ชาวเมืองอัคลาบ ชาวเมืองอัคซีบ ชาวเมืองเฮลบาห์ ชาวเมืองอาเฟก และชาวเมืองเรโหบ ๓๒ ฉะนั้นชาวอาเชอร์ก็ได้อาศัยอยู่ในหมู่ชาวคานาอันซึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินนั้น เนื่องจากที่ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไป

๓๓ นัฟทาลีไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเชเมช และชาวเมืองเบธานาท ฉะนั้นพวกเขาจึงได้อาศัยอยู่ในหมู่ชาวคานาอันซึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินนั้น แต่ชาวเมืองเบธเชเมชและเบธานาทก็ยังถูกเกณฑ์มาทำงานหนักให้พวกเขา

๓๔ ชาวอาโมร์บังคับชาวดานให้กลับไปในดินแดนแถบภูเขา ไม่ปล่อยให้ลงมายังที่ราบ ๓๕ ชาวอาโมร์ยังขัดขืนอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรส ในเมืองอัยยาโลน และในเมืองชาอัลบิม แต่พงศ์พันธุ์ของโยเซฟมีกำลังเหนือกว่า ชาวอาโมร์จึงถูกเกณฑ์มาทำงานหนัก ๓๖ อาณาเขตของชาวอาโมร์เริ่มจากเนินสูงอัครับบิม จากเส-ลาและเลยขึ้นไปอีก

๒

อิสราเอลไม่เชื่อฟัง

๑ บัดนี้ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า □เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากประเทศอียิปต์ และให้เข้าไปในแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่เหล่าบรรพบุรุษของเจ้า เราได้กล่าวไว้ว่า □เราจะไม่มีวันยกเลิกพันธสัญญากับเจ้า ๒ และเจ้าจะต้องไม่ทำพันธสัญญากับผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของพวกเขา□ แต่พวกเจ้าไม่ได้เชื่อฟังเรา เจ้าทำอะไรลงไป ๓ บัดนี้เราบอกให้เจ้ารู้ว่า เราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่พวกเขากลับจะเป็นหอกข้างแคร่ของเจ้า และบรรดาเทพเจ้าของพวกเขาจะนำความลำบากมาให้เจ้า□ ๔ ทันทีที่ทูตสวรรค์กล่าวแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงจบ พวกเขาก็ส่งเสียงร้องไห้ ๕ แล้วเรียกชื่อสถานที่แห่งนั้นว่า โบคิม พวกเขาถวายเครื่องสักการะที่นั่นแด่พระผู้เป็นเจ้า

โยชูวาสิ้นชีวิต

๖ ครั้นโยชูวาปล่อยให้ชาวอิสราเอลไปแล้ว ทุกคนต่างก็ไปยึดครองแผ่นดินเป็นมรดกของตนเอง ๗ ประชาชนรับใช้พระผู้เป็นเจ้าตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดชีวิตของบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ที่มีอายุยืนกว่าโยชูวา และได้เห็นทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากระทำเพื่ออิสราเอล ๘ โยชูวาบุตรของนูน เป็นผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า ได้เสียชีวิตเมื่ออายุได้ 110 ปี ๙ เขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในบริเวณที่ดินที่เป็นมรดกของท่านที่ทิมนาทเฮเรส ในแถบภูเขาเอฟรา

อิม ทางด้านเหนือของภูเขากาอัช ๑๐ ทุกคนในรุ่นนั้นด้วยที่ถูกบรรจุศพรวมไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาที่ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้นรุ่นถัดไปก็เติบใหญ่ตามมา เป็นรุ่นที่ไม่รู้จักพระผู้เป็นเจ้าและสิ่งที่พระองค์ได้กระทำเพื่ออิสราเอล

ความไม่ภักดีของอิสราเอล

๑๑ ชาวอิสราเอลกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และบูชาเทวรูปบาอัล
๑๒ พวกเขาทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา และนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาติดตามและก้มกราบบรรดาเทพเจ้า ซึ่งเป็นเทพเจ้าของชนชาติอื่นที่อยู่รอบข้างเขา นับว่าเป็นการยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ พวกเขาทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า แล้วไปบูชาพวกเทวรูปบาอัลและอัชโทเรท ๑๔ อิสราเอลยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ให้พวกเขาตกอยู่ในมือของพวกผู้ร้ายที่เข้ามาปล้นสะดม และพระองค์ขายพวกเขาให้แก่บรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างจนเขาไม่สามารถยืนหยัดต่อศัตรูของเขาได้ ๑๕ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาออกศึก มือของพระผู้เป็นเจ้าก็ต่อต้านเขาและทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ ดั่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้เตือนและสัญญาไว้ พวกเขาจึงตกอยู่ในความทุกข์หนักยิ่งนัก

พระผู้เป็นเจ้ากำหนดผู้วินิจฉัย

๑๖ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าจึงกำหนดบรรดาผู้วินิจฉัยขึ้น เพื่อช่วยชาวอิสราเอลให้รอดจากเงื้อมมือของพวกโจร ๑๗ แม้กระนั้น พวกเขาก็ยังไม่เชื่อฟังบรรดาผู้วินิจฉัย เพราะได้ติดตามและก้มกราบบรรดาเทพเจ้า เป็นการประพฤติดั่งหญิงแพศยา ต่อจากนั้นไม่นานนัก พวกเขาก็ได้หันเหไปจากวิถีชีวิตของเหล่าบรรพบุรุษที่ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพวกเขาเองไม่กระทำตาม ๑๘ เมื่อใดก็ตามที่พระผู้เป็นเจ้ากำหนดบรรดาผู้วินิจฉัยให้พวกเขา พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่กับผู้วินิจฉัย และพระองค์ช่วยให้พวกเขารอดจากมือของศัตรูจนตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัย เพราะพระผู้เป็นเจ้าสงสารเวลาพวกเขาคร่ำครวญเมื่อได้รับความทุกข์และถูกบีบบังคับ ๑๙ แต่เมื่อใดที่ผู้วินิจฉัยสิ้นชีวิต พวกเขาก็กลับไปเป็นเหมือนเดิมและเสื่อมทรามยิ่งกว่าบรรพบุรุษของตน เขาหันไปเชื่อบรรดาเทพเจ้า บูชาและกราบไหว้สิ่งเหล่านั้น พวกเขาไม่ได้ละเว้นจากการปฏิบัติและยังหัวรั้นในวิถีทางของตน ๒๐ ดังนั้น ความโกรธของพระผู้เป็นเจ้าจึงมุ่งไปที่ชาวอิสราเอล พระองค์จึงกล่าวว่า "เป็นเพราะประชาชาตินี้ได้กระทำบาปต่อบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้บัญชาบรรพบุรุษของเขาไว้ และไม่ได้เชื่อฟังเรา ๒๑ โยชูวาปล่อยให้บรรดาประชาชาติอยู่ต่อในแผ่นดินเวลาที่เขาสิ้นชีวิต เราก็จะให้พวกเขาอยู่ต่อไปอีก เพราะเราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าชาวอิสราเอลอีกต่อไปแล้ว ๒๒ เราจะใช้พวกเขาเป็นการทดสอบชาวอิสราเอล และดูว่าเขาจะปฏิบัติตามวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าและดำเนินตามที่บรรพบุรุษของพวกเขากระทำหรือไม่" ๒๓ ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงปล่อยให้ประชาชาติเหล่านั้นอยู่ต่อไป พระองค์ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปทันที และพระองค์ไม่ได้ให้พวกเขาตกอยู่ในมือของโยชูวา

๓

๑ บรรดาประชาชาติที่พระผู้เป็นเจ้าปล่อยไว้ เพื่อใช้พวกเขาเป็นการทดสอบชาวอิสราเอลที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในสงครามที่คานาอัน ๒ เพียงเพื่อใช้เป็นการสอนเรื่องการสงครามแก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอลที่ยังไม่เคยสู้รบในสงครามมาก่อน ๓ ชาติเหล่านี้คือ ผู้ปกครองทั้งห้าของชาวฟีลิสเตีย ชาวคานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน และชาวฮีวทซึ่งอาศัยอยู่บนเขาเลบานอน จากภูเขาบาอัลเฮอร์โมนจนถึงเลโบฮามัท ๔ เขาเหล่านั้นอยู่ต่อไปเพื่อทดสอบชาวอิสราเอลว่า พวกเขาจะเชื่อฟังคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าที่ได้ให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาผ่านทางโมเสสหรือไม่ ๕ ฉะนั้นชาวอิสราเอลได้อาศัยอยู่ท่ามกลาง

ชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุส ๖ และแต่งงานกับพวกบุตรหญิงของชนชาติเหล่านี้ อีกทั้งยกบุตรหญิงของตนให้พวกบุตรชายของเขาด้วย และบูชาบรรดาเทพเจ้าของพวกเขา

โอทนีเอล

๗ ชาวอิสราเอลกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาลืมพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเขา และไปบูชาพวกเทวรูปบาอัลและอาเชราห์ ๘ พระผู้เป็นเจ้ากริ้วอิสราเอลมาก พระองค์จึงให้พวกเขาตกอยู่ในมือของคูชันริชาธาอิมกษัตริย์แห่งอารัมนาหะราอิม* และชาวอิสราเอลอยู่ภายใต้การควบคุมของคูชันริชาธาอิมเป็นเวลา 8 ปี ๙ แต่เมื่อชาวอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าก็ได้กำหนดผู้ช่วยให้พ้นภัยผู้หนึ่งให้กับพวกเขา โอทนีเอลบุตรของเคนัสผู้เป็นน้องคาเลบ ๑๐ พระวิญญาณพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา ดังนั้นเขาจึงเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล และสู้รบในสงคราม พระผู้เป็นเจ้ายกคูชันริชาธาอิมกษัตริย์แห่งอารัม†ไว้ในมือของโอทนีเอลและเขาก็รบชนะคูชันริชาธาอิม ๑๑ ดังนั้นแผ่นดินจึงอยู่ในความสงบเป็นเวลา 40 ปี หลังจากนั้นโอทนีเอลบุตรของเคนัสก็สิ้นชีวิต

เอฮูด

๑๒ ต่อมาชาวอิสราเอลก็ได้กระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าอีก พระผู้เป็นเจ้าจึงเสริมกำลังให้เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับเพื่อต่อสู้กับอิสราเอล เนื่องจากพวกเขาได้กระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ เอกโลนได้รับความร่วมมือจากชาวอัมโมนและชาวอามาเลข และตีอิสราเอลจนพ่ายแพ้ไป พวกเขายึดครองเมืองแห่งต้นอินทผลัม ๑๔ ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงอยู่ภายใต้การควบคุมของเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับเป็นเวลา 18 ปี

๑๕ ครั้นแล้วชาวอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าก็กำหนดผู้ช่วยให้พ้นภัยผู้หนึ่งให้กับพวกเขา เขาคือเอฮูดบุตรของเก-ราชาวเบนยามิน เป็นคนถนัดมือซ้าย ชาวอิสราเอลส่งของกำนัลไปกับเขาเพื่อมอบให้เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับ ๑๖ เอฮูดทำดาบสองคมเล่มหนึ่งยาวประมาณ 1 ศอก และสะพายไว้ใต้เสื้อที่ต้นขาขวา ๑๗ เขามอบของกำนัลแก่เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับซึ่งเป็นคนอ้วนมาก ๑๘ เมื่อเอฮูดมอบของกำนัลเรียบร้อยแล้ว เขาก็ส่งคนที่ขนของกำนัลมาให้กลับไปก่อน ๑๙ ส่วนเขาเองย้อนกลับมายังรูปเคารพที่อยู่ใกล้กิลกาลเขากล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้ามีข่าวลับจะแจ้งให้เขาทราบ” กษัตริย์ออกคำสั่งว่า “เงียบก่อน” และบรรดาผู้รับใช้ทุกคนก็ออกไปจากห้อง ๒๐ เอฮูดจึงเข้าไปหากษัตริย์ที่กำลังนั่งอยู่เพียงลำพังในห้องเย็นใต้หลังคา เอฮูดพูดว่า “ข้าพเจ้ามีข่าวสารจากพระเจ้าถึงท่าน” ท่านจึงลุกขึ้นจากที่นั่ง ๒๑ แล้วเอฮูดใช้มือซ้ายเอื้อมเอาดาบจากต้นขาขวาแทงเข้าที่หน้าท้องของกษัตริย์ ๒๒ ด้ามดาบเลื่อนตามเข้าไปด้วย ไขมันหุ้มดาบไว้ เพราะเขาไม่ได้ดึงดาบออกจากหน้าท้อง และไส้ก็ไหลออกมา ๒๓ ครั้นแล้วเอฮูดก็ออกไปที่เฉลียง ปิดประตูห้องใต้หลังคาและลั่นกุญแจไว้

๒๔ เมื่อเอฮูดไปแล้ว พวกผู้รับใช้มา เมื่อเห็นว่าประตูห้องใต้หลังคาถูกลั่นกุญแจไว้ ก็คิดกันว่า “ท่านคงต้องอยู่ในห้องส้วมที่ห้องเย็นอย่างแน่นอน” ๒๕ เมื่อพวกเขารออยู่เป็นนานจนรู้สึกเอะใจ แต่ในเมื่อเขายังไม่เปิดประตูห้องใต้หลังคา พวกเขาจึงเปิดกุญแจประตู จึงพบว่าเจ้านายของพวกเขานอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น

๒๖ เอฮูดหนีไปได้ขณะที่เขาเหล่านั้นยังชักช้าอยู่ เขาหนีเลยเขตที่มีรูปเคารพข้ามไปเสอีราห์ ๒๗ เมื่อเขามาถึงที่หมาย เขาก็เป่าแตรงอน‡ในแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม แล้วชาว

---

* **๓๘** อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย † **๓๑๐** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน ‡ **๓๒๗** ตัดจากเขาแกะ

อิสราเอลจึงลงจากแถบภูเขาไปกับเขา ยกให้เขาเป็นผู้นำของพวกเขา ๒๘ เขากล่าวกับพวกเขาว่า □ติดตามเรามาเถิด เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้มอบศัตรูของท่านคือชาวโมอับไว้ในมือท่านแล้ว□ ดังนั้น พวกเขาจึงติดตามเขาลงไป และยึดเขตลำน้ำจอร์แดนตื้นๆ ที่สามารถลุยข้ามไปยังถิ่นโมอับ และไม่อนุญาตให้ใครข้ามไป ๒๙ ครั้งนั้นพวกเขาได้ฆ่าชาวโมอับประมาณ 10,000 คน ซึ่งล้วนแต่เป็นชายฉกรรจ์ที่แข็งแรง ไม่มีใครรอดชีวิตไปได้เลย ๓๐ ดังนั้น โมอับจึงอยู่ภายใต้การควบคุมของชาวอิสราเอล แผ่นดินได้หยุดพักอย่างสงบได้ 80 ปี

ชัมการ์

๓๑ ภายหลังเอฮูด ก็มีชัมการ์บุตรของอานาท เขาใช้ประตักฆ่าชาวฟีลิสเตีย 600 คน และช่วยชาวอิสราเอลให้รอดชีวิตได้

๔

เดโบราห์และบาราค

๑ หลังจากเอฮูดสิ้นชีวิต ชาวอิสราเอลก็กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระเจ้าอีก ๒ พระผู้เป็นเจ้าจึงมอบพวกเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันผู้ครองราชย์ที่ฮาโซร์ ผู้บังคับกองพันทหารของท่านคือสิเส-ราอาศัยอยู่ที่ฮาโรเชทฮาโกยิม ๓ เขามีรถศึกทำด้วยเหล็กจำนวน 900 คัน และบีบบังคับชาวอิสราเอลอย่างโหดร้ายเป็นเวลา 20 ปี ชาวอิสราเอลจึงได้ร้องทุกข์ขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้า

๔ เดโบราห์เป็นสตรีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ผู้เป็นภรรยาของลัปปีโดท และเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอลในเวลานั้น ๕ นางมักจะนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมของเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามาห์และเบธเอลในแถบภูเขาเอฟราอิม และชาวอิสราเอลมาหานางเพื่อขอให้พิพากษาคดีความ ๖ นางให้คนไปเรียกบาราคบุตรของอาบีโนอัมจากเคเดช-นัฟทาลี และกล่าวกับเขาว่า □พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไม่ได้บัญชาท่านอย่างนี้หรือว่า □จงไปรวบรวมพวกผู้ชายที่ภูเขาทาโบร์ แล้วเกณฑ์ชาวนัฟทาลีและชาวเศบูลุน 10,000 คน ๗ เราจะทำให้สิเส-ราผู้บังคับกองพันทหารของยาบินออกมาพบกับท่านที่ใกล้แม่น้ำคีโชนพร้อมกับรถศึกและกองทัพของเขา แล้วเราจะมอบให้เขาอยู่ในมือท่าน□ □ ๘ บาราคตอบนางว่า □ถ้าท่านไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไป แต่ถ้าท่านไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไม่ไป□ ๙ นางตอบว่า □เราจะไปกับท่านแน่ แต่หนทางที่ท่านเลือกจะไม่นำเกียรติมาให้ท่าน เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าจะมอบสิเส-ราไว้ในมือของผู้หญิง□ ครั้นแล้วเดโบราห์ก็ลุกขึ้น นางไปยังเคเดชกับบาราค ๑๐ บาราคเรียกเศบูลุนกับนัฟทาลีให้ไปที่เคเดช มีชายจำนวน 10,000 คนตามเขาขึ้นไปอย่างใกล้ชิด เดโบราห์ก็ไปกับเขาด้วย

๑๑ มีชาวเคนผู้หนึ่งชื่อเฮเบอร์ เขาแยกไปอยู่ต่างหากจากกลุ่มชาวเคนที่สืบเชื้อสายมาจากโฮบับพ่อตาของโมเสส เฮเบอร์ไปตั้งกระโจมอยู่ไกลจนสุดที่ต้นโอ๊กในศานันนิมใกล้เคเดช

๑๒ เมื่อมีคนไปบอกสิเส-ราว่าบาราคบุตรของอาบีโนอัมได้ขึ้นไปยังภูเขาทาโบร์แล้ว ๑๓ สิเส-ราจึงให้คนเตรียมรถศึกทำด้วยเหล็ก 900 คันรวมกับชายทั้งหมดที่มี ออกไปจากฮาโรเชทฮาโกยิมไปถึงแม่น้ำคีโชน ๑๔ เดโบราห์กล่าวกับบาราคว่า □ไปเถิด วันนี้เป็นวันที่พระผู้เป็นเจ้าได้มอบสิเส-ราไว้ในมือของท่าน พระผู้เป็นเจ้าไม่นำหน้าท่านไปหรอกหรือ□ ดังนั้นบาราคจึงลงไปจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับชาย 10,000 คนตามไปด้วย ๑๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้าทำให้สิเส-ากับรถศึกและกองทัพทั้งหมดเตลิดเปิดเปิงไปต่อหน้าบาราคด้วยคมดาบ สิเส-าจึงลงจากรถศึกวิ่งหนีไป ๑๖ บาราคตามรถศึกและกองทัพได้ทันจนถึงฮาโรเชทฮาโกยิม และกองทัพทั้งหมดของสิเส-าล้มตายด้วยคมดาบ ไม่มีใครรอดมาได้สักคนเดียว

๑๗ ฝ่ายสิเส-าก็วิ่งหนีไปยังกระโจมของยาเอลภรรยาของเฮเบอร์ชาวเคน ด้วยว่า ยาบินกษัตริย์แห่งฮาโซร์กับพงศ์พันธุ์ของเฮเบอร์ชาวเคนมีไมตรีต่อกัน ๑๘ ยาเอลออกมาพบกับ

สิเส-ราและพูดกับเขาว่า "เข้ามาเถิด นายท่าน เข้ามาได้ ไม่ต้องกลัว" ดังนั้นเขาจึงเข้าไปในกระโจมของนาง และใช้พรมคลุมตัวเขา ๑๙ เขาพูดกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยเถิด เพราะเราหิวน้ำ" นางจึงเปิดถุงน้ำนมให้เขาดื่มและคลุมตัวเขาอีก ๒๐ เขาพูดกับนางว่า "ไปยืนที่ทางเข้ากระโจม และถ้ามีใครมาถามเธอว่า 'มีใครอยู่ที่นี่ไหม' ก็จงบอกว่า 'ไม่มี'" ๒๑ แต่ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หยิบหมุดยึดกระโจมและมือถือค้อน นางย่องเข้าไปหาเขาแล้วตอกหมุดลงที่ขมับของเขาจนทะลุลงไปถึงพื้นขณะที่เขานอนหลับสนิทอยู่เนื่องจากอ่อนแรง เขาจึงสิ้นชีวิต ๒๒ ดูเถิด ขณะที่บาราคกำลังไล่ตามล่าสิเส-ราอยู่ ยาเอลออกไปพบกับเขาและพูดว่า "มาเถิด และเราจะให้ท่านดูชายที่ท่านกำลังตามหา" ท่านจึงเข้าไปในกระโจมของนาง พบว่าสิเส-รานอนตายอยู่ มีหมุดกระโจมฝังอยู่ในขมับ

๒๓ ในวันนั้น พระเจ้าทำให้ยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันพ่ายแพ้ต่อหน้าชาวอิสราเอล
๒๔ และชาวอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งมากขึ้น และต่อต้านยาบินกษัตริย์แห่งคานาอัน จนกำจัดยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันได้

๕

เพลงของเดโบราห์และบาราค

๑ เดโบราห์และบาราคบุตรอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า

๒ "บรรดาผู้นำทำหน้าที่บัญชาการในอิสราเอล
ประชาชนถวายตัวด้วยความสมัครใจ
สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๓ ขอให้บรรดากษัตริย์ได้ยิน บรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองจงเงี่ยหูเถิด
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าจะบรรเลงเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระองค์ออกไปจากเสอีร์
เมื่อพระองค์ก้าวไปจากเขตแดนเอโดม
แผ่นดินก็สั่นสะเทือน และท้องฟ้าหลั่งไหล
หมู่เมฆเทฝน
๕ ภูเขาไหวสะท้าน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
แม้ภูเขาซีนาย ก็สั่นสะท้าน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลเช่นกัน

๖ ในสมัยชัมการ์บุตรอานาท
สมัยยาเอล ถนนหนทางถูกทิ้งร้าง
พวกนักเดินทางใช้ทางเคี้ยวคด
๗ วิถีชีวิตของชาวบ้านต่างก็หยุดชะงักในอิสราเอล
มันหยุดชะงักจนกระทั่งข้าพเจ้าลุกขึ้น
ข้าพเจ้าเดโบราห์ลุกขึ้นประหนึ่งมารดาผู้หนึ่งในอิสราเอล
๘ เมื่อพวกเขาเลือกบรรดาเทพเจ้าใหม่
สงครามก็เกิดขึ้นที่ประตูเมือง
มีโล่และหอกสักเล่มหนึ่งให้เห็น
ในหมู่คนสี่หมื่นในอิสราเอลไหม
๙ จิตใจข้าพเจ้าโน้มเอียงให้กับบรรดาผู้นำของอิสราเอล
ผู้ถวายตัวด้วยความสมัครใจท่ามกลางประชาชน

สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๑๐ จงไตร่ตรองดูเถิด บรรดาท่านที่ขี่ลาขาว
ท่านที่นั่งบนพรม
และท่านที่เดินถนน
๑๑ เป็นเสียงของบรรดานายขมังธนูท่ามกลางผู้ตักน้ำ
ณ ที่นั้นพวกเขากล่าวสรรเสริญถึงการกระทำอันชอบธรรมของพระผู้เป็นเจ้า
การกระทำอันชอบธรรมที่หมู่บ้านทั้งหลายของพระองค์ในอิสราเอล

ครั้นแล้ว ชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า
ก็พากันเดินไปยังประตูเมือง
๑๒ ตื่นเถิด ตื่นเถิด เดโบราห์เอ๋ย
ตื่นเถิด ตื่นเถิด แล้วจงบรรเลงเพลง
โอ บาราค บุตรอาบิโนอัมเอ๋ย จงตื่นเถิด
นำพวกเชลยของท่านไป

๑๓ แล้วบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ที่เหลือก็เดินทัพ
ชนชาติของพระผู้เป็นเจ้าไปกับผู้มีกำลังเพื่อข้าพเจ้า
๑๔ บางคนที่มีเทือกเถาเหล่ากออยู่ในอามาเลขได้ลงมาจากเอฟราอิม
เบนยามินอยู่กับประชาชนที่ติดตามท่าน
บรรดาผู้นำลงมาจากมาคีร์
ส่วนพวกที่เดินทัพมาจากเศบูลุนถือไม้เท้าของแม่ทัพ
๑๕ บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของอิสสาคาร์มากับเดโบราห์
ทั้งอิสสาคาร์และบาราคด้วย
ต่างก็รีบตามไปอย่างกระชั้นชิดลงสู่หุบเขา
มีการทดสอบจิตใจอย่างจริงจัง
ที่ธารน้ำของรูเบน
๑๖ ทำไมท่านจึงนั่งนิ่งอยู่ที่คอกแกะเล่า
เพื่อฟังเสียงปี่ที่เป่าให้ฝูงแกะฟังอย่างนั้นหรือ
มีการทดสอบจิตใจอย่างจริงจัง
ที่ธารน้ำของรูเบน
๑๗ กิเลอาดอยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดน
แต่ทำไมดานจึงแค่เฝ้าคอยอยู่ใกล้เรือ
อาเชอร์นั่งเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลต่อไป
และอยู่นิ่งใกล้กับอ่าวทะเล
๑๘ เศบูลุนเป็นพวกที่เสี่ยงแม้ชีวิตของตนเอง
นัฟทาลีก็กระทำเช่นนั้นบนที่ราบสูง

๑๙ บรรดากษัตริย์พากันมา และได้สู้รบกัน
บรรดากษัตริย์แห่งคานาอัน
สู้รบที่ทาอานาคใกล้น้ำพุเมกิดโด
แต่ท่านเหล่านั้นไม่ได้ริบสิ่งใดที่ทำด้วยเงินเลย
๒๐ ดวงดาวสู้รบจากสวรรค์

และสู้รบกับสิเส-ราจากวิถีโคจรของมัน
๒๑ แม่น้ำคีโชนพัดชาวสิเส-ราไป
แม่น้ำโบราณ แม่น้ำคีโชน
จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย
เดินทัพต่อไปด้วยสุดกำลังเถิด
๒๒ ครั้นแล้วก็มีเสียงกระทบของกีบม้าดังลั่น
เหล่าม้าซึ่งมีพลังมากของเขาควบไป ควบไป
๒๓ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า จงสาปแช่งเมโรสเถิด
สาปแช่งผู้อยู่อาศัยที่นั่นให้หนัก
เพราะพวกเขาไม่ได้มาเพื่อช่วยพระผู้เป็นเจ้า
เพื่อช่วยพระผู้เป็นเจ้าสู้กับผู้มีพลานุภาพ

๒๔ หญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดก็คือ ยาเอล
ภรรยาของเฮเบอร์ชาวเคน
เป็นหญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดในบรรดาผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในกระโจม
๒๕ เขาขอน้ำดื่ม เธอก็ให้น้ำนม
เธอเอานมข้นเปรี้ยวใส่ชามของผู้สูงศักดิ์มาให้
๒๖ เธอยื่นมือหยิบหมุดยึดกระโจม
มือขวาเอื้อมเอาค้อนของคนงาน
แล้วเธอก็ทำร้ายสิเส-รา เธอทุบหัวเขา
เธอตอกขมับของเขาจนแหลกเละ
๒๗ เขาทรุด เขาล้มลง นอนแน่นิ่ง
อยู่ที่เท้าของเธอ
เขาทรุด เขาล้ม
อยู่ที่เท้าของเธอ
เขาทรุดลงที่ไหน
เขาก็ล้มลงและตายอยู่ที่นั่น

๒๘ มารดาของสิเส-รามองดูทางหน้าต่าง
นางร้องตะโกนที่หลังบานเกล็ดว่า
ทำไมรถศึกของเขาจึงมาถึงช้านัก
ทำไมเสียงกีบม้ากระทบของรถศึกจึงล่าช้า
๒๙ บรรดาหญิงมีสติปัญญาที่สุดตอบนาง
แท้จริงแล้วนางบอกกับตัวเองว่า
๓๐ พวกเขายังไม่พบและแบ่งปันสิ่งของที่ยึดได้หรอกหรือ
ชายแต่ละคนจะได้ผู้หญิงสักคนสองคน
ผ้าย้อมสีที่ยึดได้สำหรับสิเส-รา
ผ้าย้อมสีมีปักลวดลาย
สีงที่ย้อมสีมีปักลวดลาย 2 ชิ้นสำหรับพันคอ
สีงเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ยึดไว้ได้

๓๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พวกศัตรูของพระองค์พินาศ
ส่วนบรรดาผู้ที่รักพระองค์
ก็ขอให้เป็นดั่งดวงตะวันขึ้นอย่างสุดพลัง
และแผ่นดินจึงได้อยู่ในความสันติเป็นเวลา 40 ปี

๖

ชาวมีเดียนบีบบังคับอิสราเอล

๑ ชาวอิสราเอลกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจึงให้พวกเขา
ตกอยู่ในมือของชาวมีเดียนเป็นเวลา 7 ปี ๒ ชาวมีเดียนมีอำนาจเหนือชาวอิสราเอล แล้ว
ด้วยเหตุนี้ ชาวอิสราเอลจึงทำที่ซ่อนตัวไว้ตามภูเขา ถ้ำ และที่หลบภัย ๓ เมื่อใดก็ตามที่ชาว
อิสราเอลเพาะปลูก ชาวมีเดียน ชาวอามาเลข และชาวตะวันออกจะเข้ามาบุกรุกพวกเขา
๔ เขาเหล่านั้นจะเข้ามาตั้งค่ายเพื่อรุกรานและกวาดเอาพืชผลของแผ่นดินไป ไปไกลจนถึง
กาซา และจะไม่มีเครื่องยังชีพเหลือทิ้งไว้ในอิสราเอลแม้แต่แกะ โค หรือลา ๕ พวกเขาพา
กันขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงปศุสัตว์และกระโจม จำนวนมากมายราวกับฝูงตั๊กแตน ไม่สามารถ
นับจำนวนคนและอูฐได้ ฉะนั้นเมื่อบุกรุกดินแดนแล้วก็ทำให้เกิดความเสียหายมาก ๖ ชาว
อิสราเอลสิ้นเนื้อประดาตัวก็เพราะชาวมีเดียน ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงร้องทุกข์ต่อพระผู้
เป็นเจ้า

๗ เมื่อชาวอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระผู้เป็นเจ้าเพราะชาวมีเดียน ๘ พระผู้เป็นเจ้าจึงให้ผู้
เผยคำกล่าวของพระเจ้าท่านหนึ่งไปยังชาวอิสราเอล และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “พระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกล่าวว่า “เรานำพวกเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์ และนำเจ้า
ออกมาจากเรือนทาส ๙ และเราให้พวกเจ้าหลุดพ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และจาก
เงื้อมมือของทุกคนที่บีบบังคับเจ้า เราได้ขับไล่พวกเขาไปให้พ้นหน้าเจ้า และได้มอบแผ่น
ดินของพวกเขาแก่เจ้า ๑๐ เราได้บอกพวกเจ้าแล้วว่า “เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
เจ้าจงอย่ากลัวบรรดาเทพเจ้าของชาวอาโมร์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่” แต่เจ้าก็ไม่
ได้เชื่อฟังเรา” ”

เรียกกิเดโอน

๑๑ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ามานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่เมืองโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาชชา
วอาบีเอเซอร์ ฝ่ายกิเดโอนบุตรของเขาก็กำลังนวดข้าวสาลีอยู่ที่เครื่องสกัดเหล้าองุ่นเพื่อ
ซ่อนให้พ้นสายตาชาวมีเดียน ๑๒ เมื่อทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่กิเดโอนแล้วก็
กล่าวว่า “พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน โอ นักรบผู้เก่งกล้าเอ๋ย” ๑๓ กิเดโอนจึงพูดกับท่านว่า
“ได้โปรดเถิด นายท่าน ถ้าพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพวกเรา แล้วทำไมเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้
เกิดขึ้นกับเรา สิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์ที่เหล่าบรรพบุรุษของเราเล่าให้พวกเราฟังนั้นอยู่
ที่ไหน ที่เล่าๆ กันว่า “พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้นำพวกเราขึ้นมาจากประเทศอียิปต์หรอกหรือ”
แต่เวลานี้พระผู้เป็นเจ้าทอดทิ้งเราเสียแล้ว และให้พวกเราอยู่ในเงื้อมมือของชาวมีเดียน”
๑๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าหันไปหาเขาและกล่าวว่า “เจ้าจงไปช่วยอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือ
ของชาวมีเดียนด้วยพละกำลังของเจ้า เราใช้ให้เจ้าไปมิใช่หรือ” ๑๕ เขาตอบว่า “พระผู้เป็น
เจ้า ได้โปรดเถิด ข้าพเจ้าจะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ตระกูลข้าพเจ้าอ่อนแอที่สุดใน
เผ่ามนัสเสห์ และข้าพเจ้าก็ด้อยที่สุดในครอบครัว” ๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า “แต่
เราจะอยู่กับเจ้า เจ้าจะสู้รบกับชาวมีเดียนประหนึ่งว่าเจ้ารบกับคนเพียงคนเดียว” ๑๗ เขา
ตอบว่า “บัดนี้ ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ โปรดแสดงหมายสำคัญแก่
ข้าพเจ้าว่า เป็นพระองค์ที่กล่าวกับข้าพเจ้า ๑๘ โปรดอย่าไปจากที่นี่ จนกว่าข้าพเจ้าจะกลับ
มาหาพระองค์พร้อมกับนำของมามอบให้ ณ เบื้องหน้าพระองค์” พระองค์กล่าวว่า “เราจะ
อยู่ที่นี่จนกว่าเจ้าจะกลับมา”

๑๙ ดังนั้น กิเดโอนจึงเข้าไปในบ้านของตนเพื่อตระเตรียมแพะหนุ่ม 1 ตัวกับขนมปังไร้
เชื้อทำจากแป้ง 1 เอฟาห์* เขาวางเนื้อแพะลงในตะกร้า ใส่น้ำแกงในหม้อ แล้วนำมาให้

* **๖๑๙** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร

พระองค์ที่ใต้ต้นโอ๊ก และมอบให้แก่พระองค์ ๒๐ ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากล่าวกับเขาว่า "จงเอาเนื้อและขนมปังไร้เชื้อมาวางไว้บนหินก้อนนี้ แล้วก็ราดด้วยน้ำแกง" เขาก็กระทำตามนั้น ๒๑ แล้วทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็ใช้ปลายไม้ที่อยู่ในมือแตะเนื้อและขนมปังไร้เชื้อ ไฟจึงลุกโชนขึ้นจากก้อนหิน ทำให้เนื้อและขนมปังไร้เชื้อไหม้หมด แล้วทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็หายร่างไปจากสายตาของเขา ๒๒ กิเดโอนจึงเข้าใจว่า ผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า เขาพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ต่อหน้า" ๒๓ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า "สันติสุขจงอยู่กับเจ้า อย่ากลัวเลย เจ้าจะไม่ตายหรอก" ๒๔ ครั้นแล้วกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชาสำหรับพระผู้เป็นเจ้าไว้ที่นั่น และตั้งชื่อว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นสันติสุข ทุกวันนี้แท่นนั้นยังอยู่ที่โอฟราห์ที่เป็นของชาวอาบีเอเซอร์

๒๕ ในคืนนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า "จงเอาโคหนุ่มของบิดาเจ้า กับโคตัวที่สองเป็นโคตัวผู้อายุ 7 ปีไป จงทำลายแท่นบูชาเทวรูปบาอัลที่เป็นของบิดาของเจ้า และโค่นเทวรูปอาเชราห์†ที่อยู่ข้างๆ แท่นลง ๒๖ แล้วเจ้าจงสร้างแท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าไว้บนที่สูงแห่งนี้อย่างเป็นระเบียบ แล้วจงถวายโคตัวที่สองเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเทวรูปไม้อาเชราห์ที่เจ้าโค่นลง" ๒๗ ดังนั้นกิเดโอนจึงให้ผู้รับใช้ชาย 10 คนไป เพื่อปฏิบัติตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชา แต่เนื่องจากเขากลัวคนในครอบครัวและพวกผู้ชายในเมือง เขาจึงทำในเวลากลางคืนแทนกลางวัน

กิเดโอนทำลายแท่นบูชาเทวรูปบาอัล

๒๘ เมื่อพวกผู้ชายในเมืองลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ดูเถิด แท่นบูชาเทวรูปบาอัลถูกโค่นลง และเทวรูปอาเชราห์ที่อยู่ข้างๆ ก็ถูกโค่นลง และโคตัวที่สองถูกถวายบนแท่นบูชาที่สร้างไว้ ๒๙ เขาจึงพูดต่อกันและกันว่า "ใครเป็นคนกระทำ" หลังจากที่ได้ถามไถ่ได้ความแล้วก็กล่าวว่า "กิเดโอนบุตรของโยอาชเป็นผู้กระทำ" ๓๐ พวกผู้ชายในเมืองจึงพูดกับโยอาชว่า "พาตัวบุตรชายของท่านออกมาเถิด จะได้ให้เขาตายไป เพราะเขาได้ทำลายแท่นบูชาเทวรูปบาอัลและโค่นเทวรูปอาเชราห์ที่อยู่ข้างๆ" ๓๑ โยอาชพูดกับทุกคนที่ค้านเขาว่า "พวกท่านจะโต้แย้งแทนเทพเจ้าบาอัลหรือ หรือท่านจะช่วยให้รอดได้ ใครก็ตามที่โต้แย้งแทนเทพเจ้าบาอัลจะต้องตายภายในเวลาเช้า หากว่าเขาเป็นเทพเจ้าก็ปล่อยให้เขาโต้แย้งเอง เพราะแท่นบูชาของเขาถูกทำลายลง" ๓๒ ดังนั้นในวันนั้นกิเดโอนได้ชื่อว่า เยรุบบาอัล ความหมายคือ "ปล่อยให้เทพเจ้าบาอัลโต้แย้งกับเขา" เพราะเขาทำลายแท่นบูชาลง

๓๓ ครั้นแล้วพวกชาวมีเดียน ชาวอามาเลข และชาวตะวันออกก็ได้รวมกลุ่มมาด้วยกัน ข้ามแม่น้ำจอร์แดนและตั้งค่ายอยู่ในหุบเขายิสเรเอล ๓๔ แต่พระวิญญาณพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับกิเดโอน เขาเป่าแตรงอนเรียกชาวอาบีเอเซอร์ออกมาเพื่อติดตามเขาไป ๓๕ และเขาให้ผู้ส่งข่าวทั้งหลายไปบอกทั่วมนัสเสห์เพื่อเรียกให้มาติดตามเขาไปด้วย เขาให้ผู้ส่งข่าวทั้งหลายไปยังอาเชอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี ดังนั้นเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปโจมตีชาวมีเดียน

หมายสำคัญของขนแกะ

๓๖ กิเดโอนพูดกับพระเจ้าว่า "ถ้าพระองค์จะช่วยให้อิสราเอลรอดปลอดภัยด้วยมือข้าพเจ้า ตามที่พระองค์กล่าวไว้แล้ว ๓๗ ดูเถิด ข้าพเจ้าจะวางขนแกะไว้บนลานนวดข้าว ถ้ามีน้ำค้างเฉพาะที่ขนแกะเท่านั้น ขณะที่พื้นดินทั่วไปยังแห้ง ข้าพเจ้าก็จะได้ทราบว่าพระองค์จะช่วยให้อิสราเอลรอดปลอดภัยด้วยมือข้าพเจ้า ตามที่พระองค์กล่าวไว้" ๓๘ แล้วก็เป็นไปตามนั้นคือ เมื่อเขาลุกขึ้นในยามเช้าวันรุ่งขึ้น และบีบขนแกะ เขาบีบได้น้ำค้างจากขนแกะ

---

† **๖๒๕** นางเป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน นางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่านางสามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

เต็ม 1 ชาม ๓๙ กิเดโอนพูดกับพระเจ้าว่า “พระองค์กรุณาอย่าโกรธข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าพูดอีกเพียงครั้งเดียว โปรดให้ข้าพเจ้าทดสอบขนแกะดูอีกครั้งเถิด โปรดให้เฉพาะขนแกะเท่านั้นทีแห้ง ขณะที่พื้นดินทั่วไปมีน้ำค้างอยู่” ๔๐ แล้วในคืนนั้นพระเจ้าก็กระทำไปตามนั้นคือขนแกะเท่านั้นทีแห้ง และมีน้ำค้างอยู่บนพื้นดินทั่วไปรอบๆ

๗

ชาย *300* คนของกิเดโอน

๑ เยรุบบาอัล (คือกิเดโอน) และทุกคนที่อยู่กับเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และตั้งค่ายอยู่ใกล้น้ำพุฮาโรด และค่ายของชาวมีเดียนอยู่ขึ้นไปทางเหนือ ข้างภูเขาโมเรห์ในหุบเขา

๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับกิเดโอนว่า “จำนวนคนที่อยู่กับเจ้ามีมากเกินไปที่จะให้เรามอบชาวมีเดียนไว้ในมือของพวกเขา เพราะคาดว่าอิสราเอลจะคุยโตทับเราว่า ‘มือของเราเองที่ช่วยพวกเรา’ ๓ ฉะนั้นจงประกาศให้ผู้คนได้ยินว่า ‘ใครก็ตามที่กลัวจนตัวสั่นก็ให้กลับบ้านไป และรีบไปจากภูเขากิเลอาด’” ฉะนั้นคนจำนวน 22,000 คนจึงกลับไป เหลือ 10,000 คนทีอยู่ต่อ

๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับกิเดโอนว่า “จำนวนคนที่อยู่ก็ยังมากเกินไป จงพาพวกเขาลงไปในน้ำ และเราจะทดสอบพวกเขาให้เจ้าที่นั่น และคนใดที่เราจะบอกเจ้าว่า ‘คนนี้จะไปกับเจ้า’ เขาก็จะไปกับเจ้า และคนใดที่เราจะบอกเจ้าว่า ‘คนนี้จะไม่ไปกับเจ้า’ เขาก็จะไม่ไปกับเจ้า” ๕ ดังนั้นเขาจึงพาคนเหล่านั้นลงไปในน้ำ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับกิเดโอนว่า “จงแยกทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำอย่างสุนัข และทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มเป็นคนละพวก” ๖ มีชาย 300 คนทีวักน้ำขึ้นเลีย ส่วนที่เหลือคุกเข่าลงดื่ม ๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับกิเดโอนว่า “เราจะช่วยเจ้าให้รอดปลอดภัยด้วยชาย 300 คนทีเลียน้ำ และมอบชาวมีเดียนไว้ในมือเจ้า แล้วให้ทุกคนที่เหลือกลับบ้านไป” ๘ กิเดโอนจึงให้ชาวอิสราเอลที่เหลือกลับไปยังกระโจมของพวกเขา ยกเว้นชาย 300 คน และพวกเขาก็ได้รับเสบียงกับแตรงอนไว้ใช้ และค่ายของชาวมีเดียนตั้งอยู่เบื้องล่างในหุบเขา

๙ ในคืนเดียวกันนั้นเอง พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า “จงลุกขึ้น ลงไปโจมตีค่ายศัตรูได้แล้ว เพราะเราได้มอบพวกเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ๑๐ แต่ถ้าเจ้าไม่กล้าลงไป ก็จงลงไปที่ค่ายกับปูราห์คนรับใช้ของเจ้า ๑๑ และเจ้าจะได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไร หลังจากนั้นมือของเจ้าจะมีพละกำลังลงไปโจมตีค่าย” แล้วเขาก็ลงไปกับปูราห์คนรับใช้ ไปถึงกองทหารประจำด่านชั้นนอกในค่าย ๑๒ ส่วนชาวมีเดียน ชาวอามาเลข และชาวตะวันออกทั้งหมดนอนอยู่ที่ตามหุบเขาราวกับตั๊กแตนฝูงใหญ่ มีอูฐหลายตัวจนนับไม่ถ้วนราวกับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล ๑๓ เมื่อกิเดโอนมาถึง ดูเถิด ชายผู้หนึ่งกำลังเล่าให้เพื่อนฟังว่าเขาฝันอะไร เขาเล่าว่า “ดูเถิด เราฝันว่า ดูสิ ขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งลงมาในค่ายของชาวมีเดียน แล้วเข้าไปในกระโจม ชนและทำให้กระโจมล้มคว่ำลงราบไปกับพื้น” ๑๔ เพื่อนของชายผู้นั้นตอบว่า “นี่ไม่ใช่ใครนอกจากดาบของกิเดโอนบุตรของโยอาช ชายชาวอิสราเอล พระเจ้าได้มอบชาวมีเดียนและค่ายทั้งหมดไว้ในมือของเขาแล้ว”

๑๕ ทันทีที่กิเดโอนได้ยินเรื่องฝันและการตีความหมายแล้ว เขาก็นมัสการพระเจ้า แล้วกลับไปยังค่ายของอิสราเอล และพูดว่า “ลุกขึ้นเถิด เพราพระผู้เป็นเจ้าได้มอบค่ายของชาวมีเดียนไว้ในมือของพวกท่านแล้ว” ๑๖ แล้วเขาแบ่งชาย 300 คนออกเป็น 3 กอง และให้พวกเขาทุกคนถือแตรงอนและหม้อเปล่า มีคบไฟไว้ในหม้อ ๑๗ เขาพูดกับทุกคนว่า “คอยดูเรา แล้วกระทำตาม เมื่อเราไปถึงเขตภายนอกค่าย จงกระทำตามที่เรากระทำ ๑๘ เมื่อใดที่เราและทุกคนที่อยู่กับเราเป่าแตรงอน ทุกคนที่อยู่รอบค่ายก็จงเป่าแตรงอนพร้อมกัน และตะโกนว่า ‘เพื่อพระผู้เป็นเจ้าและกิเดโอน’”

กิเดโอนโจมตีชาวมีเดียนพ่ายไป

๑๙ ดังนั้น กิเดโอนและชาย 100 คนที่อยู่กับเขาก็มาถึงเขตภายนอกค่ายราวเที่ยงคืน
เศษๆ ซึ่งเป็นเวลาที่เพิ่งเปลี่ยนยาม พวกเขาจึงเป่าแตรงอน และทุบหม้อที่อยู่ในมือให้
แตก ๒๐ แล้วคนทั้ง 3 กองก็เป่าแตรงอนและทุบหม้อแตก พวกเขาถือคบไฟในมือซ้าย เป่า
แตรงอนที่มือขวาถืออยู่ และพวกเขาร้องเสียงดังว่า "ดาบเพื่อพระผู้เป็นเจ้าและเพื่อกิเด
โอน" ๒๑ ทุกคนยืนอยู่กับที่รอบค่าย คนทั้งค่ายรีบวิ่ง และร้องตะโกนพลางวิ่งหนีไป ๒๒ เมื่อ
คน 300 คนเป่าแตรงอน พระผู้เป็นเจ้าทำให้คนทั่วทั้งค่ายยกดาบต่อสู้กันเอง ทั้งกองทัพ
หนีไปยังเบธชิทธาห์ทางไปเมืองเศเรราห์ ไกลจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ใกล้ทับบาท
๒๓ แล้วชายชาวอิสราเอลจากนัฟทาลี อาเชอร์ และทั่วทั้งมนัสเสห์ถูกเรียกตัวให้ออกไล่ตาม
ล่าชาวมีเดียนไป

๒๔ กิเดโอนให้พวกผู้ส่งข่าวออกไปทั่วหุบเขาเอฟราอิม และกล่าวว่า "ลงมาโจมตีพวก
มีเดียน และยึดแม่น้ำก่อนพวกเขา ไปไกลถึงเบธบาราห์และแม่น้ำจอร์แดนด้วย" ดังนั้น
ชายทุกคนของเอฟราอิมถูกเรียกตัวให้ไปยึดแม่น้ำถึงเบธบาราห์และแม่น้ำจอร์แดนด้วย
๒๕ นอกจากนั้นก็ได้จับตัวพวกผู้นำของชาวมีเดียนคือโอเรบและเศเอบ และได้ฆ่าโอเรบที่
ศิลาโอเรบ และฆ่าเศเอบที่เครื่องสกัดเหล้าองุ่นที่เศเอบ พวกเขาไล่ล่าชาวมีเดียน และเอา
ศีรษะโอเรบและเศเอบมาให้กิเดโอนซึ่งยังอยู่ไม่ไกลจากแม่น้ำจอร์แดน

๘

กิเดโอนโจมตีเศบาห์และศัลมุนนาพ่ายไป

๑ ชายชาวเอฟราอิมพูดกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงกระทำต่อพวกเราเช่นนี้ ท่านไม่บอกให้
พวกเราทราบเวลาท่านไปต่อสู้กับชาวมีเดียน" แล้วพวกเขาตำหนิกิเดโอนอย่างรุนแรง
๒ เขากล่าวตอบว่า "เรากระทำสิ่งใดที่บรรลุผลบ้างเมื่อเปรียบเทียบกับพวกท่าน เก็บองุ่นที
ตกหล่นของเอฟราอิม ยังดีกว่าองุ่นของอาบีเอเซอร์ที่เก็บจากต้นมิใช่หรือ ๓ พระเจ้าได้มอบ
โอเรบและเศเอบผู้นำของชาวมีเดียนไว้ในมือพวกท่าน เราสามารถทำอะไรได้ล่ะเมื่อเปรียบ
เทียบกับท่าน" เมื่อเขากล่าวเช่นนั้นแล้ว ความโกรธของพวกเขาจึงค่อยคลายลง

๔ กิเดโอนกับชาย 300 คนมาถึงแม่น้ำจอร์แดนแล้วก็ข้ามต่อไปอีก แม้จะอ่อนแรงแล้ว
แต่ก็ยังคงไล่ล่าศัตรูไปอย่างไม่หยุดยั้ง ๕ เขาจึงพูดกับชายชาวสุคคทว่า "ขอให้คนที่ติดตาม
เรามาได้รับขนมปังบ้าง เพราะพวกเขาอ่อนแรงเหลือเกิน เรากำลังไล่ล่าเศบาห์และศัลมุน
นากษัตริย์แห่งมีเดียนอยู่" ๖ พวกเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของสุคคทพูดว่า "มือของเศบาห์และ
ศัลมุนนาอยู่ในมือของท่านแล้วหรือ จึงจะให้พวกเราเอาขนมปังมาให้กองทัพของท่าน" ๗
ดังนั้น กิเดโอนพูดว่า "ถ้าฉะนั้นแล้ว เมื่อพระผู้เป็นเจ้ามอบเศบาห์และศัลมุนนาไว้ในมือ
ของเราแล้ว เราจะใช้หนามและพุ่มไม้หนามในถิ่นทุรกันดารขูดเนื้อของท่าน" ๘ จากนั้นเขา
ก็ขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดในทำนองเดียวกัน และชายชาวเปนูเอลก็ตอบเขาเหมือนกับ
ที่ชายชาวสุคคทตอบ ๙ เขาพูดกับชายชาวเปนูเอลว่า "เมื่อเรากลับมาด้วยความมีชัย เรา
จะโค่นหอคอยนี้ลงเสีย"

๑๐ ขณะนั้นเศบาห์และศัลมุนนาอยู่ที่คาร์โคร์กับกองทัพทหารประมาณ 15,000 คนซึ่ง
เหลือจากกองทัพของชาวตะวันออก พลดาบจำนวน 120,000 คนล้มตายไปแล้ว ๑๑ กิเด
โอนขึ้นไปทางที่พวกไม่มีหลักแหล่งอาศัยอยู่ทางตะวันออกของเมืองโนบาห์และเมืองโยก
เบฮาห์ และโจมตีกองทัพอย่างไม่ทันรู้ตัว ๑๒ เศบาห์และศัลมุนนาก็หนีไป เขาไล่ล่าและจับ
ตัวเศบาห์และศัลมุนนากษัตริย์ทั้งสองแห่งมีเดียนไว้ได้ ทำให้ทั้งกองทัพหวาดหวั่น

๑๓ แล้วกิเดโอนบุตรของโยอาชก็กลับจากศึกสงครามโดยไปทางข้ามที่เนินเขาเฮเรส
๑๔ เขาจับตัวชายหนุ่มชาวสุคคทผู้หนึ่งและสอบถาม เขาเขียนชื่อของเจ้านายชั้นผู้ใหญ่และ
ผู้อาวุโสของสุคคทให้ รวมได้ 77 คน ๑๕ เขาไปหาชายชาวสุคคทและพูดว่า "ดูเถิด พวกท่าน
ดูหมิ่นเราเรื่องเศบาห์และศัลมุนนาว่า "มือของเศบาห์กับศัลมุนนาอยู่ในมือของท่านแล้ว
หรือ จึงจะให้พวกเราเอาขนมปังมาให้คนของท่านที่อ่อนแรง" " ๑๖ แล้วเขาเอาตัวพวกผู้
อาวุโสของเมืองไป เอาหนามกับพุ่มไม้หนามในถิ่นทุรกันดารใช้สั่งสอนเป็นบทเรียนให้กับ
ชายชาวสุคคท ๑๗ และเขาได้โค่นหอคอยของเมืองเปนูเอล และฆ่าชายชาวเมืองนั้นด้วย

๑๘ เขาพูดกับเศบาห์และศัลมุนนาว่า "พวกผู้ชายที่ท่านฆ่าที่ทาโบร์เป็นอย่างไร" ทั้ง
สองตอบว่า "ท่านเป็นอย่างไร พวกเขาก็เป็นอย่างนั้น ทุกคนเป็นเหมือนบุตรของกษัตริ
ย์" ๑๙ เขาตอบว่า "พวกเขาเป็นพี่น้องของเรา บรรดาบุตรของมารดาของเรา ตราบที่พระ
ผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด หากว่าท่านไว้ชีวิตพวกเขา เราก็จะไม่ฆ่าท่านหรอก" ๒๐ ดังนั้นเขา
พูดกับเยเธอร์บุตรหัวปีของเขาว่า "ลุกขึ้นฆ่าเขาทั้งสองเสีย" แต่ชายหนุ่มไม่กล้าชักดาบ
ออกเพราะเขากลัว เนื่องจากยังเด็กอยู่ ๒๑ เศบาห์และศัลมุนนาพูดว่า "ท่านลุกขึ้นจัดการ
เราเองสิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใด พละกำลังก็เป็นตามนั้น" กิเดโอนจึงลุกขึ้นฆ่าเศบาห์และศัลม
ุนนา และเขาเอาเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยวที่แขวนคออูฐของท่านทั้งสองไป

ชุดคลุมของกิเดโอน

๒๒ ชายชาวอิสราเอลพูดกับกิเดโอนว่า "ปกครองพวกเราเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลาน
ของท่านด้วย เพราะท่านได้ช่วยให้เรารอดปลอดภัยจากชาวมีเดียน" ๒๓ กิเดโอนพูดกับ
พวกเขาว่า "เราจะไม่ปกครองพวกท่าน ลูกของเราจะไม่ปกครองท่านด้วยเช่นกัน พระ
ผู้เป็นเจ้าจะปกครองท่าน" ๒๔ และกิเดโอนพูดอีกว่า "เราขอร้องพวกท่านสิ่งหนึ่งคือ ขอ
พวกท่านทุกคนมอบตุ้มหูที่ริบมาได้" (เพราะพวกเขามีตุ้มหูทองคำเนื่องจากเป็นชาวอิชมา
เอล) ๒๕ พวกเขาตอบว่า "พวกเราจะมอบให้อย่างเต็มใจ" แล้วก็ได้ปูเสื้อคลุม 1 ตัวลง
ชายทุกคนต่างก็วางตุ้มหูของตนที่ริบมาได้ ๒๖ ตุ้มหูทองคำทั้งหมดที่เขาขอได้หนัก 1,700
เชเขล* ซึ่งนอกเหนือจากเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยว เข็มกลัด เสื้อผ้าสีม่วงที่กษัตริย์ของ
ชาวมีเดียนสวมใส่ และปลอกคอที่ห้อยคออูฐของพวกท่านด้วย ๒๗ แล้วกิเดโอนใช้ทองคำ
ตีเป็นชุดคลุมเก็บไว้ที่โอฟราห์เมืองของเขา ชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ได้กระทำตนดั่งหญิง
แพศยาที่ได้บูชาชุดคลุม ซึ่งนำความลำบากมาให้กิเดโอนและครอบครัวของเขา ๒๘ ดังนั้น
ชาวมีเดียนอยู่ใต้บังคับของชาวอิสราเอลจนโงศีรษะขึ้นไม่ได้อีกเลย แผ่นดินจึงได้อยู่ใน
ความสันติเป็นเวลา 40 ปีในสมัยของกิเดโอน

กิเดโอนเสียชีวิต

๒๙ เยรุบบาอัลบุตรของโยอาชกลับไปอาศัยอยู่ที่บ้านของตน ๓๐ ขณะนั้นกิเดโอนมีบุตร
ชาย 70 คนที่เป็นเชื้อสายของเขาเอง เนื่องจากเขามีภรรยาหลายคน ๓๑ ภรรยาน้อยที่อยู่ใน
เมืองเชเคมมีบุตรกับเขาคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค ๓๒ กิเดโอนบุตรโยอาชสิ้นชีวิตเมื่อ
ชรามาก และถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยอาชบิดาของเขาที่โอฟราห์ของชาวอาบีเอเซอร์

๓๓ ทันทีที่กิเดโอนสิ้นชีวิต ชาวอิสราเอลก็กลับไปประพฤติตัวเช่นหญิงแพศยาอีก พวก
เขาบูชาเทวรูปบาอัลทั้งหลาย ให้เทวรูปบาอัลเบรีทเป็นเทพเจ้าของพวกเขา ๓๔ และชาว
อิสราเอลไม่ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา ผู้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากศัตรู

* **๘๒๖** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

รอบข้าง ๓๕ และไม่ได้แสดงความรักอันมั่นคงต่อครอบครัวของเยรุบบาอัล (คือกิเดโอน
เพื่อเป็นการตอบแทนสิ่งดีๆ ทั้งหลายที่เขาได้กระทำเพื่ออิสราเอล

๙

อาลีเมเลค

๑ อาลีเมเลคบุตรของเยรุบบาอัลไปหาญาติฝ่ายมารดาของเขาที่เมืองเชเคม และพูดกับ
พวกเขาและทั้งตระกูลฝ่ายครอบครัวของมารดาว่า ๒ พูดใส่หูบรรดาผู้นำของเมืองเชเคม
ทั้งปวงว่า อะไรดีกว่าสำหรับท่าน จะให้บุตร 70 คนของเยรุบบาอัลปกครองพวกท่าน หรือ
ให้เพียงคนเดียวปกครองท่าน จงจำไว้ว่า เราเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านทั้งหลาย
๓ ญาติฝ่ายมารดาของเขาจึงเอาสิ่งที่เขาพูดไปบอกให้บรรดาผู้นำของเชเคมทราบ และ
ใจของพวกเขาก็โน้มเอียงตามอาบีเมเลค เพราะพวกเขาพูดว่า เขาเป็นพี่น้องของเรา
เอง ๔ แล้วพวกเขาก็มอบ 70 เหรียญเงินจากวิหารเทพเจ้าบาอัลเบรีทให้เขา ซึ่งอาบีเมเลค
ใช้เป็นค่าจ้างพวกนักเลงใจคะนองที่ติดตามเขาไป ๕ และเขาไปยังบ้านของบิดาที่โอฟราห์
ฆ่าพี่น้องที่เป็นชายบุตรของเยรุบบาอัลทั้ง 70 คนบนศิลาแผ่นเดียว แต่โยธามบุตรคนสุด
ท้องของเยรุบบาอัลแอบซ่อนตัว จึงหนีรอดไปได้ ๖ ส่วนบรรดาผู้นำของเมืองเชเคมกับชาว
เมืองเบธมิลโลก็มารวมตัวกันอยู่ที่ข้างต้นโอ๊กแห่งเสาอนุสรณ์ที่เมืองเชเคม และให้อาบีเม
เลคเป็นกษัตริย์
๗ เมื่อมีคนมาบอกโยธาม เขาจึงขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกริซิม และตะโกนร้องบอก
พวกเขาว่า ผู้นำของเชเคมทั้งหลายจงฟังเรา เพื่อพระเจ้าจะได้ฟังพวกท่าน ๘ วันหนึ่ง
ต้นไม้หลายต้นออกไปแต่งตั้งกษัตริย์ให้มาปกครองพวกตน และพูดกับต้นมะกอกว่า
มาปกครองพวกเราเถิด ๙ แต่ต้นมะกอกพูดกับต้นไม้อื่นๆ ว่า เราควรจะทิ้งความอุ
ดมสมบูรณ์ของเราไปอย่างนั้นหรือ ทั้งบรรดาเทพเจ้าและคนทั้งหลายก็ใช้เราในการถวาย
เกียรติ แล้วจะให้เราเอนไปเอนมาอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆ งั้นหรือ ๑๐ แล้วพวกต้นไม้ก็ไปพูดก
ับต้นมะเดื่อว่า ท่านมาปกครองพวกเราเถิด ๑๑ แต่ต้นมะเดื่อพูดตอบว่า เราควรจะทิ้ง
ความหวานของเรากับผลอันงามของเรา แล้วจะให้เราเอนไปเอนมาอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆ งั้น
หรือ ๑๒ แล้วพวกต้นไม้ก็ไปพูดกับเถาองุ่นว่า ท่านมาปกครองพวกเราเถิด ๑๓ แต่เถา
องุ่นพูดตอบว่า เราควรจะทิ้งเหล้าองุ่นของเราที่ทำให้พระเจ้าและมนุษย์ยินดี แล้วให้เรา
เอนไปเอนมาอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆ งั้นหรือ ๑๔ แล้วพวกต้นไม้ก็ไปพูดกับพืชพันธุ์ไม้มีหนาม
ว่า ท่านมาปกครองพวกเราเถิด ๑๕ พืชพันธุ์ไม้มีหนามพูดตอบว่า ถ้าท่านต้องการเจิม
เราให้เป็นกษัตริย์ปกครองพวกท่าน ก็จงมาพักพิงในที่ร่มของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟลุกขึ้น
จากพืชพันธุ์ไม่มีหนาม และเผาผลาญต้นไม้ซีดาร์ในเลบานอนเถิด
๑๖ ฉะนั้น ถ้าท่านตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ด้วยความจริงใจอย่างแท้จริง และถ้าท่าน
ได้กระทำต่อเยรุบบาอัลและครอบครัวของท่านดีแล้ว และกระทำต่อท่านตามที่ท่านควร
ได้รับ ๑๗ ด้วยเหตุว่า บิดาของเราได้ต่อสู้เพื่อท่าน อีกทั้งเสี่ยงชีวิตและช่วยท่านให้รอดพ้น
จากมือของชาวมีเดียน ๑๘ และท่านได้ลุกขึ้นต่อต้านครอบครัวของบิดาของเราในวันนี้ และ
ได้ฆ่าบรรดาบุตรของท่าน คือ 70 คนบนศิลาแผ่นเดียว และได้ตั้งอาบีเมเลคบุตรของหญิง
ผู้รับใช้ของท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือบรรดาผู้นำของเชเคม เพราะว่าเขาเป็นญาติของพวก
ท่าน ๑๙ ถ้าท่านกระทำด้วยความจริงใจอย่างแท้จริงต่อเยรุบบาอัลและครอบครัวของท่าน
ในวันนี้ ก็จงยินดีในตัวอาบีเมเลคเถิด และให้เขายินดีในตัวท่านด้วย ๒๐ แต่ถ้าท่านไม่ได้
กระทำเช่นนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค และเผาผลาญบรรดาผู้นำของเชเคมและ
เบธมิลโล และให้ไฟออกมาจากบรรดาผู้นำของเชเคมและเบธมิลโลเผาผลาญอาบีเมเล

คด้วย ๒๑ แล้วโยธามก็หลบหนีไปยังเบเออร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคพี่ชายของตน

๒๒ อาบีเมเลคปกครองอิสราเอลได้ 3 ปี ๒๓ พระเจ้าให้วิญญาณร้ายก่อปัญหาระหว่างอาบีเมเลคกับบรรดาผู้นำของเชเคม บรรดาผู้นำของเชเคมจึงทรยศต่ออาบีเมเลค ๒๔ เพื่อว่าสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับบุตรชายของเยรุบบาอัล 70 คนจะสนองกลับคืน และโลหิตของพวกเขาจะตกอยู่กับอาบีเมเลคตัวฆาตกรผู้เป็นพี่น้องของเขาเอง และกับชาวเมืองเชเคมที่ช่วยให้อาบีเมเลคฆ่าพี่น้องของเขา ๒๕ บรรดาผู้นำของเชเคมให้คนดักซุ่มบนยอดภูเขาเพื่อต่อต้านเขา และได้ปล้นคนที่เดินผ่านไปทางนั้น และมีคนเอาเรื่องนี้ไปบอกอาบีเมเลค

๒๖ กาอัลบุตรของเอเบดกับญาติของเขาย้ายไปอยู่ในเมืองเชเคม บรรดาผู้นำของเมืองเชเคมก็เชื่อมั่นในตัวเขา ๒๗ พวกเขาออกไปที่สวนองุ่น เก็บองุ่นมาย่ำ แล้วจัดงานฉลองในวิหารของเทพเจ้าของพวกเขา กินและดื่มกันไปพลางสาปแช่งอาบีเมเลคไป ๒๘ แล้วกาอัลบุตรของเอเบดพูดขึ้นว่า "อาบีเมเลคเป็นใคร และพวกเราชาวเชเคมเป็นใครที่จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา เขาไม่ใช่บุตรของเยรุบบาอัลหรือ เศบุลเป็นผู้แทนของเขาไม่ใช่หรือ เราจงรับใช้คนของฮาโมร์บิดาของเชเคม ควรแล้วหรือที่เราจะรับใช้อาบีเมเลค ๒๙ หากว่าคนเหล่านี้อยู่ใต้บังคับบัญชาของเรา เราก็จะกำจัดอาบีเมเลคเสียสิ้น เราจะพูดกับอาบีเมเลคว่า "เพิ่มกำลังทัพของท่าน และออกมาเถิด" "

๓๐ เมื่อเศบุลผู้ปกครองเมืองได้ยินว่ากาอัลบุตรของเอเบดพูดดังนั้นก็โกรธ ๓๑ เขาจึงให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปยังอาบีเมเลคเป็นการลับ และบอกว่า "ดูเถิด กาอัลบุตรของเอเบดมาอยู่ที่เมืองเชเคมกับพวกญาติๆ ของเขาแล้ว พวกเขากำลังก่อกวนคนในเมืองให้ต่อต้านท่าน ๓๒ ฉะนั้น บัดนี้ท่านกับคนของท่านที่อยู่กับท่านควรออกไปในเวลากลางคืน และดักซุ่มอยู่ในทุ่งนา ๓๓ พอรุ่งเช้า ทันทีที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ตื่นแต่เช้าตรู่รีบไปในเมือง และเวลากาอัลกับพรรคพวกออกมาต่อต้านท่าน ท่านก็ใช้กำลังต้านพวกเขากลับไปได้"

๓๔ ดังนั้นอาบีเมเลคและทุกคนที่อยู่กับเขาจึงไปกันในเวลากลางคืน และแบ่งคนเป็น 4 กองดักซุ่มคอยโจมตีเชเคม ๓๕ ฝ่ายกาอัลบุตรของเอเบดก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ขณะที่อาบีเมเลคและพรรคพวกที่อยู่กับเขาออกมาจากที่ซ่อน ๓๖ เมื่อกาอัลเห็นพวกเขา จึงพูดกับเศบุลว่า "ดูสิ มีคนกำลังลงมาจากยอดเขา" เศบุลพูดตอบเขาว่า "ท่านเข้าใจผิดว่าเงาภูเขาเป็นคน" ๓๗ กาอัลพูดอีกว่า "ดูสิ มีคนกำลังลงมาจากใจกลางแผ่นดิน และคนจำนวนกองหนึ่งกำลังมาจากทางต้นโอ๊กของบรรดาผู้ทำนายอนาคต" ๓๘ เศบุลพูดกับเขาว่า "เวลานี้ปากของท่านอยู่ที่ไหน ท่านเป็นคนพูดว่า "อาบีเมเลคเป็นใครกันทีเราควรจะอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา" เขาเหล่านี้ไม่ใช่คนทีท่านหมิ่นประมาทหรอกหรือ ออกไปต่อสู้กับพวกเขาเดี๋ยวนี้" ๓๙ ดังนั้นกาอัลจึงนำหน้าชาวเชเคมออกไป และต่อสู้กับอาบีเมเลค ๔๐ อาบีเมเลคไล่ตามกาอัล จนเขาต้องหนีไป หลายคนบาดเจ็บขณะวิ่งหนีไปจนถึงทางเข้าประตูเมือง ๔๑ อาบีเมเลคอาศัยอยู่ที่อารูมาห์ เศบุลขับไล่กาอัลและญาติพี่น้องของเขาไป และไม่ให้พวกเขาอยู่ที่เชเคม

๔๒ วันรุ่งขึ้น ชาวเมืองเชเคมออกไปที่ทุ่งนา และมีคนไปบอกอาบีเมเลค ๔๓ เขาแบ่งคนของเขาออกเป็น 3 พวกไปดักซุ่มที่ทุ่งนา เขาเห็นว่ามีคนกำลังออกมาจากเมือง เขาจึงลุกขึ้นโจมตีและฆ่าเสีย ๔๔ อาบีเมเลคและพวกที่ติดตามเขาไปจำนวน 1 กองรีบรุดออกไปยืนที่ทางเข้าประตูเมือง ขณะที่พรรคพวกอีก 2 กองรุดโจมตีทุกคนที่อยู่ในทุ่งนาและฆ่าเสีย ๔๕ อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดทั้งวัน เขายึดเมืองและฆ่าคนที่อยู่ในเมือง ทำลายเมืองและหว่านเกลือทั่วเมือง

๔๖ เมื่อชาวบ้านหอคอยเชเคมทราบเรื่อง จึงเข้าไปหลบอยู่ในที่หลบภัยของวิหารของเอลเบรีท ๔๗ มีคนบอกอาบีเมเลคว่าชาวบ้านทุกคนของหอคอยเชเคมรวมอยู่ด้วยกัน ๔๘

อาบีเมเลคกับพรรคพวกที่อยู่ด้วยกันจึงขึ้นไปยังภูเขาศัลโมน เขาใช้ขวานตัดกิ่งไม้และหามไว้บนบ่า พูดกับพวกที่อยู่ด้วยว่า "เจ้าเห็นเราทำอะไร ก็จงทำตามที่เราทำ" ๔๙ ดังนั้นทุกคนจึงตัดกิ่งไม้ตามอาบีเมเลคไป และกองไว้ที่หลบภัย แล้วจุดไฟเผาที่หลบภัยให้ไหม้พวกชาวบ้าน ชายและหญิงประมาณ 1,000 คนที่หอคอยเชเคมนั้นตายสิ้นทุกคน

๕๐ จากนั้นอาบีเมเลคไปยังเมืองเธเบศ ใช้กำลังล้อมเมืองและยึดไว้ได้ ๕๑ แต่ภายในเมืองมีหอคอยที่มั่นคงอยู่แห่งหนึ่ง ซึ่งบรรดาชายหญิงและชาวเมืองทุกคนได้หลบหนีไปอยู่ โดยได้ใส่กุญแจประตู และปีนขึ้นไปอยู่บนหลังคาหอคอยนั้น ๕๒ ฝ่ายอาบีเมเลคมาถึงหอคอยและโจมตีเข้าใกล้ประตูหอคอยเพื่อจะใช้ไฟเผา ๕๓ หญิงคนหนึ่งทุ่มหินโม่ลงที่ศีรษะของอาบีเมเลคจนกะโหลกแตก ๕๔ เขาจึงรีบร้องบอกให้ชายหนุ่มที่ถืออาวุธของเขาว่า "ชักดาบของเจ้า แล้วฆ่าเราเสีย มิฉะนั้นคนจะพูดถึงเราว่า 'ผู้หญิงฆ่าเขา'" ชายหนุ่มของเขาก็แทงเขาทะลุจนสิ้นชีวิต ๕๕ เมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างก็กลับบ้านไป ๕๖ เช่นนั้นแหละพระเจ้าสนองกลับความชั่วร้ายของอาบีเมเลค ที่เขากระทำต่อบิดาของเขาด้วยการฆ่าพี่น้อง 70 คน ๕๗ พระเจ้าทำให้ชายชาวเชเคมรับผลจากความชั่วที่กระทำด้วย คือคำสาปแช่งของโยธามบุตรของเยรุบบาอัลก็เป็นจริง

๑๐

โทลาและยาอีร์

๑ หลังจากที่อาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว มีชายผู้หนึ่งจากเผ่าอิสสาคาร์ลุกขึ้นมาช่วยให้อิสราเอลรอดปลอดภัย ชื่อโทลาบุตรของปูอาห์ผู้เป็นบุตรของโดโด อาศัยอยู่ที่เมืองชามีร์ในแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม ๒ เขาวินิจฉัยอิสราเอลได้ 23 ปี สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองชามีร์

๓ ต่อจากนั้นยาอีร์ชาวกิเลอาดได้วินิจฉัยอิสราเอล 22 ปี ๔ เขามีบุตรชาย 30 คน ขี่ลา 30 ตัว มีเมือง 30 เมืองซึ่งอยู่ในดินแดนของกิเลอาด เรียกว่าฮาวโวทยาอีร์มาจนถึงทุกวันนี้ ๕ ยาอีร์สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

การไม่เชื่อฟังและการถูกบีบบังคับ

๖ ชาวอิสราเอลกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และบูชาพวกเทวรูปบาอัลและอัชโทเรท เทพเจ้าของอารัม เทพเจ้าของไซดอน เทพเจ้าของโมอับ เทพเจ้าของชาวอัมโมน และเทพเจ้าของชาวฟีลิสเตีย พวกเขาทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า และไม่นมัสการพระองค์ ๗ ดังนั้นความโกรธของพระผู้เป็นเจ้าพลุ่งขึ้นตรงสู่อิสราเอล และพระองค์ให้พวกเขาตกอยู่ในมือของชาวฟีลิสเตียและชาวอัมโมน ๘ พวกเขาบีบคั้นและบีบบังคับชาวอิสราเอลในปีนั้น นับเวลาได้ 18 ปีที่พวกเขาได้บีบบังคับชาวอิสราเอลทุกคนที่อยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนบนแผ่นดินของชาวอาโมร์ในกิเลอาด ๙ ชาวอาโมร์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์ เบนยามิน และพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม จนทำให้อิสราเอลเป็นทุกข์ยิ่งนัก

๑๐ ชาวอิสราเอลจึงร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า พลางร้องว่า "พวกเรากระทำบาปต่อพระองค์ เพราะเราได้ทอดทิ้งพระเจ้าของเรา และบูชาพวกเทวรูปบาอัล" ๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า "เราไม่ได้ช่วยให้เจ้ารอดจากชาวอียิปต์และชาวอาโมร์ ชาวอัมโมน และจากชาวฟีลิสเตียหรอกหรือ ๑๒ ชาวไซดอน ชาวอามาเลข และชาวมาโอนก็ได้บีบบังคับพวกเจ้า เจ้าได้ร้องเรียกถึงเรา และเราก็ได้ช่วยให้เจ้ารอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา ๑๓ เจ้าก็ยังทอดทิ้งเรา ไปบูชาบรรดาเทพเจ้า ฉะนั้นเราจะไม่ช่วยให้เจ้ารอดอีก ๑๔ ไปร้องเรียกถึงบรรดาเทพเจ้าที่เจ้าเลือก ให้พวกเขาช่วยเจ้าให้รอดในยามทุกข์เถิด" ๑๕ ชาวอิสราเอลพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า "พวกเราได้กระทำบาป พระองค์โปรดกระทำต่อเราตามที่เห็นว่าดี ขอเพียงพระองค์ช่วยพวกเราให้พ้นในวันนี้เถิด" ๑๖ แล้วพวกเขาก็กำจัด

บรรดาเทพเจ้าต่างชาติไปเสีย และนมัสการพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทนต่อความทุกข์ของอิสราเอลไม่ได้อีกแล้ว
๑๗ ชาวอัมโมนถูกเรียกให้เตรียมทัพ และตั้งค่ายที่กิเลอาด ชาวอิสราเอลก็มารวมตัวกัน และตั้งค่ายที่มิสปาห์ ๑๘ บรรดาผู้นำของชาวกิเลอาดพูดต่อกันและกันว่า "ใครก็ตามที่เป็นคนแรกที่ต่อสู้กับชาวอัมโมน ก็ให้คนนั้นเป็นหัวหน้าของทุกคนในกิเลอาด"

๑๑

เยฟธาห์ช่วยอิสราเอล

๑ เยฟธาห์ชาวกิเลอาดเป็นนักรบผู้เก่งกล้าผู้หนึ่ง แต่เป็นบุตรของหญิงแพศยา กิเลอาดเป็นบิดาของเยฟธาห์ ๒ ภรรยาของกิเลอาดได้ให้กำเนิดบุตรชายหลายคนด้วย เมื่อบุตรเหล่านั้นเติบโตขึ้น ก็ได้ขับไล่เยฟธาห์ไปและบอกเขาว่า "เจ้าจะไม่มีส่วนรับมรดกจากพงศ์พันธุ์ของบิดาของเรา เพราะเจ้าเป็นบุตรของหญิงคนอื่น" ๓ เยฟธาห์จึงหลบหนีไปจากพี่น้องและอาศัยอยู่ในดินแดนโทบ ซึ่งมีพวกนักเลงรวมกลุ่มกับเยฟธาห์และคอยติดตามเขาไป
๔ จากนั้นต่อมาชาวอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอล ๕ เมื่อชาวอัมโมนสู้รบกับอิสราเอล บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของกิเลอาดก็ไปพาเยฟธาห์มาจากดินแดนโทบ ๖ พูดกับเยฟธาห์ว่า "มาเป็นหัวหน้านำพวกเราเถิด เราจะได้สู้รบกับชาวอัมโมน" ๗ แต่เยฟธาห์พูดกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "พวกท่านไม่ได้เกลียดชังเราและขับไล่เราออกมาจากพงศ์พันธุ์ของบิดาของเราหรอกหรือ ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมาหาเรายามมีทุกข์เล่า"
๘ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า "นั่นแหละ เราจึงหันมาหาท่านในเวลานี้ ท่านจะได้ไปกับเราเพื่อต่อสู้กับชาวอัมโมน และเป็นหัวหน้าของทุกคนในกิเลอาด" ๙ เยฟธาห์พูดกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ถ้าพวกท่านพาเรากลับบ้านอีกเพื่อต่อสู้กับชาวอัมโมน และพระผู้เป็นเจ้ามอบพวกเขาให้แก่เรา เราจะเป็นหัวหน้าพวกท่าน" ๑๐ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า "พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นพยานระหว่างเรา หากว่าพวกเราไม่ทำตามที่ท่านกล่าว" ๑๑ ดังนั้นเยฟธาห์จึงไปกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของกิเลอาด ประชาชนตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าและผู้นำของพวกเขา และเยฟธาห์ก็พูดกับพระผู้เป็นเจ้าที่มิสปาห์เหมือนที่ได้พูดกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่
๑๒ ครั้นแล้วเยฟธาห์ก็ให้พวกผู้ส่งข่าวไปยังกษัตริย์ของชาวอัมโมน โดยกล่าวว่า "มีสิ่งใดที่ทำให้ท่านต่อต้านพวกเราจนถึงกับโจมตีประเทศเรา" ๑๓ กษัตริย์ของชาวอัมโมนตอบพวกผู้ส่งข่าวของเยฟธาห์ว่า "เพราะเมื่ออิสราเอลแยกตัวออกมาจากประเทศอียิปต์ ก็ได้ยึดดินแดนของเราไป ตั้งแต่อาร์โนนถึงยับบอก และถึงแม่น้ำจอร์แดน บัดนี้จงคืนดินแดนนั้นมาโดยสันติเถิด" ๑๔ เยฟธาห์จึงให้พวกผู้ส่งข่าวไปยังกษัตริย์ของชาวอัมโมน ๑๕ และกล่าวกับท่านว่า

"เยฟธาห์กล่าวดังนี้ว่า อิสราเอลไม่ได้ยึดดินแดนโมอับ หรือดินแดนของชาวอัมโมน
๑๖ แต่เมื่อพวกเขาแยกตัวออกมาจากอียิปต์ อิสราเอลผ่านไปทางถิ่นทุรกันดารเพื่อไปยังทะเลแดง และมาถึงคาเดช ๑๗ จากนั้นอิสราเอลจึงให้พวกผู้ส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม โดยกล่าวว่า "โปรดให้พวกเราผ่านทางดินแดนของท่าน" แต่กษัตริย์แห่งเอโดมไม่ฟัง พวกเขาส่งคำขอไปยังกษัตริย์แห่งโมอับด้วย แต่ท่านก็ปฏิเสธ ฉะนั้นอิสราเอลจึงอยู่ที่คาเดช
๑๘ แล้วพวกเขาเดินทางผ่านไปทางถิ่นทุรกันดาร และอ้อมดินแดนเอโดมและดินแดนโมอับ มาถึงด้านตะวันออกของดินแดนโมอับ และตั้งค่ายอยู่อีกฟากของอาร์โนน แต่พวกเขาก็ไม่ได้เข้าไปในอาณาเขตของโมอับ เพราะอาร์โนนเป็นพรมแดนโมอับ
๑๙ อิสราเอลจึงให้พวกผู้ส่งข่าวไปยังสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ กษัตริย์แห่งเฮชโบน

และอิสราเอลพูดกับท่านว่า “โปรดให้พวกเราผ่านดินแดนของท่านเพื่อไปยังประเทศของเราเถิด” ๒๐ แต่สิโหนไม่ไว้ใจให้อิสราเอลผ่านทางอาณาเขตของท่าน ดังนั้นสิโหนจึงรวบรวมคนของท่านและตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาส และได้ต่อสู้กับอิสราเอล ๒๑ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลจึงมอบสิโหนและคนของท่านทั้งหมดให้อยู่ในมือของอิสราเอล อิสราเอลได้ชัยชนะ จึงได้ยึดดินแดนทั้งหมดที่ชาวอาโมร์อาศัยอยู่ไว้เป็นเจ้าของ ๒๒ เขาได้ยึดอาณาเขตของชาวอาโมร์ทั้งหมด นับตั้งแต่อาร์โนนถึงแม่น้ำยับบอก และจากถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน ๒๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลได้ขับไล่ชาวอาโมร์ไปต่อหน้าชาวอิสราเอลคนของพระองค์ แล้วพวกท่านจะมีสิทธิ์ยึดไว้อย่างนั้นหรือ ๒๔ ท่านจะไม่ยึดสิ่งที่เคโมช ซึ่งเป็นเทพเจ้าของท่านมอบให้ท่านเป็นเจ้าของหรือ ส่วนทุกคนที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าเรา เราก็จะยึดที่ของเขาไว้เป็นกรรมสิทธิ์ ๒๕ พวกท่านดีกว่าบาลาคบุตรศิปโปร์กษัตริย์แห่งโมอับหรือ ท่านเคยวิวาทกับชาวอิสราเอลหรือ หรือว่าพวกท่านเคยทำสงครามกับพวกเขา ๒๖ เป็นเวลา 300 ปีที่ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ที่เมืองเฮชโบนและชานเมือง และที่เมืองอาโรเออร์และชานเมือง และที่เมืองต่างๆ ที่อยู่บนฝั่งแม่น้ำอาร์โนน ทำไมพวกท่านจึงไม่ยึดไว้ในช่วงเวลานั้นเล่า ๒๗ ฉะนั้น เราไม่ได้กระทำผิดต่อท่าน แต่ท่านเป็นฝ่ายกระทำผิดต่อเราที่ทำสงครามกับเรา พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นผู้พิพากษาจะตัดสินระหว่างชาวอิสราเอลและชาวอัมโมนในวันนี้”

๒๘ แต่กษัตริย์ของชาวอัมโมนไม่ใส่ใจในคำของเยฟธาห์ที่ส่งไป

คำปฏิญาณอันโศกเศร้าของเยฟธาห์

๒๙ ครั้นแล้วพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็สถิตกับเยฟธาห์ และเขาจึงข้ามไปทางกิเลอาดและมนัสเสห์ แล้วผ่านต่อไปจนถึงมิสปาห์แห่งกิเลอาด จากมิสปาห์แห่งกิเลอาดเขาก็ได้ผ่านต่อไปจนถึงที่ของชาวอัมโมน ๓๐ และเยฟธาห์ให้คำปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า “ถ้าหากว่าพระองค์จะมอบชาวอัมโมนให้อยู่ในมือของข้าพเจ้า ๓๑ แล้วผู้ใดก็ตามที่ออกมาจากประตูบ้านของข้าพเจ้า มาพบข้าพเจ้าเวลาที่ข้าพเจ้ากลับมาอย่างปลอดภัยจากชาวอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นของพระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าจะมอบให้เป็นของถวาย” ๓๒ แล้วเยฟธาห์ข้ามไปสู้รบกับชาวอัมโมน พระผู้เป็นเจ้ามอบให้พวกเขาอยู่ในมือของเขา ๓๓ และเขาก็ได้ฆ่าฟันชาวอัมโมนจนราบเป็นหน้ากลอง ตั้งแต่อาโรเออร์ไปจนถึงละแวกใกล้เคียงของมินนิท 20 เมือง และไปไกลจนถึงอาเบลครามิม ดังนั้นชาวอัมโมนจึงอยู่ใต้บังคับชาวอิสราเอล

๓๔ จากนั้นเยฟธาห์ก็กลับไปบ้านที่มิสปาห์ ดูเถิด บุตรหญิงของเขาถือรำมะนาใบเล็กรำรำออกมาพบเขา เธอเป็นบุตรคนเดียวของเขา นอกจากเธอแล้ว เขาไม่มีบุตรชายหรือบุตรหญิงอื่นอีก ๓๕ ทันทีที่เขาเห็นเธอ เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนและกล่าวว่า “อนิจจา ลูกสาวของเรา เจ้าทำให้พ่อเศร้ายิ่งนัก ทำให้พ่อเป็นทุกข์ เพราะพ่อเปิดปากบอกพระผู้เป็นเจ้าแล้ว พ่อจะคืนคำปฏิญาณก็ไม่ได้” ๓๖ เธอจึงพูดกับเขาว่า “พ่อของลูก พ่อเปิดปากบอกพระผู้เป็นเจ้าแล้ว โปรดทำไปตามสิ่งที่พ่อพูดเถิด ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้แก้แค้นชาวอัมโมนที่เป็นศัตรูของพ่อแล้ว” ๓๗ เธอพูดกับบิดาของเธออีกว่า “ขอให้ลูกได้ทำสิ่งหนึ่งเถิด ปล่อยให้ลูกอยู่ตามลำพังสัก 2 เดือน ลูกจะขึ้นไปอยู่ตามแถบภูเขา ไปร้องไห้ถึงความเป็นพรหมจารีกับเพื่อนๆ” ๓๘ เขากล่าวว่า “ไปเถิด” แล้วเขาก็ให้เธอจากไปเป็นเวลา 2 เดือน เธอเดินทางไปพร้อมกับเพื่อนของเธอ และได้ร้องไห้ถึงความเป็นพรหมจารีบนภูเขา ๓๙ เมื่อใกล้เวลา 2 เดือนแล้ว เธอจึงกลับไปหาบิดา เขาก็ปฏิบัติตามคำปฏิญาณที่ได้ให้ไว้ เธอไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายใด และจากนั้นมาก็เป็นธรรมเนียมของอิสราเอล ๔๐ คือหญิงสาวอิสราเอลจะร้องไห้แสดงความเศร้าให้บุตรสาวของเยฟธาห์ชาวกิเลอาดปีละ 4 วัน

๑๒

เยฟธาห์ขัดแย้งกับชาวเอฟราอิม

๑ ชายชาวเอฟราอิมรวมกำลังศึก แล้วข้ามไปยังศาโฟน พวกเขาพูดกับเยฟธาห์ว่า
"ทำไมท่านจึงข้ามไปต่อสู้กับชาวอัมโมนโดยไม่เรียกพวกเราให้ไปด้วย พวกเราจะเผาบ้าน
ของท่านพร้อมกับตัวท่านด้วย" ๒ เยฟธาห์พูดตอบว่า "เรากับพรรคพวกโต้แย้งกับชาวอัม
โมนอย่างหนัก เมื่อเราเรียกพวกท่าน ท่านก็ไม่ได้ช่วยเราให้พ้นจากมือพวกเขาเลย ๓ ครั้น
เราเห็นว่าพวกท่านจะไม่ช่วยเราให้รอดปลอดภัย เราจึงเสี่ยงชีวิตเราเอง และข้ามไปสู้รบ
กับชาวอัมโมน และพระผู้เป็นเจ้ามอบพวกเขาให้อยู่ในมือเรา แล้วทำไมพวกท่านจึงขึ้นมา
สู้รบกับเราถึงนี่ในวันนี้เล่า" ๔ เยฟธาห์ได้รวบรวมพวกผู้ชายชาวกิเลอาด และช่วยกันต่อสู้
กับชาวเอฟราอิม ชายชาวกิเลอาดฆ่าชาวเอฟราอิมเพราะพวกเขาพูดว่า "พวกชาวกิเลอาด
เจ้าเป็นพวกลี้ภัยของเอฟราอิม เจ้าอยู่ท่ามกลางชาวเอฟราอิมและมนัสเสห์" ๕ ชาวกิเลอ
าดยึดเขตลำน้ำจอร์แดนที่ลุยข้ามได้ เข้าไปถึงตัวชาวเอฟราอิมได้ และเมื่อใดที่พวกลี้ภัย
ของเอฟราอิมพูดว่า "ให้เราข้ามไปเถิด" พวกผู้ชายชาวกิเลอาดก็ถามเขาว่า "เจ้าเป็นชาว
เอฟราอิมหรือ" เมื่อเขาตอบว่า "ไม่ใช่" ๖ พวกเขาก็บอกเขาว่า "จงพูดคำว่า ชิบโบเลท"
เขาก็พูดคำว่า "สิบโบเลท" เพราะเขาออกเสียงไม่ชัด ดังนั้นพวกเขาจึงจับตัวและฆ่าชาย
คนนั้นที่เขตลำน้ำจอร์แดนที่ลุยข้ามได้ ในเวลานั้นชาวเอฟราอิมล้มตาย 42,000 คน
๗ เยฟธาห์วินิจฉัยอิสราเอลได้ 6 ปี เยฟธาห์ชาวกิเลอาดเสียชีวิตและถูกฝังในเมืองที่กิ
เลอาด

อิบซาน เอโลน และอับโดน

๘ ต่อจากเยฟธาห์ อิบซานแห่งเบธเลเฮมก็ได้วินิจฉัยอิสราเอล ๙ เขามีบุตรชาย 30 คน
และบุตรหญิง 30 คน เขาให้บุตรหญิงแต่งงานกับคนนอกตระกูล และให้หญิงนอกตระกูล
แต่งงานกับบุตรชายของเขา เขาวินิจฉัยอิสราเอลได้ 7 ปี ๑๐ อิบซานเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่
เบธเลเฮม
๑๑ ต่อจากเขาก็เป็นเอโลนชาวเศบูลุน เขาวินิจฉัยอิสราเอลได้ 10 ปี ๑๒ เอโลนชาวเศบูล
นเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในดินแดนของเศบูลุน
๑๓ ต่อจากเขาก็เป็นอับโดนบุตรของฮิลเลลชาวปิราโธน เขาวินิจฉัยอิสราเอล ๑๔ เขามี
บุตรชาย 40 คน และหลานชาย 30 คน พวกเขาขี่ลา 70 ตัว และเขาวินิจฉัยอิสราเอลได้ 8
ปี ๑๕ แล้วอับโดนบุตรของฮิลเลลชาวปิราโธนก็เสียชีวิต และถูกฝังไว้ที่ปิราโธนในดินแดน
ของเอฟราอิม แถบภูเขาแห่งชาวอามาเลข

๑๓

กำเนิดของแซมสัน

๑ ชาวอิสราเอลกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าอีก ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึง
มอบให้พวกเขาตกอยู่ในมือของชาวฟีลิสเตียเป็นเวลา 40 ปี
๒ มีชายชาวโศราห์คนหนึ่งจากเผ่าชาวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของเขาเป็นหมันไม่มี
บุตร ๓ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่นาง และกล่าวว่า "ดูเถิด เจ้าเป็นหมัน
และยังไม่ได้ให้กำเนิดบุตรเลย แต่เจ้าจะตั้งครรภ์และได้บุตรชาย ๔ ฉะนั้นจงระวังว่าเจ้า
ไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา และอย่ารับประทานสิ่งใดที่มีมลทิน ๕ เพราะว่า ดูเถิด เจ้าจะตั้ง
ครรภ์และคลอดบุตรชาย อย่าให้มีดโกนแตะศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนั้นจะเป็นชาวนา
ศีร์ถวายตัวแด่พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่เกิด และเขาจะเป็นผู้เริ่มต้นช่วยให้ชาวอิสราเอลรอด
ปลอดภัยจากมือของชาวฟีลิสเตีย" ๖ เมื่อนางไปบอกสามีว่า "คนของพระเจ้ามาเยี่ยมฉัน
ลักษณะของท่านที่ปรากฏเหมือนกับลักษณะของทูตสวรรค์ของพระเจ้า และน่าเกรงขาม
มาก ฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่ได้บอกว่าท่านชื่ออะไร ๗ แต่ท่าน

กล่าวกับฉันว่า ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย ดังนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา และอย่ารับประทานสิ่งใดที่มีมลทิน เพราะเด็กคนนั้นจะเป็นชาวนาศีร์ถวายตัวแด่พระผู้เป็นเจ้า ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งวันตาย
๘ แล้วมาโนอาห์ก็อธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้คนของพระเจ้าคนทีพระองค์ใช้มา มาปรากฏแก่เราทั้งสองอีก และสอนว่าเราควรจะทำอย่างไรกับเด็กที่จะมาเกิด ๙ พระเจ้าฟังเสียงของมาโนอาห์ และทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็มาเยี่ยมนางอีก ขณะที่นางนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์ผู้เป็นสามีไม่ได้อยู่ด้วย ๑๐ ดังนั้นนางจึงรีบวิ่งไปบอกสามีว่า ดูเถิด คนทีมาเยี่ยมฉันเมื่อวันก่อนได้มาปรากฏแก่ฉันอีก ๑๑ มาโนอาห์จึงลุกขึ้นตามภรรยาไป และเมื่อพบท่านผู้นั้นแล้วก็พูดว่า ท่านเป็นคนที่พูดกับหญิงคนนี้หรือ ท่านกล่าวว่า เราเป็นผู้นั้น ๑๒ และมาโนอาห์พูดว่า เมื่อสิ่งที่ท่านพูดเกิดขึ้นจริง ชีวิตของเด็กคนนี้จะเป็นเช่นไร และเขาได้รับมอบหมายให้ทำสิ่งใด ๑๓ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับมาโนอาห์ว่า ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับหญิงคนนี้แล้ว นางจงระมัดระวังให้ดี ๑๔ นางอย่ารับประทานสิ่งใดที่มาจากเถาองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา หรือรับประทานสิ่งใดที่มีมลทิน ทุกสิ่งที่เราได้สั่งนางแล้ว ก็จงให้นางปฏิบัติตามเถิด
๑๕ มาโนอาห์พูดกับทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าว่า ขอให้เราทั้งสองรั้งตัวท่านไว้ จะได้ไปเตรียมแพะหนุ่มตัวหนึ่งให้ท่าน ๑๖ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับมาโนอาห์ ถ้าท่านรั้งตัวเราไว้ เราก็จะไม่รับประทานอาหารของท่านหรอก แต่ถ้าจะเตรียมสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย ก็จงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเถิด (ด้วยว่ามาโนอาห์ไม่ทราบว่าท่านเป็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า) ๑๗ แล้วมาโนอาห์พูดกับทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านชื่ออะไร เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน เวลาสิ่งที่ท่านพูดเกิดขึ้นจริง ๑๘ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ทำไมท่านจึงถามชื่อของเรา มันเกินกว่าที่ท่านจะเข้าใจ ๑๙ ดังนั้นมาโนอาห์จึงเอาแพะหนุ่มกับเครื่องธัญญบูชา มาถวายบนศิลาแด่พระผู้เป็นเจ้า แด่พระองค์ผู้กระทำสิ่งมหัศจรรย์ มาโนอาห์ก็มองดูกับภรรยา ๒๐ เมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพลุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็กลับขึ้นไปพร้อมกับเปลวไฟของแท่นบูชา มาโนอาห์และภรรยากำลังมองดูอยู่ แล้วทั้งสองก็ได้ฟุบหน้าลงที่พื้น
๒๑ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ปรากฏแก่มาโนอาห์และภรรยาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าท่านเป็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ มาโนอาห์พูดกับภรรยาว่า เราต้องตายแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า ๒๓ แต่ภรรยาของเขาพูดว่า ถ้าพระผู้เป็นเจ้าตั้งใจจะเอาชีวิตเรา พระองค์คงไม่รับสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาจากมือของเราหรอก หรือแสดงให้เราเห็นสิ่งเหล่านั้น หรือให้เรารับทราบอะไรหรอก ๒๔ แล้วหญิงนั้นก็คลอดบุตรชาย ตั้งชื่อเขาว่า แซมสัน ชายหนุ่มคนนั้นเติบโต และพระผู้เป็นเจ้าอวยพรเขา ๒๕ และพระวิญญาณของพระเจ้าเริ่มดลใจเขาที่มาหะเนห์ดานซึ่งอยู่ระหว่างโศราห์กับเอชทาโอล

๑๔

การสมรสของแซมสัน

๑ แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และเขาเห็นผู้หญิงชาวฟีลิสเตียคนหนึ่ง ๒ เขาจึงขึ้นไปบอกบิดามารดาของเขาว่า ลูกเห็นผู้หญิงชาวฟีลิสเตียคนหนึ่งที่ทิมนาห์ ช่วยไปขอเธอมาเป็นภรรยาให้ลูกในเวลานี้เถิด ๓ แต่บิดามารดาพูดกับเขาว่า ไม่มีหญิงใดในกลุ่มญาติของเจ้า หรือในหมู่คนของพวกเราเองหรืออย่างไร เจ้าถึงต้องไปหาภรรยามาจากชาวฟีลิ

สเตียที่ไม่เข้าสุหนัต แต่แซมสันพูดกับบิดาของตนว่า ไปขอเธอมาให้ลูกเถิด เพราะเธอต้องตาต้องใจลูก

๔ บิดามารดาของเขาไม่ทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าบันดาลให้เกิดเรื่องนี้ เพราะพระองค์ใช้โอกาสที่จะให้เขาต่อสู้ชาวฟีลิสเตีย ในเวลานั้นชาวฟีลิสเตียเป็นใหญ่เหนืออิสราเอล

๕ จากนั้นแซมสันก็ลงไปยังทิมนาห์กับบิดามารดาของเขา เมื่อมาถึงสวนองุ่นในทิมนาห์ ดูเถิดสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งเดินคำรามตรงมายังแซมสัน ๖ และพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็สถิตกับแซมสัน และแม้ว่าเขาไม่มีอะไรในมือ เขาก็ยังฉีกตัวสิงโตออกเป็นชิ้นๆ ได้ราวกับฉีกเนื้อแพะหนุ่ม แต่เขาไม่ได้บอกให้บิดามารดาฟังว่าเขาได้ทำอะไรไป ๗ แล้วเขาลงไปพูดกับหญิงคนนั้น และเธอก็ต้องตาต้องใจเขา

๘ อยู่มาวันหนึ่งแซมสันกลับไปรับตัวเธอ ขณะที่ไป เขาหันไปดูซากสิงโต ดูเถิด มีฝูงผึ้งอยู่ในตัวสิงโต และมีน้ำผึ้งด้วย ๙ เขาใช้มือทั้งสองควักน้ำผึ้งกิน และเดินต่อไป ซ้ำยังเอาไปให้บิดามารดากินด้วย แต่เขาไม่ได้บอกว่าเขาควักน้ำผึ้งได้จากซากสิงโต

๑๐ บิดาของเขาลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันก็เตรียมงานเลี้ยงที่นั่นตามที่บรรดาเจ้าบ่าวนิยมทำกัน ๑๑ ทันทีที่ประชาชนเห็นแซมสัน พวกเขาก็ให้คนมาเป็นเพื่อนด้วย 30 คน ๑๒ แซมสันพูดกับเขาเหล่านั้นว่า ให้เราทายปริศนากับท่านข้อหนึ่งเถิด ถ้าท่านไขได้ว่าคืออะไร ภายใน 7 วันที่มีงานเลี้ยง เราจะให้เสื้อป่าน 30 ตัวกับเสื้อใหม่อีก 30 ตัว ๑๓ แต่ถ้าหากว่าท่านไขปริศนาไม่ได้ว่าคืออะไร ท่านก็จะต้องให้เสื้อป่าน 30 ตัวกับเสื้อใหม่ 30 ตัวแก่เรา พวกเขาจึงตอบว่า เปิดปริศนาเถิด พวกเราจะได้ฟังกัน

๑๔ เขาจึงกล่าวว่า

มีของที่กินได้ที่ออกมาจากตัวที่กิน
สิ่งที่หวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง

สามวันผ่านไป พวกเขายังไม่สามารถไขปริศนาได้

๑๕ ในวันที่สี่ พวกเขาพูดกับภรรยาของแซมสันว่า จงหว่านล้อมสามีของเจ้าเพื่อพวกเราจะได้รู้ว่าคำตอบของปริศนาคืออะไร มิฉะนั้นแล้ว พวกเราจะเผาตัวเจ้าและคนในครอบครัวของบิดาของเจ้าให้ตายหมด เจ้าเชิญเรามาเพื่อทำให้พวกเราหมดตัวหรือ ๑๖ ภรรยาของแซมสันจึงไปร้องไห้ใส่แซมสันว่า ท่านเกลียดชังเรา ท่านไม่รักเรา ท่านตั้งปริศนาให้คนของเราทาย และท่านยังไม่ได้บอกเราเลยว่า คำตอบคืออะไร เขาตอบนางว่า ดูเถิด เราไม่ได้บอกพ่อแม่ของเราเอง จะให้เราบอกเจ้าหรือ ๑๗ นางร้องไห้ต่อหน้าแซมสันทั้ง 7 วันที่มีงานเลี้ยง และในวันที่เจ็ดเขาก็บอกนาง เพราะนางรบเร้าเขามาก แล้วนางก็ไปบอกคำตอบให้คนของนางทราบ

๑๘ พวกผู้ชายของเมืองนั้นจึงบอกแซมสันในวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกว่า

อะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง
อะไรแข็งแรงกว่าสิงโต

เขาพูดกับคนพวกนั้นว่า

ถ้าท่านไม่ได้ไถนากับโคสาวของเรา
ท่านก็จะไขปริศนาของเราไม่ได้

๑๙ และพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็สถิตกับแซมสันด้วยอานุภาพ เขาก็ลงไปที่อัชเคโลน และฆ่าชาย 30 คน ยึดของที่ริบมาได้ และให้เสื้อใหม่แก่พวกที่ไขปริศนา เขากลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธเป็นอย่างมาก ๒๐ และภรรยาของแซมสันถูกยกให้เป็นของเพื่อนแซมสัน คือคนที่เป็นเพื่อนเจ้าบ่าว

๑๕

แซมสันชนะพวกฟีลิสเตีย

๑ หลายวันผ่านไป เป็นเวลาเก็บเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันเอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยา
เขาพูดว่า "เราจะเข้าไปหาภรรยาที่ห้อง" แต่บิดาของนางไม่ยอมให้เขาเข้าไป ๒ บิดาของ
นางพูดว่า "เราคิดว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน เราก็เลยยกนางให้กับเพื่อนเจ้าไปแล้ว
น้องสาวนางสวยกว่านางมิใช่หรือ รับตัวเธอไปแทนเถิด" ๓ แซมสันพูดกับพวกเขาว่า "
ครั้งนี้เวลาที่เราทำร้ายพวกเขา เราจะไม่เป็นฝ่ายผิดในเรื่องที่เกี่ยวกับชาวฟีลิสเตีย" ๔ ดัง
นั้นแซมสันจึงไปจับสุนัขจิ้งจอก 300 ตัว และจับหางชนกันเป็นคู่ เอาคบเพลิงมามัดติดกับ
หางของแต่ละคู่ ๕ เวลาเขาจุดคบเพลิง เขาปล่อยสุนัขจิ้งจอกเข้าไปนาข้าวของชาวฟีลิสเตีย
ทำให้กองฟางและนาข้าวลุกไหม้ สวนมะกอกก็เช่นกัน ๖ แล้วชาวฟีลิสเตียพูดว่า "ใครเป็น
คนทำ" พวกเขาตอบว่า "แซมสันบุตรเขยของชาวทิมนาห์ เพราะภรรยาแซมสันถูกพราก
ไปและยกให้กับเพื่อนของเขา" ชาวฟีลิสเตียก็ขึ้นมาและเอาไฟเผาตัวนางกับบิดาของนาง
๗ แซมสันพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าพวกเจ้าทำอย่างนี้ เราสาบานว่าเราจะแก้แค้นเจ้า หลัง
จากนั้นเราจึงจะเลิก" ๘ แล้วเขาก็ต่อสู้อย่างรุนแรงจนหลายคนเสียชีวิต และลงไปอาศัย
อยู่ในถ้ำหินของเอตาม

๙ แล้วชาวฟีลิสเตียก็ขึ้นมาและตั้งค่ายอยู่ในยูดาห์ และโจมตีเมืองเลฮี ๑๐ ฝ่ายคนของยู
ดาห์ก็พูดว่า "พวกท่านขึ้นมาสู้รบกับเราทำไม" พวกเขาตอบว่า "เราได้ขึ้นมาเพื่อจับและ
มัดตัวแซมสัน จะกระทำกับเขาอย่างที่เขากระทำกับเรา" ๑๑ แล้วชาย 3,000 คนของยูดาห์
ก็ลงไปยังถ้ำหินของเอตาม และบอกแซมสันว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่าชาวฟีลิสเตียเป็นใหญ่
เหนือพวกเรา แล้วท่านทำอะไรกับเราเช่นนี้" เขาตอบว่า "พวกเขากระทำกับเราเช่นไร เรา
ก็กระทำสนองพวกเขาไปเช่นนั้น" ๑๒ พวกเขาพูดว่า "พวกเราลงมาเพื่อจะมัดตัวท่าน เอา
ตัวไปให้กับชาวฟีลิสเตีย" แซมสันพูดว่า "สาบานกับเราก่อนว่าพวกท่านเองจะไม่ฆ่าเรา"
๑๓ พวกเขาตอบว่า "ตกลง เราเพียงจะมัดตัวท่านและมอบตัวให้เขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่า
ท่านอย่างแน่นอน" ดังนั้นพวกเขาจึงใช้เชือกเส้นใหม่ 2 เส้นมัดตัวแซมสัน และพาเขาขึ้น
มาจากซอกหิน

๑๔ เมื่อเขาขึ้นมายังเลฮี ชาวฟีลิสเตียก็พากันตะโกนร้องขณะมาพบเขา แล้วพระ
วิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็สถิตกับแซมสันด้วยอานุภาพ และเชือกที่มัดแขนไว้ก็เป็น
ราวกับป่านที่ไหม้ไฟ และเชือกผูกมือก็หลุดออกจากมือ ๑๕ และเขาพบกระดูกขากรรไกรลา
สดๆ จึงเอื้อมมือไปหยิบและใช้กระดูกนั้นฆ่าผู้ชาย 1,000 คน

๑๖ และแซมสันพูดว่า
"เรากองกระดูกจนสูงพะเนิน
ด้วยกระดูกขากรรไกรลา
เราได้ฆ่าคน 1,000 คน
ด้วยกระดูกขากรรไกรลา"
๑๗ ทันทีที่เขาพูดจบ เขาก็โยนกระดูกขากรรไกรทิ้งไป สถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่า รามาทเลฮี

๑๘ เขากระหายน้ำมาก เขาจึงร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า กล่าวว่า "พระองค์ได้ให้ผู้รับใช้
ของพระองค์มีชัยชนะอันยิ่งใหญ่ และข้าพเจ้าจะตายเพราะกระหายน้ำ และตกอยู่ในมือ
ของพวกที่ไม่เข้าสุหนัตในเวลานี้หรือ" ๑๙ และพระเจ้าก็ทำให้หลุมที่เลฮีเปิดออก น้ำจึง
ไหลออกมา เมื่อแซมสันได้ดื่มแล้ว วิญญาณของเขาก็กลับคืนมา และมีชีวิตชีวาขึ้น ฉะนั้น
สถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่า เอนหักโคร์ ซึ่งอยู่ที่เลฮีมาจนถึงทุกวันนี้ ๒๐ แซมสันวินิจฉัยอิสราเอล
เป็นเวลา 20 ปีในช่วงเวลาที่ชาวฟีลิสเตียเป็นใหญ่

๑๖

แซมสันกับเดลิลาห์

๑ แซมสันไปเมืองกาซา เขาเห็นหญิงแพศยาคนหนึ่ง และเขาก็ไปนอนกับนาง ๒ มีคนไปบอกชาวกาซาว่า แซมสันได้มาที่นี่ พวกเขาจึงล้อมสถานที่ และดักซุ่มรอเขาอยู่ตลอดทั้งคืนที่ประตูเมือง พวกเขารออย่างเงียบๆ ตลอดคืน และพูดว่า เราควรจะรอจนรุ่งสางแล้วเราจะฆ่าเขา ๓ แต่แซมสันรอจนถึงเที่ยงคืน เขาลุกขึ้นและไปขยับประตูเมืองรวมทั้งเสา 2 ต้นด้วย แล้วถอนทุกสิ่งรวมทั้งดาลประตูออกจากที่ แบกขึ้นบ่าและหามไปที่ยอดเขาที่อยู่หน้าเมืองเฮโบรน

๔ หลังจากนั้นแซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งในหุบเขาที่เมืองโสเรก นางชื่อเดลิลาห์ ๕ พวกเจ้านายของชาวฟีลิสเตียมาหานางและพูดว่า เจ้าจงยั่วยวนเขาให้ลุ่มหลง และดูว่าพลังมหาศาลของเขาอยู่ที่ไหน และเราจะมีพลังเหนือเขาได้ทางใดบ้าง เราจะได้มัดตัวและกำราบเขา พวกเราแต่ละคนจะให้เงินเจ้า 1,100 เหรียญ ๖ เดลิลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า ช่วยบอกฉันเถิดว่าพลังมหาศาลของท่านอยู่ที่ไหน และท่านจะถูกจับและมัดตัวได้อย่างไร ผู้คนจะปราบท่านได้อย่างไร

๗ แซมสันบอกเธอว่า ถ้าเขาใช้สายธนูใหม่ที่ยังไม่แห้ง 7 เส้นมัดตัวเรา แล้วเราก็จะอ่อนกำลังเป็นเหมือนชายทั่วๆ ไป ๘ พวกเจ้านายของชาวฟีลิสเตียจึงเอาสายธนูใหม่ที่ยังไม่แห้ง 7 เส้นมาให้นาง นางก็เอามามัดตัวเขา ๙ ขณะนั้นนางให้พวกผู้ชายดักซุ่มรออยู่ในห้องชั้นใน นางพูดกับแซมสันว่า ชาวฟีลิสเตียมีชัยเหนือท่านแล้ว แซมสันเอ๋ย แต่เขาดึงสายธนูขาด ราวกับป่านที่ขาดเมื่อต้องไฟ ฉะนั้นความลับเรื่องพลังของเขาก็ไม่เป็นที่ประจักษ์

๑๐ เดลิลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า ดูสิ ท่านล้อฉันเล่นและโกหกฉัน ช่วยบอกเถิดว่าท่านจะถูกมัดตัวได้อย่างไร ๑๑ เขาพูดกับเธอว่า ถ้าพวกเขาใช้เชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มาก่อนมัดตัวเรา แล้วเราก็จะอ่อนกำลังเป็นเหมือนชายทั่วๆ ไป ๑๒ ดังนั้นเดลิลาห์จึงเอาเชือกใหม่มามัดตัวเขา และพูดว่า ชาวฟีลิสเตียมีชัยเหนือท่านแล้ว แซมสันเอ๋ย และพวกผู้ชายดักซุ่มรออยู่ในห้องชั้นใน แต่เขาดึงเชือกหลุดจากแขนประหนึ่งดึงเส้นด้าย

๑๓ แล้วเดลิลาห์พูดกับแซมสันว่า จนบัดนี้ท่านก็ยังล้อฉันเล่นและโกหกฉันอีก บอกฉันเถิดว่าท่านจะถูกจับและมัดตัวได้อย่างไร เขาพูดกับนางว่า ถ้าเจ้าเอาผมของเรา 7 ปอยถักติดกับผ้าบนกี่ แล้วหมุดไว้ให้แน่น แล้วเราก็จะอ่อนกำลังเป็นเหมือนชายทั่วๆ ไป ๑๔ ดังนั้นเมื่อเขานอนอยู่ เดลิลาห์เอาผมของเขา 7 ปอย ถักติดกับผ้าบนกี่ แล้วนางก็หมุดไว้ให้แน่น และพูดกับเขาว่า ชาวฟีลิสเตียมีชัยเหนือท่านแล้ว แซมสันเอ๋ย แต่เขาตื่นขึ้นและดึงหมุดกี่ และผ้าบนกี่หลุดออก

๑๕ นางจึงพูดกับเขาว่า ท่านพูดได้อย่างไรว่า เรารักเจ้า เมื่อใจของท่านไม่อยู่กับฉันเลย ท่านล้อฉันเล่นแล้ว 3 ครั้ง และท่านยังไม่ได้บอกฉันว่าพลังมหาศาลของท่านอยู่ที่ไหน ๑๖ เมื่อนางพูดคาดคั้นแซมสันวันแล้ววันเล่า และนางรบเร้าจนแซมสันรำคาญใจจนเหลือทน ๑๗ เขาจึงบอกความจริงทุกประการว่า มีดโกนไม่เคยแตะต้องหัวของเรา เพราะเราเป็นชาวนาศีร์แด่พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ถ้าเราถูกโกนศีรษะ พลังก็จะหมดไปจากตัวเรา และเราก็จะอ่อนกำลังเป็นเหมือนชายทั่วๆ ไป

๑๘ เมื่อเดลิลาห์เห็นว่าเขาบอกความจริงทุกประการแก่นางแล้ว นางให้คนไปบอกพวกเจ้านายของชาวฟีลิสเตียให้ขึ้นมาหานาง พร้อมกับนำเงินติดมือมาด้วย ๑๙ นางทำให้เขานอนหนุนตักนาง และนางเรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมของแซมสัน 7 ปอย แล้วนางก็เริ่มทรมานเขา พลังก็หมดไปจากตัวเขา ๒๐ นางพูดว่า ชาวฟีลิสเตียมีชัยเหนือท่านแล้ว แซมสันเอ๋ย เขาตื่นขึ้นและพูดว่า เราจะออกไปเหมือนครั้งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุด แต่

เขาไม่รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าได้จากเขาไปเสียแล้ว ๒๑ ครั้นแล้วชาวฟีลิสเตียก็จับตัวแซมสันไว้ ควักลูกตาออกแล้วลากตัวลงไปที่กาซา และใช้ตรวนทองสัมฤทธิ์ล่ามตัวเขาไว้ ใช้ให้เขาโม่แป้งอยู่ที่คุก ๒๒ แต่ผมของเขาเริ่มงอกอีกหลังจากที่ถูกโกน

แซมสันเสียชีวิต

๒๓ พวกเจ้านายของชาวฟีลิสเตียประชุมกันเพื่อถวายเครื่องสักการะครั้งใหญ่แก่เทพเจ้าดาโกนเพื่อแสดงความยินดี พวกเขาพูดว่า "เทพเจ้าของเราได้มอบแซมสันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว" ๒๔ เมื่อประชาชนเห็นแซมสันก็สรรเสริญเทพเจ้าของตน เพราะพากันพูดว่า "เทพเจ้าของเราได้มอบศัตรูของเราไว้ในมือเรา เป็นคนที่ทำลายประเทศเราจนพินาศ เป็นคนที่ฆ่าคนของพวกเราไปมากต่อมาก" ๒๕ เมื่อใจของคนเหล่านั้นรื่นเริงอยู่ จึงพูดว่า "เรียกแซมสันสิ เขาจะได้สร้างความบันเทิงให้พวกเราดูบ้าง" ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกแซมสันออกมาจากคุก และแซมสันก็เป็นทีขบขันสำหรับพวกเขา พวกเขาให้แซมสันยืนอยู่ระหว่างเสา ๒๖ และแซมสันพูดกับชายหนุ่มที่จูงมือเขาว่า "ให้เราสัมผัสเสาที่ค้ำบ้าน เราจะได้พิงที่เสา" ๒๗ ในขณะนั้นมีทั้งชายและหญิงอยู่กันเต็มบ้าน พวกเจ้านายของชาวฟีลิสเตียก็อยู่ที่นั่นด้วย และบนดาดฟ้าหลังคามีประมาณ 3,000 คนที่กำลังดูแซมสันสร้างความบันเทิงอยู่

๒๘ แล้วแซมสันร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า และกล่าวว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าและให้พละกำลังแก่ข้าพเจ้าเพียงอีกครั้งเดียวเท่านั้น โอ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะได้แก้แค้นชาวฟีลิสเตียคืนให้กับลูกตาทั้งสองของข้าพเจ้า" ๒๙ แล้วแซมสันก็เอื้อมจับเสากลาง 2 ต้นที่ค้ำบ้านไว้ เขาทุ่มน้ำหนักตัวกับเสา 2 ต้น มือขวาเกาะเสาต้นหนึ่ง มือซ้ายเกาะเสาอีกต้นหนึ่ง ๓๐ แซมสันกล่าวว่า "ให้ข้าพเจ้าตายไปกับชาวฟีลิสเตียเถิด" แล้วเขาก้มตัวลงจนสุดกำลัง บ้านจึงพังลงและทับพวกเจ้านายและคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้าน ดังนั้นคนที่เขาฆ่าตายไปพร้อมกับตัวเขามีจำนวนมากกว่าพวกที่เขาฆ่าในช่วงที่เขามีชีวิตอยู่ ๓๑ หลังจากนั้นพวกพี่ชายและครอบครัวของเขาทั้งหมดก็ลงมานำร่างของเขาขึ้นไปฝังยังสถานที่ซึ่งอยู่ระหว่างโศราห์กับเอชทาโอล ในหลุมฝังศพของมาโนอาห์บิดาของเขา แซมสันวินิจฉัยอิสราเอลได้ 20 ปี

๑๗

มีคาห์และชาวเลวี

๑ มีชายคนหนึ่งที่แถบภูเขาแห่งเอฟราอิม ชื่อมีคาห์ ๒ เขาพูดกับมารดาว่า "เงิน 1,100 เหรียญของแม่ที่มีคนเอาไป และแม่ได้สาปแช่ง อีกทั้งพูดเข้าหูฉันด้วยนั้น เป็นเงินที่อยู่กับฉัน ฉันเป็นคนเอาไปเอง" มารดาพูดว่า "ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรลูกของแม่เถิด" ๓ เมื่อเขาคืนเงิน 1,100 เหรียญให้กับมารดาแล้ว มารดาจึงพูดว่า "แม่ถวายเงินแก่พระผู้เป็นเจ้าด้วยมือของแม่เองเพื่อลูกแม่ เพื่อทำเป็นรูปเคารพสลักและที่หล่อขึ้น แม่จะคืนให้กับเจ้า" ๔ ฉะนั้นเมื่อเขาคืนเงินให้มารดา มารดาของเขาได้เอาเงิน 200 เหรียญไปให้ช่างเงินที่แปรให้เป็นรูปเคารพสลักและที่หลอมขึ้น ซึ่งอยู่ในบ้านของมีคาห์ ๕ และมีคาห์ชายคนนี้มีวิหาร เขาทำชุดคลุมและรูปเคารพ แล้วแต่งตั้งบุตรของเขาคนหนึ่งให้เป็นปุโรหิต ๖ ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำอย่างที่เห็นว่าถูกต้องในสายตาของตนเอง

๗ ในเวลานั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งของเมืองเบธเลเฮมแคว้นยูดาห์ ในตระกูลยูดาห์ เป็นชาวเลวีที่อาศัยอยู่ที่นั่น ๘ ชายคนนี้ได้ไปจากเมืองเบธเลเฮมแคว้นยูดาห์ เพื่อหาที่พักระหว่างการเดินทาง ขณะที่เดินทางไป เขาก็ไปยังแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม จนมาถึงบ้านของมีคาห์ ๙ มีคาห์พูดกับเขาว่า "ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า "เราเป็นชาวเลวีจาก

เมืองเบธเลเฮมแคว้นยูดาห์ เราจะหาที่อยู่สักแห่ง" ๑๐ มีคาห์พูดกับเขาว่า "อยู่กับเราเถิด มาเป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของเรา และเราจะให้เงินปีละ 10 เหรียญกับเสื้อผ้าและที่อยู่" ชาวเลวีคนนั้นก็รับคำเสนอ ๑๑ ชาวเลวีพึงพอใจกับการอยู่อาศัยกับมีคาห์ ชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นเสมือนบุตรคนหนึ่งของเขา ๑๒ มีคาห์แต่งตั้งชายหนุ่มชาวเลวีให้เป็นปุโรหิตของเขา และอยู่ที่บ้านของมีคาห์ ๑๓ มีคาห์พูดว่า "บัดนี้เรารู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้เราเจริญรุ่งเรือง เพราะเรามีชาวเลวีเป็นปุโรหิต"

๑๘

ชาวดานกับชาวเลวีและรูปเคารพ

๑ ในครานั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล และในคราเดียวกันคนจากเผ่าดานก็กำลังเสาะหาที่อาศัยเป็นของตนเอง เพราะว่าจนบัดนั้น ก็ยังไม่เคยมีมรดกตกทอดมาจากบรรดาเผ่าของอิสราเอลที่เป็นของพวกเขาเลย ๒ ดังนั้นคนจากเผ่าดานจึงให้ชาย 5 คนจากเผ่าของพวกเขา ที่มาจากโศราห์และจากเอชทาโอลให้ไปเป็นสายสืบและสำรวจแผ่นดินดู จึงพูดกับชายเหล่านั้นว่า "จงไปสำรวจแผ่นดิน" พวกเขาจึงไปถึงแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม ไปยังบ้านของมีคาห์ และพักแรมอยู่ที่นั่น ๓ เมื่อพวกเขามาใกล้บ้านของมีคาห์ ก็จำเสียงของชาวเลวีหนุ่มได้ จึงแวะถามเขาว่า "ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรที่นี่ ทำไมท่านจึงอยู่ที่นี่" ๔ เขาตอบว่า "มีคาห์เกี่ยวข้องกับเราอย่างนี้คือ เขาจ้างเรา เราจึงได้มาเป็นปุโรหิตของเขา" ๕ พวกเขาพูดว่า "โปรดถามพระเจ้าให้เราด้วย เพื่อพวกเราจะได้ทราบว่า การเดินทางของพวกเราจะสำเร็จผลหรือไม่" ๖ ปุโรหิตจึงพูดว่า "ขอท่านประสบสันติสุขเถิด การเดินทางของพวกท่านอยู่ในการคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้า"

๗ ชายทั้งห้าเดินทางต่อไป จนมาถึงเมืองลาอิช และเห็นประชาชนที่อยู่ที่นั่น เห็นว่าพวกเขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยอย่างชาวไซดอน สงบและไม่หวาดระแวง ไม่ขัดสนสิ่งใดในโลก และมีทรัพย์สมบัติจากความมั่งมี พวกเขาอยู่ห่างไกลจากชาวไซดอน และไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ใด

๘ เมื่อชาย 5 คนกลับมาหาพี่น้องที่โศราห์และเอชทาโอล พี่น้องของเขาพูดว่า "พวกท่านมีอะไรจะรายงานบ้าง" ๙ พวกเขาตอบว่า "เราลุกขึ้นไปโจมตีพวกเขาเถิด เพราะเราเห็นแผ่นดินแล้ว ดูเถิด เป็นแผ่นดินผืนงามมาก แล้วพวกท่านจะไม่ทำอะไรบ้างหรือ อย่าช้าอยู่เลย จงเข้าไป และยึดครองแผ่นดิน ๑๐ ทันทีที่ท่านเข้าไป ท่านจะเห็นว่าประชาชนไม่หวาดระแวง ดินแดนกว้างใหญ่ พระเจ้าได้มอบไว้ในมือของท่านแล้ว เป็นทีที่ไม่ขัดสนในสิ่งใดในโลกเลย"

๑๑ ดังนั้นชาย 600 คนจากเผ่าดานจึงถืออาวุธพร้อมรบ พร้อมเดินทางจากโศราห์และเอชทาโอล ๑๒ พวกเขาขึ้นไปตั้งค่ายที่คีริยาทเยอาริมในยูดาห์ ด้วยเหตุนี้ทางด้านตะวันตกของคีริยาทเยอาริมจึงชื่อว่า มาหะเนห์ดาน มาจนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ทางด้านตะวันตกของคีริยาทเยอาริม ๑๓ พวกเขาเดินทางผ่านไปจากที่นั่น จนถึงแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม และมาถึงบ้านของมีคาห์

๑๔ ครั้นแล้วชายทั้งห้าที่ได้ไปดูลาดเลาประเทศของลาอิชพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "ท่านทราบไหมว่า ในบ้านพวกนี้มีชุดคลุม เทวรูปประจำบ้าน รูปเคารพสลักและที่หล่อขึ้น ฉะนั้นในเวลานี้ท่านน่าจะพิจารณาว่าจะทำอะไรต่อไป" ๑๕ แล้วพวกเขาก็แวะที่นั่น และไปที่บ้านของหนุ่มชาวเลวีซึ่งเป็นที่มีคาห์อาศัยอยู่ และไถ่ถามทุกข์สุข ๑๖ ขณะนั้นชาย 600 คนของชาวดานที่ถืออาวุธพร้อมรบ ก็ยืนอยู่ใกล้ทางเข้าประตู ๑๗ ส่วนชายทั้งห้าที่ไปเป็นสายสืบในแผ่นดินก็เข้าไปเอารูปเคารพสลัก ชุดคลุม เทวรูปประจำบ้าน และรูปเคารพที่หล่อขึ้น

ขณะที่ปุโรหิตยืนอยู่ใกล้ทางเข้าประตูกับชาย 600 คนที่ถืออาวุธพร้อมรบ ๑๘ เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านมีคาห์ เอารูปเคารพสลัก ชุดคลุม เทวรูปประจำบ้าน และรูปเคารพที่หล่อขึ้น ปุโรหิตจึงพูดกับพวกเขาว่า "นั่นพวกท่านทำอะไร" ๑๙ พวกเขาพูดว่า "เงียบเถิด อย่าเปิดปาก และมากับพวกเรา มาเป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของเราเถิด เป็นปุโรหิตให้กับบ้านของชายคนเดียว ดีกว่าเป็นปุโรหิตให้กับเผ่าและตระกูลในอิสราเอลหรือ" ๒๐ ปุโรหิตคนนั้นจึงยินดียิ่งนัก เขาจึงเอาชุดคลุม เทวรูปประจำบ้าน และรูปเคารพสลัก และไปด้วยกันกับคนเหล่านั้น

๒๑ ดังนั้นพวกเขาจึงหันออกเดินทางไป ให้พวกเด็กเล็ก ฝูงปศุสัตว์ และสินค้าไปล่วงหน้าพวกเขา ๒๒ เมื่อไปพ้นบ้านของมีคาห์ได้สักระยะหนึ่ง พวกผู้ชายที่อยู่ในบ้านใกล้ๆ กับบ้านของมีคาห์ก็ไล่ตามชาวดานไปได้อย่างกระชั้นชิด ๒๓ และตะโกนใส่ชาวดานซึ่งหันกลับไปพูดกับมีคาห์ว่า "ท่านเป็นอะไรไป จึงได้ตามพวกเรามาเป็นกลุ่มใหญ่" ๒๔ เขาพูดว่า "พวกท่านเอาเทพเจ้าที่เราสร้างขึ้น และปุโรหิตไปด้วย เรามีอะไรเหลืออยู่บ้าง แล้วท่านถามเราได้อย่างไรว่า 'ท่านเป็นอะไรไป'" ๒๕ แล้วชาวดานพูดกับเขาว่า "อย่าให้พวกเราได้ยินเสียงของท่านอีก คาดว่าพวกผู้ชายที่เดือดดาลจะทำร้ายท่าน ท่านจะเสียชีวิตไปพร้อมกับคนในเรือนของท่าน" ๒๖ แล้วชาวดานก็ไปตามทางของเขา เมื่อมีคาห์เห็นว่าคนเหล่านั้นมีกำลังมากกว่าเขา เขาจึงหันกลับบ้านไป

๒๗ ชาวดานเอาสิ่งที่มีคาห์สร้างขึ้น และพาปุโรหิตที่เป็นของเขาไปด้วย เมื่อไปถึงลาอิช ซึ่งมีประชาชนที่อาศัยอยู่อย่างสงบและไม่รู้สึกหวาดระแวง พวกเขาก็ใช้ดาบฆ่าผู้คนและเผาเมืองเสีย ๒๘ ไม่มีคนช่วยเหลือพวกเขาได้เลย เพราะเมืองอยู่ไกลจากไซดอน และไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับผู้ใด เมืองตั้งอยู่ในหุบเขาที่เป็นของเบธเรโหบ จากนั้นชาวดานก็ได้สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ที่นั่น ๒๙ ตั้งชื่อเมืองว่า ดาน ตามชื่อบรรพบุรุษของพวกเขา ซึ่งเป็นบุตรของอิสราเอล แต่เมืองนั้นแรกทีเดียวมีชื่อว่า ลาอิช ๓๐ ชาวดานตั้งรูปเคารพสลักให้ตนเอง ส่วนโยนาธานบุตรเกอร์โชมบุตรของโมเสส และบรรดาบุตรของเขาเป็นปุโรหิตสำหรับเผ่าดาน จนถึงวันที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย ๓๑ ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งรูปเคารพสลักที่มีคาห์สร้างขึ้น ตลอดเวลาที่พระตำหนักของพระเจ้าอยู่ที่ชิโลห์

๑๙

ชาวเลวีและภรรยาน้อยของเขา

๑ ในสมัยนั้น ในคราที่ไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีชาวเลวีคนหนึ่งกำลังหาที่พักในบริเวณที่ห่างจากชุมชนในแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม เขารับเอาหญิงคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในแคว้นยูดาห์มาเป็นภรรยาน้อย ๒ นางไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา ทิ้งเขาไป และกลับไปบ้านบิดาที่เบธเลเฮมในยูดาห์ หลังจากที่ได้กลับไปอยู่ที่นั่นได้ 4 เดือน ๓ สามีของนางก็ไปหานางเพื่อเกลี้ยกล่อมให้นางกลับไปอยู่กับเขา เขาพาคนรับใช้และลา 2 ตัวไปด้วย นางเชิญเขาเข้าบ้านบิดา เมื่อบิดานางเห็นและพบกับเขาแล้ว ก็ต้อนรับเขาเป็นอย่างดี ๔ พ่อตาของเขาคือบิดาของหญิงคนนี้ ก็ขอให้เขาพักอยู่ด้วยกัน เขาจึงพักอยู่ 3 วัน ดังนั้นพวกเขาดื่มกินและพักแรมอยู่ที่นั่น ๕ พอวันที่สี่ พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่ เขาก็เตรียมพร้อมจะจากไป แต่บิดาของผู้หญิงพูดกับบุตรเขยของตนว่า "จงกินอาหารให้สบายใจก่อน เรียบร้อยแล้วจึงไป" ๖ เขา 2 คนจึงนั่งลงดื่มกินด้วยกัน แล้วบิดาของผู้หญิงพูดกับชายคนนั้นว่า "อยู่ค้างอีกคืนเถิด ให้เจ้าสำราญใจเสียก่อน" ๗ เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะจากไป พ่อตาของเขาก็รบเร้า จนเขาต้องค้างอยู่ที่นั่นอีกคืนหนึ่ง ๘ พอวันที่ห้า เขาตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะจากไป บิดาของผู้หญิงพูดว่า "จงให้สบายใจก่อน แล้วรอไปจนถึงบ่ายเถิด" ดังนั้นทั้งสองจึงรับประทานอาหารกัน ๙ เมื่อชาย

คนนั้นกับภรรยาน้อยและคนรับใช้ลุกขึ้นเพื่อจะจากไป พ่อตาของเขาคือบิดาของหญิงคนนั้นพูดกับเขาว่า "ดูเถิด นี่ก็เกือบเย็นแล้ว จงอยู่ค้างคืนเถิด วันก็เกือบจะล่วงแล้ว จงค้างแรมที่นี่ และให้เจ้าสำราญใจเสียก่อน พรุ่งนี้เจ้าจึงลุกขึ้นออกเดินทางแต่เช้าตรู่ และกลับบ้านได้"
๑๐ แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างคืนอีก เขาลุกขึ้นจากไป เมื่อมาถึงตรงข้ามกับเมืองเยบุส (คือเยรูซาเล็ม" ลา 2 ตัวที่มีอานกับภรรยาน้อยก็อยู่กับเขา ๑๑ เมื่อพวกเขามาเกือบถึงเยบุสแล้ว ก็ใกล้ค่ำ คนรับใช้จึงพูดกับนายว่า "เราไปแวะที่เมืองของชาวเยบุส และค้างคืนที่นั่นกันเถิด" ๑๒ เจ้านายพูดกับเขาว่า "พวกเราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของชาวต่างแดนที่ไม่ใช่ชาวอิสราเอล แต่เราจะเลยไปอีกจนถึงเมืองกิเบอาห์" ๑๓ และเขาพูดกับชายหนุ่มของเขาว่า "มาเถิด เราไปกันให้ถึงกิเบอาห์หรือรามาห์ แล้วจึงค้างคืนเสียที่ใดที่หนึ่ง" ๑๔ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางต่อไป เมื่อมาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของเบนยามินแล้ว ก็พอดีกับเวลาที่ดวงอาทิตย์ตก ๑๕ พวกเขาจึงแวะที่นั่นเพื่อจะพักแรมที่กิเบอาห์ เขาเข้าไปนั่งที่ลานเมือง เพราะไม่มีใครรับพวกเขาให้เข้าไปค้างแรมในบ้าน
๑๖ ดูเถิด มีชายชราคนหนึ่งกำลังกลับจากงานที่ไร่ในเวลาเย็น ชายคนนี้มาจากแถบภูเขาของเอฟราอิม ขณะนั้นเขาพักแรมอยู่ที่กิเบอาห์ซึ่งเป็นทีที่ชาวเบนยามินอาศัยอยู่ ๑๗ เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นก็เห็นผู้เดินทางที่อยู่ที่ลานเมือง ชายชราจึงพูดขึ้นว่า "ท่านกำลังจะไปไหน และท่านมาจากไหน" ๑๘ เขาตอบว่า "พวกเรากำลังเดินทางผ่านมาจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ เรากำลังจะไปยังที่ที่ห่างจากชุมชนในแถบภูเขาของเอฟราอิม ซึ่งเป็นทีที่เราจากมา เราไปเบธเลเฮมในยูดาห์มา และกำลังจะไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า แต่ไม่มีใครรับเราเข้าบ้าน ๑๙ เรามีฟางและอาหารสำหรับลาของเรา มีขนมปังและเหล้าองุ่นสำหรับเราเองและคนรับใช้หญิงของท่าน และสำหรับชายหนุ่มกับคนรับใช้อื่นๆ ของท่าน ไม่ขาดสิ่งใดเลย" ๒๐ ชายชราพูดว่า "สันติสุขจงอยู่กับท่าน เราจะดูแลทุกสิ่งที่ท่านต้องการ ขอเพียงอย่าค้างแรมที่ลานเลย" ๒๑ ดังนั้นเขาจึงพาเขาเข้าไปในบ้าน และให้อาหารลา เมื่อล้างเท้าเรียบร้อยแล้วก็ดื่มกินกัน
๒๒ ขณะที่พวกเขากำลังสำราญใจอยู่ ดูเถิด พวกชายชั่วร้ายในเมืองบางคนมาล้อมบ้าน ทุบประตู และพูดกับชายชราผู้เป็นเจ้าบ้านว่า "พาชายที่เข้ามาในบ้านท่านออกมาเถิด พวกเราจะได้สมสู่กับเขา" ๒๓ ชายเจ้าของบ้านจึงออกไปพูดกับพวกเขาว่า "พี่น้องของเราเอ๋ย อย่านะ อย่ากระทำความชั่วอย่างนั้น เพราะชายผู้นี้เข้ามาอยู่ในบ้านของเรา อย่ากระทำสิ่งที่น่าอับอายเช่นนี้ ๒๔ ดูเถิด ลูกสาวพรหมจารีของเราคนหนึ่งกับภรรยาน้อยของชายคนนั้น ให้เราพาพวกนางออกมาเดี๋ยวนี้เลย ท่านจะทำอะไรต่อพวกเขาก็ได้ตามความพอใจของท่าน แต่อย่ากระทำสิ่งที่น่าอับอายเช่นนี้ต่อชายผู้นี้เลย" ๒๕ แต่ชายเหล่านั้นไม่ยอมฟังชายชรา ชายคนนั้นจึงบังคับภรรยาน้อยของเขาออกไปหาพวกเขา พวกเขาสมสู่กับนางและทำร้ายนางตลอดทั้งคืนจนถึงรุ่งเช้า เมื่อฟ้าเริ่มสาง พวกเขาจึงปล่อยนางไป ๒๖ เมื่อถึงเช้านางก็ไปหาเจ้านายที่บ้านของชายคนนั้น และล้มตัวลงที่ประตูอยู่ที่นั่นจนกระทั่งสว่าง
๒๗ รุ่งเช้านายของนางลุกขึ้น เมื่อเขาเปิดประตูบ้าน เพื่อจะไปตามทางของเขา ดูเถิด ภรรยาน้อยของเขากำลังนอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเกาะธรณีประตูไว้ ๒๘ เขาพูดกับนางว่า "ลุกขึ้น เราไปกันเถิด" แต่ไม่มีคำตอบ เขาจึงเอานางขึ้นหลังลา และชายคนนั้นเริ่มเดินทางกลับไปบ้านของตน ๒๙ เมื่อเขาเข้าบ้าน เขาคว้ามีดและจับตัวภรรยาน้อยของตน ตัดเธอออกเป็นท่อนๆ ได้ 12 ท่อน และส่งไปทั่วดินแดนของอิสราเอล ๓๐ ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า "การกระทำอย่างนี้ไม่เคยเกิดขึ้น หรือไม่เคยเห็นมาก่อนนับตั้งแต่วันที่ชาวอิสราเอลออกจากดินแดนของอียิปต์ จนถึงวันนี้ จงพิจารณาดูเถิด ปรึกษากัน และบอกมาว่าจะทำอย่างไร"

๒๐

สงครามของอิสราเอลกับเผ่าเบนยามิน

๑ ครั้นแล้วชาวอิสราเอลทั้งปวงจากดานถึงเบเออร์เชบา รวมถึงดินแดนกิเลอาดก็
ออกมา และร่วมใจกันชุมนุม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่เมืองมิสปาห์ ๒ บรรดาหัวหน้า
ประชาชนทั้งปวง คือของเผ่าทั้งปวงของอิสราเอลก็ปรากฏตัวในที่ประชุมของชนชาติของ
พระเจ้า มีพลดาบจำนวน 400,000 คน ๓ (ชาวเบนยามินได้ยินว่าชาวอิสราเอลได้ขึ้นไปยัง
มิสปาห์แล้ว) และชาวอิสราเอลพูดว่า "บอกพวกเราเถิดว่า เรื่องชั่วร้ายเช่นนี้เกิดขึ้นได้
อย่างไร" ๔ ชาวเลวีผู้เป็นสามีของหญิงที่ถูกฆ่าตอบว่า "ข้าพเจ้ากับภรรยาน้อยมาที่เมือ
งกิเบอาห์ซึ่งอยู่ในอาณาเขตของเบนยามิน เพื่อจะค้างแรม ๕ และบรรดาผู้นำของเมืองกิเบ
อาห์ก็ไล่ตามข้าพเจ้า และล้อมรอบบ้านหวังจะฆ่าข้าพเจ้าในยามค่ำ พวกเขาข่มขืนภรรยา
น้อยของข้าพเจ้าจนตาย ๖ ข้าพเจ้าจึงเอาตัวนางมาตัดออกเป็นชิ้นๆ แล้วส่งไปให้ทั่วดิน
แดนของอิสราเอล เพราะว่าพวกเขากระทำสิ่งที่มักมากในกามและน่าอับอายในอิสราเอล
๗ ดูเถิด พวกท่านชาวอิสราเอลทุกท่าน จงให้คำแนะนำและคำปรึกษาเถิด"

๘ ครั้นแล้วประชาชนทั้งปวงก็ลุกขึ้นพร้อมกันและกล่าวว่า "พวกเราจะไม่ไปที่กระโจม
ของเรา จะไม่มีใครกลับไปยังบ้านของตน ๙ แต่สิ่งที่เราจะกระทำต่อกิเบอาห์เวลานี้คือ
พวกเราจะใช้วิธีจับฉลากเพื่อดูว่า ใครจะขึ้นไปสู้รบกับพวกเขา ๑๐ เราจะให้ชาย 10 คนจาก
จำนวนร้อยคนของทุกๆ เผ่าของอิสราเอล และ 100 คนจากจำนวน 1,000 คน และ 1,000
คนจากจำนวน 10,000 คน เพื่อเตรียมเสบียงอาหารให้พวกทหาร เมื่อทหารมาถึง เขาจะ
ได้ตอบโต้กิเบอาห์ในอาณาเขตเบนยามิน ในความทารุณทุกประการที่พวกเขาได้กระทำใน
อิสราเอล" ๑๑ ดังนั้นชายทั้งปวงของอิสราเอลจึงได้ร่วมใจกันต่อสู้เมืองนั้น

๑๒ เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลได้ส่งพวกผู้ชายไปทั่วเผ่าเบนยามิน และบอกว่า "เรื่องชั่วๆ
อะไรเช่นนี้เกิดขึ้นในหมู่ท่าน ๑๓ บัดนี้จงมอบตัวเหล่าชายชั่วในกิเบอาห์ให้แก่พวกเรา เรา
จะได้ฆ่าเขา และกำจัดคนชั่วร้ายออกไปจากอิสราเอล" แต่ชาวเบนยามินไม่ฟังเสียงพี่
น้องชาวอิสราเอล ๑๔ แล้วชาวเบนยามินก็พากันออกมาจากเมืองของตน ไปยังกิเบอาห์
เพื่อต่อสู้กับชาวอิสราเอล ๑๕ ชาวเบนยามินต่างก็ออกไปจากเมืองของตนในวันนั้น มีพล
ดาบ 26,000 คน นอกจากชายชาวกิเบอาห์ที่เลือกสรรไว้แล้ว 700 คน ๑๖ ในจำนวนทหาร
ทั้งหมดมี 700 คนที่ถนัดมือซ้าย แต่ละคนมีความสามารถขนาดใช้สลิงเหวี่ยงก้อนหินถูก
เส้นผมไม่พลาด ๑๗ ฝ่ายชายชาวอิสราเอลก็ได้เลือกสรรพลดาบ 400,000 คน ทั้งนี้ไม่รวม
ชาวเบนยามิน และล้วนแต่เป็นชายนักรบทั้งสิ้น

๑๘ ชาวอิสราเอลก็ขึ้นไปยังเบธเอล และถามพระเจ้าว่า "ใครควรจะขึ้นไปต่อสู้กับชาวเบน
ยามินให้พวกเราก่อน" พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า "ให้ยูดาห์ขึ้นไปก่อน"

๑๙ ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงลุกขึ้นแต่เช้า และไปตั้งค่ายใกล้เมืองกิเบอาห์ ๒๐ ชายชาว
อิสราเอลขึ้นไปต่อสู้กับชาวเบนยามิน และเตรียมพลพร้อมรบกับพวกเขาที่เมืองกิเบอาห์
๒๑ ชาวเบนยามินออกมาจากกิเบอาห์ ฆ่าฟันชายชาวอิสราเอลจนล้มตายไป 22,000 คนใน
วันนั้น ๒๒ แต่ชายชาวอิสราเอลทำใจกล้าหาญ และเตรียมพลพร้อมรบอยู่ที่เดิมอีก ที่เดียวกับ
ที่พวกเขารบในวันแรก ๒๓ และชาวอิสราเอลขึ้นไปร้องไห้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าจนถึง
เย็น และถามพระผู้เป็นเจ้าว่า "พวกเราควรเข้าไปปะทะกับชาวเบนยามิน พี่น้องของพวก
เราหรือ" และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า "ขึ้นไปสู้รบกับพวกเขาเถิด"

๒๔ ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงเข้าประชิดตัวชาวเบนยามินในวันทีสอง ๒๕ ชาวเบนยามินก็ออก
ไปจากกิเบอาห์ต่อสู้กับชาวอิสราเอลในวันทีสอง ฆ่าฟันชายอิสราเอล 18,000 คนซึ่งเป็นพล
ดาบทั้งสิ้น ๒๖ ชาวอิสราเอลทุกคนในกองทัพจึงขึ้นไปยังเมืองเบธเอลและร้องไห้ พวกเขา
นั่งอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และอดอาหารจนถึงเย็นวันนั้น และมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็น

ของถวาย และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๗ แล้วชาวอิสราเอลถามพระผู้เป็นเจ้า (เนื่องจากหีบพันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่นในสมัยนั้น ๒๘ และฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ผู้เป็นบุตรอาโรน รับใช้อยู่หน้าหีบในสมัยนั้น) ว่า "พวกเราควรไปสู้รบกับชาวเบนยามิน พี่น้องของพวกเราอีกครั้งหนึ่ง หรือว่าเราควรจะหยุดไป" พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า "ขึ้นไปอีก เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของเจ้า"

๒๙ ดังนั้น อิสราเอลจึงให้คนดักซุ่มอยู่รอบกิเบอาห์เพื่อโจมตี ๓๐ และชาวอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับชาวเบนยามินในวันที่สาม พวกเขาเตรียมกำลังให้พร้อมเพื่อต่อสู้เมืองกิเบอาห์เหมือนครั้งก่อน ๓๑ ชาวเบนยามินจึงออกไปสู้รบกับชาวอิสราเอล และต้องถอยออกไปไกลจากเมือง แต่ก็เหมือนกับคราวก่อนๆ คือเขาเริ่มโจมตีและฆ่าชาวอิสราเอล 30 คนที่ถนนสายใหญ่และตามทุ่งโล่ง ถนนสายหนึ่งไปทางเบธเอล และอีกสายหนึ่งไปทางกิเบอาห์ ๓๒ ชาวเบนยามินพูดว่า "พวกเรากำลังตีพวกเขาให้พ่ายไปเหมือนกับคราวก่อน" แต่ชาวอิสราเอลพูดว่า "พวกเรารีบถอยไป และทำให้พวกเขาขยับรุกมาไกลจากเมือง แล้วให้เข้าสู่ถนนสายใหญ่" ๓๓ และชายชาวอิสราเอลทุกคนจึงขยับตัวออกไปจากที่ของตน ไปเตรียมกำลังให้พร้อมที่บาอัลทามาร์ และชาวอิสราเอลที่ดักซุ่มอยู่ก็รีบออกมาจากที่ของตนที่มาอาเรเก-บา ๓๔ ครั้นแล้วชายอิสราเอลที่เลือกสรรไว้ทั้งหมด 10,000 คนก็มาโจมตีกิเบอาห์ การต่อสู้ครั้งนี้ทรหด ชาวเบนยามินไม่ทราบว่าความวิบัติอยู่ใกล้ตัวพวกเขา ๓๕ พระผู้เป็นเจ้าทำให้ชาวเบนยามินพ่ายแพ้ต่อหน้าชาวอิสราเอล และชาวอิสราเอลฆ่าชายชาวเบนยามิน 25,100 คนในวันนั้น ชายเหล่านั้นเป็นพลดาบทั้งสิ้น ๓๖ ดังนั้นชาวเบนยามินเห็นแล้วว่าพวกเขาพ่ายแพ้

ชายชาวอิสราเอลถอยทัพให้เบนยามิน เพราะไว้ใจในกองซุ่มเตรียมรบกับกิเบอาห์ ๓๗ แล้วกองซุ่มจึงรีบออกมาโจมตีกิเบอาห์ เหล่ากองซุ่มได้ออกมาต่อสู้และฆ่าคนทั้งเมือง ๓๘ ชายชาวอิสราเอลตกลงกับกองซุ่มว่าจะส่งสัญญาณให้ควันกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นจากตัวเมือง ๓๙ แล้วชายชาวอิสราเอลก็จะต่อสู้ ขณะนั้นชาวเบนยามินโจมตีและฆ่าชายชาวอิสราเอลได้ 30 คน และพูดกันว่า "พวกเขากำลังพ่ายแพ้พวกเราอีกแล้ว เหมือนกับสงครามครั้งก่อน" ๔๐ แต่เมื่อสัญญาณเป็นกลุ่มควันดั่งเสาหลักเริ่มพลุ่งออกจากตัวเมือง ชาวเบนยามินหันกลับไปดู เห็นว่าควันจากทั่วทั้งเมืองพลุ่งขึ้นสู่ฟ้า ๔๑ ชายชาวอิสราเอลจึงหันไปต่อสู้ ชาวเบนยามินตกใจ เพราะทราบว่าพวกตนถึงความวิบัติแล้ว ๔๒ ดังนั้นพวกเขาจึงหันหลังหนีไปต่อหน้าชาวอิสราเอลไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่ก็ไม่สามารถหนีสงครามไปได้ และชายชาวอิสราเอลที่ออกมาจากเมืองต่างๆ ก็ฆ่าฟันชาวเบนยามินที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาจนล้มตาย ๔๓ เขาล้อมชาวเบนยามิน ไล่ล่าอย่างไม่หยุดยั้ง และเหยียบย่ำพวกเขาลงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาห์ทางตะวันออก ๔๔ ชายชาวเบนยามินจำนวน 18,000 คนที่ล้มตายล้วนเป็นชายผู้กล้าหาญทั้งสิ้น ๔๕ พวกเขาหันหลังหนีกลับไปยังถิ่นทุรกันดาร ไปยังศิลาริมโมน ชาย 5,000 คนถูกฆ่าตามถนนสายใหญ่ และถูกไล่ล่าอย่างไม่ลดละไปจนถึงกิโดม ชายอีก 2,000 คนถูกฆ่าตาย ๔๖ ดังนั้นรวมชาวเบนยามินที่เป็นพลดาบล้มตายในวันนั้นมีจำนวน 25,000 คน ล้วนเป็นชายผู้กล้าหาญทั้งสิ้น ๔๗ มีชาย 600 คนที่หนีไปทางถิ่นทุรกันดารยังศิลาริมโมน และอยู่ที่นั่นนานถึง 4 เดือน ๔๘ ชายชาวอิสราเอลกลับไปยังทุกๆ เมือง และฆ่าฟันชาวเบนยามินตาย รวมถึงสัตว์เลี้ยงและทุกสิ่งที่พบ และเผาเมืองทุกเมืองที่ผ่านไป

๒๑

ภรรยาสำหรับเผ่าเบนยามิน

๑ ชายชาวอิสราเอลให้ปฏิญาณที่มิสปาห์ว่า "จะไม่มีใครในหมู่พวกเรา ที่จะให้บุตรสาวไปแต่งงานกับชาวเบนยามิน" ๒ ประชาชนไปยังเบธเอล และนั่งอยู่ที่นั่น ณ เบื้องหน้าพระเจ้าจนถึงเย็น และส่งเสียงร้องไห้ด้วยความเศร้าใจ ๓ และพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล เหตุใดสิ่งนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ทำไมวันนี้อิสราเอลจึงขาดไป 1 เผ่า" ๔ ในวันรุ่งขึ้น ประชาชนลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ สร้างแท่นบูชาและมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายกับของถวายเพื่อสามัคคีธรรมที่นั่น ๕ ประชาชนชาวอิสราเอลพูดว่า "มีเผ่าใดของอิสราเอลบ้างที่ไม่ได้ขึ้นมาประชุม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่มิสปาห์" ด้วยว่า พวกเขาได้ปฏิญาณอย่างจริงจังว่า ใครที่ไม่มาประชุม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่มิสปาห์ ผู้นั้นจะต้องตายอย่างแน่นอน ๖ ประชาชนชาวอิสราเอลสงสารเบนยามินน้องชายของตน และพูดว่า "เผ่าหนึ่งที่ถูกตัดขาดจากอิสราเอลในวันนี้ ๗ เราจะทำอย่างไรในเรื่องภรรยาให้กับพวกผู้ชายที่ยังมีชีวิตอยู่ ในเมื่อเราได้ปฏิญาณในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า เราจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกเขาเป็นภรรยา"

๘ พวกเขาถามขึ้นว่า "มีเผ่าใดของอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาประชุม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่มิสปาห์" ดูเถิด ไม่มีผู้ใดจากยาเบชกิเลอาดที่ขึ้นมาประชุมที่ค่าย ๙ ดูเถิด เพราะเมื่อนับจำนวนคนแล้ว ไม่มีพลเมืองจากยาเบชกิเลอาดสักคนเดียวที่นั่น ๑๐ ดังนั้น มวลชนจึงให้ชายฉกรรจ์ 12,000 คนไปที่นั่น พร้อมกับสั่งว่า "จงไปฆ่าพลเมืองของยาเบชกิเลอาดด้วยคมดาบ ทั้งพวกผู้หญิงและเด็กเล็กด้วย ๑๑ สิ่งที่ต้องทำคือ ฆ่าชายและหญิงทุกคนที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย" ๑๒ พวกเขาพบว่ามีพรหมจาริณีสาว 400 คนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายใด และพาพวกนางไปยังค่ายที่ชิโลห์ซึ่งอยู่ในดินแดนของคานาอัน

๑๓ จากนั้น ที่ประชุมทั้งหมดก็ให้คนไปบอกชาวเบนยามินที่อยู่ที่ศิลาริมโมน และประกาศสันติกับพวกเขา ๑๔ ชาวเบนยามินจึงกลับมาในครานั้น และได้ผู้หญิงชาวยาเบชกิเลอาดที่ชาวอิสราเอลไว้ชีวิต แต่ว่ามีจำนวนไม่พอเพียงสำหรับพวกเขา ๑๕ และประชาชนก็สงสารเบนยามิน เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าแยกพวกเขาออกจากเผ่าอื่นๆ ของอิสราเอล

๑๖ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของที่ประชุมพูดว่า "พวกเราจะทำอย่างไรในเรื่องภรรยาให้กับพวกผู้ชายที่ยังมีชีวิตอยู่ ในเมื่อพวกผู้หญิงชาวเบนยามินถูกฆ่าแล้ว" ๑๗ พวกเขาพูดว่า "ชาวเบนยามินที่ยังมีชีวิตอยู่คงต้องมีผู้สืบเชื้อสายอยู่บ้าง เพื่อว่าเผ่าหนึ่งจะไม่ถูกลบล้างไปจากอิสราเอล ๑๘ แต่เราก็ยังให้บุตรสาวของพวกเราไปเป็นภรรยาพวกเขาไม่ได้" เพราะชาวอิสราเอลได้ปฏิญาณแล้วว่า "ใครที่ยกผู้หญิงให้แก่เบนยามินเป็นภรรยาจะถูกแช่งสาป" ๑๙ พวกเขาจึงพูดว่า "ดูเถิด มีเทศกาลประจำปีของพระผู้เป็นเจ้าที่ชิโลห์ ทางทิศเหนือของเบธเอล ทางทิศตะวันออกของถนนสายใหญ่ที่ขึ้นไปจากเบธเอลถึงเชเคม และอยู่ใต้เลโบนาห์" ๒๐ พวกเขาจึงสั่งชาวเบนยามินว่า "จงไปดักเป็นกองดักซุ่มอยู่ที่สวนองุ่น ๒๑ และเฝ้าดู ถ้าบรรดาบุตรสาวของชาวชิโลห์ออกมาร่ายรำ ก็จงรีบออกมาจากสวนองุ่น และฉุดผู้หญิงชาวชิโลห์ไว้เป็นภรรยาของตน และกลับไปยังดินแดนของเบนยามิน ๒๒ เมื่อพวกบิดาหรือพี่ชายของผู้หญิงเขามาบ่นกับพวกเรา เราจะบอกพวกเขาว่า "ขอให้ท่านมีใจกรุณาต่อพวกเราด้วยการช่วยเหลือพวกเขา เพราะว่าเราไม่ได้หาภรรยาให้พวกเขาในระหว่างสงคราม ในกรณีนี้ท่านก็ไม่ได้หาภรรยาให้พวกเขาเช่นกัน ฉะนั้นท่านไม่มีความผิดใดๆ" " ๒๓ ชาวเบนยามินจึงกระทำตามนั้น และได้ภรรยาไปตามจำนวนของพวกเขา เป็นหญิงที่ออกมาร่ายรำและถูกฉุดตัวไป เขาเหล่านั้นกลับไปยังดินแดนที่ได้รับเป็นมรดก และอาศัยอยู่ในเมืองที่ตนสร้างขึ้นใหม่ ๒๔ คราวนั้นชาวอิสราเอลก็ออกไปจากที่นั่น กลับไปยังเผ่าและครอบครัวของตน แต่ละคนไปยังดินแดนที่ตนได้รับเป็นมรดก

๒๕ ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำอย่างที่เห็นว่าถูกต้องในสายตาของตนเอง

รูธ

นาโอมีเป็นม่าย

๑ ในช่วงเวลาที่บรรดาผู้วินิจฉัยปกครองอยู่นั้น ได้เกิดความอดอยากในแผ่นดิน ชายชาวเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูดาห์ผู้หนึ่งกับภรรยาและบุตรชาย 2 คน ไปอาศัยอยู่ในชนบทของโมอับชั่วคราว ๒ ชายผู้นี้ชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมี บุตรชายทั้งสองชื่อมาห์โลนและคิลิโอน พวกเขาเป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูดาห์ เดินทางไปยังชนบทของโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น ๓ แต่เอลีเมเลคสามีของนาโอมีสิ้นชีวิต นางจึงอยู่กับบุตรชาย 2 คน ๔ บุตรทั้งสองได้หญิงชาวโมอับเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อโอร์ปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ พวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่นได้ 10 ปี ๕ แล้วทั้งมาห์โลนและคิลิโอนก็สิ้นชีวิต ฉะนั้นนาโอมีจึงมีชีวิตอยู่โดยปราศจากบุตรชายทั้งสองคนและสามี

ความภักดีที่รูธมีต่อนาโอมี

๖ ครั้นแล้วนางกับบุตรสะใภ้ก็พร้อมที่จะไปจากชนบทของโมอับ เพราะขณะที่อยู่ในโมอับนางได้ข่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าได้มาช่วยเหลือชนชาติของพระองค์และให้พวกเขามีอาหารรับประทาน ๗ ดังนั้นนางจึงเดินทางไปจากที่ที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เพื่อกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ๘ นาโอมีพูดกับบุตรสะใภ้ทั้งสองว่า “ไปเถิด เจ้าทั้งสองจงกลับไปบ้านมารดาของเจ้าเอง ขอให้พระผู้เป็นเจ้ามีเมตตาต่อเจ้า ดังที่เจ้าได้กระทำต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อตัวเราด้วย ๙ ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดให้เจ้ามีเหย้ามีเรือนอยู่กับสามีของตนอย่างสุขสบายเถิด” แล้วนางก็จูบแก้มลาบุตรสะใภ้ทั้งสอง และต่างก็ส่งเสียงร้องไห้กัน ๑๐ นางทั้งสองพูดกับนาโอมีว่า “พวกเราไม่ไป เราจะกลับไปกับท่าน ไปยังชนชาติของท่าน” ๑๑ แต่นาโอมีพูดว่า “ลูกเอ๋ย กลับไปเถิด เจ้าจะไปกับเราทำไม เรายังมีลูกชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าอีกหรือ ๑๒ ลูกเอ๋ย กลับไปเถิด ไปตามทางของเจ้า เพราะเราแก่เกินไปที่จะมีสามี หากว่าเราจะคิดว่ายังมีความหวังสำหรับเราเอง แม้ว่าเราจะมีสามีในคืนนี้ จนให้กำเนิดลูกชาย ๑๓ แล้วเจ้าจะรอจนพวกเขาเติบใหญ่หรือ พวกเจ้าจะไม่แต่งงานใหม่เพราะจะรอเขาหรือ ไม่หรอก ลูกเอ๋ย เราขมขื่นมากกว่าเจ้าเสียอีก เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ลงโทษเราแล้ว” ๑๔ แล้วบุตรสะใภ้ทั้งสองก็ส่งเสียงร้องไห้อีก โอร์ปาห์ก็จูบลามารดาของสามี แต่รูธยังเกาะนางอยู่

๑๕ นางพูดว่า “ดูสิ พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขา และหาพระเจ้าของเขา จงกลับไปกับพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด” ๑๖ แต่รูธพูดว่า “อย่ารบเร้าให้ฉันทิ้งท่านไป หรือให้ฉันกลับบ้านไป และไม่ให้ฉันติดตามท่านเลย เพราะว่าท่านไปที่ไหน ฉันก็จะไปด้วย ท่านจะค้างแรมที่ไหน ฉันก็จะค้างแรมที่นั่นด้วย ชนชาติของท่านจะเป็นชนชาติของฉัน และพระเจ้าของท่านก็จะเป็นพระเจ้าของฉันด้วย ๑๗ ท่านจะตายที่ไหน ฉันก็จะตายที่นั่น และฉันจะถูกฝังอยู่ที่นั่น ขอให้พระผู้เป็นเจ้ากระทำต่อฉัน และให้สาหัสยิ่งกว่าด้วย ถ้าหากว่ามีสิ่งใดที่ทำให้ฉันต้องพรากไปจากท่าน ยกเว้นความตายเท่านั้น” ๑๘ เมื่อนาโอมีเห็นว่านางตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะไปกับนาง นางจึงไม่พูดอะไรอีก

นาโอมีและรูธกลับไป

๑๙ ดังนั้น สองคนจึงเดินทางกันต่อไปจนมาถึงเมืองเบธเลเฮม เมื่อเข้าไปในเมืองนั้นแล้ว ทั้งเมืองก็พากันแตกตื่นเพราะหญิงทั้งสอง บรรดาผู้หญิงพูดว่า “นี่นาโอมีหรือ” ๒๐ นางตอบพวกเขาว่า “อย่าเรียกฉันว่า นาโอมี เลย แต่เรียกฉันว่า มารา เถิด เพราะว่าองค์ผู้

กอปรด้วยมหิทธานุภาพ*ได้กระทำต่อฉันอย่างขมขื่นมาก† ๒๑ เวลาฉันจากที่นี่ไป ฉันมีทุกอย่าง และพระผู้เป็นเจ้านำฉันกลับมาโดยไม่มีอะไรเหลือเลย จะเรียกฉันว่า นาโอมี ทำไม ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้ฉันต้องทุกข์ใจ และองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ ได้ทำให้ฉันต้องพบกับสภาพร้ายๆ เช่นนี้

๒๒ นาโอมีกลับบ้านมาพร้อมกับรูธบุตรสะใภ้ชาวโมอับ ทั้งสองกลับมาจากชนบทของโมอับ มาถึงเบธเลเฮมในต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

๒

รูธพบกับโบอาส

๑ นาโอมีรู้จักกับญาติของสามีคนหนึ่งชื่อโบอาส เขาเป็นเศรษฐีที่ดินจากตระกูลเอลีเมเลค ๒ รูธชาวโมอับพูดกับนาโอมีว่า ขอให้ฉันเข้าไปในนาเก็บข้าวที่เขาเกี่ยวตกหล่นไว้เถิด* ฉันจะตามหลังคนที่มีใจเมตตายอมให้ฉันเก็บ นางตอบว่า ไปเถิด ลูกเอ๋ย ๓ รูธจึงออกไปเก็บข้าวตกในนา โดยเดินตามหลังเหล่าคนเกี่ยว นางเกิดเดินเข้าไปในนาของโบอาสที่เป็นคนจากตระกูลเอลีเมเลคอย่างไม่รู้ตัว ๔ ดูเถิด โบอาสเพิ่งกลับมาจากเบธเลเฮม เขาทักทายพวกคนเกี่ยวข้าวว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน พวกเขาตอบว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรท่านเถิด ๕ แล้วโบอาสถามชายหนุ่มที่คุมคนเกี่ยวข้าวว่า หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร ๖ ผู้รับใช้คุมคนเกี่ยวข้าวตอบว่า นางเป็นหญิงชาวโมอับที่กลับมาจากชนบทโมอับกับนาโอมี ๗ นางพูดว่า โปรดให้ฉันเก็บและรวบรวมข้าวที่ตกจากฟ่อน ตามหลังคนที่เก็บเกี่ยวเถิด นางก็มาเก็บอย่างไม่หยุดหย่อน ตั้งแต่เช้าตรู่จนบัดนี้ ยกเว้นหยุดพักเพียงครู่เดียว

๘ โบอาสจึงพูดกับรูธว่า จงฟังเถิด ลูกเอ๋ย อย่าไปเก็บข้าวตกในนาของคนอื่นเลย และไม่ต้องไปจากนานี้ แต่จงอยู่ใกล้ๆ พวกหญิงรับใช้ของเรา ๙ จงจับตาดูนาที่พวกผู้ชายกำลังเก็บเกี่ยว และตามหลังพวกเขาไป เราบอกพวกผู้ชายแล้วว่าไม่ให้แตะต้องตัวเจ้า เวลาเจ้าหิวน้ำ ก็ไปดื่มจากหม้อน้ำที่พวกเขาตักไว้แล้ว ๑๐ และนางก็ก้มตัวลงที่พื้น และพูดกับเขาว่า เหตุใดฉันจึงได้รับความโปรดปรานจากท่าน ท่านแสดงความเป็นห่วงฉัน ในขณะที่ฉันเป็นคนต่างชาติ ๑๑ โบอาสตอบว่า มีคนเล่าทุกสิ่งให้เราฟังหมดแล้วว่า เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามีของเจ้าอย่างไร ตั้งแต่สามีตาย และเจ้าได้จากพ่อแม่ของเจ้า และจากถิ่นฐานบ้านเกิดของเจ้า ไปอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่เคยรู้จักมาก่อน ๑๒ พระผู้เป็นเจ้าตอบแทนเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำ และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลจะให้รางวัลแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์ เจ้าได้เข้ามายังที่พึ่งพิงใต้อ้อมปีกของพระองค์ ๑๓ นางพูดว่า ฉันเป็นที่โปรดปรานของท่าน เจ้านายของฉัน เพราะท่านปลอบใจฉัน และพูดจากับผู้รับใช้ของท่านด้วยความเมตตา แม้ว่าฉันไม่ได้เป็นคนรับใช้ของท่าน

๑๔ เมื่อถึงเวลาอาหาร โบอาสบอกนางว่า จงมากินขนมปังที่นี่ และเอาขนมปังจิ้มเหล้าองุ่นเปรี้ยวเถิด ดังนั้นนางจึงนั่งใกล้กับพวกคนเกี่ยวข้าว และโบอาสยื่นเมล็ดข้าวคั่วให้นาง นางรับประทานจนอิ่มหนำ และยังมีอาหารเหลืออีก ๑๕ ครั้นนางลุกขึ้นไปเก็บข้าวตก โบอาสกำชับคนรับใช้ชายว่า ปล่อยให้นางเก็บข้าวตกจากฟ่อน อย่าห้ามนาง ๑๖ และจงดึงข้าวจากฟ่อนให้นางด้วย เพื่อทิ้งไว้ให้นางเก็บไป และอย่าไปดุว่านาง

๑๗ ดังนั้น นางจึงเก็บข้าวตกในนาจนกระทั่งเย็น แล้วนางก็นวดข้าวที่นางเก็บได้ เป็นข้าวบาร์เลย์ประมาณ 1 เอฟาห์† ๑๘ แล้วนางก็แบกข้าวเข้าไปในเมือง แม่สามีเห็นว่านางเก็บข้าว

---

* **๑๒๐** คำในภาษาฮีบรูคือ ชัดดัย † **๑๒๐** นาโอมี ในภาษาฮีบรูมีหมายความว่า ร่าเริง, มารา มีความหมายว่าขมขื่น * **๒๒** เลวีนิติ 19:9,10; 23:22; เฉลยธรรมบัญญัติ 24:19 † **๒๑๗** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร

ตกได้มากเพียงไร และรูธเอาอาหารที่ตนรับประทานไม่หมดออกมาให้ ๑๙ แม่สามีพูดกับรูธ
ว่า “วันนี้เจ้าไปเก็บข้าวตกที่ไหน และไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เป็นห่วงเจ้าได้รับพระพร
เถิด” นางจึงบอกแม่สามีว่าไปทำงานกับใครและพูดว่า “ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้ชื่อ
โบอาส” ๒๐ นาโอมีพูดกับบุตรสะใภ้ว่า “ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรเขา พระองค์ยังไม่ทอด
ทิ้งทั้งคนเป็นและคนตาย” นาโอมีพูดกับนางอีกว่า “ชายคนนั้นเป็นญาติสนิทของพวกเรา
เป็นหนึ่งในบรรดาผู้คุ้มครองดูแลตระกูลของเรา” ๒๑ รูธชาวโมอับพูดว่า “นอกจากนั้นแล้ว
ท่านยังพูดกับฉันด้วยว่า “เจ้าจงอยู่ใกล้ๆ พวกชายผู้รับใช้หนุ่มของเรา จนกว่าเขาจะเก็บ
เกี่ยวเสร็จ” ” ๒๒ นาโอมีพูดกับรูธบุตรสะใภ้ของนางว่า “ลูกเอ๋ย ดีแล้วที่เจ้าออกไปกับหญิง
รับใช้ของเขา เพราะกลัวว่าเจ้าจะได้รับอันตราย หากว่าเจ้าไปที่นาของคนอื่น” ๒๓ ดังนั้นรู
ธจึงคอยอยู่ใกล้กับหญิงรับใช้ของโบอาส เก็บข้าวตกจนกระทั่งสิ้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์
และข้าวสาลี และนางอาศัยอยู่กับแม่สามีของนาง‡

๓

รูธและโบอาสที่ลานนวดข้าว

๑ นาโอมีแม่สามีของนางพูดกับนางว่า “ลูกเอ๋ย เราควรจะหาเหย้าเรือนให้เจ้าอยู่อย่าง
มั่นคง เจ้าจะได้สบาย ๒ โบอาสคนที่ให้เจ้าไปกับหญิงรับใช้ของเขา เป็นญาติของเราไม่ใช่
หรือ เอาละ คืนนี้เขาจะไปแยกแกลบข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าว ๓ ฉะนั้นจงอาบน้ำและ
ชโลมน้ำมัน แล้วสวมเสื้อคลุมลงไปที่ลานนวดข้าว แต่เจ้าอย่าให้ชายคนนั้นรู้ จนกว่าเขา
จะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว ๔ พอเขานอนลง จงสังเกตดูว่าเขานอนที่ไหน และเจ้าก็ไป
เปิดผ้าคลุมเท้าของเขาและนอนลง* แล้วเขาจะบอกเจ้าว่าให้ทำอะไร” ๕ นางตอบว่า “ฉัน
จะทำตามทุกสิ่งที่แม่บอก”

๖ ดังนั้น นางจึงลงไปที่ลานนวดข้าว และปฏิบัติตามที่แม่สามีสั่งทุกประการ ๗ เมื่อโบอา
สรับประทานและดื่มแล้ว เขาก็สำราญใจ เขาจึงไปนอนลงที่ข้างกองข้าว รูธก็ย่องเข้าไปหา
และเปิดผ้าคลุมเท้าของเขา และนอนลง ๘ ตอนเที่ยงคืนเขาสะดุ้งตื่นและพลิกตัว ดูเถิด มี
ผู้หญิงนอนอยู่ที่เท้าของเขา ๙ เขาถามว่า “เจ้าเป็นใคร” นางตอบว่า “ฉันคือรูธผู้รับใช้ของ
ท่าน กางชายเสื้อของท่านให้ผู้รับใช้ได้ห่มด้วยเถิด เพราะว่าท่านเป็นผู้คุ้มครองดูแลตระกูล
คนหนึ่ง” ๑๐ เขาพูดว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรเจ้าเถิด ความกรุณาของเจ้าครั้ง
นี้ยิ่งใหญ่กว่าครั้งแรก ที่เจ้าไม่ได้ไปหาชายหนุ่ม ไม่ว่าจะมั่งมีหรือยากจน ๑๑ บัดนี้ ลูกเอ๋ย
อย่ากลัวเลย เราจะทำตามที่เจ้าขอ เพราะว่าคนของเราทุกคนในเมืองรู้ว่า เจ้าเป็นผู้หญิงที่
ประเสริฐ ๑๒ และเป็นความจริงที่ว่า เราคือผู้คุ้มครองดูแลคนหนึ่ง แต่ยังมีผู้คุ้มครองดูแล
อีกคนซึ่งเป็นญาติที่สนิทกว่าเรา ๑๓ จงอยู่ที่นี่คืนนี้ พอถึงรุ่งเช้า ถ้าเขาจะคุ้มครองดูแลเจ้า
ก็ดีไป ปล่อยให้เขาคุ้มครองดูแล แต่ถ้าเขาไม่ยินยอมคุ้มครองดูแลเจ้าแล้ว ตราบที่พระผู้
เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะคุ้มครองดูแลเจ้าเอง จงนอนที่นี่จนถึงเช้าเถิด”

๑๔ ดังนั้น นางจึงนอนที่เท้าของเขาจนกระทั่งเช้า แต่ลุกขึ้นก่อนที่ใครจะจำหน้าได้ และ
เขาพูดว่า “อย่าให้ใครรู้ว่ามีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว” ๑๕ เขาพูดว่า “เอาผ้าคลุมไหล่ที่เจ้า
คลุมอยู่กางออก” นางก็กางมันออก และเขาก็ตวงข้าวบาร์เลย์ให้ 6 เครื่องตวง ให้นางแบก
นางก็เข้าไปในเมือง ๑๖ เมื่อนางไปหานาโอมี นาโอมีถามว่า “ลูกเอ๋ย เป็นไงบ้าง” นางก็เล่า
ทุกสิ่งที่ชายคนนั้นกระทำต่อนาง ๑๗ พลางพูดว่า “ท่านให้ข้าวบาร์เลย์ 6 เครื่องตวงนี้แก่

---

‡ **๒๒๓** เทศกาลเก็บเกี่ยวข้าวบาเลย์ขึ้นเริ่มก่อน ต่อจากนั้นเป็นเทศกาลเก็บเกี่ยวข้าวสาลี เวลาที่เริ่มจากเทศกาลข้าวบาเลย์จนถึงวันสุดท้ายของเทศกาลข้าวสาลีรวมได้ 7 สัปดาห์ ชาวนาจึงฉลองเทศกาลครบ 7 สัปดาห์ ซึ่งเรียกว่า เทศกาลเก็บเกี่ยวธัญพืช ในพันธสัญญาเดิม และเรียกว่า เทศกาลเพ็นเทคศเต ในพันธสัญญาใหม่

* **๓๔** กระทำตามประเพณีเพื่อแสดงถึงการขอให้โบอาสช่วยคุ้มครองดูแลรูธ

ฉัน ท่านบอกฉันว่า เจ้าต้องไม่กลับไปหาแม่สามีมือเปล่า ๑๘ นางตอบว่า เดี๋ยวก่อน
ลูกเอ๋ย รอจนกว่าจะรู้ว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าชายคนนั้นจะไม่อยู่เฉยแน่ แต่เขา
จะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้

๔

โบอาสคุ้มครองดูแลรูธ

๑ โบอาสได้ขึ้นไปที่ประตูเมือง ไปนั่งอยู่ที่นั่น ดูเถิด ผู้คุ้มครองดูแลที่โบอาสพูดถึงเดิน
ผ่านมา โบอาสจึงพูดว่า เพื่อนเอ๋ย มานั่งที่นี่เถิด เขาก็แวะมานั่งด้วย ๒ เขาเชิญพวกผู้
ใหญ่ในเมือง 10 คนมาและพูดว่า เชิญนั่งลงที่นี่ พวกเขาก็นั่งลง ๓ และเขาพูดกับผู้คุ
้มครองดูแลคนนั้นว่า นาโอมีผู้ที่กลับมาจากดินแดนของโมอับ กำลังขายที่ดินผืนหนึ่งที่
เป็นของเอลีเมเลคญาติของเรา ๔ เราจึงคิดว่าจะบอกท่านเรื่องนี้ และบอกว่า จงซื้อที่ดินนี้
ต่อหน้าคนที่นั่งอยู่ที่นี่ และต่อหน้าบรรดาผู้ใหญ่ของประชาชน ถ้าหากว่าท่านจะคุ้มครอง
ดูแล ก็จงคุ้มครองดูแลเถิด แต่ถ้าหากว่าท่านจะไม่ทำ ก็บอกเรา เราจะได้รู้ เพราะไม่มีใคร
นอกจากท่านที่จะคุ้มครองดูแล เพราะว่าเราเป็นคนถัดไป เขาตอบว่า เราจะคุ้มครอง
ดูแลมันเอง ๕ ครั้นแล้วโบอาสพูดว่า ในวันที่ท่านซื้อที่นาจากมือนาโอมี ท่านก็จะได้รูธ
ชาวโมอับแม่ม่ายของคนตายด้วย เพื่อให้ชื่อของผู้ตายคงอยู่ในมรดกของเขา ๖ ผู้คุ้มครอง
ดูแลจึงตอบว่า เราทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะมันอาจจะเสี่ยงต่อมรดกของเราเอง ท่านเอา
สิทธิของการคุ้มครองดูแลไปเถิด เพราะเราทำอย่างนั้นไม่ได้

๗ อิสราเอลในสมัยนั้นมีประเพณีอันเกี่ยวกับการคุ้มครองดูแลและการโอนที่ดินให้จบขั้น
ตอนคือ ฝ่ายหนึ่งจะถอดรองเท้ายื่นให้อีกฝ่ายหนึ่ง นี่คือวิธีการรับรองในอิสราเอล ๘ ฉะนั้น
เมื่อผู้คุ้มครองดูแลพูดกับโบอาสว่า ท่านซื้อให้ตัวเองเถิด เขาถอดรองเท้า ๙ แล้วโบอา
สพูดกับบรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า พวกท่านเป็นพยานในวันนี้ว่า เราได้ซื้อ
ทุกสิ่งที่เป็นของเอลีเมเลค และทุกสิ่งที่เป็นของคิลิโอนและมาห์โลนจากมือนาโอมีแล้ว
๑๐ รวมถึงรูธหญิงม่ายชาวโมอับของมาห์โลน เราได้รับไว้เป็นภรรยาของเราแล้ว เพื่อให้
ชื่อของผู้ตายคงอยู่ในมรดกของเขา เพื่อชื่อของผู้ตายจะไม่ถูกตัดขาดเสียจากครอบครัว
ของเขาและจากบ้านเกิดเมืองนอนของเขา พวกท่านเป็นพยานในวันนี้ ๑๑ แล้วประชาชน
ทั้งปวงที่อยู่ที่ประตูเมือง และบรรดาผู้ใหญ่กล่าวว่า พวกเราเป็นพยาน ขอให้พระผู้เป็น
เจ้าโปรดให้หญิงคนที่จะเข้ามาอยู่ในบ้านท่านคนนี้ เป็นเหมือนราเชลและเลอาห์ หญิง
ทั้งสองทำให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลคงไว้ ขอให้ท่านมั่งมีอยู่ในเอฟราธาห์ และมีชื่อเสียงใน
เบธเลเฮม ๑๒ และขอให้พงศ์พันธุ์ของท่านเป็นเหมือนของพงศ์พันธุ์ของเปเรศ ซึ่งทามาร์
ให้กำเนิดแก่ยูดาห์* เนื่องจากเชื้อสายที่พระผู้เป็นเจ้าจะมอบแก่ท่าน ผ่านทางหญิงคนนี้

รูธและโบอาสแต่งงาน

๑๓ โบอาสจึงรับตัวรูธมาอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยา พระผู้เป็นเจ้าให้นางตั้งครรภ์ และ
คลอดบุตรชาย ๑๔ บรรดาผู้หญิงพูดกับนาโอมีว่า สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่ในเวลานี้
ไม่ปล่อยให้เธออยู่โดยไม่มีญาติผู้คุ้มครองดูแล และขอให้ชื่อของเด็กน้อยเป็นที่รู้จักใน
อิสราเอล ๑๕ เขาจะเป็นผู้นำชีวิตใหม่มาให้เธอ และดูแลเธอในวัยชรา ด้วยว่าบุตรสะใภ้ของ
เธอรักเธอ นางปฏิบัติต่อเธอดียิ่งกว่าบุตรชาย 7 คน และยังให้กำเนิดเด็กคนนี้อีกด้วย
๑๖ และนาโอมีก็อุ้มทารกไว้ที่ตัก และดูแลเขา ๑๗ บรรดาผู้หญิงในละแวกเพื่อนบ้านตั้งชื่อ
ให้เขา และพูดว่า นาโอมีได้บุตรชาย และตั้งชื่อเขาว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ผู้เป็น
บิดาของดาวิด

---

* **๔๑๒** ปฐมกาล 38:1-30

ลำดับวงศ์ของดาวิด

๑๘ ต่อไปนี้เป็นลำดับวงศ์ของเปเรศๆ เป็นบิดาของเฮสโรน ๑๙ เฮสโรนเป็นบิดาของรามๆ
เป็นบิดาของอัมมีนาดับ ๒๐ อัมมีนาดับเป็นบิดาของนาโชนๆ เป็นบิดาของสัลโมน ๒๑ สัลโม
นเป็นบิดาของโบอาสๆ เป็นบิดาของโอเบด ๒๒ โอเบดเป็นบิดาของเจสซี และเจสซีเป็นบิดา
ของดาวิด

1 ซามูเอล

กำเนิดของซามูเอล

๑ มีชายชาวศูฟคนหนึ่งจากเมืองรามาธาอิมแห่งเทือกเขาของเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์บุตรเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรเอลีฮู ผู้เป็นบุตรโทหุ ผู้เป็นบุตรศูฟคนเผ่าเอฟราอิม ๒ เขามีภรรยา 2 คน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินนาห์ เปนินนาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มี

๓ ชายคนนี้มักจะขึ้นไปจากเมืองของเขาเป็นประจำ เพื่อไปนมัสการและมอบสัตว์เป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาที่ชิโลห์ เป็นทีซึ่งบุตร 2 คนของเอลี คือโฮฟนี และฟีเนหัส ทำหน้าที่เป็นปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า ๔ ในวันทีเอลคานาห์มอบเครื่องสักการะ เขาจะให้ส่วนแบ่งแก่เปนินนาห์ผู้เป็นภรรยา และแก่บรรดาบุตรชายหญิงของนาง ๕ เขาให้ส่วนแบ่งแก่ฮันนาห์เป็นสองเท่า เพราะว่าเขารักนาง แม้ว่าพระผู้เป็นเจ้าปิดครรภ์ของนาง ๖ คู่แข่งของนางมักจะยั่วโทสะนางอย่างร้ายกาจ เพื่อสร้างความรำคาญใจให้นาง เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ให้นางตั้งครรภ์ ๗ เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นปีแล้วปีเล่า ครั้งใดที่นางขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า คู่แข่งของนางก็จะยั่วโทสะจนนางร้องไห้และไม่รับประทานอาหาร ๘ เอลคานาห์สามีนางก็พูดกับนางว่า □ฮันนาห์เอ๋ย เจ้าร้องไห้ทำไม และทำไมเจ้าจึงไม่รับประทานอาหาร ทำไมใจของเจ้าจึงเศร้านัก เราไม่ดีกว่าบุตรชาย 10 คนของเจ้าหรือ□

๙ หลังจากที่ได้รับประทานและดื่มที่ชิโลห์เสร็จแล้ว ฮันนาห์จึงลุกขึ้น ขณะนั้นเอลีปุโรหิตกำลังนั่งอยู่ที่ข้างวงกบประตูพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ ฮันนาห์เป็นทุกข์มาก และอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า และร้องไห้อย่างขมขื่น ๑๑ และนางปฏิญาณว่า □โอ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ถ้าพระองค์จะกรุณาแลเห็นความทุกข์ใจของผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และระลึกถึงข้าพเจ้า และไม่ลืมผู้รับใช้ของพระองค์ จะให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้บุตรชาย ข้าพเจ้าจะถวายตัวเขาให้แก่พระผู้เป็นเจ้าจนตลอดชีวิตของเขา และมีดโกนจะไม่แตะศีรษะของเขาเลย□*

๑๒ ขณะที่นางกำลังอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าอยู่ เอลีสังเกตดูปากนาง ๑๓ ฮันนาห์กำลังคิดอยู่ในใจพร้อมกับขยับปาก แต่ไม่ได้ออกเสียง ฉะนั้นเอลีจึงคิดไปว่านางเมาสุรา† ๑๔ เอลีพูดกับนางว่า □เจ้าจะเมานานอีกแค่ไหน จงหยุดดื่มเหล้าองุ่นเสียเถิด□ ๑๕ แต่ฮันนาห์ตอบว่า □ไม่ใช่อย่างนั้น นายท่าน ฉันเป็นผู้หญิงที่ทุกข์ร้อนในใจ ฉันไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา แต่ฉันระบายความรู้สึกลึกๆ ที่อยู่ในใจต่อพระผู้เป็นเจ้า ๑๖ อย่าคิดว่าผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงที่เลวร้าย ฉันอธิษฐานเพราะจิตใจกังวลและไม่สบายใจมากมานาน□ ๑๗ เอลีจึงตอบว่า □จงไปอย่างสันติสุขเถิด และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะตอบเจ้าที่เจ้าร้องขอต่อพระองค์□ ๑๘ นางพูดว่า □ขอให้ผู้รับใช้ของท่านเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่านเถิด□ แล้วนางก็เดินจากไป และรับประทานอาหาร และใบหน้าของนางก็ไม่เศร้าสลดอีกต่อไป

๑๙ วันรุ่งขึ้นเอลคานาห์และครอบครัวลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า แล้วกลับไปบ้านที่รามาห์ และเอลคานาห์หลับนอนกับฮันนาห์ภรรยาของตน พระผู้เป็นเจ้าไม่ลืมคำร้องขอของนาง ๒๐ เมื่อถึงกำหนดเวลา ฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ซามูเอล เพราะนางพูดว่า □ฉันขอเขาจากพระผู้เป็นเจ้า□

ถวายซามูเอลแด่พระผู้เป็นเจ้า

---

* **๑□๑๑** กันดารวิถี 6:5 † **๑□๑๓** ในสมัยนั้น ปกติคนจะอธิษฐานออกเสียง

๒๑ เอลคานาห์และทุกคนในครัวเรือนขึ้นไปมอบสัตว์เป็นเครื่องสักการะประจำปีแด่พระ
ผู้เป็นเจ้า และเพื่อมอบของถวายตามคำปฏิญาณของตน ๒๒ แต่ฮันนาห์ไม่ได้ขึ้นไปด้วย นาง
บอกสามีว่า □ทันทีที่เด็กหย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาไป เขาจะได้ไปถวายตัว ณ เบื้องหน้าพระ
ผู้เป็นเจ้า และอยู่ที่นั่นตลอดไป□ ๒๓ เอลคานาห์สามีนางพูดว่า □จงปฏิบัติตามที่เจ้าเห็นว
่าดีที่สุด รอจนกว่าเขาหย่านมเสียก่อน ขอแต่เพียงว่า พระผู้เป็นเจ้าจะให้คำปฏิญาณของ
เจ้าเป็นจริง□ ดังนั้นนางจึงอยู่กับบ้านและให้บุตรด้วยนมของนางจนเขาหย่านม ๒๔ เมื่อนาง
ให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปกับนาง พร้อมกับเอาโคตัวผู้อายุ 3 ปีไปด้วยตัวหนึ่ง
แป้งสาลีหนัก 1 เอฟาห์‡ เหล้าองุ่น 1 ถุง นางพาเขาไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าที่
เมืองชิโลห์ เด็กก็ยังมีอายุน้อย ๒๕ เมื่อพวกเขาฆ่าโคแล้ว ก็นำเด็กน้อยไปหาเอลี ๒๖ นางพูด
ว่า □โอ นายท่าน จริงๆ นะ นายท่าน ฉันเป็นผู้หญิงคนที่เมื่อก่อนนี้มายืนอยู่ต่อหน้าท่านที่
ตรงนี้ และอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ๒๗ เด็กคนนี้เป็นคนที่ฉันอธิษฐานขอ และพระผู้เป็น
เจ้าก็มอบคำขอให้แก่ฉัน ๒๘ ฉะนั้นฉันถวายตัวเขาให้แด่พระผู้เป็นเจ้า ตราบที่เขามีชีวิต
ฉันถวายเขาให้เป็นของพระผู้เป็นเจ้า□

และเขาก็ก้มกราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้าที่นั่น

๒

คำอธิษฐานของฮันนาห์

๑ ฮันนาห์ได้กล่าวอธิษฐานว่า
□จิตใจข้าพเจ้ายินดีในพระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้ามีพละกำลังขึ้นได้ด้วยพระผู้เป็นเจ้า
ปากข้าพเจ้าหัวเราะเยาะศัตรูข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้ายินดีในชัยชนะ

๒ ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์เหมือนพระผู้เป็นเจ้า
ไม่มีผู้ใดนอกจากพระองค์
ไม่มีศิลาใดที่เป็นเหมือนพระเจ้าของเรา

๓ อย่าพูดเย่อหยิ่งอีกต่อไป
อย่าให้ความยโสโอหังหลุดจากปากของท่าน
เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งความรอบรู้
และพระองค์ชั่งดูการกระทำ
๔ คันธนูของนักรบหักสะบั้น
แต่บรรดาผู้ขาดกำลังได้รับพละกำลัง
๕ บรรดาคนที่เคยกินอิ่ม บัดนี้ไปรับจ้างเพื่อปากท้อง
แต่บรรดาคนที่เคยหิว บัดนี้หายหิวแล้ว
คนเป็นหมันได้ให้กำเนิดบุตร 7 คน
แต่นางที่มีบุตรมากก็ถูกทอดทิ้ง

๖ พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ให้ความตายและให้ชีวิต
พระองค์ทำให้ลงไปสู่แดนคนตายและชุบชีวิตขึ้น
๗ พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทำให้คนจนและทำให้คนมั่งมี

‡ **๑□๒๔** ประมาณ 22 ลิตร

พระองค์ทำให้คนหนึ่งถ่อมลง และให้อีกคนได้รับการยกย่อง
๘ พระองค์หยิบยกคนสิ้นไร้ไม้ตอกขึ้นจากผงธุลี
และหยิบยกคนยากไร้ขึ้นจากกองขี้เถ้า
ให้พวกเขานั่งในตำแหน่งเทียบเทียมกับบรรดาเจ้าขุนมูลนาย
และได้รับที่นั่งของคนมีเกียรติ

ด้วยว่าฐานรากของแผ่นดินโลกเป็นของพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ตั้งโลกไว้บนฐานนั้น
๙ พระองค์จะคุ้มกันเท้าของบรรดาผู้ภักดี
แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดในที่มืด

ด้วยว่า คนจะชนะได้ด้วยพละกำลังของตนก็หาไม่
๑๐ ศัตรูของพระผู้เป็นเจ้าจะพินาศย่อยยับ
พระองค์จะส่งเสียงฟ้าคำรนเข้าใส่พวกเขา
พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาทั่วแหล่งหล้า

พระองค์จะให้พละกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์
และเพิ่มอำนาจให้แก่ผู้ได้รับการเจิมทวีขึ้น*

บุตรชายผู้ชั่วร้ายทั้งสองของเอลี

๑๑ แล้วเอลคานาห์กลับไปบ้านที่รามาห์ ในขณะที่เด็กคนนั้นอยู่รับใช้พระผู้เป็นเจ้า ในการดูแลของเอลีปุโรหิต
๑๒ ฝ่ายบุตรทั้งสองของเอลีเป็นคนเลวร้าย เขาไม่เคารพนับถือพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ และไม่ทำตามหน้าที่ของปุโรหิตที่ควรมีต่อประชาชน เมื่อมีคนถวายเครื่องสักการะ ผู้รับใช้ของปุโรหิตจะถือส้อมสามง่ามมา ในขณะที่เนื้อกำลังต้มอยู่ ๑๔ เขาก็จะเอาส้อมจิ้มในถาด หรือหม้อต้มน้ำ หรือกาน้ำใหญ่ หรือหม้อ และเนื้อส่วนไหนที่ส้อมจิ้มขึ้นมาได้ ปุโรหิตก็จะเก็บไว้เอง นี่คือสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติที่ชิโลห์กับชาวอิสราเอลทั้งมวลที่มาที่นั่น ๑๕ และยิ่งกว่านั้น ก่อนที่จะเผาไขมัน ผู้รับใช้ของปุโรหิตจะมาพูดกับคนที่ถวายเครื่องสักการะว่า "จงให้เนื้อแก่ปุโรหิตไปย่าง เพราะท่านจะไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการแต่เนื้อดิบเท่านั้น" ๑๖ และถ้าคนนั้นพูดกับเขาว่า "ให้พวกเขาเผาไขมันก่อน และจากนั้นท่านจะเอาอะไรก็ได้" เขาจะพูดว่า "ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ มิฉะนั้น ฉันก็จะต้องใช้กำลังบังคับ" ๑๗ เป็นเพราะอย่างนั้น บาปของพวกชายหนุ่มจึงมหันต์นักในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพวกเขาดูหมิ่นของถวายของพระผู้เป็นเจ้า
๑๘ ซามูเอลรับใช้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า แม้จะเป็นเด็กก็สวมชุดคลุมผ้าป่าน ๑๙ มารดาของเขาเคยเย็บเสื้อคลุมขนาดเล็ก โดยนำไปให้ทุกปี เวลาที่นางขึ้นไปกับสามีเพื่อถวายเครื่องสักการะประจำปี ๒๐ แล้วเอลีก็จะอวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า "ขอให้พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านมีลูกที่เกิดจากหญิงคนนี้อีก เพื่อทดแทนคนที่นางอธิษฐานขอและได้มอบให้แด่พระผู้เป็นเจ้า" และพวกเขาก็กลับบ้านไป
๒๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้ามาเยี่ยมฮันนาห์ นางตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย 3 คนและบุตรหญิง 2 คน ฝ่ายเด็กน้อยซามูเอลก็เติบใหญ่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า

เอลีห้ามบุตรทั้งสองของตน

* **๒๑๐** ในพันธสัญญาเดิม กษัตริย์มักจะนับว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าเจิม ฉบับ 1 ซามูเอล 24:6,10; 26:9,11,16,23; 2 ซามูเอล 1:14,16

๒๒ ขณะนั้นเอลีชรามาก เขาได้ยินถึงทุกเรื่องที่บุตรทั้งสองของเขาปฏิบัติต่อชาวอิสราเอล
และซ้ำยังได้หลับนอนกับพวกผู้หญิงรับใช้ที่ทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๒๓ เขาพูดกับบุตร
ทั้งสองว่า "ทำไมเจ้าจึงปฏิบัติตนเช่นนี้ ฉันได้ยินถึงเรื่องชั่วร้ายที่เจ้าปฏิบัติต่อคนเหล่านี้
๒๔ ไม่เลย บุตรเอ๋ย เรื่องที่ฉันได้ยินไม่ใช่เป็นเรื่องดี ซึ่งคนของพระผู้เป็นเจ้าเล่าต่อๆ กันไป
ทั่ว ๒๕ ถ้าหากว่าคนใดคนหนึ่งกระทำบาปต่ออีกคนหนึ่ง พระเจ้าจะไกล่เกลี่ยให้เขา แต่ถ้า
หากว่าใครกระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า ใครจะอ้อนวอนให้เขาได้" แต่บุตรทั้งสองไม่ยอมฟัง
บิดาของเขา เพราะพระผู้เป็นเจ้าตั้งใจประหารเขาให้ตาย

๒๖ ฝ่ายชายหนุ่มซามูเอลก็เติบโตและเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้าและบุคคลทั่วไปด้วย

พระผู้เป็นเจ้าปฏิเสธครอบครัวของเอลี

๒๗ คนของพระเจ้าผู้หนึ่งไปหาเอลีและพูดกับเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนี้ว่า "เรา
ปรากฏตัวแก่ครอบครัวของบรรพบุรุษของเจ้าอย่างแท้จริง เวลาพวกเขาอยู่ในประเทศ
อียิปต์ ภายใต้บังคับของฟาโรห์แล้วมิใช่หรือ ๒๘ เราได้เลือกเขาออกจากเผ่าทั้งปวงของ
อิสราเอล เพื่อเป็นปุโรหิตของเรา เพื่อขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อ
สวมชุดคลุม ณ เบื้องหน้าเรามิใช่หรือ เราได้ให้ของถวายด้วยไฟทั้งหมดของเราที่มาจาก
ชาวอิสราเอล แก่ครอบครัวของบรรพบุรุษของเจ้า ๒๙ แล้วทำไมเจ้าจึงไม่เคารพเครื่องสัก
การะและของถวายของเราที่เราบัญชา และเจ้าให้เกียรติบุตรของเจ้าเหนือเรา ในการเลือก
ส่วนดีที่สุดจากของถวายของชาวอิสราเอลของเราทุกครั้ง จนพวกเจ้าเองอ้วนพี" ๓๐ ฉะนั้น
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลประกาศว่า "เราสัญญาไว้ว่าพงศ์พันธุ์ของเจ้า และ
พงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้าจะอยู่รับใช้ ณ เบื้องหน้าเราไปตลอดกาล" แต่บัดนี้พระผู้
เป็นเจ้าประกาศว่า "ลืมเสียเถิด เพราะว่าเราจะให้เกียรติแก่คนที่เทิดเกียรติเรา ส่วนคน
ที่ดูหมิ่นเราก็จะไม่เป็นที่นับถือ ๓๑ ดูเถิด จะถึงวันที่เราจะตัดกำลังของเจ้าและของพงศ์
พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้า และไม่มีผู้ใดในพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมีชีวิตอยู่นานจนแก่เฒ่า
๓๒ และเจ้าจะเป็นทุกข์เมื่อเห็นความรุ่งเรืองที่เราจะให้แก่อิสราเอล และจะไม่มีคนแก่คน
เฒ่าในพงศ์พันธุ์ของเจ้าไปตลอดกาล ๓๓ มีเพียงคนเดียวในหมู่เจ้าที่เราจะไม่ตัดขาดจาก
แท่นบูชาของเรา และเราจะไว้ชีวิตเขา เพื่อให้เขาร้องไห้จนตาบวมเพราะความเศร้าโศก
และผู้สืบเชื้อสายในพงศ์พันธุ์ของเจ้าทั้งหมดจะตายด้วยคมดาบ ๓๔ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นก
ับโฮฟนีและฟีเนหัสบุตรทั้งสองของเจ้า จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือทั้งสองจะตายในวัน
เดียวกัน ๓๕ และเราจะกำหนดปุโรหิตผู้ภักดีคนหนึ่งของเรา เขาจะปฏิบัติตามสิ่งที่อยู่ใน
ใจและในความคิดของเรา เราจะสร้างพงศ์พันธุ์ที่มั่นคงให้แก่เขา และเขาจะรับใช้ผู้ที่ได้
รับการเจิมของเราไปตลอดกาล† ๓๖ และทุกคนที่อยู่ในพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมาก้มกราบเขา
เพื่อเงินเหรียญหนึ่งหรือขนมปังก้อนเดียว และจะพูดว่า "โปรดให้ข้าพเจ้าได้รับหน้าที่ของ
ตำแหน่งปุโรหิตด้วยเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน" ๆ ๆ

๓

พระผู้เป็นเจ้าเรียกซามูเอล

๑ ชายหนุ่มซามูเอลรับใช้พระผู้เป็นเจ้าภายใต้การดูแลของเอลี ในสมัยนั้นพระผู้เป็นเจ้า
ไม่กล่าวกับผู้ใดบ่อยนัก และการเห็นภาพนิมิตก็มีน้อย

๒ ในครั้งนั้นสายตาของเอลีเริ่มมัวจนมองไม่ค่อยเห็น เขากำลังนอนอยู่ในที่นอนของเขา
๓ ดวงประทีปของพระผู้เป็นเจ้ายังไม่ดับ และซามูเอลกำลังนอนอยู่ในพระวิหารของพระผู้
เป็นเจ้า ที่ซึ่งหีบของพระเจ้าตั้งอยู่

† **๒-๓๕** 2 ซามูเอล 8:17; 1 พงศ์กษัตริย์ 2:27,35

๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าเรียกซามูเอล เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่" ๕ และวิ่งไปหาเอลี และพูดว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่ ท่านเรียกข้าพเจ้า" แต่เขาตอบว่า "เราไม่ได้เรียก ไปนอนเถอะ" เขาจึงไป และนอน
๖ และพระผู้เป็นเจ้าเรียกอีกว่า "ซามูเอล" ซามูเอลลุกขึ้นไปหาเอลี และพูดว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่ ท่านเรียกข้าพเจ้า" แต่เขาตอบว่า "เราไม่ได้เรียก ลูกเอ๋ย ไปนอนเถอะ" ๗ ในเวลานั้นซามูเอลยังไม่รู้จักพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้เป็นเจ้ายังไม่เคยเผยคำกล่าวของพระองค์ให้เขาทราบ
๘ พระผู้เป็นเจ้าเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม เขาลุกขึ้นไปหาเอลี และพูดว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่ ท่านเรียกข้าพเจ้า" เอลีจึงเข้าใจว่าพระผู้เป็นเจ้ากำลังเรียกชายหนุ่มนั้น ๙ ดังนั้นเอลีจึงบอกซามูเอลว่า "ไปเถิด ไปนอน และถ้าพระองค์เรียกเจ้า เจ้าจงพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้าขอโปรดพูดเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยิน" " ดังนั้นซามูเอลจึงไปนอนในที่ของตน
๑๐ พระผู้เป็นเจ้ามายืนอยู่ และเรียกเหมือนกับครั้งก่อนๆ ว่า "ซามูเอล ซามูเอล" และซามูเอลตอบว่า "พูดเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินเสียง" ๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซามูเอลว่า "ดูเถิด เรากำลังจะกระทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งทำให้ทุกคนที่ได้ยินจะต้องหูดับ ๑๒ ในวันนั้น เราจะทำให้ทุกสิ่งเป็นไปตามที่เราได้พูดต่อต้านเอลีกับพงศ์พันธุ์ของเขา ตั้งแต่ต้นจนจบ ๑๓ และเราประกาศแก่เขาว่า เรากำลังจะลงโทษพงศ์พันธุ์ของเขาไปตลอดกาล เนื่องจากความผิดบาปที่เขาเองก็รู้อยู่แก่ใจ บุตรทั้งสองของเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า และเขาก็ไม่ได้ยับยั้งบุตรของเขา ๑๔ ฉะนั้นเราสาบานกับพงศ์พันธุ์ของเอลีว่า ความผิดของพงศ์พันธุ์เอลีจะไถ่ด้วยเครื่องสักการะหรือของถวายไม่ได้ไปตลอดกาล"
๑๕ ซามูเอลนอนจนถึงรุ่งเช้า แล้วเขาก็เปิดประตูพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และซามูเอลไม่กล้าบอกเอลีเรื่องภาพนิมิตนั้น ๑๖ แต่เอลีเรียกซามูเอลมาถามว่า "ซามูเอล บุตรของเรา" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่" ๑๗ และเอลีถามว่า "พระองค์บอกอะไรเจ้า อย่าปิดบังเรา ขอให้พระเจ้ากระทำต่อเจ้าเช่นนั้น หรือมากกว่านั้น ถ้าหากว่าเจ้าปิดบังไม่ว่าเรื่องใดที่พระองค์ได้บอกเจ้า" ๑๘ ดังนั้นซามูเอลจึงบอกเขาทุกเรื่อง และไม่ได้ปิดบังสิ่งใดจากเขา และเอลีพูดว่า "พระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์เห็นชอบ"
๑๙ ซามูเอลเติบโตขึ้น และพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน และไม่มีสิ่งใดที่ซามูเอลพูด แล้วไม่เกิดขึ้นตามนั้น ๒๐ ชาวอิสราเอลทั้งปวง นับตั้งแต่ดานจนถึงเบเออร์เช-บาทราบว่าซามูเอลได้ถูกกำหนดให้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๒๑ และพระผู้เป็นเจ้าปรากฏอีกที่ชิโลห์ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าเผยให้ซามูเอลทราบที่ชิโลห์ด้วยคำกล่าวของพระองค์

๔

๑ แล้วซามูเอลก็กล่าวคำของพระเจ้าแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวง

ชาวฟีลิสเตียยึดหีบ

ในครั้งนั้นชาวอิสราเอลออกไปสู้รบกับชาวฟีลิสเตีย โดยตั้งค่ายอยู่ที่เอเบนเอเซอร์ ฝ่ายชาวฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่อาเฟก ๒ ชาวฟีลิสเตียเตรียมการศึกโดยเข้าประจำตำแหน่งต่อสู้กับชาวอิสราเอล เมื่อการต่อสู้ขยายวงกว้างออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้แก่ชาวฟีลิสเตีย และเสียชีวิตในสนามรบ 4,000 คน ๓ เมื่อเหล่าทหารกลับมาที่ค่าย บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลพูดว่า "ทำไมวันนี้พระผู้เป็นเจ้าจึงให้เราพ่ายแพ้พวกฟีลิสเตีย เราไปนำหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าจากชิโลห์มาไว้ที่นี่กันเถิด เพื่อหีบ*จะได้มาอยู่ท่ามกลางพวก

* ๔๓ แปลได้อีกความหมายคือ พระองค์

เรา และช่วยเราให้รอดจากกำลังของพวกศัตรู ๔ ดังนั้นประชาชนจึงให้คนไปยังชิโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา องค์ผู้ครองบัลลังก์เหนือตัวเครูบ†มาจากที่นั่น โฮฟนีและฟีเนหัสบุตร 2 คนของเอลีอยู่กับหีบพันธสัญญาของพระเจ้าที่นั่น

๕ ทันทีที่หีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงค่าย ชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ตะโกนร้องเสียงดังจนพื้นดินสะท้าน ๖ เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินเสียงวุ่นวาย พวกเขาพูดว่า "เสียงดังสนั่นเช่นนี้ที่ค่ายของชาวฮีบรูหมายความว่าอย่างไร" และเมื่อพวกเขาทราบว่าหีบของพระผู้เป็นเจ้าได้มาถึงค่ายแล้ว ๗ ชาวฟีลิสเตียจึงหวาดกลัว เพราะพวกเขาพูดว่า "เทพเจ้าได้เข้ามาในค่ายแล้ว" และพูดอีกว่า "วิบัติเกิดกับเรา เพราะว่าไม่เคยมีอะไรเช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อน ๘ วิบัติเกิดกับเรา ใครจะช่วยพวกเราให้รอดจากอำนาจของเทพเจ้าผู้มีอานุภาพเหล่านี้ได้ เทพเจ้าเหล่านี้แหละที่ฆ่าชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัติทุกชนิดในถิ่นทุรกันดาร ๙ โอ ชาวฟีลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญ และทำตัวเป็นลูกผู้ชายเถิด มิฉะนั้นเจ้าจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของชาวฮีบรู เหมือนกับที่พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้า จงทำตัวเป็นลูกผู้ชายและสู้พวกเขา"

๑๐ ดังนั้นชาวฟีลิสเตียจึงต่อสู้ และชาวอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ทุกคนจึงได้หนีกลับกระโจมไป นับว่าเป็นการฆ่าฟันที่รุนแรงมาก เพราะทหารราบ 30,000 คนล้มตายที่นั่น ๑๑ หีบของพระเจ้าถูกยึดไป โฮฟนีและฟีเนหัสบุตรทั้งสองคนของเอลีก็เสียชีวิต

เอลีเสียชีวิต

๑๒ ชายชาวเบนยามินวิ่งออกจากสนามรบไปที่ชิโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและหัวเปื้อนดิน ๑๓ เมื่อเขามาถึง เอลีก็กำลังนั่งเฝ้าอยู่ที่ริมถนน เนื่องจากว่าใจของเขาหวาดหวั่นถึงหีบของพระเจ้า เมื่อชายคนนั้นเข้าไปส่งข่าวในเมือง คนทั้งเมืองก็ส่งเสียงร้อง ๑๔ ครั้นเอลีได้ยินเสียงร้อง เขาพูดว่า "นั่นเสียงอลหม่านเรื่องอะไรกัน" ชายคนนั้นจึงรีบมาบอกเอลี ๑๕ ขณะนั้นเอลีมีอายุ 98 ปี ตาของเขามัวจนมองไม่เห็น ๑๖ และชายคนนั้นพูดกับเอลีว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากสนามรบ วันนี้ข้าพเจ้าหนีสงครามมา" เขาถามว่า "ลูกเอ๋ย สงครามเป็นอย่างไรบ้าง" ๑๗ คนที่นำข่าวมาตอบว่า "ชาวอิสราเอลได้หนีเตลิดไปต่อหน้าชาวฟีลิสเตีย ประชากรพ่ายแพ้ย่อยยับ โฮฟนีและฟีเนหัสบุตร 2 คนของท่านก็ตาย และหีบของพระเจ้าถูกยึดไป" ๑๘ ทันทีที่เขาพูดถึงหีบของพระเจ้า เอลีก็หงายหลังตกเก้าอี้ที่ข้างประตูเมืองลงมาคอหักตาย เพราะว่าเขาชรามากและตัวก็หนัก เขาได้วินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลา 40 ปี

๑๙ ขณะนั้นบุตรสะใภ้ของเขา คือภรรยาของฟีเนหัสกำลังตั้งครรภ์จวนใกล้คลอด เมื่อนางได้ยินข่าวว่าหีบของพระเจ้าถูกยึด อีกทั้งบิดาของสามีและสามีของนางเองก็เสียชีวิตแล้ว นางจึงก้มตัวลงและคลอดบุตร เพราะนางเจ็บครรภ์ขึ้นทันที ๒๐ เมื่อใกล้เวลาที่นางจะตาย หญิงรับใช้นางพูดกับนางว่า "อย่ากลัวเลย เพราะท่านได้บุตรชาย" แต่นางไม่ตอบและไม่ได้ใส่ใจฟัง ๒๑ และนางตั้งชื่อเด็กว่า อีคาโบด และพูดว่า "พระบารมีได้จากอิสราเอลไปแล้ว" เพราะหีบของพระเจ้าถูกยึด และเป็นเพราะความตายของบิดาของสามีและสามีของนางด้วย ๒๒ และนางพูดว่า "พระบารมีได้จากอิสราเอลไปแล้ว เพราะหีบของพระเจ้าถูกยึด"

๕

ชาวฟีลิสเตียและหีบ

† ๔๑๔ รูปปั้นกึ่งสัตว์กึ่งมนุษย์และมีปีก ฉบับฮีบรู 9:5; ปฐมกาล 3:24

๑ เมื่อชาวฟีลิสเตียยึดหีบของพระเจ้าไป พวกเขานำหีบจากเมืองเอเบนเอเซอร์ไปยังเมือง
อัชโดด ๒ แล้วชาวฟีลิสเตียเอาหีบของพระเจ้าไปไว้ในวิหารเทพเจ้าดาโกน* และวางไว้
ข้างเทวรูปดาโกน ๓ เมื่อชาวเมืองอัชโดดลุกขึ้นในเช้าวันรุ่งขึ้น ดูเถิด รูปปั้นเทวรูปดาโกน
ล้มหน้าคะมำอยู่กับพื้นที่เบื้องหน้าหีบของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจึงตั้งเทวรูปขึ้นไว้ที่เดิม
๔ แต่เมื่อพวกเขาลุกขึ้นรุ่งเช้าวันต่อไป ดูเถิด เทวรูปดาโกนล้มหน้าคะมำอยู่กับพื้นที่เบื้อง
หน้าหีบของพระผู้เป็นเจ้า หัวและมือทั้งสองของเทวรูปดาโกนหักตกอยู่ที่ธรณีประตู เหลือ
อยู่ก็แต่เพียงลำตัวของดาโกน ๕ เนื่องด้วยเหตุนี้พวกปุโรหิตของเทพเจ้าดาโกน และทุกคน
ที่เข้าไปในวิหารของดาโกนจึงไม่เหยียบธรณีประตูของดาโกนที่เมืองอัชโดดมาจนถึงทุกวัน
นี้
๖ พระผู้เป็นเจ้าลงโทษชาวเมืองอัชโดดอย่างหนัก พระองค์ทำให้ชาวเมืองพินาศและรับ
ความทุกข์ทรมานด้วยโรคเนื้องอก ทั้งในเมืองอัชโดดและบริเวณใกล้เคียง ๗ เมื่อคนในเมือ
งอัชโดดเห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาจึงพูดกันว่า "หีบของพระเจ้าของอิสราเอลจะต้องไม่
อยู่กับพวกเรา เพราะพระองค์กำลังลงโทษพวกเราและเทพเจ้าดาโกนของเราอย่างหนัก"
๘ พวกเขาจึงให้คนไปเรียกประชุมบรรดาเจ้าครองเมืองของชาวฟีลิสเตีย และถามว่า "พวก
เราจะทำอย่างไรกับหีบของพระเจ้าของอิสราเอล" พวกเขาตอบว่า "ให้คนย้ายหีบของ
พระเจ้าของอิสราเอลไปไว้ที่เมืองกัท" ดังนั้นพวกเขาจึงนำหีบของพระเจ้าของอิสราเอล
ไปไว้ที่นั่น ๙ แต่หลังจากที่พวกเขาได้ย้ายหีบไป พระผู้เป็นเจ้าก็ลงโทษเมืองนั้น ทำให้ผู้
คนตกใจ และพระองค์ทำให้ผู้คนในเมือง ทั้งหนุ่มและชราต้องรับความทุกข์ทรมาน คน
จำนวนมากเป็นโรคเนื้องอก ๑๐ ดังนั้นพวกเขาจึงส่งหีบของพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และ
ทันทีที่หีบของพระเจ้ามาถึงเอโครน ชาวเอโครนร้องขึ้นว่า "พวกเขาเอาหีบของพระเจ้า
ของอิสราเอลมา เพื่อฆ่าเราและคนของเราด้วย" ๑๑ ฉะนั้นพวกเขาจึงให้คนไปเรียกประชุม
บรรดาเจ้าครองเมืองของชาวฟีลิสเตีย และพูดว่า "ส่งหีบของพระเจ้าของอิสราเอลไปให้
พ้น ให้หีบกลับไปที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะได้ไม่มาฆ่าเราและผู้คนของเรา" เพราะคนทั่วทั้งเมือง
ตกใจเป็นอย่างมาก พระเจ้าลงโทษที่นั่นอย่างหนัก ๑๒ ส่วนคนที่ไม่ตายก็ถูกรังควานด้วย
โรคเนื้องอก และเสียงร้องของเมืองนั้นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์

๖

หีบกลับไปยังอิสราเอล

๑ หีบของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในดินแดนของชาวฟีลิสเตียเป็นเวลา 7 เดือน ๒ และชาวฟี
ลิสเตียเรียกให้บรรดาปุโรหิตและผู้ทำนายมา และกล่าวว่า "พวกเราจะทำอย่างไรกับหีบ
ของพระผู้เป็นเจ้า บอกเราด้วยว่า เราควรจะส่งคืนไปที่เดิมพร้อมกับอะไร" ๓ พวกเขาตอบ
ว่า "ถ้าท่านส่งหีบของพระเจ้าของอิสราเอลกลับไป ก็อย่าส่งไปเปล่าๆ แต่ให้ส่งคืนไปพร้อม
กับของถวายเพื่อไถ่โทษ แล้วพวกท่านจะหายจากโรค และท่านจะได้เห็นว่าเพราะเหตุใด
พระองค์จึงไม่หยุดลงโทษพวกท่าน" ๔ พวกเขาพูดว่า "เราจะส่งอะไรให้พระองค์ เพื่อเป็น
ของถวายเพื่อไถ่โทษ" พวกเขาตอบว่า "เนื้องอกทองคำ 5 ลูกกับหนูทองคำ 5 ตัว อย่าง
ละหนึ่งสำหรับเจ้าครองเมืองของฟีลิสเตียแต่ละคน เพราะภัยพิบัติเดียวกันเกิดขึ้นกับท่า
นทุกคนและกับเจ้าครองเมืองของท่านด้วย ๕ ฉะนั้นท่านต้องทำรูปจำลองเนื้องอกและรูป
หนูที่ทำความหายนะให้กับแผ่นดิน และจงถวายพระบารมีแด่พระเจ้าของอิสราเอล บางที
พระองค์จะเพลามือจากการลงโทษพวกท่าน เทพเจ้าของท่าน และแผ่นดินของท่านลงบ้าง
๖ ทำไมท่านจึงทำใจแข็งกระด้างเหมือนที่ชาวอียิปต์และฟาโรห์กระทำ หลังจากที่พระองค์
กระทำต่อพวกเขาอย่างสาหัสแล้ว พวกเขาไม่ได้ปล่อยให้ประชาชนออกไป และพวกเขาก็
ได้จากไปมิใช่หรือ ๗ ฉะนั้นแล้ว จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งให้พร้อม เอาแม่โค 2 ตัว ที่ยัง

* **๕๒** ผู้วินิจฉัย 16:23

ไม่เคยเทียมแอกมาก่อน เอาโค 2 ตัวนี้เทียมเข้ากับเกวียน ส่วนลูกของมันก็แยกให้กลับเข้าคอกไป ๘ จงวางหีบของพระผู้เป็นเจ้าไว้บนเกวียน และในหีบอีกใบ ก็วางไว้ข้างๆ กัน ในหีบใบนั้นจงใส่ของที่ทำจากทองคำที่จะส่งไปมอบแด่พระองค์เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ เสร็จแล้วส่งเกวียนไป ให้เคลื่อนไปเอง ๙ แต่จงคอยดู ถ้าหากว่าเกวียนขึ้นไปตามทิศทางแผ่นดินของมันเอง คือไปยังเบธเชเมช แล้วก็จะรู้ว่าเป็นพระองค์ ที่ทำให้พวกเรารับอันตรายครั้งนี้ แต่ถ้าไม่ เราก็จะรู้ว่าไม่ใช่พระองค์ที่ลงโทษพวกเรา แต่เพราะเกิดขึ้นโดยบังเอิญ

๑๐ พวกผู้ชายก็กระทำตามนั้น คือเอาแม่โค 2 ตัวเทียมเกวียน และขังลูกโคไว้ที่คอก ๑๑ วางหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าไว้บนเกวียน และอีกหีบบรรจุด้วยหนูทองคำกับรูปจำลองเนื้องอก ๑๒ ฝ่ายแม่โคก็เดินตรงไปทางเบธเชเมช เดินไปตามทางถนน ขณะที่ไปก็ได้ส่งเสียงร้องไปด้วย ไม่เลี้ยวซ้ายหรือเลี้ยวขวา ส่วนพวกเจ้าครองเมืองของชาวฟีลิสเตียก็เดินตามไปดู ไกลจนถึงชายแดนของเบธเชเมช ๑๓ ขณะนั้นชาวเมืองเบธเชเมชกำลังเก็บเกี่ยวสาลีอยู่ในหุบเขา เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นดู ก็เห็นหีบของพระเจ้า และยินดีที่เห็น ๑๔ เกวียนเข้าไปในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเชเมช และหยุดอยู่ใกล้หินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งที่นั่น คนแถวนั้นจึงผ่าไม้เกวียน และมอบแม่โคเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๕ และชาวเลวีก็ยกหีบของพระผู้เป็นเจ้า และหีบอีกใบบรรจุด้วยรูปจำลองทองคำที่อยู่ข้างๆ วางไว้บนหินก้อนใหญ่ก้อนนั้น และชาวเบธเชเมชมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้าในวันนั้น ๑๖ เมื่อเจ้าครองเมืองทั้งห้าของฟีลิสเตียเห็นทุกอย่างแล้ว พวกเขาก็กลับไปเอโครนในวันนั้น

๑๗ เนื้องอกทองคำที่ชาวฟีลิสเตียส่งให้เป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อไถ่โทษ สำหรับเมืองละ 1 รูป ตามรายชื่อเมืองคือ อัชโดด กาซา อัชเคโลน กัท และเอโครน ๑๘ และมีหนูทองคำตามจำนวนเมืองของชาวฟีลิสเตียที่เป็นของเจ้าครองเมืองทั้งห้า เป็นทั้งเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง และหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพงกั้น หินก้อนใหญ่ที่ตั้งอยู่ข้างหีบของพระผู้เป็นเจ้า ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเชเมช ก็เป็นพยานมาจนถึงทุกวันนี้

๑๙ พระเจ้าประหารชาวเบธเชเมชบางคน เพราะพวกเขามองหีบของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ประหาร 70 คน ประชาชนก็ร้องคร่ำครวญ เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ประหารคนจำนวนมาก ๒๐ แล้วชาวเบธเชเมชพูดว่า ใครจะสามารถยืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์นี้ได้ และหีบจากพวกเราจะขึ้นไปอยู่กับผู้ใด ๒๑ ดังนั้นพวกเขาจึงให้พวกผู้ส่งข่าวไปยังชาวเมืองคีริยาทเยอาริม กล่าวว่า ชาวฟีลิสเตียได้คืนหีบของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ลงมาเอาหีบขึ้นไปอยู่กับพวกท่านเถิด

๗

๑ ชาวคีริยาทเยอาริมก็ลงมารับเอาหีบของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นไปยังเรือนของอาบีนาดับบนเนินเขา และทำพิธีให้เอเลอาซาร์บุตรของเขาบริสุทธิ์ เพื่อมีหน้าที่รับผิดชอบหีบของพระผู้เป็นเจ้า ๒ นับจากวันทีหีบพำนักอยู่ที่คีริยาทเยอาริม เวลาล่วงไปนานประมาณได้ 20 ปี และพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งปวงก็ร้องคร่ำครวญถึงพระผู้เป็นเจ้า

ซามูเอลวินิจฉัยอิสราเอล

๓ ซามูเอลพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งปวงว่า ถ้าหากว่าพวกท่านหันกลับมาหาพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ ก็จงกำจัดเทพเจ้าต่างชาติทั้งหลายและเทพเจ้าอัชโทเรทไปเสียจากพวกท่าน และหันจิตใจของท่านเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า และรับใช้พระองค์เท่านั้น แล้วพระองค์จะช่วยท่านให้รอดปลอดภัยจากชาวฟีลิสเตีย ๔ ดังนั้นประชากรของอิสราเอลจึงกำจัดเทพเจ้าบาอัลและเทพเจ้าอัชโทเรท และรับใช้แต่เพียงพระผู้เป็นเจ้า

๕ ซามูเอลกล่าวว่า จงเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งปวงที่เมืองมิสปาห์ และเราจะ
อธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าให้พวกท่าน ๖ เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ และ
ตักน้ำมาเทออกถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ในวันนั้นพวกเขาอดอาหารและพูดที่นั่นว่า พวก
เราได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า และซามูเอลวินิจฉัยอิสราเอลที่เมืองมิสปาห์ ๗ ครั้น
ชาวฟีลิสเตียทราบว่าชาวอิสราเอลประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ บรรดาเจ้าครองเมืองของชาว
ฟีลิสเตียจึงขึ้นมาโจมตีอิสราเอล เมื่อชาวอิสราเอลทราบดังนั้น พวกเขาจึงตกใจกลัวพวก
ฟีลิสเตีย ๘ พวกเขาจึงพูดกับซามูเอลว่า โปรดวิงวอนขอพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
ให้พวกเราต่อไปด้วยเถิด พระองค์จะได้ช่วยพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวฟีลิสเตีย
๙ ซามูเอลจึงถวายลูกแกะที่ยังไม่หย่านมเพื่อเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายทั้งตัวแด่พระผู้
เป็นเจ้า ซามูเอลวิงวอนขอพระผู้เป็นเจ้าเพื่อชาวอิสราเอล และพระผู้เป็นเจ้าก็ตอบท่าน ๑๐
ในขณะที่ซามูเอลกำลังมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย พวกฟีลิสเตียก็เข้าประชิดตัวอิสราเอล
เพื่อจะทำสงคราม แต่ในวันนั้นพระผู้เป็นเจ้าบันดาลให้ฟ้าร้องสนั่นครั่นครืนใส่พวกฟีลิส
เตีย ทำให้พวกเขาหวาดกลัวและเตลิดหนีไปต่อหน้าชาวอิสราเอล ๑๑ พวกชาวอิสราเอลรีบ
ออกไปจากเมืองมิสปาห์ และไล่ตามฆ่าฟันพวกชาวฟีลิสเตียไปตลอดทาง ไกลจนถึงเมือง
เบธคาร์
๑๒ แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งมาตั้งไว้ระหว่างเมืองมิสปาห์และเมืองเชน และตั้ง
ชื่อศิลาว่า เอเบนเอเซอร์ พลางพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยพวกเราจนบัดนี้ ๑๓ ดังนั้น
ชาวฟีลิสเตียจึงพ่ายแพ้และไม่ได้บุกรุกพรมแดนอิสราเอลอีก มือของพระผู้เป็นเจ้าต่อต้าน
ชาวฟีลิสเตียตลอดทั้งชีวิตของซามูเอล ๑๔ เมืองต่างๆ จากเมืองเอโครนจนถึงเมืองกัท
ที่ชาวฟีลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลก็กลับคืนมาเป็นของอิสราเอล และอิสราเอลได้ช่วย
พรมแดนใกล้เมืองเหล่านั้นให้พ้นจากอำนาจของชาวฟีลิสเตีย ดังนั้นจึงมีความสงบสุข
ระหว่างอิสราเอลและชาวอาโมร์*
๑๕ ซามูเอลเป็นผู้วินิจฉัยให้แก่อิสราเอลต่อไปจนชั่วชีวิตของท่าน ๑๖ ท่านจะไปวินิจฉัยอ
ิสราเอลตั้งแต่เมืองเบธเอล ถึงเมืองกิลกาล ถึงเมืองมิสปาห์ จนครบวงจรทุกๆ ปี ๑๗ และ
ท่านจะกลับไปยังเมืองรามาห์เสมอ เพราะเป็นบ้านเกิดของท่าน และก็ได้วินิจฉัยอิสราเอล
ที่นั่นด้วย และท่านได้สร้างแท่นบูชามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าไว้ที่นั่น

๘

อิสราเอลขอให้มีกษัตริย์

๑ เมื่อซามูเอลชราลง ท่านก็แต่งตั้งบรรดาบุตรของตนให้เป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล ๒ บุ
ตรคนแรกชื่อ โยเอล คนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองคนวินัจฉัยอยู่ที่เบเออร์เช-บา ๓ บุตรของ
ท่านไม่ได้ดำเนินชีวิตแบบเดียวกับท่าน แต่หันเหไปรับผลประโยชน์ พวกเขารับสินบนและ
บิดเบือนความเป็นธรรม
๔ ดังนั้นบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลจึงเรียกประชุมและไปหาซามูเอลที่รามาห์
๕ พวกเขาพูดกับท่านว่า ท่านชราแล้ว และบุตรของท่านก็ไม่ดำเนินชีวิตแบบเดียวกับท
่าน บัดนี้ขอให้ท่านแต่งตั้งกษัตริย์เพื่อเป็นผู้นำของพวกเรา เหมือนอย่างประชาชาติทั้ง
ปวง ๖ เมื่อพวกเขาพูดว่า ขอให้พวกเรามีกษัตริย์เป็นผู้นำของพวกเรา ซามูเอลจึง
ไม่พอใจ ท่านจึงอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ๗ พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวกับท่านว่า จงฟังทุก
สิ่งที่ประชากรพูดกับเจ้า พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธเจ้า แต่ปฏิเสธเราว่า เราไม่ใช่กษัตริย์ของ
พวกเขา ๘ พวกเขากำลังกระทำต่อเจ้าเหมือนอย่างที่พวกเขาได้กระทำมาแล้ว นับจากวันที
เรานำพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ เขาทอดทิ้งเรา และไปบูชาบรรดา

---

* ๗๑๔ อีกชื่อหนึ่งคือ ชาวคานาอัน

เทพเจ้า ๙ เจ้าจงฟังพวกเขา แต่ก็เตือนพวกเขาให้รู้อย่างจริงจังว่า กษัตริย์ที่จะปกครองพวกเขาจะทำอะไรต่อพวกเขาบ้าง

ซามูเอลเตือนเรื่องการมีกษัตริย์

๑๐ ซามูเอลจึงบอกประชากรที่ขอให้พวกเขามีกษัตริย์ทราบถึงทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
๑๑ ท่านพูดว่า กษัตริย์ที่จะปกครองพวกท่านจะกระทำดังนี้คือ เขาจะทำให้บุตรทั้งหลายของท่านเป็นผู้รับใช้ประจำรถศึกและทหารม้า พวกเขาจะต้องวิ่งนำหน้ารถม้าของเขาไป
๑๒ เขาจะเกณฑ์บางคนให้ไปเป็นผู้บังคับการดูแลคนนับร้อยนับพัน และบ้างก็ให้ไปไถนาและเก็บเกี่ยวพืชผล บ้างก็จะให้ทำอาวุธยุทธภัณฑ์ และอุปกรณ์สำหรับรถศึก ๑๓ เขาจะเกณฑ์บุตรสาวทั้งหลายให้ไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครัว และอบขนม ๑๔ เขาจะยกไร่นาสวนองุ่น และไร่มะกอกที่ดีที่สุดของพวกท่านให้แก่บริวารของเขา ๑๕ เขาจะเก็บหนึ่งในสิบของธัญพืชและสวนองุ่น เพื่อให้แก่พวกบริวารในวัง ๑๖ เขาจะนำบรรดาผู้รับใช้ชายหญิงของท่าน ฝูงโคและลาที่ดีที่สุดของท่านไปรับใช้เขา ๑๗ เขาจะยึดหนึ่งในสิบของฝูงแพะแกะของท่าน และพวกท่านเองจะต้องไปเป็นทาสของเขา ๑๘ เมื่อถึงวันนั้น พวกท่านจะวิงวอนขอร้องกษัตริย์ที่ท่านเลือก และในวันนั้นพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ตอบท่าน

พระผู้เป็นเจ้าตอบชาวอิสราเอล

๑๙ แต่ประชาชนก็ยังไม่ยอมฟังซามูเอล พวกเขาพูดว่า ไม่ยอม เราต้องการกษัตริย์ปกครองพวกเรา ๒๐ แล้วเราก็จะเป็นอย่างชาติอื่นๆ โดยมีกษัตริย์เป็นผู้นำ ออกนำหน้าเราไป และช่วยเราสู้รบในสงคราม ๒๑ เมื่อซามูเอลได้ยินประชาชาติทั้งปวงพูดเช่นนั้น ท่านก็นำไปบอกกับพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าตอบว่า จงฟังพวกเขา และให้กษัตริย์แก่พวกเขาไป แล้วซามูเอลพูดกับชาวอิสราเอลว่า ทุกคนจงกลับไปยังเมืองของตน

๙

ซาอูลได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์

๑ มีชายชาวเบนยามินมั่งมีคนหนึ่งชื่อ คีชบุตรของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรของเศโรร์ บุตรเบโครัท ผู้เป็นบุตรของอะฟีอัคจากเผ่าเบนยามิน ๒ เขามีบุตรคนหนึ่งชื่อ ซาอูล เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี ไม่มีชาวอิสราเอลคนใดสูงเกินระดับบ่าของเขา

๓ อยู่มาครั้งหนึ่ง ลาของคีชผู้เป็นบิดาของซาอูลหายไป คีชจึงพูดกับซาอูลบุตรของตนว่า เอาคนรับใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า ตามหาลาที่หายไป ๔ เขาจึงเดินทางผ่านไปทางแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม และผ่านไปในบริเวณใกล้กับชาลิชาห์ แต่ก็หาไม่พบ เขาจึงเดินทางต่อไปและเข้าไปในอาณาเขตชาอาลิม แต่ลาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น จากนั้นก็ได้ผ่านพรมแดนของเบนยามิน แต่ก็ยังไม่พบลา

๕ เมื่อทั้งสองไปถึงอาณาเขตศูฟ ซาอูลพูดกับผู้รับใช้ที่ไปด้วยว่า เรากลับไปบ้านกันเถิดมิฉะนั้น บิดาจะเลิกคิดเรื่องลา และจะเริ่มกังวลเรื่องเรา ๖ แต่ผู้รับใช้ตอบว่า ดูเถิด ในเมืองนี้มีคนของพระเจ้าคนหนึ่ง ท่านเป็นที่นับถือมาก และทุกสิ่งเกิดขึ้นตามที่ท่านพูด เราไปที่นั่นกันเถิด บางทีท่านอาจจะบอกเราได้ว่าควรจะไปทางไหน ๗ ซาอูลพูดกับผู้รับใช้ว่า ถ้าเราไป เราจะมอบอะไรให้ท่าน อาหารในย่ามก็หมดแล้ว เราไม่มีของกำนัลไปให้คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง ๘ ผู้รับใช้ตอบอีกว่า ดูนี่ ข้าพเจ้ามีเสี้ยวเงินเชเขล* ข้าพเจ้าจะมอบให้คนของพระเจ้า ท่านจะได้บอกว่าเราควรไปทางไหน ๙ (ในอิสราเอลสมัยของซาอูล ถ้ามีคนไปถามพระเจ้า เขามักจะพูดว่า มาเถิด เราไปหาผู้รู้กันเถิด เพราะ ผู้รู้ เป็นคำ

* ๙๑๘ 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

ที่เคยใช้เรียกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่เราใช้ในเวลานี้) ๑๐ ซาอูลพูดกับผู้รับใช้ว่า "ดีเลย มาเถิด เราไปกันเถิด" ดังนั้นเขาทั้งสองจึงออกเดินทางไปยังเมืองที่คนของพระเจ้าอยู่

๑๑ ขณะที่เขาขึ้นเนินเขาไปทางเมืองนั้น ก็พบพวกหญิงสาวกำลังออกมาตักน้ำ จึงถามว่า "ผู้รู้อยู่ที่นี่หรือเปล่า" ๑๒ พวกเธอตอบว่า "ท่านอยู่ที่นี่ ท่านอยู่ข้างหน้าโน้น รีบไปเถิด ท่านเพิ่งมาถึงเมืองเราวันนี้ เพราะประชาชนมีเครื่องสักการะจะถวายที่สถานบูชาบนภูเขาสูง ๑๓ ทันทีที่ท่านเข้าเมือง ท่านจะพบผู้ทำนายก่อนที่ท่านจะขึ้นไปสถานบูชาบนภูเขาสูงเพื่อรับประทาน ประชาชนจะไม่เริ่มรับประทาน จนกว่าท่านจะมา เพราะท่านต้องกล่าวขอบคุณพระเจ้าก่อน แล้วพวกที่ได้รับเชิญก็จะรับประทานกัน ขึ้นไปตอนนี้เถิด ท่านน่าจะพบท่านประมาณเวลานี้" ๑๔ เขาทั้งสองขึ้นไปยังเมืองนั้น และขณะที่กำลังเข้าไป ซามูเอลอยู่ที่นั่น ท่านกำลังเดินตรงมาทางเดียวกันพอดี และจะขึ้นไปสถานบูชาบนภูเขาสูง

๑๕ ในวันก่อนวันที่ซาอูลจะมา พระผู้เป็นเจ้าได้เผยให้ซามูเอลทราบว่า ๑๖ "ในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เราจะให้ชายผู้หนึ่งจากดินแดนของเบนยามินมาพบเจ้า จงเจิมเขาให้เป็นผู้นำอิสราเอลชนชาติของเรา เขาจะช่วยชนชาติของเราให้พ้นจากมือของชาวฟีลิสเตีย เราเห็นว่าชนชาติของเราเป็นทุกข์ เพราะเราได้ยินเสียงร้องของพวกเขา" ๑๗ เมื่อซามูเอลแลเห็นซาอูล พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า "ชายผู้นี้เป็นคนที่เราบอกเจ้า เขาจะปกครองชนชาติของเรา" ๑๘ ซาอูลเข้าไปใกล้ซามูเอลที่ทางประตูและถามว่า "ท่านจะกรุณาบอกข้าพเจ้าได้ไหมว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน" ๑๙ ซามูเอลตอบว่า "เราเป็นผู้รู้ ท่านจงขึ้นไปล่วงหน้าเรา ไปสถานบูชาบนภูเขาสูง เพราะว่าวันนี้ท่านจะต้องรับประทานกับเรา และพอรุ่งเช้า เราก็จะให้ท่านไป และจะบอกท่านว่า ท่านมีความในใจอะไร ๒๐ ไม่ต้องห่วงเรื่องลาที่หายไปเมื่อ 3 วันก่อน เพราะมีคนพบมันแล้ว สิ่งเดียวที่อิสราเอลต้องการนั้น คือใครเล่า ถ้าไม่ใช่ท่านและครอบครัวของบิดาของท่าน" ๒๑ ซาอูลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวเบนยามินมิใช่หรือ มาจากเผ่าเล็กที่สุดของอิสราเอล และตระกูลของข้าพเจ้าก็สำคัญน้อยที่สุดในบรรดาทุกเผ่าของเบนยามินมิใช่หรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าเช่นนั้น"

๒๒ ครั้นแล้วซามูเอลก็พาซาอูลและผู้รับใช้เข้าไปในห้องโถง และให้ท่านนั่งที่หัวโต๊ะของผู้ได้รับเชิญประมาณ 30 คน ๒๓ ซามูเอลพูดกับพ่อครัวว่า "ไปเอาเนื้อที่เราให้เจ้ามา ชิ้นที่เราบอกให้เจ้าแยกเก็บไว้" ๒๔ ดังนั้นพ่อครัวจึงไปหยิบเนื้อท่อนขาพร้อมกับขาอ่อน มาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล ซามูเอลพูดว่า "นี่เป็นสิ่งที่เก็บไว้ให้ท่าน จงรับประทาน เพราะเขาเก็บไว้ให้ท่านสำหรับโอกาสนี้ ท่านจะได้รับประทานกับแขกรับเชิญ"

วันนั้นซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอล ๒๕ เมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากสถานบูชาบนภูเขาสูง และเข้าไปในเมือง ซามูเอลพูดกับซาอูลบนดาดฟ้า ๒๖ เขาทั้งสองลุกขึ้นเมื่อฟ้าสาง ซามูเอลเรียกซาอูลที่อยู่บนดาดฟ้าว่า "เตรียมตัวให้พร้อม แล้วเราจะส่งให้ท่านออกเดินทางไป" เมื่อซาอูลพร้อมแล้ว เขากับซามูเอลก็ออกไปนอกบ้านพร้อมกัน

๒๗ ขณะที่กำลังเดินไปถึงชานเมือง ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า "บอกให้ผู้รับใช้ล่วงหน้าเราไปก่อน" ผู้รับใช้ก็ทำตามนั้น "แต่ท่านจงอยู่ที่นี่สักพักก่อน เราจะได้บอกให้ท่านทราบถึงสิ่งที่พระเจ้ากล่าวไว้"

๑๐

ซาอูลได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์

๑ ซามูเอลหยิบผอบน้ำมันเทลงศีรษะของซาอูล จูบแก้มเขาและกล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้เจิมท่านให้เป็นผู้นำ เพื่อปกครองผู้สืบมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ ๒ เมื่อท่านจากเรา

ไปวันนี้ ท่านจะพบชาย 2 คนอยู่ใกล้ที่ฝังศพของราเชล* ที่เศลซาห์ตรงชายแดนของเบนยามิน เขาทั้งสองจะพูดกับท่านว่า ลาที่ท่านออกตามหานั้นพบแล้ว เวลานี้บิดาของท่านเลิกคิดเรื่องลาแล้ว และกำลังกังวลเรื่องท่านอยู่ ท่านถามว่า เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรของเรา ๓ จากนั้น ท่านก็จะออกเดินทางจากที่นั่นต่อไป จนกระทั่งถึงต้นไม้ใหญ่ของทาโบร์ มีชาย 3 คนทีกำลังขึ้นไปนมัสการพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่านที่นั่น คนหนึ่งจะอุ้มแพะหนุ่ม 3 ตัว อีกคนจะถือขนมปัง 3 ก้อน ส่วนอีกคนจะถือเหล้าองุ่นถุงหนึ่ง ๔ พวกเขาจะทักทายท่าน และมอบขนมปัง 2 ก้อนแก่ท่าน และท่านจะรับไว้ ๕ หลังจากนั้น ท่านจะไปยังกิเบอัทเอโลฮิม ที่นั่นมีด่านทหารชั้นนอกของฟีลิสเตีย พอท่านจะถึงตัวเมือง ท่านจะพบขบวนผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ากำลังลงมาจากสถานบูชาบนภูเขาสูง มีพิณสิบสาย รำมะนา ขลุ่ย และพิณเล็ก เล่นเพลงอยู่เบื้องหน้า และท่านเหล่านั้นจะเผยคำกล่าวของพระเจ้า ๖ ท่านจะเปี่ยมด้วยอานุภาพแห่งพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า และท่านจะเผยคำกล่าวของพระเจ้าร่วมกับท่านเหล่านั้น และท่านจะเปลี่ยนเป็นคนละคน ๗ เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดขึ้นแล้ว จงปฏิบัติตามแต่ท่านเห็นสมควร เพราะพระเจ้าสถิตกับท่าน ๘ จงลงไปล่วงหน้าเรายังกิลกาล เราจะลงมาหาท่านอย่างแน่นอน เพื่อมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และมอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรม แต่ท่านต้องรอ 7 วันจนกว่าเรามาหาท่าน และจะบอกท่านว่า ท่านควรจะทำอะไร

๙ ขณะที่ซาอูลหันหลังจะจากซามูเอลไป พระเจ้าเปลี่ยนความรู้สึกในใจของซาอูล และหมายสำคัญเหล่านั้นก็เกิดขึ้นในวันนั้น ๑๐ เมื่อท่านทั้งสองมาถึงกิเบอาห์ ขบวนผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ามาพบกับท่าน แล้วท่านก็เปี่ยมด้วยอานุภาพแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า ท่านจึงเผยคำกล่าวของพระเจ้าร่วมกับพวกเขา ๑๑ เมื่อคนที่เคยรู้จักท่านมาก่อนเห็นท่านเผยคำกล่าวร่วมกับบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า จึงถามกันและกันว่า เกิดอะไรขึ้นกับบุตรของคีช ซาอูลเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าด้วยหรือ ๑๒ ชายชาวเมืองนั้นผู้หนึ่งตอบว่า และบิดาของคนเหล่านี้เป็นใคร ดังนั้นจึงเป็นภาษิตว่า ซาอูลเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าด้วยหรือ ๑๓ หลังจากซาอูลหยุดเผยคำกล่าวของพระเจ้าแล้ว ท่านก็ไปยังสถานบูชาบนภูเขาสูง

๑๔ ลุงของซาอูลถามท่านและผู้รับใช้ของท่านว่า เจ้าไปไหนกันมา ท่านตอบว่า ไปตามหาลาม่า แต่เมื่อเราเห็นว่าจะตามหาไม่พบ เราจึงไปหาซามูเอล ๑๕ ลุงของซาอูลพูดว่า บอกฉันซิว่า ซามูเอลพูดอะไรกับเจ้า ๑๖ ซาอูลตอบว่า ท่านรับรองเราว่า พบลาแล้ว แต่ท่านไม่ได้บอกลุงว่า ซามูเอลพูดอะไรบ้างเรื่องการเป็นกษัตริย์

ซาอูลได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์

๑๗ ซามูเอลเรียกประชาชนให้มาอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่มิสปาห์ ๑๘ และพูดกับชาวอิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า เราได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากประเทศอียิปต์ และเราช่วยให้พวกเจ้าพ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และจากอาณาจักรทั้งหลายที่บีบบังคับพวกเจ้า ๑๙ แต่บัดนี้พวกท่านไม่เชื่อฟังพระเจ้าของท่าน พระองค์เป็นผู้ที่ช่วยให้พวกท่านพ้นจากความวิบัติและความทุกข์ทั้งปวง และท่านยังจะพูดอีกว่า ไม่เอา แต่ขอแต่งตั้งกษัตริย์ให้ปกครองพวกเรา ฉะนั้นบัดนี้พวกท่านจงแสดงตัวต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า ตามเผ่าและตระกูลของพวกท่าน

๒๐ เมื่อซามูเอลให้ทุกเผ่าของอิสราเอลเข้ามาใกล้ และเผ่าเบนยามินได้รับเลือก ๒๑ ท่านจึงให้เผ่าเบนยามินมาอยู่ข้างหน้าตามแต่ละตระกูล ตระกูลมัตรีได้รับเลือก ในที่สุดซาอูลบุตรของคีชได้รับเลือก แต่เมื่อมองหาท่านก็ไม่พบ ๒๒ ดังนั้นเขาเหล่านั้นจึงถามพระผู้เป็นเจ้า

* **๑๐๒** ปฐมกาล 35:20

อีกว่า ชายคนนั้นมาที่นี่แล้วหรือยัง พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เขามาแล้ว เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองยุทธภัณฑ์ ๒๓ เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาตัวท่านออกมา และขณะที่ท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านสูงกว่าใครเพื่อน เพราะไม่มีใครสูงเกินบ่าท่าน ๒๔ ซามูเอลพูดกับประชาชนทั้งปวงว่า พวกท่านเห็นชายที่พระผู้เป็นเจ้าเลือกแล้วไหม ไม่มีผู้ใดในหมู่ประชาชนทั้งหลายที่เป็นเหมือนท่าน แล้วประชาชนตะโกนร้องว่า ขอกษัตริย์มีอายุยืนนาน

๒๕ ซามูเอลอธิบายสิทธิและภาระของกษัตริย์ให้ประชาชนทราบ แล้วท่านก็เขียนลงบนหนังสือม้วน และวางไว้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า หลังจากนั้นซามูเอลอนุญาตให้ประชาชนกลับบ้านไปได้ ๒๖ ซาอูลกลับไปบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย มีบรรดาชายผู้กล้าหาญที่พระเจ้าดลใจให้ติดตามไปด้วย ๒๗ แต่มีคนเลวร้ายบางคนพูดว่า ชายคนนี้สามารถช่วยพวกเราให้รอดได้อย่างไร พวกเขาดูหมิ่นท่าน และไม่ได้นำของกำนัลมาให้ท่าน แต่ซาอูลก็ไม่ตอบโต้แต่อย่างใด

๑๑

ซาอูลรบชนะชาวอัมโมน

๑ นาหาชชาวอัมโมนขึ้นไป และใช้กำลังล้อมเมืองยาเบชกิเลอาด บรรดาชายชาวยาเบชจึงพูดกับนาหาชว่า ทำพันธสัญญากับพวกเรา และเราจะอยู่ภายใต้การปกครองของท่าน ๒ แต่นาหาชชาวอัมโมนตอบว่า เราจะทำพันธสัญญากับพวกเจ้า ก็ต่อเมื่อเราได้ควักตาขวาของเจ้าทุกคนออกเสียก่อน จะได้อับอายไปทั่วอิสราเอล ๓ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของยาเบชพูดกับนาหาชว่า ให้เวลาพวกเรา 7 วัน เราจะได้ให้ผู้ส่งข่าวไปให้ทั่วอิสราเอล ถ้าไม่มีใครมาช่วยชีวิตพวกเรา เราก็จะยอมจำนนต่อท่าน ๔ เมื่อบรรดาผู้ส่งข่าวมายังกิเบอาห์เมืองของซาอูล และรายงานข้อตกลงกับประชาชน ทุกคนจึงส่งเสียงร้องไห้

๕ พอดีกับเวลาที่ซาอูลกำลังต้อนฝูงโคกลับมาจากทุ่ง ท่านถามว่า ประชาชนเป็นอะไรไป ทำไมจึงร้องไห้กัน พวกเขาจึงบอกให้ท่านฟังเรื่องพวกผู้ชายของยาเบช ๖ ครั้นซาอูลได้ยินเรื่อง ท่านก็เปี่ยมด้วยอานุภาพแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า และท่านโกรธมาก ๗ ท่านเอาโคคู่หนึ่งมาตัดออกเป็นท่อนๆ และใช้ผู้ส่งข่าวส่งไปให้ทั่วอิสราเอล พร้อมกับประกาศว่า จะเกิดเรื่องแบบนี้กับฝูงโคของทุกคนที่ไม่ติดตามซาอูลและซามูเอล และประชาชนก็เกิดหวาดกลัวพระผู้เป็นเจ้า และต่างก็ร่วมใจกันออกมา ๘ เมื่อซาอูลตรวจพลที่เบเซก นับจำนวนชายชาวอิสราเอลได้ 300,000 คน และชายชาวยูดาห์ 30,000 คน ๙ พวกเขาบอกผู้ส่งข่าวที่มาว่า จงไปบอกพวกผู้ชายของยาเบชกิเลอาดว่า พรุ่งนี้ก่อนเที่ยงวัน จะมีคนมาช่วยชีวิตพวกท่าน เมื่อบรรดาผู้ส่งข่าวไปรายงานเรื่องนี้แก่พวกผู้ชายของยาเบช พวกเขาก็ยินดียิ่งนัก ๑๐ พวกเขาบอกชาวอัมโมนว่า พรุ่งนี้พวกเราจะยอมจำนนต่อท่าน และท่านจะทำอย่างไรกับเราก็ได้ตามที่ท่านเห็นว่าสมควร ๑๑ วันรุ่งขึ้นซาอูลแบ่งพลของท่านออกเป็น 3 กอง ช่วงเวลาก่อนฟ้าสาง พวกเขาบุกเข้าไปในค่ายของชาวอัมโมน และฆ่าฟันพวกเขาจนกระทั่งเที่ยงวัน พวกที่มีชีวิตรอดต่างหนีเตลิดเปิดเปิง ตัวใครตัวมัน

๑๒ แล้วประชาชนพูดกับซามูเอลว่า ใครเป็นคนที่พูดว่า ซาอูลจะปกครองพวกเราอย่างนั้นหรือ นำชายพวกนั้นมาให้เรา และเราจะฆ่าให้ตาย ๑๓ แต่ซาอูลกล่าวว่า วันนี้จะไม่มีการฆ่าใครตาย เพราะวันนี้พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นแล้ว ๑๔ และซามูเอลพูดกับประชาชนว่า ไปกันเถิด ไปกิลกาลกัน และยืนยันความเป็นกษัตริย์ของซาอูล ๑๕ ดังนั้นประชาชนทั้งปวงจึงไปยังกิลกาล และยืนยัน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าว่าซา

อูลเป็นกษัตริย์ พวกเขาได้มอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ซาอูลและชาวอิสราเอลทั้งปวงจึงได้มีงานเฉลิมฉลองครั้งใหญ่

๑๒

สุนทรพจน์ลาของซามูเอล

๑ ซามูเอลกล่าวแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงว่า "เราได้ฟังท่านทุกเรื่องที่ท่านพูด และได้แต่งตั้งกษัตริย์ปกครองพวกท่าน ๒ บัดนี้ท่านมีกษัตริย์เป็นผู้นำ และเราก็ชราและผมหงอกแล้ว บุตรของเราก็อยู่กับพวกท่าน เราเป็นผู้นำของท่านมาตั้งแต่หนุ่มจนถึงวันนี้ ๓ เรายืนอยู่ตรงนี้ หากว่าเรากระทำสิ่งใดผิด เชิญท่านยืนยัน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าและผู้ที่ได้รับการเจิมของพระองค์ได้เลย เราเอาโคของใครไปบ้าง เราเอาลาของใครไปบ้าง เราฉ้อโกงใครบ้าง เราบีบบังคับใครบ้าง เรารับสินบนจากมือใครอันเป็นเหตุทำให้เราตาบอดบ้าง ถ้าเรากระทำสิ่งใดดังกล่าว เราจะใช้คืน" ๔ พวกเขาพูดว่า "ท่านไม่ได้ฉ้อโกงหรือบีบบังคับพวกเรา ท่านไม่ได้เอาสิ่งใดไปจากมือของใคร" ๕ ซามูเอลกล่าวแก่พวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยาน และผู้ได้รับการเจิมของพระองค์ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า พวกท่านไม่พบสิ่งใดในมือของเรา" พวกเขาตอบว่า "พระองค์เป็นพยาน"

๖ ซามูเอลจึงพูดกับประชาชนว่า "พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ที่แต่งตั้งโมเสสและอาโรน และนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากประเทศอียิปต์ ๗ บัดนี้ จงยืนฟังให้ดีเถิด เพราะเราจะบอกท่านซึ่งๆ หน้า ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าว่า พระองค์กระทำสิ่งอันชอบธรรมทุกประการเพื่อพวกท่านและเหล่าบรรพบุรุษของท่าน ๘ เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และชาวอียิปต์บีบบังคับพวกเขา และบรรพบุรุษของท่านร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าให้โมเสสและอาโรนมา เพื่อนำบรรพบุรุษของท่านออกมาจากอียิปต์ และให้ตั้งรกรากอยู่ในที่แห่งนี้ ๙ แต่เขาทั้งหลายลืมพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา พระองค์จึงขายพวกเขาไปและให้ตกอยู่ในมือของสิเส-ราผู้บังคับกองพันทหารของฮาโซร์ และตกอยู่ในมือของชาวฟีลิสเตียและกษัตริย์แห่งโมอับ เขาเหล่านี้ต่อสู้กับบรรพบุรุษ ๑๐ พวกเขาจึงร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้าและพูดว่า "เราได้กระทำบาป เราได้ทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า และไปนมัสการพวกเทพเจ้าบาอัลและเทพเจ้าอัชโทเรท แต่บัดนี้โปรดช่วยพวกเราให้รอดจากเงื้อมมือของศัตรู และเราจะนมัสการพระองค์" ๑๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้าให้เยรุบบาอัล เบดาน เยฟธาห์ และซามูเอล มาช่วยพวกท่านให้รอดจากเงื้อมมือของศัตรูทุกด้าน เพื่อให้ท่านอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย*
๑๒ แต่เมื่อท่านเห็นว่านาหาชกษัตริย์ของชาวอัมโมนยกกองทัพมาโจมตีท่าน ท่านพูดกับเราว่า "ไม่ยอม เราต้องการกษัตริย์ปกครองพวกเรา" ถึงแม้ว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเป็นกษัตริย์ของพวกท่าน ๑๓ บัดนี้กษัตริย์ที่ท่านเลือกอยู่นี่แล้ว เป็นผู้ที่ท่านขอดูสิ พระผู้เป็นเจ้าโปรดให้มีกษัตริย์ปกครองท่าน ๑๔ ถ้าท่านเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า รับใช้และเชื่อฟังพระองค์ และไม่ขัดขืนต่อคำบัญชาของพระองค์ และถ้าทั้งพวกท่านและกษัตริย์ที่ปกครองท่านติดตามพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ก็นับว่าดี ๑๕ แต่ถ้าพวกท่านไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า และถ้าท่านขัดขืนต่อคำบัญชาของพระองค์ พระองค์ก็จะลงโทษพวกท่านเหมือนอย่างที่ได้ลงโทษบรรพบุรุษของท่าน ๑๖ บัดนี้ จงยืนฟังให้ดีเถิด และดูสิ่งอันยิ่งใหญ่นี้ที่พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำให้พวกท่านเห็น ๑๗ เวลานี้ไม่ใช่ฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลีหรือ เราจะร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้เกิดเสียงฟ้าร้องและฝนตก และพวกท่านจะรู้ว่าท่านกระทำสิ่งชั่วร้ายอันใดในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อท่านขอให้มีกษัตริย์" ๑๘ แล้วซามู

---

* **๑๒๑๑** ข้อ 9-11 อ้างถึงเหตุการณ์ในฉบับผู้วินิจฉัย 3:12-13:1

เอลก็ร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า และในวันเดียวกันนั้น พระผู้เป็นเจ้าทำให้เกิดเสียงฟ้าร้องและฝนตก ดังนั้นคนทั้งปวงจึงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าและซามูเอล

๑๙ ประชาชนทั้งปวงพูดกับซามูเอลว่า "ช่วยอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ให้แก่บรรดาผู้รับใช้ของท่านเถิด พวกเราจะได้ไม่ตาย เพราะว่าครั้งนี้เราได้เพิ่มความชั่วร้ายไปกับบาปทั้งปวงของพวกเรา เมื่อพวกเราขอให้มีกษัตริย์" ๒๐ ซามูเอลตอบว่า "อย่ากลัวเลย ท่านได้กระทำความชั่วนี้ แต่ก็อย่าเลิกติดตามพระผู้เป็นเจ้า แต่จงรับใช้พระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจของท่าน† ๒๑ อย่าหันไปติดตามรูปเคารพทั้งหลายอันไร้ประโยชน์ สิ่งเหล่านั้นไม่ทำอะไรให้ท่านดีขึ้น และจะช่วยชีวิตพวกท่านก็ไม่ได้ เพราะว่าเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทอดทิ้งชนชาติของพระองค์ เพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพราะพระผู้เป็นเจ้ายินดีให้พวกท่านเป็นคนของพระองค์ ๒๓ ส่วนเรา ไม่มีวันที่เราจะกระทำบาปต่อพระเจ้าด้วยการหยุดอธิษฐานให้พวกท่าน และเราจะสอนท่านเรื่องวิถีทางที่ดีและถูกต้อง ๒๔ แต่จงแน่ใจว่าจะเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า และรับใช้พระองค์ด้วยความภักดีอย่างสุดจิตสุดใจ จงระลึกว่าพระองค์ได้กระทำการอันใหญ่ยิ่งเพื่อท่านเพียงไร ๒๕ แต่ถ้าพวกท่านยังกระทำความชั่วต่อไปอีก ทั้งท่านและกษัตริย์ของท่านก็จะถูกกำจัดเสีย"

๑๓

ซาอูลต่อสู้ชาวฟีลิสเตีย

๑ เมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ ท่านมีอายุ 30 ปี* และท่านปกครองอิสราเอลเป็นเวลา 42 ปี†

๒ ซาอูลเลือกชายอิสราเอล 3,000 คน 2,000 คนให้อยู่กับท่านที่มิคมาชและในแถบภูเขาเบธเอล 1,000 คนอยู่กับโยนาธานที่กิเบอาห์ของเบนยามิน ส่วนชายอื่นๆ ท่านก็ให้กลับบ้านของตนไป ๓ โยนาธานโจมตีด่านทหารชั้นนอกของฟีลิสเตียที่เก-บา และชาวฟีลิสเตียทราบเรื่อง ซาอูลให้คนเป่าแตรงอนทั่วแผ่นดิน‡ และกล่าวว่า "ให้ชาวฮีบรูได้ยิน" ๔ อิสราเอลทั้งปวงได้ยินมาว่า ซาอูลได้โจมตีด่านทหารชั้นนอกของฟีลิสเตีย และชื่ออิสราเอลก็เหม็นสำหรับชาวฟีลิสเตีย และประชาชนก็ถูกเรียกให้ไปสมทบกับซาอูลที่กิลกาล

๕ ชาวฟีลิสเตียประชุมกันเพื่อต่อสู้กับอิสราเอล มีรถศึก 30,000 คัน สารถี 6,000 คน และกองทัพมีจำนวนมากราวกับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล พวกเขาขึ้นไปตั้งค่ายที่มิคมาชทางตะวันออกของเบธอาเวน ๖ เมื่อชายชาวอิสราเอลเห็นว่าตนอยู่ในสถานการณ์ไม่สู้ดี (เพราะประชาชนถูกโจมตีอย่างหนัก) จึงได้หลบซ่อนอยู่ในถ้ำและในรู ในซอกหิน ในอุโมงค์ และในบ่อ ๗ ชาวฮีบรูบางคนถึงกับข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาดและกิเลอาด ซาอูลยังอยู่ที่กิลกาล และทหารทั้งหมดที่อยู่ด้วยกับท่านก็กลัวจนตัวสั่น

เครื่องสักการะของซาอูลผิดกฎ

๘ ซาอูลคอยอยู่ 7 วันตามเวลาที่ซามูเอลกำหนดไว้ แต่ซามูเอลไม่ได้มาที่กิลกาล และทหารของซาอูลเริ่มระส่ำระสาย ๙ ท่านจึงกล่าวว่า "เอาสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและของถวายเพื่อสามัคคีธรรมมาให้เรา" และซาอูลก็มอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ๑๐ ทันทีที่ท่านมอบของถวายเสร็จ ซามูเอลก็มาถึง ซาอูลจึงออกไปทักทาย ๑๑ ซามูเอลถามว่า "ท่านกระทำอะไรลงไป" ซาอูลตอบว่า "เมื่อเราเห็นว่าทหารระส่ำระสาย และท่านก็ไม่ได้มาตามเวลาที่กำหนดไว้ และชาวฟีลิสเตียก็ประชุมกันที่มิคมาช ๑๒ เราจึงคิดว่า "ครา

---

† **๑๒๒๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12; 11:13 * **๑๓๑** ภาษาฮีบรูไม่ได้ระบุจำนวนอายุ แต่ภาษากรีกบางฉบับระบุว่าเป็น 30 ปี † **๑๓๑** ภาษาฮีบรูและกรีกระบุจำนวนปีเพียงตัวเลขหลัง ฉบับกิจการของอัครทูต 13:21 ‡ **๑๓๓** ตัดจากเขาแกะ

นี้ชาวฟีลิสเตียจะลงมาโจมตีเราที่กิลกาล และเรายังไม่ได้ขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วย เรารู้สึกว่าควรจะมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ๑๓ ซามูเอลพูดว่า ท่านกระทำสิ่งที่โง่เขลา ท่านไม่ได้รักษาคำบัญชาที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านให้ท่านไว้ หากว่าท่านรักษาคำบัญชา พระองค์ก็จะสถาปนาอาณาจักรของท่านให้ปกครองอิสราเอลไปตลอดกาล ๑๔ แต่บัดนี้อาณาจักรของท่านจะไม่มั่นคง พระผู้เป็นเจ้าหาชายคนหนึ่งผู้เป็นที่โปรดปรานของพระองค์ยิ่งนัก และได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้นำของชนชาติของพระองค์ เพราะท่านไม่ได้รักษาคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ จากนั้นซามูเอลก็ไปจากกิลกาล และขึ้นไปยังกิเบอาห์ของเบนยามิน

และซาอูลนับจำนวนทหารที่อยู่กับท่าน มีประมาณ 600 คน ๑๖ ซาอูลและโยนาธานบุตรของท่าน และทหารที่ติดตามก็อยู่ที่กิเบอาห์ของเบนยามิน ขณะเดียวกับที่ชาวฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาช ๑๗ ทหารกองปล้นออกไปจากค่ายของฟีลิสเตียเป็น 3 กอง กองหนึ่งออกไปทางโอฟราห์บริเวณใกล้เคียงชูอัล ๑๘ อีกกองไปทางเบธโฮโรน และกองที่สามไปทางชายแดนที่หันลงสู่หุบเขาเศโบอิมทางถิ่นทุรกันดาร

๑๙ ในครั้งนั้นไม่มีช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอล เพราะชาวฟีลิสเตียพูดไว้ว่า มิฉะนั้นพวกชาวฮีบรูจะตีดาบและหอกไว้ใช้ ๒๐ ดังนั้นชาวอิสราเอลทุกคนจึงลงไปยังถิ่นของชาวฟีลิสเตียเพื่อให้คนลับใบมีดคันไถ จอบ ขวาน และเคียว ๒๑ ค่าแรงสองส่วนสามเชเขลสำหรับลับใบมีดคันไถและจอบ และหนึ่งส่วนสามเชเขลสำหรับลับส้อมสามง่าม ขวาน และส้อมประตัก ๒๒ ฉะนั้นในวันสู้รบ ทหารทุกคนที่อยู่กับซาอูลและโยนาธานไม่มีดาบหรือหอกติดมือ ซาอูลกับโยนาธานบุตรของท่านเท่านั้นที่มีอาวุธ ๒๓ ส่วนทหารประจำด่านของฟีลิสเตียก็ออกไปยังทางข้ามที่เนินเขาที่มิคมาช

๑๔

โยนาธานโจมตีชาวฟีลิสเตียพ่ายไป

๑ วันหนึ่งโยนาธานบุตรของซาอูลพูดกับชายหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า มาเถิด เราไปที่ด่านทหารชั้นนอกอีกฟากของชาวฟีลิสเตียกันเถิด แต่ท่านไม่ได้บอกบิดาของท่านให้ทราบ ๒ ขณะนั้นซาอูลอยู่ที่ชายเมืองกิเบอาห์ ในถ้ำทับทิมที่มิโกรน มีทหารอยู่ด้วยประมาณ 600 คน ๓ คนที่อยู่ด้วยคืออาหิยาห์บุตรของอาหิทูบผู้เป็นพี่ชายของอีคาโบด อาหิทูบเป็นบุตรของฟีเนหัสบุตรของเอลีปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้าที่เมืองชิโลห์ อาหิยาห์สวมชุดคลุมด้วย และไม่มีใครทราบว่าโยนาธานไปแล้ว ๔ ทั้งสองฟากของทางข้ามที่เนินเขา ที่โยนาธานตั้งใจจะข้ามไปยังด่านทหารชั้นนอกของฟีลิสเตียเป็นหน้าผา ผาหนึ่งมีชื่อว่าโบเซส อีกผาหนึ่งชื่อเสเนห์ ๕ ผาหนึ่งหันไปด้านเหนือทางไปมิคมาช และอีกผาหันไปด้านใต้ทางไปเก-บา

๖ โยนาธานพูดกับชายหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า มาเถิด เราไปที่ด่านทหารชั้นนอกของคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตพวกนั้นกันเถิด พระผู้เป็นเจ้าอาจจะกระทำบางสิ่งเพื่อเราก็ได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะขวางกั้นพระผู้เป็นเจ้าไม่ให้ช่วยเรา ไม่ว่าจะเป็นคนจำนวนมากหรือน้อยก็ตาม ๗ คนถืออาวุธของท่านพูดว่า ท่านประสงค์สิ่งใด ท่านก็ดำเนินการไป ข้าพเจ้าขออยู่ติดตามท่านจนชีวิตจะหาไม่ ๘ โยนาธานพูดว่า ถ้าฉะนั้นก็ตามมา เราจะข้ามไปทางที่พวกทหารอยู่ ให้เขาเห็นพวกเรา ๙ ถ้าพวกเขาพูดกับเราว่า รออยู่ที่นั่นจนกว่าพวกเราจะมาหาเจ้า เราก็จะอยู่กับที่ และไม่ขึ้นไปถึงตัวพวกเขา ๑๐ แต่ถ้าพวกเขาพูดว่า ขึ้นมาหาเราได้ เราก็จะปีนขึ้นไป เพราะเป็นสัญลักษณ์ให้เรารู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าได้มอบพวกเขาให้อยู่ในมือของพวกเราแล้ว ๑๑ ดังนั้นทั้งสองคนจึงไปแสดงตนให้ชาวฟีลิสเตียเห็นที่ด่านทหารชั้นนอก พวกฟีลิสเตียพูดว่า ดูสิ ชาวฮีบรูกำลังคลานออกมาจากรูที่ซ่อนตัว ๑๒ พวกทหารที่ด่านชั้นนอกตะโกนบอกโยนาธานและคนถืออาวุธว่า ขึ้นมายังที่ของเราสิ แล้วเราจะสอน

บทเรียนให้กับเจ้า โยนาธานจึงพูดกับคนถืออาวุธว่า ปีนตามเราขึ้นมา พระผู้เป็นเจ้าได้มอบพวกเขาให้อยู่ในมือของอิสราเอลแล้ว ๑๓ โยนาธานใช้เท้าและมือปีนขึ้นไป คนถืออาวุธก็ตามหลังท่านอย่างใกล้ชิด พวกฟีลิสเตียถูกฆ่าและล้มตายอยู่เบื้องหน้าโยนาธาน และคนถืออาวุธของท่านตามอยู่ข้างหลังก็ได้ฆ่าทหารไปด้วย ๑๔ การโจมตีครั้งแรกนั้น โยนาธานและคนถืออาวุธของท่านฆ่าทหารได้ประมาณ 20 คนทีอยู่ในเขตเนื้อที่ประมาณหนึ่งไร่เศษ ๑๕ เป็นเหตุให้ทหารทั้งกองที่อยู่ทั้งในค่ายและในทุ่งนากลัว ด่านทหารชั้นนอกและแม้แต่ทหารกองปล้นก็ยังกลัวจนตัวสั่น เกิดแผ่นดินไหว ทำให้สถานการณ์เป็นทีน่าตกใจยิ่งนัก

๑๖ ทหาร ยาม ของ ซา อูล ที่ กิเบ อาห์ ของ เบน ยา มิ นม อง เห็น คน จำนวน มาก กำลังกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ๑๗ ซาอูลจึงพูดกับทหารที่อยู่กับท่านว่า นับจำนวนคน ว่ามีใครไปจากเราบ้าง เมื่อนับแล้ว ดูเถิด โยนาธานกับคนถืออาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น ๑๘ ซาอูลพูดกับอาหิยาห์ว่า จงนำหีบของพระเจ้ามา (ในเวลานั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับชาวอิสราเอล ๑๙ ขณะที่ซาอูลกำลังพูดกับปุโรหิตอยู่ เสียงชุลมุนทีค่ายชาวฟีลิสเตียก็ดังมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงพูดกับปุโรหิตว่า ยั้งมือไว้ก่อน ๒๐ แล้วซาอูลกับพวกทหารของท่านก็ไปสู้รบ และพบว่าพวกฟีลิสเตียฟันดาบสู้กันเองด้วยความสับสนอลหม่าน ๒๑ บรรดาชาวฮีบรูที่ก่อนหน้านั้นได้ไปร่วมพรรคกับพวกฟีลิสเตีย และขึ้นไปที่ค่ายของพวกเขาด้วย กลับมาสมทบกับชาวอิสราเอลที่อยู่กับซาอูลและโยนาธาน ๒๒ ครั้นชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ได้หลบซ่อนอยู่ในแถบภูเขาเอฟราอิมทราบว่าพวกฟีลิสเตียหนีเตลิดไป จึงรีบไล่ตามไปต่อสู้ด้วย ๒๓ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นในวันนั้น และการต่อสู้ครั้งนั้นไปไกลจนเลยเมืองเบธอาเวน

ซาอูลผลุนผลันปฏิญาณ

๒๔ ในวันนั้นชาวอิสราเอลสู้รบอย่างหนัก ซาอูลจึงทำให้ประชาชนถือคำปฏิญาณว่า ใครก็ตามรับประทานอาหารก่อนจะถึงเย็น และก่อนเราแก้แค้นพวกศัตรูของเรา ก็ขอให้ถูกสาปแช่ง ดังนั้นจึงไม่มีทหารคนใดลิ้มรสอาหาร ๒๕ ทหารทั้งกองไปถึงบริเวณป่า ที่นั่นมีน้ำผึ้งเรียงรายอยู่บนพื้นดิน ๒๖ เมื่อพวกเขาเข้าไปในป่า ก็เห็นน้ำผึ้งกำลังไหลย้อย แต่ก็ไม่มีผู้ใดแตะเข้าปาก เพราะพวกเขากลัวคำปฏิญาณ ๒๗ แต่โยนาธานไม่ได้ยินว่าบิดาของท่านให้คำปฏิญาณผูกมัดประชาชน ดังนั้นท่านจึงยื่นปลายไม้ที่อยู่ในมือท่าน และแหย่รวงผึ้ง ท่านยกมือเข้าปาก ท่านก็รู้สึกกระชุ่มกระชวย ๒๘ แล้วทหารคนหนึ่งบอกท่านว่า บิดาของท่านให้คำปฏิญาณผูกมัดกองทหารอย่างจริงจังว่า ใครก็ตามรับประทานอาหารในวันนี้ ขอให้ถูกสาปแช่ง เหล่าทหารจึงได้อ่อนเพลียกัน ๒๙ โยนาธานพูดว่า บิดาของเราได้ทำให้คนในแผ่นดินลำบาก เห็นไหมว่า เรากระชุ่มกระชวยปานใดหลังจากได้ชิมน้ำผึ้งเพียงนิดเดียว ๓๐ ถ้าหากว่าวันนี้เหล่าทหารได้รับประทานสิ่งที่ริบมาจากพวกศัตรูแล้ว เขาจะรู้สึกดีกว่านี้เพียงไร และจะได้ฆ่าฟันชาวฟีลิสเตียมากกว่านี้ด้วย

๓๑ ในวันนั้น หลังจากที่ชาวอิสราเอลได้ฆ่าชาวฟีลิสเตียตั้งแต่มิคมาชจนถึงอัยยาโลนแล้ว พวกเขาจึงอ่อนเพลียมาก ๓๒ พวกเขาจึงตะครุบสิ่งที่ริบมาได้ และเอาแกะ โคและลูกโคมาฆ่าตรงพื้นดินและรับประทานเนื้อทั้งที่ยังมีเลือดติดอยู่* ๓๓ คนหนึ่งพูดกับซาอูลว่า ดูสิ พวกทหารกำลังกระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้าด้วยการรับประทานเนื้อทั้งที่ยังมีเลือดติดอยู่ ซาอูลกล่าวว่า พวกเจ้าฝืนกฎ จงกลิ้งหินก้อนใหญ่มานีเดี๋ยวนี้ ๓๔ และท่านกล่าวว่า ออกไปบอกพวกทหารให้ทั่วหน้ากันว่า ให้แต่ละคนนำโคและแกะมาให้เรา ฆ่าสัตว์ที่นี่แล้วจึงรับประทานได้ อย่ากระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้าด้วยการรับประทานเนื้อที่ยังมีเลือด

* **๑๔๓๒** ปฐมกาล 9:4; เลวีนิติ 7:26,27

ติดอยู่ ดังนั้นทุกคนจึงนำโคของตนมาในเย็นวันนั้นและฆ่าสัตว์ที่นั่น† ๓๕ แล้วซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายพระผู้เป็นเจ้า นับว่าเป็นครั้งแรกที่ท่านทำเช่นนั้น

๓๖ ซาอูลกล่าวว่า เราลงไปตามล่าพวกฟีลิสเตียเวลากลางคืน และจัดการทุกอย่างจนฟ้าสางกันเถิด อย่าปล่อยให้มีใครรอดสักคน พวกทหารตอบว่า กระทำตามที่ท่านเห็นว่าดีที่สุดเถิด แต่ปุโรหิตพูดว่า ให้พวกเราถามพระเจ้าที่นี่ก่อนเถิด ๓๗ ซาอูลจึงถามพระเจ้าว่า ข้าพเจ้าควรจะลงไปตามล่าพวกฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะมอบให้อยู่ในมือของอิสราเอลหรือไม่ แต่วันนั้นพระเจ้าไม่ได้ตอบท่าน ๓๘ ซาอูลจึงพูดว่า ท่านทุกคนที่เป็นผู้นำของประชาชนจงมาที่นี่เถิด เรามาดูกันว่า วันนี้ได้กระทำบาปอะไรบ้าง ๓๙ ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด พระองค์เป็นผู้ช่วยชีวิตของชาวอิสราเอล และถึงแม้ว่าจะเป็นโยนาธานบุตรของเรา เขาก็จะต้องตาย แต่ไม่มีใครตอบท่านแม้คนเดียว ๔๐ ดังนั้นซาอูลจึงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลทั้งปวงว่า พวกท่านยืนอยู่ที่โน่น โยนาธานกับเราจะยืนอยู่ที่นี่ ประชาชนตอบว่า กระทำตามที่ท่านเห็นว่าดีที่สุดเถิด ๔๑ ซาอูลจึงอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลว่า โปรดให้คำตอบที่ถูกต้องแก่ข้าพเจ้าเถิด เมื่อฉลากตกอยู่ที่โยนาธานและซาอูล และประชาชนรอดตัวไป ๔๒ ซาอูลกล่าวว่า จงใช้วิธีจับฉลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรของเรา และฉลากตกอยู่ที่โยนาธาน

๔๓ ซาอูลกล่าวกับโยนาธานว่า บอกเรามาว่า เจ้ากระทำอะไรลงไป โยนาธานจึงบอกท่านว่า ข้าพเจ้าชิมน้ำผึ้งที่ปลายไม้นิดเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องตายแล้วหรือ ๔๔ ซาอูลกล่าวว่า โยนาธานเอ๋ย ถ้าเจ้าไม่ตาย ก็ขอให้พระเจ้ากระทำต่อเรายิ่งกว่านั้นเสียอีก ๔๕ แต่ประชาชนพูดกับซาอูลว่า โยนาธานควรจะตายหรือ ท่านเป็นคนที่ช่วยอิสราเอลให้มีชัยอันใหญ่ยิ่งเช่นนี้ เป็นไปไม่ได้ ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ ผมสักเส้นบนศีรษะของท่านก็จะไม่ร่วงลงพื้นหรอก เพราะวันนี้ท่านกระทำไปก็ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า ฉะนั้นประชาชนช่วยโยนาธานให้รอดตัวได้ และท่านไม่ตาย ๔๖ และซาอูลหยุดตามล่าพวกฟีลิสเตีย พวกเขาจึงถอยกลับไปยังดินแดนของตน

๔๗ เมื่อซาอูลได้ครองราชย์เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลแล้ว ท่านได้ต่อสู้ศัตรูที่อยู่รอบด้าน เช่น โมอับ ชาวอัมโมน เอโดม บรรดากษัตริย์แห่งโศบาห์ และพวกชาวฟีลิสเตีย ไม่ว่าท่านจะหันไปที่ไหน ท่านก็ทำให้คนเหล่านั้นเป็นทุกข์ ๔๘ ท่านต่อสู้อย่างกล้าหาญ และตีพวกอามาเลขให้พ่ายแพ้ไป และช่วยอิสราเอลให้พ้นจากมือของพวกที่เคยปล้นสะดมพวกเขา

๔๙ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อบุตรของซาอูล โยนาธาน อิชวี มัลคีชูวา ธิดาหัวปีชื่อเมราบ และธิดาคนเล็กชื่อมีคาล ๕๐ ภรรยาของท่านชื่ออาหิโนอัมบุตรีของอาหิมาอัส ผู้บังคับกองพันทหารของซาอูลชื่ออับเนอร์บุตรของเนอร์ และเนอร์เป็นลุงของซาอูล ๕๑ คีชเป็นบิดาของซาอูล เนอร์เป็นบิดาของอับเนอร์ คีชและเนอร์เป็นบุตรของอาบีเอล

๕๒ มีการต่อสู้อย่างรุนแรงกับชาวฟีลิสเตียตลอดทั้งชีวิตของซาอูล เมื่อใดที่ซาอูลเล็งเห็นชายผู้เก่งกล้าและกล้าหาญ ท่านก็จะเรียกให้เขาเข้าไปรับใช้อย่างใกล้ชิด

๑๕

พระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมรับซาอูล

๑ ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่พระผู้เป็นเจ้าใช้ให้มาเจิมท่านเป็นกษัตริย์ปกครองชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังคำพูดของพระผู้เป็นเจ้า ๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า เราจะลงโทษพวกอามาเลข ตามที่เขาได้กระทำต่ออิสราเอล ต่อต้านพวกเขาในขณะที่กำลังออกไปจากประเทศอียิปต์* ๓ เวลานี้จงไปโจมตี

† ๑๔๓๔ สัตว์ถูกฆ่าบนก้อนหินใหญ่ เพื่อให้เลือดไหลออกจากตัวสัตว์ให้หมด * ๑๕๒ ปฐมกาล 36:12; อพยพ 17:8-13; เฉลยธรรมบัญญัติ 25:17-19

พวกอามาเลข และทำลายทุกสิ่งที่เป็นของพวกเขา อย่าไว้ชีวิตใคร ฆ่าทั้งชายและหญิง
เด็กๆ และทารก โค และแกะ อูฐและลา”
๔ ดังนั้นซาอูลจึงเกณฑ์พลและตรวจพลที่เทลาอิม มีทหารราบ 200,000 คน และชาย
10,000 คนจากเผ่ายูดาห์ ๕ ซาอูลไปยังเมืองของชาวอามาเลข และดักซุ่มที่ธารน้ำในหุบเขา
๖ แล้วท่านพูดกับชาวเคนว่า “ไปเถิด จงไปเสียจากชาวอามาเลข เพื่อเราจะไม่ต้องทำลาย
พวกท่านรวมไปกับพวกเขาด้วย เพราะว่าพวกท่านกรุณาต่อชาวอิสราเอลทั้งปวง ในเวลาที่
เขาออกมาจากประเทศอียิปต์”† ดังนั้นชาวเคนจึงแยกย้ายออกไปจากชาวอามาเลข ๗ และ
ซาอูลก็โจมตีชาวอามาเลข ตั้งแต่ฮาวิลาห์ไปจนถึงชูร์ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของอียิปต์ ๘ ท่าน
จับอากักกษัตริย์ของชาวอามาเลขได้ทั้งเป็น ท่านทำลายล้างทุกชีวิตด้วยคมดาบ ๙ แต่ซา
อูลและพวกทหารไว้ชีวิตอากักและแกะกับโคที่ดีที่สุด รวมทั้งลูกโคและลูกแกะอ้วนพี คือ
ทุกสิ่งที่ดีๆ พวกเขาไม่ยอมทำลายให้เสียสิ้น แต่ทุกสิ่งที่ไม่มีค่าและอ่อนแอนั้น พวกเขา
ทำลายล้างจนหมดสิ้น
๑๐ พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวกับซามูเอลว่า ๑๑ “เราเสียใจที่ได้แต่งตั้งซาอูลให้เป็นกษัตริย์
เพราะว่าเขาได้หันไปจากเรา และไม่ได้กระทำตามคำบัญชาของเรา” ซามูเอลไม่สบายใจ
ท่านจึงได้ร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้าตลอดทั้งคืน ๑๒ วันรุ่งขึ้นซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และ
ไปพบกับซาอูล แต่มีคนบอกท่านว่า “ซาอูลไปที่ภูเขาคาร์เมลแล้ว ท่านไปตั้งสถานที่ระลึก
ที่นั่นเพื่อเป็นเกียรติแก่ตนเอง และลงไปยังกิลกาลต่ออีกด้วย” ๑๓ เมื่อซามูเอลตามหาซา
อูลพบแล้ว ซาอูลพูดว่า “พระผู้เป็นเจ้าอวยพรให้แก่ท่าน เราได้กระทำตามคำสั่งของพระ
ผู้เป็นเจ้าแล้ว” ๑๔ แต่ซามูเอลพูดว่า “แล้วเสียงร้องจากฝูงแพะแกะและฝูงโคล่ะ มันเรื่อง
อะไรกัน” ๑๕ ซาอูลตอบว่า “พวกทหารเอาฝูงสัตว์มาจากพวกอามาเลข และไว้ชีวิตแพะ
แกะและโคที่ดีที่สุด เพื่อถวายเป็นเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และที่
เหลือ เราก็ได้ทำลายล้างจนหมดสิ้นแล้ว” ๑๖ ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “หยุดได้แล้ว ให้เรา
บอกท่านเถิดว่าพระผู้เป็นเจ้ากล่าวอะไรกับเราเมื่อคืนนี้” ซาอูลตอบว่า “บอกเราเถิด”
๑๗ ซามูเอลพูดว่า “แม้ว่าท่านเคยคิดว่า ท่านไม่ใช่คนสำคัญนัก แล้วท่านไม่ได้มา
เป็นผู้นำของบรรดาเผ่าของอิสราเอลหรือ พระผู้เป็นเจ้าเจิมท่านให้เป็นกษัตริย์ปกครอง
อิสราเอล ๑๘ และพระองค์มอบหมายให้ท่านออกไปปฏิบัติงาน โดยกล่าวว่า “จงไปทำลาย
ล้างชาวอามาเลขซึ่งเป็นคนบาปให้หมดสิ้น ทำศึกสงครามกับพวกนั้นจนเจ้าปราบทุกคน
ให้สูญสิ้น” ๑๙ ทำไมท่านจึงไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า ทำไมท่านจึงได้ตะครุบเอาสิ่งที่ริบได้
และกระทำชั่วในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า” ๒๐ ซาอูลพูดกับซามูเอลว่า “แต่เราเชื่อฟังพระ
ผู้เป็นเจ้าแล้ว เราปฏิบัติไปตามที่พระผู้เป็นเจ้ามอบหมายให้เราทำ เราพาอากักกษัตริย์
ของพวกเขากลับมา และเราทำลายล้างพวกอามาเลขจนหมดสิ้น และ ๒๑ พวกทหารเอาฝูง
แพะแกะและฝูงโคจากที่ริบมาได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ถูกกำหนดให้พินาศ เพื่อเป็นเครื่อง
สักการะแด่พระผู้เป็นเจ้าที่กิลกาล”
๒๒ ซามูเอลพูดว่า
“พระผู้เป็นเจ้ายินดีในสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย
และเครื่องสักการะ มากเท่ากับการเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าหรือ
การเชื่อฟังดีกว่าเครื่องสักการะ
และการฟังก็ดีกว่าไขมันจากแกะตัวผู้
๒๓ เพราะว่าการขัดขืนเป็นดั่งบาปของการทำนายอนาคต
และความยโสเป็นดั่งความชั่วของการบูชารูปเคารพ

† **๑๕๖** กันดารวิถี 10:29-32; ผู้วินิจฉัย 1:16

เพราะท่านไม่ได้กระทำตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์ไม่ยอมรับท่านเป็นกษัตริย์แล้ว
๒๔ ซาอูลพูดกับซามูเอลว่า เราได้กระทำบาปแล้ว เราได้ละเมิดคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าและสิ่งที่ท่านแจ้ง เรากลัวผู้คน เราจึงยอมทำตามพวกเขา ๒๕ เวลานี้เราขอร้องท่านโปรดให้อภัยบาปของเรา และกลับไปกับเรา เราจะได้นมัสการพระผู้เป็นเจ้า ๒๖ แต่ซามูเอลพูดกับท่านว่า เราจะไม่กลับไปกับท่าน ท่านไม่ได้กระทำตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมรับท่านเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลแล้ว ๒๗ ขณะที่ซามูเอลหันกลับเพื่อจะจากไป ซาอูลคว้าชายเสื้อท่านไว้ เสื้อก็ขาด ๒๘ ซามูเอลพูดกับท่านว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ฉีกอาณาจักรของอิสราเอลไปจากท่านในวันนี้ และมอบให้แก่คนร่วมชาติของท่านอีกคนหนึ่งซึ่งดีกว่าท่าน ๒๙ พระองค์ผู้เป็นพระบารมีของอิสราเอลไม่พูดปดหรือเปลี่ยนใจ เพราะพระองค์ไม่ใช่มนุษย์ที่จะเปลี่ยนใจ ๓๐ ซาอูลตอบว่า เราได้กระทำบาปแล้ว แต่โปรดให้เกียรติเราต่อหน้าบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของประชาชน และต่อหน้าอิสราเอล ท่านกลับมากับเราเถิด เราจะได้นมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๓๑ ดังนั้นซามูเอลจึงกลับไปกับซาอูล และซาอูลก็ได้นมัสการพระผู้เป็นเจ้า

๓๒ ซามูเอลกล่าวว่า พาอากักกษัตริย์ของชาวอามาเลขมาให้เรา อากักก็มาหาท่านด้วยความมั่นใจและคิดว่า จังหวะที่จะต้องตายคงผ่านพ้นไปแล้วเป็นแน่ ๓๓ แต่ซามูเอลพูดว่า เท่าที่คมดาบของท่านได้ทำให้ผู้หญิงบางคนไร้บุตรฉันใด มารดาของท่านก็จะไร้บุตรในบรรดาผู้หญิงฉันนั้น และซามูเอลก็ประหารอากักต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่กิลกาล

๓๔ จากนั้นซามูเอลก็ไปยังรามาห์ แต่ซาอูลขึ้นไปยังวังของท่านที่กิเบอาห์แห่งซาอูล ๓๕ ซามูเอลไม่ได้ไปพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีวิต กระนั้นก็ตามซามูเอลยังร้องคร่ำครวญถึงซาอูล และพระผู้เป็นเจ้าเสียใจที่พระองค์แต่งตั้งให้ซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล

๑๖

ดาวิดกษัตริย์ที่ได้รับการเจิม

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซามูเอลว่า เจ้าจะเศร้าใจเพราะซาอูลไปนานแค่ไหน เราไม่รับเขาเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ แล้วไปเถิด เราจะให้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะเราได้เตรียมกษัตริย์ผู้หนึ่งจากบรรดาบุตรของเขาไว้แล้วสำหรับเรา ๒ ซามูเอลพูดว่า ข้าพเจ้าจะไปได้อย่างไร ถ้าซาอูลทราบเรื่อง ท่านก็จะฆ่าข้าพเจ้าตาย และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า จงเอาลูกโคตัวเมียตัวหนึ่งไปกับเจ้า และบอกว่า เรามาเพื่อถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า ๓ และจงเชิญเจสซีมาที่ถวายเครื่องสักการะ และเราจะบอกเจ้าว่าควรจะทำอะไร และเจ้าจะเจิมคนที่เราบอกให้เจ้ารู้ ๔ ซามูเอลกระทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าสั่ง ท่านจึงไปยังเบธเลเฮม บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเมืองก็ออกมาพบกับท่าน ตัวสั่นเทาและพูดกับท่านว่า ท่านมาอย่างสันติหรือ ๕ ท่านตอบว่า มาอย่างสันติสิ เรามาเพื่อถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า พวกท่านจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และไปยังที่ถวายเครื่องสักการะกับเรา ท่านก็ชำระตัวเจสซีและบรรดาบุตรให้บริสุทธิ์ และเชิญพวกเขาไปยังที่ถวายเครื่องสักการะ

๖ เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึง ซามูเอลก็มองเอลีอับพร้อมกับคิดว่า คนที่พระผู้เป็นเจ้าจะเจิมอยู่เบื้องหน้าพระองค์แล้วอย่างแน่นอน ๗ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซามูเอลว่า อย่ามองแต่เพียงร่างที่ปรากฏให้เห็น หรือดูความสูงของเขา เพราะเราไม่รับเขา พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เห็นเหมือนกับมนุษย์เห็น มนุษย์มองสิ่งที่ปรากฏให้เห็นแต่ภายนอก แต่พระผู้เป็น

เจ้ามองที่จิตใจ ๘ และเจสซีเรียกอาบีนาดับมา และให้เขาเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เลือกคนนี้เช่นกัน ๙ เจสซีจึงเรียกชัมมาห์ให้มาเดินผ่านหน้า และซามูเอลพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เลือกคนนี้เช่นกัน ๑๐ เจสซีให้บุตรทั้งเจ็ดของเขามาเดินผ่านหน้าซามูเอล ซามูเอลพูดกับเจสซีว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เลือกบุตรทั้งหมดนี้ ๑๑ ครั้นแล้วซามูเอลพูดกับเจสซีว่า บุตรของท่านทุกคนอยู่ที่นี่หรือ เขาตอบว่า ยังเหลือคนที่เล็กสุด แต่เขากำลังเฝ้าฝูงแกะอยู่ ซามูเอลพูดกับเจสซีว่า ให้คนไปพาตัวเขามาที่นี่ เพราะพวกเราจะไม่นั่งลงจนกว่าเขาจะมาที่นี่ ๑๒ เขาจึงให้คนไปตามตัวเข้ามา เขาเป็นคนผิวออกแดงๆ ดวงตาเป็นประกายและรูปงาม และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ลุกขึ้น และเจิมเขาเถิด คนนี้แหละ ๑๓ ครั้นแล้วซามูเอลจึงเจิมเขาด้วยน้ำมันจากเขาสัตว์ในท่ามกลางบรรดาพี่ๆ และดาวิดก็เปี่ยมด้วยอานุภาพแห่งพระวิญญาณพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป แล้วซามูเอลลุกขึ้นและกลับไปยังรามาห์

ดาวิดรับใช้ซาอูล

๑๔ ครั้งนั้น พระวิญญาณพระเจ้าได้จากซาอูลไปแล้ว และวิญญาณอันชั่วร้ายที่พระผู้เป็นเจ้าส่งมาก็ทรมานท่าน ๑๕ บรรดาผู้รับใช้ของซาอูลพูดกับท่านว่า ดูเถิด วิญญาณอันชั่วร้ายที่พระผู้เป็นเจ้าส่งมาก็กำลังทรมานท่านอยู่ ๑๖ ขอให้นายท่านบัญชาผู้รับใช้ทั้งปวงในที่นี้ ไปหาชายคนหนึ่งที่เล่นพิณเล็กด้วยความชำนาญมา เผื่อเวลาวิญญาณอันชั่วร้ายมาเข้าตัวท่าน เขาจะได้เล่นพิณ และท่านจะได้หายดี ๑๗ ซาอูลจึงพูดกับบรรดาผู้รับใช้ว่า ไปเสาะหาชายคนหนึ่งที่สามารถเล่นพิณเก่ง พาเขามาหาเรา ๑๘ ชายหนุ่มคนหนึ่งตอบว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเคยเห็นบุตรคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม เขาเล่นพิณเก่ง กล้าหาญ เป็นนักรบ มีโวหารดี และลักษณะก็ดี และพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา ๑๙ ดังนั้นซาอูลให้ผู้ส่งข่าวไปบอกเจสซีว่า จงให้ดาวิดบุตรของท่าน ที่เฝ้าฝูงแกะอยู่มาหาเรา ๒๐ เจสซีจึงบรรทุกลาตัวหนึ่งด้วยขนมปัง ถุงหนังใส่เหล้าองุ่น 1 ถุง และแพะหนุ่ม 1 ตัว ให้ดาวิดบุตรของตนนำไปให้ซาอูล ๒๑ ดาวิดไปเข้าเฝ้าซาอูล และคอยรับใช้ท่าน ซาอูลรักดาวิดมาก และเขาได้เป็นคนถืออาวุธของท่าน ๒๒ และซาอูลให้คนไปบอกเจสซีว่า ให้ดาวิดอยู่รับใช้เราต่อไป เถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานของเรามาก ๒๓ และเมื่อใดที่วิญญาณอันชั่วร้ายที่พระเจ้าส่งมาเข้าตัวท่าน ดาวิดก็เอาพิณเล็กมาเล่นด้วยตนเอง ซาอูลจึงรู้สึกสดชื่นและหายดี และวิญญาณชั่วร้ายก็จากท่านไป

๑๗

ดาวิดกับโกลิอัท

๑ ขณะนั้นชาวฟีลิสเตียก็ได้รวบรวมกองทหารเพื่อทำสงคราม และประชุมกันที่โสโคห์ซึ่งอยู่ในเขตยูดาห์ ตั้งค่ายอยู่ระหว่างโสโคห์และอาเซคาห์ที่เอเฟสดัมมิม ๒ ซาอูลและบรรดาชายชาวอิสราเอลประชุมกัน และตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเอลาห์ และยืนแถวในแนวรบกับชาวฟีลิสเตีย ๓ ชาวฟีลิสเตียยืนอยู่ทางฟากหนึ่งของภูเขา และชาวอิสราเอลยืนอยู่อีกฟากหนึ่ง มีหุบเขากั้นระหว่าง 2 ฝ่าย ๔ ผู้ต่อสู้ตัวเอกแห่งเมืองกัทคนหนึ่งสูง 6 ศอก ชื่อโกลิอัทออกมาจากค่ายของชาวฟีลิสเตีย ๕ เขามีหมวกทองสัมฤทธิ์สวมศีรษะ สวมเสื้อเกราะป้องกันตัว เสื้อเป็นทองสัมฤทธิ์หนัก 5,000 เชเขล* ๖ และมีเกราะทองสัมฤทธิ์ป้องกันขา และมีหอกซัดทองสัมฤทธิ์ผูกไว้บนหลังของเขา ๗ ด้ามแหลนของเขาเหมือนไม้กระพั่นของคนทอผ้า ปลายแหลนเป็นเหล็กหนัก 600 เชเขล และคนแบกโล่เดินล่วงหน้าเขาไป ๘ โกลิอัทยืน

* **๑๗๕** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

ตะโกนบอกชาวอิสราเอลที่ยืนแถวในแนวรบว่า "ทำไมพวกเจ้าออกมายืนแถวเตรียมรบเล่า ข้าไม่ใช่ชาวฟีลิสเตียหรือ และเจ้าเป็นคนรับใช้ของซาอูลมิใช่หรือ จงเลือกชายคนใดคนหนึ่งออกมา ให้เขาลงมาหาข้า ๙ ถ้าเขาสามารถสู้และฆ่าข้าได้ พวกเราก็จะเป็นคนรับใช้ของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าสู้ชนะและฆ่าเขาตาย พวกเจ้าก็จะเป็นคนรับใช้ของพวกเรา และรับใช้พวกเรา" ๑๐ ชาวฟีลิสเตียคนนั้นพูดว่า "วันนี้เราขอท้าแนวรบของอิสราเอล ส่งชายคนใดคนหนึ่งให้ออกมาสู้กับเราตัวต่อตัว" ๑๑ ครั้นซาอูลและชาวอิสราเอลได้ยินชาวฟีลิสเตียพูดเช่นนั้น ก็ตกใจและหวาดกลัวมาก

๑๒ ดาวิดเป็นบุตรคนหนึ่งของเจสซีชาวเอฟราธาห์แห่งเบธเลเฮมในยูดาห์ เจสซีมีบุตร 8 คน และในช่วงเวลาของซาอูล เจสซีก็ชราและมีอายุมากแล้ว ๑๓ บุตร 3 คนแรกของเจสซีได้ติดตามซาอูลไปสู้รบบ้างแล้ว บุตรทั้งสามที่ได้ไปสู้รบชื่อ เอลีอับบุตรหัวปี อาบีนาดับคนถัดไป และชัมมาห์คนที่สาม ๑๔ ดาวิดเป็นคนสุดท้อง 3 คนแรกติดตามซาอูลไป ๑๕ แต่ดาวิดไปๆ มาๆ ระหว่างซาอูลและกลับไปเลี้ยงดูฝูงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม ๑๖ ชาวฟีลิสเตียคนนั้นได้ออกมาท้าทายอย่างไม่หยุดยั้ง ทั้งเช้าทั้งเย็นเป็นเวลา 40 วัน

๑๗ เจสซีพูดกับดาวิดบุตรของตนว่า "เจ้าเอาข้าวคั่ว 1 เอฟาห์† กับขนมปัง 10 ก้อนไปเอาไปให้พี่ๆ ของเจ้าที่ค่ายโดยเร็ว ๑๘ เอาเนยแข็ง 10 ก้อนไปให้ผู้บังคับกองพันด้วย ไปดูซิว่าพวกพี่ชายของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง และเอาอะไรจากพวกเขากลับมาพิสูจน์ให้เห็นด้วย"

๑๙ ขณะนั้นซาอูล พวกพี่ชายของดาวิด และชายอิสราเอลคนอื่นๆ กำลังสู้รบกับพวกชาวฟีลิสเตียในหุบเขาเอลาห์ ๒๐ ดาวิดลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ปล่อยให้คนเฝ้าแกะดูแลฝูงแกะ และหอบของที่เจสซีสั่งให้เอาไป เขาเดินทางถึงค่ายขณะที่กองทัพกำลังออกไปเผชิญหน้ากันด้วยเสียงโห่ร้องของสนามรบ ๒๑ ชาวอิสราเอลและชาวฟีลิสเตียยืนแถวในแนวรบ กองทัพปะทะกับกองทัพ ๒๒ ดาวิดจึงให้ของที่หอบมาไว้กับคนดูแลสัมภาระ และวิ่งไปยังกองรบที่ยืนแถวอยู่ และไปทักทายพวกพี่ๆ ๒๓ ขณะที่เขากำลังพูดกับพวกพี่ๆ ดูเถิด ผู้ต่อสู้ตัวเอกชื่อโกลิอัทชาวฟีลิสเตียแห่งเมืองกัท ก็ก้าวออกมาจากแนวรบของพวกฟีลิสเตีย และพูดเหมือนกับที่เคยพูดมาแล้ว และดาวิดได้ยินเขาพูด

๒๔ เมื่อชายชาวอิสราเอลทุกคนเห็นโกลิอัท พวกเขาก็ถอยหนีไปด้วยความกลัวยิ่งนัก ๒๕ ชายชาวอิสราเอลจึงพูดขึ้นว่า "เจ้าเคยเห็นคนที่ขึ้นมาแล้วหรือยัง เขาขึ้นมาเพื่อท้าทายอิสราเอลอย่างแน่นอน กษัตริย์ของเราจะมอบรางวัลอย่างมั่งคั่งให้แก่คนที่ฆ่าเขาได้ และจะมอบบุตรสาวของท่านให้ด้วย อีกทั้งครอบครัวของเขาจะมีอิสระทุกอย่างในประเทศอิสราเอล" ๒๖ ดาวิดพูดกับบรรดาชายที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ว่า "จะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ฆ่าชาวฟีลิสเตียคนนี้ และช่วยอิสราเอลให้พ้นจากคำติเตียนได้ ชาวฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสุหนัตผู้นี้เป็นใคร ที่จะมาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ดำรงชีวิตอย่างนี้" ๒๗ และประชาชนก็ตอบเหมือนกันว่า "คนที่ฆ่าเขาตายจะได้รับสิ่งดังกล่าวนั้นแหละ"

๒๘ ฝ่ายเอลีอับพี่ชายคนหัวปีของเขาได้ยินดาวิดพูดกับพวกผู้ชาย เอลีอับจึงโกรธดาวิดมาก และถามว่า "เจ้าลงมาทำไม และเจ้าปล่อยแกะไม่กี่ตัวไว้กับใครในถิ่นทุรกันดาร ข้ารู้ความหยิ่งผยองของเจ้า และเจ้าคิดในสิ่งชั่วร้าย เป็นเพราะเจ้าอยากลงมาดูการสู้รบนั่นเอง" ๒๙ ดาวิดจึงตอบว่า "เราไม่ได้ทำอะไรผิด เพียงแต่พูดไม่กี่คำเท่านั้น" ๓๐ แล้วเขาก็หันไปทางคนอื่น และพูดเหมือนเดิมอีก และประชาชนก็ตอบเขาเหมือนเดิมอีกเช่นกัน

๓๑ เมื่อคนได้ยินสิ่งที่ดาวิดพูด เขาก็ไปพูดให้ซาอูลฟัง ท่านจึงให้คนไปตามตัวมา ๓๒ ดาวิดพูดกับซาอูลว่า "อย่าให้ใครใจเสียเพราะชายคนนั้น ผู้รับใช้ของท่านจะไปต่อสู้กับชาวฟีลิ

† **๑๗๑๗** ประมาณ 22 ลิตร

สเตียคนนั้นเอง๓๓ ซาอูลพูดกับดาวิดว่า เจ้าไม่สามารถไปต่อสู้กับชาวฟีลิสเตียคนนั้นได้หรอก เพราะเจ้ายังมีอายุน้อยอยู่ แต่เขาเป็นนักรบมาตั้งแต่เยาว์วัยแล้ว ๓๔ แต่ดาวิดพูดกับซาอูลว่า ผู้รับใช้ของท่านเคยเฝ้าดูฝูงแกะให้พ่อ และเมื่อใดที่มีสิงโตหรือหมีมาตะครุบลูกแกะไปจากฝูง ๓๕ ข้าพเจ้าก็ไล่ตามไปสู้ และช่วยลูกแกะรอดจากปากสิงโต แต่ถ้ามันกระโจนใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็คว้าขนที่คอ และทุบตีมันจนตาย ๓๖ ผู้รับใช้ของท่านได้ต่อสู้ชนะสิงโตและหมีมาแล้ว และชาวฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสุหนัตผู้นี้ก็จะเป็นเหมือนสัตว์เหล่านั้น เพราะเขาท้ากองทัพของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ ๓๗ และดาวิดพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากอุ้งเท้าสิงโตและหมี ก็จะช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากเงื้อมมือของชาวฟีลิสเตียผู้นี้ ซาอูลจึงพูดกับดาวิดว่า ไปเถิด และขอให้พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเจ้า

๓๘ ครั้นแล้วซาอูลก็ให้ดาวิดสวมชุดออกศึกของท่าน ท่านสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะ และให้สวมเสื้อเกราะป้องกันตัวให้เขา ๓๙ ดาวิดสะพายดาบของท่านทับชุดออกศึก แล้วพยายามเดินไป แต่เดินไม่ได้ เพราะไม่เคยสวมมาก่อน ดาวิดจึงพูดกับซาอูลว่า ข้าพเจ้าสวมชุดแบบนี้ไปต่อสู้ไม่ได้หรอก เพราะไม่เคยใช้ ดาวิดจึงปลดออก ๔๐ แล้วเขาก็ถือไม้เท้าของเขา และเลือกก้อนหิน 5 ก้อนจากธารน้ำ เก็บใส่ถุงที่คนเลี้ยงแกะใช้กัน มือถือสลิง‡ แล้วเขาก็เดินไปหาชาวฟีลิสเตียผู้นั้น

๔๑ ชาวฟีลิสเตียเดินหน้าเข้าหาดาวิด พร้อมกับมีคนถือโล่เดินนำหน้าเขา ๔๒ เมื่อชาวฟีลิสเตียมองเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเป็นเพียงเด็ก ผิวออกแดงๆ และรูปงาม ๔๓ ชาวฟีลิสเตียพูดกับดาวิดว่า ข้าเป็นหมาหรือไง เจ้าจึงถือไม้มาด้วย และชาวฟีลิสเตียผู้นั้นก็แช่งด่าดาวิดในนามเทพเจ้าของเขา ๔๔ ชาวฟีลิสเตียพูดกับดาวิดว่า มาหาข้าสิ ข้าจะได้เอาเนื้อเจ้าให้นกในอากาศกับสัตว์ป่าในทุ่งกิน ๔๕ แล้วดาวิดพูดกับชาวฟีลิสเตียว่า ท่านมีดาบ แหลน และหอกซัดมาหาเรา แต่เรามาหาท่านด้วยพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของกองทัพของอิสราเอลที่ท่านท้าทาย ๔๖ วันนี้พระผู้เป็นเจ้าจะมอบท่านให้อยู่ในมือของเรา และเราจะปราบท่าน และตัดหัวท่าน และเราจะเอาศพทหารของชาวฟีลิสเตียให้นกในอากาศกับสัตว์ป่าในโลกกิน เพื่อทั่วทั้งโลกจะได้รู้ว่ามีพระเจ้าในอิสราเอล ๔๗ และทุกคนที่อยู่ที่นี่จะได้รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ช่วยให้รอดด้วยดาบและแหลน เพราะการสู้รบเป็นของพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะมอบท่านให้อยู่ในมือของพวกเรา

๔๘ เมื่อชาวฟีลิสเตียผู้นั้นก้าวเข้าไปหาดาวิดใกล้ยิ่งขึ้น ดาวิดจึงรีบวิ่งสู่สนามรบเพื่อปะทะกับชาวฟีลิสเตียผู้นั้น ๔๙ ดาวิดหยิบก้อนหินที่อยู่ในถุงออกมาก้อนหนึ่ง และเหวี่ยงถูกหน้าผากของชาวฟีลิสเตีย หินก้อนนั้นฝังเข้าไปในหน้าผาก และเขาก็ทรุดตัวลงบนพื้นดิน

๕๐ ดังนั้นดาวิดชนะชาวฟีลิสเตียด้วยสลิงและก้อนหินก้อนเดียว ปราบชาวฟีลิสเตียและฆ่าเขาได้ ดาวิดไม่มีแม้แต่ดาบติดตัว ๕๑ ดาวิดวิ่งไปและก้มดูชาวฟีลิสเตียคนนั้น ควักดาบออกจากฝัก ฆ่าเขาให้ตายและตัดหัวด้วย เมื่อชาวฟีลิสเตียทั้งปวงเห็นว่าผู้ต่อสู้ตัวเอกของพวกเขาตายเสียแล้ว จึงพากันหนีเตลิดไป ๕๒ ฝ่ายชาวอิสราเอลและยูดาห์ก็วิ่งไปข้างหน้าพร้อมกับเสียงโห่ร้องไล่ตามชาวฟีลิสเตียไปจนถึงเมืองกัทและประตูเมืองเอโครน ชาวฟีลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางตั้งแต่ชาอาราอิม ไปจนถึงเมืองกัทและเอโครน ๕๓ ชาวอิสราเอลไล่ล่าชาวฟีลิสเตียไปแล้วก็กลับมา เพื่อริบข้าวของไปจากค่าย ๕๔ ฝ่ายดาวิดก็เอาหัวของชาวฟีลิสเตียคนนั้นไปที่เมืองเยรูซาเล็ม และเก็บเสื้อเกราะของโกลิอัทไว้ในกระโจมของตน

๕๕ ทันทีที่ซาอูลเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับชาวฟีลิสเตียคนนั้น ท่านถามอับเนอร์ผู้บังคับกองพันทหารว่า อับเนอร์ เจ้าหนุ่มน้อยคนนี้เป็นบุตรของใคร อับเนอร์ตอบว่า ข้าแต่

‡ **๑๗๔๐** สลิง ใช้เหวี่ยงก้อนหิน

กษัตริย์ ข้าพเจ้าพูดตามตรงว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบ๕๖ และกษัตริย์กล่าวว่า ไปไถ่ถามดูสิว่าเด็กหนุ่มคนนั้นเป็นบุตรของใคร๕๗ ขณะที่ดาวิดกลับมาจากการฆ่าฟันชาวฟีลิสเตีย อับเนอร์ก็พาไปหาซาอูลพร้อมกับหัวของชาวฟีลิสเตียยังอยู่ในมือ ๕๘ ซาอูลจึงกล่าวกับเขาว่า เจ้าหนุ่มน้อย เจ้าเป็นบุตรของใคร ดาวิดตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรของเจสซีชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของท่าน

๑๘

มิตรภาพระหว่างดาวิดและโยนาธาน

๑ ทันทีที่ซาอูลพูดกับดาวิดจบแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกพันกับจิตใจของดาวิด และโยนาธานรักดาวิดเท่าชีวิตของตน ๒ ซาอูลรับดาวิดในวันนั้น โดยไม่ปล่อยให้เขากลับไปบ้านของบิดาอีก ๓ ครั้นแล้วโยนาธานจึงสาบานตนกับดาวิด เพราะเขารักดาวิดเท่าชีวิตของตน ๔ และโยนาธานปลดเสื้อคลุมที่ตนสวมอยู่มอบให้แก่ดาวิด รวมถึงชุดออกศึก ดาบ ชุดธนู และเข็มขัดด้วย ๕ ที่ใดก็ตามที่ซาอูลใช้ให้ดาวิดไป เขาประสบความสำเร็จเสมอ ดังนั้นซาอูลจึงแต่งตั้งเขาให้เป็นแม่ทัพ ซึ่งเป็นที่พึงพอใจของคนทั้งปวงและของบริวารของท่านเช่นกัน

ซาอูลอิจฉาดาวิด

๖ ขณะที่กองทัพกลับมา และดาวิดกลับจากการฆ่าฟันชาวฟีลิสเตีย พวกผู้หญิงออกมาจากทุกเมืองของอิสราเอลร้องรำทำเพลง เพื่อรับการกลับมาของกษัตริย์ซาอูล เขย่ารำมะนา ร้องเพลงแสดงความยินดี และดีดเครื่องดนตรีสาย ๗ พวกผู้หญิงฉลองด้วยการร้องเพลงตอบกันและกันว่า

ซาอูลได้ฆ่าคนนับพันคน
และดาวิดฆ่าคนนับหมื่น

๘ ซาอูลไม่พอใจที่ได้ยินดังนั้น จึงโกรธมากและกล่าวว่า พวกเขาให้เกียรติแก่ดาวิดนับหมื่น แต่พวกเขาให้เกียรติเราเพียงนับพัน แล้วเขาจะได้รับอะไรต่อไปอีก นอกจากว่าจะเป็นตำแหน่งกษัตริย์ ๙ และซาอูลก็เขม่นดาวิดนับจากวันนั้น

๑๐ ในวันรุ่งขึ้น ซาอูลก็ถูกวิญญาณอันชั่วร้ายจากพระเจ้าควบคุมโดยสิ้นเชิง และท่านก็พูดด้วยความเดือดดาลอยู่ภายในวัง ขณะที่ดาวิดกำลังเล่นพิณเล็กอย่างที่เล่นอยู่เป็นประจำทุกวัน ซาอูลถือหอกของท่านอยู่ ๑๑ และซาอูลพุ่งหอกด้วยนึกอยู่ว่า เราจะเสียบดาวิดให้ติดกับกำแพง แต่ดาวิดหลบได้ทั้งสองครั้ง

๑๒ ซาอูลกลัวดาวิด เพราะพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา และพระองค์ไปจากซาอูลแล้ว ๑๓ ซาอูลจึงปลดเขาไปให้พ้นหน้าท่าน และให้เขาไปเป็นผู้บังคับกองพันทหาร เขานำกองทหารออกรบและกลับมาอย่างมีชัย ๑๔ ดาวิดประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่ได้รับมอบหมาย เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา ๑๕ เมื่อซาอูลเห็นว่าเขาประสบความสำเร็จมาก ท่านจึงกลัวและยำเกรงเขามาก ๑๖ แต่ชาวอิสราเอลและยูดาห์ทุกคนรักดาวิด เพราะเขาเป็นผู้นำทัพออกไปแล้วกลับมาอย่างมีชัย

ดาวิดแต่งงานกับมีคาล

๑๗ จากนั้นซาอูลจึงกล่าวกับดาวิดว่า นี่คือเมราบบุตรสาวคนโตของเรา เราจะยกเธอให้เป็นภรรยาของเจ้า ขอให้เจ้ากล้าหาญเพื่อเรา และสู้รบสงครามของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น เพราะซาอูลคิดในใจว่า เราอย่าลงมือกับเขา แต่ปล่อยให้ชาวฟีลิสเตียเป็นฝ่ายลงมือกับเขาเอง ๑๘ ดาวิดพูดกับซาอูลว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร และญาติพี่น้องของข้าพเจ้าเป็นใคร ตระกูลของบรรพบุรุษข้าพเจ้าอยู่ในอิสราเอล สมควรหรือที่ข้าพเจ้าจะมาเป็นบุตรเขยขอ

งกษัตริย์ ๑๙ ในเวลานั้น ดาวิดควรจะได้เมราบบุตรหญิงของซาอูลเป็นภรรยา แต่นางกลับถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดรีเอลชาวเมโฮลาห์แทน

๒๐ ส่วนมีคาลบุตรหญิงอีกคนของซาอูลรักดาวิด เมื่อมีคนบอกให้ซาอูลทราบ ท่านก็พอใจ ๒๑ ซาอูลคิดในใจว่า เราจะยกเธอให้ดาวิด เธออาจจะนำความลำบากมาให้เขาได้ แล้วชาวฟีลิสเตียจะได้เป็นฝ่ายลงมือกับเขา ดังนั้นซาอูลจึงกล่าวกับดาวิดเป็นครั้งที่สองว่า บัดนี้เจ้าจงมาเป็นบุตรเขยของเราเถอะ ๒๒ ซาอูลจึงสั่งพวกข้ารับใช้ว่า ไปบอกดาวิดเป็นส่วนตัวว่า ดูเถิด กษัตริย์ชื่นชอบในตัวท่าน และข้ารับใช้ทุกคนก็รักท่าน บัดนี้ท่านมาเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถอะ ๒๓ พวกข้ารับใช้ของซาอูลจึงไปบอกให้ดาวิดทราบ และดาวิดตอบว่า ท่านคิดว่าการที่จะมาเป็นบุตรเขยของกษัตริย์น่ะ เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ ในเมื่อเราเป็นเพียงคนยากจนคนหนึ่ง และไม่ใช่คนสำคัญเลย ๒๔ พวกข้ารับใช้ของซาอูลจึงไปบอกท่านว่า ดาวิดตอบมาเช่นนี้ ๒๕ ซาอูลจึงกล่าวว่า เจ้าจงไปบอกดาวิดตามนี้ว่า กษัตริย์ไม่ปรารถนาจะรับค่าสินสอด นอกจากหนังปลายองคชาตของชาวฟีลิสเตียสักร้อยเป็นการแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์ ซาอูลคิดจะให้ดาวิดตกอยู่ในมือของชาวฟีลิสเตีย ๒๖ เมื่อพวกข้ารับใช้บอกเรื่องดังกล่าวกับดาวิด ดาวิดก็ยินดีที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ แต่ก่อนจะถึงกำหนดเวลา ๒๗ ดาวิดก็ออกไปกับพรรคพวก และฆ่าชาวฟีลิสเตีย 200 คน ดาวิดเอาหนังปลายองคชาตของคนเหล่านั้นเต็มจำนวนมาถวายแก่กษัตริย์ เพื่อจะได้เป็นบุตรเขยของกษัตริย์ และซาอูลได้ยกมีคาลบุตรหญิงของตนให้เป็นภรรยาของดาวิด ๒๘ แต่เมื่อซาอูลเห็นและทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับดาวิด และมีคาลบุตรหญิงของท่านรักดาวิด ๒๙ ซาอูลยิ่งกลัวดาวิดมากขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเสมอมา

๓๐ บรรดาผู้บังคับการของชาวฟีลิสเตียออกไปสู้รบบ่อยเพียงไรก็ตาม ดาวิดรบชนะมากครั้งกว่าพวกบริวารของซาอูล ชื่อของเขาจึงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

๑๙

ซาอูลพยายามจะฆ่าดาวิด

๑ ซาอูลพูดกับโยนาธานบุตรของท่าน และกับบริวารทุกคนว่า พวกเขาควรจะฆ่าดาวิด แต่โยนาธานบุตรซาอูลชื่นชอบในตัวดาวิดมาก ๒ โยนาธานบอกดาวิดว่า ซาอูลบิดาของเรากำลังหาโอกาสที่จะฆ่าท่าน ฉะนั้นขอให้ระวังตัวในวันพรุ่งนี้ ควรซ่อนตัวให้ดี ๓ และเราจะออกไปยืนอยู่ข้างๆ บิดาของเราในทุ่งกว้างที่ท่านอยู่ และเราจะพูดกับบิดาของเราเกี่ยวกับตัวท่าน ถ้าเรารู้อะไรคืบหน้า เราก็จะบอกท่าน ๔ และโยนาธานพูดชมดาวิดให้ซาอูลผู้เป็นบิดาฟัง และพูดด้วยว่า ขอกษัตริย์อย่ากระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้เลย เพราะว่าเขาไม่ได้กระทำบาปต่อท่าน และเพราะว่าสิ่งที่เขากระทำก็เป็นผลดีต่อท่าน ๕ เพราะเขาเสี่ยงชีวิตของตนเองที่ไปฆ่าชาวฟีลิสเตีย และพระผู้เป็นเจ้าให้ชาวอิสราเอลทุกคนได้รับชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ ท่านก็เห็นและยินดี แล้วทำไมท่านจึงจะกระทำบาปต่อคนไม่มีความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดโดยไร้เหตุผล ๖ ซาอูลก็ฟังเสียงโยนาธาน ซาอูลปฏิญาณว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด เขาจะไม่ถูกฆ่า ๗ และโยนาธานก็ร้องเรียกหาดาวิด และเล่าเรื่องทุกอย่างให้เขาฟัง และโยนาธานพาดาวิดมาหาซาอูล ดาวิดก็อยู่รับใช้ท่านดังเดิม

๘ ต่อมาเกิดสงครามขึ้นอีก ดาวิดออกไปสู้รบกับชาวฟีลิสเตีย และฆ่าฟันพวกเขาอย่างรุนแรงจนหนีเตลิดไปต่อหน้าดาวิด ๙ แล้วซาอูลก็ถูกวิญญาณอันชั่วร้ายที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าควบคุม ขณะที่ท่านนั่งอยู่ในวัง มือถือหอก ดาวิดกำลังเล่นพิณเล็กอยู่ ๑๐ ซาอูลหาโอกาสจะพุ่งหอกเสียบดาวิดให้ติดกับกำแพง แต่ดาวิดหนีซาอูลไปได้ ท่านพุ่งหอกติดกับกำแพง และดาวิดหลบหนีไปได้ในคืนนั้น

๑๑ ซาอูลใช้ผู้ส่งสาสน์ของท่านไปที่บ้านดาวิดเพื่อจับตาเฝ้าเขาไว้ และจะได้ฆ่าเขาในตอนเช้า แต่มีคาลภรรยาดาวิดบอกเขาว่า "ถ้าท่านไม่หลบหนีให้รอดไปได้ในคืนนี้ ท่านก็จะถูกฆ่าในวันพรุ่งนี้" ๑๒ ดังนั้นมีคาลจึงให้ดาวิดลงไปทางหน้าต่าง เขาก็หนีรอดไปได้ ๑๓ มีคาลเอารูปเคารพรูปหนึ่งมาวางไว้บนเตียงนอน วางหมอนขนแพะไว้ด้านศีรษะ และคลุมด้วยเสื้อ ๑๔ เมื่อซาอูลใช้ผู้ส่งสาสน์ไปเอาตัวดาวิด นางบอกว่า "เขาไม่สบาย" ๑๕ ซาอูลจึงให้ผู้ส่งสาสน์ของท่านไปพบกับดาวิด โดยกล่าวว่า "พาตัวเขามาหาเรา หามมาทั้งเตียง เราจะได้ฆ่าเขาเอง" ๑๖ เมื่อคนส่งสาสน์เข้าไป ก็เห็นว่ารูปเคารพอยู่บนเตียงนอน มีหมอนขนแพะอยู่ที่ด้านศีรษะ ๑๗ ซาอูลพูดกับมีคาลว่า "ทำไมเจ้าจึงหลอกลวงฉันอย่างนี้ และปล่อยให้ศัตรูของฉันไป เขาจึงหนีไปแล้ว" มีคาลตอบซาอูลว่า "เขาบอกลูกว่า "ปล่อยให้ฉันไปเถอะ ฉันจะได้ไม่ต้องฆ่าเจ้า" "

๑๘ ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไปได้ และเมื่อมาหาซามูเอลที่เมืองรามาห์ เขาก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่ซาอูลได้กระทำกับเขา ทั้งสองไปอาศัยอยู่ที่นาโยท* ๑๙ มีคนบอกซาอูลว่า "ดูเถอะ ดาวิดอยู่ที่นาโยทในรามาห์" ๒๐ ซาอูลจึงให้ผู้ส่งสาสน์ไปจับตัวดาวิด แต่เมื่อพวกเขาเห็นกลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ากำลังเผยคำกล่าวอยู่ และซามูเอลกำลังยืนนำกลุ่ม พระวิญญาณพระเจ้าสถิตกับพวกผู้ส่งสาสน์ของซาอูล และร่วมเผยคำกล่าวด้วย ๒๑ เมื่อมีคนบอกซาอูล ท่านก็ให้ผู้ส่งสาสน์คนอื่นๆ ไป พวกเขาก็เผยคำกล่าวเช่นกัน ซาอูลให้ผู้ส่งสาสน์ไปอีกเป็นครั้งที่สาม และพวกเขาก็เผยคำกล่าวเช่นกัน ๒๒ ท่านจึงไปยังรามาห์ด้วยตัวท่านเอง เมื่อมาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่เมืองเสคู ท่านถามว่า "ซามูเอลและดาวิดอยู่ที่ไหน" คนหนึ่งบอกว่า "ท่านทั้งสองอยู่ที่นาโยทในรามาห์" ๒๓ ท่านไปที่นั่น ที่นาโยทในรามาห์ และท่านเปี่ยมด้วยพระวิญญาณพระเจ้าเช่นกัน ท่านเริ่มเผยคำกล่าวจนกระทั่งถึงนาโยทที่รามาห์ ๒๔ ท่านปลดเสื้อผ้าออกด้วยเช่นกัน และท่านเผยคำกล่าวต่อหน้าซามูเอลด้วย และนอนเปลือยกายตลอดวันและคืนของวันนั้น จึงได้มีคำที่กล่าวกันว่า "ซาอูลเป็นผู้หนึ่งในบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าด้วยหรือ"

๒๐

โยนาธานเตือนดาวิด

๑ ดาวิดก็หนีจากนาโยทในรามาห์ ไปหาโยนาธานและพูดว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรหรือ ข้าพเจ้าทำผิดอะไร และข้าพเจ้าทำอะไรที่เป็นบาปในสายตาของบิดาของท่าน ท่านจึงจะเอาชีวิตของข้าพเจ้า" ๒ โยนาธานตอบว่า "ไม่มีวัน ท่านจะต้องไม่ตาย ดูเถิด บิดาของเราไม่กระทำสิ่งใดไม่ว่าเรื่องเล็กหรือใหญ่ โดยไม่เปิดเผยให้เรารู้ ทำไมท่านจึงจะปกปิดเรื่องนี้กับเรา ไม่เป็นเช่นนั้นแน่" ๓ แต่ดาวิดสาบาน และพูดอีกว่า "บิดาของท่านทราบดีว่าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของท่าน ซ้ำยังคิดด้วยว่า "อย่าให้โยนาธานทราบเรื่องนี้ เพราะกลัวว่าเขาจะเศร้าใจ" แต่เป็นความจริง ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด และตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ ความตายอยู่ใกล้ตัวข้าพเจ้าเพียงก้าวเดียว" ๔ โยนาธานจึงบอกดาวิดว่า "อะไรที่ท่านต้องการ เราจะทำให้" ๕ ดาวิดพูดกับโยนาธานว่า "ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันเทศกาลข้างขึ้น และข้าพเจ้าควรจะต้องไปนั่งร่วมโต๊ะกับกษัตริย์ แต่ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเถิด จะได้ซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนาจนกระทั่ง 3 วันนับจากนี้ในตอนเย็น ๖ ถ้าหากว่าบิดาของท่านสังเกตเห็นว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย ก็ช่วยบอกว่า "ดาวิดขออนุญาตลาข้าพเจ้า เพื่อรีบไปเบธเลเฮมเมืองของเขา เพราะว่าทั้งตระกูลมีงานถวายเครื่องสักการะประจำปีที่นั่น" ๗ ถ้าท่านตอบว่า "ดีแล้ว" ผู้รับใช้ของท่านก็จะปลอดภัย แต่ถ้าท่านโกรธกริ้ว ก็ขอทราบไว้เถิดว่า

---

* **๑๙๑๘** พันธสัญญาเดิมที่เป็นภาษาอาราเมค (คือทาร์กัม" แปลได้ความว่า ที่อาศัยของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า

ท่านประสงค์จะทำร้าย ๘ ฉะนั้นขอให้ท่านมีความกรุณาต่อผู้รับใช้ของท่าน เพราะท่านให้
ผู้รับใช้ของท่านร่วมสาบานตนกับท่าน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า* แต่ถ้าหากว่าข้าพเจ้ามี
ความผิด ท่านก็ประหารข้าพเจ้าด้วยตัวท่านเอง ทำไมจึงจะนำตัวข้าพเจ้าไปมอบให้แก่บิดา
ของท่าน" ๙ โยนาธานพูดว่า "ไม่มีวันจะเป็นอย่างนั้น ถ้าหากเราทราบว่า บิดาประสงค์จะ
ทำร้ายท่าน แล้วเราจะไม่บอกท่านหรือ" ๑๐ ดาวิดจึงพูดกับโยนาธานว่า "ถ้าบิดาของท่าน
ตอบอย่างแข็งกร้าว แล้วใครจะบอกข้าพเจ้า" ๑๑ โยนาธานตอบดาวิดว่า "มาเถิด ออกไปที่
ทุ่งนากัน" ทั้งสองจึงออกไปที่ทุ่งนา

๑๒ โยนาธานพูดกับดาวิดว่า "ให้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลเป็นพยาน ในวัน
พรุ่งนี้หรือมะรืนนี้ประมาณเวลานี้ เราจะหยั่งดูให้รู้แน่ว่าบิดาของเราประสงค์ดีต่อดาวิด
แล้วเราจะส่งคนไปบอกให้ท่านรู้อย่างแน่นอน ๑๓ แต่ถ้าบิดาของเราประสงค์จะทำร้ายท่าน
ก็ให้พระผู้เป็นเจ้ากระทำต่อโยนาธานเช่นนั้น หรือมากกว่านั้นถ้าหากว่าเราไม่บอกให้ท่าน
รู้ เพื่อให้ท่านหนีไปและได้รับความปลอดภัย ขอให้พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน เหมือนกับที่
พระองค์สถิตกับบิดาของเรา ๑๔ ถ้าหากว่าเรายังมีชีวิตอยู่ ก็ขอท่านแสดงความรักอันมั่นคง
ของพระผู้เป็นเจ้าต่อเรา เราจะได้ไม่ตาย ๑๕ ถึงแม้พระผู้เป็นเจ้าตัดขาดทุกคนในหมู่ศัตรู
ของท่านให้พ้นไปเสียจากโลก ก็ขอท่านอย่าตัดขาดความรักอันมั่นคงของท่านจากพงศ์
พันธุ์ของเราไปตลอดกาลเลย†" ๑๖ โยนาธานสาบานกับพงศ์พันธุ์ของดาวิดว่า "ขอให้พระ
ผู้เป็นเจ้าลงโทษศัตรูของดาวิด" ๑๗ และโยนาธานให้ดาวิดสาบานด้วยความรักที่มีต่อท่าน
อีก เพราะว่าท่านรักดาวิดประหนึ่งชีวิตของตน

๑๘ แล้วโยนาธานพูดกับดาวิดว่า "พรุ่งนี้เป็นวันเทศกาลข้างขึ้น และจะเป็นที่สังเกตได้
ว่าท่านไม่อยู่ เพราะที่นั่งของท่านจะว่าง ๑๙ วันมะรืนเวลาใกล้เย็น จงไปยังที่ที่ท่านเคยซ่อน
ตัวเมื่อตอนเริ่มเกิดเรื่อง และรออยู่ที่ข้างๆ กองหิน ๒๐ เราจะยิงลูกธนู 3 ลูกไปที่ข้างกองหิน
ทำทีว่าเรายิงไปที่เป้า ๒๑ ดูเถิด เราจะสั่งให้เด็กหนุ่มไปโดยพูดว่า "จงไปหาลูกธนู" ถ้าเรา
พูดกับเขาว่า "ดูนั่น ลูกธนูอยู่ที่ข้างนี้ของเจ้า เอามันมาที่นี่" และท่านก็ออกมาได้ เพราะ
ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด ท่านก็ปลอดภัยแน่ ไม่มีอันตรายใดๆ ๒๒ แต่ถ้าเราพู
ดกับเด็กหนุ่มว่า "ดูนั่น ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้า" ท่านก็จงไปเสีย เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าให้
ท่านจากไป ๒๓ และเรื่องที่ท่านกับเราคุยกันนั้น จำไว้ว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานระหว่าง
ท่านกับเราตลอดไป"

๒๔ ดังนั้นดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา เมื่อถึงวันเทศกาลข้างขึ้น กษัตริย์นั่งลงรับประทาน
อาหาร ๒๕ กษัตริย์นั่งบนที่นั่งของท่านที่ข้างผนังเหมือนเคย โยนาธานนั่งตรงที่ฝั่งตรงข้าม‡
และอับเนอร์นั่งที่ข้างๆ ซาอูล แต่ที่นั่งของดาวิดนั้นว่างอยู่

๒๖ แต่ซาอูลยังไม่ได้กล่าวสิ่งใดในวันนั้น เพราะท่านนึกในใจว่า "ได้เกิดอะไรขึ้นกับดา
วิด เขามีมลทิน เขาต้องมีมลทินแน่§" ๒๗ แต่ในวันทีสอง คือรุ่งขึ้นจากวันเทศกาลข้างขึ้น
ที่ของดาวิดก็ว่างอีก ซาอูลพูดกับโยนาธานบุตรของท่านว่า "ทำไมลูกชายของเจสซียัง
ไม่มารับประทานอาหารเลย ทั้งเมื่อวานและวันนี้" ๒๘ โยนาธานตอบซาอูลว่า "ดาวิดขอ
อนุญาตลาข้าพเจ้า เพื่อไปยังเบธเลเฮม ๒๙ เขาพูดว่า "ให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะตระกูลของ
เราถวายเครื่องสักการะที่ในเมือง และพี่ข้าพเจ้าสั่งข้าพเจ้าให้ไปที่นั่น หากว่าข้าพเจ้าเป็นที
โปรดปรานในสายตาของท่าน ก็ให้ข้าพเจ้าไปหาพวกพี่ๆ เถิด" ด้วยเหตุผลดังกล่าว เขาจึง
ไม่ได้มานั่งร่วมโต๊ะกับกษัตริย์"

๓๐ ครั้นแล้วซาอูลก็โกรธกริ้วโยนาธาน ท่านจึงกล่าวว่า "เจ้าเป็นลูกไม่รักดีเหมือนกับแม่
ของเจ้า เจ้าคิดว่าเราไม่รู้หรือยังไง ว่าเจ้าได้เข้าข้างลูกของเจสซีเพื่อนำความอับอายมาให้

---

* **๒๐๘** 1 ซามูเอล 18:3 † **๒๐๑๕** 2 ซามูเอล 9:1-13 ‡ **๒๐๒๕** ภาษาฮีบรูแปลได้ความว่า ยืน § **๒๐๒๖** เลวีนิติ 7:20,21

ตัวเจ้าเอง และให้แม่ของเจ้าด้วย ๓๑ ตราบที่ลูกของเจสซีมีชีวิตอยู่บนโลกฉันใด ทั้งตัวเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะไม่มีวันตั้งอยู่ได้ ฉะนั้นจงให้คนไปตามตัวเขามาหาเรา เพราะเขาจะต้องตายอย่างแน่นอน๓๒ โยนาธานตอบซาอูลบิดาของท่านว่า ทำไมเขาจึงต้องถูกฆ่าตาย เขาทำอะไร๓๓ แต่แล้วซาอูลก็พุ่งหอกไปที่โยนาธานเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่าบิดาของท่านได้ตั้งใจจะฆ่าดาวิด ๓๔ โยนาธานโกรธมากและลุกขึ้นจากโต๊ะ ท่านไม่รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านทุกข์ใจเรื่องดาวิดที่บิดากระทำต่อดาวิดอย่างน่าอับอาย

๓๕ ในเวลาเช้า โยนาธานออกไปในทุ่งนาตามนัดที่ให้กับดาวิด และมีเด็กไปด้วยหนึ่งคน ๓๖ ท่านบอกเด็กของท่านว่า จงวิ่งไปค้นหาลูกธนูที่เรายิง ขณะที่เด็กกำลังวิ่งไป ท่านยิงธนูลูกหนึ่งเลยเด็กไปอีก ๓๗ เมื่อเด็กมาถึงจุดที่ลูกธนูที่โยนาธานยิง โยนาธานตะโกนถามเด็กว่า ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าไม่ใช่หรือ ๓๘ และโยนาธานตะโกนบอกเด็กว่า รีบไปโดยเร็ว อย่าอยู่ที่นี่ เด็กของโยนาธานจึงเก็บลูกธนูแล้วกลับมาหาเจ้านายของตน ๓๙ แต่เด็กไม่ทราบอะไรทั้งสิ้น โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบเรื่อง ๔๐ และโยนาธานให้เด็กแบกอาวุธของท่านและบอกว่า ไปได้แล้ว แบกอาวุธเข้าไปในเมือง ๔๑ ทันทีที่เด็กกลับไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นจากข้างกองหิน ก้มหน้าลง และคำนับ 3 ครั้ง แล้วทั้งสองก็จูบแก้มและร้องไห้กัน ดาวิดร้องไห้มากยิ่งกว่า ๔๒ ครั้นแล้วโยนาธานก็พูดกับดาวิดว่า จงไปอย่างสันติสุขเถิด เพราะเราต่างก็ได้สาบานตนในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานระหว่างเราและท่าน และระหว่างผู้สืบเชื้อสายของเราและของท่านไปตลอดกาล แล้วดาวิดก็จากไป ส่วนโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

๒๑

ดาวิดกับขนมปังบริสุทธิ์

๑ ดาวิดไปหาอาหิเมเลคปุโรหิตที่เมืองโนบ อาหิเมเลคตัวสั่นมาพบกับดาวิด และถามว่า ทำไมท่านจึงมาคนเดียว ไม่มีใครมาด้วยหรือ ๒ ดาวิดตอบอาหิเมเลคปุโรหิตว่า กษัตริย์บัญชาให้ข้าพเจ้าทำสิ่งหนึ่งและสั่งด้วยว่า อย่าให้ใครทราบเรื่องนี้ว่า เราสั่งให้เจ้าทำอะไร ข้าพเจ้านัดพบกับพวกทหารที่ที่แห่งหนึ่ง ๓ เอาละ ท่านพอมีอาหารติดตัวมาบ้างไหม ขอขนมปังสัก 5 ก้อน หรืออะไรก็ได้ที่มีอยู่ที่นี่ ๔ ปุโรหิตตอบดาวิดว่า เราไม่มีขนมปังธรรมดาติดตัวมา แต่มีขนมปังอันบริสุทธิ์* ถ้าหากว่าพวกทหารของท่านได้ละเว้นจากผู้หญิง ๕ ดาวิดตอบปุโรหิตว่า พวกเราอยู่ห่างจากผู้หญิงเสมอเวลาเราออกเดินทางปฏิบัติงาน กายของพวกทหารก็บริสุทธิ์แม้จะเป็นเวลาเดินทางตามปกติ แล้วในวันนี้กายพวกเขาจะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าเพียงไร ๖ ดังนั้นปุโรหิตจึงให้ขนมปังอันบริสุทธิ์แก่ดาวิด†เพราะไม่มีขนมปังชนิดอื่น นอกจากขนมปังอันบริสุทธิ์ที่หยิบมาจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และจะมีขนมปังอบใหม่ๆ มาถวายแทนในวันเดียวกันนั้น

๗ ในวันนั้นข้ารับใช้คนหนึ่งของซาอูลบังเอิญอยู่ที่นั่น เพราะถูกกักตัวไว้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เขาชื่อโดเอกชาวเอโดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงดูฝูงแกะของซาอูล

๘ ดาวิดถามอาหิเมเลคว่า ท่านไม่มีดาบหรือหอกบ้างหรือ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เอาดาบหรืออาวุธติดตัวมาด้วย เพราะงานของกษัตริย์ที่บัญชาให้ทำเร่งด่วน ๙ ปุโรหิตตอบว่า ดาบของโกลิอัทชาวฟีลิสเตียที่ท่านฆ่าตายในหุบเขาเอลาห์นั้นยังอยู่ที่นี่ ห่อเก็บไว้ในผ้าอยู่ข้างหลังชุดคลุม ถ้าท่านจะเอาดาบเล่มนั้น ก็เอาไปได้ เพราะที่นี่ไม่มีอะไรอีกแล้วนอกจากดาบเล่มนั้น ดาวิดตอบว่า ไม่มีดาบไหนเหมือนดาบเล่มนั้น เอามาให้ข้าพเจ้าเถิด

---

* **๒๑๔** เลวีนิติ 24:5-9 † **๒๑๖** มัทธิว 12:3,4; มาระโก 2:25,26; ลูกา 6:3

ดาวิดหนีไปยังเมืองกัท

๑๐ วันนั้นดาวิดหนีไปจากซาอูล ไปหาอาคีชกษัตริย์แห่งกัท ๑๑ พวกข้ารับใช้ของอาคีชพูดกับท่านว่า "นี่ดาวิดกษัตริย์ของแผ่นดินนั้นมิใช่หรือ ที่มีคนร้องรำทำเพลงถึงว่า
"ซาอูลได้ฆ่าคนนับพันคน
และดาวิดฆ่าคนนับหมื่น" "

๑๒ ดาวิดขบคิดถึงคำพูดนั้นอยู่ในใจ และกลัวอาคีชกษัตริย์แห่งกัท ๑๓ เขาจึงแสร้งเสียสติ‡ต่อหน้าคนเหล่านั้น และขณะที่เขาถูกเหนี่ยวรั้งอยู่ในมือพวกเขา ดาวิดก็ทำทีว่าเป็นคนบ้า ขูดขีดที่ประตูเมือง ปล่อยให้น้ำลายไหลลงบนเครา ๑๔ อาคีชจึงพูดกับพวกข้ารับใช้ว่า "ดูสิ พวกเจ้าก็เห็นว่าคนนั้นเป็นบ้า แล้วทำไมจึงพาเขามาหาเรา ๑๕ เราขาดคนบ้าหรือ พวกเจ้าจึงได้พาเจ้าคนนี้มาทำตัวเหมือนคนบ้าขวางหน้าเรา จะต้องให้คนนี้เข้ามาในบ้านเราหรือ"

๒๒

ดาวิดที่ถ้ำอดุลลาม

๑ ดาวิดจากที่นั่นไป และหลบหนีไปอยู่ในถ้ำที่อดุลลาม* เมื่อพวกพี่ชายและพวกญาติๆ ทั้งหลายได้ข่าว จึงลงไปหาท่านที่นั่น ๒ ทุกคนที่ลำบาก ทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่สิ้นหวัง ต่างก็มาหาดาวิด ท่านจึงเป็นหัวหน้าคนเหล่านั้น มีคนประมาณ 400 คนทีอยู่กับท่าน

๓ จากที่นั่นดาวิดไปยังเมืองมิสปาห์ในดินแดนโมอับ ท่านพูดกับกษัตริย์แห่งโมอับว่า "โปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้าอยู่กับท่าน จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเจ้าจะทำสิ่งใดเพื่อข้าพเจ้า" ๔ และดาวิดให้บิดามารดาอยู่กับกษัตริย์แห่งโมอับ ท่านทั้งสองจึงอาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดช่วงเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่หลบภัย ๕ กาดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดกับดาวิดว่า "อย่าอยู่ต่อไปในที่หลบภัย จงไปเสีย ไปยังแผ่นดินยูดาห์เถิด" ดาวิดจึงจากไปและเข้าไปในป่าเฮเรท

ซาอูลฆ่าบรรดาปุโรหิตที่เมืองโนบ

๖ ซาอูลทราบว่าคนเสาะหาดาวิดเจอแล้ว และมีคนอยู่กับท่านด้วย ซาอูลกำลังนั่งอยู่บนเนินเขา มือถือหอกอยู่ที่ใต้ต้นแทมริสก์ที่กิเบอาห์ มีพวกบริวารยืนอยู่รอบข้าง ๗ ซาอูลกล่าวกับพวกข้ารับใช้ที่ยืนอยู่รอบข้างว่า "จงฟังเถิด ชาวเบนยามินเอ๋ย ลูกชายของเจสซีคนนั้นจะยกทุ่งนาและสวนองุ่นให้กับพวกเจ้าทุกคนหรือ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็นผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยหรือ ๘ พวกเจ้าทุกคนจึงได้คบคิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครเปิดเผยให้เรารู้เวลาลูกชายของเราทำข้อตกลงกับลูกของเจสซี ไม่มีใครในพวกเจ้าที่สงสารเรา หรือเปิดเผยให้เรารู้ว่าลูกชายของเราได้ยุยงคนรับใช้ของเราให้แข็งข้อกับเรา รอที่จะฆ่าเราอย่างที่เป็นอยู่ในวันนี้" ๙ โดเอกชาวเอโดมที่ยืนอยู่ใกล้พวกข้ารับใช้ของซาอูลตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นบุตรของเจสซีมาที่เมืองโนบ ไปหาอาหิเมเลคบุตรของอาหิทูบ ๑๐ เขาถามพระผู้เป็นเจ้าให้ดาวิด และจัดหาอาหารให้และมอบดาบของโกลิอัทชาวฟีลิสเตียให้แก่ท่าน"

๑๑ แล้วกษัตริย์ก็ให้คนไปเรียกตัวอาหิเมเลคปุโรหิตผู้เป็นบุตรของอาหิทูบ และทั้งตระกูลที่เป็นบรรดาปุโรหิตที่อยู่ที่โนบมา และทุกคนก็มาหากษัตริย์ ๑๒ ซาอูลกล่าวว่า "ฟังเถิด ลูกของอาหิทูบ" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ นายท่าน" ๑๓ ซาอูลกล่าวกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงคิดกบฏต่อเรา ทั้งตัวท่านและลูกของเจสซี ท่านให้ขนมปังและดาบ และได้ถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงแข็งข้อกับเรา รอที่จะฆ่าอย่างที่เป็นอยู่ในวันนี้" ๑๔ อาหิเมเลคตอบกษัตริย์ว่า "แล้วใครในหมู่บริวารของท่านที่สัตย์ซื่อเหมือนดาวิดบุตรเขยของกษัตริย์ หัวหน้า

‡ **๒๑๑๓** สดุดี 34:1-22 * **๒๒๑** สดุดี 142:1-7

ทหารรักษาพระองค์ และเป็นผู้มีเกียรติในวังของท่าน ๑๕ วันนี้เป็นวันแรกหรือที่ข้าพเจ้าถามพระเจ้าให้ดาวิด เปล่าเลย อย่าให้กษัตริย์กล่าวหาข้ารับใช้หรือญาติผู้ใดในตระกูลของข้าพเจ้า เพราะว่าข้ารับใช้ของท่านไม่ทราบสิ่งใดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตาม ๑๖ กษัตริย์กล่าวว่า อาหิเมเลค ท่านจะต้องตายแน่ ทั้งตัวท่านและทั้งตระกูลของท่าน ๑๗ และกษัตริย์กล่าวกับทหารรักษาพระองค์ที่ยืนอยู่ใกล้ท่านว่า หันไปฆ่าพวกปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้าเสีย เพราะเขาร่วมมือกับดาวิด ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาหนีไป และไม่ยอมบอกให้เรารู้ แต่พวกบริวารของกษัตริย์ไม่ยอมยื่นมือประหารบรรดาปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า ๑๘ กษัตริย์จึงกล่าวกับโดเอกว่า เจ้าจงหันไปฆ่าพวกปุโรหิต แล้วโดเอกชาวเอโดมก็หันไปฆ่าบรรดาปุโรหิต และในวันนั้นเขาฆ่าคน 85 คนที่สวมชุดคลุมผ้าป่าน ๑๙ ทั้งผู้ชายและผู้หญิง เด็กและทารก โค ลา และแกะถูกฆ่าตายหมดที่เมืองโนบ อันเป็นเมืองปุโรหิต

๒๐ แต่อาบียาธาร์บุตรคนหนึ่งของอาหิเมเลคบุตรอาหิทูบหลบหนีตามดาวิดไปได้ ๒๑ อาบียาธาร์บอกดาวิดว่าซาอูลได้ฆ่าบรรดาปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ ดาวิดบอกอาบียาธาร์ว่า เรารู้ว่าในวันนั้นที่โดเอกชาวเอโดมอยู่ที่นั่น เขาจะต้องบอกซาอูลแน่นอน เรารับผิดชอบกับความตายของทุกคนในตระกูลของท่าน ๒๓ อยู่กับเราเถิด อย่ากลัวเลย เพราะว่าคนที่ตามล่าชีวิตเราก็ตามล่าชีวิตท่านด้วย ท่านจะปลอดภัยในความดูแลของเรา

๒๓

ดาวิดช่วยเมืองเคอีลาห์

๑ มีคนมาบอกดาวิดว่า ดูเถิด ชาวฟีลิสเตียกำลังต่อสู้กับเมืองเคอีลาห์ และกำลังปล้นทีลานนวดข้าวอยู่ ๒ ฉะนั้นดาวิดจึงถามพระผู้เป็นเจ้าว่า ข้าพเจ้าควรจะไปโจมตีฟีลิสเตียพวกนี้หรือไม่ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับดาวิดว่า ไปโจมตีพวกฟีลิสเตีย และช่วยเมืองเคอีลาห์ไว้ ๓ แต่คนของดาวิดพูดกับท่านว่า ดูเถิด ที่นี่ในยูดาห์ พวกเรากลัวพอแล้ว ถ้าหากว่าพวกเราไปที่เมืองเคอีลาห์ต่อสู้กับกองทัพของพวกฟีลิสเตีย แล้วพวกเราจะกลัวยิ่งกว่านี้เพียงไร ๔ ดาวิดจึงถามพระผู้เป็นเจ้าอีก และพระผู้เป็นเจ้าตอบท่านว่า ลุกขึ้น แล้วลงไปที่เคอีลาห์ เพราะว่าเราจะให้พวกฟีลิสเตียอยู่ในมือของเจ้า ๕ ดาวิดกับพรรคพวกจึงไปที่เคอีลาห์ต่อสู้กับพวกฟีลิสเตีย และฆ่าคนเป็นจำนวนมาก นำฝูงปศุสัตว์กลับมา ดังนั้นดาวิดช่วยชาวเมืองเคอีลาห์ไว้ได้

๖ เมื่ออาบียาธาร์บุตรของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เคอีลาห์ เขาเอาชุดคลุมติดมือมาด้วย ๗ มีคนบอกซาอูลว่าดาวิดได้มาอยู่ที่เคอีลาห์ ซาอูลพูดว่า พระเจ้าได้มอบเขาให้อยู่ในมือของเราแล้ว เพราะว่าเขาขังตัวเองโดยเข้าไปในเมืองที่มีประตูและติดสลักดาลประตู ๘ ครั้นแล้วซาอูลก็เรียกคนทั้งปวงมาเตรียมศึก เพื่อลงไปที่เมืองเคอีลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับพรรคพวกไว้ ๙ ดาวิดทราบว่าซาอูลกำลังวางแผนทำร้ายตน ท่านพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า นำเอาชุดคลุมมาที่นี่เถิด ๑๐ แล้วดาวิดพูดว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบแน่นอนว่า ซาอูลประสงค์จะมาที่เคอีลาห์ เพื่อทำลายเมืองนี้ก็เพราะข้าพเจ้า ๑๑ คนในเมืองเคอีลาห์จะให้ข้าพเจ้ามอบตัวแก่ซาอูลหรือ ซาอูลจะลงมา ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ข่าวจริงหรือไม่ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล โปรดบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เขาจะลงมา ๑๒ ดาวิดจึงถามว่า คนในเมืองเคอีลาห์จะให้ข้าพเจ้าและพรรคพวกมอบตัวแก่ซาอูลหรือ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า พวกเขาจะให้เจ้ามอบตัว ๑๓ แล้วดาวิดกับพรรคพวกประมาณ 600 คนจึงไปจากเคอีลาห์ เร่ร่อนไปตามที่จะไปได้ ครั้นซาอูลทราบว่าดาวิดได้หนีไปจากเคอีลาห์แล้ว

ท่านจึงเลิกทัพ ๑๔ ดาวิดอยู่ในที่หลบภัยในถิ่นทุรกันดารของเมืองศิฟ ซาอูลตามล่าดาวิด
ทุกวัน แต่พระเจ้าไม่ให้ท่านตกอยู่ในมือของซาอูล

ซาอูลตามล่าดาวิด

๑๕ ขณะที่ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารของเมืองศิฟที่โฮเรช ก็เห็นว่า ซาอูลได้ออกมาตาม
ล่าท่าน ๑๖ โยนาธานบุตรของซาอูลจึงไปหาดาวิดที่โฮเรช และทำให้ท่านเข้มแข็งในพระเจ้า
๑๗ และพูดกับดาวิดว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่าซาอูลบิดาของเราจะทำร้ายท่านไม่ได้ ท่าน
จะเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเราจะเป็นที่สองรองจากท่าน ซาอูลบิดาของเราก็
ทราบเรื่องนี้อยู่แล้ว" ๑๘ แล้วทั้งสองก็สาบานตน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ดาวิดอยู่ต่อที่
โฮเรช และโยนาธานกลับบ้านไป

๑๙ ฝ่ายชาวศิฟขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ และถามว่า "ดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่ท่ามกลาง
พวกเราในที่หลบภัยที่โฮเรช บนเนินเขาฮาคีลาห์ซึ่งอยู่ใต้เยชิโมนมิใช่หรือ ๒๐ โอ กษัตริย์
เชิญท่านลงมาตามใจปรารถนาของท่านเถิด พวกเราจะทำหน้าที่มอบตัวเขาให้อยู่ในมือขอ
งกษัตริย์เอง" ๒๑ ซาอูลตอบว่า "ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรพวกท่าน เพราะท่านกรุณาต่อ
เรา ๒๒ ขอให้ท่านไปดูให้แน่นอนอีกทีว่า เขาอยู่ที่ไหน และใครเป็นผู้ที่เห็นเขาอยู่ที่นั่น มีคน
บอกเราว่าเขาเจ้าเล่ห์นัก ๒๓ ฉะนั้นจงไปสืบดูให้ดีว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่แห่งใดบ้าง แล้วจึงกลับ
มาบอกเราด้วยข้อมูลที่ได้ และเราจึงจะไปกับท่าน ถ้าเขาอยู่ในเขตแดน เราจะค้นหาตัวเขา
ในหมู่คนนับพันของเผ่ายูดาห์จนพบ" ๒๔ พวกเขาจึงออกเดินทางไปยังศิฟก่อนซาอูล

ฝ่ายดาวิดและพรรคพวกอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน ในอาราบาห์จรดใต้เยชิโมน ๒๕ ซา
อูลและคนของท่านไปค้นหาตัวดาวิด มีคนไปบอกดาวิด ท่านจึงลงไปอยู่ในบริเวณเนินหิน
ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทราบเรื่อง ท่านก็ตามล่าดาวิดในถิ่นทุรกันดารมาโอน
๒๖ ซาอูลไปที่ภูเขาด้านหนึ่ง ดาวิดกับพรรคพวกไปอีกด้านหนึ่ง ดาวิดกำลังรีบหนีซาอูล
ขณะที่ซาอูลและคนของท่านประชิดตัวดาวิดกับพรรคพวก และจวนจะจับกุมพวกท่านได้
อยู่แล้ว ๒๗ ก็มีผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมาบอกซาอูลว่า "รีบมาเถิด เพราะว่าพวกฟีลิสเตียกำลัง
รุกรานแผ่นดิน" ๒๘ ดังนั้นซาอูลจึงกลับจากการตามล่าดาวิด และกลับไปต่อสู้กับพวกฟีลิ
สเตีย ฉะนั้นสถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่า ศิลาหลีกภัย ๒๙ ดาวิดไปจากที่นั่น และไปอาศัยอยู่ในที่
หลบภัยที่เอนเกดี

๒๔

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูล

๑ เมื่อซาอูลกลับจากการตามรบพวกฟีลิสเตีย มีคนบอกท่านว่า "ดูเถิด ดาวิดอยู่ใน
ถิ่นทุรกันดารที่เอนเกดี" ๒ ซาอูลจึงคัดเลือกคนของท่านจากชนชาวอิสราเอลทั้งหมดได้
3,000 คน ให้ไปตามหาดาวิดและพรรคพวกของท่านที่ทางด้านตะวันออกของศิลาแพะป่า
๓ ท่านมาถึงคอกแกะที่ริมทาง มีถ้ำแห่งหนึ่ง และซาอูลเข้าไปในถ้ำเพื่อถ่ายทุกข์ ฝ่ายดา
วิดและพรรคพวกกำลังนั่งอยู่ที่ท้ายถ้ำ* ๔ พรรคพวกของดาวิดพูดกับท่านว่า "วันนี้เป็นว
ันที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า 'ดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าให้อยู่ในมือเจ้า และเจ้า
จะกระทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นสมควร'" แล้วดาวิดก็ลุกขึ้น และแอบตัดชายเสื้อคลุมของ
ซาอูล ๕ หลังจากนั้นดาวิดรู้สึกเสียใจที่ตัดชายเสื้อคลุมของซาอูล ๖ ท่านพูดกับพรรคพวก
ว่า "พระผู้เป็นเจ้าทราบว่าเราไม่ควรกระทำเช่นนั้นต่อนายของเรา ท่านเป็นผู้ที่พระผู้เป็น
เจ้าเจิมไว้ ไม่ควรยื่นมือไปต่อสู้กับท่าน ทั้งที่รู้ว่าท่านเป็นผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเจิมไว้" ๗ ดาวิด

---

* **๒๔๓** สดุดี 57:1-11

ได้จูงใจพรรคพวกตามถ้อยคำดังกล่าว และห้ามไม่ให้พวกเขาทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ไปจากถ้ำ ไปตามทางของท่านต่อ
๘ หลังจากนั้นดาวิดก็ออกไปจากถ้ำเช่นกัน และตะโกนตามหลังซาอูลว่า "นายท่านผู้เป็นกษัตริย์" ครั้งซาอูลหันหลังไปมอง ดาวิดก็ก้มหน้าลงและคำนับ ๙ ดาวิดพูดกับซาอูลว่า "ทำไมท่านจึงฟังคำของคนที่พูดว่า 'ดูเถิด ดาวิดมุ่งร้ายท่าน' ๑๐ ดูเถิด วันนี้ท่านเห็นด้วยตาของท่านแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าได้มอบท่านให้อยู่ในมือของข้าพเจ้าในถ้ำ และมีบางคนบอกให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน แต่ข้าพเจ้าไว้ชีวิตท่านไว้ ข้าพเจ้าพูดว่า 'เราจะไม่ยื่นมือไปต่อสู้กับนายท่าน เพราะท่านเป็นผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเจิมไว้' ๑๑ เจ้านายของข้าพเจ้า ดูที่นี่ ดูว่าชายเสื้อคลุมของท่านอยู่ในมือข้าพเจ้า ความจริงที่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าท่าน ท่านจะได้ทราบว่าข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดหรือเป็นกบฏ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำบาปต่อท่าน แม้ว่าท่านจะตามล่าเอาชีวิตข้าพเจ้าไป ๑๒ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ตัดสินระหว่างท่านและข้าพเจ้า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ลงโทษตามสิ่งที่ท่านกระทำต่อข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้สนองตอบท่าน ๑๓ ตามสุภาษิตโบราณกล่าวว่า 'ความชั่วมาจากคนชั่ว' แต่ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้สนองตอบท่าน ๑๔ กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามใคร ท่านไล่ล่าใคร ตามล่าสุนัขที่ตายแล้ว ตามล่าตัวหมัด ๑๕ ฉะนั้นขอให้พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ตัดสินและคาดโทษระหว่างท่านและข้าพเจ้า ขอพระองค์ดำเนินการช่วยปกป้องข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารอดจากมือท่านเถิด"
๑๖ ทันทีที่ดาวิดพูดกับซาอูลจบ ซาอูลถามว่า "ดาวิดลูกเรา นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ" และซาอูลส่งเสียงร้องไห้ ๑๗ ท่านกล่าวกับดาวิดว่า "เจ้ามีความชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เพราะเจ้าสนองตอบเราด้วยความดี แต่เราได้สนองตอบเจ้าด้วยความเลวร้าย ๑๘ และเจ้าได้แสดงให้เห็นในวันนี้ว่า เจ้าได้กระทำต่อเราเป็นอย่างดี เพราะเจ้าไม่ได้ฆ่าเราเมื่อพระผู้เป็นเจ้ามอบเราให้อยู่ในมือของเจ้า ๑๙ ถ้าชายใดพบศัตรูของเขา เขาจะปล่อยให้ไปอย่างปลอดภัยหรือ ดังนั้นขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรเจ้าด้วยรางวัลสำหรับสิ่งที่เจ้าปฏิบัติต่อเราในวันนี้ ๒๐ บัดนี้เรารู้ว่าเจ้าจะเป็นกษัตริย์อย่างแน่แท้ และอาณาจักรของอิสราเอลจะยืนยงอยู่ในมือของเจ้า ๒๑ ฉะนั้นขอให้เจ้าสาบานกับเราในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าว่า เจ้าจะไม่ตัดขาดบรรดาผู้สืบทอดต่อจากเรา และเจ้าจะไม่ลบชื่อของเราออกไปจากตระกูล" ๒๒ ดาวิดก็สาบานต่อซาอูลตามนั้น ซาอูลจึงกลับบ้านไป ส่วนดาวิดกับพรรคพวกขึ้นไปยังที่หลบภัย

๒๕

ซามูเอลเสียชีวิต

๑ ซามูเอลเสียชีวิต และชาวอิสราเอลทั้งปวงมาชุมนุมกันและร้องคร่ำครวญถึงท่าน และฝังท่านไว้ที่เมืองรามาห์ที่ท่านเคยอาศัยอยู่

ดาวิดและอาบีกายิล

ดาวิดก็ออกเดินทางลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน ๒ มีชายผู้หนึ่งในเมืองมาโอนทำธุรกิจที่คาร์เมล ชายผู้นี้มั่งมีมาก มีแกะ 3,000 ตัว แพะ 1,000 ตัว เขาให้คนตัดขนแกะที่คาร์เมล ๓ เขาชื่อนาบาล มีภรรยาชื่ออาบีกายิล เป็นหญิงรูปงามและฉลาดรอบรู้ ส่วนสามีเป็นคนกระด้างและร้ายกาจ เป็นชาวคาเลบ* ๔ ดาวิดได้ข่าวในถิ่นทุรกันดารว่า นาบาลกำลังตัดขนแกะอยู่ ๕ ดาวิดจึงให้พรรคพวกชายหนุ่ม 10 คนไป และสั่งว่า "จงไปที่คาร์เมล ไปหานาบาล และทักทายเขาในนามของเรา ๖ พวกท่านจงทักทายเขาว่า 'สันติสุขจงอยู่กับท่าน กับครอบครัวของท่าน และกับทุกสิ่งที่เป็นของท่าน ๗ ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะ คนเฝ้าฝูงแกะของท่านก็เคยคุ้นเคยกับพวกเรา และเราไม่เคยทำร้ายพวกเขา และพวก

* **๒๕๓** กันดารวิถี 13:6

เขาก็ไม่เคยมีอะไรถูกขโมยตลอดระยะเวลาที่อยู่ในคาร์เมล ๘ ท่านถามชายหนุ่มของท่านได้
พวกเขาจะบอกท่านเอง ฉะนั้นขอให้ชายหนุ่มของข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาท่าน
เพราะว่าพวกเรามาในวันฉลองเทศกาล โปรดให้สิ่งที่ท่านพอจะมีอยู่บ้างแก่พวกผู้รับใช้
และแก่ดาวิดบุตรของท่านด้วยเถิด

๙ เมื่อพรรคพวกหนุ่มๆ ของดาวิดมา พวกเขาก็พูดกับนาบาลไปตามนั้นในนามของดาวิด
แล้วก็คอยอยู่ ๑๐ นาบาลจึงพูดกับพวกผู้รับใช้ของดาวิดว่า ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือ
ผู้ใด สมัยนี้มีพวกผู้รับใช้มากมายที่หนีเจ้านายไป ๑๑ จะให้เราเอาขนมปัง น้ำ และเนื้อที่เรา
ฆ่าไว้สำหรับคนตัดขนแกะ มาให้แก่พวกคนที่เราไม่รู้ว่ามาจากไหนอย่างนั้นหรือ ๑๒ ดัง
นั้นพวกชายหนุ่มจึงกลับไปบอกทุกสิ่งให้ท่านทราบ ๑๓ ดาวิดบอกพรรคพวกท่านว่า ทุก
คนจงคาดดาบ ทุกคนจึงคาดดาบ ดาวิดก็คาดดาบของท่านเช่นกัน มีชายประมาณ 400
คนตามดาวิดขึ้นไป ขณะที่ 200 คนอยู่เฝ้ากองยุทธภัณฑ์และเสบียงไว้

๑๔ แต่ชายหนุ่มผู้หนึ่งบอกอาบีกายิลภรรยาของนาบาลว่า ดูเถิด ดาวิดได้ให้ผู้ส่งสาสน์
มาจากถิ่นทุรกันดาร เพื่อทักทายนายของเรา แต่นายกลับตวาดใส่พวกเขา ๑๕ ถึงกระนั้น
ผู้ชายพวกนั้นก็ยังดีต่อเรามาก ตลอดเวลาที่เราอยู่กับพวกเขา เราไม่ได้ถูกทำร้าย ระยะ
เวลาเราอยู่ในทุ่งนา ของของเราก็ไม่ได้หายไป ๑๖ เขาเป็นเหมือนเกราะป้องกันพวกเราทั้ง
เวลากลางวันและกลางคืน ตลอดช่วงเวลาที่เราเฝ้าฝูงแกะอยู่กับพวกเขา ๑๗ ฉะนั้นท่านรับ
ทราบแล้ว ขอให้คำนึงว่าท่านควรจะกระทำสิ่งใด เพราะภัยอันตรายกำลังจะเกิดขึ้นกับนาย
ของพวกเราและครอบครัวของท่าน นาบาลเป็นคนเลวร้ายจนไม่มีใครพูดกับท่านได้

๑๘ อาบีกายิลจึงรีบหาขนมปัง 200 ก้อน กับถุงเหล้าองุ่น 2 ถุง แกะที่ย่างแล้ว 5 ตัว และ
เมล็ดข้าวคั่ว 5 สอาห์† และองุ่นแห้ง 100 พวง และมะเดื่อแห้ง 200 ก้อน บรรทุกไว้บนหลัง
ลา ๑๙ และนางบอกผู้รับใช้หนุ่มว่า จงไปล่วงหน้าเรา แล้วเราจะตามหลังเจ้าไป แต่นาง
ไม่ได้บอกนาบาลสามีของนาง ๒๐ ขณะที่นางกำลังขี่ลาลงมาที่หุบเขา ดาวิดกับพรรคพวก
ของท่านก็ลงมาพบกับนาง นางพบกับพวกเขา ๒๑ ดาวิดเพิ่งพูดว่า ไร้ประโยชน์แท้ๆ ที่เรา
ปกป้องทุกสิ่งที่เป็นของนายคนนั้นในถิ่นทุรกันดาร ไม่มีสิ่งใดที่เป็นของเขาถูกขโมย และ
เขาสนองตอบความดีของเราด้วยความเลวร้าย ๒๒ ขอพระเจ้ากระทำต่อดาวิดอย่างสาหัส
ยิ่งกว่า หากว่าเราปล่อยแม้แต่ชายคนเดียวของนายคนนั้นให้มีชีวิตรอดอยู่ถึงรุ่งเช้า

๒๓ เมื่ออาบีกายิลเห็นดาวิด นางรีบลงจากหลังลา ก้มหน้าลงซบพื้นต่อหน้าดาวิด ๒๔ นาง
ซบที่เท้าของท่าน และพูดว่า นายท่าน ถือว่าเป็นความผิดของฉันเพียงผู้เดียว กรุณาให้
ผู้รับใช้ของท่านพูดเถิด ช่วยฟังคำของผู้รับใช้ของท่าน ๒๕ นายท่านกรุณาอย่าไปสนใจนา
บาลชายผู้ชั่วร้ายคนนั้นเลย ชื่อของเขามีความหมายอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เขาชื่อนา
บาล และความโง่เขลาก็อยู่กับเขา แต่ฉันผู้รับใช้ของท่านไม่ได้พบกับพวกชายหนุ่มของ
นายท่านที่ท่านได้ใช้ให้ไป ๒๖ นายท่าน เป็นเพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ยับยั้งท่านจากการกระ
ทำบาปในการนองเลือด และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามี
ชีวิตอยู่ฉันใด และตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ บัดนี้ขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่หมายจะ
ปองร้ายนายท่านจงเป็นอย่างเช่นนาบาลเถิด ๒๗ และขอให้พวกชายหนุ่มที่ตามนายท่าน
มารับของกำนัลที่ผู้รับใช้ของนายท่านนำมา ๒๘ โปรดให้อภัยความผิดของผู้รับใช้ของท่าน
ด้วย ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าจะสร้างพงศ์พันธุ์ที่มั่นคงให้แก่นายท่าน และท่านจะไม่กระทำ
ความชั่วตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ ๒๙ ถ้าหากว่าชายใดไล่ล่าท่านและหมายจะเอาชีวิตท่าน ชี
วิตของนายท่านจะปลอดภัยในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ส่วนชีวิตของ

† **๒๕๑๘** 3 สอาห์ เท่ากับ 1 เอฟาห์ ซึ่งมีประมาณ 22 ลิตร

ศัตรูของท่าน พระองค์จะเหวี่ยงพวกเขาออกไปเหมือนเหวี่ยงออกจากเชือกสลิง ๓๐ และเมื่อนายท่านได้รับสิ่งที่ดีจากพระผู้เป็นเจ้าตามที่พระองค์กล่าวไว้เกี่ยวกับท่าน และได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้นำอิสราเอลแล้ว ๓๑ จะไม่มีสาเหตุที่ทำให้นายท่านต้องเสียใจหรือปรักปรำตนเอง ที่ได้ฆ่าคนโดยไม่จำเป็น หรือแก้แค้นด้วยตนเอง และเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานพรท่านแล้ว ขอให้ระลึกถึงผู้รับใช้ของท่านด้วย"

๓๒ ดาวิดพูดกับอาบีกายิลว่า "สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ให้เจ้ามาพบเราในวันนี้ ๓๓ ขอให้ความรอบคอบของเจ้าได้รับพร และตัวเจ้าได้รับพรเถิด วันนี้เจ้าช่วยให้เราพ้นจากบาปของการนองเลือด และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง ๓๔ ตราบที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลมีชีวิตอยู่ฉันใด พระองค์ได้ยับยั้งเราไม่ให้ทำร้ายเจ้า หากว่าเจ้าไม่ได้รีบมาพบกับเรา นาบาลก็คงจะไม่มีแม้แต่ชายคนเดียวที่รอดชีวิตอยู่ถึงรุ่งเช้าแน่" ๓๕ แล้วดาวิดก็รับสิ่งที่นางนำมาให้ท่านจากมือนาง และท่านพูดกับนางว่า "เจ้าขึ้นไปบ้านของเจ้าอย่างสันติเถิด เห็นไหมล่ะ เราฟังเสียงเจ้า และเราทำตามคำขอร้องของเจ้า"

๓๖ อาบีกายิลไปหานาบาล เขากำลังมีงานเลี้ยงใหญ่ที่บ้านของเขา อย่างงานเลี้ยงของกษัตริย์ นาบาลร่าเริงอย่างเต็มหัวใจ เพราะว่าเขาเมามาก นางจึงไม่ได้เล่าสิ่งใดให้เขาฟังจนกว่าฟ้าสาง ๓๗ ครั้นรุ่งเช้า เมื่อนาบาลสร่างจากเหล้าองุ่นแล้ว ภรรยาของเขาจึงเล่าเรื่องเหล่านั้นให้เขาฟัง เขาแน่นิ่ง และขยับตัวไม่ได้ ๓๘ ประมาณ 10 วันหลังจากนั้นพระผู้เป็นเจ้าทำให้นาบาลถึงแก่ชีวิต

๓๙ เมื่อดาวิดทราบว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านพูดว่า "สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้แก้แค้นนาบาลที่ดูหมิ่นเรา และยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้กระทำผิด และให้ความผิดของนาบาลลงโทษเขาเอง" แล้วดาวิดให้คนไปพูดกับอาบีกายิลเพื่อรับนางมาเป็นภรรยาของตน ๔๐ ครั้นบรรดาผู้รับใช้ของดาวิดไปหาอาบีกายิลที่คาร์เมลแล้ว พวกเขาพูดกับนางว่า "ดาวิดให้พวกเรามาหาท่านเพื่อรับท่านไปเป็นภรรยาของดาวิด" ๔๑ นางลุกขึ้นและก้มหน้าลงซบพื้นตอบว่า "ดูเถิด หญิงรับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่ล้างเท้าของบรรดาผู้รับใช้ของนายท่าน" ๔๒ และอาบีกายิลรีบลุกขึ้นขี่ลา และหญิงสาว 5 คนเดินตามนางไป นางตามบรรดาผู้ส่งข่าวของดาวิดไป และนางก็เป็นภรรยาของดาวิด

๔๓ ดาวิดรับอาหิโนอัมชาวยิสเรเอลด้วย ทั้งสองจึงเป็นภรรยาของดาวิด ๔๔ ส่วนซาอูลได้ยกมีคาลบุตรหญิงของท่าน ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่ปัลทีบุตรของลาอิชแห่งเมืองกัลลิมแล้ว

๒๖

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูลอีก

๑ ชาวศิฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์ และกล่าวว่า "ดาวิดกำลังหลบซ่อนตัวอยู่บนเนินเขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของเยชิโมนมิใช่หรือ" ๒ ซาอูลจึงลงไปยังถิ่นทุรกันดารศิฟกับชายชาวอิสราเอลที่คัดเลือกแล้ว 3,000 คนทันที เพื่อเสาะหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ ๓ ซาอูลตั้งค่ายอยู่ที่เนินเขาฮาคีลาห์ ที่อยู่ข้างถนนทางตะวันออกของเยชิโมน ส่วนดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เมื่อท่านได้ยินว่าซาอูลมาตามหาท่านจนเกือบจะถึงถิ่นทุรกันดาร ๔ ดาวิดจึงให้บรรดาผู้สอดแนมไป และก็ทราบจริงว่าซาอูลมาแล้ว ๕ ดาวิดไปยังที่ที่ซาอูลตั้งค่ายอยู่ และเห็นสถานที่ที่ซาอูลนอน กับอับเนอร์ผู้บังคับกองพันทหารผู้เป็นบุตรของเนอร์ ซาอูลกำลังนอนหลับอยู่ในค่าย มีทหารอยู่โดยรอบ

๖ ดาวิดพูดกับอาหิเมเลคชาวฮิต และกับพี่ชายโยอาบ คืออาบีชัยบุตรของนางเศรุยาห์ว่า "ใครจะลงไปหาซาอูลในค่ายกับเรา" อาบีชัยตอบว่า "ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน" ๗ ดังนั้น

ดาวิดและอาบีชัยจึงเข้าไปในกองทหารในเวลากลางคืน ซาอูลกำลังนอนหลับอยู่ในค่ายที่นั่น มีหอกปักดินที่ใกล้ศีรษะ อับเนอร์และทหารก็นอนหลับอยู่รอบข้างท่าน ๘ อาบีชัยจึงพูดกับดาวิดว่า "วันนี้พระเจ้าได้มอบศัตรูของท่านให้อยู่ในมือท่านแล้ว ได้โปรดให้ข้าพเจ้าใช้หอกแทงเขาให้ติดดินในครั้งเดียว ข้าพเจ้าจะไม่แทงเขาสองครั้ง" ๙ แต่ดาวิดพูดกับอาบีชัยว่า "อย่าทำร้ายท่าน ใครจะยื่นมือออกต่อสู้คนที่พระผู้เป็นเจ้าเจิมได้ แล้วจะไม่พ้นผิด" ๑๐ และดาวิดพูดว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นผู้สังหารท่าน หรือไม่ท่านก็จะจบชีวิตเอง หรือไม่ท่านก็จะลงไปสู้รบในสงครามและตาย ๑๑ พระผู้เป็นเจ้าห้ามไม่ให้เรายื่นมือต่อสู้คนที่พระผู้เป็นเจ้าเจิม แต่ตอนนี้ให้เอาหอกที่อยู่ใกล้ศีรษะท่านกับเหยือกน้ำไป และเราไปได้แล้ว" ๑๒ ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำที่อยู่ใกล้ศีรษะของซาอูลไป และออกไปจากที่นั่น โดยที่ไม่มีใครเห็นหรือทราบเรื่อง และไม่มีผู้ใดตื่นขึ้น เพราะทุกคนนอนหลับกันหมด เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าบันดาลให้พวกเขาหลับสนิท

๑๓ แล้วดาวิดไปที่อีกด้านหนึ่งของหุบเขา ยืนบนยอดเขา โดยสองฝ่ายได้เว้นระยะระหว่างกันไกลพอประมาณ ๑๔ ดาวิดตะโกนเรียกพวกทหารและอับเนอร์บุตรของเนอร์ว่า "อับเนอร์ ท่านจะไม่ตอบหรือ" อับเนอร์ตอบว่า "นั่นใครที่มาร้องเรียกกษัตริย์" ๑๕ ดาวิดบอกอับเนอร์ว่า "ท่านไม่ใช่ผู้ชายหรอกหรือ มีใครในอิสราเอลบ้างที่เป็นเหมือนอย่างท่าน แล้วทำไมท่านจึงไม่เฝ้าระวังกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของท่าน เพราะว่ามีผู้หนึ่งเข้ามาทำร้ายกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของท่าน ๑๖ ท่านละเลยเช่นนี้ ใช้ไม่ได้ ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด ท่านสมควรตาย เพราะท่านไม่ได้เฝ้าระวังเจ้านายของท่าน ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเจิม บัดนี้ท่านจงดูซิว่า หอกของกษัตริย์ และเหยือกน้ำที่อยู่ตรงศีรษะของกษัตริย์อยู่ที่ไหน"

๑๗ ซาอูลจำเสียงของดาวิดได้จึงพูดว่า "ดาวิด ลูกเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าใช่ไหม" ดาวิดตอบว่า "โอ กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า เสียงของข้าพเจ้าเอง" ๑๘ และดาวิดพูดต่อว่า "เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงไล่ตามผู้รับใช้ของท่าน ข้าพเจ้ากระทำสิ่งใดหรือข้าพเจ้ากระทำผิดเรื่องอะไร ๑๙ ฉะนั้นขอให้กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าฟังสิ่งที่ผู้รับใช้พูดเถิด ถ้าหากว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ดลใจให้ท่านมาทำร้ายข้าพเจ้า ขอให้พระองค์รับของถวายจากข้าพเจ้า แต่ถ้าเป็นมนุษย์ก็ขอให้พวกเขาถูกสาปแช่งต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า เพราะพวกเขาได้ขับไล่ข้าพเจ้าออกมาในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ควรได้รับส่วนแบ่งจากแผ่นดินของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดก โดยพูดว่า "ไปบูชาบรรดาเทพเจ้าเถิด" ๒๐ ฉะนั้น บัดนี้อย่าให้ข้าพเจ้าถูกฆ่าตายในที่ห่างไกลจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาตามหาตัวหมัด ประหนึ่งผู้ไล่ล่านกกระทาบนภูเขา"

๒๑ ซาอูลจึงกล่าวว่า "เราได้กระทำผิดแล้ว ดาวิด ลูกเอ๋ย เจ้ากลับมาเถิด เราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกแล้ว เพราะในวันนี้ชีวิตของเรามีค่าในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพฤติตนอย่างโง่เขลา และได้กระทำผิดมาก" ๒๒ ดาวิดตอบว่า "โอ กษัตริย์ หอกอยู่นี่ ให้คนหนึ่งในกลุ่มชายหนุ่มมารับเอาไปเถิด ๒๓ พระผู้เป็นเจ้าประทานรางวัลแก่ทุกคนที่มีความชอบธรรมและความสัตย์จริง ด้วยว่าวันนี้พระผู้เป็นเจ้าได้มอบท่านให้อยู่ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือต่อสู้คนที่พระผู้เป็นเจ้าเจิม ๒๔ ดูเถิด ตราบที่ชีวิตของท่านมีค่าในสายตาของข้าพเจ้าในวันนี้เช่นไร ก็ขอให้ชีวิตข้าพเจ้ามีค่าในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และขอให้พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากความวิบัติทั้งปวง" ๒๕ ครั้นแล้วซาอูลกล่าวกับดาวิดว่า "ดาวิด ลูกเอ๋ย ขอให้เจ้าได้รับพรเถิด เจ้าจะกระทำหลายสิ่ง และจะกระทำทุกอย่างสำเร็จได้" ดังนั้นดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลกลับไปยังที่ของตน

๒๗

ดาวิดหลบหนีไปอยู่กับชาวฟีลิสเตีย

๑ ดาวิดคิดในใจว่า "ตัวข้าจะต้องถูกซาอูลฆ่าตายสักวันหนึ่ง ควรจะหลบหนีไปยังดินแดนของชาวฟีลิสเตียดีกว่า ซาอูลจะได้สิ้นหวังและไม่ตามหาข้าในเขตแดนอิสราเอลอีกต่อไป ข้าจะได้หนีพ้นจากมือของท่านได้" ๒ ดาวิดกับชาย 600 คนจึงออกเดินทางไปที่นั่น ไปหาอาคีชบุตรมาโอค กษัตริย์แห่งกัท ๓ ดาวิดและพรรคพวกได้อาศัยอยู่กับอาคีชที่เมืองกัท ชายทุกคนกับครอบครัวของตน ดาวิดกับภรรยา 2 คน คืออาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบีกายิลชาวคาร์เมลแม่ม่ายของนาบาล ๔ เมื่อมีคนบอกซาอูลว่าดาวิดได้หนีไปที่เมืองกัท ท่านจึงไม่ตามหาดาวิดอีก

๕ ดาวิดพูดกับอาคีชว่า "ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน โปรดยกที่สักแห่งที่นอกเมืองออกไปให้ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ที่นั่น ผู้รับใช้ของท่านไม่ควรจะอาศัยอยู่ในเมืองหลวงกับท่าน" ๖ ในวันนั้นอาคีชยกเมืองศิกลากให้ท่านไปอยู่ ฉะนั้นศิกลากจึงเป็นของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้ ๗ นับจำนวนวันที่ดาวิดอาศัยอยู่ที่นอกเมืองของชาวฟีลิสเตียได้ 1 ปี กับ 4 เดือน

๘ ขณะนั้นดาวิดกับพรรคพวกขึ้นไปโจมตีชาวเกชูร์ ชาวเกอร์ซี และชาวอามาเลข คนเหล่านี้อาศัยอยู่ในอาณาเขตมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล ท่านได้โจมตีตั้งแต่เมืองชูร์ไปจนถึงแผ่นดินอียิปต์ ๙ ดาวิดโจมตีดินแดนโดยไม่ไว้ชีวิตทั้งชายและหญิง และริบเอาแกะ โค ลา อูฐ และเสื้อผ้า และกลับมาหาอาคีช ๑๐ เมื่ออาคีชถามว่า "วันนี้เจ้าไปโจมตีที่ไหนมา" ดาวิดจะตอบว่า "ไปโจมตีในแถบเนเกบของยูดาห์" หรือ "ไปโจมตีในแถบเนเกบที่เป็นของชาวเยราเมเอล" หรือ "ไปโจมตีในแถบเนเกบที่เป็นของชาวเคน" ๑๑ ดาวิดจะไม่ไว้ชีวิตทั้งชายและหญิง จะได้ไม่ต้องพาตัวมาที่เมืองกัท เพราะเกรงว่าพวกเขาจะเล่าว่า ดาวิดและพรรคพวกได้กระทำอะไรบ้าง นี่เป็นสิ่งที่ท่านกระทำเสมอตลอดระยะเวลาที่อาศัยอยู่ที่นอกเมืองของชาวฟีลิสเตีย ๑๒ อาคีชก็ไว้วางใจดาวิดโดยคิดในใจว่า "เขาเป็นที่รังเกียจในหมู่ชาวอิสราเอล เขาจะเป็นผู้รับใช้ของเราไปตลอดกาล"

๒๘

ซาอูลและคนทรงที่เมืองเอนโดร์

๑ ในคราวนั้นชาวฟีลิสเตียรวบรวมกำลังพร้อมรบ เพื่อต่อสู้กับอิสราเอล อาคีชกล่าวกับดาวิดว่า "จงเข้าใจเถิดว่า เจ้าและพรรคพวกของเจ้าต้องออกทัพไปกับเรา" ๒ ดาวิดพูดกับอาคีชว่า "แล้วท่านก็จะทราบเองว่าผู้รับใช้ของท่านจะทำอะไรได้บ้าง" อาคีชกล่าวกับดาวิดว่า "ดีแล้ว เราจะให้เจ้าเป็นองครักษ์ของเราไปตลอดชีวิต"

๓ เมื่อซามูเอลได้สิ้นชีวิตแล้ว และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ร้องคร่ำครวญถึงท่าน และฝังท่านไว้ที่เมืองรามาห์ที่ท่านเคยอาศัยอยู่ ซาอูลได้กำจัดพวกคนทรงและพ่อมดหมอผีให้ออกไปจากแผ่นดินแล้ว ๔ ชาวฟีลิสเตียมาชุมนุมกันและตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม ซาอูลรวบรวมอิสราเอลทั้งหมด และตั้งค่ายกันอยู่ที่กิลโบอา ๕ เมื่อซาอูลเห็นกองทัพของชาวฟีลิสเตียก็ตกใจกลัว และอกสั่นพรั่นพรึง ๖ เมื่อซาอูลถามพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ตอบท่าน ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอูริม* หรือด้วยบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๗ ซาอูลจึงบอกบรรดาผู้รับใช้ว่า "จงไปเสาะหาหญิงที่เป็นคนทรงให้เรา เราจะได้ไปหานาง และถามนาง" บรรดาผู้รับใช้พูดว่า "ดูเถิด มีคนทรงคนหนึ่งที่เอนโดร์"

---

* **๒๘๖** พลอยหรือหินชนิดใดชนิดหนึ่งซึ่งปุโรหิตสวมแนบกับทับทรวง เพื่อใช้ในการแสวงหาความประสงค์ของพระเจ้า

๘ ซาอูลจึงเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อปลอมตัว ไปกับชายสองคน และมาพบหญิงคนนั้นเมื่อตกค่ำ ซาอูลกล่าวว่า "ช่วยปรึกษากับวิญญาณให้เรา เราจะให้ชื่อคนที่เจ้าจะเรียกขึ้นมาให้เรา" ๙ หญิงคนนั้นพูดกับท่านว่า "ท่านต้องรู้แน่เลยว่า ซาอูลได้ทำอะไร ท่านได้ห้ามไม่ให้มีคนทรงและพ่อมดหมอผีอยู่ในแผ่นดิน แล้วทำไมท่านจึงจะให้ชีวิตของเราตกในกับดักจนถึงกับเสียชีวิตได้" ๑๐ แต่ซาอูลสาบานกับนางในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษในเรื่องนี้" ๑๑ หญิงคนนั้นจึงถามว่า "ท่านจะให้เราเรียกใครขึ้นมา" ท่านกล่าวว่า "เรียกซามูเอลขึ้นมาให้เรา" ๑๒ เมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล นางร้องเสียงดังและพูดกับซาอูลว่า "ทำไมท่านจึงหลอกลวงข้าพเจ้า ท่านคือซาอูล" ๑๓ กษัตริย์กล่าวกับนางว่า "ไม่ต้องกลัว เจ้ามองเห็นอะไร" นางตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นเทพเจ้ากำลังผุดขึ้นมาจากพื้นโลก" ๑๔ ท่านกล่าวกับนางว่า "รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร" นางตอบว่า "ชายชราผู้หนึ่งกำลังขึ้นมา นุ่งห่มด้วยเสื้อคลุม" ซาอูลทราบว่าเป็นซามูเอล ซาอูลจึงก้มหน้าลงและคำนับ

๑๕ ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า "ท่านรบกวนเราให้เราขึ้นมาทำไม" ซาอูลตอบว่า "ข้าพเจ้ามีความทุกข์ยิ่งนัก เพราะชาวฟีลิสเตียกำลังทำสงครามกับเรา และพระเจ้าทอดทิ้งข้าพเจ้า ไม่ยอมตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าจะด้วยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า หรือด้วยความฝันก็ตาม ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องปรึกษาท่าน ให้ท่านบอกว่าข้าพเจ้าควรจะทำอย่างไร" ๑๖ ซามูเอลกล่าวว่า "ทำไมท่านจึงถามเรา ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ทอดทิ้งท่าน และเป็นศัตรูของท่านแล้ว ๑๗ พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำต่อท่านดังที่พระองค์กล่าวผ่านเราแล้ว เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ฉีกอาณาจักรออกจากมือของท่าน และมอบให้แก่ดาวิดคนร่วมชาติของท่าน ๑๘ เพราะท่านไม่ได้เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า และไม่ได้กระทำตามความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ที่มีต่ออามาเลข† ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งนี้ต่อท่านในวันนี้ ๑๙ ยิ่งกว่านั้นอีก พระผู้เป็นเจ้าจะมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านให้อยู่ในมือของชาวฟีลิสเตีย พรุ่งนี้ท่านและบุตรของท่านก็จะอยู่กับเรา พระผู้เป็นเจ้าจะมอบกองทัพของอิสราเอลให้อยู่ในมือของชาวฟีลิสเตียด้วย"

๒๐ แล้วซาอูลก็ล้มลงราบกับพื้นทันที กลัวยิ่งนักเพราะสิ่งที่ซามูเอลกล่าว ท่านหมดเรี่ยวแรง เพราะไม่ได้รับประทานสิ่งใดตลอดทั้งวันและคืน ๒๑ หญิงคนนั้นเข้ามาใกล้ซาอูล เมื่อนางเห็นว่าท่านตกใจมาก นางจึงพูดกับท่านว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านเชื่อฟังท่าน ข้าพเจ้าได้เสี่ยงชีวิตตัวเองด้วยการกระทำสิ่งที่ท่านขอให้ข้าพเจ้าทำ ๒๒ ฉะนั้นขอให้ท่านฟังผู้รับใช้ของท่านบ้าง ให้ข้าพเจ้านำอาหารมาให้ท่านรับประทาน ท่านจะได้มีกำลังเดินทางกลับไป" ๒๓ ท่านปฏิเสธและกล่าวว่า "เราไม่กิน" แต่พวกผู้รับใช้ของท่านกับหญิงคนนั้นอ้อนวอนท่าน ท่านก็ฟังตามคำขอ ท่านจึงลุกขึ้นจากพื้นดิน และนั่งบนเตียง ๒๔ หญิงนั้นมีลูกโคอ้วนตัวหนึ่งที่บ้าน นางรีบฆ่ามันทันที นางเอาแป้งมานวดและอบเป็นขนมปังไร้เชื้อ ๒๕ และนางวางไว้ที่เบื้องหน้าซาอูลและพวกผู้รับใช้ ทุกคนรับประทาน แล้วออกเดินทางไปในคืนนั้น

๒๙

อาคีชให้ดาวิดกลับไปยังเมืองศิกลาก

๑ ชาวฟีลิสเตียได้รวบรวมกำลังอยู่ที่อาเฟก และชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ข้างน้ำพุในยิสเรเอล ๒ ขณะที่บรรดาเจ้าครองเมืองของชาวฟีลิสเตียกำลังเดินทัพไปกับกองร้อยและกองพัน ดาวิดกับพรรคพวกก็เดินไปเป็นกองหลังกับอาคีช ๓ บรรดาผู้บังคับการของชาวฟีลิสเตีย

† **๒๘๑๘** 1 ซามูเอล 15:1-3

พูดว่า ชาวฮีบรูพวกนี้มาทำอะไรที่นี่ อาคีชบอกผู้บังคับการของชาวฟีลิสเตียว่า นี่คือดาวิดผู้รับใช้ซาอูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่เขาจากทางโน้นมาหาเรา เราไม่เคยเห็นว่าเขามีความผิดมาจนถึงทุกวันนี้ ๔ แต่บรรดาผู้บังคับการของชาวฟีลิสเตียโกรธอาคีช และตอบว่า ให้เขากลับไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่เถิด เขาไม่ต้องลงไปสู้รบกับพวกเรา เกรงว่าเวลารบ เขาจะกลับเป็นศัตรูของเรา ชายคนนี้จะคืนดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่ด้วยศีรษะของพวกผู้ชายที่นี่ ๕ ดาวิดคนนี้มิใช่หรือ ที่มีคนร้องรำทำเพลงถึงว่า

ซาอูลได้ฆ่าคนนับพันคน

และดาวิดฆ่าคนนับหมื่น

๖ อาคีชจึงเรียกดาวิดมา และกล่าวว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด เจ้าซื่อสัตย์มาโดยตลอด เราคิดว่า สมควรแล้วที่เจ้าจะอยู่รับใช้เราในกองทัพ เพราะเราไม่เห็นว่าเจ้ามีความผิดนับตั้งแต่วันที่เจ้ามาหาเราจนถึงวันนี้ แต่ว่าพวกเจ้าครองเมืองไม่เห็นชอบด้วย ๗ ฉะนั้นเจ้าจงกลับไปได้แล้ว ไปด้วยสันติ จะได้ไม่ทำให้พวกเจ้าครองเมืองของชาวฟีลิสเตียไม่พอใจ ๘ ดาวิดพูดกับอาคีชว่า แต่ข้าพเจ้ากระทำสิ่งใดหรือ นับตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้าเข้ารับใช้จนถึงบัดนี้ มีอะไรบ้างที่ท่านเห็นในตัวข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าไม่สมควรไปต่อสู้ศัตรูของกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ๙ อาคีชตอบดาวิดว่า เรารู้ว่าเจ้าภักดีในสายตาของเรา ดังกับทูตสวรรค์ของพระเจ้า แต่ว่าพวกผู้บังคับการของชาวฟีลิสเตียพูดแล้วว่า เขาไม่ต้องขึ้นไปสู้รบกับพวกเรา ๑๐ เอาละ จงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เจ้ากับพรรคพวกที่เป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของเจ้า จงเริ่มเตรียมตัวแต่เช้ามืด และจากไปทันทีที่รุ่งสาง ๑๑ ดาวิดจึงออกเดินทางกับพรรคพวกแต่เช้าตรู่ เพื่อกลับไปยังดินแดนของชาวฟีลิสเตีย และชาวฟีลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

๓๐

ภรรยาของดาวิดถูกจับกุม

๑ พอวันที่สามดาวิดและพรรคพวกมาถึงศิกลาก ชาวอามาเลขได้มาโจมตีในแถบเนเกบและศิกลาก ชนะศิกลาก และเผาเมืองเสีย ๒ พวกเขาจับตัวบรรดาผู้หญิงและทุกคนที่อยู่ในเมืองไปเป็นเชลย ไม่ว่าจะมั่งมีหรือยากจน และไม่ได้ฆ่าผู้ใด เพียงแต่มาเอาตัวไป แล้วก็ไปตามทางของเขา ๓ เมื่อดาวิดและพรรคพวกมาถึงเมือง ก็พบว่าถูกไฟเผา ส่วนพวกภรรยาบุตรชายหญิงถูกจับไปเป็นเชลย ๔ ดาวิดและคนที่อยู่กับท่านส่งเสียงดังร้องไห้จนกระทั่งไม่มีแรงร้องไห้อีกต่อไป ๕ อาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบีกายิลชาวคาร์เมลแม่ม่ายของนาบาลภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกจับไปเป็นเชลย ๖ ดาวิดเป็นทุกข์ยิ่งนัก เพราะพรรคพวกพูดกันว่าจะขว้างก้อนหินใส่ท่าน เนื่องจากทุกคนขมขื่นเรื่องบุตรชายหญิงของเขาแต่ละคน แต่ดาวิดมีกำลังขึ้นได้จากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน

๗ ดาวิดพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตบุตรของอาหิเมเลคว่า เอาชุดคลุมมาให้เรา อาหิเมเลคนำชุดคลุมมาให้ดาวิด ๘ และดาวิดถามพระผู้เป็นเจ้าว่า ข้าพเจ้าควรจะตามล่ากองปล้นนี้ หรือควรจะไปตามจับพวกเขาหรือไม่ พระองค์ตอบว่า ไปตามล่า เพราะเจ้าจะไปตามจับกองปล้นและจะช่วยชีวิตเชลยได้อย่างแน่นอน ๙ ดาวิดจึงออกติดตาม มีชาย 600 คนที่ไปด้วย เมื่อมาถึงธารน้ำเบโสร์ในหุบเขา คนจำนวนหนึ่งหยุดพักอยู่ที่นั่น ๑๐ แต่ดาวิดกับชาย 400 คนตามล่าต่อไป และ 200 คนที่หมดเรี่ยวแรงเกินที่จะข้ามธารน้ำเบโสร์ในหุบเขาก็ถูกปล่อยทิ้งไว้

๑๑ มีคนพบชาวอียิปต์ผู้หนึ่งที่นอกเมืองจึงพาเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังเขา เขาก็รับประทาน ให้น้ำเขาดื่ม ๑๒ และให้มะเดื่อแห้ง 1 ก้อนกับองุ่นแห้ง 2 พวง เมื่อเขารับประทาน

เสร็จแล้ว เขามีเรี่ยวแรงมากขึ้น เพราะไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมา 3 วัน 3 คืนแล้ว ๑๓ ดาวิดพูดกับเขาว่า "เจ้าเป็นคนของใคร และมาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มจากอียิปต์ เป็นผู้รับใช้ของชาวอามาเลขผู้หนึ่ง เจ้านายข้าพเจ้าทิ้งข้าพเจ้าไว้เพราะข้าพเจ้าป่วย 3 วันมาแล้ว ๑๔ พวกเราได้โจมตีในแถบเนเกบของชาวเคเรธ โจมตีอาณาเขตของยูดาห์ รวมทั้งแถบเนเกบที่เป็นของตระกูลคาเลบ และพวกเราเผาเมืองศิกลาก" ๑๕ ดาวิดพูดกับเขาว่า "เจ้าจะพาเราลงไปที่กองปล้นนี้ได้ไหม" เขาตอบว่า "สาบานกับข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า ท่านจะไม่ฆ่าหรือมอบตัวข้าพเจ้าให้แก่นายข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะพาท่านลงไปที่กองปล้นนี้"

ดาวิดชนะชาวอามาเลข

๑๖ เมื่อเขาพาดาวิดลงไปแล้ว ดูเถิดพวกกองปล้นแผ่กระจายไปทั่วแผ่นดิน กำลังดื่มกินและเต้นรำทำเพลง เพราะข้าวของมากมายที่ริบมาได้จากดินแดนของชาวฟีลิสเตียและของยูดาห์ ๑๗ และดาวิดก็ฆ่าฟันคนเหล่านั้นตั้งแต่พลบค่ำจนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีผู้ใดรอดไปได้สักคนเดียว ยกเว้นชายหนุ่ม 400 คนที่ขี่อูฐหนีไปได้ ๑๘ ดาวิดได้ขนทรัพย์สิ่งของทั้งหมดที่ชาวอามาเลขริบ กลับคืนมา และดาวิดช่วยชีวิตภรรยาทั้งสองได้ ๑๙ ไม่มีสิ่งใดขาดหาย ไม่ว่าจะมั่งมีหรือยากจน บุตรชายหรือบุตรหญิง ดาวิดเอาทุกสิ่งที่ถูกปล้นหรือสิ่งใดก็ตามที่ถูกยึดไป กลับคืนหมด ๒๐ ดาวิดยึดฝูงแพะแกะและฝูงโค พรรคพวกของท่านต้อนฝูงปศุสัตว์ไปข้างหน้าท่าน และพูดว่า "นี่เป็นสิ่งที่ริบมาได้สำหรับดาวิด"

๒๑ แล้วดาวิดก็ไปหาชาย 200 คนที่หมดเรี่ยวแรงเกินกว่าจะติดตามดาวิด และถูกปล่อยทิ้งไว้ที่ธารน้ำเบโสร์ในหุบเขา ชายเหล่านั้นออกไปพบกับดาวิดและคนอื่นๆ ที่มากับท่านด้วย เมื่อดาวิดเข้าไปใกล้พวกเขาแล้วก็ทักทาย ๒๒ ฝ่ายพรรคพวกบางคนที่ใจดำและเลวร้ายที่ติดตามดาวิดไปก็พูดขึ้นว่า "เป็นเพราะพวกเขาไม่ได้ไปกับพวกเรา เราจะไม่แบ่งปันสิ่งที่ริบกลับมา นอกจากจะรับภรรยาและลูกๆ และไปเสีย" ๒๓ แต่ดาวิดพูดว่า "พี่น้องเอ๋ย พวกท่านจะกระทำต่อสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้มอบให้แก่เราอย่างนั้นไม่ได้ พระองค์ไว้ชีวิตพวกเรา และได้มอบกองปล้นที่ต่อสู้กับเราให้อยู่ในมือเรา ๒๔ ใครจะฟังพวกท่านในเรื่องนี้ คนที่ไปรบได้ส่วนแบ่งเช่นไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระ ก็จะได้รับส่วนแบ่งเช่นนั้น ทุกคนจะได้รับส่วนแบ่งเหมือนกัน" ๒๕ ดาวิดจึงตั้งให้เป็นกฎเกณฑ์และคำสั่งสำหรับอิสราเอลตั้งแต่วันนั้นมาจนถึงทุกวันนี้

๒๖ เมื่อดาวิดมายังเมืองศิกลาก ท่านก็ได้ส่งบางสิ่งที่ริบมาให้แก่บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่แห่งยูดาห์ผู้เป็นเพื่อน และบอกว่า "นี่เป็นของขวัญสำหรับท่าน เราริบมาได้จากศัตรูของพระผู้เป็นเจ้า" ๒๗ สำหรับคนที่อยู่ในเมืองเบธเอล ในราโมทที่เนเกบ ในยาททีร์ ๒๘ ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา ๒๙ ในราคาล ในเมืองต่างๆ ของชาวเยราเมเอล ในเมืองต่างๆ ของชาวเคน ๓๐ ในโฮร์มาห์ ในโบราชาน ในอาธาค ๓๑ ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกแห่งที่ดาวิดและพรรคพวกได้เคยผ่านไปมา

๓๑

ซาอูลสิ้นชีวิต

๑ ในเวลานั้นฟีลิสเตียก็สู้รบกับอิสราเอล ฝ่ายอิสราเอลแตกพ่ายไปต่อหน้าต่อตาชาวฟีลิสเตีย และล้มตายลงที่ภูเขากิลโบอา ๒ ชาวฟีลิสเตียไล่ตามซาอูลและบุตรของท่านไปอย่างกระชั้นชิด และชาวฟีลิสเตียฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชูวาบุตรทั้งสามของซาอูล ๓ การสู้รบครั้งนี้รุนแรงยิ่งนักสำหรับซาอูล เมื่อพวกนักธนูมาพบท่าน ก็เห็นว่าท่านถูกยิงอาการสาหัสมาก ๔ ซาอูลกล่าวกับคนถืออาวุธของท่านว่า "จงชักดาบของเจ้าออกมาแทงเราให้ทะลุ มิฉะนั้นคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตพวกนั้นจะมาใช้ดาบแทงเราให้ทะลุ ซ้ำจะเหยียด

หยามเราอีกด้วย แต่คนถืออาวุธของท่านไม่กล้าทำเช่นนั้นเพราะเขากลัวมาก ดังนั้นซาอูลจึงชักดาบของท่านออก และล้มทับดาบเสียเอง ๕ เมื่อคนถืออาวุธของท่านเห็นว่าซาอูลสิ้นชีวิตแล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเช่นกัน และสิ้นชีวิตไปกับท่าน ๖ ซาอูลเสียชีวิตดังกล่าว บุตร 3 คนของท่าน คนถืออาวุธ และคนของท่านทุกคนที่นั่นก็เสียชีวิตด้วยกันในวันเดียวกัน ๗ เมื่อชายชาวอิสราเอลที่อยู่อีกฟากของหุบเขา กับพวกที่อยู่โพ้นแม่น้ำจอร์แดนเห็นว่าชายชาวอิสราเอลได้เตลิดหนีไป และซาอูลกับบุตรของท่านก็สิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาจึงต่างก็ทิ้งบ้านเมืองของตนและหนีไป ชาวฟีลิสเตียจึงเข้าไปอยู่แทน

๘ วันรุ่งขึ้น เมื่อชาวฟีลิสเตียมาปลดของจากคนที่ถูกฆ่า และพบว่าซาอูลและบุตรทั้งสามของท่านนอนตายอยู่บนภูเขากิลโบอา ๙ พวกเขาจึงตัดศีรษะของซาอูล และปลดเครื่องอาวุธออก และให้ผู้สื่อข่าวไปทั่วดินแดนของชาวฟีลิสเตีย เพื่อนำข่าวดีไปยังวิหารที่เก็บรูปเคารพของพวกเขา และยังประชาชน ๑๐ พวกเขาเก็บเครื่องอาวุธของท่านไว้ในวิหารของเทพเจ้าอัชโทเรท และมัดร่างของท่านไว้ที่กำแพงเมืองเบธชาน ๑๑ แต่เมื่อชาวเมืองยาเบชกิเลอาดได้ยินว่าชาวฟีลิสเตียกระทำอย่างไรต่อซาอูล ๑๒ ชายผู้กล้าหาญทุกคนก็เดินทางไปตลอดคืน และนำร่างของซาอูลและบุตรของท่านลงมาจากกำแพงเมืองเบธชาน เมื่อมาถึงเมืองยาเบชแล้ว ก็เผาศพที่นั่น ๑๓ พวกเขาเก็บกระดูกไปฝังที่ใต้ต้นแทมริสก์ที่ยาเบช และอดอาหาร 7 วัน

2 ซามูเอล

ดาวิดทราบว่าซาอูลสิ้นชีวิต

๑ หลังจากที่ซาอูลสิ้นชีวิตแล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการรบชนะชาวอามาเลข ท่านอยู่ที่ศิกลากสองวัน ๒ ในวันทีสาม ดูเถิด มีชายผู้หนึ่งมาจากค่ายของซาอูล เสื้อผ้าขาดวิ่น ขี้ดินติดผม เมื่อเขามาหาดาวิด ก็ทรุดตัวลงถึงดินและกราบลง ๓ ดาวิดพูดกับเขาว่า □เจ้ามาจากไหน□ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าหลบหนีมาจากค่ายของอิสราเอล□ ๔ ดาวิดถามเขาว่า □บอกเราซิว่าเป็นไปอย่างไรบ้าง□ เขาตอบว่า □ผู้คนเตลิดหนีจากสนามรบ และหลายคนถูกฆ่าตาย ซาอูลและโยนาธานบุตรชายก็สิ้นชีวิตเช่นกัน□ ๕ ดาวิดถามชายหนุ่มที่มาส่งข่าวว่า □เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าซาอูลและโยนาธานบุตรของท่านสิ้นชีวิตแล้ว□ ๖ ชายหนุ่มที่มาส่งข่าวตอบว่า □บังเอิญข้าพเจ้าอยู่บนภูเขากิลโบอา ซาอูลพิงดาบของท่านอยู่ที่นั่น และรถศึกและทหารม้าก็อยู่ใกล้ตัวท่านมาก ๗ เมื่อท่านหันหลังดู ท่านเห็นข้าพเจ้า และเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตอบว่า □ข้าพเจ้าอยู่นี่□ ๘ ท่านถามว่า □เจ้าเป็นใคร□ ข้าพเจ้าตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนอามาเลข□ ๙ ท่านพูดว่า □มายืนข้างๆ เรา และฆ่าเราเสียเถิด เพราะเราเจ็บปวดมาก แต่ยังมีลมหายใจอยู่□ ๑๐ ข้าพเจ้าจึงไปยืนข้างท่าน และฆ่าท่านเสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าท่านจะไม่มีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีก หลังจากที่ได้รับบาดเจ็บแล้ว ข้าพเจ้าจึงถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนศีรษะท่าน และกำไลที่แขน และนำติดตัวมาให้เจ้านายข้าพเจ้าที่นี่□

๑๑ ดาวิดจึงฉีกเสื้อของท่าน พรรคพวกที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน ๑๒ เขาทั้งหลายร้องคร่ำครวญและร้องไห้ และอดอาหารจนถึงเวลาเย็น เพื่อซาอูลและโยนาธานบุตรของท่าน เพื่อชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า และเพื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพราะเขาเหล่านั้นถูกคมดาบสังหาร ๑๓ ดาวิดพูดกับชายหนุ่มที่เล่าเรื่องให้ท่านฟังว่า □เจ้ามาจากไหน□ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าวชาวอามาเลขผู้หนึ่ง□ ๑๔ ดาวิดถามว่า □ไฉนเจ้าจึงกล้ายื่นมือไปฆ่าผู้ได้รับการเจิมของพระผู้เป็นเจ้า□ ๑๕ และดาวิดเรียกชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นฝ่ายท่านมา และสั่งว่า □เอาเขาไปฆ่าเสีย□ เขาจึงประหารชายคนนั้น ๑๖ ดาวิดได้พูดกับเขาว่า □เจ้าเป็นผู้รับผิดชอบการตายของตัวเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าปรักปรำตัวเองว่า □ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ได้รับการเจิมของพระผู้เป็นเจ้า□ □

ดาวิดคร่ำครวญถึงซาอูลและโยนาธาน

๑๗ ดาวิดร้องคร่ำครวญเป็นเพลงไว้อาลัยถึงซาอูลและโยนาธานบุตรของท่าน ๑๘ ท่านสั่งว่า ควรจะสอนบทเพลงธนูนี้ให้แก่ชาวยูดาห์ ดูเถิด มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือของยาชาร์*ว่า

๑๙ □โอ อิสราเอลเอ๋ย บารมีของเจ้าสิ้นสลายที่สถานบูชาบนภูเขาสูงของเจ้า
ผู้เก่งกล้าล้มตายอย่างไรหนอ

๒๐ อย่าบอกเล่าเรื่องนี้ในเมืองกัท
อย่าประกาศเรื่องนี้ที่ถนนในเมืองอัชเคโลน
เกรงว่าพวกผู้หญิงของชาวฟีลิสเตียจะยินดี
เกรงว่าพวกผู้หญิงของชนชาติที่ไม่ได้เข้าสุหนัตจะโห่ร้อง

๒๑ โอ เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย
อย่าให้มีน้ำค้างหรือฝนโปรยลงบนเจ้าอีกเลย

* **๑□๑๘** โยชูวา 10:13

ทุ่งนาก็ไม่งอกสิ่งใดขึ้นมาเช่นกัน
เพราะโล่ของผู้เก่งกล้าไร้เกียรติที่นั่น
โล่ของซาอูลไม่ได้ขัดด้วยน้ำมัน

๒๒ ลูกธนูของโยนาธานเสียบค้างบนร่างที่สิ้นใจ
และดาบของซาอูลฟาดฟัน
ที่มแทงร่างแล้วร่างเล่าที่เก่งกล้าเข้าสู้
๒๓ ซาอูลและโยนาธานเป็นทีรักและเป็นพระคุณ
ทั้งสองไม่แยกจากกันไม่ว่าขณะมีชีวิตอยู่
หรือในความตาย
ทั้งสองว่องไวยิ่งกว่านกอินทรี
ทั้งสองแข็งแรงยิ่งกว่าสิงโต

๒๔ บุตรีของอิสราเอลเอ๋ย
เจ้าจงร้องไห้เพื่อซาอูลเถิด
ท่านได้สวมพวกเจ้าด้วยผ้าสีแดงสดอย่างหรูหรา
ท่านประดับเครื่องแต่งกายของเจ้าด้วยทองคำ

๒๕ ผู้เก่งกล้าล้มตายท่ามกลางศึกสงครามอย่างไรหนอ
โยนาธานนอนสิ้นลมหายใจที่สถานบูชาบนภูเขาสูงของเจ้า
๒๖ โยนาธาน พี่ชายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าโศกเพราะท่าน
ท่านมีพระคุณต่อข้าพเจ้า
ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า
ลึกล้ำยิ่งกว่าความรักของผู้หญิง

๒๗ ผู้เก่งกล้าล้มตายอย่างไรหนอ
และอาวุธยุทธภัณฑ์ก็พังพินาศ

๒

ดาวิดกษัตริย์แห่งยูดาห์

๑ หลังจากนั้นต่อมา ดาวิดถามพระผู้เป็นเจ้าว่า "ข้าพเจ้าควรจะขึ้นไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งในยูดาห์หรือไม่" พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า "เจ้าจงไปเถิด" ดาวิดถามว่า "เมืองไหนที่ข้าพเจ้าควรจะไป" พระองค์กล่าวว่า "ไปยังเมืองเฮโบรน" ๒ ดังนั้นดาวิดจึงขึ้นไปที่นั่นกับอาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบีกายิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคาร์เมลผู้เป็นภรรยาทั้งสองของท่านด้วย ๓ ดาวิดได้พาพรรคพวกที่อยู่รับใช้ขึ้นไป แต่ละคนพาครอบครัวของตนไปด้วย และต่างก็อาศัยอยู่ตามหมู่บ้านใกล้เฮโบรน ๔ และบรรดาชายจากยูดาห์มาที่นั่น และเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์ปกครองพงศ์พันธุ์ยูดาห์

ครั้นเขาเหล่านั้นบอกดาวิดว่า "ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นคนฝังศพซาอูล" ๕ ดาวิดจึงให้พวกผู้ส่งข่าวไปบอกชาวยาเบชกิเลอาดว่า "ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรท่าน เพราะว่าท่านแสดงความภักดีต่อซาอูลนายของท่าน และฝังศพท่าน ๖ บัดนี้ขอให้พระผู้เป็นเจ้าแสดงความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงแก่ท่าน และเราจะกระทำดีต่อท่าน เพราะท่านปฏิบัติเช่นนั้น ๗ ฉะนั้นขอให้ท่านเข้มแข็งและกล้าหาญ เพราะว่าซาอูลนายของท่านสิ้นชีวิตแล้ว และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้เจิมเราให้เป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา"

อิชโบเชทกษัตริย์แห่งอิสราเอล

๘ อับเนอร์บุตรของเนอร์ผู้บังคับกองพันทหารของซาอูลได้พาอิชโบเชทบุตรของซาอูล
ข้ามแม่น้ำไปยังเมืองมาหะนาอิม ๙ และแต่งตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ปกครองอาณาเขตของกิ
เลอาด อาเชอร์ ยิสเรเอล เอฟราอิม และเบนยามิน คือนับว่าทั่วทั้งอิสราเอล ๑๐ อิชโบเช
ทบุตรของซาอูลมีอายุ 40 ปีเมื่อท่านเริ่มปกครองทั่วอิสราเอล ท่านปกครองได้ 2 ปี แต่พงศ์
พันธุ์ยูดาห์ติดตามดาวิด ๑๑ รวมเวลาที่ดาวิดเป็นกษัตริย์ปกครองพงศ์พันธุ์ยูดาห์ในเฮโบ
รนได้ 7 ปี 6 เดือน

สงครามที่กิเบโอน

๑๒ อับเนอร์บุตรของเนอร์ กับบรรดาผู้รับใช้ของอิชโบเชทบุตรของซาอูล ออกจากมาหะ
นาอิมไปยังเมืองกิเบโอน ๑๓ โยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ กับบรรดาทหารรับใช้ของดาวิด
ออกไปพบกับเขาที่สระน้ำของเมืองกิเบโอน ทุกคนนั่งลงที่นั่น พวกหนึ่งอยู่ที่ข้างหนึ่งของ
สระ และอีกพวกหนึ่งก็อยู่ที่ฝั่งตรงกันข้าม ๑๔ อับเนอร์พูดกับโยอาบว่า “ให้พวกคนหนุ่มๆ
ลุกขึ้นแข่งขันต่อหน้าเราเถิด” โยอาบพูดว่า “ให้พวกเขาลุกขึ้นก็ได้” ๑๕ พวกเขาก็ลุกขึ้น
จำนวนคนเท่ากัน จากเผ่าเบนยามิน 12 คนเป็นฝ่ายอิชโบเชท และทหารรับใช้จากดาวิด
12 คน ๑๖ แต่ละคนดึงผมของคู่ต่อสู้ของตน และใช้ดาบแทงสีข้างของคู่ต่อสู้ ทุกคนต่างก็
ล้มลงด้วยกันหมด สถานที่นั้นจึงชื่อว่า เฮลขัทฮัสซูริม ซึ่งอยู่ที่กิเบโอน ๑๗ สงครามในวัน
นั้นอยู่ในขั้นรุนแรงมาก อับเนอร์และพวกผู้ชายของอิสราเอลพ่ายแพ้พวกทหารรับใช้ของ
ดาวิด

๑๘ โยอาบ อาบีชัย และอาสาเฮลบุตรสามคนของนางเศรุยาห์อยู่ที่นั่น อาสาเฮลฝีเท้าเร็ว
ราวกับละอองละมั่งป่า ๑๙ อาสาเฮลไล่ล่าอับเนอร์ และขณะที่ตามไป ก็มุ่งมั่นถึงเป้าหมาย
โดยไม่หันขวาหรือซ้าย ๒๐ และอับเนอร์หันหลังดูและพูดว่า “นั่นเจ้าเองหรือ อาสาเฮล”
เขาตอบว่า “ใช่ ข้าเอง” ๒๑ อับเนอร์พูดกับเขาว่า “เจ้าหันไปทางขวาหรือซ้ายก็ได้ ไปจับคน
หนุ่มๆ คนใดคนหนึ่ง และริบของจากเขาเสีย” แต่อาสาเฮลไม่ยอมหยุดตามล่าเขา ๒๒ อับ
เนอร์พูดกับอาสาเฮลอีกว่า “หยุดตามข้า และหันไปที่อื่นได้แล้ว เจ้าอยากให้ข้าฟันเจ้าล้ม
ลงตายอยู่กับดินหรือ ข้าจะมองหน้าโยอาบพี่ชายของเจ้าได้ยังไง” ๒๓ แต่เขาไม่ยอมหันไป
ทางอื่น อับเนอร์จึงทิ่มท้องเขาด้วยปลายหอกจนทะลุหลัง และเขาก็ล้มลงและตายอยู่ที่นั่น
และเมื่อใดที่ทุกคนผ่านมาที่ที่อาสาเฮลได้ล้มตาย ก็ยืนนิ่งอยู่ที่นั่น

๒๔ แต่โยอาบและอาบีชัยไล่ล่าอับเนอร์ ในขณะที่ดวงตะวันกำลังจะลับไป พวกเขาก็มา
ถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของกียาห์ ตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารของกิเบ
โอน ๒๕ ชาวเบนยามินรวมตัวเข้าด้วยกัน ตามหลังอับเนอร์ และเข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน ยืน
ตั้งหลักอยู่ที่ยอดเนินเขาแห่งหนึ่ง ๒๖ อับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า “จะใช้ดาบฆ่าหั่นไปตลอด
กาลหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าบั้นปลายจะขมขื่น จะนานอีกแค่ไหนกว่าท่านจะบอกคนของ
ท่านให้หยุดไล่ล่าพี่น้องของพวกเขา” ๒๗ โยอาบพูดว่า “ตราบที่พระเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด ถ้า
ท่านไม่พูดขึ้น คนเหล่านี้ก็คงไม่เลิกไล่ล่าพี่น้องของเขาจนกว่าจะรุ่งเช้า” ๒๘ ดังนั้นโยอาบ
จึงเป่าแตรงอน* ทุกคนก็หยุด ไม่ไล่ล่าอิสราเอล หรือต่อสู้อีก

๒๙ ฝ่ายอับเนอร์และพรรคพวกก็เดินทางตลอดคืนผ่านอาราบาห์ ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
และเดินตลอดทั้งเช้าจนถึงมาหะนาอิม ๓๐ โยอาบกลับจากไล่ล่าอับเนอร์ เมื่อเขารวบรวม
ทุกคนเข้าด้วยกันแล้ว ปรากฏว่านอกจากอาสาเฮลแล้ว มีทหารผู้รับใช้ของดาวิดขาดไป 19
คน ๓๑ แต่บรรดาผู้รับใช้ของดาวิดได้ฆ่าชาวเบนยามิน 360 คนที่เป็นฝ่ายอับเนอร์ ๓๒ และ
เขาทั้งหลายยกศพอาสาเฮลไปบรรจุในถ้ำเก็บศพของบิดาของเขาที่เบธเลเฮม โยอาบและ
พรรคพวกเดินตลอดทั้งคืน พอถึงเฮโบรนก็รุ่งเช้าแล้ว

---

* **๒๒๘** ตัดจากเขาแกะ

๓

บุตรชายของดาวิด

๑ พงศ์พันธุ์ของซาอูลทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ของดาวิดเป็นเวลานาน กองทัพของดาวิด
เข้มแข็งยิ่งขึ้น ในขณะที่พงศ์พันธุ์ของซาอูลอ่อนกำลังลง
๒ ดาวิดมีบุตรชายที่เกิดในเมืองเฮโบรนคือ อัมโนนบุตรชายหัวปีเกิดจากนางอาหิโนอัม
ชาวยิสเรเอล ๓ คนที่สองคือคิเลอาบเกิดจากนางอาบีกายิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคาร์เมล
คนที่สามคืออับซาโลมเกิดจากนางมาอาคาห์บุตรหญิงของทัลมัยกษัตริย์แห่งเกชูร์ ๔ คนที่
สีคืออาโดนียาห์บุตรของนางฮักกีท คนที่ห้าคือเชฟาทิยาห์ เกิดจากนางอาบีทัล ๕ คนที่หกคือ
อิทเรอัมเกิดจากนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด บุตรเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เฮโบรน
๖ ในขณะที่สงครามระหว่างพงศ์พันธุ์ของซาอูลกับพงศ์พันธุ์ของดาวิดดำเนินต่อไป อับ
เนอร์ก็ก่อกำลังให้เข้มแข็งขึ้นในพงศ์พันธุ์ของซาอูล ๗ อิชโบเชทพูดกับอับเนอร์เรื่องภรรยา
น้อยคนหนึ่งของซาอูลชื่อ ริสปาห์ บุตรหญิงของอัยยาห์ว่า "ทำไมท่านจึงเข้าไปหาภรรยา
น้อยของบิดาของเรา" ๘ อับเนอร์ก็โกรธอิชโบเชทมากที่พูดเช่นนั้น จึงพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็น
หัวสุนัขของยูดาห์หรือ ข้าพเจ้าแสดงความรักอันมั่นคงต่อพงศ์พันธุ์ของซาอูลบิดาของ
ท่าน พี่น้องและเพื่อนๆ ของบิดาท่านเสมอมาจนถึงทุกวันนี้ และไม่ได้มอบท่านให้อยู่ในมือ
ของดาวิด และท่านยังเห็นว่าข้าพเจ้าผิดในเรื่องผู้หญิง ๙ ขอให้พระเจ้ากระทำต่ออับเนอร์
เช่นนั้น หรือมากกว่านั้นถ้าหากว่าข้าพเจ้าไม่ช่วยดาวิดให้ได้ผลสำเร็จในสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า
ได้ปฏิญาณไว้กับดาวิด ๑๐ คือย้ายอาณาจักรจากพงศ์พันธุ์ซาอูล และแต่งตั้งบัลลังก์ของ
ดาวิดให้ครองอิสราเอลและยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เช-บา" ๑๑ อิชโบเชทจึงตอบอับเนอ
ร์ไม่ได้แม้แต่คำเดียว เพราะกลัวเขา
๑๒ อับเนอร์ให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปหาดาวิดแทนตน และบอกว่า "แผ่นดินเป็นของใคร
ขอให้ท่านทำพันธสัญญากับข้าพเจ้าเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าจะร่วมมือกับท่านเพื่อนำอิสราเอล
ทั้งหมดมามอบแก่ท่าน" ๑๓ ดาวิดกล่าวว่า "ดีแล้ว เราจะทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอ
ให้ท่านทำสิ่งหนึ่ง คือท่านไม่ต้องมาพบหน้าเรา จนกว่าท่านจะพามีคาลบุตรหญิงของซาอู
ลมาหาเรา แล้วท่านจึงมาพบหน้าเราได้" ๑๔ ครั้นแล้วดาวิดจึงให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปหาอิช
โบเชทบุตรของซาอูล และกล่าวว่า "ขอให้ท่านคืนมีคาลภรรยาของเรากลับมา เพราะว่าเรา
ได้แลกนางกับหนังปลายองคชาตของชาวฟีลิสเตียนับร้อย*" ๑๕ อิชโบเชทจึงให้คนไปพา
นางมาจากปัลทีเอลสามีของนาง ผู้เป็นบุตรของลาอิช ๑๖ แต่สามีนางไปกับนาง ร้องไห้ตาม
นางไปตลอดทางถึงเมืองบาฮูริม และอับเนอร์พูดกับเขาว่า "เจ้ากลับไปเถอะ ไป" เขาก็กล
ับไป
๑๗ อับเนอร์ปรึกษาหารือกับบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า "ท่านอยากให้ดาว
ิดเป็นกษัตริย์ปกครองพวกท่านมานานนักหนาแล้ว ๑๘ บัดนี้ถึงเวลาที่จะให้เป็นไปตาม
นั้น เพราะพระผู้เป็นเจ้าสัญญากับดาวิดว่า "ด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราจะช่วย
อิสราเอลชนชาติของเราให้พ้นจากมือของชาวฟีลิสเตีย และพ้นจากมือของศัตรูทั้งปวง
ของพวกเขา" " ๑๙ อับเนอร์พูดกับผู้คนในเผ่าเบนยามินอย่างนั้นด้วย แล้วอับเนอร์ก็ไป
บอกดาวิดที่เฮโบรนถึงทุกสิ่งที่อิสราเอล โดยเฉพาะเผ่าเบนยามิน ได้ตัดสินใจที่จะกระทำ
๒๐ เมื่ออับเนอร์กับพวกผู้ชาย 20 คนไปหาดาวิดที่เฮโบรน ดาวิดจึงจัดงานเลี้ยงให้อับ
เนอร์และผู้ชายที่มาด้วย ๒๑ อับเนอร์พูดกับดาวิดว่า "ข้าพเจ้าจะออกเดินทางไปรวบรวม
อิสราเอลทั้งหมดเข้าด้วยกัน เพื่อเจ้านายของข้าพเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ เพื่อพวกเขาจะทำพันธ

---

* ๓๑๑๔ 1 ซามูเอล 18:20-27

สัญญากับท่าน และท่านจะปกครองทุกสิ่งตามใจปรารถนาของท่าน" ดาวิดจึงให้อับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยปลอดภัย

๒๒ หลังจากนั้น โยอาบและบรรดาทหารรับใช้ของดาวิดก็กลับมาจากการปล้น นำของที่ริบมาได้มากมาย และอับเนอร์ก็ไม่ได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรน เพราะดาวิดให้เขากลับไป และเขาก็ไปโดยปลอดภัย ๒๓ ครั้นโยอาบและกองทัพที่ไปกับเขากลับมา มีคนบอกโยอาบว่า "อับเนอร์บุตรของเนอร์มาหากษัตริย์ และถูกปล่อยตัวให้กลับไป และเขาก็ไปโดยปลอดภัย" ๒๔ โยอาบจึงไปหากษัตริย์ และพูดว่า "ท่านกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาหาท่าน ไม่ทราบทำไมท่านจึงปล่อยให้เขาไป และเขาก็ไปแล้ว ๒๕ ท่านทราบว่าอับเนอร์บุตรของเนอร์มาก็เพื่อหลอกลวงท่าน และเพื่อดูว่าท่านเข้านอกออกในอย่างไร และดูทุกสิ่งที่ท่านกำลังกระทำ"

โยอาบฆ่าอับเนอร์

๒๖ หลังจากโยอาบพบกับดาวิดแล้วก็จากไป เขาให้บรรดาผู้ส่งข่าวตามอับเนอร์ และนำตัวเขากลับมาจากที่ขังน้ำชื่อสีราห์ แต่ดาวิดไม่ทราบเรื่องนี้ ๒๗ เมื่ออับเนอร์กลับไปที่เฮโบรนแล้ว โยอาบก็จับตัวอับเนอร์หลบเข้าไปในบริเวณประตูเมือง เพื่อพูดด้วยอย่างลับๆ และแทงเขาที่ท้องจนสิ้นชีวิต เป็นการแก้แค้นให้อาสาเฮลน้องชายของตน ๒๘ หลังจากนั้นเมื่อดาวิดทราบเรื่อง ท่านพูดว่า "ทั้งตัวเราและประชาชนของเราไม่มีความผิด ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน เรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรของเนอร์ ๒๙ ขอให้ความผิดตกอยู่ที่โยอาบและทุกคนในพงศ์พันธุ์ของเขา และขอให้พงศ์พันธุ์ของโยอาบไม่มีวันขาดผู้ชายที่มีน้ำหนองไหล หรือเป็นโรคเรื้อน หรือเป็นชายที่เหมาะสมกับการทำงานของผู้หญิงเท่านั้น หรือถูกดาบฟันตาย หรือขาดอาหารเถิด" ๓๐ โยอาบและอาบีชัยน้องชายฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ฆ่าอาสาเฮลตายในสงครามที่กิเบโอน

อับเนอร์ถูกฝัง

๓๑ แล้วดาวิดกล่าวกับโยอาบและทุกคนที่อยู่กับเขาว่า "จงฉีกเสื้อผ้าของท่าน สวมผ้ากระสอบ และเดินร้องคร่ำครวญถึงอับเนอร์" และกษัตริย์ดาวิดเดินตามศพไป ๓๒ ศพอับเนอร์ถูกฝังที่เฮโบรน และกษัตริย์ส่งเสียงร้องไห้อยู่ที่ฝังศพของอับเนอร์ และทุกคนก็ร้องไห้ ๓๓ และกษัตริย์ร้องรำพันถึงอับเนอร์ว่า

"เหตุใดอับเนอร์จึงตายอย่างคนโง่

๓๔ มือของท่านก็ไม่ได้ถูกมัด
เท้าของท่านก็ไม่ได้ถูกล่าม

ท่านล้มตายอย่างคนที่ล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย"

และทุกคนก็ร้องไห้ถึงเขาอีก

๓๕ ครั้นแล้วทุกคนก็มาชักชวนดาวิดให้รับประทานขนมปังขณะที่ยังวันอยู่ แต่ดาวิดสาบานว่า "ขอให้พระเจ้ากระทำต่อเราเช่นนั้นหรือมากกว่านั้น ถ้าหากว่าเราลิ้มรสขนมปังหรือสิ่งอื่นใดก่อนดวงอาทิตย์จะตก" ๓๖ ทุกคนสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ซึ่งจริงๆ แล้วทุกสิ่งที่กษัตริย์กระทำเป็นที่พอใจของทุกคน ๓๗ ดังนั้นทุกคนและอิสราเอลทั้งปวงเข้าใจในวันนั้นว่า กษัตริย์ไม่ประสงค์ให้อับเนอร์บุตรของเนอร์เสียชีวิต ๓๘ และกษัตริย์กล่าวกับบรรดาทหารรับใช้ของท่านว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่า ผู้นำซึ่งใหญ่ยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในวันนี้แล้วในอิสราเอล ๓๙ แม้ว่าเราจะได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ วันนี้เรารู้สึกอ่อนไหว พวกบุตรของนางเศรุยาห์กระทำรุนแรงยิ่งกว่าเรา พระผู้เป็นเจ้าสนองตอบคนชั่วร้ายที่กระทำตามความเลวของเขา"

๔

การฆาตกรรมอิชโบเชท

๑ เมื่ออิชโบเชทบุตรของซาอูลทราบว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตที่เฮโบรนแล้ว ท่านก็ท้อใจ และ
อิสราเอลทั้งปวงก็ตกใจ ๒ บุตรของซาอูลมีชายสองคนที่เป็นหัวหน้ากลุ่มปล้น คนหนึ่งชื่อบา
อานาห์ อีกคนชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรของริมโมนชาวเบนยามินจากเมืองเบเอโรท (เบเอ
โรทนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของเบนยามิน ๓ เพราะว่าชาวเบเอโรทหลบหนีไปยังเมืองกิททาอิม
และเป็นคนต่างด้าวอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุกวันนี้

๔ โยนาธานบุตรของซาอูลมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเมฟีโบเชท เท้าเป็นง่อยตั้งแต่อายุ 5 ขวบ
เนื่องจากพี่เลี้ยงอุ้มเขาหนีไป เพราะทราบข่าวจากเมืองยิสเรเอลว่าซาอูลและโยนาธานสิ้น
ชีวิต นางรีบร้อนจนทำเขาหล่นจากมือ เขาจึงเป็นง่อยมาตั้งแต่นั้น

๕ บุตรทั้งสองของริมโมนชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์ออกเดินทางไป เมื่อแด
ดร้อนจัดก็มาถึงบ้านของอิชโบเชท ขณะที่ท่านกำลังพักเที่ยงอยู่ ๖ เขาสองคนเข้าไปในบ้าน
ทำทีว่าจะมาขนข้าวสาลี และแทงเข้าที่ท้องของอิชโบเชท จากนั้นเรคาบกับบาอานาห์พี่
ชายก็รีบหนีไป ๗ เมื่อสองพี่น้องเข้าไปในบ้านขณะที่อิชโบเชทนอนอยู่บนเตียงในห้องนอน
เขาแทงท่านจนสิ้นชีวิต และตัดเอาศีรษะท่านไปด้วย ทั้งสองเดินทางผ่านอาราบาห์ตลอด
คืนนั้น ๘ และได้เอาศีรษะของอิชโบเชทมาให้ดาวิดที่เฮโบรน และพูดกับดาวิดว่า นี่เป็น
ศีรษะของอิชโบเชทบุตรของซาอูลศัตรูของท่าน ที่ตามล่าชีวิตท่าน วันนี้พระผู้เป็นเจ้าแก้
แค้นซาอูลและผู้สืบเชื้อสายแทนเจ้านายข้าพเจ้า ผู้เป็นกษัตริย์ ๙ แต่ดาวิดตอบเรคาบ
และบาอานาห์พี่ชาย ซึ่งเป็นบุตรทั้งสองของริมโมนชาวเบเอโรทว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้า
มีชีวิตอยู่ฉันใด พระองค์ช่วยชีวิตเราจากความทุกข์ยากทุกประการ ๑๐ เวลามีคนบอกเราว่า
ดูเถิด ซาอูลสิ้นชีวิตแล้ว โดยที่คิดว่าเขานำข่าวดีมา เราจับตัวเขาและฆ่าเสียที่ศิกลาก
นับว่าเป็นรางวัลจากเราที่นำข่าวมาให้ ๑๑ จะยิ่งกว่านั้นเท่าใด เมื่อพวกคนชั่วร้ายฆ่าผู้มี
ความชอบธรรมในบ้านบนที่นอนของเขาเอง เราไม่ควรให้เจ้ารับผิดชอบกับความตายของ
เขา และกำจัดเจ้าทั้งสองไปเสียจากแผ่นดินหรอกหรือ ๑๒ และดาวิดก็ออกคำสั่งพวกชาย
หนุ่มของท่านให้ฆ่าคนทั้งสอง ตัดศีรษะและเท้า และแขวนไว้ที่ข้างสระน้ำที่เฮโบรน แต่เขา
เอาศีรษะของอิชโบเชทไปบรรจุในถ้ำเก็บศพของอับเนอร์ที่เฮโบรน

๕

ดาวิดเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล

๑ ต่อจากนั้น ทุกเผ่าของอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เฮโบรน และพูดว่า ดูเถิด พวกเราเป็น
เลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน ๒ ที่ผ่านมา เมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเรา ดาวิดเป็นผู้ที่
นำทัพอิสราเอลออกไปและนำกลับเข้ามา และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า เจ้าจะเป็นผู้
เลี้ยงดูอิสราเอลชนชาติของเรา และเจ้าจะเป็นผู้นำของอิสราเอล ๓ เมื่อบรรดาหัวหน้า
ชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมาหากษัตริย์ที่เฮโบรน กษัตริย์ดาวิดทำพันธสัญญากับเขาเหล่านั้น
ที่เฮโบรน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งปวงเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์ปกครอง
อิสราเอล ๔ ดาวิดมีอายุ 30 ปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์เป็นเวลา 40 ปี ๕ ที่เฮโบรน
ท่านปกครองยูดาห์ 7 ปี 6 เดือน และที่เยรูซาเล็มท่านปกครองทั่วอิสราเอลและยูดาห์ 33
ปี

๖ กษัตริย์กับคนของท่านไปยังเยรูซาเล็ม เพื่อโจมตีชาวเยบุส ซึ่งเป็นประชากรของ
เขตแดนนั้น ส่วนชาวเยบุสคิดว่า ดาวิดเข้ามาในนี้ไม่ได้ จึงพูดกับดาวิดว่า ท่านเข้า
มาที่นี่ไม่ได้ แม้คนตาบอดและคนง่อยเปลี้ยก็จะกันท่านไว้ได้ ๗ อย่างไรก็ตาม ดาวิด
ยึดป้อมปราการอันแข็งแกร่งของศิโยนได้คือ เมืองของดาวิด ๘ และดาวิดพูดในวันนั้นว่า

ใครก็ตามที่จะโจมตีชาวเยบุส ก็ให้เขาขึ้นไปทางร่องน้ำในถ้ำ เพื่อโจมตี คนตาบอดและคนง่อยเปลี้ย ที่ดาวิดคิดว่าน่ารังเกียจ ฉะนั้นจึงเป็นทีกล่าวกันว่า คนตาบอดและคนง่อยเปลี้ยจะเข้ามาในพระตำหนักไม่ได้ ๙ และดาวิดอาศัยอยู่ในป้อมปราการอันแข็งแกร่ง และตั้งชื่อว่า เมืองของดาวิด ท่านสร้างเมืองไว้โดยรอบ เริ่มจากมิลโล*เข้าไปจนถึงเมืองชั้นใน ๑๐ และดาวิดเข้มแข็งยิ่งๆ ขึ้น เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาสถิตกับท่าน

๑๑ ฮีรามกษัตริย์แห่งไทระได้ให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปหาดาวิด พร้อมกับได้ส่งไม้ซีดาร์ พวกช่างไม้และช่างสลักหินเพื่อจะสร้างวังให้ดาวิด ๑๒ และดาวิดทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าได้สถาปนาท่านเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และพระองค์ทำให้อาณาจักรรุ่งเรืองเพื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์

๑๓ หลังจากที่ดาวิดกลับจากเฮโบรน ดาวิดมีภรรยาน้อยและภรรยาเพิ่มขึ้นอีกที่เยรูซาเล็ม และมีบุตรชายหญิงเพิ่มขึ้นเช่นกัน ๑๔ บรรดาบุตรที่เกิดแก่ดาวิดในเยรูซาเล็มชื่อ ชัมมูอา โชบับ นาธาน ซาโลมอน ๑๕ อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย ๑๖ เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดรบชนะชาวฟีลิสเตีย

๑๗ เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ชาวฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปค้นหาดาวิด แต่ดาวิดทราบเรื่องจึงลงไปยังที่หลบภัย ๑๘ ชาวฟีลิสเตียยกมาขยายแนวออกไปทั่วหุบเขาเรฟาอิม ๑๙ ดาวิดถามพระผู้เป็นเจ้าว่า ข้าพเจ้าควรจะขึ้นไปสู้รบกับชาวฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะมอบให้พวกเขาอยู่ในมือข้าพเจ้าหรือ พระผู้เป็นเจ้าตอบดาวิดว่า ขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบชาวฟีลิสเตียให้อยู่ในมือของเจ้าอย่างแน่นอน ๒๐ ดาวิดมาถึงบาอัลเปราซิม และฆ่าพวกเขาที่นั่น ดาวิดพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าได้บุกเข้าใส่ศัตรูโดยไม่ได้รั้งรอต่อหน้าต่อตาเราดั่งน้ำเชี่ยวกราก ดังนั้นเขาจึงเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า บาอัลเปราซิม ๒๑ ชาวฟีลิสเตียต่างทิ้งรูปเคารพไว้ที่นั่น ดาวิดและพรรคพวกของท่านจึงขนเอาไป

๒๒ และชาวฟีลิสเตียยังขึ้นมาอีก และขยายแนวออกไปทั่วหุบเขาเรฟาอิม ๒๓ เมื่อดาวิดถามพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ตอบว่า เจ้าอย่าขึ้นไป แต่จงอ้อมไปทางด้านหลังพวกเขา และโจมตีพวกเขาได้จากด้านที่อยู่ตรงข้ามกับดงต้นน้ำมันหอม ๒๔ เมื่อเจ้าได้ยินเสียงเดินทัพดังกระหึ่มที่ยอดต้นน้ำมันหอม เจ้าก็จงพร้อมที่จะบุกทันที เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ออกไปล่วงหน้าเจ้าแล้ว เพื่อปราบกองทัพของชาวฟีลิสเตีย ๒๕ ดังนั้นดาวิดจึงกระทำตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และขับไล่ชาวฟีลิสเตียตั้งแต่เก-บาจนถึงเกเซอร์

๖

นำหีบมายังเยรูซาเล็ม

๑ วันหนึ่งดาวิดรวบรวมชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้ว รวมทั้งหมดได้ 30,000 คน ๒ ดาวิดออกเดินทางไปกับประชาชนทั้งปวงที่อยู่กับท่านจากบาอาเลยูดาห์ เพื่อนำหีบของพระเจ้ามาจากที่นั่น หีบที่เรียกตามพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ครองบัลลังก์เหนือตัวเครูบ ๓ พวกเขาหามหีบของพระเจ้าบนเกวียนใหม่เล่มหนึ่ง นำออกมาจากบ้านของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา อุสซาห์กับอาหิโยบุตรทั้งสองของอาบีนาดับเป็นคนขับเกวียนใหม่ ๔ อาหิโยเดินอยู่ข้างหน้าหีบของพระเจ้า

อุสซาห์กับหีบ

๕ ดาวิดและชาวอิสราเอลทั้งปวงก็กำลังรื่นเริงอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดกำลัง ด้วยเสียงเพลง พิณเล็ก พิณสิบสาย รำมะนา กรับ และฉาบ ๖ เมื่อมาถึงลานนวดข้าว

* ๕๙ มิลโล พื้นที่ยกสูงขึ้นเป็นขั้นๆ

ของนาโคน อุสซาห์ยื่นมือเพื่อพยุงหีบของพระเจ้า เพราะโคสะดุด ๗ พระผู้เป็นเจ้าโกรธอุสซาห์มาก พระเจ้าจึงประหารเขา เพราะเขายื่นมือพยุงหีบ เขาจึงตายอยู่ข้างหีบของพระเจ้า ๘ และดาวิดก็โกรธเพราะพระผู้เป็นเจ้ากริ้วและลงโทษอุสซาห์ ที่ตรงนั้นจึงได้ชื่อว่า เปเรศอุสซาห์ มาจนถึงทุกวันนี้ ๙ ในวันนั้นดาวิดเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า และท่านพูดว่า "หีบของพระผู้เป็นเจ้าจะมาอยู่กับเราได้อย่างไร" ๑๐ ดาวิดจึงไม่ตั้งใจที่จะนำหีบของพระผู้เป็นเจ้าเข้าไปในเมืองของดาวิด แต่นำไปไว้ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัท ๑๑ หีบของพระผู้เป็นเจ้าก็อยู่ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัทนานถึง 3 เดือน พระผู้เป็นเจ้าอวยพรแก่โอเบดเอโดมและทุกคนในครัวเรือน

๑๒ มีคนบอกดาวิดว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้อวยพรแก่คนในครัวเรือนของโอเบดเอโดมและทุกสิ่งที่เป็นของเขา เพราะหีบของพระเจ้า" ดาวิดจึงไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากครัวเรือนของโอเบดเอโดม และมาไว้ที่เมืองของดาวิดด้วยความยินดี ๑๓ เมื่อคนที่หามหีบของพระผู้เป็นเจ้าเดินไปได้ 6 ก้าว ท่านจึงถวายโคและสัตว์อ้วนพีหนึ่งตัวเป็นเครื่องสักการะ ๑๔ ดาวิดสวมชุดคลุมผ้าป่านขณะเต้นรำทำเพลง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดกำลังของท่าน ๑๕ ดังนั้นดาวิดและพงศ์พันธุ์อิสราเอลจึงนำหีบของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและเสียงเป่าแตรงอน

ดาวิดและมีคาล

๑๖ ขณะที่หีบของพระผู้เป็นเจ้าเข้าไปในเมืองของดาวิด มีคาลบุตรหญิงของซาอูลมองดูที่หน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกำลังกระโดดและเต้นรำทำเพลงที่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และนางก็ดูหมิ่นท่านอยู่ในใจ ๑๗ เขาทั้งหลายนำหีบของพระผู้เป็นเจ้าเข้ามา และตั้งไว้ที่ซึ่งถูกเตรียมไว้ภายในกระโจมที่ดาวิดกางไว้พร้อมแล้ว และดาวิดมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๘ เมื่อดาวิดมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและของถวายเพื่อสามัคคีธรรมเสร็จแล้ว ท่านก็อวยพรประชาชนในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ๑๙ และแจกขนมปังให้คนละก้อน เนื้อคนละก้อน และองุ่นแห้งคนละตั้ง ให้แก่ปวงชนชาวอิสราเอลจำนวนมากทั้งชายและหญิง ครั้นแล้วคนทั้งปวงก็กลับไปยังบ้านของตน

๒๐ และดาวิดกลับไปบ้านหาครอบครัวของท่าน แต่มีคาลบุตรหญิงของซาอูลออกมาพบกับท่าน และพูดว่า "วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลให้เกียรติตนเองอะไรเช่นนี้ สะบัดผ้าชะเวกชะวากให้หญิงรับใช้ของข้าราชบริพารเห็น เหมือนพวกไพร่ที่เลิกผ้าตัวเองให้ล่อนจ้อนโดยไร้ความอาย" ๒๑ ดาวิดกล่าวกับมีคาลว่า "เป็นการรื่นเริง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ได้เลือกเรา แทนที่จะเลือกบิดาของเจ้าหรือผู้ใดในราชวงศ์ของท่านเอง เพื่อแต่งตั้งเราให้ปกครองอิสราเอลคือคนของพระผู้เป็นเจ้า และเราก็จะรื่นเริง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ เราจะทำตนให้เป็นที่ดูหมิ่นยิ่งกว่านี้อีก เราจะเสื่อมศักดิ์ในสายตาของเจ้า แต่สำหรับเหล่าหญิงรับใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น พวกเขาจะเห็นว่าเรามีเกียรติ" ๒๓ และมีคาลบุตรหญิงของซาอูลไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีวิต

๗

พันธสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อดาวิด

๑ หลังจากที่กษัตริย์ได้ใช้ชีวิตอยู่ในวังของท่าน และพระผู้เป็นเจ้าได้ให้ท่านหยุดพักจากศัตรูรอบด้าน ๒ กษัตริย์กล่าวกับนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า "ดูสิ เราอาศัยอยู่ในวังไม้ซีดาร์ แต่หีบของพระเจ้ากลับอยู่ในกระโจม" ๓ นาธานพูดกับกษัตริย์ว่า "เชิญท่านกระทำตามสิ่งที่อยู่ในใจท่านเถิด เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน"

๔ แต่ในคืนเดียวกันนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับนาธานว่า ๕ จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้
ของเราว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างตำหนักให้เราอยู่หรือ ๖ เราไม่ได้อยู่
ในตำหนักนับตั้งแต่วันที่เรานำชาวอิสราเอลขึ้นมาจากประเทศอียิปต์จนถึงวันนี้ และก็ได้
โยกย้ายอยู่ในกระโจมที่พักอาศัยของเรา ๗ ทุกแห่งหนที่เราย้ายไปกับชาวอิสราเอลทั้งปวง
เราเคยพูดสักคำกับบรรดาผู้วินิจฉัยของอิสราเอล ที่เราสั่งให้เลี้ยงดูอิสราเอลชนชาติของ
เราหรือว่า ทำไมเจ้าจึงยังไม่สร้างตำหนักด้วยไม้ซีดาร์ให้เรา ๘ ฉะนั้น บัดนี้เจ้าจงไป
บอกดาวิดผู้รับใช้ของเราตามนี้ว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า เราเอาตัวเจ้าออกมา
จากทุ่งหญ้า จากการเดินตามฝูงแกะ เพื่อให้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา ๙ เราได้อยู่
กับเจ้าตลอดมาไม่ว่าเจ้าจะไปที่ใด และได้กำจัดศัตรูของเจ้าทุกคนให้พ้นหน้าเจ้า และเรา
จะทำให้ชื่อของเจ้าเป็นที่รู้จักแพร่หลายออกไป ดั่งชื่อเสียงของผู้ใหญ่ยิ่งในโลก ๑๐ และเรา
จะกำหนดที่แห่งหนึ่งให้อิสราเอลชนชาติของเรา และเราจะให้เขาตั้งหลักแหล่ง เพื่อเขาจะ
มีที่ของเขาเองอาศัยอยู่โดยไม่มีใครรบกวนอีก และคนชั่วจะไม่ทำให้เขารับทุกข์ทรมานอีก
ต่อไป เหมือนที่เป็นมาแต่แรก ๑๑ และเป็นมาโดยตลอดนับจากเวลาที่เราได้กำหนดบรรดา
ผู้วินิจฉัย ให้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา เราจะให้เจ้าหยุดพักจากศัตรูของเจ้าทั้งปวง
และยิ่งกว่านั้นอีก พระผู้เป็นเจ้าประกาศกับเจ้าว่า พระผู้เป็นเจ้าจะให้เจ้ามีผู้สืบพงศ์พันธุ์
๑๒ เมื่อเจ้าสิ้นชีวิตและถูกฝังรวมกับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว เราจะกำหนดผู้สืบเชื้อสายต่อ
จากเจ้า เขาจะเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา ๑๓ เขา
จะสร้างตำหนักเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของอาณาจักรของเขาชั่วนิรันดร์กาล* ๑๔ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เมื่อใดที่เขากระทำผิด เรา
จะให้มนุษย์ลงโทษเขา ด้วยการเฆี่ยนของบรรดาบุตรมนุษย์ ๑๕ แต่เราจะไม่พรากความรัก
อันมั่นคงไปจากเขา อย่างที่เราเอาไปจากซาอูล คนทีเรากำจัดไปให้พ้นหน้าเจ้า ๑๖ ผู้สืบ
พงศ์พันธุ์และอาณาจักรของเจ้าจะมั่นคง ณ เบื้องหน้าเราชั่วนิรันดร์กาล และบัลลังก์ของ
เจ้าจะได้รับการสถาปนาชั่วนิรันดร์กาล ๑๗ นาธานแจ้งให้ดาวิดทราบตามคำกล่าวและ
ทุกสิ่งที่พระเจ้าเผยให้ทราบ

คำอธิษฐานของดาวิด

๑๘ จากนั้น กษัตริย์ดาวิดเข้าไปนั่ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และพูดว่า โอ พระผู้
เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่า และพงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ที่พระองค์จึง
ได้กรุณาข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ๑๙ แต่เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องเล็กน้อยในสายตาของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ยังได้กล่าวถึงอนาคตอันไกลของพงศ์พันธุ์ของผู้รับ
ใช้พระองค์ และการกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่พระองค์กระทำต่อมนุษย์อย่างนั้นหรือ† โอ พระ
ผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ๒๐ มีอะไรอีกบ้างที่ดาวิดจะกล่าวกับพระองค์ได้ เพราะพระองค์รู้จัก
ผู้รับใช้ของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ๒๑ เนื่องจากคำสัญญาของพระองค์ และ
ตามความประสงค์ของพระองค์ พระองค์ได้กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่นี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้
ของพระองค์ได้ทราบ ๒๒ ดังนั้น โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ยิ่งใหญ่นัก เพราะไม่มี
ใครเป็นอย่างพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ตามที่พวกเราเคยได้ยินทุก
สิ่งมาด้วยหูของเรา ๒๓ และใครเป็นเหมือนอิสราเอลชนชาติของพระองค์ ประชาชาติเดียว
ในแผ่นดินที่พระเจ้าไปไถ่มาให้เป็นชนชาติของพระองค์ ทำให้พระนามของพระองค์เป็นที
เลื่องลือ และกระทำสิ่งต่างๆ อันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม ด้วยการขับไล่บรรดาประชาชาติ
และบรรดาเทพเจ้าของเขาไปให้พ้นหน้าชนชาติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ไถ่จากประเทศ
อียิปต์ ๒๔ และพระองค์สถาปนาอิสราเอลชนชาติของพระองค์ให้เป็นคนของพระองค์ชั่วนิ

* **๗๑๓** กิจการของอัครทูต 2:30 † **๗๑๙** ประโยคนี้ความหมายไม่ชัดเจนในภาษาฮีบรู

รันดร์กาล และพระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเขา ๒๕ มาบัดนี้ พระผู้เป็นเจ้า
องค์พระเจ้า ขอพระองค์ยืนยันสิ่งที่พระองค์กล่าวถึงผู้รับใช้ของพระองค์และพงศ์พันธุ์
ของเขาเถิดว่าจะไม่เปลี่ยนแปลง และขอพระองค์กระทำตามที่พระองค์กล่าวไว้ ๒๖ และ
พระนามของพระองค์จะใหญ่ยิ่งชั่วนิรันดร์กาลว่า "พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาเป็นพระเจ้า
เหนืออิสราเอล" และพงศ์พันธุ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับสถาปนา ณ เบื้อง
หน้าพระองค์ ๒๗ โอ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้เผย
ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบโดยกล่าวว่า "เราจะสร้างผู้สืบพงศ์พันธุ์ให้แก่เจ้า" ฉะนั้นผู้
รับใช้ของพระองค์จึงมีใจกล้าที่จะกล่าวคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ ๒๘ และบัดนี้ โอ พระผู้
เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์เป็นพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์กล่าวเป็นความจริง และพระองค์
ได้สัญญาสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ๒๙ ฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์โปรดอวยพรแก่พงศ์
พันธุ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ยั่งยืนชั่วนิรันดร์กาล ณ เบื้องหน้าพระองค์ โอ พระผู้
เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ เพราะพระองค์ได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว และด้วยคำอวยพรของพระองค์ พงศ์
พันธุ์ของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับพรชั่วนิรันดร์กาล"

๘

ชัยชนะของดาวิด

๑ หลังจากนั้น ดาวิดสู้รบชนะชาวฟีลิสเตีย และปราบพวกเขาไว้ได้ และดาวิดยึดเมืองเม
เธกฮัมมาห์ได้จากมือชาวฟีลิสเตีย
๒ ท่านสู้รบชนะชาวโมอับ ท่านสั่งให้พวกเขานอนราบลงกับพื้นเป็นสามแถว ฆ่าเสียสอง
แถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว ชาวโมอับจึงมาเป็นข้ารับใช้ดาวิดและนำเครื่องบรรณาการ
มาถวาย
๓ ดาวิดสู้รบชนะฮาดัดเอเซอร์บุตรของเรโหบกษัตริย์แห่งโศบาห์ เมื่อคราวไปฟื้นอำนาจ
ของท่านที่แม่น้ำยูเฟรติส ๔ และดาวิดยึดสารถี 1,700 คน และทหารราบ 20,000 คน และ
ดาวิดทำให้ม้าประจำรถศึกของพวกเขาพิการหมด เพียงแต่เหลือไว้สำหรับรถศึก 100
คัน ๕ เมื่อชาวอารัม*แห่งอาณาเขตดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์ ดาว
ิดฆ่าชายชาวอารัมจำนวน 22,000 คน ๖ แล้วดาวิดตั้งด่านทหารชั้นนอกที่อาณาจักรอา
รัมแห่งอาณาเขตดามัสกัสไว้หลายด่าน และชาวอารัมมาเป็นข้ารับใช้ดาวิด และนำเครื่อง
บรรณาการมาถวาย และไม่ว่าดาวิดไปรบที่ใด พระผู้เป็นเจ้าก็ให้ท่านมีชัยชนะเสมอ ๗ ดาว
ิดยึดโล่ทองคำที่บรรดาผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือ และนำไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ๘ กษัตริย์
ดาวิดเอาทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์และเมืองเบโรธัย เมืองของฮาดัดเอ
เซอร์
๙ เมื่อโทอิกษัตริย์แห่งฮามัททราบว่า ดาวิดรบชนะกองทัพของฮาดัดเอเซอร์ทั้งกองทัพ
๑๐ โทอิจึงให้โยรัมบุตรของตนไปหากษัตริย์ดาวิด เพื่อถามถึงพลานามัย และเพื่ออวยพร
แก่ท่าน เพราะท่านได้สู้รบกับฮาดัดเอเซอร์ และได้ชัยชนะ เนื่องจากฮาดัดเอเซอร์เคยทำ
สงครามกับโทอิเสมอมา และโยรัมก็ได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำและทองสัมฤทธิ์ไปด้วย
๑๑ กษัตริย์ดาวิดถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระผู้เป็นเจ้าด้วย พร้อมทั้งเงินและทองคำที่ท่านได้มา
จากประชาชาติทั้งปวงที่ท่านไปปราบ และนำมาถวาย ๑๒ จากเอโดม โมอับ ชาวอัมโมน ชาว
ฟีลิสเตีย อามาเลข และสิ่งที่ริบมาจากฮาดัดเอเซอร์บุตรของเรโหบกษัตริย์แห่งโศบาห์
๑๓ ชื่อเสียงของดาวิดเลื่องลือหลังจากที่ท่านได้ฆ่าชาวเอโดมจำนวน 18,000 คนทีหุบเขา
เกลือ ๑๔ และท่านก็ได้สร้างด่านทหารชั้นนอกหลายด่านในเอโดม และชาวเอโดมทั้งหมด
มาเป็นข้ารับใช้ของดาวิด และพระผู้เป็นเจ้าให้ดาวิดมีชัยชนะไม่ว่าท่านจะไปรบที่ใด

ข้าราชบริพารของดาวิด

* ๘๕ อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

๑๕ ดาวิดครองราชย์ทั่วทั้งอิสราเอล และท่านปกครองประชาชนของท่านด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม ๑๖ โยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ควบคุมกองทัพ เยโฮชาฟัทบุตรอาหิลูดเป็นผู้บันทึกสาสน์ ๑๗ ศาโดกบุตรอาหิทูบ และอาหิเมเลคบุตรอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต เสไรยาห์เป็นเลขา ๑๘ และเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาควบคุมชาวเคเรธและชาวเปเลท และบรรดาบุตรของดาวิดเป็นปุโรหิต†

๙

ความกรุณาของดาวิดที่มีต่อเมฟีโบเชท

๑ ดาวิดกล่าวว่า "มีใครในพงศ์พันธุ์ของซาอูลเหลืออยู่บ้าง เราจะได้แสดงความกรุณาต่อเขาเพื่อโยนาธาน" ๒ มีผู้รับใช้ของพงศ์พันธุ์ซาอูลเหลืออยู่คนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาหาดาวิด กษัตริย์จึงพูดกับเขาว่า "เจ้าคือศิบาหรือ" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นข้ารับใช้ของท่าน" ๓ และกษัตริย์ถามว่า "ไม่มีใครสักคนในพงศ์พันธุ์ของซาอูลเหลืออยู่เลยหรือเราจะแสดงความกรุณาของพระเจ้าต่อเขา" ศิบาตอบกษัตริย์ว่า "ยังมีบุตรชายของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง และเท้าของท่านก็เป็นง่อย" ๔ กษัตริย์ถามเขาว่า "เขาอยู่ที่ไหน" ศิบาตอบกษัตริย์ว่า "ท่านอยู่ที่บ้านของมาคีร์บุตรอัมมีเอลที่โลเดบาร์" ๕ กษัตริย์ดาวิดจึงให้คนไปรับท่านมาจากบ้านของมาคีร์บุตรอัมมีเอลที่โลเดบาร์ ๖ เมฟีโบเชทบุตรของโยนาธานคือหลานของซาอูลจึงมาหาดาวิด และซบหน้าลงกับพื้นด้วยแสดงความเคารพ ดาวิดกล่าวว่า "เมฟีโบเชท" ท่านตอบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของท่าน" ๗ ดาวิดกล่าวว่า "อย่ากลัวเลย เราจะแสดงความกรุณาเพื่อบิดาของท่าน และเราจะให้ที่ดินทั้งหมดของซาอูลบรรพบุรุษของท่านคืนให้แก่ท่าน และท่านจะรับประทานอาหารร่วมกับเราเสมอไป" ๘ ท่านแสดงความเคารพและพูดว่า "ผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้ใด ที่ท่านจะเหลียวแลสุนัขที่ตายแล้วอย่างข้าพเจ้า"

๙ กษัตริย์เรียกศิบาข้ารับใช้ของซาอูลมา และบอกเขาว่า "ทุกสิ่งที่เป็นของซาอูลและของพงศ์พันธุ์ของท่านนั้น เราได้ยกให้หลานของเจ้านายของเจ้าแล้ว ๑๐ ส่วนตัวเจ้า บุตรชายของเจ้า และผู้รับใช้ของเจ้าจงทำนาให้ท่าน และเก็บพืชผลให้หลานของเจ้านายของเจ้า ท่านจะได้มีอาหารรับประทาน และเมฟีโบเชทหลานของเจ้านายของเจ้าจะรับประทานที่โต๊ะร่วมกับเราเสมอไป" ศิบามีบุตรชาย 15 คน และมีผู้รับใช้ 20 คน ๑๑ และศิบาพูดกับกษัตริย์ว่า "ข้ารับใช้ของท่านจะกระทำตามที่เจ้านายสั่งทุกประการ" ดังนั้นเมฟีโบเชทรับประทานร่วมกับดาวิด เหมือนเป็นบุตรคนหนึ่งของกษัตริย์ ๑๒ เมฟีโบเชทมีบุตรชายน้อยคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ที่บ้านของศิบาก็มาเป็นผู้รับใช้ของเมฟีโบเชท ๑๓ ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานร่วมกับกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

๑๐

ดาวิดรบชนะชาวอัมโมนและชาวอารัม

๑ หลังจากนั้น กษัตริย์ของชาวอัมโมนก็สิ้นชีวิต และฮานูนบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน ๒ ดาวิดกล่าวว่า "เราจะกระทำต่อฮานูนบุตรของนาหาชด้วยความเมตตา เช่นเดียวกับที่บิดาของท่านได้กระทำต่อเรา" ดังนั้น ดาวิดจึงให้บรรดาผู้รับใช้ของท่านไปแสดงความเสียใจต่อฮานูนเรื่องบิดา และผู้รับใช้ของดาวิดจึงมายังดินแดนของชาวอัมโมน ๓ แต่บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของชาวอัมโมนพูดกับฮานูนเจ้านายของตนว่า "ท่านคิดหรือว่า

† **๘๑๑๘** ปุโรหิต ในที่นี้คงจะหมายถึงหัวหน้าเจ้าหน้าที่

ที่ดาวิดให้คนมาแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อท่านนั้น เป็นการให้เกียรติบิดาของท่าน พวกผู้รับใช้ของดาวิดมาเพื่อสำรวจดูเมืองและสอดแนม เพื่อจะล้มล้างเมืองมิใช่หรือ ๔ ดังนั้นฮานูนจึงให้คนโกนเคราพวกทหารรับใช้ของดาวิดแต่ละคนออกเพียงครึ่งหนึ่ง และตัดเครื่องแต่งกายที่ตรงกลางจากสะโพกลงมา และส่งพวกเขากลับไป ๕ เมื่อมีคนรายงานเรื่องแก่ดาวิด ท่านก็ให้คนไปพบกับพวกเขา เพราะชายเหล่านั้นอับอายมาก กษัตริย์กล่าวว่า จงพักอยู่ที่เยรีโค จนกว่าเคราของพวกเจ้าจะขึ้นแล้วจึงกลับมา

๖ เมื่อชาวอัมโมนเห็นว่าพวกเขาได้กลับกลายเป็นที่น่ารังเกียจของดาวิด ชาวอัมโมนจึงไปว่าจ้างชาวอารัมจากเมืองเบธเรโหบ และชาวอารัมจากเมืองโศบาห์ เป็นทหารราบ 20,000 คน และกษัตริย์แห่งมาอาคาห์กับผู้ชาย 1,000 คน และผู้ชายจากเมืองโทบ 12,000 คน ๗ เมื่อดาวิดทราบเช่นนั้น ท่านจึงบัญชาให้โยอาบและทหารกล้าจากกองทัพทั้งหมดยกทัพไป ๘ ฝ่ายชาวอัมโมนก็เดินทัพออกมาประจำตำแหน่งรบของตนที่ทางเข้าประตูเมือง ส่วนชาวอารัมจากโศบาห์และเรโหบ และคนของโทบและมาอาคาห์ก็แยกไปตั้งทัพอยู่ในที่โล่งห่างจากตัวเมือง

๙ เมื่อโยอาบเห็นว่าสงครามครั้งนี้เขาถูกขนาบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เขาจึงเลือกนักรบที่ดีที่สุดของอิสราเอลจำนวนหนึ่ง และจัดทัพให้ต่อสู้กับชาวอารัม ๑๐ นักรบที่เหลือก็จัดให้อยู่ในบังคับของอาบีชัยน้องชายของตน เขาก็ให้ทหารตั้งทัพสู้กับชาวอัมโมน ๑๑ เขาพูดว่า ถ้าหากว่าชาวอารัมมีกำลังแข็งแกร่งเกินเรา ท่านจะได้ช่วยเราได้ แต่ถ้าชาวอัมโมนแข็งแกร่งเกินท่าน เราก็จะมาช่วยท่าน ๑๒ จงกล้าหาญเถิด และพวกเราควรจะกล้าหาญเพื่อคนของพวกเราและเพื่อเมืองทั้งหลายของพระเจ้าของเรา และขอพระผู้เป็นเจ้ากระทำสิ่งที่พระองค์เห็นสมควร ๑๓ ดังนั้นโยอาบและคนที่อยู่กับเขาขยับเข้าใกล้ประจัญศึกกับชาวอารัม และชาวอารัมก็ถอยหนีไปต่อหน้าต่อตาเขา ๑๔ ครั้นชาวอัมโมนเห็นว่าชาวอารัมหนีไป พวกเขาจึงถอยหนีไปต่อหน้าอาบีชัยเช่นกัน และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับชาวอัมโมน และมายังเยรูซาเล็ม

๑๕ เมื่อชาวอารัมเห็นว่าพวกตนพ่ายแพ้อิสราเอลแล้ว จึงได้รวบรวมคนเข้าด้วยกัน ๑๖ ฮาดัดเอเซอร์ให้ชาวอารัมที่อยู่โพ้นแม่น้ำยูเฟรติสออกมา พวกเขามาถึงเมืองเฮลาม โดยมีโชบัคผู้บังคับกองพันทหารของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำ ๑๗ เมื่อมีคนรายงานเรื่องแก่ดาวิด ท่านก็รวบรวมอิสราเอลเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาจนถึงเฮลาม ชาวอารัมตั้งทัพของตนปะทะกับดาวิด และพวกเขาก็สู้รบกับท่าน ๑๘ และชาวอารัมก็ถอยหนีไปต่อหน้าอิสราเอล ดาวิดฆ่าสารถีชาวอารัม 700 คน และทหารราบ 40,000 คน และโชบัคผู้บังคับกองพันทหารบาดเจ็บสาหัสและสิ้นชีวิตที่นั่น ๑๙ เมื่อบรรดากษัตริย์ทั้งปวงที่ขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้อิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงยอมสงบศึกกับอิสราเอล และขึ้นกับพวกเขา ดังนั้นชาวอารัมจึงไม่กล้าช่วยเหลือชาวอัมโมนอีกต่อไป

๑๑

ดาวิดกับนางบัทเชบา

๑ ครั้นฤดูใบไม้ผลิเวียนมาถึง อันเป็นเวลาที่บรรดากษัตริย์ออกศึก ดาวิดให้โยอาบและพวกทหารรับใช้ และอิสราเอลทั้งปวงไป เขาทั้งหลายก็ได้ไปทำลายล้างชาวอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ ส่วนดาวิดอยู่ที่เยรูซาเล็ม

๒ วันหนึ่งเวลาบ่ายคล้อย เมื่อดาวิดลุกขึ้นจากที่นอนพักแล้วก็ไปเดินบนดาดฟ้าหลังคาวัง ท่านมองจากหลังคาเห็นหญิงผู้หนึ่งกำลังอาบน้ำ หญิงคนนั้นงามยิ่งนัก ๓ ดาวิดจึงให้คนไปถามไถ่เรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งพูดว่า นั่นบัทเชบา บุตรหญิงของเอลีอัม ภรรยาของอุรียาห์ชาวฮิตมิใช่หรือ ๔ ดาวิดจึงให้คนของท่านไปรับนางมา นางมาหาท่าน ท่านก็ได้

มีเพศสัมพันธ์กับนาง (นางเพิ่งชำระตัวเสร็จจากมลทินของเดือนนั้น แล้วนางก็กลับบ้านไป ๕ หญิงผู้นั้นตั้งครรภ์ จึงให้คนไปเรียนดาวิดว่า ฉันตั้งครรภ์แล้ว

๖ ดาวิดจึงให้คนไปบอกโยอาบว่า ให้อุรียาห์ชาวฮิตมาหาเรา โยอาบจึงให้อุรียาห์ไปหาดาวิด ๗ เมื่ออุรียาห์มาถึง ดาวิดถามว่า โยอาบและประชาชนเป็นอย่างไรบ้าง และสงครามเป็นอย่างไรบ้าง ๘ และดาวิดบอกอุรียาห์ว่า จงลงไปที่บ้านของเจ้าและล้างเท้าเสีย อุรียาห์จึงออกไปจากวังของกษัตริย์ และกษัตริย์ให้คนถือสิ่งที่ท่านมอบให้เป็นพิเศษตามหลังไปด้วย ๙ แต่ว่าอุรียาห์นอนอยู่กับพวกทหารรับใช้ของเจ้านายของเขาที่ประตูวังของกษัตริย์ และไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขา ๑๐ เมื่อคนไปเรียนดาวิดว่า อุรียาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขา ดาวิดพูดกับอุรียาห์ว่า เจ้าเพิ่งเดินทางกลับมามิใช่หรือ แล้วทำไมไม่ลงไปที่บ้านของเจ้าล่ะ ๑๑ อุรียาห์ตอบดาวิดว่า หีบพันธสัญญา เหล่าทหารของอิสราเอลและยูดาห์พักอยู่ในเพิง ส่วนโยอาบเจ้านายข้าพเจ้ากับพวกทหารรับใช้ของท่านก็อยู่ในค่ายที่โล่งแจ้ง ข้าพเจ้าควรหรือที่จะกลับไปบ้าน เพื่อดื่มกินและนอนกับภรรยาข้าพเจ้า ตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ และตราบที่จิตวิญญาณของท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่กระทำเช่นนั้น ๑๒ ดาวิดจึงบอกอุรียาห์ว่า วันนี้เจ้าก็อยู่ที่นี่ต่อ พรุ่งนี้เราก็จะให้เจ้ากลับออกไป ดังนั้นอุรียาห์อยู่ต่อที่เยรูซาเล็มในวันนั้นและวันรุ่งขึ้น ๑๓ ดาวิดเชิญเขาให้รับประทานร่วมกับท่าน และดื่มจนกระทั่งท่านทำให้เขาเมา ในเวลาเย็นเขาออกไปนอนที่เดียวกับที่ทหารรับใช้ของเจ้านายของเขานอน แต่ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขา

๑๔ ครั้นรุ่งเช้าดาวิดเขียนข้อความถึงโยอาบ และให้อุรียาห์ยื่นให้โยอาบ ๑๕ ท่านเขียนข้อความว่า สั่งอุรียาห์ให้ไปอยู่กองหน้าตรงที่ประจัญศึกหนักที่สุด แล้วถอยทัพทิ้งเขาไว้คนเดียว ให้ถูกฆ่าตายไป ๑๖ ในขณะที่โยอาบกำลังล้อมเมือง เขาบอกอุรียาห์ให้ไปอยู่ในตำแหน่งที่เขารู้ว่ามีชายผู้กล้าหาญสู้ต่อต้านอยู่ ๑๗ และพวกผู้ชายของเมืองนั้นออกมาต่อสู้กับโยอาบ ทหารรับใช้ของดาวิดบางคนล้มตาย อุรียาห์ชาวฮิตก็ตายด้วย ๑๘ โยอาบให้คนไปส่งข่าวถึงการสู้รบให้ดาวิดทราบ ๑๙ เขากำชับผู้ส่งข่าวว่า เมื่อเจ้ารายงานเรื่องการสู้รบทั้งหมดแก่กษัตริย์จบแล้ว ๒๐ ถ้ากษัตริย์โกรธกริ้วและถ้าท่านถามเจ้าว่า ทำไมเจ้าจึงเข้าไปต่อสู้ใกล้เมืองนัก เจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเขาจะยิงจากกำแพงเมือง ๒๑ ใครล่ะที่ฆ่าอาบีเมเลคบุตรของเยรุบเบเชท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งหรือที่ทุ่มหินโม่แป้งท่อนบนจากกำแพงถูกตัวเขา เขาถึงได้ตายที่เธเบศ ทำไมเจ้าถึงได้เข้าไปใกล้กำแพง แล้วเจ้าจงบอกว่า อุรียาห์ทหารรับใช้ชาวฮิตของท่านก็ตายด้วย

๒๒ ดังนั้น ผู้ส่งข่าวก็ไปส่งข่าวแก่ดาวิดถึงทุกสิ่งที่โยอาบสั่งให้เขาพูด ๒๓ ผู้ส่งข่าวเรียนดาวิดว่า พวกผู้ชายเมืองนั้นได้เปรียบพวกเรา และออกมาประจัญกับเราที่ทุ่ง แต่เราบุกจนพวกเขาถอยกลับไปที่ทางเข้าประตูเมือง ๒๔ แล้วทหารธนูจึงยิงพวกทหารผู้รับใช้ของท่านจากกำแพง ทหารรับใช้บางคนของกษัตริย์เสียชีวิต และอุรียาห์ทหารรับใช้ชาวฮิตของท่านก็เสียชีวิตด้วย ๒๕ ดาวิดบอกผู้ส่งข่าวว่า เจ้าจงไปบอกโยอาบว่า อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านหนักใจไปเลย เพราะดาบย่อมฆ่าโดยไม่เลือกว่าเป็นใคร จงโจมตีเมืองให้หนักจนพินาศไป และเจ้าจงให้กำลังใจเขา

๒๖ เมื่อภรรยาของอุรียาห์ทราบว่าอุรียาห์สามีของนางสิ้นชีวิตแล้ว นางก็ร้องคร่ำครวญถึงสามีนาง ๒๗ ครั้นสิ้นการไว้อาลัยแล้ว* ดาวิดให้คนไปพานางมาที่บ้านท่าน และนางก็ได้เป็นภรรยา และให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่าน แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่พอใจในสิ่งที่ดาวิดกระทำ

๑๒

นาธานพูดกับดาวิด

* **๑๑๒๗** ตามปกติช่วงเวลาการไว้อาลัยนานถึง 7 วัน ฉบับปฐมกาล 50:10; 1 ซามูเอล 31:13

๑ พระผู้เป็นเจ้าให้นาธานไปหาดาวิด นาธานก็ไปหาท่านและกล่าวกับท่านว่า "ที่เมือง
หนึ่ง มีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี ส่วนอีกคนหนึ่งยากไร้ ๒ ชายผู้มั่งมีนั้นมีฝูงแพะแกะและ
ฝูงโค ๓ ส่วนชายผู้ยากไร้ไม่มีสิ่งใดนอกจากลูกแกะตัวเมียตัวเดียวที่เขาซื้อมา เขาเลี้ยง
ดูมัน และมันก็เติบโตมากับเขาและลูกๆ ของเขา มันเคยกินอาหารที่เขาแบ่งปันให้ และ
ดื่มจากถ้วยของเขา และนอนในอ้อมกอดของเขา มันเป็นเหมือนบุตรหญิงของเขาคนหนึ่ง
๔ วันหนึ่งผู้เดินทางคนหนึ่งมาหาชายผู้มั่งมี และเขาไม่ยอมใช้แกะหรือโคของเขาเองเป็น
อาหารเลี้ยงแขกที่มาเยี่ยม แต่เขากลับคว้าลูกแกะของชายผู้ยากไร้ เอามาทำเป็นอาหาร
สำหรับชายผู้มาเยี่ยม" ๕ ครั้นแล้วดาวิดก็โกรธชายคนนั้นมาก ท่านบอกนาธานว่า "ตราบ
ที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด ชายที่กระทำเช่นนั้นสมควรที่จะตาย ๖ และเขาควรจะจ่าย
ลูกแกะคืนให้เป็น 4 เท่า เพราะเขากระทำเช่นนั้น และเพราะเขาไม่มีเมตตา"

๗ นาธานพูดกับดาวิดว่า "ท่านนั่นแหละคือชายผู้นั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอลกล่าวว่า "เราได้เจิมเจ้าให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเราให้เจ้ารอดพ้น
จากมือของซาอูล ๘ และเราได้มอบราชวงศ์ของเจ้านายเจ้า และภรรยาของเจ้านายเจ้าให้
อยู่ในอ้อมแขนเจ้า และมอบพงศ์พันธุ์อิสราเอลและของยูดาห์ให้แก่เจ้า และถ้าแม้ว่ายัง
น้อยไป เราก็จะเพิ่มให้เจ้าอีกเท่าตัว ๙ ทำไมเจ้าจึงดูหมิ่นคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ด้วย
การกระทำที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา เจ้าได้ใช้ดาบฆ่าอุรียาห์ชาวฮิต และเอาภรรยาของ
เขามาเป็นภรรยาของเจ้าเอง เจ้าฆ่าเขาด้วยดาบของชาวอัมโมน ๑๐ ฉะนั้นพงศ์พันธุ์ของ
เจ้าจะไม่มีวันคลาดแคล้วไปจากดาบได้ เป็นเพราะเจ้าดูหมิ่นเรา และได้เอาภรรยาของอุรี
ยาห์ชาวฮิตมาเป็นภรรยาของเจ้าเอง" ๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะทำให้
คนในพงศ์พันธุ์ของเจ้าเองนำความวิบัติมาสู่เจ้า และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้า
ต่อตาเจ้า และยกให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า และเขาจะนอนกับภรรยาของเจ้าให้เป็นที่รู้เห็นก
ันไปทั่ว* ๑๒ ด้วยว่า เจ้ากระทำอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำสิ่งนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งปวงและ
จะเป็นที่รู้เห็นกันไปทั่ว" ๑๓ ดาวิดกล่าวกับนาธานว่า "เราได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็น
เจ้า" นาธานตอบดาวิดว่า "พระผู้เป็นเจ้าไม่ลงโทษท่านเรื่องบาปของท่าน ท่านจะไม่ตาย
๑๔ อย่างไรก็ตาม เป็นเพราะการกระทำครั้งนี้ท่านได้ดูหมิ่นพระผู้เป็นเจ้าเหลือเกิน บุตรที่เก
ิดแก่ท่านจะต้องเสียชีวิต" ๑๕ แล้วนาธานก็กลับไปยังบ้านของตน

และพระผู้เป็นเจ้าทำให้บุตรที่ภรรยาของอุรียาห์ให้กำเนิดแก่ดาวิดป่วยหนัก ๑๖ ดาวิดจึ
งอ้อนวอนพระเจ้าแทนบุตรนั้น ดาวิดอดอาหารและไปนอนบนพื้นดินตลอดทั้งคืน ๑๗ และ
พวกผู้ใหญ่ในวังท่านเข้าใกล้ท่านเพื่อพยุงให้ลุกขึ้นจากพื้นดิน แต่ท่านไม่ยอมลุกขึ้นหรือรับ
ประทานอาหารกับพวกเขา ๑๘ ในวันที่เจ็ด บุตรนั้นก็เสียชีวิต พวกผู้รับใช้ของดาวิดไม่กล
้าเรียนท่านว่าบุตรเสียชีวิตแล้ว เพราะพวกเขาพูดว่า "ดูเถิด ขณะที่บุตรยังมีชีวิตอยู่ เรา
พูดกับท่าน ท่านยังไม่ฟังพวกเราเลย และบุตรก็เสียชีวิตแล้วเราจะพูดกับท่านได้อย่างไร
ท่านอาจจะทำร้ายตนเองก็ได้" ๑๙ แต่เมื่อดาวิดเห็นว่าพวกผู้รับใช้กระซิบกระซาบกันอยู่
ท่านก็ทราบว่าบุตรเสียชีวิตแล้ว ดาวิดถามผู้รับใช้ของท่านว่า "บุตรเสียชีวิตแล้วหรือ"
พวกเขาตอบว่า "เสียชีวิตแล้ว" ๒๐ ดาวิดจึงลุกขึ้นจากพื้นดิน ล้างหน้าล้างตา ชโลมน้ำมัน
และเปลี่ยนเสื้อผ้า และท่านเข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และนมัสการพระองค์
จากนั้นท่านก็กลับไปที่วังของท่าน แล้วท่านก็รับประทานอาหารที่สั่งให้พวกเขาจัดมาให้
๒๑ และพวกผู้รับใช้ของท่านถามว่า "ท่านทำอะไรไม่ทราบ ท่านอดอาหารและร้องไห้เพื่อบ
ุตร ขณะที่บุตรยังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อบุตรสิ้นชีวิตแล้ว ท่านลุกขึ้นรับประทานอาหาร" ๒๒ ท่าน

* **๑๒๑๑** 2 ซามูเอล 15:1-12; 16:21,22

ตอบว่า ขณะที่บุตรยังมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราคิดในใจว่า ไม่แน่
พระผู้เป็นเจ้าอาจจะกรุณาต่อเรา ให้บุตรมีชีวิตอยู่ก็เป็นได้ ๒๓ แต่ตอนนี้เขาสิ้นชีวิตแล้ว
เราจะอดอาหารทำไม เราทำให้เขามีชีวิตกลับคืนมาได้หรือ สักวันเราจะไปหาเขา แต่เขาจะ
ไม่กลับมาหาเรา

ซาโลมอนกำเนิด

๒๔ แล้วดาวิดก็ปลอบใจบัทเชบาภรรยาของท่าน และหลับนอนอยู่กับนาง นางได้บุตร
เป็นชาย ท่านตั้งชื่อให้ว่า ซาโลมอน และพระผู้เป็นเจ้ารักซาโลมอน ๒๕ และพระผู้เป็นเจ้า
กล่าวผ่านนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าให้ตั้งชื่อท่านว่า เยดีดียาห์†

เมืองรับบาห์ถูกยึด

๒๖ โยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน และยึดเมืองป้อมปราการของกษัตริย์
๒๗ โยอาบให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปเรียนดาวิดว่า ข้าพเจ้าได้สู้รบกับเมืองรับบาห์ และยิ่งกว่า
นั้น ข้าพเจ้าได้ยึดเมืองที่เป็นแหล่งเก็บน้ำแล้ว ๒๘ ฉะนั้นขอท่านรวบรวมกำลังที่เหลือ และ
ตั้งค่ายตีเมืองนั้นและยึดไว้ มิฉะนั้นข้าพเจ้าจะยึดเมืองเอง และตั้งชื่อเมืองตามชื่อของ
ข้าพเจ้า ๒๙ ดังนั้นดาวิดจึงรวบรวมกำลังเข้าด้วยกัน และไปที่เมืองรับบาห์ โจมตีเมืองและ
ยึดไว้ได้ ๓๐ และท่านได้ถอดมงกุฎซึ่งเป็นทองหนัก 1 ตะลันต์‡ฝังด้วยพลอย 1 เม็ด ออกจาก
ศีรษะของกษัตริย์เมืองนั้น และมงกุฎนั้นถูกสวมบนศีรษะของดาวิด และท่านขนของที่ริบ
มาได้จากเมืองนั้นเป็นอันมาก ๓๑ และท่านให้เกณฑ์คนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองไปทำงานที่เก
ี่ยวกับเลื่อย เครื่องมือเหล็ก และขวานเหล็ก ให้พวกเขาทำงานที่แหล่งเผาอิฐ และท่านทำ
เช่นนั้นกับเมืองทั้งสิ้นของชาวอัมโมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

๑๓

อัมโนนและทามาร์

๑ อับซาโลมบุตรชายของดาวิดมีน้องสาวสวยคนหนึ่งชื่อทามาร์ อัมโนนบุตรชายอีกคน
หนึ่งของดาวิดเกิดรักทามาร์ขึ้นมา ๒ และอัมโนนรู้สึกอึดอัดมากจนเจ็บป่วยเพราะทามาร์
น้องสาวของตน เธอเป็นพรหมจารี และดูเหมือนว่าเขาจะทำอะไรกับเธอไม่ได้เลย ๓ แต่อัม
โนนมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อโยนาดับบุตรของชิเมอาห์พี่ชายของดาวิด โยนาดับเป็นคนเจ้าเล่ห์
๔ โยนาดับพูดกับอัมโนนว่า โอ บุตรของกษัตริย์ ทำไมท่านจึงดูหน้าตาห่อเหี่ยววันแล้ววัน
เล่าเช่นนี้ ท่านจะไม่บอกให้ข้าพเจ้าทราบบ้างหรือ อัมโนนตอบว่า เรารักทามาร์น้องสาว
ของอับซาโลมพี่ชายเรา ๕ โยนาดับบอกว่า ท่านไปนอนที่เตียงของท่าน แสร้งทำเป็นว่า
ป่วย พอบิดาของท่านมาหาท่าน ท่านก็พูดว่า โปรดให้ทามาร์น้องสาวข้าพเจ้ามาหา และ
นำอาหารมาให้รับประทาน ให้เตรียมอาหารต่อหน้า ข้าพเจ้าจะได้เห็นและรับประทานจาก
มือของเธอ ๖ อัมโนนจึงนอนลง และแสร้งทำเป็นว่าป่วย และเมื่อกษัตริย์มาเยี่ยม อัม
โนนพูดกับกษัตริย์ว่า โปรดให้ทามาร์น้องสาวข้าพเจ้ามาเยี่ยมและทำขนมสักสองชิ้นต่อ
หน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้รับประทานจากมือของเธอ
๗ ดาวิดจึงให้คนไปบอกทามาร์ที่วังว่า เจ้าจงไปที่บ้านอัมโนนพี่ชายของเจ้า และเตรียม
อาหารให้เขา ๘ ทามาร์จึงไปที่บ้านอัมโนนพี่ชายของเธอ ไปยังที่ที่เขานอนอยู่ เธอหยิบแป้ง
มานวดทำขนมต่อหน้าเขา และทำขนมให้สุก ๙ เธอเทขนมออกจากกระทะต่อหน้าเขา แต่
อัมโนนก็ยังไม่ยอมรับประทาน และพูดว่า ให้ทุกคนออกไปให้พ้นหน้าเรา ทุกคนจึงออก
ไป ๑๐ แล้วอัมโนนบอกทามาร์ว่า นำอาหารเข้ามาในห้อง เราจะได้รับประทานจากมือของ
เธอ เทมาร์ก็นำขนมที่เธอทำเข้าไปในห้องให้อัมโนนพี่ชายของเธอ ๑๑ แต่พอเธอนำขนม
เข้าไปใกล้เพื่อให้รับประทาน เขาก็จับตัวเธอ และพูดว่า น้องพี่ มานอนกับพี่เถิด ๑๒ เธอ

---

† **๑๒๒๕** ความหมายคือ ผู้เป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้า ‡ **๑๒๓๐** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก

ตอบว่า ไม่ได้หรอก พี่ชาย อย่าข่มขืนน้อง เพราะการกระทำเช่นนี้ไม่สมควรจะเกิดขึ้นในอิสราเอล อย่ากระทำสิ่งที่น่าอดสูเช่นนี้ ๑๓ สำหรับน้อง น้องจะแบกรับความอับอายไว้ที่ไหน สำหรับพี่ พี่จะเป็นเช่นคนโง่เขลาที่น่าอดสูคนหนึ่งในอิสราเอล ฉะนั้น โปรดพูดกับกษัตริย์ เพราะท่านจะไม่หวงแหนน้องจากพี่หรอก ๑๔ แต่เขาก็ไม่ฟังเธอ และในเมื่อเขาแข็งแรงกว่าเธอ เขาจึงขืนใจและข่มขืนเธอ

๑๕ และอัมโนนก็กลับเกลียดชังเธอยิ่งนัก จนถึงขั้นที่เขาเกลียดเธอหนักยิ่งกว่าความรักที่เคยมีต่อเธอ อัมโนนบอกเธอว่า ลุกขึ้น ไปให้พ้น ๑๖ แต่เธอพูดว่า ทำอย่างนั้นไม่ได้ การที่พี่ให้น้องกลับออกไป จะเป็นความผิดร้ายแรงยิ่งกว่าสิ่งที่พี่เพิ่งกระทำต่อน้อง แต่เขาไม่ยอมฟังเธอ ๑๗ เขาเรียกผู้รับใช้ของเขามาและสั่งว่า เอาตัวผู้หญิงคนนี้ไปให้พ้นหน้าเรา และปิดประตูลงกลอนเสียด้วย ๑๘ เธอสวมเสื้อคลุมยาวมีแขน เป็นชุดที่บรรดาธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวม ดังนั้นเขาจึงเอาตัวเธอออกไป และปิดประตูลงกลอนเสีย ๑๙ ทามาร์เอาขี้เถ้าโปรยบนศีรษะของเธอ ฉีกเสื้อคลุมยาวที่สวมอยู่ มือกุมศีรษะร้องครวญครางเสียงดังขณะที่เดินจากไป

๒๐ อับซาโลมพี่ชายเธอถามเธอว่า อัมโนนพี่ของเจ้าได้อยู่กับเจ้าแล้วอย่างนั้นหรือ อย่าทุกข์ใจไปเลย เขาเป็นพี่ชายของเจ้า ไม่ต้องไปใส่ใจนัก ดังนั้น ทามาร์ใช้ชีวิตอยู่อย่างผู้หญิงโดดเดี่ยวในบ้านของอับซาโลมพี่ชายเธอ ๒๑ ครั้นกษัตริย์ดาวิดทราบเรื่องนี้ ท่านโกรธกริ้วมาก ๒๒ แต่อับซาโลมไม่พูดกับอัมโนนถึงเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน ที่เขาข่มขืนทามาร์น้องสาวของอับซาโลม

อับซาโลมฆ่าอัมโนน

๒๓ หลังจากนั้น 2 ปีเต็ม อับซาโลมกำลังให้คนตัดขนแกะอยู่ที่บาอัลฮาโซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญบรรดาบุตรของกษัตริย์มาด้วย ๒๔ และอับซาโลมไปหากษัตริย์และพูดว่า ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านกำลังให้คนตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และบริวารของท่านไปกับข้าพเจ้าเถิด ๒๕ แต่กษัตริย์กล่าวกับอับซาโลมว่า อย่าเลย ลูกเอ๋ย เราอย่าไปกันหมดทุกคนเลย กลัวว่าจะไปเป็นภาระกับเจ้า อับซาโลมคะยั้นคะยอท่าน แต่ท่านก็ไม่ไป และอวยพรให้ ๒๖ อับซาโลมจึงพูดว่า ถ้าอย่างนั้นแล้ว โปรดให้อัมโนนพี่ชายไปกับพวกเราเถิด และกษัตริย์ถามว่า ทำไมเขาจึงควรจะไปกับเจ้า ๒๗ แต่ว่าอับซาโลมยังคะยั้นคะยอท่าน จนกระทั่งท่านยอมให้อัมโนนและบรรดาบุตรทุกคนของกษัตริย์ไปกับเขา ๒๘ อับซาโลมสั่งบรรดาผู้รับใช้ของเขาว่า จงจับตาดูให้ดีว่า หลังจากดื่มเหล้าองุ่นแล้ว อัมโนนสำราญใจเมื่อใด และเวลาที่เราบอกเจ้าว่า จัดการอัมโนน ก็จงฆ่าเขาเสีย ไม่ต้องกลัว เราเป็นคนสั่งการให้เจ้าทำ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเอาไว้ ๒๙ ดังนั้นบรรดาผู้รับใช้ของอับซาโลมก็กระทำต่ออัมโนนตามที่อับซาโลมสั่งให้ทำ และบรรดาบุตรทุกคนของกษัตริย์ก็ลุกขึ้นขี่ล่อของตนหนีไป

๓๐ ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางไป ดาวิดได้ยินมาว่า อับซาโลมได้ฆ่าบุตรของกษัตริย์หมดทุกคน ไม่มีใครรอดได้สักคนเดียว ๓๑ กษัตริย์จึงลุกขึ้นฉีกเสื้อผ้าของท่าน และนอนลงที่พื้นดิน บรรดาผู้รับใช้ทุกคนที่อยู่ด้วยก็ฉีกเสื้อผ้าของตน ๓๒ แต่โยนาดับบุตรของชิเมอาห์พี่ชายของดาวิดพูดว่า ขออย่าให้เจ้านายของข้าพเจ้าคิดไปก่อนว่าเขาได้ฆ่าบุตรทุกคนของท่าน เพราะอัมโนนผู้เดียวที่สิ้นชีวิต และเป็นไปตามคำสั่งของอับซาโลม เขาตั้งใจไว้แล้วตั้งแต่วันที่อัมโนนข่มขืนทามาร์น้องสาวของเขา ๓๓ ฉะนั้น บัดนี้ ขออย่าให้กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าใส่ใจถึงกับคิดไปก่อนว่าบุตรทุกคนของกษัตริย์สิ้นชีวิตหมดแล้ว เพราะเป็นอัมโนนผู้เดียวที่สิ้นชีวิต

อับซาโลมหนีไปยังเกชูร์

๓๔ ฝ่ายอับซาโลมก็ได้หนีไป ทหารหนุ่มที่เฝ้ายามเงยหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด มีคนจำนวนมากกำลังมาจากถนนโฮโรนาอิมที่ข้างภูเขา ๓๕ โยนาดับพูดกับกษัตริย์ว่า "ดูเถิด บรรดาบุตรของกษัตริย์มาแล้ว ตามที่ข้าพเจ้าพูดไว้ แล้วก็เกิดขึ้นจริง" ๓๖ ทันทีที่เขาพูดจบ ดูเถิด บรรดาบุตรของกษัตริย์ก็มาและส่งเสียงร้องไห้ด้วยความเศร้าใจ กษัตริย์และผู้รับใช้ทั้งปวงของท่านก็ร้องรำพันด้วยความขมขื่น

๓๗ อับซาโลมได้หนีไปอยู่กับทัลมัยบุตรของอัมมีฮูดกษัตริย์แห่งเกชูร์ ฝ่ายดาวิดก็ยังร้องคร่ำครวญถึงอัมโนนบุตรของท่านวันแล้ววันเล่า ๓๘ อับซาโลมได้หนีไปอยู่ที่เกชูร์เป็นเวลา 3 ปี ๓๙ เมื่อกษัตริย์ได้รับการปลอบประโลมเรื่องที่อัมโนนสิ้นชีวิตแล้ว ท่านก็หวนอาลัยถึงอับซาโลม

๑๔

อับซาโลมกลับไปยังเยรูซาเล็ม

๑ เมื่อโยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ทราบว่าใจของกษัตริย์หวนคิดถึงอับซาโลม ๒ โยอาบจึงให้คนไปยังเมืองเทโคอา ไปพาหญิงผู้เรืองปัญญาคนหนึ่งมาจากที่นั่น และบอกนางว่า "ขอให้แสร้งทำเป็นคนรับจ้างร้องคร่ำครวญ สวมเสื้อผ้าของคนไว้ทุกข์ อย่าชโลมน้ำมัน แต่ทำเป็นคนร้องคร่ำครวญให้คนตายมาหลายวันแล้ว ๓ ไปหากษัตริย์ และพูดกับท่านตามนี้" แล้วโยอาบก็กำชับนางว่าจะพูดอย่างไร

๔ ครั้นหญิงจากเมืองเทโคอาผู้นั้นมาหากษัตริย์ นางซบหน้าลงกับพื้นทำความเคารพและพูดว่า "โอ กษัตริย์ โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย" ๕ กษัตริย์ถามนางว่า "เจ้าทุกข์ใจเรื่องอะไร" นางตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นม่าย สามีเสียแล้ว ๖ ข้าพเจ้ามีบุตรสองคน เขาวิวาทกันในทุ่ง ไม่มีใครห้ามให้เขาหยุด คนหนึ่งฆ่าอีกคนหนึ่งตาย ๗ บัดนี้ ทั้งตระกูลกลับต่อว่าข้าพเจ้าพูดกันว่า "มอบตัวคนที่ฆ่าพี่ชายของเขาให้เราเถิด เราจะได้กำจัดชีวิตของเขาให้สิ้นไปแลกกับชีวิตของพี่ชายที่เขาฆ่า เราจะได้กำจัดทายาทด้วย" ซึ่งเป็นเหมือนว่าพวกเขาจะดับถ่านที่ลุกอยู่เพียงก้อนเดียวที่ข้าพเจ้าเหลืออยู่ โดยไม่มีชื่อหรือผู้สืบเชื้อสายของสามีอยู่บนโลกนี้อีกเลย"

๘ และกษัตริย์กล่าวกับหญิงนั้นว่า "เจ้าจงกลับบ้านไป และเราจะจัดการเรื่องของเจ้าให้" ๙ แล้วหญิงจากเทโคอาคนนั้นพูดกับกษัตริย์ว่า "กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้ความผิดตกอยู่กับข้าพเจ้าและครอบครัวข้าพเจ้าเถิด ขอให้กษัตริย์และบัลลังก์ของท่านไร้ความผิด" ๑๐ กษัตริย์กล่าวว่า "ถ้าหากว่าใครพูดอะไรกับเจ้า ก็จงพาเขามาหาเรา และเขาจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย" ๑๑ นางพูดอีกว่า "ขอให้กษัตริย์วิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน เพื่อให้ผู้ตามล่าล้างแค้นหยุดฆ่า และบุตรของข้าพเจ้าจะไม่ถูกสังหาร" ท่านกล่าวว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด ผมสักเส้นเดียวของบุตรของเจ้าจะไม่ตกลงบนพื้นดิน"

๑๒ หญิงนั้นพูดว่า "โปรดให้ข้าพเจ้าพูดอะไรบางอย่างกับกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด" ท่านกล่าวว่า "พูดเถิด" ๑๓ หญิงนั้นจึงพูดว่า "ทำไมท่านจึงได้วางแผนกระทำเช่นนี้ต่อคนของพระเจ้า เมื่อกษัตริย์กล่าวดังนี้ เท่ากับท่านกล่าวโทษท่านเองมิใช่หรือ เพราะท่านไม่ได้พาบุตรที่ถูกเนรเทศกลับมา ๑๔ ถึงอย่างไรเราทุกคนก็ต้องตาย เราเป็นเหมือนน้ำที่หกบนพื้นดิน และจะเก็บรวมขึ้นมาอีกก็ไม่ได้ แต่พระเจ้าไม่พรากชีวิตไป และพระองค์หาหนทางเพื่อผู้ที่ถูกเนรเทศจะได้หลุดพ้นจากการเป็นคนที่ใครๆ ไม่ยอมรับ ๑๕ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้กับกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ก็เพราะผู้คนข่มขู่ให้ข้าพเจ้ากลัว และข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็คิดในใจอยู่ว่า "เราจะขอร้องกษัตริย์ กษัตริย์อาจจะตอบ

คำขอร้องของผู้รับใช้ของท่าน ๑๖ เพราะกษัตริย์จะฟังและช่วยผู้รับใช้ของท่าน ให้พ้นจากมือของคนที่จะทำลายข้าพเจ้าพร้อมกับบุตรของข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้เรารับมรดกจากพระเจ้า ๑๗ และผู้รับใช้ของท่านคิดในใจว่า คำพูดของกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้าอุ่นใจ เพราะว่ากษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเป็นดั่งทูตสวรรค์ของพระเจ้า ที่หยั่งรู้ความดีและความชั่ว ขอพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจงอยู่กับท่านเถิด

๑๘ แล้วกษัตริย์ก็ตอบหญิงนั้นว่า ไม่ว่าสิ่งใดที่เราถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังไปจากเรา และหญิงนั้นพูดว่า ขอให้กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้ากล่าวมาเถิด ๑๙ กษัตริย์กล่าวว่า โยอาบมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องทั้งหมดนี้หรือเปล่า หญิงนั้นตอบว่า กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ไม่มีผู้ใดเลี่ยงคำตอบที่กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าถามเมื่อสักครู่นี้ โยอาบผู้รับใช้ของท่านที่เป็นผู้สั่งข้าพเจ้า เป็นโยอาบที่ให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านพูดตามนั้น ๒๐ โยอาบผู้รับใช้ของท่านกระทำเช่นนี้ก็เพื่อจะให้เหตุการณ์เปลี่ยนไปจากที่เป็นอยู่ แต่ว่าเจ้านายของข้าพเจ้ามีสติปัญญาดั่งสติปัญญาของทูตสวรรค์ของพระเจ้า คือทราบทุกสิ่งในโลกนี้

๒๑ แล้วกษัตริย์ก็กล่าวกับโยอาบว่า เอาละ เราอนุญาตให้ตามนี้ ไปพาชายหนุ่มอับซาโลมกลับมา ๒๒ โยอาบก็ซบหน้าลงกับพื้นด้วยความเคารพ และอวยพรแก่ท่าน และโยอาบพูดว่า โอ กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า วันนี้ ผู้รับใช้ของท่านทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน กษัตริย์จึงได้อนุญาตตามคำขอร้องให้แก่ผู้รับใช้ของท่าน ๒๓ แล้วโยอาบก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์ และพาอับซาโลมมายังเยรูซาเล็ม ๒๔ และกษัตริย์กล่าวว่า ให้เขาแยกไปอยู่ที่บ้านของเขาเอง อย่าให้เขามาหาเรา อับซาโลมจึงแยกอยู่ในบ้านของตน และไม่ได้เข้าไปหากษัตริย์

ดาวิดให้อภัยอับซาโลม

๒๕ ทั่วทั้งอิสราเอล ไม่มีใครได้รับคำชมว่ารูปงามเท่ากับอับซาโลม ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เขาไม่มีที่ติเลย ๒๖ เมื่อเขาตัดผม (ด้วยว่าทุกปีตอนปลายปี เขาตัดผมเมื่อผมหนักศีรษะ เขาก็ตัดออก) ผมที่ตัดออกชั่งน้ำหนักได้ 200 เชเขล* ตามมาตราน้ำหนักของกษัตริย์ ๒๗ อับซาโลมมีบุตรชาย 3 คน และบุตรหญิง 1 คนชื่อ ทามาร์ เธอเป็นหญิงรูปงาม

๒๘ อับซาโลมอยู่ที่เยรูซาเล็มเป็นเวลา 2 ปีเต็ม โดยไม่ได้เข้าไปหากษัตริย์ ๒๙ และอับซาโลมให้คนไปตามโยอาบ เพื่อวานให้เขาไปหากษัตริย์ แต่โยอาบก็ไม่มาหา เขาจึงให้ไปตามโยอาบเป็นครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มา ๓๐ เขาจึงบอกบรรดาผู้รับใช้ว่า ดูโน่น นาของโยอาบถัดไปจากนาของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์ที่นั่น เจ้าไปจุดไฟเผาเสีย บรรดาผู้รับใช้ของอับซาโลมก็ไปจุดไฟเผานา ๓๑ โยอาบจึงไปหาอับซาโลมที่บ้าน และถามเขาว่า ทำไมผู้รับใช้ของท่านจึงจุดไฟเผานาของข้าพเจ้า ๓๒ อับซาโลมตอบโยอาบว่า ดูเถิด เราฝากคนไปบอกท่านว่า มาหาเราที่นี่ เราจะให้ท่านไปถามกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าต้องออกมาจากเกชูร์ทำไม ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นก็ยังจะดีกว่า ฉะนั้น บัดนี้ ท่านให้เราไปหากษัตริย์เถิด และถ้าเรามีความผิดอย่างไร ก็ให้กษัตริย์ประหารเรา ๓๓ โยอาบจึงไปหากษัตริย์และเรียนท่าน ท่านจึงให้เรียกอับซาโลมมา อับซาโลมจึงไปหากษัตริย์ และก้มหน้าลงที่พื้น ณ เบื้องหน้ากษัตริย์ และกษัตริย์ก็จูบแก้มอับซาโลม

๑๕

อับซาโลมวางแผนร้าย

* **๑๔๒๖** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

๑ จากนั้นต่อมา อับซาโลมก็หารถศึกและม้าไว้ใช้ และมีทหารวิ่งนำหน้าเขาไป 50 คน
๒ อับซาโลมมักจะตื่นนอนแต่เช้าตรู่ และไปยืนที่ข้างทางประตูเมือง เมื่อผู้ใดมีเรื่องขัดแย้งที่ต้องมาให้กษัตริย์ตัดสิน อับซาโลมจะเรียกถามเขาว่า "เจ้ามาจากเมืองไหน" และเมื่อเขาพูดว่า "ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนจากเผ่านั้นเผ่านี้ในอิสราเอล" ๓ อับซาโลมจะพูดว่า "ดูสิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่ว่ากษัตริย์ไม่ได้แต่งตั้งใครให้ฟังเรื่องของเจ้า" ๔ แล้วอับซาโลมก็พูดว่า "ถ้าหากว่าเราเป็นผู้วินิจฉัยในแผ่นดินแล้ว ทุกคนที่มีเรื่องขัดแย้งหรือข้อหาใดๆ ก็มาหาเราได้ และเราจะให้ความเป็นธรรมแก่เขา" ๕ และเมื่อใดที่คนเข้ามาใกล้เขาเพื่อแสดงความเคารพ เขาก็จะยื่นมือออกไปจับตัวคนนั้น และจูบแก้มเขา ๖ อับซาโลมกระทำเช่นนั้นกับชาวอิสราเอลทุกคนที่มาหากษัตริย์ เพื่อให้ท่านตัดสินความ อับซาโลมจึงชนะใจชาวอิสราเอล

๗ เมื่อเวลาผ่านไป 4 ปีเต็ม อับซาโลมพูดกับกษัตริย์ว่า "ขอได้โปรดให้ข้าพเจ้าไปมอบของถวายที่เฮโบรนตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้า ที่ได้ให้ไว้กับพระผู้เป็นเจ้าเถิด ๘ เพราะว่าผู้รับใช้ของท่านได้ให้คำปฏิญาณขณะที่อยู่ที่เมืองเกชูร์ในอารัมว่า "ถ้าพระผู้เป็นเจ้าจะนำข้าพเจ้ากลับมายังเมืองเยรูซาเล็มอย่างแน่แท้แล้ว ข้าพเจ้าจะนมัสการพระผู้เป็นเจ้า" " ๙ กษัตริย์กล่าวว่า "จงไปอย่างสันติสุขเถิด" เขาจึงไปยังเมืองเฮโบรน ๑๐ แต่อับซาโลมได้ให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปทั่วทุกเผ่าของอิสราเอลเป็นการลับ ไปบอกว่า "ทันทีที่ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรงอน จงพูดว่า "อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน" " ๑๑ เมื่ออับซาโลมออกไปจากเยรูซาเล็ม เขาได้เชิญชายจำนวน 200 คนไปเป็นแขกรับเชิญด้วย เขาเหล่านั้นไปด้วยโดยไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด ๑๒ ในขณะที่อับซาโลมกำลังมอบของถวาย เขาให้คนไปตามอาหิโธเฟลชาวกิโลห์ผู้ปรึกษาของดาวิด ให้มาจากกิโลห์เมืองของเขา และการสมคบคิดก็แข็งกร้าวยิ่งขึ้น บรรดาคนที่เห็นชอบด้วยกับอับซาโลมก็เพิ่มมากขึ้น

ดาวิดหนีไปจากเยรูซาเล็ม

๑๓ ผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมาหาดาวิดและเรียนว่า "ใจของชาวอิสราเอลไปอยู่กับอับซาโลมเสียแล้ว" ๑๔ ดาวิดจึงกล่าวกับบรรดาผู้รับใช้ทั้งปวงที่อยู่กับท่านที่เยรูซาเล็มว่า "ลุกขึ้นเถิด พวกเราหนีไปได้แล้ว มิฉะนั้นพวกเราจะไม่มีทางหนีรอดอับซาโลมไปได้ ให้ออกไปโดยเร็ว กลัวว่าเขาจะจับเราได้อย่างรวดเร็วและทำให้พวกเราพินาศ และฆ่าคนในเมืองจนราบเป็นหน้ากลอง" ๑๕ บรรดาผู้รับใช้ของกษัตริย์เรียนกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของกษัตริย์พร้อมจะปฏิบัติตามที่กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าตัดสินใจทุกประการ" ๑๖ ดังนั้นกษัตริย์จึงออกไป และทั้งครัวเรือนก็ตามท่านไปด้วย กษัตริย์ปล่อยภรรยาน้อย 10 คนไว้ดูแลวัง ๑๗ และกษัตริย์จึงออกไป และคนทั้งปวงก็ตามท่านไป และมาหยุดที่บ้านหลังท้ายสุดที่ชานเมือง

๑๘ บรรดาทหารทั้งปวงเดินผ่านท่านไป ชาวเคเรธและชาวเปเลททั้งปวง และชาวกัททั้ง 600 คนที่ติดตามท่านมาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านกษัตริย์ไป ๑๙ และกษัตริย์กล่าวกับอิททัยชาวกัทว่า "ทำไมเจ้าจึงไปกับพวกเรา กลับไปอยู่กับกษัตริย์อับซาโลมเถิด เพราะว่าเจ้าเป็นคนต่างด้าวและถูกเนรเทศมาจากบ้านเมืองของเจ้า ๒๐ เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ แล้วเราจะบังคับเจ้าให้ซัดเซพเนจรไปด้วยกับพวกเราอย่างนั้นหรือ เราจะไปไหนก็ยังไม่รู้เลย เจ้าจงกลับไป และพาพี่น้องเจ้าไปด้วย และขอให้พระผู้เป็นเจ้าแสดงความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงแก่เจ้า" ๒๑ แต่อิททัยตอบกษัตริย์ว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด และตราบที่กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด ไม่ว่ากษัตริย์ของข้าพเจ้าจะอยู่หนใด ไม่ว่ามีชีวิตหรือสิ้นชีวิตก็ตาม ผู้รับใช้ของท่านจะไปที่นั่นด้วย" ๒๒ ดาวิดกล่าวกับอิททัยว่า "ถ้าเช่นนั้นก็ไปกันเถิด เจ้าจงเดินหน้าต่อไป" ดังนั้นอิททัยชาวกัทก็เดินต่อ

ไปกับทหารของท่าน พร้อมกับคนที่อยู่ในการดูแลของท่านทุกคน ๒๓ คนทั่วทั้งแผ่นดินร้องไห้เสียงดังขณะที่ทุกคนเดินผ่านไป และกษัตริย์ข้ามน้ำขิดโรนในหุบเขา และทุกคนก็เดินต่อไปตามทางที่จะไปยังถิ่นทุรกันดาร

๒๔ ดูเถิด ศาโดกก็อยู่ที่นั่นด้วย และชาวเลวีทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็กำลังหามหีบพันธสัญญาของพระเจ้า และเมื่อวางหีบของพระเจ้าลงแล้ว อาบียาธาร์ก็ขึ้นไปถวายเครื่องสักการะ จนกว่าทุกคนเดินออกจากเมืองไปหมดแล้ว ๒๕ แล้วกษัตริย์กล่าวกับศาโดกว่า "จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมือง ถ้าหากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนำเรากลับมา และให้เราเห็นหีบนั้นกับที่พำนักของพระองค์ด้วย ๒๖ แต่ถ้าพระองค์กล่าวว่า 'เราไม่พอใจเจ้า' ดูเถิด เราอยู่นี่ ให้พระองค์กระทำต่อข้าพเจ้าตามที่พระองค์เห็นสมควร" ๒๗ กษัตริย์กล่าวกับศาโดกปุโรหิตอีกว่า "ท่านเป็นผู้รู้มิใช่หรือ กลับเข้าไปในเมืองโดยสันติกับอาหิมาอัสบุตรของท่านและโยนาธานบุตรของอาบียาธาร์ ๒๘ เราจะรอที่เขตลำน้ำที่ลุยข้ามได้ในถิ่นทุรกันดารจนกว่าท่านจะส่งข่าวให้เราทราบ" ๒๙ ดังนั้นศาโดกและอาบียาธาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังเยรูซาเล็ม และพักอยู่ที่นั่น

๓๐ แต่ดาวิดเดินต่อไป ขึ้นเนินที่ภูเขามะกอก ร้องไห้ขณะที่เดินไปด้วยเท้าเปล่าและมีผ้าคลุมศีรษะ และทุกคนที่ติดตามท่านไปก็คลุมศีรษะเช่นกัน ต่างเดินร้องไห้ขึ้นไป ๓๑ มีคนเรียนดาวิดว่า "อาหิโธเฟลเป็นหนึ่งในพวกที่กบฏร่วมกับอับซาโลม" ดาวิดกล่าวว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดทำให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลกลายเป็นคำที่โง่เขลาเถิด"

๓๒ ขณะที่ดาวิดกำลังเดินถึงยอดเขา ซึ่งเป็นทีนมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุชัยชาวอาร์คีมาพบกับท่าน เสื้อที่เขาสวมก็ฉีกขาด เศษดินอยู่บนศีรษะ ๓๓ ดาวิดกล่าวกับเขาว่า "ถ้าท่านไปกับเรา ท่านก็จะเป็นภาระแก่เรา ๓๔ แต่ถ้าท่านกลับเข้าเมืองไปและบอกอับซาโลมว่า 'โอ กษัตริย์ ข้าพเจ้าจะเป็นข้ารับใช้ของท่าน ดังที่ข้าพเจ้าเป็นข้ารับใช้ของบิดาของท่านในอดีต ฉะนั้นในเวลานี้ ข้าพเจ้าจะเป็นข้ารับใช้ของท่าน' แล้วท่านจะช่วยทำให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลล้มเหลวเพื่อเรา ๓๕ ศาโดกปุโรหิต และอาบียาธาร์จะอยู่ที่นั่นด้วยกับท่านมิใช่หรือ ดังนั้นไม่ว่าท่านได้ยินสิ่งใดในวังของกษัตริย์ ก็จงบอกให้ศาโดกและอาบียาธาร์ฟัง ๓๖ ดูเถิด บุตรทั้งสองของพวกเขาคือ อาหิมาอัสบุตรของศาโดก และโยนาธานบุตรของอาบียาธาร์ ก็อยู่กับเขาที่นั่นด้วย และเรื่องทุกเรื่องที่ท่านได้ยินมา ก็ส่งทั้งสองมาบอกให้เรารู้เถิด" ๓๗ ดังนั้นหุชัยเพื่อนของดาวิดจึงเข้าไปในเมือง ขณะเดียวกับที่อับซาโลมกำลังเข้าไปในเยรูซาเล็ม

๑๖

ศิบาพูดเท็จต่อดาวิด

๑ เมื่อดาวิดเดินผ่านยอดเขาไประยะหนึ่ง ศิบาผู้รับใช้ของเมฟีโบเชทก็มาพบกับท่าน มีลาสองตัวผูกอานบรรทุกขนมปัง 200 ก้อน องุ่นแห้ง 100 พวง ผลไม้ฤดูร้อน 100 ผล และเหล้าองุ่น 1 ถุง ๒ แล้วกษัตริย์กล่าวกับศิบาว่า "ทำไมเจ้าจึงนำสิ่งเหล่านี้มา" ศิบาตอบว่า "ลาสำหรับท่านและครอบครัวไว้ใช้ ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อนสำหรับให้พวกชายหนุ่มรับประทาน และเหล้าองุ่นสำหรับให้พวกที่อ่อนกำลังในถิ่นทุรกันดารดื่ม" ๓ และกษัตริย์กล่าวว่า "แล้วหลานของเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า" ศิบาตอบกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ท่านอยู่ที่เยรูซาเล็ม เพราะท่านคิดในใจว่า 'วันนี้ พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะคืนอาณาจักรของท่านปู่ของเราให้แก่เรา'" ๔ กษัตริย์กล่าวกับศิบาว่า "ดูเถิด เราตัดสินใจแล้วว่า ทุกสิ่งที่เป็นของเมฟีโบเชทเป็นของเจ้าแล้วในเวลานี้" ศิบาพูดว่า "กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอกราบถวายบังคม ขอข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่านเถิด"

ชิเมอีสาปแช่งดาวิด

๕ เมื่อกษัตริย์ดาวิดมายังเมืองบาฮูริม มีชายคนหนึ่งจากครอบครัวในพงศ์พันธุ์ของซาอูล ชื่อชิเมอีบุตรของเก-รา เขาออกมาพบกับดาวิด และเดินไปก็สาปแช่งดาวิดไป ๖ เขาเอาก้อนหินขว้างดาวิดกับพวกผู้รับใช้ของกษัตริย์ดาวิด เขาขว้างทุกคน ทหารกล้าทุกคนขนาบอยู่ข้างดาวิดทั้งขวาและซ้าย ๗ ขณะที่ชิเมอีสาปแช่ง เขาพูดว่า "ออกไป ออกไป เจ้าฆาตกร เจ้าคนไร้ค่า ๘ พระผู้เป็นเจ้าได้ลงโทษเจ้า ที่เจ้าได้ฆ่าคนในพงศ์พันธุ์ของซาอูล และยึดบัลลังก์ไปจากซาอูล และพระผู้เป็นเจ้าได้มอบอาณาจักรให้อยู่ในมือของอับซาโลมบุตรของเจ้า ดูสิ สีงเลวร้ายตกอยู่กับเจ้า เพราะเจ้าเป็นฆาตกร"

๙ ครั้นแล้ว อาบีชัยบุตรของนางเศรุยาห์จึงพูดกับกษัตริย์ว่า "ทำไมท่านจึงปล่อยให้สุนัขที่ตายแล้วสาปแช่งกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าข้ามฟากไปตัดหัวมันเถิด" ๑๐ แต่กษัตริย์กล่าวว่า "บุตรของเศรุยาห์เอ๋ย มันเกี่ยวอะไรกับพวกเจ้าด้วย ถ้าหากว่าเขาสาปแช่งเพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้บอกเขาว่า "จงสาปแช่งดาวิดเสีย" แล้วใครจะพูดได้ว่า "ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น" " ๑๑ และดาวิดกล่าวกับอาบีชัยและทหารรับใช้อื่นทุกคนว่า "ดูเถิด บุตรของเราเองยังมุ่งหมายจะเอาชีวิตของเรา แล้วชาวเบนยามินคนนี้จะไม่ทำยิ่งไปกว่านั้นหรือ ช่างเขาเถิด ปล่อยให้เขาสาปแช่งไป เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้บอกให้เขาทำ ๑๒ พระผู้เป็นเจ้าอาจจะเห็นสิ่งร้ายๆ ที่เขาทำต่อเรา และพระผู้เป็นเจ้าจะตอบสนองเราด้วยสิ่งดีๆ เพราะคำสาปแช่งในวันนี้ก็ได้" ๑๓ ดังนั้นดาวิดและพรรคพวกของท่านเดินตามทางไป ในขณะที่ชิเมอีเดินตามไปบนเนินเขา พลางสาปแช่งและใช้ก้อนหินขว้างท่าน และทั้งยังปาฝุ่นใส่ท่านด้วย ๑๔ กษัตริย์และทุกคนที่อยู่กับท่านก็เหนื่อยล้ามากเมื่อมาถึงแม่น้ำจอร์แดน และที่นั่นท่านก็ได้พักจนสดชื่นขึ้นมา

อับซาโลมไปยังเยรูซาเล็ม

๑๕ อับซาโลมและชาวอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับเขาก็มายังเยรูซาเล็ม อาหิโธเฟลก็ไปกับเขาด้วย ๑๖ เมื่อหุชัยชาวอาร์คีที่เป็นเพื่อนของดาวิด มาหาอับซาโลม หุชัยพูดกับอับซาโลมว่า "ขอกษัตริย์มีอายุยืนนาน ขอกษัตริย์มีอายุยืนนาน" ๑๗ อับซาโลมพูดกับหุชัยว่า "นี่เป็นความภักดีของท่านที่มีต่อเพื่อนของท่านหรือ ทำไมท่านจึงไม่ได้ไปกับเพื่อนของท่านเล่า" ๑๘ หุชัยตอบอับซาโลมว่า "ไม่ใช่เช่นนั้น แต่เพราะท่านเป็นผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าและชนเหล่านี้กับชาวอิสราเอลทั้งปวงได้เลือกแล้ว ข้าพเจ้าจะเป็นคนของท่าน และจะอยู่กับท่าน ๑๙ และอีกประการ ข้าพเจ้าควรจะรับใช้ผู้ใดเล่า ไม่ควรเป็นบุตรของกษัตริย์หรือ ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านดั่งที่ข้าพเจ้าได้รับใช้บิดาของท่าน"

๒๐ อับซาโลมพูดกับอาหิโธเฟลว่า "เราขอคำแนะนำจากท่าน เราควรจะทำอย่างไร" ๒๑ อาหิโธเฟลเรียนอับซาโลมว่า "ท่านเข้าไปหาพวกภรรยาน้อยของบิดา ที่ท่านทิ้งไว้ให้ดูแลวังเถิด และชาวอิสราเอลก็จะได้ยินว่าท่านทำตนเป็นทีน่ารังเกียจต่อบิดาของท่าน และอิทธิพลของทุกคนที่อยู่ฝ่ายท่านจะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น" ๒๒ ดังนั้นเขาจึงตั้งกระโจมบนหลังคาให้อับซาโลม และอับซาโลมก็เข้าไปหาพวกภรรยาน้อยของบิดาต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งปวง ๒๓ ในสมัยนั้นคำปรึกษาที่อาหิโธเฟลให้ เป็นประหนึ่งคำกล่าวที่ได้รับจากพระเจ้า คำปรึกษาของอาหิโธเฟลจึงย่อมเป็นที่ยอมรับนับถือของดาวิดและอับซาโลม

๑๗

หุชัยช่วยดาวิด

๑ ยิ่งไปกว่านั้น อาหิโธเฟลพูดกับอับซาโลมว่า "ให้ข้าพเจ้าเลือกทหาร 12,000 คน และข้าพเจ้าจะออกไปตามล่าดาวิดคืนนี้ ๒ ข้าพเจ้าจะโจมตีในขณะที่ดาวิดอ่อนกำลังและท้อถอย ท่านจะได้หวาดผวา และพวกที่อยู่กับท่านก็จะเผ่นหนีไป ข้าพเจ้าจะสังหารก็เพียง

กษัตริย์เท่านั้น ๓ ข้าพเจ้าจะนำทุกคนกลับมาให้ท่านประหนึ่งเจ้าสาวกลับบ้านเพื่อมาหาสามีของเธอ ท่านหมายจะเอาชีวิตของดาวิดคนเดียวเท่านั้น แล้วคนทั้งปวงก็จะอยู่อย่างสันติสุข ๔ และคำแนะนำนั้นเป็นที่พอใจของอับซาโลมและบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอล

๕ และอับซาโลมกล่าวว่า จงเรียกหุชัยชาวอาร์คีให้มาหาเราด้วย เราจะได้รู้ว่าเขาคิดอย่างไร ๖ เมื่อหุชัยมาหาอับซาโลม อับซาโลมถามเขาว่า อาหิโธเฟลพูดอย่างนี้แล้ว เราควรจะทำตามที่เขาบอกหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านก็ว่ามา ๗ หุชัยตอบอับซาโลมว่า ครั้งนี้อาหิโธเฟลให้คำปรึกษาที่ไม่ดี ๘ หุชัยพูดว่า ท่านทราบว่าบิดาของท่านและพรรคพวกเป็นทหารกล้า และกำลังโกรธมากเหมือนแม่หมีที่ลูกหมีถูกขโมยในทุ่ง นอกจากนั้นแล้ว บิดาของท่านเชี่ยวชาญสงคราม ท่านจะไม่พักแรมกับทหารในกอง ๙ ดูเถิด แม้กระทั่งในเวลานี้ท่านก็ได้หลบซ่อนอยู่ในหลุมหลบภัยที่ใดที่หนึ่ง หรือไม่ก็ที่อื่น และทันทีที่ทหารของท่านถูกตีพ่ายไปเสียก่อน ใครที่ทราบเรื่องก็จะพูดว่า มีคนถูกฆ่าในกลุ่มที่ติดตามอับซาโลม ๑๐ แล้วแม้แต่ทหารที่กล้าหาญที่มีใจดั่งใจสิงโต ก็จะอ่อนแรงด้วยความกลัว เพราะชาวอิสราเอลทั้งปวงทราบว่าบิดาของท่านเป็นผู้กล้าหาญ และพวกที่อยู่กับบิดาของท่านเป็นทหารกล้าเช่นกัน ๑๑ แต่คำปรึกษาของข้าพเจ้าก็คือ ชาวอิสราเอลทั้งปวงมารวมกันกับท่าน ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบา ได้คนจำนวนมากราวกับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล และท่านไปออกศึกเอง ๑๒ ดังนั้นพวกเราจะโจมตีกษัตริย์ ณ ที่ใดที่หนึ่งซึ่งท่านจะถูกหาจนพบ และพวกเราจะจู่โจมท่านอย่างกับน้ำค้างลงบนพื้นดิน ทั้งตัวท่านและทหารทุกคนที่อยู่กับท่านจะไม่มีเหลือสักคนเดียว ๑๓ ถ้าหากว่าท่านถอยหนีเข้าไปอยู่ในเมือง ชาวอิสราเอลทั้งปวงก็จะเอาเชือกไปที่เมืองนั้น และเราจะลากเมืองเข้าไปยังหุบเขา จนกระทั่งกรวดสักก้อนก็จะไม่เหลือให้เห็นที่นั่น ๑๔ อับซาโลมและชาวอิสราเอลทั้งปวงพูดว่า คำปรึกษาของหุชัยชาวอาร์คีดีกว่าคำปรึกษาของอาหิโธเฟล เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้มั่นหมายให้คำปรึกษาที่ดีของอาหิโธเฟลล้มเหลว เพื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้ภัยอันตรายตกอยู่กับอับซาโลม

๑๕ ครั้นแล้วหุชัยพูดกับศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิตทั้งสองว่า อาหิโธเฟลให้คำปรึกษาอย่างนี้อย่างนั้นแก่อับซาโลมและบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอล ส่วนข้าพเจ้าให้คำปรึกษาเช่นนี้เช่นนั้น ๑๖ ฉะนั้นบัดนี้ท่านจงส่งข่าวไปเรียนดาวิดโดยเร็วว่า คืนนี้อย่าพักอยู่ที่เขตลำน้ำที่ลุยข้ามได้ในถิ่นทุรกันดาร แต่ข้ามไปให้ได้ เพราะเกรงว่ากษัตริย์และทหารทั้งปวงที่อยู่กับท่านจะถูกกลืนไม่เหลือ ๑๗ ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสกำลังรออยู่ที่เอนโรเกลแล้ว หญิงรับใช้คนหนึ่งจะต้องไปบอกเขาทั้งสอง และเขาต้องไปเรียนกษัตริย์ดาวิด เพราะว่าพวกเขาต้องไม่เข้าเมืองเยรูซาเล็มเพราะเกรงว่าจะมีคนเห็น ๑๘ แต่ว่าชายหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง และไปบอกอับซาโลม ดังนั้นทั้งสองจึงจากไปทันที และมาถึงบ้านของชายคนหนึ่งที่บาฮูริม เขามีบ่อน้ำที่บริเวณลานบ้าน เขาทั้งสองจึงปีนลงในบ่อ ๑๙ นายหญิงที่บ้านปิดคลุมปากบ่อและโรยเมล็ดข้าวบังไว้ให้ทั่ว โดยไม่มีใครทราบเรื่องนี้ ๒๐ เมื่อพวกทหารรับใช้ของอับซาโลมมาหาหญิงคนนั้นที่บ้าน ก็ถามว่า อาหิมาอัสและโยนาธานอยู่ที่ไหน หญิงคนนั้นตอบว่า เขาข้ามธารน้ำไปแล้ว เมื่อพวกเขาตามหาและไม่พบทั้งสองคน จึงกลับไปยังเยรูซาเล็ม

๒๑ หลังจากที่พวกเขาไปแล้ว ทั้งสองคนก็ขึ้นมาจากบ่อ และไปเรียนกษัตริย์ดาวิดว่า ท่านลุกขึ้นเถิด และข้ามน้ำไปทันที เพราะอาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนี้อย่างนั้นเพื่อกำจัดท่าน ๒๒ ดังนั้นดาวิดและทุกคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้น และข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป พอรุ่งสางก็ไม่มีเหลือสักคนที่ไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน

๒๓ เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่าคำปรึกษาของเขาไม่มีการตอบรับ เขาจึงผูกอานลาขี่กลับบ้านมุ่งไปยังเมืองของตน เขาจัดการสั่งเสียให้เรียบร้อยก่อนผูกคอตาย และเขาสิ้นชีวิตและถูกบรรจุในถ้ำเก็บศพของบิดาของเขา

๒๔ ดาวิดมาถึงเมืองมาหะนาอิม อับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับชาวอิสราเอลทั้งปวง ๒๕ อับซาโลมแต่งตั้งอามาสาเป็นผู้บัญชาการกองทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่อเยเธอร์ชาวอิสราเอล มารดาของเขาชื่ออาบีกัลบุตรีของนาหาชน้องสาวของนางเศรุยาห์มารดาของโยอาบ ๒๖ ชาวอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินของกิเลอาด

๒๗ เมื่อดาวิดมายังมาหะนาอิม โชบีบุตรนาหาชจากเมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน และมาคีร์บุตรอัมมีเอลจากโลเดบาร์ และบาร์ซิลลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม ๒๘ ได้นำที่นอน อ่างน้ำ ภาชนะดินเผา ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ แป้ง ข้าวคั่ว เมล็ดถั่ว ถั่วเลนเทิล ๒๙ น้ำผึ้ง โยเกิร์ต แกะ และเนยจากฝูงสัตว์ มาให้ดาวิดและทหารที่อยู่กับท่านรับประทาน เพราะเขาทั้งหลายพูดว่า "พวกทหารหิว อ่อนกำลัง และกระหายน้ำอยู่ในถิ่นทุรกันดาร"

๑๘

อับซาโลมถูกสังหาร

๑ ครั้นแล้วดาวิดก็ตรวจพลที่อยู่กับท่าน และแต่งตั้งผู้บังคับกองพันและกองร้อยให้ควบคุม ๒ และดาวิดส่งกองทัพออกไป ให้หนึ่งส่วนสามอยู่ใต้บังคับบัญชาของโยอาบ หนึ่งส่วนสามอยู่ใต้บังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายโยอาบ บุตรนางเศรุยาห์ และหนึ่งส่วนสามอยู่ใต้บังคับบัญชาของอิททัยชาวกัท และกษัตริย์กล่าวกับพวกทหารว่า "เราเองจะออกศึกไปกับพวกท่านด้วย" ๓ แต่พวกทหารบอกว่า "ท่านอย่าออกไปด้วยเลย เพราะถ้าพวกเราหนีไป พวกเขาก็จะไม่สนใจเรา ถ้าพวกเราตายไปสักครึ่งหนึ่ง พวกเขาก็ไม่สนใจเรา แต่ท่านมีค่าเท่าพวกเราหมื่นคน ฉะนั้นท่านส่งความช่วยเหลือจากเมืองมาให้พวกเราก็จะดีกว่า" ๔ กษัตริย์กล่าวตอบว่า "เราจะทำสิ่งที่พวกท่านเห็นว่าดีที่สุด" ดังนั้นกษัตริย์ยืนอยู่ที่ข้างประตูเมือง ขณะที่กองทัพเดินออกไปเป็นร้อยเป็นพัน ๕ และกษัตริย์สั่งโยอาบ อาบีชัย และอิททัยว่า "กระทำต่อชายหนุ่มอับซาโลมให้เบามือหน่อย เพื่อเห็นแก่เรา" ทหารทุกคนได้ยินเมื่อกษัตริย์สั่งกับเหล่าผู้บังคับบัญชาเรื่องอับซาโลม

๖ ดังนั้น กองทัพจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งกว้างเพื่อต่อสู้กับชาวอิสราเอล สงครามนี้เกิดขึ้นในป่าเอฟราอิม ๗ และทหารรับใช้ของดาวิดต่อสู้จนชาวอิสราเอลพ่ายแพ้ที่นั่น เกิดความเสียหายมากในวันนั้น ทหารตาย 20,000 คน ๘ สงครามครั้งนั้นแพร่ไปทั่วอาณาเขต และในวันนั้นทหารเสียชีวิตเนื่องจากเหตุในป่ามากกว่าเหตุเพราะดาบ

๙ อับซาโลมบังเอิญเผชิญหน้ากับทหารรับใช้ของดาวิด อับซาโลมกำลังขี่ล่อ และล่อก็วิ่งเข้าไปใต้ต้นโอ๊กใหญ่ที่มีกิ่งไม้หนาทึบ ทำให้ศีรษะของเขาติดอยู่ที่ใต้ต้นไม้ แต่ล่อก็ยังวิ่งต่อไป ร่างของเขาจึงห้อยโตงเตง ๑๐ คนของดาวิดคนหนึ่งเห็นก็บอกโยอาบว่า "ดูเถิด เราเห็นอับซาโลมห้อยอยู่ใต้ต้นโอ๊ก" ๑๑ โยอาบพูดกับคนนั้นว่า "อะไรนะ เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมจึงไม่ฆ่าเขาให้ติดดินทีนั่นเลยล่ะ เราจะยินดีให้รางวัลเป็นเงิน 10 เหรียญกับเข็มขัด 1 เส้นแก่เจ้า" ๑๒ แต่ชายคนนั้นพูดกับโยอาบว่า "ถึงแม้ว่าเราจะได้กำเงินหนัก 1,000 เหรียญในมือ เราก็จะไม่เหยียดมือต่อสู้กับบุตรของกษัตริย์หรอก พวกเราได้ยินกษัตริย์บัญชาท่านกับอาบีชัยและอิททัยว่า "จงปกป้องเจ้าหนุ่มอับซาโลม เพื่อเห็นแก่เราเถิด" ๑๓ แต่ถ้าเราทำอะไรรุนแรงต่อชีวิตของอับซาโลม (ไม่มีสิ่งใดหลบซ่อนไปจากสายตาของกษัตริย์ได้) ท่านก็คงจะปล่อยให้เราถูกตำหนิ" ๑๔ โยอาบพูดว่า "เราจะไม่เสียเวลาเช่นนี้กับเจ้า" และเขาก็

หยิบหลาว 3 อันไป และแทงที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ใต้ต้นโอ๊ก ๑๕ ทหารหนุ่ม 10 คนที่ถืออาวุธของโยอาบมาล้อมอับซาโลม และประหารชีวิตเขา

๑๖ โยอาบเป่าแตรงอน และกองทหารก็กลับมาจากการไล่ล่าชาวอิสราเอล เพราะโยอาบส่งสัญญาณให้หยุดต่อสู้ ๑๗ พวกทหารโยนอับซาโลมลงในหลุมลึกที่ในป่า และกลบด้วยหินกองใหญ่ ฝ่ายชาวอิสราเอลทุกคนก็หนีกลับบ้านไป ๑๘ เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ตั้งเสาหลักไว้ในหุบเขาของกษัตริย์ เพราะเขากล่าวว่า "เราไม่มีบุตรสืบนามของเราให้เป็นที่รำลึกถึง" เขาตั้งชื่อเสาหลักตามชื่อของตน และเรียกกันว่าอนุสรณ์อับซาโลมมาจนถึงทุกวันนี้

ดาวิดทราบเรื่องอับซาโลม

๑๙ อาหิมาอัสบุตรของศาโดกพูดว่า "ให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปเรียนกษัตริย์ว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยท่านให้รอดจากมือของศัตรูแล้ว" ๒๐ โยอาบพูดกับเขาว่า "วันนี้เจ้าอย่านำข่าวไปเลย รอไว้วันอื่นเถอะ วันนี้เจ้าจะไม่นำข่าวใดๆ ไป เพราะบุตรของกษัตริย์สิ้นชีวิต" ๒๑ โยอาบบอกชาวคูชคนหนึ่งว่า "เจ้าจงไปเรียนกษัตริย์ว่าเจ้าได้เห็นอะไร" ชาวคูชคนนั้นโค้งคำนับโยอาบและวิ่งไป ๒๒ อาหิมาอัสบุตรของศาโดกพูดกับโยอาบอีกว่า "อะไรจะเกิดขึ้นก็ตามที ให้ข้าพเจ้าวิ่งตามชาวคูชไปด้วยเถิด" โยอาบตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ทั้งที่เห็นแล้วว่าเจ้าจะไม่ได้รางวัลจากข่าวนั้น" ๒๓ เขาพูดว่า "อะไรจะเกิดขึ้นก็ตามที ข้าพเจ้าจะวิ่งไป" โยอาบตอบว่า "วิ่งไปเถอะ" อาหิมาอัสก็วิ่งไปทางที่ราบ และถึงก่อนชาวคูช

๒๔ ดาวิดกำลังนั่งอยู่ระหว่างประตูเมืองสองข้าง คนเฝ้ายามขึ้นไปบนดาดฟ้าของประตูข้างกำแพง เมื่อเขาเงยหน้ามองดูก็เห็นชายคนหนึ่งกำลังวิ่งมาแต่ลำพัง ๒๕ ยามคนนั้นจึงตะโกนให้กษัตริย์ทราบ กษัตริย์กล่าวว่า "ถ้าเขามาแต่ลำพัง เขาต้องคาบข่าวมา" คนวิ่งก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ๒๖ คนยามเห็นชายอีกคนกำลังวิ่ง เขาจึงร้องบอกไปที่ประตูเมืองว่า "ดูสิมีชายอีกคนกำลังวิ่งแต่ลำพัง" กษัตริย์กล่าวว่า "เขาก็นำข่าวมาด้วย" ๒๗ คนยามบอกว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าคนแรกวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรของศาโดก" กษัตริย์กล่าวว่า "เขาเป็นคนดี และนำข่าวดีมา"

๒๘ และอาหิมาอัสร้องบอกกษัตริย์ว่า "ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี" และเขาก้มหน้าซบดินเคารพกษัตริย์ และเรียนว่า "สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พระองค์ได้มอบบรรดาคนที่ต่อต้านกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า" ๒๙ กษัตริย์กล่าวว่า "เป็นไปด้วยดีกับเจ้าหนุ่มอับซาโลมหรือ" อาหิมาอัสตอบว่า "เมื่อโยอาบให้ข้าพเจ้าผู้เป็นข้ารับใช้ของกษัตริย์มา ข้าพเจ้าเห็นคนอลหม่าน แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น" ๓๐ กษัตริย์กล่าวว่า "มายืนที่นี่" เขาจึงขยับตัวไปยืนอยู่นิ่ง

ดาวิดเศร้าโศก

๓๑ ดูเถิด ชาวคูชคนนั้นมาถึง และเรียนว่า "ข่าวดีถึงกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะว่าวันนี้พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยท่านให้พ้นจากมือของทุกคนที่ตั้งตัวเป็นศัตรูต่อท่าน" ๓๒ กษัตริย์ถามชาวคูชว่า "เป็นไปด้วยดีกับเจ้าหนุ่มอับซาโลมหรือ" ชาวคูชตอบว่า "ขอให้เหล่าศัตรูของกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า และทุกคนที่ตั้งตัวเป็นศัตรูมุ่งร้ายต่อท่านจงเป็นอย่างชายหนุ่มคนนั้นเถิด" ๓๓ กษัตริย์เป็นทุกข์ยิ่งนัก และขึ้นไปยังห้องบนประตูเมือง และร้องคร่ำครวญ ขณะที่เดินไปท่านกล่าวว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเรา เราน่าจะตายแทนเจ้าได้ โอ อับซาโลม บุตรของเรา บุตรของเรา"

๑๙

โยอาบห้ามดาวิด

๑ มีคนบอกโยอาบว่า "ดูเถิด กษัตริย์กำลังร้องไห้และร้องคร่ำครวญถึงอับซาโลม" ๒ ดังนั้นชัยชนะของวันนั้นกลายเป็นการร้องคร่ำครวญของทหารทั้งปวง เพราะเขาได้ยินในวันนั้นว่า "กษัตริย์กำลังเศร้าโศกถึงบุตรของท่าน" ๓ พวกทหารจึงแอบกลับเข้าไปในเมืองอย่างเงียบๆ ราวกับคนที่อับอายเมื่อหนีศึกและแอบกลับมา ๔ กษัตริย์ปิดหน้าและร้องส่งเสียงดังว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมเอ๋ย บุตรของเรา" ๕ โยอาบเข้าไปในที่พักของกษัตริย์ และพูดว่า "วันนี้ท่านทำให้ข้ารับใช้ของท่านทุกคนได้รับความอับอาย วันนี้พวกเขาช่วยชีวิตท่าน ชีวิตบุตรชายและหญิง ชีวิตภรรยาและภรรยาน้อยของท่าน ๖ เพราะว่าท่านรักผู้ที่เกลียดชังท่าน และเกลียดชังผู้ที่รักท่าน เพราะว่าวันนี้ท่านทำให้เห็นชัดแล้วว่า เหล่าผู้บังคับบัญชาและทหารรับใช้ไม่มีความหมายสำหรับท่าน เพราะในวันนี้ข้าพเจ้าทราบว่า ถ้าอับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และพวกเราทุกคนตายไปในวันนี้ ท่านก็จะพอใจ ๗ ฉะนั้นบัดนี้ โปรดลุกขึ้น ออกไปกล่าวให้กำลังใจแก่พวกทหารรับใช้ของท่าน เพราะข้าพเจ้าปฏิญาณในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าว่า ถ้าท่านไม่ไป จะไม่มีชายสักคนเดียวที่จะอยู่กับท่านในคืนนี้ และเรื่องนี้จะทำให้ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากยิ่งกว่าความวิบัติที่ท่านเคยพบ นับจากเวลาที่ท่านเป็นหนุ่มจนถึงบัดนี้" ๘ แล้วกษัตริย์ก็ลุกขึ้น และไปนั่งที่ประตูเมือง และบรรดาทหารทั้งปวงได้ยินว่า "ดูเถิด กษัตริย์กำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมือง" พวกเขาจึงมาเข้าเฝ้ากษัตริย์

ดาวิดกลับไปยังเยรูซาเล็ม

ในขณะเดียวกันชายชาวอิสราเอลทุกคนก็หนีไปยังบ้านของตน ๙ ประชาชนต่างก็ถกเถียงกันว่า "กษัตริย์ดาวิดช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของศัตรู และช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของชาวฟีลิสเตีย และบัดนี้ท่านได้หนีอับซาโลม และออกไปจากแผ่นดิน ๑๐ แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมให้เป็นผู้นำพวกเรา ก็สิ้นชีวิตในสงคราม แล้วทำไมเวลานี้ พวกท่านจึงไม่พูดถึงเรื่องที่จะนำกษัตริย์กลับมาบ้างเลย"

๑๑ กษัตริย์ดาวิดให้คนไปบอกศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า "จงถามบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของยูดาห์ว่า "ทำไมท่านจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับวังของท่าน เมื่อคำพูดของชาวอิสราเอลทั้งปวงได้มาถึงกษัตริย์แล้ว ๑๒ ท่านเป็นพี่น้องร่วมชาติของเรา เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกับเรา แล้วทำไมท่านจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับมา" ๑๓ และจงบอกอามาสาว่า "ท่านไม่ได้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเราหรือ ขอให้พระเจ้ากระทำต่อเราเช่นนั้น หรือมากกว่านั้น ถ้าหากว่าท่านไม่ได้เป็นผู้บังคับกองพันทหารของเราแทนโยอาบตั้งแต่นี้ไป" " ๑๔ และท่านได้ชนะใจชาวยูดาห์อย่างพร้อมเพรียง พวกเขาจึงไปเรียนกษัตริย์ว่า "ขอเชิญท่านและทหารรับใช้ทั้งปวงของท่านกลับมา" ๑๕ ดังนั้นกษัตริย์จึงกลับมายังแม่น้ำจอร์แดน และชาวยูดาห์ก็ได้มาที่เมืองกิลกาลเพื่อต้อนรับกษัตริย์และเชิญท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดน

ดาวิดให้อภัยศัตรู

๑๖ ฝ่ายชิเมอีบุตรของเก-ราชาวเบนยามินจากบาฮูริม ก็รีบลงมากับพวกผู้ชายชาวยูดาห์เพื่อพบกับกษัตริย์ดาวิด ๑๗ พวกที่มาด้วยก็มีชายชาวเบนยามิน 1,000 คน และศิบาผู้รับใช้จากพงศ์พันธุ์ของซาอูลก็มาพร้อมกับบุตรชาย 15 คน และผู้รับใช้ 20 คน ต่างก็รีบลงมายังแม่น้ำจอร์แดนเพื่อมาหากษัตริย์ ๑๘ พวกเขาได้ข้ามเขตลำน้ำที่ลุยข้ามได้ และพาทั้งครัวเรือนของกษัตริย์ข้ามมาเพื่อเป็นทีพอใจของท่าน และชิเมอีบุตรของเก-ราก้มตัวลง

ณ เบื้องหน้ากษัตริย์ ขณะที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน ๑๙ และพูดกับกษัตริย์ว่า ขอเจ้านายของข้าพเจ้าอย่าถือโทษข้าพเจ้า หรือจดจำสิ่งที่ข้ารับใช้กระทำผิดในวันทีกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าต้องจากเยรูซาเล็มไป ขอกษัตริย์อย่านึกถึงเรื่องนั้นอีก* ๒๐ เพราะว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านทราบว่า ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว ฉะนั้น ดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าเป็นคนแรกของพงศ์พันธุ์ของโยเซฟที่ลงมาพบกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ๒๑ อาบีชัยบุตรของนางเศรุยาห์ตอบว่า สมควรมิใช่หรือที่ชิเมอีจะถูกสังหารที่กระทำเช่นนี้ เพราะว่าเขาสาปแช่งผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเจิม ๒๒ แต่ดาวิดตอบว่า ไม่ใช่เรื่องของพวกท่านทั้งสอง บุตรของเศรุยาห์เอ๋ย ที่ท่านควรจะเป็นปฏิปักษ์กับเราในวันนี้ มีใครที่ควรจะถูกสังหารในอิสราเอลวันนี้หรือ เราไม่รู้หรือว่าวันนี้เราเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ๒๓ และกษัตริย์กล่าวกับชิเมอีว่า เจ้าจะไม่ตาย กษัตริย์ได้ให้คำสัญญาแก่เขา

๒๔ เมฟีโบเชทบุตรของซาอูลก็ลงมาพบกษัตริย์ ท่านไม่ได้ดูแลรักษาเท้า หรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้า นับตั้งแต่กษัตริย์จากไปจนถึงวันทีท่านกลับมาด้วยความปลอดภัย ๒๕ เมื่อเมฟีโบเชทมายังเยรูซาเล็มเพื่อต้อนรับกษัตริย์ กษัตริย์ถามว่า เมฟีโบเชท ทำไมท่านจึงไม่ได้ไปกับเรา ๒๖ ท่านตอบว่า โอ กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ในเมื่อข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเป็นง่อย ข้าพเจ้าสั่งว่า เราจะให้จัดการผูกอานลา เพื่อจะขี่ไปกับกษัตริย์ แต่ศิบาผู้รับใช้ของข้าพเจ้ากลับทรยศข้าพเจ้า ๒๗ เขาได้ว่าร้ายข้าพเจ้าต่อกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า แต่ว่ากษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเป็นดั่งทูตสวรรค์ของพระเจ้า ฉะนั้นขอให้ท่านกระทำตามที่เห็นสมควรเถิด ๒๘ เพราะว่าพงศ์พันธุ์ของบิดาข้าพเจ้ามีแต่คนทีสมควรจะตาย ณ เบื้องหน้ากษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า แต่ท่านให้ข้าพเจ้าข้ารับใช้ของท่านนั่งร่วมโต๊ะรับประทานกับท่านด้วย ข้าพเจ้าจะมีสิทธิ์เรียกร้องสิ่งใดจากกษัตริย์เกินกว่านี้ได้เล่า ๒๙ กษัตริย์กล่าวว่า พูดถึงเรื่องของท่านอีกทำไม เราได้ตัดสินใจแล้วว่า ท่านและศิบาจะแบ่งที่ดินกัน† ๓๐ เมฟีโบเชทพูดกับกษัตริย์ว่า โอ ให้เขารับไปหมดเถิด ในเมื่อกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าได้กลับมาบ้านด้วยความปลอดภัยแล้ว

๓๑ ฝ่ายบาร์ซิลลัยชาวกิเลอาดได้ลงมาจากโรเกลิม และได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์ เพื่อส่งท่านให้เดินทางต่อไปจากที่นั่น ๓๒ บาร์ซิลลัยเป็นคนชรา มีอายุ 80 ปี ท่านจัดหาอาหารให้กษัตริย์ขณะที่ท่านพักอยู่ที่มาหะนาอิม เพราะเป็นคนมั่งมีมาก ๓๓ กษัตริย์กล่าวกับบาร์ซิลลัยว่า มากับเราเถิด แล้วเราจะดูแลท่านในเยรูซาเล็ม ๓๔ แต่บาร์ซิลลัยเรียนกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่อีกกี่ปี ที่ข้าพเจ้าควรขึ้นไปยังเยรูซาเล็มกับกษัตริย์ ๓๕ เวลานี้ข้าพเจ้ามีอายุ 80 ปี ข้าพเจ้าจะทราบได้หรือว่าอะไรคือความสำราญ และอะไรไม่ใช่ ข้าพเจ้าจะลิ้มรสสิ่งที่รับประทานและดื่มได้หรือ ข้าพเจ้ายังจะฟังเสียงร้องเพลงของชายหญิงได้หรือ แล้วทำไมข้าพเจ้าควรจะเป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ๓๖ ข้าพเจ้าจะข้ามแม่น้ำไปกับกษัตริย์เพียงระยะสั้นๆ ไฉนกษัตริย์จึงทดแทนข้าพเจ้าด้วยรางวัลเช่นนี้ ๓๗ โปรดให้ข้าพเจ้ากลับไปเถิด ให้ข้าพเจ้าตายในเมืองข้าพเจ้าเอง ใกล้ๆ กับที่ฝังศพบิดาและมารดาข้าพเจ้า นี่ก็คิมฮามให้เป็นผู้รับใช้ของท่าน ให้เขาข้ามไปกับกษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด และท่านจะให้เขารับใช้สิ่งใดก็ตามที่ท่านเห็นสมควร ๓๘ กษัตริย์ตอบว่า คิมฮามจะข้ามไปกับเรา และเราจะให้เขารับใช้ตามที่ท่านเห็นสมควร และทุกสิ่งที่ท่านต้องการ เราก็จะกระทำเพื่อท่าน ๓๙ ครั้นแล้วพรรคพวกของดาวิดก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และกษัตริย์ข้ามไป ท่านจูบแก้มบาร์ซิลลัยและให้พร และบาร์ซิลลัยจึงกลับไปบ้านของท่าน ๔๐ กษัตริย์เดินทางต่อไปยังกิลกาล คิมฮามก็ตามท่านไปด้วย ทหารของยูดาห์ทั้งหมดและทหารจำนวนครึ่งหนึ่งของอิสราเอลด้วยที่นำกษัตริย์เดินทางต่อไป

---

* **๑๙๑๙** 2 ซามูเอล 16:5-13 † **๑๙๒๙** 2 ซามูเอล 16:4

๔๑ และทหารอิสราเอลทุกคนก็มาหากษัตริย์และพูดกับท่านว่า "เหตุใดพี่น้องร่วมชาติของพวกเราจากยูดาห์ได้ลักพากษัตริย์ไป และนำท่านกับครัวเรือนของท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดน และพรรคพวกของท่านก็มาด้วย" ๔๒ ชาวยูดาห์ตอบชาวอิสราเอลว่า "เพราะว่ากษัตริย์เป็นญาติสนิทของพวกเรา ทำไมท่านจึงโกรธเรื่องนี้ด้วย พวกเราให้กษัตริย์เสียค่าใช้จ่ายเรื่องอาหารการกินหรือ และกษัตริย์ท่านประทานสิ่งใดให้พวกเราหรือ" ๔๓ ชาวอิสราเอลตอบชาวยูดาห์ว่า "พวกเรามีสิทธิ์ในกษัตริย์มากกว่าพวกท่านถึง 10 เท่า และในดาวิดมากยิ่งกว่าพวกท่านด้วย แล้วทำไมท่านจึงดูหมิ่นเรา เราเป็นพวกแรกที่พูดถึงการนำกษัตริย์ของเรากลับมามิใช่หรือ" แต่คำพูดของชาวยูดาห์รุนแรงยิ่งกว่าคำพูดของชาวอิสราเอล

๒๐

การกบฏของเชบะ

๑ บังเอิญที่นั่น มีคนพาลชื่อ เชบะ บุตรของบิครีชาวเบนยามิน เขาเป่าแตรงอนและพูดว่า
"พวกเราไม่มีสิทธิ์ในดาวิด
และพวกเราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี
โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปบ้านของตนเถิด"
๒ ดังนั้นชาวอิสราเอลทั้งปวงจึงถอนตัวจากดาวิดไปติดตามเชบะบุตรของบิครี แต่ชาวยูดาห์ติดตามกษัตริย์ของพวกเขาอย่างใกล้ชิด ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนถึงเยรูซาเล็ม
๓ ดาวิดมายังวังของท่านที่เยรูซาเล็ม และให้พาภรรยาน้อย 10 คนทีท่านได้ปล่อยไว้ให้ดูแลวังมากักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง และท่านยังเลี้ยงดูพวกนาง แต่ไม่มีเพศสัมพันธ์กับนางอีก ดังนั้น พวกนางจึงถูกกักบริเวณไว้ในฐานะแม่ม่ายจนวันสิ้นชีวิต*
๔ กษัตริย์กล่าวกับอามาสาว่า "จงบอกชาวยูดาห์ให้มาประชุมกับเราภายใน 3 วัน และท่านจงมาที่นี่ด้วย" ๕ ดังนั้นอามาสาจึงไปบอกชาวยูดาห์ แต่เขาล่าช้าเกินกำหนดเวลาที่ให้ไว้ ๖ ดาวิดกล่าวกับอาบีชัยว่า "บัดนี้เชบะบุตรของบิครีจะเป็นภัยต่อเราเสียยิ่งกว่าอับซาโลม จงใช้ทหารรับใช้ของเจ้านายของเจ้าให้ไปตามล่าเขา มิฉะนั้นเขาจะหลบหนีเรา ไปอยู่ในเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งได้" ๗ ดังนั้นทหารจากทัพของโยอาบ ชาวเคเรธ ชาวเปเลท และนักรบผู้เก่งกล้าทั้งหมดจึงตามเขาไป เขาทั้งปวงไปจากเยรูซาเล็มเพื่อตามล่าเชบะบุตรของบิครี ๘ เมื่อมาถึงหินก้อนใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสามาพบพวกเขา ฝ่ายโยอาบสวมชุดทหาร มีเข็มขัดคาดดาบอยู่ในฝักห้อยที่ต้นขา และเมื่อเขาเดินก้าวไป ดาบก็หลุดออกจากฝัก ๙ โยอาบถามอามาสาว่า "พี่ชายสบายดีหรือ" และโยอาบเอามือขวาจับเคราอามาสา เพื่อจูบแก้มเขา ๑๐ แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบที่อยู่ในมือโยอาบ ดังนั้นโยอาบจึงใช้ดาบแทงท้องของอามาสา และไส้ทะลักลงดินโดยไม่ต้องแทงครั้งที่สอง และเขาก็ตาย
แล้วโยอาบกับอาบีชัยน้องชายก็ตามล่าเชบะบุตรของบิครี ๑๑ ชายหนุ่มคนหนึ่งในพรรคพวกของโยอาบยืนอยู่ข้างอามาสา และพูดว่า "ใครก็ตามที่เห็นชอบกับโยอาบ และใครก็ตามที่อยู่ฝ่ายดาวิด ให้เขาติดตามโยอาบไป" ๑๒ และร่างของอามาสาจมอยู่ในกองเลือดของตนที่ถนน ทหารคนหนึ่งสังเกตเห็นว่าคนที่เดินผ่านมาเห็นร่างเขา ก็จะหยุดดู เขาจึงลากศพจากถนนไปไว้ในทุ่งนา และใช้ผ้าปิดร่างเขา ๑๓ เมื่อศพเขาถูกลากไปจากถนนแล้ว ทหารทุกคนที่นั่นจึงติดตามโยอาบ เพื่อไปตามล่าเชบะบุตรของบิครี
๑๔ และเชบะผ่านทุกเผ่าของอิสราเอลไปจนถึงเมืองอาเบลเบธมาอาคาห์ และชาวเบรีอาห์ทุกคนมารวมกันและติดตามเขาเข้าไปในเมือง ๑๕ ทหารทุกคนที่อยู่กับโยอาบมาถึงและล้อมเมืองอาเบลเบธมาอาคาห์ พวกเขาก่อเชิงเทินไปจนถึงเมือง เป็นเนินสูงชิดกับด

* **๒๐๓** 2 ซามูเอล 16:21,22

้านนอกของป้อมปราการ ในขณะที่ทะลวงกำแพงให้ทลายลง ๑๖ มีหญิงผู้เรืองปัญญาคนหนึ่งร้องตะโกนจากเมืองว่า "ฟังก่อน ฟังก่อน ช่วยบอกโยอาบว่า "มาที่นี่หน่อย เราอยากจะพูดกับท่าน" " ๑๗ โยอาบเข้าไปใกล้นาง และหญิงคนนั้นถามว่า "ท่านคือโยอาบหรือ" เขาตอบว่า "ใช่แล้ว" และนางพูดกับเขาว่า "โปรดฟังคำของผู้รับใช้ของท่าน" เขาตอบว่า "เรากำลังฟังอยู่" ๑๘ นางพูดว่า "ในสมัยก่อนผู้คนพูดกันว่า "ให้เขาไปเอาคำตอบที่อาเบล" แล้วพวกเขาก็ตกลงกันได้ ๑๙ เราเป็นคนหนึ่งที่รักสันติและความมั่นคงในอิสราเอล ท่านประสงค์ที่จะทำลายเมืองอันเป็นที่คารวะในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะทำร้ายสิ่งที่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า" ๒๐ โยอาบตอบว่า "ไม่มีวัน ไม่มีวันที่เราจะทำร้ายหรือทำลาย ๒๑ เรื่องนั้นไม่เป็นความจริง แต่ชายคนหนึ่งจากเทือกเขาของเอฟราอิม ชื่อเชบะบุตรบิครี ได้ลุกขึ้นต่อต้านกษัตริย์ดาวิด จงมอบตัวเขาเพียงคนเดียว และเราจะถอยทัพออกจากเมืองนี้" หญิงคนนั้นตอบโยอาบว่า "ดูเถิด ศีรษะของเขาจะถูกโยนข้ามกำแพงเมืองออกไปให้ท่าน" ๒๒ แล้วหญิงคนนั้นก็ใช้สติปัญญาให้คำแนะนำแก่ประชาชนของเมือง และเขาทั้งหลายก็ตัดศีรษะของเชบะบุตรของบิครี และโยนออกไปให้โยอาบ ดังนั้นโยอาบจึงเป่าแตรงอน พวกทหารก็กระจัดกระจายออกไปจากเมือง ต่างคนต่างก็กลับไปยังบ้านของตน และโยอาบกลับไปหากษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม

๒๓ โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดของอิสราเอล และเบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาของชาวเคเรธและชาวเปเลท ๒๔ และอาโดรามควบคุมพวกที่ถูกเกณฑ์มาทำงานหนัก เยโฮซาฟัทบุตรของอาหิลูดเป็นผู้บันทึกสาสน์ ๒๕ และเชวาเป็นเลขาศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิต ๒๖ และอิราชาวยาอีร์เป็นปุโรหิตของดาวิดด้วย

๒๑

ดาวิดแก้แค้นชาวกิเบโอน

๑ ในสมัยของดาวิดมีเหตุการณ์ทุพภิกขภัยขึ้นเป็นเวลา 3 ปีติดๆ กัน ดาวิดแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า "ซาอูลและพงศ์พันธุ์ของเขามีบาปในการนองเลือด เพราะเขาสังหารพวกชาวกิเบโอน" ๒ ดังนั้นกษัตริย์จึงเรียกชาวกิเบโอนมาและพูดกับพวกเขา ชาวกิเบโอนไม่ใช่คนของอิสราเอล แต่เป็นชาวอาโมร์ที่เหลืออยู่ แม้ว่าชาวอิสราเอลได้สาบานไว้ชีวิตพวกเขา* แต่ซาอูลก็ยังพยายามฆ่าพวกเขา เพราะความรู้สึกอันแรงกล้าของท่านที่มีต่อชาวอิสราเอลและยูดาห์ ๓ ดาวิดพูดกับชาวกิเบโอนว่า "เราควรจะกระทำสิ่งใดเพื่อพวกท่านบ้าง และเราจะชดใช้อย่างไร ท่านจึงจะได้อวยพรแก่ผู้สืบทายาทของพระผู้เป็นเจ้า" ๔ ชาวกิเบโอนพูดกับท่านว่า "เรื่องระหว่างพวกเราและซาอูลหรือพงศ์พันธุ์ของท่านไม่ใช่เรื่องเงินหรือทอง และไม่ใช่เรื่องของพวกเราที่จะสังหารผู้ใดในอิสราเอล" ท่านกล่าวว่า "ท่านคิดว่าเราควรจะกระทำอะไรเพื่อท่านบ้าง" ๕ พวกเขาตอบกษัตริย์ว่า "ซาอูลต้องการกำจัดพวกเรา และวางแผนจะฆ่าเรา เพื่อไม่ให้เรามีที่อยู่อาศัยไม่ว่าหนใดในอาณาเขตของอิสราเอล ๖ ขอให้ท่านมอบบุตร 7 คนของซาอูลแก่เรา พวกเราจะได้แขวนเขาต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่กิเบอาห์ของซาอูลผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเลือก" และกษัตริย์ตอบว่า "เราจะมอบพวกเขาให้แก่ท่าน"

๗ แต่กษัตริย์ไว้ชีวิตเมฟีโบเชทบุตรของโยนาธาน คือหลานของซาอูล เพราะคำปฏิญาณในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าระหว่างดาวิดกับโยนาธานบุตรของซาอูล† ๘ กษัตริย์มอบอาร์โมนีกับเมฟีโบเชทบุตรชายทั้งสองของนางริสปาห์บุตรหญิงของอัยยาห์ ที่นางมีกับซาอูล ส่วนบุตรชายอีก 5 คนของนางเมราบบุตรหญิงของซาอูลที่นางมีกับอาดรีเอลบุตรชายของ

---

* **๒๑๒** โยชูวา 9:3-27 † **๒๑๗** 1 ซามูเอล 18:1-4; 20:14-17,42

บาร์ซิลลัยชาวเมโหลาห์ ๙ ท่านมอบตัวชายเหล่านี้ให้แก่ชาวกิเบโอน และพวกเขาก็แขวนชายทุกคนดังกล่าวต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า และทั้ง 7 คนสิ้นชีวิตด้วยกัน พวกเขาถูกประหารในระยะแรกของฤดูเก็บเกี่ยว คือตอนต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

๑๐ แล้วริสปาห์บุตรหญิงของอัยยาห์เอาผ้ากระสอบไปแผ่ออกสำหรับตัวเองที่บนก้อนหิน ตั้งแต่ต้นฤดูเก็บเกี่ยวจนกระทั่งฝนจากท้องฟ้าตกบนชายเหล่านั้น ตอนกลางวันนางไม่ปล่อยให้นกในอากาศมาเกาะพวกเขา หรือสัตว์ป่าในทุ่งตอนกลางคืน ๑๑ เมื่อดาวิดทราบว่าริสปาห์บุตรหญิงของอัยยาห์ คือภรรยาน้อยของซาอูลกระทำเช่นนั้น ๑๒ ดาวิดจึงไปเอากระดูกของซาอูลและกระดูกของโยนาธานบุตรของซาอูล มาจากชายบางคนในเมืองยาเบชกิเลอาดที่ได้ขโมยมาจากลานสาธารณะของเบธชาน ซึ่งชาวฟีลิสเตียได้แขวนท่านทั้งสองในวันที่ชาวฟีลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา‡ ๑๓ ดาวิดได้นำกระดูกของซาอูลและของโยนาธานบุตรของท่านมาจากที่นั่น และให้คนรวบรวมกระดูกของชายทั้งเจ็ดที่ถูกแขวน ๑๔ และเขาทั้งหลายบรรจุกระดูกของซาอูลและโยนาธานบุตรของท่านในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศ-ลา ในถ้ำเก็บศพของคีชบิดาของซาอูล และกระทำตามที่กษัตริย์บัญชาทุกประการ และหลังจากนั้น พระเจ้าก็ได้ตอบคำร้องขอของพวกเขาเพื่อแผ่นดิน

สงครามกับชาวฟีลิสเตีย

๑๕ เกิดสงครามขึ้นอีกระหว่างชาวฟีลิสเตียและอิสราเอล ดาวิดจึงลงไปกับทหารรับใช้ของท่าน และสู้รบกับชาวฟีลิสเตีย ดาวิดรู้สึกอ่อนกำลัง ๑๖ อิชบีเบโนบเป็นหนึ่งในบรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากมนุษย์ยักษ์ มีหอกทองสัมฤทธิ์หนัก 300 เชเขล และพกดาบใหม่เล่มหนึ่ง คิดจะสังหารดาวิด ๑๗ แต่อาบีชัยบุตรของนางเศรุยาห์มาช่วยท่าน และต่อสู้กับชาวฟีลิสเตีย และฆ่ามนุษย์ยักษ์เสีย และพรรคพวกของดาวิดสาบานต่อท่านว่า “ท่านอย่าออกรบพร้อมกับพวกเราในสงครามอีกต่อไปเลย เกรงว่าราชวงศ์ของอิสราเอลจะดับสูญ”

๑๘ หลังจากนั้น มีการสู้รบกับชาวฟีลิสเตียอีกที่หมู่บ้านโกบ สิบเบคัยชาวหุชาห์ฆ่าสัฟผู้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากมนุษย์ยักษ์ ๑๙ และมีการสู้รบกับชาวฟีลิสเตียที่หมู่บ้านโกบอีก เอลฮานันบุตรของยาอาเรโอเรกิมชาวเบธเลเฮมฆ่าโกลิอัทชาวกัท ผู้ถือด้ามหอกที่ใหญ่เหมือนไม้กระพั่นของคนทอผ้า ๒๐ มีการสู้รบอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ แต่ละมือมี 6 นิ้ว แต่ละเท้ามี 6 นิ้ว รวมได้ 24 นิ้ว เขาสืบเชื้อสายมาจากพวกมนุษย์ยักษ์เช่นกัน ๒๑ เมื่อเขาท้าทายอิสราเอล โยนาธานบุตรของชิเมอาห์พี่ชายของดาวิด ก็ฆ่าเขาเสีย ๒๒ ทหารชาวฟีลิสเตียทั้งสี่นี้สืบเชื้อสายมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ในเมืองกัท พวกเขาล้มตายด้วยมือของดาวิดและด้วยมือของพวกทหารรับใช้ของท่าน

๒๒

เพลงมีชัยของดาวิด

๑ ดาวิดกล่าวกับพระผู้เป็นเจ้าเป็นเนื้อร้องในบทเพลงนี้ ในวันที่พระผู้เป็นเจ้าช่วยท่านให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรูและจากซาอูล ๒ ท่านกล่าวว่า

“พระผู้เป็นเจ้าเป็นศิลาและป้อมปราการของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นภัย

๓ พระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาของข้าพเจ้าที่อาศัยพักพิงได้
พระองค์เป็นโล่ป้องกันและเขา*แห่งความรอดพ้น
เป็นหลักยึดอันมั่นคงของข้าพเจ้า ที่พึ่งพิง และผู้ช่วยให้รอดพ้น
พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากคนที่ประทุษร้าย

๔ ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า ผู้สมควรแก่การสรรเสริญ

---

‡ **๒๑๑๒** 1 ซามูเอล 31:8-13 * **๒๒๓** เขา หมายถึงเขาสัตว์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจและความเข้มแข็ง

และข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกศัตรูของข้าพเจ้า
๕ เพราะคลื่นแห่งความตายล้อมรอบตัวข้าพเจ้า
กระแสน้ำแห่งความพินาศท่วมท้นเกินทน
๖ สายรัดแห่งแดนคนตายขดรอบตัวข้าพเจ้า
กับดักแห่งความตายเผชิญหน้าข้าพเจ้า
๗ ในห้วงแห่งความทุกข์ยากข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระเจ้าของข้าพเจ้า
พระองค์ได้ยินเสียงข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์
เสียงร้องของข้าพเจ้าดังไปถึงหูของพระองค์
๘ แผ่นดินสั่นสะเทือน
และฐานรากของฟ้าสวรรค์โยกคลอนและสั่นไหวได้
เพราะพระองค์โกรธ
๙ ควันพลุ่งจากช่องจมูกของพระองค์
และไฟเผาผลาญออกจากปากของพระองค์
ถ่านลุกโพลงขึ้นเป็นเปลวไฟโชติช่วงจากพระองค์
๑๐ พระองค์เบิกสวรรค์ลงมา
เมฆดำอยู่ใต้เท้าพระองค์
๑๑ พระองค์ขึ้นนั่งบนตัวเครูบ†แล้วโผบิน
พระองค์ล่องไปกับสายลมอย่างรวดเร็ว
๑๒ พระองค์ใช้ความมืดกำบังดั่งปะรำโอบล้อมพระองค์
เมฆฝนดำทะมึนในท้องฟ้า
๑๓ ณ เบื้องหน้าพระองค์มีแสงสว่างเจิดจ้า
ทำให้ถ่านลุกโพลงขึ้นเป็นเปลวไฟ
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าเปล่งเสียงเป็นฟ้าร้องจากเบื้องสวรรค์
องค์ผู้สูงสุดเปล่งเสียง
๑๕ พระองค์ยิงลูกธนู และทำให้ศัตรูกระเจิดกระเจิงไป
พระองค์ทำให้เกิดฟ้าแลบ และพวกเขาก็เตลิดเปิดเปิงไป
๑๖ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าบอกห้าม
เมื่อลมหายใจพ่นออกจากจมูกของพระองค์
น้ำในทะเลก็เปิดออกจนเห็นก้นบึ้งแห่งท้องทะเล
และฐานรากของแผ่นดินโลกโล่งโถง

๑๗ พระองค์เอื้อมลงจากที่สูงคว้าตัวข้าพเจ้าไว้ได้
แล้วพระองค์ก็ดึงตัวข้าพเจ้าขึ้นจากห้วงน้ำลึก
๑๘ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูผู้มีอำนาจยิ่ง
และจากพวกที่เกลียดชังข้าพเจ้า ด้วยว่า เขามีกำลังเกินกว่าข้าพเจ้า
๑๙ เขาเหล่านั้นประจันหน้าข้าพเจ้าในยามวิบัติ
แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นหลักค้ำจุนของข้าพเจ้า
๒๐ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากบ่วงอันตราย
พระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้าไว้ก็เพราะพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้า

๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากระทำต่อข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
พระองค์ให้รางวัลข้าพเจ้าตามความสะอาดของมือข้าพเจ้า
๒๒ ด้วยว่า ข้าพเจ้าเดินตามทางของพระผู้เป็นเจ้า

---

† **๒๒๑๑** เป็นภาษาฮีบรู เครูบิม เป็นพหูพจน์ของ เครูบ หมายถึงสิ่งมีชีวิตในสวรรค์ มีปีก รักษาบัลลังก์ของพระเจ้า ฉบับเอเสเคียล 1:5-14; 10:21 ส่วนตัวเครูบในอภิสุทธิสถานเป็นรูปปั้น ฉบับอพยพ 25:17-22; ฮีบรู 9:5

และไม่ได้ทำความชั่วโดยหันเหไปจากพระเจ้าของข้าพเจ้า
๒๓ ข้าพเจ้านึกถึงคำบัญชาของพระองค์เป็นที่ตั้ง
ข้าพเจ้าไม่ได้เพิกเฉยต่อกฎเกณฑ์ของพระองค์
๒๔ ข้าพเจ้าปราศจากข้อตำหนิใดๆ ณ เบื้องหน้าพระองค์
และข้าพเจ้าระวังไม่กระทำบาป
๒๕ พระผู้เป็นเจ้าได้ให้รางวัลข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
ตามความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้าต่อหน้าพระองค์

๒๖ พระองค์แสดงความรักอันมั่นคงต่อคนที่มีความจงรักภักดี
พระองค์แสดงความไร้ข้อตำหนิของพระองค์ต่อคนที่ไร้ข้อตำหนิ
๒๗ พระองค์แสดงความบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อคนบริสุทธิ์
และพระองค์แสดงต่อคนคดโกงอย่างปราดเปรื่อง
๒๘ พระองค์ช่วยคนถ่อมตัวให้รอดพ้น
และพระองค์จับจ้องที่คนใจโสเพื่อทำให้พวกเขาเจียมตัว
๒๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ด้วยว่า พระองค์เป็นดั่งตะเกียงของข้าพเจ้า
และพระผู้เป็นเจ้าทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่างไสว
๓๐ ข้าพเจ้าเหยียบย่ำกองทัพได้ก็ด้วยพระองค์
ข้าพเจ้าข้ามกำแพงได้ก็ด้วยพระเจ้า

๓๑ พระเจ้านี้แหละ วิถีทางของพระองค์สมบูรณ์ทุกประการ
คำพูดของพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์
พระองค์เป็นโล่ป้องกันสำหรับทุกคนที่แสวงหาพระองค์เป็นที่พึ่ง
๓๒ ใครเล่าคือพระเจ้านอกเหนือจากพระผู้เป็นเจ้า
และใครคือศิลานอกเหนือจากพระเจ้าของเรา
๓๓ พระเจ้าเป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้า
และทำให้วิถีทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์ทุกประการ
๓๔ พระองค์ทำให้เท้าของข้าพเจ้าเป็นดั่งเท้ากวาง
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ายืนในที่สูงได้
๓๕ พระองค์ฝึกมือข้าพเจ้าให้พร้อมเพื่อการสงคราม
เพื่อแขนข้าพเจ้าจะได้น้าวคันธนูทองสัมฤทธิ์
๓๖ และพระองค์ให้โล่แห่งความรอดพ้นแก่ข้าพเจ้า
และความช่วยเหลือของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งใหญ่
๓๗ พระองค์ทำให้ทางเดินที่ข้าพเจ้าเหยียบก้าวไปกว้างขึ้น
เพื่อเท้าของข้าพเจ้าจะไม่ลื่นล้ม

๓๘ ข้าพเจ้าไล่ล่าศัตรูและปราบเขาได้
ข้าพเจ้าไม่ได้หวนกลับจนกระทั่งศัตรูพินาศไป
๓๙ ข้าพเจ้าทำให้เขาพินาศไป ข้าพเจ้าทำให้เขาทรุดตัวลงจนลุกไม่ขึ้น
เขาล้มลงอยู่ใต้เท้าของข้าพเจ้า
๔๐ และพระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าพรั่งพร้อมด้วยกำลังเพื่อศึกสงคราม
พระองค์ทำให้ฝ่ายตรงข้ามจมอยู่เบื้องล่าง
๔๑ พระองค์ทำให้ศัตรูหันหลังหนีไปจากข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าทำให้คนที่เกลียดชังข้าพเจ้าพินาศ
๔๒ พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วยชีวิตไว้ได้
เขาร้องขอต่อพระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ไม่ตอบ

๔๓ ข้าพเจ้าเหยียบขยี้พวกเขาจนแหลกละเอียดเป็นผงธุลีบนพื้นดิน
ข้าพเจ้าโจมตีและเหยียบย่ำพวกเขาที่ถนนดั่งโคลนตม

๔๔ พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการโต้แย้งกับชนชาติของข้าพเจ้า
พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ
ชนชาติที่ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักก็รับใช้ข้าพเจ้า
๔๕ ชนต่างชาติยอมสยบต่อหน้าข้าพเจ้า
ทันทีที่พวกเขาได้ยินเสียงข้าพเจ้า เขาก็เชื่อฟังข้าพเจ้า
๔๖ คนแปลกหน้าใจเสีย
และตัวสั่นเทาออกมาจากป้อมปราการของเขา

๔๗ พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ ให้ศิลาของข้าพเจ้าได้รับพระพรเถิด
และขอให้พระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้าได้รับการยกย่องเถิด
๔๘ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้แก้แค้นแทนข้าพเจ้า
และนำบรรดาชนชาติให้อยู่ใต้การปกครองของข้าพเจ้า
๔๙ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้มีอิสระจากศัตรู
พระองค์ยกข้าพเจ้าอยู่เหนือข้าศึก
พระองค์ให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากคนปองร้าย
๕๐ ฉะนั้น ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ โอ พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์

๕๑ พระองค์ให้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์
และแสดงความรักอันมั่นคงแก่ผู้ได้รับการเจิมของพระองค์
แก่ดาวิดและผู้สืบเชื้อสายของท่านชั่วนิรันดร์กาล

๒๓

ถ้อยคำสุดท้ายของดาวิด

๑ ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำสุดท้ายของดาวิด
คำพยากรณ์ของดาวิดบุตรของเจสซี
คำพยากรณ์ของชายที่ได้รับการเชิดชู
ผู้ได้รับการเจิมของพระเจ้าของยาโคบ
นักแต่งเพลงสดุดีอันไพเราะของอิสราเอล

๒ พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านข้าพเจ้า
สิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเป็นคำกล่าวของพระองค์
๓ พระเจ้าของอิสราเอลได้กล่าว
ศิลาของอิสราเอลได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า
เมื่อผู้หนึ่งปกครองมนุษย์ด้วยความยุติธรรม
ปกครองด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า
๔ พระองค์ทอแสงมายังมนุษย์ประดุจแสงอรุณรุ่ง
ประดุจดวงอาทิตย์ส่องแสงในยามเช้าที่ปลอดเมฆ
ประดุจฝนที่ทำให้หญ้างอกจากดิน

๕ แล้วพระเจ้าจะไม่ให้เป็นเช่นนั้นต่อพงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าหรือ
เพราะพระองค์ได้ตกลงกับข้าพเจ้าด้วยพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์

ทุกสิ่งถูกเตรียมไว้และไม่เปลี่ยนแปลง
แล้วพระองค์จะไม่ช่วยเหลือข้าพเจ้า
และให้ข้าพเจ้าได้รับตามความปรารถนาทุกประการหรือ
๖ ส่วนคนเลวร้ายทั้งปวงเป็นเช่นหนามที่ถูกโยนทิ้งไป
เพราะจะใช้มือเปล่าหยิบก็ไม่ได้
๗ แต่คนที่จับต้องพวกเขา
ต้องคุ้มกันตนเองด้วยเหล็กและหอก
และคนเลวร้ายถูกเผาจนวอดวายในทันทีทันใด

ทหารกล้าของดาวิด

๘ รายชื่อทหารกล้าของดาวิดคือ โยเชบบัชเชเบธชาวทัคโมนีเป็นหัวหน้าของทหารกล้าทั้งสาม เขาพุ่งหอกสู้รบกับ 800 คน และฆ่าได้หมดในศึกเดียว

๙ คนรองจากเขาในกลุ่มทหารกล้าทั้งสามคือ เอเลอาซาร์บุตรของโดโดชาวอาโคค เขาอยู่กับดาวิดเมื่อครั้งที่เขาทั้งหลายท้าทายชาวฟีลิสเตียที่ร่วมกันรบในสงคราม และชาวอิสราเอลก็ถอยทัพ ๑๐ เขาลุกขึ้นสู้ชาวฟีลิสเตียจนมืออ่อนล้าและเกร็งจนติดดาบ และพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ให้ชัยชนะครั้งใหญ่ในวันนั้น พวกทหารตามเขากลับมา เพื่อริบของจากพวกที่ถูกฆ่าตาย

๑๑ คนรองจากเขาคือ ชัมมาห์บุตรของอาเกชาวฮาราร์ พวกชาวฟีลิสเตียรวมตัวกันทีเลฮี ซึ่งมีผืนดินแห่งหนึ่งมีถั่วเลนเทิ้ลเต็มไปหมด และบรรดาทหารต่างหนีชาวฟีลิสเตียไป ๑๒ แต่เขายืนหยัดอยู่บนที่ดินผืนนั้น และป้องกันทีดินไว้ ฆ่าฟันชาวฟีลิสเตีย และพระผู้เป็นเจ้าช่วยพวกเขาด้วยชัยชนะครั้งใหญ่

๑๓ ในระหว่างฤดูเก็บเกี่ยว 3 คนในบรรดาหัวหน้าทหารกล้า 30 คนลงมาหาดาวิดที่ถ้ำที่อดุลลาม พอดีกับที่ชาวฟีลิสเตียกลุ่มหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ๑๔ ขณะนั้นดาวิดอยู่ในที่หลบภัย และทางข้ามที่เนินเขาของชาวฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม ๑๕ ดาวิดกล่าวด้วยความปรารถนายิ่งนักว่า โอ อยากให้ใครสักคนเอาน้ำจากบ่อที่ข้างประตูที่เบธเลเฮมมาให้เราดื่ม ๑๖ ทหารกล้าทั้งสามจึงแหกค่ายของชาวฟีลิสเตีย และตักน้ำจากบ่อที่ข้างประตูที่เบธเลเฮม นำมาให้ดาวิด แต่ท่านไม่ยอมดื่มน้ำนั้น ท่านกลับเทถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๗ และกล่าวว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีวันที่ข้าพเจ้าจะกระทำเช่นนี้ สมควรหรือที่ข้าพเจ้าจะดื่มโลหิตของพวกทหารที่เสี่ยงชีวิตของเขาไป ฉะนั้นท่านจึงไม่ยอมดื่มน้ำนั้น นี่แหละเป็นสิ่งที่ทหารกล้าทั้งสามกระทำ

๑๘ ฝ่ายอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ เป็นหัวหน้าของทหารทั้งสามสิบ เขาพุ่งหอกสู้กับ 300 คน และฆ่าพวกเขาได้ ชื่อของเขาจึงเคียงคู่กับทหารทั้งสาม ๑๙ เขาเป็นที่รู้จักมากที่สุดในหมู่ทหารทั้งสามสิบ และได้เป็นผู้บังคับกองพันทหารของกลุ่ม แต่เขามีชื่อเสียงไม่เท่าระดับของทหารทั้งสาม

๒๐ เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดาเป็นชายผู้กล้าหาญคนหนึ่งของเมืองขับเซเอล และเป็นคนปฏิบัติการอันยิ่งใหญ่ เขาฆ่าบุตรทั้งสองของอารีเอลแห่งโมอับ และเขาลงไปฆ่าสิงโตในหลุมลึกในวันที่หิมะตกด้วย ๒๑ เขาฆ่าชาวอียิปต์คนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรูปงาม ชาวอียิปต์ถือหอก แต่เบไนยาห์ถือไม้ตะบองลงไปโจมตีเขา และยึดหอกออกจากมือของชาวอียิปต์ได้ และฆ่าเขาด้วยหอกของเขาเอง ๒๒ เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดากระทำสิ่งเหล่านี้ ชื่อของเขาจึงเคียงคู่กับทหารกล้าทั้งสาม ๒๓ เขาเป็นที่รู้จักในหมู่ทหารทั้งสามสิบ แต่เขามีชื่อเสียงไม่เท่าระดับของทหารทั้งสาม และดาวิดแต่งตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าองครักษ์

๒๔ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นหนึ่งในบรรดาทหารทั้งสามสิบ นอกจากเขาแล้วก็มี เอลฮานันบุตรของโดโดชาวเบธเลเฮม ๒๕ ชัมมาห์แห่งฮาโรด เอลีคาแห่งฮาโรด ๒๖ เฮเลส

ชาวปัลที อิราบุตรของอิกเขชแห่งเมืองเทโคอา ๒๗ อาบีเอเซอร์แห่งเมืองอานาโธท เมบุนนัยชาวหุชาห์ ๒๘ ศัลโมนชาวอาโคค มาหะรัยแห่งเนโทฟาห์ ๒๙ เฮเลบบุตรของบาอานาห์แห่งเนโทฟาห์ อิททัยบุตรของรีบัยแห่งกิเบอาห์เชื้อสายของเบนยามิน ๓๐ เบไนยาห์แห่งปิราโธน ฮิดดัยแห่งลำธารกาอัช ๓๑ อาบีอัลโบนชาวอาร์บัท อัสมาเวทชาวบาฮารุม ๓๒ อาลียาบาชาวชาอัลโบน บรรดาบุตรของยาเชน โยนาธาน ๓๓ ชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิอัมบุตรของชารารชาวฮาราร์ ๓๔ เอลีเฟเลทบุตรของอาหัสบัยแห่งมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรอาหิโธเฟลแห่งกิโลห์ ๓๕ เฮสโรชาวคาร์เมล ปารัยชาวอาราบ ๓๖ อิกาลบุตรของนาธานแห่งโศบาห์ บานีชาวกาด ๓๗ เศเลกชาวอัมโมน นาหะรัยแห่งเบเอโรท คนถืออาวุธของโยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ ๓๘ อิราชาวอิท กาเรบชาวอิท ๓๙ และอุรียาห์ชาวฮิต* รวมทั้งหมด 37 คน

๒๔

ดาวิดนับจำนวนนักรบ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากริ้วโกรธอิสราเอลอีก และพระองค์ทำให้ดาวิดกลับเป็นศัตรูกับพวกเขา
และกล่าวว่า "จงไปนับจำนวนชาวอิสราเอลและยูดาห์" ๒ ดังนั้นกษัตริย์กล่าวกับโยอาบผู้
บังคับการกองทัพที่อยู่กับท่านว่า "จงตรวจตราเผ่าของอิสราเอลทุกเผ่า นับจำนวนนักรบ
ตั้งแต่เมืองดานจนถึงเมืองเบเออร์เช-บา เราจะได้รู้ว่ามีจำนวนกี่คน" ๓ แต่โยอาบตอบกษัตริย์ว่า "ขอให้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเพิ่มทหารมากขึ้นเป็นร้อยเท่าเถิด และขอให้กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้ามีโอกาสได้เห็นเถิด แต่เหตุใดกษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าจึงปรารถนาในเรื่องนี้" ๔ แต่คำบัญชาของกษัตริย์เหนือกว่าโยอาบและบรรดาผู้บังคับการกองทัพ พวกเขาจึงลากษัตริย์ไป เพื่อนับจำนวนนักรบของอิสราเอล ๕ หลังจากที่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว พวกเขาก็ได้ตั้งค่ายอยู่ใกล้ๆ อาโรเออร์ ทางทิศใต้ของเมืองที่อยู่กลางหุบเขา และผ่านไปทางเมืองกาดและต่อไปจนถึงยาเซอร์ ๖ และก็มาถึงกิเลอาดและคาเดชในแผ่นดินของชาวฮิต และต่อไปจนถึงดาน จากดานพวกเขาอ้อมไปยังไซดอน
๗ และมายังป้อมปราการของไทระและเมืองทุกเมืองของชาวฮีวและชาวคานาอัน และไปยังเนเกบของยูดาห์ที่เบเออร์เช-บา ๘ ดังนั้นเมื่อพวกเขาได้ไปจนทั่วแผ่นดินแล้ว ก็กลับมายังเมืองเยรูซาเล็มเมื่อเวลาผ่านไปได้ 9 เดือนกับ 20 วัน ๙ และโยอาบเรียนกษัตริย์ว่าเขารวมจำนวนนักรบได้ตามนี้คือ ในอิสราเอลมีชายผู้กล้าหาญผู้รู้จักใช้ดาบ 800,000 คน และในยูดาห์มี 500,000 คน

พระผู้เป็นเจ้าลงโทษบาปของดาวิด

๑๐ แต่หลังจากที่ดาวิดนับจำนวนนักรบได้แล้ว ท่านก็รู้สึกเสียดแทงใจ และดาวิดพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า "สิ่งที่ข้าพเจ้าได้กระทำนับว่าเป็นบาปมหันต์ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดกำจัดบาปของผู้รับใช้ของพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำไปด้วยความโง่เขลา" ๑๑ ก่อนที่ดาวิดจะตื่นนอนในวันรุ่งขึ้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านกาดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รู้ของดาวิดว่า ๑๒ "จงไปบอกดาวิดดังนี้ว่า 'พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เราเสนอ 3 สิ่งแก่เจ้า จงเลือก 1 สิ่ง แล้วเราจะกระทำต่อเจ้า'" ๑๓ ดังนั้นกาดจึงมาหาดาวิดและเรียนท่านว่า "จะให้เกิดทุพภิกขภัยเป็นเวลา 3 ปีในแผ่นดินของท่าน หรือว่าท่านจะหลบหนีศัตรูของท่านเป็นเวลา 3 เดือนขณะที่พวกเขาไล่ล่าท่าน หรือจะให้เกิดโรคระบาดในแผ่นดินของท่านเป็นเวลา 3 วัน จงพิจารณาดูและตัดสินใจว่าจะเป็นคำตอบข้อใดที่ข้าพเจ้าจะกลับไปยังพระองค์ที่ส่งข้าพเจ้ามา" ๑๔ ดาวิดกล่าวกับกาดว่า "เราเศร้าใจยิ่งนัก ขอให้พวกเราอยู่

---

* **๒๓๓๙** 2 ซามูเอล 11:1-27

ในมือของพระผู้เป็นเจ้าเถิด เพราะพระองค์มีความเมตตายิ่งนัก และอย่าให้ข้าพเจ้าตกอยู่ในมือของมนุษย์

๑๕ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงให้เกิดโรคระบาดในอิสราเอลตั้งแต่เช้าจนครบเวลา และที่นั่นมีคนตายนับจากดานถึงเบเออร์เช-บา จำนวน 70,000 คน ๑๖ และเมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือไปทางเยรูซาเล็มเพื่อทำลายเมืองให้สิ้นไป พระผู้เป็นเจ้าเสียใจเพราะความวิบัติ จึงกล่าวกับทูตสวรรค์ที่กำลังทำลายพลเมืองว่า พอแล้ว ยั้งมือของเจ้าไว้ และทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่ข้างลานนวดข้าวของอาราวนาห์ชาวเยบุส ๑๗ และดาวิดพูดกับพระผู้เป็นเจ้าเมื่อท่านเห็นทูตสวรรค์ที่กำลังฆ่าพลเมือง ท่านพูดว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กระทำบาป และข้าพเจ้าได้กระทำด้วยความเลวร้าย แต่ว่าลูกแกะเหล่านี้ พวกเขากระทำอะไรเล่า ขอพระองค์กระทำต่อข้าพเจ้าและพงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าเถิด

ดาวิดสร้างแท่นบูชา

๑๘ ในวันนั้นกาดมาหาดาวิด และพูดกับท่านว่า ท่านจงขึ้นไป และสร้างแท่นบูชาที่ลานนวดข้าวของอาราวนาห์ชาวเยบุสให้แด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๙ ดังนั้นดาวิดจึงขึ้นไป ตามที่กาดมาเรียนท่าน ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ๒๐ เมื่ออาราวนาห์มองดู เขาก็เห็นว่ากษัตริย์กับพวกทหารรับใช้กำลังขึ้นมาทางที่ตนอยู่ อาราวนาห์จึงออกไปแสดงความเคารพต่อกษัตริย์ และก้มหน้าลงที่พื้น ๒๑ และอาราวนาห์ถามว่า เหตุไฉนกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าจึงได้มาหาผู้รับใช้ของท่าน ดาวิดตอบว่า เรามาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อสร้างแท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า เผื่อว่าภัยพิบัติในหมู่คนจะยุติลง ๒๒ อาราวนาห์ตอบดาวิดว่า ขอกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้านำสิ่งอันเป็นที่น่ายินดีและไปมอบถวายเถิด มีโคสำหรับเผาเป็นของถวาย มีคราดเลื่อนและแอกโคเป็นฟืน ๒๓ โอ กษัตริย์ อาราวนาห์ขอมอบสิ่งเหล่านี้ให้แด่กษัตริย์ อาราวนาห์พูดกับกษัตริย์ด้วยว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านรับท่านเถิด ๒๔ แต่กษัตริย์กล่าวกับอาราวนาห์ว่า ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะเราตั้งใจจะซื้อจากท่านตามมูลค่าของมัน เราจะไม่มอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราโดยไม่เสียค่าอะไรเลย ดังนั้นดาวิดซื้อลานนวดข้าวและโคเป็นเงิน 50 เชเขล ๒๕ และดาวิดก็ได้สร้างแท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า ณ ที่นั่น และได้มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และพระผู้เป็นเจ้าได้ตอบคำขอร้องเพื่อแผ่นดิน และภัยพิบัติในหมู่คนอิสราเอลก็ยุติลง

1 พงศ์กษัตริย์

ดาวิดในยามชรา

๑ ในยามที่กษัตริย์ดาวิดชรามากแล้ว แม้ว่าจะมีคนช่วยท่านสวมเสื้อผ้าหลายตัว แต่ท่าน
ก็ไม่รู้สึกอุ่นขึ้น ๒ ฉะนั้นบรรดาผู้รับใช้ของท่านจึงทูลว่า □ให้เสาะหาหญิงสาวสักคนหนึ่งมา
ให้กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด และให้เธออยู่ปรนนิบัติกษัตริย์ และคอยรับใช้
ท่าน ให้เธออยู่ในอ้อมกอดของท่าน เพื่อกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าจะได้อุ่นขึ้น□ ๓
ดังนั้น พวกเขาจึงเฟ้นหาสาวงามทั่วแผ่นดินอิสราเอล และได้พบอาบีชากชาวชูเนม พวก
เขาจึงนำเธอมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ๔ หญิงสาวผู้นี้งดงามมาก คอยรับใช้และปรนนิบัติท่าน แต่
กษัตริย์ไม่มีเพศสัมพันธ์กับเธอ

อาโดนียาห์ตั้งตนเป็นกษัตริย์

๕ ฝ่ายอาโดนียาห์บุตรของนางฮักกีทตั้งตัวขึ้นด้วยการกล่าวว่า □เรานี่แหละจะเป็นกษั
ตริย์□ เขาจึงหารถศึกและทหารม้า อีกทั้งชาย 50 คนวิ่งนำหน้าเขาไป ๖ บิดาของเขาไม่เคย
ตั้งคำถามที่จะทำให้เขาไม่พอใจ ดังเช่นว่า □ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนี้เช่นนั้น□ เขาเป็นคน
รูปงามมาก เป็นลูกลำดับต่อจากอับซาโลม ๗ เขาปรึกษากับโยอาบบุตรของนางเศรุยาห์
และกับอาบียาธาร์ปุโรหิต พวกเขาจึงปฏิบัติตามอาโดนียาห์ และช่วยเหลือเขา ๘ แต่ศาโด
กปุโรหิต* เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดา† นาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า‡ ชิเมอี เรอี และ
เหล่าทหารกล้าของดาวิดไม่ได้เป็นฝ่ายอาโดนียาห์
๙ อาโดนียาห์ถวายแกะ โค และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องสักการะที่ข้างๆ หินงู ซึ่งอยู่ติดกับ
เอนโรเกล เขาเชิญพี่น้องผู้ชาย บรรดาบุตรของกษัตริย์ และข้าราชสำนักของยูดาห์ทั้งปวง
มา ๑๐ แต่เขาไม่ได้เชิญทั้งนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า หรือเบไนยาห์ หรือเหล่าทหาร
กล้า และซาโลมอนน้องชายของเขา

นาธานและบัทเชบาเข้าเฝ้าดาวิด

๑๑ ครั้นแล้วนาธานพูดกับบัทเชบามารดาของซาโลมอนว่า □ท่านไม่ทราบหรือว่าอาโดนี
ยาห์บุตรของนางฮักกีทได้ตั้งตนเป็นกษัตริย์ และดาวิดเจ้านายของเราไม่ทราบเรื่องนี้ ๑๒
ฉะนั้น กรุณามาเถิด ข้าพเจ้าขอแนะนำท่าน เพื่อท่านจะได้รักษาชีวิตของตัวเองและชีวิต
ของซาโลมอนบุตรของท่านให้รอด ๑๓ จงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิดทันที และถามว่า □กษัตริย์
ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าไม่ได้สัญญากับผู้รับใช้ของท่านดังนี้หรือว่า □ซาโลมอนบุตรของ
เจ้าจะครองราชย์ต่อจากเรา และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา□ แล้วเหตุใดอาโดนียาห์จึง
ได้เป็นกษัตริย์เล่า□ ๑๔ และขณะที่ท่านกำลังพูดกับกษัตริย์ ข้าพเจ้าจะตามหลังท่านเข้ามา
เพื่อสนับสนุนสิ่งที่ท่านพูด□

๑๕ ดังนั้นบัทเชบาจึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องส่วนตัว (ในเวลานั้นกษัตริย์ชรามากแล้ว
และอาบีชากชาวชูเนมกำลังปรนนิบัติกษัตริย์อยู่) ๑๖ บัทเชบาก้มแสดงความเคารพต่อกษั
ตริย์ และกษัตริย์กล่าวว่า □เจ้าต้องการสิ่งใด□ ๑๗ นางพูดว่า □เจ้านายของข้าพเจ้า ท่าน
สัญญากับผู้รับใช้ของท่านในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านดังนี้ว่า □ซาโลมอ
นบุตรของเจ้าจะครองราชย์ต่อจากเรา และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา□ ๑๘ แต่มาบัดนี้ ดู
เถิด อาโดนียาห์ได้เป็นกษัตริย์ แม้กระทั่งท่านผู้เป็นกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ก็ไม่ทราบ
เรื่องนี้ ๑๙ เขาได้ถวายโค สัตว์อ้วนพี และแกะมากมาย และได้เชิญบรรดาบุตรของกษัตริย์

---

* ๑□๘ 2 ซามูเอล 8:17 † ๑□๘ 2 ซามูเอล 8:18 ‡ ๑□๘ 2 ซามูเอล 7:2; 12:25

ทุกคน อาบียาธาร์ปุโรหิต และโยอาบผู้บังคับกองพันทหาร แต่เขาไม่ได้เชิญซาโลมอนผู้รับใช้ของท่าน ๒๐ และบัดนี้ กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ชาวอิสราเอลทั้งปวงกำลังมองท่านอยู่ เพื่อให้บอกพวกเขาว่า ใครเป็นคนต่อไปหลังจากท่าน ที่จะนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ๒๑ มิฉะนั้นสิ่งที่จะเกิดขึ้นก็คือ เมื่อกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่านแล้ว ข้าพเจ้ากับซาโลมอนบุตรของข้าพเจ้าก็จะกลายเป็นฝ่ายกบฏ

๒๒ ขณะที่นางกำลังพูดกับกษัตริย์ นาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็เข้ามา ๒๓ มีคนแจ้งกษัตริย์ว่า นาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าอยู่ที่นี่แล้ว เมื่อนาธานเข้ามาอยู่ ณ เบื้องหน้ากษัตริย์ ท่านก้มหน้าลงซบพื้น ๒๔ นาธานพูดว่า กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ท่านเคยกล่าวไว้หรือว่า อาโดนียาห์จะครองราชย์ต่อจากเรา และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา ๒๕ เพราะวันนี้เขาได้ลงไปถวายโค สัตว์อ้วนพี และแกะจำนวนมากเป็นเครื่องสักการะ และได้เชิญบรรดาบุตรของกษัตริย์ทุกคน ผู้บัญชาการกองทัพทั้งหลาย และอาบียาธาร์ปุโรหิต และดูเถิด พวกเขากำลังดื่มกินอยู่เบื้องหน้าอาโดนียาห์ และพูดกันว่า ขอกษัตริย์อาโดนียาห์มีอายุยืนนาน ๒๖ แต่เขาไม่ได้เชิญข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ศาโดกปุโรหิต เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดา และซาโลมอนผู้รับใช้ของท่าน ๒๗ กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าได้จัดการเรื่องดังกล่าว โดยท่านยังไม่ได้บอกให้บรรดาผู้รับใช้ของท่านให้รู้หรือว่า ใครควรจะนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเป็นคนต่อไป

ซาโลมอนได้รับเจิมให้เป็นกษัตริย์

๒๘ ครั้นแล้วกษัตริย์ดาวิดจึงตอบว่า จงเรียกบัทเช-บาให้มาหาเรา นางจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ และยืน ณ เบื้องหน้าท่าน ๒๙ จากนั้นกษัตริย์ก็สาบานว่า พระผู้เป็นเจ้าช่วยให้เราได้มีชีวิตพ้นจากศัตรูทุกคน ฉะนั้น ตราบที่พระองค์มีชีวิตอยู่ฉันใด ๓๐ เราขอสาบานกับเจ้าด้วยพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลว่า ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองราชย์ต่อจากเรา และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนที่เรา ในวันนี้เราจะกระทำตามคำกล่าวที่ว่านั้น ๓๑ และบัทเช-บาก็ก้มลงหน้าซบพื้นแสดงความเคารพต่อกษัตริย์ และพูดว่า ขอให้กษัตริย์ดาวิด ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้ามีชีวิตยิ่งยืนนานเถิด

๓๒ กษัตริย์ดาวิดกล่าวว่า เรียกศาโดกปุโรหิต นาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และเบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดาให้มาหาเรา เขาเหล่านั้นจึงมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ๓๓ และกษัตริย์กล่าวกับพวกเขาว่า จงเอาบรรดาผู้รับใช้ของเจ้านายของพวกท่านไป และให้ซาโลมอนบุตรของเราขี่นขี่ล่อของเรา และนำเขาลงไปยังบ่อน้ำพุกีโฮน ๓๔ และให้ศาโดกปุโรหิตกับนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเจิมเขา ให้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลที่นั่น แล้วเป่าแตรงอน§พร้อมกับประกาศว่า ขอกษัตริย์ซาโลมอนมีอายุยืนนาน ๓๕ และพวกท่านจงตามหลังเขาขึ้นมา และให้เขามานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะว่าเขาจะเป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้แต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ปกครองอิสราเอลและยูดาห์ ๓๖ และเบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดาตอบกษัตริย์ว่า อาเมน ขอให้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นด้วยเถิด ๓๗ ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าได้สถิตกับกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเช่นไร ขอให้พระองค์สถิตกับซาโลมอนเช่นนั้น และโปรดให้บัลลังก์ของซาโลมอนยิ่งใหญ่กว่าของกษัตริย์ดาวิด ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด

๓๘ ดังนั้น ศาโดกปุโรหิต นาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดา ชาวเคเรธ และชาวเปเลท ต่างก็ลงไปจัดให้ซาโลมอนขึ้นขี่ล่อของกษัตริย์ดาวิด และนำท่านไปยังบ่อน้ำพุกีโฮน ๓๙ และศาโดกปุโรหิตเอาเขาสัตว์บรรจุน้ำมันจากกระโจมมาเจิมซาโลม

§ ๑๐๓๔ ตัดจากเขาแกะ

อน แล้วพวกเขาก็เป่าแตรงอน ประชาชนก็ร้องตะโกนเสียงดังว่า "ขอกษัตริย์ซาโลมอนมีอายุยืนนาน" ๔๐ และประชาชนทั้งปวงก็ตามท่านขึ้นไป พลางเป่าขลุ่ย และชื่นชมยินดียิ่งนัก เสียงดังสนั่นจนพื้นดินสั่นสะเทือน

๔๑ ขณะที่เขาเหล่านั้นกำลังจะสิ้นสุดงานเลี้ยงฉลอง อาโดนียาห์และบรรดาผู้รับเชิญทั้งปวงที่อยู่ด้วยก็ได้ยินเสียง และเมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรงอน เขาพูดว่า "เสียงอึกทึกในเมืองเช่นนี้หมายความว่าอย่างไรกัน" ๔๒ ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนาธานบุตรของอาบียาธาร์ปุโรหิตก็มา อาโดนียาห์พูดว่า "เข้ามาสิ เพราะว่าท่านเป็นคนดี คงจะนำข่าวดีมา" ๔๓ โยนาธานตอบอาโดนียาห์ว่า "ไม่ใช่เช่นนั้น ด้วยว่ากษัตริย์ดาวิด ผู้เป็นเจ้านายของเราได้แต่งตั้งซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์แล้ว ๔๔ และกษัตริย์ได้ให้ศาโดกปุโรหิต นาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดา พวกชาวเคเรธ และชาวเปเลทไปกับท่าน และพวกเขาได้ให้ท่านขี่ล่อของกษัตริย์ ๔๕ ศาโดกปุโรหิตและนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้เจิมท่านให้เป็นกษัตริย์ที่บ่อน้ำพุกีโฮน และทุกคนก็ได้ขึ้นไปจากที่นั่นด้วยความชื่นชมยินดี จนทั้งเมืองเกิดเสียงอึกทึก ซึ่งเป็นเสียงที่ท่านได้ยิน ๔๖ ซาโลมอนก็นั่งบนราชบัลลังก์ ๔๗ ยิ่งกว่านั้น บรรดาผู้รับใช้ของกษัตริย์ได้มาแสดงความยินดีกับกษัตริย์ดาวิด ผู้เป็นเจ้านายของเราว่า "ขอพระเจ้าของท่านโปรดให้นามของซาโลมอนเป็นที่โด่งดังยิ่งกว่านามของท่าน และโปรดให้บัลลังก์ของซาโลมอนยิ่งใหญ่กว่าของท่าน" และกษัตริย์ก็ก้มตัวลงกราบที่เตียงนอน ๔๘ และกษัตริย์ยังกล่าวอีกว่า "ขอพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลได้รับพระพรเถิด พระองค์ได้มอบให้ผู้หนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ และเราก็เห็นด้วยตาของเราเอง" "

๔๙ ครั้นแล้วบรรดาผู้รับเชิญของอาโดนียาห์ก็ตัวสั่นเทาและลุกขึ้น ต่างก็กลับไปตามทางของตน ๕๐ อาโดนียาห์เกรงกลัวซาโลมอน เขาจึงลุกขึ้น และไปจับที่เชิงงอนของแท่นบูชา ๕๑ และมีคนรายงานแก่กษัตริย์ซาโลมอนว่า "ดูเถิด เขาจับที่เชิงงอนที่แท่นบูชา พูดว่า "ให้กษัตริย์ซาโลมอนสาบานกับเราก่อนว่า ท่านจะไม่ใช้ดาบสังหารผู้รับใช้ของท่าน" " ๕๒ ซาโลมอนกล่าวว่า "ถ้าเขาแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนดี ผมบนศีรษะของเขาก็จะไม่ร่วงถึงพื้นดิน แต่ถ้าพบว่าเขามีความชั่วร้าย เขาก็จะต้องตาย" ๕๓ กษัตริย์ซาโลมอนให้คนไปนำตัวเขาลงมาจากแท่นบูชา เขาจึงลงมาแสดงความเคารพต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนพูดกับเขาว่า "กลับไปบ้านของพี่เถิด"

๒

ดาวิดสั่งการกับซาโลมอน

๑ เมื่อใกล้เวลาที่ดาวิดจะสิ้นชีวิต ท่านสั่งซาโลมอนบุตรของท่านว่า ๒ "พ่อกำลังจะไปยังที่ที่วันหนึ่งทุกคนต้องไป เจ้าจงเข้มแข็งและแสดงความเป็นลูกผู้ชายให้ประจักษ์แจ้ง ๓ และปฏิบัติตามข้อกำหนดของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า ดำเนินตามวิถีทางของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติ คำบัญชา และคำสั่งของพระองค์ ตามที่มีบันทึกไว้ในกฎบัญญัติของโมเสส เจ้าจะได้เจริญในทุกสิ่งที่เจ้าทำและในทุกที่ๆ เจ้าไป ๔ เพื่อพระผู้เป็นเจ้าจะได้ทำตามพระสัญญาที่พระองค์ได้กล่าวถึงเราว่า "ถ้าหากว่าบรรดาบุตรของเจ้าตั้งใจให้มั่นในวิถีทางของพวกเขา ว่าจะดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ ณ เบื้องหน้าเราอย่างสุดดวงใจ และสุดดวงจิต แล้วอิสราเอลก็จะไม่มีวันไร้ชายที่จะครองบัลลังก์"

๕ ยิ่งกว่านั้น เจ้าก็รู้ด้วยว่า โยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ได้กระทำสิ่งใดต่อเราบ้าง เขาได้กระทำการใดๆ ต่อผู้บัญชาทั้งสองของกองทัพของอิสราเอล เขาเป็นคนฆ่าอับเนอร์บุตรเนอร์* และอามาสาบุตรเยเธอร์† คือเขาลงมือแก้แค้นจนถึงขั้นเลือดตกในยามสันติ ราวกับว่า

* ๒๐๕ 2 ซามูเอล 3:27 † ๒๐๕ 2 ซามูเอล 20:10

เป็นการกระทำในยามสงคราม เข็มขัดที่เขาคาดรอบเอว และรองเท้าที่เขาสวมมีเลือดติดอยู่ด้วย ๖ กระทำตามสติปัญญาที่เจ้ามี แต่อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ ๗ แต่จงแสดงความกรุณาต่อบรรดาบุตรของบาร์ซิลลัยแห่งกิเลอาด และให้พวกเขาร่วมรับประทานกับคนอื่นๆ ที่โต๊ะของเจ้า เมื่อยามที่พ่อหนีอับซาโลมพี่ชายของเจ้า เขาเหล่านั้นยืนอยู่เคียงข้างพ่อ‡ ๘ และจงจำไว้ว่า ชิเมอีบุตรของเก-ราชาวเบนยามินจากบาฮูริมได้สาปแช่งพ่อในวันที่พ่อไปที่มาหะนาอิม เมื่อเขาลงมาพบกับพ่อที่แม่น้ำจอร์แดน พ่อได้สัญญากับเขาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าว่า “เราจะไม่ฆ่าฟันเจ้าให้ตาย”§ ๙ แต่มาบัดนี้ อย่าถือว่าเขาไม่มีความผิด เจ้าเป็นคนที่มีสติปัญญา เจ้าจะรู้เองว่าควรกระทำอย่างไรต่อเขา จงทำให้ศีรษะหงอกของเขาจมในกองเลือดที่หลุมฝังศพของเขา”

ดาวิดสิ้นชีวิต

๑๐ จากนั้นดาวิดก็สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด ๑๑ ท่านปกครองอิสราเอลเป็นเวลา 40 ปี คือ 7 ปีในเฮโบรน และ 33 ปีในเยรูซาเล็ม ๑๒ ดังนั้นซาโลมอนครองบัลลังก์แทนดาวิดบิดาของท่าน และอาณาจักรของท่านได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคง

การสถาปนาของซาโลมอน

๑๓ ฝ่ายอาโดนียาห์บุตรของฮักกีทก็ไปเข้าเฝ้าบัทเชบา มารดาของซาโลมอน บัทเชบาถามเขาว่า “เจ้ามาอย่างสันติหรือ” เขาตอบว่า “ใช่ มาอย่างสันติ” ๑๔ และพูดต่ออีกว่า “ข้าพเจ้ามีบางสิ่งจะบอกท่าน” นางตอบว่า “พูดต่อไปได้” ๑๕ เขาพูดว่า “ท่านทราบแล้วว่า อาณาจักรเป็นของข้าพเจ้า ชาวอิสราเอลทั้งมวลนับว่าข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่บางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนไป และอาณาจักรก็ได้ตกเป็นของน้องชายของข้าพเจ้า เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าให้เป็นไปตามนั้น ๑๖ ข้าพเจ้าขอสิ่งหนึ่งจากท่าน ขออย่าได้ปฏิเสธข้าพเจ้าเลย” นางตอบว่า “เจ้าจะขออะไร” ๑๗ เขาพูดต่อไปว่า “กรุณาขอจากกษัตริย์ซาโลมอน ท่านจะไม่ปฏิเสธคำขอจากท่าน คือขอยกอาบีชากชาวชูเนมให้เป็นภรรยาของข้าพเจ้าเถิด” ๑๘ บัทเชบาตอบว่า “เอาละ เราจะช่วยพูดกับกษัตริย์ให้เจ้า”

๑๙ เมื่อบัทเชบาไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอนเพื่อขอแทนอาโดนียาห์ กษัตริย์ยืนขึ้นต้อนรับนางแล้วก็โค้งคำนับ และนั่งลงบนบัลลังก์ ท่านให้คนนำที่นั่งมาให้มารดาของกษัตริย์ และนางก็นั่งทางด้านขวาของท่าน ๒๐ นางพูดว่า “แม่มีคำขอเล็กน้อยจากลูกประการเดียว อย่าปฏิเสธแม่เลยนะ” กษัตริย์ตอบนางว่า “เชิญขอเถิดท่าน เพราะข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธท่านหรอก” ๒๑ นางพูดว่า “ยกอาบีชากชาวชูเนม ให้เป็นภรรยาของอาโดนียาห์พี่ชายของลูกเถิด” ๒๒ กษัตริย์ซาโลมอนตอบมารดาของท่านว่า “แล้วทำไมท่านจึงขอให้ยกอาบีชากชาวชูเนมให้แก่อาโดนียาห์ ถ้าเช่นนั้นก็ขอให้ยกอาณาจักรให้เขาด้วยดีไหม ไหนๆ เขาก็เป็นพี่ชายของข้าพเจ้า ฝ่ายเขาก็มีอาบียาธาร์ปุโรหิต และโยอาบบุตรนางเศรุยาห์” ๒๓ ครั้นแล้วกษัตริย์ซาโลมอนก็สาบานในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าว่า “ถ้าคำขอนี้ไม่ทำให้อาโดนียาห์ต้องสิ้นชีวิต ก็ขอพระเจ้ากระทำต่อข้าพเจ้าเช่นกัน หรือมิฉะนั้นก็ยิ่งกว่าด้วยซ้ำ ๒๔ พระผู้เป็นเจ้าได้แต่งตั้งข้าพเจ้าและโปรดให้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิดบิดาของข้าพเจ้า พระองค์ได้สถาปนาพงศ์พันธุ์ให้แก่ข้าพเจ้าตามพระสัญญา ฉะนั้นตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด อาโดนียาห์จะถูกประหารในวันนี้” ๒๕ ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงสั่งเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาให้ไปประหารชีวิตอาโดนียาห์ และเขาก็สิ้นชีวิต

๒๖ และกษัตริย์กล่าวกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า “จงไปอยู่ที่อานาโธท กลับไปยังไร่นาของท่าน เพราะว่าท่านสมควรจะตาย แต่เราจะไม่ประหารท่านในเวลานี้ เป็นเพราะท่านหาม

---

‡ **๒๗** 2 ซามูเอล 17:27-29 § **๒๘** 2 ซามูเอล 16:5-13; 19:16-23

หีบของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ *เดินนำหน้าดาวิดบิดาของเราไป และเป็นเพราะเจ้าได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับบิดาของเรา ๒๗ ดังนั้นซาโลมอนจึงปลดอาบียาธาร์จากตำแหน่งปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นไปตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าถึงเรื่องพงศ์พันธุ์ของเอลีที่ชิโลห์†

๒๘ เมื่อเรื่องที่เกิดขึ้นทราบไปถึงโยอาบผู้สนับสนุนอาโดนียาห์ แต่ไม่ได้สนับสนุนอับซาโลม โยอาบจึงหนีไปยังกระโจมของพระผู้เป็นเจ้า และจับที่เชิงงอนที่แท่นบูชา ๒๙ ครั้นมีคนรายงานกษัตริย์ซาโลมอนว่า โยอาบได้หนีไปที่กระโจมของพระผู้เป็นเจ้า และดูเถิดเขาอยู่ที่ข้างแท่นบูชา ซาโลมอนสั่งเบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดาว่า ท่านจงไปประหารเขาเสีย ๓๐ ดังนั้นเบไนยาห์จึงไปยังกระโจมของพระผู้เป็นเจ้า และบอกเขาว่า กษัตริย์บัญชาว่า จงออกมา แต่เขาพูดว่า ไม่ไป เราจะตายที่นี่ เบไนยาห์จึงไปรายงานกษัตริย์อีกว่า โยอาบพูดเช่นนี้ และเขาตอบข้าพเจ้าตามนี้ ๓๑ กษัตริย์ตอบเขาว่า จงทำตามที่เขาพูด สังหารและฝังเขาเสีย จะได้กำจัดความผิดเรื่องโลหิตที่โยอาบเป็นผู้ก่อโดยไร้สาเหตุไปเสียจากเราและจากตระกูลของเรา ๓๒ พระผู้เป็นเจ้าจะสนองตอบการนองเลือดของเขา เพราะว่าเขาแอบทำร้ายและฆ่าชายสองคนด้วยคมดาบโดยที่ดาวิดบิดาของเราไม่ทราบ อับเนอร์บุตรของเนอร์ เป็นผู้บังคับกองพันทหารของอิสราเอล และอามาสาบุตรเยเธอร์ เป็นผู้บังคับกองพันทหารของยูดาห์ ชายทั้งสองมีความชอบธรรมมากกว่าและเป็นคนที่ดีกว่าโยอาบเสียอีก ๓๓ ความผิดที่มีต่อโลหิตของเขาทั้งสองจึงจะตกอยู่ที่ศีรษะของโยอาบและบนศีรษะของบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเขาไปตลอดกาล ส่วนดาวิดและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่าน พงศ์พันธุ์และบัลลังก์ของท่าน จะได้รับสันติภาพจากพระผู้เป็นเจ้าชั่วนิรันดร์กาล ๓๔ ครั้นแล้วเบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดาจึงขึ้นไปฆ่าโยอาบ และฝังเขาไว้ที่บ้านของตนเองในถิ่นทุรกันดาร ๓๕ กษัตริย์ให้เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดามีตำแหน่งควบคุมกองทัพแทนโยอาบ และกษัตริย์ให้ศาโดกปุโรหิตอยู่ในตำแหน่งแทนอาบียาธาร์

๓๖ แล้วกษัตริย์ให้คนไปเรียกชิเมอีมา และกล่าวกับเขาว่า เจ้าจงสร้างบ้านอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม จงอยู่แต่ที่นั่น และอย่าออกไปที่ไหนเลย ๓๗ เพราะหากว่าวันใดที่เจ้าออกไปและข้ามธารน้ำขิดโรน เจ้าจงรู้ด้วยว่าเจ้าจะต้องตาย เจ้าต้องรับผิดชอบการตายของตนเอง ๓๘ ชิเมอีตอบกษัตริย์ว่า สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ผู้รับใช้ของท่านจะกระทำตามที่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้ากำหนดไว้ ดังนั้นชิเมอีอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน

๓๙ แต่หลังจาก 3 ปีผ่านไป ผู้รับใช้ของชิเมอี 2 คนหลบหนีไปหาอาคีชบุตรของมาอาคาห์กษัตริย์เมืองกัท และเมื่อมีคนแจ้งชิเมอีให้ทราบว่า ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่เมืองกัท ๔๐ ชิเมอีจึงลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปหาอาคีชที่เมืองกัท เพื่อตามหาผู้รับใช้ของเขา ชิเมอีไปเอาตัวผู้รับใช้ของเขามาจากเมืองกัท ๔๑ ครั้นมีคนรายงานซาโลมอนว่า ชิเมอีได้ออกจากเยรูซาเล็มไปยังเมืองกัทและกลับมาแล้ว ๔๒ กษัตริย์ให้คนไปเรียกชิเมอีมา และกล่าวกับเขาว่า เราไม่ได้ให้เจ้าสาบานในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า และเตือนเจ้าอย่างจริงจังหรือว่า จงรู้ด้วยว่าในวันทีเจ้าออกไป ไม่ว่าจะไปไหนก็ตาม เจ้าจะต้องตาย และเจ้าบอกเราว่า สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ข้าพเจ้าจะเชื่อฟัง ๔๓ แล้วทำไมเจ้าจึงไม่รักษาคำปฏิญาณที่ให้กับพระผู้เป็นเจ้า และคำบัญชาที่เราสั่งเจ้าไว้เล่า ๔๔ กษัตริย์กล่าวกับชิเมอีอีกว่า เจ้าก็รู้แก่ใจแล้วว่า ภัยอันตรายทั้งปวงที่เจ้าได้ก่อให้เกิดกับดาวิดบิดาของเรา พระผู้เป็นเจ้าจะตอบสนองเจ้าไปตามนั้น ๔๕ แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพร และบัลลังก์ของดาวิดจะได้รับ

---

* **๒๒๖** อพยพ 25:10-22; 37:1-9 † **๒๒๗** 1 ซามูเอล 2:27-36

การสถาปนา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าไปตลอดกาล ๔๖ แล้วกษัตริย์ก็บัญชาเบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดา และเขาก็ออกไปประหารชิเมอี เขาจึงเสียชีวิต

ดังนั้นอาณาจักรได้รับการสถาปนา อยู่ในการดูแลของซาโลมอน

๓

ซาโลมอนอธิษฐานขอสติปัญญา

๑ ซาโลมอนเชื่อมความสัมพันธ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์โดยแต่งงานกับธิดาของท่าน ซาโลมอนรับเธอเข้าไปอยู่ในเมืองของดาวิดจนกระทั่งท่านสร้างวังของท่าน และพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และกำแพงรอบเมืองเยรูซาเล็มแล้วเสร็จ ๒ อย่างไรก็ตาม ประชาชนยังถวายเครื่องสักการะที่สถานบูชาบนภูเขาสูง เพราะยังไม่ได้สร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า

๓ ซาโลมอนรักพระผู้เป็นเจ้า ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดบิดาของท่าน เว้นแต่ว่าท่านถวายเครื่องสักการะ และเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูง ๔ กษัตริย์ไปยังกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสักการะที่นั่น เพราะว่าเป็นสถานบูชาบนภูเขาสูงที่สำคัญที่สุด ซาโลมอนเคยมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย 1,000 ตัวบนแท่นบูชาที่นั่น ๕ พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่ซาโลมอนในฝันยามค่ำที่กิเบโอน พระเจ้ากล่าวว่า "เจ้าอยากจะขอสิ่งใดจากเรา" ๖ ซาโลมอนตอบว่า "พระองค์ได้แสดงความรักอันยิ่งใหญ่และมั่นคงแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์บิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าท่านดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่อและความชอบธรรม ณ เบื้องหน้าพระองค์ และด้วยใจอันเที่ยงธรรมต่อพระองค์ และพระองค์ได้รักษาความรักอันมั่นคงและยิ่งใหญ่นี้ไว้ให้ท่าน และพระองค์ได้มอบบุตรให้ท่านคนหนึ่ง เพื่อนั่งครองบัลลังก์ในวันนี้ ๗ บัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนดาวิดบิดาของข้าพเจ้า แม้ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงเด็กเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบวิธีการเข้านอกออกใน ๘ และผู้รับใช้ของพระองค์อยู่ท่ามกลางประชาชนที่พระองค์เลือกไว้แล้ว เป็นชนชาติอันใหญ่ยิ่ง มีคนจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน ๙ ฉะนั้น โปรดช่วยให้ผู้รับใช้ของพระองค์มีความคิดความเข้าใจเพื่อปกครองชนชาติของพระองค์ โปรดให้ข้าพเจ้ามีสติปัญญาสามารถแยกความแตกต่างระหว่างความดีและความชั่วได้อย่างชัดเจน ด้วยว่า มีใครบ้างที่มีความสามารถปกครองชนชาติอันใหญ่ยิ่งนี้ของพระองค์ได้"

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ายินดีมากที่ซาโลมอนขอเช่นนั้น ๑๑ พระเจ้ากล่าวกับท่านว่า "เป็นเพราะเจ้าขอเช่นนี้ และไม่ได้ขอชีวิตยืนยาว ความมั่งคั่ง หรือชีวิตของศัตรูของเจ้า แต่ได้ขอความคิดความเข้าใจเพื่อจะได้หยั่งรู้ด้วยสติปัญญาว่า สิ่งไหนถูกต้อง ๑๒ ดูเถิด บัดนี้เราโปรดให้เจ้าเรืองปัญญาและหยั่งรู้ในความนึกคิด ซึ่งไม่มีผู้ใดในอดีตเทียบเท่าเจ้าได้ และไม่มีผู้ใดจะมาเทียมเท่าเจ้าได้ในภายภาคหน้า ๑๓ เราให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอด้วยคือ ความมั่งคั่งและเกียรติยศ จะไม่มีกษัตริย์อื่นใดที่จะเปรียบได้กับเจ้าตลอดชีวิตของเจ้า ๑๔ และถ้าเจ้าดำเนินชีวิตในวิถีทางของเรา รักษากฎเกณฑ์และบัญญัติของเรา ดังที่ดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินมา เราก็จะให้เจ้ามีอายุยืนยิ่งขึ้น"

๑๕ ซาโลมอนตื่นขึ้น ดูเถิด เป็นสิ่งที่ท่านฝัน แล้วท่านก็มายังเมืองเยรูซาเล็ม ยืนอยู่ ณ เบื้องหน้าหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า และมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และจัดงานเลี้ยงให้แก่บรรดาผู้รับใช้ของท่านทุกคน

ความเฉลียวฉลาดของซาโลมอน

๑๖ มีหญิงโสเภณี 2 คนมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อหน้าท่าน ๑๗ หญิงคนหนึ่งพูดว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า หญิงคนนี้กับข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน ข้าพเจ้า

ได้คลอดบุตรในขณะที่นางอยู่ในบ้าน ๑๘ วันที่สามหลังจากที่ได้คลอดบุตรแล้ว หญิงคนนี้ก็
คลอดบุตรเช่นกัน และเราอยู่กันเพียงสองคน ไม่มีใครอื่นทีอยู่ในบ้านด้วย ๑๙ พอตกค่ำ บุตร
ของหญิงคนนี้ก็ตายเพราะนางนอนทับอยู่ ๒๐ และนางลุกขึ้นตอนเที่ยงคืน และขโมยบุตร
ที่กำลังนอนอยู่ข้างข้าพเจ้าไป ขณะที่ข้าพเจ้า คือผู้รับใช้ของท่านนอนหลับอยู่ นางวางบุตร
ของข้าพเจ้าเคียงข้างอกของนาง และวางบุตรที่ตายแล้วของนางไว้เคียงข้างอกข้าพเจ้า
๒๑ ครั้นรุ่งเช้า ข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นจะให้นมบุตร ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพเจ้ามองดูบุ
ตรอย่างชัดเจนตอนฟ้าสาง จึงเห็นว่าไม่ใช่บุตรที่ข้าพเจ้าได้คลอดมา ๒๒ หญิงอีกคนหนึ่ง
บอกว่า ไม่ใช่ เด็กที่มีชีวิตอยู่เป็นบุตรของฉัน ส่วนเด็กที่ตายแล้วเป็นของเธอ
แต่หญิงคนแรกยืนกรานว่า ไม่ใช่ เด็กที่ตายแล้วเป็นของเธอ ส่วนเด็กที่มีชีวิตอยู่เป็น
ของฉัน ดังนั้นหญิงทั้งสองจึงเถียงกันต่อหน้ากษัตริย์
๒๓ กษัตริย์กล่าวว่า คนนี้พูดว่า บุตรของฉันยังมีชีวิตอยู่ ส่วนบุตรของเธอตายเสีย
แล้ว ในเวลาเดียวกัน คนนั้นก็พูดว่า ไม่ใช่ บุตรของเธอตายแล้ว แต่ของฉันยังมีชีวิตอ
อยู่ ๒๔ กษัตริย์จึงกล่าวว่า เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง คนหนึ่งก็เอาดาบมาวางไว้ต่อหน้า
กษัตริย์ ๒๕ กษัตริย์กล่าวว่า จงผ่าเด็กที่มีชีวิตอยู่ออกเป็น 2 ท่อน และยกให้ไปคนละท่อน
๒๖ ฝ่ายหญิงที่เป็นมารดาของเด็กที่มีชีวิต สงสารบุตรของนางจึงบอกกษัตริย์ว่า โอ เจ้า
นายของข้าพเจ้า มอบเด็กที่มีชีวิตให้นางไปเถิด โปรดไว้ชีวิตเขาด้วย แต่หญิงอีกคนพูดว่า
เด็กจะไม่เป็นของเธอ หรือของฉัน ผ่าเด็กออกเป็น 2 ท่อนเถิด ๒๗ กษัตริย์จึงออกคำสั่ง
ว่า คืนเด็กที่มีชีวิตให้กับหญิงคนแรก อย่าฆ่าเขา เพราะนางเป็นมารดาของเขา ๒๘ เมื่อทั่
วทั้งอิสราเอลทราบเรื่องการตัดสินของกษัตริย์ พวกเขาก็รู้สึกเกรงขามยิ่งนัก เพราะต่างก็
เข้าใจว่าสติปัญญาของพระเจ้าอยู่กับท่านเพื่อตัดสินด้วยความเป็นธรรม

๔

เจ้าหน้าที่ของซาโลมอน

๑ กษัตริย์ซาโลมอนปกครองทั่วทั้งอิสราเอล ๒ มีเจ้าหน้าที่ชั้นสูงดังนี้คือ อาซาริยาห์บุ
ตรศาโดกเป็นปุโรหิต ๓ เอลีโฮเรฟและอาหิยาห์บุตรชิชาเป็นเลขา เยโฮชาฟัทบุตรอาหิลูด
เป็นผู้บันทึกสาสน์ ๔ เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาเป็นผู้บัญชาการทหาร ศาโดกและอาบียา
ธาร์เป็นปุโรหิต* ๕ อาซาริยาห์บุตรนาธานเป็นผู้ควบคุมผู้ว่าราชการ ศาบุดบุตรนาธาน
เป็นปุโรหิตและสหายของกษัตริย์ ๖ อาหิชาร์เป็นผู้ควบคุมวัง อาโดนีรามบุตรอับดาเป็นผู้
ควบคุมพวกที่ถูกเกณฑ์มาให้ทำงานหนัก
๗ ซาโลมอนมีผู้ว่าราชการประจำเขต 12 คนทีควบคุมทั่วอิสราเอล เป็นผู้จัดการเรื่อง
อาหารสำหรับกษัตริย์และวังของท่าน แต่ละคนมีหน้าที่จัดหาอาหารเป็นเวลา 1 เดือนใน
แต่ละปี ๘ รายชื่อของพวกเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแถบภูเขาเอฟราอิม ๙ เบนเดเคอร์ ประจำ
ในมาคาส ชาอัลบิม เบธเชเมช และเอโลนเบธฮานัน ๑๐ เบนเฮเสด ประจำในอารุบโบท (โส
โคห์และทั่วดินแดนเฮเฟอร์ขึ้นอยู่กับเขา ๑๑ เบนอาบีนาดับ ประจำในนาฟาทโดร์ทั้งหมด
(เขามีทาฟัทบุตรหญิงของซาโลมอนเป็นภรรยา ๑๒ บาอานาบุตรอาหิลูด ประจำในทาอา
นาค เมกิดโด และเบธชานทั้งหมดที่อยู่ข้างศาเรธาน ใต้เมืองยิสเรเอล และตั้งแต่เบธชาน
ถึงอาเบลเมโฮลาห์ไปจนถึงอีกฟากของโยกเมอัม ๑๓ เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด
(หมู่บ้านหลายแห่งของยาอีร์บุตรมนัสเสห์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดเป็นของเขา อีกทั้งอาณาเข
ตอาร์โกบในบาชาน ซึ่งเป็น 60 เมืองใหญ่ที่มีกำแพง และดาลประตูทองสัมฤทธิ์) ๑๔ อาหิน
าดับบุตรอิดโด ประจำในมาหะนาอิม ๑๕ อาหิมาอัส ประจำในนัฟทาลี (เขาได้บาเสมัทบุตร

* ๔๑๔ 2 ซามูเอล 8:17

หญิงของซาโลมอนเป็นภรรยา ๑๖ บาอานาบุตรหุชัย ประจำในอาเชอร์และเบอาโลท ๑๗ เย
โฮชาฟัทบุตรปารูอาห์ ประจำในอิสสาคาร์ ๑๘ ชิเมอีบุตรเอลา ประจำในเบนยามิน ๑๙ เก
เบอร์บุตรอุรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด (แผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์ และของ
โอกกษัตริย์แห่งบาชาน มีผู้ว่าราชการคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนี้

ความมั่งคั่งและสติปัญญาของซาโลมอน

๒๐ ยูดาห์และอิสราเอลมีคนจำนวนมากราวกับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล เขาทั้งหลายใช้
ชีวิตโดยได้ดื่มกินอย่างบริบูรณ์ และมีสันติสุข ๒๑ ซาโลมอนปกครองทั่วอาณาจักรทั้งปวง
ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย และถึงเขตแดนอียิปต์ คนทั้งหลาย
นำเครื่องบรรณาการมาถวาย และรับใช้ซาโลมอนตลอดชีวิตของท่าน
๒๒ เสบียงอาหารที่จัดหาให้ซาโลมอนในแต่ละวัน คือแป้งสาลีชั้นเยี่ยม 30 โคร์† และแป้ง
60 โคร์ ๒๓ โคอ้วนพี 10 ตัว โคจากทุ่งหญ้า 20 ตัว แกะ 100 ตัว นอกจากนี้มีกวางผู้ ละมั่ง
เก้งผู้ และไก่อ้วนพีอีกด้วย ๒๔ เพราะท่านครอบครองทั่วอาณาจักรต่างๆ ตั้งแต่ด้านตะวัน
ตกของแม่น้ำยูเฟรติส จากทิฟสาห์ถึงกาซา เหนือบรรดากษัตริย์จากทางตะวันตกของแม่
น้ำยูเฟรติส และมีความสงบกับเมืองข้างเคียง ๒๕ ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย
ตลอดชีวิตของซาโลมอน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เช-บา แต่ละคนมีสวนองุ่น
และต้นมะเดื่อเป็นของตนเอง ๒๖ ซาโลมอนมีคอกม้า 40,000 คอก‡สำหรับม้าประจำรถศึก
และมีทหารม้า 12,000 คน ๒๗ บรรดาผู้ว่าราชการประจำเขตดังกล่าวจัดหาสิ่งเหล่านี้ให้
กษัตริย์ซาโลมอน และให้ทุกคนที่มารับประทานกับกษัตริย์ซาโลมอน แต่ละคนจัดหาตาม
เดือนของตนโดยไม่ให้สิ่งใดขาดตกบกพร่อง ๒๘ แต่ละคนนำข้าวบาร์เลย์และฟางมาเก็บใน
ยุ้งฉางสำหรับม้าศึกและม้าชนิดอื่นตามหน้าที่
๒๙ และพระเจ้าประทานสติปัญญาและความเข้าใจที่ลึกซึ้งอย่างถ่องแท้แก่ซาโลมอน
ท่านมีความรู้กว้างไกลสารพัดดั่งเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล ๓๐ สติปัญญาของซาโลมอน
จึงลึกล้ำกว่าสติปัญญาของชนชาวตะวันออกทุกคนและสติปัญญาของคนในอียิปต์ทั้งสิ้น
๓๑ เพราะว่าท่านเฉลียวฉลาดกว่าชายอื่นใด ฉลาดกว่าเอธานชาวเอศราค เฮมาน คาล
โคล์ และดาร์ดาบรรดาบุตรของมาโฮล และกิตติศัพท์ของท่านเลื่องลือไปทั่วประชาชาติทั้ง
ปวงที่อยู่รอบข้าง ๓๒ ท่านแต่งสุภาษิต 3,000 ข้อ และท่านมีบทเพลง 1,005 บท ๓๓ ท่าน
กล่าวถึงต้นไม้ตั้งแต่ไม้ซีดาร์แห่งเลบานอน จนถึงต้นหุสบซึ่งงอกออกมาจากกำแพง ท่าน
ยังได้กล่าวถึงสัตว์ป่า นก สัตว์เลื้อยคลาน และปลาด้วย ๓๔ มีคนจากชนชาติทั้งปวงที่บร
รดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกส่งมา เพื่อฟังคำพูดอันกอปรด้วยสติปัญญาของซาโลมอน
เพราะได้ยินคำเลื่องลือถึงสติปัญญาของท่าน

๕

การตระเตรียมสร้างพระตำหนัก

๑ เมื่อฮีรามกษัตริย์แห่งไทระทราบว่า ซาโลมอนได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์แทนบิดา
ของท่าน ฮีรามจึงให้บรรดาผู้ส่งสาสน์ของท่านมาเข้าเฝ้าซาโลมอน เพราะว่าฮีรามมีไมตรี
จิตต่อดาวิดเสมอมา ๒ ซาโลมอนจึงให้คนไปบอกฮีรามว่า
๓ ท่านทราบว่า ดาวิดบิดาของเราสร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านไม่ได้ เพราะศึกสงครามที่ศัตรูคุกคามอยู่โดยรอบ จน
กระทั่งพระผู้เป็นเจ้าทำให้พวกเขายอมอยู่ใต้ฝ่าเท้าของท่าน ๔ และบัดนี้พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเราได้โปรดให้เรามีความสงบสุขจากประชาชาติรอบข้าง ไม่มีทั้งศัตรูหรือ

† ๔๒๒ 1 โคร์ มีประมาณ 220 ลิตร ‡ ๔๒๖ ภาษาฮีบรูระบุจำนวนไม่ชัดเจน ฉบับ 2 พงศาวดาร 9:25

วิบัติใดๆ ๕ ฉะนั้นเราจึงตั้งใจจะสร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเรา ดังที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับดาวิดบิดาของเราว่า "เราจะให้บุตรของเจ้า
นั่งบนบัลลังก์ของเจ้าแทนเจ้า เขาจะเป็นผู้ที่สร้างตำหนักเพื่อนามของเรา"

๖ ฉะนั้นบัดนี้ ขอให้ท่านสั่งตัดต้นซีดาร์แห่งเลบานอนให้เราด้วย ผู้รับใช้ของเราจะมา
ช่วยกันกับผู้รับใช้ของท่าน และเราจะมอบค่าจ้างให้ผู้รับใช้ของท่านตามค่าแรงที่ท่านตั้ง
ราคาไว้ เพราะท่านก็ทราบแล้วว่า ไม่มีผู้ใดในท่ามกลางพวกเราที่ชำนาญในการตัดไม้
เหมือนกับชาวไซดอน"

๗ ทันทีที่ฮีรามได้ยินคำพูดของซาโลมอน ท่านก็ยินดียิ่งนักและกล่าวว่า "สรรเสริญพระ
ผู้เป็นเจ้าในวันนี้ เพราะพระองค์ได้มอบบุตรผู้เรืองปัญญาแก่ดาวิด เพื่อปกครองชนชาติที่
ยิ่งใหญ่นี้" ๘ และฮีรามให้คนไปรายงานซาโลมอนว่า

"ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวที่ท่านส่งให้ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมจะปฏิบัติตามที่ท่าน
ต้องการในเรื่องไม้ซุงซีดาร์และไม้สน ๙ พวกผู้รับใช้ของข้าพเจ้าจะนำซุงจากเลบานอน
ส่งเป็นแพซุงมาทางทะเล ให้ล่องไปยังสถานที่ที่ท่านกำหนด และข้าพเจ้าจะให้ส่งไม้ที่
นั่น และท่านก็จะได้รับไม้ไปได้ และสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับจากท่านก็คือ เสบียง
อาหารสำหรับวังของข้าพเจ้า"

๑๐ ดังนั้นฮีรามจึงจัดการให้ตัดไม้ซีดาร์และไม้สนให้แก่ซาโลมอนตามความต้องการ
๑๑ ในเวลาเดียวกันซาโลมอนก็ได้มอบข้าวสาลี 20,000 โคร์ เป็นอาหารสำหรับครัวเรือน
ของท่าน และน้ำมันบริสุทธิ์ 20,000 โคร์ ให้แก่ฮีรามเป็นประจำทุกปี ๑๒ และพระผู้เป็น
เจ้ามอบสติปัญญาแก่ซาโลมอน ดังที่พระองค์สัญญาท่านไว้ และมีสันติไมตรีระหว่างฮีราม
และซาโลมอน ทั้งสองก็ได้กระทำสนธิสัญญาต่อกัน

๑๓ กษัตริย์ซาโลมอนเกณฑ์แรงงานจากทั่วอิสราเอล นับจำนวนคนที่ถูกเกณฑ์ได้
30,000 คน ๑๔ ท่านใช้พวกเขาไปที่เลบานอน โดยจัดเป็นเวร 10,000 คนต่อเดือน ให้อยู่
ที่เลบานอน 1 เดือน และอยู่บ้าน 2 เดือน มีอาโดนีรามเป็นผู้ควบคุมพวกที่ถูกเกณฑ์มา
ทำงานหนัก ๑๕ ซาโลมอนให้คนจำนวน 70,000 คนทำหน้าที่แบกหาม และ 80,000 คนสกัด
หินในแถบภูเขา ๑๖ นอกจากนี้ยังมีบรรดาหัวหน้างาน 3,300 คนของซาโลมอนที่ควบคุม
งานและสั่งการกับคนทำงาน ๑๗ กษัตริย์สั่งพวกเขาให้ขนหินก้อนใหญ่ที่มีคุณภาพสูง เพื่อ
วางฐานรากของพระตำหนักด้วยหินที่แต่งแล้ว ๑๘ ดังนั้นช่างก่อสร้างของซาโลมอนและฮี
ราม และพวกชาวเกบาลก็ตัดและเตรียมไม้และหินเพื่อสร้างพระตำหนัก

๖

ซาโลมอนสร้างพระตำหนัก

๑ ในปีที่สี่ร้อยแปดสิบ หลังจากที่ชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว นับเป็นปีที่สี่
แห่งการปกครองอิสราเอลของซาโลมอน ในเดือนศิฟ คือเดือนที่สอง ท่านจึงเริ่มสร้างพระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒ พระตำหนักที่กษัตริย์ซาโลมอนสร้างเพื่อพระผู้เป็นเจ้า มีความ
ยาว 60 ศอก กว้าง 20 ศอก และสูง 30 ศอก ๓ มุขที่หน้าพระตำหนักชั้นนอกของพระวิหาร
ยาว 20 ศอก เท่ากับความกว้างของพระตำหนัก และลึกจากด้านหน้าพระตำหนัก 10 ศอก
๔ ท่านให้สร้างขอบหน้าต่างเป็นส่วนเว้าเข้าไปจากกำแพงด้านนอก ๕ รอบผนังด้านนอกของ
พระตำหนัก ท่านสร้างห้องเสริมรอบๆ พระตำหนักชั้นนอกและพระตำหนักชั้นใน มีหลาย
ห้องที่สร้างไว้โดยรอบ ๖ ห้องชั้นล่างสุดกว้าง 5 ศอก ชั้นกลางกว้าง 6 ศอก และชั้นที่สาม
กว้าง 7 ศอก ผนังรอบนอกของพระตำหนักมีเชิงสร้างไว้โดยรอบ เพื่อไม่ต้องสอดคานรับน้ำหนักไว้ที่ผนังพระตำหนัก

๗ หินที่ใช้สร้างพระตำหนักเป็นหินที่แต่งแล้วจากเหมือง เพื่อไม่ให้มีเสียงค้อน ขวาน หรือ
เครื่องมือเหล็กชนิดใดในพระตำหนัก ขณะที่กำลังก่อสร้างอยู่

๘ ทางเข้าชั้นล่างสุดอยู่ทางทิศใต้ของพระตำหนัก มีบันไดขึ้นไปบนชั้นกลางและชั้นทีสามได้ ๙ ดังนั้นท่านสร้างพระตำหนักจนเสร็จ ท่านใช้คานและแผ่นไม้ซีดาร์กรุเพดาน ๑๐ ห้องเสริมแต่ละชั้นทีท่านสร้างรอบพระตำหนักมีความสูง 5 ศอก ซึ่งเชื่อมติดกับพระตำหนักด้วยไม้ซีดาร์

๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซาโลมอนว่า ๑๒ “เรื่องตำหนักที่เจ้ากำลังสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เชื่อฟังคำบัญชา และรักษาคำบัญญัติของเรา เราก็จะปฏิบัติต่อเจ้าตามสัญญาที่เราได้ให้แก่ดาวิดบิดาของเจ้า ๑๓ และเราจะอยู่กับลูกหลานของอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเรา”

๑๔ ดังนั้นซาโลมอนสร้างพระตำหนักจนเสร็จ ๑๕ ท่านให้กรุผนังข้างในพระตำหนักด้วยกระดานไม้ซีดาร์ตั้งแต่พื้นถึงเพดาน และท่านให้ใช้ไม้สนปูทับพื้นพระตำหนัก ๑๖ ท่านสร้างด้านหลังของพระตำหนักด้วยกระดานไม้ซีดาร์สูง 20 ศอกตั้งแต่พื้นถึงเพดาน และท่านสร้างห้องนี้ให้เป็นพระตำหนักชั้นใน คืออภิสุทธิสถาน ๑๗ พระตำหนักชั้นนอกอยู่ด้านหน้าของพระตำหนักชั้นในยาว 40 ศอก ๑๘ ไม้ซีดาร์ภายในพระตำหนักแกะสลักรูปน้ำเต้าและดอกไม้บาน เป็นไม้ซีดาร์ทั้งหมด โดยมองไม่เห็นหินเลย ๑๙ ท่านเตรียมพระตำหนักชั้นในไว้ภายในพระวิหาร เพื่อเป็นทีตั้งหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า ๒๐ พระตำหนักชั้นในมีขนาดยาว 20 ศอก กว้าง 20 ศอก และสูง 20 ศอก และท่านให้กรุด้วยทองคำบริสุทธิ์ และหุ้มแท่นบูชาไม้ซีดาร์ด้วยทองคำเช่นกัน ๒๑ ซาโลมอนกรุภายในพระตำหนักด้วยทองคำบริสุทธิ์ ท่านให้ใช้โซ่ทองคำขึงที่ทางเข้าพระตำหนักชั้นในซึ่งกรุด้วยทองคำ ๒๒ ท่านให้กรุทั่วพระตำหนักด้วยทองคำ จนเสร็จสมบูรณ์ และให้ใช้ทองคำหุ้มแท่นบูชาที่อยู่ในพระตำหนักชั้นในด้วย

๒๓ ภายในพระตำหนักชั้นใน ท่านให้ทำตัวเครูบ 2 รูปด้วยไม้มะกอก* แต่ละรูปสูง 10 ศอก ๒๔ เครูบมีปีกยาวปีกละ 5 ศอก วัดจากปลายปีกข้างหนึ่งถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งได้ 10 ศอก ๒๕ เครูบทั้งสองมีลักษณะและขนาดที่เท่ากัน ๒๖ เครูบแต่ละรูปสูงเท่ากันคือ 10 ศอก ๒๗ ท่านให้ตั้งเครูบไว้ที่ห้องในสุดของพระตำหนัก ปีกของเครูบทั้งสองกางออก ปลายปีกของเครูบทั้งสองจรดกันตรงกลางพระตำหนัก ส่วนปีกอีกข้างจรดผนัง ๒๘ และท่านให้ใช้ทองคำหุ้มตัวเครูบ

๒๙ ท่านให้แกะสลักผนังพระตำหนักชั้นในและพระตำหนักชั้นนอก เป็นตัวเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ๓๐ พื้นพระตำหนักชั้นในและพระตำหนักชั้นนอกก็ให้กรุด้วยทองคำ

๓๑ ท่านให้ทำประตูที่ทางเข้าพระตำหนักชั้นในด้วยไม้มะกอก ประตูตอนบนและวงกบประตูบรรจบกันเป็นรูปห้าเหลี่ยม ๓๒ ท่านให้แกะสลักประตูไม้มะกอกทั้งสองเป็นรูปเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน แล้วท่านก็ให้หุ้มด้วยทองคำ และแผ่ทองคำที่เครูบและต้นอินทผลัม

๓๓ ท่านให้ทำวงกบประตูที่ทางเข้าพระตำหนักชั้นนอกด้วยไม้มะกอกเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้วย ๓๔ ประตูสองบานใช้ไม้สน ประตูทั้งสองบานเป็นประตูบานพับ ๓๕ และท่านให้แกะสลักประตูเป็นเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน และหุ้มรูปที่แกะสลักด้วยทองคำให้เรียบ ๓๖ ท่านให้สร้างกำแพงล้อมลานใน ด้วยหินทีแต่งแล้วก่อขึ้น 3 ขั้นกับคานไม้ซีดาร์ 1 ขั้น

๓๗ ในปีที่สี่ของสมัยซาโลมอน ท่านให้วางฐานรากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าในเดือนศิฟ ๓๘ ในปีที่สิบเอ็ด พระตำหนักสร้างเสร็จในเดือนบูล คือเดือนที่แปด ตามรายละเอียดที่ระบุไว้ ใช้เวลาสร้าง 7 ปี

---

* **๖๒๓** ปฐมกาล 3:24; อพยพ 25:17-22

๗

ซาโลมอนสร้างวังของท่าน

๑ การสร้างวังของซาโลมอนใช้เวลา 13 ปีจึงเสร็จสมบูรณ์
๒ ท่านสร้างตำหนักวนาลัยแห่งเลบานอน ยาว 100 ศอก กว้าง 50 ศอก และสูง 30 ศอก
วังนี้ใช้เสาหลักไม้ซีดาร์ 4 แถว มีคานไม้ซีดาร์ที่ยอดเสา ๓ และมีไม้กระดานซีดาร์วางทับ
คานไม้ที่อยู่บน 45 เสา คือแถวละ 15 เสา ๔ สองกำแพงที่ขนานกันมีช่องหน้าต่างทั้งสาม
ระดับ ๕ ประตูและหน้าต่างทุกบานมีขอบตั้งฉาก หน้าต่างแต่ละบานอยู่ในระดับที่ตรงกัน
ทั้งสามชั้น
๖ ท่านให้สร้างเฉลียงอันสูงตระหง่าน ซึ่งมีความยาว 50 ศอก กว้าง 30 ศอก ส่วนหนึ่ง
ของเฉลียงเป็นมุขที่ต่อยาวไปถึงด้านหน้า และมีผ้าระบายลงมาจากเสาหลัก
๗ และท่านให้สร้างห้องโถงพระที่นั่ง ห้องโถงพิพากษา เพื่อเป็นที่พิพากษาความ ให้กรุ
ไม้ซีดาร์ตั้งแต่พื้นห้องไปจนถึงเพดาน
๘ ตำหนักที่ท่านอาศัยอยู่เป็นประจำนั้น สร้างไว้หลังห้องโถงพระที่นั่ง ให้ช่างมีฝีมือสร้าง
คุณภาพทัดเทียมกัน ซาโลมอนได้สร้างตำหนักอีกแห่งหนึ่งเหมือนกับห้องโถงนี้ สำหรับ
ธิดาของฟาโรห์ ซึ่งท่านได้รับมาเป็นภรรยา
๙ สิ่งก่อสร้างเหล่านี้สร้างด้วยหินคุณภาพสูง สกัดตามขนาดที่ต้องการ ใช้เลื่อยตัดให้
เรียบทุกด้าน ตั้งแต่ส่วนบนสุดจรดฐานรากของตำหนัก และจากลานตำหนักจรดลาน
ใหญ่ ๑๐ ฐานรากทำด้วยหินคุณภาพสูงก้อนใหญ่มหึมาขนาด 8 และ 10 ศอก ๑๑ เหนือจาก
ฐานรากก็เป็นหินคุณภาพสูงที่ถูกสกัดตามขนาด ประกอบกับไม้ซีดาร์ ๑๒ กำแพงที่ลาน
รอบนอกลานใหญ่สร้างด้วยหินที่แต่งแล้วก่อขึ้น 3 ขั้นกับคานไม้ซีดาร์ 1 ขั้น เหมือนอย่าง
ลานในที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และมุขพระตำหนัก

เครื่องใช้ในพระตำหนัก

๑๓ กษัตริย์ซาโลมอนใช้คนไปขอให้ฮีรามจากเมืองไทระมาเข้าเฝ้า ๑๔ เขาเป็นบุตรของหญิง
ม่ายจากเผ่านัฟทาลี บิดาเป็นชายชาวเมืองไทระ ซึ่งเป็นช่างฝีมือทองสัมฤทธิ์ ฮีรามเป็น
ผู้มีสติปัญญา ความเข้าใจ และความชำนาญในงานทองสัมฤทธิ์ เขามาเฝ้ากษัตริย์ซาโลม
อน และได้ทำงานของท่านทั้งหมด
๑๕ เขาหล่อเสาหลักด้วยทองสัมฤทธิ์ 2 เสา แต่ละเสาสูง 18 ศอก มีเส้นรอบวง 12 ศอก
เป็นเสากลวง หนาเท่าความกว้างของฝ่ามือ ๑๖ เขาหล่อบัว 2 อันด้วยทองสัมฤทธิ์ บัวแต่ละ
อันสูง 5 ศอกสำหรับตั้งบนยอดเสาทั้งสอง ๑๗ และเขาประดับบัวด้วยโซ่ถักเป็นตาข่ายคลุม
ยอดเสาทั้งสอง แต่ละเสาใช้โซ่ 7 เส้น ๑๘ และเขาห้อยลูกทับทิม 2 แถวที่รอบตาข่าย เพื่อ
คลุมบัวที่ยอดเสา โดยทำให้เหมือนกันทั้ง 2 เสา ๑๙ บัวที่ยอดเสาที่อยู่ในมุขเป็นรูปดอก
พลับพลึง* สูง 4 ศอก ๒๐ นอกจากงานตาข่ายที่คลุมบัวยอดเสาแล้ว ก็ยังมีลูกทับทิม 200 ลู
กห้อยเรียงกันทีรอบเสาเหนือส่วนที่นูนออก ทั้ง 2 เสา ๒๑ เขาตั้งเสาหลักที่มุขพระวิหาร เสา
หนึ่งตั้งไว้ทางทิศใต้เรียกชื่อว่า ยาคีน† อีกเสาตั้งไว้ทางทิศเหนือเรียกชื่อว่า โบอาส‡ ๒๒ บัว
ยอดเสาหลักเป็นรูปดอกพลับพลึง ดังนั้นงานเสาหลักก็เสร็จสิ้น

๒๓ และเขาหล่อถังเก็บน้ำรูปทรงกลม เส้นศูนย์กลาง 10 ศอก สูง 5 ศอก เส้นรอบวง 30
ศอก ๒๔ ใต้ขอบมีรูปน้ำเต้าเรียงที่รอบถัง 2 รอบๆ ละ 150 ลูก หล่อเป็นเนื้อเดียวกับตัวถัง
๒๕ ถังนี้ตั้งบนหลังโค 12 ตัว ซึ่ง 3 ตัวหันไปทิศเหนือ 3 ตัวหันไปทิศตะวันตก 3 ตัวหันไปทิศ

---

* **๗๑๙** หรือดอกบัว † **๗๒๑** ภาษาฮีบรูออกเสียงเหมือนคำซึ่งมีความหมายว่า พระเจ้าสถาปนา ‡ **๗๒๑** ภาษาฮีบรูออกเสียงเหมือนคำซึ่งมีความหมายว่า ด้วยพละกำลังของพระเจ้า

ใต้ และอีก 3 ตัวหันไปทิศตะวันออก โคทุกตัวหันหางไปทางศูนย์กลาง ๒๖ ถังหนา 1 ฝ่ามือ
ขอบถังทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนดอกพลับพลึง ถังนี้จุน้ำ 2,000 บัท§
๒๗ เขาสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ 10 แท่น แต่ละแท่นยาว 4 ศอก กว้าง 4 ศอก สูง 3 ศอก
๒๘ เขาสร้างแท่นตามนี้คือ เป็นแผ่นกระดานสี่ด้านตั้งอยู่ในกรอบ ๒๙ แผ่นเหล่านี้มีรูปสิงโต
โค และเครูบ บนกรอบนี้ทั้งด้านบนและล่างของตัวสิงโตและโค มีรูปมาลัยสลักด้วยค้อน
๓๐ นอกจากนี้ แต่ละแท่นก็ยังมีล้อทองสัมฤทธิ์ 4 ล้อ กับแกนทองสัมฤทธิ์ และที่มุมทั้งสี่
มีฐานรองรับอ่าง ซึ่งแต่ละข้างมีรูปมาลัยหล่อติดอยู่ ๓๑ ช่องเปิดตอนบนเป็นรูปทรงกลม
สูงจากกรอบ 1 ศอก และลึกลงจากกรอบศอกครึ่ง แผ่นรองรับอ่างที่ช่องเปิดเป็นทรงสี่
เหลี่ยม ไม่ใช่ทรงกลม และมีรูปแกะสลัก ๓๒ ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แผ่นกระดานข้างต้น แกนล้อเป็น
ชิ้นเดียวกับแท่น ล้อสูงศอกครึ่ง ๓๓ ล้อทำเหมือนกับล้อรถศึก ทั้งแกน รอบนอกกงล้อ ซี่ล้อ
ดุมล้อ ล้วนหล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ๓๔ แท่นทุกแท่นมีฐานรองรับอยู่ที่มุมทั้งสี่ และฐาน
รองรับนี้ทำเป็นชิ้นเดียวกับแท่น ๓๕ ตอนบนสุดของแท่นมีแถบทรงกลมสูงครึ่งศอก ฐาน
รองรับและแผ่นกระดานเป็นชิ้นเดียวกับแท่น ๓๖ ฐานรองรับบางส่วนที่มองเห็นและแผ่น
กระดาน ก็สลักเป็นตัวเครูบ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามแต่จะมีที่ว่าง และมีมาลัยอยู่โดย
รอบ ๓๗ เขาหล่อแท่นตามรายละเอียดดังกล่าว 10 แท่นให้เหมือนกันหมด ทั้งรูปร่างและ
ขนาด
๓๘ เขาหล่ออ่างทองสัมฤทธิ์สำหรับชำระล้าง 10 ใบสำหรับแท่น 10 แท่น แต่ละอ่างบรรจุ
ได้ 40 บัท วัดเส้นศูนย์กลางได้ 4 ศอก ๓๙ เขาวางแท่น 5 แท่นไว้ที่ด้านใต้ของพระตำหนัก
และ 5 แท่นไว้ที่ด้านเหนือของพระตำหนัก และเขาให้ตั้งถังเก็บน้ำไว้ที่มุมด้านตะวันออก
เฉียงใต้ของพระตำหนัก
๔๐ ฮีรามหล่อหม้อ ทัพพี และอ่างน้ำ ดังนั้นงานทั้งหมดที่ฮีรามหล่อขึ้นสำหรับพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้าให้กษัตริย์ซาโลมอนก็เสร็จสิ้น ๔๑ เสาหลักทั้งสองต้น และบัวรูปทรงกลม
ที่ปิดยอดเสา และโซ่ถักเป็นตาข่ายคลุมบัวทรงกลมที่ยอดเสา ๔๒ และผลทับทิม 400 ผลที่
รอบตาข่ายทั้งสอง ตาข่ายแต่ละผืนมีผลทับทิม 2 แถวสำหรับคลุมบัวรูปทรงกลมทั้งสองที่
ยอดเสา ๔๓ แท่น 10 แท่น และอ่างน้ำ 10 ใบบนแท่น ๔๔ ถังเก็บน้ำ 1 ใบ และโค 12 ตัวใต้ถัง
นั้น
๔๕ ภาชนะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น หม้อ ทัพพี และอ่างน้ำ ที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ซึ่งฮีรามหล่อให้กษัตริย์ซาโลมอน ล้วนแล้วแต่หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์อันมันปลาบ ๔๖ กษัตริย์
ได้หล่อภาชนะเหล่านี้ในเบ้าดินที่อยู่ระหว่างเมืองสุคคทและศาเรธาน ในที่ราบของแม่น้ำ
จอร์แดน ๔๗ ซาโลมอนไม่ได้ชั่งน้ำหนักภาชนะเหล่านี้ เพราะว่ามีจำนวนมากมายมหาศาล
จึงไม่ได้ชั่งว่าทองสัมฤทธิ์ที่ใช้นั้นมากเพียงไร
๔๘ ซาโลมอนได้สร้างและหล่อภาชนะทุกชิ้นในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า คือแท่น
บูชาทองคำ โต๊ะทองคำสำหรับวางขนมปังอันบริสุทธิ์ ๔๙ คันประทีปทองคำบริสุทธิ์ 5 คันที่
ด้านใต้ และ 5 คันที่ด้านเหนือ ซึ่งอยู่ด้านหน้าพระตำหนักชั้นใน ดอกไม้ ดวงประทีปและคีม
ล้วนเป็นทองคำ ๕๐ และถ้วย กรรไกรตัดไส้ดวงประทีป อ่าง ภาชนะเครื่องหอม และถาดที่ใช้
เก็บถ่านร้อน ซึ่งเป็นทองคำบริสุทธิ์ บานพับทองคำสำหรับประตูชั้นในสุดของพระตำหนัก
คืออภิสุทธิสถาน และสำหรับประตูพระตำหนักชั้นนอกของพระวิหาร
๕๑ เมื่องานทั้งสิ้นที่กษัตริย์ซาโลมอนทำสำหรับพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าเสร็จสิ้น
ลงแล้ว และซาโลมอนก็ได้นำสิ่งที่ดาวิดบิดาของท่านได้ถวาย คือเครื่องเงิน ทองคำ และ
ภาชนะต่างๆ มาเก็บไว้ในคลังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

§ **๗๒๖** 1 บัทมีประมาณ 22 ลิตร

๘

นำหีบเข้ามาในพระตำหนัก

๑ จากนั้นซาโลมอนก็เรียกประชุมที่เยรูซาเล็ม เพื่อให้บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของ
อิสราเอล หัวหน้าเผ่าทุกคน และบรรดาหัวหน้าตระกูลของชาวอิสราเอล เป็นผู้นำหีบพันธ
สัญญาของพระผู้เป็นเจ้า ขึ้นมาจากเมืองของดาวิด คือศิโยน ๒ ชาวอิสราเอลทั้งปวงรวมตัว
กันเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอนระหว่างงานเทศกาลในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด
๓ เมื่อบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมาถึง พวกปุโรหิตก็ยกหีบ ๔ และพวกเขาได้
นำหีบของพระผู้เป็นเจ้า กระโจมที่นัดหมาย และภาชนะอันบริสุทธิ์ทั้งหมดในกระโจมขึ้น
มา พวกปุโรหิตและชาวเลวีหามสิ่งเหล่านั้น ๕ กษัตริย์ซาโลมอนและชาวอิสราเอลทั้งมวลที่
รวมตัวอยู่ด้วยกันกับท่าน ณ เบื้องหน้าหีบ ได้ถวายแกะและโคมากมายจนนับไม่ถ้วน ๖ แล้ว
เหล่าปุโรหิตก็ได้นำหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้ามายังพระตำหนักชั้นในของพระวิหาร
คือในอภิสุทธิสถาน โดยวางไว้ที่ใต้ปีกเครูบทั้งสอง ๗ ด้วยว่าเครูบกางปีกขึ้นปกเหนือที่วาง
หีบ เพื่อโอบหีบและคานหาม ๘ คานหามนั้นยาวมากจนมองเห็นปลายทั้งสองข้างได้จากวิ
สุทธิสถานซึ่งอยู่ด้านหน้าพระตำหนักชั้นใน แต่มองไม่เห็นจากลานด้านนอก และคานหาม
ก็ยังอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุกวันนี้ ๙ ในหีบไม่มีสิ่งใดนอกจากแผ่นศิลา 2 แผ่นที่โมเสสบรรจุไว้
เมื่ออยู่ที่โฮเรบ ที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทำพันธสัญญากับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอล
ในช่วงเวลาที่พวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ๑๐ และเมื่อปุโรหิตออกจากวิสุทธิสถาน เมฆ
ก้อนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๑ ทำให้บรรดาปุโรหิตไม่สามารถ
ยืนปฏิบัติหน้าที่ได้เนื่องจากเมฆก้อนนั้น เพราะพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏขึ้นใน
พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

ซาโลมอนสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๑๒ ครั้นแล้วซาโลมอนกล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวว่า พระองค์จะพำนักอยู่ในเมฆ
อันมืดทึบ* ๑๓ ข้าพเจ้าได้สร้างพระตำหนักอันงามตระการถวายพระองค์ เพื่อเป็นสถานที่
ให้พระองค์พำนักตลอดไป" ๑๔ แล้วกษัตริย์ก็หันมายังที่ประชุมของอิสราเอลซึ่งกำลังยืน
อยู่ และให้พรแก่พวกเขา ๑๕ ท่านกล่าวว่า "สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
พระองค์ได้กระทำตามสัญญาด้วยวาจาที่ได้ให้แก่ดาวิดบิดาของเราด้วยฤทธานุภาพของ
พระองค์ พระองค์กล่าวว่า ๑๖ "นับตั้งแต่วันที่เรานำอิสราเอลชนชาติของเราออกจาก
แผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้เลือกเมืองใดจากเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล เพื่อสร้างตำหนักให้เป็น
ที่ยกย่องนามของเรา แต่เราเลือกดาวิดมาเป็นผู้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา" ๑๗
ดาวิดบิดาของเราตั้งใจจะสร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของอิสราเอล ๑๘ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับดาวิดบิดาของเราว่า "เพราะว่าเจ้าตั้งใจจะ
สร้างตำหนักเพื่อยกย่องนามของเรา ความตั้งใจของเจ้านั้นดี ๑๙ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่เจ้า
ที่จะเป็นผู้สร้างตำหนัก แต่บุตรของเจ้าที่จะเกิดแก่เจ้า จะเป็นผู้สร้างตำหนักเพื่อยกย่อง
นามของเรา"† ๒๐ บัดนี้พระผู้เป็นเจ้าก็ได้กระทำตามสัญญา เพราะว่าเราได้ขึ้นมาอยู่ใน
ตำแหน่งของดาวิดบิดาของเรา และนั่งครองบัลลังก์ของอิสราเอล อย่างที่พระผู้เป็นเจ้าได้
สัญญาไว้ และเราได้สร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอล ๒๑ และเราได้จัดที่ไว้ในนั้นสำหรับหีบพันธสัญญาซึ่งมีแผ่นพันธสัญญาของพระ
ผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ทำไว้กับบิดาทั้งหลายของพวกเรา เมื่อครั้งที่พระองค์นำพวกเขาออก
จากแผ่นดินอียิปต์"

---

* **๘๑๒** เลวีนิติ 16:2 † **๘๑๙** 2 ซามูเอล 7:12,13; 1 พงศาวดาร 17:11,12

ซาโลมอนอธิษฐานในงานถวาย

๒๒ ครั้นแล้วซาโลมอนก็ยืน ณ เบื้องหน้าแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า ต่อหน้าที่ประชุมของ
อิสราเอล และยกมือขึ้นสู่สวรรค์ ๒๓ และกล่าวว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เหมือนพระองค์ ทั้งในสวรรค์เบื้องบนหรือในโลกเบื้องล่าง พระองค์
รักษาพันธสัญญา และแสดงความรักอันมั่นคงต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ที่ดำเนินชีวิต
ในวิถีทางของพระองค์ด้วยใจจริง ๒๔ พระองค์ได้รักษาสัญญากับดาวิดบิดาของข้าพเจ้า
ผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้สัญญาด้วยวาจาของพระองค์ และกระทำตามสัญญาด้วย
ฤทธานุภาพของพระองค์ในวันนี้ ๒๕ ฉะนั้น บัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
โปรดรักษาสัญญาที่พระองค์ได้ให้แก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ บิดาของข้าพเจ้า ดังคำของ
พระองค์ที่ว่า เจ้าจะไม่ขาดคนที่จะนั่งครองบัลลังก์ของอิสราเอล ณ เบื้องหน้าเรา หาก
บรรดาบุตรของเจ้าใส่ใจในวิถีทางของเขา ให้ดำเนินชีวิต ณ เบื้องหน้าเรา เหมือนกับที่เจ้า
ได้กระทำมา ๒๖ ฉะนั้น โอ พระเจ้าของอิสราเอล ขอพระองค์ยืนยันคำที่พระองค์ได้กล่า
วกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้เป็นบิดาของข้าพเจ้าด้วยเถิด

๒๗ แต่พระเจ้าจะพำนักอยู่ในโลกหรือ ดูเถิด สวรรค์เบื้องบนและฟ้าสวรรค์ที่อยู่เก
ินเอื้อมยังจำกัดพระองค์ไม่ได้ แล้วพระตำหนักที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นมาหลังนี้จะเล็กน้อย
กว่านั้นเพียงไร ๒๘ แต่กระนั้นพระองค์ยังสนใจคำอธิษฐานและคำวิงวอนของผู้รับใช้ของ
พระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอโปรดฟังเสียงร้องและคำอธิษฐานที่
ผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐาน ณ เบื้องหน้าพระองค์ในวันนี้ ๒๙ ขอพระองค์เฝ้าดูพระตำหนัก
หลังนี้ตลอดทั้งวันและคืนเถิด นี่เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์กล่าวถึงว่า นามของเราจะเป็น
ที่ยกย่องที่นั่น ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ เวลาที่เราหันหน้า
อธิษฐานมาทางสถานที่แห่งนี้ ๓๐ และขอพระองค์ฟังคำขอร้องของผู้รับใช้ของพระองค์
และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์เมื่อเขาหันหน้าอธิษฐานมาทางสถานที่แห่งนี้ และ
เมื่อพระองค์ได้ยินในสวรรค์ซึ่งเป็นที่พระองค์พำนัก ก็โปรดให้อภัยด้วยเถิด

๓๑ ถ้าหากว่าผู้ใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของตน และต้องให้คำปฏิญาณ เวลาที่เขามา
สาบาน ณ เบื้องหน้าแท่นบูชาในพระตำหนักนี้ ๓๒ ก็ขอพระองค์ได้ยินในสวรรค์ ขอโปรด
ตอบและพิพากษาบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ลงโทษผู้ที่ทำผิดตามความผิดของเขา และ
โปรดช่วยให้ผู้บริสุทธิ์พิสูจน์ได้ว่าเขาไม่มีความผิด และพ้นข้อหาตามความบริสุทธิ์ของเขา

๓๓ เวลาที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์พ่ายแพ้ศัตรู เพราะพวกเขากระทำบาปต่อ
พระองค์ และหันกลับเข้ามาหาพระองค์ และยอมรับพระนามของพระองค์ เขาจะอธิษฐาน
และวิงวอนต่อพระองค์ในพระตำหนักนี้ ๓๔ ก็ขอพระองค์โปรดฟังจากสวรรค์ และให้อภัย
บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และนำพวกเขามายังแผ่นดินที่พระองค์ได้มอบให้
แก่บรรพบุรุษของพวกเขาอีก

๓๕ เมื่อสวรรค์ปิดและไม่เอื้อฝนเนื่องจากพวกเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าหากว่า
พวกเขาอธิษฐานโดยหันมาทางสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหยุด
กระทำบาป หลังจากที่พระองค์ให้พวกเขารับทุกข์ทรมาน ๓๖ ก็ขอพระองค์โปรดฟังจาก
สวรรค์ และให้อภัยบาปของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออิสราเอลชนชาติของพระองค์
เมื่อพระองค์สอนในวิถีทางที่ดีซึ่งพวกเขาควรดำเนิน แล้วพระองค์โปรดให้ฝนโปรยลงบน
แผ่นดินที่พระองค์ได้มอบให้แก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดก

๓๗ ถ้าหากว่าเกิดทุพภิกขภัยในแผ่นดิน หรือเกิดภัยพิบัติ ลมร้อนแห้ง หรือเชื้อรา
ตั๊กแตน หรือตัวบุ้ง ถ้าหากว่าศัตรูใช้กำลังล้อมพวกเขาในแผ่นดิน ที่ตามประตูเมือง ไม่
ว่าจะเป็นภัยพิบัติหรือการเจ็บไข้ได้ป่วยใดๆ ก็ตาม ๓๘ ถ้าหากว่าผู้ใดหรืออิสราเอลชนชาติ
ของพระองค์อธิษฐานหรือวิงวอนในเรื่องใดก็ตาม เมื่อแต่ละคนทราบความทุกข์ใจของตน

และเขาเหยียดมือออกมาทางพระตำหนักนี้ ๓๙ ก็ขอพระองค์ฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่พำนัก
ของพระองค์ และโปรดให้อภัย และสนองตอบ และกระทำต่อพวกเขาตามความประพฤติ
ของแต่ละคน (เพราะว่าพระองค์ผู้เดียว พระองค์ทราบถึงจิตใจของมนุษย์ทั้งปวง) ๔๐ เพื่อ
พวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ ตลอดเวลาที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์มอบให้
แก่บรรพบุรุษของพวกเรา
๔๑ ในทำนองเดียวกัน เมื่อชาวต่างแดนผู้ไม่ใช่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ เขามาจาก
ดินแดนแสนไกล เพราะพระนามของพระองค์ ๔๒ (เพราะเขาจะได้ยินถึงพระนามอันยิ่ง
ใหญ่ของพระองค์ อานุภาพและพลานุภาพของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์กระทำ) เมื่อ
เขามาและอธิษฐานมาทางพระตำหนักนี้ ๔๓ ขอพระองค์ฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่พำนักของ
พระองค์ และโปรดทำตามที่ชาวต่างแดนทั้งปวงร้องขอต่อพระองค์ เพื่อชนชาติทั้งปวงบน
โลกจะได้รู้จักพระนามของพระองค์ และเกรงกลัวพระองค์ อย่างที่อิสราเอลชนชาติของ
พระองค์รู้จัก และพวกเขาจะทราบว่าพระตำหนักที่ข้าพเจ้าสร้างหลังนี้ ข้าพเจ้าได้ถวาย
เพื่อพระนามของพระองค์
๔๔ ถ้าหากว่าชนชาติของพระองค์ออกศึกสู้กับศัตรู ไม่ว่าที่ใดก็ตาม และพวกเขาอธิษฐาน
ต่อพระผู้เป็นเจ้า โดยหันมาทางเมืองที่พระองค์ได้เลือก และพระตำหนักที่ข้าพเจ้าได้สร้าง
เพื่อพระนามของพระองค์ ๔๕ ก็ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำวิงวอนของพวกเขาใน
สวรรค์ และช่วยเหลือพวกเขา
๔๖ ถ้าหากว่าพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เนื่องจากว่าไม่มีผู้ใดที่ไม่ทำบาป‡ พระองค์จะ
โกรธกริ้วพวกเขา และให้ศัตรูจับตัวพวกเขาไปเป็นเชลยในดินแดนของศัตรูที่อยู่ไกลหรือ
ใกล้ ๔๗ แต่ถ้าพวกเขามีใจสำนึกได้เมื่ออยู่ในดินแดนที่ตนถูกจับไปเป็นเชลย โดยการกลับ
ใจและขอร้องพระองค์จากดินแดนนั้น กล่าวว่า “พวกเราได้กระทำบาป ประพฤติผิด และ
กระทำตัวเลวทราม” ๔๘ ถ้าหากว่าพวกเขากลับใจอย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิต ในดินแดน
ของศัตรูที่จับพวกเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์โดยหันมาทางแผ่นดินของ
พวกเขา ซึ่งเป็นแผ่นดินที่พระองค์มอบให้แก่บรรพบุรุษ เมืองที่พระองค์ได้เลือก และพระ
ตำหนักที่ข้าพเจ้าสร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ ๔๙ ก็ขอพระองค์โปรดฟังคำอธิษฐาน
และคำวิงวอนในสวรรค์ซึ่งเป็นที่พำนักของพระองค์ และช่วยเหลือพวกเขา ๕๐ และให้อภัย
ชนชาติของพระองค์ ที่ได้ทำบาปต่อพระองค์ และละเมิดกฎในทุกข้อซึ่งขัดต่อพระองค์
โปรดเมตตาพวกเขาต่อหน้าศัตรูที่จับไปเป็นเชลย เพื่อศัตรูจะได้เมตตาพวกเขาด้วย
๕๑ (เพราะว่าพวกเขาเป็นชนชาติของพระองค์ และเป็นบรรดาผู้สืบมรดกของพระองค์ ที่
พระองค์นำออกจากประเทศอียิปต์ จากท่ามกลางเตาผิงเหล็ก” ๕๒ ขอพระองค์เฝ้าดูคำ
วิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อใดที่
พวกเขาร้องขอพระองค์ ก็โปรดฟังพวกเขาเถิด ๕๓ เพราะว่าพระองค์แยกพวกเขาออกจาก
ชนชาติทั้งหลายในโลก เพื่อเป็นผู้สืบมรดกของพระองค์ ตามที่พระองค์ประกาศผ่านโมเสส
ผู้รับใช้ของพระองค์§ ในคราวที่พระองค์นำบรรพบุรุษของเราออกจากอียิปต์ โอ พระผู้เป็น
เจ้าผู้ยิ่งใหญ่”

ซาโลมอนอธิษฐานขอพร

๕๔ ครั้นซาโลมอนอธิษฐานวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าเสร็จสิ้นแล้ว ท่านจึงลุกขึ้นจาก
บริเวณแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า ที่ที่ท่านได้คุกเข่าพร้อมกับเหยียดแขนขึ้นสู่สวรรค์
๕๕ และท่านยืนให้พรที่ประชุมทั้งหมดของอิสราเอลด้วยเสียงอันดังว่า ๕๖ “สรรเสริญพระ
ผู้เป็นเจ้า ผู้ให้อิสราเอลชนชาติของพระองค์ได้รับความสงบสุข ตามคำสัญญาที่พระองค์

‡ **๘๔๖** โรม 3:23; สดุดี 14:3 § **๘๕๓** เลวีนิติ 20:24-26

ให้ไว้ทุกประการ พระองค์มิได้ผิดคำพูดไปจากสิ่งดีทุกสิ่งในสัญญาของพระองค์ ที่กล่าวผ่านโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ๕๗ ขอให้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา สถิตกับพวกเราเหมือนที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเราเถิด ขอพระองค์อย่าจากเราไปหรือทอดทิ้งพวกเราไปเลย ๕๘ พระองค์จะได้โน้มจิตใจของเราเข้าหาพระองค์ เพื่อดำเนินตามวิถีทางของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำบัญชา ดังที่พระองค์บัญชาแก่บรรพบุรุษของพวกเรา ๕๙ ขอให้คำอธิษฐานของเราที่ได้วิงวอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้า จงอยู่กับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราตลอดวันและคืน และขอให้พระองค์ช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์ และช่วยเหลืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ ตามความจำเป็นของแต่ละวัน ๖๐ เพื่อว่าชนชาติทั้งปวงในโลกจะได้ทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้า และไม่มีพระเจ้าอื่นใดทั้งสิ้น ๖๑ ฉะนั้น ขอให้ใจของพวกท่านภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ดำเนินตามกฎเกณฑ์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เหมือนที่กำลังปฏิบัติอยู่ในวันนี้

ซาโลมอนถวายเครื่องสักการะ

๖๒ จากนั้นกษัตริย์และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ได้พร้อมกันถวายเครื่องสักการะ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๖๓ ซาโลมอนถวายโค 22,000 ตัว แกะ 120,000 ตัวแด่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เท่ากับว่ากษัตริย์และชาวอิสราเอลได้ถวายพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ๖๔ ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ก็ได้ทำพิธีชำระให้ส่วนกลางของลานที่อยู่หน้าพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์ เพราะท่านได้มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย เครื่องธัญญบูชา และไขมันจากของถวายเพื่อสามัคคีธรรมที่นั่น เนื่องจากแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้านั้นเล็กเกินไปสำหรับสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย เครื่องธัญญบูชา และไขมันจากของถวายเพื่อสามัคคีธรรม

๖๕ ในเวลานั้นซาโลมอนฉลองเทศกาลนานถึง 7 วันกับอีก 7 วัน รวมเป็น 14 วันร่วมกับชาวอิสราเอลทั้งปวง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา มีผู้ร่วมงานด้วยเป็นจำนวนมากจากบริเวณใกล้เลโบฮามัทไปจนถึงธารน้ำของอียิปต์ ๖๖ ในวันที่แปด ท่านให้ประชาชนกลับบ้านไป เขาเหล่านั้นก็อวยพรกษัตริย์ และกลับบ้านของตนด้วยความยินดีและใจเปรมปรีดิ์ที่พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งดีๆ ทั้งปวงแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์และแก่อิสราเอลชนชาติของพระองค์

๙

พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่ซาโลมอน

๑ เมื่อซาโลมอนสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และวังของกษัตริย์เสร็จสิ้น และทุกสิ่งที่ท่านต้องการจะสร้างก็สำเร็จทุกประการแล้ว ๒ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่ซาโลมอนเป็นครั้งที่สอง เหมือนกับที่พระองค์ได้ปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน* ๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า

"เราได้ยินคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเจ้าแล้ว เราได้ทำให้ตำหนักที่เจ้าสร้างบริสุทธิ์แล้วเพื่อนามของเราจะเป็นที่ยกย่องที่นั่นตลอดกาล เราจะเฝ้าดูและระลึกถึงอยู่ที่นั่นตลอดไป ๔ ส่วนตัวเจ้าเอง ถ้าหากว่าเจ้าดำเนินตามแบบอย่างของดาวิดบิดาของเจ้า ณ เบื้องหน้าเรา ด้วยใจอันซื่อตรงและเที่ยงธรรม กระทำตามทุกสิ่งที่เราได้บัญชาเจ้าแล้ว โดยรักษากฎเกณฑ์และคำบัญชาของเรา ๕ แล้วเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเจ้าเพื่อปกครองอิสราเอลไปตลอดกาล ดังที่เราสัญญาดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดคนที่จะครองบัลลังก์ของอิสราเอล'† ๖ แต่ถ้าเจ้าหันเหไป และไม่ติดตามเรา ไม่ว่าจะเป็นตัวเจ้าเองหรือบรรดาบุตรของเจ้า และไม่รักษาคำบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเราที่เราได้ตั้งไว้ให้เจ้า และ

* ๙๒ 1 พงศ์กษัตริย์ 3:5; 2 พงศาวดาร 1:7 † ๙๕ 2 ซามูเอล 7:13

เจ้าไปบูชาบรรดาเทพเจ้า และนมัสการสิ่งเหล่านั้น ๗ เราก็จะตัดอิสราเอลออกจากแผ่นดินที่เราได้มอบให้แก่พวกเขา และตำหนักที่เราได้ทำให้บริสุทธิ์เพื่อเป็นที่ยกย่องนามของเรานั้น ก็จะไม่อยู่ในสายตาเรา และอิสราเอลก็จะเป็นดั่งคำเปรียบเปรยในสุภาษิต และเป็นที่หัวเราะเยาะของชนชาติทั้งมวล ๘ และตำหนักนี้จะกลายเป็นหินกองพะเนิน ทุกคนที่ผ่านมาก็จะตกตะลึงและเหน็บแนม และจะพูดว่า "ทำไมพระผู้เป็นเจ้าจึงได้กระทำอย่างนี้ต่อแผ่นดินนี้และต่อพระตำหนักนี้" ๙ และพวกเขาก็จะพูดว่า "เพราะว่าพวกเขาทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา ผู้นำบรรพบุรุษของพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ แล้วพวกเขาก็หันไปเชื่อบรรดาเทพเจ้า จนถึงกับนมัสการและบูชาสิ่งเหล่านั้น ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงให้เกิดความวิบัติขึ้นกับพวกเขา" "

กิจกรรมอื่นๆ ของซาโลมอน

๑๐ ซาโลมอนใช้เวลา 20 ปีในการสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และวังของกษัตริย์ ๑๑ ฮีรามกษัตริย์แห่งไทระเป็นผู้จัดหาไม้ซีดาร์ ไม้สนและทองคำ ได้มากเท่าที่ท่านต้องการใช้ กษัตริย์ซาโลมอนได้มอบเมือง 20 เมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่ฮีราม ๑๒ แต่เมื่อฮีรามมาจากเมืองไทระเพื่อดูเมืองที่ซาโลมอนมอบให้ ปรากฏว่าท่านไม่พอใจกับเมืองเหล่านั้น ๑๓ ฮีรามจึงพูดว่า "น้องชายของข้าพเจ้ามอบเมืองอย่างนี้ให้แก่ข้าพเจ้าได้อย่างไรกัน" เมืองเหล่านั้นจึงได้ชื่อว่าแผ่นดินคาบูลมาจนถึงทุกวันนี้ ๑๔ ฮีรามได้มอบทองคำจำนวน 120 ตะลันต์ให้แก่กษัตริย์‡

๑๕ นี่เป็นเรื่องแรงงานที่กษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์มาสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และวังของท่าน รวมถึงมิลโลและกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม และฮาโซร์ เมกิดโด และเกเซอร์ ๑๖ (ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ขึ้นไปยึดเกเซอร์และเผาไฟเสีย และได้ฆ่าชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมือง แล้วให้เป็นของขวัญวันแต่งงานของบุตรหญิงของตน ในฐานะที่เป็นภรรยาของซาโลมอน ๑๗ ซาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่) และซาโลมอนเกณฑ์แรงงานสร้างเมืองเบธโฮโรน ล่างขึ้นใหม่ด้วย ๑๘ รวมทั้งเมืองบาอาลัทและทามาร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดินยูดาห์ ๑๙ และเมืองคลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ทั้งหมด เมืองต่างๆ สำหรับเก็บรถศึกและทหารม้าของท่าน และสร้างทุกอย่างตามที่ซาโลมอนต้องการในเยรูซาเล็ม เลบานอน และทั่วทั้งราชอาณาจักรของท่าน ๒๐ กลุ่มชนที่ไม่ใช่ชนชาติอิสราเอลซึ่งยังมีชีวิตอยู่ ได้แก่ชาวอาโมร์ ชาวฮิต ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุส ๒๑ ผู้สืบเชื้อสายของคนเหล่านี้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งชาวอิสราเอลไม่ได้ทำลายล้างทุกชีวิต ซาโลมอนจึงได้เกณฑ์พวกเขามาทำงานหนักมาจนถึงทุกวันนี้ ๒๒ แต่ว่าซาโลมอนไม่ได้ให้ชาวอิสราเอลมาเป็นทาสรับใช้ แต่ให้พวกเขาเป็นทหาร เจ้าหน้าที่ประจำของท่าน ผู้บัญชา นายทหาร ผู้บัญชาการรถศึกและสารถีของท่าน

๒๓ มีเจ้าหน้าที่ชั้นสูง 550 คนที่คอยควบคุมประชาชนที่ทำงานก่อสร้างให้แก่ซาโลมอน

๒๔ ส่วนธิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากเมืองของดาวิด ไปอยู่ที่ตำหนักของนางที่ซาโลมอนสร้างให้ แล้วท่านก็สร้างมิลโล

๒๕ ซาโลมอนมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และมอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรมที่แท่นบูชาที่ท่านสร้างถวายพระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับเผาเครื่องหอม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าปีละ 3 ครั้ง ดังนั้นภารกิจของท่านจึงเสร็จสิ้น

๒๖ กษัตริย์ซาโลมอนสร้างกองเรือที่เอซีโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอโลทบนฝั่งทะเลแดง ในดินแดนของเอโดม ๒๗ ฮีรามให้บรรดาผู้ชำนาญการเดินเรือของท่านไปช่วยทำงานร่วมกับ

‡ **๙:๑๔** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก.

บรรดาผู้รับใช้ของซาโลมอน ๒๔ และพวกเขาไปยังเมืองโอฟีร์ และได้นำทองคำจากที่นั่นมา
420 ตะลันต์เพื่อมอบแก่กษัตริย์ซาโลมอน

๑๐

ราชินีแห่งเชบา

๑ เมื่อราชินีแห่งเชบาได้ยินกิตติศัพท์ของซาโลมอน ในเรื่องของพระนามของพระผู้เป็น
เจ้า นางจึงเดินทางมาทดสอบท่านด้วยคำปริศนาลึกล้ำ ๒ นางมายังเมืองเยรูซาเล็ม พร้อม
กับข้าราชบริพารมากมาย ขบวนอูฐแบกทั้งเครื่องเทศ ทองคำ และเพชรนิลจินดามาเป็น
จำนวนมาก เมื่อนางมาเยี่ยมซาโลมอน นางก็บอกสิ่งที่อยู่ในใจแก่ท่านจนหมดสิ้น ๓ และ
ซาโลมอนก็ไขข้อข้องใจทุกประการ ไม่มีสิ่งใดลึกล้ำเกินกว่าที่ซาโลมอนจะอธิบายแก่นาง
๔ ครั้นราชินีแห่งเชบาได้เห็นว่าคำพูดของซาโลมอนทั้งหมดกอปรด้วยสติปัญญา อีกทั้งวัง
ที่ท่านสร้าง ๕ อาหารที่โต๊ะของท่าน เจ้าหน้าที่ชั้นสูงนั่งประจำที่ และการมีต้นห้องคอยรับใช้
แม้แต่เครื่องแต่งกายของพวกเขา พนักงานถวายเหล้าองุ่น และสัตว์ที่ท่านมอบเป็นของ
ถวายที่ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ทำให้นางถึงกับตกตะลึง

๖ นางจึงกล่าวกับกษัตริย์ว่า "เรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้ยินในแผ่นดินของข้าพเจ้าเอง ความ
สำเร็จของท่านและสติปัญญาของท่านก็เป็นความจริง ๗ แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน จน
กระทั่งได้มาถึงที่นี่และได้เห็นด้วยตาของข้าพเจ้าเอง ดูสิ ข้าพเจ้าได้ยินมาเพียงครึ่งเดียว
สติปัญญาและความมั่งคั่งของท่านมากยิ่งกว่าคำบอกเล่าที่ข้าพเจ้าได้ยินมา ๘ คนของท่าน
ก็เป็นสุข บรรดาผู้รับใช้ของท่านก็เป็นสุข ที่มีโอกาสได้ฟังคำพูดอันกอปรด้วยสติปัญญา
ของท่านเรื่อยไป ๙ ขอพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้รับพระพรเถิด พระองค์ชื่นชอบในตัว
ท่าน และให้ท่านครองบัลลังก์ของอิสราเอล เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้ารักอิสราเอลเป็นนิตย์
พระองค์แต่งตั้งให้ท่านเป็นกษัตริย์ เพื่อให้ท่านตัดสินด้วยความยุติธรรมและความชอบ
ธรรม" ๑๐ แล้วนางก็มอบทองคำ 120 ตะลันต์แก่กษัตริย์ และเครื่องเทศมากมาย อีกทั้งเพ
ชรนิลจินดาด้วย ซึ่งในเวลาต่อมา ไม่มีผู้ใดนำเครื่องเทศมามากเท่ากับครั้งที่ราชินีมอบให้
แก่กษัตริย์ซาโลมอนอีกเลย

๑๑ นอกเหนือจากนั้นแล้ว หมู่เรือของกษัตริย์ฮีรามที่นำทองคำมาจากโอฟีร์ ก็ได้นำไม้
จันทน์และเพชรนิลจินดาจำนวนมากมายจากโอฟีร์ด้วย ๑๒ และกษัตริย์ให้ใช้ไม้จันทน์ทำ
ราวบันไดในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และในวังของกษัตริย์ และให้ใช้ทำพิณเล็กและ
พิณสิบสายสำหรับบรรดานักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีใครนำไม้จันทน์มากมายเข้ามา หรือ
เคยเห็นเช่นนี้อีกเลย

๑๓ กษัตริย์ซาโลมอนมอบทุกสิ่งที่ราชินีแห่งเชบาต้องการ ไม่ว่านางจะขอสิ่งใด นอก
เหนือไปจากสิ่งอื่นๆ ที่กษัตริย์ซาโลมอนได้มอบให้นางด้วยน้ำใจกว้างขวาง จากนั้นนางก็
กลับไปยังแผ่นดินพร้อมกับบรรดาผู้รับใช้ของนาง

ความมั่งคั่งของซาโลมอน

๑๔ ในแต่ละปี ซาโลมอนได้รับทองคำหนัก 666 ตะลันต์ ๑๕ นอกเหนือจากทองที่พ่อค้า
ระหว่างประเทศและพ่อค้าภายในอาณาจักรนำมา และจากบรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย
และเจ้าเมืองทั้งปวงของแผ่นดิน ๑๖ กษัตริย์ซาโลมอนให้คนทำโล่ใหญ่ 200 อันจากทองคำ
ตีด้วยค้อน โล่แต่ละอันใช้ทองคำหนัก 600 เชเขล* ๑๗ และท่านให้ทำโล่เล็ก 300 อัน จาก
ทองคำตีด้วยค้อน แต่ละอันใช้ทองคำหนัก 3 มินา† และกษัตริย์เก็บโล่ไว้ในตำหนักวนาลัย
แห่งเลบานอน ๑๘ กษัตริย์ให้ใช้งาช้างสร้างบัลลังก์ใหญ่หุ้มด้วยทองคำคุณภาพดีที่สุด ๑๙
บัลลังก์มีบันได 6 ขั้น ด้านหลังบัลลังก์ตอนบนเป็นรูปทรงกลม รูปสิงโต 2 ตัวยืนอยู่ข้างๆ เท

---

* **๑๐๑๖** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม † **๑๐๑๗** 150 เชเขล

้าแขนทั้งสอง ๒๐ แต่ละข้างของขั้นบันได 6 ขั้น มีรูปสิงโตยืนอยู่ที่แต่ละขั้น ไม่เคยมีอาณาจักรอื่นใดที่สร้างบัลลังก์ได้เหมือนอย่างนี้ ๒๑ ภาชนะทุกชิ้นสำหรับเครื่องดื่มทำด้วยทองคำ และภาชนะทุกชิ้นของตำหนักวนาลัยแห่งเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีสิ่งใดที่ทำด้วยเงิน เพราะเงินในสมัยของซาโลมอนนับว่าไม่มีค่าอะไร ๒๒ ด้วยว่ากษัตริย์มีกองเรือเดินทะเลของเมืองทาร์ชิช โดยล่องไปกับหมู่เรือของฮีราม กองเรือเดินทะเลมักจะขนทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมา ทุกๆ 3 ปี

๒๓ ฉะนั้น กษัตริย์ซาโลมอนมั่งคั่งและเปี่ยมด้วยสติปัญญามากกว่ากษัตริย์อื่นๆ ในแผ่นดินโลก ๒๔ และทั่วแผ่นดินโลกปรารถนาที่จะได้เห็นและได้ฟังคำพูดอันกอปรด้วยสติปัญญา ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ปลูกฝังไว้ในจิตใจของท่าน ๒๕ ทุกคนทั้งหลายนำของบรรณาการอันได้แก่ เครื่องเงินและทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ มามอบให้จำนวนมากเป็นประจำทุกปี

๒๖ ซาโลมอนสะสมรถศึกและทหารม้า ท่านมีรถศึก 1,400 คัน และทหารม้า 12,000 คน ซึ่งท่านให้ประจำอยู่ที่เมืองเก็บรถศึกทั้งหลาย และให้ประจำอยู่กับกษัตริย์ในเยรูซาเล็มด้วย ๒๗ กษัตริย์ทำให้มีเงินใช้อยู่ทั่วไปในเยรูซาเล็มราวกับใช้ก้อนหิน และท่านมีไม้ซีดาร์มากมายราวกับต้นมะเดื่อในที่ลุ่ม ๒๘ ม้าของซาโลมอนถูกนำเข้ามาจากประเทศอียิปต์และเมืองคูเอ บรรดาพ่อค้าของกษัตริย์ซื้อจากคูเอตามกำหนดราคา ๒๙ รถศึกเป็นสินค้าเข้ามาจากประเทศอียิปต์ ราคาแต่ละคันมีค่าเป็นเงิน 600 เชเขล และม้าราคา 150 เชเขล และพวกเขาก็ส่งออกไปขายให้แก่บรรดากษัตริย์ของชาวฮิตและแก่บรรดากษัตริย์แห่งอารัม‡

๑๑

ซาโลมอนหันเหไปจากพระเจ้า

๑ กษัตริย์ซาโลมอนรักหญิงชาวต่างแดนหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ ก็มีหญิงชาวโมอับ อัมโมน เอโดม ไซดอน และหญิงชาวฮิต ๒ หญิงเหล่านี้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวถึงกับชาวอิสราเอลว่า “เจ้าอย่าแต่งงานกับพวกเขา และพวกเขาก็จะต้องไม่แต่งงานกับพวกเจ้า เพราะว่าพวกเขาจะทำให้จิตใจของเจ้าหันไปติดตามบรรดาเทพเจ้าของเขาอย่างแน่นอน”* ซาโลมอนติดพันรักใคร่หญิงเหล่านี้ ๓ ท่านมีเจ้าหญิงเป็นภรรยา 700 คน และภรรยาน้อย 300 คน บรรดาภรรยาของท่านทำให้จิตใจของท่านหันเหไป ๔ ต่อมาเมื่อซาโลมอนชราลง เหล่าภรรยาของท่านทำให้ใจของท่านหันไปเชื่อในบรรดาเทพเจ้า ทำให้ท่านไม่สัตย์ซื่อต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เหมือนดั่งใจของดาวิดบิดาของท่าน ๕ เพราะว่าซาโลมอนหันไปเชื่อเทพเจ้าอัชโทเรท†ของชาวไซดอน และเชื่อเทพเจ้ามิลโคม‡ของชาวอัมโมนที่น่ารังเกียจ ๖ ดังนั้นซาโลมอนกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และไม่สัตย์ซื่อต่อพระผู้เป็นเจ้า เหมือนดั่งที่ดาวิดบิดาของท่านได้ปฏิบัติมา ๗ แล้วซาโลมอนได้สร้างสถานบูชาบนภูเขาสูงให้แก่เทพเจ้าเคโมชของโมอับที่น่ารังเกียจ และให้แก่เทพเจ้าโมเลค§ของชาวอัมโมนที่น่ารังเกียจ บนภูเขาทางตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม ๘ ท่านกระทำอย่างนั้นเพื่อภรรยาต่างชาติของท่านทุกคน ซึ่งต่างเผาเครื่องหอมและเครื่องสักการะแก่บรรดาเทพเจ้าของพวกนาง

พระผู้เป็นเจ้ากำหนดศัตรู

๙ พระผู้เป็นเจ้าโกรธกริ้วซาโลมอน เพราะจิตใจของท่านหันเหไปจากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ปรากฏแก่ท่านถึง 2 ครั้งแล้ว* ๑๐ และได้บัญชาท่านในเรื่องนี้ คือ

---

‡ **๑๐๒๙** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน * **๑๑๒** อพยพ 34:16; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:3,4 † **๑๑๕** เทพเจ้าแห่งความรัก สงคราม และนางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ‡ **๑๑๕** เทพเจ้าประจำชาติของชาวอัมโมน § **๑๑๗** คนจำนวนมากเชื่อว่า โมเลคคืออีกชื่อหนึ่งของมิลโคม ลูกๆ ถูกมอบเป็นเครื่องสักการะให้แก่โมเลค * **๑๑๙** 1 พงศ์กษัตริย์ 3:4-14; 9:1-9

ท่านไม่ควรติดตามบรรดาเทพเจ้า แต่ท่านก็ไม่ได้ปฏิบัติตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาไว้ ๑๑ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซาโลมอนว่า “ในเมื่อเจ้าประพฤติเช่นนี้ และไม่ได้รักษาพันธสัญญาและกฎเกณฑ์ของเราที่เราบัญชาเจ้า เราจะฉีกอาณาจักรที่เจ้าครอบครองอย่างแน่นอน และยกให้กับผู้รับใช้ของเจ้า ๑๒ แต่เพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้า เราจะไม่ทำเช่นนั้นในชั่วอายุของเจ้า แต่เราจะทำกับบุตรของเจ้า ๑๓ อย่างไรก็ตาม เราจะไม่ฉีกอาณาจักรทั้งหมด แต่เราจะให้บุตรของเจ้าปกครอง 1 เผ่า เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเห็นแก่เยรูซาเล็มที่เราได้เลือกไว้”

๑๔ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าก็เร้าให้เกิดศัตรู เพื่อขัดขืนซาโลมอน คือฮาดัดชาวเอโดม ท่านมีเชื้อสายกษัตริย์แห่งเอโดม ๑๕ เพราะในเวลาที่ดาวิดอยู่ในเอโดม โยอาบผู้บังคับกองพันทหารขึ้นไปฝังศพพวกที่ถูกฆ่า เขาได้ฆ่าชายทุกคนในเอโดม ๑๖ (โยอาบและชาวอิสราเอลทั้งปวงอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 6 เดือน จนกระทั่งเขาได้ฆ่าชายทุกคนในเอโดม) ๑๗ แต่ฮาดัดหนีไปประเทศอียิปต์กับบรรดาผู้รับใช้ของบิดาของท่านซึ่งเป็นชาวเอโดม ขณะนั้นฮาดัดยังเป็นเด็กอยู่ ๑๘ เขาทั้งหลายออกเดินทางจากมีเดียน ไปยังปาราน และนำคนจากปารานไปด้วย จนถึงประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ซึ่งได้ยกบ้านหลังหนึ่งให้อยู่อาศัย พร้อมกับโปรดให้ท่านรับอาหารตามกำหนดอยู่เป็นประจำและมอบที่ดินให้ด้วย ๑๙ ฮาดัดเป็นที่โปรดปรานของฟาโรห์มาก จนถึงกับให้ท่านแต่งงานกับน้องของภรรยา คือน้องสาวของราชินีทาเปเนส ๒๐ น้องสาวของทาเปเนสให้กำเนิดบุตรแก่ท่านคือเกนูบัท ซึ่งทาเปเนสเลี้ยงให้เติบโตอยู่ในวังของฟาโรห์ เกนูบัทจึงได้อยู่ที่วังของฟาโรห์ด้วยกันกับบรรดาบุตรของฟาโรห์ ๒๑ แต่ขณะที่อยู่ในอียิปต์ ฮาดัดได้ยินว่า ดาวิดสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษ และโยอาบผู้บังคับกองพันทหารก็สิ้นชีวิต ฮาดัดพูดกับฟาโรห์ว่า “โปรดให้ข้าพเจ้ากลับไปยังประเทศของข้าพเจ้าเถิด” ๒๒ แต่ฟาโรห์กล่าวตอบว่า “ท่านขาดแคลนสิ่งใดเมื่อท่านอยู่กับเราหรือ จึงอยากจะกลับไปยังประเทศของท่าน” ท่านก็พูดอีกว่า “เพียงขอให้ข้าพเจ้าไปเถิด”

๒๓ พระเจ้าเร้าใจเรโซนบุตรของเอลียาดาให้เป็นศัตรูต่อซาโลมอนด้วย เรโซนได้หนีมาจากเจ้านายของเขาคือฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์ ๒๔ เขารวบรวมพวกผู้ชายได้เป็นกลุ่ม และเขาก็เป็นผู้นำกลุ่มผู้ก่อกวน หลังจากการฆ่าฟันที่ดาวิดตีจนแตกพ่ายไป พวกเขาจึงไปอาศัยอยู่ที่เมืองดามัสกัส และแต่งตั้งเขาให้เป็นกษัตริย์แห่งดามัสกัส ๒๕ เขาเป็นศัตรูของอิสราเอลตลอดชีวิตของซาโลมอน เขาก่อกวนเหมือนกับที่ฮาดัดกระทำ และมุ่งร้ายต่ออิสราเอล และเขาเป็นผู้ที่ปกครองอารัม

๒๖ เยโรโบอัมบุตรเนบัทเผ่าเอฟราอิมจากเมืองเศเรดาห์ เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรุวาห์หญิงม่าย เยโรโบอัมได้แข็งข้อต่อกษัตริย์ด้วย ๒๗ เหตุผลที่เขาแข็งข้อต่อกษัตริย์ก็คือ ซาโลมอนสร้างมิลโล และกำลังซ่อมกำแพงเมืองของดาวิดบิดาของท่าน ๒๘ เยโรโบอัมมีความสามารถมาก เมื่อซาโลมอนเห็นว่าชายหนุ่มผู้นี้ขยันขันแข็งกับงาน ท่านจึงให้เขาเป็นผู้ควบคุมคนที่ถูกเกณฑ์มาทำงานของพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ ๒๙ ในเวลานั้น เมื่อเยโรโบอัมออกไปจากเมืองเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ชาวชิโลห์ซึ่งเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพบกับเขาที่ถนน อาหิยาห์สวมเสื้อคลุมตัวใหม่ ทั้งสองอยู่ลำพังที่นอกเมือง ๓๐ อาหิยาห์ปลดเสื้อที่สวมออกและฉีกออกเป็น 12 ชิ้น ๓๑ และพูดกับเยโรโบอัมว่า “ขอให้ท่านเก็บไว้ 10 ชิ้น เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เรากำลังจะฉีกอาณาจักรออกจากมือของซาโลมอน และจะมอบ 10 เผ่าให้แก่เจ้า ๓๒ (แต่เขาจะมีเผ่าหนึ่ง เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองที่เราได้เลือกจากเผ่าทั้งปวงของอิสราเอล) ๓๓ เป็นเพราะว่าเขาเหล่านั้นทอดทิ้งเรา ไปนมัสการเทพเจ้าอัชโท

เรทของชาวไซดอน เทพเจ้าเคโมชแห่งโมอับ และเทพเจ้ามิลโคมของชาวอัมโมน และพวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตในวิถีทางของเรา ไม่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา ไม่รักษากฎเกณฑ์และคำบัญชาของเรา อย่างที่ดาวิดบิดาของพวกเขากระทำ ๓๔ แต่ถึงกระนั้น เราก็จะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะให้เขาเป็นผู้ปกครองไปตลอดชีวิต เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราที่เราเลือก ผู้รักษาคำบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา ๓๕ แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือของบุตรของเขา มอบให้เจ้าทั้ง 10 เผ่า ๓๖ เราจะให้เผ่าหนึ่งแก่บุตรของเขา เพื่อว่าดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีผู้สืบเชื้อสายรับใช้เราในเยรูซาเล็ม เมืองที่เราได้เลือกให้เป็นที ยกย่องนามของเรา† ๓๗ และเราจะให้เจ้าไปเป็นผู้ปกครองทุกสิ่งตามใจปรารถนาของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ๓๘ และถ้าเจ้าจะฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้า และดำเนินตามวิถีทางของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา ด้วยการรักษาคำบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา อย่างที่ดาวิดผู้รับใช้ของเรากระทำ เราก็จะอยู่กับเจ้า และจะสร้างพงศ์พันธุ์ที่มั่นคงให้แก่เจ้า อย่างที่เราสร้างให้ดาวิด และเราจะมอบอิสราเอลให้แก่เจ้า ๓๙ และเราจะทำให้ผู้สืบเชื้อสายของดาวิดได้รับทุกข์เพราะเหตุนี้ แต่ไม่ตลอดไป ๔๐ ฉะนั้น ซาโลมอนจึงพยายามฆ่าเยโรโบอัม แต่เยโรโบอัมหนีไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ไปเข้าเฝ้าชิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์ และอยู่ที่อียิปต์จนกระทั่งซาโลมอนสิ้นชีวิต

๔๑ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของซาโลมอน และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ รวมทั้งเรื่องสติปัญญาของท่านก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของซาโลมอน ๔๒ ซาโลมอนครองราชย์ในเยรูซาเล็ม ปกครองอิสราเอลทั้งหมดรวมเป็นเวลา 40 ปี ๔๓ และซาโลมอนสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิดบิดาของท่าน และเรโหโบอัมครองราชย์แทนท่าน

๑๒

ความโง่เขลาของเรโหโบอัม

๑ เรโหโบอัมไปยังเมืองเชเคม เพราะชาวอิสราเอลทั้งปวงได้ไปยังเชเคมเพื่อแต่งตั้งให้ท่านเป็นกษัตริย์ ๒ ทันทีที่เยโรโบอัมบุตรเนบัททราบเรื่อง (เขาหนีกษัตริย์ซาโลมอนไปอยู่ในประเทศอียิปต์ เขาจึงกลับมาจากอียิปต์ ๓ ชาวอิสราเอลที่มาจากทิศเหนือให้คนไปตามเยโรโบอัมกลับไป และพวกเขาพูดกับเรโหโบอัมว่า ๔ บิดาของท่านทำให้พวกเราแบกแอกเหมือนกับแบกภาระหนัก ฉะนั้นในเวลานี้ ขอให้ท่านช่วยให้งานและการแบกแอกหนักผ่อนลงให้เบาเถิด แล้วพวกเราจะคอยรับใช้ท่าน ๕ ท่านตอบว่า กลับมาหาเราภายใน 3 วัน ประชาชนจึงจากไป

๖ กษัตริย์เรโหโบอัมปรึกษากับบรรดาผู้สูงอายุที่เคยรับใช้ซาโลมอนบิดาของท่านเมื่อครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านถามว่า พวกท่านจะแนะนำให้เราตอบประชาชนเหล่านี้อย่างไร ๗ เขาเหล่านั้นตอบว่า ถ้าท่านจะเป็นผู้รับใช้ประชาชนในวันนี้ เพื่อปฏิบัติงานรับใช้พวกเขา และพูดจาดีกับพวกเขาเวลาท่านตอบคำถาม พวกเขาก็จะเป็นผู้รับใช้ของท่านตลอดไป ๘ แต่ว่าท่านกลับไม่ใส่ใจในคำปรึกษาที่บรรดาผู้สูงอายุแนะนำ แต่กลับไปรับคำปรึกษาของบรรดาชายหนุ่มที่เป็นผู้รับใช้ซึ่งเติบโตมาด้วยกัน ๙ ท่านพูดกับพวกเขาว่า ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เราควรจะตอบประชาชนเหล่านี้อย่างไรดี พวกเขาพูดกับเราว่า ขอให้ท่านช่วยผ่อนแอกที่บิดาของท่านให้พวกเราหามเบาลง ๑๐ บรรดาชายหนุ่มที่ได้เติบโตมากับท่านตอบว่า สำหรับประชาชนที่มาพูดกับท่านว่า บิดาของท่านทำให้พวกเราต้องแบกแอกหนัก แต่ขอให้ท่านผ่อนหนักให้เบาลงเพื่อพวกเรา นั้น ท่านน่าจะพูดกับพวกเขาว่า นิ้วก้อยของเราใหญ่กว่าต้นขาของบิดาของเรา ๑๑ และบัดนี้ เมื่อบิดาของเราได้วางแอกหนักไว้กั

† **๑๑๓๖** ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ 21:4

บท่าน เราจะทำให้แอกของท่านหนักยิ่งขึ้น บิดาของเราสั่งสอนท่านด้วยไม้เรียว แต่เราจะสั่งสอนท่านด้วยแมงป่อง
๑๒ ดังนั้นเยโรโบอัมและประชาชนทั้งปวงจึงมาหาเรโหโบอัมในวันทีสาม ตามคำสั่งของกษัตริย์ที่ว่า กลับมาหาเราภายใน 3 วัน ๑๓ และกษัตริย์ตอบประชาชนอย่างแข็งกร้าว และไม่สนใจกับคำปรึกษาของบรรดาผู้สูงอายุ ๑๔ กษัตริย์เรโหโบอัมพูดกับพวกเขา ตามคำปรึกษาของพวกชายหนุ่มว่า บิดาของเราทำให้แอกของพวกท่านหนัก แต่เราจะทำให้แอกของท่านหนักยิ่งขึ้น บิดาของเราสั่งสอนท่านด้วยไม้เรียว แต่เราจะสั่งสอนท่านด้วยแมงป่อง ๑๕ ดังนั้นกษัตริย์ไม่ได้ฟังประชาชน เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าประสงค์ให้เหตุการณ์เป็นไปอย่างนั้น เพื่อสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่เยโรโบอัมบุตรเนบัทโดยผ่านทางอาหิยาห์ชาวชิโลห์ จะเกิดขึ้นตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า

อาณาจักรแตกแยก

๑๖ ครั้นชาวอิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์ไม่ได้ฟังพวกเขา ประชาชนจึงตอบกษัตริย์ว่า พวกเรามีส่วนร่วมอะไรด้วยกับดาวิดหรือ เราไม่ได้รับอะไรที่ตกทอดมาจากบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับไปยังกระโจมของตนเถิด บัดนี้ โอ ดาวิดเอ๋ย ดูแลพงศ์พันธุ์ของท่านไปเถิด ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงกลับไปยังกระโจมของตน ๑๗ แต่เรโหโบอัมก็ปกครองลูกหลานของอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ๑๘ และกษัตริย์เรโหโบอัมให้อาโดรามควบคุมพวกที่ถูกเกณฑ์มาทำงานหนัก ชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ใช้หินขว้างเขาจนตาย กษัตริย์เรโหโบอัมจึงรีบขึ้นรถศึกของท่านหนีกลับไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๑๙ ดังนั้นอิสราเอลจึงได้แข็งข้อต่อพงศ์พันธุ์ของดาวิดเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ ๒๐ และเมื่อประชาชนชาวอิสราเอลทั้งปวงทราบว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว จึงให้คนไปเชิญท่านมายังที่ประชุม เพื่อขอให้ท่านเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลทั้งหมด ไม่มีใครอื่นนอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้นทียังคงติดตามพงศ์พันธุ์ของดาวิดอยู่

๒๑ เมื่อเรโหโบอัมมายังเยรูซาเล็ม ท่านก็เรียกประชุมพงศ์พันธุ์ยูดาห์ทั้งหมดร่วมกับเผ่าเบนยามิน รวมนักรบที่คัดเลือกได้ 180,000 คน ไปต่อสู้กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพื่อรวมอาณาจักรเข้าด้วยกันอีกให้แก่เรโหโบอัมบุตรซาโลมอน ๒๒ แต่พระเจ้ากล่าวผ่านเชไมยาห์คนของพระเจ้าดังนี้คือ ๒๓ จงบอกเรโหโบอัมบุตรซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ ของเบนยามิน และประชาชนทั้งปวงว่า ๒๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปต่อสู้กับญาติพี่น้องซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์อิสราเอล ทุกคนจงกลับบ้านไป เพราะว่าเราต้องการให้เป็นไปอย่างนั้น ดังนั้นเขาเหล่านั้นจึงเชื่อฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า และกลับบ้านไป ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า

ลูกโคทองคำของเยโรโบอัม

๒๕ แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเชเคมในแถบภูเขาของเอฟราอิมให้แข็งแกร่ง และอาศัยอยู่ที่นั่น ต่อจากนั้นท่านก็ออกไปจากที่นั่น และสร้างเมืองเปนูเอล ๒๖ และเยโรโบอัมนึกอยู่ในใจว่า คราวนี้ อาณาจักรคงจะกลับมาเป็นของพงศ์พันธุ์ของดาวิด ๒๗ เพราะถ้าหากว่าประชาชนเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสักการะที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าที่เยรูซาเล็ม จิตใจของคนเหล่านี้ก็จะหันกลับมายังเจ้านายของพวกเขาคือเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ แล้วพวกเขาก็จะฆ่าเรา และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ๒๘ ดังนั้นกษัตริย์จึงหารือบางคน และสั่งให้หล่อรูปลูกโคทองคำ 2 ตัว และกล่าวแก่ประชาชนว่า พวกท่านได้ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มมามากพอแล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย ดูนี่สิ บรรดาเทพเจ้าของพวกท่านที่นำท่านออกจากประเทศอียิปต์ ๒๙ แล้วท่านก็ตั้งตัวหนึ่งไว้ในเมืองเบธเอล ส่วนอีกตัวตั้งไว้ในเมืองดาน ๓๐ ฉะนั้น นี่จึงเป็นสิ่งที่นำให้ผู้คนทำบาป เพราะว่าพวกเขาแห่กันไปยัง

รูปปั้นที่เบธเอลและไปไกลจนถึงเมืองดานด้วย ๓๑ ท่านสร้างวิหารบนสถานบูชาบนภูเขาสูง และแต่งตั้งบรรดาปุโรหิตจากประชาชนทั้งปวงซึ่งไม่ได้มาจากกลุ่มชาวเลวี ๓๒ และเยโรโบอัมกำหนดเทศกาลเลี้ยงฉลองในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปด เหมือนกับเทศกาลเลี้ยงฉลองที่มีในยูดาห์ และท่านถวายเครื่องสักการะที่แท่นบูชาในเบธเอล ถวายแก่ลูกโคที่สร้างไว้ และท่านให้บรรดาปุโรหิตไปประจำอยู่ที่สถานบูชาซึ่งท่านสร้างไว้บนภูเขาสูงที่เบธเอล ๓๓ ในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดท่านขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งท่านสร้างไว้ที่เบธเอล ท่านเป็นผู้ที่กำหนดเลือกเดือนนั้นด้วยตนเอง และท่านจัดตั้งงานเลี้ยงฉลองสำหรับลูกหลานของอิสราเอล แล้วก็ได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาเพื่อมอบของถวาย

๑๓

คนของพระเจ้าเผชิญหน้าเยโรโบอัม

๑ ดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่งจากยูดาห์มายังเบธเอลตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ขณะนั้นเยโรโบอัมกำลังยืนมอบเครื่องสักการะอยู่ที่ข้างแท่นบูชา ๒ ชายผู้นั้นพูดเสียงดังตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าว่า “โอ แท่นบูชา แท่นบูชาเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้คือ ‘ดูเถิด จะมีบุตรคนหนึ่งชื่อโยสิยาห์ที่จะเกิดมาในพงศ์พันธุ์ของดาวิด ขณะนี้บรรดาปุโรหิตวางเครื่องสักการะบนแท่นนี้ แต่โยสิยาห์จะวางร่างของบรรดาปุโรหิตที่ประจำสถานบูชาบนภูเขาสูงเพื่อเป็นเครื่องสักการะบนแท่น และกระดูกมนุษย์จะถูกเผาบนแท่น’” [*] ๓ และท่านมีเครื่องพิสูจน์ให้เห็นในวันเดียวกันโดยกล่าวว่า “นี่คือเครื่องพิสูจน์ให้เห็นดังที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวว่า ‘ดูเถิด แท่นบูชาจะพังลง และเถ้าถ่านที่อยู่บนแท่นจะถูกเททิ้ง’” ๔ ครั้นกษัตริย์ได้ยินสิ่งที่คนของพระเจ้ากล่าวด้วยเสียงอันดังต่อต้านแท่นบูชาที่เบธเอล เยโรโบอัมจึงยื่นมือออกจากแท่นบูชาพลางพูดว่า “จับตัวเขาไว้” มือของท่านที่ยื่นออกต่อต้านคนของพระเจ้าก็แข็งเกร็งจนค้างอยู่กับที่ ๕ แท่นบูชาก็พังลง เถ้าถ่านก็เทลงจากแท่น ซึ่งเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นอย่างที่คนของพระเจ้าบอกตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๖ กษัตริย์กล่าวกับคนของพระเจ้าว่า “ท่านโปรดขอความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเพื่อข้าพเจ้าเถิด โปรดอธิษฐานรักษามือของข้าพเจ้าให้หาย” คนของพระเจ้าจึงอธิษฐานขอ และมือของกษัตริย์ก็กลับเป็นเหมือนเดิม ๗ กษัตริย์จึงกล่าวกับคนของพระเจ้าว่า “ขอเชิญท่านกลับบ้านกับข้าพเจ้าเถิด ไปรับประทานอาหาร แล้วข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน” ๘ คนของพระเจ้าตอบกษัตริย์ว่า “แม้ว่าท่านจะให้สมบัติแก่ข้าพเจ้าครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็จะไม่ไปด้วย และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นี่ ๙ เพราะพระผู้เป็นเจ้าสั่งข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ หรือกลับไปทางเดียวกับที่เจ้ามา’” ๑๐ ดังนั้น ท่านจึงไปอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปทางที่ท่านมายังเบธเอล

ผู้เผยคำกล่าวผู้ชราที่เบธเอล

๑๑ ครั้งหนึ่งมีผู้เผยคำกล่าวผู้หนึ่งซึ่งเป็นคนสูงอายุ เขาอาศัยอยู่ในเบธเอล บุตรของเขามาเล่าทุกสิ่งให้ฟังว่า คนของพระเจ้าได้ทำอะไรบ้างในวันนั้นที่เบธเอล ทั้งกับบอกบิดาของพวกเขาอีกด้วยว่า ท่านกล่าวสิ่งใดกับกษัตริย์ ๑๒ บิดาของเขาจึงถามว่า “ท่านไปทางไหน” บุตรของเขาจึงชี้ทางที่คนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์มุ่งหน้าไป ๑๓ เขาจึงพูดกับบุตรว่า “ผูกอานลาให้พ่อ” และบุตรก็ผูกอานลาให้เขาขึ้นขี่ ๑๔ เขาไปตามหาคนของพระเจ้าจนพบ และเห็นว่าท่านกำลังนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊ก เขาจึงถามว่า “ท่านเป็นคนของพระเจ้า ซึ่งมาจากยูดาห์หรือ” ท่านก็ตอบว่า “ใช่” ๑๕ เขาพูดว่า “ไปบ้านข้าพเจ้า และรับประทานอาหารด้วยกันเถิด” ๑๖ ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไปกับท่านไม่ได้หรอก จะเข้าไปในบ้านกับท่าน รับประทาน

* **๑๓๒** 2 พงศ์กษัตริย์ 23:15,16

อาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี้ไม่ได้ ๑๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า เจ้าอย่า
รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับไปทางเดียวกับที่เจ้ามา ๑๘ และเขาตอบว่า
ข้าพเจ้าเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งเหมือนกัน พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้า
ผ่านทางทูตสวรรค์ว่า จงไปพาเขากลับมาบ้านกับเจ้า เขาจะได้รับประทานอาหาร และดื่
มน้ำ แต่ว่าผู้สูงอายุคนนั้นพูดเท็จ ๑๙ ดังนั้นท่านจึงกลับไป และรับประทานอาหารที่
บ้านของเขา และได้ดื่มน้ำ
๒๐ ขณะที่ทั้งสองกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านผู้เผยคำกล่าวที่พาท่านกลับ
มา ๒๑ เขาจึงพูดเสียงดังกับคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เป็น
เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า และไม่รักษาคำสั่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
เจ้าบัญชาไว้ ๒๒ แต่กลับมาและรับประทานอาหาร และดื่มน้ำในที่ที่พระองค์กล่าวกับเจ้าว่า
อย่ารับประทานอาหาร และอย่าดื่มน้ำ ศพของเจ้าจะไม่ได้อยู่ในถ้ำเดียวกับบรรพบุรุษ
ของเจ้า ๒๓ หลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มแล้ว ผู้เผยคำกล่าวก็ผูกอานลา
ให้ท่านเดินทางต่อไป ๒๔ ขณะที่ท่านเดินทางจากไป สิงโตตัวหนึ่งออกมาประจันหน้าและฆ่า
ท่านตาย ศพท่านก็ถูกทิ้งไว้ที่ถนน ลายังยืนอยู่ข้างๆ และสิงโตก็ยืนอยู่ข้างศพด้วย ๒๕ ดูเถิด
ผู้คนเดินผ่านมาและเห็นว่าศพถูกทิ้งไว้ที่ถนน และสิงโตก็ยืนข้างศพ พวกเขาจึงเข้าไปเล่า
เรื่องในเมืองที่ผู้เผยคำกล่าวที่เป็นคนสูงอายุอาศัยอยู่
๒๖ ครั้นผู้เผยคำกล่าวที่เป็นผู้ที่ได้นำท่านกลับมาได้ยินเรื่องดังกล่าว เขาพูดว่า คน
ของพระเจ้าเป็นผู้ที่ไม่เชื่อฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงให้ตกเป็นเหยื่อ
ของสิงโตที่ขย้ำตัวและฆ่าท่าน อย่างที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านไว้ ๒๗ และเขาพูดกับ
บุตรว่า ผูกอานลาให้พ่อ พวกเขาก็ผูกอานลาให้ ๒๘ และเขาก็ขี่ลาไป พบว่าศพท่านถูก
ทิ้งไว้ที่ถนน ลาและสิงโตก็ยังยืนอยู่ข้างศพ สิงโตไม่ได้ขย้ำกินศพ หรือขย้ำลา ๒๙ และผู้
เผยคำกล่าวก็หามศพคนของพระเจ้า และวางไว้บนหลังลา นำกลับเข้าไปในเมืองเพื่อร้อง
คร่ำครวญตามพิธี และทำพิธีเก็บศพ ๓๐ เขาวางศพไว้ในถ้ำเก็บศพของเขาเอง และพวก
เขาร้องคร่ำครวญถึงท่านว่า โธ่เอ๋ย พี่ชายของข้าพเจ้า ๓๑ หลังจากที่ได้เก็บศพไว้ในถ้ำ
แล้ว เขาพูดกับบุตรว่า เมื่อพ่อตาย เจ้าจงเก็บศพพ่อไว้ในถ้ำที่เก็บศพคนของพระเจ้าเถิด
และวางกระดูกพ่อไว้ที่ข้างๆ กระดูกของท่านผู้นี้ด้วย ๓๒ เพราะสิ่งที่ท่านได้เปล่งเสียงดัง
และคัดค้านตามคำของพระผู้เป็นเจ้าเรื่องแท่นบูชาที่เบธเอล และคัดค้านบรรดาวิหารบน
ภูเขาสูงที่อยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรียจะเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน
๓๓ หลังจากนั้น เยโรโบอัมก็ยังไม่กลับใจจากการกระทำชั่ว มิหนำซ้ำยังแต่งตั้งบรรดา
ปุโรหิตจากประชาชนทั้งปวง เพื่อประจำอยู่ที่สถานบูชาบนภูเขาสูง และใครที่ต้องการเป็น
บรรดาปุโรหิตที่สถานบูชาบนภูเขาสูง ท่านก็ได้แต่งตั้งให้เป็น ๓๔ สิ่งนี้กลายเป็นบาปของ
พงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัม ซึ่งนำไปสู่ความพินาศและทำให้พวกเขาต้องสาบสูญไปจากแผ่น
ดินโลก

๑๔

คำพยากรณ์ลงโทษเยโรโบอัม

๑ ในครั้งนั้นอาบียาห์บุตรของเยโรโบอัมล้มป่วย ๒ เยโรโบอัมพูดกับภรรยาว่า ขอเธอ
ช่วยเราหน่อย จงปลอมตัวไป อย่าให้ใครรู้ว่าเธอเป็นภรรยาของเยโรโบอัม ไปที่ชิโลห์ ดูเถิด
อาหิยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าอยู่ที่นั่น ท่านเป็นผู้ที่พูดถึงเราว่า เราจะได้เป็นกษัตริย์
ปกครองชนชาตินี้ ๓ เธอเอาขนมปัง 10 ก้อน ขนมกรอบ และน้ำผึ้งไหหนึ่งไปให้ท่าน และ
ท่านจะบอกเธอว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเด็กน้อย

๔ ภรรยาเยโรโบอัมทำตามนั้น นางไปยังชิโลห์ และมาถึงบ้านของอาหิยาห์ เวลานั้นอาหิยาห์มองไม่ค่อยเห็น เพราะสายตามัวเนื่องจากอายุของท่าน ๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอาหิยาห์ว่า "ดูเถิด ภรรยาของเยโรโบอัมกำลังมาถามเจ้าเรื่องบุตรของนาง เพราะเขาป่วย เจ้าจงบอกนางตามนี้"

เมื่อนางมาถึง นางแสร้งทำว่าเป็นหญิงคนอื่น ๖ แต่เมื่ออาหิยาห์ได้ยินเสียงนางเดินขณะที่นางเข้าประตูมา ท่านพูดว่า "ภรรยาของเยโรโบอัม เข้ามาเถอะ ทำไมท่านจึงต้องแสร้งทำเป็นหญิงคนอื่นด้วยล่ะ ข้าพเจ้าได้รับคำบัญชาให้แจ้งเรื่องร้ายให้ท่านทราบ ๗ จงไปบอกเยโรโบอัมดังนี้ "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า "เพราะว่าเราแต่งตั้งเจ้าขึ้นมาจากประชาชน และให้เจ้าได้เป็นผู้นำปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา ๘ เราได้ฉีกอาณาจักรออกจากพงศ์พันธุ์ของดาวิด และมอบให้กับเจ้า และเจ้ายังไม่ปฏิบัติเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา เขารักษาคำบัญญัติของเรา และติดตามเราอย่างสุดจิตสุดใจ ปฏิบัติสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเราเท่านั้น ๙ แต่เจ้าได้ทำความชั่วยิ่งไปกว่าคนอื่นๆ ทั้งหมดที่อยู่ก่อนเจ้า และได้สร้างเทพรูปต่างๆ หล่อรูปเคารพให้แก่ตนเอง ทำให้เราเกิดโทสะ และเจ้ายังหันหลังให้เรา ๑๐ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะให้ภัยอันตรายเกิดขึ้นกับพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัม และจะตัดขาดทุกคนที่เป็นชายออกจากเยโรโบอัม ทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระซึ่งอยู่ในอิสราเอล และจะกวาดล้างพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัม เหมือนอย่างที่มนุษย์เผามูลสัตว์จนมอดไหม้ ๑๑ สุนัขจะกินคนในครอบครัวของเยโรโบอัมที่ตายในเมือง และนกในอากาศจะกินคนที่ตายในทุ่งโล่ง เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนั้น" " ๑๒ ฉะนั้น จงกลับไปยังบ้านของท่าน เมื่อเท้าของท่านย่างเข้าสู่เมือง เด็กก็จะเสียชีวิต ๑๓ และชาวอิสราเอลทั้งปวงจะร้องคร่ำครวญถึงเด็กนั้น และจะเก็บศพของเขา เขาเป็นเพียงผู้เดียวเท่านั้นของเยโรโบอัมที่จะมีคนเก็บศพให้ เพราะเป็นที่ปรากฏในพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัมว่า เขามีความดีบางสิ่งอันเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๑๔ ยิ่งกว่านั้น พระผู้เป็นเจ้าจะกำหนดกษัตริย์ท่านหนึ่งเพื่อปกครองอิสราเอล และท่านจะกำจัดพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัมในวันนี้ นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ๑๕ พระผู้เป็นเจ้าจะสลัดอิสราเอลทิ้ง ดุจไม้อ้อที่สะบัดพลิ้วในน้ำ และจะถอนรากถอนโคนอิสราเอลออกไปเสียจากแผ่นดินอันอุดม ซึ่งพระองค์มอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา และให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปไกลโพ้นจนเลยแม่น้ำยูเฟรติส เพราะว่าพวกเขาได้หล่อเทวรูปอาเชราห์* ซึ่งยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า ๑๖ และพระองค์จะทอดทิ้งอิสราเอล เพราะบาปของเยโรโบอัมที่ท่านกระทำ และเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป"

๑๗ แล้วภรรยาของเยโรโบอัมก็ลุกขึ้นจากไป และมาถึงเมืองทีรซาห์ ขณะที่นางมาถึงธรณีประตูบ้าน เด็กก็สิ้นชีวิต ๑๘ ชาวอิสราเอลทั้งปวงก็เก็บศพไป และร้องคร่ำครวญถึงเขาตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวผ่านอาหิยาห์ผู้รับใช้ ผู้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า

เยโรโบอัมสิ้นชีวิต

๑๙ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโรโบอัม ดูเถิด ท่านทำศึกสงครามและครองราชย์อย่างไรนั้นก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ๒๐ ท่านครองราชย์เป็นเวลา 22 ปี และได้สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน นาดับบุตรครองราชย์แทนท่าน

เรโหโบอัมครองราชย์ในยูดาห์

---

* **๑๔๑๕** เป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน คู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่าอาเชราห์สามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

๒๑ ฝ่ายเรโหโบอัมบุตรของซาโลมอนครองราชย์อยู่ในยูดาห์ ท่านมีอายุ 41 ปีเมื่อเริ่ม
เป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 17 ปีในเยรูซาเล็มเมืองที่พระผู้เป็นเจ้าได้เลือกมาจาก
ทุกเผ่าของอิสราเอล เพื่อให้เป็นที่นมัสการที่นั่น มารดาของท่านชื่อนาอามาห์ชาวอัม
โมน ๒๒ และยูดาห์ได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และพวกเขายั่วโทสะ
ให้พระองค์โกรธอันเกิดจากความหวงแหนเพราะบาปที่พวกเขากระทำ ยิ่งไปกว่าบาปที่
บรรพบุรุษเคยกระทำมาก่อน ๒๓ เพราะว่าพวกเขาสร้างวิหารที่สถานบูชาบนภูเขาสูง เสา
หิน และเทวรูปอาเชราห์ ไว้บนภูเขาสูงทุกลูก และใต้ต้นไม้ทุกต้นด้วย ๒๔ และมีโสเภณีชาย
ประจำวิหารในดินแดนนั้น เขาเหล่านั้นทำตามตัวอย่างที่น่ารังเกียจทั้งนั้น ตามแบบอย่าง
ของบรรดาประชาชาติที่พระผู้เป็นเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล
๒๕ ในปีที่ห้าของกษัตริย์เรโหโบอัม ชิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์ขึ้นมาโจมตีเยรูซาเล็ม ๒๖ ท่าน
ริบของล้ำค่าไปจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งของมีค่าจากวังกษัตริย์ ท่านริ
บทุกสิ่งไป พร้อมกับโล่ทองคำทั้งหมดที่ซาโลมอนทำไว้ ๒๗ กษัตริย์เรโหโบอัมจึงตีโล่ทอง
สัมฤทธิ์ขึ้นแทน และมอบให้พวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เฝ้าประตูวังของกษัตริย์
ดูแล ๒๘ ทุกครั้งที่กษัตริย์ไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าหน้าที่ก็จะเป็นผู้แบก
โล่ออกมา และหลังจากนั้นก็นำกลับไปยังห้องเก็บอาวุธของเจ้าหน้าที่
๒๙ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเรโหโบอัม และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือ
แห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๓๐ ศึกสงครามระหว่างเรโหโบอัม
และเยโรโบอัมเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ๓๑ และเรโหโบอัมก็สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับ
บรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด มารดาของท่านชื่อนาอามาห์ชาวอัม
โมน อาบียัมบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๑๕

อาบียัมครองราชย์ในยูดาห์

๑ ในปีที่สิบแปดของกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรของเนบัท อาบียัมก็เริ่มเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์
๒ ท่านครองราชย์ได้ 3 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อมาอาคาห์บุตรหญิงของอาบีชา
โลม ๓ ท่านดำเนินชีวิตในบาปทั้งสิ้น ตามแบบอย่างที่บิดาของท่านกระทำ และไม่ได้มีใจ
ที่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เหมือนอย่างกับใจของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน
๔ แต่พระผู้เป็นเจ้าก็ยังมอบผู้สืบเชื้อสายรับใช้พระองค์ในเยรูซาเล็มเพราะเห็นแก่ดาวิด
พระองค์แต่งตั้งบุตรของท่านต่อจากท่าน และสถาปนาเยรูซาเล็ม ๕ เพราะดาวิดกระทำสิ่ง
ที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และปฏิบัติตามทุกสิ่งที่พระองค์บัญชาท่านจนตลอด
ชีวิต ยกเว้นในเรื่องของอุรียาห์ชาวฮิต* ๖ มีศึกสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม
ตลอดชีวิตของอาบียัม ๗ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอาบียัม และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้
แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ และมีศึกสงครามระ
หว่างอาบียัมและเยโรโบอัม ๘ อาบียัมสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน
ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด และอาสาผู้เป็นบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

อาสาครองราชย์ในยูดาห์

๙ ในปีที่ยี่สิบของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาสาก็เริ่มเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์
๑๐ ท่านครองราชย์ได้ 41 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อมาอาคาห์บุตรหญิงของอาบี
ชาโลม ๑๑ อาสากระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า อย่างที่ดาวิดบรรพบุรุษ

* ๑๕๕ 2 ซามูเอล 11:1-27

ของท่านได้กระทำ ๑๒ ท่านกำจัดโสเภณีชายออกไปจากแผ่นดิน และให้คนขนพวกรูปเคารพที่บรรพบุรุษหล่อขึ้นไปทิ้งเสีย ๑๓ ท่านได้ถอดถอนมาอาคาห์มารดาของท่านออกจากตำแหน่งมารดากษัตริย์ด้วย เพราะนางได้สร้างเสาเทวรูปอาเชราห์ที่น่ารังเกียจ อาสาโค่นเทวรูปนาง และเผาทิ้งที่หุบเขาขิดโรน ๑๔ แต่สถานบูชาบนภูเขาสูงไม่ถูกกำจัดออกไป กระนั้นก็ดี อาสาก็ยังมีใจซื่อตรงต่อพระผู้เป็นเจ้าตลอดชีวิตของท่าน ๑๕ และท่านนำของบริสุทธิ์ที่เป็นของบิดาของท่าน และที่เป็นของท่านเองด้วย เช่นเงิน ทองคำ และภาชนะ เข้าไปไว้ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

๑๖ มีศึกสงครามระหว่างอาสาและบาอาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของทั้งสองท่าน ๑๗ บาอาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นไปโจมตียูดาห์ และสร้างเมืองรามาห์ให้แข็งแกร่งเพื่อป้องกันไม่ให้ใครไปมาหาสู่กับอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ ๑๘ อาสาจึงนำเงินและทองคำทั้งหมดที่เหลืออยู่ในคลังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และคลังของกษัตริย์ และมอบไว้กับพวกเจ้าหน้าที่ และอาสาผู้เป็นกษัตริย์ใช้ให้พวกเขาไปยังเบนฮาดัดบุตรของทับริมโมนผู้เป็นบุตรของเฮซีโอนกษัตริย์แห่งอารัม ผู้อาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัส พร้อมกับกล่าวว่า ๑๙ ขอให้ทำสัญญาระหว่างท่านกับเราเหมือนกับที่บิดาของท่านและของเราทำ ดูเถิด เราได้ส่งของบรรณาการเป็นเงินและทองคำมาให้ท่าน ขอท่านตัดความสัมพันธ์กับบาอาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลเถิด ท่านจะได้ถอนทัพออกไปจากดินแดนของเรา ๒๐ เบนฮาดัดฟังคำของอาสาผู้เป็นกษัตริย์ และส่งบรรดาผู้บังคับกองพันของท่านไปโจมตีเมืองต่างๆ ของอิสราเอล และยึดเมืองอิโยน ดาน อาเบลเบธมาอาคาห์ และทั่วถิ่นคินเนโรท พร้อมด้วยดินแดนนัฟทาลีทั้งหมด ๒๑ เมื่อบาอาชาทราบดังนั้น ท่านจึงหยุดการก่อสร้างเมืองรามาห์ และอาศัยอยู่ในเมืองทีรซาห์ ๒๒ และอาสาผู้เป็นกษัตริย์ก็ได้ส่งสาสน์ประกาศไปทั่วยูดาห์ ไม่เว้นผู้ใดเลย ทุกคนช่วยขนหินและไม้ที่บาอาชาใช้สร้างเมืองออกไปจากรามาห์ แล้วอาสาผู้เป็นกษัตริย์เอามาสร้างเมืองเก-บาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์ ๒๓ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอาสา ความสำเร็จด้านยุทธการและทุกสิ่งที่ท่านกระทำ และเมืองต่างๆ ที่ท่านสร้างก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ แต่ในยามชราท่านเป็นโรคที่เท้า ๒๔ อาสาสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน และเยโฮซาฟัทบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

นาดับครองราชย์ในอิสราเอล

๒๕ นาดับบุตรของเยโรโบอัมเริ่มเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลในปีที่สองของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ ท่านครองราชย์ในอิสราเอล 2 ปี ๒๖ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และดำเนินชีวิตตามแบบอย่างบิดาของท่าน คือทำบาปและยังนำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย

๒๗ บาอาชาบุตรของอาหิยาห์ จากพงศ์พันธุ์ของอิสสาคาร์วางแผนโจมตีท่าน และบาอาชาประหารท่านที่กิบเบโธนซึ่งเป็นเมืองของชาวฟีลิสเตีย เพราะนาดับและชาวอิสราเอลทั้งมวลกำลังใช้พลังล้อมกิบเบโธน ๒๘ ดังนั้น บาอาชาจึงฆ่าท่านในปีที่สามของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ แล้วก็ขึ้นครองแทน ๒๙ ทันทีที่ท่านขึ้นเป็นกษัตริย์ ท่านก็ฆ่าทุกคนในพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัม ท่านไม่ปล่อยผู้ใดในพงศ์พันธุ์เยโรโบอัมรอดชีวิตมาได้แม้ชีวิตเดียว ท่านได้กำจัดทุกชีวิตให้สิ้นไป ตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านผู้รับใช้ของท่าน คืออาหิยาห์ชาวชิโลห์ ๓๐ เป็นเพราะบาปของเยโรโบอัมที่ได้ทำ และเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป และเป็นเพราะท่านยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล

๓๑ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของนาดับ และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่ง
พงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ ๓๒ มีศึกสงครามระหว่างอาสาและบา
อาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของทั้งสองท่าน

บาอาชาครองราชย์ในอิสราเอล

๓๓ ในปีที่สามของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาชาบุตรของอาหิยาห์ก็เริ่มเป็นกษั
ตริย์แห่งอิสราเอลที่เมืองทีรซาห์ ท่านครองราชย์ 24 ปี ๓๔ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตา
ของพระผู้เป็นเจ้า และดำเนินชีวิตตามแบบอย่างเยโรโบอัม คือทำบาปและยังนำอิสราเอล
ให้ทำบาปด้วย

๑๖

๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านเยฮูบุตรของฮานานีถึงการลงโทษบาอาชาว่า ๒ “ในเมื่อ
เรายกเจ้าขึ้นมาจากผงธุลี และแต่งตั้งให้เจ้าเป็นผู้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา และ
เจ้าได้ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างเยโรโบอัม และเป็นเหตุให้อิสราเอลชนชาติของเราทำบาป
ยั่วโทสะเราด้วยบาปของพวกเขา ๓ ดูเถิด เราจะกวาดล้างบาอาชาและครอบครัวของเขา
และเราจะทำให้ครอบครัวของเจ้าเป็นเหมือนกับของเยโรโบอัมบุตรของเนบัท ๔ สุนัขจะกิน
คนของบาอาชาที่ตายในเมือง และนกในอากาศจะกินคนที่ตายในทุ่งนา”

๕ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของบาอาชา และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ รวมทั้งความสำเร็จด้านยุทธการ
ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๖ บา
อาชาสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองทีรซาห์
และเอลาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน ๗ ยิ่งกว่านั้นอีก พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านเยฮู
บุตรของฮานานีถึงการลงโทษบาอาชาและครอบครัวของท่าน เพราะเรื่องการกระทำสิ่งที่
ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และยั่วโทสะพระองค์ด้วยมือของท่านเอง เช่นเดียวกั
บที่ครอบครัวของเยโรโบอัมกระทำ และเพราะเรื่องที่ท่านทำให้ครอบครัวเยโรโบอัมพินาศ

เอลาห์ครองราชย์ในอิสราเอล

๘ ในปีที่ยี่สิบหกของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ เอลาห์บุตรของบาอาชาก็เริ่มเป็นกษั
ตริย์แห่งอิสราเอลในเมืองทีรซาห์ ท่านครองราชย์ได้ 2 ปี ๙ แต่ศิมรีผู้รับใช้ของท่าน เป็น
ผู้บัญชาการควบคุมจำนวนครึ่งหนึ่งของกองรถศึกของท่าน ได้คิดกบฏต่อท่าน ขณะที่ท่า
นกำลังดื่มจนเมามายอยู่ในบ้านของอาร์ซาที่ทีรซาห์ อาร์ซามีหน้าที่ควบคุมวังที่ทีรซาห์
๑๐ ศิมรีเข้าไปทำร้ายและฆ่าท่าน ในปีที่ยี่สิบเจ็ดของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ และ
ครองราชย์แทนท่าน

๑๑ เมื่อท่านเริ่มครองราชย์ ในทันทีที่ท่านยึดครองบัลลังก์ ท่านก็ได้ฆ่าทุกคนในพงศ์
พันธุ์ของบาอาชา ท่านไม่ไว้ชีวิตญาติหรือเพื่อนของท่านที่เป็นชายแม้แต่คนเดียว ๑๒ ศิ
มรีฆ่าทุกคนในพงศ์พันธุ์ของบาอาชาดังที่กล่าวมา ตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ที่ได้กล่าว
ผ่านเยฮูผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเรื่องการลงโทษบาอาชา ๑๓ บาปทั้งสิ้นของบาอาชาและ
ของเอลาห์บุตรของท่าน ที่ได้กระทำและเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของอิสราเอลด้วยรูปเคารพซึ่งไร้ค่าของพวกเขา ๑๔ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเอลาห์ และ
ทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอ
ิสราเอลมิใช่หรือ

ศิมรีครองราชย์ในอิสราเอล

๑๕ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ ศิมรีครองราชย์ได้ 7 วันในเมือง
ทีรซาห์ กองทัพของอิสราเอลกำลังตั้งค่ายโจมตีเมืองกิบเบโธน ซึ่งเป็นของชาวฟีลิสเตีย

๑๖ เมื่อกองทัพในค่ายได้ยินคำเล่าลือว่า ศิมรีได้ก่อกบฏ และสังหารกษัตริย์แล้ว กองทัพ
ของอิสราเอลจึงแต่งตั้งอมรีผู้บังคับกองพันทหาร ให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ณ ที่
นั่นในวันนั้น ๑๗ ดังนั้นอมรีจึงถอนทัพไปจากกิบเบโธน กองทัพอิสราเอลก็ไปด้วย และไป
ล้อมเมืองทีรซาห์ ๑๘ ครั้นศิมรีเห็นว่าเมืองถูกยึด ท่านจึงเข้าไปในป้อมปราการของวังกษั
ตริย์ และเผาวังพร้อมกับตัวท่านด้วย และท่านก็สิ้นชีวิต ๑๙ เพราะท่านทำบาป กระทำสิ่ง
ที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างเยโรโบอัม เนื่องจากท่าน
ทำบาปและเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาปด้วย ๒๐ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของศิมรี และการที่ท่านก่อ
กบฏ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่
หรือ

อมรีครองราชย์ในอิสราเอล

๒๑ แล้วชาวอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองฝ่าย ครึ่งหนึ่งของประชาชนติดตามทิบนีบุตรขอ
งกีนัท หวังว่าจะแต่งตั้งให้ท่านเป็นกษัตริย์ อีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี ๒๒ แต่ประชาชนที่ติด
ตามอมรีแข็งแกร่งกว่าประชาชนที่ติดตามทิบนีบุตรของกีนัท ทิบนีจึงสิ้นชีวิต และอมรีจึง
ขึ้นเป็นกษัตริย์ ๒๓ ในปีที่สามสิบเอ็ดของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีก็เริ่มเป็นกษัตริ
ย์แห่งอิสราเอล ท่านครองราชย์เป็นเวลา 12 ปี ท่านครองราชย์ที่เมืองทีรซาห์ 6 ปี ๒๔ ท่าน
ซื้อภูเขาสะมาเรียจากเชเมอร์เป็นเงินจำนวน 2 ตะลันต์* และท่านก็ได้สร้างเมืองบนภูเขา
นั้น เรียกชื่อเมืองว่า สะมาเรีย ตามชื่อเชเมอร์เจ้าของภูเขาคนก่อน

๒๕ อมรีกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และทำสิ่งชั่วร้ายยิ่งกว่าทุกท่าน
ก่อนหน้านั้น ๒๖ เพราะว่าท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างเยโรโบอัมบุตรของเนบัท และใน
บาปที่ท่านทำ และเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ท่านยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอลด้วยรูปเคารพซึ่งไร้ค่าของพวกเขา ๒๗ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอมรี และความสำเร็
จด้านยุทธการ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสรา
เอลมิใช่หรือ ๒๘ และอมรีสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้
ในสะมาเรีย และอาหับบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

อาหับครองราชย์ในอิสราเอล

๒๙ ในปีที่สามสิบแปดของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ อาหับบุตรของอมรีเริ่มเป็นกษั
ตริย์แห่งอิสราเอล และปกครองอิสราเอลในเมืองสะมาเรียเป็นเวลา 22 ปี ๓๐ อาหับบุตร
ของอมรีกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่าทุกท่านก่อนหน้านั้น ๓๑ ถ้า
หากว่าท่านดำเนินชีวิตในการทำบาปตามแบบอย่างเยโรโบอัมบุตรของเนบัทก็ยังนับว่าเบา
มาก แต่ท่านรับเอาเยเซเบลบุตรหญิงของเอ็ทบาอัลกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นภรรยา
ทั้งยังบูชาและนมัสการเทพเจ้าบาอัล ๓๒ ท่านให้สร้างแท่นบูชาเทพเจ้าบาอัลสำหรับวิหาร
เทพเจ้าบาอัลที่ท่านสร้างไว้ในสะมาเรีย ๓๓ และอาหับสร้างเทวรูปอาเชราห์ ท่านกระทำสิ่ง
ต่างๆ มากมายที่ยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งปวง
ของอิสราเอลก่อนหน้านั้น ๓๔ ในสมัยของท่าน ฮีเอลแห่งเบธเอลสร้างเมืองเยรีโค ฐานราก
ของเยรีโคถูกสร้างขึ้นโดยที่เขาต้องเสียอะบีรามบุตรชายหัวปี และสร้างประตูเมืองโดยที่
เขาต้องเสียเสกุบบุตรชายคนสุดท้องของเขา ซึ่งเป็นไปตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ที่ได้กล่าว
ผ่านโยชูวาบุตรของนูน†

๑๗

เอลียาห์พยากรณ์ถึงวันข้าวยากหมากแพง

* **๑๖๒๔** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก † **๑๖๓๔** โยชูวา 6:26

๑ เอลียาห์ชาวทิชบี จากเมืองทิชบีในแว่นแคว้นกิเลอาด พูดกับอาหับว่า ตราบที่พระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้มีชีวิตอยู่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือน้ำฝนใน
สองสามปีข้างหน้านี้ จนกว่าข้าพเจ้าจะเป็นผู้สั่งให้มี* ๒ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า
๓ จงไปจากที่นี่ และไปทางทิศตะวันออก จงซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ทางตะวัน
ออกของแม่น้ำจอร์แดน ๔ เจ้าจงดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้สั่งให้พวกนกกานำอาหารมา
ให้เจ้าที่นั่น ๕ ท่านจึงไปทำตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครีท
ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ๖ และนกกาก็นำขนมปังกับเนื้อมาให้ในเวลาเช้า และ
นำขนมปังกับเนื้อมาให้ในเวลาเย็น และท่านดื่มน้ำจากลำธาร ๗ ไม่นานหลังจากนั้น ลำธาร
ก็เหือดแห้งไป เพราะฝนไม่ตกในแผ่นดิน

หญิงม่ายแห่งศาเรฟัท

๘ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า ๙ จงลุกขึ้น ไปอาศัยอยู่ที่ศาเรฟัท ในแว่นแคว้น
ของไซดอน ดูเถิด เราได้สั่งให้หญิงม่ายคนหนึ่งที่นั่นนำอาหารมาให้เจ้า ๑๐ ดังนั้น ท่าน
ลุกขึ้น และไปยังศาเรฟัท เมื่อท่านมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายผู้หนึ่งกำลังเก็บฟืนอยู่
ที่นั่น ท่านเรียกนาง และพูดว่า ช่วยเอาน้ำใส่ภาชนะมาให้เราดื่มสักนิด ๑๑ ขณะที่นาง
กำลังไปเอาน้ำมา ท่านเรียกนาง และพูดว่า เอาขนมปังติดมือมาให้เราสักชิ้น ๑๒ นางพูด
ว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ฉันไม่มีอาหารที่อบแล้ว มีแต่
แป้งกำมือเดียวในโถ และน้ำมันนิดหน่อยในไห ฉันก็กำลังเก็บฟืนสองสามท่อน เพื่อเข้าไป
ทำอาหารให้ฉันกับลูกชายรับประทาน พอเสร็จแล้วเราก็จะตายกันทั้งแม่และลูก ๑๓ เอ
ลียาห์พูดตอบนางว่า อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เจ้าพูด แต่ก่อนอื่น จงทำขนมให้เรา
ก้อนหนึ่ง และเอามาให้เรา หลังจากนั้นจึงทำให้ตัวเจ้าเองกับลูก ๑๔ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า แป้งในโถจะใช้ไม่หมด และไหน้ำมันจะไม่มีวันหมดเช่น
กัน จนกว่าวันทีพระผู้เป็นเจ้าจะโปรดให้ฝนตกลงบนแผ่นดิน ๑๕ นางจึงไปทำตามที่
เอลียาห์บอก ทั้งตัวนาง เอลียาห์ และคนในบ้านรับประทานกันได้หลายวัน ๑๖ แป้งในโถไม่
หมด น้ำมันในไหก็ไม่หมดเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ที่กล่าวผ่านเอลียาห์

เอลียาห์อธิษฐานเพื่อชีวิตบุตรของหญิงม่าย

๑๗ หลังจากนั้น บุตรของหญิงเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย เขาเจ็บหนักจนสิ้นใจ ๑๘ นางพูดกับ
เอลียาห์ว่า โอ คนของพระเจ้า เรื่องของท่านกับเรื่องของฉันมีอะไรเกี่ยวข้องกันด้วยหรือ
ท่านได้มาหาฉัน ทำให้พระองค์ระลึกถึงบาปของฉัน และทำให้ลูกของฉันตาย ๑๙ ท่านบอก
นางว่า เอาลูกชายของเจ้ามาให้เรา และท่านก็รับตัวเด็กจากอ้อมแขนของนาง และอุ้ม
เขาขึ้นไปที่ห้องบนดาดฟ้าที่ท่านพักอยู่ และวางเขาบนที่นอนของท่าน ๒๐ แล้วท่านก็ร้อง
ต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ให้ความวิบัติเกิดขึ้นก
ับหญิงม่ายที่ข้าพเจ้าพักอยู่ด้วย ด้วยการพรากชีวิตบุตรของนางไปหรือ ๒๑ แล้วท่านก็เหย
ียดตัวบนเด็กคนนั้น 3 ครั้ง และร้องขอพระผู้เป็นเจ้าว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
ข้าพเจ้า โปรดให้ชีวิตของเด็กผู้นี้กลับมายังร่างของเขา ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าฟังเสียงร้องขอ
ของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กก็กลับคืนสู่ร่างของเขาอีก เขาจึงฟื้นขึ้น ๒๓ และเอลียาห์พา
ตัวเด็กลงจากห้องบนดาดฟ้า เข้าไปในบ้าน คืนเขาให้กับแม่ของเขา และเอลียาห์พูดว่า
เห็นไหม บุตรของเจ้ามีชีวิตอยู่ ๒๔ หญิงม่ายพูดกับเอลียาห์ว่า บัดนี้ฉันทราบแล้วว่า ท่าน
เป็นคนของพระเจ้า และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านท่านจริงๆ†

---

* **๑๗๑** ยากอบ 5:17 † **๑๗๒๔** ลูกา 4:25,26

๑๘

เอลียาห์เผชิญหน้าอาหับ

๑ หลายวันต่อมา พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านเอลียาห์ในปีที่สามว่า "จงไปแสดงตัวกับอาหับ และเราจะให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก" ๒ เอลียาห์จึงไปแสดงตัวกับอาหับ ในเวลานั้น เกิดความอดอยากร้ายแรงมากในสะมาเรีย ๓ อาหับเรียกโอบาดีห์ซึ่งเป็นผู้ควบคุมครัวเรือนของท่าน (โอบาดีห์เป็นคนที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้ามาก ๔ เมื่อเยเซเบลสั่งสังหารบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า โอบาดีห์พาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจำนวน 100 คนไปหลบซ่อนในถ้ำๆ ละ 50 คน และจัดหาขนมปังและน้ำให้) ๕ อาหับพูดกับโอบาดีห์ว่า "จงไปให้ทั่วแผ่นดิน สำรวจหาน้ำพุและหุบเขาทุกแห่ง เราอาจจะพบหญ้า จะได้ช่วยม้าและล่อให้มีชีวิตต่อไปได้ จะได้ไม่สูญเสียสัตว์บางส่วนไป" ๖ ดังนั้น ทั้งสองจึงแบ่งเส้นทางกันออกเสาะหาอาหับไปทางหนึ่งตามลำพัง และโอบาดีห์ไปอีกทางตามลำพัง

๗ ขณะที่โอบาดีห์เดินทางไป ดูเถิด เอลียาห์พบกับเขา และโอบาดีห์จำท่านได้ จึงก้มตัวลงและพูดว่า "ท่านคือเอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้าใช่ไหม" ๘ ท่านตอบว่า "เราเอง ท่านช่วยไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี่' " ๙ เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าทำอะไรผิดหรือท่านจึงจะทำให้ข้าพเจ้าตกอยู่ในมือของอาหับ และฆ่าข้าพเจ้าเสีย ๑๐ ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ไม่มีประชาชาติหรืออาณาจักรใดที่เจ้านายของข้าพเจ้าไม่ได้ส่งคนไปค้นหาท่าน และเวลาพวกเขาตอบว่า 'ท่านไม่อยู่ที่นี่' อาหับก็จะต้องให้เขาสาบานกับอาณาจักรหรือประชาชาตินั้นว่า พวกเขาหาท่านไม่พบ ๑๑ และท่านสั่งข้าพเจ้าว่า 'ไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี่' ' ๑๒ และทันทีที่ข้าพเจ้าจากท่านไป พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าจะหอบพาท่านไปที่ไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ และเวลาข้าพเจ้าไปแจ้งอาหับ และอาหับกลับไม่พบท่าน อาหับก็จะฆ่าข้าพเจ้า แม้ว่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้ของท่าน จะเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้านับแต่ยังเยาว์ ๑๓ ไม่มีใครเคยบอกให้ท่าน ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าทราบหรือว่า ข้าพเจ้าทำอะไร เมื่อเยเซเบลสังหารบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้ซ่อนตัวผู้เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า 100 คน ในถ้ำๆ ละ 50 คน และจัดหาขนมปังและน้ำให้ ๑๔ และบัดนี้ท่านสั่งข้าพเจ้าว่า 'ไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี่' ' อาหับก็จะฆ่าข้าพเจ้า" ๑๕ เอลียาห์พูดว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระองค์ผู้ที่เรารับใช้มีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะแสดงตัวให้ท่านเห็นในวันนี้อย่างแน่นอน" ๑๖ ดังนั้น โอบาดีห์ไปพบกับอาหับ และแจ้งให้ท่านทราบ อาหับจึงไปพบกับเอลียาห์

๑๗ ครั้นอาหับเห็นเอลียาห์ อาหับกล่าวกับท่านว่า "เจ้าหรือนั่น ผู้ก่อความลำบากแก่อิสราเอล" ๑๘ ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ก่อความลำบากแก่อิสราเอล แต่เป็นท่านและครอบครัวของบิดาของท่านต่างหาก เพราะท่านไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า แต่กลับไปติดตามบรรดาเทพเจ้าบาอัล ๑๙ บัดนี้ ขอให้ท่านออกคำสั่งเรียกประชุมอิสราเอลทั้งปวงให้มาพบกับข้าพเจ้าที่ภูเขาคาร์เมล รวมทั้งผู้เผยคำกล่าวของเทพเจ้าบาอัล 450 คน และผู้เผยคำกล่าวของเทพเจ้าอาเชราห์ 400 คนที่ร่วมรับประทานกับเยเซเบล"

ปุโรหิตของเทพเจ้าบาอัลพ่ายแพ้

๒๐ ดังนั้น อาหับออกคำสั่งให้ประชาชนทั้งปวงของอิสราเอล และเรียกบรรดาผู้เผยคำกล่าวมาร่วมประชุมที่ภูเขาคาร์เมล ๒๑ เอลียาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวง และพูดว่า "ท่านทั้งหลายจะเหยียบเรือสองแคมไปนานแค่ไหน ถ้าหากว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าก็จงติดตามพระองค์ แต่ถ้าเป็นเทพเจ้าบาอัล ก็จงติดตามบาอัลไป" ฝ่ายประชาชนก็ไม่ตอบสักคำเดียว ๒๒ เอลียาห์จึงพูดกับประชาชนว่า "เหลือแต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียวที่เป็น

ผู้เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า แต่ผู้เผยคำกล่าวของเทพเจ้าบาอัลมี 450 คน ๒๓ ขอให้
นำโคหนุ่ม 2 ตัวมาให้พวกเรา และให้คนของเทพเจ้าบาอัลเลือกโคไว้ตัวหนึ่ง จงตัดโคเป็น
ท่อนๆ และวางไว้บนฟืน แต่อย่าติดไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมโคอีกตัว และวางไว้บนฟืนที
ยังไม่ติดไฟเช่นกัน ๒๔ จากนั้น ท่านก็ร้องเรียกหาเทพเจ้าของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องเรียก
พระนามของพระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าที่ตอบด้วยไฟ พระองค์คือพระเจ้า ประชาชนทั้ง
ปวงตอบว่า เป็นคำพูดที่ดี ๒๕ และเอลียาห์พูดกับผู้เผยคำกล่าวของเทพเจ้าบาอัลว่า
เชิญเลือกโคหนุ่มตัวหนึ่งสำหรับพวกท่าน และเตรียมให้พร้อมก่อน เพราะว่าพวกท่านมี
หลายคน แล้วก็ร้องเรียกหาเทพเจ้าของท่าน แต่อย่าติดไฟ ๒๖ เขาทั้งหลายจึงเอาโคที่นำ
มาให้ และเตรียมให้พร้อม และร้องเรียกหาเทพเจ้าบาอัลตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงวัน พูดว่า
โอ บาอัล ตอบพวกเราด้วย แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ และพวกเขาเต้นขึ้นเต้นลงรอบๆ แท่น
บูชาที่ได้สร้างขึ้น ๒๗ พอเที่ยงวันเอลียาห์พูดเยาะเย้ยว่า ร้องดังๆ สิ เพราะเขาเป็นเทพเจ้า
เขากำลังคิดเพ้อฝันอยู่ หรือก็ไม่ว่าง หรือเดินทางไปไหนๆ แล้ว หรือไม่ก็นอนหลับอยู่ คง
ต้องปลุกให้ตื่นกระมัง ๒๘ พวกเขาจึงร้องเสียงดัง พร้อมกับใช้ดาบและมีดเชือดตัวตามพิธี
กรรม จนเลือดไหลเต็มตัว ๒๙ ครั้นถึงเวลาบ่าย พวกเขาก็พูดพร่ำต่อไป จนกระทั่งถึงเวลา
มอบเครื่องสักการะ แต่ก็ยังไม่มีเสียงใดๆ ไม่มีใครตอบหรือแสดงความสนใจ

๓๐ เอลียาห์จึงพูดกับประชาชนทั้งปวงว่า ช่วยมาใกล้ๆ และประชาชนทั้งปวงก็เข้า
มาใกล้ท่าน ท่านซ่อมแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้าที่พังลง ๓๑ เอลียาห์ใช้หิน 12 ก้อน ตาม
จำนวน 12 เผ่าของบรรดาบุตรของยาโคบ ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวสั่งว่า อิสราเอลจะเป็น
ชื่อของเจ้า* ๓๒ และท่านสร้างแท่นบูชาด้วยหินเหล่านั้นในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
และท่านขุดร่องที่รอบแท่นใหญ่พอบรรจุเมล็ดพืชได้ 2 สอาห์† ๓๓ ท่านวางฟืนอย่างเป็น
ระเบียบ และตัดโคเป็นท่อนๆ และวางบนฟืน และท่านพูดว่า จงใส่น้ำให้เต็ม 4 ไห และเท
ลงบนสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและบนฟืน ๓๔ และท่านพูดว่า ทำเหมือนเดิมเป็นครั้ง
ที่สอง พวกเขาก็ทำตามเป็นครั้งที่สอง และท่านพูดว่า ทำเหมือนเดิมเป็นครั้งที่สาม
พวกเขาก็ทำตามเป็นครั้งที่สาม ๓๕ และน้ำก็ไหลที่รอบแท่นบูชาและร่องที่ขุดไว้ก็มีน้ำปริ่ม

๓๖ เมื่อถึงเวลามอบเครื่องสักการะ เอลียาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเข้ามาใกล้ และพูด
ว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ขอให้เป็นที่ทราบกันในวัน
นี้ว่า พระองค์เป็นพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพเจ้าได้
ปฏิบัติตามคำของพระองค์ ๓๗ โปรดตอบรับข้าพเจ้า โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดตอบรับข้าพเจ้า
เพื่อผู้คนเหล่านี้จะทราบว่าพระองค์คือพระเจ้า โอ พระผู้เป็นเจ้า และขอพระองค์ทำให้พวก
เขากลับใจเข้าหาพระองค์อีกครั้ง ๓๘ ครั้นแล้ว ไฟของพระผู้เป็นเจ้าก็ตกลงมาเผาสัตว์ที่ใช้
เป็นของถวาย ตกลงที่ฟืน หิน และผงคลี และทำให้น้ำในร่องแห้งเหือดไป ๓๙ เมื่อประชาชน
ทั้งปวงเห็นเหตุการณ์ ก็ก้มตัวลงและพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระองค์คือพระเจ้า พระผู้เป็น
เจ้า พระองค์คือพระเจ้า ๔๐ เอลียาห์พูดกับพวกเขาว่า จงจับกุมบรรดาผู้เผยคำกล่าวของ
เทพเจ้าบาอัล อย่าให้ผู้ใดหนีรอดไปได้เลย พวกเขาจึงจับกุมตัวไว้ เอลียาห์จึงนำตัวคน
เหล่านั้นลงมาที่ลำธารคีโชน และสังหารเขาทุกคนที่นั่น

พระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ฝนตก

๔๑ เอลียาห์พูดกับอาหับว่า จงขึ้นไป รับประทานและดื่ม เพราะว่ามีเสียงฝนเทกระหน่ำ
ลงมา ๔๒ อาหับจึงขึ้นไปรับประทานและดื่ม เอลียาห์ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคาร์เมล และก้มตัว
ลงที่พื้น ก้มหน้าอยู่ระหว่างหัวเข่าของท่าน ๔๓ และท่านพูดกับผู้รับใช้ของท่านว่า ไปเถิด

* **๑๘๓๑** ปฐมกาล 32:28; 35:10 † **๑๘๓๒** 3 สอาห์ เท่ากับ 1 เอฟาห์ ซึ่งมีประมาณ 22 ลิตร

จงมองไปทางทะเล เขาก็ไปและมองดู และพูดว่า ไม่เห็นมีอะไร ท่านพูด 7 ครั้งว่า ไปดูอีก ๔๔ และในครั้งที่เจ็ด เขาพูดว่า ดูเถิด เมฆเล็กๆ ก้อนหนึ่ง เท่าฝ่ามือคน กำลังขึ้นมาจากทะเล และท่านพูดว่า ไปเถิด ไปบอกอาหับดังนี้ จงเตรียมรถศึกของท่าน และลงไป มิฉะนั้นท่านจะติดฝน ๔๕ หลังจากนั้นไม่นาน ท้องฟ้าก็มืดครึ้มด้วยเมฆและลม แล้วฝนก็เทลงมา อาหับขึ้นรถศึกกลับไปยิสเรเอล ๔๖ พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเอลียาห์ ท่านลุกขึ้นคาดเอว และวิ่งรุดหน้าถึงทางเข้าเมืองยิสเรเอลก่อนอาหับ

๑๙

เอลียาห์หนีเยเซเบล

๑ อาหับบอกเยเซเบลทุกอย่างที่เอลียาห์ได้กระทำ และบอกด้วยว่าท่านได้ใช้ดาบสังหารบรรดาผู้เผยคำกล่าวอย่างไร ๒ เยเซเบลจึงให้ผู้ส่งข่าวคนหนึ่งไปหาเอลียาห์ว่า ฉะนั้นพรุ่งนี้และเวลานี้ขอให้บรรดาเทพเจ้ากระทำต่อฉันยิ่งกว่านั้น ถ้าฉันไม่กำจัดชีวิตของท่านเหมือนที่ท่านกระทำต่อบรรดาผู้เผยคำกล่าวของบาอัล ๓ แล้วท่านก็กลัว และรีบหนีไปเพื่อความปลอดภัยของชีวิตท่าน จนมาถึงเบเออร์เช-บา ซึ่งอยู่ในอาณาเขตยูดาห์ โดยทิ้งให้คนรับใช้อยู่ต่อที่นั่น

๔ ส่วนท่านก็เดินทางต่อไปเป็นระยะ 1 วัน เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และไปนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ซาก* ท่านไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไป และรำพึงรำพันว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พอกันที เวลานี้โปรดรับเอาชีวิตข้าพเจ้าไปเถิด เพราะข้าพเจ้าไม่ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ๕ แล้วท่านก็นอนหลับที่ใต้ต้นไม้ซาก ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาสัมผัสตัวท่าน และพูดว่า ลุกขึ้นและรับประทานเถิด ๖ และท่านก็เปิดตา ดูเถิด ที่ศีรษะท่านมีขนมชิ้นหนึ่งปิ้งร้อนๆ อยู่บนก้อนหิน กับน้ำโถหนึ่ง ท่านจึงรับประทานและดื่มน้ำ แล้วก็นอนลงอีก ๗ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ามาหาอีกเป็นครั้งที่สอง สัมผัสตัวท่าน และพูดว่า ลุกขึ้นรับประทานเถิด เพราะว่าการเดินทางจะลำบากมากสำหรับท่าน ๘ ท่านจึงลุกขึ้นรับประทานและดื่มน้ำ อาหารนั้นช่วยให้ท่านมีกำลังและเดินทางเป็นเวลา 40 วัน 40 คืน† ไปยังโฮเรบภูเขาของพระเจ้า

พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเอลียาห์

๙ เอลียาห์มาถึงถ้ำและค้างแรมในนั้น และดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่ ๑๐ ท่านตอบว่า ข้าพเจ้ารับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาอย่างเอาจริงเอาจัง แต่ชาวอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ และฆ่าฟันบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ เหลือแต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว และพวกเขาก็ได้ตามหาข้าพเจ้า เพื่อจะเอาชีวิตของข้าพเจ้าไปเสีย ๑๑ พระองค์กล่าวว่า จงออกไป ไปยืนบนภูเขา เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าผ่านไป ลมอันแรงกล้าได้แยกภูเขาให้แตกออกเป็นเสี่ยงๆ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้สถิตในลม และภายหลังลม ก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้สถิตในแผ่นดินไหว ๑๒ ภายหลังแผ่นดินไหว ก็เกิดไฟ แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้สถิตในไฟ และภายหลังไฟ ก็เกิดเสียงแผ่วเบา ๑๓ เมื่อเอลียาห์ได้ยินเสียง ท่านก็ปิดซ่อนหน้าในเสื้อคลุมของท่าน และออกไปยืนที่ปากถ้ำ และดูเถิด มีเสียงกล่าวกับท่านว่า เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่ ๑๔ ท่านตอบว่า ข้าพเจ้ารับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาอย่างเอาจริงเอาจัง แต่ชาวอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ และฆ่าฟันบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ เหลือแต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว และพวกเขาก็ได้ตามหาข้าพเจ้า เพื่อจะ

* **๑๙๔** พันธุ์ไม้ในวงศ์ Cytisus † **๑๙๘** อพยพ 34:28

เอาชีวิตของข้าพเจ้าไปเสีย" ๑๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า "ไปเถิด จงกลับไปยังถิ่นทุรกันดารดามัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว เจ้าจงเจิมฮาซาเอลให้เป็นกษัตริย์ปกครองอารัม ๑๖ และจงเจิมเยฮูบุตรของนิมชีให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล จงเจิมเอลีชาบุตรของชาฟัทแห่งเมืองอาเบลเมโฮลาห์ ให้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแทนเจ้า ๑๗ และผู้ที่หนีรอดจากดาบของฮาซาเอล ก็จงให้เยฮูฆ่าเสีย และผู้ที่หนีรอดจากดาบของเยฮูก็จงให้เอลีชาฆ่าเสีย ๑๘ แต่เราจะยังไว้ชีวิต 7,000 คนในอิสราเอลที่ไม่ได้ก้มกราบเทพเจ้าบาอัล และทุกปากที่ไม่ได้จูบเทวรูปบาอัล"

พระเจ้าเรียกเอลีชา

๑๙ ดังนั้น เอลียาห์จึงออกไปจากที่นั่น และพบกับเอลีชาบุตรของชาฟัท ผู้กำลังไถนาอยู่ มีโคทั้งหมด 12 คู่ที่เทียมแอกเดินอยู่ข้างหน้า เอลีชาอยู่กับโคคู่ท้ายสุด เอลียาห์เดินเคียงข้างผ่านไปพร้อมกับสวมเสื้อคลุมของท่านให้แก่เอลีชา ๒๐ เอลีชาก็ทิ้งโคไว้ และวิ่งตามเอลียาห์ไป และบอกว่า "ให้ข้าพเจ้าจูบลาพ่อแม่ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะตามท่านไป" "ไปเถิด แต่กลับมาอีก เราไม่ได้ว่ากล่าวอะไรท่าน" ๒๑ เอลีชาจึงกลับไปปลดโคออกจากแอก ฆ่าโคทั้งคู่ ใช้แอกเป็นเชื้อเพลิง และต้มเนื้อโคแจกจ่ายให้แก่คนที่นั่นรับประทาน แล้วเอลีชาลุกขึ้นติดตามเอลียาห์เพื่อไปเป็นผู้ช่วยท่าน

๒๐

อาหับทำสงครามกับอารัม

๑ เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอารัมรวบรวมกองทัพทหารทั้งหมด มีกษัตริย์ 32 ท่านที่เป็นฝ่ายพันธมิตรร่วมไปกับท่านด้วย ที่มีทั้งม้าและรถศึก ท่านยกทัพขึ้นไป และใช้กำลังล้อมสะมาเรีย และโจมตีเมือง ๒ และท่านใช้พวกผู้ส่งข่าวเข้าไปในเมือง ถึงอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ความว่า "เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า ๓ "เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา ภรรยาและลูกๆ คนที่ดีที่สุดก็เป็นของเราด้วย" " ๔ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตอบว่า "โอ กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า เป็นไปตามที่ท่านว่า คือทั้งข้าพเจ้าและทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ามีเป็นของท่าน" ๕ ผู้ส่งข่าวมาแจ้งอีกว่า "เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า "เราส่งคนมาเพื่อแจ้งท่านดังนี้ "จงส่งเงินและทองคำ ภรรยาและลูกๆ ของท่านมาให้เรา" ๖ ขอให้ท่านแน่ใจได้ว่า วันพรุ่งนี้ เราจะส่งพวกผู้รับใช้ของเรามาหาท่านประมาณเวลานี้ พวกเขาจะมาค้นวังท่าน และบ้านของพวกผู้รับใช้ของท่าน เพื่อยึดทุกสิ่งที่มีค่าของท่าน" "

๗ ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลเรียกประชุมบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของแผ่นดิน กล่าวว่า "ขอให้ท่านทราบและรับรู้ด้วยว่า ชายผู้นี้กำลังก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับภรรยาและลูกๆ ของเรา เงินและทองคำของเรา และเราไม่ได้ปฏิเสธเขา" ๘ หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงพูดกับท่านว่า "อย่าฟัง หรือยอมเขาอย่างเด็ดขาด" ๙ ท่านจึงบอกพวกผู้ส่งข่าวของเบนฮาดัดว่า "จงไปบอกกษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าดังนี้ "ทุกสิ่งที่ท่านต้องการในตอนแรกจากผู้รับใช้ของท่านนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำ แต่คำสั่งครั้งที่สองนั้นข้าพเจ้าทำให้ไม่ได้" " พวกผู้ส่งข่าวก็จากไป และกลับมารายงานอีก ๑๐ เบนฮาดัดใช้ไปบอกท่านว่า "ถ้าทหารทุกคนที่ติดตามเรามาได้เข้าไปทำลายเมืองของท่านจนสิ้นซาก และยังมีผงคลีติดกำมือไปได้ ก็ขอให้บรรดาเทพเจ้ากระทำต่อเราเช่นเดียวกันหรือยิ่งกว่านั้น" ๑๑ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตอบว่า "ไปบอกท่านว่า "ทหารจะไม่โอ้อวดก่อนผจญศึก แต่จะคุยได้ก็หลังจากเสร็จสงครามแล้ว" " ๑๒ เมื่อเบนฮาดัดได้ยินคำโต้ตอบกลับ ขณะที่กำลังดื่มกับบรรดากษัตริย์ฝ่ายพันธมิตรในกระโจม ท่านบอกคนของท่านว่า "จงเข้าประจำที่" และพวกเขาก็เข้าประจำที่เพื่อโจมตีเมือง

อาหับชนะเบนฮาดัด

๑๓ ดูเถิด ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งเข้ามาใกล้อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล และพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นั้นแล้วหรือยัง ดูเถิด เราจะมอบพวกเขาให้อยู่ในมือของเจ้าในวันนี้ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า" " ๑๔ อาหับถามว่า "ใครจะนำไป" เขาตอบว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า กองทหารหนุ่มใต้บังคับการของบรรดาผู้บัญชาประจำเขตจะนำไป" กษัตริย์ถามว่า "ใครจะเริ่มรบ" เขาตอบว่า "ท่านจะเป็นคนเริ่ม" ๑๕ ท่านจึงเรียกทหารหนุ่มที่อยู่ใต้บังคับของผู้บัญชาประจำเขต เข้าประจำกองทหาร จำนวน 232 คน และท่านเรียกกองทัพอิสราเอลทั้งสิ้น รวมได้ 7,000 คน

๑๖ กองทหารเริ่มบุกโจมตีตอนเที่ยงวัน ขณะที่เบนฮาดัดกำลังดื่มจนเมามายอยู่ในกระโจมกับกษัตริย์อีก 32 ท่านที่มาช่วยกันต่อสู้ ๑๗ ทหารหนุ่มใต้บังคับการของบรรดาผู้บัญชาประจำเขตเป็นแนวหน้า ส่วนเบนฮาดัดก็ส่งคนไปสืบความคืบหน้า และมีรายงานกลับมาว่า "มีคนออกมาจากสะมาเรีย" ๑๘ ท่านพูดว่า "ถ้าพวกเขาออกมาอย่างสันติ ให้จับเป็น หรือถ้าพวกเขามาทำสงคราม ก็ให้จับเป็นเช่นกัน"

๑๙ พวกทหารหนุ่มใต้บังคับการของบรรดาผู้บัญชาประจำเขตนำหน้าออกไปจากเมือง กองทัพอิสราเอลที่เหลือก็ตามหลังไป ๒๐ ต่างก็ฆ่าฟันคู่ต่อสู้ของตน ชาวอารัมพากันหนีไป และอิสราเอลไล่ล่าพวกเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอารัมขี่ม้าหนีรอดไปพร้อมกับทหารม้าได้ ๒๑ กษัตริย์แห่งอิสราเอลโจมตีทั้งม้าและรถศึก และฆ่าชาวอารัมโดยไม่ยั้งมือ

๒๒ แล้วผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอล และกล่าวว่า "มาเถิด รวบรวมกำลังของท่านไว้ และพิจารณาให้ดีว่า ท่านต้องทำอะไรบ้าง เพราะว่าเมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ กษัตริย์แห่งอารัมจะมาโจมตีท่านอีก"

๒๓ บรรดาเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์อารัมพูดกับท่านว่า "บรรดาเทพเจ้าของพวกเขาเป็นเทพเจ้าแห่งภูเขา พวกเขาจึงแข็งแกร่งกว่าพวกเรา ให้เราไปต่อสู้กับเขาในที่ราบเถิด เราจะแข็งแกร่งกว่าพวกเขาเป็นแน่ ๒๔ ขอให้ทำตามนี้คือ เปลี่ยนตำแหน่งบังคับการจากบรรดากษัตริย์พันธมิตร ให้ผู้บัญชาการทหารทำแทน ๒๕ เกณฑ์กองทัพใหม่ให้เหมือนกับกองทัพที่เสียไป ม้าและรถศึกก็หามาทดแทนด้วย แล้วพวกเราจะต่อสู้กับพวกเขาในที่ราบ เราจะแข็งแกร่งกว่าพวกเขาเป็นแน่" ท่านก็ฟังเสียงพวกเขา และทำตาม

เบนฮาดัดถูกจับตัว

๒๖ ในฤดูใบไม้ผลิ เบนฮาดัดเกณฑ์ชาวอารัม และขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อต่อสู้กับอิสราเอล ๒๗ ชาวอิสราเอลถูกเรียกประจำการและเตรียมพร้อมเพื่อออกศึก ชาวอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าชาวอารัมเหมือนกับฝูงแพะ 2 ฝูงเล็กๆ ส่วนชาวอารัมแผ่กระจายไปทั่วท้องทุ่ง ๒๘ คนของพระเจ้าเข้ามาใกล้ และบอกกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "พระเจ้ากล่าวดังนี้ "เพราะชาวอารัมได้พูดว่า "พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งภูเขา แต่ไม่ใช่พระเจ้าแห่งหุบเขา" ฉะนั้น เราจะมอบกองทัพใหญ่ขนาดนี้ให้อยู่ในมือเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า" " ๒๙ กองทัพทั้งสองฝ่ายตั้งค่ายอยู่ตรงข้ามกันเป็นเวลา 7 วัน และในวันที่เจ็ดการต่อสู้ก็เริ่ม ชาวอิสราเอลฆ่าฟันทหารราบชาวอารัม 100,000 คนในวันเดียว ๓๐ และที่เหลือก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองได้ล้มทับ 27,000 คนที่หนีมาจากการต่อสู้

เบนฮาดัดรับการปลดปล่อย

ฝ่ายเบนฮาดัดก็หนีไปเช่นกัน และเข้าไปในเมือง หลบอยู่ในห้องชั้นในแห่งหนึ่ง ๓๑ พวกเจ้าหน้าที่พูดกับท่านว่า "ดูเถิด พวกเราทราบมาว่า บรรดากษัตริย์ของพงศ์พันธุ์อิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่มีเมตตาคุณ เรามาคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ และเอาเชือกพันศีรษะของเราเถิด และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ท่านอาจจะไว้ชีวิตท่าน" ๓๒ ดังนั้นเขาเหล่านั้นจึงคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ และเอาเชือกพันศีรษะ และไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล และพูดว่า

"เบนฮาดัด ผู้รับใช้ของท่านกล่าวว่า "โปรดไว้ชีวิตเราเถิด" ท่านถามว่า "เขายังมีชีวิตหรือ เขาเป็นเสมือนพี่น้องของเรา" ๓๓ พวกเขากำลังดูทีท่าอยู่ จึงเดาความได้ และตอบว่า "ใช่ เบนฮาดัดพี่น้องของท่าน" ท่านกล่าวต่อไปว่า "ไป ไปพาตัวเขามา" เบนฮาดัดจึงออกมาหาท่าน และท่านก็ให้เบนฮาดัดขึ้นมาบนรถศึก ๓๔ และเบนฮาดัดพูดกับท่านว่า "เมืองต่างๆ ที่บิดาของข้าพเจ้ายึดไปจากบิดาของท่าน ข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน ท่านจะได้ตั้งศูนย์ค้าขายเป็นของท่านในเมืองดามัสกัส อย่างที่บิดาของข้าพเจ้าทำในสะมาเรีย" อาหับตอบว่า "เราจะปล่อยท่านไปตามข้อตกลงดังกล่าว" ดังนั้นท่านจึงทำสนธิสัญญากับเบนฮาดัดและปล่อยท่านไป

๓๕ ชายผู้หนึ่งในกลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดกับเพื่อนร่วมกลุ่มตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าว่า "โปรดชกเราที" แต่เพื่อนไม่ยอมชกเขา ๓๖ ชายคนแรกพูดว่า "เป็นเพราะท่านไม่ทำตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด ทันทีที่ท่านจากเราไป สิงโตตัวหนึ่งจะฆ่าท่าน" และทันทีที่ชายคนที่สองจากไป สิงโตตัวหนึ่งมาพบเขาและฆ่าเขาเสีย ๓๗ ชายคนแรกพูดกับชายอีกคนหนึ่งที่เขาพบว่า "โปรดชกเราที" เขาก็ชกจนทำให้เขาบาดเจ็บ ๓๘ แล้วผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็จากไป เขาเอาผ้าปิดตาปลอมตัวยืนรอกษัตริย์ซึ่งจะผ่านมาทางนั้น ๓๙ และขณะที่กษัตริย์ผ่านมา เขาร้องบอกกษัตริย์ว่า "ผู้รับใช้ของท่านไปต่อสู้ในสนามรบ ดูเถิด ทหารคนหนึ่งนำชายผู้หนึ่งมา และพูดว่า "คุมตัวคนนี้ไว้ แต่ถ้าเขาหายไปด้วยเหตุใดก็ตาม ท่านจะต้องทดแทนชีวิตเขาด้วยชีวิตของท่านเอง มิฉะนั้น ท่านจะต้องจ่ายเป็นเงินจำนวน 1 ตะลันต์" ๔๐ และในขณะที่ผู้รับใช้ของท่านง่วนอยู่กับหลายสิ่ง เขาก็หายไป" กษัตริย์แห่งอิสราเอลกล่าวกับเขาว่า "คำตัดสินก็จะเป็นไปตามที่ท่านพูด ตัวท่านเองที่เป็นคนตัดสินใจ" ๔๑ ครั้นแล้ว เขาก็รีบดึงผ้าปิดตาออก กษัตริย์จึงจำได้ว่าเขาเป็นหนึ่งในจำนวนผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๔๒ เขากล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้คือ "เป็นเพราะเจ้าปล่อยให้ชายคนที่เรากำหนดให้พินาศหลุดมือไป เจ้าจะต้องทดแทนชีวิตเขาด้วยชีวิตของเจ้าเอง และทดแทนกองทัพของเขาด้วยประชาชนของเจ้า" ๔๓ แล้วกษัตริย์ก็กลับวังของท่านที่สะมาเรีย รู้สึกไม่สบายใจและโกรธยิ่งนัก

๒๑

สวนองุ่นของนาโบท

๑ นาโบทชาวยิสเรเอลมีสวนองุ่นในยิสเรเอล ข้างวังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย ๒ อยู่มาวันหนึ่งอาหับพูดกับนาโบทว่า "ยกสวนองุ่นของเจ้าให้เราเถอะ เราจะได้ใช้เป็นสวนผัก เพราะว่าอยู่ใกล้วังของเรา แล้วเราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าแทน หรือถ้าเจ้าคิดว่าจะรับเป็นเงินดีกว่า เราก็จะให้เงินเจ้าตามราคา" ๓ แต่นาโบทตอบอาหับว่า "พระผู้เป็นเจ้าไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้ายกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่ท่าน"* ๔ อาหับเข้าไปในวังของท่าน ทั้งขุ่นเคืองใจและโกรธ เป็นเพราะคำที่นาโบทชาวยิสเรเอลพูดกับท่าน เขาได้พูดว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ยกมรดกของบรรพบุรุษของข้าพเจ้าให้แก่ท่าน" ท่านนอนลงบนเตียง หันหน้าเข้ากำแพง และไม่ยอมรับประทานอาหาร

๕ แต่เยเซเบลมาหาท่าน และพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงกลุ้มใจถึงกับไม่ยอมรับประทานอาหาร" ๖ ท่านตอบนางว่า "เพราะว่าเราคุยกับนาโบทชาวยิสเรเอล และบอกเขาว่า "ยกสวนองุ่นของเจ้าให้เรา แลกเป็นเงิน ถ้าไม่เอา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าแทน ถ้าเจ้าต้องการ" และเขาตอบเราว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ยกสวนองุ่นของข้าพเจ้าให้แก่ท่าน" ๗ เยเซเบลผู้เป็นภรรยาตอบว่า "ปัจจุบันนี้ท่านปกครองอิสราเอลหรือเปล่า ลุกขึ้นและรับประทานขนมปัง และทำใจให้เบิกบานได้แล้ว ข้าพเจ้าจะมอบสวนองุ่นของนาโบทให้ท่านเอง"

---

* **๒๑:๓** เลวีนิติ 25:10-24

๘ ดังนั้น นางจึงเขียนจดหมายในนามของอาหับ และผนึกด้วยตราประทับของกษัตริย์
และส่งจดหมายไปยังบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่และบรรดาผู้นำที่อาศัยอยู่ในยิสเรเอลเมือง
เดียวกับนาโบท ๙ นางเขียนในจดหมายว่า จงประกาศเป็นทางการให้ร่วมกันอดอาหาร
จัดการให้นาโบทนั่งเป็นประธานในที่ประชุม ๑๐ ให้คนชั่วสองคนนั่งตรงข้ามกับเขา ให้เขาทั้ง
สองกล่าวหานาโบทว่า ท่านพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าและกษัตริย์ แล้วก็เอาตัวเขาออก
ไป เอาก้อนหินขว้างเขาให้ตาย ๑๑ และบรรดาผู้ชายของเมือง คือบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่
และบรรดาผู้นำที่อาศัยอยู่ในเมือง ก็กระทำตามที่เยเซเบลสั่ง ดังที่เขียนไว้ในจดหมายซึ่ง
นางส่งไปให้พวกเขา ๑๒ เขาทั้งปวงประกาศเป็นทางการให้ร่วมกันอดอาหาร และจัดการให้
นาโบทนั่งเป็นประธานในที่ประชุม ๑๓ และคนชั่วทั้งสองกล่าวหานาโบทต่อหน้าสาธารณชน
ว่า นาโบทสาปแช่งพระเจ้าและกษัตริย์ และพวกเขาก็เอาตัวเขาออกไปนอกเมือง และ
เอาหินขว้างเขาจนตาย ๑๔ แล้วแจ้งให้เยเซเบลทราบว่า นาโบทถูกหินขว้างตายแล้ว

๑๕ ทันทีที่เยเซเบลทราบว่านาโบทถูกหินขว้างตายแล้ว เยเซเบลบอกอาหับว่า ลุกขึ้น
เถิด เชิญท่านไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวยิสเรเอลได้แล้ว ที่ดินซึ่งเขาปฏิเสธที่จะแลก
กับเงิน นาโบทหามีชีวิตไม่ เพราะเขาตายเสียแล้ว ๑๖ ทันทีที่อาหับทราบว่านาโบทตาย
แล้ว อาหับก็ลุกขึ้น เพื่อลงไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวยิสเรเอล

พระผู้เป็นเจ้ากล่าวโทษอาหับ

๑๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านเอลียาห์ชาวทิชบีว่า ๑๘ จงลุกขึ้น ลงไปพบกับอาหับกษัตริ
ย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ซึ่งเขาไปยึดเป็น
เจ้าของ ๑๙ เจ้าจงพูดกับเขาว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้คือ เจ้าได้ฆ่าคนและยึดที่ดินข
องเขาใช่ไหม และเจ้าจงพูดกับเขาว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ที่ใดก็ตามที่สุนัขเลีย
เลือดของนาโบท มันก็จะเลียเลือดของเจ้าที่นั่น
๒๐ อาหับบอกเอลียาห์ว่า ศัตรูของเราก็ได้พบเราแล้วหรือนี่ ท่านตอบว่า ข้าพเจ้าได้
พบท่านแล้ว เพราะว่าท่านมุ่งมั่นกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ๒๑ ดังนั้น
พระผู้เป็นเจ้าจะให้ภัยอันตรายเกิดขึ้นกับเจ้า และจะตัดขาดทุกคนในอิสราเอลที่เป็นชาย
ออกจากอาหับ ไม่ว่าทาสหรือคนที่เป็นอิสระ ๒๒ และเราจะทำให้พงศ์พันธุ์ของเจ้าเหมือน
กับพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัมบุตรของเนบัท† และเหมือนกับพงศ์พันธุ์ของบาอาชาบุตรขอ
งอาหิยาห์‡ เพราะเจ้ายั่วโทสะเรา และเป็นเหตุให้อิสราเอลกระทำบาป ๒๓ และพระผู้เป็น
เจ้ากล่าวถึงเยเซเบลด้วยว่า สุนัขจะกินร่างของเยเซเบลภายในกำแพงเมืองของยิสเร
เอล ๒๔ สุนัขจะกินร่างของคนในครอบครัวของอาหับที่ตายในเมือง และนกในอากาศจะกิ
นร่างของคนตายในทุ่งโล่ง

อาหับกลับใจ

๒๕ (ไม่มีผู้ใดที่มุ่งมั่นกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าเท่ากับอาหับ ด้วย
การสนับสนุนยุยงจากเยเซเบลภรรยาของท่าน ๒๖ ท่านกระทำสิ่งที่น่าชังยิ่งนัก ด้วยการหัน
ไปติดตามรูปเคารพ เหมือนกับที่ชาวอาโมร์ได้กระทำ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าก็ได้ขับไล่ออกไปต่อ
หน้าชาวอิสราเอล
๒๗ ครั้นอาหับได้ยินคำพูดดังกล่าว ท่านก็ฉีกเสื้อให้ขาดวิ่น สวมผ้ากระสอบแทน อด
อาหาร และสวมผ้ากระสอบนอน และเดินไปมาด้วยใจหดหู่ ๒๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านเอลี
ยาห์ชาวทิชบีว่า ๒๙ เจ้าเห็นไหมว่าอาหับถ่อมตัวต่อหน้าเราอย่างไร เป็นเพราะว่าเขาถ่อม
ตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่ทำให้ภัยอันตรายเกิดขึ้นในชั่วชีวิตของเขา แต่เราจะทำให้ภัยอัน
ตรายเกิดขึ้นกับพงศ์พันธุ์ของเขาในชั่วชีวิตของบุตรของเขา

† **๒๑๒๒** 1 พงศ์กษัตริย์ 15:29 ‡ **๒๑๒๒** 1 พงศ์กษัตริย์ 16:11,12

๒๒

อาหับและผู้เผยคำกล่าวจอมปลอม

๑ ไม่มีการสู้รบระหว่างอารัมและอิสราเอลเป็นเวลา 3 ปี ๒ แต่ในปีที่สาม เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ลงมาเยี่ยมเยียนกษัตริย์แห่งอิสราเอล ๓ กษัตริย์แห่งอิสราเอลบอกบรรดาเจ้าหน้าที่ว่า "พวกท่านทราบไหมว่า ราโมทกิเลอาดเป็นของเรา และเราก็นิ่งเงียบไว้ และไม่ได้เอามาจากมือของกษัตริย์แห่งอารัม" ๔ และท่านถามเยโฮชาฟัทว่า "ท่านจะไปสู้รบที่ราโมทกิเลอาดด้วยกันกับเราไหม" เยโฮชาฟัทตอบกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "เราพร้อมจะไปอย่างแน่นอน ทหารของเราก็เป็นเหมือนทหารของท่าน ม้าของเราก็เป็นเหมือนม้าของท่าน"

๕ และเยโฮชาฟัทพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอให้ท่านถามพระผู้เป็นเจ้าก่อน" ๖ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกประชุมบรรดาผู้เผยคำกล่าวประมาณ 400 คน และถามว่า "เราควรจะไปโจมตีราโมทกิเลอาด หรือว่าเราควรจะยั้งไว้ก่อน" เขาทั้งหลายตอบว่า "ขึ้นไปเถิด เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าจะมอบเมืองนั้นให้อยู่ในมือของกษัตริย์" ๗ แต่เยโฮชาฟัทถามว่า "ที่นี่ไม่มีผู้เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าที่พวกเราจะถามได้อีกหรือ" ๘ กษัตริย์แห่งอิสราเอลพูดกับเยโฮชาฟัทว่า "ยังมีอีกคนที่พวกเราจะถามพระผู้เป็นเจ้าผ่านเขาได้ มิคายาห์บุตรของอิมลาห์ แต่เราเกลียดชังเขา เพราะเขาไม่เคยเผยความเกี่ยวกับเราในเรื่องดี มีแต่เรื่องร้าย" และเยโฮชาฟัทพูดว่า "ขอท่านอย่าพูดเช่นนั้นเลย" ๙ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกขันทีคนหนึ่งมา และสั่งว่า "พามิคายาห์บุตรของอิมลาห์มาโดยด่วน" ๑๐ กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็กำลังนั่งบนบัลลังก์ ทรงเครื่องด้วยเสื้อคลุมของกษัตริย์ อยู่ที่ลานนวดข้าว ที่ทางเข้าของประตูเมืองสะมาเรีย และบรรดาผู้เผยคำกล่าวก็กำลังเผยความต่อหน้าท่านทั้งสอง ๑๑ เศเดคียาห์บุตรเค-นาอะนาห์ ได้ทำเขาสัตว์ด้วยเหล็กกล้าคู่หนึ่ง เขาพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า 'เจ้าจะโจมตีชาวอารัมจนกระทั่งพวกเขาพินาศไปด้วยเขาสัตว์นี้' " ๑๒ และบรรดาผู้เผยคำกล่าวเห็นด้วย และพูดว่า "จงขึ้นไปโจมตีราโมทกิเลอาด และท่านจะชนะ พระผู้เป็นเจ้าจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของกษัตริย์"

มิคายาห์กล่าวคัดค้านอาหับ

๑๓ ผู้ถือสาสน์ที่ไปเรียกมิคายาห์มา และบอกเขาว่า "ดูเถิด บรรดาผู้เผยคำกล่าวพูดกันเป็นเสียงเดียวถึงเรื่องของกษัตริย์ในทางที่ดีงาม" ๑๔ แต่มิคายาห์พูดว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด พระผู้เป็นเจ้าบอกข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะพูดไปตามนั้น" ๑๕ เมื่อเขามาเข้าเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์กล่าวกับเขาว่า "มิคายาห์ พวกเราควรจะไปโจมตีราโมทกิเลอาด หรือว่าเราควรจะยั้งไว้ก่อน" เขาตอบกษัตริย์ว่า "ขึ้นไปเถิด และท่านจะชนะ พระผู้เป็นเจ้าจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของกษัตริย์" ๑๖ แต่กษัตริย์กล่าวกับเขาว่า "เราควรจะให้ท่านสาบานกี่ครั้งว่า ท่านพูดแต่ความจริงกับเราในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า" ๑๗ มิคายาห์จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นทหารอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา ประหนึ่งฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยงดู และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า 'คนเหล่านี้ขาดเจ้านาย ปล่อยให้ทุกคนกลับบ้านไปด้วยความปลอดภัยเถิด' " ๑๘ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลกล่าวกับเยโฮชาฟัทว่า "เราบอกท่านแล้วมิใช่หรือว่า เขาจะไม่ประกาศสิ่งดีใดๆ ที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบ มีแต่เรื่องร้าย" ๑๙ มิคายาห์กล่าวว่า "ฉะนั้นจงฟังคำของพระผู้เป็นเจ้าเถิด ข้าพเจ้าเห็นพระผู้เป็นเจ้าสถิตบนบัลลังก์ของพระองค์ และบรรดาชาวสวรรค์กำลังยืนอยู่ข้างพระองค์ ทั้งที่เบื้องขวาและเบื้องซ้าย ๒๐ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า 'ใครจะหลอกล่ออาหับให้ไปยังราโมทกิเลอาด เขาจะได้จบชีวิตลงที่นั่น' ทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดอย่างหนึ่ง และทูตสวรรค์อีกองค์ก็พูดอีกอย่าง ๒๑ ครั้นแล้ว วิญญาณดวงหนึ่งก็มายืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า

และกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไปหลอกล่ออาหับเอง ๒๒ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับวิญญาณ
ว่า ด้วยวิธีไหน วิญญาณตอบว่า ข้าพเจ้าจะไปทำให้บรรดาผู้เผยคำกล่าวของอาหับพูด
เท็จ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เจ้าจะไปหลอกล่อเขาได้สำเร็จ ไปทำตามนั้นเถิด ๒๓ ดัง
นั้น ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้บรรดาผู้เผยคำกล่าวของท่านพูดเท็จ เพราะว่าพระผู้เป็น
เจ้าบอกล่วงหน้าว่าสิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับท่าน
๒๔ แล้วเศเดคียาห์บุตรของเค-นาอะนาห์เข้ามาใกล้ และตบหน้ามิคายาห์ และพูดว่า
พระวิญญาณพระผู้เป็นเจ้าจากเราไป และไปพูดกับเจ้าได้อย่างไร ๒๕ มิคายาห์พูดว่า
ดูเถิด ท่านจะเห็นในวันนั้น เวลาที่ท่านเข้าไปซ่อนตัวในห้องชั้นใน ๒๖ กษัตริย์แห่งอิสราเอ
ลกล่าวว่า จงจับตัวมิคายาห์ไว้ และพาตัวกลับไปให้อาโมน ผู้ว่าราชการเมือง และโยอาช
บุตรของกษัตริย์ ๒๗ และบอกว่า กษัตริย์กล่าวดังนี้ จำคุกชายคนนี้เสีย และประทังชีวิต
เขาด้วยขนมปังและน้ำเท่านั้น จนกว่าเราจะมาอย่างปลอดภัย ๒๘ และมิคายาห์พูดว่า
ถ้าท่านกลับมาอย่างปลอดภัย พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้กล่าวผ่านข้าพเจ้า และพูดต่ออีกว่า
ขอให้ท่านทุกคนฟังไว้เถิด

อาหับถูกฆ่าในสนามรบ

๒๙ ดังนั้น กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ไปโจมตีเมืองราโมทกิ
เลอาด ๓๐ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกล่าวกับเยโฮชาฟัทว่า เราจะปลอมตัวเข้าไปในสนามรบ
ส่วนท่านก็สวมเสื้อคลุมของกษัตริย์ไป ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงปลอมตัวเข้าไปใน
สนามรบ ๓๑ ฝ่ายกษัตริย์แห่งอารัมได้สั่งผู้บัญชาการรถศึก 32 คนว่า ไม่ต้องต่อสู้กับผู้ใด
เลย นอกจากกษัตริย์แห่งอิสราเอลเท่านั้น ๓๒ เมื่อบรรดาผู้บัญชาการรถศึกเห็นเยโฮชา
ฟัท ก็พูดว่า นั่นต้องเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลแน่ และพวกเขาจึงหันไปโจมตีท่าน และ
เยโฮชาฟัทก็ส่งเสียงร้อง ๓๓ ครั้นผู้บัญชาการรถศึกทราบว่า ท่านไม่ใช่กษัตริย์แห่งอิสรา
เอล จึงได้ถอยกลับ และหยุดตามไล่ฆ่าท่าน ๓๔ แต่ชายผู้หนึ่งสุ่มยิงธนูออกไป ลูกธนูเจาะ
ระหว่างเกราะป้องกันตัวกับเกราะหุ้มหน้าอกกษัตริย์แห่งอิสราเอล ดังนั้นท่านสั่งสารถีของ
ท่านว่า หันกลับไป พาเราออกจากสนามรบ เพราะเราบาดเจ็บ ๓๕ การสู้รบในวันนั้นก
็ดำเนินต่อไป และกษัตริย์ถูกพยุงตัวขึ้นในรถศึกโดยหันหน้าไปทางชาวอารัม พอตกเย็น
ท่านก็เสียชีวิต เลือดจากบาดแผลไหลลงบนพื้นรถศึก ๓๖ ประมาณเวลาตะวันตกดินก็มี
เสียงร้องไปทั่วกองทัพว่า ให้ต่างคนต่างกลับไปเมืองของตน และให้ต่างคนต่างกลับไป
ประเทศของตน
๓๗ ดังนั้นกษัตริย์สิ้นชีวิต และถูกนำร่างไปที่สะมาเรีย และศพถูกบรรจุไว้ในสะมาเรีย
๓๘ เขาล้างรถศึกที่ข้างสระน้ำในสะมาเรีย มีพวกสุนัขมาเลียเลือดของท่าน พวกหญิง
โสเภณีก็อาบน้ำในสระนั้น ซึ่งเป็นไปตามคำของพระผู้เป็นเจ้าที่ได้กล่าวไว้ ๓๙ กิจอื่นๆ ทั้ง
สิ้นของอาหับ และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ และวังที่ท่านสร้างซึ่งตกแต่งด้วยงาช้าง และทุก
เมืองที่ท่านสร้าง ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิส
ราเอลมิใช่หรือ ๔๐ อาหับจึงสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน และอาหัส
ยาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

เยโฮชาฟัทครองราชย์ในยูดาห์

๔๑ เยโฮชาฟัทบุตรของอาสาเริ่มเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สี่ของอาหับกษัตริย์แห่งอ
ิสราเอล ๔๒ เยโฮชาฟัทเริ่มเป็นกษัตริย์เมื่อมีอายุ 35 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 25
ปี มารดาของท่านชื่ออาซูบาห์บุตรหญิงของชิลหิ ๔๓ ท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างอาสา
บิดาของท่าน ท่านไม่ได้หันเหไปจากนั้น กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า แต่

สถานบูชาบนภูเขาสูงยังไม่ถูกกำจัดไป และประชาชนยังมอบเครื่องสักการะและเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูง ๔๔ เยโฮชาฟัทยอมสงบศึกกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย

๔๕ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮชาฟัท และความสำเร็จด้านยุทธการที่แสดงให้เห็นว่าท่านสู้รบอย่างไร ก็มีเขียนไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๔๖ และท่านกำจัดพวกโสเภณีชายประจำวิหารที่หลงเหลืออยู่ตั้งแต่สมัยของอาสาบิดาของท่าน ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดิน

๔๗ ในแผ่นดินเอโดมไม่มีกษัตริย์ มีเพียงผู้สำเร็จราชการทำหน้าที่แทน ๔๘ เยโฮชาฟัทต่อกองเรือเดินทะเลของเมืองทาร์ชิชหลายลำ เพื่อไปบรรทุกทองคำจากโอฟีร์ แต่ไปไม่ถึง เพราะเรือแตกที่เอซีโอนเกเบอร์ ๔๙ แล้วอาหัสยาห์บุตรของอาหับพูดกับเยโฮชาฟัทว่า “ให้คนของเราออกเรือไปกับคนของท่านเถิด” แต่เยโฮชาฟัทปฏิเสธ ๕๐ เยโฮชาฟัทสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน และเยโฮรัมบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

อาหัสยาห์ครองราชย์ในอิสราเอล

๕๑ อาหัสยาห์บุตรของอาหับเริ่มเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลในสะมาเรีย ในปีที่สิบเจ็ดของเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ท่านครองราชย์ได้ 2 ปีในอิสราเอล ๕๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และดำเนินชีวิตตามแบบอย่างบิดาของท่าน ตามอย่างมารดาของท่าน และตามอย่างเยโรโบอัมบุตรเนบัทผู้เป็นเหตุให้อิสราเอลกระทำบาป ๕๓ ท่านบูชาและนมัสการเทพเจ้าบาอัล ซึ่งเป็นการยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ในทุกวิถีทางที่บิดาของท่านได้ทำ

2 พงศ์กษัตริย์

เอลียาห์ตำหนิอาหัสยาห์

๑ หลังจากอาหับสิ้นชีวิตแล้ว โมอับก็แข็งข้อต่ออิสราเอล
๒ อาหัสยาห์พลัดตกทะลุไม้บานเกล็ดในห้องดาดฟ้าของท่านที่เมืองสะมาเรีย จึงนอนเจ็บ ท่านสั่งบรรดาผู้ส่งข่าวว่า "จงไปถามบาอัลเซบูบ เทพเจ้าแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากการล้มป่วยครั้งนี้หรือไม่" ๓ แต่ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าบอกเอลียาห์ชาวทิชบีว่า "ไปเถิด ไปพบกับบรรดาผู้ส่งข่าวของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และบอกเขาว่า "ไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลหรือ ท่านจึงจะไปถามบาอัลเซบูบเทพเจ้าแห่งเอโครน" ๔ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "เจ้าจะไม่ได้ลุกขึ้นจากเตียงที่เจ้านอนอยู่ แต่เจ้าจะสิ้นชีวิตอย่างแน่นอน" " เอลียาห์ก็จากไป
๕ บรรดาผู้ส่งข่าวกลับมาหากษัตริย์ และท่านถามพวกเขาว่า "เจ้ากลับมาทำไม" ๖ พวกเขาตอบท่านว่า "มีชายผู้หนึ่งมาพบกับพวกเรา และพูดว่า "จงกลับไปหากษัตริย์ที่ส่งเจ้ามา และบอกท่านว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลหรือ เจ้าจึงส่งให้คนมาถามบาอัลเซบูบเทพเจ้าแห่งเอโครน ฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลุกขึ้นจากเตียงที่เจ้านอนอยู่ แต่เจ้าจะสิ้นชีวิตอย่างแน่นอน" " ๗ ท่านถามพวกเขาว่า "คนที่มาพบพวกเจ้าและบอกเรื่องนี้กับเจ้า เป็นคนแบบไหน" ๘ พวกเขาตอบท่านว่า "เขาสวมเสื้อขนสัตว์ คาดเอวด้วยหนังสัตว์" ท่านจึงพูดว่า "เขาคือเอลียาห์ชาวทิชบี"
๙ และกษัตริย์ให้นายกองกำลังห้าสิบพร้อมกับทหาร 50 คนของเขาไปหาเอลียาห์ นายทหารก็ขึ้นไปหาเอลียาห์ ซึ่งกำลังนั่งอยู่บนยอดเขา และพูดกับท่านว่า "โอ คนของพระเจ้า กษัตริย์กล่าวว่า "ลงมาเถิด" " ๑๐ แต่เอลียาห์ตอบนายทหารว่า "ถ้าเราเป็นคนของพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากสวรรค์ และเผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้า" ครั้นแล้วไฟก็ลงมาจากสวรรค์ และเผาผลาญเขาและคนทั้งห้าสิบ
๑๑ กษัตริย์ก็ให้นายกองกำลังห้าสิบอีกคนพร้อมกับทหาร 50 คนของเขาไปหาเอลียาห์ เขาทำตาม และพูดกับท่านว่า "โอ คนของพระเจ้า นี่เป็นคำสั่งของกษัตริย์ "ลงมาเร็วๆ เถิด" " ๑๒ แต่เอลียาห์ตอบว่า "ถ้าเราเป็นคนของพระเจ้า ก็ให้ไฟลงมาจากสวรรค์ และเผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้า" ครั้นแล้ว ไฟก็ลงมาจากสวรรค์ และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบ
๑๓ กษัตริย์ก็ให้นายกองกำลังห้าสิบ เป็นคนที่สามพร้อมกับทหาร 50 คนของเขาไปหาเอลียาห์ และนายกองคนที่สามกับทหารทั้งห้าสิบของเขาก็ขึ้นไป และเมื่อมาถึงก็คุกเข่าลงที่เบื้องหน้าเอลียาห์ และขอร้องท่านว่า "โอ คนของพระเจ้า กรุณาเถิด ไว้ชีวิตข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ 50 คนของท่านเถิด ๑๔ ดูเถิด ไฟได้ลงมาจากสวรรค์ และเผาผลาญนายทหาร 2 คนที่แล้วกับทหารของเขา แต่บัดนี้โปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้า" ๑๕ และทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าพูดกับเอลียาห์ว่า "จงลงไปกับเขา อย่ากลัวเขาเลย" ดังนั้นท่านจึงลงไปหากษัตริย์พร้อมกับเขา ๑๖ ท่านทูลกษัตริย์ว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "เพราะว่าเจ้าได้ให้ผู้ส่งข่าวไปถามบาอัลเซบูบเทพเจ้าแห่งเอโครน ไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลที่เจ้าจะขอคำปรึกษาหรือ ฉะนั้น เจ้าจะไม่ได้ลุกขึ้นจากเตียงที่เจ้านอน แต่เจ้าจะเสียชีวิตอย่างแน่นอน" "
๑๗ ดังนั้นท่านจึงสิ้นชีวิต ตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ที่เอลียาห์พูดไว้ โยรัมครองราชย์แทนท่านในปีที่สองของเยโฮรัมบุตรเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ๑๘ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอาหัส

ยาห์ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ

๒

พระเจ้ารับเอลียาห์ขึ้นสู่สวรรค์

๑ เมื่อใกล้จะถึงเวลาที่พระผู้เป็นเจ้าให้พายุหมุนรับเอลียาห์ขึ้นสู่สวรรค์ เอลียาห์และเอลีชาก็กำลังเดินทางออกมาจากกิลกาล ๒ เอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า "ขอท่านอยู่ที่นี่ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ใช้ให้ข้าพเจ้าไปไกลถึงเบธเอล" แต่เอลีชาพูดว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด และตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน" ดังนั้นทั้งสองจึงเดินทางลงไปถึงเบธเอล ๓ กลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ที่อยู่ในเบธเอลออกมาพบกับเอลีชา และพูดกับท่านว่า "ท่านทราบไหมว่า ในวันนี้พระผู้เป็นเจ้าจะรับผู้นำของท่านไปจากท่าน" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว อย่าพูดถึงเรื่องนี้กันเลย"

๔ เอลียาห์พูดกับท่านว่า "เอลีชา ขอท่านอยู่ที่นี่ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ใช้ให้ข้าพเจ้าไปที่เยรีโค" แต่ท่านตอบว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด และตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน" ดังนั้นทั้งสองจึงเดินทางไปยังเยรีโค ๕ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ที่อยู่ในเยรีโคออกมาพบกับเอลีชา และพูดกับท่านว่า "ท่านทราบไหมว่าในวันนี้พระผู้เป็นเจ้าจะรับผู้นำของท่านไปจากท่าน" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว อย่าพูดถึงเรื่องนี้กันเลย"

๖ เอลียาห์พูดกับท่านว่า "ขอท่านอยู่ที่นี่ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ใช้ให้ข้าพเจ้าไปที่แม่น้ำจอร์แดน" แต่ท่านตอบว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด และตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน" ดังนั้นทั้งสองจึงเดินทางต่อไป ๗ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า 50 คนก็ไปด้วย และยืนห่างออกไประยะหนึ่ง ขณะที่ทั้งสองท่านยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ๘ ครั้นแล้วเอลียาห์ก็ม้วนเสื้อคลุมของท่าน และฟาดลงไปในน้ำ น้ำก็แยกออกเป็นสองข้าง ทั้งสองจึงเดินบนดินแห้งผ่านไปได้

๙ เมื่อทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า "ท่านอยากให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้ท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกรับตัวไปจากท่าน" เอลีชาตอบว่า "ขอให้ข้าพเจ้าได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณของท่านเป็นสองเท่าเถิด" ๑๐ ท่านตอบว่า "ท่านขอสิ่งที่เป็นไปได้ยาก แต่ถึงกระนั้น ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าในเวลาที่ข้าพเจ้าถูกรับตัวไป ท่านก็จะได้รับตามคำขอ แต่ถ้าท่านไม่เห็นข้าพเจ้าในเวลานั้น ท่านก็จะไม่ได้รับตามคำขอ" ๑๑ และขณะที่ทั้งสองเดินไปและสนทนากันไปนั้น ดูเถิด มีรถศึกกับม้าที่ลุกเป็นไฟมาคั่นกลางระหว่างท่านทั้งสอง และเอลียาห์ขึ้นสู่สวรรค์พร้อมกับพายุหมุน ๑๒ เอลีชาเห็นทุกสิ่งที่เกิดขึ้นจึงร้องขึ้นว่า "ท่านพ่อของข้าพเจ้า ท่านพ่อของข้าพเจ้า รถศึกของอิสราเอลกับเหล่าทหารม้า" แล้วท่านก็มองไม่เห็นเอลียาห์อีกเลย

แล้วเอลีชาก็ฉีกเสื้อของตนออกเป็นสองท่อน ๑๓ และหยิบเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่หล่นลงมา และท่านกลับไปยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ๑๔ แล้วท่านใช้เสื้อคลุมของเอลียาห์ที่หล่นลงมา ฟาดลงไปในน้ำ และพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเอลียาห์อยู่ที่ไหน" เมื่อท่านฟาดน้ำ น้ำก็แยกออกเป็นสองข้าง เอลีชาจึงเดินผ่านไปได้

เอลีชาแทนเอลียาห์

๑๕ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ซึ่งอยู่ที่เยรีโคเห็นท่านอยู่ฝั่งตรงข้าม จึงพูดว่า "วิญญาณของเอลียาห์อยู่กับเอลีชา" พวกเขาพากันมาพบท่าน และก้มกราบเบื้องหน้าท่าน ๑๖ เขาเหล่านั้นพูดกับเอลีชาว่า "ดูเถิด มีผู้รับใช้ที่เก่งกล้า 50 คนอยู่ที่นี่ โปรดให้พวก

เขาไปเสาะหาเอลียาห์ อาจจะเป็นไปได้ที่พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าพาท่านไปทิ้งไว้ที่ใดที่หนึ่งบนภูเขาหรือหุบเขา" เอลีชาตอบว่า "พวกท่านอย่าไปเลย" ๑๗ แต่เมื่อเขาเหล่านั้นเร่งเร้าจนท่านปฏิเสธไม่ได้ ท่านจึงพูดว่า "พวกท่านไปเถิด" เขาเหล่านั้นจึงส่งชาย 50 คนไป ซึ่งก็ได้เสาะหาเอลียาห์ 3 วัน แต่ก็ไม่พบท่าน ๑๘ และกลับมาหาท่านขณะที่ท่านยังพักอยู่ที่เยรีโค ท่านพูดว่า "เราบอกท่านแล้วมิใช่หรือว่า อย่าไป"

๑๙ ประชาชนในเมืองพูดกับเอลีชาว่า "ดูเถิด สถานการณ์ของเมืองนี้ก็ดีอยู่ เท่าที่นายท่านก็เห็น แต่ว่าน้ำเสีย และแผ่นดินก็ไม่อำนวยผล" ๒๐ ท่านบอกว่า "เอาชามใหม่ๆ มาให้เราใบหนึ่ง ใส่เกลือมาด้วย" พวกเขาก็นำมาให้ท่าน ๒๑ ท่านก็ไปที่น้ำพุ และโยนเกลือลงในนั้น และพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "เราทำให้น้ำในนี้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครตายหรือแท้งลูกเพราะน้ำจากที่นี่อีกต่อไป" " ๒๒ ดังนั้น น้ำจากที่นั่นก็อยู่ในสภาพดีมาจนถึงทุกวันนี้ ตามคำที่เอลีชาพูด

๒๓ จากนั้นท่านก็ขึ้นไปยังเบธเอล และขณะที่ท่านกำลังเดินทางขึ้นไป ก็มีเด็กผู้ชายกลุ่มหนึ่งออกมาจากเมืองนั้น และล้อเลียนท่านว่า "ขึ้นไปสิ ไอ้หัวล้าน ขึ้นไปสิ ไอ้หัวล้าน" ๒๔ เมื่อท่านหันกลับมาเห็นเด็กพวกนั้น ท่านก็สาปแช่งพวกเขาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า แล้วจึงมีหมีตัวเมีย 2 ตัวออกมาจากป่า และขย้ำเด็กทั้ง 42 คน ๒๕ และท่านไปจากที่นั่น ไปยังภูเขาคาร์เมล และหลังจากนั้นจึงกลับไปยังสะมาเรีย

๓

โมอับแข็งข้อต่ออิสราเอล

๑ ในปีที่สิบแปดของเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ โยรัมบุตรอาหับเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลในสะมาเรีย ท่านครองราชย์ 12 ปี ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า แต่ก็ยังไม่เท่ากับที่บิดาและมารดาของท่านกระทำ เพราะว่าท่านกำจัดเสาหินเทวรูปบาอัลที่บิดาของท่านได้สร้างไว้ ๓ แม้กระนั้น ท่านก็ยังกระทำบาปทำนองเดียวกับเยโรโบอัมบุตรเนบัท อันเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ท่านไม่ได้เลิกทำบาปนั้น

๔ ส่วนเม-ชากษัตริย์แห่งโมอับเป็นผู้เพาะพันธุ์แกะ ท่านต้องมอบลูกแกะ 100,000 ตัว และมอบขนจากแกะตัวผู้ 100,000 ตัว ให้แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ๕ แต่เมื่ออาหับสิ้นชีวิตแล้ว กษัตริย์แห่งโมอับจึงแข็งข้อต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล ๖ ในครั้งนั้น กษัตริย์โยรัมจึงยกทัพจากสะมาเรีย โดยรวบรวมกำลังทหารอิสราเอลทั้งหมด ๗ และท่านส่งข่าวให้เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "กษัตริย์แห่งโมอับได้แข็งข้อต่อเรา ท่านจะไปโจมตีโมอับร่วมกับเราไหม" ท่านตอบว่า "เราจะไปด้วย เราก็เป็นเหมือนท่าน ทหารของเราก็เป็นเหมือนทหารของท่าน ม้าของเราก็เป็นเหมือนม้าของท่าน" ๘ ท่านถามว่า "แล้วเราจะเดินทัพกันไปทางไหน" โยรัมตอบว่า "ไปทางถิ่นทุรกันดารของเอโดม"

๙ ดังนั้น กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงไปกับกษัตริย์แห่งยูดาห์และกษัตริย์แห่งเอโดม หลังจากที่ได้เดินจนรอบเป็นเวลา 7 วันแล้ว น้ำสำหรับกองทัพและสัตว์ที่ไปด้วยก็หมด ๑๐ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าได้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มา เพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ" ๑๑ เยโฮซาฟัทถามว่า "ที่นี่ไม่มีผู้เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าที่พวกเราจะได้ปรึกษาพระผู้เป็นเจ้าผ่านท่านหรือ" ผู้รับใช้คนหนึ่งของกษัตริย์แห่งอิสราเอลตอบว่า "เอลีชาบุตรชาฟัทอยู่ที่นี่ ท่านเคยเป็นผู้ติดตามใกล้ชิดของเอลียาห์" ๑๒ เยโฮซาฟัทพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านท่าน" ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโฮซาฟัท และกษัตริย์แห่งเอโดมจึงไปหาท่าน

๑๓ เอลีชาพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอย่างไรกับเรื่องของท่าน ท่านไปหาบรรดาผู้เผยคำกล่าวของบิดาของท่าน และของมารดาของท่านเถิด" แต่กษัตริย์

แห่งอิสราเอลพูดกับท่านว่า “ไม่หรอก เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่เรียกพวกเรากษัตริย์ทั้งสามมาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ” ๑๔ เอลีชาพูดว่า “ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธามีชีวิตอยู่ฉันใด ข้าพเจ้ายืนอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์ หากว่าข้าพเจ้าไม่ได้เคารพต่อเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพเจ้าจะไม่มองท่าน หรือแม้แต่จะสังเกตเห็นท่านเลย ๑๕ แต่บัดนี้ ขอท่านพาผู้เล่นเครื่องสายมาให้ข้าพเจ้าคนหนึ่ง” และเมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลง มือของพระผู้เป็นเจ้าก็สถิตกับเอลีชา ๑๖ ท่านพูดว่า “พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ‘เราจะทำหุบเขาที่แห้งแห่งนี้เป็นแอ่งเก็บน้ำเต็มไปหมด’ ๑๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ‘เจ้าจะไม่เห็นลมหรือฝน แต่ว่าหุบเขาที่แห้งนั้นจะมีน้ำขังเต็มไปหมด เพื่อให้ท่านดื่ม ท่านและฝูงโค และพวกสัตว์เลี้ยงของท่าน’ ๑๘ นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ยังจะมอบชาวโมอับไว้ในมือของท่านด้วย ๑๙ ท่านจะโจมตีเมืองที่ถูกคุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งได้ทุกเมือง และทุกเมืองที่ท่านพึงปรารถนา ท่านจะโค่นต้นไม้ดีทุกต้น ถมบ่อน้ำพุทุกแห่ง และเอาหินไปโยนทิ้งในไร่นาที่อุดมสมบูรณ์ทุกแห่งจนเสียหาย” ๒๐ วันรุ่งขึ้น เมื่อถึงเวลาถวายเครื่องบูชา ดูเถิด มีน้ำไหลมาจากทางเขตแดนเอโดม จนทั่วอาณาเขตมีน้ำขังเต็มไปหมด

๒๑ เมื่อชาวโมอับทุกคนได้ยินว่ากษัตริย์มาโจมตีพวกเขา ทุกคนที่รูปร่างใหญ่พอที่จะสวมเกราะต่อสู้ได้ ตั้งแต่คนที่หนุ่มสุดจนชราสุด ก็ถูกเกณฑ์ไปประจำตำแหน่งที่พรมแดน ๒๒ เมื่อเขาเหล่านั้นลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ดวงอาทิตย์ส่องแสงบนน้ำ ชาวโมอับเห็นน้ำที่อยู่ข้างหน้าพวกเขาเป็นสีแดงเลือด ๒๓ พวกเขาพูดว่า “นั่นคือเลือด กษัตริย์คงได้ต่อสู้กัน และก็ฆ่ากันเองเป็นแน่ ฉะนั้นพวกเราชาวโมอับ ไปริบข้าวของกันเถอะ” ๒๔ แต่เมื่อพวกเขามาถึงค่ายอิสราเอล ชาวอิสราเอลจึงได้เริ่มต่อสู้กับชาวโมอับ จนพวกเขาหนีไป และชาวอิสราเอลก็ยังรุกรานไล่ฆ่าชาวโมอับต่อไป ๒๕ และพวกเขาได้ทำลายเมืองต่างๆ แต่ละคนโยนหินเข้าไปในไร่นาที่อุดมทุกแห่งจนเต็มพื้นที่ พวกเขาอุดน้ำพุทุกแห่งให้หยุดไหล โค่นต้นไม้ดีทุกต้น สิ่งที่ยังเหลืออยู่ก็มีเพียงกำแพงหินที่เมืองคีร์หะเรเซท แต่เหล่านักสลิงก็ล้อมและโจมตีเมืองนั้นได้ ๒๖ เมื่อกษัตริย์แห่งโมอับเห็นว่าการต่อสู้ครั้งนี้เกินกำลังของท่าน ท่านจึงใช้พลดาบ 700 คน ออกไปตีฝ่าแนวหน้าของกษัตริย์แห่งเอโดม แต่ก็ตีฝ่าไปไม่สำเร็จ ๒๗ ท่านจึงมอบตัวบุตรชายหัวปีผู้ที่จะครองราชย์แทนท่าน ให้เป็นเครื่องเผาบูชาบนกำแพงเมือง ความเกรี้ยวโกรธจึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พวกเขาจึงถอยทัพ และกลับไปยังบ้านเมืองของตน

๔

เอลีชาและน้ำมันของหญิงม่าย

๑ ภรรยาของผู้หนึ่งที่อยู่ในกลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าร้องต่อเอลีชาว่า “ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของฉันเสียชีวิต และท่านก็ทราบว่าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระผู้เป็นเจ้า แต่เจ้าหนี้กำลังจะมายึดเอาลูกทั้งสองของฉันไปเป็นทาสของเขา” ๒ เอลีชาถามนางว่า “จะให้ฉันทำอะไรให้เจ้าล่ะ บอกฉันมาว่า เจ้ามีอะไรในบ้านบ้าง” นางตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้าน นอกจากน้ำมันเพียงเล็กน้อย” ๓ ท่านบอกว่า “ออกไปหาเพื่อนบ้าน ไปขอยืมไหเปล่าจากทุกคนมาให้มากที่สุดเท่าที่จะหามาได้ ๔ แล้วเจ้ากับลูกๆ ก็เข้าบ้านปิดประตูเสีย จงเทน้ำมันใส่ไหเหล่านั้น พอเทเต็มแล้วก็วางแยกไว้” ๕ ดังนั้น นางก็ไปทำตามและปิดประตู อยู่ตามลำพังกับลูกของนาง เมื่อนางเทน้ำมัน ลูกๆ ก็จะเอาไหใบอื่นๆ มาให้นางเทใส่อีก ๖ ครั้นไหเต็มหมดแล้ว นางบอกลูกว่า “เอาไหอีกใบมา” เขาก็ตอบนางว่า “ไม่มี

เหลือแล้ว และน้ำมันก็หยุดไหล ๗ นางมาบอกคนของพระเจ้า และท่านพูดว่า เอาน้ำมันไปขายใช้หนี้ของเจ้าเสีย ส่วนที่เหลือนั้น ตัวเจ้ากับลูกๆ ก็จะมีไว้เพื่อเลี้ยงชีวิตต่อไป

เอลีชาและหญิงชาวชูเนม

๘ วันหนึ่ง เอลีชาเดินทางต่อไปถึงเมืองชูเนม ซึ่งที่นั่นมีสตรีผู้เป็นทีนับหน้าถือตาคนหนึ่งอาศัยอยู่ นางชักชวนให้ท่านรับประทานอาหาร ดังนั้นเมื่อใดที่ท่านผ่านไปทางนั้น ท่านจะแวะรับประทานอาหารที่นั่น ๙ นางพูดกับสามีของนางว่า ดูเถิด ฉันทราบว่าท่านผู้นี้เป็นคนของพระเจ้า และท่านเดินทางผ่านมาทางบ้านเราเป็นประจำ ๑๐ เรามากั้นห้องเล็กๆ บนดาดฟ้า พร้อมจัดที่นอน โต๊ะ เก้าอี้ กับตะเกียงดวงหนึ่งไว้ เพื่อว่าเวลาท่านมาหาเรา ท่านจะได้ขึ้นไปพักอยู่ที่นั่น

๑๑ วันหนึ่งท่านก็ไปที่นั่น ท่านเข้าไปในห้องที่เตรียมไว้ และพักผ่อนอยู่ที่นั่น ๑๒ ท่านพูดกับเกหะซีคนรับใช้ของท่านว่า ช่วยไปเรียกหญิงชาวชูเนมมา เมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มา ๑๓ ท่านบอกเกหะซีว่า บอกนางว่า ดูสิ ท่านลำบากเป็นธุระเพื่อพวกเรา ท่านมีสิ่งใดที่จะให้เราช่วยบ้างไหม ท่านมีอะไรที่จะให้เราพูดกับกษัตริย์หรือผู้บังคับกองพันทหารหรือไม่ นางตอบว่า ฉันอยู่กับคนรอบข้างของฉัน ๑๔ ท่านพูดกับคนรับใช้ว่า แล้วมีอะไรที่เราจะทำให้เธอได้บ้าง เกหะซีตอบว่า เธอไม่มีลูกชาย และสามีนางก็ชราแล้ว ๑๕ ท่านพูดว่า จงไปเรียกเธอมา เมื่อเขาเรียกนางแล้ว นางก็ยืนที่หน้าประตู ๑๖ ท่านพูดว่า นับจากนี้ไปประมาณ 1 ปี ในฤดูนี้ ท่านจะได้โอบกอดลูกชายคนหนึ่ง นางตอบว่า อย่าเลย เจ้านายของฉัน โอ คนของพระเจ้า ขอท่านอย่าโกหกฉันเลย ๑๗ แต่หญิงคนนั้นได้ตั้งครรภ์ และนางคลอดบุตรเป็นชาย ตามเวลาประมาณนั้น คือช่วงฤดูใบไม้ผลิของปีต่อมา อย่างที่เอลีชาได้บอกนาง

เอลีชาทำให้บุตรของชาวชูเนมฟื้นขึ้นมา

๑๘ เมื่อเด็กคนนั้นเติบโตขึ้น อยู่มาวันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาซึ่งกำลังอยู่กับเหล่าคนเกี่ยวข้าว ๑๙ เขาพูดกับบิดาว่า โอ หัวของลูก หัวของลูก บิดาบอกคนรับใช้ว่า อุ้มไปหาแม่ของเขา ๒๐ เมื่อเขาอุ้มเด็กไปหามารดา เด็กก็นั่งบนตักของนางจนถึงเที่ยงวันแล้วก็สิ้นชีวิต ๒๑ นางจึงอุ้มเด็กขึ้นไป และวางเขาลงบนเตียงของคนของพระเจ้า และปิดประตูทิ้งเขาไว้ แล้วนางก็ออกไป ๒๒ และนางเรียกสามีมา พูดว่า ขอท่านช่วยจัดการเรียกคนรับใช้ให้ฉันคนหนึ่ง และขอลาตัวหนึ่งด้วย ฉันจะไปหาคนของพระเจ้าโดยเร็ว แล้วฉันจะกลับมา ๒๓ เขาถามนางว่า ทำไมเธอจึงจะไปหาท่านในวันนี้เล่า มันไม่ใช่วันข้างขึ้นหรือวันสะบาโตนี่นา นางตอบว่า ท่านไม่ต้องกังวลหรอก ๒๔ แล้วนางก็ผูกอานลา และสั่งคนรับใช้ของนางว่า เจ้าเร่งลาออกไปเถิด ไม่ต้องรั้งช้าลงเพราะเรา นอกจากเราจะบอกเจ้า ๒๕ ดังนั้น นางจึงเดินทางไป และมาพบคนของพระเจ้าที่ภูเขาคาร์เมล

เมื่อคนของพระเจ้าเห็นนางเดินมา ท่านพูดกับเกหะซีคนรับใช้ว่า ดูโน่น ชาวชูเนม ๒๖ เจ้าจงรีบวิ่งไปหาเธอ และถามว่า ท่านสบายดีหรือ สามีของท่านสบายดีหรือ ลูกของท่านสบายดีหรือ นางตอบเขาว่า ทุกคนสบายดี ๒๗ เมื่อนางมาถึงภูเขา นางก็ไปหาคนของพระเจ้า และจับเท้าของท่านไว้ เกหะซีก็เข้ามาเพื่อผลักนางออกไป แต่คนของพระเจ้าพูดว่า ปล่อยเธอ เพราะว่าเธอทุกข์ร้อนมาก และพระผู้เป็นเจ้าได้ซ่อนเรื่องนี้ไว้ และยังไม่ได้เผยให้เรารู้ ๒๘ นางพูดว่า ฉันขอบุตรจากเจ้านายของฉันหรือ ฉันไม่ได้พูดหรือว่า ขอท่านอย่าโกหกฉันเลย ๒๙ ท่านบอกเกหะซีว่า เจ้าจงเตรียมตัวให้พร้อม ถือไม้เท้าของเราไปด้วย ถ้าเจ้าพบใคร ก็ไม่ต้องทักทายกับเขา และถ้าใครทักทายเจ้า ก็ไม่ต้องตอบเขา และวางไม้เท้าของเราบนใบหน้าของเด็ก ๓๐ แล้วมารดาของเด็กพูดว่า ตราบที่พระผู้

เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด และตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด ฉันจะไม่ไปจากท่าน ท่านจึงออกเดินทางตามนางไป ๓๑ เกหะซีล่วงหน้าไปก่อน และวางไม้เท้าบนใบหน้าของเด็กชาย แต่ไม่มีเสียงหรือการเคลื่อนไหวที่แสดงให้เห็นว่าเขามีชีวิต เขาจึงกลับไปพบกับท่านและบอกท่านว่า เด็กคนนั้นยังไม่ตื่น

๓๒ เมื่อเอลีชาเข้าไปในบ้าน ท่านก็เห็นว่าเด็กชายนอนหมดลมหายใจอยู่บนเตียง ๓๓ ท่านจึงเข้าไปในบ้าน และปิดประตูอยู่ตามลำพังกับเขา และอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า ๓๔ แล้วท่านก็ขึ้นไปนอนทาบร่างของเด็กบนเตียง ปากท่านประกบปากของเขา ตาประกบตา และมือประกบมือ ขณะที่ท่านเหยียดตัวของท่านบนร่างเด็กชาย ร่างกายของเขาก็ค่อยๆ อุ่นขึ้น ๓๕ จากนั้นท่านก็ลุกขึ้น เดินไปมาอยู่ในห้อง แล้วก็ขึ้นไปเหยียดตัวบนร่างของเขาบนเตียงอีก ต่อมาเด็กก็จาม 7 ครั้งและลืมตาขึ้น ๓๖ ท่านเรียกเกหะซี และพูดว่า ไปเรียกหญิงชาวชูเนมมานี่ เขาก็เรียกนาง เมื่อนางมาหา ท่านบอกว่า มาพยุงตัวลูกของท่านขึ้นเถิด ๓๗ นางก้มตัวลงกราบแทบเท้าของท่าน แล้วนางก็พยุงลูกของนาง และออกจากห้องไป

เอลีชากระทำสิ่งมหัศจรรย์

๓๘ เอลีชาเดินทางมายังกิลกาลอีก ช่วงเวลานั้น เกิดทุพภิกขภัยขึ้นในแผ่นดิน และขณะที่กลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ากำลังนั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านบอกคนรับใช้ว่า จงตั้งหม้อใบใหญ่ไว้ และต้มสตูให้กลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๓๙ ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งออกไปเก็บสมุนไพรในทุ่งนา และเขาเจอเถาไม้ป่า จึงเก็บน้ำเต้าป่านั้นห่อไว้ในเสื้อจนเต็ม และกลับไปหั่นใส่หม้อสตูโดยไม่ทราบว่าเถานั้นคืออะไร ๔๐ จากนั้นก็ตักให้คนเหล่านั้นรับประทาน แต่ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานสตู ก็ร้องเอะอะขึ้นว่า โอ คนของพระเจ้า ใครรับประทานสตูนี้ต้องตายแน่ และพวกเขาจึงรับประทานไม่ได้ ๔๑ ท่านพูดว่า ถ้าเช่นนั้นก็เอาแป้งสาลีมา ท่านใส่แป้งลงในหม้อ และพูดว่า ตักให้พวกเขารับประทานเถอะ จากนั้นไม่มีอันตรายใดๆ มาจากหม้อนั้นอีกเลย

๔๒ มีชายผู้หนึ่งมาจากเมืองบาอัลชาลิชาห์ เขานำขนมปังบาร์เลย์ 20 ก้อนที่ทำจากเมล็ดที่เพิ่งเก็บเกี่ยวได้ในปีนั้น และธัญพืชใหม่ ใส่กระสอบมาให้คนของพระเจ้า และเอลีชาพูดว่า เอาไปให้กลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ารับประทานกัน ๔๓ แต่ผู้รับใช้ของท่านพูดว่า ข้าพเจ้าจะเอาไปให้ชายทั้ง 100 คนกินเพียงพอได้อย่างไร ท่านจึงพูดซ้ำอีกว่า เอาไปให้พวกเขารับประทานกัน เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า พวกเขาจะรับประทาน และยังจะมีเหลืออีก ๔๔ ดังนั้นเขาจึงเอาไปวางไว้ต่อหน้าพวกเขา และพวกเขาก็รับประทาน และยังมีเหลืออีก ตามคำของพระผู้เป็นเจ้า

๕

นาอามานหายจากโรคเรื้อน

๑ นาอามานผู้บังคับกองพันทหารของกษัตริย์แห่งอารัม* เป็นผู้ที่เจ้านายนับถือและพอใจมาก เป็นเพราะเขา พระผู้เป็นเจ้าจึงให้อารัมสู้รบชนะ เขาเป็นนักรบผู้เก่งกล้า แต่เป็นโรคเรื้อน† ๒ ครั้งหนึ่งอารัมสู้รบกับอิสราเอล ชาวอารัมได้จับตัวเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากดินแดนอิสราเอล และเธอมารับใช้ภรรยาของนาอามาน ๓ วันหนึ่งเธอพูดกับนายหญิงของเธอว่า หนูอยากให้เจ้านายได้ไปพบกับผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ที่อาศัยอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะรักษาเจ้านายให้หายจากโรคได้ ๔ ครั้นนาอามานได้ยินเช่นนั้น เขาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์และเล่าถึงสิ่งที่เด็กผู้หญิงพูด ๕ กษัตริย์แห่งอารัมกล่าวว่า เจ้าไปเถิด และเราจะส่งสาสน์ไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล

* **๕๑** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน † **๕๑** ลูกา 4:27

เขาจึงไป และนำเงิน 10 ตะลันต์‡ ทองคำ 6,000 เชเขล§ และเสื้อใหม่ 10 ตัวไปด้วย
๖ และเขานำสาสน์ไปยื่นให้กษัตริย์แห่งอิสราเอล มีใจความว่า “เมื่อสาสน์นี้ถึงมือท่าน
ขอให้ท่านทราบด้วยว่า ข้าพเจ้าให้นาอามานผู้รับใช้ของเรามาหาท่าน เพื่อเขาจะได้รับการ
รักษาให้หายจากโรคเรื้อน” ๗ เมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลอ่านสาสน์แล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อของ
ท่าน และพูดว่า “เราเป็นพระเจ้าหรือ จะได้ฆ่าคนหรือทำให้คนมีชีวิตขึ้นมาได้ ชายผู้นี้ถึงได้
ขอให้เรารักษาคนๆ หนึ่งให้หายจากโรคเรื้อน เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า ท่านพยายามจะหา
เรื่องวิวาทกับเรา”
๘ เมื่อเอลีชาคนของพระเจ้าทราบว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ฉีกเสื้อของท่าน ท่านจึง
ใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมท่านจึงฉีกเสื้อของท่าน โปรดให้เขามาหาข้าพเจ้าเถิด เพื่อ
เขาจะได้ทราบว่า มีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าในอิสราเอล” ๙ นาอามานจึงไปพร้อมกับม้า
และรถศึกของท่าน และไปยืนที่ประตูบ้านของเอลีชา ๑๐ เอลีชาใช้ผู้ส่งข่าวไปบอกท่านว่า
“จงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดน 7 ครั้ง แล้วผิวหนังของท่านก็จะกลับเป็นปกติ ท่านจะ
สะอาด” ๑๑ แต่นาอามานเดินจากไปด้วยความโกรธ และพูดว่า “ดูสิ เราคิดว่าท่านจะออก
มาพบเรา และยืนร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน โบกมือที่ผิวหนัง
และรักษาเราให้หายจากโรคเรื้อน ๑๒ แม่น้ำอาบานาและฟาร์ปาร์ที่เมืองดามัสกัสไม่ดีกว่า
น้ำที่อิสราเอลหรือ เราจะไม่สะอาดหรือถ้าเราชำระตัวที่นั่น” แล้วท่านก็หันหลังกลับด้วย
ความเกรี้ยวกราด ๑๓ แต่บรรดาคนรับใช้ของท่านเข้ามาใกล้ และพูดกับท่านว่า “ท่านพ่อ
ถ้าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าบอกให้ท่านกระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่ แล้วท่านจะไม่ทำหรือ ท่านผู้
นั้นพูดแล้วมิใช่หรือว่า ‘จงไปชำระตัว แล้วท่านก็จะสะอาด’” ๑๔ ดังนั้นเขาจึงไปจุ่มตัวลง
ในแม่น้ำจอร์แดน ตามที่คนของพระเจ้าบอก และผิวหนังของเขาก็กลับคืนเหมือนผิวเด็ก
และท่านก็สะอาด

ความโลภและโทษทัณฑ์ของเกหะซี

๑๕ เขากลับไปหาคนของพระเจ้า พร้อมกับคนของเขา นาอามานมายืนตรงหน้าท่าน และ
พูดว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าทราบว่าทั้งโลกนี้ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากในอิสราเอล ขอโปรด
รับของกำนัลจากผู้รับใช้ของท่านเถิด” ๑๖ แต่ท่านตอบว่า “ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอ
ยู่ฉันใด เรายืนอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์ เราจะไม่รับสิ่งใด” เขาคะยั้นคะยอให้ท่านรับของ
แต่ท่านก็ปฏิเสธ ๑๗ นาอามานจึงพูดว่า “ถ้าเช่นนั้น ผู้รับใช้ของท่านขอดินบรรทุกบนหลัง
ล่อสัก 2 ตัว เพราะตั้งแต่นี้ไป ผู้รับใช้ของท่านจะไม่มอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายหรือ
เครื่องสักการะแด่เทพเจ้าใด ยกเว้นถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ๑๘ มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้า
ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอภัยผู้รับใช้ของท่านในวันข้างหน้าคือ เวลากษัตริย์ขึ้นไปนมัสการที่
วิหารของเทพเจ้าริมโมน* ท่านจะพิงแขนของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจำต้องก้มตัวลงที่วิหาร
ของเทพเจ้าริมโมน ขอพระผู้เป็นเจ้าอภัยผู้รับใช้ของท่านในเรื่องนี้” ๑๙ ท่านตอบว่า “จงไป
อย่างสันติสุขเถิด”

แต่เมื่อนาอามานออกเดินทางไปได้เพียงระยะหนึ่ง ๒๐ เกหะซีคนรับใช้ของเอลีชาคนของ
พระเจ้าพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้าปล่อยให้นาอามานชาวอารัมคนนี้ไป โดยไม่รับสิ่งใดที่
เขานำมาให้ ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด ข้าพเจ้าจะวิ่งตามเขาไป เพื่อรับสิ่งใดสิ่ง
หนึ่งจากเขาให้ได้” ๒๑ ดังนั้นเกหะซีจึงตามนาอามานไป เมื่อนาอามานเห็นว่ามีคนวิ่งตาม
เขามา เขาก็ลงจากรถศึกมาพบกับเขา และถามว่า “ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีหรือ” ๒๒ เขา
ตอบว่า “ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี เจ้านายของข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามาบอกว่า ‘สมาชิก 2 คน
ของกลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า เพิ่งมาถึงจากแถบภูเขาแห่งเอฟราอิม ขอท่านมอบ
เงิน 1 ตะลันต์ และเสื้อใหม่สัก 2 ตัวด้วยเถิด’” ๒๓ นาอามานตอบว่า “ช่วยรับไป 2 ตะลัน

‡ ๕๕ 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก. § ๕๕ 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม * ๕๑๘ ริมโมนคือเทพเจ้าแห่งพายุ

ต์" และเขาก็คะยั้นคะยอเขา ใส่เงิน 2 ตะลันต์ลงในกระเป๋า 2 ใบ พร้อมกับเสื้อใหม่ 2 ตัว ให้คนรับใช้ 2 คนของเขาแบกนำหน้าเกหะซีกลับไป ๒๔ เมื่อเกหะซีมาถึงภูเขา เขาก็รับเอาถุงไปจากคนรับใช้ทั้งสอง และเก็บไว้ในบ้าน เขาบอกลากับชายทั้งสอง และให้เขากลับไป ๒๕ จากนั้นเขากลับเข้าไปในบ้าน และยืนตรงหน้าเจ้านายของเขา และเอลีชาพูดกับเขาว่า "เกหะซี เจ้าไปไหนมา" เขาตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน" ๒๖ แต่ท่านพูดกับเขาว่า "วิญญาณของเราไม่อยู่ที่นั่นด้วยหรือ เมื่อชายคนนั้นกลับลงมาจากรถศึก เพื่อพบกับเจ้า เป็นเวลาเหมาะสมแล้วหรือ ที่จะรับเงินและเสื้อ สวนมะกอก สวนองุ่น ฝูงแพะแกะและโค คนรับใช้ชายและหญิง ๒๗ ฉะนั้น โรคเรื้อนของนาอามานจะติดอยู่ที่เจ้าและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าไปตลอดกาล" แล้วเกหะซีก็เดินจากไป กลายเป็นคนโรคเรื้อน ตัวด่างขาวราวกับหิมะ

๖

หัวขวานลอยน้ำ

๑ กลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดกับเอลีชาว่า "เห็นไหมว่า สถานที่ซึ่งพวกเราอาศัยอยู่ภายใต้การควบคุมของท่านนั้นเล็กเกินไปสำหรับพวกเรา ๒ เราไปที่แม่น้ำจอร์แดนกันเถิด พวกเราจะหาไม้ซุงกันคนละต้น และสร้างที่อยู่เพื่ออาศัยอยู่กันที่นั่น" ท่านตอบว่า "ไปสิ" ๓ คนหนึ่งพูดว่า "ขอให้ท่านไปด้วยกันกับผู้รับใช้ของท่าน" ท่านตอบว่า "เราจะไป" ๔ ท่านจึงไปกับพวกเขา เมื่อมาถึงแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาก็โค่นต้นไม้ ๕ แต่ขณะที่คนหนึ่งกำลังโค่นซุง หัวขวานของเขาก็ตกลงในน้ำ เขาร้องขึ้นว่า "แย่แล้ว เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นขวานที่เราขอยืมมาเสียด้วย" ๖ และคนของพระเจ้าพูดว่า "มันตกที่ไหนล่ะ" เมื่อเขาชี้ให้เห็นว่าที่ไหน ท่านก็ตัดไม้ท่อนหนึ่ง และโยนลงไปที่นั่น ท่านก็ทำให้เหล็กลอยน้ำได้ ๗ ท่านพูดว่า "หยิบขึ้นมา" เขาก็ยื่นมือไปจับหัวขวานขึ้นมา

ม้าและรถศึกไฟ

๘ ครั้งเมื่อกษัตริย์แห่งอารัมโจมตีอิสราเอล ท่านได้ปรึกษาหารือกับบรรดาข้าราชการ และกล่าวว่า "เราจะตั้งค่ายของเราที่นี่ที่นั่น" ๙ แต่คนของพระเจ้าใช้คนไปแจ้งกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ท่านควรระวังที่จะไม่ผ่านไปทางนี้ เพราะว่าชาวอารัมกำลังจะไปที่นั่น" ๑๐ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเตือนประชาชนที่อาศัยอยู่ในที่แห่งนั้น เอลีชาเตือนกษัตริย์อยู่เป็นประจำ และกษัตริย์ได้รับความปลอดภัยเสมอ

๑๑ เรื่องนี้ทำให้กษัตริย์แห่งอารัมวุ่นวายใจมาก จึงเรียกข้าราชการมา และพูดกับพวกเขาว่า "บอกได้ไหมว่าใครในพวกของเราที่เป็นฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล" ๑๒ หนึ่งในกลุ่มข้าราชการตอบว่า "โอ กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ไม่มีผู้ใดหรอก นอกจากเอลีชา ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่อยู่ในอิสราเอล เป็นผู้ทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลให้ทราบว่า ท่านกล่าวสิ่งใดบ้าง แม้จะเป็นคำที่กล่าวในห้องนอนของท่าน" ๑๓ ท่านพูดว่า "ไปดูซิว่า เขาอยู่ที่ไหน เราจะได้ให้คนไปจับตัวเขามา" มีคนทูลท่านว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในโดธาน" ๑๔ ดังนั้น ท่านจึงส่งกองทัพใหญ่ไปกับม้าและรถศึก ไปถึงในเวลากลางคืน แล้วพวกเขาก็ล้อมเมืองไว้

๑๕ เมื่อคนรับใช้ของคนของพระเจ้าลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เขาก็ออกไปข้างนอก ดูเถิด กองทัพทหารกับม้าและรถศึกล้อมเมืองไว้ คนรับใช้พูดว่า "แย่แล้ว เจ้านายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี" ๑๖ ท่านตอบว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่าคนของพวกเรามีมากกว่าคนของพวกเขา" ๑๗ เอลีชาจึงอธิษฐานว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดเปิดตาให้เขามองเห็นด้วยเถิด" ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงเปิดตาของคนรับใช้หนุ่ม และเขาก็เห็น ดูเถิด ภูเขาเต็มไปด้วยม้าและรถศึกเพลิงล้อมรอบเอลีชา ๑๘ เมื่อชาวอารัมลงมาโจมตี เอลีชาอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอพระองค์ทำให้คนเหล่านี้ตาบอดไปเถิด" ดังนั้นพระองค์ทำให้คนเหล่านั้น

ตาบอดไป ดังที่เอลีชาอธิษฐานขอ ๑๙ และเอลีชาพูดกับพวกเขาว่า "พวกเจ้ามาผิดทางแล้ว ที่นี่ไม่ใช่เมือง จงตามข้าไป และข้าจะพาพวกเจ้าไปพบคนที่เจ้ากำลังตามหา" และท่านก็นำพวกเขาไปสะมาเรีย

๒๐ ทันทีที่พวกเขาเข้าไปในสะมาเรีย เอลีชาพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดเปิดตาให้ชายเหล่านี้มองเห็นด้วยเถิด" ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าเปิดตาของพวกเขา และพวกเขาก็มองเห็น ดูเถิด พวกเขาอยู่ที่ใจกลางเมืองสะมาเรีย ๒๑ ทันทีที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นพวกเขา ท่านพูดกับเอลีชาว่า "ท่านพ่อจะให้ข้าพเจ้าฆ่าพวกเขาไหม จะให้ข้าพเจ้าฆ่าพวกเขาไหม" ๒๒ ท่านตอบว่า "อย่าฆ่าพวกเขา ท่านจะใช้ดาบและธนูฆ่าคนที่ท่านจับตัวมาเป็นเชลยหรือ เอาอาหารและน้ำมาให้พวกเขาดื่มกิน และปล่อยเขากลับไปหาเจ้านายของเขาเถิด" ๒๓ ท่านจึงเตรียมการเลี้ยงใหญ่ เมื่อพวกเขารับประทานและดื่มจนเมามายแล้ว ท่านก็ปล่อยพวกเขากลับไปหานายของพวกเขา ต่อจากนั้นชาวอารัมก็ไม่ได้มาโจมตีแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

เบนฮาดัดโจมตีสะมาเรีย

๒๔ หลังจากนั้น เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอารัมก็ได้รวบรวมกำลังทหารทั้งกองทัพ และไปล้อมเมืองสะมาเรีย ๒๕ เกิดทุพภิกขภัยที่ร้ายแรงในสะมาเรีย ช่วงเวลาที่พวกเขาล้อมเมืองนั้น แม้แต่หัวลาหัวหนึ่งก็ขายได้เป็นเงิน 80 เชเขล และมูลนกหนึ่งส่วนสี่คัฟ*ก็ยังขายได้เป็นเงิน 5 เชเขล ๒๖ ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลเดินผ่านไปบนกำแพงเมือง หญิงผู้หนึ่งส่งเสียงร้องกับท่านว่า "กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า โปรดช่วยด้วย" ๒๗ ท่านตอบว่า "ถ้าพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ช่วยเจ้า แล้วเราจะช่วยเจ้าได้อย่างไร จากลานนวดข้าวน่ะหรือ หรือว่าจากที่สกัดเหล้าองุ่น" ๒๘ และกษัตริย์ถามนางว่า "เจ้ามีปัญหาอะไร" นางตอบว่า "หญิงคนนี้บอกข้าพเจ้าว่า 'ยกลูกชายของเธอให้พวกเรากินในวันนี้ และเราจะกินลูกชายของฉันในวันรุ่งขึ้น' ๒๙ พวกเราจึงได้ต้มลูกชายของข้าพเจ้ากิน พอวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าพูดกับนางว่า 'ยกลูกชายของเธอให้พวกเรากินสิ' แต่ว่านางกลับซ่อนตัวลูกชายของนาง" ๓๐ เมื่อกษัตริย์ได้ยินเรื่องเล่าของหญิงคนนั้น ท่านก็ฉีกเสื้อของท่าน ขณะนั้นท่านกำลังผ่านไปบนกำแพงเมือง ประชาชนก็มองเห็น ดูเถิด เสื้อตัวในที่ท่านสวมเป็นผ้ากระสอบ ๓๑ และท่านกล่าวว่า "ขอพระผู้เป็นเจ้ากระทำต่อเราเช่นเดียวกัน หรือไม่ก็ยิ่งกว่า ถ้าหากว่าศีรษะของเอลีชาบุตรชาฟัทไม่หลุดจากบ่าในวันนี้"

๓๒ ขณะนั้นเอลีชากำลังนั่งอยู่ที่บ้านท่าน และบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย ฝ่ายกษัตริย์ก็ได้ใช้ให้ผู้ส่งสาสน์ไปเรียกท่านมา แต่ก่อนที่เขาจะมาถึง เอลีชาพูดกับหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ว่า "ท่านเห็นไหมว่า ผู้สังหารท่านนี้ใช้ให้คนมาตัดหัวเรา ดูเอาก็แล้วกัน เมื่อผู้ส่งสาสน์มาถึง จงปิดประตู และอย่าปล่อยให้เขาเข้ามา เสียงฝีเท้าของเจ้านายของเขาต้องตามหลังเขามาอย่างแน่นอน" ๓๓ ขณะที่ท่านกำลังพูดอยู่ ผู้ส่งสาสน์มาถึงท่านและพูดว่า "เราจะรอรับความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าต่อไปทำไม ในเมื่อความทุกข์ร้อนนี้มาจากพระองค์"

๗

๑ เอลีชาพูดว่า "ขอท่านฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ ที่ประตูเมืองสะมาเรีย แป้งสาลีชั้นเยี่ยม 1 สอาห์*จะขายได้ราคาเพียงเชเขลเดียว และข้าวบาร์เลย์ 2 สอาห์ ก็ขายเพียงเชเขลเดียว" ๒ และนายทหารคนสนิทของกษัตริย์พูดกับคนของพระเจ้าว่า "แม้หากว่าพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นผู้เปิดประตูน้ำในสวรรค์

---

* **๖๒๕** 1 คัฟ มีประมาณ 1 ลิตร * **๗๑** 3 สอาห์ เท่ากับ 1 เอฟาห์ ซึ่งมีประมาณ 22 ลิตร

ก็ยังเป็นไปไม่ได้ที่เรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้น แต่ท่านกล่าวว่า ท่านจะเห็นด้วยตาของท่านเอง แต่ท่านก็จะไม่ได้กินอาหารพวกนั้นเลย

ชาวอารัมหลบหนี

๓ ที่ประตูเมือง มีชายโรคเรื้อน 4 คนพูดกันว่า เราจะนั่งกันอยู่ที่นี่ไปจนตายทำไม ๔ ถ้าเราพูดว่า เราเข้าไปในเมืองกัน ในเมืองเกิดทุพภิกขภัย และพวกเราจะตายที่นั่น และถ้าเรานั่งกันอยู่ที่นี่ เราก็ตายเหมือนกัน มาเถิด เราไปที่ค่ายของชาวอารัมกัน ถ้าพวกเขาไว้ชีวิตเรา เราก็จะรอดชีวิต และถ้าพวกเขาฆ่าเรา เราก็ตายอย่างเดียว ๕ ดังนั้นเวลาพลบค่ำพวกเขาจึงพากันไปที่ค่ายของชาวอารัม ทันทีที่ถึงค่ายของชาวอารัม ดูเถิด ไม่มีใครสักคน ๖ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าบันดาลให้กองทัพของชาวอารัมได้ยินเสียงรถศึกและม้า เป็นเสียงกองทัพใหญ่ จนพวกเขาพูดกันว่า ดูเถิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดากษัตริย์ของชาวฮิตและอียิปต์มาโจมตีพวกเรา ๗ ดังนั้น พวกเขาจึงหลบหนีไปในตอนพลบค่ำ และทิ้งกระโจม ม้า และลาของตน ทิ้งค่ายไว้อย่างนั้น และหนีเพื่อเอาชีวิตรอด ๘ เมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านั้นมาถึงค่าย พวกเขาก็เข้าไปดื่มกินในกระโจม และขนเงิน ทองคำ และเสื้อผ้าไปซ่อน แล้วก็กลับไปขนของออกมาจากกระโจมอื่นอีก และเอาของไปซ่อน

๙ ครั้นแล้วพวกเขาพูดกันว่า พวกเราไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง วันนี้เป็นวันที่มีข่าวดี ถ้าหากว่าพวกเราเก็บเรื่องเงียบไว้และรอจนกระทั่งรุ่งเช้า เราคงจะต้องถูกลงโทษ ฉะนั้นไปกันเดี๋ยวนี้เลย เราไปแจ้งที่วังของกษัตริย์กันเถิด ๑๐ ดังนั้นพวกเขาจึงไปเรียกนายประตูเมือง และบอกเขาว่า พวกเราไปยังค่ายของชาวอารัม ดูเถิด เราไม่เห็นหรือได้ยินเสียงใครที่นั่นเลย ไม่มีใครนอกจากม้าและลาที่ผูกไว้ และกระโจมก็กางอยู่อย่างนั้น ๑๑ และพวกนายประตูก็ประกาศเสียงดังที่วังของกษัตริย์ให้ทราบเรื่อง ๑๒ กษัตริย์ลุกขึ้นกลางดึก และกล่าวแก่เหล่าข้าราชการว่า เราจะบอกให้ท่านรู้ว่าชาวอารัมได้วางแผนจะทำอะไรกับพวกเรา พวกเขารู้ว่าพวกเรากำลังหิวโหย จึงได้ออกจากค่ายเพื่อไปซ่อนตัวที่กลางทุ่ง โดยคิดว่า เมื่อพวกเขาออกมาจากเมือง เราก็จะจับพวกเขาทั้งเป็น และยึดเมืองไว้ ๑๓ ข้าราชการของท่านคนหนึ่งทูลว่า เอาอย่างนี้ ให้เราส่งผู้ชายขี่ม้า 5 ตัวที่เหลืออยู่ออกไป ถ้าพวกเขาถูกจับฆ่า มันก็ร้ายพอๆ กับการที่คนอิสราเอลที่กำลังรอความตายอยู่ในเมือง เราส่งพวกเขาไปแล้วดูว่า จะมีอะไรเกิดขึ้น ๑๔ ดังนั้นผู้ชายบางคนถูกเลือกให้ไปกับรถศึกและม้า กษัตริย์ใช้ให้พวกเขาตามไปสำรวจดูกองทัพของชาวอารัม ท่านสั่งว่า จงไปดูว่าเป็นอย่างไร ๑๕ พวกเขาก็ตามไปดูถึงแม่น้ำจอร์แดน ดูเถิด ชาวอารัมหนีไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาจึงได้โยนเสื้อผ้าและสัมภาระทิ้งระหว่างทางขณะที่ออกไป ผู้สืบข่าวก็กลับมารายงานแก่กษัตริย์

๑๖ และประชาชนก็ออกไปปล้นสะดมค่ายของชาวอารัม ดังนั้นแป้งสาลีชั้นเยี่ยมขายได้เพียงเชเขลเดียว และข้าวบาร์เลย์ 2 สอาห์ ก็ขายได้เชเขลเดียว ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ กษัตริย์ได้แต่งตั้งให้นายทหารคนสนิทของท่านรับผิดชอบดูแลประตูเมือง เขาถูกประชาชนเหยียบตายที่ประตูเมือง ตามที่คนของพระเจ้าได้พูดไว้ เมื่อครั้งที่กษัตริย์ลงมาพบกับท่าน ๑๘ เมื่อคนของพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ ที่ประตูเมืองสะมาเรีย ข้าวบาร์เลย์ 2 สอาห์จะขายได้เพียงเชเขลเดียว และแป้งสาลีชั้นเยี่ยม 1 สอาห์ก็ขายได้เชเขลเดียว ๑๙ นายทหารคนสนิทผู้นั้นตอบคนของพระเจ้าว่า แม้หากว่าพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นผู้เปิดประตูน้ำในสวรรค์ ก็ยังเป็นไปไม่ได้ที่เรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้น และท่านกล่าวว่า ท่านจะเห็นด้วยตาของท่านเอง แต่ท่านก็จะไม่ได้กินอาหารพวกนั้นเลย ๒๐ และเรื่องนั้นก็เกิดขึ้นกับเขา เพราะว่าประชาชนเหยียบเขาตายที่ประตูเมือง

๘

ชาวชูเนมได้ที่ดินกลับคืน

๑ ก่อนหน้านี้ เอลีชาได้บอกหญิงคนที่ท่านช่วยให้บุตรชายมีชีวิตคืนมาว่า "ไปเถิด จงพาทั้งครัวเรือนของเจ้าเดินทางไป และไปหาที่อาศัยเท่าที่ท่านจะอยู่ได้ เพราะพระผู้เป็นเจ้าสั่งให้เกิดทุพภิกขภัยในแผ่นดิน ยาวนานถึง 7 ปี"* ๒ หญิงคนนั้นจึงเดินทางไป และทำตามคำของคนของพระเจ้า นางไปกับครัวเรือนของนาง และอาศัยอยู่ในแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย 7 ปี ๓ ปลายปีที่เจ็ด เมื่อนางกลับมาจากแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย นางก็ไปร้องทุกข์ต่อกษัตริย์เรื่องบ้านและที่ดินของนาง ๔ ฝ่ายกษัตริย์ก็กำลังพูดอยู่กับเกหะซีคนรับใช้ของคนของพระเจ้าว่า "จงเล่าเรื่องอัศจรรย์ต่างๆ ที่เอลีชาได้กระทำให้เราฟัง" ๕ ขณะที่เขากำลังทูลกษัตริย์ว่า เอลีชาทำให้คนตายมีชีวิตขึ้นได้อย่างไร ดูเถิด หญิงที่ท่านช่วยให้บุตรชายมีชีวิตคืนมา ก็มาร้องทุกข์ต่อกษัตริย์เรื่องบ้านและที่ดินของนาง และเกหะซีทูลว่า "โอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า หญิงคนนี้แหละ นี่ก็คือบุตรชายของนางที่เอลีชาช่วยให้มีชีวิตคืนมา" ๖ เมื่อกษัตริย์ถามหญิงผู้นั้น นางก็ทูลเรื่องราวให้ท่านฟัง ดังนั้นกษัตริย์จึงมอบหมายให้ขันทีคนหนึ่งช่วยนาง และกำชับว่า "จงไปนำทุกสิ่งกลับคืนมาให้นาง รวมถึงผลิตผลที่ได้จากนา นับตั้งแต่วันที่นางจากไปจนถึงบัดนี้"

ฮาซาเอลประหารเบนฮาดัด

๗ ฝ่ายเอลีชาก็มายังเมืองดามัสกัส เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอารัมป่วยอยู่ มีคนทูลให้ท่านทราบว่า "คนของพระเจ้าได้มาถึงที่นี่" ๘ กษัตริย์กล่าวกับฮาซาเอลว่า "เจ้าจงไปพบกับคนของพระเจ้า แล้วเอาของกำนัลไปด้วย และถามพระผู้เป็นเจ้าผ่านท่านว่า 'เราจะหายจากโรคนี้ไหม'" ๙ ฮาซาเอลจึงไปพบกับเอลีชา โดยนำสินค้าชั้นเยี่ยมจากดามัสกัสเป็นของกำนัลบรรทุกอูฐไป 40 ตัว เมื่อมาถึงก็ได้ยืนต่อหน้าท่าน และพูดว่า "เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอารัมผู้เคารพนับถือท่าน ใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน เพื่อถามว่า 'เราจะหายจากโรคนี้ไหม'" ๑๐ เอลีชาตอบเขาว่า "จงไปบอกท่านว่า 'ท่านจะหายจากโรคนี้อย่างแน่นอน' แต่พระผู้เป็นเจ้าบอกให้เราทราบแล้วว่า ท่านจะสิ้นชีวิตอย่างแน่นอน" ๑๑ ท่านจ้องดูฮาซาเอลอยู่ชั่วขณะหนึ่ง จนกระทั่งฮาซาเอลรู้สึกอึดอัดใจ แล้วคนของพระเจ้าก็ร้องไห้ ๑๒ ฮาซาเอลถามว่า "ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องไห้" ท่านตอบว่า "เพราะเรารู้ถึงความเลวร้ายที่เจ้าจะกระทำต่อชาวอิสราเอล เจ้าจะเอาไฟเผาเมืองต่างๆ ที่พวกเขาคุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง เจ้าจะใช้ดาบฆ่าคนหนุ่มๆ และเด็กๆ ถูกเหวี่ยงกระดูกหักตาย และฟันท้องของหญิงมีครรภ์" ๑๓ ฮาซาเอลพูดว่า "ข้ารับใช้อย่างข้าพเจ้าเป็นเพียงคนต่ำต้อย แล้วจะกระทำการครั้งยิ่งใหญ่นี้ได้อย่างไร" เอลีชาตอบว่า "พระผู้เป็นเจ้าบอกให้เราทราบแล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์ปกครองอารัม" ๑๔ แล้วเขาก็จากเอลีชา และกลับไปหานายของเขา กษัตริย์ถามเขาว่า "เอลีชาพูดอะไรกับเจ้า" เขาตอบว่า "เอลีชากล่าวว่า ท่านจะหายป่วยแน่" ๑๕ แต่พอวันรุ่งขึ้น เขาใช้ผ้าคลุมเตียงจุ่มน้ำ และคลุมไว้ที่หน้าเบนฮาดัดจนสิ้นชีวิต และฮาซาเอลก็ขึ้นมาเป็นกษัตริย์แทน

เยโฮรัมครองราชย์ในยูดาห์

๑๖ ในปีที่ห้าของโยรัมบุตรอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เยโฮรัมบุตรเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เริ่มครองราชย์ ๑๗ ท่านมีอายุ 32 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 8 ปีในเยรูซาเล็ม ๑๘ และท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล เหมือนกับที่พงศ์พันธุ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าบุตรหญิงของอาหับเป็นภรรยาของท่าน และ

---

* **๘๑** 2 พงศ์กษัตริย์ 4:8-37

ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ ถึงกระนั้นพระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ต้องการ
ทำลายยูดาห์ เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ในเมื่อพระองค์ได้สัญญาว่าจะมอบผู้
สืบเชื้อสายให้แก่ท่าน และแก่บุตรหลานของท่านตลอดไป†

๒๐ ในรัชสมัยของเยโฮรัม เอโดมไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์ และแต่งตั้งกษัตริย์ปกครองตนเอง ๒๑ ดังนั้นเยโฮรัมจึงยกทัพไปยังศาอีร์พร้อมกับขบวนรถศึกของท่าน
ชาวเอโดมก็ยกทัพมาล้อมท่าน แต่ท่านและผู้บัญชาการรถศึกตีฝ่าชาวเอโดมออกไปได้ในเวลากลางคืน และพวกทหารของท่านก็หนีกลับบ้านไป ๒๒ ดังนั้นเอโดมไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้ ในเวลาเดียวกันลิบนาห์ก็ไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองเช่นกัน ๒๓ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮรัม และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๒๔ เยโฮรัมสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด และอาหัสยาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

อาหัสยาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๒๕ ในปีที่สิบสองของโยรัมบุตรอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัสยาห์บุตรเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เริ่มครองราชย์ ๒๖ อาหัสยาห์มีอายุ 22 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 1 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อ อาธาลิยาห์ นางเป็นหลานสาวของอมรีกษัตริย์แห่งอิสราเอล ๒๗ ท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างพงศ์พันธุ์ของอาหับ และกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่พงศ์พันธุ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าท่านเป็นบุตรเขยในพงศ์พันธุ์ของอาหับ

๒๘ ท่านไปกับโยรัมบุตรอาหับ เพื่อทำสงครามต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัมที่ราโมทกิเลอาด ชาวอารัมทำให้โยรัมได้รับบาดเจ็บ ๒๙ กษัตริย์โยรัมกลับไปรับการรักษาที่ยิสเรเอล เพราะชาวอารัมทำให้ท่านบาดเจ็บที่รามาห์เมื่อต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัม
และอาหัสยาห์บุตรเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงไปเยี่ยมโยรัมบุตรอาหับที่ยิสเรเอล เพราะท่านป่วย

๙

เยฮูรับการเจิมเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล

๑ เอลีชาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเรียกชายคนหนึ่งในกลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ามา และบอกเขาว่า “จงเตรียมตัวให้พร้อม เอาผอบน้ำมันนี้ติดมือไปที่ราโมทกิเลอาด ๒ เมื่อเจ้าไปถึง ก็ให้ถามหาเยฮูบุตรเยโฮชาฟัทผู้เป็นบุตรของนิมชี และจงไปหาเขา ขอให้เขาปลีกตัวออกมาจากเพื่อนๆ และพาเขาเข้าไปในห้องชั้นใน ๓ แล้วเทผอบน้ำมันบนศีรษะของเขา
พูดกับเขาว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า ‘เราเจิมเจ้าให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล’ จากนั้นก็รีบเดินหนีออกไป อย่ารีรอ”

๔ ดังนั้น ชายหนุ่มผู้รับใช้ของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจึงเดินทางไปยังราโมทกิเลอาด ๕ เมื่อไปถึง ดูเถิด บรรดาผู้บังคับกองพันทหารกำลังประชุมกันอยู่ เขาพูดว่า “โอ ท่านผู้บังคับบัญชา ข้าพเจ้ามีข้อความมาส่งให้ท่าน” เยฮูถามว่า “ถึงใครในพวกเรา” เขาตอบว่า “โอ ท่านผู้บังคับบัญชา ข้อความนั้นมีมาถึงท่าน” ๖ ท่านจึงลุกขึ้นและเข้าไปในบ้าน
ชายหนุ่มจึงเทน้ำมันบนศีรษะของเขา และพูดว่า “พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ‘เราเจิมเจ้าให้เป็นกษัตริย์ปกครองชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า คือปกครองชนอิสราเอล ๗ และเจ้าจงทำลายพงศ์พันธุ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะสนองตอบที่

† ๘๑๑๙ 2 ซามูเอล 7:16

นางเยเซเบลได้สังหารบรรดาผู้รับใช้ คือผู้เผยคำกล่าวของเรา และสังหารผู้รับใช้ทั้งปวงของพระผู้เป็นเจ้า ๘ ด้วยว่า ทั้งพงศ์พันธุ์ของอาหับจะต้องพินาศไป และเราจะกำจัดผู้ชายของอาหับทุกคน ไม่ว่าทาสหรืออิสระในอิสราเอล ๙ และเราจะทำให้พงศ์พันธุ์ของอาหับเป็นเหมือนกับพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนกับพงศ์พันธุ์ของบาอาชาบุตรอาหิยาห์ ๑๐ และพวกสุนัขจะกินร่างของเยเซเบล ในเขตพื้นที่ของยิสเรเอล จะไม่มีใครฝังศพของนาง" แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป

๑๑ เมื่อเยฮูกลับออกไปหาบรรดาผู้รับใช้ของเจ้านายของท่าน พวกเขาถามท่านว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ ทำไมคนวิกลจริตนั่นจึงมาหาท่าน" ท่านตอบว่า "พวกท่านก็ทราบว่า คนประเภทนั้นต้องการอะไร" ๑๒ พวกเขาพูดว่า "ไม่จริง บอกพวกเรามาเถอะ" เยฮูตอบว่า "เขาพูดกับเราว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า 'เราเจิมเจ้าให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล'" ๑๓ ในทันใดนั้น พวกเขาทุกคนต่างก็ปลดเสื้อผ้าของตนออก และปูไว้ที่ขั้นบันไดใต้เท้าท่าน และเป่าแตรงอน*ประกาศว่า "เยฮูเป็นกษัตริย์"

เยฮูลอบสังหารโยรัมและอาหัสยาห์

๑๔ เยฮูบุตรเยโฮซาฟัทผู้เป็นบุตรของนิมชีจึงคิดกบฏต่อโยรัม (ฝ่ายโยรัมกับชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ได้เฝ้าระวังอยู่ที่ราโมทกิเลอาดเนื่องจากการโจมตีของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัม ๑๕ แต่กษัตริย์โยรัมได้กลับมาพักฟื้นที่ยิสเรเอลหลังจากที่ต้องบาดเจ็บเพราะชาวอารัม) ดังนั้นเยฮูพูดว่า "ถ้าเป็นความประสงค์ของพวกท่าน ก็อย่าปล่อยให้ผู้ใดเล็ดลอดออกไปจากราโมทกิเลอาด และไปส่งข่าวที่ยิสเรเอล" ๑๖ แล้วเยฮูก็ขึ้นรถศึกไปยังยิสเรเอล เพราะว่าโยรัมนอนป่วยอยู่ที่นั่น และอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ลงมาเยี่ยมโยรัม

๑๗ ทหารยามที่ยืนเฝ้าอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอลเห็นพวกของเยฮูขณะเคลื่อนเข้ามาใกล้จึงพูดว่า "ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง" โยรัมพูดว่า "ใช้ทหารม้าออกไปพบพวกเขา และถามเขาว่า 'ท่านมาอย่างสันติหรือ'" ๑๘ ดังนั้นทหารม้าจึงออกไปพบท่าน และถามว่า "กษัตริย์ถามดังนี้ว่า 'ท่านมาอย่างสันติหรือ'" เยฮูถามว่า "ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติเล่า ไปข้างหลังโน่น ขี่ม้าตามหลังเรามา" ทหารยามรายงานว่า "ผู้สื่อสาสน์ไปถึงพวกเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา" ๑๙ ดังนั้น ท่านจึงให้ทหารม้าคนที่สองไป ซึ่งเมื่อไปถึงก็ถามว่า "กษัตริย์ถามดังนี้ว่า 'ท่านมาอย่างสันติหรือ'" เยฮูตอบว่า "ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติเล่า ไปข้างหลังโน่น ขี่ม้าตามหลังเรามา" ๒๐ ทหารยามรายงานอีกว่า "เขาไปถึงพวกนั้นแล้ว แต่เขาไม่กลับมา และการขับรถศึกดูเหมือนวิธีการขับของเยฮูบุตรของนิมชี เพราะเขาขับอย่างบ้าระห่ำ"

๒๑ โยรัมพูดว่า "เตรียมให้พร้อม" พวกเขาเตรียมรถศึกให้พร้อม และโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลกับอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างก็ขับรถศึกของตนออกไปเพื่อปะทะกับเยฮู และได้พบกันในบริเวณที่ดินของนาโบทชาวยิสเรเอล ๒๒ เมื่อโยรัมเห็นเยฮู ท่านถามว่า "เยฮู ท่านมาอย่างสันติหรือ" ท่านตอบว่า "จะมีสันติอย่างไรได้ ตราบที่ยังมีการบูชารูปเคารพและการใช้วิทยาคมของเยเซเบลมารดาของท่านมากมายเช่นนี้" ๒๓ โยรัมก็เบี่ยงบังเหียนไปมาและหนีไป ขณะที่บอกอาหัสยาห์ว่า "อาหัสยาห์ พวกนี้ทรยศเรา" ๒๔ เยฮูโก่งคันธนูอย่างสุดกำลัง และยิงโยรัมระหว่างอก ลูกธนูปักที่หัวใจ ท่านจึงล้มลงในรถศึก ๒๕ เยฮูสั่งบิดคาร์ผู้บังคับการรถศึกของท่านว่า "เอาศพของท่านไปทิ้งในทุ่งนาของนาโบทชาวยิสเรเอล จำได้ไหม เมื่อคราวที่เจ้ากับเราขี่ม้าเคียงกันอยู่ข้างหลังอาหับบิดาของท่าน พระผู้เป็นเจ้าพยากรณ์เรื่องนี้เกี่ยวกับท่าน ๒๖ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า "เมื่อวานเท่าที่เรา

* **๙:๑๓** ตัดจากเขาแกะ

เห็นนาโบทและบรรดาบุตรของเขาถูกสังหารเช่นไร เราก็จะตอบสนองแก่อาหับบนที่ดินแห่งนี้ ฉะนั้นจงเอาศพของท่านไปทิ้งบนที่ดินนี้ ตามคำของพระผู้เป็นเจ้า”†

๒๗ เมื่ออาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นเหตุการณ์ ท่านก็หนีไปทางทิศที่จะไปยังเบธฮักกาน เยฮูจึงตามล่าไป และพูดว่า “ยิงท่านด้วยอีกคน” พวกเขาจึงยิงท่านขณะที่อยู่ในรถศึกตรงทางที่จะไปยังกูร์ ซึ่งอยู่ใกล้กับอิบเลอัม ท่านหนีไปจนถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นชีวิตที่นั่น ๒๘ ทหารรับใช้นำศพของท่านขึ้นรถศึกไปยังเมืองเยรูซาเล็ม และบรรจุศพท่านในที่เก็บศพกับบรรพบุรุษของท่านในเมืองของดาวิด

๒๙ ในปีที่สิบเอ็ดของโยรัมบุตรอาหับ อาหัสยาห์เริ่มครองราชย์ที่ยูดาห์

เยฮูประหารเยเซเบล

๓๐ เมื่อเยฮูไปยังยิสเรเอล เยเซเบลก็ทราบเรื่อง นางจึงเขียนตาและตกแต่งผม และมองออกไปทางหน้าต่าง ๓๑ และขณะที่เยฮูเข้าประตูเมือง นางถามว่า “เจ้าก็เหมือนศิมรีผู้สังหารนายตนเอง เจ้ามาอย่างสันติหรือ”‡ ๓๒ ท่านเงยหน้าขึ้น มองดูที่หน้าต่าง และพูดว่า “ใครเป็นฝ่ายเรา มีใครบ้าง” ขันทีสองสามคนมองดูท่าน ๓๓ ท่านจึงสั่งว่า “โยนตัวนางลงมา” ดังนั้นพวกเขาจึงโยนตัวนางลงมา เลือดนางสาดกระเด็นถูกกำแพงและฝูงม้า และม้าทั้งหลายก็เหยียบย่ำร่างของนาง ๓๔ และท่านเข้าไปข้างใน ดื่มและรับประทาน ท่านพูดว่า “จงจัดการกับหญิงที่ถูกแช่งสาปคนนี้ เอานางไปฝัง เพราะนางเป็นบุตรหญิงของกษัตริย์” ๓๕ แต่เมื่อพวกเขาจะไปฝังศพของนาง พวกเขาก็ไม่พบร่างของนาง นอกจากส่วนที่เหลืออยู่คือกะโหลกศีรษะ เท้า และอุ้งมือของนาง ๓๖ เมื่อพวกเขากลับมาแจ้งให้ท่านทราบ ท่านพูดว่า “นี่คือคำของพระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์กล่าวผ่านเอลียาห์ชาวทิชบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘สุนัขจะกินเนื้อเยเซเบลในที่ดินของยิสเรเอล’§ ๓๗ ศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ในทุ่งนาบนที่ดินของยิสเรเอล จึงไม่มีผู้ใดพูดได้ว่า ‘นี่คือเยเซเบล’ ”

๑๐

เยฮูสังหารลูกหลานของอาหับ

๑ อาหับมีบุตรชาย 70 คนในสะมาเรีย เยฮูจึงเขียนสาสน์ส่งไปยังสะมาเรีย ไปถึงบรรดาผู้ปกครองยิสเรเอล หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ และผู้ดูแลบุตรของอาหับ มีใจความว่า ๒ “ทันทีที่สาสน์นี้ถึงมือพวกท่าน บรรดาบุตรของเจ้านายของพวกท่านก็อยู่กับท่าน ท่านมีรถศึกและม้า เมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง พร้อมทั้งอาวุธยุทธภัณฑ์ ๓ จงเลือกสรรบุตรของเจ้านายของท่านที่เก่งและเหมาะสมที่สุด และแต่งตั้งเขาขึ้นครองบัลลังก์บิดาของเขา เพื่อต่อสู้รักษาพงศ์พันธุ์ของเจ้านายท่าน” ๔ แต่พวกเขาหวั่นกลัวยิ่งนัก และพูดว่า “ดูเถิด กษัตริย์ทั้งสองก่อนหน้านี้ยังยืนหยัดต่อสู้กับเขาไม่ไหว แล้วพวกเราจะยืนหยัดอยู่ได้อย่างไร” ๕ ดังนั้น ผู้บริหารวัง ผู้จัดการดูแลเมือง บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ และผู้ดูแลบุตร จึงให้คนไปแจ้งเยฮูว่า “พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน และเราจะทำทุกสิ่งที่ท่านสั่ง พวกเราจะไม่แต่งตั้งผู้ใดให้เป็นกษัตริย์ ขอท่านกระทำสิ่งที่ท่านเห็นว่าดีที่สุดในสายตาของท่าน” ๖ ท่านจึงเขียนสาสน์ฉบับที่สอง มีใจความว่า “ถ้าท่านเป็นฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเชื่อฟังเรา ก็จงนำศีรษะของบรรดาบุตรของเจ้านายของท่านมา เมื่อท่านมาหาเราที่ยิสเรเอลในวันพรุ่งนี้เวลานี้” ฝ่ายบุตร 70 คนของกษัตริย์อยู่ภายใต้การดูแลของบรรดาผู้เป็นใหญ่ประจำเมืองนั้น ๗ และทันทีที่สาสน์ถึงมือพวกเขา เขาก็จับบุตรทั้ง 70 คนของกษัตริย์ฆ่าเสีย และเอาศีรษะใส่ตะกร้าส่งไปให้เยฮูที่ยิสเรเอล ๘ เมื่อผู้สื่อสาสน์มาแจ้งท่านว่า “พวกเขานำศีรษะ

† **๙:๒๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 21:19,29 ‡ **๙:๓๑** 1 พงศ์กษัตริย์ 16:8-20 § **๙:๓๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 21:23

บุตรของกษัตริย์มาแล้ว" ท่านบอกว่า "เอาไปกองไว้เป็น 2 กองที่ทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า" ๙ ครั้นรุ่งเช้า ท่านออกไปยืนต่อหน้าประชาชน และพูดว่า "เราเป็นคนที่คิดกบฏต่อเจ้านายของเรา และฆ่าท่านเสีย ซึ่งพวกท่านไม่ต้องรับผิดชอบในเรื่องนั้น แต่ใครฆ่าคนเหล่านี้ ๑๐ ขอให้ท่านทราบว่า ทุกสิ่งเกิดขึ้นกับพงศ์พันธุ์ของอาหับตามคำของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กระทำตามที่พระองค์กล่าวผ่านเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์"* ๑๑ เยฮูได้ฆ่าคนทั้งปวงของพงศ์พันธุ์อาหับที่เหลืออยู่ในยิสเรเอล รวมทั้งพวกหัวหน้า เพื่อนสนิท และปุโรหิตของท่าน จนไม่เหลือแม้แต่คนเดียว

๑๒ ครั้นแล้วท่านก็เดินทางเพื่อจะไปยังสะมาเรีย ในระหว่างทางที่ไป ขณะอยู่ที่เบธเอเขดของผู้เลี้ยงแกะ ๑๓ เยฮูพบกับบรรดาญาติของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และถามว่า "ท่านเป็นใคร" พวกเขาตอบว่า "พวกเราเป็นญาติของอาหัสยาห์ เราลงมาเยี่ยมเยียนเจ้าชายทั้งปวงและบรรดาบุตรของมารดากษัตริย์" ๑๔ ท่านพูดว่า "จับตัวไปทั้งเป็น" และพวกเขาจับไปทั้งเป็น และก็ได้ฆ่าพวกเขาที่บ่อที่เบธเอเขด รวมได้ 42 คน ไม่เว้นแม้คนเดียว

๑๕ เมื่อท่านไปจากที่นั่นแล้ว ท่านพบเยโฮนาดับบุตรเรคาบที่กำลังมาหาท่าน ท่านทักทายและถามเขาว่า "จิตใจของท่านซื่อตรงต่อเรา เหมือนที่เราซื่อตรงต่อท่านไหม" เยโฮนาดับตอบว่า "ซื่อตรงสิ" เยฮูพูดว่า "ถ้าเช่นนั้น ก็ยื่นมือมาให้เรา" เขาก็ยื่นมือให้ และเยฮูดึงเขาขึ้นรถศึก ๑๖ ท่านพูดว่า "มากับเรา และมาดูความรู้สึกอันแรงกล้าของเราที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า" ท่านจึงให้เขาขึ้นขี่ในรถศึกของท่าน ๑๗ เมื่อท่านมาถึงสะมาเรีย ท่านก็ฆ่าทุกคนในพงศ์พันธุ์ของอาหับที่เหลืออยู่ทั้งหมดในสะมาเรีย ตามคำที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่เอลียาห์

เยฮูสังหารบรรดาผู้เผยคำกล่าวของเทพเจ้าบาอัล

๑๘ เยฮูเรียกประชาชนทั้งปวงมาประชุม และพูดว่า "อาหับบูชาเทพเจ้าบาอัล†เพียงเล็กน้อย แต่เยฮูจะบูชาให้มาก ๑๙ ฉะนั้นจงไปเรียกบรรดาผู้เผยคำกล่าวของเทพเจ้าบาอัลมาหาเรา รวมทั้งผู้นมัสการและปุโรหิตทุกคนของเทพเจ้าบาอัล อย่าให้ผู้ใดขาดหายไป เพราะว่าเรามีเครื่องสักการะใหญ่จะมอบให้แก่เทพเจ้าบาอัล ใครที่พลาดโอกาสนี้จะไม่รอดชีวิตแน่" แต่นี่คือแผนลวงของเยฮู เพื่อกำจัดพวกที่นมัสการเทพเจ้าบาอัล ๒๐ และเยฮูสั่งว่า "จงเตรียมการประชุมอันบริสุทธิ์ให้แก่เทพเจ้าบาอัล" ดังนั้นประชาชนจึงประกาศวันประชุม ๒๑ เยฮูให้ชาวอิสราเอลทราบทั่วหน้ากัน ทุกคนที่นมัสการเทพเจ้าบาอัลก็มากันถ้วนหน้า ไม่มีใครสักคนที่พลาดงานนี้ พวกเขาพากันเข้าไปในวิหารของเทพเจ้าบาอัล จนผู้คนเต็มวิหารจากด้านหนึ่งจรดอีกด้านหนึ่ง ๒๒ ท่านพูดกับคนที่ดูแลเครื่องแต่งกายว่า "จงนำชุดเฉพาะสำหรับผู้นมัสการเทพเจ้าบาอัลออกมาให้พวกเขาทุกคน" เขาจึงนำชุดเฉพาะออกมาให้พวกเขา ๒๓ จากนั้นเยฮูกับเยโฮนาดับบุตรเรคาบก็เข้าไปในวิหารของเทพเจ้าบาอัล และท่านบอกบรรดาผู้นมัสการเทพเจ้าบาอัลว่า "จงตรวจดูให้ดีว่า ไม่มีผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในที่นี่ในหมู่พวกท่าน มีแต่ผู้นมัสการเทพเจ้าบาอัลเท่านั้น" ๒๔ แล้วท่านกับเยโฮนาดับก็เข้าไปถวายเครื่องบูชาและสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย

โดยเยฮูได้สั่งชาย 80 คนยืนประจำอยู่ที่นอกวิหาร และสั่งว่า "ผู้ใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใดที่เรามอบไว้ในมือเจ้าหนีออกมาได้ ก็จะต้องชดเชยด้วยชีวิตของตนเอง" ๒๕ ดังนั้น ทันทีที่ท่านมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายเสร็จสิ้นแล้ว เยฮูสั่งทหารคุ้มกันและพวกนายทหารว่า "เข้าไปข้างใน และสังหารพวกเขาทุกคน อย่าปล่อยให้ผู้ใดหนีออกมาได้แม้แต่คนเดียว" พวกเขาจึงใช้ดาบฆ่าฟันคนเหล่านั้น ทหารคุ้มกันและพวกนายทหารลากศพออกไปทิ้งข้าง

---

* **๑๐:๑๐** 1 พงศ์กษัตริย์ 21:21,22 † **๑๐:๑๘** หัวหน้าของบรรดาเทพเจ้าของชาวคานาอัน ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นผู้ที่สามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

นอก แล้วก็เข้าไปในห้องที่อยู่ด้านในของวิหารของเทพเจ้าบาอัล ๒๖ พวกเขาแบกเสาที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากวิหารของเทพเจ้าบาอัล และเผาทิ้งเสีย ๒๗ พวกเขาทำลายเสาและวิหารของเทพเจ้าบาอัล และทำให้เป็นส้วมสาธารณะมาจนถึงทุกวันนี้

เยฮูครองราชย์ในอิสราเอล

๒๘ เท่ากับว่า เยฮูได้กำจัดการนมัสการเทพเจ้าบาอัลไปจากอิสราเอลแล้ว ๒๙ แต่เยฮูยังกระทำบาปตามอย่างเยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งนำให้อิสราเอลกระทำบาป นั่นคือรูปลูกโคทองคำที่อยู่ในเมืองเบธเอลและเมืองดาน‡ ๓๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยฮูว่า "เป็นเพราะว่า เจ้าได้ปฏิบัติสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเราเป็นอย่างดี และได้กระทำต่อพงศ์พันธุ์ของอาหับตามทุกสิ่งที่เราประสงค์ เราจะให้บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า 4 ชั่วอายุได้นั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล" ๓๑ แต่เยฮูกลับไม่ระมัดระวังที่จะดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดจิตสุดใจ ท่านกระทำบาปตามอย่างเยโรโบอัม ซึ่งนำให้อิสราเอลกระทำบาป

๓๒ ในครั้งนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงเริ่มตัดทอนอาณาเขตบางส่วนของอิสราเอลออก ฮาซาเอลโจมตีชนะทุกเขตแดนของอิสราเอล ๓๓ ตั้งแต่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน แผ่นดินทั้งหมดของกิเลอาด (อาณาเขตที่เป็นของชาวกาด ชาวรูเบน และชาวมนัสเสห์" ตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ข้างลุ่มน้ำอาร์โนน คือกิเลอาดและบาชาน ๓๔ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยฮู ทุกสิ่งที่ท่านกระทำ และความสำเร็จด้านยุทธการ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ ๓๕ ดังนั้นเยฮูสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองสะมาเรีย และเยโฮอาหาสบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน ๓๖ เยฮูเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลเป็นเวลา 28 ปีในสะมาเรีย

๑๑

อาธาลิยาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ เมื่ออาธาลิยาห์มารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าบุตรของนางสิ้นชีวิตแล้ว นางก็เริ่มตามฆ่าบรรดาเชื้อพระวงศ์ทุกคน ๒ แต่เยโฮเช-บาบุตรหญิงของกษัตริย์เยโฮรัม น้องสาวของอาหัสยาห์ ได้ลักพาโยอาชบุตรชายของอาหัสยาห์ออกมา เพื่อไม่ให้ถูกฆ่าไปพร้อมกับบุตรคนอื่นๆ ของกษัตริย์ นางซ่อนโยอาชกับพี่เลี้ยงไว้ในห้องนอน ให้พ้นจากอาธาลิยาห์ที่ต้องการจะเอาชีวิตท่าน ๓ โยอาชอยู่กับนางเป็นเวลา 6 ปี โดยถูกซ่อนอยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่อาธาลิยาห์ปกครองแผ่นดิน

โยอาชครองราชย์ในยูดาห์

๔ แต่ในปีที่เจ็ด เยโฮยาดาให้ไปนำบรรดาผู้บัญชาการองร้อยของชาวเคเรท และทหารคุ้มกัน เพื่อมาพบท่านที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และท่านทำสนธิสัญญากับพวกเขา และให้สาบานในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และให้พวกเขาได้พบกับราชบุตร ๕ และท่านสั่งพวกเขาว่า "สิ่งที่ท่านควรปฏิบัติก็คือ ให้หนึ่งในสามของพวกท่านมาเริ่มเข้าเวรในวันสะบาโต พวกท่านกลุ่มนี้จะคุ้มกันวังของกษัตริย์ ๖ อีกหนึ่งในสามของพวกท่านจะประจำอยู่ที่ประตูสูร์ และอีกหนึ่งในสามจะคุ้มกันอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองเป็นแรงหนุนให้กับทหารคุ้มกัน พวกท่านจะต้องคุ้มกันวัง ๗ พวกท่าน 2 กลุ่มที่ไม่เข้าเวรในวันสะบาโต จะต้องคุ้มกันพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อความปลอดภัยของกษัตริย์ ๘ พวกท่านต้องประจำการ

‡ **๑๐๒๙** 1 พงศ์กษัตริย์ 12:28,29

อยู่รอบข้างกษัตริย์ แต่ละคนถืออาวุธไว้พร้อม และใครก็ตามที่เข้ามาใกล้ตัวท่าน จะต้องถูกฆ่า พวกท่านจงอยู่ใกล้ชิดกษัตริย์ ไม่ว่าท่านจะไปที่ใดก็ตาม"

๙ บรรดาผู้บัญชากองร้อยปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เยโฮยาดาปุโรหิตสั่ง และแต่ละกลุ่มก็ได้นำคนของตนมาหาเยโฮยาดาปุโรหิต ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่จะออกเวรหรือที่จะเข้าเวรในวันสะบาโต ๑๐ ปุโรหิตมอบหอกและโล่ที่เป็นของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเก็บไว้ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ให้แก่บรรดาผู้บัญชากองร้อย ๑๑ พวกทหารคุ้มกันแต่ละคนถืออาวุธไว้พร้อม ตั้งแต่ด้านใต้จรดด้านเหนือของพระตำหนัก รอบแท่นบูชาและพระตำหนัก เพื่อความปลอดภัยของกษัตริย์ ๑๒ แล้วปุโรหิตก็นำบุตรของกษัตริย์ออกมา สวมมงกุฎ และมอบพันธสัญญาให้แก่ท่าน และพวกเขาประกาศให้ท่านเป็นกษัตริย์ และเจิมท่าน แล้วพวกเขาก็ปรบมือและกล่าวว่า "ขอกษัตริย์มีอายุยืนนาน"

๑๓ เมื่ออาธาลิยาห์ได้ยินเสียงทหารคุ้มกันและประชาชน นางจึงออกไปหาประชาชนที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๔ เมื่อนางมองดู ก็เห็นกษัตริย์ยืนอยู่ที่ข้างเสาพระตำหนักตามธรรมเนียม บรรดาผู้บัญชากองร้อยและผู้เป่าแตรยาว*ยืนอยู่ข้างๆ และประชาชนทั้งปวงของแผ่นดินกำลังร่าเริงและเป่าแตรยาว อาธาลิยาห์ก็ฉีกเสื้อของตน และร้องว่า "กบฏ กบฏ" ๑๕ เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งบรรดาผู้บัญชากองร้อยที่ควบคุมกำลังกองทัพว่า "นำนางออกมาระหว่างแถวทหาร และผู้ใดที่ตามนางไป ก็ฆ่าเสียด้วยคมดาบ" เพราะปุโรหิตพูดว่า "อย่าฆ่านางในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า" ๑๖ ดังนั้นพวกเขาจึงจับกุมนาง และนางออกไปทางสำหรับม้าผ่าน ที่ประตูทางเข้าวังของกษัตริย์ และนางก็ถูกประหารชีวิต

๑๗ เยโฮยาดาทำพันธสัญญาระหว่างพระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์ และประชาชนว่า ให้พวกเขาเป็นชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า และสัญญาระหว่างกษัตริย์กับประชาชน ๑๘ ครั้นแล้ว ทุกคนในแผ่นดินก็เข้าไปทลายวิหารเทพเจ้าบาอัลลง พวกเขาทุบแท่นบูชาและเทวรูปบาอัลจนแตกเป็นชิ้นๆ และฆ่ามัทธานปุโรหิตของเทพเจ้าบาอัลที่หน้าแท่นบูชา แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็กำหนดให้มียามเฝ้าพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ ท่านให้บรรดาผู้บัญชากองร้อย ชาวเคเรท ทหารคุ้มกัน และประชาชนทั้งปวงของแผ่นดิน ร่วมกันเชิญกษัตริย์ลงมาจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เดินเข้าทางประตูทหารคุ้มกัน ไปยังวังของกษัตริย์ และนั่งบนบัลลังก์ ๒๐ ดังนั้นประชาชนทั้งปวงของแผ่นดินต่างยินดี และบ้านเมืองนั้นก็สงบสุขหลังจากที่อาธาลิยาห์ถูกดาบสังหารที่วังของกษัตริย์

โยอาชครองราชย์ในยูดาห์

๒๑ โยอาชมีอายุ 7 ปี เมื่อท่านเริ่มเป็นกษัตริย์

๑๒

๑ ในปีที่เจ็ดของเยฮู โยอาชก็เริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 40 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อศิบียาห์แห่งเบเออร์เช-บา ๒ โยอาชกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ตลอดทั้งชีวิตของท่าน เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตสั่งสอนท่าน ๓ แต่สถานบูชาบนภูเขาสูงยังไม่ถูกกำจัดไป และประชาชนยังมอบเครื่องสักการะและเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูง

โยอาชปฏิสังขรณ์พระตำหนัก

๔ โยอาชบอกบรรดาปุโรหิตว่า "เงินถวายสำหรับเครื่องใช้ที่บริสุทธิ์ที่มอบให้พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด เงินภาษีพระตำหนักที่เก็บได้จากทุกคน* เงินจากการตีราคาของ

* **๑๑๙๑๔** ทำจากโลหะ มีเสียงแหลม * **๑๒๙๔** อพยพ 30:11-16

แต่ละคน† และเงินที่ถวายด้วยใจสมัคร ๕ จงให้ปุโรหิตใช้เงินที่มาจากผู้อุทิศ เพื่อซ่อมแซม
พระตำหนักเท่าที่เห็นสมควรว่าจำเป็นต้องซ่อม ๖ แต่เมื่อถึงปีที่ยี่สิบสามของกษัตริย์
โยอาช บรรดาปุโรหิตก็ไม่ได้ซ่อมแซมพระตำหนักเลย ๗ ฉะนั้นโยอาชจึงเรียกเยโฮยาดา
ปุโรหิตและปุโรหิตอื่นๆ มาและสั่งว่า "ทำไมพวกท่านจึงไม่ซ่อมแซมพระตำหนัก ฉะนั้นไม่
ต้องรับเงินจากผู้อุทิศอีก แต่จงเอาไปใช้ในการซ่อมพระตำหนัก" ๘ ดังนั้น บรรดาปุโรหิตจึง
เห็นด้วยที่พวกเขาไม่ควรรับเงินจากประชาชนอีก และพวกเขาจะไม่เป็นฝ่ายจัดการเรื่อง
การซ่อมแซมพระตำหนัก
๙ และเยโฮยาดาปุโรหิตเอาหีบใบหนึ่งมาเจาะรูที่ฝา และตั้งหีบไว้ที่ข้างแท่นบูชา ทางด้าน
ขวาของผู้ที่เข้าพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และบรรดาปุโรหิตที่มีหน้าที่เฝ้าพระตำหนัก
ตรงทางเข้า ก็เป็นผู้เก็บเงินทั้งหมดที่นำเข้ามาให้พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ เมื่อ
ใดที่พวกเขาเห็นว่าในหีบมีเงินมาก เลขาของกษัตริย์และหัวหน้ามหาปุโรหิตก็จะมาเก็บ
และนับเงินที่ได้ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๑ และจะมอบเงินที่ชั่งแล้วให้แก่บรรดา
หัวหน้าคุมงานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และจ่ายค่าแรงให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
ที่ซ่อมแซมพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๒ และจ่ายค่าแรงให้แก่ช่างก่ออิฐ และช่างสกัด
หิน รวมทั้งค่าซื้อไม้และหินที่แต่งแล้วที่ใช้ซ่อมแซมพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และค่า
ใช้จ่ายอื่นๆ ๑๓ แต่เงินที่อุทิศให้พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้นำไปใช้ในการหล่ออ่าง
เงิน กรรไกรตัดไส้ดวงประทีป ถ้วย แตรยาว ภาชนะเงินหรือทองคำใดๆ ๑๔ เพราะเป็นค่า
ใช้จ่ายให้แก่พวกช่างที่ซ่อมแซมพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ และไม่มีการถามไถ่เรื่อง
บัญชีจากผู้คุมงานที่จ่ายพวกช่าง เพราะพวกเขาสุจริตในเรื่องนั้น ๑๖ ส่วนเงินจากของถวาย
เพื่อไถ่โทษ และเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปนั้น ไม่ได้นำมาใช้ในพระตำหนักของพระผู้
เป็นเจ้า เพราะเป็นส่วนของปุโรหิต
๑๗ ในครั้งนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัมได้โจมตีเมืองกัท และยึดเมืองได้ แต่เมื่อฮาซา
เอลตัดสินใจไปโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม ๑๘ โยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์นำของถวายบริสุทธิ์ทุกชิ้น
ที่บรรพบุรุษของท่าน คือเยโฮซาฟัท เยโฮรัม และอาหัสยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวาย
รวมกับของถวายบริสุทธิ์ของท่าน และทองคำที่พบในคลังพระตำหนักและวัง และส่งไป
เป็นของกำนัลแก่ฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัม ดังนั้นฮาซาเอลจึงถอยทัพไปจากเยรูซาเล็ม

โยอาชสิ้นชีวิต

๑๙ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของโยอาช และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือ
แห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๒๐ บรรดาข้าราชการของท่านคบคิด
ทำร้ายและสังหารโยอาชในบ้านที่มิลโล ทางที่ลงไปยังสิลลา ๒๑ ข้าราชการที่สังหารท่าน คือ
โยซาคาร์บุตรชิเมอัท และเยโฮซาบาดบุตรโชเมอร์ โยอาชจึงได้สิ้นชีวิต และพวกเขาบรรจุ
ศพไว้กับบรรพบุรุษของท่านในเมืองของดาวิด และอามาซิยาห์บุตรของท่านครองราชย์
แทนท่าน

๑๓

เยโฮอาหาสครองราชย์ในอิสราเอล

๑ ในปีที่ยี่สิบสามของโยอาชบุตรของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหาสบุตรของ
เยฮูเริ่มปกครองอิสราเอลในสะมาเรีย และท่านครองราชย์เป็นเวลา 17 ปี ๒ ท่านกระทำสิ่ง
ที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และกระทำบาปทำนองเดียวกับเยโรโบอัมบุตรเนบัท
ที่เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ท่านไม่ได้ละเว้นจากการกระทำบาป ๓ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึง
โกรธกริ้วอิสราเอลมาก และพระองค์มอบพวกเขาให้อยู่ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอา

† **๑๒๔** เลวีนิติ 22:18-23

รัม และในมือของเบนฮาดัดบุตรของฮาซาเอล ๔ เยโฮอาหาสจึงวิงวอนขอพระผู้เป็นเจ้า
และพระผู้เป็นเจ้าก็ฟังเสียงของท่าน เพราะพระองค์เห็นการถูกบีบบังคับของอิสราเอล ว่า
กษัตริย์แห่งอารัมบีบบังคับพวกเขาอย่างไร ๕ (ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงมอบผู้ช่วยให้พ้นภัยผู้
หนึ่งแก่อิสราเอล เพื่อให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอารัม และชาวอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในบ้าน
ของตนดังเดิม ๖ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ละเว้นจากการกระทำบาปของพงศ์พันธุ์เยโรโบ
อัม อันเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป และยังปฏิบัติต่อไป และเทวรูปอาเชราห์*ก็ยังอยู่ในสะ
มาเรีย ๗ กองทัพของเยโฮอาหาสที่เหลืออยู่มีทหารม้าไม่เกิน 50 คน รถศึก 10 คัน และ
ทหารราบ 10,000 คน เพราะกษัตริย์แห่งอารัมได้ทำลายกองทัพไปเสียเกือบหมด เหยียบ
ย่ำพวกเขาให้เป็นเหมือนฝุ่นที่เกิดจากการนวดข้าว ๘ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮอาหาส และ
ทุกสิ่งที่ท่านกระทำ รวมทั้งความสำเร็จด้านยุทธการ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่ง
พงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ ๙ เยโฮอาหาสจึงสิ้นชีวิตและถูกนำไป
วางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองสะมาเรีย และเยโฮอาชบุตรของท่าน
ครองราชย์แทนท่าน

เยโฮอาชครองราชย์ในอิสราเอล

๑๐ ในปีที่สามสิบเจ็ดของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาสเริ่มปกครอง
อิสราเอลในสะมาเรีย ท่านครองราชย์เป็นเวลา 16 ปี ๑๑ ท่านด้วยที่กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายใน
สายตาของพระผู้เป็นเจ้า และไม่ได้ละเว้นจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งเป็น
เหตุให้อิสราเอลทำบาป และยังคงทำบาปต่อไปไม่หยุด ๑๒ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮอาช และ
ทุกสิ่งที่ท่านกระทำ รวมทั้งความสำเร็จที่ท่านต่อสู้อามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ก็ได้มี
บันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ ๑๓ เยโฮ
อาชจึงสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน และเยโรโบอัม†นั่งบนบัลลังก์
ของท่าน เยโฮอาชถูกบรรจุศพในสะมาเรียกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

เอลีชาสิ้นชีวิต

๑๔ เมื่อเอลีชาล้มป่วยใกล้สิ้นชีวิต เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลไปเยี่ยม และร้องไห้ต่อ
หน้าท่าน และกล่าวว่า “ท่านพ่อ ท่านพ่อ รถศึกและทหารม้าของอิสราเอล” ๑๕ เอลีชาบอก
ท่านว่า “เอาคันธนูและลูกธนูมา” ท่านจึงเอาคันธนูและลูกธนูมา ๑๖ และท่านบอกกษัตริย์
แห่งอิสราเอลว่า “หยิบคันธนูสิ” ท่านก็หยิบคันธนู และเอลีชาก็วางมือทั้งสองของท่านบน
มือกษัตริย์ ๑๗ และเอลีชาบอกว่า “จงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก” ท่านก็เปิดหน้าต่าง แล้ว
เอลีชาบอกว่า “ยิง” ท่านก็ยิง เอลีชาพูดว่า “ลูกธนูแห่งชัยชนะของพระผู้เป็นเจ้า ลูกธนู
แห่งชัยชนะต่ออารัม เพราะว่าท่านจะต่อสู้ชาวอารัมในอาเฟก จนกระทั่งพวกเขาพ่ายแพ้
ไป” ๑๘ และท่านพูดว่า “เอาลูกธนูมา” และท่านก็เอาลูกธนูมา และท่านบอกกษัตริย์แห่งอ
ิสราเอลว่า “ใช้ธนูตีพื้น” และท่านก็ตีพื้น 3 ครั้ง แล้วก็หยุดตี ๑๙ ครั้นแล้ว คนของพระเจ้า
ก็โกรธกษัตริย์ และพูดว่า “ท่านควรจะตีพื้น 5 หรือ 6 ครั้ง แล้วท่านก็จะปะทะอารัมได้ จน
กระทั่งท่านทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ไป แต่บัดนี้ ท่านจะปะทะอารัมเพียง 3 ครั้ง”

๒๐ แล้วเอลีชาก็สิ้นชีวิต และร่างก็ถูกบรรจุไว้ ช่วงนั้นมีกลุ่มโจรชาวโมอับที่มักจะบุกรุก
แผ่นดินในฤดูใบไม้ผลิของแต่ละปี ๒๑ ครั้งหนึ่ง ชาวอิสราเอลกำลังฝังศพของชายคนหนึ่ง
ดูเถิด พวกเขาเห็นกลุ่มโจรก่อกวน จึงรีบโยนศพนั้นลงไปในที่เก็บศพของเอลีชา และทันที
ที่ร่างของชายผู้นั้นแตะกระดูกของเอลีชา เขากลับมีชีวิตขึ้นอีกและลุกขึ้นยืนได้

๒๒ ฝ่ายฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัมก็บีบบังคับอิสราเอลตลอดสมัยที่เยโฮอาหาสครอง
ราชย์ ๒๓ แต่พระผู้เป็นเจ้ามีความกรุณาต่อพวกเขา สงสารและช่วยพวกเขา เพราะพันธ

---

* **๑๓:๖** นางเป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน นางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่า
นางสามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์ † **๑๓:๑๓**
กษัตริย์ที่มีชื่อเดียวกับกษัตริย์อีกท่านในฉบับ 1 พงศ์กษัตริย์ 12:1-14:20

สัญญาที่พระองค์ทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ‡ และจะไม่ทำลายพวกเขา หรือกำจัดให้พ้นจากหน้าของพระองค์แม้จนถึงบัดนี้

๒๔ เมื่อฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัมสิ้นชีวิต เบนฮาดัดบุตรของท่านขึ้นเป็นกษัตริย์แทน
๒๕ เยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาสยึดเมืองต่างๆ ของอิสราเอลกลับมาจากเบนฮาดัดบุตรฮาซาเอล ซึ่งเป็นเมืองที่ฮาซาเอลได้มาจากการสู้รบกับเยโฮอาหาสบิดาของท่าน เยโฮอาชรบชนะเบนฮาดัด 3 ครั้ง

๑๔

อามาซิยาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ ในปีที่สองของเยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซิยาห์บุตรโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เริ่มครองราชย์ ๒ ท่านมีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 29 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อเยโฮอัดดีนจากเยรูซาเล็ม ๓ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า แต่ก็ยังไม่เทียบเท่ากับดาวิดบรรพบุรุษของท่าน ท่านกระทำทุกสิ่งเหมือนกับที่โยอาชบิดาของท่านได้กระทำ ๔ แต่สถานบูชาบนภูเขาสูงยังไม่ถูกกำจัดไป และประชาชนยังมอบเครื่องสักการะและเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูง ๕ และทันทีที่อำนาจของการเป็นกษัตริย์เป็นของท่านอย่างสมบูรณ์แล้ว ท่านก็ได้สั่งฆ่าบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงที่ได้สังหารกษัตริย์ผู้เป็นบิดาของท่าน ๖ แต่ท่านไม่ได้ฆ่าพวกลูกๆ ของฆาตกร ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือแห่งกฎบัญญัติของโมเสส ที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาว่า □อย่าให้บิดาตายแทนบุตรของเขา และอย่าให้บุตรตายแทนบิดาเช่นกัน แต่ละคนต้องตายเพราะบาปของตนเอง□*

๗ ท่านฆ่าชาวเอโดม 10,000 คนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเส-ลาไว้ เรียกชื่อเมืองว่าโยกเธเอล ซึ่งเป็นชื่อมาจนถึงทุกวันนี้

๘ ครั้นแล้ว อามาซิยาห์ใช้ผู้ถือสาสน์ไปยังเยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาสผู้เป็นบุตรของเยฮูกษัตริย์แห่งอิสราเอล มีใจความว่า □มาเถิด เรามาเผชิญหน้ากัน□ ๙ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลส่งสาสน์ไปยังอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า □พันธุ์ไม้หนามบนภูเขาเลบานอนส่งสาสน์ไปยังไม้ซีดาร์บนภูเขาเลบานอนว่า □ยกบุตรหญิงของท่านให้เป็นภรรยาบุตรของเราเถิด□ และสัตว์ป่าแห่งเลบานอนผ่านมา และเหยียบย่ำพันธุ์ไม้หนามเสีย ๑๐ ท่านได้ตีเอโดมจนพ่ายแพ้ไป จิตใจของท่านจึงหยิ่งผยองนัก จงพอใจกับกิตติศัพท์ของท่าน และท่านอยู่กับบ้านจะดีกว่า ทำไมท่านจึงจะก่อเรื่องจนถึงกับทำให้ตัวเองล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย□

๑๑ แต่อามาซิยาห์ก็ไม่ฟัง ดังนั้นเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป ท่านและอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ประจันหน้ากันในสงครามที่เมืองเบธเชเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์
๑๒ และยูดาห์ถูกอิสราเอลตีพ่ายไป ทุกคนเตลิดหนีกลับบ้านของตนไป ๑๓ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจับตัวอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์บุตรโยอาชผู้เป็นบุตรของอาหัสยาห์ ที่เมืองเบธเชเมช และเยโฮอาชไปยังเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเมืองลง 400 ศอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมไปจนถึงประตูมุม ๑๔ และท่านยึดทองคำและเงินทั้งหมด รวมทั้งภาชนะทุกชิ้นที่พบในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และคลังของกษัตริย์ และได้จับตัวประกันไปด้วย จากนั้นท่านก็กลับไปยังสะมาเรีย

๑๕ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮอาช และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ รวมทั้งความสำเร็จที่ท่านต่อสู้อามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษั

---

‡ **๑๓□๒๓** ปฐมกาล 15:1-21; 26:23-25; 28:10-22 * **๑๔□๖** เฉลยธรรมบัญญัติ 24:16

ตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ ๑๖ เยโฮอาชจึงสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในสะมาเรียกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโรโบอัมบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๑๗ อามาซิยาห์บุตรของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์มีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 15 ปี หลังจากเยโฮอาชบุตรของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอลสิ้นชีวิต ๑๘ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นที่อามาซิยาห์กระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๑๙ มีคนกบฏต่ออามาซิยาห์ในเยรูซาเล็ม ท่านจึงหนีไปยังลาคีช แต่พวกกบฏไล่ตามท่านไปที่ลาคีช และสังหารท่านที่นั่น ๒๐ เขานำท่านมาบนหลังม้า ศพถูกบรรจุไว้ในเยรูซาเล็มกับบรรพบุรุษในเมืองของดาวิด ๒๑ ประชาชนทั้งปวงของยูดาห์แต่งตั้งอุสซียาห์† ผู้มีอายุ 16 ปี ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซิยาห์ผู้เป็นบิดา ๒๒ หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่านแล้ว ท่านก็ฟื้นฟูสภาพเมืองเอลัทใหม่เพื่อแผ่นดินยูดาห์

เยโรโบอัมที่สองครองราชย์ในอิสราเอล

๒๓ ในปีที่สิบห้าของอามาซิยาห์บุตรของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมบุตรเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เริ่มครองราชย์ในสะมาเรีย ท่านครองราชย์เป็นเวลา 41 ปี ๒๔ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และไม่ได้ละเว้นจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ๒๕ ท่านฟื้นฟูเขตแดนของอิสราเอล ตั้งแต่เลโบฮามัทจนถึงทะเลอาราบาห์ ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์กล่าวผ่านโยนาห์‡ ผู้รับใช้ของพระองค์ ท่านเป็นบุตรของอามิททัย และเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจากกัทเฮเฟอร์ ๒๖ พระผู้เป็นเจ้าเห็นว่าอิสราเอลมีความทุกข์ทรมานยิ่งนัก ดูเหมือนว่าไม่มีใครเหลืออยู่เลยที่จะช่วยอิสราเอลได้ ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นทาสหรืออิสระก็ตาม ๒๗ แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กล่าวว่า พระองค์จะลบชื่ออิสราเอลไปเสียจากใต้ฟ้า ดังนั้นพระองค์จึงช่วยพวกเขาด้วยมือของเยโรโบอัมบุตรเยโฮอาช

๒๘ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโรโบอัม และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ รวมทั้งความสำเร็จที่ท่านต่อสู้และฟื้นฟูดามัสกัสและฮามัทให้แก่ยูดาห์ในอิสราเอล ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ ๒๙ เยโรโบอัมสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่านคือบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๑๕

อุสซียาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อุสซียาห์บุตรอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครองราชย์ ๒ ท่านมีอายุ 16 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 52 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาชื่อเยโคลียาห์จากเยรูซาเล็ม ๓ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่อามาซิยาห์บิดาของท่านได้กระทำ ๔ แต่สถานบูชาบนภูเขาสูงยังไม่ถูกกำจัดไป และประชาชนยังมอบเครื่องสักการะและเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูง ๕ พระผู้เป็นเจ้าทำให้กษัตริย์รับโทษ ท่านจึงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันที่ท่านสิ้นชีวิต ซึ่งทำให้ท่านต้องแยกไปอาศัยอยู่ต่างหาก และโยธามบุตรของกษัตริย์เป็นผู้ควบคุมดูแลวัง และปกครองประชาชนในแผ่นดิน ๖ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอุสซียาห์ และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ

---

† **๑๔๒๑** มีอีกชื่อหนึ่งว่า อาซาริยาห์ ‡ **๑๔๒๕** โยนาห์ 1:1

๗ อุสซียาห์สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้กับบรรพบุรุษ
ในเมืองของดาวิด และโยธามบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

เศคาริยาห์ครองราชย์ในอิสราเอล

๘ ในปีที่สามสิบแปดของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์บุตรเยโรโบอัมปกครอง
อิสราเอลในสะมาเรียเป็นเวลา 6 เดือน ๙ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็น
เจ้า และไม่ได้ละเว้นจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป
๑๐ ชัลลูมบุตรยาเบชเป็นกบฏ และสังหารท่านที่คาบาลอัม และครองราชย์แทนท่าน ๑๑ ดู
เถิด กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเศคาริยาห์ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบร
รดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ๑๒ (สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับเยฮูคือ "บรรดาผู้สืบเชื้อสายของ
เจ้า 4 ชั่วอายุจะได้นั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล" แล้วก็เกิดขึ้นตามนั้น*)

ชัลลูมครองราชย์ในอิสราเอล

๑๓ ชัลลูมบุตรยาเบชเริ่มเป็นกษัตริย์ในปีที่สามสิบเก้าของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
และท่านครองราชย์ในสะมาเรีย 1 เดือน ๑๔ เมนาเฮมบุตรกาดีออกจากเมืองทีรซาห์ ไปยัง
สะมาเรีย และสังหารชัลลูมบุตรยาเบชที่สะมาเรีย และครองราชย์แทนท่าน ๑๕ ดูเถิด กิจอ
ื่นๆ ทั้งสิ้นของชัลลูม และการกบฏของท่าน ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดาร
ของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ๑๖ ในคราวนั้น เมนาเฮมโจมตีทิฟสาห์และกำจัดทุกคน
ที่อยู่ในเมือง รวมทั้งอาณาบริเวณนับจากทีรซาห์ออกไป เพราะพวกเขาไม่ยอมเปิดทางให้
ท่าน ท่านจึงโจมตี และฟันท้องหญิงมีครรภ์ทุกคนในเมือง

เมนาเฮมครองราชย์ในอิสราเอล

๑๗ ในปีที่สามสิบเก้าของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรกาดีเริ่มปกครอง
อิสราเอล และครองราชย์ 10 ปีในสะมาเรีย ๑๘ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระ
ผู้เป็นเจ้า และไม่ได้ละเว้นจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรเนบัทตลอดชีวิตของท่าน ซึ่ง
เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ๑๙ ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาโจมตีแผ่นดิน และเมนาเฮมมอบ
เงิน 1,000 ตะลันต์†ให้แก่ปูล เพื่อให้ท่านช่วยรักษาอำนาจให้อยู่ในราชอาณาจักรของท่าน
๒๐ เมนาเฮมสั่งให้เก็บเงินจากผู้มั่งมีของอิสราเอล แต่ละคนต้องมอบเงิน 50 เชเขลให้แก่
กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ดังนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และออกไปจากแผ่นดิน
๒๑ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเมนาเฮม และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่ง
พงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ ๒๒ เมนาเฮมสิ้นชีวิตและถูกนำไปวาง
รวมกับบรรพบุรุษของท่าน และเปคาหิยาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

เปคาหิยาห์ครองราชย์ในอิสราเอล

๒๓ ในปีที่ห้าสิบของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์บุตรเมนาเฮมเริ่มปกครอง
อิสราเอลในสะมาเรีย ท่านครองราชย์สองปี ๒๔ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระ
ผู้เป็นเจ้า และไม่ได้ละเว้นจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรเนบัทตลอดชีวิตของท่าน ซึ่ง
เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ๒๕ เปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ เป็นแม่ทัพของเปคาหิยาห์ ร่วมเป็น
กบฏกับชายชาวกิเลอาด 50 คน และสังหารเปคาหิยาห์ที่สะมาเรีย ในป้อมปราการของวัง
กษัตริย์ อาร์โกบและอาริเอห์‡ ท่านสังหารเปคาหิยาห์ แล้วครองราชย์แทนท่าน ๒๖ ดูเถิด
กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเปคาหิยาห์ และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่ง
พงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

---

* **๑๕๑๒** 2 พงศ์กษัตริย์ 10:30 † **๑๕๑๙** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก. ‡ **๑๕๒๕**
สองชื่อนี้เป็นชื่อสถานที่ในฉบับเฉลยธรรมบัญญัติ และ 1 พงศ์กษัตริย์ เป็นไปได้ที่เป็นรายชื่อรวมอยู่ในข้อที่ 29

เปคาห์ครองราชย์ในอิสราเอล

๒๗ ในปีที่ห้าสิบสองของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรเรมาลิยาห์เริ่มปกครอง
อิสราเอลในสะมาเรีย ท่านครองราชย์ 20 ปี ๒๘ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระ
ผู้เป็นเจ้า และไม่ได้ละเว้นจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรเนบัทตลอดชีวิตของท่าน ซึ่ง
เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป
๒๙ ในสมัยของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยกทัพ
มา และยึดเมืองอิโยน อาเบลเบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ เคเดช ฮาโซร์ กิเลอาด กาลิลี และ
ดินแดนนัฟทาลีทั้งหมด แล้วก็จับประชาชนไปยังอัสซีเรียเพื่อเป็นเชลย ๓๐ ในปีที่ยีสิบของ
โยธามบุตรอุสซียาห์ โฮเชยาบุตรเอลาห์กบฏต่อเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ สังหารท่าน และ
ครองราชย์แทนท่าน ๓๑ ดูเถิด กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเปคาห์ และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มี
บันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

โยธามครองราชย์ในยูดาห์

๓๒ ในปีที่สองของเปคาห์บุตรของเรมาลิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยธามบุตรอุสซี
ยาห์เริ่มครองราชย์ ๓๓ ท่านมีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 16 ปี
ในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อเยรูชาห์บุตรหญิงของศาโดก ๓๔ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้อง
ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่อุสซียาห์บิดาของท่านได้กระทำ ๓๕ แต่สถานบูชา
บนภูเขาสูงยังไม่ถูกกำจัดไป และประชาชนยังมอบเครื่องสักการะและเผาเครื่องหอมที่
สถานบูชาบนภูเขาสูง ท่านสร้างประตูเหนือของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๓๖ กิจอื่นๆ
ทั้งสิ้นของโยธาม และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดาร
ของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๓๗ ในสมัยนั้น พระผู้เป็นเจ้าปล่อยให้เรซีนกษัตริย์
แห่งอารัม และเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ โจมตียูดาห์ ๓๘ โยธามสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวม
กับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด และอาหัสบุตรของท่านครองราชย์
แทนท่าน

๑๖

อาหัสครองราชย์ในยูดาห์

๑ ในปีที่สิบเจ็ดของเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ อาหัสบุตรโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครอง
ราชย์ ๒ อาหัสมีอายุ 20 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 16 ปีในเยรูซาเล็ม
ท่านไม่ได้กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน อย่างที่ดาวิด
บรรพบุรุษของท่านได้กระทำ ๓ แต่ท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างบรรดากษัตริย์แห่งอิส
ราเอล ท่านถึงกับเผาบุตรชายของท่านเป็นเครื่องสักการะ ตามอย่างการกระทำอันน่าชัง
ของบรรดาประชาชาติที่พระผู้เป็นเจ้าขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล ๔ และท่านได้ถวาย
เครื่องสักการะ และเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูง บนเนินเขา และใต้ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น
๕ ครั้นแล้ว เรซีนกษัตริย์แห่งอารัม และเปคาห์บุตรของเรมาลิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล
ยกทัพมาโจมตีเยรูซาเล็ม ปิดล้อมอาหัสแต่ก็ไม่สามารถเอาชนะได้ ๖ ในเวลานั้นเรซีนกษัตริย์แห่งอารัมยึดเมืองเอลัทคืนกลับมาให้อารัม และขับไล่ผู้คนชาวยูดาห์ออกไปจากเอลัท
และชาวเอโดมเข้ามาอยู่ในเอลัทมาจนถึงทุกวันนี้ ๗ ดังนั้น อาหัสจึงให้ผู้ถือสาสน์ไปยังทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กล่าวดังข้อความว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้และบุตรของท่าน
ขอท่านมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอารัม และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ที่กำลังโจมตีข้าพเจ้า” ๘ อาหัสมอบเงินและทองคำที่พบในพระตำหนักของพระ
ผู้เป็นเจ้าและในคลังของกษัตริย์ ให้เป็นของกำนัลแด่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๙ และกษัตริย์

แห่งอัสซีเรียก็ฟังท่าน กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพไปโจมตีดามัสกัสและยึดไว้ได้ จับผู้อยู่อาศัยไปเป็นเชลยที่เมืองคีร์ และสังหารเรซีนเสีย

๑๐ เมื่อกษัตริย์อาหัสไปพบกับทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่ดามัสกัส ท่านเห็นแท่นบูชาที่อยู่ในเมืองนั้น กษัตริย์อาหัสส่งแท่นบูชาจำลองพร้อมด้วยแบบและรายละเอียดทุกอย่างไปให้อุรียาห์ปุโรหิต ๑๑ และอุรียาห์ปุโรหิตจึงสร้างแท่นบูชา ตามแบบที่กษัตริย์อาหัสได้ส่งจากดามัสกัสทุกประการ อุรียาห์สร้างเสร็จก่อนกษัตริย์อาหัสมาถึง ๑๒ เมื่อกษัตริย์มาจากดามัสกัส ท่านมองดูแท่นบูชา เมื่อท่านเข้าไปใกล้แท่นแล้ว ก็ขึ้นไปบนแท่น ๑๓ และเผาสัตว์ที่ใช้เป็นของถวาย มอบเครื่องธัญญบูชา เทเครื่องดื่มบูชา และสาดเลือดที่เป็นของถวายเพื่อสามัคคีธรรมที่แท่นบูชา ๑๔ ท่านย้ายแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า จากด้านหน้าพระตำหนัก ซึ่งอยู่ระหว่างแท่นบูชาใหม่และพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และวางไว้ทางด้านเหนือของแท่นบูชาใหม่ ๑๕ กษัตริย์อาหัสสั่งอุรียาห์ปุโรหิตว่า จงเผาสัตว์ที่ใช้เป็นของถวายสำหรับเวลาเช้า และมอบเครื่องธัญญบูชาสำหรับเวลาเย็น และมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาของกษัตริย์ จงมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาของประชาชนทั้งปวงในแผ่นดิน บนแท่นบูชาใหญ่นี้ และจงสาดเลือดจากสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และเลือดจากเครื่องสักการะทั้งหมดที่แท่นนี้ แต่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์จะเป็นทีที่เราใช้เมื่อขอคำปรึกษา ๑๖ อุรียาห์ปุโรหิตกระทำตามคำสั่งของกษัตริย์อาหัสทุกประการ

๑๗ กษัตริย์อาหัสตัดแผ่นกระดานจากแท่น และย้ายอ่างออก เลื่อนถังเก็บน้ำลงจากโคทองสัมฤทธิ์ที่อยู่เบื้องล่าง และตั้งไว้บนแท่นหิน ๑๘ เป็นเพราะท่านยำเกรงกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ท่านจึงรื้อปะรำที่สร้างไว้ในพระตำหนักที่ใช้สำหรับวันสะบาโต และปิดทางเข้าด้านนอกที่กษัตริย์ใช้เป็นทางเข้าพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอาหัส และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๒๐ อาหัสสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด และเฮเซคียาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๑๗

๑ ในปีที่สิบสองของอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ โฮเชยาบุตรเอลาห์เริ่มปกครองอิสราเอลในสะมาเรีย ท่านครองราชย์ 9 ปี ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า แต่ไม่เหมือนกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลก่อนหน้าท่าน ๓ ชัลมันเอเสร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาโจมตี โฮเชยายอมอยู่ใต้บังคับและถวายเครื่องบรรณาการแก่ท่าน ๔ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียพบว่าโฮเชยาเป็นปฏิปักษ์ เพราะท่านให้ผู้ส่งสาสน์ไปยังโสกษัตริย์แห่งอียิปต์ และไม่ยอมมอบเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเหมือนที่เคยทำในแต่ละปี ดังนั้น กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงจับกุมและจำคุกท่าน ๕ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็บุกรุกไปทั่วแผ่นดิน เมื่อมาถึงสะมาเรีย ก็ล้อมเมืองไว้ 3 ปี

อิสราเอลถล่ม

๖ ในปีที่เก้าของโฮเชยา* กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดสะมาเรีย และจับชาวอิสราเอลไปอยู่ที่อัสซีเรีย ให้อยู่ที่ฮาลาห์ ใกล้แม่น้ำฮาโบร์ในเมืองโกซาน และในเมืองต่างๆ ของชาวมีเดีย

ถูกเนรเทศเพราะรูปเคารพ

๗ เหตุการณ์เกิดขึ้นก็เพราะว่า ประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขา ผู้ที่นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากเงื้อมมือของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และเกรงกลัวบรรดาเทพเจ้า ๘ และดำเนินรอยตามบรรดาประชาชาติที่พระผู้

* **๑๗๖** 722 ปีก่อน คศ

เป็นเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล และปฏิบัติตามที่บรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ปฏิบัติ ๙ และชาวอิสราเอลแอบทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องและขัดต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา และได้สร้างสถานบูชาบนภูเขาสูงในทุกๆ เมืองให้แก่ตนเอง ตั้งแต่หอคอยไปจนถึงเมืองที่ป้องกันไว้อย่างแข็งแกร่ง ๑๐ พวกเขาตั้งเสาหิน และสร้างเทวรูปอาเชราห์ ไว้บนภูเขาสูงทุกลูก และใต้ต้นไม้ทุกต้น ๑๑ เขาเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูงทุกแห่ง ปฏิบัติตามอย่างบรรดาประชาชาติที่พระผู้เป็นเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าพวกเขา และเขากระทำสิ่งที่ชั่วร้าย ซึ่งเป็นการยั่วโทสะพระองค์ ๑๒ พวกเขาบูชารูปเคารพที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวแก่พวกเขาแล้วว่า "ห้ามทำเช่นนั้น" ๑๓ พระผู้เป็นเจ้ายังเตือนอิสราเอลและยูดาห์ผ่านผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทุกท่านและผู้รู้ทุกท่านว่า "จงหันไปจากความชั่วร้าย และปฏิบัติตามคำบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎบัญญัติของเรา ตามที่เราบัญชาบรรพบุรุษของเจ้า และส่งผ่านบรรดาผู้เผยคำกล่าวผู้รับใช้ของเรามาให้แก่พวกเจ้า"

๑๔ แต่พวกเขาไม่ฟัง และดื้อรั้น เหมือนที่บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นมาแล้ว คือไม่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา ๑๕ เขาดูหมิ่นกฎเกณฑ์และพันธสัญญาที่พระองค์ทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา และสิ่งที่พระองค์ตักเตือนเขา พวกเขาติดตามรูปเคารพซึ่งไร้ค่า และทำให้ตนเองไร้ค่า พวกเขาประพฤติตามบรรดาประชาชาติที่อยู่รอบข้าง และไม่เชื่อฟังคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าที่สั่งห้ามไว้ ๑๖ และละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา และก็หล่อรูปลูกโค 2 ตัวให้ตนเอง† และสร้างเทวรูปอาเชราห์รูปหนึ่ง และนมัสการสรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า และบูชาเทวรูปบาอัล‡ ๑๗ เขาเผาบุตรของตนเป็นของถวาย ใช้การทำนายและเวทมนตร์ ปักใจกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นการยั่วโทสะของพระองค์ ๑๘ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงโกรธกริ้วอิสราเอล และไล่พวกเขาไปให้พ้นหน้าพระองค์ ไม่มีใครเหลืออยู่ นอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น

๑๙ ส่วนยูดาห์เองก็ไม่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา แต่ดำเนินรอยตามสิ่งชั่วที่อิสราเอลได้กระทำ ๒๐ พระผู้เป็นเจ้าปฏิเสธบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอล และให้พวกเขารับทุกข์ทรมาน และให้อยู่ในมือของเหล่านักปล้นสะดม จนกระทั่งพระองค์ได้ขับไล่พวกเขาไปให้พ้นหน้าพระองค์

๒๑ เมื่อพระองค์ได้แยกอิสราเอลออกจากพงศ์พันธุ์ของดาวิดแล้ว พวกเขาก็ยกเยโรโบอัมบุตรเนบัทให้เป็นกษัตริย์ เยโรโบอัมทำให้อิสราเอลเลิกติดตามพระผู้เป็นเจ้า และเป็นเหตุให้พวกเขาทำบาปร้ายแรง§ ๒๒ ชาวอิสราเอลกระทำบาปทำนองเดียวกับที่เยโรโบอัมทำ พวกเขาไม่ได้ละเว้นจากบาป ๒๓ จนกระทั่งพระผู้เป็นเจ้าขับไล่อิสราเอลไปให้พ้นหน้าพระองค์ อย่างที่พระองค์ได้กล่าวผ่านบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ ดังนั้นอิสราเอลถูกเนรเทศออกจากแผ่นดินของพวกตน ไปอยู่ที่อัสซีเรียมาจนถึงทุกวันนี้

การตั้งรกรากที่สะมาเรีย

๒๔ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียให้ประชาชนจากบาบิโลน คูธาห์ อัฟวา ฮามัท และเสฟาร์วาอิมมาอยู่ในเมืองต่างๆ ที่แคว้นสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอลที่ถูกเนรเทศ คนเหล่านั้นจึงถือสิทธิ์เป็นเจ้าของทุกสิ่งในแคว้นสะมาเรีย และตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ๒๕ ในระยะแรกที่อาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาไม่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าส่งสิงโตเข้าไปท่ามกลางพวกเขา และบางคนถูกสิงโตกัดตาย ๒๖ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียรับทราบมาว่า "บรรดา

† **๑๗๓๑๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 12:25-33; อพยพ 32:1-35 ‡ **๑๗๓๑๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 16:31-33 § **๑๗๓๒๑** 1 พงศ์กษัตริย์ 11:26-14:20

ประชาชาติ ที่ท่านให้ยกถิ่นฐานมาอยู่ในแคว้นสะมาเรีย ไม่รู้กฎของพระเจ้าของแผ่นดิน
พระองค์จึงได้ให้สิงโตเข้าไปท่ามกลางพวกเขา ดูเถิด สิงโตกัดพวกเขาตายก็เพราะพวกเขา
ไม่รู้กฎของพระเจ้าของแผ่นดิน□ ๒๗ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงสั่งว่า □จงส่งปุโรหิตคนหนึ่ง
ที่ถูกเนรเทศไปให้กลับมาที่สะมาเรีย ให้เขาไปอาศัยอยู่ที่นั่น และสอนกฎของพระเจ้าของ
แผ่นดินแก่ประชาชน□ ๒๘ ดังนั้นปุโรหิตคนหนึ่งที่พวกเขาเนรเทศไปจากสะมาเรียจึงกลับ
มาอยู่ในเบธเอล และสอนประชาชนว่าพวกเขาควรเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าอย่างไร

๒๙ ประชาชาติแต่ละชาติก็ยังสร้างรูปปั้นเทพเจ้าของตนเอง และตั้งไว้ในวิหารบนภูเขา
สูงที่ชาวสะมาเรียได้สร้างไว้ก่อนแล้ว ชนชาติแต่ละกลุ่มสร้างรูปเคารพในเมืองที่ตนอาศัย
อยู่ ๓๐ ชาวบาบิโลนสร้างรูปเทพเจ้าสุคคทเบโนท ชาวคูธสร้างรูปเทพเจ้าเนอร์กัล ชาวฮามัท
สร้างรูปเทพเจ้าอาชิมา ๓๑ ชาวอัฟวาสร้างรูปเทพเจ้านิบหัสและทาร์ทัก และชาวเสฟาร์วา
อิมเผาบุตรของตนเป็นของถวายแก่เทพเจ้าอัดรัมเมเลคและอานัมเมเลค ซึ่งเป็นเทพเจ้า
ของชาวเสฟาร์วาอิม ๓๒ ประชาชนเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า แต่ก็ยังเลือกบางคนในหมู่พวก
เขาให้เป็นปุโรหิตประจำสถานบูชาบนภูเขาสูง ให้ถวายเครื่องสักการะเพื่อพวกเขาในวิหาร
บนภูเขาสูง ๓๓ พวกเขาเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า แต่ก็ยังนมัสการปวงเทพเจ้าของตน ทำ
ตามแบบอย่างของบรรดาประชาชาติที่พวกเขาเคยอยู่ด้วยก่อนหน้านี้

๓๔ ทุกวันนี้ พวกเขาก็ปฏิบัติเช่นเคย คือไม่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าจริงๆ และไม่รักษา
กฎเกณฑ์ คำบัญชา กฎบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาบรรดาบุตรของยา
โคบผู้ที่พระองค์ตั้งชื่อว่า อิสราเอล ๓๕ พระผู้เป็นเจ้าทำพันธสัญญากับพวกเขา และบัญชา
ว่า □อย่าเกรงกลัวบรรดาเทพเจ้า หรือก้มกราบและบูชา หรือมอบเครื่องสักการะให้แก่สิง
เหล่านั้น ๓๖ แต่เจ้าจงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า ผู้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยฤทธา
นุภาพอันยิ่งใหญ่และพลานุภาพ เจ้าจงก้มกราบพระองค์ และจงมอบเครื่องสักการะแด่
พระองค์ ๓๗ กฎเกณฑ์ คำบัญชา กฎบัญญัติ และบัญญัติที่เราเขียนให้แก่พวกเจ้า เจ้าก็จง
ระมัดระวังปฏิบัติตามเสมอ อย่าเกรงกลัวบรรดาเทพเจ้า ๓๘ อย่าลืมพันธสัญญาที่เราได้ทำ
ไว้กับเจ้า อย่าเกรงกลัวบรรดาเทพเจ้า ๓๙ แต่เจ้าจงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
และเราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งปวง□* ๔๐ แต่พวกเขาก็ไม่ฟัง และยังคงดื้อดึง
ปฏิบัติเหมือนเดิม

๔๑ ประชาชาติเหล่านี้เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า และบูชารูปเคารพสลัก ทั้งลูกและหลาน
ของพวกเขาก็กระทำเช่นเดียวกัน เหมือนกับที่บรรพบุรุษปฏิบัติ พวกเขาปฏิบัติเช่นนั้นมา
จนถึงทุกวันนี้

๑๘

เฮเซคียาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ ในปีที่สามของโฮเชยาบุตรของเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์บุตรของอา
หัสกษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครองราชย์ ๒ ท่านมีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครอง
ราชย์ 29 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่ออาบียาห์บุตรหญิงของเศคาริยาห์ ๓ ท่านกระทำ
สิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของท่านได้
กระทำ ๔ ท่านรื้อสถานที่บูชาบนภูเขาสูง ท่านพังเสาหินและเทวรูปอาเชราห์ และทุบงูทอง
สัมฤทธิ์ที่โมเสสทำจนหักเป็นชิ้นๆ ประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมแก่งูนั้นเรื่อยมา
จนถึงเวลานั้น* ท่านเรียกงูนั้นว่า เนหุชทาน ๕ ท่านวางใจในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ

* **๑๗□๓๙** อพยพ 20:3 * **๑๘□๔** กันดารวิถี 21:9

อิสราเอล ไม่มีผู้ใดในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากท่าน หรือก่อนหน้าท่าน ที่เป็นเหมือนท่าน ๖ เพราะว่าท่านอยู่ใกล้ชิดพระผู้เป็นเจ้า ท่านไม่ห่างเหินไปจากพระองค์ แต่รักษาพระบัญญัติที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาโมเสส ๗ และพระผู้เป็นเจ้าก็อยู่กับท่าน ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ท่านก็ประสบความสำเร็จ ท่านแข็งข้อต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมรับใช้ท่าน ๘ ท่านโจมตีฟีลิสเตียจนพ่ายไป จนถึงกาซาและอาณาบริเวณ ตั้งแต่หอคอยไปจนถึงเมืองที่ป้องกันไว้อย่างแข็งแกร่ง

๙ ในปีที่สี่ของกษัตริย์เฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของโฮเชยาบุตรเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ชัลมันเอเสร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาโจมตีสะมาเรีย และล้อมเมืองไว้ ๑๐ และท่านก็ยึดเมืองได้ในเวลาเกือบ 3 ปี สะมาเรียถูกยึดไปในปีที่หกของเฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าของโฮเชยากษัตริย์แห่งอิสราเอล ๑๑ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจับชาวอิสราเอลไปอยู่ที่อัสซีเรีย ให้อยู่ที่ฮาลาห์ ใกล้แม่น้ำฮาโบร์ในเมืองโกซาน และในเมืองต่างๆ ของชาวมีเดีย ๑๒ เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา และละเมิดพันธสัญญาที่พระองค์บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่ฟังและไม่ปฏิบัติตามพระองค์เลย

เซนนาเคอริบโจมตียูดาห์

๑๓ ในปีที่สิบสี่ของกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาโจมตีเมืองทั้งหลายของยูดาห์ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง และยึดไปได้ ๑๔ เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์มีสาสน์ถึงกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคีชว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอท่านถอนทัพไปจากข้าพเจ้า ไม่ว่าท่านจะเรียกร้องจากข้าพเจ้าเท่าไหร่ก็ยอม” กษัตริย์แห่งอัสซีเรียขอเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นเงินจำนวน 300 ตะลันต์† และทองคำ 30 ตะลันต์ ๑๕ เฮเซคียาห์จึงมอบเงินทั้งหมดที่หาได้ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และในคลังของกษัตริย์ ๑๖ ในเวลานั้นเฮเซคียาห์เลาะทองคำออกจากประตูพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า และจากกรอบประตูที่เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กรุไว้ แล้วก็มอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๑๗ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียใช้ให้แม่ทัพใหญ่ ผู้บัญชาการ ผู้บังคับกองพัน พร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคีช ไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่เยรูซาเล็ม พวกเขาก็ขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม ครั้นไปถึง พวกเขาก็ไปยืนอยู่ที่ถนนหลวงข้างร่องน้ำที่สระบน ซึ่งอยู่ใกล้แหล่งซักผ้า ๑๘ เมื่อพวกเขาเรียกหากษัตริย์ ผู้ที่ออกมาพบคือ เอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้บริหารวัง เชบนาห์เลขาของกษัตริย์ และโยอาห์บุตรอาสาฟผู้บันทึกสาสน์

๑๙ ผู้บังคับกองพันพูดกับเขาว่า “จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า ‘กษัตริย์แห่งอัสซีเรียกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า ท่านวางใจในสิ่งใด จึงมีความมั่นใจเช่นนี้ ๒๐ ท่านคิดหรือว่า คำพูดเท่านั้นจะเป็นวิธีการและกำลังที่ใช้ในศึกสงครามได้ ท่านไว้วางใจใคร ท่านจึงไม่ยอมอยู่ใต้บังคับบัญชาของเรา ๒๑ ดูเถิด ท่านกำลังพึ่งพาอียิปต์ ซึ่งเป็นประหนึ่งไม้เท้าหักที่ทำจากไม้อ้อ และจะทิ่มแทงมือของคนที่ยันมันไว้ ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็เป็นอย่างนั้นต่อทุกคนที่พึ่งพาเขา ๒๒ แต่ถ้าท่านบอกเราว่า “เราไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา” เฮเซคียาห์เป็นผู้ที่กำจัดสถานบูชาบนภูเขาสูงและแท่นบูชามิใช่หรือ และยังบอกประชาชนชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า “เจ้าจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้ในเยรูซาเล็ม” ๒๓ มาเถิด มาต่อรองกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะให้ม้า 2,000 ตัวแก่ท่าน ถ้าท่านสามารถหาคนขี่ได้ ๒๔ ท่านจะปฏิเสธทหารรับใช้คนหนึ่งในหมู่ผู้รับใช้ผู้น้อยสุดของเจ้านายข้าพเจ้าได้อย่างไร ในขณะที่ท่านพึ่งพาอียิปต์ในเรื่องรถศึกและทหารม้า ๒๕ ยิ่งกว่านั้นด้วยความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้ามิใช่หรอกหรือ ข้าพเจ้าจึงได้ขึ้นมาโจมตีสถานที่นี้ให้พินาศ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า จงขึ้นไปโจมตีแผ่นดินนี้ให้พินาศ” ”

† **๑๘๑๔** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก

๒๖ เอลียาคิม (บุตรฮิลคียาห์) เชบนาห์ และโยอาห์ พูดกับผู้บังคับกองพันว่า "กรุณาพูดกับบรรดาผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอาราเมคเถิด เพราะพวกเราเข้าใจ อย่าพูดกับพวกเราเป็นภาษาของชาวยูดาห์ เพราะว่าประชาชนที่อยู่บนกำแพงเมืองกำลังฟังเราพูดกัน"
๒๗ แต่ผู้บังคับกองพันตอบว่า "เจ้านายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ามาพูดกับเจ้านายของท่านและกับท่านเท่านั้นหรือ ไม่ให้พูดกับพวกที่นั่งอยู่บนกำแพงเมืองหรือ พวกเขาต้องรับโทษให้กินอุจจาระและปัสสาวะของพวกเขาเองร่วมกับท่านด้วย"
๒๘ แล้วผู้บังคับกองพันก็ยืนขึ้น และร้องเสียงดังเป็นภาษาของชาวยูดาห์ว่า "จงฟังคำของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ๒๙ กษัตริย์กล่าวดังนี้ว่า "อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเจ้า เพราะเขาจะไม่สามารถช่วยพวกเจ้าให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของเราได้ ๓๐ อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้พวกเจ้าวางใจในพระผู้เป็นเจ้าด้วยคำพูดที่ว่า พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยพวกเราให้รอด และเมืองนี้จะไม่ถูกมอบให้อยู่ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย" ๓๑ อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียกล่าวดังนี้ว่า "จงยอมสงบศึกกับเรา และออกมาหาเรา แล้วพวกเจ้าแต่ละคนจะกินจากเถาองุ่นของตนเอง และจากต้นมะเดื่อของตนเอง และพวกเจ้าแต่ละคนจะดื่มน้ำจากบ่อของตนเอง ๓๒ จนกว่าเราจะมานำพวกเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนของพวกเจ้าเอง แผ่นดินแห่งเมล็ดข้าวและเหล้าองุ่น แผ่นดินแห่งขนมปังและไร่องุ่น แผ่นดินแห่งต้นมะกอกและน้ำผึ้ง เพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่ และไม่ตาย และอย่าฟังเฮเซคียาห์เวลาเขาทำให้พวกเจ้าเข้าใจผิด ด้วยการพูดที่ว่า พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยพวกเราให้รอด ๓๓ มีเทพเจ้าของประชาชาติใดบ้าง ที่เคยช่วยแผ่นดินของเขาให้รอดจากเงื้อมมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ ๓๔ ปวงเทพเจ้าของเมืองฮามัทและอาร์ปัดอยู่ไหนล่ะ ปวงเทพเจ้าของเสฟาร์วาอิม เฮนา และอิฟวาห์อยู่ไหนล่ะ เทพเจ้าเหล่านั้นได้ช่วยสะมาเรียให้รอดจากเงื้อมมือของเราหรือ ๓๕ มีเทพเจ้าใดของแผ่นดินเหล่านี้บ้าง ที่ได้ช่วยแผ่นดินของพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของเราได้ อย่างนี้แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะช่วยเยรูซาเล็มให้รอดจากเงื้อมมือของเราได้หรือ" "
๓๖ แต่พวกเขาก็เงียบและไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะกษัตริย์สั่งไว้ว่า "อย่าตอบเขา"
๓๗ เอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้บริหารวัง เชบนาห์เลขาของกษัตริย์ และโยอาห์บุตรอาสาฟผู้บันทึกสาสน์ จึงฉีกเสื้อผ้าของตน ไปหาเฮเซคียาห์และบอกท่านว่าผู้บังคับกองพันพูดอะไรบ้าง

๑๙

อิสยาห์ให้ความมั่นใจแก่เฮเซคียาห์

๑ ทันทีที่กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ยินเรื่องทั้งหมด ท่านก็ฉีกเสื้อของท่าน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ และเข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒ ท่านใช้เอลียาคิมผู้บริหารวัง เชบนาห์เลขาของกษัตริย์ และบรรดาปุโรหิตอาวุโส ซึ่งต่างก็นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ ให้ไปหาอิสยาห์บุตรอามอส ผู้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า* ๓ พวกเขาบอกท่านว่า "เฮเซคียาห์กล่าวว่า วันนี้เป็นวันแห่งความทุกข์ การถูกลงโทษ และความอับอาย ลูกๆ ถึงกำหนดคลอดแต่ไม่มีแรงเบ่งให้คลอด ๔ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอาจจะได้ยินทุกถ้อยคำที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเจ้านายของผู้บังคับกองพัน ใช้ให้เขามาพูดดูหมิ่นพระเจ้าผู้ดำรงชีวิตอยู่ และพระองค์จะลงโทษเขาในสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้ยิน ฉะนั้น ขอท่านอธิษฐานให้คนที่มีชีวิตเหลืออยู่" ๕ เมื่อบรรดาผู้ปฏิบัติงานของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาหาอิสยาห์ ๖ อิสยาห์ตอบพวกเขาว่า "จงบอกเจ้านายของท่านว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "อย่าให้สิ่งที่คนของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียพูดหมิ่นประมาทเรา ซึ่งเจ้าได้ยินนั้นเป็นเหตุทำให้เจ้ากลัว ๗

* **๑๙:๒** อิสยาห์ 37:1-38

ดูเถิด เราจะดลใจเขา จะทำให้เขาได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะทำให้เขาล้มลงด้วยคมดาบในแผ่นดินของเขาเอง

เซนนาเคอริบท้าทายพระผู้เป็นเจ้า

๘ ผู้บังคับกองพันกลับไปยังลาคีช และก็พบว่ากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ออกจากลาคีชแล้ว
และกำลังต่อสู้กับลิบนาห์ ๙ เมื่อกษัตริย์ทราบเรื่องทีร์หคาห์กษัตริย์แห่งคูชที่พูดว่า ดูเถิด
เขาได้ยกทัพมาโจมตีท่าน ท่านจึงใช้คนถือสาสน์ไปยังเฮเซคียาห์อีกว่า ๑๐ จงบอกเฮเซคี
ยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า อย่าให้พระเจ้าที่ท่านไว้วางใจหลอกลวงท่านด้วยคำสัญญาที่ว่า
เยรูซาเล็มจะไม่ตกอยู่ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๑๑ ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษั
ตริย์แห่งอัสซีเรียกระทำสิ่งใดบ้างต่อแผ่นดินทั้งปวง และพวกเขาถูกกำหนดให้พินาศ แล้
วท่านจะได้รับความช่วยเหลือให้รอดหรือ ๑๒ ปวงเทพเจ้าของบรรดาประชาชาติเช่น เมือง
โกซาน ฮาราน เรเซฟ และชาวเอเดนที่อยู่ในเทลอัสสาร์ ซึ่งบรรพบุรุษของเราทำให้พินาศ
ไปแล้วนั้น ช่วยพวกเขาให้รอดแล้วหรือ ๑๓ กษัตริย์แห่งฮามัท กษัตริย์แห่งอาร์ปัด กษัตริย์
แห่งเสฟาร์วาอิม กษัตริย์แห่งเฮนา และกษัตริย์แห่งอิฟวาห์ อยู่ไหนล่ะ

คำอธิษฐานของเฮเซคียาห์

๑๔ เฮเซคียาห์ได้รับจดหมายจากมือของผู้ถือสาสน์ แล้วก็อ่านข้อความ เฮเซคียาห์ขึ้นไป
ยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และคลี่จดหมายออกที่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ และเฮ
เซคียาห์อธิษฐาน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าดังนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
ผู้ครองบัลลังก์เหนือตัวเครูบ† พระองค์เป็นพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวของอาณาจักรทั้ง
ปวงในโลก พระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์
เงี่ยหูฟัง โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์มองดู และฟังสิ่งที่เซนนาเคอริบใช้ให้มาพูด เพื่อด
หมิ่นพระเจ้าผู้ดำรงชีวิตอยู่ ๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัส
ซีเรียได้ทำลายบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของพวกเขา ๑๘ และได้เผาเทวรูปของพวก
เขา เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เทพเจ้า แต่เป็นสิ่งที่มนุษย์ทำขึ้นด้วยไม้และหิน ฉะนั้นจึงถูก
ทำลายเสีย ๑๙ บัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา โปรดช่วยพวกเราให้รอดจากเงื้อม
มือของเขาเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า เพื่ออาณาจักรทั้งปวงในโลกจะทราบว่า พระองค์เป็น
พระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

๒๐ อิสยาห์บุตรอามอสจึงส่งสาสน์ไปถึงเฮเซคียาห์ว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอลกล่าวดังนี้คือ เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าเรื่องเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัส
ซีเรียแล้ว
๒๑ พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวเกี่ยวกับเขาว่า
ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูถูกเจ้า
และเหยียดหยามเจ้า
ธิดาแห่งเยรูซาเล็ม
สั่นศีรษะอยู่ข้างหลังเจ้า
๒๒ เจ้าเหยียดหยามและพูดหมิ่นประมาทผู้ใด
เจ้าขึ้นเสียง
และใช้นัยน์ตาที่เย่อหยิ่งคัดค้านผู้ใด
ต่อองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลน่ะสิ
๒๓ เจ้าได้ดูหมิ่นพระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้ถือสาสน์ของเจ้า
และเจ้าพูดว่า เราได้ขึ้นไปบนภูเขาสูงสุดด้วยรถศึกมากมาย

† **๑๙๑๕** อพยพ 25:10-22

ไปยังที่ห่างไกลแห่งเลบานอน
เราโค่นต้นซีดาร์ที่สูงสุด
และต้นสนที่งามสุด
เราเข้าถึงที่พักที่ไกลสุด
เราเข้าถึงป่าไม้อันอุดมที่สุด
๒๔ เราขุดบ่อและดื่มน้ำในที่ต่างแดน
เราเหยียบธารน้ำทั้งหมดของอียิปต์
ซึ่งเราทำให้แห้งลงได้

๒๕ เจ้าไม่รู้เลยหรือว่า
เรามุ่งหมายเรื่องนี้มานานแล้ว
เราวางแผนมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์
สิ่งใดที่เป็นไปในเวลานี้ก็เนื่องมาจากเรา
เจ้าทำให้เมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง
ต้องล้มลงเป็นกองซากปรักหักพัง
๒๖ ผู้อยู่อาศัยในเมืองหมดกำลัง
หวั่นกลัวและอับอาย
กลายเป็นเหมือนพืชในทุ่งนา
และเหมือนหญ้าอ่อน
เหมือนหญ้าบนหลังคา
ซึ่งถูกเผาก่อนที่จะงอกโตขึ้น

๒๗ แต่เรารู้เวลาที่เจ้านั่งลง
เวลาที่เจ้าไปไหนมาไหน
และเวลาที่เจ้าเกรี้ยวกราดต่อเรา
๒๘ เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา
และเราได้ยินถึงการสบประมาทของเจ้า
เราจะใช้เบ็ดคล้องจมูกเจ้า
และใส่เหล็กขวางปากเจ้า
และเราจะให้เจ้าหันกลับไปทางที่เจ้ามา

๒๙ และหมายสำคัญสำหรับเจ้าก็คือ ปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง ปีที่สองก็จะเป็นสิ่งที่งอกเหมือนเดิม ปีที่สาม เจ้าจงหว่านและเก็บเกี่ยว ปลูกสวนองุ่น และกินผลของมัน ๓๐ และพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ที่รอดชีวิตและยังเหลืออยู่ ก็จะเจาะรากลึกลงไป และออกผลขึ้นมา ๓๑ ด้วยว่า บรรดาผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่จะออกไปจากเยรูซาเล็ม นั่นก็คือ กลุ่มที่รอดชีวิตจะออกไปจากภูเขาศิโยน ความรักอันแรงกล้าของพระผู้เป็นเจ้าจะกระทำการนี้

๓๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้คือ เขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ หรือยิงลูกธนูเข้าไปในนั้น หรือถือโล่มาประจัญเมือง หรือก่อเชิงเทินประชิดเมือง ๓๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เขามาจากทางใด เขาก็จะกลับออกไปทางนั้น และเขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ ๓๔ เพราะว่าเราจะปกป้องเมืองนี้ให้รอดปลอดภัยเพื่อนามของเรา และเพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเรา‡

๓๕ ในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าไปที่ค่ายของชาวอัสซีเรีย และสังหารทหาร 185,000 คน และเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นประชาชนก็พบว่า ทหารเหล่านั้นเป็นศพไปหมดแล้ว ๓๖

‡ **๑๙๓๔** 2 ซามูเอล 7:8-16

แล้วเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ยกทัพกลับบ้านไป และอาศัยอยู่ที่นีนะเวห์ ๓๗ วันหนึ่งเมื่อท่านกำลังนมัสการอยู่ในวิหารของเทพเจ้านิสโรคของท่าน อัดรัมเมเลคและชาเรเซอร์บุตรของท่านใช้ดาบฆ่าท่าน แล้วหนีเข้าไปในแผ่นดินอารารัต และเอสาร์ฮัดโดนบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๒๐

เฮเซคียาห์ป่วย

๑ ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ล้มป่วยใกล้สิ้นใจ อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า บุตรของอามอสมาเยี่ยมท่าน และพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "จงจัดการสั่งเสียให้เรียบร้อย เพราะเจ้าจะตาย เจ้าจะไม่หายป่วย" ๒ แล้วเฮเซคียาห์หันหน้าเข้าฝาผนัง และอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ๓ "โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ระลึกว่า ข้าพเจ้าดำเนินชีวิต ณ เบื้องหน้าพระองค์ด้วยความภักดีและด้วยสุดจิตสุดใจอย่างไร และข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งที่ดีในสายตาของพระองค์" และเฮเซคียาห์ก็ร้องไห้อย่างขมขื่น ๔ ก่อนที่อิสยาห์ออกไปจากลานกลาง พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า ๕ "จงเดินหันกลับไป และบอกเฮเซคียาห์ผู้นำของประชาชนของเราว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้ากล่าวดังนี้ เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราเห็นน้ำตาของเจ้า ดูเถิด เราจะรักษาเจ้าให้หาย 3 วันต่อจากนี้เจ้าจะขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ และเราจะให้เจ้ามีชีวิตต่อไปอีก 15 ปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และเราจะปกป้องเมืองนี้ เพื่อนามของเรา และเพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเรา" ๗ อิสยาห์พูดว่า "จงเอามะเดื่อแห้ง 1 ก้อน และให้เขาเอาไปแปะฝี เพื่อให้ท่านหายจากโรค"

๘ เฮเซคียาห์ถามอิสยาห์ว่า "อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า พระผู้เป็นเจ้าจะรักษาเราให้หายจากโรค และเราจะขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าในอีก 3 วัน" ๙ อิสยาห์ตอบว่า "หมายสำคัญจากพระผู้เป็นเจ้าสำหรับท่านคือ พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ท่านจะขอให้เงาทอดลงข้างหน้า 10 ขั้น หรือย้อนหลัง 10 ขั้น" ๑๐ เฮเซคียาห์ตอบว่า "เงาจะทอดลงข้างหน้า 10 ขั้นย่อมง่ายกว่า ดังนั้นขอให้ย้อนหลัง 10 ขั้นเถิด" ๑๑ อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจึงส่งเสียงร้องต่อพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทำให้เงาย้อนหลัง 10 ขั้นบนนาฬิกาแดดของอาหัส*

เฮเซคียาห์และผู้ถือสาสน์ชาวบาบิโลน

๑๒ ในครั้งนั้น เมโรดัคบาลาดันบุตรของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลน ใช้ให้คนถือสาสน์ไปพร้อมกับเครื่องบรรณาการถึงเฮเซคียาห์ เพราะทราบว่าเฮเซคียาห์ป่วย ๑๓ เฮเซคียาห์ต้อนรับพวกเขา และให้ดูของมีค่าทั้งสิ้นในคลัง เช่น เงิน ทองคำ เครื่องหอม น้ำมันหอม อาวุธยุทโธปกรณ์ คือทุกสิ่งที่เก็บไว้ในโรงเก็บของ ไม่มีสิ่งใดในวังและอาณาจักรที่เฮเซคียาห์ไม่ได้พาพวกเขาไปดู ๑๔ ครั้นแล้ว อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็มาหากษัตริย์เฮเซคียาห์ และพูดว่า "ชายเหล่านี้พูดอะไรบ้าง และพวกเขามาจากไหน" เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขามาหาเราจากแดนไกล จากบาบิโลน" ๑๕ ท่านถามอีกว่า "พวกเขาเห็นอะไรในวังของท่านบ้าง" เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขาเห็นทุกสิ่งที่อยู่ในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในคลังสมบัติของเราทั้งหมดที่เราไม่ได้ให้เขาดู"

๑๖ อิสยาห์พูดกับเฮเซคียาห์ดังนี้ "ขอท่านฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ ดูเถิด ใกล้จะถึงวันนั้น เมื่อทุกสิ่งที่อยู่ในวังของท่าน ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรพบุรุษของท่านได้สะสมไว้มาจนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนไปยังบาบิโลน พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า จะไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย ๑๘ และบุตรหลานของท่านบางคนที่จะบังเกิดแก่ท่านซึ่งเป็นบิดา พวกเขาจะถูกพาตัวไปเป็นขันทีในวัง

---

* **๒๐:๑๑** อิสยาห์ 38:1-8,21,22

ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ๑๙ เฮเซคียาห์พูดกับอิสยาห์ว่า สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านท่านนั้นเป็นสิ่งดี เพราะท่านคิดว่า จะไม่มีสันติสุขและความปลอดภัยขณะที่เรามีชีวิตอยู่หรือ†

๒๐ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเฮเซคียาห์ ความสำเร็จ และสระน้ำ ร่องน้ำในถ้ำที่ท่านสร้างเพื่อนำน้ำเข้ามาในเมือง ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๒๑ และเฮเซคียาห์สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน และมนัสเสห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๒๑

มนัสเสห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ มนัสเสห์มีอายุ 12 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 55 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาท่านชื่อเฮฟซีบาห์* ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า คือทำตามสิ่งที่น่ารังเกียจของบรรดาประชาชาติซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล ๓ เพราะท่านได้กลับมาสร้างสถานบูชาบนภูเขาสูงซึ่งเฮเซคียาห์บิดาของท่านได้ทำลายไปขึ้นมาใหม่ และท่านก่อตั้งแท่นบูชาต่างๆ ให้แก่เทพเจ้าบาอัล และสลักเทวรูปอาเชราห์รูปหนึ่ง อย่างที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้กระทำ ทั้งยังได้กราบนมัสการและบูชาสรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า ๔ และท่านสร้างแท่นบูชาหลายแท่นในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ทั้งๆ ที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้ว่า นามของเราจะเป็นทียกย่องในเยรูซาเล็ม† ๕ และท่านสร้างแท่นบูชาหลายแท่นให้สรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า ไว้ที่ลานทั้งสองของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ และท่านเผาบุตรชายของท่านให้เป็นของถวาย ใช้การทำนายและเวทมนตร์ ปรึกษาคนทรงและผู้สื่อกับคนตาย ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และยั่วโทสะพระองค์ ๗ และยังตั้งเทวรูปอาเชราห์ที่สลักไว้ในพระตำหนักซึ่งพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับดาวิดและซาโลมอนผู้เป็นบุตรว่า นามของเราจะเป็นทียกย่องชั่วนิรันดร์กาลในตำหนักนี้และในเยรูซาเล็ม คือเมืองที่เราได้เลือกจากเผ่าทั้งปวงของอิสราเอล ๘ และเราจะไม่ทำให้เท้าของอิสราเอลต้องพเนจรออกไปจากแผ่นดินที่เรามอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขาอีกต่อไป เพียงแต่ให้พวกเขาระมัดระวังปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เราบัญชาพวกเขาไว้แล้ว และตามกฎบัญญัติที่โมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาพวกเขา ๙ แต่พวกเขากลับไม่ฟัง และมนัสเสห์นำพวกเขาไปในทางที่ผิด และกระทำสิ่งชั่วร้ายยิ่งกว่าที่บรรดาประชาชาติซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้กำจัดออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล

การบูชารูปเคารพของมนัสเสห์

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ๑๑ มนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าชาวอาโมร์ผู้เป็นประชากรดั้งเดิมของดินแดน และยังทำให้ยูดาห์กระทำบาปด้วยรูปเคารพของเขา ๑๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า ดูเถิด เรากำลังจะนำความพินาศมาสู่เยรูซาเล็มและยูดาห์ ซึ่งจะทำให้ทุกคนที่ได้ยินต้องตกตะลึง ๑๓ และเราจะลงโทษเยรูซาเล็มเหมือนที่กระทำต่อสะมาเรียคือใช้สายดิ่ง และเหมือนที่กระทำต่อพงศ์พันธุ์ของอาหับคือใช้ลูกดิ่งเป็นมาตรฐาน และเราจะกวาดล้างเยรูซาเล็มเหมือนกับคนที่ล้างจานชาม ทั้งล้างทั้งคว่ำ จากหน้ามือเป็นหลังมือ ๑๔ และเราจะทอดทิ้งผู้สืบทายาทที่เหลือของเรา เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของศัตรูของเขา และพวกเขาจะ

† **๒๐๑๙** อิสยาห์ 39:1-8 * **๒๑๑** ความหมายคือ เราชื่นชอบในตัวนาง † **๒๑๔** 1 พงศ์กษัตริย์ 11:36

เป็นเหยื่อและเป็นสิ่งของที่ศัตรูของพวกเขาริบมาได้ ๑๕ เพราะว่าพวกเขาได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และยั่วโทสะเรา นับตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์ มาจนถึงทุกวันนี้

๑๖ ยิ่งกว่านั้น มนัสเสห์ก็ได้ฆ่าคนไร้ความผิด จนโลหิตไหลเต็มเมืองเยรูซาเล็ม จากปลายทางด้านหนึ่งจรดปลายทางอีกด้านหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่ท่านให้ยูดาห์กระทำ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า

๑๗ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของมนัสเสห์ ทุกสิ่งที่ท่านกระทำ และบาปที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๑๘ มนัสเสห์สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในสวนที่วังของท่าน ในสวนของอุสซา และอาโมนบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

อาโมนครองราชย์ในยูดาห์

๑๙ อาโมนมีอายุ 22 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 2 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อ เมชุลเลเมทบุตรหญิงของฮารูสแห่งโยทบาห์ ๒๐ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่มนัสเสห์บิดาของท่านได้กระทำ ๒๑ ท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างบิดาของท่านทุกประการ บูชาและนมัสการรูปเคารพที่บิดาของท่านกระทำ ๒๒ ท่านทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน และไม่ดำเนินชีวิตในวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า ๒๓ และบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของอาโมนคบคิดกบฏต่อท่าน และสังหารกษัตริย์ในวังของท่านเอง ๒๔ แต่ประชาชนของแผ่นดินก็ฆ่าทุกคนที่ได้เป็นกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนของแผ่นดินแต่งตั้งโยสิยาห์บุตรของท่านให้เป็นกษัตริย์แทน ๒๕ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอาโมน ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๒๖ และท่านถูกบรรจุไว้ในที่เก็บศพในสวนของอุสซา และโยสิยาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๒๒

โยสิยาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ โยสิยาห์มีอายุ 8 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 31 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อเยดีดาห์บุตรหญิงของอาดายาห์แห่งโบสคาท ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และดำเนินชีวิตตามแบบอย่างดาวิดบรรพบุรุษของท่าน และท่านไม่ได้หันเหไปจากการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ

โยสิยาห์ปฏิสังขรณ์พระตำหนัก

๓ ในปีที่สิบแปดของกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์ใช้เลขาของท่านคือชาฟานบุตรของอาซาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรของเมชุลลาม ไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า โดยกล่าวว่า ๔ จงขึ้นไปหาฮิลคียาห์หัวหน้ามหาปุโรหิต จะได้ทราบจำนวนเงินถวายของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งบรรดาผู้เฝ้าประตูได้รับมาจากประชาชน ๕ และมอบเงินให้แก่บรรดาผู้คุมงานในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และให้พวกเขาจ่ายเงินให้แก่ช่างที่ซ่อมแซมพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ (คือช่างไม้ ช่างก่อสร้าง และช่างก่ออิฐ ให้พวกเขาใช้เงินซื้อไม้ และหินที่แต่งแล้วเพื่อใช้ซ่อมแซมพระตำหนัก ๗ และจะไม่ต้องมีการถามไถ่เรื่องบัญชีที่บรรดาผู้คุมงานดูแล เพราะพวกเขาสุจริตในเรื่องนั้น

ฮิลคียาห์พบหนังสือกฎบัญญัติ

๘ ฮิลคียาห์หัวหน้ามหาปุโรหิตพูดกับชาฟานเลขาว่า "เราพบหนังสือกฎบัญญัติในพระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า" และฮิลคียาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้แก่ชาฟาน และเขาก็อ่าน
๙ ชาฟานเลขาไปหากษัตริย์ และรายงานกับท่านว่า "บรรดาเจ้าหน้าที่ของท่านได้เอาเงิน
ตราจากพระตำหนักทั้งหมดมามอบให้แก่บรรดาผู้คุมงานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า"
๑๐ และชาฟานเลขารายงานกษัตริย์ว่า "ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือเล่มหนึ่งแก่ข้าพเจ้า
" และชาฟานก็อ่านให้กษัตริย์ฟัง
๑๑ เมื่อกษัตริย์ได้ยินสิ่งที่บันทึกในหนังสือกฎบัญญัติ ท่านก็ฉีกเสื้อของท่าน ๑๒ และกษั
ตริย์สั่งฮิลคียาห์ปุโรหิต อาหิคามบุตรชาฟาน และอัคโบร์บุตรมิคายาห์ และชาฟานเลขา
และอาสายาห์คนรับใช้ของกษัตริย์ว่า ๑๓ "จงไปถามพระผู้เป็นเจ้าให้เราและประชาชน รวม
ถึงชาวยูดาห์ทั้งหมด จงถามถึงสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือที่พบ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากริ้วพวก
เราอย่างที่สุด เนื่องจากว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้เชื่อฟังคำที่บันทึกในหนังสือฉบับนี้ ไม่ได้
กระทำตามทุกสิ่งที่บันทึกไว้เพื่อพวกเรา"
๑๔ ดังนั้น ฮิลคียาห์ปุโรหิต อาหิคาม อัคโบร์ ชาฟาน และอาสายาห์ จึงไปหาฮุลดาห์
หญิงผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า นางเป็นภรรยาของชัลลูมบุตรทิกวาห์ ผู้เป็นบุตรฮาร์ฮัส
ฮาร์ฮัสเป็นผู้ดูแลรักษาเครื่องแต่งกาย (นางอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็มเขตสอง" และชายเหล่า
นั้นเล่าให้นางฟัง ๑๕ นางตอบพวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้
"จงบอกผู้ที่ใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า ๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ดูเถิด เราจะนำความวิบัติมาสู่สถานที่นี้และประชาชนในเมืองด้วย ตามคำที่กล่าวในหนังสือที่กษัตริย์แห่งยูดาห์
อ่าน ๑๗ เพราะพวกเขาได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมแก่ปวงเทพเจ้า และยั่วโทสะ
เราด้วยรูปเคารพที่สร้างด้วยมือของพวกเขา ฉะนั้นเราจึงกริ้วต่อบ้านเมืองนี้มาก และจะ
ไม่อาจดับได้" ๑๘ ส่วนกษัตริย์แห่งยูดาห์ที่ใช้พวกท่านให้มาถามพระผู้เป็นเจ้า ก็จงไปบอก
ท่านว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า "เรื่องที่เจ้าได้ยินนั้น ๑๙ เป็นเพราะ
ใจของเจ้ารู้สำนึกในความผิด และเจ้าถ่อมตัว ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินว
่า เราพูดคัดค้านบ้านเมืองนี้และประชาชนว่า พวกเขาสมควรที่จะประสบกับความหายนะ
และการแช่งสาป และเจ้าได้ฉีกเสื้อของเจ้า และร้องไห้ต่อหน้าเรา เราได้ยินเจ้าแล้ว พระ
ผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๒๐ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวมเจ้าไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะ
ถูกบรรจุรวมไว้ในที่เก็บศพอย่างสันติ และเจ้าจะไม่เห็นสิ่งชั่วร้ายทั้งสิ้นทีเราจะให้เกิดขึ้นก
ับบ้านเมืองนี้" แล้วเขาเหล่านั้นก็กลับไปรายงานให้กษัตริย์ทราบ

๒๓

การปฏิรูปของโยสิยาห์

๑ แล้วกษัตริย์ก็เรียกหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงของยูดาห์และเยรูซาเล็มมาประชุมร่วมกับท่าน ๒ และเขาทั้งปวงขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับกษัตริย์ มีผู้อื่นที
่ไปด้วยคือ ประชาชนของยูดาห์และเยรูซาเล็ม บรรดาปุโรหิตและผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
และประชาชนใหญ่น้อยทั้งปวง กษัตริย์อ่านทุกสิ่งที่กล่าวในหนังสือพันธสัญญาที่พบใน
พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าให้คนทั้งปวงฟัง ๓ กษัตริย์ยืนที่ข้างเสาพระตำหนัก และทำ
สัญญา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าว่า จะดำเนินชีวิตในวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า และรักษา
บัญญัติ คำสั่ง และกฎเกณฑ์ของพระองค์อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิต เพื่อประพฤติตาม
คำในพันธสัญญาที่เขียนในหนังสือฉบับนี้ และประชาชนทั้งปวงก็สัญญาต่อพันธสัญญาเช่
นกัน

๔ กษัตริย์บัญชาฮิลคียาห์หัวหน้ามหาปุโรหิต บรรดาปุโรหิตรอง และบรรดาผู้เฝ้าประตู
ให้นำภาชนะที่ใช้สำหรับเทวรูปบาอัล เทวรูปอาเชราห์ และสรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าออกมา
จากพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ท่านเผาสิ่งเหล่านั้นทีนอกเมืองเยรูซาเล็ม ในทุ่งนาที่ขิด
โรน และขนขี้เถ้าไปที่เบธเอล ๕ กษัตริย์ปลดตำแหน่งปุโรหิตที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์
ได้แต่งตั้งให้เผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูงในเมืองต่างๆ ของยูดาห์และรอบเมือง
เยรูซาเล็ม คือคนเหล่านั้นเผาเครื่องหอมแก่เทวรูปบาอัล ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ กลุ่มดาว
และสรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า ๖ ท่านขนเทวรูปอาเชราห์ออกมาจากพระตำหนักของพระผู้
เป็นเจ้า ไปที่นอกเมืองเยรูซาเล็ม ที่ธารน้ำขิดโรน และเผาเทวรูปที่นั่น ทุบเศษที่เหลือจน
แหลกละเอียด และโปรยบนที่หลุมศพของคนสามัญ ๗ และท่านพังห้องพักของชายแพศยา
ที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นทีที่พวกผู้หญิงได้ทอผ้าเพื่อแขวนประดับให้
เทวรูปอาเชราห์ ๘ ท่านให้บรรดาปุโรหิตออกมาจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และท่านกำจัด
สถานบูชาบนภูเขาสูงที่บรรดาปุโรหิตเผาเครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเก-บาจนถึงเมืองเบเอ
อร์เช-บา และท่านพังสถานบูชาบนภูเขาสูงตรงทางเข้าที่ประตูโยชูวา (ผู้ว่าราชการเมือง
ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือของประตูเวลาหันหน้าเข้าประตูเมือง ๙ อย่างไรก็ตาม บรรดาปุโรหิตของ
สถานบูชาบนภูเขาสูงไม่ได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้าในเยรูซาเล็ม แต่พวกเขารับ
ประทานขนมปังไร้เชื้อเหมือนกับปุโรหิตอื่นๆ ๑๐ ท่านทำลายโทเฟท* ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบ
ุตรของฮินโนม เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดเผาบุตรชายหรือบุตรหญิงของตนเป็นเครื่องสักการะแก่
เทพเจ้าโมเลค ๑๑ ท่านกำจัดม้าที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่ทางเข้า
พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ที่ข้างห้องของนาธานเมเลคเจ้าหน้าที่ ซึ่งอยู่บนลานเปิดโล่ง
ท่านใช้ไฟเผารถศึกของดวงอาทิตย์ ๑๒ แท่นบูชาที่ห้องบนดาดฟ้าของอาหัส ที่บรรดากษัตริ
ย์แห่งยูดาสร้างขึ้น และแท่นบูชาที่มนัสเสห์ได้สร้างไว้สำหรับลานทั้งสองของพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า ท่านก็ล้มมันลงจนหักเป็นเสี่ยงๆ และโยนเศษขยะลงในธารน้ำขิดโรน
๑๓ และกษัตริย์พังทลายสถานบูชาบนภูเขาสูงที่อยู่ทางตะวันออกของเยรูซาเล็ม ไปจนถึง
ทางใต้ของภูเขาแห่งความเสื่อมเสีย ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับ
เทพเจ้าอัชโทเรท†ที่น่ารังเกียจของชาวไซดอน สำหรับเทพเจ้าเคโมชที่น่ารังเกียจของโม
อับ และสำหรับเทพเจ้ามิลโคมที่น่ารังเกียจของชาวอัมโมน ๑๔ ท่านทุบเสาหินแตกออกเป็น
เสี่ยงๆ ฟันพวกเทวรูปอาเชราห์ลง และใช้เป็นทีเก็บกระดูกมนุษย์แทน

๑๕ ยิ่งกว่านั้น ยังมีแท่นบูชาที่เบธเอลอันเป็นสถานบูชาบนภูเขาสูงที่เยโรโบอัมบุตรเนบัท
สร้างขึ้น และก็เป็นเหตุให้อิสราเอลกระทำบาป โยสิยาห์พังแท่นบูชาบนภูเขาสูงนั้น และ
เผาจนเป็นเถ้าถ่าน ท่านเผาเทวรูปอาเชราห์ด้วย ๑๖ ขณะที่โยสิยาห์หันดูรอบๆ ก็แลเห็น
ถ้ำเก็บศพที่ภูเขา ท่านจึงให้ไปเอากระดูกออกจากถ้ำไปเผาบนแท่นบูชาและทำให้แท่นมี
มลทิน ตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ดังที่คนของพระเจ้าประกาศ และได้เป็นผู้เผยให้ทราบถึง
สิ่งเหล่านี้ล่วงหน้าไว้แล้ว‡ ๑๗ และโยสิยาห์พูดว่า อนุสาวรีย์ที่เรามองเห็นนั้นคืออะไร
ชาวเมืองบอกท่านว่า นั่นเป็นถ้ำบรรจุศพของคนของพระเจ้า ที่มาจากยูดาห์ และเผยให้
ทราบถึงสิ่งเหล่านี้ล่วงหน้าว่า ท่านกระทำอะไรบ้างต่อแท่นบูชาที่เบธเอล ๑๘ ท่านพูดว่า
ปล่อยเขาไว้ อย่าให้ใครย้ายกระดูกของเขา เขาเหล่านั้นจึงไม่ย้ายกระดูกของท่าน รวม
ถึงกระดูกของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่มาจากสะมาเรียด้วย ๑๙ และโยสิยาห์โค่นวิหาร
ทุกแห่งที่สถานบูชาบนภูเขาสูงที่อยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรีย ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้

---

* **๒๓๑๐** โทเฟทเป็นสถานที่บูชายัญมนุษย์ให้แก่เทพเจ้าโมเลค † **๒๓๑๓** เทพเจ้าแห่งความรัก สงคราม และนางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ‡ **๒๓๑๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 13:2

สร้างและยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า ท่านกระทำต่อแท่นบูชาเหล่านั้น เหมือนทุกสิ่งที่ได้กระทำแล้วที่เบธเอล ๒๐ และท่านประหารบรรดาปุโรหิตบนแท่นบูชา ซึ่งประจำอยู่บนสถานบูชาบนภูเขาสูง และเผากระดูกคนบนแท่น แล้วท่านก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

โยสิยาห์ให้ฉลองเทศกาลปัสกา

๒๑ กษัตริย์บัญชาประชาชนทั้งปวงว่า "จงฉลองเทศกาลปัสกาแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า เหมือนที่บันทึกในหนังสือพันธสัญญาฉบับนี้"§ ๒๒ ด้วยว่า การฉลองเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ไม่เคยมีมาตั้งแต่สมัยบรรดาผู้วินิจฉัยที่ปกครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือยูดาห์ ๒๓ แต่ในปีที่สิบแปดของกษัตริย์โยสิยาห์ มีการฉลองเทศกาลปัสกานี้เพื่อให้เกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้าในเยรูซาเล็ม

๒๔ ยิ่งกว่านั้น โยสิยาห์ได้กวาดล้างพวกคนทรงและพ่อมดแม่มด เทพเจ้าและรูปเคารพประจำบ้าน และสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งปวงที่เห็นกันอยู่ในแผ่นดินของยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพื่อท่านจะสถาปนาคำสั่งในกฎบัญญัติที่เขียนไว้ในหนังสือที่ฮิลคียาปุโรหิตพบในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๕ ทั้งก่อนหน้าท่านและหลังจากท่าน ไม่มีกษัตริย์ที่เป็นเหมือนท่าน ที่หันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดดวงใจ สุดดวงจิต และสุดความคิดของท่าน ดังที่มีในกฎบัญญัติของโมเสสทั้งหมด

๒๖ ถึงกระนั้นพระผู้เป็นเจ้าก็ยังไม่คลายจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ เพราะพระองค์กริ้วยูดาห์เนื่องจากสิ่งที่มนัสเสห์ยั่วโทสะพระองค์ ๒๗ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า "เราจะไล่ยูดาห์ไปให้พ้นหน้าเรา เหมือนกับที่ไล่อิสราเอลไปแล้ว และเราจะไม่ยอมรับทั้งเยรูซาเล็มอันเป็นเมืองที่เราได้เลือกไว้ และตำหนักที่เราพูดถึงว่า 'นามของเราจะเป็นที่ยกย่องที่นั่น'"

โยสิยาห์เสียชีวิตในสงคราม

๒๘ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของโยสิยาห์ และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๒๙ ในสมัยของท่าน ฟาโรห์เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ยกทัพไปช่วยกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย เมื่อถึงแม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสิยาห์ก็ออกไปประจันหน้ากับฟาโรห์เนโค และทันทีที่ฟาโรห์เนโคเห็นท่าน ก็ฆ่าท่านที่เมกิดโด ๓๐ บรรดาทหารหามร่างของท่านขึ้นรถศึกจากเมกิดโด ไปยังเยรูซาเล็ม และบรรจุศพไว้ในถ้ำเก็บศพของท่าน และประชาชนในแผ่นดินรับเยโฮอาหาสบุตรโยสิยาห์ และเจิมท่านให้เป็นกษัตริย์แทนบิดาของท่าน

เยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งยูดาห์

๓๑ เยโฮอาหาสมีอายุ 23 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 3 เดือนในเยรูซาเล็ม มารดาชื่อฮามุทาลบุตรหญิงของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์ ๓๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่บรรพบุรุษของท่านได้กระทำทั้งสิ้น ๓๓ ฟาโรห์เนโคกักขังท่านไว้ที่ริบลาห์ใกล้แผ่นดินฮามัท เพื่อกันไม่ให้ท่านครองราชย์ในเยรูซาเล็ม บังคับให้ยูดาห์มอบเครื่องบรรณาการเป็นเงินหนัก 100 ตะลันต์ และทองคำ 1 ตะลันต์ ๓๔ ฟาโรห์เนโคแต่งตั้งเอลียาคิมบุตรของโยสิยาห์ ให้เป็นกษัตริย์แทนโยสิยาห์ผู้เป็นบิดา และเปลี่ยนชื่อเป็นเยโฮยาคิม และท่านก็ได้นำเยโฮอาหาสไปยังอียิปต์ซึ่งท่านได้สิ้นชีวิตที่นั่น ๓๕ เยโฮยาคิมมอบเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ตามคำสั่ง ท่านจึงต้องเก็บภาษีที่ดินจ่ายให้แก่ฟาโรห์ ท่านเก็บเงินและทองคำจากประชาชนของแผ่นดินทุกคนตามความมั่งมีของแต่ละคน เพื่อมอบแก่ฟาโรห์เนโค

---

§ **๒๓๒๑** อพยพ 12:1-51; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-8

เยโฮยาคิมครองราชย์ในยูดาห์

๓๖ เยโฮยาคิมมีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 11 ปีในเยรูซาเล็ม
มารดาของท่านชื่อ เศบิดาห์บุตรหญิงของเปดายาห์แห่งรูมาห์ ๓๗ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้าย
ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่บรรพบุรุษของท่านได้กระทำทั้งสิ้น

๒๔

๑ ในสมัยของเยโฮยาคิม เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกทัพมายังยูดาห์ เยโฮ
ยาคิมถูกบังคับให้เป็นข้ารับใช้ 3 ปี แต่ต่อมาท่านกลับแข็งข้อต่อท่าน ๒ และพระผู้เป็นเจ้า
ใช้กลุ่มโจรชาวเคลเดีย ชาวอารัม ชาวโมอับ และชาวอัมโมน มาต่อสู้กับยูดาห์ให้พินาศไป
ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์ได้บอกผ่านบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้เผย
คำกล่าวของพระเจ้า ๓ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อ
กำจัดพวกเขาให้พ้นจากหน้าพระองค์ เพราะบาปที่มนัสเสห์ได้กระทำทั้งสิ้น ๔ และเพราะ
เหตุที่ท่านฆ่าคนที่ไร้ความผิด ท่านฆ่าคนที่ไร้ความผิดไปทั่วทั้งเยรูซาเล็ม และพระผู้เป็น
เจ้าจะไม่ให้อภัย ๕ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮยาคิม และทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้ แล
้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ ๖ ดังนั้นเยโฮยาคิมสิ้น
ชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน และเยโฮยาคีน*บุตรของท่านครองราชย์
แทนท่าน ๗ ส่วนกษัตริย์แห่งอียิปต์ไม่ได้ยกทัพออกจากแผ่นดินของท่านอีก เพราะกษัตริย์
แห่งบาบิโลนได้ยึดทุกสิ่งที่เป็นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ ตั้งแต่ธารน้ำของอียิปต์ไปจนถึงแม่
น้ำยูเฟรติส

เยโฮยาคีนครองราชย์ในยูดาห์

๘ เยโฮยาคีนมีอายุ 18 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 3 เดือนในเยรูซาเล็ม
มารดาของท่านชื่อ เนหุชทาบุตรหญิงของเอลนาธานแห่งเยรูซาเล็ม ๙ และท่านกระทำสิ่งที่
ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่บรรพบุรุษของท่านได้กระทำทั้งสิ้น

เยรูซาเล็มถูกยึด

๑๐ ในเวลานั้น บรรดานายทหารของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกทัพมายัง
เยรูซาเล็ม และล้อมเมืองไว้ได้ ๑๑ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมาถึงเมืองขณะที่
นายทหารของท่านกำลังล้อมเมืองอยู่ ๑๒ เยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ยอมจำนนต่อกษัตริ
ย์แห่งบาบิโลน มารดาของท่าน บรรดาผู้รับใช้ เจ้าหน้าที่ชั้นสูง และบรรดาขันทีก็เช่นกัน
กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับท่านไปเป็นเชลยหลังจากที่ท่านครองราชย์ได้ 8 ปี ๑๓ กษัตริย์แห่
งบาบิโลนขนของล้ำค่าไปจากพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า และของมีค่าไปจากวังของกษัตริ
ย์ รวมทั้งภาชนะทองคำในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ที่ถูกทอนเป็นชิ้นเล็กๆ ซึ่งภาชนะ
เหล่านี้ซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลโปรดให้หล่อขึ้น พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้
ล่วงหน้าแล้ว† ๑๔ เนบูคัดเนสซาร์จับคนจากเยรูซาเล็มไปหมด มีทั้งนายทหารและทหารกล้า
รวมได้ 10,000 คนไปเป็นเชลย อีกทั้งช่างไม้ฝีมือดี และช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีใครเหลืออยู่
เลย ยกเว้นคนยากไร้ที่สุดในแผ่นดินเท่านั้น ๑๕ ท่านจับเยโฮยาคีนไปยังบาบิโลน มารดาขอ
งกษัตริย์ บรรดาภรรยาของกษัตริย์ เจ้าหน้าที่ชั้นสูงของท่าน และบรรดาผู้นำของแผ่นดิน
ก็ถูกจับจากเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ๑๖ กษัตริย์แห่งบาบิโลนนำเชลยที่เป็นทหาร
กล้าทั้งหมด 7,000 คน ช่างไม้ฝีมือดีและ ช่างเหล็ก 1,000 คนไปที่บาบิโลน ทุกคนล้วนแต่

---

* **๒๔๖** ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 1 พงศาวดาร 3:16; เอสเธอร์ 2:6; เยเรมีย์ 22:24 † **๒๔๑๓** 2 พงศ์กษัตริย์ 20:17

กำยำและเหมาะที่จะสู้รบ ๑๗ กษัตริย์แห่งบาบิโลนแต่งตั้งมัทธานิยาห์ซึ่งเป็นลุงของเยโฮยาคีน ให้เป็นครองราชย์แทนท่าน และเปลี่ยนชื่อเป็น เศเดคียาห์

เศเดคียาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑๘ เศเดคียาห์มีอายุ 21 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 11 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อ ฮามุทาลบุตรหญิงของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์ ๑๙ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่เยโฮยาคิมได้กระทำทั้งสิ้น ๒๐ เพราะความโกรธกริ้วของพระผู้เป็นเจ้า ถึงขั้นที่พระองค์ไล่พวกเขาออกไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์ ให้พ้นจากหน้าของพระองค์

ครั้งนั้น เศเดคียาห์ได้แข็งข้อต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

๒๕

เยรูซาเล็มแตก

๑ ในปีที่เก้าที่เศเดคียาห์ครองราชย์ วันที่สิบของเดือนสิบ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพของท่านทั้งหมดมาโจมตีเยรูซาเล็ม* พวกเขาตั้งค่าย และก่อเชิงเทินรอบเมือง ๒ ดังนั้น เมืองถูกล้อมจนถึงปีที่สิบเอ็ดของกษัตริย์เศเดคียาห์ ๓ วันที่เก้าของเดือนสี่ ทุพภิกขภัยรุนแรงที่สุดเกิดขึ้นในเมือง จนไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนของแผ่นดิน ๔ ครั้นแล้วกำแพงเมืองก็พังทลายลง พวกนักรบทั้งหมดพากันหนีเมื่อถึงเวลากลางคืน โดยออกไปทางประตูเมืองระหว่างกำแพง 2 กำแพงที่ข้างสวนของกษัตริย์แม้ว่าชาวเคลเดียกำลังล้อมเมืองอยู่ และพวกเขาหนีไปทางที่จะไปอาราบาห์ ๕ แต่กองทัพของชาวเคลเดียไล่ตามกษัตริย์ และจับกุมท่านได้ในที่ราบเยรีโค ฝ่ายกองทัพของท่านก็เตลิดหนีทิ้งท่านไป ๖ แล้วพวกเขาจับกษัตริย์ขึ้นไปให้กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาห์ และพวกเขาประกาศโทษแก่ท่าน ๗ เขาประหารบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน แล้วควักลูกตาของเศเดคียาห์และล่ามโซ่ และนำตัวท่านไปยังบาบิโลน†

๘ ในวันที่เจ็ดของเดือนห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกัน ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของกษัตริย์แห่งบาบิโลนมายังเยรูซาเล็ม ๙ และเขาเผาพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เผาวังของกษัตริย์ และบ้านทุกหลังในเยรูซาเล็ม และสถานที่สำคัญทุกแห่ง ๑๐ กองทัพของชาวเคลเดียทั้งกองทัพที่อยู่กับผู้บัญชาการทหารคุ้มกัน ก็ได้พังทลายกำแพงรอบเมืองเยรูซาเล็ม ๑๑ เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันจับตัวประชาชนที่เหลืออยู่ในเมือง พวกที่ทิ้งบ้านทิ้งเมืองและหนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลน อีกทั้งมวลชนที่เหลือไปเป็นเชลย ๑๒ แต่ผู้บัญชาการทหารคุ้มกันปล่อยคนที่ยากไร้ที่สุดในแผ่นดินบางคนให้เป็นคนทำสวนองุ่นและคนทำไร่ไถนา

๑๓ ชาวเคลเดียทุบเสาหลักทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ฐานรองรับ และถังเก็บน้ำทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ให้หักเป็นชิ้นๆ และขนทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน ๑๔ สิ่งอื่นๆ ที่พวกเขาได้ขนไปมี หม้อรองรับขี้เถ้า ทัพพี กรรไกรตัดไส้ดวงประทีป ภาชนะเครื่องหอม และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้นที่ใช้ในงานของพระตำหนัก ๑๕ ผู้บัญชาการทหารคุ้มกันก็ขนถาดที่ใช้เก็บถ่านร้อน อีกทั้งถ้วยที่เป็นทองคำและเงิน ๑๖ ส่วนเสาหลัก 2 ต้น ถังเก็บน้ำ 1 ใบ และฐานรองรับที่ซาโลมอนได้หล่อไว้สำหรับพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ภาชนะเหล่านี้ทุกชิ้นที่เป็นทองสัมฤทธิ์ก็หนักเกินที่จะชั่งได้ ๑๗ เสาหลักต้นหนึ่งสูง 18 ศอก และบนยอดเสาเป็นทองสัมฤทธิ์ ยอดเสาสูง 3 ศอก งาน

---

* **๒๕๑** สดุดี 137:1-9 † **๒๕๗** เอเสเคียล 12:8-13

โซ่ถักเป็นตาข่าย และลูกทับทิม เป็นทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่รอบยอดเสา และเสาหลักต้นที
สองก็เป็นงานโซ่ถักที่เป็นตาข่ายเหมือนกัน
๑๘ ผู้บัญชาการทหารคุ้มกันก็จับเสไรยาห์หัวหน้ามหาปุโรหิต เศฟันยาห์ปุโรหิตรอง และ
ผู้เฝ้าประตู 3 คน ๑๙ เขาจับข้าราชสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ และที่ปรึกษาของกษั
ตริย์อีก 5 คนที่พบในเมือง เลขาของผู้บัญชาการทหารที่เกณฑ์ราษฎรของแผ่นดิน และ
ประชาชน 60 คนของแผ่นดินที่พบในเมือง ๒๐ เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันจับ
คนเหล่านี้ไปให้กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาห์ ๒๑ กษัตริย์แห่งบาบิโลนก็ให้สังหารพวกเขาที่
ริบลาห์ในแผ่นดินฮามัท ฉะนั้นยูดาห์จึงถูกจับไปเป็นเชลยออกจากแผ่นดินของตน

เก-ดาลิยาห์ผู้ว่าราชการของยูดาห์

๒๒ เนบูคัดเนสซาร์แต่งตั้งเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคาม ผู้เป็นบุตรของชาฟานให้เป็นผู้ว่า
ราชการปกครองประชาชนที่ถูกปล่อยให้อยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ๒๓ เมื่อบรรดาผู้บัญชาการ
และเหล่าทหารทราบว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเก-ดาลิยาห์ให้เป็นผู้ว่าราชการ
พวกเขาจึงไปหาเก-ดาลิยาห์ที่มิสปาห์ บรรดาผู้ที่ไปมี อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์ โยฮานาน
บุตรคาเรอัค เสไรยาห์บุตรทันหุเมทชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาห์บุตรตระกูลมาอาคาห์
๒๔ เก-ดาลิยาห์สาบานต่อบรรดาผู้บัญชาการและเหล่าทหารว่า อย่ากลัวเจ้าหน้าที่ชั้นสูง
ชาวเคลเดีย พวกท่านจงตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดิน และรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วทุกอ
ย่างก็จะเป็นไปด้วยดีกับท่าน ๒๕ ในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์ผู้เป็นบุตรของเอ
ลีชามา ซึ่งมีเลือดเนื้อเชื้อไขกษัตริย์ของชาวยูดาห์ มากับชาย 10 คน และได้ฆ่าเก-ดาลิยาห์
เขาสิ้นชีวิตพร้อมกับชาวยิวและชาวเคลเดียที่อยู่กับท่านที่มิสปาห์ ๒๖ ครั้นแล้ว ประชาชน
ใหญ่น้อยทั้งปวงและบรรดาผู้บัญชาการกองทัพจึงรีบไปยังอียิปต์ เพราะพวกเขากลัวชาว
เคลเดีย

เยโฮยาคีนออกจากคุก

๒๗ หลังจากที่เยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ถูกเนรเทศเป็นเวลานานถึง 37 ปี ในปีที่เอว
ิลเมโรดักเริ่มเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านได้กรุณาปลดปล่อยเยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยู
ดาห์ออกจากที่คุมขังในวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนสิบสอง ๒๘ ท่านแสดงความเมตตาต่อเยโฮ
ยาคีน และให้ตำแหน่งสูงกว่ากษัตริย์อื่นๆ ที่ถูกเนรเทศไปยังบาบิโลนพร้อมๆ กัน ๒๙ ดัง
นั้น เยโฮยาคีนจึงไม่สวมเสื้อนักโทษอีก และได้รับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับกษัตริย์เป็น
ประจำทุกวัน ๓๐ กษัตริย์กำหนดเงินให้เป็นค่าใช้จ่ายแก่ท่าน ตามความจำเป็นในแต่ละวัน
ไปจนตลอดชีวิตของท่าน

1 พงศาวดาร

เชื้อสายจากอาดัมจนถึงอับราฮัม

๑ อาดัม เสท เอโนช ๒ เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด ๓ เอโนค เมธูเสลาห์ ลาเมค ๔ โนอาห์
เชม ฮาม ยาเฟท
๕ ยาเฟทมีบุตรชื่อ โกเมอร์ มาโกก มาดัย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทิราส ๖ โกเมอร์มีบุตร
ชื่อ อัชเคนัส รีฟาท และโทการ์มาห์ ๗ ยาวานมีบุตรชื่อ เอลีชาห์ ทาร์ชิช คิทธิม และโรดานิม
๘ ฮามมีบุตรชื่อ คูช อียิปต์ พูต และคานาอัน ๙ คูชมีบุตรชื่อ เส-บา ฮาวิลาห์ สับทาห์ ราอา
มาห์ และสับเท-คา ราอามาห์มีบุตรชื่อ เช-บา และเดดาน ๑๐ คูชเป็นบิดาของนิมโรดซึ่งเป็น
นักรบผู้เก่งกล้าคนแรกในแผ่นดินโลก
๑๑ อียิปต์เป็นบิดาของชาวลูด อานาม เลหาบ นัฟทูฮ์ ๑๒ ปัทรุส คัสลูฮ์ (ต้นกำเนิดของชาว
ฟีลิสเตีย□ และชาวคัฟโทร์
๑๓ คานาอันเป็นบิดาของไซดอนผู้เป็นบุตรหัวปี คนต่อไปชื่อเฮท ๑๔ ชาวเยบุส ชาวอาโมร์
ชาวเกอร์กาช ๑๕ ชาวฮีว ชาวอาร์คี ชาวสินี ๑๖ ชาวอาร์วัด ชาวเศมาร์ และชาวฮามัท
๑๗ เชมมีบุตรชื่อ เอลาม อัชชูร์ อาร์ปัคชาด ลูด และอารัม และอารัมมีบุตรชื่อ อูส ฮูล
เกเธอร์ และเมเชค ๑๘ อาร์ปัคชาดเป็นบิดาของเชลาห์ และเชลาห์มีบุตรชื่อเอเบอร์ ๑๙ เอ
เบอร์มีบุตร 2 คน คนหนึ่งชื่อเปเลก* เป็นเพราะว่าในสมัยของเขามีการแบ่งแยกดินแดน
กัน และน้องชายของเขาชื่อ โยกทาน ๒๐ โยกทานเป็นบิดาของอัลโมดัด เชเลฟ ฮาซาร์มา
เวท เยราห์ ๒๑ ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ ๒๒ โอบาล อาบีมาเอล เช-บา ๒๓ โอฟีร์ ฮาวิลาห์ โยบับ
คนเหล่านี้เป็นบุตรของโยกทาน
๒๔ เชม อาร์ปัคชาด เชลาห์ ๒๕ เอเบอร์ เปเลก เรอู ๒๖ เสรุก นาโฮร์ เทราห์ ๒๗ อับราม คืออ
ับราฮัม

เชื้อสายจากอับราฮัมจนถึงยาโคบ

๒๘ อับราฮัมมีบุตรชื่อ อิสอัค และอิชมาเอล ๒๙ ต่อไปนี้เป็นลำดับวงศ์ของอิชมาเอล เนบา
โยทบุตรหัวปี เคดาร์ อัดบีเอล มิบสัม ๓๐ มิชมา ดูมาห์ มัสสา ฮาดัด เท-มา ๓๑ เยทูร์ นาฟิช
และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรของอิชมาเอล ๓๒ เคทูราห์ภรรยาน้อยของอับราฮัมมีบุตร
ชื่อ ศิมราน โยกชาน เมดาน มีเดียน อิชบาก และชูอัค โยกชานมีบุตรชื่อ เช-บา และเดดาน
๓๓ มีเดียนมีบุตรชื่อ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ คนเหล่านี้เป็นผู้สืบเชื้อ
สายของเคทูราห์
๓๔ อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค อิสอัคมีบุตรชื่อ เอซาว และอิสราเอล
๓๕ เอซาวมีบุตรชื่อ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูช ยาลาม และโคราห์ ๓๖ เอลีฟัสมีบุตรชื่อ เทมาน
โอมาร์ เศโฟ กาทาม และเคนัส บุตรที่เกิดจากนางทิมนาชื่อ อามาเลข ๓๗ เรอูเอลมีบุตรชื่อ
นาหัท เศรัค ชัมมาห์ และมิสซาห์
๓๘ เสอีร์มีบุตรชื่อ โลทาน โชบาล ศิเบโอน อานาห์ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน ๓๙ โลทานมีบุ
ตรชื่อ โฮรี และเฮมาม น้องสาวของโลทานชื่อทิมนา ๔๐ โชบาลมีบุตรชื่อ อัลวาน มานาฮาท
เอบาล เชโฟ และโอนัม ศิเบโอนมีบุตรชื่อ อัยยาห์ และอานาห์ ๔๑ บุตรของอานาห์ชื่อดีโชน
ดีโชนมีบุตรชื่อ เฮมดาน เอชบาน อิธราน และเครา ๔๒ เอเซอร์มีบุตรชื่อ บิลฮาน ศาวาน
และอาขาน ดีชานมีบุตรชื่อ อูส และอารัน

---

* **๑□๑๙** รากศัพท์ของชื่อ เปเลก มีความหมายในภาษาฮีบรูว่า แบ่งแยก

๔๓ ก่อนที่จะมีกษัตริย์มาปกครองชาวอิสราเอล ก็มีบรรดากษัตริย์ที่ปกครองในดินแดน
เอโดม ซึ่งมีชื่อดังต่อไปนี้ เบ-ลาบุตรของเบโอร์ เมืองของท่านชื่อ ดินฮาบาห์ ๔๔ เมื่อเบ-ลา
สิ้นชีวิต โยบับบุตรเศรัคแห่งโบสราห์ครองราชย์แทนท่าน ๔๕ เมื่อโยบับสิ้นชีวิต หุชามแห่งด
ินแดนของชาวเทมานครองราชย์แทนท่าน ๔๖ เมื่อหุชามสิ้นชีวิต ฮาดัดบุตรเบดัดซึ่งรบชนะ
มีเดียนในดินแดนโมอับครองราชย์แทนท่าน เมืองของท่านชื่อ อาวีท ๔๗ เมื่อฮาดัดสิ้นชีวิต
สัมลาห์แห่งมัสเรคาห์ครองราชย์แทนท่าน ๔๘ เมื่อสัมลาห์สิ้นชีวิต ชาอูลแห่งเรโหโบทบน
ฝั่งแม่น้ำยูเฟรติสครองราชย์แทนท่าน ๔๙ เมื่อชาอูลสิ้นชีวิต บาอัลฮานานบุตรของอัคโบร์
ครองราชย์แทนท่าน ๕๐ เมื่อบาอัลฮานานสิ้นชีวิต และฮาดาร์ครองราชย์แทนท่าน เมือง
ของท่านชื่อ ปาอู ภรรยาชื่อเมเหทาเบลบุตรหญิงของมัทเรดผู้เป็นบุตรหญิงของเมซาหับ
๕๑ และต่อมาฮาดาร์ก็สิ้นชีวิต

บรรดาต้นตระกูลเอโดมคือ ทิมนา อัลวาห์ เยเธท ๕๒ โอโฮลีบามาห์ เอลาห์ ปีโนน ๕๓ เคน
ัส เทมาน มิบซาร์ ๕๔ มักดีเอล และอิราม รายชื่อดังกล่าวเป็นบรรดาต้นตระกูลเอโดม

๒

ลำดับเชื้อสายของดาวิด

๑ อิสราเอลมีบุตรชื่อ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน ๒ ดาน โยเซฟ เบน
ยามิน นัฟทาลี กาด และอาเชอร์ ๓ ยูดาห์มีบุตรชื่อ เอร์ โอนัน และเชลาห์ บุตรหญิงของชู
อาชาวคานาอันเป็นผู้ให้กำเนิดทั้ง 3 คนนี้ เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วร้ายในสายตา
ของพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์สังหารเขาเสีย ๔ บุตรที่ทามาร์บุตรสะใภ้ให้กำเนิดแก่เขาคือ
เปเรศ* และเศรัค ยูดาห์มีบุตรทั้งหมด 5 คน

๕ เปเรศมีบุตรชื่อ เฮสโรน และฮามูล ๖ เศรัคมีบุตร 5 คนชื่อ ศิมรี เอธาน เฮมาน คาลโคล์
และดารา ๗ อาคาร์†เป็นบุตรของคาร์มี อาคาร์นำปัญหามาให้อิสราเอลด้วยการยักยอกสิ่ง
ที่ถูกถวายให้แล้ว ๘ เอธานมีบุตรชื่อ อาซาริยาห์

๙ บุตรที่เกิดแก่เฮสโรนชื่อ เยราเมเอล ราม และเคลุบัย ๑๐ รามเป็นบิดาของอัมมีนาดับ
และอัมมีนาดับเป็นบิดาของนาโชน หัวหน้าของชาวยูดาห์ ๑๑ นาโชนเป็นบิดาของสัลโมน
สัลโมนเป็นบิดาของโบอาส ๑๒ โบอาสเป็นบิดาของโอเบด‡ โอเบดเป็นบิดาของเจสซี ๑๓ เจส
ซีเป็นบิดาของเอลีอับบุตรหัวปี อาบีนาดับคนที่สอง ชิเมอาคนที่สาม ๑๔ เนธันเอลคนที่สี่ รัด
ดัยคนที่ห้า ๑๕ โอเซมคนที่หก ดาวิดคนที่เจ็ด ๑๖ พี่น้องผู้หญิงของพวกเขาชื่อ เศรุยาห์ และ
อาบีกายิล บุตร 3 คนของเศรุยาห์ชื่อ อาบีชัย โยอาบ§ และอาสาเฮล ๑๗ อาบีกายิลให้กำเนิด
อามาสา และบิดาของอามาสาคือเยเธอร์ชาวอิชมาเอล

๑๘ คาเลบบุตรของเฮสโรนมีภรรยา 2 คนชื่อ อาซูบาห์ และเยรีโอท อาซูบาห์มีบุตรชื่อ เย
เชอร์ โชบับ และอาร์โดน ๑๙ เมื่ออาซูบาห์สิ้นชีวิต คาเลบแต่งงานกับเอฟราธ และนางให้
กำเนิดบุตรชื่อฮูร์ ๒๐ ฮูร์เป็นบิดาของอุรี และอุรีเป็นบิดาของเบซาเลล

๒๑ ต่อมาเฮสโรนได้บุตรหญิงของมาคีร์เป็นภรรยา มาคีร์เป็นบิดาของกิเลอาด เมื่อเขา
แต่งงานกับนาง เขามีอายุ 60 ปี นางให้กำเนิดเสกุบ ๒๒ เสกุบเป็นบิดาของยาอีร์ ยาอีร์
ปกครอง 23 เมืองในแผ่นดินกิเลอาด ๒๓ (แต่เกชูร์และอารัมยึดเมืองฮาวโวทยาอีร์* เคน
าท และหมู่บ้าน 60 แห่ง) คนเหล่านี้เป็นผู้สืบเชื้อสายของมาคีร์บิดาของกิเลอาด ๒๔ หลัง
จากที่เฮสโรนสิ้นชีวิตในคาเลบเอฟราธาห์ อาบียาห์ภรรยาของเฮสโรนให้กำเนิดอัชฮูร์แก่
เขา อัชฮูร์เป็นบิดาของเทโคอา

---

* **๒๔** ปฐมกาล 38:6-29; มัทธิว 1:3 † **๒๗** โยชูวา 7:1 ‡ **๒๑๒** รูธ 4:17 § **๒๑๖** 1 ซามูเอล 26:6
* **๒๒๓** กันดารวิถี 32:41; เฉลยธรรมบัญญัติ 3:14

๒๕ บุตรหัวปีของเฮสโรนชื่อเยราเมเอล บุตรหัวปีของเยราเมเอลชื่อราม และคนต่อไปชื่อ
บุนาห์ โอเรน โอเซม และอาหิยาห์ ๒๖ เยราเมเอลมีภรรยาอีกคนชื่ออาทาราห์ นางมีบุตรชื่อ
โอนัม ๒๗ รามผู้เป็นบุตรหัวปีของเยราเมเอลมีบุตรชื่อ มาอัส ยามีน และเอเคอร์ ๒๘ โอนัมมี
บุตรชื่อ ชัมมัย และยาดา ชัมมัยมีบุตรชื่อ นาดับ และอาบีชูร์ ๒๙ ภรรยาของอาบีชูร์ชื่ออาบี
ฮาอิล นางให้กำเนิดอัคบานและโมลิด ๓๐ นาดับมีบุตรชื่อ เสเลด และอัปปาอิม เสเลดสิ้น
ชีวิตโดยไม่มีบุตร ๓๑ อัปปาอิมมีบุตรชื่ออิชอี ซึ่งมีบุตรชื่อเชชัน ซึ่งมีบุตรชื่ออัคลัย ๓๒ ยาดาผู้
เป็นน้องชายของชัมมัยมีบุตรชื่อ เยเธอร์ และโยนาธาน เยเธอร์สิ้นชีวิตโดยไม่มีบุตร ๓๓ โย
นาธานมีบุตรชื่อ เปเลท และซาซาอ์ คนเหล่านี้เป็นผู้สืบเชื้อสายของเยราเมเอล ๓๔ เชชัน
ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรหญิง เชชันมีทาสหนุ่มชาวอียิปต์ชื่อยาร์ฮา ๓๕ เชชันจึงยกบุตรหญิง
ของเขาให้แต่งงานกับยาร์ฮาทาสของตน และนางให้กำเนิดอัททัยแก่เขา ๓๖ อัททัยเป็นบิดา
ของนาธาน นาธานเป็นบิดาของศาบาด ๓๗ ศาบาดเป็นบิดาของเอฟลาล เอฟลาลเป็นบิดา
ของโอเบด ๓๘ โอเบดเป็นบิดาของเยฮู เยฮูเป็นบิดาของอาซาริยาห์ ๓๙ อาซาริยาห์เป็นบิดา
ของเฮเลส เฮเลสเป็นบิดาของเอลอาสาห์ ๔๐ เอลอาสาห์เป็นบิดาของสิซมัย สิซมัยเป็นบิดา
ของชัลลูม ๔๑ ชัลลูมเป็นบิดาของเยคามิยาห์ เยคามิยาห์เป็นบิดาของเอลีชามา

๔๒ คาเลบน้องชายของเยราเมเอล มีบุตรหัวปีชื่อเม-ชาผู้เป็นบิดาของศิฟ บุตรอีกคนของ
คาเลบชื่อมาเรชาห์ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน ๔๓ เฮโบรนมีบุตรชื่อ โคราห์ ทัปปูวาห์ เรเคม และ
เช-มา ๔๔ เช-มาเป็นบิดาของราฮัมผู้เป็นบิดาของโยร์เคอัม เรเคมเป็นบิดาของชัมมัย ๔๕ บุ
ตรของชัมมัยชื่อมาโอน มาโอนเป็นบิดาของเบธซูร์ ๔๖ บุตรที่เกิดจากเอฟาห์ผู้เป็นภรรยา
น้อยของคาเลบคือ ฮาราน โมซา และกาเซส ฮารานเป็นบิดาของกาเซส ๔๗ ยาดัยมีบุตรชื่อ
เรเกม โยธาม เกชาน เปเลธ เอฟาห์ และชาอัฟ ๔๘ มาอาคาห์ภรรยาน้อยของคาเลบมีบุตร
ชื่อ เชเบอร์ และทีรหะนาห์ ๔๙ นางมีบุตรอีกคนชื่อชาอัฟ ซึ่งเป็นบิดาของมัดมันนาห์ เช-วาบ
ิดาของมัคเบนาห์ และกิเบ-อา ส่วนบุตรหญิงของคาเลบชื่ออัคสาห์ ๕๐ คนเหล่านี้เป็นผู้สืบ
เชื้อสายของคาเลบ

ฮูร์บุตรหัวปีของเอฟราธาห์มีบุตรชื่อ โชบาล ผู้เป็นบิดาของคีริยาทเยอาริม ๕๑ สัลมา
เป็นบิดาของเบธเลเฮม และฮาเรฟเป็นบิดาของเบธกาเดอร์ ๕๒ โชบาลผู้เป็นบิดาของคีริ
ยาทเยอาริม มีผู้สืบเชื้อสายคือ ฮาโรเอห์ ครึ่งหนึ่งของชาวเมนูโฮท ๕๓ ตระกูลของคีริยาท
เยอาริมคือ ชาวอิท ชาวปุท ชาวชุมัท ชาวมิชรา ส่วนชาวโศราทและชาวเอชทาโอลมาจาก
ตระกูลคีริยาทเยอาริม ๕๔ สัลมามีบุตรชื่อ เบธเลเฮม เนโทฟาห์ อัทโรทเบธโยอาบ และครึ่ง
หนึ่งของชาวมานาฮาท คือชาวโศรา ๕๕ ครอบครัวเหล่านี้เป็นผู้คัดลอกข้อความที่อาศัยอยู่
ที่เมืองยาเบส คือชาวทิรา ชาวชิเมอัท และชาวสุคา คนเหล่านี้คือชาวเคนที่มาจากฮัมมัท
บรรพบุรุษของพงศ์พันธุ์เรคาบ

๓

ผู้สืบเชื้อสายของดาวิด

๑ ดาวิดมีบุตรที่เกิดในเมืองเฮโบรนคือ อัมโนนบุตรหัวปีเกิดจากนางอาหิโนอัมชาวยิสเร
เอล คนทีสองคือดาเนียลเกิดจากนางอาบีกายิลชาวคาร์เมล ๒ คนทีสามคืออับซาโลมเกิด
จากนางมาอาคาห์บุตรหญิงของทัลมัยกษัตริย์แห่งเกชูร์ คนทีสีคืออาโดนียาห์บุตรของ
นางฮักกีท ๓ คนทีห้าคือเชฟาทิยาห์เกิดจากนางอาบีทัล คนทีหกคืออิทเรอัมเกิดจากนาง
เอกลาห์ภรรยาของท่าน ๔ บุตรที่เกิดแก่ท่านในเมืองเฮโบรนมี 6 คน ท่านครองราชย์ที่นั่น
เป็นเวลา 7 ปี 6 เดือน และที่เมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลา 33 ปี ๕ บรรดาบุตรของท่านที่เกิดใน
เมืองเยรูซาเล็มชื่อ ชิเมอา โชบับ นาธาน และซาโลมอน บุตร 4 คนนี้เกิดจากนางบัทชูอา*บุ

* ๓๕ บางฉบับบันทึกว่า บัทเช-บา

ตรหญิงของอัมมีเอล ๖ นอกจากนั้นท่านยังมีบุตรอีก 9 คนชื่อ อิบฮาร์ เอลีชามา เอลีเฟเลท
๗ โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย ๘ เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท ๙ พวกเขาเหล่านี้เป็นบุตร
ของดาวิด นอกเหนือจากบรรดาบุตรที่เกิดจากภรรยาน้อยอื่นๆ และพวกเขามีทามาร์เป็น
น้องสาว
๑๐ ซาโลมอนมีบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมมีบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์มีบุตรชื่ออาสา
อาสามีบุตรชื่อเยโฮชาฟัท ๑๑ เยโฮชาฟัทมีบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมมีบุตรชื่ออาหัสยาห์ อา
หัสยาห์มีบุตรชื่อโยอาช ๑๒ โยอาชมีบุตรชื่ออามาซิยาห์ อามาซิยาห์มีบุตรชื่ออุสซียาห์ อุสซี
ยาห์มีบุตรชื่อโยธาม ๑๓ โยธามมีบุตรชื่ออาหัส อาหัสมีบุตรชื่อเฮเซคียาห์ เฮเซคียาห์มีบุตร
ชื่อมนัสเสห์ ๑๔ มนัสเสห์มีบุตรชื่ออาโมน อาโมนมีบุตรชื่อโยสิยาห์ ๑๕ โยสิยาห์มีบุตรหัวปีชื่อ
โยฮานาน คนที่สองชื่อเยโฮยาคิม คนที่สามชื่อเศเดคียาห์ คนที่สีชื่อชัลลูม ๑๖ บรรดาผู้สืบ
เชื้อสายของเยโฮยาคิมชื่อเยโคนิยาห์† เยโคนิยาห์มีบุตรชื่อเศเดคียาห์ ๑๗ หลังจากที่เยโค
นิยาห์ไปเป็นเชลย ท่านมีบุตรชื่อเชอัลทิเอล ๑๘ มัลคีราม เปดายาห์ เชนาสซาร์ เยคามิยาห์
โฮชามา เนดาบียาห์ ๑๙ เปดายาห์มีบุตรชื่อเศรุบบาเบล และชิเมอี บุตรของเศรุบบาเบลชื่อ
เมชุลลาม และฮานันยาห์ พวกเขามีน้องสาวชื่อเชโลมิท ๒๐ บุตรคนอื่นๆ อีก 5 คนคือ ฮาชู
บาห์ โอเฮล เบเรคิยาห์ ฮาสาดิยาห์ และยูชับเฮเสด ๒๑ ฮานันยาห์มีบุตรชื่อปาลัทยาห์ และ
เยชายาห์ เยชายาห์มีบุตรชื่อเรไฟยาห์ เรไฟยาห์มีบุตรชื่ออาร์นัน อาร์นันมีบุตรชื่อโอบาดีห์
โอบาดีห์มีบุตรชื่อเชคานิยาห์ ๒๒ เชคานิยาห์มีบุตรชื่อเชไมยาห์ เชไมยาห์มีบุตรชื่อ ฮัทธัช อิ
กาล บาริยาห์ เนอาริยาห์ และชาฟัท รวมทั้งหมด 6 คน ๒๓ เนอาริยาห์มีบุตร 3 คนชื่อ เอลี
โอนัย เฮเสคียาห์ และอัสรีคัม ๒๔ เอลีโอนัยมีบุตร 7 คนชื่อ โฮดาวิยาห์ เอลียาชีบ เปลายาห์
อักขูบ โยฮานาน เดไลยาห์ และอานานี

๔

ผู้สืบเชื้อสายของยูดาห์

๑ ยูดาห์มีบุตรชื่อ เปเรศ เฮสโรน คาร์มี ฮูร์ และโชบาล ๒ โชบาลมีบุตรชื่อเรอายาห์ เรอา
ยาห์เป็นบิดาของยาหาท ยาหาทเป็นบิดาของอาหุมัย และลาฮาด คนเหล่านี้เป็นครอบครัว
ของชาวโศราท ๓ เอตามมีบุตรชื่อ ยิสเรเอล อิชมา และอิบาช พวกเขามีน้องสาวชื่อฮัสเซ
เลลโพนี ๔ เปนูเอลเป็นบิดาของเกโดร์ เอเซอร์เป็นบิดาของหุชาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรของฮูร์
บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ผู้เป็นบิดาของเบธเลเฮม ๕ อัชฮูร์บิดาของเทโคอา มีภรรยา 2 คน
ชื่อ เฮลาห์ และนาอาราห์ ๖ นาอาราห์ให้กำเนิดอาหุสซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาอาหัชทารี
คนเหล่านี้เป็นบรรดาบุตรของนาอาราห์ ๗ เฮลาห์มีบุตรชื่อ เศเรท อิสฮาร์ และเอทนาน ๘ โซ
สเป็นบิดาของอานูบ โศเบบาห์ และครอบครัวของอาหาร์เฮลผู้เป็นบุตรของฮารูม ๙ ยาเบส
เป็นคนที่น่านับถือมากกว่าพี่น้องของเขา มารดาตั้งชื่อเขาว่า ยาเบส บอกว่า “เพราะฉัน
คลอดเขาด้วยความเจ็บปวด” ๑๐ ยาเบสร้องเรียกถึงพระเจ้าของอิสราเอลว่า “ขอพระองค์
อวยพรแก่ข้าพเจ้า และขยายขอบเขตของข้าพเจ้า ขอพระองค์สถิตกับข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้า
ปลอดภัย และพ้นจากความเจ็บปวด” และพระเจ้าตอบตามคำขอของเขา ๑๑ เคลูบพี่ชาย
ของชูฮาห์ เป็นบิดาของเมหิร์ เมหิร์เป็นบิดาของเอชโทน ๑๒ เอชโทนเป็นบิดาของเบธราฟา
ปาเสอัค และเทหินนาห์ เทหินนาห์เป็นบิดาของอิร์นาหาช ชายเหล่านี้มาจากเรคาห์ ๑๓ เคนั
สมีบุตรชื่อ โอทนีเอล และเสไรยาห์ โอทนีเอลมีบุตรชื่อ ฮาธาท และเมโอโนธัย ๑๔ เมโอโน
ธัยเป็นบิดาของโอฟราห์ เสไรยาห์เป็นบิดาของโยอาบผู้เป็นบิดาของเกหะราชิม ที่เรียกชื่อนี้
ก็เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ ๑๕ เยฟุนเนห์มีบุตรชื่อคาเลบ คาเลบมีบุตรชื่อ อิรู เอลาห์ และ

† ๓๑๖ ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ 24:6; 2 พงศาวดาร 36:8; เยเรมีย์ 22:24

นาอัม บุตรของเอลาห์ชื่อเคนัส ๑๖ เยฮาลเลเลลมีบุตรชื่อ ศิฟ ศิฟาห์ ทิรียา และอาสาเรล
๑๗ เอสราห์มีบุตรชื่อ เยเธอร์ เมเรด เอเฟอร์ และยาโลน บิทิยาห์ธิดาของฟาโรห์ให้กำเนิด
บุตรแก่เมเรดชื่อ มิเรียม ชัมมัย และอิชบาห์ซึ่งเป็นบิดาของเอชเทโมอา ๑๘ ภรรยาชาวยู
ดาห์ของเขาให้กำเนิดเยเรดผู้เป็นบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์บิดาของโสโค และเยคูธีเอลบิดา
ของศาโนอาห์ ๑๙ ภรรยาของโฮดียาห์ซึ่งเป็นน้องสาวของนาฮัม มีบุตรที่เป็นบิดาของเคอี
ลาห์ชาวเกเรม และเอชเทโมอาชาวมาอาคาห์ ๒๐ ชิโมนมีบุตรชื่อ อัมโนน รินนาห์ เบนฮา
นาน และทิโลน อิชอีมีบุตรชื่อ โศเหท และเบนโซเฮท ๒๑ ยูดาห์มีบุตรชื่อเชลาห์ เชลาห์มีบุตร
ชื่อเอร์ เอร์มีบุตรชื่อเลคาห์ ลาอาดาห์เป็นบิดาของมาเรชาห์และครอบครัวในตระกูลของผู้
ทอผ้าป่านแห่งเบธอัชเบ-อา ๒๒ โยคิม ชาวเมืองโคเซ-บา โยอาช และสาราฟผู้ปกครองใน
โมอับ และกลับไปยังเมืองเลเฮม (ข้อความที่บันทึกนี้มาแต่โบราณกาล) ๒๓ คนเหล่านี้เป็น
ช่างปั้นหม้อที่เป็นประชากรของเมืองเนทาอิมและเกเดราห์ พวกเขารับใช้กษัตริย์อยู่ที่นั่น

ผู้สืบเชื้อสายของสิเมโอน

๒๔ สิเมโอนมีบุตรชื่อ เนมูเอล ยามีน ยาริบ เศรัค และชาอูล ๒๕ ชาอูลมีบุตรชื่อชัลลูม
ชัลลูมมีบุตรชื่อมิบสัม มิบสัมมีบุตรชื่อมิชมา ๒๖ มิชมามีบุตรชื่อฮัมมูเอล ฮัมมูเอลมีบุตร
ชื่อศักเกอร์ ศักเกอร์มีบุตรชื่อชิเมอี ๒๗ ชิเมอีมีบุตรชาย 16 คน และบุตรหญิง 6 คน แต่พี่
น้องผู้ชายของชิเมอีมีบุตรไม่มากนัก และครอบครัวของพวกเขาไม่ทวีขึ้นเหมือนกับชาวยู
ดาห์ ๒๘ พวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เช-บา โมลาดาห์ ฮาซาร์ชูอาล ๒๙ บิลฮาห์ เอเซม
โทลัด ๓๐ เบธูเอล โฮร์มาห์ ศิกลาก ๓๑ เบธมาร์คาโบท ฮาซาร์สูสิม เบธบิรี และที่ชาอาราอิม
เมืองเหล่านี้เป็นของพวกเขาจนกระทั่งดาวิดครองราชย์ ๓๒ และนอกจากหมู่บ้านของพวก
เขาแล้ว ยังมีอีก 5 เมืองคือ เอตาม อายิน ริมโมน โทเคน และอาชาน ๓๓ รวมทั้งหมู่บ้าน
ทั้งหมดที่อยู่รอบเมืองเหล่านี้ ไกลออกไปจนถึงบาอัล ที่เหล่านี้เป็นทีอยู่อาศัยของพวกเขา
และมีบันทึกลำดับเชื้อสายไว้ด้วย

๓๔ เมโชบับ ยัมเลค โยชาห์บุตรของอามาซิยาห์ ๓๕ โยเอล เยฮูบุตรของโยชิบียาห์ ชิบียาห์
เป็นบุตรของเสไรยาห์ เสไรยาห์เป็นบุตรของอาสิเอล ๓๖ เอลีโอนัย ยาอาโคบาห์ เยโชฮา
ยาห์ อาสายาห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เบไนยาห์ ๓๗ ศีศาบุตรของชิฟี ชิฟีเป็นบุตรของอาโลน
อาโลนเป็นบุตรของเยดายาห์ เยดายาห์เป็นบุตรของชิมรี ชิมรีเป็นบุตรของเชไมยาห์ ๓๘ ชื่อ
ที่กล่าวข้างต้นเป็นหัวหน้าครอบครัวของพวกเขา และตระกูลก็เพิ่มมากขึ้น ๓๙ พวกเขาเดิน
ทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เกโดร์ ถึงด้านตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะ
ของเขา ๔๐ ที่นั่นพวกเขาพบทุ่งหญ้าอุดมและงามดี และแผ่นดินก็กว้างโล่ง เงียบ และสงบ
เพราะว่าผู้อาศัยที่อยู่ก่อนหน้านี้เป็นลูกหลานของฮาม ๔๑ คนทีมีชื่อบันทึกไว้ข้างต้นได้เข้า
มาในสมัยของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์* และทำลายกระโจมของพวกฮาม และกำจัด
ชาวเมอูนทีพบอยู่ที่นั่น และกวาดล้างพวกเขาจนหมดสิ้น ดังที่เป็นอยู่จนถึงทุกวันนี้ และ
ตั้งรกรากอยู่ในที่ของพวกเขา เพราะว่าที่นั่นมีทุ่งหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ ๔๒ มีพวกเขาบาง
คน คือชายชาวสิเมโอน 500 คน ไปที่แถบภูเขาเสอีร์ ผู้ที่นำพวกเขาไปเป็นบุตรของอิชอีคือ
ปาลัทยาห์ เนอารียาห์ เรไฟยาห์ และอุสซีเอล ๔๓ เขาเหล่านั้นฆ่าชาวอามาเลขที่ยังมีชีวิต
เหลืออยู่เพียงไม่กี่คน และพวกเขาก็ได้อาศัยอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุกวันนี้

๕

ผู้สืบเชื้อสายของรูเบน

* **๔๑๔๑** ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 18-20 ท่านครองราชย์ระหว่าง 687-716 ปีก่อน ค.ศ.

๑ รูเบนเป็นบุตรคนแรกของอิสราเอล (เพราะว่าเขาเป็นคนหัวปี แต่เป็นเพราะเขาทำให้
ที่เอนกายของพ่อเขาเป็นมลทิน* สิทธิของลูกหัวปีที่ควรจะเป็นของเขาก็เลยถูกยกให้แก่
บรรดาบุตรของโยเซฟผู้เป็นบุตรของอิสราเอล† ดังนั้นชื่อของรูเบนจึงไม่อยู่ในบันทึกของ
ลำดับเชื้อสายที่มีสิทธิของบุตรชายหัวปี ๒ ถึงแม้ว่ายูดาห์เป็นผู้ที่เข้มแข็งในหมู่พี่น้องของ
เขา และผู้นำในการปกครองก็มาจากเขา‡ แต่สิทธิของบุตรชายหัวปียังเป็นของโยเซฟ ๓ รู
เบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอลมีบุตรชื่อ ฮาโนค ปัลลู เฮสโรน และคาร์มี ๔ โยเอลมีบุตรชื่อ
เชไมยาห์ เชไมยาห์มีบุตรชื่อโกก โกกมีบุตรชื่อชิเมอี ชิเมอีมีบุตรชื่อมีคาห์ ๕ มีคาห์มีบุตรชื่อ
เรอายาห์ เรอายาห์มีบุตรชื่อบาอัล ๖ บาอัลมีบุตรชื่อเบเอราห์ที่ทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอ
ัสซีเรียจับตัวไปเป็นเชลย เบเอราห์เป็นผู้นำของชาวรูเบน ๗ และญาติพี่น้องตามตระกูลของ
พวกเขา นับตามลำดับเชื้อสายที่บันทึกไว้คือ เยอีเอลซึ่งเป็นผู้นำ และเศคาริยาห์ ๘ เบ-ลาบ
ุตรของอาซาส อาซาสเป็นบุตรของเช-มา เช-มาเป็นบุตรของโยเอล เขาตั้งหลักแหล่งอยู่ใน
อาณาเขตตั้งแต่อาโรเออร์ ไปจนถึงเนโบ และบาอัลเมโอน ๙ เนื่องจากฝูงปศุสัตว์ของคน
เหล่านี้ทวียิ่งขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด พวกเขาจึงได้ขยับขยายออกไปทางด้านตะวันออก ไกล
ถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดารทางฝั่งนี้ของแม่น้ำยูเฟรติส ๑๐ และในสมัยของซาอูล พวกเขาทำ
สงครามกับชาวฮาการ์ซึ่งตกอยู่ในมือของพวกเขา และได้อาศัยอยู่ในกระโจมทั่วอาณาเขต
ด้านตะวันออกของกิเลอาด

ผู้สืบเชื้อสายของกาด

๑๑ บรรดาบุตรของกาดอาศัยอยู่ใกล้คนเชื้อสายรูเบนในแผ่นดินบาชาน ไปจนถึงสาเล
คาห์ ๑๒ โยเอลเป็นผู้นำ ชาฟามเป็นที่สอง คนต่อไปคือยานัย และชาฟัทในบาชาน ๑๓ ญาติ
พี่น้องของเขาตามลำดับตระกูล 7 คนคือ มีคาเอล เมชุลลาม เชบะ โยรัย ยาคาน ศิอา และ
เอเบอร์ ๑๔ คนเหล่านี้เป็นบุตรของอาบีฮาอิลผู้เป็นบุตรของหุรี หุรีเป็นบุตรของยาโรอาห์ ยา
โรอาห์เป็นบุตรของกิเลอาด กิเลอาดเป็นบุตรของมีคาเอล มีคาเอลเป็นบุตรของเยชิชัย เย
ชิชัยเป็นบุตรของยาโด ยาโดเป็นบุตรของบูซ ๑๕ อาหิเป็นบุตรของอับดีเอล อับดีเอลเป็น
บุตรของกูนี อาหิเป็นผู้นำของตระกูล ๑๖ ชาวกาดอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาชาน และตาม
หมู่บ้าน และในบริเวณทุ่งหญ้าทั่วๆ ไปในที่ราบชาโรนจนสุดเขตแดน ๑๗ คนเหล่านี้มีบันทึก
ไว้ตามลำดับเชื้อสายในสมัยของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในสมัยของเยโรโบอัมกษัตริ
ย์แห่งอิสราเอล

๑๘ ชาวรูเบน ชาวกาด และคนมนัสเสห์อีกครึ่งเผ่า มีชายผู้กล้าหาญ 44,760 คนที่ใช้โล่
และดาบ ใช้ธนู และชำนาญสงคราม พร้อมที่จะสู้รบ ๑๙ พวกเขาทำศึกสงครามกับชาวฮา
การ์ เยทูร์ นาฟิช และโนดับ ๒๐ พวกเขาได้รับความช่วยเหลือในการต่อสู้ ชาวฮาการ์และ
พวกที่ร่วมสงครามด้วยก็ถูกมอบไว้ในมือ เนื่องจากพวกเขาร้องขอพระเจ้าให้ช่วยต่อสู้ และ
พระองค์ตอบคำอธิษฐาน เพราะพวกเขาวางใจในพระองค์ ๒๑ พวกเขาได้ยึดฝูงปศุสัตว์คือ
อูฐ 50,000 ตัว แกะ 250,000 ตัว ลา 2,000 ตัว และเชลยจำนวน 100,000 คน ๒๒ พวกที่
แพ้สงครามเสียชีวิตจำนวนมาก เพราะพระเจ้าช่วยคนของพระองค์ และพวกเขาได้อาศัย
อยู่ที่นั่นจนถึงเวลาที่ถูกเนรเทศ§

คนมนัสเสห์อีกครึ่งเผ่า

๒๓ ชาวเผ่ามนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีจำนวนมาก พวกเขาตั้งหลักแหล่งตั้งแต่บาชานถึงบาอัล
เฮอร์โมน เสนีร์ และภูเขาเฮอร์โมน ๒๔ บรรดาผู้นำของตระกูลพวกเขาชื่อ เอเฟอร์ อิชอี เอลี
เอล อัสรีเอล เยเรมีย์ โฮดาวิยาห์ และยาดีเอล ล้วนเป็นนักรบผู้เก่งกล้า เป็นที่เลื่องลือ และ

---

* **๕๑** ปฐมกาล 35:22 † **๕๑** ปฐมกาล 48:15-22 ‡ **๕๒** 1 ซามูเอล 16:1; มัทธิว 2:6 § **๕๒๒** กันดารวิถี 32:28-33; เฉลยธรรมบัญญัติ 3:12,13

เป็นผู้นำของตระกูล ๒๕ แต่พวกเขาไม่ภักดีต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษ และทำตัวประหนึ่งหญิงแพศยา โดยปันใจไปเชื่อในบรรดาเทพเจ้าของผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดน ซึ่งพระเจ้าได้กำจัดไปต่อหน้าพวกเขาแล้ว ๒๖ ดังนั้นพระเจ้าของอิสราเอลจึงกระตุ้นจิตใจของปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (คือทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และท่านจึงจับชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ไปเป็นเชลย และให้พวกเขาไปอยู่ที่ฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮารา และแม่น้ำโกซานมาจนถึงทุกวันนี้

๖

ผู้สืบเชื้อสายของเลวี

๑ เลวีมีบุตรชื่อ เกอร์โชม โคฮาท และเมรารี ๒ โคฮาทมีบุตรชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล ๓ อัมรามมีบุตรชื่อ อาโรน โมเสส และมิเรียม บุตรอาโรนชื่อ นาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ๔ เอเลอาซาร์เป็นบิดาของฟีเนหัส ฟีเนหัสเป็นบิดาของอาบีชูวา ๕ อาบีชูวาเป็นบิดาของบุคคี บุคคีเป็นบิดาของอุสซี ๖ อุสซีเป็นบิดาของเศรัคยาห์ เศรัคยาห์เป็นบิดาของเมราโยท ๗ เมราโยทเป็นบิดาของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิทูบ ๘ อาหิทูบเป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของอาหิมาอัส ๙ อาหิมาอัสเป็นบิดาของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นบิดาของโยฮานาน ๑๐ โยฮานานเป็นบิดาของอาซาริยาห์ (เขาปฏิบัติงานของปุโรหิตในพระตำหนักที่ซาโลมอนสร้างในเยรูซาเล็ม ๑๑ อาซาริยาห์เป็นบิดาของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิทูบ ๑๒ อาหิทูบเป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของชัลลูม ๑๓ ชัลลูมเป็นบิดาของฮิลคียาห์ ฮิลคียาห์เป็นบิดาของอาซาริยาห์ ๑๔ อาซาริยาห์เป็นบิดาของเสไรยาห์ เสไรยาห์เป็นบิดาของเยโฮซาดัก ๑๕ และเยโฮซาดักถูกจับไปเป็นเชลยเมื่อพระผู้เป็นเจ้าให้เนบูคัดเนสซาร์มีอำนาจจับยูดาห์และเยรูซาเล็มไปเป็นเชลย

๑๖ เลวีมีบุตรชื่อ เกอร์โชม โคฮาท และเมรารี ๑๗ เกอร์โชมมีบุตรชื่อ ลิบนี และชิเมอี ๑๘ โคฮาทมีบุตรชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล ๑๙ เมรารีมีบุตรชื่อ มัคลี และมูชี คนเหล่านี้เป็นตระกูลของชาวเลวีตามลำดับบรรพบุรุษของพวกเขา ๒๐ เกอร์โชมมีบุตรชื่อลิบนี ลิบนีมีบุตรชื่อยาหาท ยาหาทมีบุตรชื่อศิมมาห์ ๒๑ ศิมมาห์มีบุตรชื่อโยอาห์ โยอาห์มีบุตรชื่ออิดโด อิดโดมีบุตรชื่อเศรัค เศรัคมีบุตรชื่อเยอาเธรัย ๒๒ โคฮาทมีบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับมีบุตรชื่อโคราห์ โคราห์มีบุตรชื่ออัสสีร์ ๒๓ อัสสีร์มีบุตรชื่อเอลคานาห์ เอลคานาห์มีบุตรชื่อเอบียาสาฟ เอบียาสาฟมีบุตรชื่ออัสสีร์ ๒๔ อัสสีร์มีบุตรชื่อทาหัท ทาหัทมีบุตรชื่ออุรีเอล อุรีเอลมีบุตรชื่ออุสซียาห์ อุสซียาห์มีบุตรชื่อชาอูล ๒๕ เอลคานาห์มีบุตรชื่อ อามาสัย อาหิโมท ๒๖ และเอลคานาห์ ซึ่งมีบุตรชื่อโศฟัย โศฟัยมีบุตรชื่อนาหัท ๒๗ นาหัทมีบุตรชื่อเอลีอับ เอลีอับมีบุตรชื่อเยโรฮัม เยโรฮัมมีบุตรชื่อเอลคานาห์* ๒๘ ซามูเอลมีบุตรคนหัวปีชื่อโยเอล คนที่สองชื่ออาบียาห์ ๒๙ เมรารีมีบุตรชื่อมัคลี มัคลีมีบุตรชื่อลิบนี ลิบนีมีบุตรชื่อชิเมอี ชิเมอีมีบุตรชื่ออุสซาห์ ๓๐ อุสซาห์มีบุตรชื่อชิเมอา ชิเมอามีบุตรชื่อฮักกียาห์ ฮักกียาห์มีบุตรชื่ออาสายาห์

๓๑ บุคคลต่อไปนี้คือบรรดาผู้ที่ดาวิดให้จัดการเรื่องดนตรีในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าหลังจากที่หีบพันธสัญญามาตั้งอยู่ที่นั่น ๓๒ ชายเหล่านี้รับใช้เรื่องดนตรีที่เบื้องหน้ากระโจมที่นัดหมายจนกระทั่งซาโลมอนสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าในเยรูซาเล็ม และพวกเขากระทำหน้าที่ตามระเบียบที่จัดไว้ ๓๓ บรรดาผู้ที่ปฏิบัติรับใช้พร้อมกับบุตรของเขาคือ จากบุตรของชาวโคฮาทได้แก่ เฮมานผู้เป็นนักร้องและเป็นบุตรของโยเอล โยเอลเป็นบุตรของซามูเอล ๓๔ ซามูเอลเป็นบุตรของเอลคานาห์ เอลคานาห์เป็นบุตรของเยโร

* ๖๒๗ 1 ซามูเอล 1:1

ฮัม เยโรฮัมเป็นบุตรของเอลีเอล เอลีเอลเป็นบุตรของโทอาห์ ๓๕ โทอาห์เป็นบุตรของศูฟ
ศูฟเป็นบุตรของเอลคานาห์ เอลคานาห์เป็นบุตรของมาฮาท มาฮาทเป็นบุตรของอามาสัย ๓๖ อามาสัยเป็นบุตรของเอลคานาห์ เอลคานาห์เป็นบุตรของโยเอล โยเอลเป็นบุตรของ
อาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นบุตรของเศฟันยาห์ ๓๗ เศฟันยาห์เป็นบุตรของทาหัท ทาหัท
เป็นบุตรของอัสสีร์ อัสสีร์เป็นบุตรของเอบียาสาฟ ยาสาฟเป็นบุตรของโคราห์ ๓๘ โคราห์
เป็นบุตรของอิสฮาร์ อิสฮาร์เป็นบุตรของโคฮาท โคฮาทเป็นบุตรของเลวี เลวีเป็นบุตรของ
อิสราเอล† ๓๙ พี่น้องของเฮมานคืออาสาฟผู้ยืนอยู่ทางขวามือของเขา อาสาฟเป็นบุตรของ
เบเรคิยาห์ เบเรคิยาห์เป็นบุตรของชิเมอา ๔๐ ชิเมอาเป็นบุตรของมีคาเอล มีคาเอลเป็นบุตร
ของบาอาเสยาห์ บาอาเสยาห์เป็นบุตรของมัลคิยาห์ ๔๑ มัลคิยาห์เป็นบุตรของเอทนี เอทนี
เป็นบุตรของเศรัค เศรัคเป็นบุตรของอาดายาห์ ๔๒ อาดายาห์เป็นบุตรของเอธาน เอธาน
เป็นบุตรของศิมมาห์ ศิมมาห์เป็นบุตรของชิเมอี ๔๓ ชิเมอีเป็นบุตรของยาหาท ยาหาทเป็น
บุตรของเกอร์โชม เกอร์โชมเป็นบุตรของเลวี ๔๔ บรรดาบุตรของเมรารีเป็นญาติพี่น้องของ
เฮมานและอาสาฟ ซึ่งยืนอยู่ทางซ้ายมือคือ เอธานบุตรของคีชี คีชีเป็นบุตรของอับดี อับดี
เป็นบุตรของมัลลูค ๔๕ มัลลูคเป็นบุตรของฮาชาบิยาห์ ฮาชาบิยาห์เป็นบุตรของอามาซิยาห์
อามาซิยาห์เป็นบุตรของฮิลคียาห์ ๔๖ ฮิลคียาห์เป็นบุตรของอัมซี อัมซีเป็นบุตรของบานี บานี
เป็นบุตรของเชเมอร์ ๔๗ เชเมอร์เป็นบุตรของมัคลี มัคลีเป็นบุตรของมูชี มูชีเป็นบุตรของเม
รารี เมรารีเป็นบุตรของเลวี ๔๘ และญาติพี่น้องของเฮมานและอาสาฟเป็นชาวเลวี ซึ่งได้รับ
หน้าที่ปฏิบัติงานทุกอย่างในกระโจมที่พำนักของพระตำหนักของพระเจ้า

๔๙ แต่อาโรนและบุตรของท่านถวายเครื่องสักการะบนแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็น
ของถวาย และบนแท่นเผาเครื่องหอม สำหรับงานในอภิสุทธิสถาน และทำพิธีชดใช้บาปให้
อิสราเอล อย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้ทุกประการ ๕๐ อาโรนมีบุตรชื่อเอเลอ
าซาร์ เอเลอาซาร์มีบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสมีบุตรชื่ออาบีชูวา ๕๑ อาบีชูวามีบุตรชื่อบุคคี บุคคี
มีบุตรชื่ออุสซี อุสซีมีบุตรชื่อเศรัคยาห์ ๕๒ เศรัคยาห์มีบุตรชื่อเมราโยท เมราโยทมีบุตรชื่อ
อามาริยาห์ อามาริยาห์มีบุตรชื่ออาหิทูบ ๕๓ อาหิทูบมีบุตรชื่อศาโดก ศาโดกมีบุตรชื่ออาหิม
าอัส

๕๔ พวกเขาอาศัยอยู่ในถิ่นฐานตามเขตแดนที่ถูกแบ่งส่วนไว้เป็นของตนคือ บรรดาบุตร
ของอาโรนตระกูลของชาวโคฮาทได้ส่วนแบ่งจากฉลากแรก ๕๕ เมืองที่เขาได้รับมาคือเฮโบ
รนในแผ่นดินยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเขตแดน ๕๖ แต่ทุ่งนาและหมู่บ้านที่รอบตัวเมืองนั้น
เป็นของคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ ๕๗ บรรดาบุตรของอาโรนได้รับเมืองลี้ภัยคือ เฮโบรน ลิบนาห์
รวมทั้งทุ่งหญ้า ยาททีร์ เอชเทโมอารวมทั้งทุ่งหญ้า ๕๘ เมืองฮีเลนรวมทั้งทุ่งหญ้า เดบีร์รวม
ทั้งทุ่งหญ้า ๕๙ เมืองอาชานรวมทั้งทุ่งหญ้า และเบธเชเมชรวมทั้งทุ่งหญ้า ๖๐ และจากเผ่า
เบนยามิน พวกเขาได้รับเมืองกิเบโอน เก-บารวมทั้งทุ่งหญ้า อาเลเมทรวมทั้งทุ่งหญ้า และ
อานาโธทรวมทั้งทุ่งหญ้า เมืองทั้งหมดของทั้งตระกูลรวมเป็น 13 เมือง

๖๑ บรรดาบุตรของโคฮาทที่เหลือได้รับตามฉลากตามตระกูลของเผ่าคือ 10 เมืองจาก
คนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ๖๒ บรรดาบุตรของเกอร์โชมตามตระกูลของพวกเขาก็ได้รับตามฉลาก
คือ 13 เมืองจากเผ่าอิสสาคาร์ เผ่าอาเชอร์ เผ่านัฟทาลี และจากเผ่ามนัสเสห์ในบาชาน
๖๓ บรรดาบุตรของเมรารีตามตระกูลของพวกเขาก็ได้รับตามฉลากคือ 12 เมืองจากเผ่า
รูเบน เผ่ากาด และเผ่าเศบูลุน ๖๔ ดังนั้นชาวอิสราเอลให้เมืองเหล่านี้ รวมทั้งทุ่งหญ้าแก่
ชาวเลวี ๖๕ เขาจับฉลากได้ชื่อเมืองดังกล่าวจากเผ่ายูดาห์ เผ่าสิเมโอน และเผ่าเบนยามิน

† **๖๓๘** ปฐมกาล 32:28

๖๖ บุตรบางคนในตระกูลโคฮาทได้รับเมืองในเขตแดนจากเผ่าเอฟราอิม ๖๗ พวกเขาได้รับเมืองลี้ภัยคือ เชเคมรวมทั้งทุ่งหญ้าในแถบภูเขาเอฟราอิม เกเซอร์รวมทั้งทุ่งหญ้า ๖๘ เมืองโยกเมอัมรวมทั้งทุ่งหญ้า เบธโฮโรนรวมทั้งทุ่งหญ้า ๖๙ เมืองอัยยาโลนรวมทั้งทุ่งหญ้า กัทริมโมนรวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๐ และจากคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือเมืองอาเนอร์รวมทั้งทุ่งหญ้า และบิเลอัมรวมทั้งทุ่งหญ้า ให้แก่ตระกูลโคฮาทที่เหลืออยู่

๗๑ บรรดาชาวเกอร์โชมได้รับจากตระกูลของคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือเมืองโกลานในบาชานรวมทั้งทุ่งหญ้า และอัชทาโรทรวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๒ จากเผ่าอิสสาคาร์ คือเมืองเคเดชรวมทั้งทุ่งหญ้า ดาเบรัทรวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๓ เมืองราโมทรวมทั้งทุ่งหญ้า และอาเนมรวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๔ จากเผ่าอาเชอร์ คือเมืองมาชาลรวมทั้งทุ่งหญ้า อับโดนรวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๕ เมืองหุกอกรวมทั้งทุ่งหญ้า และเรโหบรวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๖ จากเผ่านัฟทาลี คือเมืองเคเดชในกาลิลีรวมทั้งทุ่งหญ้า ฮัมโมนรวมทั้งทุ่งหญ้า คีริยาทาอิมรวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๗ ชาวเมรารีที่เหลืออยู่ได้รับตามฉลากจากเผ่าเศบูลุน คือเมืองริมโมโนรวมทั้งทุ่งหญ้า ทาโบร์รวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๘ และโพ้นแม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออกของเยรีโค คือฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน จากเผ่ารูเบน คือเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารรวมทั้งทุ่งหญ้า ยาซาห์รวมทั้งทุ่งหญ้า ๗๙ เคเดโมทรวมทั้งทุ่งหญ้า และเมฟาอาทรวมทั้งทุ่งหญ้า ๘๐ และจากเผ่ากาด คือเมืองราโมทในกิเลอาดรวมทั้งทุ่งหญ้า มาหะนาอิมรวมทั้งทุ่งหญ้า ๘๑ เฮชโบนรวมทั้งทุ่งหญ้า และยาเซอร์รวมทั้งทุ่งหญ้า

๗

ผู้สืบเชื้อสายของอิสสาคาร์

๑ อิสสาคาร์มีบุตร 4 คนชื่อ โทลา ปูอาห์ ยาชูบ และชิมโรน ๒ โทลามีบุตรที่เป็นผู้นำตระกูลชื่อ อุสซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบสัม และเชมูเอล ในสมัยการปกครองของดาวิด บรรดาผู้สืบเชื้อสายของโทลาเป็นนักรบผู้เก่งกล้าในประวัติครอบครัวพวกเขา รวมจำนวนได้ 22,600 ๓ อุสซีมีบุตรชื่ออิสราหิยาห์ อิสราหิยาห์มีบุตรชื่อ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และยิชชียาห์ ทั้ง 5 คนเป็นผู้นำ ๔ ตามประวัติครอบครัวของตระกูลพวกเขามีทหารพร้อมรบจำนวน 36,000 คน เพราะเป็นตระกูลใหญ่มีภรรยาและบุตรมากมาย ๕ ครอบครัวพวกเขาอยู่ในตระกูลอิสสาคาร์ ซึ่งรวมนักรบผู้เก่งกล้าได้จำนวน 87,000 คน นับตามลำดับเชื้อสาย

ผู้สืบเชื้อสายของเบนยามิน

๖ เบนยามินมีบุตร 3 คนชื่อ เบ-ลา เบเคอร์ และเยดียาเอล ๗ เบ-ลามีบุตรชื่อ เอสโบน อุสซี อุสซีเอล เยรีโมท และอิรี ทั้ง 5 คนเป็นผู้นำของตระกูลและนักรบผู้เก่งกล้า นับตามลำดับเชื้อสายเป็นจำนวน 22,034 คน ๘ เบเคอร์มีบุตรชื่อ เศมิราห์ โยอาช เอลีเอเซอร์ เอลีโอนัย อมรี เยเรโมท อาบียาห์ อานาโธท และอาเลเมท คนเหล่านี้เป็นบุตรของเบเคอร์ ๙ นับตามลำดับเชื้อสายและสมัยของพวกเขา ที่เป็นผู้นำและนักรบผู้เก่งกล้าของตระกูล เป็นจำนวน 20,200 คน ๑๐ เยดียาเอลมีบุตรชื่อ บิลฮาน บิลฮานมีบุตรชื่อ เยอูช เบนยามิน เอฮูด เค-นาอะนาห์ เศธาน ทาร์ชิช และอาหิชาฮาร์ ๑๑ คนเหล่านี้เป็นบุตรของเยดียาเอล ตามที่เป็นผู้นำและนักรบผู้เก่งกล้าของตระกูล มีจำนวน 17,200 คนทีพร้อมรบ ๑๒ อิร์มีบุตรชื่อชุปปิม และหุปปิม อาเฮอร์มีบุตรชื่อหุชิม

ผู้สืบเชื้อสายของนัฟทาลี

๑๓ นัฟทาลีมีบุตรชื่อ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และชัลลูม คือบรรดาผู้สืบเชื้อสายของนางบิลฮาห์*

ผู้สืบเชื้อสายของมนัสเสห์

๑๔ มนัสเสห์มีภรรยาน้อยชาวอารัม† นางให้กำเนิดบุตรชื่ออัสรีเอล และมาคีร์ มาคีร์เป็นบิดาของกิเลอาด ๑๕ มาคีร์หาภรรยาให้หุปปิมและชุปปิม พี่สาวของมาคีร์ชื่อมาอาคาห์ ผู้สืบเชื้อสายคนหนึ่งของมาคีร์ ชื่อเศโลเฟหัด ซึ่งมีแต่บุตรหญิง ๑๖ มาคีร์มีภรรยาชื่อมาอาคาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตร นางตั้งชื่อเขาว่า เปเรช เปเรชมีน้องชายชื่อเชเรช บุตรของเขาชื่อ อุลาม และราเคม ๑๗ บุตรอุลามชื่อเบดาน คนเหล่านี้เป็นบุตรของกิเลอาด กิเลอาดเป็นบุตรของมาคีร์ มาคีร์เป็นบุตรของมนัสเสห์ ๑๘ น้องสาวของเขาชื่อฮัมโมเลเคทให้กำเนิดอิชโฮด อาบีเอเซอร์ และมาลาห์ ๑๙ เชมิดามีบุตรชื่อ อาหิยัน เชเคม ลิคฮี และอานีอัม

ผู้สืบเชื้อสายของเอฟราอิม

๒๐ เอฟราอิมมีบุตรชื่อชูเธลาห์ ชูเธลาห์มีบุตรชื่อเบเรด เบเรดมีบุตรชื่อทาหัท ทาหัทมีบุตรชื่อเอเลอาดาห์ เอเลอาดาห์มีบุตรชื่อทาหัท ๒๑ ทาหัทมีบุตรชื่อศาบาด ศาบาดมีบุตรชื่อชูเธลาห์ เอเซอร์กับเอเลอัดถูกผู้ชายที่เกิดในเมืองกัทฆ่าตาย เพราะเขาทั้งสองลงไปปล้นฝูงสัตว์ของพวกเขา ๒๒ เอฟราอิมบิดาของเขาร้องคร่ำครวญอยู่หลายวัน และพี่น้องของเขาก็มาปลอบโยนเขา ๒๓ เอฟราอิมหลับนอนอยู่กับภรรยาของเขา นางจึงตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง เอฟราอิมตั้งชื่อเขาว่า เบรีอาห์ เพราะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับครอบครัวของเขา ๒๔ บุตรหญิงของเขาคือเชเอราห์ ผู้สร้างเมืองเบธโฮโรนทั้งด้านบนและด้านล่าง และเมืองอุสเซนเชเอราห์ ๒๕ เอฟราอิมมีบุตรชื่อ เรฟาห์ เรฟาห์มีบุตรชื่อเรเชฟ เรเชฟมีบุตรชื่อเทลาห์ เทลาห์มีบุตรชื่อทาหาน ๒๖ ทาหานมีบุตรชื่อลาดาน ลาดานมีบุตรชื่ออัมมีฮูด อัมมีฮูดมีบุตรชื่อเอลีชามา ๒๗ เอลีชามามีบุตรชื่อนูน นูนมีบุตรชื่อโยชูวา‡ ๒๘ ดินแดนและที่ตั้งรกรากของพวกเขาคือเบธเอลกับหมู่บ้านรอบๆ นาอารันทางด้านตะวันออก เกเซอร์ทางด้านตะวันตกกับหมู่บ้านรอบๆ เชเคมกับหมู่บ้านรอบๆ อัยยาห์กับหมู่บ้านรอบๆ ๒๙ และเมืองที่ติดกับพรมแดนของชาวมนัสเสห์คือ เบธชานกับหมู่บ้านรอบๆ ทาอานาคกับหมู่บ้านรอบๆ เมกิดโดกับหมู่บ้านรอบๆ โดร์กับหมู่บ้านรอบๆ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของโยเซฟบุตรของอิสราเอลอาศัยอยู่ในที่ดังกล่าว

ผู้สืบเชื้อสายของอาเชอร์

๓๐ อาเชอร์มีบุตรชื่อ อิมนาห์ อิชวาห์ อิชวี เบรีอาห์ พวกเขามีน้องสาวชื่อเสราห์ ๓๑ เบรีอาห์มีบุตรชื่อ เฮเบอร์ และมัลคีเอลผู้เป็นบิดาของบิร์ซาอิธ ๓๒ เฮเบอร์เป็นบิดาของยาเฟล็ท โชเมอร์ โฮธาม พวกเขามีน้องสาวชื่อชูอา ๓๓ ยาเฟล็ทมีบุตรชื่อ ปาสัค บิมฮาล และอัชวาท นี่คือบุตรของยาเฟล็ท ๓๔ เชเมอร์น้องชายของเขามีบุตรชื่อ โรกาห์ เยฮุบบาห์ และอารัม ๓๕ เฮเลมน้องชายของเขามีบุตรชื่อ โศฟาห์ อิมนา เชเลช และอามัล ๓๖ บุตรของโศฟาห์ชื่อ สุอัค ฮาร์เนเฟอร์ ชูอัล เบรี อิมราห์ ๓๗ เบเซอร์ โฮด ชัมมา ชิลชาห์ อิธราน และเบเออร์รา ๓๘ เยเธอร์มีบุตรชื่อ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา ๓๙ อุลลามีบุตรชื่อ อาราห์ ฮันนีเอล และรีเซีย ๔๐ คนเหล่านี้เป็นคนของอาเชอร์ เป็นหัวหน้าของตระกูล นักรบผู้เก่งกล้า คัดเลือกไว้แล้วเป็นหัวหน้าของมวลชน นับจำนวนได้ 26,000 คนตามลำดับเชื้อสาย เพื่อสู้รบในสงคราม

---

* **๗๑๓** ปฐมกาล 30:1-8 † **๗๑๔** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน ‡ **๗๒๗** โยชูวา 1:1

๘

ลำดับเชื้อสายของซาอูล

๑ เบนยามินเป็นบิดาของเบ-ลาบุตรหัวปี อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนทีสาม ๒ โนฮาห์
คนทีสี และราฟาคนที่ห้า ๓ เบ-ลามีบุตรชื่อ อัดดาร์ เก-รา อาบีฮูด ๔ อาบีชูวา นาอามาน อา
โหอาห์ ๕ เก-รา เชฟูฟาน และฮูราม ๖ เอฮูดมีบุตรชื่อ (พวกเขาเป็นผู้นำของตระกูลที่เป็น
ประชากรในเมืองเก-บา และถูกจับไปเป็นเชลยที่มานาฮาท ๗ นาอามาน อาหิยาห์ และ
เก-รา คือเฮกลาม* ผู้เป็นบิดาของอุสซา และอาหิฮูด ๘ ชาหะราอิมมีบุตรที่ดินแดนโมอับ
หลังจากที่ได้ขับไล่ภรรยาคือหุชิมและบาอาราไปแล้ว ๙ บุตรที่เกิดจากโฮเดชภรรยาของเขา
ชื่อ โยบับ ศิเบีย เม-ชา มัลคาม ๑๐ เยอูส สาเคีย และมิรมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรและผู้นำ
ตระกูลของเขา ๑๑ บุตรของเขาที่เกิดจากหุชิมชื่อ อาบีทูบ และเอลปาอัล ๑๒ เอลปาอัลมีบุ
ตรชื่อ เอเบอร์ มิชอัม และเชเมดผู้สร้างเมืองโอโน และโลด รวมทั้งหมู่บ้านรอบๆ ๑๓ เบรี
อาห์และเช-มาเป็นผู้นำของตระกูลที่เป็นประชากรในเมืองอัยยาโลน และขับไล่ผู้อยู่อาศัย
ของกัทให้เตลิดไป ๑๔ เบรีอาห์มีบุตรชื่อ อาหิโย ชาชัก เยเรโมท ๑๕ เศบาดิยาห์ อาราด เอเด
อร์ ๑๖ มีคาเอล อิชปาห์ และโยฮา ๑๗ เอลปาอัลมีบุตรชื่อ เศบาดิยาห์ เมชุลลาม ฮิสคี เฮเบอร์
๑๘ อิชเมรัย อิสลิยาห์ และโยบับ ๑๙ ชิเมอีมีบุตรชื่อ ยาคิม ศิครี ศับดี ๒๐ เอลีเอนัย ศิลเลธัย
เอลีเอล ๒๑ อาดายาห์ เบรายาห์ และชิมราท ๒๒ ชาชักมีบุตรชื่อ อิชปาน เอเบอร์ เอลีเอล
๒๓ อับโดน ศิครี ฮานาน ๒๔ ฮานันยาห์ เอลาม อันโธธียาห์ ๒๕ อิฟไดยาห์ และเปนูเอล ๒๖ เย
โรฮัมมีบุตรชื่อ ชัมเชรัย เชหะรียาห์ อาธาลิยาห์ ๒๗ ยาอาเรชียาห์ เอลียาห์ และศีครี ๒๘ คน
เหล่านี้เป็นผู้นำของตระกูลตามประวัติครอบครัวของพวกเขา และอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

๒๙ เยอีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ในกิเบโอน เขามีภรรยาชื่อมาอาคาห์ ๓๐ บุตรหัวปีชื่
ออับโดน คนต่อไปชื่อ ศูร์ คีช บาอัล นาดับ ๓๑ เกโดร์ อาหิโย เศเคอร์ ๓๒ และมิกโลทผู้เป็น
บิดาของชิเมอาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ใกล้ญาติพี่น้องของเขาในเยรูซาเล็มด้วย ๓๓ เนอร์เป็น
บิดาของคีช คีชเป็นบิดาของซาอูล† ซาอูลเป็นบิดาของโยนาธาน มัลคีชูวา อาบีนาดับ และ
เอชบาอัล ๓๔ โยนาธานมีบุตรชื่อเมริบบาอัล เมริบบาอัลมีบุตรชื่อมีคาห์ ๓๕ มีคาห์มีบุตร
ชื่อ ปีโธน เมเลค ทาเรีย และอาหัส ๓๖ อาหัสมีบุตรชื่อ เยโฮอัดดาห์ เยโฮอัดดาห์มีบุตรชื่อ
อาเลเมท อัสมาเวท และศิมรี ศิมรีมีบุตรชื่อโมซา ๓๗ โมซามีบุตรชื่อบิเนอา บิเนอามีบุตร
ชื่อราฟาห์ ราฟาห์มีบุตรชื่อเอลอาสาห์ เอลอาสาห์มีบุตรชื่ออาเซล ๓๘ อาเซลมีบุตร 6 คน
ชื่อ อัสรีคัม โบเครู อิชมาเอล เชอาริยาห์ โอบาดีห์ และฮานาน คนเหล่านี้เป็นบุตรของอา
เซล ๓๙ น้องชายของอาเซลชื่อเอเชก เอเชกมีบุตรชื่อ อุลามบุตรหัวปี เยอูชคนที่สอง เอลีเฟ
เลทคนที่สาม ๔๐ อุลามมีบุตรที่เป็นนักรบผู้เก่งกล้า นักธนู มีบุตรชายและหลานชายมากถึง
150 คน คนเหล่านี้เป็นชาวเบนยามิน

๙

ลำดับเชื้อสายของเชลยที่กลับมา

๑ ชาวอิสราเอลทั้งปวงมีชื่อระบุอยู่ในลำดับเชื้อสายที่บันทึกไว้ในหนังสือแห่งบรรดากษั
ตริย์แห่งอิสราเอล ยูดาห์ถูกจับไปเป็นเชลยในบาบิโลนก็เพราะความไม่ภักดีของพวกเขา*
๒ บรรดาชนกลุ่มแรกที่กลับไปอาศัยอยู่ในเมืองที่มีดินแดนเป็นของพวกเขาอีกคือ ชาว
อิสราเอลบางคน บรรดาปุโรหิต ชาวเลวี และบรรดาผู้รับใช้ประจำพระตำหนัก ๓ มีบางคน
จากอาณาเขตยูดาห์ เบนยามิน เอฟราอิม และมนัสเสห์ ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มคือ ๔ อุธัย

---

* ๘๗ มีอีกความหมายว่า เขาจับพวกเขาไปเป็นเชลย † ๘๓๓ 1 ซามูเอล 9:1,2 * ๙๑ 2 พงศาวดาร 36:15-19

เป็นบุตรของอัมมีฮูด อัมมีฮูดเป็นบุตรของอมรี อมรีเป็นบุตรของอิมรี อิมรีเป็นบุตรของบานีผู้สืบเชื้อสายจากเปเรศบุตรของยูดาห์ ๕ จากชาวชิโลห์คืออาสายาห์ผู้เป็นบุตรหัวปี และพวกบุตรของอาสายาห์ ๖ จากพวกบุตรของชาวเศรัค คือเยอูเอลและญาติพี่น้องของพวกเขา รวมได้ 690 คน ๗ จากชาวเบนยามินคือ สัลลูบุตรของเมชุลลาม เมชุลลามเป็นบุตรของโฮดาวิยาห์ โฮดาวิยาห์เป็นบุตรของหัสเสนูอาห์ ๘ และอิบเนยาห์เป็นบุตรของเยโรฮัม เอลาห์เป็นบุตรของอุสซี อุสซีเป็นบุตรของมิครี และเมชุลลามบุตรของเชฟาทิยาห์ เชฟาทิยาห์เป็นบุตรของเรอูเอล เรอูเอลเป็นบุตรของอิบนียาห์ ๙ และญาติพี่น้องตามประวัติครอบครัวของพวกเขา รวมได้ 956 คน คนเหล่านี้เป็นผู้นำของตระกูล

๑๐ จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดายาห์ เยโฮยาริบ ยาคีน ๑๑ และอาซาริยาห์ผู้เป็นบุตรของฮิลคียาห์ ฮิลคียาห์เป็นบุตรของเมชุลลาม เมชุลลามเป็นบุตรของศาโดก ศาโดกเป็นบุตรของเมราโยท เมราโยทเป็นบุตรของอาหิทูบหัวหน้าเจ้าหน้าที่ในพระตำหนักของพระเจ้า ๑๒ อาดายาห์เป็นบุตรของเยโรฮัม เยโรฮัมเป็นบุตรของปาชเฮอร์ ปาชเฮอร์เป็นบุตรของมัลคียาห์ และมาอาสัยเป็นบุตรของอาดีเอล อาดีเอลเป็นบุตรของยาเซราห์ ยาเซราห์เป็นบุตรของเมชุลลาม เมชุลลามเป็นบุตรของเมชิลเลมิท เมชิลเลมิทเป็นบุตรของอิมเมอร์ ๑๓ นอกจากญาติพี่น้องและผู้นำของตระกูลของพวกเขาแล้ว ก็มีทหารที่เก่งกล้า 1,760 คนทีปฏิบัติงานที่พระตำหนักของพระเจ้า

๑๔ จากชาวเลวีคือ เชไมยาห์ผู้เป็นบุตรของหัสชูบ หัสชูบเป็นบุตรของอัสรีคัม อัสรีคัมเป็นบุตรของฮาชาบิยาห์ผู้สืบเชื้อสายจากเมรารี ๑๕ และบัคบัคคาร์ เฮเรช กาลาล และมัทธานิยาห์ผู้เป็นบุตรของมีคา มีคาเป็นบุตรของศิครี ศิครีเป็นบุตรของอาสาฟ ๑๖ และโอบาดีห์เป็นบุตรของเชไมยาห์ เชไมยาห์เป็นบุตรของกาลาล กาลาลเป็นบุตรของเยดูธูน และเบเรคยาห์เป็นบุตรของอาสา อาสาเป็นบุตรของเอลคานาห์ เบเรคยาห์อาศัยอยู่ในหมู่บ้านของชาวเนโทฟาห์

๑๗ บรรดาผู้เฝ้าประตูในเยรูซาเล็มคือ ชัลลูม อักขูบ ทัลโมน อาหิมาน และญาติพี่น้องชัลลูมเป็นหัวหน้า ๑๘ คนเหล่านี้ประจำการอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก มาจนถึงปัจจุบันนี้ เฝ้าประตูค่ายของชาวเลวี ๑๙ ชัลลูมเป็นบุตรของโคเร โคเรเป็นบุตรของเอบียาสาฟ เอบียาสาฟเป็นบุตรของโคราห์ ชัลลูมและญาติพี่น้องในตระกูลของพวกเขาผู้เป็นชาวโคราห์ เป็นผู้ดูแลการปฏิบัติงานคือเป็นผู้เฝ้าที่ทางเข้ากระโจม เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นผู้ดูแลค่ายของพระผู้เป็นเจ้า คือเป็นผู้เฝ้าประตูทางเข้า ๒๐ แต่ก่อนหน้านี้ฟีเนหัสบุตรของเอลอาซาร์เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ที่ควบคุมพวกเขา และพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา ๒๑ เศคาริยาห์บุตรของเมเชเลมิยาห์เป็นผู้เฝ้าทางเข้ากระโจมที่นัดหมาย ๒๒ คนทีได้รับเลือกเป็นผู้เฝ้าที่ทางเข้า มีจำนวน 212 คน ซึ่งมีชื่อบันทึกไว้ตามลำดับเชื้อสายในหมู่บ้านของพวกเขา ดาวิดและซามูเอลผู้รู้เป็นผู้เลือกเขาเหล่านั้น เพราะเป็นทีไว้ใจให้ปฏิบัติงานได้ ๒๓ ดังนั้นพวกเขาและบุตรจึงเป็นผู้เฝ้าประตูพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า คือกระโจม ๒๔ ผู้เฝ้าประตูประจำอยู่ที่ 4 ด้านคือ ทางทิศตะวันออกและตะวันตก ทิศเหนือและใต้ ๒๕ และญาติพี่น้องของพวกเขาที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน จำต้องเข้ามาเป็นครั้งคราว เพื่อช่วยปฏิบัติงานทุกๆ 7 วัน ๒๖ ชาวเลวี 4 คนทีเฝ้าประตูเป็นประจำได้รับมอบหมายดูแลห้องและคลังพระตำหนักของพระเจ้า ๒๗ และพวกเขาพักอาศัยอยู่ในบริเวณพระตำหนักของพระเจ้า เพราะพวกเขามีหน้าที่เฝ้ารักษาและเปิดพระตำหนักทุกเช้า

๒๘ บางคนมีหน้าที่ดูแลเครื่องใช้ในการปฏิบัติงาน คือจำเป็นต้องนับจำนวนที่นำเข้ามาหรือเบิกออกไป ๒๙ บางคนได้รับหน้าที่ดูแลเครื่องใช้ทั่วไป ภาชนะเครื่องใช้บริสุทธิ์ทุกชิ้น

และแป้งสาลีชั้นเยี่ยม เหล้าองุ่น น้ำมัน กำยาน และเครื่องเทศ ๓๐ ส่วนบุตรของบรรดาปุโรหิตก็เตรียมเครื่องเทศผสม ๓๑ มัททีธิยาห์ชาวเลวีคนหนึ่ง ซึ่งเป็นบุตรหัวปีของชัลลูมชาวโคราห์ รับมอบหมายให้ทำขนมอบ ๓๒ ญาติพี่น้องของพวกเขาบางคนซึ่งเป็นชาวโคฮาทมีหน้าที่เตรียมขนมปังอันบริสุทธิ์ทุกวันสะบาโต

๓๓ ผู้นำของชาวเลวีเหล่านี้เป็นนักร้องที่อาศัยอยู่ในห้องในพระตำหนัก พวกเขาไม่ต้องปฏิบัติงานอื่นๆ อีก เพราะอยู่เวรทั้งวันและคืน ๓๔ คนเหล่านี้เป็นผู้นำของชาวเลวี ตามประวัติครอบครัวของพวกเขา และอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

ลำดับเชื้อสายของซาอูล

๓๕ เยอีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ในกิเบโอน เขามีภรรยาชื่อมาอาคาห์ ๓๖ บุตรหัวปีชื่ออับโดน คนต่อไปชื่อ ศูร์ คีช บาอัล เนอร์ นาดับ ๓๗ เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลท ๓๘ มิกโลทเป็นบิดาของชิเมอาม คนเหล่านี้อาศัยอยู่ใกล้ญาติพี่น้องของเขาในเยรูซาเล็มด้วย ๓๙ เนอร์เป็นบิดาของคีช คีชเป็นบิดาของซาอูล ซาอูลเป็นบิดาของโยนาธาน มัลคีชูวา อาบีนาดับ และเอชบาอัล ๔๐ โยนาธานมีบุตรชื่อเมริบบาอัล เมริบบาอัลมีบุตรชื่อมีคาห์ ๔๑ มีคาห์มีบุตรชื่อ ปีโธน เมเลค ทาเรีย และอาหัส ๔๒ อาหัสมีบุตรชื่อ เยโฮอัดดาห์ เยโฮอัดดาห์มีบุตรชื่อ อาเลเมท อัสมาเวท และศิมรี ศิมรีมีบุตรชื่อโมซา ๔๓ โมซามีบุตรชื่อบิเนอา บิเนอามีบุตรชื่อเรไฟยาห์ เรไฟยาห์มีบุตรชื่อเอลอาสาห์ เอลอาสาห์มีบุตรชื่ออาเซล ๔๔ อาเซลมีบุตร 6 คนชื่อ อัสรีคัม โบเครู อิชมาเอล เชอาริยาห์ โอบาดีห์ และฮานาน คนเหล่านี้เป็นบุตรของอาเซล

๑๐

ซาอูลสิ้นชีวิต

๑ ในเวลานั้นฟีลิสเตียก็สู้รบกับอิสราเอล ฝ่ายอิสราเอลแตกพ่ายไปต่อหน้าต่อตาชาวฟีลิสเตีย และล้มตายลงที่ภูเขากิลโบอา ๒ ชาวฟีลิสเตียไล่ตามซาอูลและบุตรของท่านไปอย่างกระชั้นชิด และชาวฟีลิสเตียฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชูวาบุตรทั้งสามของซาอูล ๓ การสู้รบครั้งนี้รุนแรงยิ่งนักสำหรับซาอูล เมื่อพวกนักธนูมาพบท่าน ก็เห็นว่าท่านถูกยิงอาการสาหัส ๔ ซาอูลกล่าวกับคนถืออาวุธของท่านว่า “จงชักดาบของเจ้าออกมาแทงเราให้ทะลุ มิฉะนั้นคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตพวกนั้นจะมาใช้ดาบแทงเราให้ทะลุ ซ้ำจะเหยียดหยามเราอีกด้วย” แต่คนถืออาวุธของท่านไม่กล้าทำเช่นนั้นเพราะเขากลัวมาก ดังนั้นซาอูลจึงชักดาบของท่านออก และล้มทับดาบเสียเอง ๕ เมื่อคนถืออาวุธของท่านเห็นว่าซาอูลสิ้นชีวิตแล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเช่นกัน และสิ้นชีวิต ๖ ซาอูลเสียชีวิตดังกล่าว บุตร 3 คนของท่าน และคนของท่านทุกคนก็เสียชีวิตด้วยกัน ๗ เมื่อชายชาวอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพของพวกตนได้เตลิดหนีไป และซาอูลกับบุตรของท่านก็สิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาจึงต่างก็ทิ้งบ้านเมืองของตนและหนีไป ชาวฟีลิสเตียจึงเข้าไปอยู่แทน

๘ วันรุ่งขึ้น เมื่อชาวฟีลิสเตียมาปลดของจากคนที่ถูกฆ่า และพบว่าซาอูลและบุตรของท่านนอนตายอยู่บนภูเขากิลโบอา ๙ พวกเขาจึงปลดเครื่องอาวุธออกและตัดศีรษะของซาอูล และให้ผู้สื่อข่าวไปทั่วดินแดนของชาวฟีลิสเตีย เพื่อนำข่าวดีไปยังวิหารที่เก็บรูปเคารพของพวกเขา และยังประชาชน ๑๐ พวกเขาเก็บเครื่องอาวุธของท่านไว้ในวิหารของเทพเจ้าของตน และมัดศีรษะของท่านไว้ในวิหารของดาโกน ๑๑ แต่เมื่อผู้อยู่อาศัยของยาเบชกิเลอาดทราบว่าชาวฟีลิสเตียกระทำอย่างไรต่อซาอูล ๑๒ ชายผู้กล้าหาญทุกคนก็เดินทางไปรับ

ร่างของซาอูลและบุตรของท่านมายังเมืองยาเบช แล้วพวกเขาก็เก็บกระดูกไปฝังที่ใต้ต้นโอ๊กที่ยาเบช และอดอาหาร 7 วัน
๑๓ ดังนั้นซาอูลสิ้นชีวิตเพราะไม่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า ท่านไม่ปฏิบัติตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า แต่ปรึกษาคนทรงเพื่อแสวงหาคำแนะนำ ๑๔ ท่านไม่ได้แสวงหาคำแนะนำจากพระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงสังหารท่าน และมอบอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรของเจสซี

๑๑

ดาวิดรับเจิมเป็นกษัตริย์

๑ ต่อจากนั้น ชาวอิสราเอลทั้งปวงก็มาหาดาวิดที่เฮโบรน และพูดว่า □ดูเถิด พวกเราเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน ๒ ที่ผ่านมา แม้เมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครอง ดาวิดเป็นผู้ที่นำทัพอิสราเอลออกไปและนำกลับเข้ามา และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกล่าวกับท่านว่า □เจ้าจะเป็นผู้เลี้ยงดูอิสราเอลชนชาติของเรา และเจ้าจะเป็นผู้นำของอิสราเอลชนชาติของเรา□ □* ๓ เมื่อบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมาหากษัตริย์ที่เฮโบรน ดาวิดทำพันธสัญญากับเขาเหล่านั้นที่เฮโบรน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งปวงเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านซามูเอลไว้แล้ว

ดาวิดยึดเยรูซาเล็ม

๔ ดาวิดและชาวอิสราเอลทั้งปวงไปยังเยรูซาเล็ม ชื่อเดิมคือเยบุส เป็นที่ซึ่งชาวเยบุสอาศัยอยู่ เป็นประชากรของเขตแดนนั้น ๕ ประชากรของเยบุสพูดกับดาวิดว่า □ท่านเข้ามาที่นี่ไม่ได้□ อย่างไรก็ตาม ดาวิดยึดป้อมปราการอันแข็งแกร่งของศิโยนได้คือ เมืองของดาวิด ๖ ดาวิดพูดว่า □ใครก็ตามที่จะโจมตีชาวเยบุสได้เป็นคนแรก ก็จะเป็นหัวหน้าและผู้บัญชาการ□ โยอาบบุตรของนางเศรุยาห์บุกไปโจมตีเป็นคนแรก ดังนั้นเขาจึงได้เป็นหัวหน้า ๗ และดาวิดอาศัยอยู่ในป้อมปราการอันแข็งแกร่ง ฉะนั้นจึงเรียกเมืองนั้นว่า เมืองของดาวิด ๘ ท่านสร้างเมืองให้กว้างใหญ่ขึ้นโดยรอบ โดยเริ่มจากมิลโล†ขยับเข้าไปถึงกำแพงเมืองโดยรอบ และโยอาบซ่อมแซมเมืองส่วนที่เหลือ ๙ และดาวิดเข้มแข็งยิ่งๆ ขึ้น เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาสถิตกับท่าน

ทหารกล้าของดาวิด

๑๐ เหล่าหัวหน้าของทหารกล้าของดาวิด เป็นผู้ที่ช่วยสนับสนุนท่านอย่างเต็มกำลังในอาณาจักรของท่าน ร่วมกับอิสราเอลทั้งปวง เพื่อเชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับอิสราเอล ๑๑ รายชื่อทหารกล้าของดาวิดคือ ยาโชเบอัมชาวฮัคโมนีเป็นหัวหน้าของทหารกล้าทั้งสาม เขาพุ่งหอกสู้รบกับคน 300 คน และฆ่าได้หมดสิ้นในศึกเดียว
๑๒ คนรองจากเขาในกลุ่มทหารกล้าทั้งสามคือ เอเลอาซาร์บุตรของโดโดชาวอาโคค ๑๓ เขาอยู่กับดาวิดที่ปัสดัมมิมเมื่อชาวฟีลิสเตียรวมตัวกันรบในสงคราม มีผืนดินแห่งหนึ่งมีข้าวบาร์เลย์เต็มไปหมด และบรรดาทหารต่างหนีชาวฟีสิลเตียไป ๑๔ แต่เขากับดาวิดได้ยืนหยัดอยู่บนที่ดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินไว้ ฆ่าฟันชาวฟีลิสเตีย และพระผู้เป็นเจ้าช่วยพวกเขาด้วยชัยชนะครั้งใหญ่
๑๕ มีทหาร 3 คนในบรรดาหัวหน้าทหารกล้า 30 คนลงมาหาดาวิดที่ถ้ำที่อดุลลาม พอดีกับที่ชาวฟีลิสเตียกลุ่มหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ๑๖ ขณะนั้นดาวิดอยู่ในที่หลบภัย และทางข้ามที่เนินเขาของชาวฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม ๑๗ ดาวิดกล่าวด้วยความปรารถนายิ่ง

---

* **๑๑□๒** 2 ซามูเอล 5:1,2 † **๑๑□๘** มิลโล พื้นที่ยกสูงขึ้นเป็นขั้นๆ

นักว่า □โอ อยากให้ใครสักคนเอาน้ำจากบ่อที่ข้างประตูที่เบธเลเฮมมาให้เราดื่ม□ ๑๘ ทหารกล้าทั้งสามจึงแหกค่ายของชาวฟีลิสเตีย และตักน้ำจากบ่อที่ข้างประตูที่เบธเลเฮม นำมาให้ดาวิด แต่ท่านไม่ยอมดื่มน้ำนั้น ท่านกลับเทถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๙ และกล่าวว่า □ไม่มีวันที่ข้าพเจ้าจะกระทำเช่นนี้ต่อหน้าพระเจ้าของข้าพเจ้า สมควรหรือที่ข้าพเจ้าจะดื่มโลหิตจากชีวิตของทหารเหล่านี้ เพราะว่าพวกเขาเสี่ยงชีวิตไปเอาน้ำมา□ ฉะนั้นท่านจึงไม่ยอมดื่มน้ำนั้น นี่แหละเป็นสิ่งที่ทหารกล้าทั้งสามกระทำ

๒๐ ฝ่ายอาบีชัยน้องชายของโยอาบ เป็นหัวหน้าของทหารทั้งสามสิบ เขาพุ่งหอกสู้กับ 300 คน และฆ่าพวกเขาได้ ชื่อของเขาจึงเคียงคู่กับทหารทั้งสาม ๒๑ เขาเป็นที่รู้จักมากที่สุดในหมู่ทหารทั้งสามสิบ และได้เป็นผู้บังคับกองพันทหารของกลุ่ม แต่เขามีชื่อเสียงไม่เท่าระดับของทหารทั้งสาม

๒๒ เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดาเป็นชายผู้กล้าหาญคนหนึ่งของเมืองขับเซเอล และเป็นคนปฏิบัติการอันยิ่งใหญ่ เขาฆ่าบุตรทั้งสองของอารีเอลแห่งโมอับ‡ และเขาลงไปฆ่าสิงโตในหลุมลึกในวันที่หิมะตกด้วย ๒๓ เขาฆ่าชาวอียิปต์รูปงามคนหนึ่ง สูง 5 ศอก ชาวอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพั่นของคนทอผ้า แต่เบไนยาห์ถือไม้ตะบองลงไปโจมตีเขา และยึดหอกออกจากมือของชาวอียิปต์ได้ และฆ่าเขาด้วยหอกของเขาเอง ๒๔ เบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดากระทำสิ่งเหล่านี้ ชื่อของเขาจึงเคียงคู่กับทหารกล้าทั้งสาม ๒๕ เขาเป็นที่รู้จักในหมู่ทหารทั้งสามสิบ แต่เขามีชื่อเสียงไม่เท่าระดับของทหารทั้งสาม และดาวิดแต่งตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าองครักษ์

๒๖ เหล่าทหารกล้ามีอาสาเฮลน้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรของโดโดชาวเบธเลเฮม ๒๗ ชัมโมทแห่งฮาโรด เฮเลสชาวเปโลน ๒๘ อิราบุตรของอิกเขชแห่งเมืองเทโคอา อาบีเอเซอร์แห่งเมืองอานาโธท ๒๙ สิบเบคัยชาวหุชาห์ อิลัยชาวอาโหค ๓๐ มาหะรัยแห่งเนโทฟาห์ เฮเลดบุตรของบาอานาห์แห่งเนโทฟาห์ ๓๑ อิททัยบุตรของรีบัยแห่งกิเบอาห์เชื้อสายของเบนยามิน เบไนยาห์แห่งปิราโธน ๓๒ หุรัยแห่งลำธารกาอัช อาบีเอลชาวอาร์บัท ๓๓ อัสมาเวทชาวบาฮารุม อาลียาบาชาวชาอัลโบน ๓๔ ฮาเชมชาวกิโซน โยนาธานบุตรของชากีชาวฮาราร์ ๓๕ อาหิอัมบุตรของสาคาร์ชาวฮาราร์ เอลีฟัลบุตรของเออร์ ๓๖ เฮเฟอร์ชาวเมเคราธ อาหิยาห์ชาวเปโลน ๓๗ เฮสโรชาวคาร์เมล นาอารัยบุตรของเอสบัย ๓๘ โยเอลน้องของนาธาน มิบฮาร์บุตรของฮากรี ๓๙ เศเลกชาวอัมโมน นาหะรัยแห่งเบเอโรท คนถืออาวุธของโยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ ๔๐ อิราชาวอิท กาเรบชาวอิท ๔๑ อุรียาห์ชาวฮิต§ ศาบาดบุตรของอัคลัย ๔๒ อาดีนาบุตรของชิซาชาวรูเบน ซึ่งเป็นผู้นำของชาวรูเบน และทหารทั้งสามสิบที่อยู่กับเขา ๔๓ ฮานานบุตรของมาอาคาห์ และโยชาฟัทชาวมิท ๔๔ อุสซียาชาวอัชเทราธ ชามาและเยอีเอลบุตรของโฮธามชาวอาโรเออร์ ๔๕ เยดียาเอลบุตรของชิมรี และโยฮาน้องของเขาชาวทิซ ๔๖ เอลีเอลชาวมาหาบ เยรีบัยและโยชาวิยาห์บุตรของเอลนาอัม อิทมาห์ชาวโมอับ ๔๗ เอลีเอล โอเบด และยาอาซีเอลชาวมาโซบัย*

๑๒

ทหารกล้ากับดาวิด

๑ มีพวกผู้ชายที่มาหาดาวิดที่ศิกลาก* ในเวลาที่ท่านไม่สามารถเดินทางได้อย่างอิสระเนื่องจากซาอูลบุตรของคีช ชายเหล่านี้อยู่ในกลุ่มทหารกล้าที่ช่วยท่านในการสู้รบ ๒ พวกเขาเป็นนักธนู สามารถยิงธนูและถนัดใช้สลิงเหวี่ยงก้อนหินได้ทั้งมือขวาและมือซ้าย เป็นชาวเบนยามินญาติของซาอูล ๓ อาหิเยเซอร์ซึ่งเป็นหัวหน้า และโยอาช ทั้งสองเป็นบุตรของ

---

‡ **๑๑□๒๒** อารีเอลเป็นภาษาฮีบรู ความหมายไม่ชัดเจน § **๑๑□๔๑** 2 ซามูเอล 11:6 * **๑๑□๔๗** 2 ซามูเอล 23:8-39
* **๑๒□๑** 1 ซามูเอล 27:1-7

เช-มาอาห์ชาวกิเบอา เยซีเอล และเปเลธ บุตรของอัสมาเวท เบ-ราคาห์ เยฮูชาวอานาโธท
๔ อิชมัยยาห์ชาวกิเบโอนเป็นทหารกล้าผู้หนึ่งในกลุ่มทหารทั้งสามสิบ และเป็นผู้นำของกลุ่ม
เยเรมีย์ ยาฮาซีเอล โยฮานาน โยซาบาดแห่งเกเดราห์ ๕ เอลูซัย เยรีโมท เบอัลลิยาห์ เช-มาริ
ยาห์ เชฟาทิยาห์ชาวฮารูฟ ๖ เอลคานาห์ ยิชชียาห์ อาซาร์เอล โยเอเซอร์ และยาโชเบอัมชาว
โคราห์ ๗ โยเอลาห์ และเศบาดิยาห์ บุตรของเยโรฮัมแห่งเกโดร์

๘ ชาวกาดบางคนหนีไปหาดาวิดยังที่หลบภัยในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาเป็นนักรบผู้เก่งก
ล้าและช่ำชอง เชี่ยวชาญในการใช้โล่และหอก มีใบหน้าเหมือนหน้าสิงโต เคลื่อนไหวรวดเร็ว
อย่างกับละอองละมั่งบนภูเขา ๙ เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลีอับที่สาม ๑๐ มิชมัน
นาห์ที่สี่ เยเรมีย์ที่ห้า ๑๑ อัททัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด ๑๒ โยฮานานที่แปด เอลซาบาดที่เก้า
๑๓ เยเรมีย์ที่สิบ มัคบันนัยที่สิบเอ็ด ๑๔ ชาวกาดเหล่านี้เป็นผู้บัญชากองทัพ คนด้อยสุดของ
พวกเขาคนเดียวก็จะสู้ได้กับ 100 คน และคนเก่งสุดก็จะสู้ได้กับ 1,000 คน ๑๕ ผู้ชายเหล่า
นี้แหละที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทุกแห่ง และพวกเขาทำให้ทุกคน
ที่อาศัยอยู่ในหุบเขาหนีเตลิดไปทั้งทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก

๑๖ ผู้ชายจากเผ่าเบนยามินและเผ่ายูดาห์บางคนไปหาดาวิดที่ป้อมปราการอันแข็งแกร่ง
๑๗ ดาวิดออกไปพบพวกเขา และพูดว่า “ถ้าพวกท่านมาหาเราอย่างสันติเพื่อช่วยเรา ใจ
ของเราก็จะเป็นหนึ่งเดียวกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อจะทรยศเราให้กับศัตรูของเรา แม้ว่ามือ
ของเราบริสุทธิ์ ก็ขอให้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราเห็นและห้ามท่านไว้เถิด”

๑๘ ครั้นแล้วอามาสัยหัวหน้าของทหารทั้งสามสิบก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ และพูดว่า
“โอ ท่านดาวิด พวกเราเป็นของท่าน
โอ บุตรของเจสซี พวกเราอยู่กับท่าน
สันติภาพ สันติภาพจงมีแก่ท่าน
และสันติภาพจงมีแก่ผู้ช่วยของท่าน
เพราะว่าพระเจ้าของท่านช่วยท่าน”
และดาวิดก็รับพวกเขาไว้ และแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้ากองทหารของท่าน

๑๙ ผู้ชายบางคนจากเผ่ามนัสเสห์หนีไปเป็นพวกของดาวิด เมื่อเขามากับพวกฟีลิสเตีย
และไปสู้รบกับซาอูล (แต่ดาวิดกับพรรคพวกไม่ได้ช่วยพวกฟีลิสเตีย เพราะหลังจากที่
บรรดาผู้นำของฟีลิสเตียปรึกษากันแล้ว ก็ให้ดาวิดกลับไป พวกเขาพูดว่า “ถ้าหากว่าดา
วิดหันไปเข้าข้างซาอูลเจ้านายของเขา พวกเราต้องหัวหลุดจากบ่าแน่”) ๒๐ ขณะที่ดาวิดก
ลับไปยังศิกลาก ชายชาวมนัสเสห์เหล่านี้หนีไปเป็นพวกของท่าน ตามรายชื่อดังต่อไปนี้
อัดนาห์ โยซาบาด เยดียาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลีฮู และศิลเลธัย พวกเขาแต่ละคนนำ
ทหารจำนวน 1,000 คนจากเผ่ามนัสเสห์ ๒๑ พวกเขาช่วยดาวิดสู้กับกลุ่มปล้นได้ เพราะล้วน
แต่เป็นนักรบผู้กล้าหาญและเป็นผู้บัญชากองพัน ๒๒ แต่ละวันก็มีผู้ชายที่เข้ามาช่วยดาวิด
จนกระทั่งเป็นกองทัพใหญ่ เหมือนกองทัพของพระเจ้า

๒๓ จำนวนทหารที่มาหาดาวิดในเฮโบรนมีอาวุธพร้อมที่จะสู้รบ เพื่อมอบอาณาจักรของ
ซาอูลให้แก่ท่าน ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า† ๒๔ ชายชาวยูดาห์ถือโล่และหอกมี 6,800
คนที่มีอาวุธพร้อม ๒๕ จากชาวสิเมโอน มีนักรบผู้กล้าหาญพร้อมที่จะสู้รบ 7,100 คน
๒๖ จากชาวเลวี 4,600 คน ๒๗ เยโฮยาดาหัวหน้าตระกูลอาโรนมีชาย 3,700 คนอยู่กับเขา
๒๘ ศาโดกนักรบหนุ่มผู้กล้าหาญมีผู้บัญชาการจากตระกูลของเขา 22 คน ๒๙ จากชาวเบน
ยามินญาติของซาอูล 3,000 คนซึ่งส่วนใหญ่เคยสัตย์ซื่อต่อพงศ์พันธุ์ของซาอูลจนกระทั่ง
เวลานั้น ๓๐ จากชาวเอฟราอิม มีนักรบผู้กล้าหาญที่มีชื่อในตระกูลของพวกเขา 20,800
คน ๓๑ จากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ 18,000 คนที่มีชื่อเจาะจง ให้มาเชิญดาวิดไปเป็นกษัตริย์

† **๑๒๒๓** 2 ซามูเอล 2:3,4

๓๒ จากเผ่าอิสสาคาร์ คือบรรดาผู้ที่เข้าใจว่าอิสราเอลควรจะทำสิ่งอันควรอย่างไรในเวลาใด
มีผู้นำ 200 คนพร้อมด้วยญาติทั้งสิ้นที่อยู่ใต้บัญชาของพวกเขา ๓๓ จากเผ่าเศบูลุน 50,000
คนที่เป็นทหารชำนาญศึก พร้อมรบด้วยอาวุธสงครามทุกชนิด เพื่อช่วยดาวิดอย่างสัตย์
ซื่อ ๓๔ จากเผ่านัฟทาลี เป็นผู้บัญชา 1,000 คน พร้อมกับทหารใช้โล่และหอก 37,000 คน
๓๕ จากชาวดาน 28,600 คนที่พร้อมรบ ๓๖ จากเผ่าอาเชอร์ 40,000 คนที่เป็นทหารชำนาญ
ศึก ๓๗ ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน มี 120,000 คนจากชาวรูเบน ชาวกาด และ
ครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ที่พร้อมรบด้วยอาวุธสงครามทุกชนิด
๓๘ นักรบเหล่านี้กล้าหาญทุกคน และมายังเฮโบรนด้วยความตั้งใจที่จะเชิญดาวิดให้
เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ชาวอิสราเอลทุกคนที่เหลืออยู่ก็มีความมุ่งมั่นพร้อมเพรียง
กัน เพื่อเชิญดาวิดให้เป็นกษัตริย์ด้วย ๓๙ ชายเหล่านั้นดื่มกินอยู่กับดาวิดเป็นเวลา 3 วัน
เพราะว่าพี่น้องเตรียมเสบียงให้ ๔๐ และคนใกล้ชิดของพวกเขามาจากแดนไกลเช่น อิสสา
คาร์ เศบูลุน และนัฟทาลี ได้นำอาหารบรรทุกบนลา อูฐ ล่อ และโค จัดเสบียงแป้งสาลี
มะเดื่อแห้ง พวงองุ่นแห้ง เหล้าองุ่น น้ำมัน โค และแกะอย่างอุดมสมบูรณ์ เพราะว่ามีความ
ยินดีปรีดาในอิสราเอล

๑๓

หีบพันธสัญญานำมาจากคีริยาทเยอาริม

๑ ดาวิดปรึกษากับบรรดาผู้บัญชากองพันและกองร้อย และกับหัวหน้าทุกคน ๒ ดาวิดพู
ดกับที่ประชุมทั้งปวงของอิสราเอลว่า “ถ้าหากว่าพวกท่านคิดเห็นสมควร และเป็นความ
ประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราแล้ว ก็ให้พวกเราแจ้งไปยังพี่น้องของเราที่อยู่
ทุกแห่งหนในแผ่นดินของอิสราเอล รวมทั้งบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีซึ่งอยู่ในเมืองที่มีทุ่ง
หญ้า เพื่อให้ทุกคนมาประชุมร่วมกับพวกเรา ๓ แล้วให้พวกเรานำหีบของพระเจ้าของเรา
กลับมาไว้กับพวกเราเถิด เพราะว่าเราทั้งหลายไม่ได้เอาใจใส่หีบนี้ในสมัยของซาอูล” ๔ ที่
ประชุมทั้งปวงเห็นด้วยที่จะทำตามนั้น เพราะว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของทุกๆ คน

อุสซาห์กับหีบพันธสัญญา

๕ ดังนั้น ดาวิดจึงเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งปวงตั้งแต่ชิโหร์ในอียิปต์ ถึงเลโบฮามัท
เพื่อนำหีบของพระเจ้า กลับมาจากคีริยาทเยอาริม ๖ ดาวิดกับชาวอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไป
ยังบาอาลาห์ คือคีริยาทเยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อนำหีบของพระเจ้ามาจากที่นั่น หีบท
ี่เรียกตามพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ครองบัลลังก์เหนือตัวเครูบ ๗ พวกเขาหามหีบของ
พระเจ้าบนเกวียนใหม่เล่มหนึ่ง นำออกมาจากบ้านของอาบีนาดับ และอุสซาห์กับอาหิโย
เป็นคนขับเกวียน ๘ ดาวิดและชาวอิสราเอลทั้งปวงก็กำลังรื่นเริงอยู่ ณ เบื้องหน้าพระเจ้า
อย่างสุดกำลัง ด้วยเสียงเพลง พิณเล็ก พิณสิบสาย รำมะนา ฉาบ และแตรยาว*
๙ เมื่อมาถึงลานนวดข้าวของคิโดน อุสซาห์ยื่นมือประคองหีบ เพราะโคสะดุด ๑๐ พระผู้
เป็นเจ้าโกรธอุสซาห์มาก พระเจ้าจึงประหารเขา เพราะเขายื่นมือประคองหีบ เขาจึงตาย
ณ เบื้องหน้าพระเจ้า ๑๑ และดาวิดก็โกรธเพราะพระผู้เป็นเจ้ากริ้วและลงโทษอุสซาห์ ที่
ตรงนั้นจึงได้ชื่อว่า เปเรสอุสซาห์ มาจนถึงทุกวันนี้ ๑๒ ในวันนั้นดาวิดเกรงกลัวพระเจ้า และ
ท่านพูดว่า “เราจะนำหีบของพระเจ้ามากับเราได้อย่างไร” ๑๓ ดาวิดไม่ได้นำหีบของพระเจ้า
เข้าไปในเมืองของดาวิด แต่นำไปไว้ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัท ๑๔ หีบของพระเจ้าก็อยู่
กับครัวเรือนของโอเบดเอโดมในบ้านของเขานานถึง 3 เดือน พระผู้เป็นเจ้าอวยพรแก่ครัว
เรือนและทุกสิ่งที่โอเบดเอโดมครอบครอง†

* **๑๓๘** ทำจากโลหะ มีเสียงแหลม † **๑๓๑๔** 2 ซามูเอล 6:1-11

๑๔

ภรรยาและบุตรของดาวิด

๑ ฮีรามกษัตริย์แห่งไทระได้ให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปหาดาวิด พร้อมกับได้ส่งไม้ซีดาร์
พวกช่างไม้และช่างสลักหินเพื่อจะสร้างวังให้ดาวิด ๒ และดาวิดทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าได้
สถาปนาท่านเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และพระองค์ทำให้อาณาจักรรุ่งเรืองเพื่ออิสรา
เอลชนชาติของพระองค์ ๓ ดาวิดมีภรรยาเพิ่มขึ้นอีกที่เยรูซาเล็ม และมีบุตรชายหญิงเพิ่ม
ขึ้นเช่นกัน ๔ บรรดาบุตรที่เกิดแก่ดาวิดในเยรูซาเล็มชื่อ ชัมมูอา โชบับ นาธาน ซาโลมอน
๕ อิบฮาร์ เอลีชูอา เอลพาเลท ๖ โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย ๗ เอลีชามา เบอเอลยาดา และเอลี
เฟเลท*

ชาวฟีลิสเตียพ่ายแพ้

๘ เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ชาวฟีลิ
สเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปค้นหาดาวิด แต่ดาวิดทราบเรื่องจึงออกไปสู้รบกับพวกเขา ๙ ชาวฟีลิ
สเตียได้ขึ้นมา และบุกเข้าปล้นในหุบเขาเรฟาอิม ๑๐ ดาวิดถามพระผู้เป็นเจ้าว่า "ข้าพเจ้า
ควรจะขึ้นไปสู้รบกับชาวฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะมอบพวกเขาให้อยู่ในมือข้าพเจ้าหรือ
ไม่" พระผู้เป็นเจ้าตอบดาวิดว่า "ขึ้นไปเถิด แล้วเราจะมอบชาวฟีลิสเตียให้อยู่ในมือของ
เจ้า" ๑๑ พวกเขาขึ้นไปยังบาอัลเป-ราซิม และฆ่าพวกเขาที่นั่น ดาวิดพูดว่า "พระเจ้าได้บุก
เข้าใส่ศัตรูโดยไม่ได้รั้งรอด้วยมือของเราดั่งน้ำเชี่ยวกราก" ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกชื่อสถาน
ที่นั้นว่า บาอัลเป-ราซิม ๑๒ ชาวฟีลิสเตียทิ้งเทวรูปไว้ที่นั่น ดาวิดออกคำสั่ง และเทวรูปเห
ล่านั้นก็ถูกเผาไฟ

๑๓ และชาวฟีลิสเตียยังเข้าปล้นในหุบเขานั้นอีก ๑๔ เมื่อดาวิดถามพระผู้เป็นเจ้า พระองค์
ตอบว่า "อย่าไล่ตามพวกเขาขึ้นไป แต่จงอ้อมไปและโจมตีพวกเขาที่ตรงข้ามกับดงต้นน้ำ
มันหอม ๑๕ เมื่อเจ้าได้ยินเสียงเดินทัพดังกระหึ่มที่ยอดต้นน้ำมันหอม ก็จงออกไปสู้รบ
เพราะพระเจ้าได้ออกไปล่วงหน้าเจ้าแล้ว เพื่อปราบกองทัพของชาวฟีลิสเตีย" ๑๖ ดังนั้น
ดาวิดจึงกระทำตามคำบัญชาของพระเจ้า และมีชัยชนะเหนือกองทัพของฟีลิสเตียตั้งแต่
กิเบโอนไปจนถึงเกเซอร์† ๑๗ กิตติศัพท์ของดาวิดจึงเลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน และพระผู้เป็น
เจ้าทำให้ประชาชาติทั้งปวงเกรงกลัวดาวิด

๑๕

นำหีบมายังเยรูซาเล็ม

๑ ดาวิดสร้างวังให้ตนเองในเมืองของดาวิด และท่านเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้า
และตั้งกระโจมไว้ด้วย ๒ และดาวิดพูดว่า "ไม่ให้ผู้ใดหามหีบของพระเจ้า ยกเว้นชาวเลวี
เท่านั้น เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้เลือกพวกเขาให้เป็นผู้หามหีบของพระผู้เป็นเจ้า และรับใช้
พระองค์ไปตลอดกาล"* ๓ และดาวิดเรียกประชุมอิสราเอลทั้งปวงที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำ
หีบของพระผู้เป็นเจ้ามายังที่ซึ่งท่านได้เตรียมไว้ให้ ๔ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอาโรนและ
ชาวเลวีที่ดาวิดเรียกให้มารวมกันมีดังนี้ ๕ จากผู้สืบเชื้อสายของโคฮาท มีอุรีเอลเป็นหัวหน้า
และพี่น้องของเขาจำนวน 120 คน ๖ จากผู้สืบเชื้อสายของเมรารี มีอาสายาห์เป็นหัวหน้า
และพี่น้องของเขาจำนวน 220 คน ๗ จากผู้สืบเชื้อสายของเกอร์โชม มีโยเอลเป็นหัวหน้า
และพี่น้องของเขาจำนวน 130 คน ๘ จากผู้สืบเชื้อสายของเอลีซาฟาน มีเชไมยาห์เป็น
หัวหน้า และพี่น้องของเขาจำนวน 200 คน ๙ จากผู้สืบเชื้อสายของเฮโบรน มีเอลีเอลเป็น
หัวหน้า และพี่น้องของเขาจำนวน 80 คน ๑๐ จากผู้สืบเชื้อสายของอุสซีเอล มีอัมมีนาดับเป็น

---

* **๑๔๗** 2 ซามูเอล 5:11-16 † **๑๔๑๖** 2 ซามูเอล 5:17-25 * **๑๕๒** กันดารวิถี 4:15

หัวหน้า และพี่น้องของเขาจำนวน 112 คน ๑๑ แล้วดาวิดเรียกศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิต
และชาวเลวี คือ อุรีเอล อาสายาห์ โยเอล เชไมยาห์ เอลีเอล และอัมมีนาดับ ๑๒ และบอกเขา
เหล่านั้นว่า พวกท่านเป็นหัวหน้าของตระกูลชาวเลวี จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ ทั้งพวกท่าน
และพี่น้องของท่าน เพื่อจะได้นำหีบของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมายังที่ซึ่ง
เราได้เตรียมไว้ให้ ๑๓ เพราะว่าพวกท่านไม่ได้หามหีบในครั้งแรก พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
เรากริ้วพวกเราเพราะว่าพวกเราไม่ได้ถามพระองค์ ตามที่กำหนดไว้ในคำบัญชา ๑๔ ดังนั้น
บรรดาปุโรหิตและชาวเลวีจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพื่อจะนำหีบของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของอิสราเอลขึ้นมา ๑๕ ชาวเลวีหามหีบของพระเจ้าขึ้นบ่าด้วยไม้คาน ดังที่โมเสสได้สั่งตาม
คำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า†

๑๖ ดาวิดสั่งบรรดาหัวหน้าของชาวเลวี ให้แต่งตั้งพี่น้องของพวกเขาให้เป็นนักร้องที่เล่น
ดนตรีให้ดังด้วยพิณสิบสาย พิณเล็ก และฉาบ เพื่อส่งเสียงแห่งความยินดี ๑๗ ดังนั้นชาวเล
วีจึงแต่งตั้งเฮมานและพี่น้องของเขาคือ อาสาฟและเอธาน เฮมานเป็นบุตรของโยเอล อา
สาฟบุตรของเบเรคิยาห์ เอธานบุตรของคูชายาห์ ชายเหล่านี้เป็นชาวเมรารี ๑๘ พร้อมกับพี่
น้องพวกเขาซึ่งรองเป็นอันดับสอง คือ เศคาริยาห์ ยาอาซีเอล เชมิราโมท เยฮีเอล อุนนี เอลี
อับ เบไนยาห์ มาอาเสยาห์ มัททีธิยาห์ เอลีเฟเลหุ มิกเนยาห์ และโอเบดเอโดมกับเยอีเอล
ซึ่งเป็นคนเฝ้าประตู ๑๙ นักดนตรีได้แก่ เฮมาน อาสาฟ และเอธาน เป็นผู้ตีฉาบทองสัมฤทธิ์
๒๐ เศคาริยาห์ อาซีเอล เชมิราโมท เยฮีเอล อุนนี เอลีอับ มาอาเสยาห์ และเบไนยาห์ เป็นผู้
เล่นพิณสิบสายตามทำนองอาลาโมธ ๒๑ แต่มัททีธิยาห์ เอลีเฟเลหุ มิกเนยาห์ โอเบดเอโดม
เยอีเอล และอาซัซยาห์เป็นผู้นำด้วยพิณเล็ก ตามเสียงสูงต่ำ 1 ช่วง ๒๒ เคนานิยาห์หัวหน้า
ดนตรีของชาวเลวีเป็นผู้กำกับการร้องเพลง เพราะเขาเข้าใจในด้านนี้ ๒๓ เบเรคิยาห์และเอ
ลคานาห์เป็นนายประตูเฝ้าหีบ ๒๔ เชบานิยาห์ โยชาฟัท เนธันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบ
ไนยาห์ และเอลีเอเซอร์ ปุโรหิตเหล่านี้เป็นผู้เป่าแตรยาว ณ เบื้องหน้าหีบของพระเจ้า โอ
เบดเอโดมและเยฮียาห์ต้องเป็นนายประตูเฝ้าหีบ

๒๕ ดังนั้นดาวิดและบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอลและผู้บัญชากองพันจึงไปนำหีบพันธ
สัญญาของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นมาจากครัวเรือนของโอเบดเอโดมด้วยความยินดี ๒๖ และเป็น
เพราะว่าพระเจ้าช่วยชาวเลวีที่หามหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจึงถวายโค
ตัวผู้ 7 ตัว และแกะตัวผู้ 7 ตัวเป็นเครื่องสักการะ ๒๗ ดาวิดสวมเสื้อคลุมผ้าป่านเนื้อดี
ชาวเลวีทั้งปวงที่หามหีบ และพวกนักร้องกับเคนานิยาห์หัวหน้านักร้องก็เช่นกัน และดาวิด
สวมชุดคลุมผ้าป่าน ๒๘ ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวงนำหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นมา
พร้อมกับเสียงโห่ร้องและเสียงเป่าแตรงอน แตรยาว และฉาบ และเล่นดนตรีเสียงดังจาก
พิณสิบสายและพิณเล็ก

๒๙ ขณะที่หีบของพระผู้เป็นเจ้าเข้าไปในเมืองของดาวิด มีคาลบุตรหญิงของซาอูลมองดู
ที่หน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกำลังเต้นรำทำเพลงและรื่นเริงที่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และ
นางก็ดูหมิ่นท่านอยู่ในใจ‡

๑๖

ตั้งหีบไว้ในกระโจม

๑ เขาทั้งหลายนำหีบของพระเจ้าเข้ามาไว้ในกระโจมที่ดาวิดกางไว้พร้อมแล้ว และมอบ
สัตว์ที่เผาเป็นของถวายและของถวายเพื่อสามัคคีธรรม ณ เบื้องหน้าพระเจ้า ๒ เมื่อดา
วิดมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและของถวายเพื่อสามัคคีธรรมเสร็จแล้ว ท่านก็อวยพร

† **๑๕๑๕** อพยพ 25:14 ‡ **๑๕๒๙** 2 ซามูเอล 6:12-23

ประชาชนในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ๓ และแจกขนมปังให้คนละก้อน เนื้อคนละก้อน
และองุ่นแห้งคนละตั้ง ให้แก่ปวงชนชาวอิสราเอลทั้งชายและหญิง
๔ จากนั้นท่านก็กำหนดชาวเลวีบางคนให้รับใช้ ณ เบื้องหน้าหีบของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อ
อธิษฐาน ขอบคุณ และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๕ อาสาฟเป็นหัวหน้า
คนรองจากเขาคือ เศคาริยาห์ เยอีเอล เชมิราโมท เยฮีเอล มัททีธิยาห์ เอลีอับ เบไนยาห์ โอ
เบดเอโดม และเยอีเอล ผู้เป็นคนเล่นพิณสิบสายและพิณเล็ก อาสาฟเป็นผู้ตีฉาบ ๖ และเบ
ไนยาห์กับยาฮาซีเอลปุโรหิตเป็นผู้เป่าแตรยาวเป็นประจำ ณ เบื้องหน้าหีบพันธสัญญาของ
พระเจ้า ๗ ในวันนั้นดาวิดกำหนดเป็นครั้งแรกให้อาสาฟและญาติของเขาเป็นผู้ร้องเพลง
ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า

เพลงขอบคุณของดาวิด

๘ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ร้องเรียกพระนามของพระองค์
ให้สิ่งที่พระองค์กระทำเป็นที่รู้จักในบรรดาชนชาติ
๙ จงร้องเพลงถวายแด่พระองค์ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระองค์
จงประกาศการกระทำอันมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
๑๐ สรรเสริญพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ด้วยความภาคภูมิ
ให้บรรดาผู้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้ามีใจยินดีเถิด
๑๑ จงแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าและพละกำลังของพระองค์
จงเข้าเฝ้าพระองค์เสมอ

๑๒ จงระลึกถึงสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ
สิ่งอัศจรรย์และการพิพากษาลงโทษที่พระองค์กล่าว
๑๓ โอ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์
บรรดาบุตรของยาโคบ คนที่พระองค์เลือก
๑๔ พระองค์คือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา
การพิพากษาลงโทษของพระองค์มีอยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก

๑๕ พระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ตลอดกาล
ระลึกถึงคำบัญชาของพระองค์นานนับพันชั่วอายุคน
๑๖ พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทำไว้กับอับราฮัม
และสัญญาที่พระองค์ได้ปฏิญาณไว้กับอิสอัค
๑๗ ซึ่งพระองค์ยืนยันว่าเป็นกฎเกณฑ์แก่ยาโคบ
เป็นพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์แก่อิสราเอล
๑๘ โดยกล่าวว่า “เราจะยกดินแดนคานาอันให้แก่เจ้า
เป็นส่วนแบ่งที่เจ้าจะได้รับเป็นมรดก”*

๑๙ ในเวลาที่พวกเจ้ามีจำนวนน้อย
เป็นกลุ่มเล็กๆ และอาศัยอยู่ที่นั่นเพียงชั่วคราว
๒๐ ระหกระเหินจากประชาชาติหนึ่งไปยังอีกประชาชาติหนึ่ง
และจากอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกชนชาติหนึ่ง
๒๑ พระองค์ไม่ยอมให้ใครมาบีบบังคับพวกเขา
พระองค์เตือนบรรดากษัตริย์เพื่อเห็นแก่พวกเขา
๒๒ โดยกล่าวว่า “อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้
อย่าทำร้ายบรรดาผู้เผยคำกล่าวของเรา”

---

* **๑๖๑๘** ปฐมกาล 35:9-12

๒๓ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ทั่วทั้งโลกเอ๋ย
ประกาศความรอดพ้นทีมาจากพระองค์โดยไม่เว้นวัน

๒๔ บอกเล่าถึงพระบารมีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
การกระทำอันมหัศจรรย์ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
๒๕ เพราะพระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่และสมควรแก่การสรรเสริญยิ่งนัก
พระองค์เป็นทีน่าเกรงขามเหนือเทพเจ้าทั้งปวง
๒๖ เพราะว่า เทพเจ้าทั้งปวงของบรรดาชนชาติเป็นเพียงรูปเคารพ
แต่พระผู้เป็นเจ้าสร้างฟ้าสวรรค์
๒๗ ความเรืองรองและความยิ่งใหญ่อยู่เบื้องหน้าพระองค์
พละกำลังและความยินดีอยู่ในที่พำนักของพระองค์
๒๘ เหล่าตระกูลของบรรดาชนชาติจงป่าวร้องแด่พระผู้เป็นเจ้าเถิด
จงป่าวร้องว่า พระผู้เป็นเจ้ากอปรด้วยพระบารมีและพลานุภาพ

๒๙ จงป่าวร้องว่า พระนามของพระผู้เป็นเจ้านั้นยิ่งใหญ่
จงนำของถวายมาและอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์
กราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้าในความบริสุทธิ์ของพระองค์
๓๐ ทั่วทั้งโลกจงสั่นสะท้าน ณ เบื้องหน้าพระองค์
โลกถูกสร้างขึ้นอย่างมั่นคง และไม่อาจเคลื่อนย้ายไปที่ใด

๓๑ ให้สวรรค์ชื่นชมยินดี ให้แผ่นดินโลกเริงร่า
และให้สึงเหล่านี้พูดในท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่า "พระผู้เป็นเจ้าครอบครอง"
๓๒ ให้ทะเลและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้นส่งเสียงครืนครั่น
ให้ทุ่งนาและทุกสิ่งในนั้นเปรมปรีด์
๓๓ แล้วให้ต้นไม้ทุกต้นในป่าไม้ส่งเสียงร้อง
ด้วยความยินดี ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์จะมาพิพากษาแผ่นดินโลก
๓๔ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๓๕ จงกล่าวเช่นนี้ด้วยว่า
"โอ พระเจ้าแห่งความรอดพ้นของเรา ช่วยพวกเราให้รอดพ้นเถิด
ขอรวบรวมและช่วยพวกเราให้พ้นจากบรรดาประชาชาติ
เพื่อเราจะได้ขอบคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และสรรเสริญพระองค์อย่างภาคภูมิใจ
๓๖ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
จากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล"
ครั้นแล้วชนชาติทั้งปวงก็กล่าวว่า "อาเมน" และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

นมัสการที่เบื้องหน้าหีบพันธสัญญา

๓๗ ดาวิดให้อาสาฟและญาติของเขาปฏิบัติงาน ณ เบื้องหน้าหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อรับใช้ที่เบื้องหน้าหีบเป็นประจำตามข้อกำหนดของแต่ละวัน ๓๘ โดยให้โอเบดเอโดมและพี่น้องของเขา 68 คนปรนนิบัติด้วย ในขณะที่ให้โอเบดเอโดมบุตรของเยดูธูน และโฮสาห์ เป็นนายประตู ๓๙ ท่านให้ศาโดกปุโรหิต และพี่น้องของเขาที่เป็นปุโรหิตอยู่ที่สถาน

บูชาบนภูเขาสูงในกิเบโอน ๔๐ เพื่อมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าบนแท่นบูชาสำหรับเผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย เป็นประจำทั้งเช้าและเย็น เพื่อปฏิบัติตามทุกอย่างที่บันทึกในกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์บัญชากับอิสราเอล ๔๑ ผู้ที่อยู่กับพวกเขาคือ เฮมาน เยดูธูน และคนอื่นๆ ที่ถูกเลือกและกำหนดชื่อให้เป็นผู้ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล ๔๒ เฮมานและเยดูธูนมีแตรยาวและฉาบเป็นเครื่องดนตรี เพื่อบรรเลงเพลงอันบริสุทธิ์ บรรดาบุตรของเยดูธูนถูกกำหนดให้อยู่ที่ประตู

๔๓ ครั้นแล้วคนทั้งปวงก็กลับไปยังบ้านของตน และดาวิดกลับไปบ้านหาครอบครัวของท่าน

๑๗

พันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อดาวิด

๑ เมื่อดาวิดอยู่ในวังของท่าน ท่านกล่าวกับนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า “ดูสิ เราอาศัยอยู่ในวังไม้ซีดาร์ แต่หีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้ากลับอยู่ในกระโจม” ๒ นาธานพูดกับดาวิดว่า “เชิญท่านกระทำตามสิ่งที่อยู่ในใจท่านเถิด เพราะว่าพระเจ้าสถิตกับท่าน”

๓ แต่ในคืนเดียวกันนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับนาธานว่า ๔ “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า ‘เจ้าไม่ใช่คนที่จะสร้างตำหนักให้เราอยู่ ๕ เราไม่ได้อยู่ในตำหนักนับตั้งแต่วันที่เรานำชาวอิสราเอลขึ้นมา จนถึงวันนี้ แต่เราได้ย้ายจากกระโจมหนึ่งไปอีกกระโจมหนึ่ง และจากที่พักอาศัยแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง ๖ ทุกแห่งหนที่เราย้ายไปกับชาวอิสราเอลทั้งปวง เราเคยพูดสักคำกับบรรดาผู้วินิจฉัยของอิสราเอล ที่เราสั่งให้เลี้ยงดูอิสราเอลชนชาติของเราหรือว่า “ทำไมเจ้าจึงยังไม่สร้างตำหนักด้วยไม้ซีดาร์ให้เรา” ’ ๗ ฉะนั้น บัดนี้เจ้าจงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราตามนี้ว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า ‘เราเอาตัวเจ้าออกมาจากทุ่งหญ้า จากการเดินตามฝูงแกะ เพื่อให้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา ๘ เราได้อยู่กับเจ้าตลอดมาไม่ว่าเจ้าจะไปที่ใด และได้กำจัดศัตรูของเจ้าทุกคนให้พ้นหน้าเจ้า และเราจะทำให้ชื่อของเจ้าเป็นที่รู้จัก ดั่งชื่อเสียงของผู้ใหญ่ยิ่งในโลก ๙ และเราจะกำหนดที่แห่งหนึ่งให้อิสราเอลชนชาติของเรา และเราจะให้เขาตั้งหลักแหล่งเพื่อเขาจะมีที่ของเขาเองอาศัยอยู่โดยไม่มีใครรบกวนอีก และคนชั่วจะไม่ทำให้เขารับทุกข์ทรมานอีกต่อไป เหมือนที่เป็นมาแต่แรก ๑๐ และเป็นมาโดยตลอดนับจากเวลาที่เราได้กำหนดบรรดาผู้วินิจฉัย ให้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา เราจะปราบศัตรูของเจ้าทั้งสิ้น และยิ่งกว่านั้นอีก เราประกาศกับเจ้าว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้เจ้ามีผู้สืบพงศ์พันธุ์ ๑๑ เมื่อเจ้าสิ้นชีวิตและไปอยู่เคียงกับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว เราจะกำหนดผู้สืบเชื้อสายต่อจากเจ้า เขาเป็นบุตรคนหนึ่งของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา ๑๒ เขาจะสร้างตำหนักให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาชั่วนิรันดร์กาล ๑๓ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่พรากความรักอันมั่นคงไปจากเขา อย่างที่เราพรากไปจากคนที่มาก่อนหน้าเจ้า ๑๔ เราจะทำให้เขามั่นคงทั้งในพงศ์พันธุ์และอาณาจักรของเราชั่วนิรันดร์กาล และบัลลังก์ของเขาจะได้รับการสถาปนาชั่วนิรันดร์กาล’ ”

๑๕ นาธานแจ้งให้ดาวิดทราบตามคำกล่าวและทุกสิ่งที่พระเจ้าเผยให้ทราบ*

คำอธิษฐานของดาวิด

๑๖ จากนั้น กษัตริย์ดาวิดเข้าไปนั่ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และพูดว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่า และพงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ที่พระองค์จึง

* **๑๗๑๕** 2 ซามูเอล 7:1-17

ได้กรุณาข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ๑๗ แต่เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องเล็กน้อยในสายตาของพระองค์
โอ พระเจ้า พระองค์ยังได้กล่าวถึงอนาคตอันไกลของพงศ์พันธุ์ของผู้รับใช้พระองค์ และ
พระองค์มองข้าพเจ้าดั่งว่า ข้าพเจ้าสูงส่งนัก† โอ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า ๑๘ มีอะไรอีกบ
้างที่ดาวิดจะกล่าวกับพระองค์ได้ ที่พระองค์ให้เกียรติผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์
รู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ ๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตาม
ความประสงค์ของพระองค์ พระองค์ได้กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่นี้ทั้งสิ้น เพื่อให้เป็นที่ทราบ
ถึงสิ่งอันยิ่งใหญ่เหล่านี้ ๒๐ โอ พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีใครเป็นอย่างพระองค์ และไม่มีพระเจ้า
อื่นใดนอกจากพระองค์ ตามที่พวกเราเคยได้ยินทุกสิ่งมาด้วยหูของเรา ๒๑ และใครเป็น
เหมือนอิสราเอลชนชาติของพระองค์ ประชาชาติเดียวในแผ่นดินที่พระเจ้าไปไถ่มาเพื่อให้
เป็นชนชาติของพระองค์ ทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่เลื่องลือเพื่อสิ่งอันยิ่งใหญ่และ
น่าเกรงขาม ด้วยการขับไล่บรรดาประชาชาติไปให้พ้นหน้าชนชาติของพระองค์ซึ่งพระองค์
ไถ่จากประเทศอียิปต์ ๒๒ และพระองค์ทำอิสราเอลชนชาติของพระองค์ให้เป็นชนชาติของ
พระองค์ชั่วนิรันดร์กาล และพระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเขา ๒๓ มาบัดนี้
พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ยืนยันสิ่งที่พระองค์กล่าวถึงผู้รับใช้ของพระองค์และพงศ์พันธุ์
ของเขาเถิดว่าจะไม่เปลี่ยนแปลง และขอพระองค์กระทำตามที่พระองค์กล่าวไว้ ๒๔ และ
พระนามของพระองค์จะได้รับสถาปนาและใหญ่ยิ่งชั่วนิรันดร์กาลว่า "พระผู้เป็นเจ้าจอม
โยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล เป็นพระเจ้าของอิสราเอล" และพงศ์พันธุ์ของดาวิดผู้รับใช้
ของพระองค์จะได้รับสถาปนา ณ เบื้องหน้าพระองค์ ๒๕ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์
ได้เผยให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบ พระองค์จะสร้างผู้สืบพงศ์พันธุ์ให้แก่เขา ฉะนั้นผู้รับ
ใช้ของพระองค์จึงใจกล้ากล่าวคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ ๒๖ และบัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า
พระองค์เป็นพระเจ้า และพระองค์ได้สัญญาสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ๒๗ ฉะนั้นบัดนี้
ขอพระองค์โปรดอวยพรแก่พงศ์พันธุ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ยั่งยืนชั่วนิรันดร์กาล
ณ เบื้องหน้าพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าพระองค์เป็นผู้ที่ได้อวยพร และพงศ์พันธุ์
ของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับพรชั่วนิรันดร์กาล"‡

๑๘

ชัยชนะของดาวิด

๑ หลังจากนั้น ดาวิดสู้รบชนะชาวฟีลิสเตีย และปราบพวกเขาไว้ได้ และท่านยึดเมืองกัท
และหมู่บ้านรอบๆ ได้จากมือชาวฟีลิสเตีย

๒ ท่านสู้รบชนะชาวโมอับ และชาวโมอับจึงมาเป็นข้ารับใช้ดาวิดและนำเครื่องบรรณาการ
มาถวาย

๓ ดาวิดสู้รบชนะฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์ที่ฮามัทในขณะที่ท่านไปเสริมอำนาจ
ของท่านที่แม่น้ำยูเฟรติส ๔ และดาวิดยึดรถศึก 1,000 คัน สารถี 7,000 คน และทหาร
ราบ 20,000 คน และดาวิดทำให้ม้าประจำรถศึกของพวกเขาพิการหมด เพียงแต่เหลือไว้
สำหรับรถศึก 100 คัน ๕ เมื่อชาวอารัมแห่งอาณาเขตดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์
แห่งโศบาห์ ดาวิดฆ่าชายชาวอารัมจำนวน 22,000 คน ๖ แล้วดาวิดตั้งด่านทหารชั้นนอก
ที่อารัมแห่งอาณาเขตดามัสกัสไว้หลายด่าน และชาวอารัมมาเป็นข้ารับใช้ดาวิด และนำ
เครื่องบรรณาการมาถวาย และไม่ว่าดาวิดไปรบที่ใด พระผู้เป็นเจ้าก็ให้ท่านมีชัยชนะเสมอ
๗ ดาวิดยึดโล่ทองคำที่บรรดาผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือ และนำไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ๘
กษัตริย์ดาวิดเอาทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองทิบหาทและเมืองคูน เมืองของฮาดัด
เอเซอร์ ซาโลมอนใช้ทองสัมฤทธิ์นั้นหล่อถังเก็บน้ำรูปทรงกลม เสาหลัก และภาชนะต่างๆ

† **๑๗๑๗** ประโยคนี้ความหมายไม่ชัดเจนในภาษาฮีบรู ‡ **๑๗๒๗** 2 ซามูเอล 7:18-29

๙ เมื่อโทอูกษัตริย์แห่งฮามัททราบว่า ดาวิดรบชนะกองทัพของฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์
แห่งโศบาห์ทั้งกองทัพ ๑๐ โทอูจึงให้ฮาโดรัมบุตรของตนไปหากษัตริย์ดาวิด เพื่อถาม
ถึงพลานามัย และเพื่ออวยพรแก่ท่าน เพราะท่านได้สู้รบกับฮาดัดเอเซอร์ และได้ชัยชนะ
เนื่องจากฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอูเสมอมา และฮาโดรัมก็ได้ส่งเครื่องทองคำ
เครื่องเงิน และทองสัมฤทธิ์สารพัดชนิดไป ๑๑ กษัตริย์ดาวิดถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระผู้เป็น
เจ้าด้วย พร้อมทั้งเงินและทองคำที่ท่านได้มาจากประชาชาติทั้งปวงที่ท่านไปปราบ จากเอ
โดม โมอับ ชาวอัมโมน ชาวฟีลิสเตีย และอามาเลข
๑๒ อาบีชัยบุตรของนางเศรุยาห์ได้ฆ่าชาวเอโดมจำนวน 18,000 คนที่หุบเขาเกลือ ๑๓ และ
เขาก็ได้สร้างด่านทหารชั้นนอกหลายด่านในเอโดม และชาวเอโดมทั้งหมดมาเป็นข้ารับใช้
ของดาวิด และพระผู้เป็นเจ้าให้ดาวิดมีชัยชนะไม่ว่าท่านจะไปรบที่ใด

ข้าราชบริพารของดาวิด

๑๔ ดาวิดครองราชย์ทั่วทั้งอิสราเอล และท่านปกครองประชาชนของท่านด้วยความยุ
ติธรรมและความชอบธรรม ๑๕ โยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ควบคุมกองทัพ เยโฮชาฟัทบ
ุตรอาหิลูดเป็นผู้บันทึกสาสน์ ๑๖ ศาโดกบุตรอาหิทูบ และอาหิเมเลคบุตรอาบียาธาร์เป็น
ปุโรหิต ชาวะชาเป็นเลขา ๑๗ และเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาควบคุมชาวเคเรธและชาวเปเลท
และบรรดาบุตรของดาวิดเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่รับใช้กษัตริย์*

๑๙

๑ หลังจากนั้น นาหาชกษัตริย์ของชาวอัมโมนก็สิ้นชีวิต และบุตรของท่านครองราชย์แทน
ท่าน ๒ ดาวิดกล่าวว่า เราจะกระทำต่อฮานูนบุตรของนาหาชด้วยความเมตตา เพราะบิดา
ของท่านได้กระทำต่อเรา ดังนั้น ดาวิดจึงให้บรรดาผู้ส่งข่าวของท่านไปแสดงความเสียใจ
ต่อฮานูนเรื่องบิดา และผู้รับใช้ของดาวิดจึงมาแสดงความเสียใจต่อฮานูนที่ดินแดนของ
ชาวอัมโมน ๓ แต่บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของชาวอัมโมนพูดกับฮานูนว่า ท่านคิดหรือว่า
ที่ดาวิดให้คนมาแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อท่านนั้น เป็นการให้เกียรติบิดาของท่าน พวก
ผู้รับใช้ของดาวิดมาเพื่อสำรวจและสอดแนมความในแผ่นดิน เพื่อจะล้มล้างเมืองมิใช่หรือ
๔ ดังนั้นฮานูนจึงให้คนโกนเคราพวกทหารรับใช้ของดาวิด และตัดเครื่องแต่งกายที่ตรง
กลางจากสะโพกลงมา และส่งพวกเขากลับไป ๕ และพวกเขาก็จากไป เมื่อมีคนไปแจ้งข่าว
แก่ดาวิด ท่านก็ให้คนไปพบกับพวกเขา เพราะชายเหล่านั้นอับอายมาก กษัตริย์กล่าวว่า
จงพักอยู่ที่เยรีโค จนกว่าเคราของพวกเจ้าจะขึ้นแล้วจึงกลับมา

๖ เมื่อชาวอัมโมนเห็นว่าพวกเขาได้กลับกลายเป็นที่น่ารังเกียจของดาวิด ฮานูนและชาว
อัมโมนจึงใช้เงิน 1,000 ตะลันต์ไปว่าจ้างรถศึกและสารถีจากอารัมนาหะราอิม* จากอา
รัมมาอาคาห์ และจากโศบาห์ ๗ พวกเขาจ้างรถศึก 32,000 คัน กษัตริย์แห่งมาอาคาห์พร
้อมกับกองทัพของท่านก็มาตั้งค่ายที่หน้าเมืองเมเดบา ชาวอัมโมนถูกรวบรวมกำลังมา
จากเมืองต่างๆ เพื่อสู้รบ ๘ เมื่อดาวิดทราบเช่นนั้น ท่านจึงบัญชาให้โยอาบและทหารกล้า
จากกองทัพทั้งหมดยกทัพไป ๙ ฝ่ายชาวอัมโมนก็เดินทัพออกมาประจำตำแหน่งรบของตน
ที่ทางเข้าเมือง และบรรดากษัตริย์ที่มาถึงก็แยกไปตั้งทัพอยู่ในที่โล่งห่างจากตัวเมือง

ชาวอัมโมนและชาวอารัมพ่ายแพ้

๑๐ เมื่อโยอาบเห็นว่าสงครามครั้งนี้เขาถูกขนาบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เขาจึงเลือก
นักรบที่ดีที่สุดของอิสราเอลจำนวนหนึ่ง และจัดทัพให้ต่อสู้กับชาวอารัม ๑๑ นักรบที่เหลือก
็จัดให้อยู่ในบังคับของอาบีชัยน้องชายของตน เขาก็ให้ทหารตั้งทัพสู้กับชาวอัมโมน ๑๒ เขา

---

* **๑๘๑๗** 2 ซามูเอล 8:1-18 * **๑๙๖** อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย

พูดว่า ถ้าหากว่าชาวอารัมมีกำลังแข็งแกร่งเกินเรา ท่านจะได้ช่วยเราได้ แต่ถ้าชาวอัมโมนแข็งแกร่งเกินท่าน เราก็จะมาช่วยท่าน ๑๓ จงกล้าหาญเถิด และพวกเราควรจะกล้าหาญเพื่อคนของพวกเราและเพื่อเมืองทั้งหลายของพระเจ้าของเรา และขอพระผู้เป็นเจ้ากระทำสิ่งที่พระองค์เห็นสมควร ๑๔ ดังนั้นโยอาบและคนที่อยู่กับเขาขยับเข้าใกล้ประจัญศึกกับชาวอารัม และชาวอารัมก็ถอยหนีไปต่อหน้าต่อตาเขา ๑๕ ครั้นชาวอัมโมนเห็นว่าชาวอารัมหนีไป พวกเขาจึงถอยหนีไปต่อหน้าอาบีชัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม

๑๖ เมื่อชาวอารัมเห็นว่าพวกตนพ่ายแพ้อิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงใช้บรรดาผู้ส่งข่าวไปและนำกำลังชาวอารัมที่อยู่โพ้นแม่น้ำยูเฟรติสออกมา โดยมีโชฟัคผู้บังคับกองพันทหารของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำ ๑๗ เมื่อมีคนรายงานเรื่องแก่ดาวิด ท่านก็รวบรวมอิสราเอลเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาประชิดตัวและปะทะชาวอารัม ครั้นดาวิดจัดทัพให้ต่อสู้กับชาวอารัม พวกเขาก็สู้รบกับท่าน ๑๘ และชาวอารัมก็ถอยหนีไปต่อหน้าอิสราเอล ดาวิดฆ่าสารถีชาวอารัม 7,000 คน และทหารราบ 40,000 คน และฆ่าโชฟัคผู้บังคับกองพันทหารของพวกเขาด้วย ๑๙ เมื่อพวกทหารรับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าพวกตนพ่ายแพ้อิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงยอมสงบศึกและยอมอยู่ใต้การควบคุมของดาวิด ดังนั้นชาวอารัมจึงไม่ยินดีที่จะช่วยเหลือชาวอัมโมนอีกต่อไป†

๒๐

รับบาห์ถูกยึด

๑ ครั้นฤดูใบไม้ผลิเวียนมาถึง อันเป็นเวลาที่บรรดากษัตริย์ออกศึก โยอาบนำกองทัพออกไป ทำลายล้างดินแดนของชาวอัมโมน และล้อมเมืองรับบาห์ไว้ ส่วนดาวิดอยู่ที่เยรูซาเล็ม โยอาบโจมตีและทำลายเมืองรับบาห์* ๒ ดาวิดได้ถอดมงกุฎซึ่งเป็นทองหนัก 1 ตะลันต์†ฝังด้วยพลอย 1 เม็ด ออกจากศีรษะของกษัตริย์เมืองนั้น และมงกุฎนั้นถูกสวมบนศีรษะของดาวิด และท่านขนของที่ริบมาได้จากเมืองนั้นเป็นอันมาก ๓ และท่านให้เกณฑ์คนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองไปทำงานที่เกี่ยวกับเลื่อย เครื่องมือเหล็ก และขวานเหล็ก ดาวิดกระทำเช่นนั้นต่อเมืองทั้งสิ้นของชาวอัมโมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

สงครามกับชาวฟีลิสเตีย

๔ หลังจากนั้น เกิดการสู้รบกับชาวฟีลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ สิบเบคัยชาวหุชาห์ฆ่าสิปปัยผู้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ และชาวฟีลิสเตียก็ถูกปราบ ๕ มีการสู้รบกับชาวฟีลิสเตียอีก และเอลฮานันบุตรของยาอีร์ฆ่าลาห์มีน้องชายของโกลิอัทชาวกัท ผู้ถือด้ามหอกที่ใหญ่เหมือนไม้กระพั่นของคนทอผ้า ๖ มีการสู้รบอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ แต่ละมือมี 6 นิ้ว แต่ละเท้ามี 6 นิ้ว รวมได้ 24 นิ้ว เขาสืบเชื้อสายมาจากพวกมนุษย์ยักษ์เช่นกัน ๗ เมื่อเขาท้าทายอิสราเอล โยนาธานบุตรของชิเมอาพี่ชายของดาวิด ก็ฆ่าเขาเสีย ๘ ทหารชาวฟีลิสเตียเหล่านี้สืบเชื้อสายมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ในเมืองกัท พวกเขาล้มตายด้วยมือของดาวิดและด้วยมือของพวกทหารรับใช้ของท่าน‡

๒๑

๑ ซาตานลุกขึ้นต่อต้านอิสราเอล และทำให้ดาวิดเกิดต้องการนับจำนวนชาวอิสราเอลขึ้นมา ๒ ดังนั้นดาวิดจึงกล่าวกับโยอาบและบรรดาผู้บัญชากองทัพว่า จงไปนับจำนวนนักรบชาวอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเบเออร์เช-บาถึงเมืองดาน และมารายงานกับเรา เราจะได้รู้ว่ามี

---

† **๑๙๑๙** 2 ซามูเอล 10:1-19 * **๒๐๑** 2 ซามูเอล 11:1 † **๒๐๒** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก ‡ **๒๐๘** 2 ซามูเอล 21:18-22

จำนวนกี่คน ๓ แต่โยอาบตอบกษัตริย์ว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าเพิ่มทหารมากขึ้นเป็นร้อยเท่าเถิด กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า พวกเขาทุกคนเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายข้าพเจ้ามิใช่หรือ แล้วเหตุใดเจ้านายข้าพเจ้าจึงปรารถนาเช่นนี้ เหตุใดท่านจึงเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป ๔ แต่คำบัญชาของกษัตริย์เหนือกว่าโยอาบ ดังนั้นโยอาบจึงจากไป เขาไปทั่วอิสราเอลและกลับมายังเยรูซาเล็ม ๕ และโยอาบเรียนดาวิดว่า เขารวมจำนวนนักรบได้ตามนี้ คือ ในอิสราเอลมีผู้ที่รู้จักใช้ดาบ 1,100,000 คน และในยูดาห์มี 470,000 คน ๖ แต่เขาไม่ได้รวมจำนวนเผ่าเลวีและเบนยามิน เพราะคำสั่งของกษัตริย์เป็นทีน่ารังเกียจต่อเขา

๗ แต่พระเจ้าไม่พอใจที่มีการนับจำนวนคนในครั้งนี้ พระองค์จึงลงโทษอิสราเอล ๘ ดาวิดพูดกับพระเจ้าว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้กระทำนับว่าเป็นบาปมหันต์ แต่บัดนี้ โปรดกำจัดบาปของผู้รับใช้ของพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำไปด้วยความโง่เขลา ๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านกาด ซึ่งเป็นผู้รู้ของดาวิดว่า ๑๐ จงไปบอกดาวิดว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เราเสนอ 3 สิ่งแก่เจ้า จงเลือก 1 สิ่ง แล้วเราจะกระทำต่อเจ้า ๑๑ ดังนั้นกาดจึงมาหาดาวิดและเรียนท่านว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า แล้วแต่เจ้าจะเลือก ๑๒ จะให้เกิดทุพภิกขภัยเป็นเวลา 3 ปี หรือว่าเจ้าจะต้องหลบหนีศัตรูที่ใช้ดาบล่าเจ้าไปเป็นเวลา 3 เดือน หรือไม่ก็รับโทษจากดาบของพระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลา 3 วัน ให้เกิดโรคระบาดในแผ่นดิน พร้อมทั้งให้ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าทำลายทั่วอาณาจักรของอิสราเอล ขอให้ท่านตัดสินใจว่าจะเป็นคำตอบข้อใดที่ข้าพเจ้าจะนำกลับไปยังพระองค์ที่ส่งข้าพเจ้ามา ๑๓ ดาวิดกล่าวกับกาดว่า เราเศร้าใจยิ่งนัก ขอให้เราอยู่ในมือของพระผู้เป็นเจ้าเถิด เพราะพระองค์มีความเมตตายิ่งนัก และอย่าให้ข้าพเจ้าตกอยู่ในมือของมนุษย์

๑๔ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงให้เกิดโรคระบาดในอิสราเอล และพลเมืองจำนวน 70,000 คนล้มตาย ๑๕ และพระเจ้าใช้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อทำลายเมือง แต่ขณะที่ทูตสวรรค์กำลังจะทำลายเมืองให้สิ้นไป พระผู้เป็นเจ้าเห็น และพระองค์เสียใจเพราะความวิบัติ จึงกล่าวกับทูตสวรรค์ที่กำลังทำลายพลเมืองว่า พอแล้ว ยั้งมือของเจ้าไว้ และทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากำลังยืนอยู่ที่ข้างลานนวดข้าวของโอร์นันชาวเยบุส ๑๖ ดาวิดเงยหน้าขึ้นดู และเห็นทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ายืนอยู่ระหว่างแผ่นดินโลกและสวรรค์ มือถือดาบที่ชักออกและยื่นไปยังเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดกับบรรดาผู้อาวุโสที่สวมผ้ากระสอบก็หมอบราบลงกับพื้น ๑๗ และดาวิดพูดกับพระเจ้าว่า เป็นคำสั่งของข้าพเจ้ามิใช่หรือที่ให้นับจำนวนนักรบ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ได้กระทำบาป และข้าพเจ้าได้กระทำด้วยความเลวร้าย แต่ว่าลูกแกะเหล่านี้ พวกเขากระทำอะไรเล่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอพระองค์กระทำต่อข้าพเจ้าและพงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าเถิด แต่อย่าให้เกิดภัยพิบัติกับชนชาติของพระองค์เลย

ดาวิดสร้างแท่นบูชา

๑๘ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าสั่งกาดให้ไปเรียนดาวิดว่า ดาวิดควรขึ้นไปสร้างแท่นบูชาที่ลานนวดข้าวของโอร์นัน*ชาวเยบุสให้แด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๙ ดังนั้นดาวิดจึงขึ้นไป ตามที่กาดมาเรียนท่าน ตามคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ๒๐ ฝ่ายโอร์นันกำลังนวดข้าวสาลี ก็หันมาเห็นทูตสวรรค์ บุตร 4 คนที่อยู่ด้วยกับเขาก็ไปซ่อนตัว ๒๑ เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้โอร์นัน โอร์นันมองดูก็เห็นดาวิด เขาจึงเดินออกไปจากลานนวดข้าว และแสดงความเคารพแก่ดาวิด และก้มหน้าลงที่พื้น ๒๒ ดาวิดกล่าวกับโอร์นันว่า ให้ลานนวดข้าวแก่เราเถิด เพื่อสร้างแท่นบูชาให้แด่พระผู้เป็นเจ้า ขายให้เราเต็มราคา เผื่อว่าภัยพิบัติในหมู่คนจะได้ยุติลง ๒๓ โอร์นันตอบดาวิดว่า โปรดรับไปเถิด แล้วแต่กษัตริย์ ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าจะ

* **๒๑๑๘** โอร์นันเป็นคนเดียวกันกับอาราวนาห์ในฉบับ 2 ซามูเอล 24:18

กระทำสิ่งที่ท่านเห็นดีเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้ามอบโคสำหรับเผาเป็นของถวาย คราดเลื่อนเป็นฟืน และข้าวสาลีเป็นเครื่องธัญญบูชา ข้าพเจ้าขอมอบให้ทั้งหมด ๒๔ แต่กษัตริย์ดาวิดกล่าวกับโอร์นันว่า ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะเราจะซื้อในราคาเต็ม เราจะไม่รับสิ่งที่เป็นของท่านไปมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า หรือมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายที่ได้มาโดยไม่เสียสิ่งใดเลย ๒๕ ดังนั้นดาวิดจึงจ่ายโอร์นันเป็นทองคำหนัก 600 เชเขล†สำหรับลานนวดข้าว ๒๖ และดาวิดก็ได้สร้างแท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า ณ ที่นั่น และได้มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าได้ตอบคำร้องขอด้วยเปลวไฟจากสวรรค์ลงสู่แท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย‡ ๒๗ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็บัญชาทูตสวรรค์ ท่านจึงเก็บดาบไว้ในฝัก

๒๘ ในครั้งนั้น เมื่อดาวิดเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ตอบตามคำร้องของท่านแล้วที่ลานนวดข้าวของโอร์นันชาวเยบุส ท่านก็มอบเครื่องสักการะที่นั่น ๒๙ เพราะว่ากระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายในเวลานั้นอยู่ที่สถานบูชาบนภูเขาสูงในกิเบโอน ๓๐ แต่ดาวิดไม่สามารถไปถามพระเจ้าที่นั่นได้ เพราะว่าท่านกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า

๒๒

๑ แล้วดาวิดกล่าวว่า นี่แหละเป็นที่สำหรับพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า และนี่ก็เป็นแท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายสำหรับอิสราเอล

ดาวิดเตรียมสร้างพระตำหนัก

๒ ดาวิดสั่งให้รวบรวมประชากรต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอลมา และท่านเลือกสรรช่างสกัดหินให้แต่งหิน เพื่อสร้างพระตำหนักของพระเจ้า ๓ ดาวิดจัดหาเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อตีคีมและตะปูใช้ประกอบบานประตูเมือง และท่านจัดหาทองสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเกินที่จะชั่งได้ ๔ และไม้ซีดาร์มากมายเกินที่จะนับได้ เพราะว่าชาวไซดอนและชาวไทระนำไม้ซีดาร์มามอบแก่ดาวิดจำนวนมาก ๕ ดาวิดกล่าวว่า ซาโลมอนบุตรของเราเป็นคนหนุ่มและยังอ่อนหัด พระตำหนักที่จะสร้างถวายพระผู้เป็นเจ้าต้องงามตระการที่สุด มีชื่อเสียง และความรุ่งโรจน์ ให้ดินแดนทั้งหลายได้เห็น ฉะนั้นเราจะเป็นผู้ตระเตรียมสิ่งต่างๆ ให้ ดังนั้นดาวิดจึงจัดหาวัสดุจำนวนมากก่อนท่านสิ้นชีวิต

ซาโลมอนสร้างพระตำหนัก

๖ ครั้นแล้ว ท่านก็เรียกซาโลมอนบุตรชาย และกำหนดให้สร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๗ ดาวิดกล่าวกับซาโลมอนว่า ลูกเอ๋ย เราตั้งใจจะสร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ๘ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเราว่า เจ้าได้ฆ่าคนมากมาย และได้ทำศึกสงครามใหญ่ยิ่งนัก เจ้าจะไม่สร้างตำหนักเพื่อยกย่องนามของเรา เพราะเจ้าได้ฆ่าคนมากมายบนแผ่นดินโลกต่อหน้าเรา ๙ ดูเถิด บุตรคนหนึ่งจะบังเกิดแก่เจ้า เขาจะเป็นผู้ที่ได้หยุดพัก เราจะให้เขาได้หยุดพักจากศัตรูที่อยู่รอบข้าง ชื่อของเขาคือซาโลมอน และเราจะให้ความสันติสุขและความสงบแก่อิสราเอลในสมัยของเขา ๑๐ เขาจะสร้างตำหนักเพื่อยกย่องนามของเรา เขาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาในอิสราเอลตลอดกาล*

๑๑ ลูกเอ๋ย ขอพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเจ้า เพื่อเจ้าจะสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเจ้า อย่างที่พระองค์ได้กล่าวถึงเรื่องเจ้าไว้ ๑๒ ขอพระผู้เป็นเจ้ามอบปฏิภาณและการหยั่งรู้ให้แก่เจ้า เพื่อเวลาที่พระองค์ให้เจ้าปกครองอิสราเอล เจ้าจะปฏิบัติตา

† **๒๑๒๕** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม ‡ **๒๑๒๖** 2 ซามูเอล 24:1-25 * **๒๒๑๐** 2 ซามูเอล 7:13

มกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า ๑๓ แล้วเจ้าจะเจริญรุ่งเรืองถ้าเจ้าระมัดระวังปฏิบัติตามคำบัญชาและกฎเกณฑ์ที่พระองค์บัญชาโมเสสเพื่ออิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าหวาดหวั่นและอย่าท้อใจ ๑๔ เราได้จัดหาทองคำ 100,000 ตะลันต์ เงิน 1,000,000 ตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์และเหล็กมากเกินทีจะนับได้ เพราะมีมากเหลือเกิน ไม้และหินด้วย เราได้จัดหาให้ด้วยความลำบากยากยิ่งเพื่อพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เจ้าอาจจะต้องเพิ่มเติมอีกก็ได้ ๑๕ เจ้ามีช่างมากมายเช่น ช่างสกัดหิน ช่างก่ออิฐ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกแขนงที่ชำนาญงานจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน ๑๖ มีทั้งทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก จงเริ่มทำงานได้ ขอพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเจ้า

๑๗ ดาวิดสั่งบรรดาผู้นำของอิสราเอลทั้งปวงให้ช่วยซาโลมอนบุตรของท่านด้วยว่า ๑๘ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่านสถิตกับท่านมิใช่หรือ พระองค์ได้ให้ท่านได้หยุดพักจากประเทศที่อยู่รอบข้างมิใช่หรือ เพราะว่าพระองค์ได้มอบบรรดาผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินให้แก่เรา และแผ่นดินก็สยบอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าและชนชาติของพระองค์ ๑๙ บัดนี้พวกท่านจงรวบรวมความคิดและจิตใจ กระทำตามความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน จงเริ่มสร้างที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า เพื่อหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า และภาชนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะได้นำเข้ามาในพระตำหนักที่สร้างเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า

๒๓

ดาวิดจัดหน้าที่ให้ชาวเลวี

๑ เมื่อดาวิดชรามากแล้ว ท่านแต่งตั้งซาโลมอนบุตรชายให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล

๒ ดาวิดนัดประชุมบรรดาหัวหน้าของอิสราเอล ปุโรหิต และชาวเลวี ๓ ชาวเลวีที่อายุ 30 ปีขึ้นไปนับจำนวนได้ 38,000 คน ๔ ดาวิดกล่าวว่า ชาวเลวี 24,000 คนจงดูแลงานในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ให้เป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย 6,000 คน ๕ เป็นนายประตู 4,000 คน เป็นนักดนตรีนมัสการพระผู้เป็นเจ้าด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้ทำไว้สำหรับนมัสการ 4,000 คน ๖ และดาวิดจัดบรรดาบุตรของเลวีให้เป็นกลุ่มเป็นกองตามชื่อคือ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี

๗ เกอร์โชนมีบุตรชื่อ ลาดาน และชิเมอี ๘ ลาดานมีบุตร 3 คนชื่อ เยฮีเอลผู้เป็นหัวหน้า เศธาม และโยเอล ๙ ชิเมอีมีบุตร 3 คนชื่อ เชโลโมท ฮาซีเอล และฮาราน ชายเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของลาดาน ๑๐ ชิเมอีมีบุตรชื่อ ยาหาท ศีนา เยอูช และเบรีอาห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรของชิเมอี ๑๑ ยาหาทเป็นหัวหน้า ศีศาห์เป็นคนที่สอง แต่เยอูชและเบรีอาห์มีบุตรไม่มาก ฉะนั้นจึงนับรวมเป็นตระกูลเดียวกัน

๑๒ โคฮาทมีบุตร 4 คนชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล ๑๓ อัมรามมีบุตรชื่ออาโรน และโมเสส อาโรนได้รับมอบหมายให้ถวายสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด คือทั้งอาโรนและบุตรของท่านควรมอบเครื่องสักการะ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และปฏิบัติรับใช้พระองค์ และกล่าวคำอวยพรในพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ ๑๔ โมเสสคนของพระเจ้า มีบรรดาบุตรที่นับได้ว่าอยู่ในเผ่าเลวี ๑๕ โมเสสมีบุตรชื่อ เกอร์โชม และเอลีเอเซอร์ ๑๖ เกอร์โชมมีบุตรชื่อเชบูเอลผู้เป็นหัวหน้า ๑๗ เอลีเอเซอร์มีบุตรชื่อ เรหับยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลีเอเซอร์ไม่มีบุตรอื่นอีก แต่เรหับยาห์มีบุตรมาก ๑๘ อิสฮาห์มีบุตรชื่อ เชโลมิทผู้เป็นหัวหน้า ๑๙ เฮโบรนมีบุตรชื่อ เยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี ๒๐ อุสซีเอลมีบุตรชื่อ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และยิชชียาห์คนทีสอง

๒๑ เมรารีมีบุตรชื่อ มัคลี และมูชี มัคลีมีบุตรชื่อ เอเลอาซาร์ และคีช ๒๒ เอเลอาซาร์สิ้นชีวิตโดยไม่มีบุตร แต่มีบุตรหญิงซึ่งแต่งงานกับบรรดาบุตรของคีชญาติของตน ๒๓ มูชีมีบุตร 3 คนชื่อ มัคลี เอเดอร์ และเยเรโมท

๒๔ คนเหล่านี้เป็นบุตรของเลวีตามตระกูลของพวกเขา เป็นหัวหน้าตระกูลตามลำดับชื่อของแต่ละคน อายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป ที่ต้องปฏิบัติงานในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๕ เพราะดาวิดกล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลให้ชนชาติของพระองค์ได้หยุดพัก และพระองค์สถิตในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์ ๒๖ ฉะนั้นชาวเลวีไม่จำเป็นต้องแบกหามกระโจมที่พำนักหรือเครื่องใช้ในการปฏิบัติงาน ๒๗ ตามคำสั่งของดาวิดครั้งสุดท้าย ท่านให้นับจำนวนชาวเลวีที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป ๒๘ เพราะว่าพวกเขามีหน้าที่ช่วยบุตรของอาโรนปฏิบัติหน้าที่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยการดูแลลานพระตำหนักและห้องช่วยชำระสิ่งบริสุทธิ์ทั้งสิ้น และปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างในพระตำหนักของพระเจ้า ๒๙ นอกจากนั้นก็มีหน้าที่ช่วยในเรื่องขนมปังอันบริสุทธิ์ แป้งสำหรับเครื่องธัญญบูชา ขนมปังกรอบไร้เชื้อ ของถวายอบ ของถวายผสมน้ำมัน และดูแลเรื่องการชั่งตวงคุณภาพและขนาดของทุกสิ่ง ๓๐ ทุกเช้า พวกเขาต้องยืนขอบคุณและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า ในเวลาเย็นก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน ๓๑ เมื่อใดก็ตามที่เผาสัตว์เป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ในวันสะบาโต วันข้างขึ้น และเทศกาลที่กำหนดไว้ ให้ชาวเลวีทำหน้าที่ตามจำนวนที่ต้องใช้ปฏิบัติงาน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าเป็นประจำ ๓๒ พวกเขาต้องดูแลกระโจมที่นัดหมายและวิสุทธิสถาน และคอยรับใช้บรรดาบุตรของอาโรนพี่น้องของเขา เพื่อรับใช้ที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

๒๔

ดาวิดจัดหน้าที่ให้ปุโรหิต

๑ กองเวรของบุตรของอาโรนมีดังนี้ อาโรนมีบุตรคือ นาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ๒ นาดับและอาบีฮูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของเขาโดยไม่มีบุตร* ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงรับตำแหน่งเป็นปุโรหิต ๓ ศาโดกบุตรเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคบุตรอิธามาร์ ก็ได้ช่วยดาวิดจัดหน้าที่ให้ปุโรหิตตามที่ได้กำหนด เพื่อปฏิบัติงาน ๔ ในเมื่อพบว่าในบรรดาบุตรของเอเลอาซาร์มีผู้นำมากกว่าบรรดาบุตรของอิธามาร์ จึงจัดได้หัวหน้า 16 คนจากตระกูลเอเลอาซาร์ และ 8 คนจากบรรดาบุตรของอิธามาร์ ๕ พวกเขาจัดแบ่งงานด้วยการจับฉลาก ไม่ว่าจะเป็นบุตรของเอเลอาซาร์ หรือบุตรของอิธามาร์ พวกเขาทุกคนเป็นขุนนางที่บริสุทธิ์และผู้ปฏิบัติหน้าที่ของพระเจ้า ๖ เชไมยาห์เป็นผู้คัดลอกข้อความ เขาเป็นบุตรของเนธันเอลชาวเลวี เป็นผู้บันทึกรายชื่อต่อหน้ากษัตริย์และขุนนางเหล่านี้คือ ศาโดกปุโรหิต อาหิเมเลคบุตรของอาบียาธาร์ และบรรดาหัวหน้าตระกูลของปุโรหิตและของชาวเลวีทั้งหลาย (บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเอเลอาซาร์และอิธามาร์ผลัดกันจับฉลาก)

๗ ฉลากแรกได้แก่เยโฮยาริบ ที่สองเยดายาห์ ๘ ที่สามฮาริม ที่สี่เสโอริม ๙ ที่ห้ามัลคียาห์ ที่หกมิยามิน ๑๐ ที่เจ็ดฮักโคส ที่แปดอาบียาห์† ๑๑ ที่เก้าเยชูอา ที่สิบเชคานิยาห์ ๑๒ ที่สิบเอ็ดเอลียาชีบ ที่สิบสองยาคิม ๑๓ ที่สิบสามหุปปาห์ ที่สิบสี่เยเชเบอับ ๑๔ ที่สิบห้าบิลกาห์ ที่สิบหกอิมเมอร์ ๑๕ ที่สิบเจ็ดเฮซีร์ ที่สิบแปดฮัปปิสเซส ๑๖ ที่สิบเก้าเปธาหิยาห์ ที่ยี่สิบเยเฮเซเคล ๑๗ ที่ยี่สิบเอ็ดยาคีน ที่ยี่สิบสองกามูล ๑๘ ที่ยี่สิบสามเดไลยาห์ ที่ยี่สิบสี่มาอาซิยาห์ ๑๙ เขาเหล่านี้ได้รับมอบหมายหน้าที่รับใช้ ให้มายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ตามวิธีดำเนินการที่

---

* **๒๔๒** เลวีนิติ 10:1,2 † **๒๔๑๐** ลูกา 1:5

ตั้งไว้ให้พวกเขา โดยอาโรนผู้เป็นบิดาต้นตระกูล ดังที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
ได้บัญชาท่านไว้

๒๐ ส่วนบรรดาผู้สืบเชื้อสายของชาวเลวีที่เหลือมีดังต่อไปนี้คือ เชื้อสายของอัมรามคือ ชู
บาเอล เชื้อสายของชูบาเอลคือ เยเดยาห์ ๒๑ ส่วนเรหับยาห์ เชื้อสายของเขาคือ ยิชชียาห์ผู้
เป็นหัวหน้า ๒๒ ของชาวอิสฮาร์คือ เชโลโมท เชื้อสายของเชโลโมทคือ ยาหาท ๒๓ เชื้อสาย
ของเฮโบรนคือ เยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม เยคาเมอัมที่สี
๒๔ เชื้อสายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ จากมีคาห์คือ ชามีร์ ๒๕ น้องชายของมีคาห์คือ ยิชชียาห์
เชื้อสายของยิชชียาห์คือ เศคาริยาห์ ๒๖ เชื้อสายของเมรารีคือ มัคลี และมูชี เชื้อสายของ
ยาอาซียาห์คือ เบโน ๒๗ เชื้อสายของเมรารีได้แก่ ยาอาซียาห์ เบโน โชฮัม ซักเกอร์ และอิ
บรี ๒๘ ของมัคลีคือ เอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตร ๒๙ ของคีช เชื้อสายของคีชคือ เยราเมเอล ๓๐ เชื้อ
สายของมูชีคือ มัคลี เอเดอร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้คือบรรดาผู้สืบเชื้อสายของชาวเลวี
ตามตระกูลของพวกเขา ๓๑ เช่นเดียวกับผู้สืบเชื้อสายของอาโรน คือพวกเขาได้รับหน้าที่ให้
ปฏิบัติงานด้วยการจับฉลาก ไม่ว่าจะอายุสูงหรือน้อยก็ตาม ต่างก็จับฉลากต่อหน้ากษัตริย์
ดาวิดและศาโดก อาหิเมเลค และหัวหน้าตระกูลของบรรดาปุโรหิต และต่อหน้าชาวเลวี

๒๕

ดาวิดจัดหน้าที่ให้แก่นักดนตรี

๑ ดาวิดและบรรดาหัวหน้าปฏิบัติงานได้แบ่งแยกบุตรของอาสาฟ ของเฮมาน และของเย
ดูธูนให้ปฏิบัติรับใช้ในด้านการเผยคำกล่าวของพระเจ้าด้วยพิณเล็ก พิณสิบสาย และฉาบ
รายชื่อบรรดาผู้ที่ปฏิบัติงานและหน้าที่มีดังนี้ ๒ จากเชื้อสายของอาสาฟคือ ซักเกอร์ โยเซฟ
เนธานิยาห์ และอาชาเรลาห์ อาสาฟเผยคำกล่าวของพระเจ้าภายใต้การควบคุมของกษัตริ
ย์ และอาสาฟควบคุมบุตรของเขา ๓ จากเยดูธูน เชื้อสายของเขาคือ เก-ดาลิยาห์ เศรี เยชา
ยาห์ ฮาชาบิยาห์ และมัททีธิยาห์ มี 6 คนทีอยู่ภายใต้การควบคุมของเยดูธูนบิดาของเขา
ผู้เผยคำกล่าวด้วยการขอบคุณและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าด้วยพิณเล็ก ๔ จากเฮมาน เชื้อ
สายของเขาคือ บุคคียาห์ มัทธานิยาห์ อุสซีเอล เชบูเอล เยรีโมท ฮานันยาห์ ฮานานี เอลี
ยาธาห์ กิดดาลที และโรมัมทีเอเซอร์ โยชเบคาชาห์ มัลโลธี โฮธีร์ มาหะซิโอท ๕ เฮมานผู้
รู้ของกษัตริย์เป็นบิดาของคนเหล่านี้ พระเจ้าให้พวกเขาสรรเสริญพระองค์ตามคำสัญญา
พระเจ้าได้มอบบุตรชาย 14 คน และบุตรหญิง 3 คนให้แก่เฮมาน ๖ เขาเหล่านี้อยู่ภายใต้
การควบคุมของบิดาของเขาในด้านดนตรีในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยฉาบ พิณ
สิบสาย และพิณเล็ก เพื่อปฏิบัติงานในพระตำหนักของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธูน และเฮมาน
อยู่ภายใต้คำบัญชาของกษัตริย์ ๗ จำนวนคนทั้งหมด 288 คนทีได้รับการฝึกร้องเพลงถวาย
แด่พระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งญาติพี่น้องของพวกเขาด้วย ทุกคนล้วนแต่มีความชำนาญ ๘ และ
พวกเขาจับฉลากรับปฏิบัติหน้าที่ของตน ผู้น้อยและผู้ใหญ่ ทั้งครูและลูกศิษย์ก็เหมือนกัน

๙ ฉลากแรกตกเป็นของพวกอาสาฟคือโยเซฟ ที่สองตกเป็นของเก-ดาลิยาห์กับพี่น้อง
และบุตรของเขา รวมได้ 12 คน ๑๐ ที่สามตกเป็นของซักเกอร์กับบุตรและพี่น้องของเขา
รวมได้ 12 คน ๑๑ ที่สี่ตกเป็นของอิสรีกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๑๒ ที่ห้าตก
เป็นของเนธานิยาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๑๓ ที่หกตกเป็นของบุคคียาห์
กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๑๔ ที่เจ็ดตกเป็นของเยชาเรลาห์กับบุตรและพี่
น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๑๕ ที่แปดตกเป็นของเยชายาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวม
ได้ 12 คน ๑๖ ที่เก้าตกเป็นของมัทธานิยาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๑๗ ที่สิ
บตกเป็นของชิเมอีกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๑๘ ที่สิบเอ็ดตกเป็นของอาซาร์

เอลกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๑๙ ที่สิบสองตกเป็นของฮาชาบิยาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๐ ที่สิบสามตกเป็นของชูบาเอลกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๑ ที่สิบสี่ตกเป็นของมัททีธิยาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๒ ที่สิบห้าตกเป็นของเยเรโมทกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๓ ที่สิบหกตกเป็นของฮานันยาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๔ ที่สิบเจ็ดตกเป็นของโยชเบคาชาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๕ ที่สิบแปดตกเป็นของฮานานีกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๖ ที่สิบเก้าตกเป็นของมัลโลธีกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๗ ที่ยี่สิบตกเป็นของเอลียาธาห์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๘ ที่ยี่สิบเอ็ดตกเป็นของโฮธีร์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๒๙ ที่ยี่สิบสองตกเป็นของกิดดาลทีกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๓๐ ที่ยี่สิบสามตกเป็นของมาหะซิโอทกับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน ๓๑ คนทียี่สิบสี่ตกเป็นของโรมัมทีเอเซอร์กับบุตรและพี่น้องของเขา รวมได้ 12 คน

๒๖

กองเวรเฝ้าประตู

๑ สำหรับกองเวรเฝ้าประตู จากชาวโคราห์ได้แก่ เมเชเลมิยาห์บุตรของโคเร เชื้อสายของอาสาฟ ๒ เมเชเลมิยาห์มีบุตรคือ เศคาริยาห์บุตรหัวปี เยดียาเอลคนที่สอง เศบาดิยาห์คนที่สาม ยาทนีเอลคนที่สี่ ๓ เอลามคนที่ห้า เยโฮฮานันคนที่หก เอลีโฮเอนัยคนที่เจ็ด ๔ โอเบดเอโดมมีบุตรคือ เชไมยาห์บุตรหัวปี เยโฮซาบาดคนที่สอง โยอาห์คนทีสาม สาคาร์คนทีสี่ เนธันเอลคนที่ห้า ๕ อัมมีเอลคนที่หก อิสสาคาร์คนทีเจ็ด เปอุลเลธัยคนที่แปด เพราะว่าพระเจ้าอวยพรแก่เขา ๖ เชไมยาห์ผู้เป็นบุตรก็มีบุตรที่เกิดแก่เขาด้วย พวกเขาเป็นหัวหน้าตระกูล เพราะว่าเป็นผู้มีความสามารถมาก ๗ เชไมยาห์มีบุตรชื่อ โอทนี เรฟาเอล โอเบด และเอลซาบาด เอลซาบาดมีพี่น้องที่มีความสามารถคือ เอลีฮู และเส-มาคิยาห์ ๘ คนเหล่านี้เป็นลูกหลานและญาติพี่น้องของโอเบดเอโดม เป็นผู้มีคุณสมบัติในการปฏิบัติงาน เป็นเชื้อสายของโอเบดเอโดม 62 คน ๙ เมเชเลมิยาห์มีบุตรและพี่น้องที่มีความสามารถ 18 คน ๑๐ และโฮสาห์ชาวเมรารีมีบุตรชื่อ ชิมรีผู้เป็นหัวหน้า (แม้ว่าเขาไม่ใช่บุตรหัวปี บิดาของเขาก็ให้เป็นหัวหน้า) ๑๑ ฮิลคียาห์คนทีสอง เทบาลิยาห์คนทีสาม เศคาริยาห์คนทีสี่ บุตรและพี่น้องของโฮสาห์ทั้งหมดมี 13 คน

๑๒ คนเหล่านี้เป็นผู้นำกองเวรเฝ้าประตู มีหน้าที่ปฏิบัติงานในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับญาติพี่น้องของเขา ๑๓ พวกเขาจับฉลากตามแต่ตระกูลว่าจะต้องประจำที่ประตูใด ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ๑๔ ฉลากตกเป็นของเชเลมิยาห์ที่เฝ้าทางด้านตะวันออก และเศคาริยาห์บุตรผู้ชาญฉลาดของเขาได้ฉลากที่ต้องเฝ้าทางด้านเหนือ ๑๕ โอเบดเอโดมได้ฉลากที่ต้องเฝ้าทางด้านใต้ และบรรดาบุตรของเขาประจำอยู่ที่เรือนเก็บของ ๑๖ ส่วนชุปปิมและโฮสาห์ได้ฉลากที่ต้องเฝ้าทางด้านตะวันตก ที่ประตูชัลเลเคททางถนนที่ขึ้นไป มียามเฝ้าต่อเนื่องกัน ๑๗ ในแต่ละวันมีชาวเลวีเฝ้า 6 คนทีทางด้านตะวันออก มี 4 คนเฝ้าที่ทางด้านเหนือ และ 4 คนเฝ้าที่ทางด้านใต้ ส่วนที่เรือนเก็บของให้เฝ้าครั้งละ 2 คน ๑๘ สำหรับที่เฉลียงทางด้านตะวันตก มี 4 คนทีถนน และ 2 คนทีเฉลียง ๑๙ คนเหล่านี้เป็นกองเวรเฝ้าประตูที่เป็นชาวโคราห์และเมรารี

ผู้ดูแลคลังและเจ้าหน้าที่อื่นๆ

๒๐ อาหิยาห์ชาวเลวีมีหน้าที่ดูแลคลังพระตำหนักของพระเจ้า และคลังเก็บสิ่งบริสุทธิ์ ๒๑
ผู้สืบเชื้อสายของลาดานคือชาวเกอร์โชน ซึ่งมาจากลาดาน หัวหน้าตระกูลของลาดาน เป็น
ชาวเกอร์โชนคือเยฮีเอลี
๒๒ เยฮีเอลีมีบุตรชื่อ เศธาม และโยเอลน้องชายของเขา มีหน้าที่ดูแลคลังพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า ๒๓ จากชาวอัมราม ชาวอิสฮาร์ ชาวเฮโบรน และชาวอุสซีเอล ๒๔ เชบูเอ
ลบุตรของเกอร์โชมผู้เป็นบุตรของโมเสส เป็นหัวหน้าใหญ่ดูแลคลัง ๒๕ ญาติพี่น้องเขามีดัง
ต่อไปนี้ เอลีเอเซอร์มีบุตรชื่อ เรหับยาห์ เรหับยาห์มีบุตรชื่อเยชายาห์ เยชายาห์มีบุตรชื่อโย
รัม โยรัมมีบุตรชื่อศิครี ศิครีมีบุตรชื่อเชโลโมท ๒๖ เชโลโมทคนนี้และพี่น้องของเขามีหน้าที่
ดูแลคลังทั้งหมดของสิ่งบริสุทธิ์ ที่กษัตริย์ดาวิดและบรรดาหัวหน้าตระกูล บรรดานายพัน
นายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพได้มอบถวาย ๒๗ พวกเขาได้มอบสิ่งบริสุทธิ์ที่ริบมาได้จาก
สงคราม เพื่อใช้ในการซ่อมแซมพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๘ อีกทั้งทุกสิ่งที่ซามูเอลผู้รู้
และซาอูลบุตรของคีช และอับเนอร์บุตรของเนอร์ และโยอาบบุตรของนางเศรุยาห์ได้มอบ
ถวาย สิ่งบริสุทธิ์ทั้งสิ้นทีมอบถวายแล้วอยู่ในการดูแลของเชโลโมทและพี่น้องของเขา
๒๙ จากชาวอิสฮาร์คือ เคนานิยาห์และบุตรของเขาได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ภายนอก
สำหรับอิสราเอล ให้เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นผู้วินิจฉัย ๓๐ จากชาวเฮโบรน ฮาชาบิยาห์ และ
พี่น้องของเขา รวมเป็น 1,700 คนทีมีความสามารถ เป็นผู้ดูแลอิสราเอลที่ทางด้านตะวัน
ตกของแม่น้ำจอร์แดน ในเรื่องงานทั้งสิ้นของพระผู้เป็นเจ้า และงานรับใช้กษัตริย์ ๓๑ จาก
ชาวเฮโบรน ก็มีเยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้าของชาวเฮโบรน ตามบันทึกลำดับเชื้อสายของตระกูล
(ในปีที่สี่สิบของรัชสมัยของดาวิด มีการเสาะหาชายผู้มีความสามารถมาก และพบเขาเห
ล่านั้นทียาเซอร์ในกิเลอาด) ๓๒ กษัตริย์ดาวิดแต่งตั้งเยรียาห์และญาติพี่น้องจำนวน 2,700
คนทีมีความสามารถและเป็นหัวหน้าตระกูล ให้เป็นผู้ควบคุมชาวรูเบน ชาวกาด และครึ่ง
เผ่าของมนัสเสห์ ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า และกิจการของกษัตริย์

๒๗

กองเวร

๑ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อชาวอิสราเอล บรรดาหัวหน้าตระกูล บรรดาผู้บัญชาการนายพันนาย
ร้อย และเจ้าหน้าที่รับใช้กษัตริย์ ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกองเวรประจำหน้าที่ แต่ละเดือน
ตลอดทั้งปี แต่ละกองเวรมี 24,000 คน
๒ ยาโชเบอัมบุตรของศับดีเอลมีหน้าที่ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนที่หนึ่ง กลุ่มเวรของเขา
มี 24,000 คน ๓ เขาสืบเชื้อสายมาจากเปเรศ และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการทั้งปวง เขารับ
ใช้ในเดือนที่หนึ่ง ๔ โดดัยชาวอาโคคมีหน้าที่ดูแลกองเวรในเดือนที่สอง กลุ่มเวรของเขา
มี 24,000 คน ๕ ผู้บัญชาการคนที่สามสำหรับเดือนที่สาม คือเบไนยาห์บุตรของเยโฮยาดา
มหาปุโรหิต กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๖ เบไนยาห์ผู้นี้ที่เป็นทหารกล้าในหมู่ทหารทั้ง
สามสิบ และควบคุมทหารทั้งสามสิบ อัมมีซาบาดบุตรของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา
๗ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นกองเวรที่สี ในเดือนที่สี และเศบาดิยาห์บุตรของเขา
ดูแลต่อจากเขา กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๘ ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้า คือ
ชัมหุทชาวอิสราห์ กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๙ กลุ่มเวรที่หกสำหรับเดือนที่หก คืออิราบ
ุตรของอิกเขชชาวเทโคอา กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๑๐ กลุ่มเวรที่เจ็ดสำหรับเดือนที่
เจ็ด คือเฮเลสชาวเปโลนจากพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๑๑ กลุ่ม
เวรที่แปดสำหรับเดือนที่แปด คือสิบเบคัยชาวหุชาจากชาวเศรัค กลุ่มเวรของเขามี 24,000

คน ๑๒ กลุ่มเวรที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้า คืออาบีเอเซอร์แห่งอานาโธทจากชาวเบนยามิน กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๑๓ กลุ่มเวรที่สิบสำหรับเดือนที่สิบ คือมาหะรัยแห่งเนโทฟาห์จากชาวเศรัค กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๑๔ กลุ่มเวรที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ด คือเบไนยาห์แห่งปิราโธนจากพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน ๑๕ กลุ่มเวรที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสอง คือเฮลดัยชาวเนโทฟาห์จากพงศ์พันธุ์ของโอทนีเอล กลุ่มเวรของเขามี 24,000 คน

บรรดาผู้นำของเผ่า

๑๖ บรรดาผู้นำเผ่าของอิสราเอลได้แก่ ชาวรูเบนมีเอลีเอเซอร์บุตรศิครีเป็นหัวหน้าใหญ่ ชาวสิเมโอนมีเชฟาทิยาห์บุตรมาอาคาห์เป็นหัวหน้า ๑๗ ชาวเลวีมีฮาชาบิยาห์บุตรเคมูเอล อาโรนมีศาโดกเป็นหัวหน้า ๑๘ ยูดาห์มีเอลีฮู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิดเป็นหัวหน้า อิสสาคาร์มีอมรีบุตรมีคาเอลเป็นหัวหน้า ๑๙ เศบูลุนมีอิชมัยยาห์บุตรโอบาดีห์เป็นหัวหน้า นัฟทาลีมีเยรีโมทบุตรอัสรีเอลเป็นหัวหน้า ๒๐ ชาวเอฟราอิมมีโฮเชยาบุตรอาซัซยาห์เป็นหัวหน้า ครึ่งเผ่าของมนัสเสห์มีโยเอลบุตรเปดายาห์เป็นหัวหน้า ๒๑ ครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ในกิเลอาดมีอิดโดบุตรเศคาริยาห์เป็นหัวหน้า เบนยามินมียาอาซีเอลบุตรอับเนอร์เป็นหัวหน้า ๒๒ ดานมีอาซาร์เอลบุตรเยโรฮัมเป็นหัวหน้า คนเหล่านี้เป็นผู้นำของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล ๒๓ ดาวิดไม่ได้นับผู้ที่อายุต่ำกว่า 20 ปี เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าสัญญาว่าจะให้อิสราเอลมีคนจำนวนมากมายเท่ากับดวงดาวในฟ้าสวรรค์* ๒๔ โยอาบบุตรของนางเศรุยาห์เริ่มนับ แต่เขานับยังไม่ครบ เพราะว่าพระเจ้าโกรธอิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวนที่นับก็ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

๒๕ อัสมาเวทบุตรของอาดีเอลเป็นผู้ดูแลคลังของกษัตริย์ และโยนาธานบุตรของอุสซียาห์ดูแลคลังที่นอกเมือง ในเมืองต่างๆ ในหมู่บ้าน และที่หอคอยยืนยาม ๒๖ เอสะรีบุตรเคลูบดูแลบรรดาผู้ทำไร่พรวนดิน ๒๗ ชิเมอีชาวรามาห์ดูแลไร่องุ่น ศับดีชาวชิฟามดูแลผลิตผลที่ไร่องุ่นสำหรับห้องเก็บเหล้าองุ่น ๒๘ บาอัลฮานานชาวเกเดอร์ดูแลต้นมะกอกและต้นมะเดื่อในที่ลุ่ม โยอาชดูแลคลังน้ำมัน ๒๙ ชิตรัยชาวชาโรนดูแลฝูงโคที่เล็มหญ้าอยู่ในชาโรน ชาฟัทบุตรของอัดลัยดูแลฝูงโคในหุบเขา ๓๐ โอบิลชาวอิชมาเอลดูแลอูฐ เยดายาห์ชาวเมโรโนทดูแลลาตัวเมีย ยาซีสชาวฮาการ์ดูแลฝูงแพะแกะ ๓๑ คนเหล่านี้เป็นผู้ดูแลสมบัติของกษัตริย์ดาวิด

๓๒ โยนาธานลุงของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจและเป็นผู้คัดลอกข้อความ โยนาธานและเยฮีเอลบุตรฮัคโมนีเป็นผู้เลี้ยงดูบรรดาบุตรของกษัตริย์ ๓๓ อาหิโธเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ หุชัยชาวอาร์คีเป็นสหายของกษัตริย์ ๓๔ เยโฮยาดาบุตรเบไนยาห์ และอาบียาธาร์เป็นผู้รับหน้าที่ต่อจากอาหิโธเฟล โยอาบเป็นผู้บังคับกองพันทหารของกษัตริย์

๒๘

ดาวิดสั่งการเรื่องการสร้างพระวิหาร

๑ ที่เยรูซาเล็ม ดาวิดเรียกประชุมบรรดาผู้ปฏิบัติหน้าที่ทั้งปวงของอิสราเอลคือ บรรดาผู้ปฏิบัติหน้าที่ประจำเผ่า ประจำกองเวรที่รับใช้กษัตริย์ บรรดาผู้บัญชาการกองพันและกองร้อย ผู้ดูแลสมบัติทั้งสิ้นและฝูงปศุสัตว์ของกษัตริย์และบรรดาบุตรของท่าน พร้อมกับผู้ปฏิบัติหน้าที่ของวังกษัตริย์ ทหารกล้า และนักรบผู้เก่งกล้า ๒ และกษัตริย์ดาวิดยืนขึ้นกล่าวว่า "พี่น้องและประชาชนของเรา ขอฟังเรา เรานึกอยู่ในใจว่าจะสร้างพระตำหนัก

* **๒๗๒๓** ปฐมกาล 15:5

เป็นที่พักสำหรับหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า และเพื่อเป็นที่วางเท้าของพระเจ้าของพวกเรา และเราก็ได้เตรียมสิ่งของสำหรับการก่อสร้างแล้ว ๓ แต่พระเจ้ากล่าวกับเราว่า “เจ้าจะไม่สร้างตำหนักเพื่อยกย่องนามของเรา เพราะว่าเจ้าเป็นนักรบ และได้ฆ่าคน” ๔ ถึงกระนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลเลือกเราจากตระกูลของเรา เพื่อปกครองอิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะว่าพระองค์เลือกยูดาห์ให้เป็นผู้นำ และจากตระกูลยูดาห์ พระองค์เลือกครอบครัวของเรา และในบรรดาบุตรของบิดาของเรา พระองค์พอใจในตัวเรา และให้เราเป็นผู้ปกครองทั่วอิสราเอล ๕ และในบรรดาบุตรของเรา (ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ให้เรามีบุตรหลายคน) พระองค์ก็ได้เลือกซาโลมอนบุตรของเรา ให้นั่งบนบัลลังก์ของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อปกครองอิสราเอล ๖ พระองค์กล่าวกับเราว่า “ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะเป็นผู้สร้างตำหนักและลานตำหนักของเรา เพราะว่าเราได้เลือกเขาให้เป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา ๗ เราจะสร้างอาณาจักรของเขาตลอดไปเป็นนิตย์ ถ้าเขาปฏิบัติตามคำบัญญัติและกฎเกณฑ์ดังที่เขาทำอยู่ในวันนี้” ๘ ฉะนั้น ต่อหน้าอิสราเอลทั้งปวง และคณะประชุมของพระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าได้ยินเป็นพยาน ท่านจงรักษาและระมัดระวังปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เพื่อท่านจะเป็นเจ้าของแผ่นดินอันงามนี้ และมอบให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของท่านที่มาภายหลังสืบไปเป็นนิตย์

ดาวิดสั่งการซาโลมอน

๙ ส่วนเจ้า ซาโลมอนบุตรของเรา จงรู้จักพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า และรับใช้พระองค์อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิต และด้วยความเต็มใจ เพราะพระผู้เป็นเจ้าชั่งใจของทุกคน และเข้าใจแผนการณ์และความคิดทั้งสิ้น ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะเหวี่ยงเจ้าออกไปตลอดกาล ๑๐ เจ้าจงระมัดระวัง เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้เลือกเจ้าให้เป็นผู้สร้างพระตำหนักให้เป็นที่พำนัก จงเข้มแข็งและดำเนินงานให้สำเร็จ”

๑๑ แล้วดาวิดก็มอบแบบมุขพระวิหาร แบบห้องต่างๆ ของพระตำหนัก คลังและห้องชั้นบน ห้องชั้นใน และห้องทำพิธีชดใช้บาป ให้แก่ซาโลมอนบุตรของท่าน ๑๒ และแบบรายละเอียดทุกอย่างตามที่ท่านคิดเตรียมไว้สำหรับลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ห้องต่างๆ โดยรอบ คลังพระตำหนักของพระเจ้า และคลังสำหรับเก็บสิ่งบริสุทธิ์ ๑๓ ท่านให้คำกำกับแก่กองเวรปุโรหิตและของชาวเลวี สำหรับงานปฏิบัติทุกแผนกในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า สำหรับภาชนะทั้งสิ้นสำหรับงานปฏิบัติในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๔ ท่านเจาะจงน้ำหนักทองคำสำหรับภาชนะทองคำทั้งสิ้นเพื่อปฏิบัติงานแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของภาชนะเงินเพื่อปฏิบัติงานแต่ละอย่าง ๑๕ น้ำหนักของคันประทีปทองคำและดวงประทีป น้ำหนักทองคำสำหรับตีคันประทีปและดวงประทีปแต่ละคัน น้ำหนักเงินสำหรับตีคันประทีป 1 คันและดวงประทีป ตามที่จะใช้คันประทีปแต่ละคันในการปฏิบัติงาน ๑๖ น้ำหนักทองคำสำหรับหุ้มโต๊ะตั้งขนมปังไร้เชื้อแต่ละตัว และเงินสำหรับหุ้มโต๊ะเงิน ๑๗ ทองบริสุทธิ์สำหรับตีส้อม หล่ออ่างน้ำ โถ และน้ำหนักทองคำสำหรับหล่ออ่างแต่ละใบ น้ำหนักเงินสำหรับหล่ออ่างเงินแต่ละใบ ๑๘ น้ำหนักทองคำหลอมบริสุทธิ์สำหรับหุ้มแท่นบูชาเครื่องหอม และแบบรถศึกที่มีตัวเครูบกางปีกปกหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ ดาวิดกล่าวว่า “พระองค์ให้ความกระจ่างแก่เราเป็นลายลักษณ์อักษรที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า งานทุกชิ้นจะต้องทำตามแบบที่วางไว้”

๒๐ และดาวิดกล่าวกับซาโลมอนบุตรของท่านว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือหวาดหวั่น เพราะแม้แต่พระเจ้าของเรา พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าสถิตกับเจ้า

พระองค์จะไม่ทำให้เจ้าผิดหวังหรือทอดทิ้งเจ้าไป จนกว่างานทุกอย่างเพื่อการรับใช้พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าจะเสร็จสิ้น ๒๑ ดูเถิด กองเวรปุโรหิต และชาวเลวีที่ปฏิบัติงานของพระตำหนักของพระเจ้า พร้อมจะปฏิบัติงานทุกชิ้นด้วยกับเจ้า ทุกคนที่เต็มใจล้วนมีความชำนาญในการปฏิบัติหน้าที่ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่และประชาชนทั้งปวง ก็จะยินดีรับคำสั่งจากเจ้า

๒๙

เครื่องสักการะสำหรับพระตำหนัก

๑ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์กล่าวแก่ทุกคนในที่ประชุมว่า ซาโลมอนบุตรของเรา เป็นคนเดียวที่พระเจ้าได้เลือก เป็นคนหนุ่มและยังอ่อนหัด งานก็ใหญ่มาก เพราะว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ใช่สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า ๒ ดังนั้นเราได้จัดเตรียมทุกอย่างไว้สำหรับพระเจ้าของเรา เท่าที่เราจะสามารถทำได้ มีทองคำสำหรับสิ่งที่หล่อด้วยทอง เงินสำหรับสิ่งที่หล่อด้วยเงิน และทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ เหล็กสำหรับสิ่งที่หล่อด้วยเหล็ก และไม้สำหรับสิ่งที่สร้างด้วยไม้ รวมถึงกรอบที่ฝังพลอยหลากสี พลอยสีฟ้า พลอยหลากสี อัญมณีหลากชนิดและหินอ่อนจำนวนมาก ๓ ยิ่งกว่านั้นอีก มีสิ่งที่เราได้เตรียมเพิ่มสำหรับพระตำหนักอันบริสุทธิ์คือ เรามีสมบัติส่วนตัวที่เป็นทองคำและเงิน และเพื่อเป็นการอุทิศแก่พระตำหนักของพระเจ้าของเรา เราขอมอบให้แก่พระตำหนักของพระเจ้าของเรา ๔ เป็นทองคำหนัก 3,000 ตะลันต์ ทองคำจากโอฟีร์ และเงินหลอมบริสุทธิ์หนัก 7,000 ตะลันต์ สำหรับฝังลายที่กำแพงพระตำหนัก ๕ และสำหรับงานทั้งหมดที่ให้ช่างมีฝีมือทำ ทองคำสำหรับสิ่งที่หล่อด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่หล่อด้วยเงิน มีผู้ใดบ้างที่จะมอบให้ด้วยความเต็มใจ ถวายตัวในวันนี้แด่พระผู้เป็นเจ้า

๖ แล้วบรรดาหัวหน้าของตระกูลก็ได้มอบของถวายด้วยความสมัครใจ บรรดาหัวหน้าเผ่า ผู้บัญชาการกองพันและกองร้อย และบรรดาผู้ปฏิบัติงานให้กษัตริย์ก็กระทำเช่นเดียวกัน ๗ สิ่งที่เขาเหล่านั้นมอบให้เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานของพระตำหนักของพระเจ้า มีดังต่อไปนี้คือทองคำ 5,000 ตะลันต์* และ 10,000 ดาริค† เงิน 10,000 ตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์ 18,000 ตะลันต์ และเหล็ก 100,000 ตะลันต์ ๘ และผู้ที่มีเพชรพลอยก็มอบให้แก่กรมคลังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ภายใต้การดูแลของเยฮีเอลชาวเกอร์โชน ๙ แล้วประชาชนก็ร่าเริงใจ เพราะว่าพวกเขาได้มอบให้ด้วยความสมัครใจ พวกเขาได้มอบแด่พระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดใจ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ก็ปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ดาวิดอธิษฐานในที่ประชุม

๑๐ ฉะนั้น ดาวิดจึงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าทุกคนในที่ประชุม และดาวิดกล่าวว่า โอ สรรเสริญพระองค์ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลบรรพบุรุษของเรา จากนิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล ๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเกียรติ อานุภาพ พระบารมี ความมีชัย และความยิ่งใหญ่ ทุกสิ่งในสวรรค์และแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า อาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ได้รับการยกย่องเป็นเจ้านายเหนือสรรพสิ่ง ๑๒ ความมั่งมีและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ปกครองเหนือสิ่งทั้งปวง อานุภาพและพละกำลังอยู่ในมือของพระองค์ และทุกสิ่งจะยิ่งใหญ่และมีพละกำลังได้ก็ขึ้นอยู่กับมือของพระองค์ ๑๓ โอ พระเจ้าของเราทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายขอบคุณพระองค์ และสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

---

* **๒๙๗** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก † **๒๙๗** 1 ดาริค หนักประมาณ 8.5 กรัม

๑๔ แต่ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด และประชาชนของข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ที่เราทั้งหลายจะมอบถวายได้
ด้วยความเต็มใจเช่นนี้ เพราะว่าทุกสิ่งมาจากพระองค์ และเรามอบแด่พระองค์ด้วยสิ่งที่มา
จากพระองค์เท่านั้น ๑๕ เพราะว่าเราเป็นผู้อพยพและคนต่างถิ่นในสายตาของพระองค์ เช่น
เดียวกับบรรพบุรุษทั้งหลายของเรา วันเวลาของเราทั้งหลายเป็นเหมือนเงา และจะหวังพึ่ง
ก็ไม่ได้ ๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา สิ่งที่เราได้จัดเตรียมมากมาย เพื่อสร้างพระ
ตำหนักแด่พระองค์ เพื่อพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ก็มาจากมือของพระองค์ และ
เป็นของพระองค์ทั้งสิ้น ๑๗ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่า พระองค์ทดสอบจิตใจ
และยินดีในความเที่ยงธรรม จากความเที่ยงธรรมในจิตใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอมอบสิ่ง
เหล่านี้ทั้งสิ้นด้วยความสมัครใจ และบัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นชนชาติของพระองค์ ซึ่งอยู่ ณ ที่นี้
ต่างก็มอบแด่พระองค์ด้วยความสมัครใจและความยินดี ๑๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ผู้เป็นบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์รักษาจุดประสงค์และ
ความคิดเช่นนี้ให้อยู่ในจิตใจของชนชาติของพระองค์ไปตลอดกาล และช่วยนำพาจิตใจ
ของพวกเขาให้สัตย์ซื่อต่อพระองค์ ๑๙ ขอพระองค์โปรดให้ซาโลมอนบุตรของข้าพเจ้าปฏิ
บัติตามพระบัญญัติของพระองค์ ตามคำสั่ง และกฎเกณฑ์ของพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ
และกระทำทุกสิ่งเพื่อสร้างวังที่ข้าพเจ้าได้ตระเตรียมให้เรียบร้อยแล้ว

๒๐ ครั้นแล้ว ดาวิดก็กล่าวแก่ทุกคนในที่ประชุมว่า สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของท่าน และทุกคนในที่ประชุมสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา
ทั้งปวง และก้มศีรษะ และแสดงความเคารพต่อพระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์ ๒๑ และเขาทั้ง
หลายมอบเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า และในวันรุ่งขึ้นก็มอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของ
ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ด้วยโคหนุ่ม 1,000 ตัว แพะหนุ่ม 1,000 ตัว และลูกแกะตัวผู้ 1,000
ตัว พร้อมด้วยเครื่องดื่มบูชา และเครื่องสักการะมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง ๒๒ เขาทั้ง
หลายรับประทานและดื่ม ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในวันนั้นด้วยความยินดียิ่ง

ซาโลมอนได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์

และเขาทั้งหลายรับซาโลมอนบุตรของดาวิดเป็นกษัตริย์เป็นครั้งที่สอง และเจิมท่านให้
เป็นผู้นำถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และให้ศาโดกเป็นปุโรหิต

๒๓ แล้วซาโลมอนก็ครองบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้า เป็นกษัตริย์แทนดาวิดบิดาของท่าน
และท่านมีความเจริญ และอิสราเอลทั้งปวงเชื่อฟังท่าน ๒๔ บรรดาหัวหน้าและทหารกล้า
รวมทั้งบรรดาบุตรทั้งปวงของกษัตริย์ดาวิดด้วย ก็สาบานตัวต่อกษัตริย์ซาโลมอน ๒๕
และพระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ซาโลมอนเป็นผู้ยิ่งใหญ่มากในสายตาของอิสราเอลทั้งปวง และ
ประทานเกียรติอันสูงส่ง อย่างที่ไม่เคยมีกษัตริย์อื่นใดในอิสราเอลได้รับมาก่อน

ดาวิดสิ้นชีวิต

๒๖ ดาวิดบุตรของเจสซีครองราชย์ทั่วทั้งอิสราเอล ๒๗ ท่านปกครองอิสราเอลเป็นเวลา 40
ปี ท่านครองราชย์ 7 ปีในเฮโบรน และ 33 ปีในเยรูซาเล็ม ๒๘ และท่านสิ้นชีวิตเมื่อมีอายุมาก
สุขใจกับชีวิตอันยืนนาน มั่งคั่ง และมีเกียรติ และซาโลมอนครองราชย์แทนท่าน ๒๙ ทุกสิ่ง
ที่กษัตริย์ดาวิดกระทำ ตั้งแต่แรกจนถึงสุดท้ายก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในประวัติของซามูเอลผู้
รู้ และในประวัติของนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และในประวัติของกาดผู้รู้ ๓๐ พร้อม
ด้วยรายละเอียดเรื่องการปกครองของท่าน อานุภาพ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านและ
อิสราเอล และกับอาณาจักรอื่นทั้งปวง

2 พงศาวดาร

ซาโลมอนนมัสการที่กิเบโอน

๑ ซาโลมอนบุตรของดาวิดสถาปนาอาณาจักรของท่านให้มั่นคง และพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่านสถิตกับท่าน และโปรดให้ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่มาก
๒ ซาโลมอนกล่าวแก่อิสราเอลทั้งปวง แก่บรรดาผู้บัญชากองพันและกองร้อย ผู้
พิพากษา ผู้นำทั้งปวงในอิสราเอล และแก่หัวหน้าครอบครัว ๓ ซาโลมอนและผู้ที่มาร่วม
ประชุมกับท่านก็ไปยังสถานบูชาบนภูเขาสูงในกิเบโอน เพราะว่ากระโจมที่นัดหมายของ
พระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างไว้ในถิ่นทุรกันดารตั้งอยู่ที่นั่น ๔ ดาวิดได้
นำหีบของพระเจ้าจากคีริยาทเยอาริมขึ้นมายังที่ซึ่งท่านได้เตรียมไว้ คือท่านได้ตั้งกระโจม
พร้อมไว้ในเยรูซาเล็ม* ๕ ยิ่งกว่านั้น แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่เบซาเลลบุตรของอุรีผู้เป็นบุตร
ของฮูร์ได้สร้าง ก็อยู่ที่นั่น ณ เบื้องหน้ากระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า ซาโลมอนกับที่
ประชุมจึงได้ถามพระองค์ ๖ และซาโลมอนก็ขึ้นไปถึงแท่นบูชา ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
ซึ่งอยู่ที่กระโจมที่นัดหมาย และมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย 1,000 ตัวบนนั้น

ซาโลมอนอธิษฐานขอสติปัญญา

๗ ในคืนนั้น พระเจ้าปรากฏแก่ซาโลมอน และกล่าวกับท่านว่า □เจ้าอยากจะขอสิ่งใดจาก
เรา□ ๘ ซาโลมอนตอบพระเจ้าว่า □พระองค์ได้แสดงความรักอันยิ่งใหญ่และมั่นคงแก่ดาว
ิดบิดาของข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าได้ครองราชย์แทนท่าน ๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า
ขอคำสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดบิดาของข้าพเจ้าบรรลุผล เพราะพระองค์ได้ทำให้
ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ปกครองประชาชนจำนวนมากเท่าฝุ่นผงในโลก ๑๐ บัดนี้ขอพระองค์
มอบสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพเจ้า เพื่อนำหน้าประชาชนเหล่านี้ออกไปและนำเขากลับ
เข้ามาอีก มีใครที่จะสามารถปกครองชนชาติอันใหญ่เยี่ยงนี้ของพระองค์ได้□ ๑๑ พระเจ้า
ตอบซาโลมอนว่า □เป็นเพราะสิ่งนี้อยู่ในใจของเจ้า และเจ้าไม่ได้ขอทรัพย์สิ่งของ ความ
มั่งคั่ง เกียรติยศ หรือชีวิตของพวกที่เกลียดชังเจ้า หรือแม้แต่อยากได้ชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอ
สติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเป็นกษัตริย์ปกครองชนชาติของเรา ๑๒ สติปัญญา
และความรู้เป็นของเจ้า เราจะให้ความมั่งมีแก่เจ้า อีกทั้งทรัพย์สิงของและเกียรติยศ อย่าง
ที่ไม่มีกษัตริย์อื่นใดที่มาก่อนหน้าเจ้าได้รับ หรือใครที่มาหลังเจ้าก็จะไม่ได้รับเท่าเทียมเจ้า□
๑๓ ดังนั้นซาโลมอนกลับมาจากเบื้องหน้าของกระโจมที่นัดหมาย คือสถานบูชาบนภูเขาสูง
ที่กิเบโอน ไปยังเยรูซาเล็ม และท่านปกครองอิสราเอล

ความมั่งคั่งของซาโลมอน

๑๔ ซาโลมอนสะสมรถศึกและทหารม้า ท่านมีรถศึก 1,400 คัน และทหารม้า 12,000 คน
ซึ่งท่านให้ประจำอยู่ที่เมืองเก็บรถศึกทั้งหลาย และให้ประจำอยู่กับกษัตริย์ในเยรูซาเล็มด
้วย ๑๕ กษัตริย์ทำให้มีเงินและทองคำใช้ทั่วไปในเยรูซาเล็มราวกับใช้ก้อนหิน และท่านมีไม้ซี
ดาร์มากมายราวกับต้นมะเดื่อในที่ลุ่ม ๑๖ ม้าของซาโลมอนถูกนำเข้ามาจากประเทศอียิปต์
และเมืองคูเอ บรรดาพ่อค้าของกษัตริย์ซื้อจากคูเอตามกำหนดราคา ๑๗ พวกเขานำรถศึก
เข้ามาจากอียิปต์ ราคาแต่ละคันมีค่าเป็นเงิน 600 เชเขล† และม้าราคา 150 เชเขล และ
พวกเขาก็ส่งออกไปขายให้แก่บรรดากษัตริย์ของชาวฮิตและแก่บรรดากษัตริย์แห่งอารัม‡

---

* **๑□๔** 2 ซามูเอล 6:1-23 † **๑□๑๗** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม ‡ **๑□๑๗** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

๒

เตรียมสร้างพระตำหนัก

๑ ซาโลมอนประสงค์ที่จะสร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า และ
สร้างวังของท่านเอง ๒ ท่านจึงสั่งให้เกณฑ์ผู้ชายจำนวน 70,000 คนทำหน้าที่แบกหาม และ
80,000 คนสกัดหินในแถบภูเขา และ 3,600 คนเป็นผู้คุมคนงาน ๓ ซาโลมอนแจ้งไปยังฮี
รามกษัตริย์แห่งไทระว่า
"ขอท่านส่งไม้ซีดาร์มาให้เรา อย่างที่ท่านเคยส่งมาให้ดาวิดบิดาของเรา เพื่อสร้างวัง
ด้วยเถิด ๔ ดูเถิด เรากำลังจะสร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเรา และถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมที่เบื้องหน้าพระองค์ และเพื่อ
จัดขนมปังอันบริสุทธิ์เป็นประจำ และเพื่อเผาสัตว์เป็นของถวายในเวลาเช้าและเย็น
สำหรับวันสะบาโต และวันข้างขึ้น และเทศกาลต่างๆ ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวก
เรากำหนดไว้ ซึ่งเป็นบัญญัติเพื่ออิสราเอลตลอดไป
๕ พระตำหนักที่เรากำลังจะสร้างนั้นยิ่งใหญ่ เพราะว่า พระเจ้าของเรายิ่งใหญ่กว่า
เทพเจ้าทั้งปวง ๖ แต่ใครสามารถสร้างพระตำหนักสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อสวรรค์เบื้อง
บน แม้แต่ฟ้าสวรรค์ที่อยู่เกินเอื้อมยังยับยั้งจำกัดพระองค์ไว้ไม่ได้ เราเป็นใคร ที่จะสร้าง
พระตำหนักสำหรับพระองค์ นอกจากว่า จะเป็นสถานที่สำหรับถวายเครื่องสักการะ ณ
เบื้องหน้าพระองค์
๗ ฉะนั้น บัดนี้ขอท่านส่งชายคนหนึ่งให้เรา ซึ่งเป็นช่างผู้ชำนาญงานด้านทองคำ
เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และชำนาญผ้าสีม่วง สีแดงเลือดนก และสีฟ้า ได้รับการ
ฝึกฝนงานแกะสลักด้วย เพื่อมาร่วมงานกับช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญที่อยู่กับเราในยูดาห์
และเยรูซาเล็ม ซึ่งดาวิดบิดาของเราเตรียมไว้พร้อมแล้ว
๘ ขอท่านส่งไม้ซีดาร์ ไม้สน และไม้จันทน์จากเลบานอน เราทราบว่าบรรดาคนของ
ท่านชำนาญในการตัดไม้ซุงในเลบานอน และคนของเราจะทำงานร่วมกับคนของท่าน
๙ เพื่อจัดเตรียมไม้จำนวนมากให้เรา เพราะว่าพระตำหนักที่เรากำลังจะสร้างนั้นยิ่งใหญ่
และงามตระการ ๑๐ เราจะให้ข้าวสาลีป่นและข้าวบาร์เลย์อย่างละ 20,000 โคร์* เหล้า
องุ่นและน้ำมันอย่างละ 20,000 โคร์ แก่คนของท่านที่ตัดไม้"
๑๑ ครั้นแล้วฮีรามกษัตริย์แห่งไทระจึงตอบในจดหมายถึงซาโลมอนว่า
"เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้ารักชนชาติของพระองค์ พระองค์จึงกำหนดให้ท่านเป็นกษัตริ
ย์ปกครองพวกเขา" ๑๒ ฮีรามกล่าวอีกว่า "สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์มอบบุตรผู้เรืองปัญญาแก่กษัตริย์ดาวิด ท่าน
กอปรด้วยความฉลาดรอบรู้และความเข้าใจ และเป็นผู้ที่จะสร้างพระตำหนักสำหรับพระ
ผู้เป็นเจ้า และวังของท่านเอง
๑๓ ข้าพเจ้าได้ส่งฮูรามอาบีซึ่งเป็นช่างผู้ชำนาญชั้นเยี่ยมมาให้ เขามีความเข้าใจ ๑๔ เขา
เป็นบุตรของหญิงจากเผ่าดาน บิดาของเขามาจากเมืองไทระ ได้รับการฝึกฝนงานช่าง
ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หิน และไม้ ชำนาญผ้าสีม่วง สีฟ้า และสีแดงเลือดนก
และผ้าป่านเนื้อดี และทำงานแกะสลักทุกชนิด และทำตามแบบที่มอบหมายได้ทั้งนั้น
เขาจะทำงานร่วมกับช่างฝีมือของท่านและของดาวิดเจ้านายของข้าพเจ้า บิดาของท่าน
๑๕ ฉะนั้นข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ น้ำมันและเหล้าองุ่น ที่เจ้านายของข้าพเจ้าพูดถึง ก็
ขอส่งไปให้คนของท่านเถิด ๑๖ และพวกเราจะตัดไม้ซุงตามที่ท่านต้องการจากเลบานอน
และส่งเป็นแพซุงมาทางทะเลให้ท่านที่เมืองยัฟฟา เพื่อให้ท่านนำขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม"

---

* **๒๑๐** 1 โคร์ มีประมาณ 220 ลิตร

๑๗ ซาโลมอนให้นับจำนวนประชากรต่างด้าวทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินของอิสราเอล
เหมือนกับทะเบียนสำมะโนประชากรที่ดาวิดบิดาของท่านได้ทำแล้ว† นับจำนวนได้
153,600 คน ๑๘ ท่านกำหนดให้คนจำนวน 70,000 คนทำหน้าที่แบกหาม คนสกัดหินใน
แถบภูเขา 80,000 คน และให้ผู้คุม 3,600 คนเป็นผู้สั่งการกับคนงาน

๓

ซาโลมอนสร้างพระตำหนัก

๑ ซาโลมอนเริ่มสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าที่เยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่
ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่ดาวิดบิดาของท่าน บนลานนวดข้าวของโอร์นันชาวเยบุส*
และเป็นสถานที่ที่ดาวิดเลือกไว้ ๒ ท่านเริ่มสร้างในเดือนที่สอง ซึ่งเป็นปีที่สี่ของการครอง
ราชย์ ๓ พระตำหนักของพระเจ้าที่ซาโลมอนสร้าง ใช้มาตรฐานการวัดเป็นศอกเหมือนครั้ง
แรกคือ ยาว 60 ศอก กว้าง 20 ศอก ๔ มุขที่หน้าพระตำหนักชั้นนอกของพระวิหารยาว 20
ศอก เท่ากับความกว้างของพระตำหนัก และสูง 120 ศอก ท่านให้กรุภายในพระตำหนักด
้วยทองคำบริสุทธิ์ ๕ พระตำหนักชั้นนอกกรุด้วยไม้สนหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ประดับเป็นร
ูปต้นอินทผลัมและโซ่ ๖ ท่านตกแต่งพระตำหนักด้วยการใช้เพชรนิลจินดา ทองคำก็มาจาก
พาร์วายิม ๗ ท่านใช้ทองคำหุ้มคานเพดาน ธรณีประตู ผนัง และบานประตูพระตำหนัก และ
ท่านให้สลักตัวเครูบไว้ตามผนัง

๘ ท่านสร้างอภิสุทธิสถาน มีความยาวเท่ากับพระตำหนักคือ ยาว 20 ศอก และกว้าง 20
ศอก ท่านให้กรุด้วยทองคำบริสุทธิ์หนัก 600 ตะลันต์† ๙ ตะปูทองคำหนัก 50 เชเขล‡ และ
ท่านให้ใช้ทองคำกรุห้องที่อยู่ชั้นบน

๑๐ ท่านให้ทำตัวเครูบ 2 รูป และหุ้มด้วยทองคำสำหรับอภิสุทธิสถาน ๑๑ ปีกเครูบกางออก
ยาวถึง 20 ศอก ปีกหนึ่งของเครูบยาว 5 ศอก แตะที่ผนังพระตำหนัก ส่วนปีกอีกข้างยาว 5
ศอก แตะปีกของเครูบอีกรูปหนึ่ง ๑๒ ส่วนเครูบอีกรูปก็เช่นกันคือ ปีกหนึ่งยาว 5 ศอก แตะที่
ผนังพระตำหนัก และปีกอีกข้างยาว 5 ศอก จรดกับปีกของเครูบรูปแรก ๑๓ ปีกของเครูบท
ั้งสองกางออกยาวรวมกันได้ 20 ศอก เครูบยืนหันหน้าไปทางพระตำหนักชั้นนอก ๑๔ ท่าน
ให้ใช้ผ้าสีน้ำเงิน ม่วง และแดงเลือดนก กับผ้าป่านเนื้อดี ทำม่านกั้น และให้ปักรูปเครูบไว้ที่
ม่าน

๑๕ ที่ด้านหน้าของพระตำหนัก ท่านให้ทำเสาหลัก 2 เสาสูง 35 ศอก ที่ยอดของแต่ละเสา
ยาว 5 ศอก ๑๖ ท่านให้ทำโซ่เหมือนสร้อยคอคลุมที่ยอดเสาทั้งสอง และให้ทำลูกทับทิม 100
ลูกห้อยไว้ที่โซ่ ๑๗ ท่านให้ตั้งเสาหลักไว้ที่หน้าพระวิหาร เสาหนึ่งตั้งไว้ทางทิศใต้ อีกเสาตั้งไว้
ทางทิศเหนือ เสาที่อยู่ทางทิศใต้ชื่อว่า ยาคีน เสาที่อยู่ทางทิศเหนือชื่อว่า โบอาส

๔

ภาชนะเครื่องใช้ในพระตำหนัก

๑ ซาโลมอนให้สร้างแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ขนาดยาว 20 ศอก กว้าง 20 ศอก และสูง 10
ศอก ๒ และท่านให้หล่อถังเก็บน้ำรูปทรงกลม เส้นศูนย์กลาง 10 ศอก สูง 5 ศอก เส้นรอบ
วง 30 ศอก ๓ ใต้ขอบมีรูปน้ำเต้า*เรียงที่รอบถัง 2 รอบๆ ละ 150 ลูก หล่อเป็นเนื้อเดียวกับ
ตัวถัง ๔ ถังนี้ตั้งบนหลังโค 12 ตัว ซึ่ง 3 ตัวหันไปทิศเหนือ 3 ตัวหันไปทิศตะวันตก 3 ตัวหัน
ไปทิศใต้ และอีก 3 ตัวหันไปทิศตะวันออก โคทุกตัวหันหางไปทางศูนย์กลาง ๕ ถังหนา 1
ฝ่ามือ ขอบถังทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนดอกพลับพลึง ถังนี้จุน้ำ 3,000 บัท† ๖ ท่านให้ทำ

---

† **๒๐๑๗** 2 ซามูเอล 24:2 * **๓๐๑** โอร์นันเป็นคนเดียวกันกับอาราวนาห์ในฉบับ 2 ซามูเอล 24:18 † **๓๐๘** 1 ตะลันต์
หนักประมาณ 35 กก. ‡ **๓๐๙** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม * **๔๐๓** ภาษาฮีบรูเป็นคำว่า โค † **๔๐๕** 1
บัท มีประมาณ 22 ลิตร

อ่างสำหรับชำระล้าง 10 ใบด้วย โดยตั้งอ่าง 5 ใบทางทิศใต้ และ 5 ใบทางทิศเหนือ เพื่อใช้ล้างภาชนะสำหรับสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย ส่วนถังเก็บน้ำนั้นมีไว้เพื่อให้ปุโรหิตใช้ชำระล้าง
๗ ท่านให้ตีคันประทีปทองคำ 10 คัน ตามรายละเอียดที่ระบุไว้ และตั้งไว้ในพระวิหาร 5 คันทางทิศใต้ และ 5 คันทางทิศเหนือ ๘ ท่านให้สร้างโต๊ะ 10 ตัว และวางไว้ในพระวิหาร 5 ตัวทางทิศใต้ และ 5 ตัวทางทิศเหนือ และท่านให้หล่ออ่างทองคำ 100 ใบ ๙ ท่านให้สร้างลานของปุโรหิต สร้างลานใหญ่และประตูที่ลานบุด้วยทองสัมฤทธิ์ ๑๐ และท่านให้ตั้งถังเก็บน้ำไว้ที่มุมด้านตะวันออกเฉียงใต้ของพระตำหนัก

๑๑ ฮีรามหล่อหม้อ ทัพพี และอ่างน้ำ ดังนั้นฮีรามทำงานพระตำหนักของพระเจ้าให้กษัตริย์ซาโลมอนเสร็จสิ้น ๑๒ เสาหลักทั้งสองต้น และบัวรูปทรงกลมที่ปิดยอดเสา และโซ่ถักเป็นตาข่ายคลุมบัวทรงกลมที่ยอดเสา ๑๓ และผลทับทิม 400 ผลที่รอบตาข่ายทั้งสอง ตาข่ายแต่ละผืนมีผลทับทิม 2 แถวสำหรับคลุมบัวรูปทรงกลมทั้งสองที่ยอดเสา ๑๔ เขาสร้างแท่นและอ่างน้ำที่วางบนแท่นด้วย ๑๕ ถังเก็บน้ำ 1 ใบ และโค 12 ตัวใต้ถังนั้น ๑๖ ภาชนะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น หม้อ ทัพพี และส้อม ที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งฮูรามอาบีหล่อให้กษัตริย์ซาโลมอน ล้วนแล้วแต่หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์อันมันปลาบ ๑๗ กษัตริย์ได้หล่อภาชนะเหล่านี้ในเบ้าดินทีอยู่ระหว่างเมืองสุคคทและศาเรธาน ในที่ราบของแม่น้ำจอร์แดน ๑๘ ซาโลมอนให้สร้างภาชนะเหล่านี้เป็นจำนวนมาก จึงไม่ได้ชั่งว่าทองสัมฤทธิ์ที่ใช้นั้นมากเพียงไร
๑๙ ซาโลมอนได้สร้างและหล่อภาชนะทุกชิ้นในพระตำหนักของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะทองคำสำหรับวางขนมปังอันบริสุทธิ์ ๒๐ คันประทีปและดวงประทีปทองคำบริสุทธิ์ สำหรับใช้จุดที่ด้านหน้าพระตำหนักชั้นใน ตามรายละเอียดที่ระบุไว้ ๒๑ ดอกไม้ ดวงประทีปและคีม ซึ่งตีขึ้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่สุด ๒๒ กรรไกรตัดไส้ดวงประทีป อ่าง ภาชนะเครื่องหอม และถาดที่ใช้เก็บถ่านร้อน ซึ่งเป็นทองคำบริสุทธิ์ บานพับสำหรับประตูชั้นในสุดของอภิสุทธิสถาน และสำหรับประตูที่พระตำหนักชั้นนอกของพระวิหาร ล้วนเป็นทองคำทั้งสิ้น

๕

๑ เมื่องานทั้งสิ้นทีกษัตริย์ซาโลมอนทำสำหรับพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าเสร็จสิ้นลงแล้ว และซาโลมอนก็ได้นำสิ่งที่ดาวิดบิดาของท่านได้ถวาย คือเครื่องเงิน ทองคำ และภาชนะต่างๆ มาเก็บไว้ในคลังพระตำหนักของพระเจ้า

นำหีบเข้ามาในพระตำหนัก

๒ จากนั้นซาโลมอนก็เรียกประชุมที่ เยรูซาเล็ม เพื่อให้บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอล หัวหน้าเผ่าทุกคน และบรรดาหัวหน้าตระกูลของชาวอิสราเอล เป็นผู้นำหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า ขึ้นมาจากเมืองของดาวิด คือศิโยน ๓ ชาวอิสราเอลทั้งปวงรวมตัวกันเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ระหว่างงานเทศกาล ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด ๔ เมื่อบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมาถึง พวกเลวีก็ยกหีบ ๕ และพวกเขาได้นำหีบ กระโจมที่นัดหมาย และภาชนะอันบริสุทธิ์ทั้งหมดในกระโจมขึ้นมา พวกปุโรหิตที่เป็นชาวเลวีเป็นผู้หามสิ่งเหล่านั้น ๖ กษัตริย์ซาโลมอนและชาวอิสราเอลทั้งมวลที่รวมตัวอยู่ด้วยกันกับท่าน ณ เบื้องหน้าหีบ ได้ถวายแกะและโคมากมายจนนับไม่ถ้วน ๗ แล้วเหล่าปุโรหิตก็ได้นำหีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้ามายังพระตำหนักชั้นในของพระวิหาร คือในอภิสุทธิสถาน โดยวางไว้ที่ใต้ปีกเครูบทั้งสอง ๘ ด้วยว่าเครูบกางปีกขึ้นปกเหนือที่วางหีบ เพื่อโน้มเหนือหีบและคานหาม ๙ คานหามนั้นยาวมากจนมองเห็นปลายทั้งสองข้างได้จากวิสุทธิสถานซึ่งอยู่ด้านหน้าพระตำหนักชั้นใน แต่มองไม่เห็นจากลานด้านนอก และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุกวันนี้

๑๐ ในหีบไม่มีสิ่งใดนอกจากแผ่นศิลา 2 แผ่นที่โมเสสบรรจุไว้เมื่ออยู่ที่โฮเรบ ที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทำพันธสัญญากับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอล ในช่วงเวลาที่พวกเขาออกจากอียิปต์ ๑๑ และเมื่อปุโรหิตออกจากวิสุทธิสถาน (เนื่องจากปุโรหิตทั้งหมดที่อยู่ที่นั่นได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์แล้ว ไม่ว่าจะอยู่ในกองเวรใด ๑๒ และนักร้องชาวเลวีทั้งหมด อาสาฟ เฮมาน และเยดูธูน บุตรชายของพวกเขา และบรรดาญาติพี่น้อง ต่างก็แต่งกายด้วยผ้าป่านเนื้อดี มีฉาบ พิณสิบสาย และพิณเล็ก ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปุโรหิต 120 คนที่เป่าแตรยาว* ๑๓ คนเป่าแตรและนักร้องมีหน้าที่บรรเลงร้องเพลงประสานกันเป็นหนึ่งเดียว สรรเสริญและขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า) และเมื่อพวกเขาร้องเพลงพร้อมกับแตรยาว ฉาบ และเครื่องดนตรีอื่นๆ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าว่า

"เพราะพระองค์ประเสริฐ

เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล"

พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าจึงเต็มไปด้วยเมฆ ๑๔ ทำให้บรรดาปุโรหิตไม่สามารถยืนปฏิบัติหน้าที่ได้เนื่องจากเมฆนั้น เพราะพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏขึ้นในพระตำหนักของพระเจ้า

๖

ซาโลมอนอวยพรประชาชน

๑ ครั้นแล้วซาโลมอนกล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวว่า พระองค์จะพำนักอยู่ในเมฆอันมืดทึบ* ๒ แต่ข้าพเจ้าได้สร้างพระตำหนักอันงามตระการถวายพระองค์ เพื่อเป็นสถานที่ให้พระองค์พำนักตลอดไป" ๓ แล้วกษัตริย์ก็หันมายังที่ประชุมของอิสราเอลซึ่งกำลังยืนอยู่ และให้พรแก่พวกเขา ๔ ท่านกล่าวว่า

"สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ได้กระทำตามสัญญาด้วยวาจาที่ได้ให้แก่ดาวิดบิดาของเราด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์กล่าวว่า ๕ "นับตั้งแต่วันที่เรานำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้เลือกเมืองใดจากเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล เพื่อสร้างตำหนักให้เป็นที่ยกย่องนามของเรา และเราไม่ได้เลือกผู้ใดมาเป็นผู้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา ๖ แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มให้เป็นที่ยกย่องนามของเรา และเราได้เลือกดาวิดมาเป็นผู้ปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา" ๗ ดาวิดบิดาของเราตั้งใจจะสร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๘ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับดาวิดบิดาของเราว่า "เพราะว่าเจ้าตั้งใจจะสร้างตำหนักเพื่อยกย่องนามของเรา ความตั้งใจของเจ้านั้นดี ๙ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่เจ้าที่จะเป็นผู้สร้างตำหนัก แต่บุตรของเจ้าที่จะเกิดแก่เจ้า จะเป็นผู้สร้างตำหนักเพื่อยกย่องนามของเรา"† ๑๐ บัดนี้พระผู้เป็นเจ้าก็ได้กระทำตามสัญญา เพราะว่าเราได้ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งของดาวิดบิดาของเรา และนั่งครองบัลลังก์ของอิสราเอล อย่างที่พระผู้เป็นเจ้าได้สัญญาไว้ และเราได้สร้างพระตำหนักเพื่อยกย่องพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๑๑ และเราได้วางหีบอันเป็นที่เก็บพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ทำไว้กับประชาชนของอิสราเอลไว้ที่นั่นแล้ว"

ซาโลมอนอธิษฐานในงานถวาย

๑๒ ครั้นแล้วซาโลมอนก็ยืน ณ เบื้องหน้าแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า ต่อหน้าที่ประชุมของอิสราเอล และยกมือขึ้น ๑๓ ซาโลมอนได้สร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ขนาดยาว 5 ศอก กว้าง 5

---

* **๕๑๒** ทำจากโลหะ มีเสียงแหลม * **๖๑** เลวีนิติ 16:2 † **๖๙** 2 ซามูเอล 7:12,13; 1 พงศาวดาร 17:11,12

ศอก และสูง 3 ศอก ตั้งแท่นไว้ตรงกลางที่ลานรอบนอก ท่านยืนที่แท่นนั้น และคุกเข่าต่อหน้าที่ประชุมของอิสราเอล และยกมือขึ้นสู่สวรรค์ ๑๔ และกล่าวว่า

"โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เหมือนพระองค์ ทั้งในสวรรค์และโลก พระองค์รักษาพันธสัญญา และแสดงความรักอันมั่นคงต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ที่ดำเนินชีวิตในวิถีทางของพระองค์ด้วยใจจริง ๑๕ พระองค์ได้รักษาสัญญากับดาวิดบิดาของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้สัญญาด้วยวาจาของพระองค์ และกระทำตามสัญญาด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ในวันนี้ ๑๖ ฉะนั้น บัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล โปรดรักษาสัญญาที่พระองค์ได้ให้แก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ บิดาของข้าพเจ้า ดังคำของพระองค์ที่ว่า "เจ้าจะไม่ขาดคนที่จะนั่งครองบัลลังก์ของอิสราเอล ณ เบื้องหน้าเรา หากบรรดาบุตรของเจ้าใส่ใจในวิถีทางของเขา ให้ดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติของเรา เหมือนกับที่เจ้าได้กระทำมา" ๑๗ ฉะนั้น โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ขอพระองค์ยืนยันคำที่พระองค์ได้กล่าวกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด

๑๘ แต่พระเจ้าจะพำนักอยู่กับมนุษย์ในโลกหรือ ดูเถิด สวรรค์เบื้องบนและฟ้าสวรรค์ที่อยู่เกินเอื้อมยังจำกัดพระองค์ไม่ได้ แล้วพระตำหนักที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นมาหลังนี้จะเล็กน้อยกว่านั้นเพียงไร ๑๙ แต่กระนั้นพระองค์ยังสนใจคำอธิษฐานและคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอโปรดฟังเสียงร้องและคำอธิษฐานที่ผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐาน ณ เบื้องหน้าพระองค์ ๒๐ ขอพระองค์เฝ้าดูพระตำหนักหลังนี้ตลอดทั้งวันและคืนเถิด นี่เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์สัญญาว่าจะเป็นที่ยกย่องพระนามของพระองค์ ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ เวลาที่เราหันหน้าอธิษฐานมาทางสถานที่แห่งนี้ ๒๑ และขอพระองค์ฟังคำขอร้องของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์เมื่อเขาหันหน้าอธิษฐานมาทางสถานที่แห่งนี้ และเมื่อพระองค์ได้ยินจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่พระองค์พำนัก ก็โปรดให้อภัยด้วยเถิด

๒๒ ถ้าหากว่าผู้ใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของตน และต้องให้คำปฏิญาณ เวลาที่เขามาสาบาน ณ เบื้องหน้าแท่นบูชาในพระตำหนักนี้ ๒๓ ก็ขอพระองค์ได้ยินจากสวรรค์ ขอโปรดตอบและพิพากษาบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ตอบสนองผู้ที่ทำผิดตามความผิดของเขา และโปรดช่วยให้ผู้บริสุทธิ์พิสูจน์ได้ว่าเขาไม่มีความผิด และพ้นข้อหาตามความบริสุทธิ์ของเขา

๒๔ เวลาที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์พ่ายแพ้ศัตรู เพราะพวกเขากระทำบาปต่อพระองค์ และหันกลับเข้ามาหาพระองค์ และยอมรับพระนามของพระองค์ เขาจะอธิษฐานและวิงวอนต่อพระองค์ในพระตำหนักนี้ ๒๕ ก็ขอพระองค์โปรดฟังจากสวรรค์ และให้อภัยบาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และนำพวกเขามายังแผ่นดินที่พระองค์ได้มอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขาอีก

๒๖ เมื่อสวรรค์ปิดและไม่เอื้อฝนเนื่องจากพวกเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าหากว่าพวกเขาอธิษฐานโดยหันมาทางสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหยุดกระทำบาป หลังจากที่พระองค์ให้พวกเขารับทุกข์ทรมาน ๒๗ ก็ขอพระองค์โปรดฟังจากสวรรค์ และให้อภัยบาปของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อพระองค์สอนในวิถีทางที่ดีซึ่งพวกเขาควรดำเนิน แล้วพระองค์โปรดให้ฝนโปรยลงบนแผ่นดินที่พระองค์ได้มอบให้แก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดก

๒๘ ถ้าหากว่าเกิดทุพภิกขภัยในแผ่นดิน หรือเกิดภัยพิบัติ ลมร้อนแห้ง หรือเชื้อรา ตั๊กแตน หรือตัวบุ้ง ถ้าหากว่าศัตรูใช้กำลังล้อมพวกเขาในแผ่นดิน ที่ตามประตูเมือง ไม่ว่าจะเป็นภัยพิบัติหรือการเจ็บไข้ได้ป่วยใดๆ ก็ตาม ๒๙ ถ้าหากว่าผู้ใดหรืออิสราเอลชนชาติของพระองค์อธิษฐานหรือวิงวอนในเรื่องใดก็ตาม เมื่อแต่ละคนสำนึกในความทุกข์ทรมานและความ

เศร้าของตน และเหยียดมือออกมาทางพระตำหนักนี้ ๓๐ ก็ขอพระองค์ฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่พำนักของพระองค์ และโปรดให้อภัย และกระทำต่อพวกเขาตามความประพฤติของแต่ละคน เพราะว่าพระองค์ผู้เดียว พระองค์ทราบถึงจิตใจของมนุษย์ทั้งปวง ๓๑ เพื่อพวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ และดำเนินชีวิตในวิถีทางของพระองค์ ตลอดเวลาที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์มอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเรา

๓๒ ในทำนองเดียวกัน เมื่อชาวต่างแดนผู้ไม่ใช่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ เขามาจากดินแดนแสนไกล เพราะพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ อานุภาพและพลานุภาพของพระองค์ เมื่อเขามาและอธิษฐานมาทางพระตำหนักนี้ ๓๓ ขอพระองค์ฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่พำนักของพระองค์ และโปรดทำตามที่ชาวต่างแดนทั้งปวงร้องขอต่อพระองค์ เพื่อชนชาติทั้งปวงบนโลกจะได้รู้จักพระนามของพระองค์ และเกรงกลัวพระองค์ อย่างที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์รู้จัก และพวกเขาจะทราบว่าพระตำหนักที่ข้าพเจ้าสร้างหลังนี้ ข้าพเจ้าได้ถวายเพื่อพระนามของพระองค์

๓๔ ถ้าหากว่าชนชาติของพระองค์ออกศึกสู้กับศัตรู ไม่ว่าที่ใดก็ตาม และพวกเขาอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า โดยหันมาทางเมืองที่พระองค์ได้เลือก และพระตำหนักที่ข้าพเจ้าได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์ ๓๕ ก็ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำวิงวอนของพวกเขาจากสวรรค์ และช่วยเหลือพวกเขา

๓๖ ถ้าหากว่าพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เนื่องจากว่าไม่มีผู้ใดที่ไม่ทำบาป‡ พระองค์จะโกรธกริ้วพวกเขา และให้ศัตรูจับตัวพวกเขาไปเป็นเชลยในดินแดนที่อยู่ไกลหรือใกล้ ๓๗ แต่ถ้าพวกเขามีใจสำนึกได้เมื่ออยู่ในดินแดนที่ตนถูกจับไปเป็นเชลย โดยการกลับใจและขอร้องพระองค์ในดินแดนนั้น กล่าวว่า “พวกเราได้กระทำบาป ประพฤติผิด และกระทำตัวเลวทราม” ๓๘ ถ้าหากว่าพวกเขากลับใจเข้าหาพระองค์อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิต ในดินแดนที่พวกเขาถูกจับตัวไปเป็นเชลย และอธิษฐานโดยหันมาทางแผ่นดินของพวกเขาซึ่งเป็นแผ่นดินที่พระองค์มอบให้แก่บรรพบุรุษ เมืองที่พระองค์ได้เลือก และพระตำหนักที่ข้าพเจ้าสร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ ๓๙ ก็ขอพระองค์โปรดฟังคำอธิษฐานและคำวิงวอนจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่พำนักของพระองค์ และช่วยเหลือพวกเขา และให้อภัยชนชาติของพระองค์ ที่ได้ทำบาปต่อพระองค์

๔๐ บัดนี้ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอพระองค์เฝ้าดู และฟังคำอธิษฐานของที่แห่งนี้เถิด

๔๑ บัดนี้ ได้โปรดลุกขึ้นเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า และไปยังที่พักของพระองค์
ทั้งพระองค์และหีบพันธสัญญาอันมีอานุภาพของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า ขอให้บรรดาปุโรหิตของพระองค์สวมคลุมด้วยความรอดพ้น
และขอให้บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าชื่นชมยินดีในความกรุณาของพระองค์

๔๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า ขออย่าเมินหน้าไปจากผู้ได้รับการเจิมของพระองค์
ขอพระองค์ระลึกถึงความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์”

๗

ไฟจากสวรรค์

๑ ทันทีที่ซาโลมอนอธิษฐานจบ ก็มีไฟลงมาจากสวรรค์ และเผาไหม้สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย และเครื่องสักการะ และพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏขึ้นในพระตำหนัก ๒ บรรดาปุโรหิตไม่สามารถเข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏขึ้นในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๓ เมื่อประชาชนอิสราเอลเห็นไฟลงมา และพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าสถิตบนพระตำหนัก พวกเขาจึงซบหน้าลงกับพื้น

‡ **๖๓๖** สดุดี 14:3; โรม 3:23

นมัสการและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล"

การถวายพระตำหนัก

๔ จากนั้นกษัตริย์และประชาชนทั้งปวงก็ถวายเครื่องสักการะ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๕ กษัตริย์ซาโลมอนถวายโค 22,000 ตัว และแกะ 120,000 ตัว เท่ากับว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้ถวายพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ๖ บรรดาปุโรหิตต่างก็ยืนที่ตำแหน่งของตน ชาวเลวีก็เช่นกัน พร้อมด้วยเครื่องดนตรีเพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์ดาวิดได้สร้างเครื่องดนตรี เพื่อใช้ในการสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล บรรดาปุโรหิตยืนเป่าแตรยาวอยู่ฝั่งตรงข้ามกับชาวเลวี และอิสราเอลทั้งปวงก็ยืนขึ้น

๗ ซาโลมอนทำพิธีชำระให้ส่วนกลางของลานที่อยู่หน้าพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์ เพราะท่านได้มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและไขมันจากของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เนื่องจากแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่ซาโลมอนสร้างไว้แล้ว ไม่ใหญ่พอสำหรับบรรจุสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและเครื่องธัญญบูชาและไขมันได้

๘ ในเวลานั้นซาโลมอนฉลองเทศกาลนานถึง 7 วันร่วมกับชาวอิสราเอลทั้งปวง มีผู้ร่วมงานด้วยเป็นจำนวนมากจากบริเวณใกล้เลโบฮามัทไปจนถึงธารน้ำของอียิปต์ ๙ ในวันที่แปด เขาทั้งหลายมีประชุม เพราะได้ถวายแท่นบูชา 7 วัน และงานเทศกาล 7 วัน ๑๐ ในวันที่ยี่สิบสามของเดือนเจ็ด ซาโลมอนให้ประชาชนกลับบ้านไป ด้วยความยินดีและใจเปรมปรีดิ์ที่พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งดีๆ แก่ดาวิดและซาโลมอน และแก่อิสราเอลชนชาติของพระองค์

ถ้าประชาชนของเราอธิษฐาน

๑๑ เมื่อซาโลมอนสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และวังของกษัตริย์เสร็จสิ้น ท่านกระทำทุกสิ่งที่ได้วางแผนจะกระทำสำหรับพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และสำหรับวังของท่านเองด้วยความสำเร็จทุกประการ ๑๒ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่ซาโลมอนในเวลากลางคืน และกล่าวกับท่านว่า "เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และเราได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเรา เพื่อเป็นตำหนักสำหรับเครื่องสักการะบูชา ๑๓ เมื่อเราปิดท้องฟ้า ไม่เอื้อฝน หรือสั่งให้ตั๊กแตนมากินพืชจนเกลี้ยงแผ่นดิน หรือให้ประชาชนประสบกับโรคระบาด ๑๔ ถ้าประชาชนของเรา ซึ่งถูกเรียกชื่อในนามของเรา จะถ่อมตัว อธิษฐาน แสวงหาเรา และหันไปจากหนทางที่ชั่วร้าย เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยบาปของพวกเขา และรักษาทั่วทั้งแผ่นดินให้ดีดังเดิม ๑๕ บัดนี้ เราจะเฝ้าดู และจะตั้งใจฟังคำอธิษฐานที่กล่าวในที่นี้ ๑๖ เพราะว่าบัดนี้เราได้เลือกและทำให้ตำหนักนี้บริสุทธิ์ เพื่อนามของเราจะเป็นที่ยกย่องที่นั่นตลอดกาล เราจะเฝ้าดูและระลึกถึงอยู่ที่นั่นตลอดไป ๑๗ ส่วนตัวเจ้าเอง ถ้าหากว่าเจ้าดำเนินตามแบบอย่างของดาวิดบิดาของเจ้า ณ เบื้องหน้าเรา กระทำตามทุกสิ่งที่เราได้บัญชาเจ้าแล้ว โดยรักษากฎเกณฑ์และคำบัญชาของเรา ๑๘ แล้วเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเจ้า ดังที่เราได้มีพันธสัญญากับดาวิดบิดาของเจ้าว่า "เจ้าจะไม่ขาดคนที่จะปกครองอิสราเอล"*

๑๙ แต่ถ้าเจ้าหันเหไป และไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำบัญญัติของเรา ที่เราได้ตั้งไว้ให้เจ้า เจ้าไปบูชาบรรดาเทพเจ้า และนมัสการสิ่งเหล่านั้น ๒๐ เราก็จะถอนเจ้าออกไปจากแผ่นดินของเราที่เราได้มอบให้แก่พวกเขา และตำหนักที่เราได้ทำให้บริสุทธิ์เพื่อเป็นที่ยกย่องนามของเรานั้น ก็จะไม่อยู่ในสายตาเรา และเราจะทำให้อิสราเอลเป็นดั่งคำเปรียบเปรยในสุภาษิต และเป็นที่หัวเราะเยาะของชนชาติทั้งปวง ๒๑ ตำหนักนี้ที่เคยเป็นที่ยกย่อง จะกลับ

* **๗๑๘** 2 ซามูเอล 7:13

ทำให้ทุกคนที่ผ่านมาตกตะลึง และจะพูดว่า "ทำไมพระผู้เป็นเจ้าจึงได้กระทำอย่างนี้ต่อแผ่นดินนี้และต่อพระตำหนักนี้" ๒๒ แล้วพวกเขาก็จะพูดว่า "เพราะว่าพวกเขาทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ แล้วพวกเขาก็หันไปเชื่อบรรดาเทพเจ้า จนถึงกับนมัสการและบูชาสิ่งเหล่านั้น ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงให้เกิดความวิบัติขึ้นกับพวกเขา" "

๘

กิจกรรมอื่นๆ ของซาโลมอน

๑ ซาโลมอนใช้เวลา 20 ปีในการสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และวังของท่านเอง
๒ ซาโลมอนเสริมสร้างเมืองต่างๆ ที่ฮีรามได้มอบแก่ท่าน และให้ประชาชนชาวอิสราเอลตั้งหลักแหล่งในเมืองเหล่านั้น
๓ ซาโลมอนไปยังฮามัทโศบาห์ และโจมตีเมืองนั้นได้ ๔ ท่านสร้างเมืองทัดโมร์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร รวมทั้งเมืองคลังหลวงในฮามัททั้งหมด ๕ ท่านสร้างเมืองเบธโฮโรนบนและเบธโฮโรนล่าง เมืองต่างๆ ที่มีกำแพง ประตูเมือง และดาลประตูคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง ๖ รวมทั้งเมืองบาอาลัท และเมืองคลังหลวงทั้งหมด เมืองต่างๆ สำหรับเก็บรถศึก และเมืองสำหรับทหารม้าของท่าน และสร้างทุกอย่างตามที่ซาโลมอนต้องการในเยรูซาเล็ม เลบานอน และทั่วทั้งราชอาณาจักรของท่าน ๗ กลุ่มชนที่ไม่ใช่ชนชาติอิสราเอลซึ่งยังมีชีวิตอยู่ ได้แก่ชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวเปริส ชาวฮีว และชาวเยบุส ๘ ผู้สืบเชื้อสายของคนเหล่านี้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งชาวอิสราเอลไม่ได้กำจัดไปให้หมด ซาโลมอนจึงได้เกณฑ์พวกเขามาทำงานหนักมาจนถึงทุกวันนี้ ๙ แต่ว่าซาโลมอนไม่ได้ให้ชาวอิสราเอลมาเป็นทาสรับใช้งานของท่าน แต่ให้พวกเขาเป็นทหาร เจ้าหน้าที่ประจำของท่าน ผู้บัญชา นายทหาร ผู้บัญชาการรถศึก และสารถีของท่าน ๑๐ มีเจ้าหน้าที่ชั้นสูง 250 คนทีคอยควบคุมประชาชน

๑๑ ซาโลมอนให้ธิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากเมืองของดาวิด ไปอยู่ที่ตำหนักที่ท่านสร้างให้นาง ท่านกล่าวว่า "ภรรยาของเราจะไม่อยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ซึ่งหีบของพระผู้เป็นเจ้าเคยตั้งอยู่นั้นเป็นทีบริสุทธิ์"

๑๒ ซาโลมอนมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายบนแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้าที่ท่านสร้างให้ที่เบื้องหน้ามุขแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๓ ท่านปฏิบัติตามหน้าที่เป็นประจำ ถวายตามกฎบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในเทศกาลข้างขึ้น เทศกาลประจำปี 3 เทศกาลคือ เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลครบ 7 สัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง ๑๔ ท่านกำหนดกองเวรของบรรดาปุโรหิตในการปฏิบัติหน้าที่ ตามคำบัญชาของดาวิดบิดาของท่าน ให้ชาวเลวีนำนมัสการและช่วยบรรดาปุโรหิตเป็นประจำในแต่ละวัน และบรรดาผู้เฝ้าประตูในกองเวรก็ประจำอยู่ที่ประตู ด้วยว่าดาวิดคนของพระเจ้าได้บัญชาไว้ตามนั้น ๑๕ พวกเขาไม่ได้ละเลยสิ่งที่กษัตริย์ได้บัญชาไว้แก่บรรดาปุโรหิตและชาวเลวีไม่ว่าเรื่องใด ทั้งเรื่องการคลังด้วย

๑๖ ภาระกิจทั้งสิ้นของซาโลมอนดำเนินไป ตั้งแต่วันที่วางฐานรากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า จนถึงวันทีสร้างเสร็จ ดังนั้นพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าจึงเสร็จอย่างสมบูรณ์

๑๗ ซาโลมอนจึงไปยังเอซีโอนเกเบอร์และเอโลท ที่อยู่บนฝั่งทะเลในดินแดนของเอโดม
๑๘ ฮีรามใช้ให้เจ้าหน้าที่ส่งกองเรือและบรรดาผู้ชำนาญการเดินเรือไปให้ท่าน และพวกเขาไปยังเมืองโอฟีร์กับบรรดาผู้รับใช้ของซาโลมอน และได้นำทองคำจากที่นั่นมา 450 ตะลันต์ เพื่อมอบแก่กษัตริย์ซาโลมอน

๙

ราชินีแห่งเช-บา

๑ เมื่อราชินีแห่งเชบาได้ยินกิตติศัพท์ของซาโลมอน นางจึงมายังเมืองเยรูซาเล็มเพื่อ
ทดสอบท่านด้วยคำถามปริศนาลึกล้ำ โดยมาพร้อมกับข้าราชบริพารมากมาย ขบวนอูฐ
แบกทั้งเครื่องเทศ ทองคำ และเพชรนิลจินดามาเป็นจำนวนมาก เมื่อนางมาเยี่ยมซาโลม
อน นางก็บอกสิ่งที่อยู่ในใจแก่ท่านจนหมดสิ้น ๒ และซาโลมอนก็ไขข้อข้องใจทุกประการ
ไม่มีสิ่งใดลึกล้ำเกินกว่าที่ซาโลมอนจะอธิบายแก่นาง ๓ ครั้นราชินีแห่งเชบาได้เห็นว่า
คำพูดของซาโลมอนกอปรด้วยสติปัญญา อีกทั้งวังที่ท่านสร้าง ๔ อาหารที่โต๊ะของท่าน เจ้า
หน้าที่ชั้นสูงนั่งประจำที่ และการมีต้นห้องคอยรับใช้ แม้แต่เครื่องแต่งกายของพวกเขา พน
ักงานถวายเหล้าองุ่นและเครื่องแต่งกาย และสัตว์ที่ท่านมอบเป็นของถวายที่พระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า ทำให้นางถึงกับตกตะลึง

๕ นางจึงกล่าวกับกษัตริย์ว่า "เรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้ยินในแผ่นดินของข้าพเจ้าเอง ความ
สำเร็จของท่านและสติปัญญาของท่านก็เป็นความจริง ๖ แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน จน
กระทั่งได้มาถึงที่นี่และได้เห็นด้วยตาของข้าพเจ้าเอง ดูสิ ข้าพเจ้าได้ยินมาเพียงครึ่งเดียว
สติปัญญาของท่านมากยิ่งกว่าคำบอกเล่าที่ข้าพเจ้าได้ยินมา ๗ คนของท่านก็เป็นสุข บรรดา
ผู้รับใช้ของท่านก็เป็นสุข ที่มีโอกาสได้ฟังคำพูดอันกอปรด้วยสติปัญญาของท่านเรื่อยไป ๘
ขอพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้รับพระพรเถิด พระองค์ชื่นชอบในตัวท่าน และให้ท่าน
เป็นกษัตริย์ครองบัลลังก์ของพระองค์ เพื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เพราะว่าพระผู้
เป็นเจ้ารักอิสราเอล และจะสถาปนาพวกเขาเป็นนิตย์ พระองค์แต่งตั้งให้ท่านเป็นกษัตริย์
เพื่อให้ท่านตัดสินด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม" ๙ แล้วนางก็มอบทองคำ 120
ตะลันต์แก่กษัตริย์ และเครื่องเทศมากมาย อีกทั้งเพชรนิลจินดาด้วย ไม่มีเครื่องเทศอื่นใด
ที่เหมือนกับเครื่องเทศที่ราชินีมอบให้แก่กษัตริย์ซาโลมอนเลย
๑๐ นอกเหนือจากนั้นแล้ว บรรดาผู้รับใช้ของกษัตริย์ฮีรามและผู้รับใช้ของซาโลมอนที่นำ
ทองคำมาจากโอฟีร์ ก็ได้นำไม้จันทน์และเพชรนิลจินดาจำนวนมากมายมาด้วย ๑๑ และกษั
ตริย์ให้ใช้ไม้จันทน์ทำราวบันไดในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และในวังของกษัตริย์ และ
ให้ใช้ทำพิณเล็กและพิณสิบสายสำหรับบรรดานักร้อง ในดินแดนของยูดาห์ ไม่เคยมีใคร
เห็นไม้จันทน์มากมายเช่นนี้มาก่อนเลย
๑๒ กษัตริย์ซาโลมอนมอบทุกสิ่งที่ราชินีแห่งเชบาต้องการ ไม่ว่านางจะขอสิ่งใด ท่านให้
มากเกินกว่าที่นางนำมามอบให้ จากนั้นนางก็กลับไปยังแผ่นดินพร้อมกับบรรดาผู้รับใช้
ของนาง

ความมั่งคั่งของซาโลมอน

๑๓ ในแต่ละปี ซาโลมอนได้รับทองคำหนัก 666 ตะลันต์ ๑๔ นอกเหนือจากทองที่พ่อค้า
ระหว่างประเทศและพ่อค้าภายในอาณาจักรนำมา และจากบรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย
และเจ้าเมืองทั้งปวงของแผ่นดินก็นำทองคำและเงินมามอบให้แก่ซาโลมอนด้วย ๑๕
กษัตริย์ซาโลมอนให้คนทำโล่ใหญ่ 200 อันจากทองคำตีด้วยค้อน โล่แต่ละอันใช้ทองคำ
หนัก 600 เชเขล*ตีด้วยค้อน ๑๖ และท่านให้ทำโล่เล็ก 300 อัน จากทองคำตีด้วยค้อน โล่แต่
ละอันใช้ทองคำหนัก 300 เชเขล และกษัตริย์เก็บโล่ไว้ในตำหนักวนาลัยแห่งเลบานอน ๑๗
กษัตริย์ให้ใช้งาช้างสร้างบัลลังก์ใหญ่หุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ๑๘ บัลลังก์มีบันได 6 ขั้น และที่
วางเท้าทองคำซึ่งติดอยู่กับบัลลังก์ แต่ละข้างของที่นั่งมีเท้าแขน รูปสิงโต 2 ตัวยืนอยู่ข้างๆ
เท้าแขนทั้งสอง ๑๙ แต่ละข้างของขั้นบันได 6 ขั้น มีรูปสิงโตยืนอยู่ที่แต่ละขั้น ไม่เคยมีอาณา
จักรอื่นใดที่สร้างบัลลังก์ได้เหมือนอย่างนี้ ๒๐ ภาชนะทุกชิ้นสำหรับเครื่องดื่มทำด้วยทองคำ
และภาชนะทุกชิ้นของตำหนักวนาลัยแห่งเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เงินในสมัยของ
ซาโลมอนนับว่าไม่มีค่าอะไร ๒๑ ด้วยว่ากษัตริย์มีกองเรือเดินทะเลไปยังเมืองทาร์ชิช โดย

* ๙๑๑๕ 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

ล่องไปกับบรรดาผู้รับใช้ของฮีราม กองเรือเดินทะเลมักจะขนทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมา ทุกๆ 3 ปี

๒๒ ฉะนั้น กษัตริย์ซาโลมอนมั่งคั่งและเปี่ยมด้วยสติปัญญามากกว่ากษัตริย์อื่นๆ ในแผ่นดินโลก ๒๓ และกษัตริย์ทั้งปวงของแผ่นดินโลกปรารถนาที่จะได้เห็นและได้ฟังคำพูดอันกอปรด้วยสติปัญญา ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ปลูกฝังไว้ในจิตใจของท่าน ๒๔ ทุกคนทั้งหลายนำของบรรณาการอันได้แก่ เครื่องเงินและทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ มามอบให้จำนวนมากเป็นประจำทุกปี ๒๕ ซาโลมอนมีคอกม้า 4,000 คอก รถศึก และทหารม้า 12,000 คน ซึ่งท่านให้ประจำอยู่ที่เมืองเก็บรถศึกทั้งหลาย และประจำอยู่กับท่านในเมืองเยรูซาเล็มด้วย ๒๖ ซาโลมอนปกครองกษัตริย์ทั้งปวง ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย และถึงเขตแดนอียิปต์ ๒๗ กษัตริย์ทำให้มีเงินใช้อยู่ทั่วไปในเยรูซาเล็มราวกับใช้ก้อนหิน และท่านมีไม้ซีดาร์มากมายราวกับต้นมะเดื่อในที่ลุ่ม ๒๘ ม้าที่นำเข้ามามอบให้ซาโลมอน มาจากอียิปต์และจากประเทศอื่นๆ

ซาโลมอนสิ้นชีวิต

๒๙ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนจบ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในประวัติของนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และถึงการเผยความของอาหิยาห์ชาวชิโลห์ และภาพนิมิตของอิดโดซึ่งเป็นผู้รู้ในเรื่องเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรเนบัท มิใช่หรือ ๓๐ ซาโลมอนครองราชย์ในเยรูซาเล็ม ปกครองอิสราเอลทั้งหมดรวมเป็นเวลา 40 ปี ๓๑ และซาโลมอนสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิดบิดาของท่าน และเรโหโบอัมครองราชย์แทนท่าน

๑๐

อิสราเอลกบฏต่อเรโหโบอัม

๑ เรโหโบอัมไปยังเมืองเชเคม เพราะชาวอิสราเอลทั้งปวงได้ไปยังเชเคมเพื่อแต่งตั้งให้ท่านเป็นกษัตริย์ ๒ ทันทีที่เยโรโบอัมบุตรเนบัททราบเรื่อง (เขาหนีกษัตริย์ซาโลมอนไปอยู่ในประเทศอียิปต์ เขาจึงกลับมาจากอียิปต์ ๓ ชาวอิสราเอลที่มาจากทิศเหนือให้คนไปตามเยโรโบอัมกลับไป และพวกเขาพูดกับเรโหโบอัมว่า ๔ บิดาของท่านทำให้พวกเราแบกแอกเหมือนกับแบกภาระหนัก ฉะนั้นในเวลานี้ ขอให้ท่านช่วยให้งานและการแบกแอกหนักผ่อนลงให้เบาเถิด แล้วพวกเราจะคอยรับใช้ท่าน ๕ ท่านตอบว่า กลับมาหาเราภายใน 3 วัน ประชาชนจึงจากไป

๖ กษัตริย์เรโหโบอัมปรึกษากับบรรดาผู้สูงอายุที่เคยรับใช้ซาโลมอนบิดาของท่านเมื่อครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านถามว่า พวกท่านจะแนะนำให้เราตอบประชาชนเหล่านี้อย่างไร ๗ เขาเหล่านั้นตอบว่า ถ้าท่านจะกระทำดีต่อประชาชนเหล่านี้ และทำให้พวกเขาพอใจและพูดจาดีกับพวกเขา พวกเขาก็จะเป็นผู้รับใช้ของท่านตลอดไป ๘ แต่ว่าท่านกลับไม่ใส่ใจในคำปรึกษาที่บรรดาผู้สูงอายุแนะนำ แต่กลับไปรับคำปรึกษาของบรรดาชายหนุ่มที่เป็นผู้รับใช้ซึ่งเติบโตมาด้วยกัน ๙ ท่านพูดกับพวกเขาว่า ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เราควรจะตอบประชาชนเหล่านี้อย่างไรดี พวกเขาพูดกับเราว่า ขอให้ท่านช่วยผ่อนแอกที่บิดาของท่านให้พวกเราหามเบาลง ๑๐ บรรดาชายหนุ่มที่ได้เติบโตมากับท่านตอบว่า สำหรับประชาชนที่มาพูดกับท่านว่า บิดาของท่านทำให้พวกเราต้องแบกแอกหนัก แต่ขอให้ท่านผ่อนหนักให้เบาลงเพื่อพวกเรา นั้น ท่านน่าจะพูดกับพวกเขาว่า นิ้วก้อยของเราใหญ่กว่าต้นขาของบิดาของเรา ๑๑ และบัดนี้ เมื่อบิดาของเราได้วางแอกหนักไว้กับท่าน เราจะทำให้แอกของท่านหนักยิ่งขึ้น บิดาของเราสั่งสอนท่านด้วยไม้เรียว แต่เราจะสั่งสอนท่านด้วยแมงป่อง

๑๒ ดังนั้นเยโรโบอัมและประชาชนทั้งปวงจึงมาหาเรโหโบอัมในวันทีสาม ตามคำสั่งของกษัตริย์ที่ว่า "กลับมาหาเราภายใน 3 วัน" ๑๓ และกษัตริย์ตอบพวกเขาอย่างแข็งกร้าว และไม่สนใจกับคำปรึกษาของบรรดาผู้สูงอายุ ๑๔ กษัตริย์เรโหโบอัมพูดกับพวกเขา ตามคำปรึกษาของพวกชายหนุ่มว่า "บิดาของเราทำให้แอกของพวกท่านหนัก แต่เราจะทำให้แอกของท่านหนักยิ่งขึ้น บิดาของเราสั่งสอนท่านด้วยไม้เรียว แต่เราจะสั่งสอนท่านด้วยแมงป่อง" ๑๕ ดังนั้นกษัตริย์ไม่ได้ฟังประชาชน เพราะว่าพระเจ้าประสงค์ให้เหตุการณ์เป็นไปอย่างนั้น เพื่อสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่เยโรโบอัมบุตรเนบัทโดยผ่านทางอาหิยาห์ชาวชิโลห์ จะเกิดขึ้นตามคำกล่าวของพระองค์

อาณาจักรแตกแยก

๑๖ ครั้นชาวอิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์ไม่ได้ฟังพวกเขา ประชาชนจึงตอบกษัตริย์ว่า "พวกเรามีส่วนร่วมอะไรด้วยกับดาวิดหรือ เราไม่ได้รับอะไรที่ตกทอดมาจากบุตรของเจสซีโอ อิสราเอลเอ๋ย แต่ละคนจงกลับไปยังกระโจมของตนเถิด บัดนี้ โอ ดาวิดเอ๋ย ดูแลพงศ์พันธุ์ของท่านไปเถิด" ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงกลับไปยังกระโจมของตน ๑๗ แต่เรโหโบอัมก็ปกครองลูกหลานของอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ๑๘ และกษัตริย์เรโหโบอัมให้ฮาโดรัมควบคุมพวกที่ถูกเกณฑ์มาทำงานหนัก ชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ใช้หินขว้างเขาจนตาย กษัตริย์เรโหโบอัมจึงรีบขึ้นรถศึกของท่านหนีกลับไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๑๙ ดังนั้นอิสราเอลจึงได้แข็งข้อต่อพงศ์พันธุ์ของดาวิดเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้

๑๑

เรโหโบอัมทำให้อาณาจักรมั่นคง

๑ เมื่อเรโหโบอัมมายังเยรูซาเล็ม ท่านก็เรียกประชุมพงศ์พันธุ์ยูดาห์และเบนยามิน รวมนักรบที่คัดเลือกได้ 180,000 คน ไปต่อสู้กับอิสราเอล เพื่อรวมอาณาจักรเข้าด้วยกันอีกให้แก่เรโหโบอัม ๒ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านเชไมยาห์คนของพระเจ้าดังนี้คือ ๓ "จงบอกเรโหโบอัมบุตรซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวอิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า ๔ 'พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปต่อสู้กับญาติพี่น้องของเจ้า ทุกคนจงกลับบ้านไป เพราะว่าเราต้องการให้เป็นไปอย่างนั้น'" เขาเหล่านั้นจึงเชื่อฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า และกลับไปจากการต่อสู้กับเยโรโบอัม

๕ เรโหโบอัมอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และท่านสร้างเมืองต่างๆ ขึ้นใหม่ ซึ่งใช้เป็นป้อมปราการในยูดาห์ ๖ ท่านสร้างเบธเลเฮม เอตาม เทโคอา ๗ เบธซูร์ โสโค อดุลลาม ๘ กัท มาเรชาห์ และศิฟ ๙ อาโดราอิม ลาคีช และอาเซคาห์ ๑๐ โศราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน เมืองเหล่านี้มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งที่อยู่ในยูดาห์และเบนยามิน ๑๑ ท่านเสริมป้อมปราการให้แข็งแกร่งขึ้น และตั้งผู้บังคับบัญชาประจำป้อมเหล่านั้น อีกทั้งเก็บตุนอาหาร น้ำมัน และเหล้าองุ่นด้วย ๑๒ ท่านเก็บโล่และหอกไว้ในทุกเมือง และทำให้เมืองแข็งแกร่งมาก ดังนั้นยูดาห์และเบนยามินอยู่ภายใต้การควบคุมของท่าน

ปุโรหิตและชาวเลวีมายังเยรูซาเล็ม

๑๓ บรรดาปุโรหิตและชาวเลวีจากทุกแว่นแคว้นในอิสราเอลก็มาเข้าเป็นฝ่ายเดียวกับเรโหโบอัม ๑๔ บรรดาชาวเลวีทอดทิ้งไร่นาและทุ่งหญ้าของตน เพื่อไปยังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและบุตรทั้งหลายของท่านไม่ให้ชาวเลวีปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ และท่านได้แต่งตั้งบรรดาปุโรหิตของท่านเอง ให้ประจำสถานบูชาบนภูเขาสูง บูชาแพะและลูกโคตัวผู้ซึ่งเป็นรูปเคารพที่ท่านสร้างไว้ ๑๖ คนจากทุกเผ่าของอิสราเอลที่มุ่งมั่นแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ก็ติดตามชาวเลวีไปยัง

เยรูซาเล็ม เพื่อถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา
๑๗ เขาทั้งหลายหนุนอาณาจักรแห่งยูดาห์ให้แข็งแกร่ง และช่วยให้เรโหโบอัมบุตรของซา
โลมอนมั่นคงเป็นเวลา 3 ปี เพราะพวกเขาดำเนินชีวิตตามแบบอย่างดาวิดและซาโลมอน
3 ปี

ครอบครัวของเรโหโบอัม

๑๘ เรโหโบอัมสมรสกับมาหะลัทบุตรหญิงของเยรีโมทซึ่งเป็นบุตรของดาวิด มารดาของ
เธอคืออาบีฮาอิลซึ่งเป็นบุตรหญิงของเอลีอับผู้เป็นบุตรของเจสซี ๑๙ นางให้กำเนิดบุตรคือ
เยอูช เช-มาริยาห์ และศาฮัม ๒๐ หลังจากนั้นท่านรับนางมาอาคาห์บุตรหญิงของอับซาโลม
ไว้เป็นภรรยา นางให้กำเนิดอาบียาห์ อัททัย ศีศา และเชโลมิท ๒๑ เรโหโบอัมรักนางมาอา
คาห์บุตรหญิงของอับซาโลม* มากยิ่งกว่าภรรยาและภรรยาน้อยทั้งปวง (ท่านมีภรรยา 18
คน ภรรยาน้อย 60 คน และมีบุตรชาย 28 คน บุตรหญิง 60 คน) ๒๒ เรโหโบอัมแต่งตั้งอาบี
ยาห์บุตรของนางมาอาคาห์ให้เป็นเจ้าชายคนสำคัญที่สุดในหมู่พี่น้อง เพราะท่านตั้งใจจะ
แต่งตั้งให้บุตรคนนี้เป็นกษัตริย์ ๒๓ ท่านดำเนินการด้วยการไตร่ตรองจากสติปัญญา โดยให้
บุตรของท่านบางคนไปประจำอยู่ในเมืองต่างๆ ที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งทั่วยูดาห์และ
เบนยามิน และท่านจัดหาทุกสิ่งให้แก่พวกเขา ท่านจัดหาภรรยาให้พวกเขาด้วย

๑๒

อียิปต์ปล้นสะดมเยรูซาเล็ม

๑ เมื่อเรโหโบอัมสถาปนาการปกครองของท่าน และอาณาจักรแข็งแกร่งแล้ว ท่านก็ทอด
ทิ้งกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า และอิสราเอลทั้งปวงก็กระทำเช่นนั้นด้วย ๒ ในปีที่ห้าของ
กษัตริย์เรโหโบอัม ชิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์ขึ้นมาโจมตีเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งปวงไม่ภักดี
ต่อพระผู้เป็นเจ้า ๓ โดยมีรถศึก 1,200 คัน ทหารม้า 60,000 คน นอกจากนั้นก็ยังมีทหาร
จำนวนนับไม่ถ้วนจากอียิปต์ที่เป็นชาวลิเบีย ชาวสุคีอิม และชาวคูช ๔ ท่านยึดเมืองต่างๆ
ของยูดาห์ที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง และมาไกลจนถึงเมืองเยรูซาเล็ม ๕ เป็นเพราะชิชัก
เชไมยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจึงมาหาเรโหโบอัมและบรรดาผู้นำของยูดาห์ซึ่งกำลัง
ประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็ม เชไมยาห์พูดกับพวกเขาว่า “พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ‘พวกเจ้า
ทอดทิ้งเรา ดังนั้นเราจึงได้ทอดทิ้งพวกเจ้าให้อยู่ในมือของชิชัก’ ” ๖ บรรดาผู้นำของอิสรา
เอลและกษัตริย์จึงถ่อมตนลงและพูดว่า “พระผู้เป็นเจ้ามีความชอบธรรม” ๗ เมื่อพระผู้
เป็นเจ้าเห็นว่าพวกเขาถ่อมตนลง พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวผ่านเชไมยาห์ว่า “พวกเขาได้ถ่อม
ตนลงแล้ว เราจะไม่ทำลายเขา และจะช่วยเหลือพวกเขา และเราจะไม่ลงโทษเยรูซาเล็มด
้วยฝีมือของชิชัก ๘ อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะต้องรับใช้ชิชัก เพื่อจะได้รู้ถึงความแตกต่าง
ระหว่างการรับใช้เราและการรับใช้อาณาจักรทั้งหลาย”

๙ ดังนั้น ชิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์ขึ้นมาโจมตีเยรูซาเล็ม และริบของล้ำค่าไปจากพระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งของมีค่าจากวังกษัตริย์ ท่านริบทุกสิ่งไป พร้อมกับโล่
ทองคำทั้งหมดที่ซาโลมอนทำไว้ ๑๐ กษัตริย์เรโหโบอัมจึงตีโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน และมอบ
ให้พวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เฝ้าประตูวังของกษัตริย์ดูแล ๑๑ ทุกครั้งที่กษัตริย์
ไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าหน้าที่ก็จะเป็นผู้แบกโล่ออกมา และหลังจากนั้น
ก็นำกลับไปยังห้องเก็บอาวุธของเจ้าหน้าที่ ๑๒ เมื่อท่านถ่อมตนลง พระผู้เป็นเจ้าก็หยุด
ลงโทษท่าน ท่านจึงไม่ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง และยิ่งกว่านั้น สถานการณ์ในยูดาห์ก็ยังดีอยู่
บ้าง

---

* **๑๑๒๑** 2 ซามูเอล 15:1-37

๑๓ ดังนั้น กษัตริย์เรโหโบอัมมีความมั่นคงในเยรูซาเล็ม และปกครองต่อไป เรโหโบอัมมีอายุ 41 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 17 ปีในเยรูซาเล็มเมืองที่พระผู้เป็นเจ้าได้เลือกมาจากทุกเผ่าของอิสราเอล เพื่อให้เป็นทีนมัสการที่นั่น มารดาของท่านชื่อนาอามาห์ชาวอัมโมน ๑๔ ที่ท่านกระทำสิ่งชั่วร้าย เพราะท่านไม่ได้มุ่งมั่นที่จะแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า

๑๕ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเรโหโบอัม ตั้งแต่ต้นจนจบ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในประวัติของเชไมยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และของอิดโดผู้รู้มิใช่หรือ ศึกสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ๑๖ และเรโหโบอัมก็สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด อาบียาห์*บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๑๓

อาบียาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ ในปีที่สิบแปดของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบียาห์ก็เริ่มเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ ๒ ท่านครองราชย์ได้ 3 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อมิคายาห์บุตรหญิงของอุรีเอลแห่งกิเบอาห์

เกิดมีสงครามระหว่างอาบียาห์และเยโรโบอัม ๓ อาบียาห์ออกไปสู้รบ มีนักรบผู้เก่งกล้า 400,000 คน และเยโรโบอัมตั้งแนวรบต่อสู้ด้วยนักรบผู้เก่งกล้า 800,000 คน ๔ อาบียาห์ยืนบนภูเขาเศ-มาราอิมซึ่งอยู่ในแถบภูเขาเอฟราอิม และพูดว่า โอ เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง จงฟังเรา ๕ พวกท่านไม่ทราบหรือว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลได้มอบตำแหน่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลแก่ดาวิดและบรรดาบุตรของท่านเป็นนิตย์ด้วยพันธสัญญาเกลือ* ๖ ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรของเนบัท ผู้รับใช้ของซาโลมอนบุตรของดาวิด ก็ยังแข็งข้อต่อเจ้านายของตน ๗ คนไร้ค่าบางคนมารวมกลุ่มกับเยโรโบอัม และต่อสู้กับเรโหโบอัมบุตรของซาโลมอน เมื่อครั้งที่เรโหโบอัมเป็นคนหนุ่มและยังอ่อนหัด และไม่แข็งแรงพอที่จะต่อสู้พวกเขาได้

๘ บัดนี้ท่านทั้งหลายคิดจะต่อสู้อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งอยู่ในมือลูกหลานของดาวิด เพราะว่าพวกท่านมีจำนวนมากมหาศาล พร้อมกับลูกโคทองคำตัวผู้ที่เยโรโบอัมสร้างให้เป็นเทพเจ้าของท่าน ๙ พวกท่านได้ขับไล่บรรดาปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า คือบุตรของอาโรน และขับไล่ชาวเลวีไปด้วย แล้วก็แต่งตั้งปุโรหิตของท่านเองอย่างที่บรรดาชนชาติของแผ่นดินโลกกระทำมิใช่หรือ ใครก็ตามที่มามอบโคหนุ่มตัวหนึ่งหรือแกะผู้ 7 ตัว ก็สามารถเป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่เทพเจ้าเลย ๑๐ แต่สำหรับพวกเรา พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าของเรา และเราไม่ได้ละทิ้งพระองค์ พวกเรามีปุโรหิตซึ่งเป็นบุตรของอาโรนที่รับใช้พระผู้เป็นเจ้า และชาวเลวีคอยรับใช้ปุโรหิต ๑๑ ทุกเช้าและทุกเย็นพวกเขามอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และเครื่องหอมแด่พระผู้เป็นเจ้า เขาวางขนมปังไร้เชื้อบนโต๊ะทองคำบริสุทธิ์ และจุดคันประทีปทองคำทุกเวลาเย็น ด้วยว่าพวกเราปฏิบัติรับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ละทิ้งพระองค์เสียแล้ว ๑๒ ดูเถิด พระเจ้าสถิตกับพวกเรา พระองค์เป็นผู้นำของเรา และปุโรหิตของพระองค์เป็นผู้เป่าแตรยาวเป็นเสียงแตรศึกให้ทำสงครามสู้กับท่าน โอ บุตรของอิสราเอลเอ๋ย อย่าต่อสู้กับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านเลย เพราะท่านจะไม่ได้ชัยชนะ

๑๓ เยโรโบอัมได้ส่งกองทหารไปซุ่มโจมตีด้านหลัง ในขณะที่ท่านอยู่ด้านหน้ากองทัพยูดาห์ กองดักซุ่มก็อยู่ด้านหลังพวกเขา ๑๔ เมื่อยูดาห์หันไปมอง และเห็นว่าพวกเขากำลังถูก

* **๑๒๑๖** คือ อาบียัม ในฉบับ 1 พงศ์กษัตริย์ 14:31-15:8 * **๑๓๕** สัญญาที่ไม่แปรเปลี่ยน ฉบับเลวีนิติ 2:13

โจมตีทั้งด้านหน้าและด้านหลัง พวกเขาจึงร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า และบรรดาปุโรหิตก็เป่าแตรยาว ๑๕ แล้วชาวยูดาห์ก็ตะโกนก้องสนามรบ และเมื่อชายชาวยูดาห์ตะโกนขึ้นมา พระเจ้าก็ทำให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่อหน้าอาบียาห์และยูดาห์ ๑๖ ชาวอิสราเอลเตลิดหนีไปต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้ามอบพวกเขาไว้ในมือของยูดาห์ ๑๗ อาบียาห์และพรรคพวกโหมกำลังโจมตีฝ่ายอิสราเอลจนพ่ายไป ดังนั้นทหารกล้าของอิสราเอลจึงล้มตายไป 500,000 คน ๑๘ อิสราเอลพ่ายแพ้ในเวลานั้น และยูดาห์มีชัยชนะเพราะพวกเขาวางใจในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ๑๙ อาบียาห์ไล่ตามเยโรโบอัม และยึดเมืองต่างๆ ไปจากท่าน ได้ทั้งเบธเอลกับหมู่บ้านรอบๆ เยชานาห์กับหมู่บ้านรอบๆ และเอโฟรนกับหมู่บ้านรอบๆ ๒๐ เยโรโบอัมไม่สามารถฟื้นกำลังกลับมาได้อีกในสมัยของอาบียาห์ และต่อมาพระผู้เป็นเจ้าประหารท่านเสีย ๒๑ ฝ่ายอาบียาห์ก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น มีภรรยา 14 คน บุตรชาย 22 คน และบุตรหญิง 16 คน ๒๒ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอาบียาห์ การดำเนินชีวิตและสิ่งที่ท่านกล่าวไว้ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในพงศาวดารของอิดโดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า

๑๔

อาสาครองราชย์ในยูดาห์

๑ อาบียาห์สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด อาสาผู้เป็นบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน ในสมัยของท่าน แผ่นดินมีความสงบสุขเป็นเวลา 10 ปี ๒ อาสากระทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๓ ท่านกำจัดแท่นบูชาของชนชาติอื่น และสถานบูชาบนภูเขาสูง พังเสาหลัก และฟันเทวรูปอาเชราห์ลง* ๔ ท่านสั่งให้ชาวยูดาห์แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา และให้รักษากฎบัญญัติและพระบัญญัติของพระองค์ ๕ ท่านกำจัดสถานบูชาบนภูเขาสูงและแท่นสำหรับเครื่องหอมออกไปจากเมืองของยูดาห์ทุกเมือง และอาณาจักรมีความสงบสุขภายใต้การปกครองของท่าน ๖ ท่านสร้างเมืองต่างๆ ที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งในยูดาห์ ในขณะที่แผ่นดินได้หยุดพัก ท่านไม่ต้องทำศึกสงครามในระหว่างนั้น เพราะพระผู้เป็นเจ้าให้ท่านได้รับความสงบ ๗ ท่านกล่าวกับยูดาห์ว่า “เรามาสร้างเมืองเหล่านี้กันเถิด ให้เป็นเมืองที่มีกำแพงและหอคอย ประตูกับดาลประตู แผ่นดินยังเป็นของพวกเรา เพราะเราได้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ให้พวกเรามีความสงบรอบด้าน” พวกเขาจึงสร้างและประสบความเจริญรุ่งเรือง ๘ อาสามีทหารจำนวน 300,000 คน จากพงศ์พันธุ์ยูดาห์ซึ่งมีโล่และหอกขนาดใหญ่อย่างพรั่งพร้อม และมีชาย 280,000 คนจากพงศ์พันธุ์ของเบนยามินซึ่งมีโล่และธนู ชายเหล่านี้เป็นนักรบผู้เก่งกล้า

๙ เศรัคชาวคูชออกมาต่อสู้กับพวกเขาด้วยทหารจำนวน 1,000,000 คน กับรถศึก 300 คัน และมาจนถึงเมืองมาเรชาห์ ๑๐ อาสาออกไปเผชิญหน้ากับพวกเขา โดยตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาธาห์ที่มาเรชาห์ ๑๑ อาสาร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ที่จะช่วยผู้อ่อนกำลังให้ต่อสู้กับผู้มีอำนาจมาก โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา โปรดช่วยพวกเราด้วย เราวางใจในพระองค์ เรามาต่อสู้คนจำนวนมหาศาลในพระนามของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเรา อย่าปล่อยให้มนุษย์ชนะพระองค์เลย” ๑๒ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าทำให้ชาวคูชพ่ายแพ้ต่อหน้าอาสาและยูดาห์ และชาวคูชหนีเตลิดไป ๑๓ อาสาและคนที่อยู่กับท่านจึงไล่ตามพวกเขาไปจนถึง

* **๑๔๓** นางเป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน เป็นคู่ของเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่า นางเป็นเทพแห่งลมฟ้าอากาศและให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

เมืองเก-รารˊ และชาวคูชล้มตายกันจนหมด เพราะพวกเขาถูกปราบอย่างราบคาบ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าและกองทัพของพระองค์ คนของยูดาห์ขนของที่ริบมาได้มากมาย ๑๔ และพวกเขาโจมตีเมืองต่างๆ ที่อยู่รอบเมืองเก-รารˊ ชาวเมืองต่างเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พวกของอาสาริบสิ่งของจากเมืองทุกเมืองได้มากมาย ๑๕ นอกจากนั้นก็ยังได้โค่นกระโจมของคนเลี้ยงสัตว์ และต้อนแพะแกะและอูฐไปได้เป็นจำนวนมาก แล้วจึงกลับไปยังเยรูซาเล็ม

๑๕

อาสาปฏิรูปความเชื่อ

๑ อาซาริยาห์บุตรของโอเดดเปี่ยมด้วยพระวิญญาณพระเจ้า ๒ เขาออกไปพบกับอาสาและกล่าวกับท่านว่า “อาสา ยูดาห์ทั้งมวล และเบนยามิน โปรดฟังข้าพเจ้าเถิด พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพวกท่านในขณะที่ท่านอยู่กับพระองค์ ถ้าหากว่าท่านแสวงหาพระองค์ พวกท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าหากว่าท่านละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็จะละทิ้งพวกท่าน ๓ เป็นเวลานานแล้วที่อิสราเอลอยู่โดยปราศจากพระเจ้าที่แท้จริง ไม่มีปุโรหิตผู้สั่งสอนและห่างเหินจากกฎบัญญัติ ๔ เมื่อพวกเขาเป็นทุกข์ เขาก็หันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล และแสวงหาพระองค์ และพวกเขาก็พบพระองค์ ๕ การเดินทางไปไหนมาไหนในสมัยก่อนไม่ปลอดภัย เพราะผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินทุกคนต่างอยู่อย่างมีความทุกข์มาก ๖ ประชาชาติแต่ละชาติและเมืองแต่ละเมืองต่างก่อกวนกันเอง เพราะพระเจ้าให้พวกเขาลำบากจากความทุกข์สารพัดที่รุมเข้ามา ๗ ส่วนพวกท่าน จงกล้าหาญเถิด อย่าท้อถอย เพราะการงานที่ท่านทำจะได้รับผลตอบแทนแน่นอน”

๘ ทันทีที่อาสาได้ยินอาซาริยาห์บุตรของโอเดดเผยคำกล่าว ท่านก็มีกำลังใจดีขึ้น และกำจัดพวกรูปเคารพที่น่ารังเกียจออกไปจากดินแดนของยูดาห์และเบนยามิน และจากเมืองต่างๆ ที่ท่านยึดได้ในแถบภูเขาเอฟราอิม และท่านได้ซ่อมแซมแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่เบื้องหน้ามุขพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๙ อาสารวบรวมคนจากยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด และจากเอฟราอิม มนัสเสห์ และสิเมโอน ที่มาอาศัยอยู่ด้วย มีคนจำนวนมากหนีจากอิสราเอลมาหาท่าน เพราะพวกเขาเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสถิตกับท่าน ๑๐ ผู้คนมารวมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สาม ปีที่สิบห้าแห่งรัชสมัยของอาสา ๑๑ เขาทั้งหลายมอบเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้าในวันนั้น จากสิ่งที่ริบมา เป็นโคตัวผู้ 700 ตัว และแพะแกะ 7,000 ตัว ๑๒ เขาทั้งหลายทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษ ด้วยสุดดวงใจและสุดดวงจิตของพวกเขา ๑๓ ส่วนผู้ที่ไม่ยอมแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ก็จะต้องรับโทษถึงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ชายหรือหญิงก็ตาม ๑๔ พวกเขาปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้าด้วยเสียงอันดัง ด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงแตรยาวและแตรงอน ๑๕ ชาวยูดาห์ต่างยินดีในคำปฏิญาณ เพราะพวกเขาได้ปฏิญาณด้วยสุดจิตสุดใจ ปรารถนาแสวงหาพระองค์ด้วยใจจริง และก็ได้พบพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าจึงให้พวกเขาได้หยุดพักจากสงครามรอบด้าน

๑๖ อาสาผู้เป็นกษัตริย์ถอดถอนมาอาคาห์มารดาของท่านออกจากตำแหน่งมารดากษัตริย์ด้วย เพราะนางได้สร้างเสาเทวรูปอาเชราห์ที่น่ารังเกียจ อาสาโค่นเทวรูปนาง ทุบออกเป็นเสี่ยงๆ และเผาทิ้งที่หุบเขาขิดโรน ๑๗ แต่สถานบูชาบนภูเขาสูงไม่ถูกกำจัดออกไปจากอิสราเอล กระนั้นก็ดี อาสาก็ยังมีใจซื่อตรงตลอดชีวิตของท่าน ๑๘ และท่านนำของบริสุทธิ์ที่เป็นของบิดาของท่าน และที่เป็นของท่านเองด้วย เช่นเงิน ทองคำ และภาชนะ เข้าไปไว้ในพระตำหนักของพระเจ้า ๑๙ และไม่มีสงครามอีก จนกระทั่งปีที่สามสิบห้าของรัชสมัยของอาสา

๑๖

ปีท้ายๆ ในสมัยของอาสา

๑ ในปีที่สามสิบหกของรัชสมัยของอาสา บาอาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นไปโจมตียูดาห์
และสร้างเมืองรามาห์ให้แข็งแกร่ง เพื่อป้องกันไม่ให้ใครไปมาหาสู่กับอาสาผู้เป็นกษัตริย์
แห่งยูดาห์ ๒ อาสาจึงนำเงินและทองคำที่มาจากคลังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และวัง
ของกษัตริย์ และส่งไปยังเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอารัม ผู้อาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัส พร้อม
กับกล่าวว่า ๓ “ขอให้ทำสัญญาระหว่างท่านกับเราเหมือนกับที่บิดาของท่านและของเราทำ
ดูเถิด เราได้ส่งเงินและทองคำมาให้ท่าน ขอท่านตัดความสัมพันธ์กับบาอาชากษัตริย์แห่งอ
ิสราเอลเถิด ท่านจะได้ถอนทัพออกไปจากดินแดนของเรา” ๔ เบนฮาดัดฟังคำของอาสาผู้
เป็นกษัตริย์ และส่งบรรดาผู้บังคับกองพันของท่านไปโจมตีเมืองต่างๆ ของอิสราเอล และ
ยึดเมืองอิโยน ดาน อาเบลมาอิม และเมืองคลังหลวงของนัฟทาลีทั้งหมด ๕ เมื่อบาอาชา
ทราบดังนั้น ท่านจึงหยุดการก่อสร้างเมืองรามาห์ และทิ้งงานค้างไว้ ๖ และอาสาผู้เป็นกษั
ตริย์ก็นำคนของยูดาห์มาทั้งหมด ขนหินและไม้ที่บาอาชาใช้สร้างรามาห์ แล้วเอามาสร้าง
เมืองเก-บาและเมืองมิสปาห์

๗ ในครั้งนั้นฮานานีผู้รู้มาหาอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพูดกับท่านว่า “เหตุเพราะ
ท่านไว้วางใจในกษัตริย์แห่งอารัม และไม่วางใจพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน กองทัพขอ
งกษัตริย์แห่งอารัมจึงหนีรอดไปจากท่านได้ ๘ ชาวคูชและชาวลิเบียมิใช่หรือ ที่เป็นกอง
ทัพใหญ่พร้อมด้วยรถศึกและทหารม้า แต่เพราะท่านวางใจพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จึงมอบ
พวกเขาไว้ในมือของท่าน ๙ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าเฝ้าจับตามองไปทั่วแผ่นดินโลก เพื่อ
เสริมกำลังแก่บรรดาผู้ที่มุ่งมั่นต่อพระองค์ แต่ท่านกลับทำตัวอย่างคนเขลา จากนี้ไป ท่าน
จะต้องเผชิญกับสงคราม” ๑๐ อาสาจึงเกิดโกรธผู้รู้ และสั่งให้จำจองเขา เรื่องนี้ทำให้ท่าน
โกรธมาก และในเวลาเดียวกันอาสาก็กดขี่ข่มเหงประชาชนบางคนอย่างทารุณด้วย

๑๑ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอาสา ตั้งแต่ต้นจนจบ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือของบรรดากษั
ตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ๑๒ ในปีที่สามสิบเก้าของรัชสมัยของอาสา ท่านเป็นโรคที่เท
้าขั้นรุนแรงมาก แม้กระนั้นท่านก็ยังไม่แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า แต่ไปหาความช่วยเหลือจาก
แพทย์เท่านั้น ๑๓ ในปีที่สี่สิบเอ็ดของรัชสมัยของท่าน อาสาสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับ
บรรพบุรุษของท่าน ๑๔ พวกเขาบรรจุศพท่านไว้ในถ้ำที่ท่านได้สกัดไว้เองในเมืองของดาวิด
ศพถูกวางไว้บนแคร่ที่เต็มด้วยเครื่องเทศและน้ำหอมสารพัดชนิด ซึ่งนักปรุงเครื่องหอม
เป็นผู้เตรียมให้ และมีการจุดเพลิงใหญ่ให้สมเกียรติของท่าน

๑๗

เยโฮชาฟัทครองราชย์ในยูดาห์

๑ เยโฮชาฟัทบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน และเสริมกำลังของยูดาห์ให้แข็งแรงขึ้น
เพื่อต่อสู้กับอิสราเอล ๒ ท่านให้ทหารประจำอยู่ในเมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งทุกเมือง
ในยูดาห์ และตั้งด่านชั้นนอกหลายด่านในดินแดนของยูดาห์ และในเมืองต่างๆ ของเอฟรา
อิม ซึ่งอาสาบิดาของท่านยึดไว้ได้ ๓ พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเยโฮชาฟัท เพราะท่านดำเนินชีวิต
ในระยะแรกตามแบบอย่างของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน ท่านไม่ได้หันไปเชื่อเทพเจ้าบาอัล
๔ แต่แสวงหาพระเจ้าของบรรพบุรุษ และดำเนินในวิถีทางพระบัญญัติ และไม่ปฏิบัติตาม
อย่างอิสราเอล ๕ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงสถาปนาอาณาจักรไว้ในมือของท่าน คนทั้งปวงใน
ยูดาห์นำของกำนัลมามอบแก่เยโฮชาฟัท ท่านพร้อมพรั่งด้วยทรัพย์สมบัติและเกียรติยศ

๖ ท่านมีจิตใจกล้าหาญในวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า และยิ่งกว่านั้น ท่านยังได้กำจัดสถานบูชาบนภูเขาสูงและเทวรูปอาเชราห์ออกไปจากยูดาห์

๗ ในปีที่สามของรัชสมัยของท่าน ท่านให้เบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมิคายาห์ ซึ่งเป็นข้าราชการของท่าน ไปสอนตามเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ๘ มีชาวเลวีที่ไปด้วย คือ เชไมยาห์ เนธานิยาห์ เศบาดิยาห์ อาสาเฮล เชมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดนียาห์ โทบียาห์ และโทบ-อาโดนิยาห์ มีปุโรหิตที่ไปด้วยคือ เอลีชามา และเยโฮรัม ๙ คนเหล่านี้มีหนังสือกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าติดตัวไปด้วย เพื่อใช้สอนในยูดาห์ เขาไปสอนประชาชนทั่วทุกเมืองของยูดาห์

๑๐ อาณาจักรโดยรอบดินแดนยูดาห์ก็เกิดความหวาดกลัวพระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาไม่ทำสงครามกับเยโฮชาฟัท ๑๑ พวกฟีลิสเตียบางคนนำของกำนัลและเงินมามอบแก่เยโฮชาฟัท ชาวอาหรับก็นำแกะผู้ 7,700 ตัว และแพะ 7,700 ตัวมามอบแก่ท่านด้วย ๑๒ เยโฮชาฟัทมีอำนาจอันมั่นคงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ท่านเสริมสร้างป้อมปราการและเมืองคลังหลวงหลายแห่ง ๑๓ ท่านมีเสบียงสะสมไว้มากในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ท่านมีทหารและนักรบผู้เก่งกล้าในเยรูซาเล็ม ๑๔ รวบรวมรายชื่อของพวกเขาตามตระกูลคือ จากเผ่ายูดาห์ มีผู้บังคับกองพันคือ อัดนาห์ เป็นผู้ควบคุมนักรบผู้เก่งกล้า 300,000 คน ๑๕ ผู้บังคับกองพันคนต่อไปคือ เยโฮฮานันเป็นผู้ควบคุม 280,000 คน ๑๖ คนต่อไปคือ อามัสยาห์บุตรของศิครี ผู้ถวายตัวด้วยความสมัครใจต่อพระผู้เป็นเจ้า ควบคุมนักรบผู้เก่งกล้า 200,000 คน ๑๗ จากเผ่าเบนยามินคือ เอลียาดานักรบผู้เก่งกล้า ควบคุม 200,000 คนที่มีธนูและโล่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ๑๘ คนต่อไปคือ เยโฮซาบาด ควบคุม 180,000 คนที่ถืออาวุธพร้อมสู้รบ ๑๙ คนเหล่านี้รับใช้กษัตริย์ ซึ่งนอกเหนือจากบรรดาผู้ที่กษัตริย์ได้ส่งไปประจำอยู่ในเมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งทั่วยูดาห์

๑๘

เยโฮชาฟัทเป็นพันธมิตรกับอาหับ

๑ เยโฮชาฟัทมีทรัพย์สมบัติและเกียรติยศมาก และท่านเป็นพันธมิตรกับอาหับโดยการสมรส ๒ หลายปีต่อมา ท่านลงไปเยี่ยมเยียนอาหับที่สะมาเรีย อาหับก็ให้ฆ่าแกะและโคมากมายเพื่อเลี้ยงรับรองท่านและผู้ติดตาม แล้วก็ชักชวนท่านให้ขึ้นไปโจมตีราโมทกิเลอาด ๓ อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลพูดกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “ท่านจะไปราโมทกิเลอาดด้วยกันกับเราไหม” ท่านตอบว่า “เราพร้อมจะไปอย่างแน่นอน ทหารของเราก็เป็นเหมือนทหารของท่าน เราจะไปรบด้วยกันกับท่าน”

๔ และเยโฮชาฟัทพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอให้ท่านถามพระผู้เป็นเจ้าก่อน” ๕ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกประชุมบรรดาผู้เผยคำกล่าว 400 คน และถามว่า “พวกเราควรจะไปโจมตีราโมทกิเลอาด หรือว่าเราควรจะยั้งไว้ก่อน” เขาทั้งหลายตอบว่า “ขึ้นไปเถิด เพราะว่าพระเจ้าจะมอบเมืองนั้นให้อยู่ในมือของกษัตริย์” ๖ แต่เยโฮชาฟัทถามว่า “ที่นี่ไม่มีผู้เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าที่พวกเราจะถามได้อีกหรือ” ๗ กษัตริย์แห่งอิสราเอลพูดกับเยโฮชาฟัทว่า “ยังมีอีกคนที่พวกเราจะถามพระผู้เป็นเจ้าผ่านเขาได้ มิคายาห์บุตรของอิมลาห์ แต่เราเกลียดชังเขา เพราะเขาไม่เคยเผยความเกี่ยวกับเราในเรื่องดี มีแต่เรื่องร้าย” และเยโฮชาฟัทพูดว่า “ขอท่านอย่าพูดเช่นนั้นเลย” ๘ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกขันทีคนหนึ่งมา และสั่งว่า “พามิคายาห์บุตรของอิมลาห์มาโดยด่วน” ๙ กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็กำลังนั่งบนบัลลังก์ ทรงเครื่องด้วยเสื้อคลุมของกษัตริย์ อยู่ที่ลานนวดข้าว ที่ทางเข้าของประตูเมืองสะมาเรีย และบรรดาผู้เผยคำกล่าวก็กำลังเผยความต่อหน้าท่านทั้งสอง ๑๐ เศเดคียาห์บุตรเค-นาอะนาห์ ได้ทำเขาสัตว์

ด้วยเหล็กกล้าคู่หนึ่ง เขาพูดว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เจ้าจะโจมตีชาวอารัมจนกระทั่งพวกเขาพินาศไปด้วยเขาสัตว์นี้ ๑๑ และบรรดาผู้เผยคำกล่าวเห็นด้วย และพูดว่า จงขึ้นไปโจมตีราโมทกิเลอาด และท่านจะชนะ พระผู้เป็นเจ้าจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของกษัตริย์

๑๒ ผู้ถือสาสน์ที่ไปเรียกมิคายาห์มา และบอกเขาว่า ดูเถิด บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดกันเป็นเสียงเดียวถึงเรื่องของกษัตริย์ในทางที่ดีงาม ๑๓ แต่มิคายาห์พูดว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด พระเจ้าบอกข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะพูดไปตามนั้น ๑๔ เมื่อเขามาเข้าเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์กล่าวกับเขาว่า มิคายาห์ พวกเราควรจะไปโจมตีราโมทกิเลอาด หรือว่าเราควรจะยั้งไว้ก่อน เขาตอบกษัตริย์ว่า ขึ้นไปเถิด และท่านจะชนะ พวกเขาจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ๑๕ แต่กษัตริย์กล่าวกับเขาว่า เราควรจะให้ท่านสาบานกี่ครั้งว่า ท่านพูดแต่ความจริงกับเราในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ๑๖ มิคายาห์จึงตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นทหารอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา ประหนึ่งฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยงดู และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า คนเหล่านี้ขาดเจ้านาย ปล่อยให้ทุกคนกลับบ้านไปด้วยความปลอดภัยเถิด ๑๗ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลกล่าวกับเยโฮชาฟัทว่า เราบอกท่านแล้วมิใช่หรือว่า เขาจะไม่ประกาศสิ่งดีใดๆ ที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบ มีแต่เรื่องร้าย ๑๘ มิคายาห์กล่าวว่า ฉะนั้นจงฟังคำของพระผู้เป็นเจ้าเถิด ข้าพเจ้าเห็นพระผู้เป็นเจ้าสถิตบนบัลลังก์ของพระองค์ และบรรดาชาวสวรรค์กำลังยืนอยู่ที่เบื้องขวาและเบื้องซ้าย ๑๙ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ใครจะหลอกล่ออาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลให้ไปยังราโมทกิเลอาด เขาจะได้จบชีวิตลงที่นั่น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดอย่างหนึ่ง และทูตสวรรค์อีกองค์ก็พูดอีกอย่าง ๒๐ ครั้นแล้ว วิญญาณดวงหนึ่งก็มายืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไปหลอกล่ออาหับเอง และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับวิญญาณว่า ด้วยวิธีไหน ๒๑ วิญญาณตอบว่า ข้าพเจ้าจะไปทำให้บรรดาผู้เผยคำกล่าวของอาหับพูดเท็จ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เจ้าจะไปหลอกล่อเขาได้สำเร็จ ไปทำตามนั้นเถิด ๒๒ ดังนั้น ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้บรรดาผู้เผยคำกล่าวของท่านพูดเท็จ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าบอกล่วงหน้าว่าสิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับท่าน

๒๓ แล้วเศเดคียาห์บุตรของเค-นาอะนาห์เข้ามาใกล้ และตบหน้ามิคายาห์ และพูดว่า พระวิญญาณพระผู้เป็นเจ้าจากเราไป และไปพูดกับเจ้าได้อย่างไร ๒๔ มิคายาห์พูดว่า ดูเถิด ท่านจะเห็นในวันนั้น เวลาที่ท่านเข้าไปซ่อนตัวในห้องชั้นใน ๒๕ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกล่าวว่า จงจับตัวมิคายาห์ไว้ และพาตัวกลับไปให้อาโมน ผู้ว่าราชการเมือง และโยอาช บุตรของกษัตริย์ ๒๖ และบอกว่า กษัตริย์กล่าวดังนี้ จำคุกชายคนนี้เสีย และประทังชีวิตเขาด้วยขนมปังและน้ำเท่านั้น จนกว่าเราจะกลับมาอย่างปลอดภัย ๒๗ และมิคายาห์พูดว่า ถ้าท่านกลับมาอย่างปลอดภัย พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้กล่าวผ่านข้าพเจ้า และพูดต่ออีกว่า ขอให้ท่านทุกคนฟังไว้เถิด

อาหับถูกฆ่าในสนามรบ

๒๘ ดังนั้น กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ไปโจมตีเมืองราโมทกิเลอาด ๒๙ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกล่าวกับเยโฮชาฟัทว่า เราจะปลอมตัวเข้าไปในสนามรบ ส่วนท่านก็สวมเสื้อคลุมของกษัตริย์ไป ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงปลอมตัวเข้าไปในสนามรบ ๓๐ ฝ่ายกษัตริย์แห่งอารัมได้สั่งผู้บัญชาการรถศึกว่า ไม่ต้องต่อสู้กับผู้ใดเลย นอกจากกษัตริย์แห่งอิสราเอลเท่านั้น ๓๑ เมื่อบรรดาผู้บัญชาการรถศึกเห็นเยโฮชาฟัท ก็พูดว่า นั่นเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล ดังนั้นพวกเขาจึงหันไปโจมตีท่าน แต่เยโฮชาฟัทก็ส่งเสียงร้อง และพระผู้เป็นเจ้าก็ช่วยท่าน ๓๒ ครั้นผู้บัญชาการรถศึกทราบว่า ท่านไม่ใช่

กษัตริย์แห่งอิสราเอล จึงได้ถอยกลับ และหยุดตามไล่ฆ่าท่าน ๓๓ แต่ชายผู้หนึ่งสุ่มยิงธนูออกไป ลูกธนูเจาะระหว่างเกราะป้องกันตัวกับเกราะหุ้มหน้าอกกษัตริย์แห่งอิสราเอล ดังนั้นท่านสั่งสารถีว่า "หันกลับไป พาเราออกจากสนามรบ เพราะเราบาดเจ็บ" ๓๔ การสู้รบในวันนั้นก็ดำเนินต่อไป และกษัตริย์แห่งอิสราเอลถูกพยุงตัวขึ้นในรถศึกโดยหันหน้าไปทางชาวอารัมจนถึงเวลาเย็น ท่านสิ้นชีวิตตอนตะวันตกดิน

๑๙

การปฏิรูปของเยโฮชาฟัท

๑ เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์กลับวังของท่านในเยรูซาเล็มด้วยความปลอดภัย ๒ เยฮูบุตรของฮานานีผู้รู้ออกไปพบกับท่าน และพูดกับกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า "ท่านควรจะช่วยเหลือคนชั่ว และรักพวกที่เกลียดพระผู้เป็นเจ้าหรือ เป็นเพราะเรื่องนี้ พระผู้เป็นเจ้าจึงโกรธท่าน ๓ อย่างไรก็ตาม ท่านยังมีความดีอยู่บ้าง เพราะท่านได้ทำลายเทวรูปอาเชราห์ให้หมดสิ้นจากแผ่นดิน และได้มุ่งมั่นแสวงหาพระเจ้า"

๔ เยโฮชาฟัทอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม ท่านออกไปท่ามกลางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เชบาถึงแถบภูเขาเอฟราอิม และนำพวกเขากลับมาหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ๕ ท่านแต่งตั้งบรรดาผู้พิพากษาในแผ่นดินให้กับทุกๆ เมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งของยูดาห์ ๖ ท่านกล่าวแก่บรรดาผู้พิพากษาว่า "จงตริตรองสิ่งที่ท่านปฏิบัติให้ดี เพราะว่าท่านไม่ได้พิพากษาเพื่อมนุษย์ แต่เพื่อพระผู้เป็นเจ้า พระองค์สถิตกับท่านในการพิพากษา ๗ ฉะนั้น ขอให้ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าจงอยู่ในตัวท่านเถิด จงปฏิบัติด้วยความระมัดระวัง เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรายุติธรรมเสมอ พระองค์ไม่ลำเอียงและไม่รับสินบน"

๘ นอกจากนั้น เยโฮชาฟัทยังได้แต่งตั้งชาวเลวี ปุโรหิต และหัวหน้าครอบครัวของอิสราเอลบางคนในเยรูซาเล็ม ให้เป็นผู้พิพากษาเพื่อพระผู้เป็นเจ้า และตัดสินคดีโต้แย้งในหมู่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ๙ ท่านบัญชาพวกเขาว่า "พวกท่านจงปฏิบัติด้วยความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า ด้วยความภักดี และด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ๑๐ เมื่อใดก็ตามที่พี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในเมือง นำคดีมาให้ท่านพิจารณาในเรื่องเกี่ยวกับการฆ่าฟัน กฎบัญญัติ พระบัญญัติ กฎเกณฑ์ หรือโทษทัณฑ์ ท่านก็จงเตือนพวกเขาไม่ให้กระทำผิดต่อพระผู้เป็นเจ้า และการลงโทษจะไม่ตกอยู่กับพวกท่านและพี่น้องของท่าน ท่านปฏิบัติตามนั้นแล้วท่านก็จะไม่มีความผิด ๑๑ ดูเถิด อามาริยาห์มหาปุโรหิตเป็นผู้ดูแลพวกท่านทุกเรื่องที่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า และเศบาดิยาห์บุตรอิชมาเอล ผู้เป็นหัวหน้าของพงศ์พันธุ์ยูดาห์จะดูแลพวกท่านในทุกเรื่องที่เกี่ยวกับกษัตริย์ และชาวเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่รับใช้ท่าน จงเข้มแข็งในการปฏิบัติงาน และขอพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับผู้กระทำสิ่งที่ถูกต้อง"

๒๐

เยโฮชาฟัทอธิษฐาน

๑ หลังจากนี้ ชาวโมอับ ชาวอัมโมน และชาวเมอูนบางคนยกทัพมาโจมตีเยโฮชาฟัท ๒ มีคนมารายงานเยโฮชาฟัทว่า "มีกองทัพใหญ่จากเอโดมจะเข้าโจมตีท่าน เขามาจากอีกฟากของทะเล ดูเถิด พวกเขาอยู่ในฮาซาโซนทามาร์" (คือ เอนเกดี" ๓ เยโฮชาฟัทก็ตกใจกลัวมาก และหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า ประกาศให้คนทั่วทั้งยูดาห์อดอาหาร ๔ และชาวยูดาห์ก็เรียกประชุมเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้า พวกเขามาจากทุกเมืองของยูดาห์เพื่อแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า

๕ เยโฮชาฟัทยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ตรงเบื้องหน้าลานใหม่ ๖ และกล่าวว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระองค์เป็นพระเจ้าของฟ้าสวรรค์มิใช่หรือ พระองค์ปกครองทั่วทุกอาณาจักรของบรรดาประชาชาติ อานุภาพและพลังเป็นของพระองค์ ๗ โอ พระเจ้าของเรา พระองค์ขับไล่ผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินนี้ออกไปต่อหน้าคนของอิสราเอล และมอบให้แก่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมสหายของพระองค์ ตลอดไปมิใช่หรือ ๘ และพวกเขาได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างที่พำนักเพื่อพระองค์ในนั้น เพื่อพระนามของพระองค์ ๙ พวกเขาพูดว่า ‘ถ้าความวิบัติมาถึงพวกเรา ไม่ว่าจะเป็นดาบแห่งการลงโทษ โรคระบาด หรือทุพภิกขภัย เราจะยืน ณ เบื้องหน้าพระองค์ และที่หน้าพระตำหนักนี้ เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระตำหนักนี้ และเราส่งเสียงร้องต่อพระองค์เพราะเป็นทุกข์ พระองค์จะได้ยินและจะช่วยให้รอดพ้น’ ๑๐ ดูเถิด เวลานี้พวกอัมโมน พวกโมอับ และพวกภูเขาเสอีร์ ที่พระองค์ไม่ยอมให้อิสราเอลบุกรุกขณะที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์ อิสราเอลจึงได้หันกลับออกไปและไม่ได้ทำลายพวกเขา* ๑๑ ดูเถิด เขาเหล่านั้นตอบกลับพวกเราด้วยการมาขับไล่เราให้ออกไปจากแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้มอบให้แก่พวกเราเป็นมรดก ๑๒ โอ พระเจ้าของเรา พระองค์จะไม่ตัดสินโทษพวกเขาหรือ เพราะพวกเราอ่อนกำลังที่จะปะทะกับกองทัพใหญ่ที่กำลังจะโจมตีพวกเรา พวกเราไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร แต่พวกเราเห็นว่าพระองค์เท่านั้นเป็นที่พึ่งของเรา”

๑๓ ยูดาห์ทั้งปวงยืนอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พร้อมด้วยภรรยา ลูกๆ และเด็กเล็กๆ ของพวกเขา ๑๔ และยาฮาซีเอลชาวเลวีผู้สืบเชื้อสายของอาสาฟเปี่ยมด้วยพระวิญญาณพระผู้เป็นเจ้า ในท่ามกลางที่ประชุม ยาฮาซีเอลเป็นบุตรของเศคาริยาห์ เศคาริยาห์เป็นบุตรของเบไนยาห์ เบไนยาห์เป็นบุตรเยอีเอล เยอีเอลเป็นบุตรของมัทธานิยาห์ ๑๕ เขาพูดว่า “ยูดาห์ทั้งปวง ผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม และกษัตริย์เยโฮชาฟัท ขอท่านฟังสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่ท่านดังนี้ ‘อย่ากลัวและอย่าท้อถอยเรื่องกองทัพใหญ่นี้ เพราะว่าสงครามครั้งนี้ไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า ๑๖ จงลงไปต่อสู้กับพวกเขาในวันพรุ่งนี้ ดูเถิด พวกเขาจะขึ้นมาทางข้ามที่เนินเขาศิส เจ้าจะพบกับพวกเขาที่ท้ายหุบเขา ทางทิศตะวันออกของถิ่นทุรกันดารเยรูเอล ๑๗ เจ้าไม่จำเป็นจะต้องต่อสู้ในสงครามครั้งนี้ จงมั่นใจได้ เข้าประจำที่ และเจ้าจะเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าจะช่วยให้เจ้ารอดพ้น โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม’ อย่ากลัว และอย่าท้อถอยเลย จงออกไปต่อสู้กับพวกเขาในวันพรุ่งนี้ และพระผู้เป็นเจ้าจะสถิตกับท่าน”

๑๘ ครั้นแล้วเยโฮชาฟัทก็ก้มหน้าลง ยูดาห์ทั้งปวงและผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มก็ก้มตัวลงกราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้า ๑๙ ชาวเลวีที่เป็นชาวโคฮาทและชาวโคราห์ก็ยืนขึ้นและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลด้วยเสียงอันดัง

๒๐ เขาเหล่านั้นลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และเข้าไปยังถิ่นทุรกันดารเทโคอา ในขณะที่กำลังไป เยโฮชาฟัทยืนขึ้นพูดว่า “ยูดาห์และผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มจงฟังเรา พวกท่านจงเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน แล้วท่านจะยืนหยัดอยู่ได้ จงเชื่อบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ และท่านจะได้รับความสำเร็จ” ๒๑ หลังจากที่ท่านได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว ท่านก็กำหนดบรรดาผู้ที่จะร้องเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และสรรเสริญพระองค์ในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ขณะที่พวกเขาเดินนำหน้ากองทัพออกไป และร้องว่า

“จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล”

---

* **๒๐๑๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 2:4-6,9,18,19

๒๒ เมื่อพวกเขาเริ่มร้องเพลงและสรรเสริญ พระผู้เป็นเจ้าก็จัดกองดักซุ่มให้ต่อสู้กับพวก
อัมโมน พวกโมอับ และพวกภูเขาเสอีร์ ที่มาบุกรุกยูดาห์ และก็ถูกตีพ่ายไป ๒๓ เพราะพวก
อัมโมนและโมอับลุกขึ้นต่อสู้กับผู้อยู่อาศัยของภูเขาเสอีร์ และฆ่าบรรดาผู้อยู่อาศัยของ
ภูเขาเสอีร์เพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และเมื่อกำจัดคนเหล่านั้นจนหมดสิ้นแล้ว ทั้งสอง
ฝ่ายกลับหันมาทำลายกันเอง

พระผู้เป็นเจ้าช่วยยูดาห์ให้รอดพ้น

๒๔ เมื่อยูดาห์มาถึงหอคอยในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาก็มองไปทางกองทัพใหญ่ ดูเถิด มีแต่
ร่างคนตายนอนอยู่บนพื้นดิน ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตไปได้ ๒๕ เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนมา
เก็บของที่ริบได้จากการสู้รบ ก็พบสิ่งของมากมาย มีสิ่งของเครื่องใช้ เสื้อผ้า และของมีค่า
เขาแบกขนสิ่งเหล่านี้ไปจนแบกกันไม่ไหวเพราะมีมากเหลือเกิน ต้องใช้เวลาถึง 3 วัน ๒๖ วัน
ที่สี่เขาทั้งหลายประชุมในหุบเขาเบ-ราคาห์ และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่นั่น ดังนั้นสถานที่
นั้นจึงชื่อว่า หุบเขาเบ-ราคาห์ มาจนถึงทุกวันนี้ ๒๗ แล้วเยโฮชาฟัทก็นำทุกคนของยูดาห์และ
เยรูซาเล็มกลับบ้านไปที่เยรูซาเล็มด้วยความยินดี พระผู้เป็นเจ้าทำให้เขาทั้งหลายสุขใจที่
ชนะพวกศัตรู ๒๘ เขากลับมายังเยรูซาเล็มด้วยพิณสิบสาย พิณเล็ก และแตรยาว มายังพระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๙ อาณาจักรของแผ่นดินทั้งปวงจึงเกิดความหวาดกลัวพระเจ้า
เมื่อพวกเขาทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ต่อสู้กับพวกศัตรูของอิสราเอล ๓๐ ดังนั้นอาณาจักร
ของเยโฮชาฟัทจึงมีสันติสุข เพราะพระเจ้าของท่านให้ท่านได้หยุดพักจากศึกรอบด้าน

๓๑ เยโฮชาฟัทปกครองยูดาห์ ท่านมีอายุ 35 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์
ในเยรูซาเล็ม 25 ปี มารดาของท่านชื่ออาซูบาห์บุตรหญิงของชิลหิ ๓๒ ท่านดำเนินชีวิต
ตามแบบอย่างอาสาบิดาของท่าน ท่านไม่ได้หันเหไปจากนั้น กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตา
ของพระผู้เป็นเจ้า ๓๓ แต่สถานบูชาบนภูเขาสูงยังไม่ถูกกำจัดไป และประชาชนก็ไม่มีจิตมุ่ง
มั่นในพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

๓๔ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮชาฟัท ตั้งแต่ต้นจนจบ ก็มีเขียนไว้แล้วในหนังสือแห่ง
พงศาวดารของเยฮูบุตรฮานานี ซึ่งมีบันทึกไว้ในหนังสือของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

การครองราชย์ของเยโฮชาฟัทสิ้นสุดลง

๓๕ หลังจากนี้ เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์สัญญาร่วมกับอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งอิสรา
เอล ผู้ประพฤติชั่ว ๓๖ เยโฮชาฟัทร่วมกับอาหัสยาห์ในการต่อกองเรือเดินทะเลเพื่อไปยัง
เมืองทาร์ชิช ท่านทั้งสองใช้เอซีโอนเกเบอร์เป็นสถานที่ต่อเรือ ๓๗ เอลีเอเซอร์บุตรโดดาวาห์
แห่งเมืองมาเรชาห์เผยความต่อต้านเยโฮชาฟัทว่า "เพราะท่านได้ร่วมงานกับอาหัสยาห์
พระผู้เป็นเจ้าจะทำลายสิ่งที่ท่านได้สร้างไว้" แล้วเรือก็แตกและแล่นไปยังเมืองทาร์ชิชไม่
ได้

๒๑

เยโฮรัมครองราชย์ในยูดาห์

๑ เยโฮชาฟัทสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมือง
ของดาวิด และเยโฮรัมบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน ๒ ท่านมีพี่น้องที่เป็นบุตรของเยโฮ
ชาฟัทคือ อาซาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์ มีคาเอล และเชฟาทิยาห์ พวกเขาเป็น
บุตรของเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งอิสราเอล* ๓ สิ่งที่บิดาของพวกเขามอบให้ก็คือ เงิน ทองคำ
และของมีค่า พร้อมทั้งเมืองในยูดาห์ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง แต่ท่านมอบอาณาจักรให้
แก่เยโฮรัมเพราะว่าท่านเป็นบุตรหัวปี ๔ เมื่อเยโฮรัมขึ้นครองบัลลังก์ของบิดา และมั่นคง

* **๒๑๒** คืออยูดาห์

แล้ว ท่านก็สังหารพี่น้องของท่านทุกคนด้วยดาบ และยังสังหารผู้นำบางคนของอิสราเอลด้วย ๕ เยโฮรัมมีอายุ 32 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 8 ปีในเยรูซาเล็ม ๖ และท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล เหมือนกับที่พงศ์พันธุ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าบุตรหญิงของอาหับเป็นภรรยาของท่าน และท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ๗ ถึงกระนั้นพระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ต้องการทำลายพงศ์พันธุ์ของดาวิด เพราะพระองค์ได้ทำพันธสัญญาไว้กับดาวิด และในเมื่อพระองค์ได้สัญญาว่าจะมอบผู้สืบเชื้อสายให้แก่ท่าน และแก่บุตรหลานของท่านตลอดไป†

๘ ในรัชสมัยของเยโฮรัม เอโดมไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์ และแต่งตั้งกษัตริย์ปกครองตนเอง ๙ ดังนั้นเยโฮรัมจึงยกทัพไปยังเอโดมพร้อมกับผู้บัญชาการและขบวนรถศึกของท่าน ชาวเอโดมก็มาล้อมท่านและผู้บัญชาการรถศึก แต่ท่านตีฝ่าชาวเอโดมออกไปได้ในเวลากลางคืน ๑๐ ดังนั้นเอโดมไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้ ในเวลาเดียวกันลิบนาห์ก็ไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของท่านเช่นกัน เพราะท่านได้ละทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน

๑๑ ยิ่งกว่านั้น ท่านสร้างสถานบูชาบนภูเขาสูงที่แถบภูเขายูดาห์ และทำให้บรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มปันใจประหนึ่งหญิงแพศยา และนำยูดาห์ให้หลงผิด

๑๒ และมีจดหมายจากเอลียาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเขียนถึงท่านว่า

“พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของดาวิดบิดาของท่านกล่าวว่า “เพราะเจ้าไม่ได้ดำเนินตามวิถีทางของเยโฮชาฟัทบิดาของเจ้า หรือตามวิถีทางของอาสาผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ ๑๓ แต่ได้ดำเนินตามวิถีทางของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้ล่อลวงยูดาห์และผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มให้ปันใจประหนึ่งหญิงแพศยา และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้า ผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของบิดาของเจ้า และดีกว่าตัวเจ้า ๑๔ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าจะให้เกิดภัยพิบัติรุนแรงกับประชาชนของเจ้า ลูกๆ และภรรยาของเจ้า และทุกสิ่งที่เจ้ามี ๑๕ และตัวเจ้าเองจะเป็นโรคขั้นร้ายแรงในลำไส้ ถึงกับลำไส้หลุดออกมาเพราะโรคเรื้อรังนั้น” ”

๑๖ พระผู้เป็นเจ้าทำให้ชาวฟีลิสเตียและชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกับชาวคูชรู้สึกขุ่นเคืองต่อเยโฮรัม ๑๗ พวกเขาจึงขึ้นมาบุกรุกยูดาห์ และริบของที่อยู่ในวังของกษัตริย์ไปจับตัวบุตรชายและภรรยาของท่านไปด้วย ดังนั้นท่านไม่มีบุตรชายเหลืออยู่ ยกเว้นเยโฮอาหาส‡บุตรชายคนสุดท้อง

๑๘ หลังจากนั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าทำให้ท่านเป็นโรคลำไส้ที่รักษาไม่ได้ ๑๙ เวลาผ่านไปประมาณ 2 ปี ลำไส้ของท่านก็หลุดออกมาเพราะโรคนั้น และท่านสิ้นชีวิตด้วยความทรมานมาก ประชาชนไม่ได้จุดไฟเป็นการให้เกียรติท่าน อย่างที่จุดให้แก่บรรพบุรุษของท่าน ๒๐ ท่านมีอายุ 32 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 8 ปีในเยรูซาเล็ม และท่านจากไปโดยที่ไม่มีใครเศร้าสลดใจเลย พวกเขาเก็บศพท่านไว้ในเมืองของดาวิด แต่ไม่ใช่ในถ้ำเก็บศพของบรรดากษัตริย์

๒๒

อาหัสยาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ บรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มตั้งอาหัสยาห์บุตรชายคนสุดท้องครองราชย์แทนท่าน เพราะโจรกลุ่มหนึ่งมาที่ค่ายพร้อมกับชาวอาหรับ และฆ่าพี่ชายทั้งหมด ดังนั้นอาหัสยาห์บุตรของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงขึ้นครองราชย์ ๒ อาหัสยาห์มีอายุ 22 ปีเมื่อเริ่ม

† **๒๑๗** 2 ซามูเอล 7:13 ‡ **๒๑๑๗** เยโฮอาหาสเป็นคนเดียวกันกับอาหัสยาห์ใน 22:1

เป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 1 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อ อาธาลิยาห์ นางเป็นหลานสาวของอมรี ๓ ท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างพงศ์พันธุ์ของอาหับ เพราะมารดาของท่านหนุนหลังให้ทำความชั่ว ๔ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่พงศ์พันธุ์ของอาหับได้กระทำ เพราะหลังจากบิดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาเป็นทีปรึกษาของท่าน และนำท่านไปสู่ความพินาศ ๕ ท่านยังทำตามคำแนะนำของพวกเขา ไปกับโยรัมบุตรอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัมที่ราโมทกิเลอาด ชาวอารัมทำให้โยรัมได้รับบาดเจ็บ ๖ และท่านกลับไปรับการรักษาที่ยิสเรเอลเพราะพวกเขาทำให้ท่านบาดเจ็บที่รามาห์เมื่อต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอารัม และอาหัสยาห์บุตรเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงไปเยี่ยมโยรัมบุตรอาหับที่ยิสเรเอลเพราะท่านป่วย

๗ แต่พระเจ้ากำหนดให้อาหัสยาห์ถึงความพินาศเมื่อท่านไปเยี่ยมโยรัม เพราะเมื่อท่านไปที่นั่น ท่านออกไปกับโยรัมเพื่อพบกับเยฮูบุตรของนิมชี ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเจิมเพื่อทำลายพงศ์พันธุ์ของอาหับ ๘ เมื่อเยฮูพิพากษาโทษพงศ์พันธุ์ของอาหับ ท่านพบบรรดาผู้นำของยูดาห์และบรรดาบุตรของญาติอาหัสยาห์ ซึ่งรับใช้อาหัสยาห์ และท่านก็ฆ่าพวกเขา ๙ ท่านค้นหาอาหัสยาห์ และจับตัวได้ขณะที่กำลังซ่อนอยู่ในสะมาเรีย จึงถูกนำตัวมาให้เยฮูสังหาร พวกเขาฝังท่าน เพราะพวกเขาพูดว่า "ท่านเป็นหลานของเยโฮชาฟัทผู้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ" ไม่มีใครในพงศ์พันธุ์ของอาหัสยาห์ที่สามารถปกครองอาณาจักรได้เลย

อาธาลิยาห์ขึ้นครองในยูดาห์

๑๐ เมื่ออาธาลิยาห์มารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าบุตรของนางสิ้นชีวิตแล้ว นางก็เริ่มตามฆ่าบรรดาเชื้อพระวงศ์ของพงศ์พันธุ์ยูดาห์ทุกคน ๑๑ แต่เยโฮชาเบอาทบุตรหญิงของกษัตริย์ ได้ลักพาโยอาชบุตรชายของอาหัสยาห์ออกมา เพื่อไม่ให้ถูกฆ่าไปพร้อมกับบุตรทั้งปวงของกษัตริย์ นางซ่อนโยอาชและพี่เลี้ยงไว้ในห้องนอน เยโฮชาเบอาทบุตรหญิงของกษัตริย์เยโฮรัม ซึ่งเป็นภรรยาของเยโฮยาดาปุโรหิต และนางก็เป็นน้องสาวของอาหัสยาห์ด้วย นางได้ซ่อนโยอาชให้พ้นจากอาธาลิยาห์ เพื่อไม่ให้นางฆ่าท่านได้ ๑๒ ท่านอยู่กับพวกเขาเป็นเวลา 6 ปี โดยถูกซ่อนอยู่ในพระตำหนักของพระเจ้า ในขณะที่อาธาลิยาห์ปกครองแผ่นดิน

๒๓

โยอาชเป็นกษัตริย์

๑ แต่ในปีที่เจ็ด เยโฮยาดามีใจกล้าขึ้น และไปทำสนธิสัญญากับผู้บัญชาการร้อยคือ อาซาริยาห์บุตรเยโรฮัม อิชมาเอลบุตรเยโฮฮานัน อาซาริยาห์บุตรโอเบด มาอาเสยาห์บุตรอาดายาห์ และเอลีชาฟัทบุตรศิครี ๒ เขาทั้งหลายออกไปทั่วยูดาห์ และรวบรวมชาวเลวีในยูดาห์จากทุกเมือง รวมทั้งหัวหน้าครอบครัวของพงศ์พันธุ์อิสราเอล และพวกเขาพากันมายังเยรูซาเล็ม ๓ ที่ประชุมทั้งหมดทำสนธิสัญญากับกษัตริย์ในพระตำหนักของพระเจ้า เยโฮยาดาพูดกับพวกเขาว่า "นี่คือบุตรของกษัตริย์ ให้ท่านครองราชย์ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวถึงเรื่องบุตรทั้งหลายของดาวิดเถิด ๔ สิ่งที่ท่านควรปฏิบัติก็คือ พวกท่านที่เป็นปุโรหิตและชาวเลวีต้องมาเริ่มเข้าเวรในวันสะบาโต หนึ่งในสามของพวกท่านจะเป็นคนเฝ้าประตู ๕ และหนึ่งในสามจะอยู่ที่วังของกษัตริย์ อีกหนึ่งในสามประจำที่ประตูฐานราก และประชาชนทั้งปวงจะอยู่ที่ลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ อย่าปล่อยให้ใครเข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า นอกจากปุโรหิตและชาวเลวีที่ปฏิบัติงาน พวกเขาเข้าไปได้เพราะเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องคุ้มกันสิ่งที่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๗ ชาวเล

วีต้องประจำการอยู่รอบข้างกษัตริย์ แต่ละคนถืออาวุธไว้พร้อม และใครก็ตามที่เข้าไปในตำหนัก จะต้องถูกฆ่า พวกท่านจงอยู่ใกล้ชิดกษัตริย์ ไม่ว่าท่านจะไปที่ใดก็ตาม"

๘ชาวเลวีและยูดาห์ทั้งปวงปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เยโฮยาดาปุโรหิตสั่ง และแต่ละกลุ่มก็ได้นำคนของตนมา ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่จะออกเวรหรือที่จะเข้าเวรในวันสะบาโต เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตยังไม่ได้ปล่อยกองเวร ๙ และเยโฮยาดาปุโรหิตมอบหอกและโล่ทั้งขนาดใหญ่และเล็กที่เป็นของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเก็บไว้ในพระตำหนักของพระเจ้า ให้แก่บรรดาผู้บัญชากองร้อย ๑๐ และท่านจัดตำแหน่งให้ทุกคนอยู่ประจำที่ และแต่ละคนถืออาวุธไว้พร้อม ตั้งแต่ด้านใต้จรดด้านเหนือของพระตำหนัก รอบแท่นบูชาและพระตำหนัก เพื่อความปลอดภัยของกษัตริย์ ๑๑ แล้วเขาทั้งหลายก็นำบุตรของกษัตริย์ออกมา สวมมงกุฎ และมอบพันธสัญญาให้แก่ท่าน และพวกเขาประกาศให้ท่านเป็นกษัตริย์ เยโฮยาดาและบรรดาบุตรก็เจิมท่าน และกล่าวว่า "ขอกษัตริย์มีอายุยืนนาน"

อาธาลิยาห์ถูกประหาร

๑๒ เมื่ออาธาลิยาห์ได้ยินเสียงประชาชนวิ่งและสรรเสริญกษัตริย์ นางจึงออกไปหาประชาชนที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ เมื่อนางมองดู ก็เห็นกษัตริย์ยืนที่ข้างเสาของท่านที่ทางเข้า บรรดาผู้บัญชากองร้อยและผู้เป่าแตรยาว*ยืนอยู่ข้างๆ และประชาชนทั้งปวงของแผ่นดินกำลังร่าเริงและเป่าแตรยาว บรรดานักร้องก็ร้องนำไปกับเครื่องดนตรีในงานฉลอง อาธาลิยาห์ก็ฉีกเสื้อของตน และร้องว่า "กบฏ กบฏ" ๑๔ เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งบรรดาผู้บัญชากองร้อยที่ควบคุมกำลังกองทัพว่า "นำนางออกมาระหว่างแถวทหาร และผู้ใดตามนางไป จงฆ่าเสียด้วยคมดาบ" เพราะปุโรหิตพูดว่า "อย่าฆ่านางในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า" ๑๕ ดังนั้นพวกเขาจึงจับกุมนาง ขณะที่นางไปถึงทางเข้าประตูม้า ที่ประตูวังของกษัตริย์ พวกเขาก็ประหารนางที่นั่น

เยโฮยาดาปฏิรูป

๑๖ เยโฮยาดาทำพันธสัญญาระหว่างตนเองกับประชาชนและกษัตริย์ว่า ให้พวกเขาเป็นชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ ครั้นแล้ว ประชาชนทั้งปวงจึงเข้าไปทลายวิหารเทพเจ้าบาอัลลง พวกเขาทุบแท่นบูชาและเทวรูปบาอัลจนแตกเป็นชิ้นๆ และฆ่ามัทธานปุโรหิตของเทพเจ้าบาอัลที่หน้าแท่นบูชา ๑๘ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็กำหนดให้มียามเฝ้าพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ภายใต้การควบคุมของปุโรหิตที่เป็นชาวเลวี และชาวเลวีที่ดาวิดได้จัดระบบให้เป็นผู้ดูแลพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ตามกฎบัญญัติของโมเสส ด้วยความร่าเริงใจและด้วยการร้องเพลง ตามคำสั่งของดาวิด ๑๙ ท่านให้ผู้เฝ้าประตูประจำการที่ประตูพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อกั้นไม่ให้ผู้มีมลทินเข้าไป ๒๐ ท่านให้บรรดาผู้บัญชากองร้อย เจ้าหน้าที่ชั้นสูง ผู้นำประชาชน และประชาชนทั้งปวงของแผ่นดิน ร่วมกันเชิญกษัตริย์ลงมาจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เขาทั้งปวงเดินผ่านประตูเหนือ ไปจนถึงวังของกษัตริย์ และเชิญกษัตริย์นั่งบนบัลลังก์ ๒๑ ดังนั้นประชาชนทั้งปวงของแผ่นดินต่างยินดี และบ้านเมืองนั้นก็สงบสุขหลังจากที่อาธาลิยาห์ถูกดาบสังหาร

๒๔

โยอาชปฏิสังขรณ์พระตำหนัก

* **๒๓๑๓** ทำจากโลหะ มีเสียงแหลม

๑ โยอาชมีอายุ 7 ปี เมื่อท่านเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 40 ปีในเยรูซาเล็ม
มารดาของท่านชื่อศิบียาห์แห่งเบเออร์เช-บา ๒ โยอาชกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระ
ผู้เป็นเจ้าตลอดทั้งชีวิตของเยโฮยาดาปุโรหิต ๓ เยโฮยาดาหาภรรยา 2 คนให้ท่าน และท่าน
มีบุตรชายและบุตรหญิง

๔ ต่อมาโยอาชตัดสินใจปฏิสังขรณ์พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๕ ท่านเรียกบรรดา
ปุโรหิตและชาวเลวีมาเข้าเฝ้า และกล่าวแก่พวกเขาว่า "จงไปยังเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และ
เก็บเงินจากอิสราเอลมาซ่อมแซมพระตำหนักของพระเจ้าของท่าน เป็นเงินรายปี จงปฏิบัติงานให้รวดเร็วด้วย" แต่ชาวเลวีไม่ได้ทำอย่างรวดเร็ว ๖ กษัตริย์จึงเรียกเยโฮยาดามหา
ปุโรหิตมา และถามว่า "ทำไมท่านจึงไม่ได้สั่งให้ชาวเลวีนำเงินภาษีที่เก็บมาจากยูดาห์และ
เยรูซาเล็มเข้ามา โมเสสผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า และที่ประชุมของอิสราเอลได้กำหนด
เงินภาษีนั้น เพื่อใช้สำหรับกระโจมที่พำนักแห่งพันธสัญญา"* ๗ เนื่องจากบรรดาบุตรของ
อาธาลิยาห์หญิงผู้ชั่วร้าย ได้บุกเข้ามาในพระตำหนักของพระเจ้า และนำภาชนะอันบริ
สุทธิ์ทั้งสิ้นของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าไปใช้กับเทวรูปบาอัล

๘ ดังนั้นกษัตริย์จึงออกคำสั่ง ให้สร้างหีบใบหนึ่ง เอาไปตั้งไว้ที่ด้านนอกประตูพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า ๙ มีคำสั่งออกไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มให้ประชาชนนำภาษีซึ่งโมเสสผู้
รับใช้ของพระเจ้า กำหนดให้เก็บจากอิสราเอลเพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ขณะที่อยู่ในถิ่นทุ
รกันดาร ๑๐ บรรดาผู้นำและประชาชนทั้งปวงต่างมีความยินดีและนำภาษีมามอบไว้ในหีบ
จนเต็ม ๑๑ เมื่อใดที่ชาวเลวีนำหีบมาให้เจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ และเขาเห็นว่ามีเงินมากมาย
ในหีบ เลขาและผู้ช่วยของมหาปุโรหิตก็จะมาเก็บเงินไป และวางหีบไว้ที่เดิม พวกเขาทำเช่น
นี้ทุกวัน และสะสมเงินได้เป็นจำนวนมาก ๑๒ กษัตริย์และเยโฮยาดามอบเงินให้แก่บรรดา
ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติงานของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และจ้างช่างก่ออิฐและช่างไม้มา
ปฏิสังขรณ์พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และช่างเหล็กและทองสัมฤทธิ์ซ่อมแซมพระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ ดังนั้นบรรดาผู้ที่รับผิดชอบก็ปฏิบัติงาน และงานซ่อมแซม
ก็ก้าวหน้า พวกเขาปฏิสังขรณ์พระตำหนักของพระเจ้า ให้ได้รูปแบบดังเดิม และทำให้แข็ง
แกร่งขึ้น ๑๔ เมื่องานเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาก็นำเงินที่เหลือมามอบคืนกษัตริย์และเยโฮยาดา
และใช้เงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ภาชนะเครื่องใช้สำหรับ
งานปฏิบัติรับใช้และสำหรับเผาสัตว์เป็นของถวาย ภาชนะเครื่องหอม ภาชนะเครื่องทองคำ
และเงิน และพวกเขามอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เป็น
ประจำตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา

๑๕ เยโฮยาดาชราลงและมีอายุมากแล้ว และเขาก็เสียชีวิตเมื่อมีอายุ 130 ปี ๑๖ พวกเขา
เก็บร่างของเขาไว้ในเมืองของดาวิดร่วมกับบรรดากษัตริย์ เพราะเขาได้กระทำความดีใน
อิสราเอล และกระทำดีต่อพระเจ้าและพงศ์พันธุ์ของเขา

๑๗ หลังจากเยโฮยาดาเสียชีวิตแล้ว บรรดาผู้นำของยูดาห์มาแสดงคารวะต่อกษัตริย์โย
อาช และกษัตริย์ฟังพวกเขา ๑๘ พวกเขาทอดทิ้งพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
บรรพบุรุษของพวกเขา และบูชาเทวรูปอาเชราห์และพวกรูปเคารพ ความโกรธของพระเจ้า
จึงตกอยู่กับยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะความผิดของพวกเขาครั้งนี้ ๑๙ ถึงกระนั้น พระองค์
ก็ยังส่งบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ให้มาเตือนพวกเขา เพื่อให้กลับใจเข้าหาพระผู้
เป็นเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่สนใจฟัง

ความใจร้ายของโยอาช

* **๒๔๖** อพยพ 35:4,20-22

๒๐ เศคาริยาห์บุตรของเยโฮยาดาห์ปุโรหิตเปี่ยมด้วยพระวิญญาณพระเจ้า เขายืนต่อหน้าประชาชน และพูดว่า พระเจ้ากล่าวดังนี้ ทำไมพวกเจ้าจึงละเมิดพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าไม่เจริญเพราะเจ้าละทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ละทิ้งพวกเจ้าแล้ว ๒๑ แต่พวกเขาคบคิดทำร้ายเขา และได้ใช้หินขว้างเขาที่ลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าตามคำสั่งของกษัตริย์ ๒๒ กษัตริย์โยอาชไม่ได้นึกถึงความกรุณาที่เยโฮยาดาบิดาของเศคาริยาห์เคยมีต่อท่าน แต่กลับฆ่าบุตรของเขา ขณะที่เขากำลังจะสิ้นลม เขาพูดว่า ขอพระผู้เป็นเจ้าเห็นสิ่งที่ท่านทำและคิดบัญชีกับท่าน

โยอาชถูกลอบสังหาร

๒๓ ตอนปลายปีนั้น กองทัพชาวอารัมขึ้นมาโจมตีโยอาช พวกเขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ฆ่าบรรดาผู้นำของประชาชนทั้งหมด และขนของที่ริบได้ไปให้กษัตริย์แห่งดามัสกัส ๒๔ แม้ว่ากองทัพของชาวอารัมมีจำนวนน้อย พระผู้เป็นเจ้าก็มอบกองทัพที่ใหญ่กว่ามากไว้ในมือของพวกเขา เพราะยูดาห์ได้ละทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา โยอาชจึงถูกลงโทษดังกล่าว

๒๕ เมื่อพวกอารัมยกทัพกลับไป โยอาชได้รับบาดเจ็บสาหัส บรรดาผู้รับใช้ของท่านคบคิดทำร้ายท่านจากการที่บุตรของเยโฮยาดาปุโรหิตถูกฆ่า และก็ได้สังหารท่านบนที่นอน ท่านสิ้นชีวิต พวกเขาเก็บร่างของท่านไว้ในเมืองของดาวิด แต่ไม่ได้บรรจุไว้ในถ้ำบรรจุศพของบรรดากษัตริย์ ๒๖ บรรดาผู้ที่คบคิดทำร้ายท่านคือ ศาบาดบุตรนางชิเมอัทชาวอัมโมน และเยโฮซาบาดบุตรนางชิมริทชาวโมอับ ๒๗ เรื่องราวของบรรดาบุตรของท่าน และคำพยากรณ์มากมายที่ต่อต้านท่าน และเรื่องปฏิสังขรณ์พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์ และอามาซิยาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๒๕

อามาซิยาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ อามาซิยาห์มีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 29 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อเยโฮอัดดานจากเยรูซาเล็ม ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า แต่ก็ไม่ทำอย่างสุดจิตสุดใจ ๓ และทันทีที่อำนาจของการเป็นกษัตริย์เป็นของท่านอย่างสมบูรณ์แล้ว ท่านก็ได้สั่งฆ่าบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงที่ได้สังหารกษัตริย์ผู้เป็นบิดาของท่าน ๔ แต่ท่านไม่ได้ฆ่าพวกลูกๆ ของพวกเขา ตามที่บันทึกไว้ในกฎบัญญัติ ในหนังสือของโมเสส ที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาว่า อย่าให้บิดาตายแทนบุตรของเขา และอย่าให้บุตรตายแทนบิดาเช่นกัน แต่ละคนต้องตายเพราะบาปของตนเอง*

ชัยชนะของอามาซิยาห์

๕ อามาซิยาห์เรียกประชาชนของยูดาห์มาพร้อมหน้ากัน และกำหนดยูดาห์และเบนยามินตามตระกูลของพวกเขาให้อยู่ใต้ผู้บังคับบัญชากองพันและกองร้อย ท่านนับจำนวนคนที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป และพบว่ามีคนที่เหมาะสม 300,000 คนพร้อมจะสู้รบ รู้จักใช้หอกและโล่ ๖ ท่านจ้างนักรบผู้เก่งกล้าจากอิสราเอล 100,000 คนด้วยเงิน 100 ตะลันต์ ๗ แต่คนของพระเจ้ามาหาท่าน และพูดว่า โอ กษัตริย์ อย่าให้กองทัพของอิสราเอลไปกับท่านเลย เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่สถิตกับอิสราเอล ไม่อยู่กับชาวเอฟราอิม ๘ ถึงแม้ว่าท่านจะไปสู้รบอย่างเก่งกล้าในสงคราม แต่พระเจ้าจะทำให้ท่านหมอบลงต่อหน้าศัตรู เพราะพระเจ้า

---

* **๒๕๔** เฉลยธรรมบัญญัติ 24:16

มีอำนาจจะช่วยและจะทำให้หมอบลงได้ ๙ อามาซิยาห์ตอบคนของพระเจ้าว่า แต่เราจะทำอย่างไรกับเงิน 100 ตะลันต์ที่ได้ให้กองทัพของอิสราเอลไปแล้ว คนของพระเจ้าตอบว่า พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านได้มากกว่านั้น ๑๐ อามาซิยาห์จึงปล่อยให้กองทัพที่มาจากเอฟราอิมกลับบ้านไป พวกเขาจึงฉุนเฉียวยูดาห์มาก และกลับบ้านไปด้วยความเกรี้ยวกราด ๑๑ แต่อามาซิยาห์ทำใจกล้าหาญและนำประชาชนของท่านไปยังหุบเขาเกลือ และฆ่าคนของเสอีร์ 10,000 คน ๑๒ คนของยูดาห์จับเชลยได้ 10,000 คน และพาตัวพวกเขาไปที่ยอดผา และผลักให้ตกลงจากที่นั่น ร่างกระแทกหินแหลกเละเป็นชิ้นๆ ๑๓ ส่วนกองทัพทหารที่อามาซิยาห์ส่งกลับไป เนื่องจากท่านไม่ให้ไปสู้รบในสงครามด้วยนั้น ก็โจมตีเมืองต่างๆ ในยูดาห์ และฆ่าประชาชน 3,000 คน ตั้งแต่สะมาเรียถึงเบธโฮโรน และริบข้าวของไปมากมาย

อามาซิยาห์บูชารูปเคารพ

๑๔ หลังจากอามาซิยาห์กลับมาจากการฆ่าล้างชาวเอโดม ท่านนำเทวรูปของพวกเสอีร์มาด้วย อีกทั้งยังได้ตั้งไว้เป็นเทพเจ้าของท่าน ท่านนมัสการและมอบเครื่องบูชาให้แก่เทวรูปเหล่านั้น ๑๕ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงกริ้วอามาซิยาห์มาก และให้ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ามาหาท่าน เพื่อถามท่านว่า ทำไมท่านจึงนมัสการเทพเจ้าของคนเหล่านั้น ซึ่งไม่สามารถช่วยคนของชาวเสอีร์ให้พ้นจากมือของท่าน ๑๖ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ กษัตริย์ก็ตอบว่า พวกเราแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้ปรึกษาของราชวงศ์แล้วหรือ หยุดเสียเถิด ท่านอยากถูกฆ่าหรือ ผู้เผยคำกล่าวจึงหยุด และพูดว่า ข้าพเจ้าทราบว่าพระเจ้าตัดสินใจที่จะทำลายท่าน เพราะท่านได้ปฏิบัติเช่นนี้ และไม่ฟังคำแนะนำของข้าพเจ้า

อิสราเอลรบชนะอามาซิยาห์

๑๗ ครั้นแล้ว อามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ปรึกษากับคนของท่าน และส่งคนไปบอกเยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาสผู้เป็นบุตรของเยฮู กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า มาเถิด เรามาเผชิญหน้ากัน ๑๘ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลส่งสาสน์ไปยังอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า พันธุ์ไม้หนามบนภูเขาเลบานอนส่งสาสน์ไปยังไม้ซีดาร์บนภูเขาเลบานอนว่า ยกบุตรหญิงของท่านให้เป็นภรรยาบุตรของเราเถิด และสัตว์ป่าแห่งเลบานอนผ่านมา และเหยียบย่ำพันธุ์ไม้หนามเสีย ๑๙ ท่านพูดว่า ดูสิ เราได้ตีเอโดมจนพ่ายแพ้ไป จิตใจของท่านจึงหยิ่งผยองนัก แต่บัดนี้ท่านอยู่กับบ้านจะดีกว่า ทำไมท่านจึงจะก่อเรื่องจนถึงกับทำให้ตัวเองล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย

๒๐ แต่อามาซิยาห์ก็ไม่ฟัง เพราะพระเจ้าประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น เพื่อพระองค์จะมอบพวกเขาไว้ในมือของศัตรู ในเมื่อเขาเหล่านั้นนมัสการเทพเจ้าของเอโดม ๒๑ ดังนั้นเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป ท่านและอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ประจันหน้ากันในสงครามที่เมืองเบธเชเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์ ๒๒ และยูดาห์ถูกอิสราเอลตีพ่ายไป ทุกคนเตลิดหนีกลับบ้านของตนไป ๒๓ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจับตัวอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์บุตรของโยอาชผู้เป็นบุตรของอาหัสยาห์ ที่เมืองเบธเชเมช และนำท่านไปยังเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเมืองเยรูซาเล็มลง 400 ศอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมไปจนถึงประตูมุม ๒๔ และท่านยึดทองคำและเงินทั้งหมด รวมทั้งภาชนะทุกชิ้นที่พบในพระตำหนักของพระเจ้า ซึ่งของเหล่านั้นอยู่ในการดูแลของโอเบดเอโดม ท่านยึดสมบัติจากวังของกษัตริย์ และได้จับตัวประกันไปด้วย จากนั้นท่านก็กลับไปยังสะมาเรีย

๒๕ อามาซิยาห์บุตรของเยโฮอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์มีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 15 ปี หลังจากเยโฮอาชบุตรของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอลสิ้นชีวิต ๒๖ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นทีอามาซิยาห์กระทำตั้งแต่ต้นจนจบ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลมิใช่หรือ ๒๗ นับจากเวลาที่อามาซิยาห์หันเหไปจากพระผู้เป็นเจ้า มีคนกบฏต่ออา

มาซิยาห์ในเยรูซาเล็ม ท่านจึงหนีไปยังลาคีช แต่พวกกบฏไล่ตามท่านไปที่ลาคีช และสังหารท่านที่นั่น ๒๘ เขานำท่านมาบนหลังม้า และศพถูกบรรจุไว้กับบรรพบุรุษในเมืองของดาวิด

๒๖

อุสซียาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ ประชาชนทั้งปวงของยูดาห์แต่งตั้งอุสซียาห์ผู้มีอายุ 16 ปี ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซิยาห์ผู้เป็นบิดา ๒ หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่านแล้ว ท่านก็ฟื้นฟูสภาพเมืองเอโลทใหม่เพื่อแผ่นดินยูดาห์ ๓ อุสซียาห์มีอายุ 16 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 52 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาชื่อเยโคลียาห์จากเยรูซาเล็ม ๔ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่อามาซิยาห์บิดาของท่านได้กระทำ ๕ ท่านแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ผู้สอนให้ท่านยำเกรงพระเจ้า และตราบที่ท่านแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าก็โปรดให้ท่านรุ่งเรืองขึ้น

๖ ท่านออกไปทำสงครามกับชาวฟีลิสเตีย และทลายกำแพงเมืองกัท กำแพงเมืองยับเนห์ และกำแพงเมืองอัชโดด และท่านก็สร้างเมืองต่างๆ ในอาณาเขตของอัชโดดและที่อื่นๆ ของชาวฟีลิสเตีย ๗ พระเจ้าช่วยท่านต่อสู้กับชาวฟีลิสเตีย ชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และชาวเมอูน ๘ ชาวอัมโมนมอบของบรรณาการแก่อุสซียาห์ กิตติศัพท์ของท่านเลื่องลือไปไกลจนถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะท่านมีอำนาจยิ่งนัก ๙ ยิ่งกว่านั้น อุสซียาห์ก็ได้สร้างหอคอยในเยรูซาเล็มที่ประตูมุม ประตูหุบเขา และที่มุมกำแพง โดยสร้างหอคอยเหล่านี้ให้แข็งแกร่ง ๑๐ ท่านสร้างหอคอยไว้ในถิ่นทุรกันดาร และขุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราะท่านมีฝูงปศุสัตว์ใหญ่มากในที่ลุ่มและที่ราบ ท่านมีชาวสวนและสวนองุ่นในแถบภูเขาและในที่ดินอันอุดมสมบูรณ์ เพราะท่านรักการเกษตร ๑๑ ยิ่งกว่านั้น อุสซียาห์มีกองทัพทหารที่ได้รับการฝึกฝนและพร้อมที่จะออกศึก โดยแบ่งออกเป็นกอง ตามจำนวนที่เลขาเยอีเอล และเจ้าหน้าที่มาอาเสยาห์นับรวมไว้ อยู่ภายใต้บัญชาการของฮานันยาห์ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้บังคับบัญชาของกษัตริย์ ๑๒ หัวหน้าตระกูลของนักรบกล้ามีจำนวน 2,600 คน ๑๓ มีทหารอยู่ใต้บังคับ 307,500 คนที่สามารถสู้รบในสงครามด้วยกำลังอันแข็งแกร่ง เพื่อช่วยกษัตริย์ต่อสู้กับศัตรู ๑๔ อุสซียาห์จัดเตรียมโล่ หอก หมวก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิง ให้ทั้งกองทัพ ๑๕ ในเยรูซาเล็ม ท่านทำเครื่องกลไกไว้บนหอคอยและตามมุมกำแพง ประดิษฐ์โดยช่างผู้ชำนาญ เพื่อยิงลูกธนูและเหวี่ยงก้อนหินขนาดใหญ่ และกิตติศัพท์ของท่านเลื่องลือไปไกล เนื่องจากท่านได้รับความช่วยเหลือมากจนแข็งแกร่ง

ความทะนงของอุสซียาห์และโทษทัณฑ์

๑๖ แต่เมื่อท่านแข็งแกร่งแล้ว ท่านก็ทะนงตน จนทำให้ท่านดำดิ่งสู่ความพินาศ ท่านไม่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และท่านเข้าไปในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชา ๑๗ แต่อาซาริยาห์ปุโรหิตและปุโรหิตผู้กล้าหาญของพระผู้เป็นเจ้าอีก 80 คนตามท่านเข้าไป ๑๘ พวกเขาเผชิญหน้ากับกษัตริย์อุสซียาห์ และพูดว่า “ท่านไม่มีหน้าที่เผาเครื่องหอมถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า นั่นเป็นหน้าที่ของปุโรหิต คือบรรดาบุตรของอาโรนซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว ที่จะเป็นผู้เผาเครื่องหอม ขอท่านออกไปจากที่พำนัก เพราะท่านได้กระทำผิด และจะไม่ได้รับเกียรติจากพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า” ๑๙ อุสซียาห์จึงโกรธกริ้ว ท่านถือกระถางเครื่องหอมเพื่อจะเผาเครื่องหอม เมื่อท่านโกรธกริ้วปุโรหิต โรคเรื้อนจึงปรากฏขึ้นที่หน้าผากของท่านต่อหน้าบรรดาปุโรหิตในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ที่ข้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม ๒๐ อาซาริยาห์มหาปุโรหิตและ

ปุโรหิตทั้งปวงมองดูท่าน ดูเถิด เกิดโรคเรื้อนขึ้นที่หน้าผากของท่าน พวกเขาจึงพาท่านออกไปโดยเร็ว ท่านก็รีบออกไป เพราะพระผู้เป็นเจ้าทำให้ท่านเป็นอย่างนั้น ๒๑ กษัตริย์อุสซียาห์เป็นโรคเรื้อนจนถึงวันที่ท่านสิ้นชีวิต ซึ่งทำให้ท่านต้องแยกไปอาศัยอยู่ต่างหาก และเข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ และโยธามบุตรของท่านเป็นผู้ควบคุมดูแลวังของกษัตริย์ และปกครองประชาชนในแผ่นดิน

๒๒ อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ผู้เป็นบุตรของอามอสบันทึกกิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของอุสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนจบ* ๒๓ อุสซียาห์สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในสุสานของบรรดากษัตริย์ เพราะคนพูดกันว่า ท่านเป็นโรคเรื้อน และโยธามบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๒๗

โยธามครองราชย์ในยูดาห์

๑ โยธามมีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 16 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อเยรูชาห์บุตรหญิงของศาโดก ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่อุสซียาห์บิดาของท่านได้กระทำ เว้นแต่ท่านไม่ได้เข้าไปในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า แต่ประชาชนก็ยังคงปฏิบัติอย่างเสื่อมทรามอีก ๓ ท่านสร้างประตูเหนือของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และต่อเติมกำแพงที่เนินเขาโอเฟลอีกมาก ๔ ยิ่งกว่านั้น ท่านก็ได้สร้างเมืองต่างๆ ในแถบภูเขาของยูดาห์ อีกทั้งป้อมและหอคอยตามป่าเขา ๕ ท่านต่อสู้กับกษัตริย์ของชาวอัมโมน และรบชนะพวกเขา ในปีนั้นชาวอัมโมนมอบเงินหนัก 100 ตะลันต์ ข้าวสาลี 10,000 โคร์* และข้าวบาร์เลย์ 10,000 โคร์ ชาวอัมโมนมอบบรรณาการเท่ากันในปีที่สองและปีที่สาม ๖ ดังนั้นโยธามจึงรุ่งเรืองขึ้น เพราะท่านดำเนินชีวิตด้วยความมั่นคงในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๗ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของโยธาม รวมถึงศึกสงครามและการกระทำของท่าน ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ๘ ท่านมีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 16 ปีในเยรูซาเล็ม ๙ โยธามสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองของดาวิด และอาหัสบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๒๘

อาหัสครองราชย์ในยูดาห์

๑ อาหัสมีอายุ 20 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 16 ปีในเยรูซาเล็ม ท่านไม่ได้กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า อย่างที่ดาวิดบรรพบุรุษของท่านได้กระทำ ๒ แต่ท่านดำเนินชีวิตตามแบบอย่างบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล โดยลงมือหล่อเทวรูปบาอัล ๓ และท่านมอบเครื่องสักการะในหุบเขาแห่งบุตรของฮินโนม และเผาบรรดาบุตรชายของท่านเป็นเครื่องสักการะ ตามอย่างการกระทำอันน่าชังของบรรดาประชาชาติที่พระผู้เป็นเจ้าขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล ๔ และท่านได้ถวายเครื่องสักการะ และเผาเครื่องหอมที่สถานบูชาบนภูเขาสูง บนเนินเขา และใต้ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น

ยูดาห์พ่ายแพ้

๕ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน จึงมอบท่านไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอารัม ท่านพ่ายแพ้ และประชาชนจำนวนมากถูกจับไปเป็นเชลยที่ดามัสกัส ท่านถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย ผู้คนบาดเจ็บและล้มตายแสนสาหัส ๖ เปคาห์บุตรของเรมา

* **๒๖๒๒** อิสยาห์ 1:1; 6:1 * **๒๗๕** 1 โคร์ มีประมาณ 220 ลิตร

ลิยาห์ฆ่าล้างผู้กล้าหาญจากยูดาห์ทั้งสิ้น 120,000 คนภายในวันเดียว เพราะพวกเขาได้
ละทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ๗ และศิครีทหารกล้าของเอฟราอิม ก็
สังหารมาอาเสยาห์บุตรของกษัตริย์ และอัสรีคัมผู้บัญชาวัง และเอลคานาห์คนสำคัญรอง
จากกษัตริย์ด้วย
๘ กองทัพอิสราเอลจับตัวญาติพี่น้องไปเป็นเชลย มีทั้งพวกผู้หญิง บุตรชายหญิง
200,000 คน นอกจากนั้นก็ริบข้าวของมากมาย และขนกลับไปยังสะมาเรีย ๙ แต่โอเดดผู้
เผยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่นั่น เขาออกไปพบกับกองทัพที่กลับมายังสะมาเรีย และ
กล่าวแก่พวกเขาว่า "ดูเถิด เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านกริ้วยูดาห์
พระองค์จึงมอบพวกเขาไว้ในมือของท่าน แต่ท่านได้ฆ่าพวกเขาอย่างไม่ปรานี ทำให้เรื่อง
ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ๑๐ และบัดนี้พวกท่านตั้งใจทำให้ประชาชนของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ทั้ง
ชายและหญิงเป็นทาสของท่าน พวกท่านไม่ได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
ท่านหรือ ๑๑ บัดนี้ขอท่านจงฟังเรา และส่งเชลยที่ท่านได้จับมาจากญาติพี่น้องของท่านเอง
กลับไปเสีย เพราะพระผู้เป็นเจ้ากริ้วพวกท่านมาก"
๑๒ มีหัวหน้าบางคนของเอฟราอิมคือ อาซาริยาห์บุตรเยโฮฮานัน เบเรคิยาห์บุตรเมชิลเล
โมท เยฮิสคียาห์บุตรชัลลูม และอามาสาบุตรหัดลัย ที่ยืนคัดค้านบรรดาผู้ที่กลับมาจาก
สงคราม ๑๓ และพูดกับพวกเขาว่า "อย่านำเชลยเข้ามาในนี้ เพราะท่านจะนำความผิดที่
ได้กระทำต่อพระผู้เป็นเจ้า มาเพิ่มเข้าไปกับบาปและความผิดของเราที่มีอยู่แล้ว ความผิด
ของพวกเรานั้นใหญ่หลวงนัก และพระองค์กริ้วอิสราเอลยิ่งนัก" ๑๔ ดังนั้นพวกทหารจึง
ปล่อยตัวเชลยและทิ้งของที่ริบมา ต่อหน้าผู้นำและทุกคนที่ชุมนุมกันอยู่ ๑๕ บรรดาผู้ที่มีชื่อ
ซึ่งกล่าวไว้ข้างต้นก็ลุกขึ้นพาเชลยไปพร้อมกับของที่ถูกริบมา และสวมเสื้อผ้าให้ทุกคนที่
เปลือยกายในที่นั้น มอบรองเท้า จัดหาอาหารและน้ำ ชโลมพวกเขาด้วยน้ำมัน และอุ้มทุก
คนที่อ่อนแอขึ้นหลังลา แล้วนำตัวพวกเขากลับไปหาญาติพี่น้องที่เยริโคเมืองแห่งต้นอินท
ผลัม แล้วก็กลับไปยังสะมาเรีย
๑๖ ในเวลานั้น กษัตริย์อาหัสขอให้กษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาช่วยเหลือท่าน ๑๗ เพราะชาวเอ
โดมได้บุกรุกและโจมตียูดาห์จนแตกพ่ายและกวาดเชลยไป ๑๘ และชาวฟีลิสเตียได้โจมตี
เมืองต่างๆ ในที่ลุ่มและในเนเกบของยูดาห์ และได้ยึดเบธเชเมช อัยยาโลน เกเดโรท โส
โคและหมู่บ้านรอบๆ ทิมนาห์และหมู่บ้านรอบๆ กิมโซและหมู่บ้านรอบๆ และพวกเขาก็ตั้ง
รกรากอยู่ที่นั่น ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าทำให้ยูดาห์ต้องถ่อมตัวลง เพราะอาหัสกษัตริย์แห่งอิสรา
เอลสนับสนุนให้ยูดาห์ทำบาป และท่านไม่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า ๒๐ ดังนั้นทิกลัทปิเลเสอร์
กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงมาต่อต้านท่าน และก่อความเดือดร้อนแทนที่จะเสริมกำลังให้แก่
ท่าน ๒๑ อาหัสยกของมีค่าจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า จากวังของกษัตริย์ และจาก
บรรดาขุนนาง ให้เป็นของกำนัลแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่อาจช่วยอะไรได้

อาหัสบูชารูปเคารพ

๒๒ ในระหว่างที่กษัตริย์อาหัสเป็นทุกข์ใจอยู่ ท่านก็ยิ่งขาดความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า
๒๓ เพราะท่านมอบเครื่องสักการะแก่บรรดาเทพเจ้าของดามัสกัส ซึ่งทำให้ท่านพ่ายแพ้
ท่านกล่าวว่า "เพราะเทพเจ้าของบรรดากษัตริย์แห่งอารัมช่วยพวกเขา เราจะมอบเครื่อง
สักการะแก่บรรดาเทพเจ้า เพื่อให้ช่วยเราบ้าง" แต่เทพเจ้าเหล่านั้นกลับทำให้ท่านและ
อิสราเอลทั้งหมดพังพินาศ ๒๔ อาหัสรวบรวมภาชนะจากพระตำหนักของพระเจ้า และตัด
ออกเป็นชิ้นๆ และปิดประตูพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และท่านสร้างแท่นบูชาสำหรับท
่านเองไว้ที่ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม ๒๕ ท่านสร้างสถานบูชาบนภูเขาสูงในทุกเมืองของยูดาห์
เพื่อถวายเครื่องบูชาให้แก่บรรดาเทพเจ้า ซึ่งเป็นการยั่วโทสะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ

บรรพบุรุษของท่าน ๒๖ กิจอื่นๆ และการดำเนินชีวิตทั้งสิ้นของท่าน ตั้งแต่ต้นจนจบก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ๒๗ อาหัสสิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในเมืองเยรูซาเล็ม แต่ไม่ได้บรรจุไว้ในถ้ำบรรจุศพของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเฮเซคียาห์บุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

๒๙

เฮเซคียาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ เฮเซคียาห์มีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 29 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่ออาบียาห์บุตรหญิงของเศคาริยาห์ ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของท่านได้กระทำ

เฮเซคียาห์ชำระพระตำหนัก

๓ ปีแรกที่ท่านครองราชย์ ในเดือนแรก ท่านเปิดประตูพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และซ่อมแซมประตูเหล่านั้น ๔ ท่านเรียกประชุมบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีที่ลานด้านตะวันออก ๕ ท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า ชาวเลวี พวกท่านจงฟังเรา ท่านจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน และเอาสิ่งที่เป็นมลทินออกไปเสียจากสถานที่บริสุทธิ์ ๖ เพราะบรรพบุรุษของเราไม่ภักดีและกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา พวกเขาได้ละทิ้งพระองค์ และได้เมินหน้าไปจากกระโจมที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้า และหันหลังให้พระองค์ ๗ พวกเขาปิดประตูมุขอีกด้วย ทั้งยังดับดวงประทีป และไม่ได้เผาเครื่องหอมหรือมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายในสถานที่บริสุทธิ์แด่พระเจ้าของอิสราเอล ๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงได้กริ้วยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ได้ทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาพที่หวาดหวั่น ตกตะลึง และเป็นที่เหน็บแนม อย่างที่ท่านเห็นด้วยตาของท่านเอง ๙ ดูเถิด บรรพบุรุษของเราล้มตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายหญิงของเราและภรรยาของพวกเราถูกจับไปเป็นเชลยก็เพราะเหตุนี้ ๑๐ บัดนี้ เราตั้งใจจะทำพันธสัญญากับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล เพื่อหันเหความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ไปจากพวกเรา ๑๑ บุตรของเราเอ๋ย จงอย่าละเลยต่อหน้าที่ เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้เลือกพวกท่านให้มายืนต่อหน้าพระองค์ เพื่อรับใช้พระองค์ เพื่อเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และเผาเครื่องหอมแด่พระองค์

๑๒ ชาวเลวีที่เริ่มปฏิบัติงานมีรายชื่อดังต่อไปนี้ จากตระกูลโคฮาทคือ มาฮาทบุตรอามาสัย โยเอลบุตรอาซาริยาห์ จากตระกูลเมรารีคือ คีชบุตรอับดี อาซาริยาห์บุตรเยฮาลเลเลล จากตระกูลเกอร์โชนคือ โยอาห์บุตรศิมมาห์ เอเดนบุตรโยอาห์ ๑๓ จากผู้สืบเชื้อสายของเอลีซาฟานคือ ชิมรีและเยอูเอล จากผู้สืบเชื้อสายของอาสาฟคือ เศคาริยาห์และมัทธานิยาห์ ๑๔ จากผู้สืบเชื้อสายของเฮมานคือ เยฮูเอลและชิเมอี จากผู้สืบเชื้อสายของเยดูธูนคือ เชไมยาห์และอุสซีเอล ๑๕ เขาเหล่านี้รวบรวมพี่น้องของเขาและชำระตัวให้บริสุทธิ์ และเข้าไปชำระพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ตามที่กษัตริย์ได้มอบหมายตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๑๖ บรรดาปุโรหิตเข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และนำสิ่งที่มีมลทินทั้งสิ้นที่พบในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ออกไปไว้ที่ลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และชาวเลวีนำสิ่งเหล่านั้นไปทิ้งที่หุบเขาขิดโรน ๑๗ เขาทั้งหลายเริ่มชำระสิ่งเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นพวกเขามายังหน้ามุขของพระผู้เป็นเจ้า และชำระพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าต่ออีก 8 วัน และชำระเสร็จสิ้นในวันที่สิบหกของเดือนแรก ๑๘ พวกเขาไปพบกษัตริย์เฮเซคียาห์ และรายงานว่า พวกเรา

ได้ชำระทุกสิ่งในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า แท่นบูชาที่ใช้เผาสัตว์เพื่อเป็นของถวาย กับเครื่องใช้ประกอบทุกชิ้น โต๊ะขนมปังไร้เชื้อและเครื่องใช้ประกอบทุกชิ้น ๑๙ เครื่องใช้ทุกชิ้นที่กษัตริย์อาหัสย้ายออกไปในสมัยที่ท่านไม่ภักดี พวกเราก็ชำระให้บริสุทธิ์แล้ว และขณะนี้ทุกอย่างอยู่ที่หน้าแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า

เฮเซคียาห์ฟื้นฟูการนมัสการ

๒๐ กษัตริย์เฮเซคียาห์ลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้าหน้าที่ประจำเมืองขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๑ เขาทั้งหลายนำโคตัวผู้ 7 ตัว แกะผู้ 7 ตัว ลูกแกะ 7 ตัว และแพะผู้ 7 ตัว มาเป็นของถวายเพื่อลบล้างบาปสำหรับอาณาจักร สำหรับที่พำนัก และสำหรับยูดาห์ และท่านบัญชาบรรดาปุโรหิตและบุตรของอาโรนให้ถวายสัตว์เหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ พวกเขาจึงฆ่าโค ปุโรหิตใช้เลือดประพรมที่แท่นบูชา พวกเขาฆ่าแกะผู้ และใช้เลือดประพรมที่แท่นบูชา พวกเขาฆ่าลูกแกะ และประพรมเลือดที่แท่นบูชา ๒๓ และนำแพะมาให้กษัตริย์และที่ประชุมเป็นของถวายเพื่อลบล้างบาป และเขาทั้งหลายก็วางมือของตนบนแพะเหล่านั้น ๒๔ แล้วบรรดาปุโรหิตก็ฆ่าแพะ และมอบเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปด้วยเลือดบนแท่นบูชา เพื่อเป็นเครื่องชดใช้บาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะกษัตริย์บัญชาว่า ให้เผาสัตว์เป็นของถวายและมอบเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปอิสราเอลทั้งปวง

๒๕ และท่านให้ชาวเลวีประจำอยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับฉาบ พิณสิบสาย และพิณเล็ก ตามคำสั่งของดาวิด ตามคำสั่งของกาดผู้รู้ของกษัตริย์ และของนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า เพราะพระบัญญัติมาจากพระผู้เป็นเจ้า ผ่านทางบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ ๒๖ บรรดาชาวเลวียืนถือเครื่องดนตรีของดาวิด และบรรดาปุโรหิตถือแตรยาว ๒๗ และเฮเซคียาห์บัญชาให้มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายบนแท่นบูชา เมื่อเริ่มมอบสัตว์เป็นของถวาย ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระผู้เป็นเจ้าด้วย พร้อมกับเสียงแตรยาวและเครื่องดนตรีของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล ๒๘ เมื่อที่ประชุมทั้งหมดนมัสการ บรรดานักร้องก็ร้องเพลง และนักดนตรีก็เป่าแตร ทำอย่างนี้จนกระทั่งการมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายเสร็จสิ้นลง ๒๙ เมื่อมอบของถวายเสร็จสิ้นลงแล้ว กษัตริย์กับคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยในเวลานั้นก็ก้มกราบนมัสการ ๓๐ กษัตริย์เฮเซคียาห์และบรรดาเจ้าหน้าที่ก็บัญชาชาวเลวีให้ร้องเพลงสรรเสริญแก่พระผู้เป็นเจ้าด้วยคำกล่าวของดาวิดและของอาสาฟผู้รู้ และเขาทั้งปวงก็ร้องเพลงด้วยความยินดี และก้มกราบนมัสการ

๓๑ และเฮเซคียาห์กล่าวว่า บัดนี้พวกท่านได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์แด่พระผู้เป็นเจ้าแล้ว จงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสักการะและของถวายแห่งการขอบคุณมายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และที่ประชุมก็นำเครื่องสักการะและของถวายแห่งการขอบคุณมา และทุกคนที่มีความสมัครใจก็นำสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายมา ๓๒ จำนวนสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายซึ่งที่ประชุมนำมาก็มีโคตัวผู้ 70 ตัว แกะผู้ 100 ตัว ลูกแกะ 200 ตัว สัตว์ทั้งหมดนี้ใช้เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๓๓ และของถวายที่ชำระให้บริสุทธิ์แล้วเป็นโคตัวผู้ 600 ตัว แกะ 3,000 ตัว ๓๔ แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จึงไม่สามารถถลกหนังสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายทั้งหมด จนกว่าจะมีปุโรหิตอื่นทีชำระตัวให้บริสุทธิ์ก่อน ดังนั้นบรรดาพี่น้องชาวเลวีจึงต้องช่วยจนเสร็จงาน ด้วยว่าชาวเลวีมีมโนธรรมมากกว่าบรรดาปุโรหิตในการชำระตัวให้บริสุทธิ์ ๓๕ นอกจากสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายมีจำนวนมากมายแล้ว ก็ยังมีไขมันสำหรับของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และเครื่องดื่มบูชาคู่กับสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย นี่แหละเป็น

งานฟื้นฟูในการรับใช้ที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๓๖ เฮเซคียาห์และประชาชนทั้งปวงก็มีใจยินดี เพราะสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำให้แก่ประชาชน และทุกสิ่งก็สำเร็จอย่างรวดเร็ว

๓๐

ฉลองเทศกาลปัสกา

๑ เฮเซคียาห์แจ้งไปยังอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และมีสาสน์ถึงเอฟราอิมและมนัสเสห์เชิญให้พวกเขามายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองเทศกาลปัสกาแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๒ กษัตริย์ บรรดาขุนนาง และที่ประชุมในเยรูซาเล็มได้ตัดสินใจฉลองเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง ๓ พวกเขาไม่สามารถฉลองได้ตามกำหนด* เนื่องจากบรรดาปุโรหิตชำระตัวให้บริสุทธิ์เพียงไม่กี่คน และประชาชนไม่ได้มาชุมนุมร่วมกันในเยรูซาเล็ม ๔ กษัตริย์และที่ประชุมทั้งปวงจึงเห็นว่าแผนงานนี้ดูเหมาะสม ๕ เขาทั้งหลายจึงได้ตัดสินใจส่งคำประกาศไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เช-บาถึงดาน เชิญประชาชนให้มาฉลองเทศกาลปัสกาแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะนานแล้วที่คนจำนวนมากไม่ได้มาฉลองให้พร้อมเพรียงกันอย่างที่ระบุไว้ในกฎบัญญัติ

๖ ดังนั้นคนเดินข่าวด่วนจึงนำสาสน์จากกษัตริย์และบรรดาขุนนาง แจ้งไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ตามที่กษัตริย์ได้บัญชาว่า

“โอ ประชาชนของอิสราเอล จงกลับมาหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้กลับมาหาท่านที่ยังมีชีวิตเหลืออยู่ ที่ได้หนีรอดมาจากมือของบรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๗ อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษและพี่น้องของพวกท่าน ผู้ไม่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทำให้เกิดความวิบัติกับพวกเขา ดังที่ท่านก็เห็น ๘ บัดนี้ จงอย่าดื้อรั้นเหมือนบรรพบุรุษของท่าน แต่จงยอมเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า และมายังที่พำนักของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ชำระให้บริสุทธิ์เป็นนิตย์ และจงรับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เพื่อความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์จะหันไปจากท่าน ๙ เพราะถ้าท่านกลับมาหาพระผู้เป็นเจ้า บรรดาพี่น้องและบุตรทั้งหลายของท่านก็จะได้รับความสงสารจากผู้ที่จับตัวพวกเขาไป และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านมีพระคุณและความเมตตา และจะไม่หันหน้าไปจากท่าน ถ้าหากว่าท่านกลับมาหาพระองค์”

๑๐ ดังนั้น บรรดาคนเดินข่าวด่วนจึงตระเวนไปแต่ละเมืองทั่วดินแดนเอฟราอิมและมนัสเสห์ ไปไกลจนถึงเศบูลุน แต่ประชาชนหัวเราะเยาะ และดูหมิ่นพวกเขา ๑๑ แม้กระนั้น บางคนจากตระกูลอาเชอร์ มนัสเสห์ และเศบูลุน ก็ถ่อมตัวลง และไปยังเยรูซาเล็ม ๑๒ มือของพระเจ้าสถิตกับยูดาห์ด้วย เพื่อให้พวกเขาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน กระทำสิ่งที่กษัตริย์และบรรดาขุนนางได้บัญชาตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า

๑๓ ผู้คนจำนวนมากมาชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม เพื่อฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมร่วมกันครั้งยิ่งใหญ่ ๑๔ เขาทั้งหลายเริ่มทำงานและเอาแท่นบูชาหลายแห่งออกไปจากเยรูซาเล็ม และขนแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมอื่นๆ ออกไปโยนทิ้งในหุบเขาขิดโรน ๑๕ พวกเขาฆ่าลูกแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บรรดาปุโรหิตและชาวเลวีรู้สึกละอายใจ พวกเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายมายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๖ พวกเขาเข้าประจำตำแหน่ง ตามกฎบัญญัติของโมเสสคนของพระผู้เป็นเจ้า บรรดาปุโรหิตประพรมเลือดที่รับจากมือของชาวเลวี ๑๗ มีหลายคนในที่ชุมนุมยังไม่ได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ ฉะนั้นชาวเลวีจึงต้องฆ่าลูกแกะปัสกาให้ทุกๆ คนที่ไม่

* ๓๐๓ อพยพ 12:1-20

บริสุทธิ์ในพิธี เพื่อถวายลูกแกะที่บริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า ๑๘ เนื่องจากคนส่วนใหญ่มาจากตระกูลเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน ยังไม่ได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ แต่ก็รับประทานในเทศกาลปัสกา ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ตรงกับที่ระบุในกฎบัญญัติ† เฮเซคียาห์ได้กล่าวคำอธิษฐานเผื่อพวกเขาว่า □ขอพระผู้เป็นเจ้าผู้ประเสริฐให้อภัยทุกคน ๑๙ ที่มีใจแสวงหาพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา แม้ว่าจะไม่ปฏิบัติตามกฎในเรื่องความบริสุทธ์ของสถานที่บริสุทธิ์□ ๒๐ และพระผู้เป็นเจ้าฟังคำของเฮเซคียาห์ และโปรดรักษาโรคของประชาชน ๒๑ ประชาชนของอิสราเอลที่อยู่ในเยรูซาเล็มฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อด้วยความยินดียิ่งเป็นเวลา 7 วัน ชาวเลวีและปุโรหิตก็สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าทุกวันด้วยการร้องเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดกำลังของพวกเขา ๒๒ เฮเซคียาห์กล่าวให้กำลังใจแก่ชาวเลวีทั้งปวงที่ชำนาญในการปฏิบัติงานของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเขาทั้งปวงจึงรับประทานอาหารของเทศกาล 7 วัน และมอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรม และขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

๒๓ หลังจากนั้น ผู้ชุมนุมทั้งปวงก็ตกลงที่จะฉลองเทศกาลต่ออีก 7 วัน ดังนั้นพวกเขาจึงฉลองเทศกาลกันต่อไปอีก 7 วันด้วยความยินดี ๒๔ เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์มอบของถวายเป็นโคตัวผู้ 1,000 ตัว และแกะ 7,000 ตัว ให้แก่ผู้ที่มาชุมนุม และบรรดาขุนนางมอบโคตัวผู้ 1,000 ตัว และแกะ 10,000 ตัว และบรรดาปุโรหิตจำนวนมากก็ชำระตัวให้บริสุทธิ์ ๒๕ ผู้ที่มาชุมนุมทั้งปวงของยูดาห์ บรรดาปุโรหิตและชาวเลวี ผู้ที่มาชุมนุมทั้งหมดที่มาจากอิสราเอล ชาวต่างด้าวที่มาจากแผ่นดินอิสราเอล และชาวต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ ต่างก็ชื่นชมยินดี ๒๖ ดังนั้นจึงมีความยินดีใหญ่หลวงในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนบุตรของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล ไม่เคยมีการฉลองเช่นนี้มาก่อนในเยรูซาเล็ม ๒๗ แล้วบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีก็ลุกขึ้นอวยพรประชาชน และพระเจ้าฟังเสียงของพวกเขา และคำอธิษฐานของพวกเขาขึ้นไปยังสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ในเบื้องฟ้าสวรรค์

๓๑

เฮเซคียาห์จัดตำแหน่งปุโรหิต

๑ เมื่อทุกสิ่งเสร็จสิ้นแล้ว อิสราเอลทั้งปวงที่ร่วมงานที่นั่นก็ออกไปยังเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และพังเสาหินและเทรูปอาเชราห์ ทำลายสถานบูชาบนภูเขาสูง และแท่นบูชาทั่วยูดาห์และเบนยามิน ในเอฟราอิมและมนัสเสห์ พวกเขาทำลายจนหมดสิ้น และประชาชนอิสราเอลก็กลับไปยังเมืองของตนและที่ดินของตน

๒ เฮเซคียาห์แต่งตั้งกองเวรให้บรรดาปุโรหิตและชาวเลวี แต่ละกองเวรตามหน้าที่ของปุโรหิตและชาวเลวี เพื่อมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามประตูค่ายของพระผู้เป็นเจ้า และเพื่อขอบคุณและสรรเสริญพระองค์ ๓ กษัตริย์อุทิศจากสมบัติส่วนตัว คือสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายในเวลาเช้าและเวลาเย็น และสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายในวันสะบาโต วันข้างขึ้น และวันเทศกาลที่กำหนดไว้ตามที่บันทึกไว้ในกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ๔ และท่านบัญชาประชาชนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ให้บริจาคส่วนแบ่งที่กำหนดให้ปุโรหิตและชาวเลวี เพื่อพวกเขาจะอุทิศตนในเรื่องกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ๕ ทันทีที่คำบัญชาเป็นที่ทราบทั่วกัน ประชาชนของอิสราเอลก็บริจาคผลแรกที่เก็บได้จากธัญพืช เหล้าองุ่น น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลผลิตที่ได้จากไร่นาอันอุดมสมบูรณ์ พวกเขานำหนึ่งในสิบจากทุกสิ่งที่เป็นของเขามามอบให้อย่างมากมาย ๖ ชาวอิสราเอลและยูดาห์ที่อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ก็นำหนึ่งในสิบจากฝูงโคและแกะ

† **๓๐□๑๘** อพยพ 12:43; กันดารวิถี 9:6-14

หนึ่งในสิบจากสิ่งบริสุทธิ์ที่ตั้งใจมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา โดยวางไว้เป็นกองสุมขึ้นไป ๗ ในเดือนที่สามพวกเขาเริ่มวางไว้เป็นกอง เมื่อถึงเดือนที่เจ็ดก็เสร็จสิ้น ๘ เมื่อเฮเซคียาห์และบรรดาขุนนางมาเห็นสิ่งของที่กองไว้ เขาทั้งหลายก็สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าและอวยพรชนชาติของพระองค์ คืออิสราเอล ๙ เฮเซคียาห์ถามบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีเกี่ยวกับกองของเหล่านั้น ๑๐ อาซาริยาห์มหาปุโรหิตผู้มาจากพงศ์พันธุ์ของศาโดกตอบท่านว่า □ตั้งแต่ประชาชนนำของมาบริจาคให้พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พวกเราก็ได้รับประทานจนอิ่มหนำ และยังมีเหลืออีกมาก เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้อวยพรชนชาติของพระองค์ พวกเราจึงมีของเหลืออีกมากถึงเพียงนี้□

๑๑ เฮเซคียาห์จึงบัญชาพวกเขาให้เตรียมห้องเก็บของในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาก็กระทำตามนั้น ๑๒ เขาทั้งหลายนำของบริจาค หนึ่งในสิบ และของบริสุทธิ์ที่มอบถวายเข้ามาอย่างซื่อสัตย์ โคนานิยาห์ชาวเลวีเป็นผู้รักษาดูแล ชิเมอีน้องชายเป็นผู้ช่วยรองลงมา ๑๓ เยฮีเอล อาซัซยาห์ นาหัท อาสาเฮล เยริโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคิยาห์ มาฮาท และเบไนยาห์ ช่วยดูแลภายใต้โคนานิยาห์และชิเมอีผู้น้อง กษัตริย์เฮเซคียาห์และอาซาริยาห์ผู้เป็นหัวหน้าดูแลพระตำหนักของพระเจ้าแต่งตั้งตำแหน่งตามนั้น ๑๔ โคเรบุตรของอิมนาห์ชาวเลวีผู้เฝ้าประตูด้านตะวันออก เป็นผู้ดูแลของถวายที่ประชาชนให้ด้วยความสมัครใจแด่พระเจ้า และเขาเป็นผู้แจกจ่ายของบริจาคและของถวายบริสุทธิ์ที่สุดที่มอบถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๑๕ เอเดน มินยามิน เยชูอา เชไมยาห์ อามาริยาห์ และเชคานิยาห์ ก็ได้ช่วยเขาด้วยความซื่อสัตย์ในเมืองต่างๆ ของปุโรหิต ในการแจกจ่ายส่วนแบ่งให้แก่ญาติพี่น้องของพวกเขา ทั้งผู้สูงอายุและผู้เยาว์ตามกองเวร ๑๖ พวกเขาแจกให้แก่ผู้ชายทั้งเด็กและผู้ใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 3 ขวบขึ้นไปที่มีชื่อในบันทึกลำดับเชื้อสาย คือพวกเขาทุกคนที่เข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อปฏิบัติหน้าที่หลากหลายเป็นประจำทุกวันตามที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ และตามกองเวรของพวกเขา ๑๗ บรรดาปุโรหิตที่ลงทะเบียนชื่อในบันทึกลำดับเชื้อสายได้รับแจก และชาวเลวีที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปก็ได้รับเช่นกัน ตามที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ และตามกองเวรของพวกเขา ๑๘ พวกเขารวมเด็กๆ ภรรยา และบุตรชายหญิงของชุมชนทั้งหมดที่มีรายชื่อในบันทึกลำดับเชื้อสาย เพราะพวกเขาชำระตัวให้บริสุทธิ์อย่างจริงจัง ๑๙ สำหรับบรรดาปุโรหิต ซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายของอาโรน และอาศัยอยู่ในที่นารอบตัวเมืองของพวกเขาหรือเมืองใดก็ตาม พวกเขาทุกคนที่เป็นชายและทุกคนที่มีชื่อในบันทึกลำดับเชื้อสายของชาวเลวีจะได้รับส่วนแบ่ง โดยมีชายบางคนในหลายเมืองที่ถูกระบุชื่อให้เป็นผู้แจกจ่ายให้

๒๐ เฮเซคียาห์ทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์ และท่านกระทำสิ่งที่ดีและถูกต้องและภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๒๑ งานทุกชิ้นที่ท่านปฏิบัติในการรับใช้พระตำหนักของพระเจ้า การทำตามพระบัญญัติ และการดำเนินชีวิตในวิถีทางของพระเจ้า ท่านก็ได้ทำด้วยความเต็มใจ และท่านก็ประสบความเจริญรุ่งเรือง

๓๒

เซนนาเคอริบบุกรุกยูดาห์

๑ หลังจากเฮเซคียาห์ได้กระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความภักดี เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาบุกรุกยูดาห์ และตั้งค่ายเตรียมบุกรุกเมืองต่างๆ ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง โดยที่คิดว่าจะยึดเมืองไว้ ๒ ครั้นเฮเซคียาห์เห็นว่าเซนนาเคอริบส่งกำลังมาด้วยความตั้งใจจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม ๓ ท่านจึงวางแผนกับบรรดาขุนนางและทหารกล้าของท่าน ให้ปิดกั้นน้ำที่ไหลจากแหล่งน้ำพุนอกเมือง และพวกเขาก็ช่วยเหลือท่าน ๔ คนจำนวนมากร่วมกันช่วย

ปฏิบัติงาน และปิดกั้นน้ำจากแหล่งน้ำพุและธารน้ำที่ไหลผ่านทั่วแผ่นดิน พวกเขาพูดว่า
“จะให้กษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาเจอน้ำมากมายทำไม” ๕ และท่านให้ซ่อมแซมกำแพงเมือง
ที่ปรักหักพังทุกแห่งอย่างไม่ย่อท้อ พร้อมกับสร้างหอคอยบนกำแพงด้วย ท่านให้สร้าง
กำแพงชั้นนอกอีกชั้นหนึ่ง และให้ทำมิลโล*ในเมืองของดาวิดให้แข็งแรง ท่านสร้างอาวุธ
และโล่อีกมากมาย ๖ ท่านแต่งตั้งผู้บัญชากองทัพให้เป็นฝ่ายควบคุมประชาชน ท่านเรียก
ประชุมกับพวกเขาบนลานที่ประตูเมือง และกล่าวคำให้กำลังใจแก่พวกเขาว่า ๗ “จงเข้ม
แข็งและกล้าหาญ อย่ากลัวและอย่าท้อใจเรื่องกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและกองทัพใหญ่ของ
เขา เพราะว่าผู้ที่อยู่กับเรานั้นยิ่งใหญ่กว่าพวกที่อยู่กับเขา ๘ พวกที่อยู่กับเขามีแขนขาที่เป็น
เพียงเนื้อหนัง แต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเราอยู่กับเรา เพื่อช่วยเราและต่อสู้ในศึก
สงครามให้พวกเรา” และประชาชนมีความมั่นใจขึ้นจากคำพูดของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่ง
ยูดาห์

เซนนาเคอริบกล่าวคำหมิ่นประมาท

๙ ต่อมาหลังจากนั้น เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้กำลังล้อมเมืองลาคีชด้วยกอง
กำลังทั้งหมดที่มี ก็ส่งเจ้าหน้าที่ไปยังเยรูซาเล็ม เพื่อแจ้งแก่เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
และประชาชนของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า
๑๐ “เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียกล่าวว่า “พวกเจ้าวางใจในสิ่งใดจึงทำให้อยู่สู้
ทนการล้อมเมืองในเยรูซาเล็ม ๑๑ เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเจ้า เขาจะทำให้เจ้าอดข้าวอด
น้ำตาย เมื่อเขาบอกเจ้าว่า “พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราจะช่วยเราให้พ้นจากมือกษัตริย์
แห่งอัสซีเรีย” ๑๒ เฮเซคียาห์คนนี้มิใช่หรือที่กำจัดสถานบูชาบนภูเขาสูงและแท่นบูชาตาม
ที่ต่างๆ และสั่งยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า “พวกท่านจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชาแห่งเดียว
และมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายบนแท่นนั้น” ๑๓ เจ้าไม่รู้หรือว่า เราและบรรพบุรุษของ
เราได้ทำอะไรต่อชนชาติของแผ่นดินอื่นๆ ทุกแผ่นดิน ปวงเทพเจ้าของบรรดาประชาชาติ
ของแผ่นดินเหล่านั้นสามารถช่วยให้แผ่นดินของพวกเขาพ้นจากมือของเราได้หรือ ๑๔ เมื่อ
บรรพบุรุษของเรากำจัดผู้ใดจนราบคาบแล้ว มีเทพเจ้าใดของประชาชาติเหล่านี้บ้างที่
สามารถช่วยชนชาติของเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของเราได้ อย่างนี้แล้วพระเจ้าของพวก
เจ้าจะช่วยพวกเจ้าให้รอดจากเงื้อมมือของเราได้หรือ ๑๕ ฉะนั้น บัดนี้อย่าปล่อยให้เฮเซคี
ยาห์หลอกลวงเจ้า หรือนำเจ้าให้หลงผิดแบบนี้อีก และอย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีเทพเจ้าหรือ
ประชาชาติ หรืออาณาจักรใดๆ ที่สามารถช่วยชนชาติของเขาให้พ้นจากมือของเรา หรือ
จากมือของบรรพบุรุษของเราไปได้ พระเจ้าของเจ้ายิ่งจะไม่สามารถช่วยพวกเจ้าให้พ้นจาก
มือของเราได้” ๑๖ และพวกเจ้าหน้าที่ของเซนนาเคอริบยังพูดต่อต้านพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า และ
ต่อว่าเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้น ๑๗ และท่านเขียนข้อความดูหมิ่นพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล และกล่าวต่อต้านพระองค์ว่า “ปวงเทพเจ้าของบรรดา
ประชาชาติของแผ่นดินไม่ได้ช่วยชนชาติของเขาให้พ้นจากมือของเราเช่นไร พระเจ้าของเฮ
เซคียาห์ก็จะไม่ช่วยชนชาติของเขาให้พ้นจากมือของเราเช่นนั้น” ๑๘ และพวกเขาก็ตะโกน
เสียงดังเป็นภาษายูดาห์ เพื่อให้ประชาชนของเยรูซาเล็มที่อยู่บนกำแพงเมืองตกใจและ
หวาดหวั่น โดยหวังจะยึดเมืองไป ๑๙ และพวกเขาพูดถึงพระเจ้าของเยรูซาเล็ม เหมือนที่
พูดถึงบรรดาเทวรูปของปวงชนในแผ่นดินโลก ซึ่งเทวรูปเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ทำขึ้นด้วยมือ
มนุษย์

พระผู้เป็นเจ้าช่วยเยรูซาเล็ม

* **๓๒๕** มิลโล พื้นที่ยกสูงขึ้นเป็นขั้นๆ

๒๐ ด้วยเหตุนี้กษัตริย์เฮเซคียาห์ และอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ผู้เป็นบุตรอามอส
จึงอธิษฐาน ส่งเสียงร้องถึงฟ้าสวรรค์† ๒๑ และพระผู้เป็นเจ้าจึงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งไป
สังหารบรรดานักรบผู้เก่งกล้า ผู้บังคับบัญชา และเจ้าหน้าที่ในค่ายของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
กษัตริย์ก็กลับไปยังแผ่นดินของท่านด้วยความอับอาย เมื่อท่านมาถึงวิหารของเทพเจ้าของ
ท่าน บุตรชายบางคนของท่านเองจึงใช้ดาบฆ่าท่านที่นั่น ๒๒ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าช่วยเฮเซ
คียาห์และผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มให้รอดจากเงื้อมมือของเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัส
ซีเรีย และจากเงื้อมมือของพวกศัตรูอื่นๆ และพระองค์คุ้มครองดูแลพวกเขาในทุกด้าน ๒๓
ผู้คนจำนวนมากนำของถวายมามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าที่เยรูซาเล็ม และนำของมีค่าต่างๆ
มามอบให้เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ท่านเป็นที่ยกย่องในสายตาของบรรดาประชาชาติ
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ความหยิ่งผยองและความสำเร็จของเฮเซคียาห์

๒๔ ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ล้มป่วยใกล้สิ้นใจ ท่านจึงอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์
ตอบคำขอและมีเครื่องพิสูจน์ให้เห็นอย่างหนึ่ง ๒๕ แต่เฮเซคียาห์ไม่ได้น้อมรับคำตอบโดยดี
เมื่อได้รับความปรานีเช่นนั้น เพราะใจของท่านหยิ่งผยอง ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงกริ้วท่าน
กริ้วยูดาห์และเยรูซาเล็ม ๒๖ แต่เฮเซคียาห์สำนึกผิดที่ใจของท่านหยิ่งผยอง และผู้อยู่อาศัย
ของเยรูซาเล็มก็สำนึกผิดเช่นกัน ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงไม่ลงโทษพวกเขาในสมัยของเฮเซ
คียาห์
๒๗ เฮเซคียาห์มีทรัพย์สมบัติและเกียรติยศมาก และท่านสร้างคลังสะสมเงิน ทองคำ
เพชรพลอย เครื่องเทศ โล่ และภาชนะราคาแพงมากมาย ๒๘ สร้างยุ้งฉางเพื่อสะสมธัญพืช
เหล้าองุ่น และน้ำมัน ท่านสร้างคอกสัตว์สำหรับฝูงสัตว์ทุกชนิดและฝูงแกะ ๒๙ ท่านสร้าง
เมืองสำหรับท่านเองหลายแห่ง มีทั้งฝูงแพะแกะและฝูงโคอย่างอุดมสมบูรณ์ เพราะ
พระเจ้าได้ให้ท่านมีทรัพย์สมบัติอย่างล้นเหลือ ๓๐ เฮเซคียาห์ผู้นี้ได้ปิดกั้นทางระบายน้ำ
ออกด้านบนของบ่อน้ำพุกีโฮน และให้หันไปออกที่ด้านตะวันตกของเมืองของดาวิด และเฮ
เซคียาห์เจริญรุ่งเรืองในกิจทุกอย่างของท่าน ๓๑ เมื่อบรรดาผู้นำของบาบิโลนให้ผู้ส่งสาสน์
ไปหาท่าน เพื่อถามเรื่องเครื่องพิสูจน์ที่เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าปล่อยให้ท่านเผชิญกับ
เรื่องนี้เอง เพื่อทดสอบท่าน และเพื่อจะทราบทุกสิ่งที่อยู่ในจิตใจของท่าน‡
๓๒ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเฮเซคียาห์ และความดีที่ท่านกระทำ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในภาพนิ
มิตของอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า§ ผู้เป็นบุตรของอามอส ในฉบับพงศ์กษัตริย์แห่ง
ยูดาห์และอิสราเอล ๓๓ และเฮเซคียาห์สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน
ศพถูกบรรจุไว้ที่ด้านบนของถ้ำบรรจุศพของบรรดาผู้สืบเชื้อสายของดาวิด ชาวยูดาห์และ
ผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มถวายเกียรติแก่ท่านเมื่อท่านสิ้นชีวิต และมนัสเสห์บุตรของท่าน
ครองราชย์แทนท่าน*

๓๓

มนัสเสห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ มนัสเสห์มีอายุ 12 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 55 ปีในเยรูซาเล็ม
๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า คือทำตามสิ่งที่น่ารังเกียจของบรรดา
ประชาชาติซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล ๓ เพราะท่านกลับมาสร้าง
สถานบูชาบนภูเขาสูงซึ่งเฮเซคียาห์บิดาของท่านได้ทำลายไปขึ้นมาใหม่ และท่านสร้างแท่น
บูชาหลายแท่นขึ้นใหม่ให้แก่เทพเจ้าบาอัล และสลักเทวรูปอาเชราห์ กราบนมัสการและ

---

† **๓๒๒๐** อิสยาห์ 37:14-20 ‡ **๓๒๓๑** 2 พงศ์กษัตริย์ 20:12-19 § **๓๒๓๒** อิสยาห์ 37:1-38:22 * **๓๒๓๓** 2 พงศ์กษัตริย์ 20:12-19

บูชาสรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า ๔ และท่านสร้างแท่นบูชาหลายแท่นในพระตำหนักของพระ
ผู้เป็นเจ้า ทั้งๆ ที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้ว่า □นามของเราจะคงอยู่ในเยรูซาเล็มชั่วนิรัน
ดร์กาล□* ๕ และท่านสร้างแท่นบูชาหลายแท่นให้สรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า ไว้ที่ลานทั้งสอง
ของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ และท่านเผาบรรดาบุตรชายให้เป็นของถวายในหุบเขา
แห่งบุตรของฮินโนม ใช้การทำนายและเวทมนตร์ ใช้วิทยาคม ปรึกษาคนทรงและผู้สื่อกับ
คนตาย ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และยั่วโทสะพระองค์
๗ และยังตั้งเทวรูปอาเชราห์ที่สลักไว้ในพระตำหนักของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้ากล่าวกับดาวิด
และซาโลมอนผู้เป็นบุตรว่า □นามของเราจะเป็นทียกย่องชั่วนิรันดร์กาลในตำหนักนี้และ
ในเยรูซาเล็ม คือเมืองที่เราได้เลือกจากเผ่าทั้งปวงของอิสราเอล ๘ และเราจะไม่ทำให้เท้า
ของอิสราเอลต้องก้าวออกไปจากแผ่นดินที่เรามั่นหมายว่าจะยกให้แก่บรรพบุรุษของพวก
เจ้าอีกต่อไป เพียงแต่ให้พวกเขาระมัดระวังปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เราบัญชาพวกเขาไว้แล้ว
และตามคำบัญชา กฎบัญญัติ และกฎเกณฑ์ที่ให้ไว้ผ่านโมเสส□† ๙ มนัสเสห์ทำให้ยูดาห์
และบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มกระทำบาป ทำสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติได้
กระทำ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้กำจัดออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล

มนัสเสห์กลับใจ

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่มนัสเสห์และประชาชนของท่าน แต่พวกเขาก็ทำเฉยเมย ๑๑
ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงให้บรรดาผู้บัญชากองทัพของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียยกทัพมา และ
พวกเขาจับมนัสเสห์ไปเป็นเชลย เอาเบ็ดคล้องจมูก และตีตรวนท่านด้วยโซ่ทองสัมฤทธิ์
และนำท่านไปยังบาบิโลน ๑๒ เมื่อท่านเป็นทุกข์ ท่านจึงขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็น
เจ้า พระเจ้าของท่าน และถ่อมตนลงอย่างมากต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน ๑๓ ท่าน
อธิษฐานต่อพระองค์ และพระเจ้ารู้สึกสะเทือนใจที่ท่านร้องขอ และพระองค์ฟังคำอ้อนวอน
พระองค์จึงนำท่านเข้ามายังอาณาจักรของท่านที่เยรูซาเล็มอีกครั้ง แล้วมนัสเสห์จึงทราบ
ว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้า

๑๔ หลังจากนั้นท่านก็สร้างกำแพงรอบนอกให้เมืองของดาวิด ทางตะวันตกของบ่อน้ำพุกี
โฮนในหุบเขา จนถึงทางเข้าประตูปลา โอบล้อมเนินเขาโอเฟล และสร้างให้สูงขึ้นมาก ท่าน
กำหนดบรรดาผู้บัญชากองทัพให้ประจำอยู่ที่เมืองต่างๆ ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งในยูดาห์
๑๕ ท่านให้ขนเทพเจ้าต่างชาติและรูปเคารพจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และแท่น
บูชาทั้งหมดที่ท่านได้สร้างไว้บนภูเขาของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าและในเยรูซาเล็ม
แล้วก็โยนทิ้งเสียที่นอกเมือง ๑๖ ท่านซ่อมแซมแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า และถวายเครื่อง
สักการะที่เป็นของถวายแห่งสามัคคีธรรมและของถวายแห่งการขอบคุณ และท่านบัญชายู
ดาห์ให้รับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๑๗ อย่างไรก็ดี ประชาชนก็ยังถวายเครื่อง
สักการะที่สถานบูชาบนภูเขาสูง แต่ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น

๑๘ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานต่อพระเจ้าของท่าน และสิ่งที่บรรดา
ผู้รู้กล่าวแก่ท่านในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ก็ได้มีบันทึกไว้แล้ว
ในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ๑๙ คำอธิษฐานของท่าน และ
พระเจ้ารู้สึกสะเทือนใจอย่างไรเมื่อท่านร้องขอ บาปทั้งหลายของท่าน ความไม่ภักดีของ
ท่าน และสถานที่ซึ่งท่านสร้างสถานบูชาบนภูเขาสูง และตั้งเทวรูปอาเชราห์ และรูปเคารพ
อื่นๆ ก่อนที่ท่านถ่อมตนลง ดูเถิด สิ่งเหล่านี้มีบันทึกไว้แล้วในประวัติของบรรดาผู้รู้ ๒๐ ดัง

---

* **๓๓□๔** 2 พงศาวดาร 7:16 † **๓๓□๘** เฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-29

นั้นมนัสเสห์สิ้นชีวิตและถูกนำไปวางรวมกับบรรพบุรุษของท่าน ศพถูกบรรจุไว้ในวังของท่าน และอาโมนบุตรของท่านครองราชย์แทนท่าน

อาโมนครองราชย์และสิ้นชีวิต

๒๑ อาโมนมีอายุ 22 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 2 ปีในเยรูซาเล็ม ๒๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่มนัสเสห์บิดาของท่านได้กระทำ อาโมนมอบเครื่องสักการะแก่รูปเคารพทั้งหลายที่มนัสเสห์บิดาของท่านได้ทำขึ้น และบูชาสิ่งเหล่านั้น ๒๓ ท่านไม่ได้ถ่อมตนลงต่อพระผู้เป็นเจ้า อย่างที่มนัสเสห์บิดาของท่านได้ถ่อมตนลง แต่อาโมนผู้นี้กระทำความผิดมากยิ่งขึ้น ๒๔ บรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของท่านคบคิดกบฏต่อท่าน และสังหารท่านในวังของท่านเอง ๒๕ แต่ประชาชนของแผ่นดินก็ฆ่าทุกคนที่ได้เป็นกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนของแผ่นดินแต่งตั้งโยสิยาห์บุตรของท่านให้เป็นกษัตริย์แทน

๓๔

โยสิยาห์ครองราชย์ในยูดาห์

๑ โยสิยาห์มีอายุ 8 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 31 ปีในเยรูซาเล็ม ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และดำเนินชีวิตตามแบบอย่างดาวิดบรรพบุรุษของท่าน และท่านไม่ได้หันเหไปจากการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ ๓ ปีที่แปดของการครองราชย์ ขณะที่ท่านยังหนุ่ม ท่านเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบิดาของท่าน และในปีที่สิบสอง ท่านก็เริ่มกำจัดสถานบูชาบนภูเขาสูง เทวรูปอาเชราห์ รูปเคารพที่สลักและหล่อขึ้น ให้สิ้นไปจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม ๔ เขาทั้งหลายพังแท่นบูชาเทวรูปบาอัลต่อหน้าท่าน และท่านพังแท่นเผาเครื่องหอมที่ตั้งค้ำสูงเกินศีรษะของประชาชน ท่านทุบเทวรูปอาเชราห์ รูปเคารพสลักและที่หลอมขึ้นจนแตกออกเป็นเสี่ยงๆ และท่านทำให้รูปเคารพแหลกเป็นผุยผง และโปรยไปทั่วหลุมศพของบรรดาผู้ที่ได้มอบเครื่องสักการะแก่สิ่งเหล่านั้น ๕ ท่านเผากระดูกของบรรดาปุโรหิตบนแท่นบูชาของพวกเขา และชำระยูดาห์และเยรูซาเล็มให้สะอาดบริสุทธิ์ ๖ ท่านกระทำเช่นนั้นในเมืองต่างๆ ของมนัสเสห์ เอฟราอิม และสิเมโอนไกลไปจนถึงนัฟทาลี และท่านกำจัดวิหารที่ตั้งอยู่โดยรอบ ๗ ท่านโค่นแท่นบูชา ทุบเทวรูปอาเชราห์และรูปเคารพอื่นๆ จนเป็นผุยผง และฟันแท่นเผาเครื่องหอมทั้งหมดทั่วแผ่นดินของอิสราเอล แล้วก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

ฮิลคียาห์พบหนังสือกฎบัญญัติ

๘ ในปีที่สิบแปดของการครองราชย์ของโยสิยาห์ เมื่อท่านได้ชำระแผ่นดินและพระตำหนักสำเร็จแล้ว ท่านใช้ชาฟานบุตรของอาซาลิยาห์ กับมาอาเสยาห์ผู้ว่าราชการเมืองและผู้บันทึกสาสน์โยอาห์บุตรโยอาฮาสให้ซ่อมแซมพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๙ เขาทั้งหลายไปหาฮิลคียาห์หัวหน้ามหาปุโรหิต และมอบเงินซึ่งเป็นเงินถวายในพระตำหนักของพระเจ้า โดยชาวเลวีแผนกเฝ้าประตูได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม จากชาวอิสราเอลที่มีชีวิตเหลืออยู่ทั้งหมด จากยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น และจากประชากรของเยรูซาเล็ม ๑๐ ชาวเลวีมอบเงินให้แก่บรรดาผู้คุมงานในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และผู้คุมงานก็มอบให้แก่ช่างที่ซ่อมแซมและปฏิสังขรณ์พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๑ เขาทั้งหลายมอบเงินให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อซื้อหินที่แต่งแล้ว และไม้สำหรับเดือยและคานตึกที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ปล่อยให้ทรุดโทรมและพังลง ๑๒ และบรรดาช่างทำงานด้วยความสุจริต ภายใต้การควบคุมของชาวเลวีคือ ยาหาทและโอบาดีห์

ผู้สืบเชื้อสายมาจากเมรารี เศคาริยาห์และเมชุลลามผู้สืบเชื้อสายมาจากโคฮาท เป็นผู้คุมงาน บรรดาชาวเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี ๑๓ เป็นผู้ควบคุมงานแบกหาม และกำกับทุกคนที่ทำงานรับใช้ทุกชนิด ชาวเลวีบางคนเป็นผู้คัดลอกข้อความ เจ้าหน้าที่ และผู้เฝ้าประตู

๑๔ ขณะที่พวกเขานำเงินที่รับถวายจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ฮิลคียาห์ปุโรหิตก็พบหนังสือกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้มอบผ่านโมเสส ๑๕ ฮิลคียาห์พูดกับชาฟานเลขาว่า "เราพบหนังสือกฎบัญญัติในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า" และฮิลคียาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้แก่ชาฟาน ๑๖ ชาฟานนำหนังสือนั้นมามอบให้กษัตริย์ และรายงานแก่กษัตริย์ต่อไปว่า "บรรดาเจ้าหน้าที่ของท่านกำลังปฏิบัติงานตามทุกสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ ๑๗ พวกเขาได้เอาเงินตราจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหมดมามอบให้แก่บรรดาผู้คุมงานและช่าง" ๑๘ และชาฟานเลขารายงานกษัตริย์ว่า "ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือเล่มหนึ่งแก่ข้าพเจ้า" และชาฟานก็อ่านให้กษัตริย์ฟัง

๑๙ เมื่อกษัตริย์ได้ยินสิ่งที่บันทึกในหนังสือแห่งกฎบัญญัติ ท่านก็ฉีกเสื้อของท่าน ๒๐ และกษัตริย์สั่งฮิลคียาห์ อาหิคามบุตรชาฟาน และอับโดนบุตรมีคาห์ และชาฟานเลขา และอาสายาห์คนรับใช้ของกษัตริย์ว่า ๒๑ "จงไปถามพระผู้เป็นเจ้าและบรรดาผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ให้เรา ถึงสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือที่พบ เพราะความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าพลุ่งขึ้นต่อพวกเรา เนื่องจากว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้รักษาคำบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ได้กระทำตามทุกสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือฉบับนี้"

ฮุลดาห์เผยคำกล่าวของพระเจ้า

๒๒ ดังนั้น ฮิลคียาห์และบรรดาผู้ที่กษัตริย์ให้ไปด้วยจึงไปหาฮุลดาห์หญิงผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า นางเป็นภรรยาของชัลลูมบุตรทกหาท ผู้เป็นบุตรหัสราห์ หัสราห์เป็นผู้ดูแลรักษาเครื่องแต่งกาย (นางอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็มเขตสอง" และชายเหล่านั้นเล่าเรื่องดังกล่าวให้นางฟัง ๒๓ นางตอบพวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ "จงบอกผู้ที่ใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า ๒๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ดูเถิด เราจะนำความวิบัติมาสู่สถานที่นี้และประชาชนในเมืองด้วย ตามคำสาปแช่งที่เขียนไว้ในหนังสือที่อ่านให้กษัตริย์แห่งยูดาห์ฟัง ๒๕ เพราะพวกเขาได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมแก่ปวงเทพเจ้าและยั่วโทสะเราด้วยรูปเคารพที่สร้างด้วยมือของพวกเขา ฉะนั้นเราจึงกริ้วต่อบ้านเมืองนี้มาก และจะไม่อาจดับได้" ๒๖ ส่วนกษัตริย์แห่งยูดาห์ที่ใช้พวกท่านให้มาถามพระผู้เป็นเจ้า ก็จงไปบอกท่านว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า "เรื่องที่เจ้าได้ยินนั้น ๒๗ เป็นเพราะใจของเจ้ารู้สำนึกในความผิด และเจ้าถ่อมตัว ณ เบื้องหน้าพระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินคำกล่าวของพระองค์ ที่พูดคัดค้านบ้านเมืองนี้และประชาชน และเจ้าถ่อมตัวต่อหน้าเรา และเจ้าได้ฉีกเสื้อของเจ้า และร้องไห้ต่อหน้าเรา เราได้ยินเจ้าแล้ว พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๒๘ ดูเถิด เราจะรวมเจ้าไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกบรรจุรวมไว้ในที่เก็บศพอย่างสันติ และเจ้าจะไม่เห็นสิ่งชั่วร้ายทั้งสิ้นที่เราจะให้เกิดขึ้นกับบ้านเมืองนี้และประชาชน" " แล้วเขาเหล่านั้นก็กลับไปรายงานให้กษัตริย์ทราบ

๒๙ แล้วกษัตริย์ก็เรียกหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงของยูดาห์และเยรูซาเล็มมาประชุม ๓๐ และเขาทั้งปวงขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับกษัตริย์ มีผู้อื่นที่ไปด้วยคือ ประชาชนของยูดาห์และเยรูซาเล็ม บรรดาปุโรหิตและชาวเลวี และประชาชนใหญ่น้อยทั้งปวง กษัตริย์อ่านทุกสิ่งที่กล่าวในหนังสือพันธสัญญาที่พบในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าให้คนทั้งปวงฟัง ๓๑ กษัตริย์ยืนอยู่ในที่ของท่าน และทำสัญญา ณ เบื้องหน้าพระ

ผู้เป็นเจ้าว่า จะดำเนินชีวิตในวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า และรักษาบัญญัติ คำสั่ง และกฎเกณฑ์ของพระองค์อย่างสุดดวงใจและสุดดวงจิต เพื่อประพฤติตามคำในพันธสัญญาที่เขียนในหนังสือฉบับนี้ ๓๒ และท่านให้คนทั้งปวงที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามิน ร่วมกันทำสัญญาตาม และประชากรของเยรูซาเล็มทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ๓๓ และโยสิยาห์เอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นออกไปจากอาณาเขตที่เป็นของประชาชนของอิสราเอล และให้ทุกคนที่อยู่ในอิสราเอลนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา เขาเหล่านั้นไม่ได้หยุดติดตามพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขาตลอดชีวิตของท่าน

๓๕

โยสิยาห์ฉลองเทศกาลปัสกา

๑ โยสิยาห์ฉลองเทศกาลปัสกาแด่พระผู้เป็นเจ้าในเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายฆ่าลูกแกะปัสกาในวันทีสิบสี่ของเดือนแรก ๒ ท่านกำหนดบรรดาปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และสนับสนุนให้พวกเขารับใช้งานของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๓ และท่านบอกชาวเลวีผู้สอนอิสราเอลทั้งปวง และเป็นผู้ที่ชำระให้บริสุทธิ์แด่พระผู้เป็นเจ้าว่า จงวางหีบบริสุทธิ์ในพระตำหนักที่ซาโลมอนบุตรของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอลสร้างขึ้น พวกท่านไม่จำเป็นต้องแบกหีบไว้บนบ่าของท่าน บัดนี้จงรับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และรับใช้อิสราเอลชนชาติของพระองค์ ๔ จงเตรียมตัวให้พร้อมในการรับใช้ ตามตระกูลและกองเวรของท่านตามที่เขียนบรรยายในบันทึกของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และของซาโลมอนบุตรของท่าน ๕ และจงยืนในวิสุทธิสถาน ตามตระกูลซึ่งเป็นตัวแทนของพี่น้องประชาชนของท่านกับกองเวรของชาวเลวีสำหรับแต่ละตระกูล ๖ จงฆ่าลูกแกะปัสกา และชำระตัวให้บริสุทธิ์เตรียมลูกแกะให้พี่น้องร่วมชาติของท่าน เพื่อปฏิบัติสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาผ่านโมเสส

๗ แล้วโยสิยาห์ก็บริจาคลูกแกะกับแพะหนุ่มจากฝูงจำนวน 30,000 ตัว และโคตัวผู้ 3,000 ตัวให้แก่ประชาชน เป็นของถวายปัสกาให้คนทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น สัตว์เหล่านี้มาจากสมบัติส่วนตัวของกษัตริย์ ๘ และบรรดาเจ้าหน้าที่ของท่านก็เต็มใจบริจาคแก่ประชาชน ปุโรหิต และแก่ชาวเลวี ส่วนฮิลคียาห์ เศคาริยาห์ และเยฮีเอล ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าของพระตำหนักของพระเจ้า ก็ให้ลูกแกะปัสกา 2,600 ตัว และโคตัวผู้ 300 ตัวเพื่อเป็นของถวายปัสกาแก่บรรดาปุโรหิต ๙ นอกจากนั้น โคนานิยาห์ และน้องชายของเขาคือเชไมยาห์กับเนธันเอล และบรรดาหัวหน้าของชาวเลวีคือฮาชาบิยาห์ เยอีเอล และโยซาบาด ก็ให้ลูกแกะกับแพะหนุ่ม 5,000 ตัว และโคตัวผู้ 500 ตัวแก่ชาวเลวี เป็นของถวายปัสกา

๑๐ เมื่อทุกสิ่งพร้อมสำหรับเทศกาลแล้ว บรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำที่ และชาวเลวีก็อยู่ในกองเวรของตนตามคำสั่งของกษัตริย์ ๑๑ เขาทั้งหลายก็ฆ่าลูกแกะปัสกา บรรดาปุโรหิตประพรมเลือดที่รับมาขณะเดียวกับที่ชาวเลวีถลกหนังสัตว์ ๑๒ และพวกเขาจัดสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายแยกไว้ เพื่อแจกให้แก่ประชาชน ตามกลุ่มตระกูล เพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และพวกเขาทำแบบเดียวกันกับโคตัวผู้ ๑๓ และพวกเขาก็ย่างลูกแกะปัสกาตามกฎ และต้มของถวายบริสุทธิ์ในหม้อ ในกาน้ำใหญ่ และในถาด และยกไปให้ประชาชนโดยเร็ว ๑๔ หลังจากนั้น พวกเขาก็เตรียมทุกสิ่งสำหรับตนเองและสำหรับบรรดาปุโรหิต เพราะปุโรหิตบุตรของอาโรนกำลังมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และไขมันเครื่องในจนถึงกลางคืน ดังนั้นชาวเลวีเตรียมทุกสิ่งสำหรับตนเองและปุโรหิตบุตรของอาโรน ๑๕ บรรดานักร้องบุตรของอาสาฟก็อยู่ประจำที่ของเขา ตามคำสั่งของดาวิด อา

สาฟ และเฮมาน กับเยดูธูนผู้รู้ของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูอยู่ประจำทุกประตู พวกเขาไม่จำเป็นต้องละจากงานของตน เพราะชาวเลวีพี่น้องของเขาเตรียมให้พวกเขา
๑๖ ดังนั้น ในวันนั้นงานรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าดำเนินต่อไป เพื่อฉลองเทศกาลปัสกา และมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายบนแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า ตามคำบัญชาของกษัตริย์โยสิยาห์ ๑๗ ประชาชนของอิสราเอลที่อยู่ที่นั่นก็ฉลองเทศกาลปัสกาในครั้งนั้น และรักษาเทศกาลขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลา 7 วัน ๑๘ ไม่เคยมีเทศกาลปัสกาที่มีการฉลองเหมือนอย่างนี้ในอิสราเอล นับตั้งแต่สมัยของซามูเอลผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ไม่มีกษัตริย์ท่านใดของอิสราเอลที่ได้ฉลองเทศกาลปัสกาเหมือนกับที่ได้ฉลองกันในสมัยของโยสิยาห์ พร้อมกับบรรดาปุโรหิต ชาวเลวี ยูดาห์และอิสราเอลทั้งปวง ที่อยู่ร่วมกันที่นั่นกับชาวเมืองเยรูซาเล็ม ๑๙ เทศกาลปัสกานี้มีการฉลองกันในปีที่สิบแปดของกษัตริย์โยสิยาห์

โยสิยาห์เสียชีวิตในสงคราม

๒๐ หลังจากนั้น เมื่อโยสิยาห์ได้จัดการเตรียมพระตำหนักแล้ว เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ขึ้นไปต่อสู้ที่คาร์เคมิชที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสิยาห์ออกไปประจันหน้ากับท่าน ๒๑ แต่เนโคให้บรรดาผู้ส่งสาสน์ไปบอกท่านว่า □โอ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เราไม่มีเรื่องบาดหมางกับท่านครั้งนี้เราไม่ได้มาโจมตีท่าน แต่โจมตีชาติที่เรากำลังทำสงครามด้วย และพระเจ้าบัญชาเราให้รีบเร่ง ขอท่านหยุดขัดขวางพระเจ้าผู้สถิตกับเรา มิฉะนั้นพระองค์จะทำให้ท่านพินาศ□ ๒๒ ถึงกระนั้นก็ตาม โยสิยาห์ไม่หันหลังกลับ แต่ปลอมตัวเพื่อจะต่อสู้กับท่าน ท่านไม่ได้ฟังคำของพระเจ้าที่กล่าวผ่านเนโค แต่ไปต่อสู้ ณ ที่ราบเมกิดโด ๒๓ พวกนักธนูยิงกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์จึงบอกผู้รับใช้ว่า □พาเราออกไป เพราะเราบาดเจ็บสาหัส□ ๒๔ ดังนั้น บรรดาทหารจึงพาท่านออกไปจากรถศึกของท่าน หามท่านขึ้นรถศึกคันที่สอง และพาท่านกลับเยรูซาเล็ม ท่านสิ้นชีวิตและถูกบรรจุศพไว้ในถ้ำเก็บศพของบรรพบุรุษของท่าน ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงก็ร้องคร่ำครวญไว้อาลัยโยสิยาห์ ๒๕ เยเรมีย์แต่งคำรำพันถึงโยสิยาห์* นักร้องชายและหญิงทั้งปวงก็ได้พูดระลึกถึงโยสิยาห์ในคำร้องรำพันมาจนถึงทุกวันนี้ เขาทั้งหลายปฏิบัติใช้เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล และเขียนบันทึกไว้ในฉบับเพลงคร่ำครวญ ๒๖ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของโยสิยาห์ และความดีที่ท่านกระทำ ตามที่บันทึกไว้ในกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ๒๗ ดูเถิด การกระทำของท่านตั้งแต่ต้นจนจบ ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

๓๖

ยูดาห์เสื่อมลง

๑ ประชาชนในแผ่นดินรับเยโฮอาหาสบุตรโยสิยาห์ และแต่งตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์แทนบิดาของท่านในเยรูซาเล็ม ๒ เยโฮอาหาสมีอายุ 23 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 3 เดือนในเยรูซาเล็ม ๓ กษัตริย์แห่งอียิปต์ปลดท่านจากบัลลังก์ในเยรูซาเล็ม และบังคับให้ยูดาห์มอบเครื่องบรรณาการเป็นเงินหนัก 100 ตะลันต์ และทองคำ 1 ตะลันต์ ๔ และกษัตริย์แห่งอียิปต์แต่งตั้งเอลียาคิมพี่ชายเยโฮอาหาส ให้เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์และเยรูซาเล็ม และเปลี่ยนชื่อเป็นเยโฮยาคิม แต่เนโคนำเยโฮอาหาสผู้น้องไปยังอียิปต์
๕ เยโฮยาคิมมีอายุ 25 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 11 ปีในเยรูซาเล็ม ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๖ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนขึ้นมาต่อต้านท่าน ล่ามโซ่ท่านและนำท่านไปยังบาบิโลน ๗ เนบูคัดเนสซาร์ได้ขนภาชนะบางชิ้นจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าไปยังบาบิโลน และเก็บไว้ในวังของ

* **๓๕□๒๕** เยเรมีย์ 22:10

ท่านที่บาบิโลน ๘ กิจอื่นๆ ทั้งสิ้นของเยโฮยาคิม และสิ่งที่น่ารังเกียจต่างๆ ที่ท่านกระทำ ก็ได้
มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคีน*บุตร
ของท่านครองราชย์แทนท่าน
๙ เยโฮยาคีนมีอายุ 8 ปี†เมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 3 เดือนกับ 10 วัน
ในเยรูซาเล็ม ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ ในฤดูใบไม้ผลิของปี
นั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ให้คนไปนำท่านมายังบาบิโลน พร้อมกับภาชนะมีค่าของพระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และแต่งตั้งเศเดคียาห์ญาติของท่านให้เป็นกษัตริย์ปกครองยู
ดาห์และเยรูซาเล็ม
๑๑ เศเดคียาห์มีอายุ 21 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 11 ปีในเยรูซาเล็ม
๑๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ท่านไม่ได้ถ่อมตนลงต่อเยเรมีย์ผู้เผย
คำกล่าวของพระเจ้า ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวผ่าน‡ ๑๓ ท่านแข็งข้อต่อกษัตริย์เนบูคัดเนส
ซาร์ผู้บังคับท่านให้สาบานในพระนามของพระเจ้า ท่านหัวรั้นและใจแข็งกระด้าง ไม่ยอม
หันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๑๔ บรรดาผู้นำของปุโรหิต รวมทั้งชนชาติก็
ไม่ภักดีมากยิ่งขึ้น ต่างก็กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจต่างๆ ตามแบบอย่างบรรดาประชาชาติ และ
ทำให้พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทำให้บริสุทธิ์แล้วในเยรูซาเล็มหมดสิ้น
ความบริสุทธิ์ไป
๑๕ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขาส่งบรรดาผู้นำข่าวของพระองค์ มาย
ังพวกเขาอย่างไม่ลดละ เพราะพระองค์สงสารประชาชนและพระตำหนักของพระองค์ ๑๖
แต่พวกเขาล้อเลียนบรรดาผู้นำข่าวของพระเจ้าเรื่อยไป ดูหมิ่นคำกล่าวของพระองค์ และ
เยาะเย้ยบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ จนกระทั่งความโกรธกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าพลุ
่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ จนแก้ไขไม่ได้

เยรูซาเล็มถูกยึดและถูกเผา

๑๗ ดังนั้นพระองค์ให้กษัตริย์ของชาวเคลเดีย§ขึ้นมาโจมตีพวกเขา ท่านใช้ดาบสังหาร
พวกชายหนุ่มที่อยู่ในที่พำนัก ท่านไม่มีเมตตาต่อชายหนุ่มหรือหญิงสาว คนชราหรือ
ทุพพลภาพ พระองค์มอบพวกเขาไว้ในมือของท่าน ๑๘ ภาชนะทุกชิ้นของพระตำหนักของ
พระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก ของล้ำค่าของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และของมีค่าของกษั
ตริย์และของบรรดาขุนนาง สิ่งเหล่านี้ถูกขนไปยังบาบิโลนหมด ๑๙ และพวกเขาเผาพระ
ตำหนักของพระเจ้า และพังทลายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม และเผาวังทั้งหมด และทำลาย
เครื่องใช้มีค่าทุกอย่าง ๒๐ เนบูคัดเนสซาร์จับบรรดาผู้ที่รอดตายจากคมดาบไปเป็นเชลย
ที่บาบิโลน และพวกเขาก็ไปเป็นคนรับใช้ท่านและบุตรของท่าน จนกระทั่งอาณาจักรเปอร์
เซียเป็นมหาอำนาจ ๒๑ เพื่อเป็นไปตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งผ่านเยเรมีย์ จนกว่า
แผ่นดินยินดีได้หยุดพักสะบาโตอย่างแท้จริง และตลอดเวลาที่แผ่นดินอยู่ในความวิบัติ
แผ่นดินก็ได้หยุดพักจนครบตามกำหนด 70 ปี*

ไซรัสประกาศให้อิสรภาพ

๒๒ ในปีแรกของไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย พระผู้เป็นเจ้าดลใจไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซ
ียให้ประกาศทั่วอาณาจักรของท่าน พร้อมกับบันทึกไว้เป็นหลักฐาน เพื่อเหตุการณ์ที่จะเกิด
ขึ้นนั้น เป็นไปตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งผ่านเยเรมีย์ว่า
๒๓ ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียกล่าวดังนี้

---

* **๓๖๘** ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 1 พงศาวดาร 3:16; เยเรมีย์ 22:24; เอสเธอร์ 2:6 † **๓๖๙** สำเนากรีกและฮีบรูบางฉบับระบุว่า 18 ปี ‡ **๓๖๑๒** เยเรมีย์ 37:1-39:7 § **๓๖๑๗** เคลเดียมีอีกชื่อหนึ่งว่า บาบิโลน * **๓๖๒๑** เยเรมีย์ 25:11; 29:10

พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้มอบอาณาจักรทั้งหมดบนแผ่นดินโลกให้แก่เรา และพระองค์มอบหมายให้เราสร้างพระตำหนักแด่พระองค์ที่เยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์ ใครก็ตามในพวกท่านที่เป็นชนชาติของพระองค์ ขอพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และให้เขาขึ้นไปที่นั่นได้

เอสรา

ไซรัสประกาศให้อิสรภาพ

๑ ในปีแรกของไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย พระผู้เป็นเจ้าดลใจไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
ให้ประกาศทั่วอาณาจักรของท่าน พร้อมกับบันทึกไว้เป็นหลักฐาน เพื่อเหตุการณ์ที่จะเกิด
ขึ้นนั้น เป็นไปตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งผ่านเยเรมีย์ว่า

๒ □ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียกล่าวดังนี้
□พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้มอบอาณาจักรทั้งหมดบนแผ่นดินโลกให้แก่
เรา และพระองค์มอบหมายให้เราสร้างพระตำหนักแด่พระองค์ที่เยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยู
ดาห์ ๓ ใครก็ตามในพวกท่านที่เป็นชนชาติของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา
และให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์ และสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นใหม่ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สถิตในเยรูซาเล็ม ๔ ผู้ที่รอดตายมา
ได้ทุกคนไม่ว่าจะพลัดถิ่นไปที่ใดก็ตาม จงให้เขาได้รับความช่วยเหลือจากคนในท้องถิ่น
นั้นด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สิ่งของและสัตว์เลี้ยง ซึ่งนอกเหนือจากเครื่องสักการะที่
ให้ด้วยใจสมัคร สำหรับพระตำหนักของพระเจ้าผู้สถิตในเยรูซาเล็ม□ □

๕ ครั้นแล้ว บรรดาผู้นำตระกูลของยูดาห์และเบนยามิน บรรดาปุโรหิตและชาวเลวี
และทุกคนที่พระเจ้าดลใจ ต่างก็พร้อมที่จะขึ้นไปสร้างพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าใน
เยรูซาเล็ม ๖ คนทั้งปวงที่อยู่รอบข้างก็ช่วยพวกเขาด้วยเครื่องใช้เงิน ทองคำ ทรัพย์สิ่งของ
สัตว์เลี้ยง และด้วยของมีค่า ซึ่งนอกเหนือจากทุกสิ่งที่ให้ด้วยใจสมัคร ๗ กษัตริย์ไซรัสนำ
เครื่องใช้ของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าออกมาด้วย เป็นสิ่งที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ขนไป
จากเยรูซาเล็มและนำไปไว้ในวิหารของเทพเจ้าของท่าน ๘ ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียให้
มิทเรดาทผู้ดูแลกองคลังนำสิ่งเหล่านี้ออกมา เขาเป็นคนนับจำนวนให้แก่เชชบัสซาร์ผู้นำ
ของยูดาห์ ๙ จำนวนของทั้งหมดมี อ่างทองคำ 30 ใบ อ่างเงิน 1,000 ใบ ถาดเก็บถ่านร้อน 29
ใบ ๑๐ ชามทองคำ 30 ใบ ชามเงิน 410 ใบ และภาชนะอื่นๆ 1,000 ใบ ๑๑ ภาชนะทองคำและ
เงินรวมทั้งสิ้น 5,400 ใบ เชชบัสซาร์ได้นำภาชนะเหล่านี้ไปด้วย เมื่อบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศ
ขึ้นมาจากบาบิโลนเพื่อกลับไปยังเยรูซาเล็ม

๒

ผู้ถูกเนรเทศกลับบ้านเกิดเมืองนอน

๑ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับประชาชนที่ถูกเนรเทศจากแคว้นยูดาห์ ไป
เป็นเชลยที่บาบิโลน และต่อมาพวกเขาต่างก็กลับมายังเมืองของตนในเยรูซาเล็มและยู
ดาห์ ๒ เขาทั้งหลายมากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ เสไรยาห์ เรเอไลยาห์ โมร์เดคัย บิ
ลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรฮูม และบาอานาห์

จำนวนประชาชนผู้ชายของอิสราเอลมีดังต่อไปนี้ ๓ พงศ์พันธุ์ปาโรช 2,172 คน ๔ พงศ์
พันธุ์เชฟาทิยาห์ 372 คน ๕ พงศ์พันธุ์อาราห์ 775 คน ๖ พงศ์พันธุ์ปาหัทโมอับ คือบรรดาผู้
สืบเชื้อสายของเยชูอาและโยอาบ 2,812 คน ๗ พงศ์พันธุ์เอลาม 1,254 คน ๘ พงศ์พันธุ์ศัทธู
945 คน ๙ พงศ์พันธุ์ศักคัย 760 คน ๑๐ พงศ์พันธุ์บานี 642 คน ๑๑ พงศ์พันธุ์เบบัย 623 คน
๑๒ พงศ์พันธุ์อัสกาด 1,222 คน ๑๓ พงศ์พันธุ์อาโดนีคัม 666 คน ๑๔ พงศ์พันธุ์บิกวัย 2,056
คน ๑๕ พงศ์พันธุ์อาดีน 454 คน ๑๖ พงศ์พันธุ์อาเทอร์ คือบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเฮเซคียาห์
98 คน ๑๗ พงศ์พันธุ์เบไซ 323 คน ๑๘ พงศ์พันธุ์โยราห์ 112 คน ๑๙ พงศ์พันธุ์ฮาชูม 223 คน

๒๐ พงศ์พันธุ์กิบบาร์ 95 คน ๒๑ พงศ์พันธุ์จากเบธเลเฮม 123 คน ๒๒ ผู้ชายจากเนโทฟาห์ 56
คน ๒๓ ผู้ชายจากอานาโธท 128 คน ๒๔ พงศ์พันธุ์จากอัสมาเวท 42 คน ๒๕ พงศ์พันธุ์จาก
คีริยาทอาริม เคฟีราห์ และเบเอโรท 743 คน ๒๖ พงศ์พันธุ์จากรามาห์และเก-บา 621 คน
๒๗ ผู้ชายจากมิคมาส 122 คน ๒๘ ผู้ชายจากเบธเอลและอัย 223 คน ๒๙ พงศ์พันธุ์จากเน
โบ 52 คน ๓๐ พงศ์พันธุ์ชาวมักบีช 156 คน ๓๑ พงศ์พันธุ์ชาวเอลามอีกกลุ่มหนึ่ง 1,254 คน
๓๒ พงศ์พันธุ์ชาวฮาริม 320 คน ๓๓ พงศ์พันธุ์ชาวโลด ชาวฮาดิด และชาวโอโน 725 คน ๓๔
พงศ์พันธุ์ชาวเยริโค 345 คน ๓๕ พงศ์พันธุ์ชาวเสนาอาห์ 3,630 คน

๓๖ บรรดาปุโรหิต คือพงศ์พันธุ์เยดายาห์ จากตระกูลเยชูอา 973 คน ๓๗ พงศ์พันธุ์อิมเม
อร์ 1,052 คน ๓๘ พงศ์พันธุ์ปาชเฮอร์ 1,247 คน ๓๙ พงศ์พันธุ์ฮาริม 1,017 คน

๔๐ ชาวเลวี คือพงศ์พันธุ์เยชูอาและขัดมีเอล จากพงศ์พันธุ์โฮดาวิยาห์ 74 คน ๔๑ บรรดานัก
ร้อง คือพงศ์พันธุ์อาสาฟ 128 คน ๔๒ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของคนเฝ้าประตู คือพงศ์พันธุ์
ชัลลูม พงศ์พันธุ์อาเทอร์ พงศ์พันธุ์ทัลโมน พงศ์พันธุ์อักขูบ พงศ์พันธุ์ฮาทิธา และพงศ์พันธุ์
โชบัย รวมทั้งสิ้น 139 คน

๔๓ บรรดาผู้รับใช้ประจำพระวิหาร คือพงศ์พันธุ์ศีหะ พงศ์พันธุ์ฮาสูฟา พงศ์พันธุ์ทับบา
โอท ๔๔ พงศ์พันธุ์เคโรส พงศ์พันธุ์สีอาฮา พงศ์พันธุ์พาโดน ๔๕ พงศ์พันธุ์เลบานาห์ พงศ์
พันธุ์ฮากาบาห์ พงศ์พันธุ์อักขูบ ๔๖ พงศ์พันธุ์ฮากาบ พงศ์พันธุ์ชัมลัย พงศ์พันธุ์ฮานาน ๔๗
พงศ์พันธุ์กิดเดล พงศ์พันธุ์กาฮาร์ พงศ์พันธุ์เรอายาห์ ๔๘ พงศ์พันธุ์เรซีน พงศ์พันธุ์เนโค
ดา พงศ์พันธุ์กัสซาม ๔๙ พงศ์พันธุ์อุสซา พงศ์พันธุ์ปาเสอัค พงศ์พันธุ์เบสัย ๕๐ พงศ์พันธุ์อัส
นาห์ พงศ์พันธุ์เมอูนิม พงศ์พันธุ์เนฟิสิม ๕๑ พงศ์พันธุ์บัคบูค พงศ์พันธุ์ฮาคูฟา พงศ์พันธุ์
ฮาร์ฮูร์ ๕๒ พงศ์พันธุ์บัสลูท พงศ์พันธุ์เมหิดา พงศ์พันธุ์ฮาร์ชา ๕๓ พงศ์พันธุ์บาร์โขส พงศ์
พันธุ์สิเส-รา พงศ์พันธุ์เทมาห์ ๕๔ พงศ์พันธุ์เนซียาห์ และพงศ์พันธุ์ฮาทิฟา

๕๕ พงศ์พันธุ์ผู้รับใช้ของซาโลมอน คือพงศ์พันธุ์โสทัย พงศ์พันธุ์หัสโสเฟเรท พงศ์พันธุ์
เปรุดา ๕๖ พงศ์พันธุ์ยาอาลาห์ พงศ์พันธุ์ดาร์โคน พงศ์พันธุ์กิดเดล ๕๗ พงศ์พันธุ์เชฟาทิยาห์
พงศ์พันธุ์ฮัทธิล พงศ์พันธุ์โปเคเรท-หัสเซบาอิม และพงศ์พันธุ์อามี

๕๘ ผู้รับใช้ประจำพระวิหารและพงศ์พันธุ์ผู้รับใช้ของซาโลมอน รวมทั้งสิ้น 392 คน

๕๙ คนเหล่านี้ขึ้นมาจากเมืองเทลเมลาห์ เทลฮาร์ชา เครูบ อัดดาน และอิมเมอร์ แต่พวก
เขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ามาจากตระกูลใดหรือสืบเชื้อสายมาจากชาวอิสราเอลหรือไม่
พวกเขามีรายชื่อดังต่อไปนี้ ๖๐ พงศ์พันธุ์เดไลยาห์ พงศ์พันธุ์โทบียาห์ และพงศ์พันธุ์เนโค
ดา รวมได้ 652 คน ๖๑ จากพงศ์พันธุ์ของบรรดาปุโรหิตด้วยคือ พงศ์พันธุ์โฮบายาห์ พงศ์
พันธุ์ฮักโขส และพงศ์พันธุ์บาร์ซิลลัย (ผู้ได้แต่งงานกับบุตรหญิงของบาร์ซิลลัยชาวกิเลอาด
จึงได้ชื่อตามนั้น) ๖๒ คนเหล่านี้ได้ค้นหาทะเบียนของพวกเขาในหมู่คนทีจดทะเบียนลำดับ
เชื้อสาย แต่หาไม่พบ พวกเขาจึงถูกตัดออกจากการเป็นปุโรหิตเพราะถูกนับว่ามีมลทิน
๖๓ ผู้ว่าราชการเมืองสั่งห้ามไม่ให้พวกเขารับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าปุโรหิตจะ
ตัดสินใจโดยใช้อูริมและทูมมิม*เสียก่อน

๖๔ ที่ประชุมทั้งหมดรวมทั้งสิ้น 42,360 คน ๖๕ นอกจากบรรดาผู้รับใช้ชายหญิงจำนวน
7,337 คนแล้ว ยังมีนักร้องชายหญิงอีก 200 คน ๖๖ ม้า 736 ตัว ล่อ 245 ตัว ๖๗ อูฐ 435 ตัว
และลา 6,720 ตัว

๖๘ เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าในเยรูซาเล็ม หัวหน้าครอบครัว
บางคนก็มอบของถวายด้วยใจสมัคร เพื่อสร้างพระตำหนักของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิม
๖๙ พวกเขาอุทิศตามความสามารถให้แก่กองคลังเป็นทองคำหนัก 61,000 ดาริค† เงิน

* **๒๖๓** พลอย 2 เม็ด (หรือหินชนิดใดชนิดหนึ่ง) ซึ่งปุโรหิตสวมแนบกับทับทรวง
เพื่อใช้ในการแสวงหาความประสงค์ของพระเจ้า † **๒๖๙** 1 ดาริค หนักประมาณ 8.5 กรัม

5,000 มินา‡ และเครื่องแต่งกายปุโรหิต 100 ตัว

๗๐ บรรดาปุโรหิต ชาวเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู ผู้รับใช้ประจำพระวิหาร รวมทั้งประชาชนบางคน ต่างก็ตั้งรกรากอยู่ในเมืองของตน และอิสราเอลทั้งปวงตั้งรกรากอยู่ในเมืองของตน

๓

สร้างแท่นบูชาขึ้นใหม่

๑ เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด ชาวอิสราเอลได้ตั้งรกรากอยู่ในเมืองของพวกเขา ประชาชนมาประชุมพร้อมเพรียงกันที่เยรูซาเล็ม ๒ เยชูอาบุตรโยซาดัก พร้อมกับพี่น้องปุโรหิต และเศรุบบาเบลบุตรเชอัลทิเอล พร้อมกับพี่น้องของเขา จึงเริ่มสร้างแท่นบูชาของพระเจ้าของอิสราเอลเพื่อถวายสัตว์ที่เขาจะเผาเป็นของถวาย ดังที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า ๓ แม้ว่าพวกเขาจะกลัวบรรดาชนชาติรอบข้าง พวกเขาก็ตั้งแท่นบูชาบนฐานรากเดิม และมอบสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวายบนแท่นแด่พระผู้เป็นเจ้า ทั้งในเวลาเช้าและเวลาเย็น ๔ และพวกเขาฉลองเทศกาลอยู่เพิงตามที่บันทึกไว้ และมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายประจำวัน ตามจำนวนที่กำหนดในแต่ละวัน ๕ หลังจากนั้นก็ได้มอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายเป็นประจำ ของถวายในวันข้างขึ้น และในเทศกาลที่กำหนดไว้ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า และของถวายของทุกคนที่ให้ด้วยใจสมัครแด่พระผู้เป็นเจ้า ๖ ตั้งแต่วันแรกของเดือนที่เจ็ด พวกเขาเริ่มมอบสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า แต่ยังไม่ได้วางฐานรากของพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ๗ ดังนั้นพวกเขาจึงมอบเงินให้แก่ช่างก่ออิฐและช่างไม้ มอบอาหาร เครื่องดื่ม และน้ำมันแก่ชาวไซดอนและชาวไทระ เพื่อนำไม้ลงทะเลจากเลบานอนมาที่เมืองยัฟฟา ตามที่ได้รับอนุญาตจากไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

การสร้างพระวิหาร

๘ ในปีที่สองหลังจากที่พวกเขาได้มายังพระตำหนักของพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรุบบาเบลบุตรเชอัลทิเอล เยชูอาบุตรโยซาดัก ก็เริ่มปฏิบัติงาน รวมทั้งญาติพี่น้องของพวกเขา คือบรรดาปุโรหิต ชาวเลวี และทุกคนที่ถูกจับไปเป็นเชลยแล้วได้กลับมายังเยรูซาเล็ม เขาเหล่านั้นแต่งตั้งให้บรรดาชาวเลวีที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป เป็นผู้ควบคุมงานที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๙ เยชูอากับบุตรและพี่น้องของเขา ขัดมีเอลกับบุตรของเขา (ผู้สืบเชื้อสายของยูดาห์ บุตรของเฮนาดัด และพี่น้องของพวกเขาคือชาวเลวี ต่างก็คุมคนงานที่พระตำหนักของพระเจ้า

๑๐ เมื่อช่างก่อสร้างวางฐานรากพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า บรรดาปุโรหิตที่แต่งกายประจำตำแหน่งก็ถือแตรยาว*ออกมา และชาวเลวีบุตรอาสาฟถือฉาบ เพื่อสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า ตามที่กษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอลระบุไว้ ๑๑ พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญและขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าว่า

เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอลดำรงอยู่ตลอดกาล

และเมื่อพวกเขาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า ประชาชนทั้งปวงก็ตะโกนร้องเสียงดัง เพราะว่าพวกเขาได้วางฐานรากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว ๑๒ มีหลายคนในบรรดาปุโรหิต ชาวเลวี และหัวหน้าตระกูล ที่เคยเห็นพระตำหนักหลังแรก ก็ร้องไห้เสียงดังเมื่อเห็นพวกเขาวางฐานรากพระตำหนักหลังนี้ แต่ก็มีคนจำนวนมากที่ตะโกนร้องเสียงดังด้วย

---

‡ **๒๖๙** 1 มินา หนักประมาณ 600 กรัม * **๓๑๐** ทำจากโลหะ มีเสียงแหลม

ความยินดี ๑๓ จนกระทั่งประชาชนไม่ทราบว่าเสียงนั้นมาจากเสียงร้องไห้หรือเสียงตะโกนด้วยความยินดี เพราะประชาชนตะโกนเสียงดังมาก และเสียงนั้นดังออกไปไกล

๔

ศัตรูขัดขวางการสร้างพระวิหาร

๑ เมื่อศัตรูของยูดาห์และเบนยามินทราบว่า บรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศซึ่งได้กลับมา กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๒ พวกเขาจึงไปหาเศรุบบาเบลและบรรดาหัวหน้าตระกูล และบอกว่า "ให้พวกเราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะเรานมัสการพระเจ้าของท่านเหมือนกับท่าน และนับจากสมัยของกษัตริย์เอสาร์ฮัดโดนแห่งอัสซีเรียผู้นำพวกเรามาที่นี่ พวกเราก็ได้มอบเครื่องสักการะแด่พระองค์เสมอมา" ๓ แต่เศรุบบาเบล เยชูอา และหัวหน้าตระกูลทั้งปวงในอิสราเอล ก็ตอบพวกเขาว่า "พวกท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเราในการสร้างพระตำหนักแด่พระเจ้าของเรา แต่พวกเราเท่านั้นที่จะสร้างถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ตามที่ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียได้บัญชาพวกเรา"

๔ แล้วประชาชนของแผ่นดินนั้นก็ทำให้ประชาชนของยูดาห์ท้อถอยและกลัวที่จะสร้างพระวิหาร ๕ และยังได้จ้างเจ้าหน้าที่ให้ต่อต้านพวกเขา ซึ่งทำให้อืดอัดใจกับการก่อสร้างตลอดทั้งสมัยของไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย จนถึงสมัยการปกครองของกษัตริย์ดาริอัสแห่งเปอร์เซีย

๖ ในระยะต้นสมัยการปกครองของอาหสุเอรัส พวกเขาเขียนจดหมายกล่าวหาประชาชนของยูดาห์และเยรูซาเล็ม

จดหมายถึงกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส

๗ ในสมัยของอาร์ทาเซอร์ซีส บิชลาม มิทเรดาท ทาเบเอล และผู้ร่วมงานทั้งปวงของพวกเขามีจดหมายไปถึงกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสแห่งเปอร์เซีย จดหมายนั้นเขียนเป็นภาษาอาราเมค และแปลเป็นภาษาของชาวเปอร์เซีย ๘ เรฮูมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยเลขา เขียนจดหมายถึงกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นการต่อต้านเยรูซาเล็มว่า ๙ เรฮูมผู้บังคับบัญชา ชิมชัยเลขา และผู้ร่วมงานทั้งปวงของพวกเขาคือ บรรดาผู้พิพากษา ผู้ว่าราชการ เจ้าหน้าที่ ชาวเปอร์เซีย คนจากเอเรก ชาวบาบิโลน คนจากสุสาคือชาวเอลาม ๑๐ และชนชาติทั้งปวงที่โอสนัปปาร์ผู้ยิ่งใหญ่และมีเกียรติได้เนรเทศให้ออกไปตั้งหลักแหล่งอยู่ในเมืองของสะมาเรียและในส่วนอื่นๆ ของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส

๑๑ (นี่เป็นสำเนาจดหมายที่พวกเขาส่งไป)

"ถึงกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส จากบรรดาผู้รับใช้ของท่าน คนของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ๑๒ ขอกษัตริย์ทราบด้วยว่า บรรดาชาวยิวที่ท่านปล่อยให้ขึ้นมาถึงที่นี่ได้ไปยังเยรูซาเล็ม และพวกเขากำลังสร้างเมืองขึ้นใหม่ซึ่งเป็นเมืองที่ชั่วร้ายและแข็งข้อ พวกเขากำลังสร้างกำแพงเมืองจนเกือบเสร็จแล้ว และกำลังซ่อมฐานรากอยู่

๑๓ บัดนี้ขอกษัตริย์ทราบด้วยว่า ถ้าเมืองนี้ถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงเมืองสร้างเสร็จ พวกเขาจะไม่มอบของกำนัล ค่าธรรมเนียม หรือภาษี และจะทำให้รายได้ของกษัตริย์ลดน้อยลง ๑๔ เป็นเพราะพวกเราอยู่ในสังกัดของวังกษัตริย์ และไม่สมควรที่เราจะเห็นกษัตริย์เสื่อมเกียรติ ฉะนั้นพวกเราจึงส่งข้อมูลแจ้งมายังกษัตริย์ ๑๕ เพื่อจะได้ค้นดูในบันทึกเอกสารของบรรพบุรุษของท่าน ท่านจะทราบจากสมุดบันทึกว่า เมืองนี้แข็งข้อและก่อปัญหาให้กับบรรดากษัตริย์และแว่นแคว้น ก่อความกระด้างกระเดื่องต่อผู้มีอำนาจปกครองนับตั้งแต่สมัยก่อน เมืองนี้จึงได้ถูกทำลายสิ้น ๑๖ พวกเราแจ้งให้กษัตริย์ทราบว่า ถ้าเมืองนี้ถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงเมืองเสร็จเมื่อใด ท่านจะไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ในแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส"

กษัตริย์บัญชาให้หยุดงานก่อสร้าง

๑๗ กษัตริย์ส่งคำตอบว่า

"ถึงเรฮูมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยเลขา และเพื่อนร่วมงานทั้งปวงของพวกเขาที่อาศัยอยู่ในสะมาเรียและในแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เราส่งคำทักทายมา ๑๘ จดหมายที่ท่านส่งถึงเรานั้นมีคนแปลและอ่านต่อหน้าเราแล้ว ๑๙ และเราออกคำสั่ง และให้ค้นดูแล้ว เราพบว่าตั้งแต่สมัยก่อน เมืองนี้ได้ลุกขึ้นต่อต้านบรรดากษัตริย์ มีการต่อต้านและปลุกปั่นให้กระด้างกระเดื่องต่อผู้มีอำนาจปกครอง ๒๐ เยรูซาเล็มมีบรรดากษัตริย์ที่มีอำนาจปกครองทั่วแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ซึ่งได้รับทั้งของกำนัล ค่าธรรมเนียม และภาษี ๒๑ ฉะนั้น จงออกคำสั่งว่า ให้คนเหล่านั้นหยุดปฏิบัติงาน อย่าสร้างเมืองนี้ขึ้นใหม่ จนกว่าเราจะเป็นผู้ออกคำสั่ง ๒๒ จงแน่ใจว่าไม่ละเลยในเรื่องนี้ ทำไมจะปล่อยให้เกิดความเสียหายยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นการขัดผลประโยชน์ของกษัตริย์"

๒๓ ครั้นได้อ่านสำเนาจดหมายของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสต่อหน้าเรฮูม ชิมชัยเลขา และบรรดาผู้ร่วมงานของพวกเขาแล้ว เขาทั้งปวงจึงรีบไปหาพวกชาวยิวที่เยรูซาเล็ม และใช้กำลังและอำนาจบังคับให้พวกเขาหยุดก่อสร้าง ๒๔ ฉะนั้นงานพระตำหนักของพระเจ้าในเยรูซาเล็มจึงหยุดพักไป จนกระทั่งปีที่สองแห่งการปกครองของกษัตริย์ดาริอัสแห่งเปอร์เซีย

๕

การสร้างเริ่มขึ้นใหม่

๑ ฮักกัยและเศคาริยาห์บุตรอิดโดเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ได้กล่าวเผยความกับบรรดาชาวยิวที่อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนามพระเจ้าของอิสราเอลผู้คุ้มครองพวกเขา ๒ เศรุบบาเบลบุตรเชอัลทิเอล และเยชูอาบุตรโยซาดัก ก็เริ่มสร้างพระตำหนักของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็ม ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าอยู่กับพวกเขา และสนับสนุนพวกเขา

๓ ในเวลาเดียวกัน ทัทเธนัยผู้ว่าราชการของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเชธาร์โบเซนัย และบรรดาผู้ร่วมงานของพวกเขาก็มาหาพวกเขา และพูดว่า "ใครเป็นผู้ออกคำสั่งให้สร้างพระตำหนักนี้ให้เสร็จ" ๔ พวกเขาถามอีกว่า "ระบุรายชื่อมาเถิดว่า ใครบ้างที่เป็นผู้สร้างตึกนี้" ๕ แต่พระเจ้าของพวกเขาคุ้มครองบรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิว พวกเขาจึงห้ามการก่อสร้างไม่ได้ จนกระทั่งมีรายงานไปยังดาริอัส และมีคำตอบกลับมาเป็นจดหมายเรื่องการสร้างในครั้งนั้น

ทัทเธนัยมีจดหมายถึงกษัตริย์ดาริอัส

๖ ทัทเธนัยผู้ว่าราชการแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เชธาร์โบเซนัยและบรรดาผู้ร่วมงานของเขา บรรดาผู้ว่าราชการที่อยู่ในแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส มีสำเนาจดหมายส่งไปยังกษัตริย์ดาริอัส ๗ ในจดหมายที่พวกเขาส่งไปมีใจความว่า

"ถึงกษัตริย์ดาริอัส ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน ๘ ขอกษัตริย์โปรดทราบว่า พวกเราไปยังแคว้นยูดาห์ ยังพระตำหนักของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ เห็นว่ากำลังใช้หินก้อนมหึมาในการก่อสร้าง และใช้ไม้สร้างกำแพง พวกเขาทำงานครั้งนี้ด้วยความขยันขันแข็งและบรรลุผลได้ดี

๙ พวกเราจึงถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า "ใครออกคำสั่งให้สร้างพระตำหนักนี้ให้เสร็จ" ๑๐ พวกเราถามรายชื่อของพวกเขาเพื่อเป็นข้อมูลให้ท่านด้วย เพื่อจะได้บันทึกชื่อหัวหน้าของพวกเขา ๑๑ และเขาตอบพวกเราว่า "พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก พวกเรากำลังสร้างพระตำหนักที่ถูกสร้างหลายปีมาแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้

ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอลท่านหนึ่งได้สร้างจนเสร็จ ๑๒ แต่เป็นเพราะบรรพบุรุษของเราทำให้
พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์กริ้ว พระองค์จึงมอบพวกเขาไว้ในมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
แห่งบาบิโลน ซึ่งเป็นชาวเคลเดีย และได้ทำลายพระตำหนักนี้ และเนรเทศประชาชนไป
ยังบาบิโลน
๑๓ อย่างไรก็ตาม ในปีแรกของไซรัสกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสออกคำสั่งว่า
ควรจะสร้างพระตำหนักของพระเจ้าขึ้นใหม่ ๑๔ ดังนั้น เครื่องใช้ทองคำและเงินของพระ
ตำหนักของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ขนไปจากพระวิหารในเยรูซาเล็ม ไปไว้ในวิหาร
ของบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสจึงได้ย้ายเครื่องใช้เหล่านี้ออกจากวิหารของบาบิโลน และส่ง
ต่อให้บุคคลผู้หนึ่งชื่อเชชบัสซาร์ซึ่งท่านได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการ ๑๕ และกษัตริย์สั่ง
ว่า จงเอาเครื่องใช้เหล่านี้ไปไว้ในพระวิหารในเยรูซาเล็ม และจงสร้างพระตำหนักของ
พระเจ้าในที่เดิม ๑๖ เชชบัสซาร์ผู้นี้จึงมาและวางฐานรากพระตำหนักของพระเจ้าใน
เยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นมาจนถึงบัดนี้ก็ได้ถูกสร้างขึ้น แต่ยังไม่เสร็จ
๑๗ ฉะนั้นถ้ากษัตริย์เห็นสมควร ขอท่านโปรดค้นดูในบันทึกเอกสารของราชวงศ์ใน
บาบิโลน เพื่อดูว่ามีคำสั่งจากกษัตริย์ไซรัสให้สร้างพระตำหนักของพระเจ้าขึ้นใหม่ใน
เยรูซาเล็มหรือไม่ และขอกษัตริย์รับสั่งพวกเราตามความประสงค์ในเรื่องนี้เถิด

๖

ดาริอัสออกคำสั่ง

๑ กษัตริย์ดาริอัสออกคำสั่งให้ค้นหาในบาบิโลน ในตำหนักที่มีบันทึกเอกสารเก็บรักษา
ไว้ ๒ และก็พบหนังสือม้วนหนึ่งในป้อมปราการที่อัคมะทาในแคว้นมีเดีย มีใจความเขียนไว้
ดังนี้
๓ ในปีแรกของกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสออกคำสั่งว่า เรื่องพระตำหนักของพระเจ้า
ที่เยรูซาเล็ม ให้สร้างพระวิหารขึ้นใหม่ เพื่อเป็นสถานที่สำหรับถวายเครื่องสักการะ ให้
วางฐานรากพระวิหาร ให้มีความสูง 60 ศอก และกว้าง 60 ศอก ๔ ใช้หินขนาดใหญ่ก่อ
3 ชั้นกับไม้ 1 ชั้น ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างก็เก็บจากคลังของกษัตริย์ ๕ เครื่องใช้ทองคำ
และเงินจากพระตำหนักของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ขนจากพระวิหารในเยรูซาเล็ม
ไปยังบาบิโลน ก็จงนำกลับมาเก็บในที่เดิมทีพระวิหารในเยรูซาเล็ม เจ้าจงนำไปเก็บไว้ใน
พระตำหนักของพระเจ้า
๖ ฉะนั้น บัดนี้ทัทเธนัยผู้ว่าราชการของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส
เชธาร์โบเซนัย และบรรดาผู้ร่วมงานของท่าน ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการแคว้นทางฝั่งตะวัน
ตกของแม่น้ำยูเฟรติส อย่ามาเกี่ยวข้องด้วยเลย ๗ อย่าแตะต้องงานพระตำหนักของ
พระเจ้า ปล่อยให้ผู้ว่าราชการของชาวยิวและบรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิวสร้างพระตำหนัก
ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิม
๘ ยิ่งกว่านั้น เรามีคำสั่งในเรื่องที่ท่านจะต้องทำเพื่อบรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิวเหล่านี้
เพื่อสร้างพระตำหนักของพระเจ้าขึ้นใหม่ จงให้คลังกษัตริย์ชำระค่าใช้จ่ายแก่ชายเหล่า
นี้เต็มจำนวน และอย่ารอช้า ใช้เงินภาษีจากแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส
๙ และอะไรอื่นอีกที่จำเป็นต้องใช้เช่น โคตัวผู้ แกะตัวผู้ หรือแกะที่ใช้เผาเป็นของถวาย
แด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ข้าวสาลี เกลือ เหล้าองุ่น หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิตที่เยรูซาเล็ม
กำหนด จงให้สิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาในแต่ละวัน อย่าให้บกพร่อง ๑๐ เพื่อพวกเขาจะมอบ
เครื่องสักการะอันน่าพอใจแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้เขาอธิษฐานเพื่อชีวิตของ
กษัตริย์และบุตรทั้งหลายด้วย
๑๑ เราออกกฤษฎีกาด้วยว่า หากผู้ใดเปลี่ยนแปลงคำสั่งนี้ คานไม้ที่บ้านของเขาจะ
ถูกถอนออกมา และร่างของเขาจะถูกตรึงบนคานนั้น และบ้านของเขาจะกลายเป็นก

องมูลสัตว์ ๑๒ พระเจ้าผู้ทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น ขอพระองค์ปลดกษัตริย์หรือประชาชนคนใดที่ยื่นมือมาเปลี่ยนแปลงคำสั่งนี้ หรือถ้าใครทำลายพระตำหนักของพระเจ้าแห่งนี้ที่เยรูซาเล็ม เราดาริอัสเป็นผู้ออกคำสั่ง ขอให้ปฏิบัติตามนั้นอย่างเคร่งครัด

สร้างพระวิหารเสร็จ

๑๓ ทัทเธนัยผู้ว่าราชการของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เชธาร์โบเซนัย และเพื่อนร่วมงานของพวกเขาทำตามคำสั่งของกษัตริย์ดาริอัสอย่างเคร่งครัด ๑๔ และบรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิวก็สร้างและประสบผลสำเร็จ ตามการเผยความของฮักกัยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และเศคาริยาห์บุตรอิดโด พวกเขาสร้างเสร็จตามคำบัญชาของพระเจ้าของอิสราเอล และตามคำสั่งของไซรัส ดาริอัส และกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสแห่งเปอร์เซีย ๑๕ พระตำหนักนี้สร้างเสร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกของการปกครองของกษัตริย์ดาริอัส

๑๖ ประชาชนของอิสราเอล บรรดาปุโรหิต ชาวเลวี และพวกที่ถูกเนรเทศที่กลับมา จึงฉลองการถวายพระตำหนักของพระเจ้าแห่งนี้ด้วยความยินดี ๑๗ ในงานถวายพระตำหนักของพระเจ้าแห่งนี้ พวกเขามอบโคตัวผู้ 100 ตัว แกะตัวผู้ 200 ตัว ลูกแกะ 400 ตัว และแพะตัวผู้ 12 ตัว เป็นเครื่องสักการะชดใช้บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวง ตามจำนวนเผ่าของอิสราเอล ๑๘ แล้วเขาเหล่านั้นกำหนดบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีประจำกองเวรของพวกเขาเพื่องานรับใช้พระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส

ฉลองเทศกาลปัสกา

๑๙ ในวันที่สิบสี่ของเดือนแรก บรรดาผู้ถูกเนรเทศที่กลับมาก็ถือกฎปัสกา ๒๐ เพราะบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ด้วยกัน ทุกคนจึงบริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจึงฆ่าลูกแกะปัสกาสำหรับบรรดาผู้ถูกเนรเทศที่กลับมา สำหรับพี่น้องที่เป็นปุโรหิต และสำหรับพวกเขาเอง ๒๑ ดังนั้นชาวอิสราเอลที่ถูกเนรเทศและได้กลับมาจึงรับประทานปัสกาด้วย พร้อมกับคนทั้งปวงที่ได้แยกตนออกจากคนนอกซึ่งปฏิบัติตนในหนทางที่เป็นมลทินของแผ่นดิน เพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ๒๒ และพวกเขาถือกฎเทศกาลขนมปังไร้เชื้อด้วยความยินดีเป็นเวลา 7 วัน เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้พวกเขาชื่นชมยินดี และได้เปลี่ยนใจกษัตริย์แห่งอัสซีเรียให้มาสนใจพวกเขา ดังนั้นท่านจึงช่วยเหลือในเรื่องงานพระตำหนักของพระเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล

๗

เอสราสอนประชาชน

๑ หลังจากนั้น คือในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสแห่งเปอร์เซีย เอสราบุตรเสไรยาห์ ผู้เป็นบุตรอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรฮิลคียาห์ ๒ ผู้เป็นบุตรชัลลูม ผู้เป็นบุตรศาโดก ผู้เป็นบุตรอาหิทูบ ๓ ผู้เป็นบุตรอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรเมราโยท ๔ ผู้เป็นบุตรเศรัคยาห์ ผู้เป็นบุตรอุสซี ผู้เป็นบุตรบุคคี ๕ ผู้เป็นบุตรอาบีชูวา ผู้เป็นบุตรฟีเนหัส ผู้เป็นบุตรเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรอาโรนมหาปุโรหิต ๖ เอสราผู้นี้ขึ้นไปจากบาบิโลน ท่านเป็นผู้สอนกฎบัญญัติ ผู้ชำนาญในเรื่องกฎบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลได้มอบไว้ และกษัตริย์ประทานทุกสิ่งที่ท่านขอ ด้วยว่ามือของพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านสถิตกับท่าน

๗ และประชาชนของอิสราเอลบางคน ปุโรหิตและชาวเลวีบางคน พวกนักร้องและคนเฝ้าประตู และพวกผู้รับใช้พระวิหาร ต่างก็ขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม ในปีที่เจ็ดของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ๘ เอสราไปยังเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ปีที่เจ็ดของกษัตริย์ ๙ ในวันแรกของเดือนแรก ท่านเริ่มเดินทางขึ้นไปจากบาบิโลน และในวันแรกของเดือนที่ห้า ท่านมาถึงเยรูซาเล็ม

ด้วยว่ามีออันประเสริฐของพระเจ้าของท่านสถิตกับท่าน ๑๐ เอสราได้ปักใจในการเรียนกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า และปฏิบัติตาม และสอนคำบัญชาและกฎเกณฑ์ในอิสราเอล

๑๑ ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายที่กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสให้แก่เอสราปุโรหิต ผู้สอนกฎบัญญัติและเรียนรู้ในเรื่องพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า

๑๒ อาร์ทาเซอร์ซีสกษัตริย์ของบรรดากษัตริย์ส่งคำทักทายถึงเอสราปุโรหิต ผู้สอนกฎบัญญัติของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์

๑๓ เราออกคำสั่งว่า ประชาชนของอิสราเอลคนใดที่อยู่ในอาณาจักรของเรา หรือบรรดาปุโรหิตของพวกเขา หรือชาวเลวี ที่ปรารถนาที่จะไปยังเยรูซาเล็มกับท่าน ก็ให้เขาไปได้ ๑๔ เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดคนเป็นผู้ส่งท่านไป เพื่อสอบถามยูดาห์และเยรูซาเล็มในเรื่องกฎบัญญัติของพระเจ้าของท่าน ซึ่งเป็นกฎที่อยู่ในมือท่าน ๑๕ และนำเงินกับทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาได้ถวายด้วยใจสมัครแด่พระเจ้าของอิสราเอลผู้พำนักในเยรูซาเล็ม ๑๖ พร้อมกับเงินและทองคำทั้งหมดที่ท่านได้รับจากแคว้นบาบิโลน พร้อมทั้งของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและปุโรหิต เพื่อพระตำหนักของพระเจ้าของพวกเขาในเยรูซาเล็ม ๑๗ จงแน่ใจว่าท่านจะใช้เงินทีได้นี้ซื้อโคผู้ แกะผู้ และลูกแกะกับเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา และถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาที่พระวิหารของพระเจ้าของท่านในเยรูซาเล็ม

๑๘ สิ่งใดที่ท่านและพี่น้องของท่านเห็นสมควรกับการใช้เงินและทองคำที่เหลือ ก็จงทำตามความปรารถนาของพระเจ้าของท่านเถิด ๑๙ เครื่องใช้ที่มอบให้ท่านเพื่องานรับใช้ในพระวิหารของพระเจ้าของท่าน ท่านก็จงเอาไปถวายแด่พระเจ้าของเยรูซาเล็ม ๒๐ และสิ่งใดที่ควรมีสำหรับพระวิหารของพระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านรับผิดชอบต้องจัดหาไว้ ท่านก็จงจัดหาได้จากคลังของกษัตริย์

๒๑ และเราผู้เป็นกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสบัญชาผู้ดูแลกองคลังทั้งปวงของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติสว่า สิ่งใดที่เอสราต้องการ เขาเป็นทั้งปุโรหิตและผู้สอนกฎบัญญัติของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ก็จงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ๒๒ เราอนุมัติให้เขาได้มากตามนี้คือ เงินหนัก 100 ตะลันต์* ข้าวสาลี 100 โคร์† เหล้าองุ่น 100 บัท‡ น้ำมัน 100 บัท และเกลือไม่จำกัดปริมาณ ๒๓ สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์บัญชา จงทำอย่างเคร่งครัดสำหรับพระวิหารของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ มิฉะนั้นพระองค์จะกริ้วกษัตริย์และบรรดาบุตรด้วย ๒๔ พวกเราแจ้งท่านด้วยว่า เป็นการผิดกฎที่จะรับของกำนัล ค่าธรรมเนียม หรือภาษีจากบรรดาปุโรหิต ชาวเลวี คนร้องเพลง คนเฝ้าประตู ผู้รับใช้พระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆ ในพระวิหารของพระเจ้า

๒๕ เอสรา ท่านเองมีสติปัญญาที่ได้รับจากพระเจ้าของท่าน จงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่บังคับคดีและผู้พิพากษา ที่จะตัดสินประชาชนทั้งปวงของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ทุกคนควรรู้กฎบัญญัติของพระเจ้าของท่าน ส่วนพวกที่ไม่รู้ ท่านทั้งหลายก็จงสอนพวกเขา ๒๖ ใครก็ตามที่ไม่เชื่อฟังกฎบัญญัติของพระเจ้าของท่าน และกฎของกษัตริย์ ก็จงลงโทษเขา ไม่ว่าจะเป็นโทษถึงแก่ความตาย หรือถูกเนรเทศ ถูกยึดสมบัติ หรือการถูกจำคุก

๒๗ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระองค์ดลใจกษัตริย์ในเรื่องดังกล่าว เพื่อทำให้พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าในเยรูซาเล็มงดงาม ๒๘ และมอบความรักอันมั่นคงของพระองค์แก่ข้าพเจ้า ต่อหน้ากษัตริย์และที่ปรึกษาของท่าน และต่อหน้าบรรดาขุนนางทั้งปวงที่มีอำนาจของกษัตริย์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าหาญเพราะมือของพระผู้เป็น

* **๗๒๒** 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก † **๗๒๒** 1 โคร์ มีประมาณ 220 ลิตร ‡ **๗๒๒** 1 บัท มีประมาณ 22 ลิตร

เจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารวบรวมผู้นำชายชาวอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

๘

ลำดับวงศ์ของผู้ที่ไปกับเอสรา

๑ ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าตระกูล และเป็นลำดับวงศ์ของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปจากบาบิโลนกับข้าพเจ้า ในสมัยการปกครองของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ๒ จากเชื้อสายของฟีเนหัสคือ เกอร์โชม จากเชื้อสายของอิธามาร์คือ ดาเนียล จากเชื้อสายของดาวิดคือ ฮัทธัช ๓ จากเชื้อสายของเชคานิยาห์ผู้เป็นเชื้อสายของปาโรชคือ เศคาริยาห์ พร้อมกับชายที่ลงทะเบียน 150 คน ๔ จากเชื้อสายของปาหัทโมอับคือ เอลีโฮเอนัยบุตรของเศรัคยาห์ พร้อมกับชายที่ลงทะเบียน 200 คน ๕ จากเชื้อสายของศัทธูคือ เชคานิยาห์บุตรของยาฮาซีเอล พร้อมกับชาย 300 คน ๖ จากเชื้อสายของอาดีนคือ เอเบดบุตรของโยนาธาน พร้อมกับชาย 50 คน ๗ จากเชื้อสายของเอลามคือ เยชายาห์บุตรของอาธาลิยาห์ พร้อมกับชาย 70 คน ๘ จากเชื้อสายของเชฟาทิยาห์คือ เศบาดิยาห์บุตรของมีคาเอล พร้อมกับชาย 80 คน ๙ จากเชื้อสายของโยอาบคือ โอบาดีห์บุตรของเยฮีเอล พร้อมกับชาย 218 คน ๑๐ จากเชื้อสายของบานีคือ เชโลมิทบุตรของโยสิฟียาห์ พร้อมกับชาย 160 คน ๑๑ จากเชื้อสายของเบบัยคือ เศคาริยาห์บุตรของเบบัย พร้อมกับชาย 28 คน ๑๒ จากเชื้อสายของอัสกาดคือ โยฮานานบุตรฮักคาทาน พร้อมกับชาย 110 คน ๑๓ คนรุ่นหลังจากเชื้อสายของอาโดนีคัมคือ เอลีเฟเลท เยอเอล และเชไมยาห์ พร้อมกับชาย 60 คน ๑๔ จากเชื้อสายของบิกวัยคือ อุธัยและศัคเคอร์ พร้อมกับชาย 70 คน

กลับไปยังเยรูซาเล็ม

๑๕ ข้าพเจ้าเรียกประชุมเขาเหล่านั้นที่แม่น้ำซึ่งไหลไปทางอาหะวา และพวกเราตั้งค่าย 3 วัน ขณะที่ข้าพเจ้าตรวจดูประชาชนและบรรดาปุโรหิต ข้าพเจ้าพบว่าไม่มีเชื้อสายของเลวีที่นั่นเลย ๑๖ ข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลีเอเซอร์ อารีเอล เชไมยาห์ เอลนาธาน ยารีบ เอลนาธาน นาธาน เศคาริยาห์ และเมชุลลาม ซึ่งเป็นผู้นำ และให้เรียกโยยาริบและเอลนาธานผู้สามารถหยั่งรู้ ๑๗ และให้เขาไปหาอิดโดซึ่งเป็นผู้นำที่คาสิเฟีย ทั้งกำกับว่าจะพูดอย่างไรกับอิดโดและญาติของเขา และกับผู้รับใช้ของพระวิหารที่คาสิเฟีย เพื่อให้พวกเขาส่งผู้ปฏิบัติงานสำหรับพระตำหนักของพระเจ้าของเรามาให้พวกเรา ๑๘ เพราะมืออันประเสริฐของพระเจ้าของเราสถิตกับพวกเรา พวกเขานำชายผู้หนึ่งที่กอปรด้วยปฏิภาณมาให้พวกเรา เขาเป็นเชื้อสายของมัคลีบุตรชาวเลวี บุตรของอิสราเอล กับบุตรชายและญาติพี่น้องของเชเรบิยาห์ รวมได้ 18 คน ๑๙ ฮาชาบิยาห์ กับเยชายาห์จากเชื้อสายของเมรารี พร้อมด้วยญาติพี่น้องและบรรดาบุตร รวมได้ 20 คน ๒๐ บรรดาผู้รับใช้พระวิหารจำนวน 220 คนที่ดาวิดและพวกเจ้าหน้าที่ของท่านได้เลือกให้เป็นผู้ช่วยชาวเลวี ทุกคนก็มีชื่อระบุไว้

อดอาหารและอธิษฐาน

๒๑ แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้มีการอดอาหารที่นั่น ที่แม่น้ำอาหะวา เพื่อเราจะถ่อมตนลง ณ เบื้องหน้าพระเจ้าของเรา เพื่อขอพระองค์ให้นำทางให้แก่พวกเรา ให้ลูกหลานและทรัพย์สมบัติของเราทั้งสิ้น ๒๒ ข้าพเจ้าละอายที่จะขอกองทัพทหารและทหารม้าจากกษัตริย์ให้มาปกป้องพวกเราจากศัตรูในระหว่างการเดินทาง เพราะเราได้บอกกษัตริย์แล้วว่า มือของพระเจ้าของเราปกป้องทุกคนที่แสวงหาพระองค์ตลอดกาล แต่ความโกรธของพระองค์พลุ่งขึ้นต่อทุกคนที่ละทิ้งพระองค์ ๒๓ ดังนั้น เราจึงอดอาหารและอ้อนวอนพระเจ้าของเราในเรื่องนี้ และพระองค์ฟังคำอธิษฐานของเรา

ปุโรหิตดูแลของถวาย

๒๔ ข้าพเจ้าจึงกำหนดปุโรหิตระดับผู้นำจำนวน 12 คนคือ เชเรบิยาห์ ฮาชาบิยาห์ และ
ญาติพี่น้องของพวกเขาอีก 10 คน ๒๕ และข้าพเจ้าได้ชั่งเงิน ทองคำ และเครื่องใช้สำหรับ
พระตำหนักของพระเจ้าของเรา และมอบให้แก่เขาทั้งหลาย ซึ่งกษัตริย์และบรรดาที่ปรึกษา
ของท่าน บรรดาเจ้าหน้าที่ของท่านและอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ที่นั่นได้ถวายไว้ ๒๖ ข้าพเจ้าชั่ง
และมอบให้เป็นเงิน 650 ตะลันต์ เครื่องใช้เครื่องเงิน 200 ตะลันต์ ทองคำ 100 ตะลันต์
๒๗ ชามทองคำ 20 ใบมีค่าหนัก 1,000 ดาริค* และเครื่องใช้ 2 ชิ้นเป็นทองสัมฤทธิ์เนื้อบริ
สุทธิ์สุกใสและมีค่าดั่งทองคำ ๒๘ ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า “พวกท่านบริสุทธิ์ต่อพระผู้
เป็นเจ้า และเครื่องใช้ก็บริสุทธิ์ เงินและทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแด่พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน ๒๙ จงรักษาสิ่งเหล่านี้ และเก็บไว้จนกว่าท่านจะชั่งต่อหน้า
มหาปุโรหิตและชาวเลวีและบรรดาผู้นำบรรพบุรุษของอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม ในห้องที่พระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า” ๓๐ ดังนั้น บรรดาปุโรหิตและชาวเลวีจึงรับเอาเงิน ทองคำ และ
เครื่องใช้ที่ชั่งแล้วเพื่อนำไปยังพระตำหนักของพระเจ้าของเราที่เยรูซาเล็ม

๓๑ ในวันที่สิบสองของเดือนแรก เราก็ออกไปจากแม่น้ำอาหะวา เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม มือ
ของพระเจ้าของเราสถิตกับเรา และพระองค์ช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรู และจากกอง
ดักซุ่มตามทางที่ไป ๓๒ เรามาถึงเยรูซาเล็ม และเราอยู่ที่นั่น 3 วัน ๓๓ ในวันที่สี่ ในพระ
ตำหนักของพระเจ้าของเรา มีการชั่งเงิน ทองคำ และเครื่องใช้ ต่อหน้าเมเรโมทปุโรหิตบุต
รอุรียาห์ และเอเลอาซาร์บุตรฟีเนหัส และชาวเลวีที่อยู่ด้วยก็คือ โยซาบาดบุตรเยชูอา และ
โนอัดยาห์บุตรบินนุย ๓๔ พวกเขานับและชั่งของทุกชิ้น และบันทึกน้ำหนักของสิ่งเหล่านั้นไว้

๓๕ ในเวลานั้นบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศไปเป็นเชลย และได้กลับมา ก็มอบสัตว์ที่เผาเป็นของ
ถวายแด่พระเจ้าของอิสราเอล มีโคตัวผู้ 12 ตัวสำหรับอิสราเอลทั้งปวง แกะตัวผู้ 96 ตัว ลูก
แกะ 77 ตัว และแพะตัวผู้ 12 ตัวเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ทั้งหมดนี้เป็นสัตว์ที่ใช้
เผาเป็นของถวาย ๓๖ พวกเขาส่งสาสน์ของกษัตริย์ไปยังผู้ปกครองแคว้นของเปอร์เซีย และ
แก่บรรดาผู้ว่าราชการของแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และคนเหล่านี้ก็ช่วย
เหลือประชาชนและพระตำหนักของพระเจ้า

๙

เอสราอธิษฐานเรื่องการแต่งงานข้ามชาติ

๑ หลังจากเสร็จสิ้นเรื่องเหล่านั้นแล้ว บรรดาเจ้าหน้าที่จึงมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า
“ประชาชนของอิสราเอล บรรดาปุโรหิต และชาวเลวี ยังไม่ได้แยกตนออกจากประชาชน
ของแผ่นดินเหล่านั้นที่ประพฤติสิ่งที่น่าชัง ซึ่งเหมือนกับบรรดาชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาว
เปริส ชาวเยบุส ชาวอัมโมน ชาวโมอับ ชาวอียิปต์ และชาวอาโมร์ ๒ เพราะชาวอิสราเอลได้
รับบุตรหญิงของพวกเขามาเพื่อเป็นภรรยาของตน และยังรับมาเพื่อบุตรของพวกเขาด้วย
ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ก็ได้ปะปนกับประชาชนของแผ่นดินเหล่านั้น บรรดาผู้นำและหัวหน้า
ชั้นผู้ใหญ่ได้กระทำตนเป็นตัวอย่างในความไม่ภักดีต่อพระเจ้ามากที่สุด” ๓ ทันทีที่ข้าพเจ้า
ทราบเรื่อง ข้าพเจ้าก็ฉีกเสื้อผ้าและเสื้อคลุมของข้าพเจ้า ทึ้งผมและเคราของข้าพเจ้า และ
นั่งตกตะลึง ๔ เนื่องจากพวกเชลยที่กลับมาแสดงความไม่ภักดี ทุกคนที่เกรงกลัวคำกล่าว
ของพระเจ้าของอิสราเอลจึงมาหาข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังนั่งนิ่งงันอยู่จนถึงเวลาถวาย
เครื่องสักการะตอนเย็น ๕ และเมื่อถึงเวลาถวายเครื่องสักการะตอนเย็น ข้าพเจ้าหยุดการ

---

* **๘๒๗** หนักประมาณ 8.5 กก.

อดอาหาร แต่ยังสวมเสื้อผ้าและเสื้อคลุมที่ขาดอยู่ ข้าพเจ้าคุกเข่าลง และชูมือขึ้นต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ๖ และพูดว่า

□โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าละอายใจและอับอายที่จะเงยหน้าขึ้นสู่พระองค์ พระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะบาปของเราทวีขึ้นสูงเหนือศีรษะของเรา และความผิดของเรากองสูงถึงฟ้าสวรรค์ ๗ นับจากสมัยของบรรพบุรุษของเราจนถึงวันนี้ เรามีความผิดที่ยิ่งใหญ่เรื่อยมา และเป็นเพราะการผิดบาปของเรา บรรดากษัตริย์และปุโรหิตของเราจึงถูกมอบไว้ในมือของบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินเหล่านั้น ถูกฆ่าฟัน ถูกจับไปเป็นเชลย ถูกริบข้าวของ และถูกเหยียดหยามเป็นที่สุด อย่างทุกวันนี้ ๘ แต่บัดนี้ เพียงช่วงเวลาอันสั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเราได้แสดงความกรุณา โดยให้พวกเรามีชีวิตเหลืออยู่จำนวนหนึ่ง และให้ที่อยู่อันมั่นคงในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อพระเจ้าของเราจะให้ความกระจ่างแก่ตาของเรา และบรรเทาการเป็นทาสของเรา ๙ พวกเราเป็นทาส ถึงกระนั้นพระเจ้าของเราก็มิได้ทอดทิ้งเรายามที่เราเป็นทาส แต่ได้มอบความรักอันมั่นคงของพระองค์ ณ เบื้องหน้าบรรดากษัตริย์ของเปอร์เซีย พระองค์ได้โปรดให้เรามีชีวิตขึ้นใหม่ เพื่อสร้างพระตำหนักของพระเจ้าของเรา เพื่อซ่อมแซมสิ่งที่หักพัง และพระองค์ได้ให้มีกำแพงคุ้มกันเราในยูเดียและเยรูซาเล็ม

๑๐ และบัดนี้ โอ พระเจ้าของเรา นอกจากนี้แล้วเราจะพูดอะไรได้อีก เพราะเราได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระองค์ ๑๑ ซึ่งพระองค์บัญชาผ่านบรรดาผู้เผยคำกล่าวซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □แผ่นดินที่เจ้ากำลังเข้าไปยึดครอง เป็นแผ่นดินที่ไม่บริสุทธิ์ด้วยมลทินของประชาชนในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยความประพฤติที่น่าชังที่พวกเขาทำทั่วทั้งแผ่นดินด้วยบาปของพวกเขา ๑๒ ฉะนั้น อย่ายกบุตรหญิงของเจ้าให้แก่บุตรของพวกเขา และอย่ารับบุตรหญิงของพวกเขามาให้บุตรของเจ้า และอย่าแสวงหาสันติสุขหรือความรุ่งเรืองของพวกเขา เพื่อเจ้าจะเข้มแข็งและรับประทานได้จากความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และมีมรดกเก็บไว้ให้ลูกหลานของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์□ ๑๓ พวกเราได้รับโทษก็เพราะความชั่วและความผิดอันใหญ่หลวงของพวกเรา แต่พระเจ้าของเรา พระองค์ได้ลงโทษเราน้อยกว่าบาปของเราที่สมควรจะได้รับ และได้ให้พวกเราบางคนมีชีวิตเหลืออยู่จำนวนหนึ่งเช่นนี้ ๑๔ พวกเรายังจะขัดต่อกฎบัญญัติของพระองค์ และแต่งงานกับชนชาติที่ปฏิบัติสิ่งอันน่ารังเกียจอยู่อีกหรือ พระองค์จะไม่กริ้วพวกเราจนกว่าพระองค์จะทำให้พวกเราพินาศ จนไม่ให้มีผู้ใดมีชีวิตเหลืออยู่หรือหนีรอดไปได้อย่างนั้นหรือ ๑๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ยุติธรรม พวกเราจึงมีคนจำนวนหนึ่งเหลืออยู่ได้อย่างทุกวันนี้ ดูเถิด เราอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์ด้วยความผิดของเรา และไม่มีผู้ใดในพวกเราที่สมควรจะยืน ณ เบื้องหน้าพระองค์ได้□

๑๐

ประชาชนสารภาพบาป

๑ ขณะที่เอสราอธิษฐานและสารภาพ ร้องไห้ และทรุดตัวลงที่หน้าพระตำหนักของพระเจ้า ชาวอิสราเอลกลุ่มใหญ่ รวมทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก ก็มาชุมนุมอยู่กับท่าน และต่างก็ร้องไห้ด้วยความปวดร้าวใจ ๒ เชคานิยาห์บุตรเยฮีเอลจากเชื้อสายของเอลาม กล่าวกับเอสราว่า □พวกเราไม่ภักดีต่อพระเจ้าของเรา และได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติในแผ่นดิน กระทั่งบัดนี้ ก็ยังมีความหวังในอิสราเอลทั้งๆ ที่เป็นเช่นนี้ ๓ ฉะนั้นขอพวกเราทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราว่า เราจะส่งภรรยาเหล่านี้กับลูกๆ ของพวกนางกลับไป ตามคำปรึกษาของเจ้านายของเรา และของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระบัญญัติของ

พระเจ้าของเรา และให้เป็นไปตามกฎบัญญัติเถิด ๔ ลุกขึ้นเถิด นี่เป็นเรื่องของท่าน และเราก็เห็นด้วยกับท่าน จงเข้มแข็งและลงมือทำ ๕ ครั้นแล้ว เอสราจึงลุกขึ้น และให้บรรดาปุโรหิตคนสำคัญ ชาวเลวี และอิสราเอลทั้งปวง ปฏิญาณว่า พวกเขาจะทำตามที่พูดไว้ และเขาทั้งปวงก็ปฏิญาณตน

๖ ครั้นแล้ว เอสราก็ผละตัวออกไปจากพระตำหนักของพระเจ้า และไปยังห้องของเยโฮฮานันบุตรเอลียาชีบ อยู่ที่นั่นโดยไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะท่านไว้อาลัยในความไม่ภักดีของพวกเชลย ๗ มีการประกาศทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม ถึงพวกที่ถูกจับไปเป็นเชลยซึ่งกลับมา ให้มาประชุมกันทีเยรูซาเล็ม ๘ และถ้าหากว่าผู้ใดไม่มาภายใน 3 วัน เขาก็จะสูญเสียที่ดินตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ชั้นสูงและพวกผู้ใหญ่ และเขาจะถูกขับไล่ออกจากที่ประชุมของกลุ่มเชลย

๙ ดังนั้น พวกผู้ชายทั้งปวงของยูดาห์และเบนยามินจึงประชุมกันทีเยรูซาเล็มภายใน 3 วัน เป็นเดือนที่เก้า วันที่ยีสิบของเดือน และประชาชนทั้งปวงนั่งอยู่บนลานกว้างที่หน้าพระตำหนักของพระเจ้า ตัวสั่นเทาเพราะเรื่องนี้และเพราะมีฝนตกหนัก ๑๐ เอสราปุโรหิตยืนขึ้นและกล่าวว่า พวกท่านสิ้นความภักดี และแต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงได้เพิ่มความผิดให้แก่อิสราเอล ๑๑ บัดนี้จงสารภาพต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน และทำตามความประสงค์ของพระองค์ จงแยกตนให้ห่างจากประชาชนของแผ่นดิน และจากภรรยาต่างชาติ ๑๒ และที่ประชุมทั้งหมดก็ตอบด้วยเสียงอันดังว่า เป็นจริงตามนั้น พวกเราต้องปฏิบัติตามที่ท่านกล่าว ๑๓ แต่มีประชาชนมากมาย และขณะนี้เป็นฤดูที่ฝนตกหนัก พวกเราจะยืนอยู่กลางแจ้งไม่ได้ และเราไม่สามารถทำเสร็จในวันสองวันได้ เพราะพวกเราได้ล่วงละเมิดในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก ๑๔ ให้พวกเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของเราเป็นตัวแทนให้ที่ประชุมทั้งหมด และให้ทุกคนในเมืองที่แต่งงานกับหญิงต่างชาติมาตามเวลานัดหมาย พร้อมด้วยบรรดาผู้ใหญ่และตุลาการของแต่ละเมือง จนกระทั่งความกริ้วอันร้อนแรงของพระเจ้าของเรา ที่พลุ่งขึ้นเพราะเรื่องนี้จะหันไปจากพวกเรา ๑๕ โยนาธานบุตรอาสาเฮล และยาไซอาห์บุตรทิกวาห์คัดค้านขึ้นมา และเมชุลลามกับชับเบธัยชาวเลวีก็สนับสนุนในการคัดค้านนี้

๑๖ แล้วพวกเชลยที่กลับมาก็ทำตามข้อเสนอนั้น เอสราปุโรหิตจึงเลือกชายที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ตามตระกูลของพวกเขา กำหนดพวกเขาแต่ละคนตามรายชื่อ ในวันแรกของเดือนที่สิบ พวกเขาก็นั่งลงพิจารณาเรื่องนี้ ๑๗ ภายในวันแรกของเดือนแรก พวกเขาก็จัดการเรื่องของชายทุกคนที่ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติเสร็จสิ้น

ผู้มีความผิดเรื่องการแต่งงาน

๑๘ พวกเขาพบว่าบุตรของปุโรหิตบางคนที่ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จากเชื้อสายของเยชูอาบุตรโยซาดัก และพี่น้องของเยชูอาคือ มาอาเสยาห์ เอลีเอเซอร์ ยารีบ และเก-ดาลิยาห์ ๑๙ พวกเขาได้ปฏิญาณตนว่าจะส่งภรรยาของเขากลับไป และมอบของถวายเพื่อไถ่โทษเป็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่งจากฝูงแพะแกะสำหรับความผิดของเขา ๒๐ จากเชื้อสายของอิมเมอร์คือ ฮานานีและเศบาดิยาห์ ๒๑ จากเชื้อสายของฮาริมคือ มาอาเสยาห์ เอลียาห์ เชไมยาห์ เยฮีเอล และอุสซียาห์ ๒๒ จากเชื้อสายของปาชเฮอร์คือ เอลีโอนัย มาอาเสยาห์ อิชมาเอล เนธันเอล โยซาบาด และเอลอาสาห์

๒๓ จากชาวเลวีคือ โยซาบาด ชิเมอี เค-ลายาห์ (คือเคลิทา) เปธาหิยาห์ ยูดาห์ และเอลีเอเซอร์ ๒๔ จากพวกนักร้องคือ เอลียาชีบ จากคนเฝ้าประตูคือ ชัลลูม เทเลม และอุรี

๒๕ และจากชาวอิสราเอลคือ จากเชื้อสายของปาโรชคือ รามียาห์ อิสซียาห์ มัลคียาห์ มิยามิน เอเลอาซาร์ มัลคียาห์ และเบไนยาห์ ๒๖ จากเชื้อสายของเอลามคือ มัทธานียาห์ เศ

คาริยาห์ เยฮีเอล อับดี เยเรโมท เอลียาห์ ๒๗ จากเชื้อสายของศัทธูคือ เอลีโอนัย เอลียาชีบ มัทธานิยาห์ เยเรโมท ศาบาด และอาซีซา ๒๘ จากเชื้อสายของเบบัยคือ เยโฮฮานัน ฮานันยาห์ ศับบัย อัทลัย ๒๙ จากเชื้อสายของบานีคือ เมชุลลาม มัลลูค อาดายาห์ ยาชูบ เชอัล และเยเรโมท ๓๐ จากเชื้อสายของปาหัทโมอับคือ อัดนา เคลาล เบไนยาห์ มาอาเสยาห์ มัทธานิยาห์ เบซาเลล บินนุย และมนัสเสห์ ๓๑ จากเชื้อสายของฮาริมคือ เอลีเอเซอร์ อิสชียาห์ มัลคิยาห์ เชไมยาห์ ชิเมโอน ๓๒ เบนยามิน มัลลูค เชะ-มาริยาห์ ๓๓ จากเชื้อสายของฮาชูมคือ มัทเธนัย มัทธัตตาห์ ศาบาด เอลีเฟเลท เยเรมัย มนัสเสห์และชิเมอี ๓๔ จากเชื้อสายของบานีคือ มาอาดัย อัมราม อูเอล ๓๕ เบไนยาห์ เบดัยยาห์ เคลุฮี ๓๖ วานิยาห์ เมเรโมท เอลียาชีบ ๓๗ มัทธานิยาห์ มัทเธนัย ยาอาสุ ๓๘ บานี จากเชื้อสายของบินนุยคือ ชิเมอี ๓๙ เชเลมิยาห์ นาธาน อาดายาห์ ๔๐ มัคนาเดบัย ชาชัย ชารัย ๔๑ อาซาร์เอล เชเลมิยาห์ เชะ-มาริยาห์ ๔๒ ชัลลูม อามาริยาห์ และโยเซฟ ๔๓ จากเชื้อสายของเนโบคือ เยอีเอล มัททีธิยาห์ ศาบาด เศบินา ยาดดัย โยเอล และเบไนยาห์ ๔๔ ชายเหล่านี้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ และผู้หญิงบางคนก็ได้ให้กำเนิดบุตรด้วย

เนหะมีย์

รายงานจากเยรูซาเล็ม

๑ เนหะมีย์บุตรของฮาคาลิยาห์กล่าวว่า
สืงที่เกิดขึ้นในเดือนคิสเลฟ ปีที่ยีสิบ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาเมืองป้อมปราการ ๒ คือ
ฮานานีพี่น้องคนหนึ่งของข้าพเจ้า มากับชายบางคนจากยูดาห์ และข้าพเจ้าถามพวกเขา
ถึงเรื่องชาวยิวที่หนีรอดไปได้ และมีชีวิตพ้นจากการเป็นเชลย และถามถึงเรื่องเยรูซาเล็ม
๓ พวกเขาบอกข้าพเจ้าว่า □คนทียังมีชีวิตเหลืออยู่ในแคว้น ที่มีชีวิตพ้นจากการเป็นเชลย
กำลังลำบากและอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มพังลง และประตูเมืองถูกไฟเผาสิ้น□

เนหะมีย์อธิษฐาน

๔ ทันทีที่ข้าพเจ้าได้ยินถึงเรื่องเหล่านั้น ข้าพเจ้าก็นั่งร้องไห้และคร่ำครวญเป็นเวลาหลาย
วัน และข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง ณ เบื้องหน้าพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
๕ ข้าพเจ้าพูดว่า
□โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม พระองค์
รักษาพันธสัญญาและความรักอันมั่นคงต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ๖ ขอพระองค์เฝ้าดูและฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อหน้าพระองค์ตลอดทั้งวันและคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพเจ้าสารภาพบาปของประชาชนอิสราเอล พวกเราได้กระทำบาปต่อพระองค์ ทั้งข้าพเจ้าและตระกูลของข้าพเจ้าได้กระทำบาป ๗ พวกเราได้กระทำความชั่วต่อพระองค์ และไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และข้อกำหนด ซึ่งพระองค์บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ๘ โปรดระลึกถึงคำกล่าวที่พระองค์บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ที่ว่า □ถ้าเจ้าไม่ภักดี เราจะทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย ๙ แต่ถ้าพวกเจ้ากลับมาหาเรา รักษาคำบัญญัติของเรา และปฏิบัติตาม ถึงแม้ว่าพวกที่ถูกเนรเทศไปไกลสุดฟากฟ้าก็ตาม เราก็จะรวบรวมพวกเขากลับมายังที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อยกย่องนามของเราที่นั่น□ ๑๐ พวกเขาเป็นผู้รับใช้และเป็นชนชาติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ไถ่ให้รอดด้วยอานุภาพและพลานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ที่ยินดีเคารพพระนามของพระองค์ โปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับความสำเร็จในวันนี้ และให้ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาจากกษัตริย์เถิด□
เวลานั้นข้าพเจ้าเป็นพนักงานถวายเหล้าองุ่น

๒

กษัตริย์ส่งเนหะมีย์ไปยูดาห์

๑ ในเดือนนิสาน ปีที่ยีสิบแห่งการครองราชย์ของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เมื่อเป็นเวลาถวายเหล้าองุ่น ข้าพเจ้าก็รับเหล้าองุ่นมาถวายกษัตริย์ ข้าพเจ้าไม่เคยเศร้าโศกต่อหน้าท่านมาก่อน ๒ กษัตริย์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า □ทำไมเจ้าจึงหน้าเศร้า ในเมื่อเจ้าก็ไม่ได้เจ็บป่วย นี่คงไม่ใช่อะไรอื่น แต่เป็นความทุกข์ใจ□ ๓ ข้าพเจ้าตอบกษัตริย์ว่า □ขอให้กษัตริย์มีชีวิตยืนยืนนานเถิด หน้าข้าพเจ้าจะไม่เศร้าได้อย่างไร ในเมื่อเมืองซึ่งเป็นที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า เหลือแต่ซากปรักหักพัง และประตูเมืองก็ถูกไฟไหม้เสียหาย□ ๔ กษัตริย์จึง

กล่าวกับข้าพเจ้าว่า เจ้าต้องการขอสิ่งใด ดังนั้นข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ๕ และข้าพเจ้าตอบกษัตริย์ว่า ถ้าหากว่าเป็นที่พอใจของกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของท่านเป็นที่พอใจของท่าน ขอท่านโปรดให้ข้าพเจ้าไปยังยูดาห์ เมืองซึ่งเป็นที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะสร้างเมืองขึ้นใหม่ ๖ ราชินีนั่งข้างกษัตริย์ และกษัตริย์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า เจ้าจะไปนานแค่ไหน เมื่อไหร่เจ้าจะกลับมา เมื่อข้าพเจ้ากำหนดวันเวลา กษัตริย์ก็พอใจที่ให้ข้าพเจ้าไป ๗ ข้าพเจ้าตอบกษัตริย์ว่า ถ้ากษัตริย์จะโปรด กรุณาให้ข้าพเจ้าถือจดหมายไปยังผู้ว่าราชการของแคว้นที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อพวกเขาจะอนุญาตให้ข้าพเจ้าเดินทางผ่านไปจนถึงยูดาห์ ๘ และจดหมายถึงอาสาฟผู้รักษาป่าไม้ของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้มอบไม้ทำคานค้ำประตูป้อมปราการที่ข้างพระวิหาร และก่อกำแพงเมือง และก่อสร้างบ้านที่ข้าพเจ้าจะได้อาศัยอยู่ กษัตริย์ก็ประทานสิ่งที่ข้าพเจ้าขอ ด้วยว่ามืออันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า

เนหะมีย์สำรวจกำแพงเยรูซาเล็ม

๙ ข้าพเจ้าไปหาบรรดาผู้ว่าราชการแคว้นที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และยื่นจดหมายของกษัตริย์ให้แก่พวกเขา กษัตริย์ได้ให้พวกกองทัพทหารและทหารม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย ๑๐ แต่เมื่อสันบาลลัทชาวโฮโรน และโทบียาห์เจ้าหน้าที่ชาวอัมโมน ทราบเรื่องเข้า จึงไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง ที่มีคนเข้ามาสนใจทุกข์สุขของชาวอิสราเอล

๑๑ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไปยังเยรูซาเล็ม และอยู่ที่นั่น 3 วัน ๑๒ ข้าพเจ้ากับชายอีกสองสามคนที่มาด้วยก็เริ่มปฏิบัติงานในเวลากลางคืน ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้ใดว่า พระเจ้าของข้าพเจ้าดลใจข้าพเจ้าให้ทำอะไรเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่ได้นำสัตว์อื่นไปด้วย ยกเว้นสัตว์ตัวที่ข้าพเจ้าขี่ไป ๑๓ ในเวลากลางคืนข้าพเจ้าออกไปข้างประตูหุบเขา ไปยังน้ำพุมังกรและประตูมูลสัตว์ และข้าพเจ้าสำรวจกำแพงเยรูซาเล็มที่พังลง และประตูเมืองที่ถูกไฟเผา ๑๔ และข้าพเจ้าเลยไปดูที่ประตูน้ำพุและสระน้ำของกษัตริย์ แต่สัตว์ที่ข้าพเจ้าขี่นั้น ผ่านเข้าไปไม่ได้ ๑๕ แล้วในเวลากลางคืนข้าพเจ้าก็ขึ้นไปข้างหุบเขา และสำรวจกำแพง และกลับเข้ามาทางประตูหุบเขา ๑๖ พวกเจ้าหน้าที่ไม่ทราบว่าข้าพเจ้าไปไหนหรือไปทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้บอกชาวยิว บรรดาปุโรหิต ขุนนาง เจ้าหน้าที่ และคนอื่นที่จะทำการก่อสร้าง

๑๗ แล้วข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า พวกท่านก็เห็นว่าพวกเราตกอยู่ในความลำบาก เยรูซาเล็มเหลือแต่ซาก ประตูเมืองถูกเผา เรามาสร้างกำแพงเยรูซาเล็มกันเถิด พวกเราจะได้ไม่ต้องเผชิญกับการดูหมิ่นอีกต่อไป ๑๘ และข้าพเจ้าบอกพวกเขาเรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้าได้คุ้มครองข้าพเจ้าตลอดมา และเรื่องที่กษัตริย์ได้กล่าวกับข้าพเจ้า พวกเขาจึงตอบว่า เรามาเริ่มสร้างกันใหม่เถิด ดังนั้นพวกเขาจึงเตรียมตัวกันทำงานที่ดีนั้น ๑๙ แต่เมื่อสันบาลลัทชาวโฮโรน โทบียาห์เจ้าหน้าที่ชาวอัมโมน และเกเชมชาวอาหรับทราบเรื่องจึงเยาะเย้ยและดูหมิ่นเรา และพูดว่า พวกเจ้าทำอะไรกันนี่ พวกเจ้าต่อต้านกษัตริย์หรือ ๒๐ ข้าพเจ้าจึงตอบว่า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทำให้พวกเราประสบความสำเร็จ และพวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และเราจะเริ่มสร้างกำแพงขึ้นใหม่ แต่พวกท่านไม่มีส่วน ไม่มีสิทธิ และไม่สามารถเรียกร้องสิ่งใดในเยรูซาเล็ม

๓

สร้างกำแพงขึ้นใหม่

๑ ครั้นแล้ว เอลียาชีบมหาปุโรหิตและพี่น้องของท่านที่เป็นปุโรหิตจึงสร้างประตูแกะ พวกเขาทำประตูให้บริสุทธิ์ และติดตั้งบานประตู พวกเขาก่อกำแพงไกลจนถึงหอคอยหนึ่งร้อย

และหอคอยฮานันเอล และทำให้สิ่งที่สร้างขึ้นใหม่บริสุทธิ์ ๒ ชายชาวเยรีโคสร้างถัดจากท่านไป และศักเกอร์บุตรอิมรีสร้างถัดจากพวกเขาไป

๓ บรรดาบุตรของหัสเส-นาอาห์สร้างประตูปลา พวกเขาวางคาน และตั้งบานประตู สลักกลอน และดาลประตู ๔ เมเรโมทบุตรอุรียาห์ผู้เป็นบุตรฮักโขส ซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป เมชุลลามบุตรเบเรคียาห์ผู้เป็นบุตรเมเชซาเบล ซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป ศาโดกบุตรบาอานาซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป ๕ ชาวเทโคอาซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป แต่เหล่าเจ้านายของพวกเขาไม่ยอมลดตัวลงรับใช้นายงานของเขา

๖ โยยาดาบุตรปาเสอัค และเมชุลลามบุตรเบโสไดอาห์ ซ่อมแซมประตูเยชานา พวกเขาวางคาน และตั้งบานประตู สลักกลอน และดาลประตู ๗ และเมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดนชาวเมโรโนทซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป โดยชายชาวกิเบโอนและมิสปาห์อยู่ใต้การควบคุมของข้าราชการแคว้นทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ๘ อุสซีเอลบุตรฮาร์ฮายาห์ช่างทองซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป ฮานันยาห์หนึ่งในบรรดาผู้ปรุงน้ำมันหอมซ่อมแซมส่วนที่ถัดไป พวกเขาฟื้นฟูเยรูซาเล็มไกลไปจนถึงกำแพงกว้าง ๙ เรไฟยาห์บุตรฮูร์ผู้ปกครองครึ่งอาณาเขตเยรูซาเล็มซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป ๑๐ เยดายาห์บุตรฮารุมัฟซ่อมแซมถัดจากพวกเขาไป ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับบ้านของเขาเอง ฮัทธัชบุตรฮาชับเนยาห์ซ่อมแซมส่วนที่ถัดไป ๑๑ มัลคียาห์บุตรฮาริม และหัสชูบบุตรปาหัทโมอับ ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งและหอคอยเตาอบ ๑๒ ชัลลูมบุตรฮัลโลเหช ซึ่งเป็นผู้ปกครองครึ่งอาณาเขตเยรูซาเล็มกับบรรดาบุตรหญิงของเขาซ่อมแซมส่วนที่ถัดไป

๑๓ ฮานูนและผู้อาศัยอยู่ในเมืองศาโนอาห์ซ่อมแซมประตูหุบเขา คือพวกเขาสร้างประตูขึ้นใหม่ และตั้งบานประตู สลักกลอน และดาลประตู และซ่อมกำแพง 1,000 ศอกไกลไปจนถึงประตูมูลสัตว์

๑๔ มัลคียาห์บุตรเรคาบ ซึ่งเป็นผู้ปกครองอาณาเขตเบธฮัคเคเรมซ่อมแซมประตูมูลสัตว์ เขาสร้างประตูขึ้นใหม่ และตั้งบานประตู สลักกลอนและดาลประตู

๑๕ ชัลลูมบุตรคลโฮเซห์ ซึ่งเป็นผู้ปกครองอาณาเขตมิสปาห์ซ่อมแซมประตูน้ำพุ เขาสร้างขึ้นใหม่ และตั้งบานประตู สลักกลอนและดาลประตู และเขาสร้างกำแพงสระน้ำเชลาห์ที่สวนของกษัตริย์ ไกลไปจนถึงบันไดที่ลงไปจากเมืองของดาวิด ๑๖ คนต่อมาคือเนหะมีย์บุตรอัสบูก ซึ่งเป็นผู้ปกครองครึ่งอาณาเขตเบธซูร์ ซ่อมแซมไปจนถึงจุดที่อยู่ตรงข้ามที่เก็บศพของดาวิด ไกลไปจนถึงสระขุดและที่พักอาศัยของทหารกล้า ๑๗ คนต่อมาคือชาวเลวี ซึ่งเป็นผู้ซ่อมแซมภายใต้การควบคุมของเรฮูมบุตรของบานี ฮาชาบิยาห์เป็นผู้ปกครองครึ่งอาณาเขตเคอีลาห์ ซึ่งเป็นผู้ซ่อมแซมให้อาณาเขตของเขาเอง ๑๘ คนต่อมาคือบาวัยบุตรเฮนาดัดพี่น้องของเขา ซึ่งเป็นผู้ปกครองครึ่งอาณาเขตเคอีลาห์ ซ่อมแซมส่วนที่ถัดไป ๑๙ คนถัดไปคือเอเซอร์บุตรเยชูอา ซึ่งเป็นผู้ปกครองอาณาเขตมิสปาห์ ซ่อมแซมส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงข้ามทางขึ้นคลังอาวุธที่ฐานหินยันกำแพง ๒๐ คนต่อมาคือบารุคบุตรศับบัย ซ่อมแซมส่วนหนึ่งจากฐานหินยันกำแพง ไปจนถึงประตูบ้านของเอลียาชีบมหาปุโรหิต ๒๑ คนต่อมาคือเมเรโมทบุตรอุรียาห์ ผู้เป็นบุตรฮักโขส ซ่อมแซมส่วนหนึ่งจากประตูบ้านของเอลียาชีบไปจนถึงท้ายบ้านของเอลียาชีบ ๒๒ คนต่อมาที่ซ่อมแซมคือบรรดาปุโรหิตที่มาจากรอบๆบริเวณนั้น ๒๓ คนต่อจากพวกเขาคือเบนยามินและหัสชูบซ่อมแซมตรงข้ามบ้านของพวกเขา คนต่อจากพวกเขาคืออาซาริยาห์บุตรมาอาเสยาห์ ผู้เป็นบุตรอานานิยาห์ ซ่อมแซมข้างบ้านของตน ๒๔ คนต่อจากเขาคือบินนุยบุตรเฮนาดัด ซ่อมแซมส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาซาริยาห์จนถึงฐานหินยันกำแพง และจนถึงหัวมุมกำแพง ๒๕ ปาลาลบุตรอุซัย ซ่อมแซม

ที่ตรงข้ามกับฐานหินยันกำแพงและหอคอยที่ยื่นจากวังชั้นบนของกษัตริย์ ใกล้ลานทหารยาม คนต่อจากเขาคือเปดายาห์บุตรปาโรช ๒๖ และบรรดาผู้รับใช้พระวิหารที่อาศัยอยู่บนเนินเขาโอเฟล ซ่อมแซมไปจนถึงจุดตรงข้ามประตูน้ำทางทิศตะวันออกและยื่นจากหอคอย ๒๗ คนต่อจากเขาคือชาวเทโคอา ซ่อมแซมส่วนหนึ่งตรงข้ามหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลจนถึงกำแพงของโอเฟล

๒๘ บรรดาปุโรหิตซ่อมแซมเหนือประตูม้า แต่ละคนซ่อมส่วนที่อยู่หน้าบ้านของตน ๒๙ คนต่อจากเขาคือศาโดกบุตรอิมเมอร์ ซ่อมส่วนที่อยู่หน้าบ้านของตน คนต่อจากเขาคือเชไมยาห์บุตรเชคานิยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออก ซ่อมแซมส่วนที่ถัดไป ๓๐ คนต่อจากเขาคือฮานันยาห์บุตรเชเลมิยาห์ ฮานูนบุตรคนที่หกของศาลาฟ ซ่อมแซมส่วนหนึ่ง คนต่อจากเขาคือเมชุลลามบุตรเบเรคิยาห์ ซ่อมแซมส่วนตรงข้ามกับห้องของเขา ๓๑ คนต่อจากเขาคือมัลคิยาห์ช่างทองคนหนึ่ง ซ่อมแซมไปไกลจนถึงบ้านของบรรดาผู้รับใช้พระวิหารและของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูตรวจพินิจ เขาซ่อมไปไกลจนถึงห้องชั้นบนที่มุมกำแพง ๓๒ บรรดาช่างทองและพ่อค้าซ่อมแซมกำแพงระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกำแพงกับประตูแกะ

๔

ผู้ขัดขวางงาน

๑ เมื่อสันบาลลัททราบว่า พวกเรากำลังสร้างกำแพง เขาก็โกรธและเดือดดาลยิ่งนัก และเขาเย้ยหยันชาวยิว ๒ และเขาพูดต่อหน้าพวกพ้องและกองทัพสะมาเรียว่า “พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน พวกเขาจะฟื้นฟูสิ่งต่างๆ ให้ตัวเองหรือ เขาจะถวายเครื่องสักการะหรือ เขาจะสร้างเสร็จในวันเดียวหรือ พวกเขาจะรื้อหินไหม้ดำจากกองขยะออกมาใช้ใหม่อย่างนั้นหรือ” ๓ โทบียาห์ชาวอัมโมนอยู่ข้างๆ เขา จึงพูดว่า “ใช่ซิ แค่มีสุนัขจิ้งจอกสักตัวขึ้นไปบนสิ่งที่พวกเขากำลังสร้างอยู่ กำแพงหินก็จะพังลงมา” ๔ โอ พระเจ้าของเรา โปรดฟัง เพราะพวกเราถูกดูแคลน ขอให้การสบประมาทของพวกเขาย้อนกลับไปหาตัวเขาเอง และให้พวกเขาถูกจับไปเป็นเชลย ๕ ขอพระองค์อย่าปกป้องความผิดของพวกเขา และอย่ากำจัดบาปของพวกเขาให้พ้นไปจากสายตาของพระองค์ เพราะพวกเขายั่วโทสะพระองค์ต่อหน้าต่อตาบรรดาผู้ก่อสร้าง

๖ พวกเราจึงสร้างกำแพง และกำแพงเชื่อมต่อกันจนสูงได้ครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนล้วนมีกำลังใจที่จะทำงาน

๗ แต่เมื่อสันบาลลัทและโทบียาห์กับชาวอาหรับ ชาวอัมโมน และชาวอัชโดด ทราบว่าการซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มดำเนินต่อไป และส่วนที่พังทลายลงก็ได้รับการซ่อมแซมขึ้นใหม่ พวกเขาจึงโกรธมาก ๘ พวกเขาทุกคนจึงร่วมกันวางแผนที่จะมาโจมตีเยรูซาเล็ม เพื่อทำให้เกิดความวุ่นวาย ๙ พวกเราจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของเรา และวางยามคุ้มกันทั้งวันทั้งคืน

๑๐ มีคนพูดกันในยูดาห์ว่า “พวกขนของกำลังอ่อนแรงลง มีซากปรักหักพังอยู่มากมาย ลำพังพวกเราก็ไม่สามารถสร้างกำแพงขึ้นใหม่ได้” ๑๑ ศัตรูของพวกเราพูดว่า “พวกเขาจะไม่ทันรู้ตัวจนเราเข้ามาประชิดตัว ฆ่าพวกเขา งานก็จะต้องหยุดลง” ๑๒ ในเวลานั้น พวกชาวยิวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขามาจากรอบด้าน พูดกับเรานับเป็นสิบครั้งได้ว่า “ไม่ว่าท่านหันไปทางไหน พวกเขาจะโจมตีพวกเรา” ๑๓ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงวางยามจากประชาชนตามตระกูล พร้อมดาบ หอก และคันธนู ในบริเวณหลังกำแพงส่วนที่ต่ำสุดและที่ๆ ยังเปิดอยู่ ๑๔ ข้าพเจ้ามองดูและลุกขึ้น และพูดกับบรรดาขุนนาง เจ้าหน้าที่ และกับประชาชนทั้งปวงว่า “อย่ากลัวพวกเขา จงระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม และต่อสู้เพื่อพี่น้อง บุตรชายหญิง ภรรยา และบ้านเมืองของท่าน”

ทำงานต่อไปอีก

๑๕ เมื่อศัตรูของพวกเราทราบว่า พวกเรารู้ถึงแผนการ และพระเจ้าทำให้แผนการของ
พวกเขาล้มเหลว พวกเรากลับไปที่กำแพง ต่างก็ทำงานของตนต่อไป ๑๖ จากนั้นต่อมา ครึ่ง
หนึ่งของผู้รับใช้ของข้าพเจ้าปฏิบัติงานก่อสร้าง และอีกครึ่งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และ
เสื้อเกราะ และบรรดาผู้นำคอยยืนคุ้มกันข้างหลังพงศ์พันธุ์ยูดาห์ ๑๗ ซึ่งกำลังสร้างกำแพง
อยู่ บรรดาผู้ที่แบกของก็ใช้มือเดียวทำงาน และอีกมือถืออาวุธ ๑๘ ช่างก่อสร้างแต่ละคนมี
ดาบคาดข้างตัวขณะทำงาน ชายที่เป่าแตรงอนอยู่เคียงข้างข้าพเจ้า ๑๙ และข้าพเจ้าพูดกับ
บรรดาขุนนาง เจ้าหน้าที่ และกับประชาชนทั้งปวงว่า "เรามีงานล้นมือและยังขยายกว้าง
ออกไปอีก พวกเราแยกกันทำงานบนกำแพง และอยู่ห่างกันมาก ๒๐ ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ไหน
ก็ตาม เมื่อได้ยินเสียงแตรงอน ก็จงเข้ามารวมตัวกันกับพวกเราที่นั่น พระเจ้าจะต่อสู้เพื่อ
พวกเรา"
๒๑ ดังนั้น พวกเราจึงทำงานต่อไป ครึ่งหนึ่งของคนงานถือหอก ตั้งแต่ฟ้าสางจนถึงเวลา
ดาวปรากฏ ๒๒ เวลานั้น ข้าพเจ้าสั่งประชาชนว่า "ให้ทุกคนกับผู้รับใช้ของเขาอยู่ในเมือง
เยรูซาเล็มตอนกลางคืน เพื่อพวกเขาจะเป็นยามให้เราในตอนกลางคืน และทำงานตอน
กลางวัน" ๒๓ ดังนั้น ข้าพเจ้าและญาติพี่น้อง บรรดาผู้รับใช้และคนเฝ้ายาม ที่คอยติดตาม
ข้าพเจ้า ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก มือขวาก็ถืออาวุธไว้ตลอดเวลา

๕

เนหะมีย์ไม่ให้บีบคั้นคนยากไร้

๑ ขณะนั้น ผู้ชายบางคนกับภรรยาของเขาส่งเสียงร้องเอ็ดอึงต่อต้านพี่น้องชาวยิว
๒ เพราะมีคนพูดว่า "พวกเรามีทั้งลูกชายและลูกสาวหลายคน ขอให้เราได้ข้าวมาเพื่อ
ประทังชีวิตเถิด" ๓ บางคนก็พูดว่า "เราจะจำนองไร่นา สวนองุ่น และบ้านของพวกเรา
เพื่อจะได้ข้าวเพราะเกิดความอดอยาก" ๔ บางคนพูดว่า "พวกเราได้ขอยืมเงินมาเพื่อจ่าย
ค่าภาษีที่นาและสวนองุ่นของเราแก่กษัตริย์ ๕ เนื้อหนังของพวกเราก็เหมือนกับเนื้อหนัง
ของพวกเขา ลูกหลานของเราก็เหมือนกับลูกหลานของพวกเขา ถึงกระนั้นเราก็ยังต้องบังคับ
ลูกชายลูกสาวของเราให้เป็นทาส และลูกสาวของพวกเราบางคนก็ถูกขายไปเป็นทาส
แล้ว แต่เราไม่มีสิทธิ์ทำอะไรได้เลย เพราะคนอื่นได้ยึดที่นาและสวนองุ่นไปครอบครองเสีย
แล้ว"
๖ ข้าพเจ้าโกรธมากเมื่อได้ยินเสียงร้องทุกข์ของพวกเขา ๗ ข้าพเจ้าไตร่ตรองเรื่องนี้และ
กล่าวฟ้องร้องบรรดาขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านแต่ละคน
เก็บดอกเบี้ยเกินอัตราจากพวกพี่น้องของตนเอง" และข้าพเจ้าเรียกประชุมเพื่อกระทำ
ต่อพวกเขา ๘ และพูดกับพวกเขาว่า "เท่าที่พวกเราจะทำได้ เราได้ซื้อพี่น้องชาวยิวของ
เราคืนมาจากความเป็นทาส พวกเขาถูกขายให้แก่บรรดาประชาชาติ แต่ท่านกลับขายพี่
น้องของท่าน เพื่อให้พวกเราซื้อพวกเขาคืนมา" พวกเขาจึงเงียบและไม่ทราบว่าจะโต้ตอบ
อย่างไร ๙ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า "สิ่งที่ท่านทำนั้นไม่ดี ไม่ควรหรือที่พวกท่านจะดำเนินชีวิตด
้วยความเกรงกลัวในพระเจ้าของเรา เพื่อไม่ให้บรรดาประชาชาติที่เป็นศัตรูของเราตำหนิได้
๑๐ ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าและบรรดาพี่น้องกับผู้รับใช้ของข้าพเจ้า กำลังให้พวกเขายืมเงินและ
ธัญพืช ให้เราลืมเรื่องการเก็บดอกเบี้ยเสียเถิด ๑๑ และในวันนี้ขอท่านคืนทีนา สวนองุ่น สวน
มะกอก บ้านเรือน เงิน ธัญพืช เหล้าองุ่น และน้ำมันที่ท่านได้เก็บเป็นดอกเบี้ยเกินอัตราจาก
พวกเขา" ๑๒ พวกเขาจึงตอบว่า "เราจะจ่ายคืนพวกเขาไป และจะไม่เก็บสิ่งใดจากพวกเขา
อีก เราจะทำตามที่ท่านพูด" ข้าพเจ้าจึงเรียกบรรดาปุโรหิตมาปฏิญาณตนตามที่ได้สัญญา
ไว้ ๑๓ ข้าพเจ้าจึงสลัดเสื้อและพูดว่า "ขอพระเจ้าสลัดทุกคนที่ไม่รักษาสัญญาให้ออกจาก

บ้านของเขา และจากทุกสิ่งที่เขาลงแรงหามา ฉะนั้นขอให้เขาถูกสลัดทิ้งและสิ้นเนื้อประดาตัว แล้วที่ประชุมก็พูดว่า อาเมน และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า และประชาชนก็ทำตามที่เขาได้สัญญาไว้

ความใจกว้างของเนหะมีย์

๑๔ ยิ่งกว่านั้น นับจากปีที่ยี่สิบของรัชสมัยกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เมื่อข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการของพวกเขาในยูดาห์ จนถึงปีที่สามสิบสองของท่าน คือเป็นเวลา 12 ปี ทั้งข้าพเจ้าและพี่น้องข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารประจำตำแหน่งของผู้ว่าราชการ ๑๕ แต่บรรดาผู้ว่าราชการก่อนหน้าข้าพเจ้าบีบบังคับประชาชนให้จ่ายเงินหนัก 40 เชเขล* รวมทั้งอาหารและเหล้าองุ่น แม้แต่บรรดาผู้รับใช้ของพวกเขาก็ได้เอาเปรียบประชาชน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำเช่นนั้น เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า ๑๖ ข้าพเจ้าถวายตัวสร้างกำแพงนี้ และไม่ได้เรียกร้องเอาที่ดินจากผู้ใด คนของข้าพเจ้าทุกคนไปร่วมกันทำงานที่นั่น ๑๗ นอกจากบรรดาประชาชาติรอบข้างที่มาอยู่กับพวกเรา ก็ยังมีชาวยิวและเจ้าหน้าที่ 150 คนที่รับประทานร่วมโต๊ะกับข้าพเจ้า ๑๘ แต่ละวันมีคนเตรียมโค 1 ตัว แกะอ้วนพี 6 ตัว และเป็ดไก่ นำมาให้ข้าพเจ้า และทุกๆ 10 วันก็มีเหล้าองุ่นมากมายหลายชนิด ถึงกระนั้น ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยเรียกร้องอาหารประจำตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะการเรียกร้องสิ่งเหล่านี้เป็นภาระหนักต่อประชาชน ๑๙ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอพระองค์ระลึกถึงความดีทั้งสิ้นที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อประชาชนเหล่านี้

๖

แผนการกบฏต่อเนหะมีย์

๑ ครั้นสันบาลลัท โทบียาห์ เกเชมชาวอาหรับ และศัตรูอื่นๆ ของพวกเราทราบว่า ข้าพเจ้าได้ซ่อมกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ แม้ว่าในเวลานั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้ติดตั้งบานประตูกำแพง ๒ สันบาลลัทและเกเชมใช้คนมาบอกข้าพเจ้าว่า ขอเชิญท่านมาพบกับเราที่เคฟีริมในที่ราบโอโน แต่จริงๆ แล้วพวกเขาตั้งใจจะทำร้ายข้าพเจ้า ๓ ข้าพเจ้าให้ผู้ส่งข่าวไปบอกว่า ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาพบท่านไม่ได้ จะให้ข้าพเจ้าหยุดงานและมาหาท่านอย่างนั้นหรือ ๔ พวกเขาแจ้งข้าพเจ้ามาเหมือนเดิม 4 ครั้ง และข้าพเจ้าก็ตอบกลับไปเหมือนเดิมทุกครั้ง ๕ สันบาลลัทให้ผู้รับใช้ของเขาถือจดหมายที่ไม่ได้ผนึกมาหาข้าพเจ้าเป็นครั้งที่ห้า ด้วยข้อความอย่างเดียวกัน ๖ จดหมายมีข้อความว่า

> มีรายงานท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และเกเชมก็พูดด้วยว่า ท่านและชาวยิวไม่ยอมอยู่ใต้การปกครอง ท่านจึงสร้างกำแพง และตามคำรายงานดังกล่าว ท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ๗ และท่านได้เตรียมบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ให้ประกาศในเยรูซาเล็มว่า มีกษัตริย์ในยูดาห์ ซึ่งก็หมายถึงตัวท่าน คราวนี้กษัตริย์จะทราบเรื่องที่เรารายงานไป ฉะนั้น บัดนี้ เรามาปรึกษากันเถิด

๘ ข้าพเจ้าจึงตอบเขาไปว่า สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่ท่านสร้างเรื่องขึ้นมาเอง ๙ ด้วยว่าพวกเขาทุกคนต้องการทำให้เราตกใจ และเขาคิดว่า พวกเขาจะได้วางมือจากงาน และงานก็จะไม่สำเร็จ แต่บัดนี้ โอ พระเจ้า ขอพระองค์เสริมกำลังแก่ข้าพเจ้าเถิด

๑๐ เมื่อข้าพเจ้าไปยังบ้านของเชไมยาห์บุตรเดไลยาห์ ผู้เป็นบุตรเมเหทาเบล เขาถูกกักตัวอยู่แต่ในบ้าน และพูดว่า เรามาพบกันในพระตำหนักของพระเจ้า ในพระวิหารเถิด เราควรปิดประตูพระวิหาร เพราะพวกเขากำลังจะมาฆ่าท่านตอนกลางคืน ๑๑ แต่ข้าพเจ้าตอบว่า คนอย่างข้าพเจ้าควรจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าควรจะเข้าไปในพระวิหารเพื่อให้รอดตายหรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไปในนั้น ๑๒ ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้าไม่ได้

* **๕๑๑๕** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

ใช้ให้เขามา แต่เขากล่าวเผยความต่อต้านข้าพเจ้า เพราะโทบียาห์และสันบาลลัทได้จ้างเขา
๑๓ เขาถูกจ้างเพื่อทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว และทำบาปโดยการทำตามคำพูดของเขา เพื่อ
ข้าพเจ้าจะเสียชื่อเสียง ไม่เป็นที่เชื่อถือต่อไป ๑๔ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอพระองค์ระลึก
ว่าโทบียาห์และสันบาลลัทได้กระทำสิ่งเหล่านี้ และโปรดระลึกว่าโนอัดยาห์หญิงผู้เผยคำ
กล่าว และบรรดาผู้เผยคำกล่าวอื่นๆ อีก ที่พยายามทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่น

สร้างกำแพงเสร็จ

๑๕ กำแพงก็เสร็จในวันที่ยี่สิบห้าของเดือนเอลูล เป็นเวลา 52 วัน ๑๖ เมื่อพวกศัตรูทั้ง
ปวงทราบเรื่อง บรรดาประชาชาติรอบข้างเราต่างหวาดกลัวและเสียขวัญ เพราะพวกเขา
เห็นชัดว่า งานนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า ๑๗ ยิ่งกว่านั้น ในเวลานั้นบรรดา
ขุนนางของยูดาห์ส่งจดหมายหลายฉบับถึงโทบียาห์ และโทบียาห์ก็มีจดหมายถึงพวกเขา
๑๘ เพราะมีหลายคนในยูดาห์ที่ได้ปฏิญาณกับเขา เนื่องจากเขาเป็นบุตรเขยของเชคานียาห์
ผู้เป็นบุตรอาราห์ และเยโฮฮานันบุตรโทบียาห์ ได้แต่งงานกับบุตรหญิงของเมชุลลาม ผู้
เป็นบุตรเบเรคิยาห์ ๑๙ คนเหล่านี้พูดถึงสิ่งดีงามของโทบียาห์ให้ข้าพเจ้าฟัง และบอกเขาว่า
ข้าพเจ้าได้พูดอะไรไว้บ้าง และโทบียาห์ก็ส่งจดหมายขู่เพื่อทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่น

๗

๑ เมื่อกำแพงสร้างเสร็จ ข้าพเจ้าได้ติดตั้งบานประตู และกำหนดผู้เฝ้าประตู นักร้อง
และชาวเลวี ๒ ข้าพเจ้าให้ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้า พร้อมกับฮานันยาห์ผู้บัญชาการป้อม
ปราการ เป็นผู้ดูแลเยรูซาเล็ม เพราะเขาภักดีและเกรงกลัวพระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ อีก
หลายคน ๓ ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า “อย่าให้ประตูเยรูซาเล็มเปิด จนกว่าแดดจะร้อน
และขณะที่พวกเขายืนเฝ้าอยู่ ก็ให้พวกเขาปิดและกั้นด้วยดาลประตู ตั้งยามเฝ้าจากบรรดา
ผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม ให้มียามเฝ้าที่ป้อมยามบ้าง และที่หน้าบ้านของพวกเขาบ้าง”
๔ เมืองนั้นกว้างและใหญ่ แต่ประชาชนที่อยู่ภายในมีน้อย และยังไม่ได้สร้างบ้านเรือนกัน

รายชื่อเชลยที่กลับมา

๕ พระเจ้าดลใจให้ข้าพเจ้าเรียกประชุมขุนนาง เจ้าหน้าที่ และประชาชน เพื่อจดทะเบียน
และข้าพเจ้าพบสมุดบันทึกลำดับเชื้อสายของบรรดาคนรุ่นแรกที่กลับมา และพบสิ่งที่บัน
ทึกในนั้นว่า

๖ เนบูคัดเนสซาร์กษัตรย์แห่งบาบิโลนได้จับประชาชนที่ถูกเนรเทศจากแคว้นยูดาห์ ไป
เป็นเชลย และต่อมาพวกเขาต่างก็กลับมายังเมืองของตนในเยรูซาเล็มและยูดาห์ ๗ เขาทั้ง
หลายมากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซาริยาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมร์เดคัย บิ
ลชาน มิสเปเรท บิกวัย เนฮูม บาอานาห์

จำนวนประชาชนผู้ชายของอิสราเอลมีดังต่อไปนี้ ๘ พงศ์พันธุ์ปาโรช 2,172 คน ๙ พงศ์
พันธุ์เชฟาทิยาห์ 372 คน ๑๐ พงศ์พันธุ์อาราห์ 652 คน ๑๑ พงศ์พันธุ์ปาหัทโมอับ คือบรรดา
ผู้สืบเชื้อสายของเยชูอาและโยอาบ 2,818 คน ๑๒ พงศ์พันธุ์เอลาม 1,254 คน ๑๓ พงศ์พันธุ์
ศัทธู 845 คน ๑๔ พงศ์พันธุ์ศักคัย 760 คน ๑๕ พงศ์พันธุ์บินนุย 648 คน ๑๖ พงศ์พันธุ์เบบัย
628 คน ๑๗ พงศ์พันธุ์อัสกาด 2,322 คน ๑๘ พงศ์พันธุ์อาโดนีคัม 667 คน ๑๙ พงศ์พันธุ์บิกวัย
2,067 คน ๒๐ พงศ์พันธุ์อาดีน 655 คน ๒๑ พงศ์พันธุ์อาเทอร์ คือบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเฮ
เซคียาห์ 98 คน ๒๒ พงศ์พันธุ์ฮาชูม 328 คน ๒๓ พงศ์พันธุ์เบไซ 324 คน ๒๔ พงศ์พันธุ์ฮาริฟ
112 คน ๒๕ พงศ์พันธุ์กิเบโอน 95 คน ๒๖ ผู้ชายจากเบธเลเฮมและเนโทฟาห์ 188 คน ๒๗ ผู้
ชายจากอานาโธท 128 คน ๒๘ ผู้ชายจากเบธอัสมาเวท 42 คน ๒๙ ผู้ชายจากคีริยาทเยอา
ริม เคฟีราห์ และเบเอโรท 743 คน ๓๐ ผู้ชายจากรามาห์และเก-บา 621 คน ๓๑ ผู้ชายจาก

มิคมาส 122 คน ๓๒ ผู้ชายจากเบธเอลและอัย 123 คน ๓๓ ผู้ชายจากเนโบอีกกลุ่มหนึ่ง 52
คน ๓๔ พงศ์พันธุ์ชาวเอลามอีกกลุ่มหนึ่ง 1,254 คน ๓๕ พงศ์พันธุ์ชาวฮาริม 320 คน ๓๖ พงศ์
พันธุ์ชาวเยรีโค 345 คน ๓๗ พงศ์พันธุ์ชาวโลด ชาวฮาดิด และชาวโอโน 721 คน ๓๘ พงศ์
พันธุ์ชาวเสนาอาห์ 3,930 คน

๓๙ บรรดาปุโรหิต คือพงศ์พันธุ์เยดายาห์ จากตระกูลเยชูอา 973 คน ๔๐ พงศ์พันธุ์อิมเม
อร์ 1,052 คน ๔๑ พงศ์พันธุ์ปาชเฮอร์ 1,247 คน ๔๒ พงศ์พันธุ์ฮาริม 1,017 คน

๔๓ ชาวเลวี คือพงศ์พันธุ์เยชูอาและขัดมีเอล จากพงศ์พันธุ์โฮดาวิยาห์ 74 คน ๔๔ บรรดานั
กร้อง คือพงศ์พันธุ์อาสาฟ 148 คน ๔๕ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของคนเฝ้าประตู คือพงศ์พันธุ์
ชัลลูม พงศ์พันธุ์อาเทอร์ พงศ์พันธุ์ทัลโมน พงศ์พันธุ์อักขูบ พงศ์พันธุ์ฮาทิธา และพงศ์พันธุ์
โชบัย 138 คน

๔๖ บรรดาผู้รับใช้ประจำพระวิหาร คือพงศ์พันธุ์ศีหะ พงศ์พันธุ์ฮาสูฟา พงศ์พันธุ์ทับบา
โอท ๔๗ พงศ์พันธุ์เคโรส พงศ์พันธุ์สีอา พงศ์พันธุ์พาโดน ๔๘ พงศ์พันธุ์เลบานาห์ พงศ์พันธุ์
ฮากาบาห์ พงศ์พันธุ์ชัลมัย ๔๙ พงศ์พันธุ์ฮานาน พงศ์พันธุ์กิดเดล พงศ์พันธุ์กาฮาร์ ๕๐ พงศ์
พันธุ์เรอายาห์ พงศ์พันธุ์เรซีน พงศ์พันธุ์เนโคดา ๕๑ พงศ์พันธุ์กัสซาม พงศ์พันธุ์อุสซา พงศ์
พันธุ์ปาเสอัค ๕๒ พงศ์พันธุ์เบสัย พงศ์พันธุ์เมอูนิม พงศ์พันธุ์เนฟูเชสิม ๕๓ พงศ์พันธุ์บัคบ
ูค พงศ์พันธุ์ฮาคูฟา พงศ์พันธุ์ฮาร์ฮูร์ ๕๔ พงศ์พันธุ์บัสลีท พงศ์พันธุ์เมหิดา พงศ์พันธุ์ฮาร์
ชา ๕๕ พงศ์พันธุ์บาร์โขส พงศ์พันธุ์สิเส-รา พงศ์พันธุ์เทมาห์ ๕๖ พงศ์พันธุ์เนซียาห์ และพงศ์
พันธุ์ฮาทิฟา

๕๗ พงศ์พันธุ์ผู้รับใช้ของซาโลมอน คือพงศ์พันธุ์โสทัย พงศ์พันธุ์หัสโสเฟเรท พงศ์พันธุ์
เปริดา ๕๘ พงศ์พันธุ์ยาอาลาห์ พงศ์พันธุ์ดาร์โคน พงศ์พันธุ์กิดเดล ๕๙ พงศ์พันธุ์เชฟาทิยาห์
พงศ์พันธุ์ฮัทธิล พงศ์พันธุ์โปเคเรท-หัสเซบาอิม และพงศ์พันธุ์อาโมน

๖๐ ผู้รับใช้ประจำพระวิหารและพงศ์พันธุ์ผู้รับใช้ของซาโลมอน รวมทั้งสิ้น 392 คน

๖๑ คนเหล่านี้ขึ้นมาจากเมืองเทลเมลาห์ เทลฮาร์ชา เครูบ อัดโดน และอิมเมอร์ แต่พวก
เขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ามาจากตระกูลใดหรือสืบเชื้อสายมาจากชาวอิสราเอลหรือไม่
พวกเขามีรายชื่อดังต่อไปนี้ ๖๒ พงศ์พันธุ์เดไลยาห์ พงศ์พันธุ์โทบียาห์ และพงศ์พันธุ์เนโค
ดา รวมได้ 642 คน ๖๓ จากพงศ์พันธุ์ของบรรดาปุโรหิตด้วยคือ พงศ์พันธุ์โฮบายาห์ พงศ์
พันธุ์ฮักโขส และพงศ์พันธุ์บาร์ซิลลัย (ผู้ได้แต่งงานกับบุตรหญิงของบาร์ซิลลัยชาวกิเลอาด
จึงได้ชื่อตามนั้น ๖๔ คนเหล่านี้ได้ค้นหาทะเบียนของพวกเขาในหมู่คนทีจดทะเบียนลำดับ
เชื้อสาย แต่หาไม่พบ พวกเขาจึงถูกตัดออกจากการเป็นปุโรหิตเพราะถูกนับว่ามีมลทิน
๖๕ ผู้ว่าราชการเมืองสั่งห้ามไม่ให้พวกเขารับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าปุโรหิตจะ
ตัดสินใจโดยใช้อูริมและทูมมิม*เสียก่อน

จำนวนคนและของถวาย

๖๖ ที่ประชุมทั้งหมดรวมทั้งสิ้น 42,360 คน ๖๗ นอกจากบรรดาผู้รับใช้ชายหญิงจำนวน
7,337 คนแล้ว ยังมีนักร้องชายหญิงอีก 245 คน ๖๘ ม้า 736 ตัว ล่อ 245 ตัว ๖๙ อูฐ 435 ตัว
และลา 6,720 ตัว

๗๐ หัวหน้าพงศ์พันธุ์บางคนอุทิศเพื่อช่วยในงานครั้งนั้น ผู้ว่าราชการถวายแก่คลังเป็น
ทองคำหนัก 1,000 ดาริค† ชาม 50 ใบ เครื่องแต่งกายปุโรหิต 530 ตัว ๗๑ หัวหน้าพงศ์พันธุ์
บางคนถวายแก่คลังเพื่อช่วยในงานครั้งนั้น เป็นทองคำหนัก 20,000 ดาริค เงินหนัก 2,200

---

* **๗๖๕** พลอย 2 เม็ด (หรือหินชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งปุโรหิตสวมแนบกับทับทรวง
เพื่อใช้ในการแสวงหาความประสงค์ของพระเจ้า † **๗๗๐** หนักประมาณ 8.5 กก

มินา‡ ๗๒ และสิ่งที่ประชาชนถวายเป็นทองคำหนัก 20,000 ดาริค เงินหนัก 2,000 มินา และเครื่องแต่งกายปุโรหิต 67 ตัว

๗๓ บรรดาปุโรหิต ชาวเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบางคน ผู้รับใช้ประจำพระวิหาร และอิสราเอลทั้งปวง ต่างก็ตั้งรกรากอยู่ในเมืองของตน

เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด ประชาชนอิสราเอลก็ได้อยู่ในเมืองของตน

๘

เอสราอ่านกฎบัญญัติ

๑ ประชาชนทั้งปวงมาประชุมพร้อมเพรียงกันที่ลานเมืองหน้าประตูน้ำ และเขาทั้งหลายบอกเอสราผู้สอนกฎบัญญัติ ให้นำหนังสือกฎบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาอิสราเอลนั้นมา ๒ ดังนั้น ในวันแรกของเดือนที่เจ็ด เอสราปุโรหิตจึงนำกฎบัญญัติมาต่อหน้าที่ประชุม ซึ่งมีทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และคนทั้งปวงที่สามารถเข้าใจเมื่อได้ยินบัญญัตินั้น ๓ ท่านหันหน้าไปทางลานเมืองหน้าประตูน้ำ และอ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน ต่อหน้าบรรดาผู้ชาย ผู้หญิง และคนเหล่านั้นที่สามารถเข้าใจ และประชาชนทั้งปวงตั้งใจฟังหนังสือกฎบัญญัติ ๔ เอสราผู้สอนกฎบัญญัติยืนบนแท่นไม้ที่พวกเขาสร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์นี้ ผู้ที่ยืนทางขวามือของท่านคือ มัททีธิยาห์ เช-มา อานายาห์ อุรียาห์ ฮิลคียาห์ และมาอาเสยาห์ ส่วนผู้ที่ยืนทางซ้ายมือของท่านคือ เปดายาห์ มิชาเอล มัลคิยาห์ ฮาชูม ฮัชบัดดานาห์ เศคาริยาห์ และเมชุลลาม ๕ เอสราเปิดหนังสือต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ท่านยืนอยู่บนที่สูงกว่าประชาชน เมื่อท่านเปิดหนังสือ ประชาชนก็ยืนขึ้น ๖ เอสราสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และประชาชนทั้งปวงยกมือขึ้นพร้อมกับตอบรับว่า “อาเมน อาเมน” และเขาทั้งหลายก้มศีรษะ หน้าซบลงกับพื้น และนมัสการพระผู้เป็นเจ้า ๗ และบรรดาชาวเลวีคือ เยชูอา บานี เชเรบิยาห์ ยามีน อักขูบ ชับเบธัย โฮดียาห์ มาอาเสยาห์ เคลิทา อาซาริยาห์ โยซาบาด ฮานาน และเปลายาห์ ก็ช่วยอธิบายให้ประชาชนเข้าใจกฎบัญญัติขณะที่ประชาชนยังยืนอยู่ที่นั่น ๘ เขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือกฎบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน ทำให้ประชาชนเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านนั้น

วันบริสุทธิ์

๙ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ เอสราปุโรหิตผู้สอนกฎบัญญัติ และบรรดาชาวเลวี ซึ่งเป็นผู้ที่สอนประชาชนจึงพูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าร้องไห้ หรือคร่ำครวญเลย” เพราะประชาชนทั้งปวงพากันร้องไห้ขณะที่ฟังข้อความในกฎบัญญัติ ๑๐ เนหะมีย์จึงพูดกับพวกเขาว่า “ไปเถิด เชิญรับประทานไขมัน และดื่มเหล้าองุ่นหวาน และแบ่งปันให้แก่คนที่ไม่ได้เตรียมอะไรมา เพราะวันนี้บริสุทธิ์แด่พระผู้เป็นเจ้าของเรา และอย่าเศร้าโศก เพราะการชื่นชมยินดีในพระผู้เป็นเจ้าเป็นกำลังของท่าน” ๑๑ ดังนั้น ชาวเลวีจึงช่วยให้ประชาชนทั้งปวงสงบลง และพูดว่า “จงนิ่งเถิด เพราะวันนี้บริสุทธิ์ อย่าเศร้าโศกเลย” ๑๒ ประชาชนทั้งปวงจึงไปรับประทานและดื่ม และแบ่งปันอาหาร และรื่นเริงมาก เพราะพวกเขาได้เข้าใจข้อความที่ประกาศแก่พวกเขา

ฉลองเทศกาลอยู่เพิง

๑๓ ในวันที่สอง บรรดาหัวหน้าพงศ์พันธุ์ของประชาชนทั้งปวง พร้อมด้วยบรรดาปุโรหิตและชาวเลวี ก็ได้มาหาเอสราผู้สอนกฎบัญญัติ เพื่อศึกษาข้อความในกฎบัญญัติ ๑๔ และพบว่ามีบันทึกในกฎบัญญัติว่า พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาผ่านทางโมเสส ให้ประชาชนของ

‡ **๗๑๗๑** 1 มินา หนักประมาณ 600 กรัม

อิสราเอลพักอาศัยอยู่ในเพิง ในระหว่างเทศกาลของเดือนเจ็ด ๑๕ และพวกเขาควรประกาศ
ให้ทั่วหน้ากันในทุกเมืองที่เขาอยู่อาศัยและในเยรูซาเล็ม จงออกไปยังแถบภูเขา และตัดก
ิ่งไม้จากต้นมะกอก มะกอกป่า เมอร์เทิล อินทผลัม และจากต้นไม้ใบดก เพื่อนำมาสร้างเป็น
เพิงดังที่บันทึกไว้ ๑๖ ประชาชนจึงออกไปหากิ่งไม้ และนำมาสร้างเพิงของตนบนดาดฟ้า
ที่ลานบ้าน และที่ลานพระตำหนักพระเจ้า ลานเมืองที่ประตูน้ำ และลานเมืองที่ประตูเอฟ
ราอิม ๑๗ ที่ประชุมทั้งหมดของบรรดาผู้ที่ได้กลับมาหลังจากที่ถูกเนรเทศ ก็สร้างเพิงและ
อาศัยอยู่ในเพิง ผู้คนร่าเริงใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะประชาชนของอิสราเอลไม่ได้ฉลองเช่น
นั้น นับตั้งแต่สมัยของโยชูวาบุตรของนูนมาจนถึงวันนั้น ๑๘ ทุกๆ วัน ตั้งแต่วันแรกถึงวัน
สุดท้าย เอสราอ่านจากหนังสือกฎบัญญัติของพระเจ้า และฉลองเทศกาลนาน 7 วัน และ
ในวันที่แปดก็มีประชุมตามกฎ*

๙

อิสราเอลสารภาพบาป

๑ ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลอดอาหารและนุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ
และมาชุมนุมกัน มีฝุ่นผงบนศีรษะ ๒ ชาวอิสราเอลแยกตนออกจากชาวต่างชาติ และ
ยืนสารภาพบาปทั้งของตนและของบรรพบุรุษ ๓ เขาทั้งหลายยืนขึ้นอ่านจากหนังสือกฎ
บัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา นานถึง 3 ชั่วโมง จากนั้นก็สารภาพและ
นมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา อีก 3 ชั่วโมง ๔ ชาวเลวีที่ยืนบนขั้นบันไดคือ เยชู
อา บานี ขัดมีเอล เช-บานิยาห์ บุนนี เชเรบิยาห์ บานี และเคนานี และพวกเขาร้องเสียงดัง
ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา ๕ เยชูอา ขัดมีเอล บานี ฮาชับเนยาห์ เชเรบิยาห์ โฮดี
ยาห์ เช-บานิยาห์ และเปธาหิยาห์ ซึ่งเป็นชาวเลวี ก็พูดว่า จงลุกขึ้นยืน และสรรเสริญพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน จากนิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล สรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่
ซึ่งได้รับการยกย่องเหนือพระพรและคำสรรเสริญทั้งปวง

๖ พระองค์คือพระผู้เป็นเจ้า พระองค์เพียงผู้เดียว พระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์ สวรรค์อัน
สูงสุดพร้อมด้วยหมู่ดาวทั้งปวง แผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและทุกสิ่งที่มีอยู่ใน
ที่เหล่านั้น พระองค์ให้ชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และหมู่ดาวก็นมัสการพระองค์ ๗ พระองค์คือพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้เลือกอับราม และนำท่านออกไปจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย และ
ตั้งชื่อท่านว่า อับราฮัม ๘ พระองค์พบว่าท่านมีใจภักดี ณ เบื้องหน้าพระองค์ และทำพันธ
สัญญากับท่าน เพื่อมอบดินแดนของชาวคานาอัน ชาวฮิต ชาวอาโมร์ ชาวเปริส ชาวเย
บุส และชาวเกอร์กาช ให้แก่ผู้สืบเชื้อสายของท่าน และพระองค์ได้รักษาคำสัญญา เพราะ
พระองค์มีความชอบธรรม

๙ และพระองค์เห็นความทุกข์ทรมานของบรรพบุรุษของเราในอียิปต์ และได้ยินเสียงร้อง
ของพวกเขาที่ทะเลแดง ๑๐ และแสดงปรากฏการณ์และสิ่งมหัศจรรย์ต่อต้านฟาโรห์และ
บรรดาผู้รับใช้ และประชากรทั้งปวงในแผ่นดินของเขา เพราะพระองค์ทราบว่า พวกเขา
ประพฤติด้วยความยโสต่อบรรพบุรุษของเรา และพระองค์ทำให้พระนามของพระองค์เป็น
ที่เลื่องลือ อย่างที่เป็นมาจนถึงทุกวันนี้ ๑๑ และพระองค์ทำให้ทะเลแยกออกจากกันต่อ
หน้าพวกเขา เพื่อให้พวกเขาผ่านน้ำทะเลไปได้บนพื้นดินแห้ง และพระองค์เหวี่ยงพวกที่
ตามล่าให้จมลงในน้ำลึก ดั่งก้อนหินทีจมดิ่งลงในกระแสน้ำอันแรงกล้า ๑๒ พระองค์นำพวก
เขาในตอนกลางวันในรูปลักษณ์ของเมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลัก และในตอนกลางคืนในรูป
ลักษณ์ของเพลิงไฟขนาดมหึมาดั่งเสาหลัก เพื่อส่องสว่างนำพวกเขาให้เดินตามทางที่ควร
จะไป ๑๓ พระองค์ลงมาที่ภูเขาซีนาย และกล่าวแก่พวกเขาจากท้องฟ้า และให้การตัดสินที

* ๘๑๑๘ เลวีนิติ 23:34-36,39-43

ถูกต้อง กฎบัญญัติที่แท้ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่พวกเขา ๑๔ และพระองค์ให้พวกเขาทราบถึงวันสะบาโตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และบัญชาพวกเขาในเรื่องพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎบัญญัติ ผ่านทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ๑๕ เมื่อพวกเขาหิว พระองค์ก็ให้อาหารตกลงมาจากฟ้าแก่พวกเขา เมื่อพวกเขากระหาย พระองค์ก็ให้น้ำไหลออกมาจากหิน และพระองค์บัญชาพวกเขาให้เข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระองค์ได้ปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่พวกเขา

๑๖ แต่พวกเขาและบรรพบุรุษของเราต่างยโสและดื้อด้าน และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ ๑๗ พวกเขาไม่ยอมฟัง และไม่ระลึกถึงสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์กระทำในหมู่พวกเขา แต่หัวดื้อและแต่งตั้งหัวหน้าเพื่อให้นำพวกเขากลับไปเป็นทาสในอียิปต์ แต่พระองค์เป็นพระเจ้าพร้อมจะยกโทษ พระองค์มีพระคุณและความสงสาร ไม่โกรธง่าย เปี่ยมด้วยความรักอันมั่นคง และไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา ๑๘ แม้เวลาที่พวกเขาได้หล่อลูกโคทองคำ และพูดว่า “นี่คือพระเจ้าของพวกเจ้า ผู้นำเจ้าออกมาจากอียิปต์” และก็ได้พูดหมิ่นประมาทพระองค์อย่างร้ายแรง ๑๙ พระองค์มีความเมตตายิ่งนัก และไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร เมฆก้อนมหึมาดั่งเสาหลักนำทางล่วงหน้าพวกเขาในตอนกลางวันไม่ได้ห่างไปจากพวกเขา เพลิงไฟขนาดมหึมาดั่งเสาหลักในตอนกลางคืน เพื่อส่องความสว่างช่วยให้พวกเขาเดินตามทางที่ควรจะไป ๒๐ พระองค์ประทานพระวิญญาณประเสริฐเพื่อสอนพวกเขา และไม่ขยักมานาของพระองค์จากปากของพวกเขา และให้น้ำแก่พวกเขาเมื่อกระหาย ๒๑ พระองค์ช่วยพวกเขาให้อยู่รอดในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาไม่ขาดเหลือสิ่งใด เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่ไม่ฉีกขาด และเท้าก็ไม่บวม

๒๒ พระองค์มอบบรรดาอาณาจักรและประชาชาติให้แก่พวกเขา และจัดเขตที่ดินอันแสนไกลให้แก่เขา พวกเขาจึงยึดแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน และแผ่นดินของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน ๒๓ พระองค์เพิ่มบุตรหลานมากมายราวกับดวงดาวบนท้องฟ้าให้แก่พวกเขา พระองค์นำพวกเขาไปในแผ่นดินที่พระองค์ได้บอกแก่บรรพบุรุษของเขาเพื่อเข้าไปยึดครอง ๒๔ ดังนั้นบรรดาผู้สืบเชื้อสายจึงเข้าไปยึดครองแผ่นดิน และพระองค์ทำให้บรรดาผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันพ่ายแพ้ต่อหน้าเขาทั้งปวง และมอบไว้ในมือของพวกเขา รวมทั้งบรรดากษัตริย์และประชาชนของแผ่นดิน และกระทำต่อคนเหล่านั้นตามที่ต้องการ ๒๕ พวกเขายึดเมืองต่างๆ ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง และแผ่นดินอันอุดม และยึดบ้านเรือนซึ่งมีข้าวของเครื่องใช้พร้อม บ่อก็ขุดไว้แล้ว สวนองุ่น สวนมะกอก และต้นไม้ผลมากมาย ดังนั้น พวกเขารับประทานอย่างอิ่มหนำ ได้สุขสำราญกับความประเสริฐเลิศล้ำของพระองค์

๒๖ แม้กระนั้น พวกเขาก็ยังดื้อดึงและขัดขืนต่อพระองค์ และหันหลังให้กฎบัญญัติของพระองค์ และฆ่าบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ ซึ่งได้เตือนพวกเขาให้หันกลับเข้าหาพระองค์ และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทมาก ๒๗ ฉะนั้นพระองค์มอบพวกเขาไว้ในมือของพวกศัตรูซึ่งทำให้เขารับทุกข์ทรมาน และในเวลาที่พวกเขาทนทุกข์ พวกเขาก็ร่ำร้องต่อพระองค์ และพระองค์ได้ยินจากฟ้าสวรรค์ และเนื่องจากความเมตตาเป็นล้นพ้นของพระองค์ พระองค์มอบบรรดาผู้ช่วยให้พ้นภัยแก่พวกเขาให้พ้นจากมือของพวกศัตรู ๒๘ แต่หลังจากที่บรรพบุรุษมีโอกาสได้พักชั่วครู่ พวกเขาก็กระทำสิ่งชั่วร้ายต่อหน้าพระองค์อีก พระองค์ปล่อยพวกเขาไว้ในมือของพวกศัตรู จนต้องตกอยู่ใต้การปกครองของเหล่าศัตรูด้วย เมื่อพวกเขาหันมาและร้องต่อพระองค์ พระองค์ได้ยินจากสวรรค์ และเนื่องจากความเมตตาของพระองค์ พระองค์ก็ช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นไปได้หลายครั้ง ๒๙ พระองค์เตือนพวกเขาเพื่อให้กลับมาปฏิบัติตามกฎบัญญัติของพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังยโส และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ แต่กลับทำผิดต่อคำบัญชาของพระองค์ ถ้าผู้ใดกระทำ

ตาม ผู้นั้นก็จะมีชีวิต และพวกเขาหันหลังให้พระองค์ และดื้อด้านไม่ยอมเชื่อฟัง ๓๐ เป็นเวลาหลายปีที่พระองค์ทนต่อพวกเขา และเตือนพวกเขาผ่านทางบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าด้วยพระวิญญาณของพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังไม่เงี่ยหูฟัง ฉะนั้นพระองค์จึงมอบพวกเขาไว้ในมือของประชาชาติในแผ่นดิน ๓๑ แม้กระนั้น พระองค์ก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาจบชีวิตลง หรือทอดทิ้งพวกเขา เนื่องจากพระองค์มีความเมตตายิ่งนัก พระองค์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระคุณและความเมตตา

๓๒ ฉะนั้น บัดนี้ พระเจ้าของพวกเรา พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พร้อมด้วยอานุภาพและน่าเกรงขาม พระองค์รักษาพันธสัญญาและความรักอันมั่นคง ขอพระองค์อย่าเห็นว่าความลำบากทั้งสิ้นที เกิดขึ้นกับพวกเรา กับบรรดากษัตริย์ เหล่าเจ้านาย ปุโรหิต ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า บรรพบุรุษ และกับประชากรของพระองค์ เป็นสิ่งเล็กน้อยเลย นับตั้งแต่สมัยกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย มาจนถึงทุกวันนี้ ๓๓ พระองค์ได้กระทำทุกสิ่งให้เกิดกับพวกเราด้วยความชอบธรรม เพราะพระองค์รักษาคำมั่นสัญญา ในขณะที่พวกเราได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย ๓๔ บรรดากษัตริย์ของพวกเรา เหล่าเจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของพวกเราไม่ได้รักษากฎบัญญัติ และไม่เอาใจใส่ต่อพระบัญญัติและคำสั่งของพระองค์ ซึ่งพระองค์ให้แก่พวกเขา ๓๕ แม้พวกเขาจะอยู่ในอาณาจักรของตนเอง มีความสุขท่ามกลางสิ่งดีๆ ที่พระองค์มอบให้ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่และบริบูรณ์ซึ่งพระองค์เตรียมให้ที่เบื้องหน้าพวกเขา พวกเขาก็ยังไม่ได้รับใช้พระองค์ หรือหันจากการกระทำที่ชั่วร้าย ๓๖ ดูเถิด พวกเราเป็นทาสในวันนี้ ในแผ่นดินทีพระองค์มอบให้แก่บรรพบุรุษของเราเพื่อได้รับผลประโยชน์และสิ่งดีๆ จากแผ่นดิน ดูเถิด พวกเราเป็นทาส ๓๗ ผลเก็บเกี่ยวที่ได้รับอย่างอุดมสมบูรณ์ก็ตกถึงมือของกษัตริย์ ผู้ที่พระองค์ประสงค์ให้ปกครองเหนือพวกเรา เนื่องจากบาปของเรา พวกเขาควบคุมทั้งตัวเราและสัตว์เลี้ยงตามใจปรารถนาของเขา พวกเราจึงเป็นทุกข์ยิ่งนัก

๓๘ เป็นเพราะสิ่งดังกล่าวนี้ พวกเราจึงเขียนคำสัญญาเป็นข้อผูกมัด มีชื่อของเหล่าเจ้านาย ชาวเลวี และปุโรหิตของพวกเรากำกับไว้

๑๐

ชื่อบุคคลที่ประทับตราในคำสัญญา

๑ รายชื่อผู้ที่ประทับตราสาสน์มีดังต่อไปนี้คือ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการซึ่งเป็นบุตรฮาคาลิยาห์ เศเดคียาห์ ๒ เสไรยาห์ อาซาริยาห์ เยเรมีย์ ๓ ปาชเฮอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์ ๔ ฮัทธัช เช-บานิยาห์ มัลลูค ๕ ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์ ๖ ดาเนียล กินเนโธน บารุค ๗ เมชุลลาม อาบียาห์ มิยามิน ๘ มาอาซิยาห์ บิลกัย เชไมยาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต ๙ ชาวเลวีคือ เยชูอา ซึ่งเป็นบุตรอาซันยาห์ บินนุยจากผู้สืบเชื้อสายของเฮนาดัด ขัดมีเอล ๑๐ และพี่น้องของเขา เช-บานิยาห์ โฮดียาห์ เคลิทา เปลายาห์ ฮานาน ๑๑ มีคา เรโหบ ฮาชาบิยาห์ ๑๒ ศักเกอร์ เชเรบิยาห์ เช-บานิยาห์ ๑๓ โฮดียาห์ บานี เบนินู ๑๔ บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรช ปาหัทโมอับ เอลาม ศัทธู บานี ๑๕ บุนนี อัสกาด เบบัย ๑๖ อาโดนียาห์ บิกวัย อาดีน ๑๗ อาเทอร์ เฮเซคียาห์ อัสซูร์ ๑๘ โฮดียาห์ ฮาชูม เบไซ ๑๙ ฮาริฟ อานาโธท เนบัย ๒๐ มักปีอาช เมชุลลาม เฮซีร์ ๒๑ เมเชซาเบล ศาโดก ยาดดูอา ๒๒ ปาลัทยาห์ ฮานาน อานายาห์ ๒๓ โฮเชยา ฮานันยาห์ ฮัสชูบ ๒๔ ฮัลโลเหช ปิลหา โชเบก ๒๕ เรฮูม ฮาชับนาห์ มาอาเสยาห์ ๒๖ อาหิอาห์ ฮานาน อานาน ๒๗ มัลลูค ฮาริม บาอานาห์

ข้อผูกมัดของคำสัญญา

๒๘ ประชาชนที่เหลือ บรรดาปุโรหิต ชาวเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ผู้รับใช้พระวิหาร และทุกคนที่แยกตนออกจากประชาชนของแผ่นดิน เพื่อกฎบัญญัติของพระเจ้า รวมทั้งภรรยา

บุตรชายหญิงของพวกเขาทุกคนที่สามารถเข้าใจ ๒๙ คนเหล่านี้จึงเข้าร่วมกับพวกพี่น้อง
และเหล่าเจ้านาย และผูกมัดร่วมกันในข้อสาปแช่งและปฏิญาณว่าจะดำเนินชีวิตในกฎ
บัญญัติของพระเจ้าที่ได้มอบผ่านทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และจะรักษาและปฏิบัติ
ตามพระบัญญัติ คำบัญชา และกฎเกณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ๓๐ เราจะไม่
ยกบุตรสาวของเราให้กับประชาชนของแผ่นดิน และจะไม่รับเอาบุตรสาวของพวกเขามาให้
บุตรชายของพวกเรา ๓๑ และถ้าประชาชนของแผ่นดินนำสินค้าหรือธัญพืชมาขายในวันสะ
บาโต พวกเราก็จะไม่ซื้อในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ์ใดๆ และในปีที่เจ็ดเราจะละเว้นจาก
การเพาะปลูก และจะยกหนี้สินทั้งสิ้น

๓๒ เรารับผิดชอบเรื่องการถวายประจำปีเป็นเงินหนึ่งส่วนสามเชเขล สำหรับงานรับใช้
ในพระตำหนักของพระเจ้าของเรา ๓๓ สำหรับขนมปังอันบริสุทธิ์ เครื่องธัญญบูชาและสัตว์
ที่เผาเป็นของถวายเป็นประจำ วันสะบาโต วันเทศกาลข้างขึ้น เทศกาลต่างๆ ที่กำหนดไว้
ของถวายอันบริสุทธิ์ และของถวายลบล้างบาปเพื่อชดใช้บาปให้แก่อิสราเอล และเพื่องาน
ในพระตำหนักของพระเจ้าของเรา ๓๔ บรรดาปุโรหิต ชาวเลวี และประชาชนได้จับฉลาก
เพื่อตัดสินว่าเมื่อใดแต่ละตระกูลของพวกเราจะนำฟืนมามอบที่พระตำหนักของพระเจ้า
ของเรา ตามกำหนดเวลาของแต่ละปี เพื่อเผาบนแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
เรา ดังที่มีบันทึกไว้ในกฎบัญญัติ ๓๕ พวกเรารับผิดชอบในการนำผลแรกจากการเพาะปลูก
และผลไม้รุ่นแรกจากทุกต้น ในแต่ละปี เพื่อถวายในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๓๖ เรา
ต้องนำบุตรชายคนแรกและสัตว์ตัวผู้ตัวแรกจากฝูงสัตว์ของเรา และแพะแกะตัวผู้ตัวแรก
จากฝูงสัตว์ของเรา มายังพระตำหนักของพระเจ้าของเรา เพื่อมอบแก่บรรดาปุโรหิตที่รับใช้
ในพระตำหนักของพระเจ้าของเรา ดังที่มีบันทึกไว้ในกฎบัญญัติ ๓๗ และนำแป้งรุ่นแรกและ
ของถวายที่เป็นธัญพืช ผลไม้รุ่นแรกจากทุกต้น เหล้าองุ่น และน้ำมัน มามอบแก่บรรดา
ปุโรหิต และเก็บไว้ในห้องที่พระตำหนักของพระเจ้าของเรา และนำหนึ่งในสิบจากพืชผล
ของพวกเรามาให้แก่ชาวเลวี เพราะชาวเลวีเป็นผู้เก็บหนึ่งในสิบจากทุกเมืองที่พวกเรา
ลงแรงทำงาน ๓๘ ปุโรหิตผู้สืบเชื้อสายจากอาโรนจะมากับชาวเลวีเมื่อชาวเลวีรับหนึ่งในสิบ
และชาวเลวีต้องนำหนึ่งในสิบของจำนวนที่ได้รับ ไปยังพระตำหนักของพระเจ้า ที่ห้องเก็บ
ในคลังพัสดุ ๓๙ ประชาชนของอิสราเอล รวมทั้งชาวเลวี ต้องนำของถวายที่เป็นธัญพืช เหล้า
องุ่น และน้ำมัน ไปยังห้องเก็บภาชนะของที่พำนัก ซึ่งเป็นที่อยู่ของบรรดาปุโรหิตผู้ปฏิบัติ
งานรับใช้ คนเฝ้าประตู และนักร้อง พวกเราจะไม่เพิกเฉยต่อพระตำหนักของพระเจ้าของ
เรา

๑๑

หัวหน้าในเยรูซาเล็ม

๑ บรรดาหัวหน้าของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ส่วนประชาชนที่เหลือจับฉลาก เพื่อ
ให้หนึ่งในสิบของพวกเขาไปอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเมืองบริสุทธิ์ และเก้าในสิบอาศัยอยู่
ในเมืองอื่นๆ ต่อไปได้ ๒ ประชาชนชมเชยชายทั้งปวงที่ไปอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มด้วยความ
เต็มใจ ๓ ชาวอิสราเอลบางคน บรรดาปุโรหิต ชาวเลวี บรรดาผู้รับใช้ประจำพระวิหาร และ
บรรดาผู้สืบเชื้อสายของผู้รับใช้ของซาโลมอน อาศัยอยู่ในที่ดินของตนในเมืองต่างๆ ของ
อาณาเขตยูดาห์ แต่บรรดาหัวหน้าอาณาเขตไปอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ๔ พงศ์พันธุ์ของชาว
ยูดาห์และของชาวเบนยามินบางคนก็อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม พงศ์พันธุ์ของชาวยูดาห์คือ อา
ธายาห์บุตรอุสซียาห์ อุสซียาห์เป็นบุตรของเศคาริยาห์ เศคาริยาห์เป็นบุตรของอามาริยาห์
อามาริยาห์เป็นบุตรของเชฟาทิยาห์ เชฟาทิยาห์เป็นบุตรของมาหะลาเลล ผู้สืบเชื้อสายจาก

เปเรศ ๕ และมาอาเสยาห์บุตรบารุค บารุคเป็นบุตรของคลโฮเซห์ คลโฮเซห์เป็นบุตรของฮาซายาห์ ฮาซายาห์เป็นบุตรของอาดายาห์ อาดายาห์เป็นบุตรของโยยาริบ โยยาริบเป็นบุตรของเศคาริยาห์ เศคาริยาห์เป็นบุตรของชาวชิโลห์ ๖ พงศ์พันธุ์ของเปเรศอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมีจำนวน 468 คน ซึ่งเป็นชายผู้กล้าหาญทั้งสิ้น

๗ พงศ์พันธุ์ของเบนยามินคือ สัลลูบุตรของเมชุลลาม เมชุลลามเป็นบุตรของโยเอด โยเอดเป็นบุตรของเปดายาห์ เปดายาห์เป็นบุตรของโคลายาห์ โคลายาห์เป็นบุตรของมาอาเสยาห์ มาอาเสยาห์เป็นบุตรของอิธีเอล อิธีเอลเป็นบุตรของเยชายาห์ ๘ และญาติพี่น้องของเขาคือ กับบัยและสัลลัย รวมเป็นชายผู้กล้าหาญ 928 คน ๙ โยเอลบุตรของศิครี เป็นผู้ดูแลของพวกเขา และยูดาห์บุตรหัสเสนูอาห์ ควบคุมดูแลเมืองเป็นทีสองรองจากเขา

๑๐ จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดายาห์บุตรของโยยาริบ ยาคีน ๑๑ เสไรยาห์บุตรของฮิลคียาห์ ฮิลคียาห์เป็นบุตรของเมชุลลาม เมชุลลามเป็นบุตรของศาโดก ศาโดกเป็นบุตรของเมราโยท เมราโยทเป็นบุตรของอาหิทูบผู้ปกครองพระตำหนักของพระเจ้า ๑๒ และพี่น้องของพวกเขาจำนวน 822 คนปฏิบัติงานที่พระตำหนัก อาดายาห์บุตรของเยโรฮัมบุตรของเปลัลยาห์ เปลัลยาห์เป็นบุตรของอัมซี อัมซีเป็นบุตรของเศคาริยาห์ เศคาริยาห์เป็นบุตรของปาชเฮอร์ ปาชเฮอร์เป็นบุตรของมัลคียาห์ ๑๓ และพี่น้องของเขาจำนวน 242 คน ผู้เป็นหัวหน้าของตระกูล และอามาชสัยบุตรของอาซาร์เอล อาซาร์เอลเป็นบุตรของอัคชัย อัคชัยเป็นบุตรของเมชิลเลโมท เมชิลเลโมทเป็นบุตรของอิมเมอร์ ๑๔ และพี่น้องของพวกเขาจำนวน 128 คนเป็นนักรบผู้กล้าหาญ ผู้บัญชาการของพวกเขาคือศับดีเอลบุตรของฮักเกโดลิม

๑๕ จากบรรดาชาวเลวีคือ เชไมยาห์บุตรของหัสชูบ หัสชูบเป็นบุตรของอัสรีคัม อัสรีคัมเป็นบุตรของฮาชาบิยาห์ ฮาชาบิยาห์เป็นบุตรของบุนนี ๑๖ และชับเบธัยกับโยซาบาดผู้เป็นหัวหน้าของชาวเลวี เป็นผู้ดูแลงานภายนอกพระตำหนักของพระเจ้า ๑๗ และมัทธานิยาห์บุตรของมีคาห์ มีคาห์เป็นบุตรของศับดี ศับดีเป็นบุตรของอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้านำการสรรเสริญ ผู้ขอบคุณในการอธิษฐาน และบัคบูคิยาห์เป็นทีสองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดาบุตรของชัมมูอา ชัมมูอาเป็นบุตรของกาลาล กาลาลเป็นบุตรของเยดูธูน ๑๘ ชาวเลวีทั้งหมดในเมืองบริสุทธิ์มี 284 คน

๑๙ บรรดาคนเฝ้าประตูคือ อักขูบ ทัลโมน และพี่น้องของพวกเขามีจำนวน 172 คน เป็นผู้เฝ้าระวังที่ประตู ๒๐ และคนอื่นๆ ของอิสราเอล ของปุโรหิตและของชาวเลวี อยู่ในเมืองต่างๆ ของอาณาเขตยูดาห์ แต่ละคนอยู่ในที่ดินของตน ๒๑ ส่วนบรรดาผู้รับใช้ประจำพระวิหารอาศัยอยู่บนเนินเขาโอเฟล ศีหะและกิชปาควบคุมบรรดาผู้รับใช้ประจำพระวิหาร

๒๒ ผู้ควบคุมดูแลชาวเลวีในเยรูซาเล็มคืออุสซีบุตรของบานี บานีเป็นบุตรของฮาชาบิยาห์ ฮาชาบิยาห์เป็นบุตรของมัทธานิยาห์ มัทธานิยาห์เป็นบุตรของมีคา คือพงศ์พันธุ์ของอาสาฟผู้เป็นนักร้อง ควบคุมงานในพระตำหนักของพระเจ้า ๒๓ เพราะมีคำสั่งจากกษัตริย์ถึงบรรดานักร้อง ให้ปฏิบัติงานที่กำหนดไว้ในแต่ละวัน ๒๔ และเปธาหิยาห์บุตรของเมเชซาเบล คือลูกหลานของเศรัคบุตรของยูดาห์ อยู่เคียงข้างกษัตริย์ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชน

หมู่บ้านที่อยู่นอกเยรูซาเล็ม

๒๕ ส่วนหมู่บ้านกับไร่นาของพวกเขา มีประชาชนของอาณาเขตยูดาห์บางคนที่อาศัยอยู่ในคีริยาทอาร์บากับหมู่บ้านรอบๆ ในดีโบนกับหมู่บ้านรอบๆ ในเยขับเซเอลกับหมู่บ้านรอบๆ ๒๖ และในเยชูอา โมลาดาห์ และเบธปาเลท ๒๗ ในฮาซาร์ชูอาล เบเออร์เช-บากับหมู่บ้านรอบๆ ๒๘ ในศิกลาก เมโคนาห์กับหมู่บ้านรอบๆ ๒๙ ในเอนริมโมน โศราห์ ยาร์มูท ๓๐ ศาโนอาห์ อดุลลามกับหมู่บ้านรอบๆ ลาคีชและไร่นา อาเซคาห์กับหมู่บ้านรอบๆ ดังนั้นพวกเขา

จึงตั้งค่ายจากเบเออร์เช-บาถึงหุบเขาฮินโนม ๓๑ ประชาชนของอาณาเขตเบนยามินอาศัยอยู่ตั้งแต่เก-บาขึ้นไปคือที่ มิคมาช อัยยา เบธเอลกับหมู่บ้านรอบๆ ๓๒ ที่อานาโธท โนบ อานานิยาห์ ๓๓ ฮาโซร์ รามาห์ กิททาอิม ๓๔ ฮาดิด เศโบอิม เนบัลลัท ๓๕ โลด โอโน และในหุบเขาของช่างผู้ชำนาญ ๓๖ และกองเวรบางกลุ่มของชาวเลวีในยูดาห์ย้ายไปอยู่อาณาเขตของเบนยามิน

๑๒

ปุโรหิตและชาวเลวีถวาย

๑ ต่อไปนี้เป็นบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีที่ขึ้นมากับเศรุบบาเบลบุตรของเชอัลทิเอล และกับเยชูอา คือ เสไรยาห์ เยเรมีย์ เอสรา ๒ อามาริยาห์ มัลลูค ฮัทธัช ๓ เชคานิยาห์ เรฮูม เมเรโมท ๔ อิดโด กินเนธอย อาบียาห์ ๕ มิยามิน มาอาดียาห์ บิลกาห์ ๖ เชไมยาห์ โยยาริบ เยดายาห์ ๗ สัลลู อาโมค ฮิลคียาห์ เยดายาห์ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าของบรรดาปุโรหิตและพี่น้องของพวกเขาในสมัยของเยชูอา

๘ และชาวเลวีคือ เยชูอา บินนุย ขัดมีเอล เชเรบิยาห์ ยูดาห์ มัทธานิยาห์และพี่น้องของเขา ชายเหล่านี้รับผิดชอบในเพลงขอบคุณ ๙ บัคบูคิยาห์ อุนนี และพี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเขาในเวลาปฏิบัติงาน ๑๐ และเยชูอาเป็นบิดาของโยยาคิม โยยาคิมเป็นบิดาของเอลียาชีบ เอลียาชีบเป็นบิดาของโยยาดา ๑๑ โยยาดาเป็นบิดาของโยนาธาน โยนาธานเป็นบิดาของยาดูอา

๑๒ ในสมัยโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นหัวหน้าของตระกูล หัวหน้าของตระกูลเสไรยาห์ คือเมรายาห์ หัวหน้าของตระกูลเยเรมีย์ คือฮานันยาห์ ๑๓ หัวหน้าของตระกูลเอสรา คือเมชุลลาม หัวหน้าของตระกูลอามาริยาห์ คือเยโฮฮานัน ๑๔ หัวหน้าของตระกูลมัลลูคี คือโยนาธาน หัวหน้าของตระกูลเช-บานิยาห์ คือโยเซฟ ๑๕ หัวหน้าของตระกูลฮาริม คืออัดนา หัวหน้าของตระกูลเมราโยท คือเฮลคาย ๑๖ หัวหน้าของตระกูลอิดโด คือเศคาริยาห์ หัวหน้าของตระกูลกินเนโธน คือเมชุลลาม ๑๗ หัวหน้าของตระกูลอาบียาห์ คือศิครี หัวหน้าของตระกูลมินยามินและตระกูลโมอัดยาห์ คือปิลทัย ๑๘ หัวหน้าของตระกูลบิลกาห์ คือชัมมูอา หัวหน้าของตระกูลเชไมยาห์ คือเยโฮนาธาน ๑๙ หัวหน้าของตระกูลโยยาริบ คือมัทเธนัย ของตระกูลเยดายาห์ คืออุสซี ๒๐ หัวหน้าของตระกูลศัลลัย คือคาลลัย หัวหน้าของตระกูลอาโมค คือเอเบอร์ ๒๑ หัวหน้าของตระกูลฮิลคียาห์ คือฮาชาบิยาห์ หัวหน้าของตระกูลเยดายาห์ คือเนธันเอล

๒๒ ในสมัยของเอลียาชีบ โยยาดา โยฮานาน และยาดดูอา มีบันทึกว่า ชาวเลวีเป็นบรรดาหัวหน้าตระกูล เช่นเดียวกับบรรดาปุโรหิตในรัชสมัยของดาริอัสชาวเปอร์เซีย ๒๓ ส่วนพงศ์พันธุ์ของเลวี หัวหน้าของตระกูล จนถึงสมัยของโยฮานานบุตรเอลียาชีบ มีบันทึกในหนังสือแห่งพงศาวดาร ๒๔ และบรรดาหัวหน้าของชาวเลวีคือ ฮาชาบิยาห์ เชเรบิยาห์ เยชูอาบุตรของขัดมีเอล และพี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเขา เพื่อสรรเสริญและขอบคุณ ผลัดเวรกัน ตามคำบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า ๒๕ มัทธานิยาห์ บัคบูคิยาห์ และโอบาดีห์ เมชุลลาม ทัลโมน และอักขูบ เป็นผู้เฝ้าประตู ยืนเฝ้าประตูคลังพัสดุ ๒๖ คนเฝ้าประตูเหล่านั้นรับใช้ในสมัยของโยยาคิมบุตรของเยชูอา ผู้เป็นบุตรโยซาดัก และรับใช้ในสมัยของผู้ว่าราชการเนหะมีย์ และของเอสราปุโรหิตผู้สอนกฎบัญญัติ

ถวายกำแพงเมือง

๒๗ เมื่อถึงเวลาถวายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายเสาะหาชาวเลวีจากทุกแห่งหนเพื่อให้มายังเยรูซาเล็มและฉลองการถวายด้วยความยินดี ด้วยการขอบคุณ และการร้องเพลงด้วยฉาบ พิณสิบสาย และพิณเล็ก ๒๘ บรรดาบุตรของบรรดานักร้องพากันมาจาก

เมืองรอบๆ เยรูซาเล็มและจากหมู่บ้านชาวเนโทฟาห์ ๒๙ จากเบธกิลกาล จากเขตแดนเกบา และอัสมาเวท บรรดานักร้องได้ก่อตั้งหมู่บ้านของตนรอบๆ เยรูซาเล็ม ๓๐ บรรดาปุโรหิตและชาวเลวีทำพิธีชำระตนให้บริสุทธิ์ และได้ชำระประชาชน ประตู และกำแพงให้บริสุทธิ์ด้วย

๓๑ แล้วข้าพเจ้าก็นำบรรดาหัวหน้าของยูดาห์ขึ้นไปบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะนักร้องคณะใหญ่ 2 คณะ เป็นผู้กล่าวขอบคุณ คณะหนึ่งไปทางทิศใต้บนกำแพงที่ไปยังประตูมูลสัตว์ ๓๒ บรรดาผู้ที่เดินตามพวกนักร้องเหล่านั้นไปคือ โฮชายาห์และอีกครึ่งหนึ่งของบรรดาหัวหน้าของยูดาห์ ๓๓ อาซาริยาห์ เอสรา เมชุลลาม ๓๔ ยูดาห์ เบนยามิน เชไมยาห์ เยเรมีย์ ๓๕ และบุตรบางคนของบรรดาปุโรหิตที่ถือแตรยาว* ได้แก่ เศคาริยาห์บุตรโยนาธาน โยนาธานเป็นบุตรของเชไมยาห์ เชไมยาห์เป็นบุตรของมัทธานิยาห์ มัทธานิยาห์เป็นบุตรของมิคายาห์ มิคายาห์เป็นบุตรของศักเกอร์ ศักเกอร์เป็นบุตรของอาสาฟ ๓๖ กับญาติพี่น้องของเขาคือ เชไมยาห์ อาซาร์เอล มิลาลัย กิลาลัย มาอัย เนธันเอล ยูดาห์ และฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอสราผู้สอนกฎบัญญัติเดินนำหน้าพวกเขาไป ๓๗ และผ่านประตูน้ำพุ พวกเขาเดินตรงขึ้นไปทางบันไดเมืองของดาวิด ทางขึ้นไปยังกำแพงเมือง ผ่านตำหนักของดาวิด ถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก

๓๘ คณะนักร้องอีกคณะที่กล่าวคำขอบคุณ ก็ไปทางทิศเหนือ ข้าพเจ้าไปกับประชาชนอีกครึ่งหนึ่ง เดินตามไปบนกำแพง ผ่านหอคอยเตาอบ ถึงกำแพงกว้าง ๓๙ ผ่านกำแพงเอฟราอิม ทางประตูเก่า ทางประตูปลา หอคอยฮานันเอล และหอคอยศต ถึงประตูแกะ และหยุดที่ประตูยาม ๔๐ ดังนั้นคณะนักร้องทั้ง 2 คณะที่กล่าวขอบคุณจึงมายืนอยู่ที่พระตำหนักของพระเจ้า พร้อมกับข้าพเจ้าและครึ่งหนึ่งของบรรดาเจ้าหน้าที่ที่อยู่กับข้าพเจ้า ๔๑ และบรรดาปุโรหิตที่ถือแตรยาวคือ เอลียาคิม มาอาเสยาห์ มินยามิน มิคายาห์ เอลิโอนัย เศคาริยาห์ และฮานันยาห์ ๔๒ มาอาเสยาห์ เชไมยาห์ เอเลอาซาร์ อุสซี เยโฮฮานัน มัลคียาห์ เอลาม และเอเซอร์ และบรรดานักร้องมียิสรายาห์เป็นหัวหน้านำร้องเพลงร่วมกัน ๔๓ และเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสักการะครั้งใหญ่ในวันนั้น และชื่นชมยินดี เพราะพระเจ้าทำให้พวกเขามีความยินดียิ่งนัก บรรดาผู้หญิงและเด็กๆ ก็ชื่นชมยินดีเช่นกัน และเสียงแห่งความยินดีของเยรูซาเล็มดังไปไกล

การปฏิบัติงานที่พระวิหาร

๔๔ ในวันนั้น บรรดาผู้ชายได้รับแต่งตั้งให้ดูแลคลังพัสดุ ของถวาย ผลไม้รุ่นแรก หนึ่งในสิบของพืชผลที่ได้จากแผ่นดิน นำมาจากไร่นาในเมืองเพื่อเก็บในคลังตามที่กำหนดในกฎบัญญัติสำหรับบรรดาปุโรหิตและชาวเลวี ด้วยว่าคนในยูดาห์ยินดีกับบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีที่ปฏิบัติงาน ๔๕ เขาทั้งหลายปฏิบัติงานรับใช้พระเจ้าของพวกเขา และรับใช้ในพิธีการชำระให้บริสุทธิ์ บรรดานักร้องและคนเฝ้าประตูก็ปฏิบัติงานของเขา ตามคำบัญชาของดาวิดและซาโลมอนบุตรของท่าน ๔๖ นานมาแล้ว ในสมัยของดาวิดและอาสาฟ มีบรรดาหัวหน้ากำกับนักร้อง และมีเพลงสรรเสริญและกล่าวขอบคุณพระเจ้า ๔๗ ในสมัยของเศรุบบาเบลและสมัยของเนหะมีย์ อิสราเอลทั้งปวงมอบส่วนแบ่งให้แก่บรรดานักร้องและคนเฝ้าประตูตามที่กำหนดไว้ในแต่ละวัน และเก็บส่วนแบ่งไว้สำหรับชาวเลวีด้วย และชาวเลวีก็เก็บส่วนแบ่งไว้สำหรับบรรดาบุตรของอาโรน

๑๓

การปรับปรุงขั้นสุดท้าย

* **๑๒๓๕** ทำจากโลหะ มีเสียงแหลม

๑ ในวันนั้น เขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และพบที่เขียนว่า
ชาวอัมโมนและชาวโมอับไม่ได้รับอนุญาตเข้าไปร่วมในการชุมนุมของพระเจ้า ๒ เพราะพวก
เขาไม่ให้อาหารและน้ำแก่ชาวอิสราเอล แต่กลับจ้างบาลาอัมให้ต่อต้าน และสาปแช่งพวก
เขา แต่พระเจ้าของพวกเราเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นพระพร* ๓ ทันทีที่ประชาชนได้ยินกฎ
บัญญัติ พวกเขาก็แยกชาวต่างชาติออกจากชาวอิสราเอล
๔ ก่อนหน้านี้ เอลียาชีบปุโรหิตมีหน้าที่ดูแลห้องที่พระตำหนักของพระเจ้า เขาทำงานใกล้
ชิดกับโทบียาห์ ๕ จึงได้เตรียมห้องที่กว้างใหญ่ให้แก่โทบียาห์ ห้องนี้เคยเป็นห้องที่ใช้เก็บ
เครื่องธัญญบูชา กำยาน เครื่องใช้ หนึ่งในสิบของธัญพืชที่รับจากการถวาย เหล้าองุ่น และ
น้ำมัน ซึ่งมอบให้ตามคำบัญญัติแก่ชาวเลวี บรรดานักร้อง และคนเฝ้าประตู และยังเป็นที
เก็บสิ่งที่มอบให้แก่บรรดาปุโรหิตด้วย ๖ ขณะที่เป็นไปดังกล่าว ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ที่เยรูซาเล็ม
เพราะในปีที่สามสิบสองของอาร์ทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งบาบิโลน ข้าพเจ้าไปเข้าเฝ้ากษั
ตริย์ และต่อมาภายหลัง ข้าพเจ้าขออนุญาตลากษัตริย์ ๗ เมื่อมาถึงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจึง
ทราบถึงความชั่วร้ายที่เอลียาชีบได้ช่วยโทบียาห์ ด้วยการเตรียมห้องในลานพระตำหนัก
ของพระเจ้าให้แก่เขา ๘ ข้าพเจ้าโกรธมาก ข้าพเจ้าจึงโยนเครื่องแต่งบ้านของโทบียาห์ออก
ไปนอกห้อง ๙ แล้วก็ออกคำสั่งให้คนทำความสะอาดห้อง และข้าพเจ้านำเครื่องใช้ของพระ
ตำหนักของพระเจ้ากลับเข้ามาไว้ที่นั่น พร้อมกับเครื่องธัญญบูชาและกำยาน
๑๐ ข้าพเจ้าพบอีกด้วยว่า ส่วนแบ่งที่ชาวเลวีสมควรจะได้รับนั้น ไม่ได้มีการมอบให้แก่พวก
เขา ดังนั้นชาวเลวีและพวกนักร้องที่ปฏิบัติงาน ต่างก็กลับไปยังไร่นาของตนเอง ๑๑ ข้าพเจ้า
จึงเผชิญหน้ากับพวกเจ้าหน้าที่ โดยกล่าวว่า “ทำไมพระตำหนักของพระเจ้าจึงไม่ได้รับการ
ดูแลเลย” และข้าพเจ้าเรียกชาวเลวีกลับมา และให้ประจำหน้าที่ดังเดิม ๑๒ ครั้นแล้ว ยู
ดาห์ก็นำหนึ่งในสิบของธัญพืช เหล้าองุ่น และน้ำมัน เข้ามาเก็บในคลังพัสดุ ๑๓ ข้าพเจ้า
มอบตำแหน่งผู้ดูแลคลังให้กับเชเลมิยาห์ปุโรหิต ศาโดกผู้คัดลอกข้อความ และเปดายาห์
ชาวเลวี และผู้ช่วยของพวกเขาคือฮานานบุตรของศักเกอร์ ศักเกอร์เป็นบุตรของมัทธานิ
ยาห์ เพราะชายเหล่านี้ไว้ใจได้ และมีหน้าที่แจกจ่ายแก่พวกพี่น้องของเขา ๑๔ โอ พระเจ้า
ของข้าพเจ้า ขอพระองค์ระลึกถึงข้าพเจ้าในเรื่องดังกล่าว และขอพระองค์อย่าลืมความดีที่
ข้าพเจ้ากระทำเพื่อพระตำหนักพระเจ้าของข้าพเจ้า และเพื่องานรับใช้ของพระองค์
๑๕ ในครั้งโน้น ข้าพเจ้าเห็นประชาชนกำลังย่ำองุ่นเพื่อสกัดเหล้าในวันสะบาโตที่ยูดาห์
พวกเขาขนเมล็ดข้าวมาหลายกอง แล้วบรรทุกขึ้นบนหลังลา มีทั้งเหล้าองุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ
และมีของบรรทุกมาสารพัดชนิด ที่พวกเขานำไปยังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต และข้าพเจ้า
เตือนพวกเขาในวันที่เขาขายอาหาร ๑๖ ชาวไทระที่อาศัยอยู่ในเมืองนำปลาและสินค้าหลาก
ชนิดเข้ามาในเยรูซาเล็ม เพื่อขายให้แก่ประชาชนของยูดาห์ในวันสะบาโต ๑๗ ข้าพเจ้าจึง
เผชิญหน้าพูดกับเหล่าขุนนางของยูดาห์ว่า “พวกท่านกำลังกระทำความชั่วร้ายด้วยกา
รดูหมิ่นวันสะบาโตอะไรเช่นนี้ ๑๘ บรรพบุรุษของท่านไม่ได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันหรอกหรือ
และพระเจ้าของเราก็ได้ทำให้พวกเราและเมืองนี้ประสบกับสิ่งร้ายๆ มิใช่หรือ บัดนี้พวก
ท่านกำลังนำความวิบัติมากยิ่งขึ้นมาสู่อิสราเอลด้วยการดูหมิ่นวันสะบาโต”
๑๙ ทันทีที่เวลาค่ำลง ที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าสั่งว่า ประตูควรจะ
ปิดไว้ และออกคำสั่งว่าไม่ควรเปิดประตูจนกระทั่งหลังวันสะบาโต และข้าพเจ้าสั่งบรรดา
ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าให้ประจำหน้าที่ที่ประตูเมือง เพื่อไม่ให้บรรทุกของเข้ามาในวันสะบา
โต ๒๐ จากนั้นก็มีพวกพ่อค้าและคนขายสินค้าสารพัดชนิดพักแรมที่นอกเมืองเยรูซาเล็ม
ครั้งหรือสองครั้ง ๒๑ แต่ข้าพเจ้าเตือนพวกเขาว่า “ท่านมาพักที่นอกกำแพงเมืองทำไม ถ้า
ท่านทำเช่นนี้อีก ข้าพเจ้าจะจับท่าน” หลังจากนั้นแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้มาในวันสะบาโตอีก

* **๑๓๒** กันดารวิถี 22:3-11; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:3-5

๒๒ ข้าพเจ้าจึงสั่งชาวเลวีว่า พวกเขาควรชำระตัวให้บริสุทธิ์ และมาเฝ้าประตูเพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอพระองค์ระลึกถึงความดีของข้าพเจ้าในเรื่องนี้เถิด และโปรดเมตตาข้าพเจ้าเพราะความรักอันมั่นคงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

๒๓ ในครั้งโน้น ข้าพเจ้าเห็นชาวยิวที่ได้แต่งงานกับผู้หญิงของอัชโดด อัมโมน และโมอับ ๒๔ ครึ่งหนึ่งของจำนวนบุตรของพวกเขาพูดภาษาของอัชโดด และพูดภาษาของยูดาห์ไม่ได้ พูดได้แต่ภาษาของพวกเขาเท่านั้น ๒๕ ข้าพเจ้าเผชิญหน้าพูดกับพวกเขา ทั้งสาปแช่ง และลงมือลงไม้กับพวกเขาบางคน และถึงกับทึ้งผมพวกเขา และให้พวกเขาปฏิญาณตนในพระนามของพระเจ้าโดยบอกว่า □พวกท่านจะไม่ยกลูกสาวของท่านให้แก่ลูกชายของพวกเขา หรือรับลูกสาวของพวกเขามาเป็นสะใภ้ของท่านหรือเป็นภรรยาของพวกท่านเอง ๒๖ ซาโลมอนกษัตริย์ของอิสราเอลก็กระทำบาปเรื่องพวกผู้หญิงเหล่านั้นมิใช่หรือ ไม่มีกษัตริย์อื่นใดในบรรดาประชาชาติมากหลายที่เป็นเหมือนซาโลมอน และท่านเป็นที่รักของพระเจ้าของท่าน พระเจ้าแต่งตั้งให้ท่านเป็นกษัตริย์ปกครองทั่วทั้งอิสราเอล ถึงกระนั้น พวกผู้หญิงต่างชาติก็ยังทำให้ท่านกระทำบาป† ๒๗ เราควรจะฟังพวกท่าน และทำสิ่งชั่วร้ายเช่นนั้น แสดงความไม่ภักดีต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติอย่างนั้นหรือ□

๒๘ บุตรคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรของเอลียาชีบหัวหน้ามหาปุโรหิต ซึ่งเป็นบุตรเขยของสันบาลลัทชาวโฮโรน ข้าพเจ้าขับไล่เขาไปจากข้าพเจ้า ๒๙ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอพระองค์ระลึกถึงพวกเขาที่ได้ทำลายความเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาที่พระองค์มีกับปุโรหิตและชาวเลวี

๓๐ ดังนั้น ข้าพเจ้าได้ชำระพวกเขาให้สะอาดจากทุกสิ่งที่เป็นของต่างชาติ และข้าพเจ้ากำหนดหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและชาวเลวีแต่ละคนในการปฏิบัติงานของเขา ๓๑ และข้าพเจ้ายังได้จัดหาฟืนมาถวายตามกำหนดเวลา อีกทั้งผลไม้รุ่นแรกด้วย

โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอพระองค์ระลึกถึงความดีของข้าพเจ้าเถิด

---

† **๑๓□๒๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-8

เอสเธอร์

งานเลี้ยงของกษัตริย์

๑ ในสมัยของอาหสุเอรัส* คืออาหสุเอรัสผู้ที่ปกครอง 127 แคว้น ตั้งแต่อินเดียถึงคูช ๒ ในสมัยนั้น เมื่อกษัตริย์อาหสุเอรัสครองราชบัลลังก์ในสุสาเมืองป้อมปราการ ๓ ในปีที่สามหลังจากที่ได้ขึ้นครองราชย์ ท่านจัดงานเลี้ยงให้แก่เจ้านายชั้นผู้ใหญ่และข้าราชการทั้งสิ้นของท่าน กองทัพของเปอร์เซียและมีเดีย บรรดาผู้สูงศักดิ์และผู้ว่าราชการประจำแคว้นต่างก็มาพร้อมหน้ากัน ๔ ตลอดเวลา 180 วัน ท่านแสดงความมั่งมีแห่งราชอาณาจักร ความรุ่งเรืองของความยิ่งใหญ่ของท่าน ๕ เมื่อเสร็จสิ้น กษัตริย์ก็โปรดให้มีงานเลี้ยงในสุสาเมืองป้อมปราการ แก่ประชาชนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อย งานนี้ใช้เวลานานถึง 7 วัน ณ ลานสวนแห่งราชวัง ๖ ในสวนมีม่านผ้าฝ้ายสีขาวและสีฟ้า ผูกด้วยเชือกป่านเนื้อดีสีม่วงคล้องกับห่วงเงินและเสาหินอ่อน มีเตียงทองคำและเงินตั้งอยู่บนพื้นหินโมเสคสีแดงม่วง หินอ่อน เปลือกมุก และเพชรพลอย ๗ เครื่องดื่มรินใส่ถ้วยทองคำ ถ้วยหลากชนิด และมีเหล้าองุ่นของกษัตริย์ให้ดื่มโดยไม่จำกัด เพราะกษัตริย์ใจกว้าง ๘ การดื่มเป็นไปตามคำสั่งที่ว่า □ไม่มีการบังคับใดๆ□ เพราะกษัตริย์ได้ออกคำสั่งแก่พนักงานทุกคนในวังของท่านว่า แต่ละคนทำตามความพอใจของตน ๙ ส่วนราชินีวัชทีก็จัดงานเลี้ยงสำหรับผู้หญิงในวังของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย

ราชินีวัชทีปฏิเสธคำบัญชา

๑๐ ในวันทีเจ็ด เมื่อใจของกษัตริย์หรรษาด้วยเหล้าองุ่น ท่านสั่งเมหุมาน บิสธา ฮาร์โบนา บิกธา อาบักธา เศธาร์ และคาร์คาส ผู้เป็นขันทีทั้งเจ็ดที่รับใช้กษัตริย์อาหสุเอรัส ๑๑ ให้พาราชินีวัชทีมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ พร้อมกับสวมมงกุฎของเธอด้วย เพื่อให้ประชาชนและบรรดาเจ้าขุนมูลนายได้ชมความงามของเธอ เพราะเธอรูปงามยิ่งนัก ๑๒ แต่ราชินีวัชทีปฏิเสธคำบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับขันที กษัตริย์จึงกริ้วยิ่งนักและความโกรธก็เร่าร้อนอยู่ในใจ

๑๓ กษัตริย์จึงกล่าวกับผู้เรืองปัญญาว่าควรจะทำอย่างไร (เพราะเป็นวิธีการของกษัตริย์ที่จะปรึกษาผู้ชำนาญกฎมนเทียรบาลและการตัดสินความ ๑๔ และเป็นคนสนิทของกษัตริย์ด้วยคือ คาร์เช-นา เชธาร์ อัดมาธา ทาร์ชิช เมเรส มาร์เส-นา และเมมูคาน ซึ่งเป็นเจ้านายชั้นผู้ใหญ่แห่งเปอร์เซียและมีเดีย เข้าถึงตัวกษัตริย์ได้เสมอและมีตำแหน่งสูงในอาณาจักร) ๑๕ กษัตริย์ถามว่า □จะต้องทำอย่างไรต่อราชินีวัชทีตามกฎหมาย ในเมื่อเธอไม่ปฏิบัติตามคำบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสที่รับสั่งไปกับขันที□ ๑๖ เมมูคานจึงกล่าวต่อหน้ากษัตริย์และบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ว่า □ราชินีวัชทีไม่เพียงกระทำผิดต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ผิดต่อบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงในทุกแคว้นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย ๑๗ เพราะการกระทำของราชินีจะเป็นทีทราบกันในบรรดาผู้หญิงทั้งปวง ซึ่งเป็นเหตุให้พวกเขาดูหมิ่นสามีของตนเอง และจะพูดกันได้ว่า □กษัตริย์อาหสุเอรัสบัญชาราชินีวัชทีให้มาเข้าเฝ้า แต่พระนางก็ไม่มา□ ๑๘ ในวันนี้ บรรดาผู้หญิงที่เป็นเจ้านายชั้นผู้ใหญ่แห่งเปอร์เซียและมีเดีย ที่ทราบถึงการกระทำของราชินี ก็จะพูดเหมือนกันแก่บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ จะเกิดการดูหมิ่นดูแคลนและความโกรธเกรี้ยวมากมาย ๑๙ ถ้าหากว่าจะเป็นที่พอใจของกษัตริย์ ขอให้มีคำสั่งของราชสำนักซึ่งเขียนระบุในกฎของชาวเปอร์เซียและชาว

* **๑□๑** เป็นชื่อในภาษาฮีบรู ท่านมีชื่อในภาษากรีกคือ เซอร์ซิส ซึ่งปกครองอาณาจักรเปอร์เซียระหว่าง 486-465 ปีก่อน ค□ศ□

มีเดียว่า นางวัชทีไม่มีสิทธิ์เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส และจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งนี้
และขอให้กษัตริย์มอบราชตำแหน่งแก่ผู้อื่นทีเหมาะสมกว่าเธอ ๒๐ ดังนั้นเมื่อมีการประกาศ
กฤษฎีกาของกษัตริย์ทั่วอาณาจักรอันกว้างใหญ่ ผู้หญิงทั้งปวงก็จะยกย่องสามีของตน ทั้ง
ผู้ใหญ่และผู้น้อย ๒๑ คำแนะนำนี้เป็นทีพอใจของกษัตริย์และบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่
กษัตริย์จึงกระทำตามดังที่เมมูคานเสนอ ๒๒ ท่านส่งสาสน์ไปยังแคว้นต่างๆ ของกษัตริย์ ถึง
แต่ละแคว้นเป็นลายลักษณ์อักษรต้นฉบับแก่ชนทุกชาติในภาษาของเขาเอง คือให้ชายทุก
คนเป็นเจ้านายในครัวเรือนของตน

๒

เอสเธอร์รับเลือกเป็นราชินี

๑ หลังจากนั้น เมื่อกษัตริย์อาหสุเอรัสคลายความโกรธลงแล้ว ท่านระลึกถึงการกระทำ
ของนางวัชที และคำสั่งที่ห้ามนางเข้าเฝ้าต่อไป ๒ และบรรดาผู้รับใช้ชายที่ปรนนิบัติกษัตริย์
เสนอว่า ขอโปรดเสาะหาพรหมจาริณีสาวรูปงามให้กษัตริย์เถิด ๓ และให้กษัตริย์แต่งตั้ง
เจ้าหน้าที่ในแคว้นทุกแคว้นของอาณาจักร เพื่อพาพรหมจาริณีสาวรูปงามทุกคนมายังฮา
เร็มที่สุสาเมืองป้อมปราการ ให้อยู่ภายใต้การดูแลของเฮกัยขันทีของกษัตริย์ ผู้ควบคุมด
แลผู้หญิงทั้งหลาย และให้พวกเขาได้รับการเสริมความงาม ๔ และขอให้หญิงสาวผู้เป็นที
โปรดปรานของกษัตริย์ ได้รับตำแหน่งราชินีแทนวัชที กษัตริย์พอใจในข้อเสนอ จึงดำเนิน
การตามนั้น

๕ ในเวลานั้น มีชาวยิวผู้หนึ่งที่สุสาเมืองป้อมปราการ ชื่อโมร์เดคัยบุตรของยาอีร์ ยา
อีร์เป็นบุตรของชิเมอี ชิเมอีเป็นบุตรของคีชชาวเบนยามิน ๖ เขาเป็นคนที่ถูกจับตัวจาก
เยรูซาเล็มไปเป็นเชลยพร้อมกับกลุ่มเชลยและเยโคนิยาห์*กษัตริย์แห่งยูดาห์ ครั้งที่เนบู
คัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนจับไป ๗ เขาเลี้ยงดูฮาดัสซา ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่า เอสเธอร์ เธอ
เป็นบุตรหญิงของลุงของเขา และกำพร้าทั้งบิดาและมารดา เธอมีรูปร่างหน้าตาสวย เมื่
อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิต โมร์เดคัยจึงรับเธอมาเป็นบุตรของตน ๘ ฉะนั้น เมื่อมีคำสั่ง
และประกาศกฤษฎีกาของกษัตริย์ และเมื่อหญิงสาวมากมายมารวมกันทีสุสาเมืองป้อม
ปราการ ภายใต้การดูแลของเฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกนำมายังราชวัง และอยู่ภายใต้การดูแล
ของเฮกัยผู้ควบคุมดูแลผู้หญิงทั้งหลาย ๙ เอสเธอร์เป็นทีพึงใจและทำให้เขาชอบใจเธอเป็น
พิเศษ เขาจึงเตรียมเสริมความงามและจัดหาอาหารให้แก่เธอเพิ่มเติม อีกทั้งจัดหาหญิง
สาว 7 คนทีได้คัดเลือกจากราชวัง เพื่อมารับใช้เธอ และย้ายเอสเธอร์กับหญิงรับใช้เข้าไป
อยู่ในสถานที่ดีที่สุดในฮาเร็ม ๑๐ เอสเธอร์ยังไม่ได้เปิดเผยสัญชาติและประวัติครอบครัว
ของเธอ เพราะโมร์เดคัยได้สั่งห้ามไว้ ๑๑ ทุกๆ วัน โมร์เดคัยเดินอยู่ที่หน้าลานฮาเร็ม เพื่อดู
ว่าเอสเธอร์เป็นอยู่อย่างไร และเธอทำอะไรบ้าง

๑๒ หลังจากที่บรรดาหญิงสาวผ่านการเสริมความงามเป็นเวลา 12 เดือนตามกำหนด คือ
ชโลมกายด้วยน้ำมันมดยอบ 6 เดือน และด้วยน้ำมันกับเครื่องหอมอีก 6 เดือนก็จะถึงเวรที่
หญิงสาวแต่ละคนจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส ๑๓ เมื่อหญิงสาวเข้าเฝ้ากษัตริย์ในกรณี
ดังกล่าว เธอจะได้รับสิ่งที่เธอปรารถนาจากฮาเร็ม และนำติดตัวไปที่ราชวัง ๑๔ ในเวลาเย็น
เธอจะไปที่ราชวัง และในเวลาเช้า เธอจะกลับไปยังฮาเร็มที่สองภายใต้การดูแลของชาอัชก
ัซขันทีของกษัตริย์ ผู้เป็นผู้ควบคุมดูแลบรรดาภรรยาน้อย เธอจะไม่เข้าเฝ้ากษัตริย์อีก เว้น
เสียแต่ว่ากษัตริย์จะพึงพอใจเธอ และเรียกชื่อเธอให้มาเข้าเฝ้า

---

* **๒๖** ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ 24:6; 1 พงศาวดาร 3:16; เยเรมีย์ 22:24

๑๕ เมื่อถึงเวลาของเอสเธอร์บุตรหญิงของอาบีฮายิลลุงของโมร์เดคัย ผู้รับเธอเป็นบุตรของตน จะต้องเข้าเฝ้ากษัตริย์ เธอไม่ได้ขอสิ่งใดนอกจากสิ่งที่เฮกัยแนะนำ เฮกัยเป็นขันทีของกษัตริย์ และเป็นผู้ควบคุมดูแลกลุ่มผู้หญิง ส่วนเอสเธอร์ก็เป็นที่โปรดปรานในสายตาของทุกคนที่เห็นเธอ ๑๖ ครั้นเอสเธอร์ถูกนำไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสที่ราชวัง ในเดือนที่สิบซึ่งเป็นเดือนเทเบท ในปีที่เจ็ดแห่งการครองราชย์ของท่าน ๑๗ กษัตริย์ก็รักเอสเธอร์ยิ่งกว่าหญิงสาวคนอื่นๆ และเธอเป็นที่โปรดปรานและเห็นชอบของกษัตริย์ มากกว่าพรหมจาริณีทั้งปวง ท่านจึงสวมราชมงกุฎบนศีรษะเธอ และแต่งตั้งเธอเป็นราชินีแทนวัชที ๑๘ และกษัตริย์ก็จัดงานฉลองให้แก่บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่และข้าราชการของท่าน เป็นงานฉลองเพื่อเอสเธอร์ ท่านประกาศให้ถือเป็นวันหยุดทั่วทุกแคว้น และแจกของขวัญด้วยความใจกว้าง

โมร์เดคัยทราบถึงแผนการร้าย

๑๙ เมื่อบรรดาพรหมจาริณีถูกนำมารวมกันเป็นครั้งที่สอง โมร์เดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ ๒๐ เอสเธอร์ยังไม่ได้เปิดเผยประวัติครอบครัวและสัญชาติของเธอ ดังที่โมร์เดคัยสั่งเธอไว้ เพราะเอสเธอร์เชื่อฟังโมร์เดคัยเหมือนกับครั้งที่เธอเติบโตภายใต้การเลี้ยงดูของเขา ๒๑ ในเวลานั้น โมร์เดคัยกำลังนั่งอยู่ที่ประตูราชวัง บิกธานและเทเรช ขันที 2 คนของกษัตริย์ที่เฝ้าธรณีประตู มีความโกรธและสมคบกันปองร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส ๒๒ โมร์เดคัยทราบเรื่อง จึงบอกให้ราชินีเอสเธอร์ทราบ เอสเธอร์ทูลกษัตริย์ในนามของโมร์เดคัย ๒๓ เมื่อสืบความ และพบว่าเป็นจริงดังกล่าว ขันทีทั้ง 2 คนจึงถูกแขวนคอที่ตะแลงแกง และเรื่องนี้มีบันทึกอยู่ในหนังสือแห่งพงศาวดารต่อหน้ากษัตริย์

๓

ฮามานคิดแผนการร้ายต่อชาวยิว

๑ ต่อมาภายหลัง กษัตริย์อาหสุเอรัสเลื่อนตำแหน่งฮามานชาวอากัก บุตรของฮัมเมดาธา ให้สูงขึ้นเหนือบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงที่อยู่กับเขา ๒ บรรดาเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ ที่อยู่ที่ประตูราชวังก้มแสดงความเคารพฮามาน ตามที่กษัตริย์ได้บัญชา แต่โมร์เดคัยไม่ก้มลงหรือแสดงความเคารพฮามาน ๓ บรรดาเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ที่ประตูราชวังถามโมร์เดคัยว่า “ทำไมท่านจึงไม่เชื่อฟังคำสั่งของกษัตริย์” ๔ พวกเขาพูดกับโมร์เดคัยวันแล้ววันเล่า แต่โมร์เดคัยก็ไม่ฟัง พวกเขาจึงไปบอกฮามาน เพื่อดูว่า ฮามานจะทำอย่างไรต่อโมร์เดคัย เพราะเขาได้อ้างว่า เขาเป็นยิว ๕ ส่วนฮามาน เมื่อเห็นว่าโมร์เดคัยไม่ก้มแสดงความเคารพเขา เขาก็เดือดดาลนัก ๖ แต่เขารู้สึกว่าการที่จะกำจัดโมร์เดคัยเพียงผู้เดียวนั้นยังไม่พอ จึงได้หาทางจะกำจัดชาวยิวทั้งสิ้นซึ่งเป็นคนของโมร์เดคัยด้วย ตามที่เจ้าหน้าที่ได้แจ้งให้ทราบถึงคนของโมร์เดคัยที่อาศัยอยู่ทั่วไปในอาณาจักรของอาหสุเอรัส

๗ ในปีที่สิบสองของกษัตริย์อาหสุเอรัส ในเดือนแรกคือเดือนนิสาน มีการเสี่ยงปูร์ (คือการจับฉลาก) ต่อหน้าฮามาน เพื่อเลือกวันและเดือน และเสี่ยงได้เป็นเดือนสิบสองคือเดือนอาดาร์ ๘ ฮามานบอกกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า “มีประชาชนกลุ่มหนึ่งที่กระจัดกระจายไปต่างแดน และแทรกตัวอาศัยอยู่ในหมู่ประชาชนทุกแคว้นในอาณาจักรของท่าน กฎของพวกเขาต่างจากกฎของชนกลุ่มอื่นๆ และพวกเขาไม่ปฏิบัติตามกฎของกษัตริย์ ฉะนั้นไม่เป็นประโยชน์อันใด ที่กษัตริย์จะต้องทนพวกเขา ๙ ถ้าเป็นที่พอใจของกษัตริย์ ขอโปรดออกกฤษฎีกาให้กำจัดพวกเขาเสีย และข้าพเจ้าจะมอบเงิน 10,000 ตะลันต์*ไว้ในคลังของกษัตริย์ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับคนที่จะดำเนินการ” ๑๐ ดังนั้น กษัตริย์ถอดแหวนตราจากนิ้วมือท่าน และมอบให้แก่ฮามานชาวอากัก บุตรของฮัมเมดาธา ศัตรูของชาวยิว ๑๑ และกษั

* ๓๙ 1 ตะลันต์ หนักประมาณ 35 กก.

ตริย์กล่าวกับฮามานว่า จงเก็บเงินของเจ้าไว้ ส่วนประชาชนนั้น กระทำต่อพวกเขาตามที่เจ้าเห็นชอบ
๑๒ ในวันที่สิบสามของเดือนแรก บรรดาเลขาของกษัตริย์ถูกเรียกมาเขียนกฤษฎีกาตามทุกสิ่งที่ฮามานสั่งไว้ และส่งไปให้แก่ผู้ปกครองแคว้นต่างๆ ของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการของทุกแคว้น และแก่เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของชนทุกชาติ โดยเขียนด้วยภาษาสำหรับทุกแคว้นและแต่ละชนชาติ ลงในนามกษัตริย์อาหสุเอรัส และผนึกด้วยแหวนตราของกษัตริย์ ๑๓ บรรดาคนเดินข่าวด่วนก็ส่งจดหมายไปยังแคว้นต่างๆ ของกษัตริย์ พร้อมกับระบุว่าให้ทำลาย ฆ่า และกำจัดชาวยิวจนหมดสิ้น ทั้งคนหนุ่มและคนชรา ผู้หญิงและเด็กๆ ในวันเดียว คือในวันที่สิบสามของเดือนสิบสองคือเดือนอาดาร์ และริบทุกสิ่งที่เป็นของพวกเขา ๑๔ ให้ทำสำเนาจดหมายพร้อมกับคำบัญชา เป็นกฤษฎีกาแก่ทุกแคว้น ประกาศแก่ประชาชนทั้งปวงเพื่อให้เตรียมพร้อมในวันนั้น ๑๕ บรรดาคนเดินข่าวด่วนรีบไป ตามคำสั่งของกษัตริย์ กฤษฎีกานั้นถูกเขียนขึ้นในสุสาเมืองป้อมปราการ ขณะที่กษัตริย์และฮามานนั่งดื่มด้วยกัน ในเมืองสุสากลับสับสนอลหม่าน

๔

เอสเธอร์เห็นชอบที่จะช่วยชาวยิว

๑ เมื่อโมร์เดคัยทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เขาจึงฉีกเสื้อของตน และสวมผ้ากระสอบและเทขี้เถ้าลงบนศีรษะของตน เขาเดินเข้าไปในเมือง และร้องเสียงดังอย่างขมขื่น ๒ เขาขึ้นไปยืนที่ทางเข้าประตูราชวัง ไม่มีผู้ใดที่สวมผ้ากระสอบได้รับอนุญาตเข้าทางประตูราชวัง ๓ เมื่อชาวยิวในทุกแห่งหนในทุกแคว้นได้รับคำบัญชาและกฤษฎีกาของกษัตริย์ พวกเขาก็เศร้าโศกยิ่งนัก จึงมีการอดอาหาร ร้องไห้และร้องคร่ำครวญ หลายคนสวมผ้ากระสอบนอนบนขี้เถ้า
๔ เมื่อบรรดาหญิงสาวและขันทีของเอสเธอร์มาแจ้งข่าวให้เธอทราบ ราชินีก็เป็นทุกข์ยิ่งนัก เธอให้นำเสื้อผ้าไปให้โมร์เดคัย เพื่อให้เขาสวมแทนผ้ากระสอบ แต่เขาปฏิเสธ ๕ เอสเธอร์จึงเรียกตัวฮาธาคขันทีคนหนึ่งที่ได้รับการแต่งตั้งจากกษัตริย์ให้รับใช้เธอ เอสเธอร์สั่งเขาให้ไปหาโมร์เดคัย เพื่อดูว่าเกิดเรื่องอะไรและสาเหตุของเรื่องนั้นคืออะไร ๖ ฮาธาคไปหาโมร์เดคัยที่ลานเมืองตรงหน้าประตูราชวัง ๗ และโมร์เดคัยบอกฮาธาคได้รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขาทุกอย่าง รวมทั้งเรื่องเงินที่ฮามานสัญญาว่าจะจ่ายให้คลังของกษัตริย์เพื่อใช้ในการกำจัดชาวยิว ๘ โมร์เดคัยได้ให้สำเนาบันทึกกฤษฎีกาสั่งทำลายชาวยิวที่เขียนประกาศในสุสา และให้เขานำไปเพื่ออธิบายแก่เอสเธอร์ และเขาสั่งให้เธอเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่ออ้อนวอนขอความกรุณาจากท่าน ในนามของประชาชนของเธอ ๙ แล้วฮาธาคก็ไปเล่าให้เอสเธอร์ฟังว่า โมร์เดคัยได้พูดสิ่งใดบ้าง ๑๐ เอสเธอร์กล่าวกับฮาธาค และสั่งเขาให้ไปหาโมร์เดคัย เพื่อบอกเขาดังนี้ว่า ๑๑ เป็นที่รู้กันในบรรดาเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์และประชาชนในแคว้นต่างๆ ของกษัตริย์ว่า หากชายหรือหญิงคนใดเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ตำหนักชั้นใน โดยไม่มีรับสั่งมาก่อน จะต้องถูกประหารตามกฎนี้เท่านั้น ยกเว้นว่ากษัตริย์ยื่นคทาทองไปทางคนนั้น เขาก็จะรอดชีวิต ส่วนตัวฉันเอง 30 วันที่ผ่านมาก็ยังไม่มีรับสั่งให้ไปเข้าเฝ้าเลย
๑๒ เมื่อโมร์เดคัยรับทราบสิ่งที่เอสเธอร์แจ้งแล้ว ๑๓ เขาตอบเอสเธอร์ว่า อย่าคิดในใจว่าการที่เธออาศัยอยู่ในราชวัง เธอจะหนีความตายได้มากกว่าชาวยิวคนอื่นๆ ๑๔ เพราะหากเวลานี้เธอเงียบเฉย การบรรเทาทุกข์และความอยู่รอดของชาวยิวจะมาจากที่อื่น แต่เธอและตระกูลของเธอจะพินาศไป ใครจะไปรู้ว่า เพราะเหตุใดเธอจึงได้มาอยู่ในราชอาณาจักรในวิกฤตกาลเช่นนี้ ๑๕ เอสเธอร์ให้นำคำตอบกลับไปบอกโมร์เดคัยว่า ๑๖ ไปเถิด ขอรวบรวมชาวยิวทั้งหมดที่อยู่ในสุสา ให้อดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทานหรือดื่มอะไร 3 วัน ทั้งกลางวันและกลางคืน บรรดาหญิงสาวและตัวฉันก็จะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะ

ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ แม้ว่าจะผิดกฎ ถึงฉันจะตาย ฉันก็ยอม" ๑๗ โมร์เดคัยจึงไปทำทุกสิ่งตามที่เอสเธอร์สั่งให้เขาทำ

๕

เอสเธอร์จัดเตรียมงานเลี้ยง

๑ พอถึงวันที่สาม เอสเธอร์สวมเสื้อคลุมของราชินี และยืนที่ลานชั้นในของวัง ซึ่งอยู่ด้านหน้าของตำหนัก ในขณะเดียวกับที่กษัตริย์กำลังนั่งบนราชบัลลังก์ในห้องบัลลังก์ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางเข้าวัง ๒ ครั้นกษัตริย์เห็นราชินีเอสเธอร์ยืนอยู่ที่ลาน เธอก็เป็นที่พอใจยิ่งนัก ท่านจึงยื่นคทาทองในมือท่านออกไปที่เอสเธอร์ เอสเธอร์จึงเข้าไปใกล้และแตะที่ยอดคทา ๓ กษัตริย์จึงถามเธอว่า "มีเรื่องอะไรหรือ ราชินีเอสเธอร์ เธออยากจะขออะไร เราจะมอบให้เธอ แม้จะถึงครึ่งหนึ่งของราชอาณาจักรของเรา" ๔ เอสเธอร์ตอบว่า "หากว่าจะโปรด ขอท่านและฮามานมางานเลี้ยงที่หม่อมฉันได้เตรียมไว้สำหรับท่านในวันนี้เถิด" ๕ กษัตริย์จึงตอบว่า "เรียกฮามานมาโดยเร็ว เพื่อเราจะได้ทำตามที่เอสเธอร์ขอ" ดังนั้น กษัตริย์และฮามานจึงมางานเลี้ยงที่เอสเธอร์ได้เตรียมไว้ ๖ ขณะที่คนในงานกำลังดื่มเหล้าองุ่น กษัตริย์กล่าวกับเอสเธอร์ว่า "เธออยากได้อะไร เราก็จะมอบให้เธอ และเธออยากจะขออะไร แม้จะถึงครึ่งหนึ่งของราชอาณาจักรของเรา ก็จะเป็นไปตามนั้น" ๗ เอสเธอร์จึงตอบว่า "สิ่งที่หม่อมฉันจะขอก็คือ ๘ หากว่าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานของท่าน และถ้าจะเป็นที่พอใจที่จะประทานสิ่งที่หม่อมฉันพึงปรารถนา และให้เป็นไปตามคำขอของหม่อมฉัน ก็ขอท่านและฮามานโปรดมางานเลี้ยงที่หม่อมฉันจะจัดขึ้นสำหรับวันพรุ่งนี้ แล้วหม่อมฉันจะตอบคำถามของท่าน"

ฮามานวางแผนแขวนคอโมร์เดคัย

๙ ในวันนั้นฮามานจากไปด้วยใจยินดีและรื่นเริง แต่เมื่อฮามานเห็นโมร์เดคัยที่ประตูราชวัง เขาไม่ลุกขึ้นและไม่แสดงความยำเกรง เขารู้สึกฉุนเฉียวโมร์เดคัยยิ่งนัก ๑๐ แต่ถึงกระนั้น ฮามานก็กลั้นความรู้สึกไว้ และกลับบ้านไป เขาให้คนไปตามพวกเพื่อนๆ และเรียกเศเรชภรรยาของตนมา ๑๑ และฮามานก็โอ้อวดความมั่งมีของตน ทั้งยังมีบุตรชายหลายคน และกษัตริย์ให้เกียรติเขาด้วยการเลื่อนตำแหน่ง และให้เขารุดหน้าเหนือบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่และผู้ว่าราชการของท่าน ๑๒ และฮามานพูดว่า "แม้แต่ราชินีเอสเธอร์ก็ไม่ได้ให้ใครไปงานเลี้ยงที่เธอจัดเตรียมขึ้นสำหรับกษัตริย์ นอกจากฉันเท่านั้น และเธอได้เชิญฉันกับกษัตริย์ไปในวันพรุ่งนี้ด้วย ๑๓ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่มีค่าอะไรสำหรับฉัน ตราบที่ฉันเห็นโมร์เดคัยชาวยิวยังนั่งอยู่ที่ประตูราชวัง" ๑๔ ดังนั้นเศเรชภรรยาของเขา และเพื่อนทุกคนบอกเขาว่า "ให้สร้างตะแลงแกงสูง 50 ศอก และไปขอให้กษัตริย์แขวนคอโมร์เดคัยบนนั้น แล้วจึงไปงานเลี้ยงกับกษัตริย์ด้วยความยินดี" ความคิดนี้เป็นที่พอใจของฮามาน และเขาสั่งให้สร้างตะแลงแกงขึ้น

๖

กษัตริย์ให้เกียรติโมร์เดคัย

๑ ในคืนวันนั้น กษัตริย์นอนไม่หลับ ท่านจึงสั่งให้นำหนังสือแห่งพงศาวดารมาอ่านให้ท่านฟัง เป็นบันทึกการกระทำอันน่าจดจำในรัชสมัยของท่าน ๒ และพบในบันทึกว่า โมร์เดคัยเป็นผู้แจ้งเรื่องที่ขันที 2 คนของกษัตริย์คือ บิกธานาและเทเรชผู้เฝ้าธรณีประตู พยายามปองร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส ๓ และกษัตริย์ถามว่า "โมร์เดคัยได้รับเกียรติหรือความดีความชอบในเรื่องนี้แล้วหรือยัง" พวกชายหนุ่มที่เฝ้ารับใช้ท่านตอบว่า "เขายังไม่เคยได้รับสิ่งใด" ๔ กษัตริย์ถามว่า "ใครอยู่ที่ลานตำหนัก" ส่วนฮามานเพิ่งเข้ามาถึงลานชั้นนอกของราชวัง เพื่อขอกษัตริย์เรื่องจะให้แขวนคอโมร์เดคัยที่ตะแลงแกง ซึ่งเขาเตรียมไว้ ๕ พวกชายหนุ่มจึงตอบว่า "ฮามานกำลังยืนอยู่ที่ลานนั่น" และกษัตริย์บอกว่า "ให้เขาเข้ามา" ๖

ดังนั้น ฮามานจึงเข้ามา และกษัตริย์ถามเขาว่า "ควรจะทำอย่างไรให้กับคนที่กษัตริย์พอใจจะยกย่อง" ฮามานนึกอยู่ในใจว่า "มีใครที่กษัตริย์พอใจจะยกย่องมากกว่าตัวฉัน" ๗ ฮามานจึงตอบกษัตริย์ว่า "สำหรับผู้นั้นที่กษัตริย์พอใจจะยกย่อง ๘ ขอให้นำเสื้อคลุมที่กษัตริย์เคยสวม และม้าที่กษัตริย์เคยขี่ และนำราชมงกุฎมาสวมบนศีรษะของผู้นั้น ๙ ขอให้มอบเสื้อคลุมและม้าแก่ผู้สูงศักดิ์มากที่สุดของกษัตริย์ และให้พวกเขาแต่งกายให้ผู้ที่กษัตริย์พอใจจะยกย่อง และให้พวกเขาขี่ม้านำท่านผู้นั้นไปตามถนนในเมือง และประกาศไปข้างหน้าท่านว่า "ผู้ที่กษัตริย์พอใจจะยกย่องย่อมได้รับการตอบแทนเช่นนี้" " ๑๐ กษัตริย์จึงกล่าวกับฮามานว่า "จงรีบเอาเสื้อคลุมและม้า อย่างที่เจ้าพูด และปฏิบัติต่อโมร์เดคัยชาวยิวที่นั่งอยู่ที่ประตูราชวัง อย่าให้สิ่งใดขาดไปจากสิ่งที่เจ้าพูดไว้" ๑๑ ดังนั้น ฮามานจึงเอาเสื้อคลุมและม้า และเขาแต่งตัวให้โมร์เดคัย และนำเขาไปตามถนนในเมือง ประกาศล่วงหน้าเขาว่า "ผู้ที่กษัตริย์พอใจจะยกย่องย่อมได้รับการตอบแทนเช่นนี้"

๑๒ หลังจากนั้น โมร์เดคัยก็กลับไปที่ประตูราชวัง แต่ฮามานรีบกลับบ้านไป เขาเศร้าใจและใช้ผ้าคลุมศีรษะ ๑๓ ฮามานเล่าให้เศเรชภรรยาของเขาและพวกเพื่อนๆ ฟังถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา บรรดาผู้ปรึกษาของเขากับเศเรชภรรยาบอกเขาว่า "ในเมื่อท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมร์เดคัยผู้เป็นชนชาติยิว ท่านจะไม่มีวันชนะเขาแน่ แต่ท่านจะพินาศต่อหน้าต่อตาเขา"

เอสเธอร์เผยแผนการร้ายของฮามาน

๑๔ ขณะที่พวกเขากำลังพูดอยู่กับฮามาน บรรดาขันทีของกษัตริย์ก็มาถึงและรีบนำฮามานไปงานเลี้ยงที่เอสเธอร์จัดเตรียม

๗

๑ ดังนั้น กษัตริย์และฮามานเข้าร่วมรับประทานอาหารในงานเลี้ยงกับราชินีเอสเธอร์ ๒ ในวันที่สองของงาน ขณะที่ผู้คนกำลังดื่มเหล้าองุ่น กษัตริย์กล่าวกับเอสเธอร์อีกว่า "ราชินีเอสเธอร์ เธอออยากได้อะไร เราก็จะมอบให้เธอ และเธอออยากจะขออะไร แม้จะถึงครึ่งหนึ่งของราชอาณาจักรของเรา ก็จะเป็นไปตามนั้น" ๓ ราชินีเอสเธอร์จึงตอบว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ หากว่าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานของท่าน และถ้าจะเป็นที่พอใจของกษัตริย์ สิ่งที่หม่อมฉันปรารถนาก็คือ ชีวิตของหม่อมฉัน และชีวิตของประชาชนของหม่อมฉัน ๔ เพราะทั้งหม่อมฉันและประชาชนของหม่อมฉันถูกขายให้เผชิญกับความพินาศ ถูกเข่นฆ่า และถูกกำจัดเสียสิ้น ถ้าหากว่าพวกเราเพียงถูกขายให้เป็นทาส ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย หม่อมฉันก็จะเงียบเสีย เพราะว่าความยากลำบากของเรานั้นไม่มากพอที่จะต้องรบกวนกษัตริย์" ๕ กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงถามราชินีเอสเธอร์ว่า "เขาเป็นใคร และเขาอยู่ที่ไหน ใครกล้ากระทำเช่นนี้" ๖ เอสเธอร์ตอบว่า "คนทีเป็นฝ่ายตรงข้ามและเป็นศัตรู ฮามานผู้ชั่วร้ายคนนี้" ฮามานก็ตกใจกลัว ณ เบื้องหน้ากษัตริย์และราชินี

ฮามานถูกแขวนคอ

๗ กษัตริย์จึงลุกขึ้นด้วยความโกรธกริ้วหลังจากการดื่มเหล้าองุ่น และเดินเข้าไปในสวน แต่ฮามานอยู่ต่อเพื่อขอให้ราชินีเอสเธอร์ไว้ชีวิตเขา เพราะเขาเห็นว่าภัยจากกษัตริย์จะต้องตกอยู่กับเขา ๘ เมื่อกษัตริย์กลับจากสวน และไปยังที่ดื่มเหล้าองุ่น ขณะที่ฮามานกำลังทรุดตัวลงบนที่นั่งซึ่งเอสเธอร์นั่งอยู่ กษัตริย์จึงกล่าวว่า "เขายังจะลวนลามราชินีต่อหน้าเราในบ้านของเราหรือ" ทันทีที่สิ้นคำของกษัตริย์ พวกเขาก็คลุมหน้าของฮามาน ๙ ครั้นแล้ว ฮาร์โบนาหนึ่งในบรรดาขันทีที่คอยรับใช้กษัตริย์ พูดว่า "มีตะแลงแกงสูง 50 ศอก ตั้งอยู่ข้างบ้านของฮามาน ซึ่งเขาให้สร้างขึ้นสำหรับโมร์เดคัยผู้รายงานเพื่อช่วยชีวิตกษัตริย์" ๑๐

กษัตริย์จึงกล่าวว่า จงแขวนคอฮามานที่นั่น ดังนั้น พวกเขาจึงแขวนคอฮามานบนตะแลงแกงที่เขาได้เตรียมไว้สำหรับโมร์เดคัย และความโกรธกริ้วของกษัตริย์ก็คลายลง

๘

เอสเธอร์ช่วยชีวิตของชาวยิว

๑ ในวันนั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสได้มอบบ้านของฮามานผู้เป็นศัตรูของชาวยิวให้แก่เอสเธอร์ และโมร์เดคัยมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ด้วยว่า เอสเธอร์ได้บอกท่านว่าเขากับเธอเกี่ยวพันกันอย่างไร ๒ และกษัตริย์ถอดแหวนตราที่ท่านเอาคืนมาจากฮามาน และมอบให้แก่โมร์เดคัย และเอสเธอร์แต่งตั้งให้เขามีสิทธิ์เหนือทรัพย์สินของฮามาน

๓ เอสเธอร์พูดกับกษัตริย์อีก เธอก้มลงที่แทบเท้าของท่าน ทั้งร้องไห้และวิงวอนขอให้ท่านช่วยยุติแผนการชั่วร้ายที่ฮามานชาวอากัก ได้เตรียมไว้เพื่อทำลายชาวยิว ๔ แล้วกษัตริย์ยื่นคทาทองไปที่เอสเธอร์ ๕ เอสเธอร์จึงลุกขึ้นยืนที่เบื้องหน้าท่าน กล่าวว่า ถ้ากษัตริย์จะโปรด และถ้าหากว่าท่านพอใจในตัวหม่อมฉัน และถ้ากษัตริย์เห็นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดออกคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อยกเลิกจดหมายที่เป็นแผนของฮามานชาวอากักผู้เป็นบุตรของฮัมเมดาธา ซึ่งเขาเขียนขึ้นเพื่อกำจัดชาวยิวที่อยู่ในแคว้นต่างๆ ของท่าน ๖ หม่อมฉันจะทนดูความหายนะที่กำลังจะเกิดแก่ชนชาติของหม่อมฉันได้อย่างไร หรือหม่อมฉันจะทนดูความพินาศของญาติพี่น้องได้อย่างไร ๗ กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตอบราชินีเอสเธอร์และโมร์เดคัยชาวยิวว่า ดูเถิด เราได้มอบบ้านของฮามานให้แก่เอสเธอร์แล้ว และพวกเขาก็ได้แขวนคอเขาบนตะแลงแกงแล้ว เพราะเขาตั้งใจจะกำจัดชาวยิว ๘ แต่พวกเธอจงเขียนตามที่เห็นสมควรในเรื่องที่เกี่ยวกับชาวยิว เขียนในนามของเรา และประทับด้วยแหวนของกษัตริย์ เพราะว่ากฤษฎีกาที่ร่างในนามของกษัตริย์และประทับด้วยแหวนของกษัตริย์จะยกเลิกไม่ได้

๙ บรรดาเลขาของกษัตริย์ถูกเรียกมาในเวลานั้น ในเดือนที่สามคือเดือนสิวัน วันที่ยี่สิบสาม กฤษฎีกาถูกเขียนขึ้น ตามทุกสิ่งที่โมร์เดคัยสั่งในเรื่องที่เกี่ยวกับชาวยิว และส่งไปให้แก่บรรดาผู้ปกครองแคว้น แก่ผู้ว่าราชการ แก่เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของทุกแคว้น ตั้งแต่อินเดียถึงคูช 127 แคว้น ให้เขียนด้วยภาษาของแต่ละแคว้นและแต่ละชนชาติ และแก่ชาวยิวในภาษาของพวกเขา ๑๐ และเขาเขียนในนามกษัตริย์อาหสุเอรัส และผนึกด้วยแหวนตราของกษัตริย์ และเขาส่งจดหมายไปกับบรรดาคนเดินข่าวด่วนขี่ม้าเร็วพันธุ์พิเศษของกษัตริย์ ๑๑ จดหมายมีใจความว่า กษัตริย์อนุญาตชาวยิวที่อยู่ในทุกเมืองให้รวมตัวกันเพื่อปกป้องชีวิตของตนเอง และให้ทำลาย ฆ่า และกำจัดประชาชนหรือแคว้นใดๆ ที่ใช้กำลังโจมตีพวกเขา รวมถึงเด็กและผู้หญิง และริบสิ่งของพวกเขาได้ ๑๒ วันที่มอบหมายให้ชาวยิวดำเนินการดังกล่าวได้ในทุกแคว้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส เป็นวันทีสิบสามของเดือนสิบสอง คือเดือนอาดาร์ ๑๓ สำเนาที่เขียนขึ้นก็ถูกประกาศให้ใช้เป็นกฤษฎีกาในทุกแคว้น ถูกปิดประกาศให้ทราบกันทั่วหน้าแก่ชนชาติทั้งปวง และในวันนั้นชาวยิวพร้อมที่จะต่อสู้ศัตรูของพวกเขา ๑๔ ดังนั้น บรรดาคนเดินข่าวด่วน ขึ้นขี่ม้าเร็วพันธุ์พิเศษของกษัตริย์ รีบรุดออกไปด้วยคำบัญชาของกษัตริย์ และกฤษฎีกาถูกเขียนขึ้นในสุสาเมืองป้อมปราการ

๑๕ แล้วโมร์เดคัยก็ลากษัตริย์ไป สวมเครื่องแต่งกายสีฟ้าและสีขาว สวมมงกุฎทองขนาดใหญ่ และเสื้อคลุมผ้าป่านเนื้อดีสีม่วง ชาวเมืองแห่งสุสาก็โห่ร้องและรื่นเริง ๑๖ ฝ่ายชาวยิวก็มีความสุขและความยินดี ร่าเริงใจและมีเกียรติ ๑๗ ในทุกแคว้นและทุกเมืองที่คำบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของท่านไปถึง ที่นั่นก็มีความยินดีและร่าเริงใจในหมู่ชนชาวยิว มีงานเลี้ยงและเฉลิมฉลองกัน ผู้คนจำนวนมากจากบรรดาชนชาติของแผ่นดินประกาศตนว่าเป็นชนชาติยิว เนื่องจากว่า ชาวยิวทำให้พวกเขาหวาดกลัว

๙

ชาวยิวกำจัดศัตรูของพวกเขา

๑ ในวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสองคือเดือนอาดาร์ เป็นวันที่ประชาชนต้องปฏิบัติตาม
กฤษฎีกาที่ออกตามคำบัญชาของกษัตริย์ ซึ่งเป็นวันที่บรรดาศัตรูของชาวยิวคาดหวังว่า
จะมีชัยเหนือชาวยิว แต่เป็นไปในทางตรงกันข้ามคือ บรรดาชาวยิวกลับมีชัยเหนือบรรดา
ผู้ที่เกลียดชังพวกเขา ๒ ชาวยิวร่วมกันโจมตีบรรดาผู้ที่ต้องการกำจัดพวกเขาในเมืองต่างๆ
ทั่วทุกแคว้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส และไม่มีใครต่อต้านพวกเขาได้ เพราะบรรดาชนชาติ
ทั้งปวงกลัวพวกเขา ๓ บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของทุกแคว้น ผู้ปกครองแคว้น บรรดาผู้
ว่าราชการ และผู้บริหารงานของกษัตริย์ก็ช่วยชาวยิว เพราะพวกเขาหวาดกลัวโมร์เดคัย
๔ โมร์เดคัยเป็นใหญ่ในราชวัง เขาเป็นที่เลื่องลือไปทั่วทุกแคว้น และชายที่ชื่อโมร์เดคัยมี
อำนาจมากยิ่งขึ้น ๕ ชาวยิวใช้ดาบโจมตีศัตรูของตน ฆ่าและกำจัดพวกเขา และกระทำต่อ
คนที่เกลียดพวกเขาตามใจชอบ ๖ เพียงแต่ในสุสาเมืองป้อมปราการ ชาวยิวได้ฆ่าและกำจัด
ชาย 500 คน ๗ และได้ฆ่าปาร์ชันดาธา ดาลโฟน อัสปาธา ๘ โปราธา อาดัลยา อารีดาธา
๙ ปาร์มชทา อารีสัย อารีดัย และไวซาธา ๑๐ คือบุตรชายทั้งสิบของฮามานบุตรของฮัมเมดา
ธาศัตรูของชาวยิว แต่พวกเขาไม่ได้ริบข้าวของไป

๑๑ ในวันนั้น กษัตริย์ได้รับรายงานจำนวนของพวกที่ถูกฆ่าในสุสาเมืองป้อมปราการ ๑๒
กษัตริย์กล่าวกับราชินีเอสเธอร์ว่า “ชาวยิวได้ฆ่าและกำจัดชาย 500 คน กับบุตรชายทั้ง
สิบของฮามานในสุสาเมืองป้อมปราการ และพวกเขาได้ทำอะไรบ้างในแคว้นอื่นๆ ของเรา
บัดนี้ เธออยากได้อะไร เธอก็จะได้ และเธอจะขออะไรอีก เธอก็จะได้รับ” ๑๓ เอสเธอร์ตอบว่า
“ถ้าจะเป็นที่พอใจของกษัตริย์ พรุ่งนี้ขอให้ชาวยิวในสุสาได้รับอนุญาตปฏิบัติตามกฤษฎีกา
ของวันนี้ และแขวนคอบุตรทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกงเถิด” ๑๔ กษัตริย์จึงบัญชาให้
ทำตามนั้น กฤษฎีกาออกในสุสา บุตรชายทั้งสิบของฮามานก็ถูกแขวนคอ ๑๕ บรรดาชาวยิ
วที่อยู่ในสุสาร่วมกันฆ่าชาย 300 คนในสุสาในวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์ แต่พวกเขาไม่ได้
ริบข้าวของไป

๑๖ ส่วนชาวยิวที่เหลือในแคว้นอื่นๆ ของกษัตริย์ ก็ได้ร่วมกันปกป้องชีวิตของตน และพ้น
จากการรังควานของพวกศัตรูของเขา และฆ่าคน 75,000 คนที่เกลียดชังพวกเขา แต่พวก
เขาไม่ได้ริบข้าวของไป ๑๗ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสามของเดือนอาดาร์ และในวันที่
สิบสี่ พวกเขาหยุดพักและจัดให้เป็นวันที่มีงานเลี้ยงและวันยินดี ๑๘ ฝ่ายชาวยิวที่อยู่ในสุ
สาก็ปฏิบัติร่วมกันในวันที่สิบสามและสิบสี่ และหยุดพักในวันที่สิบห้า จัดวันนั้นให้เป็นวันที่
มีงานเลี้ยงและวันยินดี ๑๙ ฉะนั้น ชาวยิวจากหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ในชนบทใช้วันที่สิบสี่ของ
เดือนอาดาร์ เป็นวันยินดีและมีงานเลี้ยงเช่นวันหยุด และเป็นวันที่พวกเขามอบอาหารเป็น
ของขวัญให้แก่กันและกัน*

งานเลี้ยงฉลองวันปูริม

๒๐ โมร์เดคัยบันทึกเรื่องเหล่านี้ และส่งจดหมายถึงชาวยิวทั้งปวงที่อยู่ในทุกแคว้นของ
กษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล ๒๑ เพื่อให้พวกเขาร่วมกันถือวันที่สิบสี่และวันที่สิบห้า
ของเดือนอาดาร์ เป็นประจำทุกปี ๒๒ เป็นวันที่ชาวยิวพ้นภัยจากศัตรูของพวกเขา และเป็น
เดือนที่เปลี่ยนจากความเศร้าเป็นความยินดี และจากวันไว้อาลัยเป็นวันฉลอง พวกเขาตั้ง
ให้เป็นวันแห่งงานเลี้ยงและความยินดี วันมอบอาหารเป็นของขวัญให้แก่กันและกัน และ
มอบของขวัญให้แก่คนยากไร้

---

* **๙๑๙** ชาวยิวเรียกเทศกาลนี้ว่า ปูริม ซึ่งฉลองในเดือนกุมภาพันธ์หรือมีนาคม

๒๓ ดังนั้น ชาวยิวเห็นด้วยที่จะรักษาวันฉลองเหมือนที่เริ่มกระทำมาแล้ว และกระทำตามสิ่งที่โมร์เดคัยได้เขียนถึงพวกเขา ๒๔ เพราะฮามานชาวอากักบุตรของฮัมเมดาธา ผู้เป็นศัตรูของชาวยิวทั้งปวง เขาได้วางแผนต่อต้านชาวยิวเพื่อกำจัดพวกเขา และได้จับฉลากซึ่งเรียกว่า □ปูร์□ เพื่อเจาะจงหาวันทีจะทำลายและกำจัดพวกเขา ๒๕ แต่เมื่อเรื่องเป็นทีทราบของกษัตริย์ ท่านออกคำสั่งเป็นตัวอักษรว่า แผนการชั่วร้ายของเขาที่มีต่อชาวยิวนั้นควรกลับไปลงโทษตัวเขาเอง และฮามานกับบรรดาบุตรชายของเขาควรถูกแขวนคอบนตะแลงแกง ๒๖ ฉะนั้น พวกเขาจึงเรียกวันนั้นว่า ปูริม ตามคำเรียก □ปูร์□ ฉะนั้น เป็นเพราะทุกสิ่งที่เขียนในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกเขาได้เผชิญรวมไปถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขา ๒๗ บรรดาชาวยิว ผู้สืบเชื้อสายของพวกเขา และทุกคนที่ร่วมกันกับพวกเขา ต่างก็หมั่นปฏิบัติรักษาทั้ง 2 วันนี้ ตามเรื่องที่เขียนไว้โดยไม่เว้น และตามเวลาที่กำหนดไว้ของทุกปี ๒๘ วันดังกล่าวควรจะเป็นทีจดจำและรักษาตลอดทุกชั่วอายุคน ทุกตระกูล แคว้น และเมือง และไม่ควรหยุดฉลองวันปูริมในหมู่ชาวยิวเป็นอันขาด และบรรดาลูกหลานไม่ควรหยุดระลึกถึงเหตุการณ์นี้ตลอดไป

๒๙ ราชินีเอสเธอร์บุตรหญิงของอาบีฮาอิล กับโมร์เดคัยชาวยิวก็ได้เขียนมอบอำนาจเป็นทางการ เพื่อรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องวันปูริม ๓๐ จดหมายถูกส่งไปยังชาวยิวทั้งปวงใน 127 แคว้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส ด้วยคำพูดแห่งสันติสุขและความจริง ๓๑ คือวันปูริมนี้ควรรักษาตามกาลเวลาที่กำหนดไว้ ตามที่โมร์เดคัยชาวยิวและราชินีเอสเธอร์ร่วมกระทำการให้มีวันนี้ตั้งขึ้นมาได้ ทั้งสองและบรรดาผู้สืบเชื้อสายได้มีส่วนในการอดอาหารและร้องคร่ำครวญ ๓๒ สีงที่ราชินีเอสเธอร์ขอให้มีในกฤษฎีกานั้นระบุอย่างชัดเจนเกี่ยวกับวันปูริม ซึ่งมีการบันทึกไว้แล้ว

๑๐

ความดีของโมร์เดคัย

๑ กษัตริย์อาหสุเอรัสกำหนดเก็บภาษีที่ดินทั่วทั้งแผ่นดิน รวมถึงแถบชายฝั่งทะเลด้วย ๒ กิจการทั้งสิ้นและความสำเร็จด้านยุทธการ และทุกสิ่งที่เป็นเกียรติอันสูงส่งที่โมร์เดคัยกระทำ ซึ่งกษัตริย์ได้ยกย่องเขา ก็ได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียมิใช่หรือ ๓ โมร์เดคัยชาวยิวเป็นทีสองรองจากกษัตริย์อาหสุเอรัส ชาวยิวนับถือเขาเป็นอย่างสูง และเป็นทีนิยมชมชอบในหมู่พี่น้องชาวยิวจำนวนมาก เพราะเขากระทำสิ่งดีๆ เพื่อประชาชนของเขา และด้วยคำพูดซึ่งนำความสันติสุขมายังบรรดาผู้สืบเชื้อสายทั้งปวง

โยบ

อุปนิสัยและความมั่งมีของโยบ

๑ โยบเป็นชายผู้หนึ่งในแผ่นดินอูส เขาเป็นผู้มีความชอบธรรมและไร้ข้อตำหนิ เขาเกรงกลัวพระเจ้า และหันจากความชั่วร้าย ๒ เขามีบุตรชาย 7 คน และบุตรหญิง 3 คน ๓ เขาเป็นเจ้าของแกะ 7,000 ตัว อูฐ 3,000 ตัว โค 500 คู่ และลาตัวเมีย 500 ตัว เขามีผู้รับใช้มากมาย และเป็นชายที่มั่งมีที่สุดในบรรดาชาวตะวันออกทั้งปวง ๔ บุตรชายของเขามักจะผลัดกันจัดงานเลี้ยงที่บ้านของตน และจะเชิญน้องสาวทั้ง 3 คน ให้มารับประทานและดื่มด้วยกัน ๕ เมื่องานเลี้ยงฉลองของบุตรเสร็จสิ้นครั้งใด โยบจะทำพิธีชำระตัวเพื่อให้บุตรบริสุทธิ์ เขาจะลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ตามจำนวนบุตรของเขาทุกคน เพราะโยบพูดว่า “ลูกๆ ของเราอาจจะกระทำบาปและแช่งพระเจ้าในใจ” โยบปฏิบัติเช่นนี้เสมอมา

โยบถูกทดสอบครั้งแรก

๖ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบรรดาบุตรของพระเจ้า*มาเข้าเฝ้าพระผู้เป็นเจ้า และซาตานก็เข้ามาด้วย ๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซาตานว่า “เจ้าไปทำอะไรที่ไหนมา” ซาตานตอบพระผู้เป็นเจ้าว่า “ไปๆ มาๆ และเดินขึ้นเดินลงบนโลก” ๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซาตานว่า “เจ้าสังเกตโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ไม่มีใครในโลกที่เหมือนกับเขา เป็นคนที่มีความชอบธรรมและไร้ข้อตำหนิ เขาเกรงกลัวพระเจ้า และหันจากความชั่วร้าย” ๙ ซาตานตอบพระผู้เป็นเจ้าว่า “โยบเกรงกลัวพระเจ้าโดยไม่มีเหตุจูงใจอย่างนั้นหรือ ๑๐ พระองค์ไม่ได้ปกป้องตัวเขาและครัวเรือนของเขา รวมทั้งทุกสิ่งที่เขามีในทุกด้านหรือ พระองค์ได้ให้พรในสิ่งที่เขาลงมือทำ และทรัพย์สมบัติของเขาเพิ่มพูนขึ้นในแผ่นดิน ๑๑ แต่ถ้าพระองค์ยื่นมือของพระองค์ออกและแตะต้องทุกสิ่งที่เขามี เขาก็จะแช่งพระองค์ซึ่งๆ หน้า” ๑๒ พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวกับซาตานว่า “ดูเถิด เราให้ทุกสิ่งที่เป็นของเขาอยู่ในมือของเจ้า แต่อย่ายื่นมือของเจ้าแตะต้องตัวเขา” ดังนั้น ซาตานจึงไปจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า

ซาตานเอาทรัพย์สินและบุตรไปจากโยบ

๑๓ อยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่บุตรชายหญิงกำลังรับประทานและดื่มเหล้าองุ่นที่บ้านพี่ชายคนหัวปี ๑๔ มีผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมาหาโยบ และแจ้งว่า “ขณะที่โคกำลังไถนา และลากำลังเล็มหญ้าอยู่ใกล้ๆ ๑๕ พวกเช-บาก็มาทำร้ายและต้อนพวกมันไป และฆ่าฟันพวกผู้รับใช้ ข้าพเจ้าเป็นคนเดียวที่รอดมาแจ้งให้ท่านทราบ” ๑๖ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนมาบอกว่า “ไฟของพระเจ้าตกลงมาจากท้องฟ้า เผาไหม้แกะและพวกผู้รับใช้ ข้าพเจ้าเป็นคนเดียวที่รอดมาแจ้งให้ท่านทราบ” ๑๗ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนมาบอกว่า “พวกเคลเดียตั้งโจรขึ้น 3 กลุ่ม และมาปล้นอูฐ ฆ่าฟันพวกผู้รับใช้ ข้าพเจ้าคนเดียวที่รอดมาแจ้งให้ท่านทราบ” ๑๘ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนมาบอกว่า “บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มเหล้าองุ่นอยู่ที่บ้านพี่ชายคนหัวปีของพวกเขา ๑๙ ดูเถิด ลมพายุพัดผ่านถิ่นทุรกันดาร และโหมกระหน่ำลงที่บ้านทั้ง 4 ด้าน จนบ้านพังทับพวกเขา ทุกคนตายหมด ข้าพเจ้าเป็นคนเดียวที่รอดมาแจ้งให้ท่านทราบ”

---

* **๑“๖** บุตรของพระเจ้า เปรียบได้กับคำว่า ผู้ส่งข่าวของพระเจ้าในสวรรค์ หรือ ผู้ส่งข่าวจากสวรรค์

๒๐ ครั้นแล้ว โยบก็ลุกขึ้นฉีกเสื้อคลุมของตน โกนศีรษะและหมอบลงที่พื้นและนมัสการ
๒๑ เขาพูดว่า ข้าพเจ้าออกจากครรภ์มารดาตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระผู้
เป็นเจ้าได้มอบให้ และพระผู้เป็นเจ้าได้เอาคืนไป สรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
๒๒ จากเหตุการณ์เหล่านี้ โยบไม่ได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าเลย

๒

ซาตานทำลายสุขภาพของโยบ

๑ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบรรดาบุตรของพระเจ้า*มาเข้าพบพระผู้เป็นเจ้า และซาตานก็มาด
้วย เพื่อมาเข้าพบ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซาตานว่า เจ้า
ไปทำอะไรที่ไหนมา ซาตานตอบพระผู้เป็นเจ้าว่า ไปๆ มาๆ และเดินขึ้นเดินลงบนโลก
๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซาตานว่า เจ้าสังเกตโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ไม่มีใครในโลก
ที่เหมือนกับเขา เป็นคนที่มีความชอบธรรมและไร้ข้อตำหนิ เขาเกรงกลัวพระเจ้า และหัน
จากความชั่วร้าย เขายังซื่อตรงไม่โลเล แม้ว่าเจ้าจะยุให้เราต่อต้านเขา เพื่อทำลายเขาอย่าง
ไร้สาเหตุ ๔ ซาตานตอบพระผู้เป็นเจ้าว่า ผิวหนังแลกกับผิวหนัง ทุกสิ่งที่ชายคนหนึ่งมี
เขาก็จะยกให้ได้เพื่อแลกกับชีวิตตนเอง ๕ แต่ถ้าพระองค์ยื่นมือของพระองค์ออก และแตะ
ต้องกระดูกของเขาและเนื้อหนังของเขา เขาก็จะแช่งพระองค์ซึ่งๆ หน้า ๖ และพระผู้เป็น
เจ้ากล่าวกับซาตานว่า ดูเถิด เขาอยู่ในกำมือของเจ้า แต่จงไว้ชีวิตของเขา

๗ ดังนั้น ซาตานจึงไปจากพระผู้เป็นเจ้า และทำให้โยบรับทุกข์ทรมานจากฝีร้ายแรง
ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อม ๘ โยบใช้เศษดินเผาขูดผิวตัวเองขณะที่นั่งในกองขี้เถ้า

๙ ภรรยาของเขาพูดกับเขาว่า ท่านยังจะมั่นคงในความเชื่ออยู่อีกหรือ แช่งพระเจ้าและ
ไปตายเสีย ๑๐ แต่เขาตอบนางว่า เธอพูดแบบผู้หญิงโง่ๆ คนหนึ่ง เราจะรับสิ่งดีๆ จาก
พระเจ้า และจะไม่ยอมรับสิ่งร้ายๆ หรือ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โยบไม่ได้พูดสิ่งใดที่เป็น
บาปเลย

เพื่อนสามคนของโยบ

๑๑ ครั้นเพื่อนสามคนของโยบทราบเรื่องร้ายๆ ที่เกิดขึ้นกับโยบ พวกเขาต่างก็มาจากบ้าน
ของตน เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัดชาวชูอัค และโศฟาร์ชาวนาอามาธ พวกเขานัดกันมา เพื่อ
แสดงความเห็นใจและให้กำลังใจเขา ๑๒ เมื่อพวกเขาเห็นโยบแต่ไกลก็จำเขาไม่ได้ พวกเขา
จึงส่งเสียงร้องไห้ ฉีกเสื้อคลุมของตนและซัดฝุ่นผงลงบนหัวตลบขึ้นสู่ท้องฟ้า ๑๓ พวกเขา
นั่งบนพื้นดินอยู่กับโยบนานถึง 7 วัน 7 คืน ไม่มีใครพูดอะไรกับเขาสักคำเดียว เพราะพวก
เขาเห็นว่าเขากำลังทุกข์ทรมานมากเหลือเกิน

๓

โยบร้องคร่ำครวญ

๑ ต่อมาโยบก็เริ่มพูดและแช่งวันที่เขาเกิดมา ๒ โยบกล่าวว่า
๓ ให้วันที่ฉันเกิดมาจงพินาศดับไป
และคืนที่พูดว่า ตั้งครรภ์เป็นเด็กผู้ชาย
๔ ขอให้วันนั้นเป็นความมืด
ขอพระเจ้าเบื้องบนไม่นึกถึงวันนั้น
และไม่มีแสงส่องในวันนั้น
๕ ขอให้ความมืดและเงาแห่งความตายอ้างสิทธิยึดวันนั้น
ขอให้ก้อนเมฆปกคลุม
ขอให้ความมืดของวันนั้นทำให้น่ากลัวมาก

* ๒๐๑ โยบ 1:6

๖ ในคืนนั้น ขอให้ความมืดมิดยึดเอาวันนั้นไป
อย่าให้คืนนั้นรวมเข้ากับวันอื่นๆ ของปี
หรือรวมอยู่ในเดือนใดๆ
๗ ดูเถิด ขอให้คืนนั้นอย่ามีใครตั้งครรภ์เลย
อย่าให้มีเสียงยินดีเปล่งขึ้นในคืนนั้น
๘ ให้พวกที่สาปแช่งวันเวลา สาปแช่งวันนั้น
ซึ่งพร้อมจะปลุกตัวเหรา*ขึ้นมา
๙ ขอให้ดวงดาวยามย่ำรุ่งมืดไปเสีย
ให้มันหวังในแสงสว่าง แต่ก็ไม่ได้รับ
และไม่เห็นแสงอรุณรุ่ง
๑๐ เพราะคืนนั้นไม่ได้ปิดประตูครรภ์มารดาของฉัน
และไม่ได้ซ่อนความยากลำบากจากดวงตาของฉัน

๑๑ ทำไมฉันจึงไม่ตายตอนเกิดออกจากครรภ์
แล้วก็ล่วงลับไป
๑๒ ทำไมรับฉันขึ้นไว้บนเข่า
หรือว่า ทำไมอกแม่จึงได้เลี้ยงนมฉัน
๑๓ ฉันควรจะได้นอนแน่นิ่ง
ฉันควรจะนอนหลับ แล้วฉันก็คงจะได้หยุดพัก
๑๔ ร่วมกับบรรดากษัตริย์หรือที่ปรึกษาของแผ่นดินในโลก
ผู้ได้สร้างที่อยู่สำหรับตัวเอง และบัดนี้ ก็กลายเป็นสถานที่ร้าง
๑๕ หรือกับบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ที่เคยมีทองคำ
และสะสมเงินไว้เต็มบ้านของตน
๑๖ หรือทำไมฉันจึงไม่เป็นเด็กที่เกิดไม่ตรงตามกำหนดซึ่งถูกนำไปฝังไว้
อย่างเช่นเด็กอ่อนที่ไม่เคยเห็นแสงสว่าง
๑๗ อันเป็นทีซึ่งคนชั่วหยุดก่อความวุ่นวาย
เป็นทีซึ่งคนเหนื่อยอ่อนได้พักผ่อน
๑๘ อันเป็นทีซึ่งบรรดานักโทษอยู่ด้วยกันอย่างสบายใจ
พวกเขาไม่ได้ยินเสียงตะคอกของผู้คุมทาส
๑๙ ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น
และบรรดาทาสเป็นอิสระจากเจ้านายของเขา

๒๐ ทำไมจึงให้คนทีอยู่ในความทุกข์มีชีวิตอยู่ต่อไป
และทำไมชีวิตจึงยังอยู่กับคนที่มีจิตวิญญาณอันขมขื่น
๒๑ กับคนที่แสวงหาความตายแต่ก็ไม่พบ
และขุดหามันยิ่งกว่าหาสมบัติที่ซ่อนไว้
๒๒ พวกเขายินดียิ่งนัก
และดีใจเมื่อพบหลุมฝังศพ
๒๓ ทำไมจึงให้ความสว่างแก่วิถีทาง
ซึ่งถูกซ่อนเร้นไปจากเขาแล้ว
พระเจ้าได้ปิดกั้นเขาไว้
๒๔ ด้วยว่าฉันถอนใจเมื่อถึงเวลาอาหาร
และการคร่ำครวญก็เทออกดั่งน้ำ

---

* ๓๘ ในยุคโบราณ สัตว์ขนาดมหึมานี้เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจที่ชั่วร้ายและยุ่งเหยิง ภาษาฮีบรูออกเสียงว่า ลิฟยาธาน

๒๕ ด้วยว่าสิ่งที่ฉันหวั่นกลัวก็เกิดขึ้นกับฉัน
และสิ่งที่ฉันหวั่นหวาดก็ตกอยู่กับฉัน
๒๖ ฉันไม่สบายใจและไม่อาจอยู่นิ่ง
ฉันพักผ่อนไม่ได้ ความยากลำบากถาโถมเข้ามาถึงตัวฉัน□

๔

เอลีฟัสพูด□ คนไร้ความผิดจะรุ่งเรือง

๑ เอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
๒ □ถ้าใครสักคนจะลองพูดกับท่านสักคำ ท่านจะทนไหวหรือ
แต่ใครจะอดพูดได้
๓ ดูเถิด ท่านได้สั่งสอนคนหลายคน
และท่านช่วยมือของคนอ่อนแอให้มีกำลัง
๔ คำพูดของท่านได้เป็นกำลังใจแก่ผู้ที่กำลังสะดุด
และท่านได้ให้พลังแก่หัวเข่าที่อ่อนล้า
๕ แต่บัดนี้ มันมาถึงตัวท่านแล้ว และท่านก็ไร้ความอดทน
พอมันแตะต้องท่าน ท่านก็ท้อใจ
๖ ความยำเกรงพระเจ้าเป็นความมั่นใจของท่าน
และความซื่อตรงในวิถีชีวิตก็เป็นความหวังของท่าน มิใช่หรือ

๗ พิจารณาดูเถิดว่า ใครบ้างที่ไร้ความผิด แล้วพินาศดับลง
หรือผู้มีความชอบธรรมถูกทอดทิ้งที่ใดบ้าง
๘ ตามที่ฉันเคยเห็นมาแล้ว พวกที่ไถความผิดบาป และ
หว่านความทุกข์ยากก็จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งนั้น
๙ พวกเขาตายไปด้วยลมหายใจของพระเจ้า
และพวกเขาดับสิ้นไปด้วยความโกรธของพระองค์ที่ระเบิดออกมา
๑๐ เสียงคำรามของสิงโต เสียงขู่ของสิงโตดุร้าย
ฟันของสิงโตหนุ่มถูกหัก
๑๑ สิงโตที่แข็งแรงตายไปเพราะขาดเหยื่อ
และลูกๆ ของแม่สิงโตก็กระจัดกระจายไป

๑๒ มีข้อความมาถึงฉันอย่างเงียบๆ
หูฉันได้ยินเสียงกระซิบข้อความนั้น
๑๓ มันมาขณะที่ฉันฝันร้าย
เวลาคนหลับสนิท
๑๔ ฉันหวาดหวั่นและตัวสั่นเทา
ทำให้กระดูกทุกท่อนสั่นตามไปด้วย
๑๕ มีลมโชยผ่านใบหน้าฉัน
ทำให้ฉันขนลุกขนพอง
๑๖ สิ่งหนึ่งไม่ไหวติง
แต่ฉันดูไม่ออกว่าเป็นอะไร
ร่างหนึ่งอยู่ตรงหน้าฉัน มีแต่ความเงียบ
และแล้วฉันก็ได้ยินเสียง
๑๗ □มนุษย์จะมีความชอบธรรม ณ เบื้องหน้าพระเจ้าได้หรือ
มนุษย์จะบริสุทธิ์ ณ เบื้องหน้าองค์ผู้สร้างของเขาได้หรือ
๑๘ แม้แต่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ในสวรรค์ พระองค์ก็ยังไม่ไว้วางใจ

แม้แต่บรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ พระองค์ก็ยังพบว่าพวกเขามีความผิด
๑๙ แล้วบรรดาผู้พำนักในกายที่ทำขึ้นจากดิน
ซึ่งรากฐานของเขาอยู่ในธุลีดิน
ผู้ที่ถูกบี้อย่างแมลงเม่า
๒๐ พวกเขาถูกฟันเป็นชิ้นๆ ตั้งแต่อรุณรุ่งจนพลบค่ำ
พวกเขาตายไปชั่วนิรันดร์โดยไม่มีใครสังเกตเห็น
๒๑ สมบัติที่เขายึดเหนี่ยวไว้ถูกพรากไปจากเขามิใช่หรือ
พวกเขาตายโดยปราศจากสติปัญญามิใช่หรือ

๕

๑ ร้องเรียกเถิด มีใครจะตอบท่านไหม
ท่านจะหันขอความช่วยเหลือจากทูตสวรรค์องค์ไหน
๒ ความโกรธของคนโง่ฆ่าตัวเขาเองอย่างแน่นอน
และความอิจฉาฆ่าคนเขลา
๓ ฉันเคยเห็นคนโง่มั่งมีขึ้น
แต่ฉันสาปแช่งที่ที่เขาอาศัยอยู่
๔ พวกลูกๆ ของเขาไม่ได้อยู่อย่างปลอดภัย
พวกเขาถูกเหยียบย่ำที่ประตูเมือง และไม่มีใครคุ้มครองเขาให้รอดได้
๕ คนหิวโหยกินผลจากไร่นาของเขา
แม้จะเป็นเมล็ดที่ติดในกอหนาม
และคนกระหายก็กระหืดกระหอบเอาความมั่งมีของเขาไป
๖ เพราะความทุกข์ทรมานไม่ได้มาจากธุลีดิน
และความลำบากไม่ได้งอกจากพื้นดิน
๗ ด้วยว่ามนุษย์ที่เกิดมามักจะเผชิญกับความยุ่งยาก
ดั่งลูกไฟที่พวยพุ่งขึ้นสู่เบื้องบน

๘ ถ้าเป็นฉันเอง ฉันจะแสวงหาพระเจ้า
และฉันจะร้องทุกข์ต่อพระเจ้า
๙ ผู้กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่และยากที่จะเข้าใจได้
สิ่งวิเศษอันนับไม่ถ้วน
๑๐ พระองค์ให้ฝนโปรยลงสู่โลก
และให้ทุ่งนาได้รับน้ำ
๑๑ พระองค์ให้ผู้ที่ต่ำต้อยได้ขึ้นไปอยู่ในที่สูง
และบรรดาผู้ที่เศร้าโศกก็ได้รับความยินดี
๑๒ พระองค์ทำให้คนเจ้าเล่ห์กระวนกระวายกับแผนของเขา
เขาจึงไม่ประสบผลสำเร็จ
๑๓ พระองค์จับผู้เรืองปัญญาด้วยกับดักของพวกเขาเอง
และแผนการของคนคดโกงก็ยุติอย่างรวดเร็ว
๑๔ พวกเขาพบกับความมืดในเวลากลางวัน
และคลำหาทางในตอนเที่ยงวันดั่งว่าเป็นกลางคืน
๑๕ แต่พระองค์ช่วยผู้ยากไร้จากความตายอันเกิดจากผู้มีอำนาจ
และจากมือของผู้มีอานุภาพ
๑๖ ดังนั้นผู้ขัดสนจึงมีความหวัง
และทำให้ผู้ไร้ความยุติธรรมต้องหยุดชะงัก

๑๗ ดูเถิด ผู้ที่พระเจ้าตักเตือนว่ากล่าวก็เป็นสุข
ฉะนั้น อย่าดูหมิ่นวินัยขององค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๑๘ เพราะพระองค์ทำให้บาดเจ็บ แต่พระองค์พันบาดแผลให้
พระองค์ทำให้เจ็บตัว แต่มือของพระองค์รักษา
๑๙ พระองค์จะช่วยท่านให้พ้นจากความทุกข์ร้อน 6 ประการ
แม้สิ่งเลวร้าย 7 ประการก็จะไม่แตะต้องตัวท่าน
๒๐ พระองค์จะช่วยท่านให้รอดจากความตายอันเกิดจากทุพภิกขภัย
และจากอำนาจของพลังดาบในศึกสงคราม
๒๑ ท่านจะได้รับการปกป้องจากคำพูดใส่ร้าย
และจะไม่กลัวความหายนะเมื่อมันมาถึงตัว
๒๒ ท่านจะสบประมาทความหายนะและทุพภิกขภัย
และจะไม่กลัวพวกสัตว์ป่า
๒๓ เพราะก้อนหินในนาจะไม่เป็นปัญหาสำหรับท่าน
และสัตว์ป่าในไร่จะไม่รบกวนท่าน
๒๔ ท่านจะทราบว่ากระโจมของท่านจะปลอดภัย
ท่านตรวจตราทรัพย์สินและพบว่าไม่ขาดหายไป
๒๕ ท่านจะทราบด้วยว่าท่านจะมีลูกหลานมากมาย
และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่านจะเป็นดั่งหญ้าที่งอกแผ่ไปทั่วโลก
๒๖ ท่านจะสิ้นชีวิตก็ตอนแก่เฒ่า
ดั่งฟ่อนข้าวที่ถูกเก็บเกี่ยวตามฤดูกาล

๒๗ ดูเถิด พวกเราได้ศึกษาอย่างรอบคอบแล้ว มันเป็นความจริง
ขอท่านฟังเถิด จะได้ทราบไว้เพื่อเป็นประโยชน์แก่ท่าน

๖

โยบตอบ บ่นตามความเห็น

๑ โยบตอบว่า
๒ โอ หากว่าได้ชั่งความเจ็บปวดรวดร้าวของฉัน
และแขวนความวิบัติของฉันทั้งหมดไว้บนตราชู
๓ แล้วมันก็จะหนักกว่าทรายในทะเล
ฉะนั้น ฉันจึงไม่ได้ยับยั้งคำพูด
๔ เพราะลูกศรขององค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพอยู่ในตัวฉัน
จิตวิญญาณของฉันดื่มพิษลูกศร
ความน่ากลัวจากพระเจ้าเรียงแถวเข้าต่อต้านฉัน
๕ เมื่อลาป่ามีหญ้ากิน หรือโคมีฟางกิน
แล้วมันจะส่งเสียงร้องไหม
๖ สิ่งที่ไม่มีรสชาติจะกินลงหรือ ถ้าไม่ใส่เกลือ
หรือไข่ขาวจะมีรสชาติอะไร
๗ ฉันไม่อยากลิ้มรสของเหล่านั้น
มันทำให้ฉันสะอิดสะเอียน

๘ ฉันอยากได้รับสิ่งที่ฉันขอ
และพระเจ้าจะให้ฉันสมหวัง
๙ ให้พระเจ้าปราบฉันเพื่อความพอใจของพระองค์
พระองค์จะปล่อยมือของพระองค์ และฆ่าฉันเสีย
๑๐ นี่แหละจะทำให้ฉันสบายใจ

ฉันยังจะยินดีในความเจ็บปวดอันสุดจะทน
เพราะฉันไม่ได้ปฏิเสธคำกล่าวขององค์ผู้บริสุทธิ์

๑๑ พละกำลังของฉันเป็นเช่นไร ที่ทำให้ฉันควรจะทนรอต่อไปอีก
และจุดจบของฉันเป็นเช่นไรที่ทำให้ฉันควรจะอดทน
๑๒ พละกำลังของฉันเป็นพลังดั่งหิน
หรือกายของฉันเป็นทองสัมฤทธิ์อย่างนั้นหรือ
๑๓ ฉันจะช่วยตัวเองได้หรือ
ในเมื่อฉันหมดสิ้นทุกสิ่งแล้ว

๑๔ ผู้ที่ไร้ความกรุณาต่อเพื่อนของเขา
หามีความเกรงกลัวต่อองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพไม่
๑๕ เพื่อนๆ ของฉันเป็นเหมือนกระแสน้ำที่พึ่งพาไม่ได้
เหมือนกระแสลำธารที่พัดผ่านไป
๑๖ ซึ่งดำมืดเพราะน้ำแข็งปกคลุม
และหิมะก็ซ่อนตัวเองไว้
๑๗ เมื่อละลาย มันก็หายหมดไป
เมื่ออากาศร้อน มันก็หายไปจากที่ของมัน
๑๘ กองคาราวานหันจากทิศทางที่ตนเดิน
พวกเขาขึ้นไปในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ตายไป
๑๙ กองคาราวานจากเท-มามองหาน้ำ
พวกนักเดินทางจากเช-บามีความหวัง
๒๐ พวกเขาอับอาย เพราะพวกเขามั่นใจ
พวกเขาไปยังที่นั่น แต่ก็ผิดหวัง
๒๑ เพราะบัดนี้ท่านเป็นเหมือนลำธารพวกนั้น
ท่านเห็นความหายนะของฉัน แล้วท่านก็กลัว
๒๒ ฉันพูดแล้วรึว่า "ช่วยฉันหน่อย"
หรือฉันพูดว่า "ช่วยจ่ายค่าสินบนเพื่อขอความช่วยเหลือให้แก่ฉัน"
๒๓ หรือฉันพูดว่า "ช่วยฉันให้หลุดพ้นจากมือศัตรู"
หรือ "ไถ่ฉันจากมือของคนทารุณ"

๒๔ สอนฉันด้วยเถิด ฉันจะได้นิ่งเงียบเสีย
ช่วยให้ฉันเข้าใจว่าฉันเดินผิดทางไปได้อย่างไร
๒๕ คำพูดที่ซื่อตรงช่างมีพลัง
แต่คำโต้เถียงของท่านพิสูจน์อะไรได้หรือ
๒๖ ท่านคิดว่า ท่านจะตักเตือนว่ากล่าวฉัน เมื่อท่านเห็นว่า
คนสิ้นหวังพูดลมๆ แล้งๆ อย่างนั้นหรือ
๒๗ ท่านจับฉลากเป็นการตัดสินเลือกเด็กกำพร้าพ่อ
และท่านต่อรองซื้อขายเพื่อนของท่านเหมือนสินค้า

๒๘ แต่บัดนี้ จงมองฉันให้ดีๆ เถิด
เพราะฉันจะไม่โกหกท่าน
๒๙ คิดทบทวนดูเถิด ขอให้ท่านมีความยุติธรรม
คิดทบทวนบัดนี้ ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด
๓๐ มีอะไรที่อยุติธรรมในคำพูดของฉันหรือ

ฉันไม่รู้รสของความวิบัติหรอกหรือ

๗

โยบพูดต่อไป ไม่มีความหวังในชีวิต

๑ มนุษย์ไม่ได้ถูกเกณฑ์ให้ทำงานหนักในโลกหรือ
และชีวิตของเขาเหมือนกับชีวิตของคนรับจ้างมิใช่หรือ
๒ เหมือนกับทาสที่คอยหาร่มเงา
และเหมือนกับคนรับจ้างที่รอคอยค่ารับจ้าง
๓ ฉันเผชิญกับความว่างเปล่าเดือนแล้วเดือนเล่า
และฉันถูกกำหนดให้พบกับความทุกข์คืนแล้วคืนเล่า
๔ เมื่อฉันนอนลง ฉันพูดว่า เมื่อไหร่ฉันจะลุกขึ้น
แต่กลางคืนก็ยาวนาน และฉันพลิกตัวไปมาจนถึงรุ่งอรุณ
๕ ร่างกายของฉันมีหนอนและผงธุลีเกาะติด
ผิวกร้านและแผลปริ

๖ วันเวลาของฉันผ่านรวดเร็วกว่ากระสวยของช่างทอผ้า
และวันก็สิ้นสุดลงอย่างสิ้นหวัง
๗ ขอพระองค์ระลึกเถิดว่า ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นเพียงลมหายใจ
ดวงตาของข้าพเจ้าจะไม่มีวันเห็นสิ่งดีๆ อีก
๘ ดวงตาของพระองค์ที่เห็นข้าพเจ้าจะไม่เห็นข้าพเจ้าอีกต่อไป
ขณะที่ดวงตาของพระองค์มองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไม่มีชีวิตอีกแล้ว
๙ ขณะที่เมฆจางและเลือนหายไปฉันใด
คนที่ลงไปยังแดนคนตายก็จะไม่กลับขึ้นมาฉันนั้น
๑๐ เขาไม่กลับไปยังบ้านของเขาอีกต่อไป
ที่ของเขาก็ไม่รู้จักเขาอีกเช่นกัน

๑๑ ฉะนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ยั้งปากข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะพูดจากความเจ็บปวดรวดร้าวของวิญญาณข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะบ่นจากความขมขื่นของจิตวิญญาณข้าพเจ้า
๑๒ ข้าพเจ้าเป็นทะเลหรือมังกรทะเล
พระองค์จึงต้องเฝ้าข้าพเจ้าไว้
๑๓ เมื่อข้าพเจ้าพูดว่า เตียงของข้าพเจ้าจะปลอบโยนข้าพเจ้า
ที่เอนกายของข้าพเจ้าจะช่วยทุเลาการพร่ำบ่น
๑๔ ครั้นแล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพเจ้ากลัวด้วยความฝัน
และทำให้ข้าพเจ้าตกใจด้วยภาพนิมิต
๑๕ ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะให้คนรัดคอตาย
มากกว่าที่จะยังอยู่ในร่างเช่นนี้
๑๖ ข้าพเจ้าเกลียดชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อยากมีชีวิตอยู่ไปตลอดกาล
ปล่อยข้าพเจ้าตามลำพังเถิด เพราะชีวิตข้าพเจ้าเป็นเพียงลมหายใจ

๑๗ มนุษย์เป็นผู้ใด ที่พระองค์เห็นความสำคัญนัก
และพระองค์ต้องเอาใจใส่ด้วย
๑๘ พระองค์จึงไปเยี่ยมเขาทุกเช้า
และทดสอบเขาทุกขณะ
๑๙ พระองค์จะไม่ละสายตาไปจากข้าพเจ้าบ้างเลย
หรือจะไม่ปล่อยข้าพเจ้าตามลำพังแม้เพียงเสี้ยววินาทีหรือ

๒๐ ถ้าหากว่าข้าพเจ้ากระทำบาป ข้าพเจ้าส่งผลกระทบต่อพระองค์อย่างไรหรือ
โอ องค์ผู้เฝ้าดูมนุษย์
ทำไมพระองค์จึงทำให้ข้าพเจ้าเป็นเป้าหมายของพระองค์
ทำไมข้าพเจ้าจึงกลายเป็นภาระกับพระองค์
๒๑ ทำไมพระองค์จึงไม่ยกโทษการล่วงละเมิดของข้าพเจ้า
และรับเอาบาปของข้าพเจ้าไป
บัดนี้ข้าพเจ้าจะนอนตายบนผงธุลี
พระองค์จะเสาะหาข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไม่อยู่แล้ว

๘

บิลดัดพูด โยบควรสารภาพ

๑ แล้วบิลดัดชาวชูอัคตอบว่า
๒ ท่านจะพูดเรื่องเหล่านี้นานแค่ไหน
คำพูดจากปากท่านเป็นแค่ลมๆ แล้งๆ
๓ พระเจ้าบิดเบือนความยุติธรรมหรือ
องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพบิดเบือนความถูกต้องหรือ
๔ ถ้าลูกหลานของท่านกระทำบาปต่อพระองค์แล้ว
พระองค์ก็ได้ให้พวกเขารับโทษตามที่เขาได้รับไปแล้ว
๕ ถ้าท่านจะแสวงหาพระเจ้า
และวิงวอนขอความเมตตาจากองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๖ ถ้าท่านบริสุทธิ์และมีความชอบธรรม
พระองค์จะเฝ้าดูแลท่าน
และให้ครอบครัวของท่านคืนสู่สภาพเดิม
๗ แม้ว่าชีวิตเบื้องต้นของท่านจะมีอย่างน้อยนิด
แต่เบื้องปลายท่านจะมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่มาก

๘ ถามพวกอาวุโสเถิด
และเสาะดูว่าบรรพบุรุษเรียนรู้อะไรบ้าง
๙ เพราะชีวิตพวกเราเพิ่งเริ่มเมื่อวานและไม่รู้อะไร
วันเวลาของเราทั้งหลายเป็นเหมือนเงา
๑๐ พวกเขาจะไม่สอนท่านและบอกท่าน
และพูดสิ่งที่เขาเข้าใจหรือ
๑๑ ต้นกกจะเติบโตในที่ไม่มีหนองน้ำได้หรือ
ต้นอ้อจะงอกขยายในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ
๑๒ ขณะผลิดอกที่ยังอ่อนอยู่และยังไม่ถูกตัด
ดอกก็เหี่ยวไปก่อนพืชชนิดอื่น
๑๓ ทางของทุกคนที่ลืมพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้น
ความหวังของคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าก็จะดับสูญไป
๑๔ ความหวังที่เขามีนั้นเปราะบาง
และความไว้วางใจก็เป็นอย่างใยแมงมุม
๑๕ เขาพิงบ้าน แต่มันทานไม่ไหว
เขาจับคว้ามันไว้ แต่มันก็คุ้มหัวเขาไม่ได้
๑๖ เขาเป็นดั่งพืชเขียวชอุ่มที่แสงตะวันสาดส่อง
และรากก็แผ่ขยายไปทั่วสวน
๑๗ รากชอนไชและพันรอบหิน

เขาหาที่เกาะกับหินให้แน่น
๑๘ ถ้าเขาถูกกำจัดไปจากที่ของเขา
ที่นั้นจะปฏิเสธว่า ไม่มีใครเคยรู้จักเขา
๑๙ ดูเถิด นั่นคือทางสู่ความสำราญของเขา
และผู้อื่นจะงอกโผล่ขึ้นจากดินเพื่อแทนที่เขา

๒๐ ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ปฏิเสธคนที่ไร้ข้อตำหนิ
และไม่ช่วยเหลือคนทำความชั่ว
๒๑ พระองค์จะโปรดให้ปากของท่านได้หัวเราะ
และริมฝีปากของท่านได้ตะโกนร้อง
๒๒ บรรดาผู้ที่เกลียดชังท่านจะได้รับความอับอาย
และกระโจมของผู้ชั่วร้ายจะไม่มีอีกต่อไป

๙

โยบตอบ ไม่มีผู้ตัดสินความ

๑ โยบตอบว่า
๒ เป็นความจริง ฉันรู้ว่าเป็นอย่างนั้น
แต่ใครจะมีความชอบธรรม ณ เบื้องหน้าพระเจ้าได้
๓ ถ้าใครต้องการโต้แย้งกับพระองค์
เขาจะมิอาจตอบพระองค์ได้สักครั้งเดียวจากพันครั้ง
๔ พระองค์ทรงปรีชาญาณและพลังอันสูงส่ง
ใครบ้างที่คัดค้านพระองค์ได้สำเร็จ
๕ พระองค์ผู้เคลื่อนภูเขาโดยไม่มีการบอกล่วงหน้า
และพระองค์ทำให้มันพังทลายลงด้วยความโกรธ
๖ ผู้ทำให้โลกสั่นไหวเลื่อนจากที่ของมัน
และฐานรากสั่นคลอน
๗ ผู้บัญชาดวงอาทิตย์ มันก็ไม่ส่องแสง
ผู้ผนึกดวงดาวไม่ให้มีประกาย
๘ ผู้แผ่ฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว
และเดินย่ำคลื่นทะเล
๙ ผู้สร้างดาวจระเข้ ดาวไถ
ดาวลูกไก่ และกลุ่มดาวทิศใต้
๑๐ ผู้กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งยากที่จะเข้าใจได้
สิ่งวิเศษซึ่งนับไม่ถ้วน
๑๑ ดูเถิด พระองค์ผ่านฉันไป และฉันก็มองไม่เห็นพระองค์
พระองค์เคลื่อนต่อไป ฉันก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์ได้
๑๒ ดูเถิด พระองค์คว้าเอาไป ใครจะห้ามพระองค์ได้
ใครจะกล้าพูดกับพระองค์ได้ว่า พระองค์ทำอะไร
๑๓ พระเจ้าจะไม่คลายจากความโกรธของพระองค์
บรรดาลูกสมุนของราหับ*ทรุดลงที่ใต้เท้าพระองค์

๑๔ แล้วฉันจะให้คำตอบพระองค์
และสรรหาคำมาพูดกับพระองค์ได้อย่างไร

---

* ๙๑๑๓ ราหับ ในที่นี้หมายถึงมังกรทะเล

๑๕ แม้ว่าฉันจะเป็นฝ่ายถูก ฉันก็ให้คำตอบพระองค์ไม่ได้
ฉันต้องร้องเรียนขอความเมตตาจากผู้พิพากษาของฉัน
๑๖ ถ้าฉันร้องเรียกพระองค์ และพระองค์ตอบฉัน
ฉันก็จะไม่เชื่อว่า พระองค์ฟังเสียงของฉัน
๑๗ เพราะพระองค์ปราบฉันด้วยลมอันแรงกล้า
และเพิ่มบาดแผลโดยไม่มีสาเหตุ
๑๘ พระองค์จะไม่ปล่อยให้ฉันหายใจ
แต่ทำให้ฉันเต็มด้วยความขมขื่น
๑๙ ถ้าเป็นการประลองกำลังแล้วละก็ ดูเถิด พระองค์มีพลานุภาพยิ่งนัก
ถ้าเป็นเรื่องความยุติธรรม ใครจะท้าทายพระองค์ได้
๒๐ แม้ว่าฉันเป็นฝ่ายถูก ปากของฉันเองก็จะปรักปรำฉัน
แม้ว่าฉันไร้ข้อตำหนิ พระองค์ก็จะพิสูจน์ว่า ฉันผิด

๒๑ ฉันไร้ข้อตำหนิ
ฉันไม่คิดถึงตัวเอง
ฉันเกลียดชีวิตของฉัน
๒๒ ถึงอย่างไรทุกสิ่งก็เหมือนกันทั้งนั้น ฉะนั้น ฉันจึงพูดได้ว่า
พระองค์ทำให้ทั้งคนที่ไร้ข้อตำหนิและคนชั่วพินาศไป
๒๓ เมื่อภัยพิบัติทำให้คนเสียชีวิตอย่างไม่คาดคิด
พระองค์หัวเราะเยาะกับความหายนะของคนไร้ความผิด
๒๔ ทุกสิ่งในโลกตกอยู่ในมือของคนชั่ว
พระองค์พรางตาบรรดาผู้พิพากษา
ถ้าหากว่าไม่ใช่พระองค์ แล้วจะเป็นผู้ใดเล่า

๒๕ วันเวลาของฉันผ่านไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่านักวิ่ง
มันเผ่นหนีไปโดยไม่มีความสุข
๒๖ มันผ่านไปเหมือนเรือที่ทำจากต้นอ้อ
เหมือนเหยี่ยวที่โฉบตะครุบเหยื่อ
๒๗ ถ้าฉันพูดว่า “ฉันจะเลิกบ่น
และจะเลิกทำหน้าเศร้า แล้วก็กลับร่าเริง”
๒๘ ข้าพเจ้าหวั่นกลัวเรื่องความทุกข์ทรมาน
เพราะข้าพเจ้าทราบว่า พระองค์นับว่าข้าพเจ้าไม่ใช่คนไร้ความผิด
๒๙ ในเมื่อข้าพเจ้าถูกกล่าวโทษ
แล้วข้าพเจ้าจะทำไปเพื่ออะไร
๓๐ ถ้าข้าพเจ้าจะชำระล้างตัวด้วยหิมะ†
และล้างมือด้วยน้ำด่าง
๓๑ พระองค์ก็ยังจะผลักข้าพเจ้าลงในบ่อโคลน
แม้แต่เสื้อของข้าพเจ้ายังจะเป็นทีขยะแขยงต่อข้าพเจ้า

๓๒ เพราะพระองค์ไม่ใช่มนุษย์เหมือนที่ฉันเป็น ฉันจะได้ตอบพระองค์ได้ว่า
เราทั้งสองควรไปสู้หน้ากันในศาล
๓๓ ไม่มีผู้ชี้ขาดระหว่างเรา
ซึ่งมีอำนาจตัดสินเราทั้งสองได้
๓๔ ขอพระองค์หยุดลงโทษฉัน
และขออย่าให้ความกลัวพระองค์ทำให้ฉันหวาดหวั่น

† **๙๓๐** หิมะ ในที่นี้หมายถึงพันธุ์ไม้ชนิดหนึ่ง ใบและรากมีน้ำ ใช้แทนสบู่ได้

๓๕ แล้วฉันก็จะพูดได้โดยไม่ต้องกลัวพระองค์
แต่เท่าที่เป็นอยู่ ฉันทำไม่ได้

๑๐

โยบพูดต่อไป□ วิงวอนต่อพระเจ้า

๑ ฉันเกลียดชีวิตของฉัน
ฉันจะพร่ำบ่นโดยไม่ระงับ
ฉันจะพูดด้วยความขมขื่นของจิตวิญญาณของฉัน
๒ ฉันจะพูดกับพระเจ้าว่า อย่ากล่าวโทษข้าพเจ้า
ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทราบว่า เหตุใดพระองค์จึงมีข้อกล่าวหาข้าพเจ้า
๓ พระองค์คิดว่าดีหรือ ที่พระองค์จะกดขี่ข่มเหง
เหยียดหยามสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น
และพอใจในสิ่งที่คนชั่วทำ
๔ พระองค์มองที่เพียงภายนอกหรือ
พระองค์เข้าใจอย่างที่มนุษย์เข้าใจหรือ
๕ วันเวลาของพระองค์เป็นเหมือนของมนุษย์หรือ
จำนวนปีของพระองค์เป็นเหมือนของมนุษย์หรือ
๖ ที่พระองค์ค้นหาความผิดของข้าพเจ้า
และเสาะหาบาปของข้าพเจ้า
๗ แม้พระองค์ทราบว่าข้าพเจ้าไม่มีความผิด
และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของพระองค์ได้

๘ มือของพระองค์ปั้นและสร้างข้าพเจ้า
แต่มาบัดนี้พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าพินาศ
๙ ขอพระองค์ระลึกเถิดว่า พระองค์ได้สร้างข้าพเจ้าขึ้นจากดิน
และพระองค์จะให้ข้าพเจ้ากลับไปเป็นผงธุลีอีกหรือ
๑๐ พระองค์เทข้าพเจ้าออกดั่งน้ำนม
และทำข้าพเจ้าให้แข็งตัวดั่งเนยแข็งมิใช่หรือ
๑๑ พระองค์ปกคลุมข้าพเจ้าด้วยผิวหนังและเนื้อหนัง
และสานกระดูกและกล้ามเนื้อเข้าด้วยกัน
๑๒ พระองค์ได้มอบชีวิตและความรักอันมั่นคงแก่ข้าพเจ้า
และการดูแลของพระองค์เก็บรักษาวิญญาณของข้าพเจ้า

๑๓ พระองค์ซ่อนสิ่งต่อไปนี้ไว้ในใจของพระองค์
ซึ่งข้าพเจ้าก็ทราบว่าเป็นจุดประสงค์ของพระองค์
๑๔ ถ้าข้าพเจ้าทำบาป ขอพระองค์เฝ้าดูข้าพเจ้าไว้
และไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากข้อหาของข้าพเจ้า
๑๕ ถ้าข้าพเจ้ามีความผิด ข้าพเจ้าก็วิบัติ
แต่ถ้าแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ผิด ข้าพเจ้าก็ยังเงยหน้าขึ้นไม่ได้
เพราะตัวข้าพเจ้ามีแต่ความอัปยศ
และรู้ตัวดีว่า ข้าพเจ้าจมอยู่ในความทุกข์
๑๖ และถ้าข้าพเจ้ายกศีรษะขึ้นได้ พระองค์ก็จะปราบข้าพเจ้าอย่างสิงห์
และต่อต้านข้าพเจ้าอย่างไม่น่าเชื่อ
๑๗ พระองค์สร้างพวกพยานคนต่อๆ ไปขึ้นมาต่อต้านข้าพเจ้าอีก
และโกรธข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น
พระองค์ส่งกำลังเสริมเข้ามาโจมตีข้าพเจ้า

๑๘ เหตุใดพระองค์จึงนำข้าพเจ้าออกจากครรภ์
ข้าพเจ้าอยากตายก่อนที่ใครจะเห็นข้าพเจ้า
๑๙ ข้าพเจ้าไม่ควรมีชีวิตอยู่ก่อนหน้านี้เลย
และน่าจะถูกอุ้มจากครรภ์ไปยังหลุมศพ
๒๐ วันเวลาของข้าพเจ้าสั้นมิใช่หรือ
ถ้าเช่นนั้น ขอพระองค์ยุติเถิด ปล่อยข้าพเจ้าตามลำพัง เพื่อข้าพเจ้าจะได้พบกับความ
รื่นเริงสักนิด
๒๑ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไป ไปแล้วจะไม่กลับมาอีก
ไปยังดินแดนแห่งความมืดและเงาแห่งความตาย
๒๒ ดินแดนแห่งความมืดมิด
ดั่งเงาแห่งความตายและสับสน
ซึ่งเป็นความสว่างของคืนที่มืดสนิท

๑๑

โศฟาร์พูด: ท่านควรได้รับแย่ยิ่งกว่านี้

๑ โศฟาร์ชาวนาอามาธจึงตอบว่า
๒ คำพูดมากมายเช่นนี้จะไม่ได้รับคำตอบหรือ
คนที่ใช้ฝีปากจะถูกตัดสินว่าไม่ผิดหรือ
๓ ท่านคิดว่าการพูดพร่ำของท่านจะทำให้ผู้อื่นตอบกลับไม่ได้หรือ
เมื่อท่านเย้ยหยัน แล้วจะไม่มีใครตำหนิท่านหรือ
๔ เพราะท่านพูดว่า การสอนของฉันแท้จริง
และฉันบริสุทธิ์ในสายตาของพระเจ้า
๕ แต่ฉันอยากให้พระเจ้ากล่าว
และตอบท่านด้วยปากของพระองค์ยิ่งนัก
๖ และพระองค์จะบอกท่านถึงความลับแห่งสติปัญญา
เพราะสติปัญญานั้นมีหลายแง่มุม
ท่านควรทราบด้วยว่า พระเจ้าลงโทษท่านสถานเบายิ่งกว่าความผิดที่ท่านควรได้รับ

๗ ท่านค้นพบสิ่งลึกล้ำของพระเจ้าได้หรือไม่
ท่านค้นพบขีดจำกัดขององค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพได้หรือไม่
๘ สิ่งดังกล่าวสูงกว่าความสูงของฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้เล่า
สิ่งนั้นลึกกว่าแดนคนตาย ท่านจะทราบอะไรได้เล่า
๙ ความยาวของสิ่งนั้นวัดได้ยาวกว่าโลกทั้งใบ
และกว้างกว่าทะเล

๑๐ เมื่อพระองค์มาและจับกุม
และเรียกตัวไปตัดสิน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้
๑๑ เพราะพระองค์ทราบว่าใครประพฤติชั่ว
เมื่อพระองค์เห็นความชั่ว พระองค์จะไม่ปล่อยไว้
๑๒ แต่คนเขลาจะมีความเข้าใจ
ก็ต่อเมื่อลาป่าออกลูกเป็นมนุษย์

๑๓ ถ้าตัวท่านเองกลับใจ
ท่านก็จะยื่นมือทั้งสองของท่านออกไปยังพระองค์
๑๔ ถ้าความชั่วอยู่ในการควบคุมของท่าน ก็จงให้มันห่างจากตัวท่านไว้
และอย่าให้ความไม่ยุติธรรมอยู่ในครัวเรือนของท่าน

๑๕ แล้วท่านจะเงยหน้าขึ้นด้วยจิตใต้สำนึกที่ดีแน่นอน
ท่านจะปลอดภัยและจะไม่หวั่นกลัว
๑๖ ท่านจะลืมความทุกข์ของท่าน
ท่านจะนึกถึงว่ามันเป็นเหมือนน้ำที่ไหลผ่านไป
๑๗ และชีวิตของท่านจะสุกสว่างยิ่งกว่าแสงในเวลาเที่ยงวัน
ความมืดของชีวิตจะเป็นเหมือนยามเช้า
๑๘ และท่านจะรู้สึกปลอดภัย เพราะมีความหวัง
ท่านจะแลดูรอบๆ และพักผ่อนด้วยความปลอดภัย
๑๙ ท่านจะเอนกายลง และจะไม่มีใครทำให้ท่านหวาดกลัว
หลายคนจะขอความช่วยเหลือจากท่าน
๒๐ แต่คนชั่วจะสิ้นหนทาง
พวกเขาจะหนีไม่รอด
ความหวังของพวกเขาคือจะได้หายใจเป็นครั้งสุดท้าย

๑๒

โยบตอบ พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้กระทำ

๑ ครั้นแล้ว โยบจึงตอบว่า
๒ แน่นอน เป็นพวกท่านเท่านั้นแหละ
ที่ปัญญาจะตายไปพร้อมกับพวกท่าน
๓ แต่ฉันก็เข้าใจสิ่งต่างๆ เท่าเทียมกับพวกท่าน
ฉันไม่ด้อยไปกว่าท่าน
ใครบ้างที่ไม่รู้สิ่งเหล่านี้

๔ ฉันเป็นทีหัวเราะเยาะของเพื่อนๆ ของฉัน
ฉันเป็นผู้ที่ร่ำร้องต่อพระเจ้า และพระองค์ตอบฉัน
ฉันยุติธรรมและไร้ข้อตำหนิ แต่ก็ยังเป็นทีหัวเราะเยาะ
๕ คนที่ไม่มีความลำบากก็ดูหมิ่นคนที่ประสบกับสิ่งร้าย
คือพวกที่พลั้งเผลอสะดุด
๖ พวกโจรอยู่ในกระโจมของตนอย่างสันติสุข
พวกที่ทำให้พระเจ้าโกรธอยู่อย่างปลอดภัย
เขาวางใจในกำลังของตนแทนพระเจ้า

๗ จงถามสัตว์ทั้งหลาย และมันจะสอนท่าน
ถามนกในอากาศ และมันจะบอกท่าน
๘ หรือไม่ก็พืชบนโลก และมันจะสอนท่าน
และปลาในทะเลจะประกาศแก่ท่าน
๙ มีอะไรในสิ่งเหล่านี้ที่ไม่รู้ว่า
พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ที่ได้สร้างมันขึ้นมา
๑๐ ชีวิตทุกชีวิตอยู่ในมือของพระองค์
รวมถึงลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวงด้วย
๑๑ หูไม่ทดสอบคำพูด
เช่นเดียวกับที่ลิ้นลิ้มรสอาหารหรือ
๑๒ สติปัญญาอยู่กับผู้สูงอายุ
และพวกเขามีความเข้าใจ

๑๓ สติปัญญาและพลังอยู่กับพระเจ้า
พระองค์มีแผนการล่วงหน้าและมีความเข้าใจ
๑๔ ถ้าพระองค์ทำให้สิ่งใดพังทลายลง ไม่มีใครจะสร้างขึ้นใหม่ได้
ถ้าพระองค์กักขังผู้ใด ก็ไม่มีใครจะทำให้เขาเป็นอิสระได้
๑๕ ถ้าพระองค์รั้งฝนไม่ให้ตก พื้นแผ่นดินก็แห้งลง
ถ้าพระองค์ปล่อยน้ำออกมา มันก็ท่วมแผ่นดิน
๑๖ พละกำลังและชัยชนะอยู่กับพระองค์
คนทีถูกหลอกและคนที่ล่อลวงอยู่ในความควบคุมของพระองค์
๑๗ พระองค์เอาปัญญาไปจากบรรดาผู้ให้คำปรึกษา
และพระองค์ทำให้บรรดาผู้พิพากษากลายเป็นคนโง่เขลาไป
๑๘ พระองค์ให้บรรดากษัตริย์รับบทเรียน
และคาดเอวให้เพื่อเตรียมพวกท่านให้พร้อม
๑๙ พระองค์เอาปัญญาไปจากบรรดาปุโรหิต
และกำจัดผู้มีอำนาจ
๒๐ พระองค์ไม่ปล่อยให้เหล่าคนที่ใครๆ ไว้ใจเปิดปากพูด
และพระองค์เอาความหยั่งรู้ของผู้สูงอายุไป
๒๑ พระองค์ดูหมิ่นบรรดาผู้สูงศักดิ์
และทำให้ผู้มีอำนาจสูญเสียกำลังไป
๒๒ พระองค์เผยให้เห็นแดนคนตายซึ่งอยู่ในความมืด
และนำความมืดมิดออกมาสู่ความสว่าง
๒๓ พระองค์ทำให้บรรดาประชาชาติยิ่งใหญ่ขึ้น และพระองค์ทำลายมัน
พระองค์ขยายบรรดาประชาชาติให้กว้างขวางขึ้น และพระองค์ทำให้พังทลายลง
๒๔ พระองค์เอาความเฉลียวฉลาดไปจากบรรดาผู้นำของประชาชนบนแผ่นดินโลก
และทำให้พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร
๒๕ พวกเขาคลำไปในที่มืดซึ่งปราศจากแสง
และพระองค์ทำให้พวกเขาเดินโซซัดโซเซราวกับคนเมา

๑๓

โยบพูดต่อไป□ ฉันยังมีความหวังในพระเจ้า

๑ ดูเถิด ฉันเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นด้วยตาของฉัน
หูฉันได้ยินและเข้าใจ
๒ อะไรที่ท่านรู้ ฉันก็รู้เช่นกัน
ฉันไม่ด้อยไปกว่าท่าน
๓ แต่ฉันจะพูดกับองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
และฉันปรารถนาจะสู้ความของฉันกับพระเจ้า
๔ ส่วนพวกท่าน ท่านปกปิดความจริงด้วยความเท็จ
ท่านทุกคนเป็นแพทย์ที่ไร้ประโยชน์
๕ หากว่าท่านนิ่งเงียบเสีย
ก็จะแสดงว่าท่านมีสติปัญญา
๖ จงฟังเหตุผลของฉัน
และฟังคำอ้อนวอนจากปากฉัน
๗ ท่านจะพูดเท็จเพื่อพระเจ้า
และพูดลวงหลอกเพื่อพระองค์หรือ
๘ ท่านจะแสดงการเข้าข้างพระเจ้าหรือ

ท่านจะสู้ความให้พระเจ้าหรือ
๙ เมื่อพระองค์พิจารณาตัวท่าน
แล้วท่านจะมีสิงใดดีๆ หรือ
หรือว่าท่านหลอกลวงพระองค์ได้
อย่างที่ท่านหลอกลวงมนุษย์
๑๐ พระองค์จะว่ากล่าวท่านแน่
ถ้าท่านลำเอียงอย่างลับๆ
๑๑ ความยิ่งใหญ่ของพระองค์จะไม่ทำให้ท่านครั่นคร้ามหรือ
และท่านไม่กลัวพระองค์หรือ
๑๒ สิงที่ท่านพูดเป็นภาษิตที่ไร้ค่าอย่างเถ้าถ่าน
คำตอบโต้ของท่านก็เปราะอย่างดินเผา

๑๓ ขอท่านเงียบบ้าง แล้วฉันจะพูด
และอะไรจะเกิดขึ้นกับฉันก็ให้เป็นไปตามนั้น
๑๔ ฉันจะเสี่ยงอันตราย
และจะเสี่ยงชีวิตตนเองเพื่ออะไร
๑๕ แม้ว่าพระองค์จะฆ่าฉัน ฉันก็จะหวังในพระองค์
ฉันยังจะโต้ตอบ ณ เบื้องหน้าพระองค์
๑๖ นี่จะเป็นทางแห่งความรอดของฉัน
คนทีไม่เชื่อในพระเจ้าไม่อาจมายืน ณ เบื้องหน้าพระองค์ได้
๑๗ จงฟังคำของฉันต่อไป
ให้หูของท่านได้ยินคำอธิบายของฉัน
๑๘ ดูเถิด ฉันได้เตรียมคดีของฉันแล้ว
ฉันรู้ว่าฉันจะเป็นฝ่ายถูก
๑๙ มีใครบ้างที่จะโต้แย้งฉันในเรื่องนี้
ถ้ามี ฉันก็จะปิดปากเงียบจนตาย

๒๐ โอ พระเจ้า ข้าพเจ้าขอจากพระองค์เพียงสองสิ่ง
แล้วข้าพเจ้าจะไม่ซ่อนตัวไปจากพระองค์
๒๑ ขอพระองค์หยุดลงโทษข้าพเจ้า
และขออย่าให้ความกลัวพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่น
๒๒ ขอพระองค์เรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะตอบ
หรือจะให้ข้าพเจ้าพูด และพระองค์ตอบข้าพเจ้า
๒๓ ความชั่วและบาปของข้าพเจ้ามีมากเท่าใด
ขอให้ข้าพเจ้าทราบการล่วงละเมิดและบาปของข้าพเจ้า
๒๔ ทำไมพระองค์จึงหลบซ่อนหน้าของพระองค์
และนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูของพระองค์
๒๕ พระองค์จะทำให้ใบไม้ที่ถูกลมพัดตื่นตระหนกหรือ
และจะไล่ตามฟางหญ้าหรือ
๒๖ เพราะพระองค์บันทึกสิ่งไม่ดีเกี่ยวกับข้าพเจ้า
และให้ข้าพเจ้ารับทุกข์จากความชั่วของวัยหนุ่ม
๒๗ พระองค์ใส่เท้าข้าพเจ้าไว้ในขื่อ
และจ้องดูทุกทางที่ข้าพเจ้าไป
พระองค์ขีดเส้นขอบเขตให้ฝ่าเท้าของข้าพเจ้า

๒๘ ข้าพเจ้าเสื่อมโทรมลงดั่งสิ่งที่เน่าเปื่อย
ดั่งเสื้อผ้าที่ถูกแมลงกิน

๑๔

โยบพูดต่อไป□ ความตายมาถึงทุกคน

๑ คนทีเกิดจากผู้หญิง
มีอายุไม่นานวันและมีความยุ่งยากมากมาย
๒ เขาออกมาดั่งดอกไม้ และเหี่ยวเฉาไป
ชีวิตของเขาเป็นเหมือนเงา และอยู่ได้ไม่นาน
๓ และพระองค์สังเกตเห็นคนอย่างนี้หรือ
และจะนำเขาไปตัดสินโทษต่อหน้าพระองค์หรือ
๔ ใครจะเอาสิ่งที่สะอาดออกมาจากสิ่งที่ไม่สะอาดได้
ไม่มีใครทำได้
๕ ในเมื่อวันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้แล้ว
และจำนวนเดือนก็ขึ้นอยู่กับพระองค์
และพระองค์ได้ระบุความจำกัดของเขา ซึ่งเขาจะฝ่าไปไม่ได้
๖ ขอพระองค์ละสายตาไปจากเขาและปล่อยเขาตามลำพังเถิด
เพื่อเขาจะได้มีความสุขในชีวิตเหมือนกับคนรับจ้างที่ทำงานให้ครบชั่วโมง

๗ เพราะต้นไม้ต้นหนึ่งมีความหวัง
ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่อขึ้นอีก
และรากของมันจะไม่หยุดงอก
๘ แม้ว่ารากของมันแก่ลงในพื้นดิน
และตอของมันตายในดิน
๙ เมื่อมันได้น้ำ มันก็ยังจะแตกหน่อ
และงอกกิ่งใหม่เหมือนพันธุ์ไม้อ่อน
๑๐ แต่คนจะตายไปและหมดกำลัง
คนหายใจเฮือกสุดท้าย และเขาอยู่ที่ไหนเล่า
๑๑ น้ำจากทะเลสาบเหือดแห้งลง
และก้นแม่น้ำแตกระแหงฉันใด
๑๒ คนนอนลงและลุกขึ้นไม่ได้อีกก็ฉันนั้น
จนกระทั่งท้องฟ้าสูญสิ้นแล้ว เขาก็ยังจะไม่ตื่นขึ้นมาอีก
และไม่อาจถูกปลุกให้ตื่นจากหลับได้

๑๓ โอ ข้าพเจ้าอยากจะให้พระองค์ซ่อนตัวข้าพเจ้าไว้ในแดนคนตาย
และให้พระองค์แอบข้าพเจ้าไว้จนกว่าพระองค์จะหายโกรธ
และให้พระองค์กำหนดเวลาแก่ข้าพเจ้า
แล้วก็ระลึกถึงข้าพเจ้า
๑๔ ถ้าคนหนึ่งตายไป เขาจะกลับมีชีวิตอีกได้หรือ
ตลอดชีวิตที่ข้าพเจ้าถูกเกณฑ์ให้ทำงานหนัก
ข้าพเจ้าก็จะรอจนกว่าถึงเวลาได้รับการปลดปล่อย
๑๕ พระองค์จะเรียก และข้าพเจ้าจะตอบพระองค์
พระองค์จะยินดีกับสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น
๑๖ แล้วพระองค์จะดูแลข้าพเจ้าทุกฝีก้าว
พระองค์จะไม่คอยสังเกตบาปของข้าพเจ้า
๑๗ การล่วงละเมิดของข้าพเจ้าจะถูกเก็บในถุงที่ปิดสนิท
และพระองค์จะปกปิดความชั่วของข้าพเจ้า

๑๘ แต่ภูเขาจะทลายลงและแตกเป็นเสี่ยงๆ
และผาหินเขยื้อนจากที่ของมัน
๑๙ กระแสน้ำเซาะหินจนสึกกร่อน
และพายุฝนชะดินเช่นไร
พระองค์ก็ทำลายความหวังของมนุษย์เช่นนั้น
๒๐ พระองค์มีชัยเหนือเขาตลอดกาลและเขาก็ตาย
พระองค์เปลี่ยนสีหน้าของเขา และส่งเขาให้จากไป
๒๑ บรรดาบุตรของเขาได้รับเกียรติ เขาก็ไม่ทราบ
พวกเขาถูกหลู่เกียรติ เขาก็ไม่ทราบ
๒๒ เขารับรู้แต่เพียงความเจ็บปวดในร่างกายของเขา
และเขาได้แต่ร้องคร่ำครวญให้แก่ตนเอง

๑๕

เอลีฟัสกล่าวหา โยบไม่เกรงกลัวพระเจ้า

๑ แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
๒ ควรหรือที่ผู้เรืองปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลมๆ แล้งๆ
และไม่มีความหมายใดๆ
๓ ควรหรือที่เขาจะโต้เถียงด้วยคำพูดที่ไร้ประโยชน์
หรือด้วยคำพูดที่ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น
๔ แต่ท่านถึงกับขาดความยำเกรงพระเจ้า
และขัดขวางการอธิษฐาน ณ เบื้องหน้าพระเจ้า
๕ เพราะปากของท่านแสดงให้เห็นความชั่วของท่าน
และท่านเลือกพูดแบบคนลิ้นสองแฉก
๖ ปากของท่านเองที่ปรักปรำตัวเอง ไม่ใช่ฉัน
ริมฝีปากของท่านเองที่ปรักปรำท่าน

๗ ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมา
หรือว่าท่านเกิดก่อนที่เนินเขาถูกสร้างขึ้นมา
๘ ท่านได้อยู่ฟังในที่ประชุมของพระเจ้าหรือ
และท่านผู้เดียวเท่านั้นหรือที่มีปัญญา
๙ ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง
มีสิ่งใดบ้างที่ท่านเข้าใจดี แต่กลับไม่แจ่มแจ้งสำหรับพวกเรา
๑๐ ในหมู่พวกเรามีทั้งคนผมหงอกและคนสูงอายุ
และแก่กว่าบิดาของท่าน
๑๑ พระเจ้าปลอบประโลมท่านไม่เพียงพอหรือ
และสิ่งที่พวกเราพูดดีๆ กับท่านล่ะ
๑๒ ทำไมท่านจึงควบคุมความรู้สึกในใจของท่านไม่อยู่
และทำไมสายตาของท่านจึงเดือดดาล
๑๓ จิตวิญญาณท่านจึงต่อต้านพระเจ้า
และคำพูดจึงได้หลุดจากปากท่านเช่นนี้

๑๔ มนุษย์เป็นใครจึงจะบริสุทธิ์ได้จริงๆ
ผู้ที่เกิดจากผู้หญิงจะมีความชอบธรรมได้หรือ
๑๕ ดูเถิด พระเจ้าไม่ไว้วางใจทูตสวรรค์ของพระองค์

และแม้แต่ฟ้าสวรรค์ก็ไม่บริสุทธิ์ในสายตาของพระองค์
๑๖ คนที่น่าขยะแขยงและไร้ศีลธรรมจะบริสุทธิ์น้อยยิ่งกว่านั้นเพียงใด
เขาดื่มความชั่วเหมือนดื่มน้ำ

๑๗ ฉันจะอธิบาย ฟังฉันสิ
และฉันจะบอกสิ่งที่ฉันได้เห็นมาแล้ว
๑๘ (คือสิ่งที่บรรดาผู้เรืองปัญญาได้บอกไว้
โดยที่ไม่ปิดบังความรู้ที่ได้มาจากบรรพบุรุษ
๑๙ เป็นผู้ที่ได้รับแผ่นดิน
และไม่มีชาวต่างชาติรวมอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น
๒๐ คนชั่วอยู่ในความเจ็บปวดตลอดชีวิตของเขา
คนโหดร้ายก็รับทุกข์นานปีเช่นกัน
๒๑ เสียงน่ากลัวก้องอยู่ในหูของเขา
เวลาที่เขามีความสงบสุข โจรก็บุกทำร้ายเขา
๒๒ เขาไม่เชื่อว่า เขาจะกลับออกไปจากความทุกข์ได้
และมีดาบที่รอฟาดฟันเขาอยู่
๒๓ เขาซัดเซพเนจรหาอาหารในต่างแดน พลางกล่าวว่า
อยู่ไหนล่ะ เขารู้ว่าวันแห่งความทุกข์รอเขาอยู่
๒๔ เขาหวาดหวั่นในความทุกข์และความเจ็บปวดรวดร้าว
สิ่งเหล่านี้โถมใส่เขาดั่งกษัตริย์ที่พร้อมออกศึก
๒๕ เพราะเขายื่นมืออคัดค้านพระเจ้า
และทำเป็นเก่งกล้าต่อองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๒๖ ต่อสู้กับพระองค์อย่างดื้นรั้น
ด้วยโล่กำบังที่แข็งแกร่ง

๒๗ เพราะเขาปกปิดหน้าตนเองด้วยไขมันของเขา
และสะสมไขมันไว้ที่บั้นเอว
๒๘ เขาได้อาศัยอยู่ในเมืองร้าง
ในบ้านที่ไม่ควรมีใครอาศัยอยู่
ซึ่งกำลังจะพังทลายลง
๒๙ เขาจะไม่ร่ำรวย และความมั่งมีของเขาจะไม่มั่นคง
ทรัพย์สินของเขาก็จะไม่ขยายไปทั่วโลก
๓๐ เขาจะหนีความตายไม่พ้น
เขาเป็นดั่งต้นไม้ซึ่งจะมีเปลวไฟไหม้ที่ราก
เขาจะสิ้นชีวิตโดยลมหายใจของพระองค์
๓๑ อย่าให้เขาไว้วางใจในสิ่งไร้ค่าด้วยการหลอกลวงตนเอง
เพราะเขาจะได้รับความไร้ค่าเป็นการตอบแทน
๓๒ เขาจะเหี่ยวเฉาก่อนจะถึงเวลาอันสมควร
และกิ่งก้านจะไม่มีวันเขียวชอุ่ม
๓๓ เขาจะเป็นดั่งเถาองุ่นทีสลัดลูกองุ่นทิ้งตั้งแต่ยังดิบ
และเป็นดั่งต้นมะกอกที่เหวี่ยงดอกให้ร่วงหลุดไป
๓๔ ด้วยว่ากลุ่มชนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าจะขาดผู้สืบเชื้อสาย
ไฟจะเผาผลาญบ้านที่สร้างจากเงินสินบน
๓๕ พวกเขาวางแผนก่อความยุ่งยากและสิ่งที่ตามมาคือทำความชั่ว

และใจที่เต็มด้วยความหลอกลวง

๑๖

โยบตอบ ผู้ปลอบโยนที่กวนใจ

๑ โยบจึงตอบว่า
๒ ฉันเคยได้ยินคำพูดแบบนี้มามากแล้ว
พวกท่านทุกคนเป็นผู้ปลอบโยนที่กวนใจ
๓ คำพูดลมๆ แล้งๆ จะไม่มีวันสิ้นสุดหรือ
ท่านโกรธอะไรจึงทำให้ท่านต้องตอบโต้ฉัน
๔ ถ้าฉันเป็นท่าน ฉันจะพูดเหมือนกับที่ท่านพูดก็ได้
ฉันจะเรียบเรียงคำพูดต่อว่าท่าน
และสั่นหัวเย้ยพวกท่าน
๕ ฉันจะให้กำลังใจพวกท่านด้วยปากฉันก็ได้
และจะขยับปากเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดของท่านได้

๖ ถึงอย่างไร ถ้าฉันพูด ความเจ็บปวดของฉันก็จะไม่หายไป
ถ้าฉันนิ่งเสีย ฉันก็ยังจะเจ็บปวดอยู่อีก
๗ โอ พระเจ้า พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเหนื่อยล้า
พระองค์ได้ทำลายครอบครัวข้าพเจ้าจนหมดสิ้น
๘ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าห่อเหี่ยวลงซึ่งก็เป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้า
ความซูบผอมของข้าพเจ้าฟ้องข้าพเจ้าซึ่งๆ หน้า
๙ ข้าพเจ้าเจ็บปวดรวดร้าวก็เพราะความโกรธของพระองค์
พระองค์จงเกลียดจงชังข้าพเจ้า
เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพเจ้า
และจ้องเขม็งดั่งศัตรูคู่อาฆาต
๑๐ พวกเขาเปิดปากกว้างโจมตีข้าพเจ้า
เขาหัวเราะเยาะและตบหน้าข้าพเจ้า
เขารวมหัวกันต่อต้านข้าพเจ้า
๑๑ พระเจ้ายกข้าพเจ้าให้กับคนที่ไม่เชื่อในพระองค์
และให้ข้าพเจ้าอยู่ในมือคนชั่ว
๑๒ ข้าพเจ้าสุขสบายดี แต่พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าแตกสลาย
พระองค์คว้าคอข้าพเจ้า และเหวี่ยงข้าพเจ้าให้ฉีกขาดเป็นชิ้นๆ
พระองค์ตั้งข้าพเจ้าเป็นเป้าของพระองค์
๑๓ นักธนูล้อมตัวข้าพเจ้า
พระองค์เฉือนไตข้าพเจ้าโดยไร้ความปรานี
และเทน้ำดีของข้าพเจ้าลงบนพื้นดิน
๑๔ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าบาดเจ็บซ้ำแล้วซ้ำอีก
และโจมตีข้าพเจ้าดั่งนักรบ

๑๕ ฉันสวมผ้ากระสอบปกปิดผิวหนัง
และกำลังของฉันก็ถดถอยฟุบอยู่กับดิน
๑๖ ฉันร้องไห้จนหน้าตาแดงก่ำ
ขอบตาก็ดำสนิท
๑๗ แต่ฉันไม่ได้กระทำผิดประการใด
และฉันอธิษฐานด้วยความเคารพ
๑๘ โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังเลือดของฉันเลย
ให้ฉันร้องขอความยุติธรรมต่อไปเถิด

๑๙ ดูเถิด แม้บัดนี้ พยานของฉันก็อยู่ในสวรรค์
และผู้ที่เป็นพยานให้ฉันสถิตอยู่ ณ เบื้องบน
๒๐ พวกเพื่อนๆ ของฉันดูหมิ่นฉัน
น้ำตาของฉันไหลพรากต่อพระเจ้า
๒๑ พระองค์เป็นดั่งพยานผู้ร้องขอพระเจ้า
ดั่งบุตรของมนุษย์ที่กระทำเพื่อเพื่อนของเขา

๒๒ อีกเพียงไม่กี่ปี ฉันก็จะไปตามทาง
ซึ่งจะไม่มีวันกลับมาอีกแล้ว

๑๗

โยบพูดต่อไป ความหวังของฉันอยู่ที่ไหน
๑ จิตวิญญาณของฉันแตกสลาย
วันเวลาของฉันสั้นลง
หลุมศพกำลังรอฉันอยู่
๒ แน่ละ มีคนเย้ยหยันอยู่รอบข้าง
และตาของฉันเพ่งไปที่ความโหดร้ายของพวกเขา

๓ โอ พระเจ้า โปรดให้คำรับรองแก่ข้าพเจ้า
มีใครอยู่ที่นั่นเพื่อค้ำประกันให้ข้าพเจ้า
๔ ในเมื่อพระองค์ปิดใจพวกเขา ทำให้พวกเขาไม่เข้าใจ
ฉะนั้นพระองค์จะไม่ปล่อยให้พวกเขาชนะข้าพเจ้า
๕ คนที่ทรยศเพื่อนๆ ของเขาเพื่อชิงทรัพย์สินไป
ลูกๆ ของเขาเป็นฝ่ายที่ต้องรับทุกข์
๖ พระเจ้าทำให้ฉันเป็นที่หัวเราะเยาะของคนทั่วไป
และพวกเขาถ่มน้ำลายรดหน้าฉัน
๗ ตาของฉันมัวจนแทบมองไม่เห็นเนื่องจากความเศร้าโศก
แขนขาของฉันเป็นเหมือนเงา
๘ บรรดาผู้มีความชอบธรรมตกตะลึงในเรื่องนี้
และผู้ไร้ความผิดไม่พอใจคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า
๙ ถึงกระนั้นผู้มีความชอบธรรมก็ยังเชื่อในวิถีทางของเขา
และคนมือสะอาดจะมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น

๑๐ แต่พวกท่านทุกคน เชิญกลับมาอีก
และฉันก็จะพบว่าไม่มีผู้เรืองปัญญาสักคนในหมู่พวกท่าน
๑๑ วันเวลาของฉันสิ้นสุดลง แผนการของฉันพังพินาศ
ใจของฉันก็แตกสลาย
๑๒ พวกเขาทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน
พวกเขาพูดว่า แสงสว่างอยู่ใกล้กับความมืด
๑๓ ถ้าฉันรอคอยให้แดนคนตายเป็นที่อยู่
ถ้าฉันให้ที่นอนของฉันอยู่ในความมืด
๑๔ ถ้าฉันพูดกับหลุมศพว่า เจ้าเป็นพ่อของฉัน
และพูดกับตัวหนอนว่า แม่ของฉัน หรือ พี่สาวของฉัน
๑๕ แล้วความหวังของฉันอยู่ที่ไหน

ใครจะเห็นความหวังของฉัน
๑๖ ความหวังจะลงไปสู่โลกแห่งแดนคนตายหรือไม่
เราจะลงไปเป็นผงธุลีด้วยกันหรือไม่

๑๘

บิลดัดพูด พระเจ้าลงโทษคนชั่ว

๑ ครั้นแล้ว บิลดัดชาวชูอัคตอบว่า
๒ ท่านจะสรรหาคำพูดไปนานแค่ไหน
คิดดูเสียก่อน หลังจากนั้นเราจึงจะพูด
๓ ทำไมจึงนับว่าพวกเราเป็นสัตว์
ทำไมพวกเราจึงดูโง่เขลาในสายตาของท่าน
๔ ท่านทำลายตัวท่านเองด้วยความโกรธ
เราควรจะละทิ้งแผ่นดินโลกเพื่อท่านหรือ
และผาหินควรจะเขยื้อนจากที่ของมันหรือ

๕ ตะเกียงของคนชั่วร้ายจะถูกดับลง
และเปลวไฟของเขาก็ไม่ส่องแสง
๖ แสงไฟในกระโจมของเขามืด
และตะเกียงที่อยู่เหนือศีรษะเขาก็ถูกดับ
๗ เท้าของเขาที่ก้าวไปอย่างมั่นคงก็อ่อนแอลง
และแผนการของเขาเองทำให้เขาล้มลง
๘ เพราะเขาถูกเหวี่ยงลงในตาข่ายด้วยเท้าของเขาเอง
และเขาเดินในร่างแห
๙ ส้นเท้าของเขาติดกับดัก
เขาติดบ่วงแร้ว
๑๐ สายรัดซ่อนอยู่ใต้พื้นดินไว้ดักตัวเขา
เป็นกับดักสำหรับเขาที่ข้างทาง
๑๑ สิ่งที่ทำให้เขาตกใจกลัวอยู่รอบข้างเขา
และไล่ล่าเขาอย่างกระชั้นชิด
๑๒ เขาอ่อนกำลังลงเพราะความหิวโหย
และความวิบัติรอให้เขาสะดุดล้ม
๑๓ มันทำให้เขาเป็นโรคผิวหนังขั้นร้ายแรง
โรคร้ายกำลังกัดกินแขนขาของเขา
๑๔ ความตายพรากเขาไปจากกระโจมที่เขาไว้วางใจ
และเขาถูกพาตัวไปหาผู้มีอำนาจเหนือความตาย
๑๕ ผู้อาศัยอยู่ในกระโจมของเขาไม่ใช่คนของเขา
กำมะถันถูกโปรยบนที่อยู่ของเขา
๑๖ รากของเขาแห้งเหี่ยวอยู่เบื้องล่าง
และกิ่งก้านของเขาเหี่ยวเฉาอยู่เบื้องบน
๑๗ แผ่นดินโลกไม่รำลึกถึงเขาอีกต่อไป
และไม่มีใครที่จำเขาได้
๑๘ เขาถูกผลักออกจากแสงสว่างไปสู่ความมืด
และถูกขับไล่ออกไปจากโลก
๑๙ เขาไม่มีบุตรหรือผู้สืบเชื้อสายท่ามกลางชนชาติของเขา
และไม่มีผู้ใดรอดชีวิตออกมาได้จากที่ซึ่งเขาเคยอยู่

๒๐ ชาวตะวันตกก็ตกตะลึงกับวันแห่งความตายของเขา
และชาวตะวันออกก็หวาดหวั่น
๒๑ แน่นอนทีเดียว ที่อยู่อาศัยของคนไร้ความชอบธรรมก็เป็นเช่นนั้น
เช่นเดียวกับที่ของคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า

๑๙

โยบตอบ ทำไมจึงดูหมิ่นฉัน

๑ โยบจึงตอบว่า
๒ ท่านจะทรมานฉันอีกนานแค่ไหน
และใช้คำพูดเสียดแทงฉันจนเจ็บแสบ
๓ ท่านได้ดูหมิ่นฉันจนนับครั้งไม่ถ้วน
ท่านไม่รู้สึกผิดบ้างหรือที่ทำให้ฉันทรมานเช่นนี้
๔ และถ้าแม้ว่าฉันทำผิดจริง
ความผิดก็มีผลกระทบต่อฉันคนเดียวเท่านั้น
๕ ถ้าท่านยกยอตัวเองว่าดีกว่าฉัน
และความอัปยศของฉันพิสูจน์ว่าฉันผิด
๖ จงรู้เถิดว่า พระเจ้าเป็นผู้ทำให้ฉันต้องรับทุกข์
และทำให้ฉันติดในตาข่าย

๗ ดูเถิด ฉันร้องขึ้นว่า ฉันถูกโจมตี แต่ฉันไม่ได้รับคำตอบ
ฉันร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่ได้รับความยุติธรรม
๘ พระองค์ปิดกั้นทางจนฉันผ่านไปไม่ได้
และพระองค์ทำให้ทางของฉันมืดมิด
๙ พระองค์พรากเกียรติยศไปจากฉัน
และถอดมงกุฎออกจากศีรษะของฉัน
๑๐ พระองค์ทำให้ฉันทรุดลงทุกด้าน หมดสิ้นทุกอย่าง
และความหวังของฉันก็ถูกถอนขึ้นอย่างรากต้นไม้
๑๑ ความกริ้วของพระองค์พลุ่งขึ้นต่อฉัน
และนับว่าฉันเป็นศัตรูของพระองค์
๑๒ กองทหารของพระองค์รวมพลังเข้าด้วยกัน
ก่อเชิงเทินประชิดตัวฉัน
และตั้งค่ายอยู่รอบกระโจมของฉัน

๑๓ พระองค์ทำให้บรรดาพี่น้องของฉันรังเกียจฉัน
ฉันกลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับคนที่รู้จักฉัน
๑๔ ญาติพี่น้องของฉันทอดทิ้งฉัน
บรรดาเพื่อนสนิทของฉันก็ลืมฉันไปแล้ว
๑๕ บรรดาผู้ที่พักอยู่ที่บ้านฉันและหญิงรับใช้ทั้งหลายก็นับว่าฉันเป็นคนแปลกหน้า
ฉันได้กลายเป็นคนต่างชาติในสายตาของพวกเขา
๑๖ ฉันเรียกหาคนรับใช้ของฉัน แต่เขาก็ไม่ตอบ
ฉันต้องเอ่ยปากขอความเมตตาจากเขา
๑๗ ภรรยาของฉันยังเกลียดกลิ่นปากของฉัน
พี่น้องแท้ๆ ของฉันก็ทนฉันไม่ไหว
๑๘ แม้แต่เด็กๆ ก็หัวเราะเยาะฉัน
เวลาฉันลุกขึ้นยืน พวกเขาพูดเหยียดหยามฉัน
๑๙ พวกเพื่อนสนิทชิงชังฉัน

และบรรดาผู้ที่ฉันรักก็หันหลังให้ฉัน
๒๐ ฉันมีแต่หนังหุ้มกระดูก
และฉันแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

๒๑ โอ พวกท่านที่เป็นเพื่อนของฉัน โปรดเห็นใจฉันด้วย เห็นใจฉันด้วย
เพราะพระเจ้าได้ลงโทษฉันแล้ว
๒๒ ทำไมท่านจึงตามล่าฉันอย่างที่พระเจ้าทำ
ทำไมท่านจึงไม่พอใจฉัน
๒๓ ฉันอยากให้ใครสักคนเขียนคำพูดของฉันไว้
ฉันอยากให้มีหนังสือม้วนบันทึกคำพูดเก็บไว้
๒๔ ฉันอยากให้มีใครสลักคำพูดของฉันบนหิน
ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่วเพื่อให้คงทนไปตลอดกาล
๒๕ เพราะฉันรู้ว่า ผู้ไถ่ของฉันดำรงอยู่
และในที่สุดพระองค์จะแก้คดีในโลกนี้ให้ฉัน
๒๖ หลังจากที่ผิวหนังของฉันเน่าเปื่อยไป
แม้จะไร้ร่างกาย ฉันก็ยังจะเห็นพระเจ้า
๒๗ ฉันจะเห็นพระองค์เอง
ฉันจะเห็นพระองค์ด้วยตาของฉันเอง
ฉันรอด้วยใจจดจ่อ

๒๘ ถ้าท่านพูดว่า “เราจะตามล่าเขาอย่างไรดี”
และ “ต้นเหตุของเรื่องก็อยู่ที่ตัวของเขาเอง”
๒๙ ท่านจงกลัวดาบเถิด
เพราะความกริ้วของพระเจ้าจะนำดาบมาลงโทษ
แล้วท่านจะรู้ว่ามีการพิพากษาจริง”

๒๐

โศฟาร์พูด: คนชั่วร้ายจะรับทุกข์

๑ โศฟาร์ชาวนาอามาธจึงตอบว่า
๒ “เหตุฉะนั้น ฉันตอบตามความคิดของฉัน
เพราะใจร้อน อยากจะรีบบอก
๓ ฉันได้ยินท่านพูดดูหมิ่นฉัน
และตามที่ฉันเข้าใจ ฉันจะตอบท่านได้

๔ ท่านไม่ทราบเรื่องนี้หรือว่า ในสมัยดึกดำบรรพ์
ตั้งแต่มนุษย์ถูกกำหนดให้มาอยู่บนแผ่นดินโลก
๕ คนชั่วร้ายมีความสุขได้เพียงระยะสั้น
และความร่าเริงใจของคนไม่เชื่อในพระเจ้าก็เป็นเพียงชั่วขณะเดียว
๖ แม้ว่าเขาจะไปสูงถึงฟ้าสวรรค์
และศีรษะของเขาจะแตะถึงหมู่เมฆ
๗ เขาจะตายไปชั่วกาลนานเหมือนผงคลีดิน
บรรดาผู้ที่เคยเห็นเขาจะถามว่า “เขาอยู่ไหน”
๘ เขาจะสลายไปเหมือนความฝันที่หาไม่พบอีก
เขาจะหายไปเหมือนภาพนิมิตในยามค่ำ
๙ ดวงตาที่เคยเห็นเขา ก็จะไม่เห็นเขาอีก
คนในครัวเรือนของเขาก็จะไม่เห็นเขาอีกเลย

๑๐ ลูกๆ ของเขาจะต้องหาทางคืนให้กับผู้ยากไร้
และเขาจะต้องให้คืนสิ่งที่ยึดมา
๑๑ กระดูกของเขาแข็งแกร่งด้วยวัยหนุ่ม
แต่มันจะตายไปกับเขาในผงคลีดิน
๑๒ แม้ว่าความชั่วเป็นดั่งความหวานในปากของเขา
แม้เขาจะซ่อนมันไว้ใต้ลิ้น

๑๓ แม้เขาจะอม
และยังเก็บมันไว้ในปากของเขา
๑๔ แต่อาหารก็ยังไหลลงสู่กระเพาะ
มันเป็นพิษงูเห่าที่อยู่ในตัวเขา
๑๕ เขากลืนความมั่งมี และอาเจียนมันขึ้นมาอีก
พระเจ้าขับความมั่งมีออกมาจากท้องของเขา
๑๖ เขาจะดูดพิษงูเห่า
ลิ้นงูจะฆ่าเขา
๑๗ เขาจะไม่ได้มองดูที่ลำธาร
แม่น้ำอันอุดมด้วยน้ำผึ้งและโยเกิร์ต
๑๘ เขาจะต้องคืนผลที่ได้จากแรงงานและจะไม่กลืนมันลงไป
เขาจะไม่ได้รับความเพลิดเพลินจากผลกำไรที่หามาได้
๑๙ เพราะเขาเอาเปรียบและทอดทิ้งคนยากไร้
เขาริบบ้านเรือนที่เขาไม่ได้สร้าง

๒๐ เพราะเขาไม่รู้จักพอ
สิ่งที่เขาต้องการมากที่สุดจะไม่สามารถช่วยชีวิตเขาได้
๒๑ เขาโลภสวาปามจนกระทั่งไม่มีสิ่งใดเหลือ
ฉะนั้นความมั่งมีของเขาจะอยู่ได้ไม่นาน
๒๒ เมื่อความเพียงพอของเขาถึงขีดสุด เขาก็เป็นทุกข์
ความทุกข์แสนสาหัสจะเป็นภัยต่อเขา
๒๓ พระเจ้าจะโกรธเขามาก
และจะกระหน่ำความโกรธลงมาเป็นดั่งอาหารของเขา
เพื่อให้เขารับจนเต็มท้อง
๒๔ เขาจะหนีจากอาวุธเหล็ก
แต่ลูกธนูทองสัมฤทธิ์จะที่มทะลุตัวเขา
๒๕ มันถูกกระชากออกมาจากตัวเขา
ปลายที่แวบวาบออกจากถุงน้ำดีของเขา
ทำให้เขาตกใจกลัว
๒๖ ความมืดสนิทถูกเตรียมไว้เป็นสมบัติของเขา
ไฟที่ไม่ถูกพัดจะกลืนกินเขา
สิ่งใดที่เหลือในกระโจมของเขาจะถูกเผาผลาญ
๒๗ ฟ้าสวรรค์จะเผยความชั่วของเขา
และแผ่นดินโลกจะเป็นพยานต่อต้านเขา
๒๘ น้ำจะท่วมและพัดพังบ้านของเขา
มันจะถูกลากออกไปในวันลงโทษของพระเจ้า
๒๙ นี่แหละเป็นส่วนที่คนชั่วได้รับจากพระเจ้า
เป็นมรดกที่พวกเขารับจากพระเจ้า

๒๑

โยบตอบ□ คนชั่วร้ายรุ่งเรือง

๑ โยบจึงตอบว่า
๒ □ฟังคำของฉันต่อไปเถิด
เพื่อเป็นการปลอบประโลมฉัน
๓ ช่วยทนอีกสักหน่อย ขอให้ฉันได้พูด
หลังจากที่ฉันพูดแล้ว เชิญท่านเย้ยหยันต่อไป

๔ ฉันบ่นต่อว่ามนุษย์อย่างนั้นหรือ
ทำไมฉันจึงต้องมาอดทน
๕ ดูฉันสิ ท่านแปลกใจไหมล่ะ
และยกมือปิดปากท่านเอง
๖ เมื่อฉันนึกถึงว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน
ฉันก็กลัวจนตัวสั่น
๗ ทำไมคนชั่วร้ายจึงมีชีวิตอยู่
มีอายุยืนจนแก่เฒ่า และร่ำรวยยิ่งๆ ขึ้น
๘ พวกเขามีลูกหลานให้ชื่นชม
และมีชีวิตอยู่ดูผู้สืบเชื้อสายของเขา
๙ บ้านเรือนของเขาปลอดภัย ปราศจากความกลัว
และพระเจ้าไม่ลงโทษพวกเขา
๑๐ โคของเขาผสมพันธุ์โดยไม่พลาด
แม่โคมีลูกได้โดยไม่แท้ง
๑๑ พวกเขาให้ลูกๆ ออกไปวิ่งเล่นได้อย่างฝูงแกะ
และลูกๆ ของเขาเต้นรำทำเพลง
๑๒ พวกเขาร้องเพลงประสานกับรำมะนาและพิณเล็ก
และร่าเริงกับเสียงปี่
๑๓ พวกเขาใช้ชีวิตในความเจริญรุ่งเรือง
และพวกเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสงบ
๑๔ พวกเขาพูดกับพระเจ้าว่า □อย่ามายุ่งกับพวกเรา
เราไม่ต้องการรู้จักวิถีทางของพระองค์
๑๕ องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพเป็นผู้ใดที่เราควรจะรับใช้พระองค์
และถ้าเราอธิษฐานต่อพระองค์ เราจะได้ประโยชน์อะไร□
๑๖ ดูเถิด ความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขาไม่ได้อยู่ในมือของเขาหรือ
ฉันอยู่ห่างจากคำแนะนำของคนชั่ว

๑๗ บ่อยแค่ไหนที่ตะเกียงของคนชั่วร้ายถูกดับ
ที่ความวิบัติตกอยู่กับพวกเขา
ที่พระองค์แจกจ่ายความเจ็บปวดเมื่อพระองค์กริ้ว
๑๘ บ่อยแค่ไหนที่พวกเขาเป็นเหมือนฟางที่ลมพัดไป
และเหมือนแกลบที่ถูกลมพายุพัดปลิวไป
๑๙ ท่านพูดว่า □พระเจ้าสะสมความชั่วของพวกเขาไว้ให้ลูกๆ ของเขา□
ขอพระองค์สนองตอบพวกเขาเถิด เขาจะได้รู้รส
๒๐ ขอให้นัยน์ตาของพวกเขาเห็นความหายนะของเขาเอง

และให้พวกเขาดื่มการลงโทษขององค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๒๑ พวกเขาจะห่วงใยอะไรในครอบครัวของตน
เมื่อวันเวลาของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว
๒๒ จะมีใครสอนเรื่องความรู้แก่พระเจ้าบ้าง
เมื่อเห็นแล้วว่าพระองค์ตัดสินบรรดาผู้ที่อยู่สูง

๒๓ คนหนึ่งตายขณะร่างกายยังแข็งแรง
ไร้ความกังวลและความกลัว
๒๔ เขามีกินอย่างอุดมสมบูรณ์
และผิวก็ผุดผ่องดั่งคนวัยหนุ่มสาว
๒๕ ส่วนอีกคนตายในความขมขื่นของจิตวิญญาณ
ไม่เคยได้ลิ้มรสความเจริญรุ่งเรือง
๒๖ พวกเขานอนลงในผงคลีดินเหมือนกัน
และตัวหนอนก็กินร่างของเขาทั้งสอง

๒๗ ดูเถิด ฉันรู้ความคิดของพวกท่าน
และมีแผนการจะทำร้ายฉัน
๒๘ เพราะท่านพูดว่า "บ้านของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหน
กระโจมที่คนชั่วอาศัยอยู่ที่ไหน"
๒๙ ท่านไม่เคยถามพวกคนเดินทาง
และท่านไม่เชื่อเรื่องที่เขาเล่าหรือ
๓๐ ว่าคนชั่วรอดตายในวันแห่งความวิบัติ
ว่าเขาพ้นจากวันแห่งความโกรธเกรี้ยว
๓๑ ใครบ้างประณามคนชั่วซึ่งๆ หน้าเขา
และใครสนองตอบเขาตามที่เขาได้ทำ
๓๒ เมื่อเขาถูกหามไปยังหลุมศพ
ก็มีคนเฝ้าถ้ำเก็บศพของเขา
๓๓ ก้อนดินในหุบเขาก็ยังนิ่มสำหรับเขา
ผู้คนทั้งปวงเดินตามศพเขาไป
และพวกที่เดินนำหน้าไปก็นับไม่ถ้วน

๓๔ แล้วท่านจะปลอบประโลมฉันด้วยคำพูดที่ไร้สาระได้อย่างไร
คำตอบของท่านไม่มีอะไรนอกจากความจอมปลอม"

๒๒

เอลีฟัสพูด" โยบชั่วร้ายมาก

๑ แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
๒ "คนจะเป็นประโยชน์อะไรสำหรับพระเจ้าได้
จริงทีเดียว คนเฉลียวฉลาดจะเป็นประโยชน์สำหรับตนเอง
๓ ถ้าท่านมีความชอบธรรม แล้วองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพจะชื่นชอบหรือ
ถ้าท่านดำเนินชีวิตโดยไร้ข้อตำหนิ แล้วพระองค์จะได้รับประโยชน์อะไร

๔ เป็นเพราะท่านยำเกรงพระองค์ พระองค์จึงตักเตือนว่ากล่าวท่าน
และลงโทษท่านอย่างนั้นหรือ
๕ ท่านมีความชั่วร้ายมากมิใช่หรือ
บาปของท่านไม่มีที่สิ้นสุด

๖ เพราะท่านได้ยึดของจากพี่น้องของท่านเป็นประกัน
และท่านยึดแม้แต่เสื้อผ้าของเขาไปจนต้องเปลือยกาย
๗ ท่านไม่ได้ให้น้ำดื่มแก่คนที่เหนื่อยอ่อน
และท่านกักอาหารจากผู้หิวโหย
๘ คนมีอำนาจเป็นเจ้าของที่ดิน
และคนสูงศักดิ์อาศัยอยู่ที่นั่น
๙ ท่านได้ให้หญิงม่ายกลับไปมือเปล่า
และท่านกดขี่ข่มเหงพวกเด็กกำพร้า
๑๐ ฉะนั้น ท่านจึงติดบ่วงแร้ว
และความกลัวทำให้ท่านหวาดหวั่นยิ่งนัก
๑๑ ความมืดทำให้ท่านมองไม่เห็น
และน้ำท่วมตัวท่าน

๑๒ พระเจ้าไม่ได้อยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ
ดูสิว่าหมู่ดาวอยู่สูงเพียงไร พระองค์มองลงมายังหมู่ดาวที่อยู่สูงสุด
๑๓ แต่ท่านพูดว่า “พระเจ้าทราบอะไร
พระองค์จะตัดสินความจากการมองผ่านความมืดมิดได้หรือ
๑๔ ท่านคิดว่า เมฆมืดมิดบังพระองค์จึงทำให้พระองค์มองไม่เห็น
และพระองค์เดินบนวิถีโค้งสุดขอบฟ้า”
๑๕ ท่านจะดำเนินในหนทางเก่าที่
คนชั่วเดินมาก่อนหรือ
๑๖ พวกเขาถูกคว้าตัวไปก่อนที่จะถึงเวลาอันควร
รากฐานของเขาถูกพัดพาไป
๑๗ พวกเขาพูดกับพระเจ้าว่า “อย่ามายุ่งกับพวกเรา”
และ “องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพจะสามารถทำอะไรเราได้”
๑๘ พระองค์ก็ยังโปรดให้ครอบครัวเขาสมบูรณ์ด้วยสิ่งดีๆ
แต่ฉันอยู่ห่างจากคำแนะนำของคนชั่ว
๑๙ คนมีความชอบธรรมยินดีเมื่อเห็นคนชั่วรับโทษ
คนไร้ความผิดหัวเราะเยาะเขา โดยพูดว่า
๒๐ “ศัตรูของเราพินาศอย่างแน่นอน
และไฟเผาผลาญทุกสิ่งที่เขามีเหลือ”
๒๑ จงยอมอยู่ในบังคับบัญชาของพระเจ้า
และมีสันติสุข เพื่อท่านจะได้รับความเจริญ

๒๒ จงรับฟังคำสั่งสอนจากปากพระองค์
และสะสมคำพูดของพระองค์ไว้ในใจท่าน
๒๓ ถ้าท่านกลับไปหาองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ ท่านจะกลับคืนดีดังเดิม
ถ้าท่านกำจัดความไม่ชอบธรรมไปจากกระโจมของท่าน
๒๔ ถ้าท่านคิดเสียว่า ทองคำเป็นดั่งผงคลีดิน
และทองคำแห่งโอฟีร์เป็นดั่งก้อนหินที่ธารน้ำ
๒๕ แล้วองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพก็จะเป็นทองคำ
เป็นเงินบริสุทธิ์ของท่าน
๒๖ แล้วท่านจะสุขใจในองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
และเงยหน้าของท่านขึ้นหาพระเจ้า
๒๗ ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะได้ยินท่าน

และท่านจะรักษาคำปฏิญาณ
๒๘ ท่านตัดสินใจทำอะไร ท่านก็จะประสบความสำเร็จ
และจะมีแสงไฟส่องทางให้ท่านเดิน
๒๙ เมื่อคนถูกเหยียดลง ท่านก็พูดว่า "เป็นเพราะความยโส"
แต่พระองค์ช่วยคนถ่อมตนให้รอด
๓๐ พระองค์ช่วยแม้แต่คนที่มีความผิดให้รอดพ้น
และท่านจะได้รับความรอดพ้นตามความสะอาดของมือท่าน"

๒๓

โยบตอบ" พระเจ้าอยู่ไหน

๑ โยบจึงตอบว่า
๒ "วันนี้ฉันยังพร่ำบ่นด้วยความขมขื่น
พระองค์ไม่หยุดลงโทษ แม้ฉันจะคร่ำครวญก็ตาม
๓ โอ ขอเพียงให้ฉันทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน
ขอเพียงให้ฉันไปยังที่พระองค์อยู่ให้ได้
๔ ฉันจะยื่นคดีต่อพระองค์
และพร้อมที่จะโต้แย้ง
๕ ฉันจะเรียนรู้จากคำตอบของพระองค์
และจะเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะกล่าว
๖ พระองค์จะโต้แย้งกับฉันด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของ พระองค์หรือ
ไม่หรอก พระองค์จะตั้งใจฟังฉัน
๗ ณ ที่นั้น ผู้มีความชอบธรรมผู้หนึ่งจะโต้แย้งพระองค์
และผู้ตัดสินจะนับว่าฉันไม่มีความผิดไปตลอดกาล

๘ ดูเถิด ฉันก้าวไปข้างหน้า แต่พระองค์ไม่อยู่ที่นั่น
ฉันถอยหลัง แต่ฉันก็ไม่พบพระองค์
๙ ฉันมองหาพระองค์ทางซ้ายมือ แต่ไม่เห็นพระองค์
ฉันหันไปทางขวามือ แต่ฉันก็มองไม่เห็นพระองค์
๑๐ แต่พระองค์ทราบทางที่ฉันเลือก
เมื่อพระองค์ทดสอบฉัน ฉันก็จะสุกใสดั่งทองคำ
๑๑ เท้าของฉันตามรอยเท้าของพระองค์อย่างมั่นคง
ฉันได้ดำเนินตามทางของพระองค์และไม่ได้หันเหไป
๑๒ ฉันไม่ได้ละไปจากคำบัญชาของพระองค์
ฉันได้รักษาคำสั่งของพระองค์ มากยิ่งกว่าอาหารประจำวัน

๑๓ แต่พระองค์ไม่เปลี่ยนใจ ใครจะเปลี่ยนพระองค์ได้
พระองค์ประสงค์อย่างไร พระองค์ก็กระทำอย่างนั้น
๑๔ พระองค์จะกระทำสิ่งที่พระองค์มุ่งหมายให้ฉันทำสำเร็จ ครบถ้วน
และพระองค์มีแผนอีกมากมายสำหรับฉัน
๑๕ ฉะนั้น ฉันหวาดหวั่น ณ เบื้องหน้าพระองค์
เมื่อฉันนึกถึงสิ่งเหล่านี้ ฉันก็เกรงกลัวพระองค์
๑๖ พระเจ้าทำให้ฉันท้อแท้ใจ
องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพทำให้ฉันหวาดหวั่น
๑๗ ฉันไม่ได้เงียบงันเพราะความมืด
ไม่ใช่เพราะความมืดคลุ้มที่คลุมหน้าฉัน

๒๔

๑ เหตุใดองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพจึงไม่กำหนดเวลาพิพากษา
และทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์จึงไม่เห็นพระองค์ลงโทษคนชั่ว
๒ บางคนเคลื่อนย้ายหลักเขต
พวกเขาขโมยฝูงแกะไปเลี้ยงเป็นของตน
๓ พวกเขาขโมยลาของเด็กกำพร้า
และริบโคของหญิงม่ายเป็นประกัน
๔ พวกเขาขับไล่ผู้ยากไร้ออกนอกถนน
ผู้ยากไร้ของแผ่นดินโลกต้องหลบซ่อนตัว
๕ ดูเถิด ผู้ยากไร้เป็นดั่งลาป่าในถิ่นทุรกันดาร
พวกเขาออกไปยังที่แล้งเพื่อ
หาอาหารให้ลูกๆ ของพวกเขา
๖ พวกเขาเก็บฟางในนาของคนอื่น
และเก็บองุ่นทีตกหล่นในสวนของคนชั่ว
๗ พวกเขานอนเปลือยกายไร้เครื่องนุ่งห่มตลอดทั้งคืน
และไม่มีผ้าคลุมกายกันหนาว
๘ พวกเขาเปียกฝนที่ตกในเทือกเขา
และเกาะหินไว้เพราะไร้ที่กำบัง
๙ มีบางพวกที่พรากทารกกำพร้าพ่อไปจากอกแม่
และยึดเด็กจากคนยากไร้เอาไว้เป็นตัวประกัน
๑๐ พวกเขาจึงต้องเปลือยกายไร้เครื่องนุ่งห่ม
และหิวโหย ทั้งยังต้องทำงานเก็บเกี่ยวข้าว
๑๑ พวกเขาสกัดน้ำมันจากสวนมะกอกของคนชั่ว
และย่ำในบ่ออองุ่นทั้งๆ ที่กระหายยิ่งนัก
๑๒ คนทีกำลังจะตายร้องโอดครวญอยู่ในเมือง
และจิตวิญญาณของคนที่บาดเจ็บร้องขอความช่วยเหลือ
แต่พระเจ้าไม่สนใจผู้ที่กระทำความผิด

๑๓ มีบางพวกที่ชิงชังความสว่าง
เขาไม่คุ้นทาง
และไม่อยู่บนทางสว่างนั้น
๑๔ ฆาตกรลุกขึ้นก่อนฟ้าสาง
เพื่อจะฆ่าผู้ขัดสนและยากไร้
และพอตกค่ำเขาก็เป็นขโมย
๑๕ ตาของผู้ผิดประเวณีรอให้ถึงยามพลบค่ำ
คิดในใจว่า จะไม่มีใครมองเห็นฉัน
และเขาก็ซ่อนหน้าตนเอง
๑๖ ในยามมืดพวกเขาบุกเข้าบ้าน
เวลากลางวันพวกเขาก็ซ่อนตัว
และไม่รู้จักความสว่าง
๑๗ เพราะความมืดมิดเป็นดั่งเวลาเช้าสำหรับพวกเขาทุกคน
เพราะพวกเขาคุ้นกับความน่าสะพรึงกลัวของความมืดมิด

๑๘ เพราะเขาเลื่อนลอยบนผิวน้ำอย่างรวดเร็ว

ส่วนแบ่งของพวกเขาถูกสาปแช่งในแผ่นดิน
เขาไม่เข้าไปในสวนองุ่นอีกแล้ว
๑๙ การแล้งฝนและความร้อนทำให้หิมะละลายและแห้งเหือดไปฉันใด
แดนคนตายก็กระทำต่อคนที่ทำบาปฉันนั้น
๒๐ ครรภ์ที่เคยอุ้มพวกเขามาก็ยังลืม
เขาถูกหนอนกิน
ไม่มีใครระลึกถึงพวกเขา
และความชั่วถูกหักโค่นลงดั่งต้นไม้
๒๑ พวกเขากระทำผิดต่อหญิงที่เป็นหมันปราศจากลูก
และขาดความกรุณาต่อหญิงม่าย
๒๒ แต่พระเจ้าก็ให้ผู้มีอำนาจมีชีวิตยั่งยืนด้วยอานุภาพของพระองค์
แม้ว่าพวกเขาจะมั่นคง แต่ชีวิตไร้ความแน่นอน
๒๓ พระองค์ให้พวกเขาได้รับความมั่นคงและมั่นใจ
แต่พระองค์ดูวิถีทางของพวกเขา
๒๔ พวกเขาเจริญรุ่งเรืองชั่วระยะหนึ่ง แล้วก็สิ้นสาบสูญไป
พวกเขาเหี่ยวเฉาลงอย่างดอกไม้
พวกเขาถูกเกี่ยวไปอย่างเมล็ดข้าว

๒๕ ถ้าไม่ใช่เช่นนั้น แล้วใครจะพิสูจน์ได้ว่าฉันพูดไม่จริง
และชี้ให้เห็นว่าคำพูดของฉันไม่เป็นความจริง

๒๕

บิลดัดพูด มนุษย์ไม่มีความชอบธรรม

๑ ครั้นแล้ว บิลดัดชาวชูอัคตอบว่า
๒ การปกครองเป็นของพระเจ้า เราควรยำเกรงพระองค์
พระองค์รักษาสันติภาพในฟ้าสวรรค์เบื้องบน
๓ เราจะนับจำนวนกองทหารของพระองค์ได้หรือ
แสงสว่างของพระองค์ไม่ส่องบนผู้ใดบ้าง
๔ ฉะนั้น ใครมีความชอบธรรม ณ เบื้องหน้าพระเจ้าได้
คนที่เกิดจากผู้หญิงจะบริสุทธิ์ได้อย่างไร
๕ ดูเถิด แม้แต่ดวงจันทร์ก็ไม่สุกใส
และดวงดาวทั้งปวงก็ไม่บริสุทธิ์ในสายตาของพระองค์
๖ มนุษย์จะด้อยยิ่งกว่าเพียงไร เขาเป็นเพียงตัวดักแด้
และบุตรมนุษย์ล่ะ เขาเป็นเพียงหนอนตัวหนึ่ง

๒๖

โยบตอบ ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

๑ ครั้นแล้ว โยบก็ตอบว่า
๒ ท่านได้ช่วยเหลือคนที่สิ้นหนทางจริงหนอ
ท่านได้ช่วยแขนที่อ่อนล้าเสียเหลือเกิน
๓ ท่านได้ให้คำปรึกษาแก่คนที่ไร้สติปัญญา
และประกาศความเข้าใจลึกซึ้งที่มีเหตุผลดียิ่งนัก
๔ ใครช่วยให้ท่านพูดสิ่งเหล่านี้
และใครดลใจให้ท่านพูด

๕ คนตายตัวสั่นพรั่นพรึงใต้แหล่งน้ำ
ซึ่งมีบรรดาผู้อาศัยอยู่
๖ พระเจ้าทราบทุกสิ่งในแดนคนตาย
และอาบัดโดน*ก็ไม่มีอะไรปกคลุมไว้
๗ พระองค์แผ่แผ่นฟ้าทางเหนือออกไปยังที่เวิ้งว้าง
และให้โลกลอยห้อยอยู่ด้วยตัวของมันเอง
๘ พระองค์รวบรวมน้ำไว้ในเมฆหนาทึบของพระองค์
และเมฆก็ไม่ปริแตกออกมาเพราะน้ำนั้น
๙ พระองค์คุ้มหน้าดวงจันทร์วันเดือนหงาย
และแผ่เมฆของพระองค์เพื่อปิดไว้
๑๐ พระองค์ขีดเส้นโค้งเหนือผิวน้ำ
เป็นขอบเขตระหว่างความสว่างกับความมืด
๑๑ เสาหลักของฟ้าสวรรค์สั่นสะเทือน
และตกตะลึงเมื่อพระองค์ห้ามปราม
๑๒ ทะเลสงบนิ่งได้ด้วยอานุภาพของพระองค์
พระองค์ห้ำหั่นราหับด้วยพระปัญญาของพระองค์
๑๓ ฟ้าสวรรค์สว่างได้ด้วยลมหายใจของพระองค์
มือของพระองค์แทงงูที่กำลังหนีไป
๑๔ ดูเถิด นี่เป็นเพียงการกระทำส่วนน้อยของพระองค์
และเราทั้งหลายได้ยินเพียงเสียงกระซิบเบาๆ จากพระองค์
แต่ใครจะทนต่ออานุภาพอันกอปรด้วยพลังมหาศาลของพระองค์ได้

๒๗

โยบพูดต่อไป ฉันไม่มีความผิด

๑ และโยบพูดต่อไปอีกว่า
๒ ตราบที่พระเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด พระองค์เป็นผู้ยึดสิทธิของฉันไป
องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ ผู้ทำให้จิตวิญญาณของฉันขมขื่น
๓ ตราบที่ฉันมีลมหายใจ
และตราบที่พระเจ้าโปรดให้ลมหายใจอยู่ในจมูกของฉัน
๔ ริมฝีปากของฉันจะไม่พูดเท็จ
และลิ้นของฉันจะไม่กล่าวคำหลอกลวง
๕ ฉันจะไม่มีวันพูดว่า พวกท่านเป็นฝ่ายถูก
ฉันจะไม่ทิ้งความซื่อตรงของฉันจนวันตาย
๖ ฉันจะยังคงความชอบธรรมของฉันโดยไม่แปรเปลี่ยน
มโนธรรมของฉันไม่มีวันที่จะตำหนิตัวเอง

๗ ขอให้ศัตรูของฉันรับโทษเช่นเดียวกับคนชั่ว
และขอให้คนที่ต่อต้านฉันรับโทษเช่นเดียวกับคนไม่มีความชอบธรรม
๘ คนไม่เชื่อในพระเจ้ามีความหวังอะไร เมื่อพระเจ้าทำให้เขาจบชีวิตลง
เมื่อพระเจ้าพรากชีวิตไปจากเขา
๙ พระเจ้าจะได้ยินเสียงร้องของเขา
เมื่อเขามีความทุกข์หรือ
๑๐ เขาจะมีความสุขใจในองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพหรือ
เขาจะร้องเรียกถึงพระเจ้าตลอดเวลาหรือ

* **๒๖๖** ความหมายคือ แดนแห่งความวิบัติ

๑๑ ฉันจะสอนท่านเรื่องอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ฉันจะชี้ให้ท่านเห็นว่าองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพประสงค์อะไร
๑๒ ดูเถิด ท่านทุกคนได้เห็นด้วยตัวท่านเองแล้ว
แล้วทำไมพวกท่านจึงพูดอย่างไร้สาระเช่นนี้

๑๓ นี่แหละเป็นส่วนที่คนชั่วได้รับจากพระเจ้า
เป็นมรดกที่ผู้บีบบังคับรับจากองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๑๔ แม้ลูกหลานของเขาทวีขึ้น แต่ก็จะถูกฆ่าด้วยคมดาบ
และบรรดาผู้สืบเชื้อสายจะมีไม่พอกิน
๑๕ พวกที่รอดมาได้ก็จะตายด้วยโรคระบาด
และเมียเป็นม่ายของพวกเขาก็ไม่ร้องไห้
๑๖ แม้ว่าเขาจะสะสมเงินได้มากเท่าผงคลีดิน
และเก็บเสื้อผ้าไว้เป็นกองดั่งดินเหนียว
๑๗ เขาจะกองมันไว้ แต่คนที่สวมใส่ก็คือผู้มีความชอบธรรม
และคนไร้ความผิดจะเป็นผู้ที่แบ่งกองเงิน
๑๘ เขาสร้างบ้านที่ไม่ต่างไปจากเปลือกหุ้มตัวดักแด้
เหมือนกระท่อมที่คนเฝ้ายามสร้างขึ้นเอง
๑๙ เขาร่ำรวยในยามเข้านอน แต่จะไม่เป็นเช่นนั้นอีกต่อไป
พอเขาเปิดตาขึ้นมา ความมั่งมีของเขาก็สูญไป
๒๐ ความน่ากลัวเกิดขึ้นกับเขาดั่งน้ำไหลหลาก
ในยามค่ำพายุหมุนก็พัดพาเขาไป
๒๑ ลมทะเลทรายหอบตัวของเขาขึ้นและเขาก็จากไป
มันกวาดเขาไปจากที่ของเขา
๒๒ พายุนั้นเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปรานี
เขาพยายามจะหนีไปอย่างรวดเร็วจากกำลังของมัน
๒๓ พายุพัดกรรโชกเขา
และส่งเสียงเหน็บแนมปะทะตัวเขาไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ใด

๒๘

โยบพูดต่อไป สติปัญญาอยู่ที่ไหน

๑ มีเหมืองเงินอย่างแน่นอน
และมีแหล่งทองคำที่คนถลุงให้บริสุทธิ์
๒ ธาตุเหล็กถูกขุดขึ้นมาจากดิน
และทองแดงถูกถลุงจากสินแร่
๓ คนส่องไฟในความมืด
และค้นหาสินแร่ได้สุดไกลแสนไกล
ในที่มืดมนและมืดมิด
๔ เขาขุดเหมืองในหุบเขาซึ่งไกลจากที่อยู่อาศัยของผู้คน
พวกคนเดินทางไม่ได้คำนึงถึงพวกเขา
พวกเขาโหนตัวแกว่งไปมาในอากาศห่างไกลจากผู้คน
๕ มีสิ่งที่งอกจากพื้นดินเป็นอาหารได้
แต่ภายใต้ดินดูเหมือนว่าไฟได้ผันเปลี่ยนทุกสิ่ง
๖ นิลสีครามหาพบได้ในหิน
และพบทองคำคละอยู่กับผงคลีดิน

๗ นกเหยี่ยวไม่รู้จักทางที่ซ่อนเร้น
และตาของเหยี่ยวนกเขาก็ไม่เคยเห็น
๘ พวกสัตว์ป่าที่หยิ่งยโสไม่เคยเหยียบย่ำที่นั่น
สิงโตก็ไม่เคยผ่านไปทางนั้น
๙ มนุษย์ขุดหินแกรนิตอันแข็งแกร่ง
และขุดภูเขาได้ลึกถึงฐานราก
๑๐ เขาขุดอุโมงค์หิน
และเขาได้เห็นสิ่งมีค่าทุกชนิด
๑๑ เขากั้นน้ำไม่ให้ไหลซึม
และนำสิ่งที่ซ่อนเร้นออกมาให้คนอื่นเห็น

๑๒ แต่จะพบสติปัญญาได้ที่ไหน
และความเข้าใจอยู่ที่ไหน
๑๓ มนุษย์ไม่รู้จักค่าของมัน
และหาไม่พบในดินแดนของคนเป็น
๑๔ ห้วงน้ำลึกพูดว่า "ไม่อยู่ในที่ฉัน"
และทะเลพูดว่า "ไม่ได้อยู่กับฉัน"
๑๕ สติปัญญาจะซื้อด้วยทองคำบริสุทธิ์ไม่ได้
และจะชั่งเงินเพื่อกำหนดราคาของสติปัญญาก็ไม่ได้
๑๖ จะตีค่าสติปัญญาเป็นทองคำแห่งโอฟีร์ หรือจะเป็นพลอยหลากสี
และนิลสีครามก็ไม่ได้
๑๗ ทองคำและแก้วใสก็เทียมเท่าไม่ได้
หรือจะแลกเปลี่ยนเป็นภาชนะทองคำเนื้อแท้ก็ไม่ได้
๑๘ ไม่ต้องเอ่ยถึงกัลปังหาหรือมณีสีเขียวเลย
ค่าของสติปัญญาล้ำกว่าไข่มุก
๑๙ เอาบุษราคัมแห่งคูชเทียบเทียมไม่ได้
และตั้งค่าเทียบเท่าทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้

๒๐ ฉะนั้นแล้ว สติปัญญามาจากไหน
และความเข้าใจอยู่ที่ไหน
๒๑ สติปัญญาถูกซ่อนเสียจากสายตาของมนุษย์ทุกคน
และปิดบังเสียจากนกในอากาศ
๒๒ อาบัดโดนและความตายพูดว่า
"พวกเราได้ยินเขาพูดกันเรื่องสติปัญญาด้วยหูของเรา"
๒๓ พระเจ้าทราบทางไปถึงสติปัญญา
และพระองค์ทราบว่าอยู่ที่ไหน
๒๔ เพราะพระองค์มองถึงสุดขอบโลก
และเห็นทุกสิ่งที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์
๒๕ เมื่อพระองค์ตั้งความแรงของลมที่พัด
และกำหนดปริมาตรของแหล่งน้ำ
๒๖ เมื่อพระองค์กำหนดกฎเกณฑ์ของฝน
และกำหนดทางของฟ้าแลบฟ้าร้อง
๒๗ ฉะนั้น สติปัญญาเป็นที่ประจักษ์แก่พระองค์ และพระองค์ประกาศ
พระองค์สร้างสติปัญญา และพระองค์วิจัยมันออกมาอย่างรอบคอบด้วย

๒๘ พระเจ้ากล่าวกับมนุษย์ว่า
ดูเถิด ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า คือสติปัญญา
และการหันไปจากความชั่ว คือความเข้าใจ

๒๙

โยบสรุปข้อโต้ตอบ

๑ และโยบพูดต่อไปอีกว่า
๒ โอ ฉันอยากเป็นเหมือนในสมัยก่อน
ครั้งที่พระเจ้าคุ้มครองดูแลฉัน
๓ เมื่อตะเกียงของพระองค์ส่องทางให้ฉัน
และฉันเดินผ่านความมืดได้ด้วยแสงของพระองค์
๔ ช่วงเวลาที่ฉันรุ่งที่สุด
เมื่อพระเจ้ามีมิตรไมตรีต่อครัวเรือนของฉัน
๕ เมื่อองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพยังอยู่กับฉัน
เมื่อลูกๆ ของฉันอยู่รอบข้างฉัน
๖ เมื่อฉันมีเหลือกินเหลือใช้
และมีน้ำมันพุ่งออกมาจากซอกหิน

๗ เมื่อฉันออกไปที่ประตูเมือง
เมื่อฉันมีที่นั่งที่ลานชุนุม
๘ พวกชายหนุ่มถอยหลีกไปเมื่อเห็นฉัน
คนสูงอายุก็ลุกขึ้นยืนให้เกียรติฉัน
๙ บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่หยุดพูด
และเอามือปิดปากไว้
๑๐ เสียงของบรรดาผู้สูงศักดิ์เงียบลง
และลิ้นของพวกเขาติดอยู่กับเพดานปาก
๑๑ ผู้ใดที่ได้ยินเรื่องของฉันก็นับว่าฉันได้รับพระพร
และเมื่อผู้ใดเห็นฉันก็ชมเชย
๑๒ เพราะฉันช่วยผู้ยากไร้ที่ร้องขอความช่วยเหลือ
และช่วยเด็กกำพร้าที่ไม่มีใครช่วยเหลือ
๑๓ คนที่กำลังจะตายให้พรแก่ฉัน
และฉันช่วยให้หญิงม่ายร้องเพลงด้วยใจยินดี
๑๔ ฉันปฏิบัติความชอบธรรมดั่งสวมเสื้อผ้า
ความเป็นธรรมของฉันเป็นดั่งเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ
๑๕ ฉันเป็นตาให้กับคนตาบอด
และเป็นเท้าให้กับคนง่อย
๑๖ ฉันเป็นพ่อให้กับคนยากไร้
และช่วยเหลือคนที่ฉันไม่รู้จักเมื่อเขาต้องสู้คดี
๑๗ ฉันล้มอำนาจของคนชั่วร้าย
และช่วยเหลือคนที่ตกเป็นเหยื่อของเขา

๑๘ แล้วฉันก็คิดว่า ฉันจะตายในรังของฉัน
และฉันจะมีอายุยืนยาวมาก
๑๙ ฉันเป็นเสมือนรากต้นไม้ที่แผ่ไกลถึงแหล่งน้ำ

พร้อมกับมีน้ำค้างบนกิ่งก้านตลอดคืน
๒๐ คนสรรเสริญฉันอย่างไม่รู้จบ
ฉันไม่เคยขาดพละกำลัง

๒๑ ผู้คนคอยฟังฉัน
และนิ่งเงียบฟังคำแนะนำของฉัน
๒๒ เมื่อฉันพูดจบแล้ว พวกเขาก็ไม่พูดอีก
และคำพูดของฉันซึมซาบในตัวเขา
๒๓ พวกเขาคอยฉันดั่งคอยฝน
และพวกเขาเปิดปากเหมือนรอรับฝนในฤดูใบไม้ผลิ
๒๔ ฉันยิ้มให้เมื่อพวกเขาขาดความมั่นใจ
และใบหน้าที่เบิกบานของฉันทำให้พวกเขาหยุดเศร้าหมอง
๒๕ ฉันเป็นผู้ตัดสินใจให้พวกเขา และมีตำแหน่งเป็นหัวหน้า
ฉันอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร
เป็นอย่างผู้ปลอบโยนคนที่เศร้าโศก

๓๐

๑ แต่มาบัดนี้พวกเขาหัวเราะเยาะฉัน
เขามีอายุน้อยกว่าฉัน
และเขามีพ่อซึ่งฉันไม่ต้องการแม้จะให้มาช่วย
พวกสุนัขเฝ้าฝูงแกะของฉัน
๒ พวกเขาจะช่วยอะไรฉันได้
คนทีอ่อนกำลังอย่างนั้น
๓ ทั้งลำเค็ญและหิวโหย ในยามค่ำคืน
พวกเขาแทะกินดินแห้งในที่ร้างอันแร้นแค้น
๔ พวกเขาเก็บพันธุ์ไม้และใบจากพุ่มไม้ในทะเลทราย
และรากไม้ซากเป็นอาหาร
๕ พวกเขาถูกขับไล่ออกจากหมู่คน
ชุมชนตะโกนไล่พวกเขาไปเหมือนไล่ขโมย
๖ พวกเขาต้องอาศัยอยู่ตามหน้าผาที่เชิงเขา
ในรูใต้ดินและถ้ำหิน
๗ พวกเขาส่งเสียงร้องเหมือนลาในพุ่มไม้
และเบียดเสียดกันอยู่ใต้พุ่มไม้หนาม
๘ คนโง่เขลาและไร้ชื่อเสียงเรียงนาม
พวกเขาถูกขับไล่ออกจากแผ่นดิน

๙ และมาบัดนี้ฉันกลายเป็นเพลงที่พวกเขาแต่งขึ้น
ฉันเป็นที่หัวเราะเยาะของพวกเขา
๑๐ พวกเขาชิงชังฉัน และออกห่างจากฉัน
พวกเขาไม่ลังเลใจที่จะถ่มน้ำลายรดหน้าฉัน
๑๑ เพราะพระเจ้าทำให้ฉันหมดกำลังและต่อสู้ไม่ไหว
พวกเขาไม่ยับยั้งเมื่อเห็นฉัน
๑๒ หมู่คนร้ายโจมตีฉันทางด้านขวา
พวกเขาดันเท้าฉัน
และก่อเชิงเทินประชิดตัวฉันเพื่อทำให้วอดวาย
๑๓ พวกเขากีดกั้นฉันทุกหนทาง

และพยายามทำให้ฉันวิบัติโดย
ไม่ต้องให้ใครมาช่วย
๑๔ พวกเขาทะลวงกำแพงเข้ามา
และถาโถมตัวเข้าหาฉัน
๑๕ ฉันตกใจกลัว ศักดิ์ศรีของฉันหายไปกับสายลม
และความมั่งมีของฉันสูญไปอย่างเมฆ

๑๖ และบัดนี้หัวใจฉันแตกสลาย
ความทรมานครอบงำฉันเป็นเวลานาน
๑๗ ฉันปวดกระดูกในยามค่ำคืน
ความปวดไม่ทุเลาลง ทำให้ฉันทรมานมาก
๑๘ เสื้อผ้าฉันถูกกระชาก
มันรัดตัวฉันเหมือนปกเสื้อตัวใน
๑๙ พระองค์เหวี่ยงฉันลงในตม
ฉันเป็นเหมือนผงคลีดินและเถ้าถ่าน

๒๐ โอ พระเจ้า ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์ ขอความช่วยเหลือ และพระองค์ไม่ตอบข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าอธิษฐาน และพระองค์ก็เพียงแต่มองข้าพเจ้า
๒๑ พระองค์ร้ายต่อข้าพเจ้า
พระองค์ใช้อานุภาพของพระองค์ทำร้ายข้าพเจ้า
๒๒ พระองค์ให้ลมหอบข้าพเจ้าขึ้นไป ข้าพเจ้าถูกพัดไปกับสายลม
และพระองค์ให้พายุฉุดกระชากตัวข้าพเจ้าขึ้นๆ ลงๆ
๒๓ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์จะพาข้าพเจ้าไปถึงซึ่งความตาย
และไปยังที่ซึ่งกำหนดไว้สำหรับทุกชีวิต

๒๔ แน่นอน ไม่มีใครทำร้ายคนที่สูญสิ้นทุกสิ่ง
เขาร้องขอความช่วยเหลือเมื่อประสบทุกข์
๒๕ ข้าพเจ้าร้องไห้เมื่อคนประสบความลำบาก
และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเศร้าโศกกับคนยากไร้มิใช่หรือ
๒๖ แต่เมื่อข้าพเจ้าหวังในสิ่งดี ความชั่วก็มาถึง
และเมื่อข้าพเจ้ารอคอยความสว่าง ความมืดก็ประชิดตัว
๒๗ ส่วนลึกในใจข้าพเจ้าปั่นป่วนและไม่เคยสงบ
ความทุกข์ทรมานประทะข้าพเจ้า
๒๘ ข้าพเจ้าดำเนินไปในความมืด ปราศจากแสงอาทิตย์
ข้าพเจ้ายืนในที่ชุมนุมและร้องขอความช่วยเหลือ
๒๙ ข้าพเจ้าเป็นพี่น้องกับพวกหมาใน
และเป็นเพื่อนกับนกกระจอกเทศ
๓๐ ผิวหนังข้าพเจ้าดำคล้ำและลอกหลุดออก
กระดูกข้าพเจ้าร้อนผ่าว
๓๑ เสียงจากพิณเล็กของข้าพเจ้ากลายเป็นเสียงคร่ำครวญ
และเสียงปี่กลายเป็นเสียงของบรรดาผู้ร้องรำพัน

๓๑

โยบสรุปครั้งสุดท้าย

๑ ฉันได้สาบานไว้กับดวงตาของฉันแล้ว
ฉะนั้นฉันจะมองผู้หญิงด้วยตัณหาได้อย่างไร

๒ อะไรจะเป็นส่วนที่ฉันได้รับจากพระเจ้าเบื้องบน
และเป็นมรดกจากองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพเบื้องสูง
๓ ความวิบัติเป็นของผู้ไม่มีความชอบธรรม
และสิ่งเลวร้ายเป็นของคนทำความชั่วมิใช่หรือ
๔ พระองค์เห็นวิถีชีวิตของฉัน
และทราบทุกสิ่งที่ฉันกระทำมิใช่หรือ

๕ ถ้าฉันดำเนินชีวิตอย่างไม่ถูกต้อง
และตีสองหน้าแล้ว
๖ (ขอพระเจ้าพิจารณาฉันตามความถูกต้อง
และให้พระองค์ทราบถึงความซื่อตรงของฉันเถิด□
๗ ถ้าฉันหันไปจากวิถีทางของพระองค์
และใจของฉันกระทำตามที่ตามองเห็น
และถ้ามือของฉันด่างพร้อยด้วยบาป
๘ ก็จงให้ฉันเป็นผู้หว่าน แต่ให้ผู้อื่นเก็บเกี่ยวไปกิน
และสิ่งที่ฉันปลูกไว้ ก็ให้ฉันถูกถอนรากทิ้งเสีย

๙ ถ้าใจของฉันถูกล่อไปหาผู้หญิง
และรอคอยอยู่ที่ประตูของเพื่อนบ้าน
๑๐ ก็จงให้ภรรยาของฉันรับใช้ชายอื่น
และให้คนอื่นสมสู่กับนางเสีย
๑๑ เพราะนั่นเป็นอาชญากรรมที่ร้ายกาจ
ซึ่งจะเป็นบาปที่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ
๑๒ เพราะจะถือว่าเป็นไฟที่เผาผลาญไปไกลถึงอาบัดโดน
และมันจะเผาทุกสิ่งที่ฉันสร้างขึ้นมา

๑๓ ถ้าฉันไม่ยอมฟังคำร้องของผู้รับใช้ชายหญิง
เมื่อพวกเขาร้องทุกข์ต่อฉัน
๑๔ แล้วฉันจะทำอย่างไรเมื่อพระเจ้าตัดสิน
เมื่อพระองค์ไต่สวน ฉันจะตอบพระองค์อย่างไร
๑๕ พระองค์ผู้บันดาลฉันขึ้นมาในครรภ์ ก็เป็นผู้สร้างพวกเขามิใช่หรือ
พระองค์มิใช่หรือที่สร้างเราทั้งหลายขึ้นในครรภ์

๑๖ ถ้าฉันไม่ช่วยเหลือผู้ยากไร้
หรือปล่อยให้หญิงม่ายหมดหวังในชีวิต
๑๗ หรือเก็บอาหารของฉันไว้กินเพียงผู้เดียว
โดยไม่แบ่งปันให้แก่เด็กกำพร้า
๑๘ (ตั้งแต่ฉันเป็นเด็ก ฉันยังเลี้ยงดูเขาราวกับพ่อคนหนึ่ง
และฉันได้ดูแลบรรดาหญิงม่ายตั้งแต่ฉันเกิดมา□
๑๙ ถ้าฉันเห็นผู้ขัดสนเจียนตายเพราะขาดเสื้อผ้า
หรือผู้ยากไร้ขาดเครื่องนุ่งห่ม
๒๐ และถ้าเขาไม่ได้ยกย่องสรรเสริญฉัน
เมื่อเขาได้รับความอบอุ่นจากขนสัตว์จากฝูงแกะของฉัน
๒๑ ถ้าฉันข่มขู่เด็กกำพร้า

เพราะฉันมีพรรคพวกที่ประตูเมือง
๒๒ ก็ให้กระดูกไหล่ของฉันหลุดออกจากบ่า
และให้แขนของฉันหักจากข้อต่อ
๒๓ เพราะว่าฉันกลัวความวิบัติจากพระเจ้า
ฉันจึงไม่อาจทำเช่นนั้น

๒๔ ถ้าฉันวางใจในทองคำ
หรือมั่นใจในทองเนื้อแท้
๒๕ ถ้าฉันชื่นชมยินดีเพราะฉันมีสมบัติมหาศาล
หรือเพราะฉันหาเงินได้มากมาย
๒๖ ถ้าฉันชมดวงอาทิตย์เมื่อมันส่องสว่าง
หรือมองดวงจันทร์เรืองรองล่องลอยไป
๒๗ และใจของฉันถูกหลอกล่ออย่างลับๆ
และฉันจูบมือตนเองแสดงความเคารพต่อมัน
๒๘ บาปเช่นนี้จะถูกพิพากษาลงโทษ
เพราะฉันก็จะถูกนับว่าเป็นผู้ไม่ภักดีต่อพระเจ้าเบื้องบน
๒๙ ถ้าฉันยินดีกับความพินาศของคนที่เกลียดชังฉัน
หรือพอใจเมื่อเขาพบกับความย่อยยับ
๓๐ (ฉันไม่ทำบาปด้วยการปริปาก
ขอสาปแช่งชีวิตของเขา□
๓๑ ถ้าคนในครัวเรือนของฉันไม่ได้พูดว่า
□ใครบ้างที่ไม่ได้รับประทานสิ่งดีๆ ที่นั่น□
๓๒ (คนค้างแรมไม่ได้พักที่ข้างถนน
ฉันเปิดประตูบ้านให้แก่คนเดินทาง□
๓๓ ถ้าฉันได้ปิดการล่วงละเมิดของฉันอย่างอาดัมทำ
ด้วยการซ่อนบังบาปของฉันในทรวงอก
๓๔ เพราะฉันกลัวฝูงชน
และฉันกลัวการดูหมิ่นจากครอบครัว
ฉันจึงได้นิ่งเงียบ และไม่ได้ออกไปนอกบ้าน

๓๕ โอ ฉันอยากมีใครสักคนที่ฟังฉัน
(ฉันรับประกันได้ ให้องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพตอบฉันเถิด□
โอ ฉันอยากให้ผู้ที่กล่าวหาฉันทำเป็นลายลักษณ์อักษร
๓๖ ฉันจะได้แบกมันไว้บนบ่า
ฉันจะมัดมันไว้บนศีรษะเป็นมงกุฎอย่างแน่นอน
๓๗ ฉันจะรายงานทุกเรื่องที่ฉันกระทำ
ฉันจะเข้าหาพระองค์อย่างภาคภูมิ

๓๘ ถ้าแผ่นดินของฉันได้ฟ้องร้องต่อต้านฉัน
และร่องนาร่วมกันร้องไห้
๓๙ ถ้าฉันกินผลจากไร่นาโดยไม่เสียค่าอะไร
และเอาเปรียบเจ้าของที่ดิน
๔๐ ก็ขอให้หนามงอกแทนต้นข้าว
และวัชพืชชนิดเลวขึ้นมาแทนข้าวบาร์เลย์เถิด□
โยบกล่าวจบ

๓๒

เอลีฮูเริ่มตำหนิเพื่อนโยบ

๑ ดังนั้น พวกเพื่อนชายทั้งสามคนจึงหยุดโต้ตอบโยบ เพราะโยบมีความชอบธรรมในสายตาของตนเอง ๒ แต่เอลีฮูบุตรของบาราเคลชาวบูซตระกูลรามโกรธมาก เขาโกรธโยบมาก เพราะโยบเห็นว่าตนเป็นฝ่ายถูกต้อง แทนที่จะเป็นพระเจ้า ๓ เขาโกรธเพื่อนทั้งสามคนของโยบมากด้วย เพราะพวกเขาตอบคำถามโยบไม่ได้ แม้ว่าพวกเขาประกาศว่าโยบเป็นฝ่ายผิด ๔ เอลีฮูรอให้พวกเขาพูดกับโยบก่อน เพราะพวกเขามีอาวุโสกว่า ๕ แต่ในเมื่อเอลีฮูเห็นว่าไม่มีคำตอบจากชายทั้งสาม เขาจึงเคืองยิ่งนัก

๖ เอลีฮูบุตรของบาราเคลชาวบูซจึงพูดว่า
"ข้าพเจ้ามีอายุน้อย
พวกท่านอาวุโส
ฉะนั้นข้าพเจ้ากลัว
และไม่กล้าออกความคิดเห็นกับท่าน
๗ ข้าพเจ้าคิดในใจว่า 'ปล่อยให้ผู้ที่มีอายุมากกว่าพูด
และให้ผู้อาวุโสสอนเรื่องสติปัญญา'
๘ แต่เป็นวิญญาณในมนุษย์
เป็นลมหายใจขององค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ ที่ทำให้เขาเข้าใจ
๙ ไม่ใช่ว่าผู้ใดสูงอายุแล้วจะเรืองปัญญา
และไม่ใช่ว่าผู้ใดอาวุโสแล้วจะเข้าใจถึงความเป็นธรรม

๑๐ ฉะนั้น ข้าพเจ้าขอบอกว่า 'ฟังข้าพเจ้า
ให้ข้าพเจ้าออกความคิดเห็นเถิด'
๑๑ ดูเถิด ข้าพเจ้ารอให้พวกท่านพูด
ข้าพเจ้าฟังสิ่งที่ท่านพูดจากความเข้าใจ
ขณะที่พวกท่านพิจารณาดูว่าจะพูดอะไร
๑๒ ข้าพเจ้าตั้งใจฟังพวกท่าน
ดูเถิด ไม่มีใครในพวกท่านที่พิสูจน์ได้ว่า โยบเป็นฝ่ายผิด
และพวกท่านไม่ได้ตอบคำถามโยบ
๑๓ พวกท่านพูดได้อย่างไรว่าท่านพบสติปัญญาแล้ว
ให้พระเจ้าเป็นผู้ตอบโยบเถิด ไม่ใช่มนุษย์
๑๔ โยบไม่ได้โต้ตอบต่อว่าข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะไม่ตอบโยบอย่างที่ท่านทำ

๑๕ เพื่อนทั้งสามนิ่งอึ้งและไม่ได้พูดตอบอีก
พวกเขาไม่มีอะไรจะพูดอีกต่อไป
๑๖ ในเมื่อพวกเขาไม่พูดสิ่งใด
และก็ยังยืนอยู่ที่นี่ ไม่โต้ตอบอีกแล้ว ข้าพเจ้าควรจะรอต่อไปอีกหรือ
๑๗ ข้าพเจ้ามีคำตอบจะให้ท่านเช่นกัน
ข้าพเจ้าจะออกความเห็นด้วย
๑๘ เพราะข้าพเจ้ามีเรื่องจะพูดมากมาย
จนรั้งไว้ไม่อยู่
๑๙ ดูเถิด ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนเหล้าองุ่นใหม่ที่ยังถูกบรรจุอยู่
เหมือนถุงหนังใหม่ที่เกือบจะปริออก

๒๐ ข้าพเจ้าจำเป็นต้องพูดให้บรรเทาลง
ข้าพเจ้าต้องเปิดปากตอบ
๒๑ ข้าพเจ้าจะไม่ลำเอียงต่อผู้ใด
และไม่ยกยอผู้ใด
๒๒ เพราะข้าพเจ้าไม่ชำนาญเรื่องการยกยอปอปั้น
แต่ถ้าทำเช่นนั้น อีกไม่นานองค์ผู้สร้างของข้าพเจ้า ก็จะพรากตัวข้าพเจ้าไป

๓๓

เอลีฮูเริ่มตำหนิโยบ

๑ โอ โยบ บัดนี้ขอท่านฟังข้าพเจ้า
ฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าจะพูด
๒ ดูเถิด ข้าพเจ้าเปิดปาก
และลิ้นก็จะพูดออกมา
๓ คำพูดของข้าพเจ้าแสดงถึงความเที่ยงธรรมในใจข้าพเจ้า
และริมฝีปากก็พูดสิ่งที่รู้อย่างใจจริง
๔ พระวิญญาณพระเจ้าสร้างข้าพเจ้า
และลมหายใจขององค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า
๕ ตอบข้าพเจ้าเถิด ถ้าท่านทำได้
เตรียมคำพูดของท่านเพื่อตอบโต้ข้าพเจ้า
๖ ดูเถิด ในสายตาของพระเจ้าข้าพเจ้าเป็นเหมือนท่าน
ข้าพเจ้าถูกปั้นขึ้นจากดินก้อนหนึ่งด้วย*
๗ ดูเถิด ท่านไม่จำเป็นต้องตกใจเพราะข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไม่กดดันท่าน

๘ หูข้าพเจ้าได้ยินท่านพูดแล้ว
และข้าพเจ้าได้ยินเสียงที่ท่านพูด
๙ ท่านพูดว่า “ฉันบริสุทธิ์ ไม่ได้ล่วงละเมิด
ฉันสะอาด ไม่มีบาปในตัวฉัน
๑๐ ดูเถิด พระองค์หาโอกาสต่อต้านฉัน
พระองค์นับว่าฉันเป็นศัตรูของพระองค์
๑๑ พระองค์ใส่เท้าฉันไว้ในขื่อ
และจ้องดูทุกทางที่ฉันไป”
๑๒ ดูเถิด ท่านผิดในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะตอบท่าน
เพราะพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่ามนุษย์
๑๓ ทำไมท่านจึงเถียงพระเจ้าว่า
“พระองค์จะไม่ตอบทุกคำถามของมนุษย์”
๑๔ เพราะพระเจ้ากล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก
แต่มนุษย์ไม่เข้าใจ
๑๕ ในความฝัน ซึ่งเป็นภาพนิมิตในยามค่ำ
เมื่อมนุษย์หลับสนิท ขณะที่นอนอยู่บนเตียง
๑๖ แล้วพระองค์เบิกหูมนุษย์
และพวกเขาตกใจเมื่อพระองค์เตือน

---

* **๓๓๖** ปฐมกาล 2:7

๑๗ ให้พวกเขาเลิกกระทำความชั่ว
และหลุดพ้นจากความหยิ่งยโส
๑๘ พระองค์ช่วยเขาให้พ้นจากหลุมแห่งแดนคนตาย
ช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากดาบ

๑๙ พระองค์สอนมนุษย์ด้วยการให้ล้มป่วยลง
และด้วยความเจ็บปวดลึกถึงกระดูก
๒๐ เขาจะไม่อยากรับประทานอาหาร
ถึงแม้จะเป็นของโปรดที่สุดก็ตาม
๒๑ ร่างกายของเขาทรุดโทรมลงมาก
เขาเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
๒๒ จิตวิญญาณของเขาเข้าไปใกล้หลุมแห่งแดนคนตายลงทุกที
และชีวิตของเขาจะไปอยู่กับพวกที่นำความตายมา
๒๓ หากว่าจะมีทูตสวรรค์
จำนวนหนึ่งในพันมาช่วยเขา
เพื่อแจ้งให้เขาทราบว่าอะไรคือความถูกต้อง
๒๔ และทูตสวรรค์มีเมตตาต่อเขา และพูดว่า
"ช่วยเขาให้หลุดพ้นจากหลุมแห่งแดนคนตาย
ข้าพเจ้าพบค่าไถ่แล้ว
๒๕ ขอให้กายจากวัยแรกรุ่นของเขากลับคืนมา
ขอให้เขากลับมีพละกำลังขึ้นอีกเหมือนวัยหนุ่มสาว"
๒๖ และเขาอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์ตอบเขา
ณ เบื้องหน้าพระองค์และร้องด้วยความยินดี
และพระองค์โปรดให้เขามีความชอบธรรม
๒๗ เขาร้องต่อหน้าผู้คนว่า
"ฉันทำบาป และบิดเบือนสิ่งที่ถูกต้อง
และฉันได้รับอภัยโทษ
๒๘ พระองค์ได้ไถ่ฉันจากการดิ่งลงไปในหลุมแห่งความตาย
และชีวิตของฉันยังจะคงอยู่ในความสว่าง"

๒๙ ดูเถิด พระเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์
ครั้งแล้วครั้งเล่า
๓๐ เพื่อนำเขากลับมาจากหลุมแห่งความตาย
เพื่อเขาจะได้มีความสุขด้วยชีวิตที่สุกสว่าง

๓๑ โอ โยบ ขอท่านตั้งใจฟัง
ขอท่านเงียบไว้ และข้าพเจ้าจะพูด
๓๒ ถ้าท่านมีอะไรจะพูด ก็ตอบข้าพเจ้ามา
พูดเถิด เพราะข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านพ้นผิด
๓๓ มิฉะนั้น ก็ขอให้ฟังข้าพเจ้า
เงียบไว้ และข้าพเจ้าจะสอนสติปัญญาแก่ท่าน"

๓๔

เอลีฮูตำหนิพวกเพื่อนๆ

๑ ครั้นแล้วเอลีฮูก็กล่าวต่อไปว่า
๒ พวกท่านผู้เรืองปัญญา ฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเถิด
พวกท่านคิดว่าท่านรู้ เงี่ยหูฟังข้าพเจ้าเถิด
๓ ด้วยว่าหูทดสอบคำพูด
เช่นเดียวกับลิ้นทีลิ้มรสอาหาร
๔ เราควรเลือกสิ่งที่ถูกต้อง
เราควรตัดสินใจเองว่าอะไรดี

๕ เพราะโยบพูดว่า ฉันเป็นฝ่ายถูก
และพระเจ้ายึดสิทธิของฉันไป
๖ ทั้งๆ ที่ฉันเป็นฝ่ายถูก
ฉันถูกนับว่าเป็นคนพูดปด
บาดแผลของฉันรักษาไม่หาย
แม้ว่าฉันไม่ได้ล่วงละเมิดก็ตาม
๗ มีใครบ้างที่เหมือนโยบ
ผู้ดื่มการเยาะเย้ยเหมือนดื่มน้ำ
๘ ผู้ดำเนินไปกับคนทำความชั่ว
และคบค้ากับคนเลว
๙ เพราะเขาพูดว่า มนุษย์ไม่ได้รับประโยชน์อะไร
จากการที่เขาชื่นชมในพระเจ้า

๑๐ ฉะนั้น พวกท่านมีความเข้าใจดีนัก ฟังข้าพเจ้าเถิด
ไม่มีวันที่พระเจ้าจะกระทำความชั่ว
และไม่มีวันที่องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพจะทำผิด
๑๑ พระองค์จะตอบสนองตามการกระทำของมนุษย์
และพระองค์ปฏิบัติต่อเขาตามที่เขาควรได้รับ
๑๒ ความจริงก็คือ พระเจ้าจะไม่กระทำความชั่ว
และองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพจะไม่บิดเบือนความเป็นธรรม
๑๓ ใครแต่งตั้งพระองค์ให้ดูแลแผ่นดินโลก
และใครให้พระองค์รับผิดชอบทั่วทั้งโลก
๑๔ ถ้าหากว่าพระองค์จะตั้งใจเอา
วิญญาณและลมหายใจของเขาไป
๑๕ สิ่งมีชีวิตทั้งปวงก็จะตายทันที
และมนุษย์ก็จะกลับเป็นผงคลีดิน

๑๖ ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอท่านฟังสิ่งต่อไปนี้
ฟังว่าข้าพเจ้าจะพูดอะไร
๑๗ ผู้ที่เกลียดชังความเที่ยงธรรมควรเป็นผู้ปกครองหรือ
ท่านจะตำหนิองค์ผู้มีความชอบธรรมและมีอานุภาพหรือ
๑๘ พระองค์พูดกับกษัตริย์ได้ว่า คนไร้ค่า
และพูดกับผู้สูงศักดิ์ว่า คนชั่ว
๑๙ พระองค์ไม่ลำเอียงต่อบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่
และไม่สนใจคนมั่งมีมากกว่าคนยากไร้
เพราะพระองค์สร้างเขาเหล่านั้นขึ้นมา
๒๐ พวกเขาสิ้นชีวิตได้อย่างทันควันในยามค่ำคืน

ผู้คนล้มเจ็บและสิ้นใจ
และคนมีอำนาจถูกปลดอย่างง่ายดาย

๒๑ เพราะพระองค์สังเกตดูวิถีทางของเขา
และพระองค์เห็นเขาทุกฝีก้าว
๒๒ คนทำความชั่วไม่อาจหลบซ่อนตัวในที่มืด
หรือเงาแห่งความตายในที่ใดได้
๒๓ ด้วยว่า พระองค์ไม่ต้องรอเวลาเพื่อพิจารณามนุษย์เพิ่มไปจากนั้น
ที่จะต้องให้เขาถูกตัดสิน ณ เบื้องหน้าพระเจ้า
๒๔ พระองค์ถล่มผู้มีอำนาจโดยไม่ต้องสืบสวน
และตั้งผู้อื่นขึ้นแทนที่เขา
๒๕ ฉะนั้น พระองค์ทราบได้จากการกระทำของพวกเขา
พระองค์จึงล้มล้างพวกเขาชั่วคืนเดียว และพวกเขาก็พินาศ
๒๖ พวกที่ทำความชั่วถูกพระองค์ลงโทษ
ต่อหน้าสาธารณชน
๒๗ เพราะพวกเขาเลิกติดตามพระองค์
และไม่สนใจวิถีทางของพระองค์
๒๘ พวกเขาทำให้ผู้ยากไร้ต้องร้องเรียนต่อพระองค์
และพระองค์ได้ยินเสียงร้องของคนที่รับทุกข์
๒๙ เมื่อพระองค์เฉยเสีย ใครจะตำหนิพระองค์ได้
เมื่อพระองค์หลบซ่อนหน้า แล้วใครจะทำอะไรได้
ไม่ว่าจะเป็นคนทั้งประชาชาติหรือคนๆ เดียว
๓๐ พระองค์ไม่ให้คนทีไม่เชื่อในพระเจ้าขึ้นครอง
ไม่ให้เขาเป็นเหตุให้ประชาชนตกในบ่วงแร้ว

๓๑ มีใครพูดกับพระเจ้าบ้างว่า
“ข้าพเจ้าเป็นคนบาป แต่ข้าพเจ้าจะหยุดทำบาป
๓๒ ช่วยชี้ให้ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้าพเจ้าทำอะไรที่เป็นบาปโดยไม่รู้ตัว
ถ้าข้าพเจ้าทำบาปไปแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ทำอีกต่อไป”
๓๓ ในเมื่อท่านไม่เห็นด้วยกับวิธีการของพระเจ้า
ท่านหวังว่าจะได้สิ่งที่ท่านต้องการหรือ
การตัดสินใจเป็นของท่าน ไม่ใช่ข้าพเจ้า
ฉะนั้น ท่านบอกเถิดว่าท่านคิดเช่นไร

๓๔ บรรดาผู้ที่เข้าใจจะพูดกับข้าพเจ้า
และคนเรืองปัญญาได้ยินข้าพเจ้า
เขาก็จะพูดว่า
๓๕ “โยบพูดอย่างไร้ความรู้
คำพูดของเขาไร้ความเข้าใจลึกซึ้ง”
๓๖ โอ โยบถูกทดสอบเรื่อยไป
เพราะเขาตอบอย่างคนชั่ว
๓๗ เพราะนอกจากบาปแล้ว เขายังดื้อด้านอีกด้วย
เขาโต้เถียงในหมู่เรา
และพูดพร่ำต่อว่าพระเจ้า”

๓๕

เอลีฮูพูดต่อไป

๑ เอลีฮูตอบต่อไปอีกว่า
๒ ท่านคิดว่ายุติธรรมแล้วหรือ
ที่ท่านพูดว่า ฉันพ้นผิด ณ เบื้องหน้าพระเจ้า
๓ ท่านถามว่า ข้าพเจ้าได้ประโยชน์อะไร
และข้าพเจ้าได้อะไรตอบแทนถ้าข้าพเจ้าไม่ทำบาป

๔ ข้าพเจ้าจะตอบท่าน
และเพื่อนๆ ของท่านด้วย
๕ มองดูฟ้าสวรรค์เถิด และดูหมู่เมฆ
ซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน
๖ ถ้าท่านทำบาป ท่านทำอะไรกระทบพระองค์ได้หรือ
และถ้าท่านล่วงละเมิดมากขึ้น ท่านจะทำอะไรพระองค์ได้เล่า
๗ ถ้าท่านมีความชอบธรรม ท่านมอบอะไรแก่พระองค์
หรือทำอะไรให้แก่พระองค์ได้อย่างนั้นหรือ
๘ ความชั่วร้ายของท่านมีผลกระทบต่อคนอย่างท่าน
และสิ่งดีงามที่ท่านทำก็มีผลต่อบุตรของมนุษย์

๙ เพราะการถูกบีบบังคับอย่างสาหัสประชาชนจึงร้องเรียก
พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือให้พ้นจากเงื้อมมือคนมีอำนาจ
๑๐ แต่ไม่มีผู้ใดพูดว่า พระเจ้า องค์ผู้สร้างของฉันอยู่ที่ไหน
พระองค์ให้เราร้องเพลงในยามราตรี
๑๑ พระองค์สอนเราด้วยสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก
และสอนให้เรามีสติปัญญาด้วยพวกนกในอากาศ
๑๒ เหล่ามนุษย์ร้องเรียก แต่พระองค์ไม่ตอบ
เพราะความหยิ่งของคนชั่ว
๑๓ ไม่มีประโยชน์ที่จะส่งเสียงร้องเรียก พระเจ้าไม่ฟังแน่นอน
องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพไม่เหลียวมองด้วย
๑๔ และพระองค์จะได้ยินน้อยยิ่งกว่านั้นขนาดไหน
เมื่อท่านพูดว่าท่านมองไม่เห็นพระองค์
ท่านอ้างว่าร้องทุกข์ ณ เบื้องหน้าพระองค์
และท่านกำลังรอคอยพระองค์อยู่
๑๕ บัดนี้ ท่านยังคิดว่าพระองค์ไม่ลงโทษเมื่อโกรธ
และพระองค์ไม่เอาเรื่องกับการล่วงละเมิด
๑๖ โยบ ท่านเปิดปากพูดอย่างไร้สาระ
ท่านใช้คำพูดมากมายทั้งๆ ที่ท่านไม่ทราบอะไรเลย

๓๖

เอลีฮูยกย่องความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

๑ เอลีฮูพูดต่อไปอีกว่า
๒ ขอท่านอดทนข้าพเจ้าอีกนิด และข้าพเจ้าจะชี้ให้ท่านเห็น
เพราะข้าพเจ้ายังมีเรื่องจะพูดแทนพระเจ้าอีก
๓ ข้าพเจ้าเอาความรู้มาจากหลายแหล่ง
และข้าพเจ้าพิสูจน์ได้ว่าองค์ผู้สร้างของข้าพเจ้ามีความชอบธรรม

๔ ท่านจงมั่นใจได้ว่าคำพูดของข้าพเจ้าไม่เป็นความเท็จ
ผู้มีความรู้อันสมบูรณ์อยู่กับท่าน

๕ ดูเถิด พระเจ้ามีอานุภาพ และไม่ดูหมิ่นผู้ใด
พระองค์เข้าใจได้อย่างลึกซึ้งยิ่งนัก
๖ พระองค์ไม่ปล่อยให้คนชั่วร้ายมีชีวิตอยู่
แต่พระองค์ให้ผู้มีทุกข์ได้รับความเป็นธรรม
๗ พระองค์ปกป้องผู้มีความชอบธรรม
พระองค์แต่งตั้งเขาให้ครองบัลลังก์กับบรรดากษัตริย์ไปตลอดกาล
และพวกเขาได้รับการยกย่อง
๘ และถ้าพวกเขาถูกล่ามโซ่
และติดอยู่ในตรวนแห่งความทุกข์ทรมาน
๙ และพระองค์จะชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ
และถึงการล่วงละเมิดของพวกเขาว่า
พวกเขาประพฤติด้วยความยโส
๑๐ พระองค์ทำให้พวกเขาตั้งใจฟังคำเตือน
และบัญชาพวกเขาให้หันจากการทำบาป
๑๑ ถ้าพวกเขาเชื่อฟังและรับใช้พระองค์
ชีวิตของพวกเขาก็จะประสบความสำเร็จ
และจะอยู่อย่างมีความสุข
๑๒ แต่ถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟัง
พวกเขาก็จะวอดวาย
และตายโดยปราศจากความรู้

๑๓ จิตใจของคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าเก็บความโกรธไว้เรื่อยไป
เมื่อได้รับโทษ พวกเขาก็ไม่ร้องขอความช่วยเหลือ
๑๔ พวกเขาตายเมื่อยังหนุ่ม
และชีวิตจบลงท่ามกลางโสเภณีชาย
๑๕ พระองค์ช่วยผู้ทนทุกข์ด้วยบทเรียนที่เขาประสบ
และให้เขาฟังพระองค์เมื่อมีความลำบาก

๑๖ พระองค์นำท่านให้หลุดพ้นจากความทุกข์
และดูแลท่านให้อยู่ดีมีสุข
และเพียบพร้อมด้วยอาหารอันสมบูรณ์
๑๗ แต่ท่านจะได้รับโทษหนักอย่างคนชั่วได้รับ
ท่านจะหนีไม่พ้นจากการตัดสินลงโทษ
๑๘ จงระวังไม่ให้ผู้ใดล่อท่านด้วยความมั่งมี
และอย่าให้สินบนจำนวนมหาศาลเปลี่ยนใจท่าน
๑๙ ความมั่งมีหรืออำนาจของท่านทั้งหมด
จะช่วยให้ท่านหลุดจากความทุกข์ได้หรือ
๒๐ อย่าตั้งตาคอยให้ถึงเวลาค่ำ
ซึ่งเป็นเวลาที่คนถูกพรากจากไป
๒๑ จงไปให้พ้นจากบาป
เพราะเดิมท่านก็ปรารถนาเช่นนั้นมากกว่าความทุกข์อยู่แล้ว

๒๒ ดูเถิด อานุภาพของพระเจ้าได้รับการยกย่อง

ผู้ใดจะสั่งสอนได้เหมือนพระองค์
๒๓ ผู้ใดจะบอกพระเจ้าให้ทำอะไรได้
หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า พระองค์ทำผิด
๒๔ อย่าลืมสรรเสริญพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ทำ
ซึ่งผู้คนก็ได้ร้องเพลงถวายมาแล้ว
๒๕ มนุษย์ทั้งหลายเห็นงานของพระองค์แล้ว
พวกเขามองดูได้แต่ไกล
๒๖ ดูเถิด พระเจ้ายิ่งใหญ่ และพวกเรายังไม่รู้จักพระองค์ดี
เราไม่สามารถคำนวณอายุของพระองค์ได้

๒๗ เพราะพระองค์ดึงหยดน้ำขึ้นจากแผ่นดิน
และหยดน้ำถูกกลั่นเป็นหมอกและฝน
๒๘ ซึ่งทำให้ท้องฟ้าหลั่งน้ำนั้นลงมา
และหยดลงบนมนุษย์จนชื่นฉ่ำ
๒๙ ผู้ใดสามารถเข้าใจเมฆที่แผ่กระจายออกไหม
แล้วเสียงฟ้าร้องจากพลับพลาของพระองค์ล่ะ
๓๐ ดูเถิด พระองค์ให้ฟ้าแลบกระจายอยู่รอบพระองค์
และปกความลึกที่ใต้ท้องทะเล
๓๑ นี่แหละเป็นวิธีที่พระองค์ควบคุมชนชาติทั้งหลาย
พระองค์ให้อาหารอย่างสมบูรณ์
๓๒ พระองค์กำแสงฟ้าแลบในมือของพระองค์
และบัญชาให้ผ่าตรงจุดที่พระองค์ต้องการ
๓๓ เสียงฟ้าร้องประกาศถึงพายุที่กำลังพัดมา
ฝูงปศุสัตว์ประกาศว่า มันใกล้เข้ามาแล้ว

๓๗

เอลีฮูประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

๑ เรื่องนี้ทำให้ใจข้าพเจ้าสั่นระรัว
และทำให้ใจหายใจคว่ำ
๒ ฟังเสียงของพระองค์เป็นเสียงฟ้าร้องกระหึ่ม
และเสียงก็กึกก้องมาจากปากของพระองค์
๓ พระองค์ให้ฟ้าแลบไปทั่วใต้ฟ้าสวรรค์
และแสงฟ้าแลบไปทั่วแหล่งหล้า
๔ เสียงของพระองค์ดังกระหึ่มตามไป
พระองค์ทำเสียงฟ้าร้องด้วยอานุภาพ
และพระองค์ไม่ยั้งสายฟ้าแลบเมื่อคนได้ยินเสียงของพระองค์
๕ พระเจ้าเปล่งเสียงเป็นเสียงฟ้าร้องที่น่าอัศจรรย์ใจ
พระองค์กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งเราไม่สามารถเข้าใจได้
๖ เพราะพระองค์กล่าวกับหิมะว่า จงตกลงบนแผ่นดินโลก
เช่นเดียวกับฝนที่เทกระหน่ำลงมา
๗ พระองค์ห้ามมือมนุษย์ทุกคนไว้
เพื่อเขาทุกคนที่พระองค์สร้างขึ้นจะได้หยุดพักจากการงาน
๘ และพวกสัตว์ป่าก็เข้าถ้ำของมัน
และพักอยู่ในที่ของมัน

๙ พายุหมุนพัดมาจากทิศใต้
และความหนาวมาจากทิศเหนือ
๑๐ น้ำแข็งได้มาจากลมหายใจของพระเจ้า
และแผ่นน้ำอันกว้างใหญ่ก็แข็งตัว
๑๑ พระองค์สะสมความชื้นในเมฆอันหนาทึบ
พระองค์แผ่สายฟ้าแลบออกไปในหมู่เมฆ
๑๒ เมฆล่องลอยไปมาตามแผนการของพระองค์
เพื่อบรรลุทุกสิ่งที่พระองค์บัญชา
อยู่เหนือแผ่นดินโลก
๑๓ ไม่ว่าจะเพื่อการลงโทษ หรือเพื่อรดแผ่นดิน
หรือเพื่อแสดงความรัก พระองค์เป็นผู้ทำให้บังเกิดขึ้น

๑๔ โอ โยบ ขอท่านฟังเรื่องนี้เถิด
ขอท่านหยุดนิ่งและพิจารณาสิ่งมหัศจรรย์ของพระเจ้า
๑๕ ท่านทราบไหมว่า พระเจ้าทำให้เมฆเคลื่อนที่ไป
และทำให้แสงฟ้าแลบออกจากเมฆได้อย่างไร
๑๖ ท่านทราบไหมว่า เมฆลอยอยู่ได้อย่างไร
สิ่งมหัศจรรย์ขององค์ผู้มีความรู้อันสมบูรณ์
๑๗ ท่านเองรู้สึกร้อนภายใต้เสื้อผ้าที่สวมอยู่
เมื่อแผ่นดินแน่นิ่งและร้อนผ่าวจากลมทิศใต้
๑๘ ท่านแผ่ท้องฟ้าออกไปเหมือนกับที่พระองค์ทำได้ไหม
เป็นแผ่นกว้างเหมือนแผ่นเหล็กสะท้อนแสง

๑๙ บอกพวกเราเถิดว่า เราน่าจะพูดอะไรกับพระองค์
พวกเราไม่สามารถเตรียมคดีได้เพราะทุกอย่างมืดแปดด้าน
๒๐ ควรหรือที่จะบอกพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะขอพูด
มีใครบ้างที่อยากจะพินาศ
๒๑ บัดนี้ก็ไม่มีผู้ใดจ้องมองแสง
เมื่อท้องฟ้าส่องสว่างจ้า
และเมื่อลมพัดเมฆผ่านไปแล้ว
๒๒ ความเรืองรองดั่งทองคำปรากฏจากทิศเหนือ
พระเจ้าทรงเครื่องด้วยความยิ่งใหญ่อันน่าเกรงขาม
๒๓ องค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ พวกเราเอื้อมไม่ถึงพระองค์ พระองค์มีอานุภาพยิ่งใหญ่นัก
พระองค์เที่ยงธรรมและมีความชอบธรรมมาก ฉะนั้นพระองค์ไม่ทำให้คนมีความทุกข์
๒๔ ดังนั้น ผู้คนจึงยำเกรงพระองค์
พระองค์ไม่เชื่อถือผู้ที่คิดในใจว่าตนเรืองปัญญานัก

๓๘

พระผู้เป็นเจ้าตอบโยบ

๑ พระผู้เป็นเจ้าจึงตอบเป็นเสียงจากพายุว่า
๒ นี่ใครกัน ที่สงสัยแผนการของเรา
ด้วยการพูดจาที่ปราศจากความรู้
๓ จงเตรียมพร้อมอย่างลูกผู้ชาย
เราจะถามเจ้า

และเจ้าจงตอบเรา

๔ เจ้าอยู่ที่ไหนเวลาที่เราวางฐานรากของแผ่นดินโลก
บอกเราสิ ถ้าเจ้าเข้าใจเรื่องนี้ดี
๕ ใครตัดสินใจขนาดของมัน เจ้าต้องรู้แน่เชียว
หรือใครวัดขนาดที่แผ่กว้างบนแผ่นดินโลก
๖ ฐานของโลกตั้งอยู่บนอะไร
หรือใครเป็นผู้วางศิลามุมเอก
๗ เมื่อดวงดาวยามย่ำรุ่งร้องประสานเสียงกัน
และบรรดาบุตรของพระเจ้า*โห่ร้องด้วยความยินดี

๘ หรือใครใช้ประตูปิดกั้นทะเลไว้
เมื่อน้ำทะลักออกจากท้องทะเล
๙ เมื่อเราสร้างเมฆให้คลุมท้องทะเล
และพันด้วยความมืดมิดดั่งผ้าพันทารก
๑๐ และสั่งให้มีขอบเขตจำกัด
ด้วยสลักดาลประตู
๑๑ และบอกทะเลว่า เจ้าออกมาได้เพียงเท่านี้ ห้ามเลยออกไปอีก
และพลังคลื่นที่คึกคะนองก็หยุดอยู่ที่นั่น

๑๒ ตั้งแต่เจ้าเกิดมา เจ้าเคยบัญชาให้เกิดเวลาเช้าหรือ
และสั่งให้รุ่งอรุณรู้จักตำแหน่งหน้าที่ของมันหรือ
๑๓ และให้รุ่งอรุณครอบคลุมทั่วแหล่งหล้า
และกำจัดคนชั่วไปเสีย
๑๔ แผ่นดินโลกเปลี่ยนไปเหมือนดินเผาที่มีตราประทับ
และมีลักษณะเด่นชัดดั่งเครื่องนุ่งห่ม
๑๕ คนชั่วถูกยึดแสงไป
และพวกเขาถูกตัดกำลัง

๑๖ เจ้าเคยเข้าไปถึงตาน้ำในทะเล
หรือเรียนรู้ถึงความลึกลับซับซ้อนของห้วงน้ำลึกหรือ
๑๗ ประตูแดนคนตายถูกเปิดเผยให้เจ้ารู้
หรือว่าเจ้าเคยเห็นประตูแห่งความมืดมิดหรือ
๑๘ เจ้าเคยเข้าใจถึงโดมกว้างใหญ่ของโลกไหม
ถ้าเจ้ารู้ทุกสิ่งในเรื่องนี้ก็บอกเราสิ

๑๙ เจ้าไปทางไหนจึงจะพบความสว่างได้
และความมืดอยู่ที่ไหน
๒๐ เจ้าจะได้พามันไปยังถิ่นแดนของมัน
และจะได้รู้ทางกลับไปยังที่ของมัน
๒๑ เจ้ารู้สินะ เพราะในเวลานั้นเจ้าก็เกิดแล้ว
และเจ้าก็มีอายุมากเสียเหลือเกิน

---

* ๓๘๗ โยบ 1:6

๒๒ เจ้าเคยเข้าไปในแหล่งเก็บหิมะ
หรือเจ้าเคยเห็นแหล่งเก็บลูกเห็บไหม
๒๓ เป็นที่ซึ่งเราเก็บสำรองไว้ในยามคับขัน
ในยามต่อสู้และสงคราม
๒๔ เจ้ารู้จักทางไปยังที่ซึ่งเราแจกจ่ายกระแสฟ้าแลบ
หรือที่ซึ่งลมทะเลทรายถูกพัดไปบนแผ่นดินโลกไหม
๒๕ ใครเบิกทางให้ฝนกระหน่ำลง
และเปิดทางให้ฟ้าผ่า
๒๖ เพื่อนำฝนลงมาบนแผ่นดินที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่
บนทะเลทรายซึ่งหามีผู้คนไม่
๒๗ เพื่อทำให้ที่ร้างอันแร้นแค้นได้ชุ่มชื่น
และทำให้พื้นดินมีหญ้างอกขึ้นมา
๒๘ ฝนมีพ่อหรือ
หรือใครทำให้หยดน้ำค้างเกิดขึ้น
๒๙ น้ำแข็งออกมาจากครรภ์ของผู้ใด
และใครให้กำเนิดน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์
๓๐ น้ำกลายเป็นน้ำแข็งดั่งหิน
และผิวห้วงน้ำลึกก็แข็งตัว

๓๑ เจ้าสามารถผูกมัดดาวลูกไก่
หรือแก้มัดสายดาวไถได้หรือ
๓๒ เจ้าสามารถนำกลุ่มดาวออกมาตามฤดูกาลของมันได้หรือ
เจ้าสามารถนำทางดาวจระเข้ออกมากับลูกๆ ของมันได้หรือ
๓๓ เจ้ารู้กฎเกณฑ์ของดวงสว่างบนฟ้าสวรรค์ไหม
เจ้าสามารถใช้กฎของมันเป็นกฎบนแผ่นดินโลกได้หรือ
๓๔ เจ้าสามารถตะโกนสั่งหมู่เมฆ
เพื่อให้ฝนตกหนักท่วมตัวเจ้าได้หรือ
๓๕ เจ้าสามารถสั่งสายฟ้าให้แลบและมันก็ทำตามเจ้า
และจะตอบเจ้าอีกด้วยว่า □พวกเราอยู่นี่□ อย่างนั้นหรือ
๓๖ ใครสร้างสติปัญญาไว้ในส่วนลึก
หรือให้ความเข้าใจแก่ความนึกคิด
๓๗ ใครสามารถนับจำนวนเมฆด้วยปัญญา
หรือใครสามารถเอียงถุงเก็บน้ำในท้องฟ้าได้
๓๘ ยามที่ผงคลีดินกลายเป็นโคลน
และก้อนดินเกาะติดกันแน่น

๓๙ เจ้าสามารถล่าเหยื่อให้สิงโต
และทำให้สิงโตหนุ่มหายหิวได้หรือ
๔๐ เมื่อพวกมันหมอบอยู่ในถ้ำ
หรือนอนซุ่มพร้อมจะกระโจน
๔๑ ใครจัดหาเหยื่อให้นกกา
เมื่อพวกลูกน้อยของมันร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า
และเร่ร่อนไปมาเพราะขาดอาหาร

๓๙

๑ เจ้ารู้ไหมว่าพวกแพะป่าตกลูกเมื่อไหร่
เจ้าสังเกตกวางตัวเมียออกลูกหรือเปล่า
๒ เจ้ารู้ไหมว่าสัตว์เหล่านี้ตั้งท้องนานกี่เดือน
เจ้ารู้เวลาที่มันตกลูกไหม
๓ เวลาที่มันโก้งโค้งตกลูก
และหย่อนลูกน้อยลงบนพื้น
๔ พวกลูกน้อยของมันแข็งแรงขึ้น เติบโตในที่โล่งกว้าง
พวกมันออกไปและไม่กลับมาหามันอีก

๕ ใครให้ลาป่าออกไปอย่างมีอิสระ
ใครแก้เชือกและปล่อยให้ลาไป
๖ เราให้ที่ร้างอันแร้นแค้นเป็นบ้านของพวกมัน
และให้ที่ดินเค็มเป็นที่อาศัย
๗ มันสบประมาทเสียงอึกทึกในเมือง
มันไม่ได้ยินเสียงตะโกนของคนคุมสัตว์
๘ มันเสาะหาอาหารตามภูเขา
และมันเสาะหาใบหญ้าเขียวชอุ่ม

๙ โคป่ายอมรับใช้เจ้าหรือ
มันจะค้างแรมอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ
๑๐ เจ้าสามารถใช้เชือกผูกโคป่าให้มันไถร่องได้หรือ
หรือมันจะลากคันไถตามหลังเจ้าไปหรือ
๑๑ เจ้าจะไว้ใจมันได้เพราะกำลังอันมหาศาลของมันหรือ
เจ้าจะมอบหมายงานหนักของเจ้าไว้กับมันหรือ
๑๒ เจ้าเชื่อในตัวมันหรือว่ามันจะเก็บเกี่ยวข้าวให้เจ้าได้
และรวบรวมไปที่ลานนวดข้าวของเจ้าได้

๑๓ นกกระจอกเทศโบกสะบัดปีกของมันอย่างร่าเริงใจ
ปีกและขนของมันเทียบเทียมกับนกกระสาหรือ
๑๔ เพราะมันวางไข่ไว้ใต้ดิน
และปล่อยให้ไข่รับความอุ่นจากพื้นดิน
๑๕ ไม่ได้นึกว่าเท้าอาจจะเหยียบไข่นกแตก
หรือสัตว์ป่าอาจจะเหยียบย่ำมันก็ได้
๑๖ แม่นกนั้นโหดร้ายต่อลูกของมันเหมือนว่าไม่ใช่ลูกของมันเอง
และไม่เสียดายว่ามันเสียแรงไปเปล่าๆ
๑๗ เป็นเพราะเราทำให้มันลืมปัญญา
และไม่ได้ให้มันมีสัญชาตญาณ
๑๘ เวลาที่มันกระพือปีกขณะวิ่งไป
มันก็หัวเราะเยาะม้ากับคนขี่

๑๙ เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ
เจ้าปกคอม้าด้วยขนที่ยาวของมันหรือ
๒๐ เจ้าทำให้มันกระโดดโผไปอย่างตั๊กแตนหรือ
เสียงดังพรืดๆ ทางจมูกของมันน่าสะพรึงกลัวนัก
๒๑ มันยันพื้นดินและโลดขึ้นด้วยกำลังของมัน

มันวิ่งออกไปผจญสงคราม
๒๒ มันไม่กลัว ไม่ตกใจ
มันไม่หันหลังให้กับการสู้รบ
๒๓ บนหลังของมันมีเสียงเขย่าของแล่งธนู
หอกและหอกซัดวาววับ
๒๔ มันห้อไปด้วยฝีเท้าที่ว่องไว มันคึกและเดือดดาล
มันยืนนิ่งไม่ได้เมื่อได้ยินเสียงแตรงอน
๒๕ เมื่อเสียงแตรงอนดังขึ้น มันก็ทำเสียง □ฮี้□
มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล
ผู้นำทัพตะโกนออกคำสั่งเสียงกึกก้อง

๒๖ เป็นเพราะปัญญาของเจ้าหรือที่เหยี่ยวโผบินสูงขึ้น
และกางปีกออกบินไปทางทิศใต้ได้
๒๗ เป็นเพราะคำบัญชาของเจ้าหรือที่นกอินทรีโผบินขึ้นสู่ท้องฟ้า
และสร้างรังของมันบนที่สูงสุดได้
๒๘ มันอาศัยและสร้างบ้านของมันบนหินสูง
ที่ผาหินและที่ปลอดภัย
๒๙ มันสอดส่องหาเหยื่อจากที่นั่น
มันมองเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
๓๐ ลูกๆ ของมันดูดกินเลือด
และที่ไหนมีร่างที่ถูกฆ่า มันก็อยู่ที่นั่น□

๔๐

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยบว่า
๒ □คนช่างติเตียนจะโต้แย้งกับผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพหรือ
คนทีโต้เถียงพระเจ้า ก็จงตอบเถิด□
๓ โยบจึงตอบพระผู้เป็นเจ้าว่า
๔ □ดูเถิด ข้าพเจ้าไร้ค่า ข้าพเจ้าจะตอบอะไรพระองค์ได้
ข้าพเจ้าจะปิดปากข้าพเจ้า
๕ ข้าพเจ้าพูดแล้วครั้งหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่มีคำตอบ
พูดสองครั้ง แต่ข้าพเจ้าจะไม่พูดอีก□
๖ แล้วพระผู้เป็นเจ้าตอบโยบเป็นเสียงจากพายุว่า
๗ □จงเตรียมพร้อมอย่างลูกผู้ชาย
เราจะถามเจ้า และเจ้าจงตอบเรา

๘ เจ้ากำลังพยายามพิสูจน์ให้ได้ว่าเราผิดหรือ
เจ้าจะปรักปรำเราเพื่อว่าเจ้าจะถูกต้องหรือ
๙ เจ้ามีพละกำลังเหมือนพระเจ้าหรือ
เจ้าทำเสียงร้องกระหึ่มดั่งฟ้าร้องเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ
๑๐ จงแสดงตนให้เห็นว่า เจ้ายิ่งใหญ่และสูงส่ง
จงแสดงให้เห็นว่า เจ้าสง่างามและรุ่งโรจน์
๑๑ จงปล่อยความโกรธของเจ้าที่ล้นออกมา
จงดูทุกคนที่หยิ่งยโส และทำให้เขายอมถ่อมตัวลง
๑๒ ดูทุกคนที่หยิ่งยโส และทำให้เขาถ่อมตัว
และทำคนชั่วให้แบนราบเป็นหน้ากลอง

๑๓ ฝังพวกเขาทุกคนลงในหลุมศพ
และขังให้อยู่ในโลกของคนตาย
๑๔ แล้วเราจะยกย่องเจ้าว่า
เจ้าได้ชัยชนะด้วยมือของเจ้าเอง

๑๕ ดูเถิด เบเฮโมท*
ซึ่งเราสร้างขึ้นอย่างที่เราสร้างตัวเจ้า
มันกินหญ้าอย่างที่โคกิน
๑๖ ดูเถิด กำลังของมันอยู่ที่บั้นเอว
และอำนาจของมันอยู่ที่กล้ามเนื้อที่ท้อง
๑๗ มันเกร็งหางขึ้นได้อย่างต้นซีดาร์
เอ็นที่ต้นขาของมันสานเข้าด้วยกัน
๑๘ กระดูกของมันเป็นดั่งท่อทองสัมฤทธิ์
ขาของมันเป็นเหมือนท่อนเหล็ก
๑๙ มันเป็นหนึ่งในผลงานอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า
ให้องค์ผู้สร้างมันกำราบมันเถิด
๒๐ เทือกเขาเป็นแหล่งอาหารของมัน
และเป็นที่ให้สัตว์ป่าทั้งปวงเริงร่า
๒๑ มันนอนอยู่ใต้ต้นไม้หนาม
ที่ใต้ดงอ้อและในหนองน้ำ
๒๒ ต้นไม้หนามเป็นที่ร่มให้มันได้
ต้นหลิวที่ลำธารล้อมรอบตัวมัน
๒๓ ดูเถิด ถ้าแม่น้ำเชี่ยวกราก มันก็จะไม่ตกใจ
มันไม่สะดุ้งแม้ว่าแม่น้ำจอร์แดนจะซัดเข้าปากของมัน
๒๔ ใครจะสามารถจับตัวมันขณะที่มันมองด้วยความระมัดระวัง
หรือคล้องจมูกดักมันไปได้

๔๑

๑ เจ้าสามารถล่อตัวเหราออกมาด้วยเบ็ด
หรือมัดลิ้นมันด้วยเชือกได้หรือ
๒ เจ้าสามารถคล้องเชือกที่จมูกของมัน
หรือเกี่ยวขอที่ขากรรไกรมันได้หรือ
๓ มันจะขอร้องเจ้าหลายครั้งหรือ
มันจะใช้คำพูดที่อ่อนหวานกับเจ้าหรือ
๔ มันจะให้คำมั่นสัญญากับเจ้า
ให้เจ้ารับมันเป็นผู้รับใช้ของเจ้าไปตลอดกาลหรือ
๕ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนกหรือ
เจ้าจะจูงมันไปให้พวกหญิงรับใช้ของเจ้าเล่นหรือ
๖ พวกพ่อค้าย่อยจะแย่งกันต่อรองค่าตัวมันหรือ
พวกเขาจะแบ่งตัวมันให้กับพวกพ่อค้าใหญ่หรือ
๗ เจ้าสามารถแทงหนังมันด้วยฉมวก
หรือแทงหัวมันด้วยหอกแทงปลาหรือ
๘ ถ้าเจ้าแตะต้องตัวมัน
ก็จงจดจำการต่อสู้นั้นไว้ แล้วเจ้าจะไม่ทำอีก
๙ ดูเถิด ความหวังที่จะปราบมันนั้นเป็นไปไม่ได้

---

* **๔๐๑๕** เป็นพหูพจน์ของคำในภาษาฮีบรู มีความหมายว่า สัตว์ป่าขนาดใหญ่

เพียงแต่เห็นตัวมัน เจ้าก็ถอยแล้ว
๑๐ ไม่มีผู้ใดดุร้ายพอที่จะปลุกมันขึ้นมา
แล้วผู้ใดเล่าสามารถยืนสู้หน้าเรา
๑๑ ผู้ใดเล่าที่เป็นผู้มอบให้แก่เราก่อน เราจึงควรจะมอบคืนให้แก่เขา
อะไรก็ตามที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์เป็นของเรา

๑๒ เราอดอยู่เฉยไม่ได้ที่จะบรรยายเรื่องขา
หรือกำลังมหาศาลของมัน หรือความสง่าของมัน
๑๓ ใครสามารถถลกหนังของมันออก
ใครจะแทงทะลุเกราะของมันได้
๑๔ ใครสามารถอ้าปากของมันได้
ฟันของมันน่ากลัว
๑๕ หลังของมันทำด้วยเกล็ดเป็นแถวๆ
ผนึกติดต่อกันอย่างมิดชิด
๑๖ แต่ละเกล็ดติดกันชิดมาก
ไม่มีแม้ช่องให้อากาศเข้าไปได้
๑๗ มันเชื่อมเกาะเกี่ยวติดกัน
และแยกออกจากกันไม่ได้
๑๘ มันจามออกมาเป็นแสงสว่าง
และดวงตาของมันเป็นเหมือนรุ่งอรุณทอแสง
๑๙ มีแสงคบเพลิงออกจากปากของมัน
มีประกายไฟพุ่งออกไป
๒๐ ควันออกจากรูจมูกของมัน
เหมือนออกมาจากหม้อต้มที่กำลังเดือด
๒๑ ลมหายใจของมันทำให้ถ่านไฟคุขึ้นมา
และเปลวไฟก็พลุ่งออกจากปากของมัน
๒๒ คอของมันมีพลังมาก
ทุกสิ่งที่เผชิญหน้ากับมันต้องหวั่นกลัว
๒๓ เนื้อหนังทั้งตัวของมันแข็งแกร่ง
และไม่มีใครขยับมันได้
๒๔ หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน
แข็งอย่างกับหินโม่ท่อนล่าง
๒๕ เมื่อมันลุกขึ้น บรรดาเทพเจ้าก็ยังหวั่นกลัว
และเผ่นหนีเมื่อมันกระโจนใส่
๒๖ แม้มันจะถูกดาบปะทะ มันก็ไม่สะทกสะท้าน
แม้ว่าจะเป็นหอก หลาว หรือหอกซัดก็ตาม
๒๗ มันนับว่าเหล็กเป็นเสมือนฟาง
และทองสัมฤทธิ์เป็นเสมือนไม้ผุ
๒๘ ลูกศรไม่สามารถขับไล่มันให้หนีไปได้
มันนับว่าก้อนหินสลิงเป็นเศษฟาง
๒๙ ไม้ตะบองเป็นเสมือนเศษฟาง
มันหัวเราะเมื่อได้ยินเสียงหอกซัด
๓๐ ใต้ท้องของมันคมอย่างดินเผาแตก
มันเหยียดตัวออกเหมือนคราดเลื่อนที่ลากบนโคลน
๓๑ มันทำห้วงน้ำลึกให้ปั่นป่วนเหมือนหม้อน้ำเดือด
และทำทะเลให้เป็นฟองเหมือนหม้อน้ำมัน
๓๒ มันลุยน้ำทำให้ฟองสะท้อนแสงตามหลังมันไป
ดูดั่งว่า ห้วงน้ำลึกมีผมขาว

๓๓ ไม่มีสิ่งใดบนโลกที่เป็นเหมือนมัน
มันเป็นสัตว์ที่ไม่รู้จักความกลัว ซึ่งถูกสร้างขึ้น
๓๔ มันดูหมิ่นสัตว์อื่นทุกชนิดที่หยิ่งผยอง
มันเป็นราชาเหนือสัตว์ร้ายโสทั้งปวง

๔๒

โยบสารภาพและกลับใจ

๑ โยบจึงตอบพระผู้เป็นเจ้าว่า
๒ ข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์กระทำทุกสิ่งได้
และไม่มีสิ่งใดขัดขวางความประสงค์ของพระองค์ได้
๓ พระองค์ถามว่า นี่ใครกัน ที่สงสัยแผนการโดยปราศจากความรู้
เป็นเพราะเหตุนั้น ข้าพเจ้าจึงได้พูดพล่ามถึงสิ่งที่ไม่เข้าใจ
สิ่งที่วิเศษเกินไปสำหรับข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่ตระหนัก
๔ ขอพระองค์ฟังเถิด และข้าพเจ้าจะพูด
ข้าพเจ้าจะถามพระองค์
และพระองค์โปรดตอบข้าพเจ้า
๕ ข้าพเจ้าเคยได้ยินถึงพระองค์จากผู้อื่น
แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ด้วยตาตนเอง
๖ ฉะนั้น ข้าพเจ้าตำหนิตัวเอง
ขอกลับตัวกลับใจในผงคลีดินและเถ้าถ่าน

พระผู้เป็นเจ้าห้ามปรามเพื่อนของโยบ

๗ หลังจากที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวสิ่งเหล่านี้กับโยบแล้ว พระองค์กล่าวกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า เราโกรธเจ้าและเพื่อนของเจ้าทั้งสองคนมาก เพราะพวกเจ้าไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง อย่างที่โยบผู้รับใช้ของเราได้พูด ๘ ฉะนั้น พวกเจ้าจงเอาโคหนุ่ม 7 ตัว และแกะตัวผู้ 7 ตัว แล้วไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายสำหรับพวกเจ้า และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานให้เจ้า เพราะเราจะรับคำอธิษฐานของเขา และจะไม่กระทำต่อพวกเจ้าตามความเขลาของเจ้า ด้วยว่าพวกเจ้าไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง อย่างที่โยบผู้รับใช้ของเราได้พูด ๙ ดังนั้น เอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัดชาวชูอัค และโศฟาร์ชาวนาอามาธ จึงไปและทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งพวกเขา และพระผู้เป็นเจ้ารับคำอธิษฐานของโยบ

พระผู้เป็นเจ้าให้ความมั่งมีของโยบกลับคืน

๑๐ และพระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ความมั่งมีของโยบกลับคืนมา เมื่อเขาอธิษฐานให้เพื่อนๆ ของเขา และพระผู้เป็นเจ้ามอบแก่โยบเป็นสองเท่าจากที่เขาเคยมี ๑๑ แล้วบรรดาพี่น้องชายหญิงของโยบและทุกคนที่เคยรู้จักเขาก่อนหน้านี้ ก็มาหาเขา และรับประทานอาหารกับเขาที่บ้าน และเขาทั้งปวงแสดงความเห็นใจและปลอบใจโยบ ที่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เขาประสบกับความวิบัติ และแต่ละคนก็ได้มอบ 1 เหรียญเงินและตุ้มหูทองคำ 1 วงแก่โยบ

๑๒ และพระผู้เป็นเจ้าได้ให้พรแก่โยบในบั้นปลายชีวิตของเขามากกว่าตอนเริ่มต้นชีวิต เขามีแกะ 14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว โคตัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว ๑๓ เขามีบุตรชาย 7 คน บุตรหญิง 3 คน ๑๔ เขาตั้งชื่อบุตรหญิงคนแรกว่า เยมีมาห์ และคนที่สองชื่อ เคสิยาห์ คนทีสามชื่อ เคเรนหัปปุค ๑๕ ไม่มีผู้หญิงคนใดในแผ่นดินทีงามเท่ากับบุตรหญิงของโยบ และโยบได้มอบมรดกให้แก่พวกนาง เช่นเดียวกับที่พี่น้องผู้ชายได้รับ

๑๖ หลังจากนั้น โยบมีชีวิตอยู่อีก 140 ปี และเขาได้เห็นบรรดาบุตรหลานของเขาถึง 4 ชั่ว
อายุคน ๑๗ โยบสิ้นชีวิตเมื่อชราและมีอายุยืนนาน

สดุดี
ภาค 1
๑

บทที่ *1-41*

สองทางที่แตกต่าง

๑ คนมีความสุขคือ
คนทีไม่กระทำตามคำแนะนำของหมู่คนชั่ว
หรือยืนอยู่ในที่ของคนบาป
หรือนั่งอยู่ในที่ของคนช่างเย้ยหยัน
๒ แต่ความยินดีของเขาอยู่ที่กฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า
และเขาใคร่ครวญถึงกฎบัญญัติของพระองค์ตลอดทั้งวันและคืน
๓ เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ใกล้แหล่งน้ำ
ซึ่งให้ผลตามฤดูกาล
ใบไม่เหี่ยวเฉา
และทุกสิ่งที่เขาทำก็บังเกิดผลดียิ่ง

๔ ส่วนคนชั่วร้ายไม่เป็นเช่นนั้น
เพราะพวกเขาเป็นเหมือนเปลือกข้าว
ที่ถูกลมพัดปลิวไป
๕ ฉะนั้น พวกคนชั่วร้ายจะไม่อาจทนต่อวันพิพากษาได้
และพวกคนบาปจะอยู่ในที่ประชุมของผู้มีความชอบธรรมไม่ได้เช่นกัน
๖ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าทราบทางของผู้มีความชอบธรรม
ส่วนทางของคนชั่วร้ายจะพินาศ

สดุดี ๒

องค์ที่พระเจ้าเจิมเป็นผู้ครองที่แท้จริง

๑ ทำไมบรรดาประชาชาติจึงมีความเคียดแค้น
และบรรดาชนชาติวางแผนอันไร้ประโยชน์
๒ บรรดากษัตริย์ในโลกพร้อมที่จะต่อสู้
และชนชั้นระดับปกครองมาร่วมกันต่อต้านพระผู้เป็นเจ้า
และต่อต้านองค์ผู้ได้รับการเจิมไว้แล้วของพระองค์*
โดยกล่าวว่า
๓ "เรามาทำให้โซ่ขาดสะบั้นลง
และเหวี่ยงตรวนให้หลุดพ้นจากพวกเราเถิด"

๔ องค์ผู้พำนักอยู่ในสวรรค์หัวเราะ
พระผู้เป็นเจ้าเย้ยหยันพวกเขา
๕ ครั้นแล้วพระองค์จะกล่าวด้วยความกริ้ว
และทำให้พวกเขาสะพรึงกลัวต่อการลงโทษของพระองค์ว่า
๖ "เราได้แต่งตั้งกษัตริย์ของเราไว้

---

* **สดุดี ๒๐๒** กิจการของอัครทูต 4:25,26

ที่ศิโยน†ซึ่งเป็นภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา
๗ ข้าพเจ้าจะประกาศกฎเกณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราประกาศว่า เราเป็นบิดาของเจ้า‡
๘ จงขอจากเรา
และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้แก่เจ้าเป็นมรดก
และทุกมุมโลกจะเป็นของเจ้า
๙ เจ้าจะทำลายพวกเขาด้วยคทาเหล็ก
และเขาจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนกับภาชนะดินเผา

๑๐ มาบัดนี้ กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด
ชนชั้นระดับปกครองของโลกจงรับคำเตือนเถิด
๑๑ จงรับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วยความเกรงกลัว
และน้อมใจชื่นชมยินดีในพระองค์
๑๒ จงจูบแสดงความนอบน้อมต่อพระบุตร มิฉะนั้น พระองค์จะกริ้ว
และเจ้าจะตายเสียกลางถนน
เพราะว่าความกริ้วของพระองค์ผุดขึ้นอย่างรวดเร็ว
คนมีความสุขคือทุกคนที่แสวงหาพระองค์เป็นที่พึ่ง

สดุดี ๓

วางใจในพระเจ้ายามถูกต่อต้าน

เพลงสดุดีของดาวิด คราวที่หลบหนีจากอับซาโลมซึ่งเป็นบุตรชายของท่าน*
๑ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมาย
คนจำนวนมากลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า
๒ หลายคนพูดถึงข้าพเจ้าว่า
ไม่มีความรอดพ้นที่มาจากพระเจ้าสำหรับเขาเลย เซล่าห์ †

๓ แต่พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นเสมือนโล่ป้องกันของข้าพเจ้า
เป็นพระบารมีของข้าพเจ้า
และเป็นองค์ผู้ให้ข้าพเจ้าชูศีรษะขึ้นได้อีก
๔ ข้าพเจ้าจะร้องด้วยเสียงอันดังต่อพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์จะตอบข้าพเจ้าจากภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เซล่าห์

๕ ข้าพเจ้านอนลง ครั้นแล้วก็นอนหลับไป
ข้าพเจ้าตื่นขึ้นได้ก็เพราะพระผู้เป็นเจ้าคุ้มครอง
๖ ข้าพเจ้าจะไม่กลัวผู้คนนับหมื่น
ที่อยู่รายรอบซึ่งพร้อมจะต่อต้านข้าพเจ้า

๗ ได้โปรดลุกขึ้นเถิด ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า
ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นเถิด พระเจ้าของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ตบหน้าศัตรูของข้าพเจ้าทุกคน
และทำให้ฟันฟางของคนชั่วทั้งปวงหักเสีย

---

† **สดุดี ๒๖** พระวิหารตั้งอยู่บนภูเขาศิโยนในเมืองเยรูซาเล็ม ‡ **สดุดี ๒๗** กิจการของอัครทูต 13:13; ฮีบรู 1:5; 5:5 * **สดุดี ๓** 2 ซามูเอล 15:16 † **สดุดี ๓๒** เซล่าห์ เป็นคำที่ใช้กำกับดนตรีให้หยุดชั่วขณะ

๔ ความรอดพ้นเป็นของพระผู้เป็นเจ้า
ขอพระพรของพระองค์อยู่กับชนชาติของพระองค์ เซล่าห์

สดุดี ๔

วิงวอนขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยด้วยใจมั่น

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด
๑ เวลาข้าพเจ้าร้องเรียกถึง ได้โปรดตอบข้าพเจ้าเถิด
พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพเจ้า
เวลาข้าพเจ้าเศร้าใจ พระองค์ยังช่วยให้ข้าพเจ้าโล่งใจ
โปรดมีพระคุณต่อข้าพเจ้าและฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าเถิด

๒ มนุษย์เอ๋ย เกียรติของเราจะต้องทนต่อความละอายนานแค่ไหน
เจ้าจะรักคำพูดอันไร้ประโยชน์ และแสวงหาสิ่งมดเท็จไปนานแค่ไหน เซล่าห์
๓ แต่จงรู้ไว้เถิดว่า พระผู้เป็นเจ้าได้เลือกผู้ภักดีให้กับพระองค์เอง
พระผู้เป็นเจ้าจะฟังเวลาข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์

๔ จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่ากระทำบาป*
ใคร่ครวญในใจของเจ้าเอง บนเตียงนอนของเจ้า
และสงบเงียบไว้ เซล่าห์
๕ จงมอบเครื่องสักการะบูชาอย่างถูกต้อง
และไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า

๖ หลายคนพูดว่า "ใครจะแสดงให้เราเห็นสิ่งดีงาม" โอ พระผู้เป็นเจ้า
โปรดให้แสงอันรุ่งโรจน์จากใบหน้าของพระองค์สัมผัสพวกเราเถิด
๗ ความยินดีในใจข้าพเจ้าที่พระองค์ได้ให้นั้น
มากเกินกว่าความอุดมสมบูรณ์จากพืชผล
และเหล้าองุ่นทีคนอื่นๆ มีเสียอีก

๘ ข้าพเจ้าจะเอนกายลงและนอนหลับด้วยใจสงบ
โอ พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่า
พระองค์เท่านั้นทีทำให้ข้าพเจ้าอยู่ในที่ปลอดภัย

สดุดี ๕

วิงวอนขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยด้วยความวางใจ

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องเป่า เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โปรดเงี่ยหูฟังคำของข้าพเจ้าเถิด พระผู้เป็นเจ้า
ขอพระองค์พิจารณาคำพูดอันแผ่วเบาของข้าพเจ้า
๒ กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพเจ้า
โปรดตั้งใจฟังเสียงร้องเรียกของข้าพเจ้า
เพราะว่าข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์

๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า ในยามเช้าพระองค์ฟังเสียงของข้าพเจ้า
ในยามเช้าข้าพเจ้ากล่าวคำร้องขอต่อพระองค์

---

* **สดุดี ๔๐๔** เอเฟซัส 4:26

และยังเฝ้ารออยู่
๔ ด้วยว่า พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่ยินดีในความชั่วร้าย
สิงเลวร้ายไม่อยู่กับพระองค์
๕ คนยโสจะยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ไม่ได้
พระองค์เกลียดชังทุกคนที่ประพฤติชั่วร้าย
๖ พระองค์ทำให้คนพูดปดทั้งปวงพินาศ
คนกระหายเลือดและคนหลอกลวง
คือพวกที่พระผู้เป็นเจ้ารังเกียจอย่างยิ่ง
๗ แต่ข้าพเจ้าจะเข้าไปในพระตำหนักของพระองค์
ด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์
ข้าพเจ้าจะก้มกราบลงที่พระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
ด้วยความยำเกรง

๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดนำทางข้าพเจ้าด้วยความชอบธรรมของพระองค์
เพราะพวกศัตรูรอท่าข้าพเจ้าอยู่
ช่วยทำทางของพระองค์ให้เรียบราบเบื้องหน้าข้าพเจ้า
๙ เพราะไม่อาจหาสัจจะจากปากพวกเขา
ส่วนลึกภายในมุ่งหวังเพียงทำลาย
ลำคอของพวกเขาคือหลุมฝังศพเปิดอยู่
เขาใช้ลิ้นพูดจาหลอกลวง*
๑๐ โอ พระเจ้า ทำให้พวกเขาถึงซึ่งความพินาศเถิด
ให้เขาล้มลงเพราะแผนการของเขา
ขอไล่เขาไปเพราะเขาทำความผิดไว้มากมาย
และยังขัดขืนต่อต้านพระองค์
๑๑ แต่ให้ทุกคนที่หันมาและพึ่งพระองค์มีความยินดี
ให้เขาได้เปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีไปตลอดกาลเถิด
โปรดปกป้องคุ้มครองพวกเขา
เพื่อว่าบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะได้ร่าเริงใจในพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม

๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์จะให้พรแก่ผู้มีความชอบธรรม
พระองค์ปกป้องพวกเขาไว้ทุกด้านด้วยความโปรดปรานดั่งโล่ป้องกันตัว

สดุดี ๖

อธิษฐานยามลำบาก และพระเจ้าได้ยิน
ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องสายตามเสียงสูงต่ำ 1 ช่วง เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดอย่าดุว่าข้าพเจ้าขณะที่พระองค์กริ้ว
และขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องเรียนรู้จากการลงโทษของพระองค์
๒ เมตตาข้าพเจ้าเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า เพราะข้าพเจ้าอ่อนระโหย
โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเยียวยาข้าพเจ้าให้หายขาด เพราะกระดูกของข้าพเจ้าสั่นระริกด้วยความกลัว
๓ และความกลัวอย่างที่สุดเข้าเกาะกุมจิตวิญญาณของข้าพเจ้า
นานเพียงไร โอ พระผู้เป็นเจ้า นานเพียงไร

---

* **สดุดี ๕๙** โรม 3:13

๔ โปรดหันกลับมาเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดพ้นด้วย
ไว้ชีวิตข้าพเจ้าเพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์เถิด
๕ เพราะในความตายไม่มีการระลึกถึงพระองค์
ใครเล่าจะสรรเสริญพระองค์ได้ในแดนคนตาย

๖ ข้าพเจ้าอ่อนล้าเพราะร้องคร่ำครวญอยู่
เตียงนอนข้าพเจ้าเปียกชุ่มทุกค่ำคืน ข้าพเจ้าร้องรำพันจนที่นั่งเปียกโชก
๗ ความระทมใจทำให้ตาข้าพเจ้าช้ำชอก
มันอ่อนล้าลงก็เพราะพวกศัตรูของข้าพเจ้าทุกคน

๘ ทุกคนที่ทำความชั่วจงไปให้พ้นจากข้าพเจ้า
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ยินเสียงร้องไห้ของข้าพเจ้า
๙ พระผู้เป็นเจ้าได้ยินสิ่งที่ข้าพเจ้าวิงวอนขอ
พระองค์จะรับคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
๑๐ ศัตรูของข้าพเจ้าทุกคนจะละอายใจและสั่นระริกด้วยความกลัวยิ่ง
และจะต้องหันหลังกลับไปด้วยความอับอายในพริบตาเดียว

สดุดี ๗

วิงวอนขอความเป็นธรรมจากองค์ผู้ตัดสินความ

ทำนองชิกกาโยน*ของดาวิดซึ่งท่านร้องเพลงถวายพระผู้เป็นเจ้า เรื่องของคูช ชาวเบนยามิน
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีพระองค์เป็นที่พึ่ง
โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากพวกที่ตามล่า และขอไว้ชีวิตข้าพเจ้าเถิด
๒ เกรงว่าพวกเขาจะเป็นเหมือนสิงโตที่ฉีกเนื้อข้าพเจ้าออกเป็นชิ้นๆ
และจะลากข้าพเจ้าไปโดยที่ไม่มีใครช่วยเหลือได้

๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า หากว่าข้าพเจ้าได้กระทำตามนั้นจริง
ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้ผิด
๔ ถ้าข้าพเจ้าทำร้ายพันธมิตร
หรือยึดของจากศัตรูโดยไร้สาเหตุแล้ว
๕ ก็ให้ศัตรูตามล่าและจับตัวข้าพเจ้าไปเถิด
ให้เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพเจ้าให้จมธรณี
และให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าแบนราบไปกับผงธุลีเถิด เซล่าห์

๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดลุกขึ้นขณะที่พระองค์กริ้วเถิด
ขอให้พระองค์ลุกขึ้นต่อต้านพวกศัตรูผู้เดือดดาลของข้าพเจ้า
ตื่นขึ้นเถิด พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์เตรียมการพิพากษาไว้แล้ว
๗ ให้ที่ประชุมของบรรดาชนชาติอยู่รายล้อมพระองค์
และขอพระองค์ปกครองพวกเขาจากที่เบื้องสูง
๘ พระผู้เป็นเจ้าพิพากษาคนทั้งปวง
โอ พระผู้เป็นเจ้า พิสูจน์ให้เห็นว่าข้าพเจ้าถูกต้องตามความชอบธรรม
และสัจจะที่มีในตัวข้าพเจ้าเถิด
๙ ให้ความรุนแรงของคนชั่วโฉดสิ้นสุดลงเถิด

---

* **สดุดี ๗** ชื่อจังหวะเพลง

และเสริมสร้างผู้มีความชอบธรรม
พระองค์เป็นผู้ทดสอบความคิดและจิตใจ
โอ พระเจ้าผู้มีความชอบธรรม

๑๐ พระเจ้าเป็นดั่งโล่ป้องกันของข้าพเจ้า
พระองค์ช่วยให้ผู้มีใจอันเที่ยงธรรมรอดพ้น
๑๑ พระเจ้าเป็นผู้ตัดสินความที่มีความชอบธรรม
และเป็นพระเจ้าผู้ขัดเคืองได้ทุกเช้าค่ำ
๑๒ หากใครไม่สารภาพ
พระองค์จะลับดาบ
พระองค์ได้น้าวคันธนูและขึ้นสายไว้พร้อมแล้ว
๑๓ พระองค์ได้ตระเตรียมอาวุธที่ปลิดชีพได้
ลูกธนูของพระองค์ชุบเชื้อเพลิงให้ติดไฟ

๑๔ ดูเถิด คนชั่ววางแผนทำความชั่ว
และสร้างความยุ่งยากให้เกิดขึ้น
แล้วสิ่งที่ตามมาคือสิ่งมดเท็จ
๑๕ เขาขุดดินให้เป็นหลุม
ครั้นแล้วก็ตกหลุมพรางที่เขาขุดขึ้นเอง
๑๖ ความยุ่งยากที่เขาก่อไว้หวนกลับมาตกใส่หัวของเขาเอง
และการกระทำอันรุนแรงก็กลับตกลงมาบนกระหม่อมของตัวเอง

๑๗ ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าตามความชอบธรรมของพระองค์
และข้าพเจ้าจะร้องสรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุด

สดุดี ๘

สรรเสริญองค์ผู้สร้างสิ่งทั้งปวง
ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองกิททิธ* เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเรา
พระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่งนักในแหล่งหล้า
พระบารมีของพระองค์ครอบคลุม
อยู่เหนือสวรรค์

๒ พระองค์กระทำให้คำสรรเสริญออกจากปากเด็กและทารกที่ยังไม่หย่านม†
เพราะศัตรูของพระองค์ เพื่อให้ฝ่ายตรงข้าม
และพวกเจ้าคิดเจ้าแค้นนิ่งเสีย
๓ เวลาข้าพเจ้ามองไปยังสวรรค์
ผลงานจากฝีมือของพระองค์
ดวงจันทร์และดวงดาว
ซึ่งพระองค์สร้างขึ้น
๔ มนุษย์คือใคร ที่พระองค์จะเอาใจใส่
หรือบุตรมนุษย์คือใคร ที่พระองค์จะดูแลรักษา

---

* **สดุดี ๘๑** ทำนอง หรือ เครื่องดนตรี † **สดุดี ๘๑๒** มัทธิว 21:16

๕ พระองค์ทำให้ท่านด้อยกว่าพระเจ้าเล็กน้อย‡
และพระองค์ได้มอบบารมีและเกียรติให้แก่ท่าน
๖ พระองค์ให้สรรพสิ่งที่พระองค์สร้าง อยู่ภายใต้การควบคุมของท่าน
พระองค์ได้ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของท่าน§
๗ ไม่เพียงสัตว์สีเท้าทั้งปวง
แต่รวมทั้งสัตว์ป่าในทุ่งด้วย
๘ นกในอากาศและปลาในทะเล
อะไรก็ตามที่แหวกว่ายในท้องทะเล

๙ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเรา
พระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่งนักในแหล่งหล้า

สดุดี ๙

ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองมุธลับเบน* เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะพูดถึงสิ่งมหัศจรรย์ทั้งสิ้นที่พระองค์กระทำ
๒ ข้าพเจ้าจะดีใจและยินดีในพระองค์
โอ องค์ผู้สูงสุด ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์

๓ เวลาศัตรูของข้าพเจ้าหันกลับ
พวกเขาพลั้งพลาดและพินาศต่อหน้าพระองค์
๔ เพราะพระองค์รักษาสิทธิและการกระทำที่ถูกต้องของข้าพเจ้า
พระองค์อยู่บนบัลลังก์ตัดสินด้วยความชอบธรรม
๕ พระองค์ห้ามบรรดาประชาชาติ พระองค์กำจัดคนชั่ว
พระองค์ลบชื่อพวกเขาจนหมดสิ้นไปชั่วนิรันดร์กาล
๖ พวกศัตรูถูกทำลายให้สาบสูญไป
เมืองของพวกเขาก็ได้ล่มสลายหายสาบสูญไปสิ้น
แม้แต่ความทรงจำถึงพวกเขาก็ไม่มีเหลือ

๗ แต่พระผู้เป็นเจ้าครองบัลลังก์ตลอดกาล
พระองค์ได้สร้างบัลลังก์ของพระองค์ขึ้นเพื่อตัดสินความ
๘ พระองค์จะพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม
และจะตัดสินบรรดาชนชาติด้วยความเป็นธรรม
๙ พระผู้เป็นเจ้าเป็นหลักยึดอันมั่นคงของผู้ที่ถูกบีบบังคับ
และเป็นที่หลบภัยในยามทุกข์ยาก
๑๐ และบรรดาผู้รู้จักพระนามของพระองค์ไว้วางใจในพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้า ด้วยว่า พระองค์ไม่เคยละทิ้งคนที่แสวงหาพระองค์

๑๑ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระผู้เป็นเจ้า ผู้อยู่ในศิโยน
จงประกาศสิ่งที่พระองค์สำแดงในท่ามกลางชนชาติ
๑๒ เพราะว่าองค์ผู้แก้แค้นโดยการประหาร พระองค์ระลึกถึงพวกเขา

---

‡ **สดุดี ๘๕** พระเจ้า หรือ ผู้อยู่ในสรวงสวรรค์ พันธสัญญาเดิมในภาษากรีกแปลได้ความว่า ทูตสวรรค์ § **สดุดี ๘๖** ฮีบรู 2:6-8; 1 โครินธ์ 15:27 * **สดุดี ๙** ทำนอง หรือ เครื่องดนตรี

พระองค์ไม่ลืมเสียงร้องของผู้มีทุกข์

๑๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า เมตตาข้าพเจ้าด้วย
ดูเถิดว่า ข้าพเจ้าได้รับทุกข์ทรมานจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าอย่างไรบ้าง
พระองค์เป็นผู้พยุงข้าพเจ้าขึ้นจากประตูแห่งความตาย
๑๔ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวคำสดุดีถึงพระองค์
และภายในเขตประตูของธิดาแห่งศิโยน†
ข้าพเจ้าจะยินดีที่พระองค์ช่วยให้รอดพ้น

๑๕ บรรดาประชาชาติพากันตกหลุมที่ตนขุดไว้
เท้าของพวกเขาเกี่ยวเอาตาข่ายที่พรางไว้
๑๖ พระผู้เป็นเจ้าสำแดงพระองค์ให้เห็นจากความเป็นธรรมของพระองค์
คือคนชั่วตกลงในบ่วงแร้วที่ทำขึ้นมาเอง ฮิกาโยน‡ เซล่าห์
๑๗ คนชั่วจะกลับไปยังแดนคนตาย
คือประชาชาติทั้งปวงที่ลืมพระเจ้า
๑๘ แต่ผู้ยากไร้จะไม่ถูกลืมเสมอไป
และผู้มีความทุกข์จะไม่สิ้นหวังไปตลอดกาล

๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดลุกขึ้นเถิด อย่าปล่อยให้มนุษย์มีชัย
โปรดให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาต่อหน้าพระองค์
๒๐ ทำให้พวกเขาหวาดหวั่นเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า
โปรดให้บรรดาประชาชาติรู้ว่าพวกเขาเป็นเพียงมนุษย์ เซล่าห์

สดุดี ๑๐

วิงวอนขอพระผู้เป็นเจ้าช่วยให้พ้นจากคนชั่ว

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ทำไมพระองค์จึงยืนอยู่ห่างไกล
ทำไมพระองค์จึงหลบลี้ในยามที่ข้าพเจ้าลำบาก

๒ ด้วยความยโสคนชั่วกดขี่ข่มเหงคนขัดสน
พวกเขาวางแผนอย่างไร ก็ขอให้ถูกจับได้ตามแผนของเขาเถิด
๓ เพราะคนชั่วโอ้อวดว่า ในใจตนใฝ่ฝันอะไรบ้าง
คนโลภจะสาปแช่งและปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้า
๔ คนชั่วโอหังนักจึงไม่แสวงหาพระองค์
ในความคิดมีแต่เพียงคำว่า □พระเจ้าไม่มีจริง□
๕ วิถีทางของเขามั่นคงเสมอไป
โทษทัณฑ์ของพระองค์อยู่ห่างสายตาของเขา
เขาเยาะเย้ยพวกศัตรูของเขา
๖ เขาคิดในใจว่า □เราจะไม่รู้สึกสะเทือนเลย
เราจะไม่ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากตลอดทุกชั่วอายุคน□

๗ ปากของเขาเต็มไปด้วยคำสาปแช่ง* คำหลอกลวง และการข่มขู่
ใต้ลิ้นของเขาพร้อมที่จะปล่อยความยุ่งยาก และความชั่วออกมา

---

† **สดุดี ๙□๑๔** คือในเมืองเยรูซาเล็ม ‡ **สดุดี ๙□๑๖** ทำนอง หรือ เครื่องดนตรี * **สดุดี ๑๐□๗** โรม 3:14

๘ เขานั่งดักรออยู่ตามหมู่บ้าน
เขาฆ่าคนไร้ความผิดในที่ลับ
ดวงตาจับจ้องผู้คนที่หมดหนทาง
๙ เขาแอบซุ่มรอราวกับสิงโตในถิ่นของมัน
โดยซุ่มรอเพื่อจับตัวผู้อ่อนกำลัง
และผู้ที่อ่อนกำลังนั้นแหละก็จะถูกจับตัวไปเมื่อถูกล่อเข้าติดกับดัก
๑๐ พวกเขาก็พ่ายแพ้และฟุบลง
คือล้มอยู่ภายใต้พลังของเขา
๑๑ เขาคิดอยู่ในใจว่า □พระเจ้าลืมเสียแล้ว
พระองค์ซ่อนหน้าไป และจะไม่มีวันเห็นหรอก□

๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า โอ พระเจ้า โปรดยกมือพระองค์ขึ้นเถิด
อย่าลืมผู้ที่อ่อนกำลัง
๑๓ ทำไมคนชั่วจึงไม่ยอมรับพระเจ้า
ทำไมเขาคิดในใจว่า
□พระเจ้าไม่ลงโทษพวกเรา□
๑๔ แต่พระองค์เห็นความลำเค็ญและความเศร้าใจ
ซึ่งพระองค์จะเป็นธุระให้
ผู้ที่หมดหนทางมอบกายใจแก่พระองค์
พระองค์ช่วยเหลือคนไร้ที่พึ่งเสมอมา
๑๕ ขอพระองค์ทำลายอำนาจของคนชั่วและคนเลว
จนกระทั่งความเลวร้ายของพวกเขาไม่มีอีกต่อไป

๑๖ พระผู้เป็นเจ้าเป็นกษัตริย์ชั่วนิรันดร์กาล
บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์
๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ยินว่าคนทุกข์ใจต้องการอะไร
พระองค์จะให้กำลังใจและฟังพวกเขา
๑๘ เพื่อให้ความยุติธรรมต่อผู้ไร้ที่พึ่งและผู้ถูกบีบบังคับ
แล้วพวกที่อยู่ในแผ่นดินโลก
จะได้ไม่เป็นที่น่าสะพรึงกลัวแก่พวกเขาอีกต่อไป

สดุดี ๑๑

ที่พึ่งของข้าพเจ้าคือพระผู้เป็นเจ้าผู้มีความชอบธรรม
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ข้าพเจ้าแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่พึ่ง
ท่านพูดกับข้าพเจ้าได้อย่างไรว่า
□หนีไปยังภูเขาของท่านดั่งนก
๒ ดูสิ เพราะพวกคนชั่วน้าวคันธนู
แล้วพาดลูกศรไว้กับสายธนู
เพื่อยิงไปยังหัวใจของบรรดาผู้มีใจอันเที่ยงธรรม
ท่ามกลางความมืด
๓ หากว่าฐานรากถูกทำลายเสียแล้ว
ผู้มีความชอบธรรมจะทำอะไรได้□

๔ พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
พระผู้เป็นเจ้าอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์
พระองค์สังเกตดูบรรดาบุตรของมนุษย์
สายตาของพระองค์ตรวจสอบดูพวกเขา
๕ พระผู้เป็นเจ้าตรวจสอบผู้มีความชอบธรรม
และจิตวิญญาณของพระองค์เกลียดชังคนชั่วร้าย
และพวกนิยมการกระทำอันรุนแรง
๖ พระองค์จะทำให้ถ่านและกำมะถัน
ที่ลุกเป็นเพลิงถั่งโถมลงสู่คนชั่ว
ลมร้อนผะผ่าวเป็นส่วนหนึ่งที่เขาจะต้องได้รับ

๗ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้ามีความชอบธรรม
พระองค์รักความยุติธรรม
บรรดาผู้มีความเที่ยงธรรมจะมองเห็นใบหน้าของพระองค์

สดุดี ๑๒

ยึดมั่นในคำพูดของพระผู้เป็นเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามเสียงสูงต่ำ 1 ช่วง เพลงสดุดีของดาวิด
๑ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยด้วย เพราะหาผู้ใฝ่ใจในพระเจ้าไม่ได้เลย
คนมีความภักดีได้สาบสูญไปจากบรรดาบุตรของมนุษย์แล้ว
๒ ทุกคนพูดปดต่อเพื่อนบ้านของตน
เขาใช้ริมฝีปากพูดยกยอ
โดยไม่มีความจริงใจ

๓ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าเชือดริมฝีปากที่พูดยกยอ
และทุกลิ้นที่โอ้อวด
๔ ว่า "เราจะมีชัยชนะด้วยลิ้นของเรา
ริมฝีปากเป็นของเรา
ใครเป็นเจ้าเป็นนายเรา"

๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
"เพราะว่าผู้อ่อนกำลังถูกบีบบังคับ
และผู้มีทุกข์ออกเสียงคร่ำครวญ บัดนี้เราจะลุกขึ้น
เราจะให้เขาอยู่ในที่ปลอดภัยตามที่พวกเขาหวังเป็นอย่างยิ่ง"
๖ คำพูดของพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์
ดั่งเงินที่ถูกหลอมในเตาไฟ
เพื่อให้บริสุทธิ์ถึง 7 ครั้ง

๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะปกป้องพวกเรา
พระองค์จะคุ้มกันเราจากคนยุคนี้ไปตลอดกาล
๘ คนชั่วเหิมเกริมอย่างเสรี
ขณะเดียวกับที่ความน่าทุเรศเป็นที่ยกย่องในบรรดาบุตรของมนุษย์

สดุดี ๑๓

คงความเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้า แม้ในยามเผชิญกับสิ่งใดๆ
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ นานเพียงไร โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะลืมข้าพเจ้าไปตลอดกาลหรือ
พระองค์จะซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้านานเพียงไร
๒ ข้าพเจ้าต้องทนต่อความเจ็บปวดฝ่ายจิตวิญญาณ
และเศร้าใจทุกวันไปนานเพียงไร
ศัตรูของข้าพเจ้าจะถูกยกย่องเกินกว่าข้าพเจ้านานเพียงไร

๓ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยตอบคำถาม
ให้ข้าพเจ้าหูตาสว่าง มิฉะนั้นข้าพเจ้าจะหลับอยู่ในความตาย
๔ เกรงว่าศัตรูจะพูดว่า "เรามีชัยชนะเหนือเขาแล้ว"
และพวกปรปักษ์ก็จะยินดีเมื่อข้าพเจ้าหวั่นไหว

๕ แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในความรักอันมั่นคงของพระองค์
และใจข้าพเจ้าจะยินดีที่พระองค์ช่วยให้รอดพ้น
๖ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์ดียิ่งต่อข้าพเจ้าเสมอมา

สดุดี ๑๔

คนโง่ถูกตัดสินโทษ
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ คนโง่เขลาคิดอยู่ในใจว่า
"พระเจ้าไม่มีจริง"
พวกเขาไร้ศีลธรรม และทำสิ่งที่น่าขยะแขยง
ไม่มีผู้ใดกระทำความดี

๒ พระผู้เป็นเจ้ามองลงมาจากสวรรค์ ดูว่า
มีใครสักคนในบรรดาบุตรของมนุษย์
ที่เข้าใจและแสวงหาพระเจ้า
๓ ทุกคนหลงผิดไป เขากลายเป็นคนไร้ศีลธรรมกันไปหมด
ไม่มีผู้ใดกระทำความดี
ไม่มีแม้แต่คนเดียว*

๔ พวกที่ทำความชั่วไม่เข้าใจหรือ

พวกเขากินชนชาติของเราเหมือนกินขนมปัง
และไม่ร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า
๕ นั่นแหละ พวกเขาก็จะหวาดหวั่นยิ่งนัก
เพราะพระเจ้าสถิตกับบรรดาผู้มีความชอบธรรม
๖ พวกเจ้าทำให้แผนการของผู้อ่อนกำลังไม่ราบรื่น
แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่พึ่งของเขา

---

* **สดุดี ๑๔๓** โรม 3:10

๗ ขอให้ความรอดพ้นของอิสราเอลมาจากศิโยน
เวลาที่พระผู้เป็นเจ้าทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของชนชาติของพระองค์คืนสู่สภาพเดิม
ยาโคบจะชื่นชมยินดี อิสราเอลจะร่าเริงใจ

สดุดี ๑๕

ใครบ้างจะอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้

เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ใครบ้างจะอยู่ในกระโจมที่พำนักของพระองค์ได้
ใครบ้างจะอาศัยอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้

๒ คนที่ดำเนินชีวิตโดยปราศจากข้อตำหนิใดๆ
เป็นคนที่ประพฤติด้วยความชอบธรรม
และพูดความจริงด้วยความจริงใจ
๓ เป็นคนไม่ใช้ลิ้นกล่าวว่าร้าย
หรือกระทำสิ่งชั่วร้ายต่อเพื่อนของตน
และไม่ติเตียนเพื่อนบ้าน
๔ เป็นผู้เหยียดหยามคนชั่ว
แต่ให้เกียรติคนที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
รักษาคำปฏิญาณแม้จะเจ็บปวด
๕ ให้คนยืมเงินโดยไม่คิดดอกเบี้ย
ไม่รับสินบนต่อต้านผู้ไร้ความผิด

คนที่กระทำตามนี้จะมั่นคงเสมอ

สดุดี ๑๖

อธิษฐานและวางใจในพระเจ้า

มิคทาม*ของดาวิด
๑ โอ พระเจ้า ช่วยปกป้องข้าพเจ้าด้วย
เพราะพระองค์เป็นที่พึ่งของข้าพเจ้า

๒ ข้าพเจ้าพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า □พระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
นอกเหนือจากพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าไม่มีอะไรที่นับว่าดีอีกเลย□
๓ สำหรับบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
ข้าพเจ้าชื่นชมในตัวพวกเขาผู้เป็นเลิศ
๔ ส่วนพวกที่ติดตามเทพเจ้าก็มีแต่ความเศร้ามากขึ้น
ข้าพเจ้าจะไม่เทเครื่องบูชาซึ่งเป็นโลหิตของเขา
หรือแม้แต่ชื่อเทพเจ้าก็จะไม่หลุดจากริมฝีปากของข้าพเจ้า

๕ พระผู้เป็นเจ้าเป็นทุกสิ่งของข้าพเจ้า
พระองค์ให้พระพรแก่ข้าพเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม
และทำให้ข้าพเจ้ามั่นคง
๖ เส้นแบ่งเขตแดนที่ตกเป็นของข้าพเจ้าเป็นที่น่าพอใจมาก
ข้าพเจ้าได้รับมรดกอันดีเลิศด้วย

---

* **สดุดี ๑๖□** ทำนอง หรือ เครื่องดนตรี

๗ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าผู้ให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้า
แม้ในยามค่ำคืนก็ช่วยดลใจข้าพเจ้า
๘ ข้าพเจ้านึกถึงพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่ตั้งเสมอ
ด้วยว่าพระองค์อยู่ทางขวามือของข้าพเจ้า
จึงไม่มีผู้ใดทำให้ข้าพเจ้าหวั่นไหวได้

๙ ฉะนั้น ใจของข้าพเจ้าแสนจะโสมนัส และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี
ร่างกายของข้าพเจ้าก็จะอยู่ได้อย่างปลอดภัย
๑๐ เพราะพระองค์จะไม่ละทิ้งข้าพเจ้าไว้ในแดนคนตาย
และจะไม่ปล่อยให้องค์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป†
๑๑ พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้าทราบถึงวิถีทางแห่งชีวิต
และจะโปรดให้ข้าพเจ้าปิติอย่างมากล้น ณ เบื้องหน้าพระองค์‡
และยินดีชั่วนิรันดร์กาล ณ เบื้องขวาของพระองค์

สดุดี ๑๗

ดาวิดอธิษฐานให้พระเจ้าช่วยจากภัยของศัตรู
คำอธิษฐานของดาวิด
๑ พระผู้เป็นเจ้าโปรดฟังคำอ้อนวอนอันชอบธรรม เงี่ยหูฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
ซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้หลุดจากริมฝีปากมดเท็จ
๒ ขอการตัดสินนี้มาจากพระองค์
และขอพระองค์ได้เห็นความถูกต้อง

๓ พระองค์ได้ทดสอบข้าพเจ้าแล้ว
พระองค์ได้มาหาในยามค่ำ พระองค์สำรวจข้าพเจ้า
อย่างละเอียดถี่ถ้วนแต่ก็ไม่พบอะไรเลย
ข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพเจ้าจะไม่ทำบาป
๔ ในเรื่องความประพฤติของมนุษย์
ข้าพเจ้าไม่ได้เดินในหนทางของโจร
แต่ทำตามคำพูดจากริมฝีปากของพระองค์
๕ ข้าพเจ้าก้าวไปในหนทางของพระองค์
และเท้าก็ไม่พลาดพลั้ง

๖ โอ พระเจ้า ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์เพราะพระองค์ตอบข้าพเจ้า
เงี่ยหูของพระองค์และสดับคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
๗ โปรดแสดงความรักอันมั่นคงและวิเศษสุดของพระองค์
พระองค์เป็นผู้ช่วยเหลือของบรรดาผู้หวังเอาพระองค์เป็นที่พึ่งให้มีทางรอดพ้น
จากศัตรูด้วยมือขวาของพระองค์
๘ พระองค์คุ้มครองข้าพเจ้าดั่งแก้วตาของพระองค์
ให้ข้าพเจ้าได้หลบซ่อนในอ้อมปีกของพระองค์
๙ จากพวกคนชั่วที่มุ่งทำลายข้าพเจ้า
จากศัตรูร้ายกาจที่ประชิดตัวข้าพเจ้า

๑๐ พวกเขาปิดหัวใจที่แข็งกระด้าง

† **สดุดี ๑๖๑๐** กิจการของอัครทูต 13:35 ‡ **สดุดี ๑๖๑๑** กิจการของอัครทูต 2:25-28

เปิดปากพูดด้วยความยโสโอหัง
๑๑ เขาตามหาข้าพเจ้าจนพบ และบัดนี้ก็ได้ล้อมข้าพเจ้าไว้
หมายจะเหยียบให้ติดดิน
๑๒ เขาเป็นเหมือนสิงโตที่พร้อมจะขย้ำ
และเหมือนกับสิงโตหนุ่มซึ่งหมอบซุ่มอยู่

๑๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า ลุกขึ้นเถิดประจันหน้าเขา ทำให้เขาพ่ายแพ้
ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์
๑๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากมนุษย์
จากมนุษย์ในโลก ซึ่งจะได้รับผลตอบแทนในชีวิตนี้
พระองค์บรรเทาความหิวของผู้ที่พระองค์ทะนุถนอม
ลูกๆ ของพวกเขาก็มีกินมีใช้อย่างอุดมสมบูรณ์
และสะสมความมั่งมีไว้ให้ลูกๆ ของตน

๑๕ ส่วนข้าพเจ้าก็จะเห็นหน้าพระองค์ในความชอบธรรม
เวลาข้าพเจ้าตื่นขึ้น ข้าพเจ้าจะพอใจยิ่งนักเมื่อได้อยู่ต่อหน้าพระองค์

สดุดี ๑๘

ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าในชัยชนะ

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า ท่านกล่าวกับพระผู้เป็นเจ้าเป็นเนื้อร้องในบทเพลงนี้ ในวันที่พระผู้เป็นเจ้าช่วยท่านให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรูและจากซาอูล ท่านกล่าวว่า
๑ ข้าพเจ้ารักพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า พละกำลังของข้าพเจ้า

๒ พระผู้เป็นเจ้าเป็นศิลาและป้อมปราการของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นภัย
พระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาของข้าพเจ้าที่อาศัยพักพิงได้
พระองค์เป็นโล่ป้องกันและเขา*แห่งความรอดพ้น เป็นหลักยึดอันมั่นคงของข้าพเจ้า

๓ ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า ผู้สมควรแก่การสรรเสริญ
และข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกศัตรูของข้าพเจ้า
๔ สายรัดแห่งความตายพันรอบตัวข้าพเจ้า
กระแสน้ำแห่งความพินาศท่วมท้นเกินทน
๕ สายรัดแห่งแดนคนตายขดรอบตัวข้าพเจ้า
กับดักแห่งความตายเผชิญหน้าข้าพเจ้า

๖ ในห้วงแห่งความทุกข์ยากข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า
พระองค์ได้ยินเสียงข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์
เสียงร้องของข้าพเจ้าดังไปถึงหูของพระองค์
๗ แผ่นดินสั่นสะเทือน
และฐานรากของภูเขาโยกคลอน
และสั่นไหวได้เพราะพระองค์โกรธ
๘ ควันพลุ่งจากช่องจมูกของพระองค์
และไฟเผาผลาญออกจากปากของพระองค์

---

* **สดุดี ๑๘๒** เขา หมายถึงเขาสัตว์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจและความเข้มแข็ง

ถ่านลุกโพลงขึ้นเป็นเปลวไฟโชติช่วงจากพระองค์
๙ พระองค์เบิกสวรรค์ลงมา
เมฆดำอยู่ใต้เท้าพระองค์
๑๐ พระองค์ขึ้นนั่งบนตัวเครูบ†แล้วโผบิน
พระองค์ล่องไปกับสายลมอย่างรวดเร็ว
๑๑ พระองค์ใช้ความมืดกำบังดั่งปะรำปกโดยรอบพระองค์
เมฆฝนดำทะมึนในท้องฟ้า
๑๒ ณ เบื้องหน้าพระองค์ มีแสงสว่างเจิดจ้า
เมฆหนาทึบของพระองค์ลอยล่องไป ถ่านลุกโพลงขึ้นเป็นเปลวไฟ
๑๓ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าเปล่งเสียงเป็นฟ้าร้องในสวรรค์
องค์ผู้สูงสุดเปล่งเสียงเป็นลูกเห็บหินกับถ่านลุกเป็นไฟ
๑๔ พระองค์ยิงลูกธนู และทำให้ศัตรูกระเจิดกระเจิงไป
พระองค์ทำให้เกิดฟ้าแลบ และพวกเขาก็เตลิดเปิดเปิงไป
๑๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระองค์บอกห้าม
เมื่อลมหายใจพ่นออกจากจมูกของพระองค์
น้ำในทะเลก็เปิดออกจนเห็นก้นบึ้งแห่งท้องทะเล
และฐานรากของแผ่นดินโลกโล่งโถง

๑๖ พระองค์เอื้อมลงจากที่สูงคว้าตัวข้าพเจ้าไว้ได้
แล้วพระองค์ก็ดึงตัวข้าพเจ้าขึ้นจากห้วงน้ำลึก
๑๗ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูผู้มีอำนาจยิ่ง
และจากพวกที่เกลียดชังข้าพเจ้า ด้วยว่า เขามีกำลังเกินกว่าข้าพเจ้า
๑๘ เขาเหล่านั้นประจันหน้าข้าพเจ้าในยามวิบัติ
แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นหลักค้ำจุนของข้าพเจ้า
๑๙ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากบ่วงอันตราย
พระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้าไว้ก็เพราะพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้า

๒๐ พระผู้เป็นเจ้ากระทำต่อข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
พระองค์ให้รางวัลข้าพเจ้าตามความสะอาดของมือข้าพเจ้า
๒๑ ด้วยว่า ข้าพเจ้าเดินตามทางของพระผู้เป็นเจ้า
และไม่ได้ทำความชั่วโดยหันเหไปจากพระเจ้าของข้าพเจ้า
๒๒ ข้าพเจ้านึกถึงคำบัญชาของพระองค์เป็นที่ตั้ง
ข้าพเจ้าไม่ได้เพิกเฉยต่อกฎเกณฑ์ของพระองค์
๒๓ ข้าพเจ้าปราศจากข้อตำหนิใดๆ ณ เบื้องหน้าพระองค์
และข้าพเจ้าระวังไม่กระทำบาป
๒๔ พระผู้เป็นเจ้าได้ให้รางวัลข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
ตามความบริสุทธิ์ของมือข้าพเจ้าต่อหน้าพระองค์

๒๕ พระองค์แสดงความรักอันมั่นคงต่อคนที่มีความจงรักภักดี
พระองค์แสดงความไร้ข้อตำหนิของพระองค์ต่อคนที่ไร้ข้อตำหนิ
๒๖ พระองค์แสดงความบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อคนบริสุทธิ์
และพระองค์แสดงต่อคนคดโกงอย่างปราดเปรื่อง
๒๗ ด้วยว่า พระองค์ช่วยคนถ่อมตัวให้รอดพ้น

---

† **สดุดี ๑๘๑๐** เป็นภาษาฮีบรู เครูบิม เป็นพหูพจน์ของ เครูบ หมายถึงสิ่งมีชีวิตในสวรรค์ มีปีก รักษาบัลลังก์ของพระเจ้า ฉบับเอเสเคียล 1:5-14; 10:21 ส่วนตัวเครูบในอภิสุทธิสถานเป็นรูปปั้น ฉบับอพยพ 25:17-22; ฮีบรู 9:5

และพระองค์ทำให้คนใจยโสเจียมตัว
๒๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า ด้วยว่า พระองค์ทำให้ตะเกียงของข้าพเจ้าสว่าง
พระเจ้าของข้าพเจ้าทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่างไสว
๒๙ ข้าพเจ้าเหยียบย่ำกองทัพได้ก็ด้วยพระองค์
ข้าพเจ้าข้ามกำแพงได้ก็ด้วยพระเจ้า

๓๐ พระเจ้านี้แหละ วิถีทางของพระองค์สมบูรณ์ทุกประการ
คำพูดของพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์
พระองค์เป็นโล่ป้องกันสำหรับทุกคนที่แสวงหาพระองค์เป็นทีพึ่ง
๓๑ ใครเล่าคือพระเจ้านอกเหนือจากพระผู้เป็นเจ้า
และใครคือศิลานอกเหนือจากพระเจ้าของเรา
๓๒ พระเจ้าช่วยให้ข้าพเจ้าพรั่งพร้อมด้วยกำลัง
และทำให้วิถีทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์ทุกประการ
๓๓ พระองค์ทำให้เท้าของข้าพเจ้าเป็นดั่งเท้ากวาง
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ายืนในที่สูงได้
๓๔ พระองค์ฝึกมือข้าพเจ้าให้พร้อมเพื่อการสงคราม
เพื่อแขนข้าพเจ้าจะได้น้าวคันธนูทองสัมฤทธิ์
๓๕ และพระองค์ให้โล่แห่งความรอดพ้นแก่ข้าพเจ้า
มือขวาของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ายืนหยัดอยู่ได้
และความช่วยเหลือของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งใหญ่
๓๖ พระองค์ทำให้ทางเดินที่ข้าพเจ้าเหยียบก้าวไปกว้างขึ้น
เพื่อเท้าของข้าพเจ้าจะไม่ลื่นล้ม

๓๗ ข้าพเจ้าไล่ล่าศัตรูและจับตัวพวกเขาไว้ได้
ข้าพเจ้าไม่ได้หวนกลับจนกระทั่งศัตรูพินาศไป
๓๘ ข้าพเจ้าทำให้เขาทรุดตัวลงจนลุกไม่ขึ้น
เขาล้มลงอยู่ใต้เท้าของข้าพเจ้า
๓๙ และพระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าพรั่งพร้อมด้วยกำลังเพื่อศึกสงคราม
พระองค์ทำให้ฝ่ายตรงข้ามจมอยู่เบื้องล่าง
๔๐ พระองค์ทำให้ศัตรูหันหลังหนีไปจากข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าทำให้คนที่เกลียดชังข้าพเจ้าพินาศ
๔๑ พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วยชีวิตไว้ได้
เขาร้องขอต่อพระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ไม่ตอบ
๔๒ ข้าพเจ้าเหยียบขยี้พวกเขาจนแหลกละเอียดเป็นผงธุลีไปกับสายลม
ข้าพเจ้าสาดพวกเขาทิ้งไปที่ถนนดั่งโคลนตม
๔๓ พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากการโต้แย้งของชนชาติ
พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ
ชนชาติที่ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักก็รับใช้ข้าพเจ้า
๔๔ ทันทีที่พวกเขาได้ยินข้าพเจ้า เขาก็เชื่อฟัง
ชนต่างชาติยอมสยบต่อหน้าข้าพเจ้า
๔๕ คนแปลกหน้าใจเสีย
และตัวสั่นเทาออกมาจากป้อมปราการของเขา

๔๖ พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ ให้ศิลาของข้าพเจ้าได้รับพระพรเถิด
และขอให้พระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้าได้รับการยกย่องเถิด

๔๗ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้แก้แค้นแทนข้าพเจ้า
และทำให้บรรดาชนชาติยอมจำนนอยู่ใต้ข้าพเจ้า
๔๘ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรู
พระองค์ยกข้าพเจ้าอยู่เหนือข้าศึก
พระองค์ให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากคนปองร้าย
๔๙ ฉะนั้น ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ โอ พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์

๕๐ พระองค์ให้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์
และแสดงความรักอันมั่นคงแก่ผู้ได้รับการเจิมของพระองค์
แก่ดาวิดและผู้สืบเชื้อสายของท่านชั่วนิรันดร์กาล

สดุดี ๑๙

สิ่งที่พระเจ้าสร้าง และกฎบัญญัติที่แสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ฟ้าสวรรค์กล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
และแผ่นฟ้าป่าวประกาศถึงสรรพสิ่งที่พระองค์สร้าง
๒ วันแล้ววันเล่าสรรพสิ่งเหล่านั้นกล่าวให้รู้กัน
คืนแล้วคืนเล่าก็แสดงให้เห็นเป็นความรู้
๓ ไม่มีหนใดที่มีภาษาและการพูดจา
แล้วจะไม่ได้ยินเสียงของสรรพสิ่งเหล่านั้น
๔ เสียงของสิ่งเหล่านั้นได้กระจายออกไปทั่วแหล่งหล้า
และคำประกาศได้แผ่กระจายไปจนสุดขอบโลก*
พระองค์ตั้งกระโจมให้ดวงอาทิตย์บนฟ้า
๕ ซึ่งเป็นเสมือนเจ้าบ่าวกำลังออกมาจากพลับพลา
ดั่งผู้มีพละกำลังมหาศาลวิ่งไปตามที่กำหนดไว้ด้วยความยินดี
๖ และขึ้นจากมุมหนึ่งของฟ้าสวรรค์
และโคจรไปสู่อีกฟากหนึ่ง
โดยไม่มีส่วนใดหลบเร้นจากความร้อนได้

๗ กฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าสมบูรณ์ทุกประการ
ทำให้จิตวิญญาณฟื้นขึ้นได้
คำสั่งของพระผู้เป็นเจ้านั้น ไว้วางใจได้ว่า
จะทำให้คนเขลากลับกลายเป็นผู้เรืองปัญญา
๘ ข้อบังคับของพระผู้เป็นเจ้าถูกต้อง
ทำให้ใจยินดี
คำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าแจ่มชัด
ทำให้ตาสว่าง
๙ ความเกรงกลัวที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์
และยั่งยืนตลอดกาล
คำบัญชาที่พระผู้เป็นเจ้าประกาศเป็นความจริง
และเป็นทีชอบธรรมโดยสิ้นเชิง

---

* **สดุดี ๑๙๔** โรม 10:18

๑๐ เป็นที่พึงปรารถนายิ่งกว่าทองคำ
แม้จะเป็นทองคำแท้อันบริสุทธิ์ก็ตามที
ความหวานนั้นยิ่งกว่าน้ำผึ้ง
หวานยิ่งกว่าหยดน้ำผึ้งจากรวง
๑๑ ผู้รับใช้ของพระองค์ถูกเตือนแล้วว่า
เวลากระทำตามข้อควรปฏิบัติจะได้รับผลตอบแทนอันยิ่งใหญ่
๑๒ แต่ใครจะหยั่งรู้ความผิดของตนได้
โปรดให้อภัยความผิดของข้าพเจ้าที่ถูกซ่อนไว้
๑๓ โปรดยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์จากบาปที่เกิดขึ้นโดยเจตนา
อย่าให้บาปพวกนั้นมีอำนาจเหนือข้าพเจ้าเลย
แล้วข้าพเจ้าจะไร้ข้อตำหนิ
และพ้นจากข้อกล่าวหาในความผิดหลายประการ

๑๔ ขอให้คำพูดจากปากข้าพเจ้า และการใคร่ครวญจากใจ
เป็นที่ยอมรับของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้า ศิลาของข้าพเจ้า และองค์ผู้ไถ่ข้าพเจ้าให้รอดพ้น

สดุดี ๒๐

อธิษฐานให้กษัตริย์ในยามสงคราม
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าตอบท่านในยามลำบาก
ขอให้พระนามของพระเจ้าของยาโคบ*ปกป้องท่าน
๒ ขอให้พระองค์ส่งความช่วยเหลือจากสถานที่บริสุทธิ์
และให้การค้ำจุนจากศิโยน
๓ ขอให้พระองค์ระลึกถึงเครื่องสักการะบูชาทั้งปวงของท่าน
และรับสัตว์ที่เผาเป็นของถวายของท่านไว้ เซล่าห์
๔ สิ่งใดที่ใจท่านปรารถนา ก็ขอให้ได้รับจากพระองค์
และให้แผนการของท่านสำเร็จลุล่วงทุกประการ
๕ พวกเราจะส่งเสียงร้องด้วยความยินดีในยามที่ท่านมีชัยชนะ
และจะยกธงชัยของเราขึ้นในพระนามของพระเจ้าของเรา

ทุกสิ่งที่ท่านขอจากพระผู้เป็นเจ้า ก็ขอให้ท่านได้รับ

๖ ในบัดนี้ข้าพเจ้าทราบว่า
พระผู้เป็นเจ้าช่วยท่าน ผู้ได้รับการเจิม
พระองค์จะตอบจากสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์
ด้วยการกระทำอันยิ่งใหญ่ ด้วยมือขวาของพระองค์
๗ บางคนโอ้อวดในเรื่องรถศึก บ้างก็อวดเรื่องม้า
แต่เราโอ้อวดพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
๘ พวกเขาจะทรุดตัวและล้มลง
ส่วนพวกเราจะลุกขึ้นและมั่นคง
๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ช่วยกษัตริย์ให้รอดพ้นด้วย
โปรดตอบในยามที่พวกเราร้องเรียกถึงพระองค์

* **สดุดี ๒๐๑** ยาโคบมีอีกชื่อว่า อิสราเอล

สดุดี ๒๑

ขอบคุณในชัยชนะของกษัตริย์

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์ยินดีในพละกำลังของพระองค์
ความยินดีของท่านมีมากเพียงไรในชัยชนะที่พระองค์มอบให้

๒ สิ่งใดที่ใจท่านปรารถนา พระองค์ก็ให้ท่าน
และไม่ได้ยับยั้งคำร้องขอจากปากของท่าน เซล่าห์
๓ เพราะว่าพระองค์ตอบรับท่านด้วยพรอันประเสริฐ
และสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์ไว้บนศีรษะของท่าน
๔ ท่านขอชีวิตจากพระองค์
พระองค์ก็ให้วันอันยืนยาวจนชั่วกัปชั่วกัลป์
๕ บารมีของท่านยิ่งใหญ่ ก็ด้วยความช่วยเหลือจากพระองค์
พระองค์อวยพรท่านด้วยสง่าราศีและความยิ่งใหญ่
๖ พระองค์ให้พรท่านตลอดกาล
และทำให้ท่านโสมนัสด้วยความยินดีที่พระองค์อยู่ด้วย
๗ เพราะว่ากษัตริย์ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า
และด้วยความรักอันมั่นคงขององค์ผู้สูงสุด
ท่านจะไม่หวั่นไหว

๘ พระองค์จะปราบศัตรูของพระองค์ทุกคนด้วยมือของพระองค์เอง
มือขวาของพระองค์จะยื่นไปถึงพวกที่เกลียดชังพระองค์
๙ พระองค์จะทำให้พวกเขาเป็นเหมือนเตาผิงร้อนดั่งไฟ
ในเวลาที่พระองค์ปรากฏ
พระผู้เป็นเจ้าจะกลืนพวกเขาขณะที่พระองค์กริ้ว
และเปลวไฟจะลุกไหม้กำจัดเขาเสียสิ้น
๑๐ พระองค์จะทำลายบรรดาผู้สืบตระกูลของเขาไปเสียจากโลก
และบรรดาลูกหลานไปจากพวกบุตรของมนุษย์
๑๑ หากว่าพวกเขาวางแผนอันชั่วร้ายต่อต้านพระองค์
และเตรียมการก่อความเดือดร้อน พวกเขาก็จะทำไม่สำเร็จ
๑๒ เพราะพระองค์จะทำให้พวกเขาหนีเตลิดเปิดเปิงไป
พระองค์จะน้าวคันธนูตรงไปยังใบหน้าพวกเขา

๑๓ พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระองค์ได้รับการยกย่องในพละกำลังของพระองค์เถิด
พวกเราจะร้องเพลง และสรรเสริญฤทธานุภาพของพระองค์

สดุดี ๒๒

เอลี เอลี ลามาสะบักธานี

ถึงหัวหน้าวงดนตรี โน้ตเพลงกวาง ในยามย่ำรุ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

๑ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์จึงทอดทิ้งข้าพเจ้า*
ทำไมพระองค์จึงอยู่ห่างไกลเกินที่จะช่วยข้าพเจ้า
ไม่ได้ยินแม้แต่คำคร่ำครวญของข้าพเจ้า
๒ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องไห้ในเวลากลางวัน แต่พระองค์ไม่ตอบ

* **สดุดี ๒๒๑** มัทธิว 27:46; มาระโก 15:34

และในช่วงเวลากลางคืนข้าพเจ้าก็หาได้พักไม่

๓ แต่พระองค์ยังคงความเป็นผู้บริสุทธิ์
เป็นที่สรรเสริญของอิสราเอล
๔ บรรพบุรุษของเราไว้วางใจในพระองค์
ท่านเหล่านั้นไว้วางใจ และพระองค์ช่วยให้รอดพ้น
๕ ท่านร้องถึงพระองค์ และได้รับความรอดพ้น
ท่านไว้วางใจในพระองค์ และไม่ได้รับความอับอาย

๖ แต่ข้าพเจ้าเป็นหนอนตัวหนึ่งซึ่งไม่ใช่มนุษย์
ถูกผู้คนดูหมิ่นและรังเกียจ
๗ ทุกคนที่เห็นข้าพเจ้าก็ล้อเลียน
พวกเขาเยาะเย้ยข้าพเจ้า พลางสั่นหัวกันไปมา† พูดว่า
๘ "ปล่อยให้เป็นเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าเถิด ให้พระองค์ช่วยเขาให้รอดพ้น
ปล่อยให้พระองค์ช่วยผู้ที่พระองค์ยินดี"

๙ พระองค์เป็นผู้ที่นำข้าพเจ้าออกมาจากครรภ์
พระองค์ให้ความปลอดภัยแก่ข้าพเจ้าในอ้อมอกแม่
๑๐ นับแต่เกิดมา ข้าพเจ้าถูกมอบให้แก่พระองค์
พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้ามาโดยตลอด ตั้งแต่วันที่ออกจากครรภ์มารดา
๑๑ อย่าอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
เพราะว่าความลำบากอยู่ใกล้
และไม่มีใครคอยช่วย

๑๒ มีศัตรูประดุจโคหนุ่มจำนวนมากล้อมอยู่รอบกายข้าพเจ้า
โคหนุ่มของบาชาน‡ พวกนี้มีกำลังมหาศาลตีวงเข้าล้อมข้าพเจ้า
๑๓ พวกมันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพเจ้าประดุจสิงโต
คำรามและเขมือบอย่างตะกละตะกราม
๑๔ เรี่ยวแรงข้าพเจ้าถูกสูบออกไปจนหมดสิ้น
และกระดูกทุกท่อนหลุดจากข้อต่อ
หัวใจข้าพเจ้าเป็นดั่งขี้ผึ้ง
ที่หลอมละลายอยู่ในทรวงอก
๑๕ ปากคอข้าพเจ้าแห้งผากดั่งเศษกระเบื้องดินเผา
ลิ้นผนึกกับขากรรไกร
พระองค์วางตัวข้าพเจ้าลงบนผงธุลีแห่งความตาย

๑๖ พวกสุนัขอยู่ล้อมรอบข้าพเจ้า
กลุ่มคนชั่วรายล้อมข้าพเจ้าไว้
พวกเขาตรึงมือและเท้าข้าพเจ้า
๑๗ ข้าพเจ้านับจำนวนกระดูกของข้าพเจ้าได้ทุกท่อน
ผู้คนพินิจดูข้าพเจ้า และสมน้ำหน้า
๑๘ พวกเขาแบ่งปันเสื้อตัวนอกของข้าพเจ้าในหมู่พวกเขา

---

† **สดุดี ๒๒๗** มาระโก 15:29 ‡ **สดุดี ๒๒๑๒** บาชาน เป็นเขตแดนทางตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบกาลิลี มีปศุสัตว์ที่มีชื่อเสียงดี

แล้วเขาจับฉลากเอาเสื้อตัวในของข้าพเจ้าไป§

๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ อย่าออกห่างไปไกลเลย
ผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้า โปรดรีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
๒๐ ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าให้พ้นจากคมดาบ
ชีวิตอันมีค่าของข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือสุนัข
๒๑ ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากปากสิงโตด้วยเถิด
พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเขากระทิง

๒๒ ข้าพเจ้าจะบอกเล่าถึงพระนามของพระองค์แก่เหล่าพี่น้องของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ประชุม*
๒๓ บรรดาท่านที่มีความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า จงสรรเสริญพระองค์
ผู้สืบตระกูลของยาโคบทุกคน จงถวายเกียรติแด่พระองค์
ผู้สืบตระกูลของอิสราเอล จงยกย่องพระองค์
๒๔ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ดูหมิ่นหรือชิงชังความทุกข์
ของผู้ได้รับทุกข์ทรมาน
พระองค์ไม่ได้ซ่อนหน้าจากเขา
แต่ได้ยินในยามที่เขาร้องเรียกถึงพระองค์

๒๕ คำสรรเสริญของข้าพเจ้าในที่ประชุมใหญ่มาจากพระองค์
ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าบรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์
๒๖ คนยากไร้จะมีกินและอิ่มหนำ
บรรดาผู้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
ขอให้พวกท่านมีชีวิตที่สุขสบายอยู่เป็นนิจ

๒๗ ทั่วแหล่งหล้าจะรำลึกได้
และหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า
แล้วทุกครอบครัวของบรรดาประชาชาติ
จะก้มลงกราบพระองค์
๒๘ ด้วยว่าการปกครองเป็นของพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ปกครองบรรดาประชาชาติ

๒๙ คนหยิ่งยโสในโลกจะรับประทานและก้มกราบ ณ เบื้องหน้าพระองค์
ทุกคนที่ต้องจบชีวิตกลายเป็นผงธุลีจะคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์
รวมถึงคนที่ไม่อาจรักษาชีวิตของตนไว้ได้
๓๐ ผู้สืบตระกูลจะรับใช้พระองค์
ผู้คนจะพูดถึงพระผู้เป็นเจ้าในยุคต่อๆ ไป
๓๑ พวกเขาจะมาและประกาศถึงความชอบธรรมของพระองค์
แก่ผู้คนที่จะเกิดมาภายหลังว่า
พระองค์ได้กระทำสิ่งเหล่านี้

สดุดี ๒๓

สรรเสริญผู้เลี้ยงดูฝูงแกะแสนประเสริฐ
เพลงสดุดีของดาวิด

---

§ **สดุดี ๒๒๑๘** มัทธิว 27:35; มาระโก 15:24; ลูกา 23:34; ยอห์น 19:24 * **สดุดี ๒๒๒๒** ฮีบรู 2:12

๑ พระผู้เป็นเจ้าดูแลข้าพเจ้าดั่งผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ต้องการสิ่งอื่นใด
๒ พระองค์ให้ข้าพเจ้านอนในทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่ม
พระองค์นำข้าพเจ้าไปอยู่ข้างๆ ธารน้ำนิ่ง
๓ พระองค์โปรดให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าฟื้นขึ้น
พระองค์นำข้าพเจ้าไปในทางอันชอบธรรม
เพื่อพระนามของพระองค์
๔ แม้ข้าพเจ้าจะเดินผ่านเข้าไป
ในเงามืดมนของหุบเขา
ข้าพเจ้าก็จะไม่กลัวความเลวร้ายใดๆ
ด้วยว่า พระองค์สถิตกับข้าพเจ้า
ตะบองและไม้เท้าของพระองค์
ทำให้ข้าพเจ้าอุ่นใจ

๕ พระองค์เตรียมสำรับไว้พร้อมสำหรับข้าพเจ้า
ต่อหน้าพวกศัตรู
พระองค์ชโลมน้ำมันบนศีรษะของข้าพเจ้า
ถ้วยของข้าพเจ้าล้นไหล
๖ ทั้งสิ่งดีงามและความเมตตาจะอยู่กับข้าพเจ้าเสมอไป
จนชั่วชีวิตอย่างแน่นอน
และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ไปตลอดกาล

สดุดี ๒๔

เพลงสรรเสริญแด่กษัตริย์แห่งพระบารมี
เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ทั้งโลกและทุกสิ่งในโลกเป็นของพระผู้เป็นเจ้า*
คือโลกและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น
๒ เพราะพระองค์ได้วางฐานรากของแผ่นดินโลกไว้บนทะเล
และสร้างไว้บนแม่น้ำ

๓ ใครจะขึ้นไปบนภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า
และใครจะยืนในสถานที่อันบริสุทธิ์ของพระองค์
๔ คือคนที่มือสะอาดและใจบริสุทธิ์
คนที่ไม่มอบชีวิตให้กับสิ่งเท็จ
และไม่หลอกลวงในยามที่ให้คำมั่นสัญญา

๕ เขาจะได้รับพระพรจากพระผู้เป็นเจ้า
และรับการตัดสินให้พ้นผิดจากพระเจ้าแห่งความรอดพ้นของเขา
๖ นี่คือยุคสมัยของบรรดาผู้แสวงหาพระองค์
ซึ่งแสวงหาพระเจ้าของยาโคบ เซล่าห์

๗ ประตูกำแพงเอ๋ย เงยหัวขึ้นเถิด
ประตูอันยั่งยืนตลอดกาล เปิดขึ้นเถิด

---

* **สดุดี ๒๔๑** 1 โครินธ์ 10:26

แล้วกษัตริย์แห่งพระบารมีจะได้เข้ามา
๘ กษัตริย์แห่งพระบารมีผู้นี้คือใคร
พระผู้เป็นเจ้าผู้มีพละกำลังและอานุภาพ
พระผู้เป็นเจ้าผู้มีอานุภาพในการสงคราม
๙ ประตูกำแพงเอ๋ย เงยหัวขึ้นเถิด
ประตูอันยั่งยืนตลอดกาล จงเปิดออกเถิด
แล้วกษัตริย์แห่งพระบารมีจะได้เข้ามา
๑๐ กษัตริย์แห่งพระบารมีผู้นี้คือใคร
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
พระองค์คือกษัตริย์แห่งพระบารมี เซล่าห์

สดุดี ๒๕

คำอธิษฐานขอให้คุ้มครองและชี้ทาง

ของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าขอมอบชีวิตแก่พระองค์

๒ ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า
อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าได้รับความอับอาย
หรือปล่อยให้ศัตรูมีชัยเหนือข้าพเจ้า
๓ อย่าปล่อยให้คนที่เฝ้ารอคอยพระองค์ได้รับความอับอาย
แต่คนที่จะได้รับความอับอายคือ คนที่ทรยศโดยไร้สาเหตุ

๔ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยให้ข้าพเจ้าล่วงรู้แนวทางของพระองค์
ขอสอนวิถีทางของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
๕ โปรดนำข้าพเจ้าไปสู่ความจริงของพระองค์ และสอนข้าพเจ้า
เพราะพระองค์คือพระเจ้าแห่งความรอดพ้นของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ามีความหวังในพระองค์ตลอดวันเวลา
๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดระลึกถึงความเมตตาและความรักอันมั่นคงของพระองค์
อันมีมาเนิ่นนานแล้วด้วยเถิด
๗ ขอพระองค์อย่าจดจำบาปที่ข้าพเจ้ากระทำครั้งยังหนุ่ม
หรือสิ่งที่ข้าพเจ้าล่วงละเมิด
ขอพระองค์ระลึกถึงข้าพเจ้าตามความรักอันมั่นคงของพระองค์เถิด
โอ พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าพระองค์เป็นผู้ประเสริฐ

๘ พระผู้เป็นเจ้าประเสริฐและมีความชอบธรรม
ฉะนั้นพระองค์สั่งสอนคนบาปให้ดำเนินตามวิถีทาง
๙ พระองค์นำคนถ่อมตัวไปในทางอันถูกต้อง
และสั่งสอนวิถีทางของพระองค์ให้แก่พวกเขา
๑๐ บรรดาผู้ปฏิบัติตามพันธสัญญาและคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้า
จะได้สัมผัสกับความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริง
๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า แม้ความชั่วของข้าพเจ้าจะใหญ่หลวงนัก
ขอได้โปรดให้อภัยเพื่อพระนามของพระองค์

๑๒ ผู้เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าคือใคร
ก็คือคนที่พระองค์จะสอนวิถีทางซึ่งเขาควรจะเลือกไว้

๑๓ เขาจะใช้ชีวิตอย่างอุดมสมบูรณ์
และบรรดาผู้สืบตระกูลของเขาจะได้รับผืนแผ่นดินเป็นมรดก
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัวกับคนที่เกรงกลัวพระองค์
และทำให้เขารู้แจ้งถึงพันธสัญญาของพระองค์
๑๕ ข้าพเจ้าทอดสายตาไปทางพระผู้เป็นเจ้าเสมอ
เพราะพระองค์จะช่วยให้เท้าของข้าพเจ้าหลุดออกจากตาข่าย

๑๖ โปรดมองดูข้าพเจ้าและเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด
เพราะว่าข้าพเจ้ารู้สึกเดียวดายและเป็นทุกข์
๑๗ ช่วยบรรเทาความทุกข์ในจิตใจข้าพเจ้า
และให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากความเจ็บปวดรวดร้าว
๑๘ โปรดมองดูความทุกข์ทรมานตลอดจนความทุกข์ยากของข้าพเจ้า
และยกโทษบาปทั้งหมดที่ข้าพเจ้ากระทำไว้
๑๙ ดูเถิดว่าศัตรูข้าพเจ้ามีมากเพียงไร
และพวกเขาเกลียดชังข้าพเจ้าเข้ากระดูกดำ

๒๐ ได้โปรดปกป้องชีวิตข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารอดพ้น
อย่าให้ข้าพเจ้าต้องอับอาย
เพราะพระองค์เป็นที่พึ่งของข้าพเจ้า
๒๑ ขอให้สัจจะและความชอบธรรมปกป้องข้าพเจ้า
ด้วยว่าข้าพเจ้ารอคอยพระองค์

๒๒ โอ พระเจ้า โปรดไถ่อิสราเอล
จากความทุกข์ยากทั้งปวงเถิด

สดุดี ๒๖

ประกาศถึงความชอบธรรม และวิงวอนขอความยุติธรรม

ของดาวิด
๑ โปรดพิสูจน์ว่าข้าพเจ้าไม่ผิด พระผู้เป็นเจ้า
ด้วยว่าข้าพเจ้ายึดเอาสัจจะเป็นทางดำเนินชีวิต
และข้าพเจ้าไม่ลังเลที่จะวางใจในพระผู้เป็นเจ้า
๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า ตรวจสอบข้าพเจ้า และพิสูจน์ใจข้าพเจ้าเถิด
ทดสอบจิตใจและความคิดของข้าพเจ้า
๓ ด้วยว่าข้าพเจ้าเห็นความรักอันมั่นคงของพระองค์
และดำเนินชีวิตในความจริงของพระองค์

๔ ข้าพเจ้าไม่นั่งมั่วสุมกับคนประพฤติชั่ว
และไม่คบหาสมาคมกับคนหน้าไหว้หลังหลอก
๕ ข้าพเจ้าเกลียดพวกทำความชั่ว
และจะไม่นั่งรวมอยู่กับคนเลว
๖ ข้าพเจ้าล้างมือแสดงถึงความบริสุทธิ์ใจ
และจะไปที่แท่นบูชาของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
๗ เพื่อจะส่งเสียงร้องขอบคุณ
และบอกเล่าถึงสิ่งมหัศจรรย์ทั้งสิ้นที่พระองค์กระทำ

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ารักพระตำหนักของพระองค์
และสถานที่ที่พระบารมีของพระองค์ปรากฏอยู่
๙ อย่ากำจัดชีวิตข้าพเจ้าไปพร้อมกับพวกคนบาป
หรือกำจัดชีวิตข้าพเจ้าไปพร้อมกับคนกระหายเลือด
๑๐ มือของเขากระทำการอันชั่วร้าย
และมือขวารับสินบนเสมอไป
๑๑ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนที่ยึดเอาสัจจะเป็นทางดำเนินชีวิต
โปรดไถ่ข้าพเจ้าและเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด

๑๒ เท้าของข้าพเจ้ายืนอยู่บนที่ราบ
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าในที่ประชุมใหญ่

สดุดี ๒๗

ไว้วางใจและมั่นใจในพระผู้เป็นเจ้า
ของดาวิด
๑ พระผู้เป็นเจ้าเป็นแสงสว่าง และความรอดพ้นของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะกลัวใครเล่า
พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่หลบภัยของชีวิตข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะหวั่นกลัวผู้ใด

๒ เวลาคนชั่วต่อต้านเพื่อทำร้าย
ดั่งจะกลืนกินข้าพเจ้า
เวลาฝ่ายตรงข้ามและศัตรูโจมตีข้าพเจ้า
พวกเขาจะพลาดและล้มลง
๓ แม้จะมีกองทัพตีวงล้อมข้าพเจ้า
ใจข้าพเจ้าก็ไม่หวาดหวั่น
แม้จะมีใครก่อศึกรุกรานข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็ยังจะมีความมั่นใจ

๔ มีสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าวอนขอจาก
พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าแสวงหา
คือขอให้ได้อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ชั่วชีวิตของข้าพเจ้า
เพื่อทอดสายตาดูความงามสง่าของพระผู้เป็นเจ้า
และใคร่ครวญอยู่ในพระวิหารของพระองค์
๕ เพราะพระองค์จะซ่อนข้าพเจ้าไว้
ในที่กำบังของพระองค์ในยามคับขัน
พระองค์จะช่วยให้ข้าพเจ้าปลอดภัยอยู่ในกระโจมของพระองค์*
และยกข้าพเจ้าไว้บนศิลาสูง

๖ มาบัดนี้ศีรษะข้าพเจ้าจะถูกยก
ให้สูงเหนือศัตรูรอบข้าง
และ ข้าพเจ้า จะ มอบ เครื่อง สัก กา ระ โดย ส่ง เสียง ร้อง แสดง ความ ยินดี ใน กระโจม ของ พระองค์
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและบรรเลงเพลงแด่พระผู้เป็นเจ้า

---

* **สดุดี ๒๗๕** กระโจม ในที่นี้คือ พระวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังในยามข้าพเจ้าตะโกนร้อง
โปรดเมตตาข้าพเจ้า และตอบข้าพเจ้า
๘ ใจข้าพเจ้าบอกว่า มาเถิด มาแสวงหาพระองค์เถิด
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์
๙ โปรดอย่าซ่อนหน้าของพระองค์ไปเสียจากข้าพเจ้าเลย
ขออย่าผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ในเวลาที่พระองค์กริ้ว
พระองค์เป็นผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้า
อย่าขับไล่ข้าพเจ้า อย่าทอดทิ้งข้าพเจ้า
โอ พระเจ้าแห่งความรอดพ้นของข้าพเจ้า
๑๐ ถึงแม้ว่าบิดามารดาทอดทิ้งข้าพเจ้าไป
พระผู้เป็นเจ้าก็จะรับข้าพเจ้าไว้
๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า สอนข้าพเจ้าให้รู้วิถีทางของพระองค์เถิด
และนำข้าพเจ้าไปบนทางเรียบ เหตุเพราะศัตรู
๑๒ อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าตกเป็นเหยื่อของฝ่ายตรงข้าม
ด้วยว่า พวกพยานเท็จได้ลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า
และทุกลมหายใจของเขาคือความโหดร้าย

๑๓ ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะเห็นความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้า
ในดินแดนของคนเป็น
๑๔ จงรอคอยพระผู้เป็นเจ้า
จงเข้มแข็งและมีใจกล้าหาญ
จงรอคอยพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๒๘

ร้องขอความช่วยเหลือและขอบคุณพระองค์
ของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ศิลาของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์
อย่าปฏิเสธที่จะฟังข้าพเจ้า
เพราะหากว่าพระองค์เฉยเมยต่อข้าพเจ้าแล้ว
ข้าพเจ้าก็จะเป็นเหมือนคนที่ลงไปสู่หลุมลึกแห่งแดนคนตาย
๒ โปรดฟังเสียงอ้อนวอนของข้าพเจ้า
ในยามร้องขอความช่วยเหลือ
ขณะที่ข้าพเจ้ายกมือขึ้น
สู่สถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์

๓ อย่าลากตัวข้าพเจ้าไปพร้อมกับพวกคนเลว
และหมู่คนชั่ว
ซึ่งได้แก่คนที่กล่าวถึงสันติภาพกับเพื่อนบ้านของตน
ทั้งๆ ที่จิตใจเลวทราม
๔ ให้เขาได้รับผลตามสิ่งที่เขาปฏิบัติ
และการกระทำอันชั่วช้าของเขา
ให้เขาได้รับผลจากสิ่งที่มือของเขากระทำ
ให้เขาได้รับคืนตามสิ่งที่เขาได้กระทำ

๕ เพราะพวกเขาไม่ได้ใส่ใจการงานของพระผู้เป็นเจ้า
หรืองานจากฝีมือของพระองค์
พระองค์จะทำให้พวกเขาล้มลง
และไม่อาจลุกขึ้นมาได้อีก

๖ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์ได้ยินเสียงอ้อนวอนของข้าพเจ้า
๗ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์เป็นที่สุด
ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือ ใจข้าพเจ้าจะยินดียิ่ง
และข้าพเจ้าขอขอบคุณพระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า

๘ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพลังแก่คนของพระองค์
และเป็นที่พึ่งพิงแห่งความรอดพ้นสำหรับผู้ได้รับการเจิมของพระองค์
๙ โอ โปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดพ้น และอวยพรผู้สืบมรดกของพระองค์
โปรดเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ และทะนุถนอมพวกเขาไปชั่วนิรันดร์กาล

สดุดี ๒๙

เสียงของพระเจ้าในลมพายุ

เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ บรรดาบุตรของพระเจ้า จงป่าวร้องให้พระผู้เป็นเจ้าเถิด
จงป่าวร้องว่า พระผู้เป็นเจ้าเพียบพร้อมด้วยพระบารมีและพลานุภาพ
๒ จงป่าวร้องว่า พระนามของพระผู้เป็นเจ้าใหญ่ยิ่งนัก
กราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้าในความบริสุทธิ์ของพระองค์

๓ เสียงพระผู้เป็นเจ้าก้องอยู่เหนือน้ำในทะเล
พระเจ้าแห่งพระบารมีเปล่งเสียงเป็นฟ้าร้อง
เสียงพระผู้เป็นเจ้าก้องอยู่เหนือน้ำในมหาสมุทร
๔ เสียงพระผู้เป็นเจ้ากอปรด้วยฤทธานุภาพ
เสียงพระผู้เป็นเจ้ากอปรด้วยความยิ่งใหญ่
๕ เสียงพระผู้เป็นเจ้าสามารถหักต้นซีดาร์
พระผู้เป็นเจ้าโค่นต้นซีดาร์แห่งเลบานอนลง*
๖ พระองค์ทำให้ภูเขาเลบานอนลิงโลดราวกับลูกโคตัวผู้
และภูเขาสีรีออนกระโดดดั่งกระทิงหนุ่ม†
๗ เสียงพระผู้เป็นเจ้าดังกระหึ่มออกไปดั่งเปลวไฟลุก
๘ เสียงพระผู้เป็นเจ้าทำให้ถิ่นทุรกันดารสะเทือนเลื่อนลั่น
พระผู้เป็นเจ้าทำให้ถิ่นทุรกันดารคาเดชสั่นไหว
๙ เสียงพระผู้เป็นเจ้าทำให้ต้นโอ๊กหมุนคว้าง
และทำให้ป่าไม้โล่งเตียน
และทุกคนร้องตะโกนในพระวิหารว่า สรรเสริญพระเจ้า

---

* **สดุดี ๒๙๐๕** ต้นไม้ที่เลบานอนมีชื่อคือทั้งใหญ่และงดงาม † **สดุดี ๒๙๐๖** ภูเขาสีรีออนคือภูเขาเฮอร์โมน ซึ่งสูงที่สุดในประเทศซีเรีย

๑๐ พระผู้เป็นเจ้านั่งบนบัลลังก์ขณะน้ำท่วม
พระผู้เป็นเจ้านั่งบนบัลลังก์ฐานะกษัตริย์ตลอดกาล
๑๑ พระผู้เป็นเจ้ามอบพละกำลังแก่คนของพระองค์
พระผู้เป็นเจ้ามอบสันติสุขเป็นพระพรแก่คนของพระองค์

สดุดี ๓๐

ขอบคุณและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

เพลงสดุดีของดาวิด เพลงเนื่องในโอกาสอุทิศพระวิหาร
๑ ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
ด้วยว่า พระองค์ได้ฉุดข้าพเจ้าขึ้นมา
และไม่ได้ปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นทีสะใจของพวกศัตรู
๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ
และพระองค์ก็ได้บำบัดรักษาข้าพเจ้าให้หาย
๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้นำชีวิตข้าพเจ้าให้พ้นจากแดนคนตาย
และให้ข้าพเจ้ามีชีวิตขึ้นใหม่จากหลุมลึกแห่งแดนคนตาย

๔ ร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เอ๋ย
และขอบคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๕ เพราะความกริ้วของพระองค์เป็นไปเพียงขณะเดียว
แต่ความโปรดปรานย่อมเป็นไปชั่วชีวิต
การร่ำไห้อาจยาวนานถึงหนึ่งคืน
แต่ความยินดีย่อมเกิดขึ้นในยามเช้า

๖ และสำหรับข้าพเจ้า ในยามปลอดภัยข้าพเจ้าพูดได้ว่า
"ข้าพเจ้าจะไม่มีวันหวั่นไหว"
๗ เนื่องจากพระองค์โปรดปราน โอ พระผู้เป็นเจ้า
พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นดั่งภูเขาแข็งแกร่ง
หากพระองค์ซ่อนหน้าไปเสีย
ข้าพเจ้าก็หวั่นกลัว

๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอต่อพระองค์
และข้าพเจ้าวิงวอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้า
๙ หากว่าข้าพเจ้าลงไปสู่หลุมแห่งแดนคนตาย
ความตายของข้าพเจ้าทำให้เกิดประโยชน์อะไรได้
ผงธุลีจะสรรเสริญพระองค์หรือ
มันจะป่าวประกาศความสัตย์จริงของพระองค์หรือ
๑๐ โปรดฟังเถิด พระผู้เป็นเจ้า และเมตตาข้าพเจ้า
โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเป็นผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้าเถิด

๑๑ พระองค์เปลี่ยนความเศร้าโศกของข้าพเจ้าให้เป็นการเริงรื่น
พระองค์ปลดผ้ากระสอบของข้าพเจ้าออก
แล้วสวมความยินดีให้
๑๒ เพื่อว่าจิตวิญญาณข้าพเจ้าจะได้สรรเสริญพระองค์ และไม่เงียบงัน
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ชั่วกาลนาน

สดุดี ๓๑

วอนขอและวางใจในพระเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ามีพระองค์เป็นที่พึ่งพิง
อย่าให้ข้าพเจ้าต้องอับอายเลย
พระองค์เป็นผู้มีความชอบธรรม
โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นภัยเถิด
๒ เงี่ยหูฟังข้าพเจ้า
ช่วยข้าพเจ้าให้ปลอดภัยโดยเร็วที่สุด
โปรดเป็นศิลาที่พึ่งพิงแก่ข้าพเจ้า
เป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งเพื่อช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๓ เพราะพระองค์เป็นศิลาและป้อมปราการของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง
เพื่อพระนามของพระองค์ โปรดนำทางและชี้แนะข้าพเจ้า
๔ ให้ข้าพเจ้าหลุดออกจากตาข่ายพรางที่มีไว้ดักข้าพเจ้า
เพราะพระองค์เป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้า
๕ ข้าพเจ้าขอฝากวิญญาณของข้าพเจ้าไว้ในมือของพระองค์ด้วย*
พระองค์ได้ไถ่ข้าพเจ้า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้สัตย์จริง

๖ ข้าพเจ้าเกลียดผู้ที่ฝักใฝ่ในรูปปั้นไร้ค่า
และข้าพเจ้าวางใจในพระผู้เป็นเจ้า
๗ ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีและดีใจในความรักอันมั่นคงของพระองค์
เพราะพระองค์เห็นความทุกข์ทรมานของข้าพเจ้า
และพระองค์ทราบถึงความทุกข์ยากในชีวิตของข้าพเจ้า
๘ พระองค์ไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู
และช่วยให้เท้าของข้าพเจ้าพ้นจากบ่วงอันตราย

๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์
ความระทมใจทำให้ดวงตาข้าพเจ้าช้ำชอก
จิตวิญญาณและร่างกายข้าพเจ้าก็เช่นกัน
๑๐ ด้วยว่าชีวิตข้าพเจ้าเต็มด้วยความเศร้า
และวิตกกังวลอยู่นานหลายปี
พละกำลังของข้าพเจ้าอ่อนล้าเพราะบาปของข้าพเจ้า
และกระดูกก็กร่อนลง
๑๑ ข้าพเจ้าเป็นที่ดูหมิ่นของศัตรูทั้งปวง
เป็นที่หวาดกลัวในหมู่เพื่อนบ้านข้าพเจ้า
บรรดาคนที่รู้จักก็หวาดกลัวในตัวข้าพเจ้า
ใครๆ ที่เห็นข้าพเจ้าตามถนนหนทางก็พากันวิ่งหนี
๑๒ พวกเขาลืมข้าพเจ้าเหมือนกับว่าข้าพเจ้าได้ตายจากไปเสียแล้ว
ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเสมือนภาชนะที่แตกหักแล้ว
๑๓ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้ยินหลายคนกระซิบว่าร้าย
มีสิ่งน่ากลัวรอบข้าง
ในขณะที่พวกเขาคบคิดกันต่อต้านข้าพเจ้า
ขณะที่เขาวางแผนเพื่อเอาชีวิตข้าพเจ้าไป

---

* **สดุดี ๓๑□๕** ลูกา 23:46

๑๔ แต่ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าพูดได้ว่า "พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า"
๑๕ ชีวิตข้าพเจ้าอยู่ในมือของพระองค์
โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากมือของศัตรูและผู้กดขี่ข่มเหง
๑๖ โปรดหันมา ให้แสงอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เหนือผู้รับใช้ของพระองค์
พระองค์ผู้มีความรักอันมั่นคง โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นด้วยเถิด
๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าต้องอับอาย
เพราะว่าข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์
ปล่อยให้คนชั่วอับอาย
ให้พวกเขาถูกเหวี่ยงลงในแดนคนตายอันเงียบสงัด
๑๘ ปิดปากคนพูดเท็จที่หยิ่งยโส
ซึ่งสบประมาทด้วยถ้อยคำ
ดูหมิ่นผู้มีความชอบธรรม

๑๙ พระองค์เตรียมความกรุณา
ที่มีอยู่มากมายไว้สำหรับคนที่เกรงกลัวพระองค์
และประทานแก่คนทีมีพระองค์เป็นทีพึ่ง
ต่อหน้าบรรดาบุตรของมนุษย์
๒๐ ในที่ซึ่งมีพระองค์อยู่ด้วย พวกเขาย่อมปลอดภัย
จากกลอุบายของมนุษย์
พระองค์ช่วยให้พวกเขาปลอดภัยในพลับพลาของพระองค์
ให้พ้นจากลิ้นอันธพาล

๒๑ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
ด้วยว่า พระองค์ได้แสดงความรักอันมั่นคงต่อข้าพเจ้าอย่างวิเศษยิ่ง
เวลาข้าพเจ้าอยู่ในเมืองที่ถูกล้อมไว้
๒๒ เมื่อข้าพเจ้าตกใจ ก็ได้พลั้งปากออกไปว่า
"ข้าพเจ้าไม่อยู่ในสายตาของพระองค์"
ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังได้ยินเสียงร้องขอความเมตตา
ในเวลาที่ข้าพเจ้าร้องเรียกให้พระองค์ช่วยเหลือ

๒๓ บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เอ๋ย จงรักพระผู้เป็นเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าปกปักรักษาผู้มีความภักดี
ส่วนคนหยิ่งยโส พระองค์จะสนองตอบตามที่เขาควรได้รับ
๒๔ พวกท่านทุกคนที่รอคอยพระผู้เป็นเจ้า
จงเข้มแข็งและมีใจกล้าหาญเถิด

สดุดี ๓๒

การสารภาพและการยกโทษ

เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของดาวิด
๑ คนทีพระเจ้าได้ยกโทษให้เนื่องจากการล่วงละเมิด
และได้รับการลบล้างบาปแล้ว ก็เป็นสุข
๒ คนไม่มีจิตวิญญาณอันลวงหลอก

และคนที่พระผู้เป็นเจ้าไม่ถือโทษ ก็เป็นสุข*

๓ ครั้งที่ข้าพเจ้าไม่สารภาพบาป
กระดูกข้าพเจ้าก็ผุกร่อน
เพราะการคร่ำครวญยาวนานตลอดวันคืน
๔ ด้วยว่า ทุกเช้าค่ำพระองค์ทำโทษข้าพเจ้า
กำลังของข้าพเจ้าแห้งเหือดราวกับความแล้งของฤดูร้อน เซล่าห์

๕ ข้าพเจ้าจึงสารภาพบาปกับพระองค์
และไม่ได้ปกปิดความชั่วของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ากล่าวออกไปว่า ข้าพเจ้าขอสารภาพการล่วงละเมิดต่อพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ได้ยกโทษความผิดบาปแก่ข้าพเจ้า เซล่าห์

๖ ฉะนั้น ให้ผู้ภักดีทุกคนอธิษฐานต่อพระองค์เถิด
เมื่อมีความทุกข์ยากลำบากเกิดขึ้น
หรือมีภัยอันตรายบังเกิดขึ้น
สิ่งเหล่านั้นไม่อาจแตะต้องตัวเขาได้
๗ พระองค์เป็นที่หลบภัยของข้าพเจ้า
พระองค์ปกป้องข้าพเจ้าจากความทุกข์ยาก
พระองค์โอบอุ้มข้าพเจ้าไว้ด้วยเสียงร้องแห่งความมีชัย เซล่าห์

๘ เราจะแนะแนวและสั่งสอนเจ้าถึงวิถีทางที่ควรจะเดินไป
เราจะแนะนำและชี้ทางให้แก่เจ้า
๙ อย่าเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่โง่เง่า
ไม่ยอมอยู่ใต้คำสั่ง
จึงต้องถูกบังคับด้วยเหล็กและบังเหียน
๑๐ คนชั่วมีความทุกข์ยากมากมาย
แต่คนที่ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้ามีความรักอันมั่นคงอยู่ล้อมรอบ

๑๑ พวกท่านผู้มีความชอบธรรมจงยินดีในพระผู้เป็นเจ้า จงชื่นชมยินดี
พวกท่านผู้มีความชอบธรรมอยู่ในจิตใจ จงเปล่งเสียงร้องด้วยความสุขใจเถิด

สดุดี ๓๓

ร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

๑ พวกท่านผู้มีความชอบธรรม จงเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีในพระผู้เป็นเจ้า
สมควรแล้วที่ผู้มีความชอบธรรมจะสรรเสริญพระองค์
๒ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าด้วยพิณเล็ก
บรรเลงเพลงถวายพระองค์ด้วยพิณสิบสาย
๓ ร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์
เล่นดนตรีด้วยความชำนาญและเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดี

๔ ด้วยว่า คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามีความชอบธรรม
และสิ่งทั้งปวงที่พระองค์กระทำเป็นไปตามความสัตย์จริงของพระองค์
๕ พระองค์รักความชอบธรรมและความเป็นธรรม

---

* **สดุดี ๓๒๒** โรม 4:7,8

ในโลกนี้เราจะพบความรักอันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้ามากมาย

๖ ด้วยคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าสวรรค์ได้ถูกสร้างขึ้น
และหมู่ดาวทั้งหลายมีขึ้นได้ก็ด้วยคำพูดจากปากของพระองค์
๗ พระองค์กักน้ำทะเลไว้ดั่งอยู่ในอ่างเก็บน้ำ
พระองค์กักน้ำจากทะเลลึกเอาไว้ในเขื่อน
๘ ให้ทั้งโลกเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
ให้หมู่ชนผู้อาศัยบนโลกตกตะลึงในพระองค์
๙ ด้วยว่าเมื่อใดพระองค์กล่าว สิ่งนั้นก็เกิดขึ้น
เมื่อพระองค์บัญชา สิ่งนั้นก็ถูกสร้างขึ้น

๑๐ พระผู้เป็นเจ้าไม่ปล่อยให้บรรดาประชาชาติประสบความสำเร็จตามที่พวกเขาตัดสินใจ
พระองค์ทำให้บรรดาชนชาติรู้สึกกระวนกระวายกับแผนที่ตนวางไว้
๑๑ แผนของพระผู้เป็นเจ้ายืนยงตลอดกาล
ใจพระองค์คิดแน่วแน่ทุกกาลสมัย

๑๒ ประชาชาติเป็นสุขได้เมื่อมีพระเจ้าเป็นพระผู้เป็นเจ้า
และเมื่อพระองค์ได้เลือกชนชาติให้เป็นผู้สืบมรดกของพระองค์
๑๓ พระผู้เป็นเจ้ามองลงมาจากสวรรค์
พระองค์จะเห็นบรรดาบุตรของมนุษย์ทั้งปวง
๑๔ พระองค์มองจากบัลลังก์
พระองค์มองตรงมายังทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก
๑๕ พระองค์ให้แต่ละคนมีความนึกคิด
และพระองค์สังเกตเห็นทุกสิ่งที่เขากระทำ

๑๖ กองทัพใหญ่ไม่สามารถช่วยกษัตริย์ให้มีชีวิตรอดพ้น
พละกำลังมหาศาลไม่อาจช่วยนักรบให้รอดพ้นได้
๑๗ ความคาดหวังที่จะได้ชัยชนะด้วยม้าศึกเป็นความหวังอันไร้ประโยชน์
และพละกำลังมหาศาลของมันก็ไม่อาจช่วยให้รอดพ้นได้
๑๘ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูบรรดาผู้เกรงกลัวในพระองค์
และเหล่าผู้หวังในความรักอันมั่นคงของพระองค์
๑๙ เพื่อช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาให้พ้นจากภัยที่ถึงแก่ชีวิต
อีกทั้งให้เขามีชีวิตคงอยู่ได้ในยามอดอยาก

๒๐ จิตวิญญาณของเรารอคอยพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์เป็นผู้ช่วยและเป็นดั่งโล่ของเรา
๒๑ ใจของเรายินดีในพระองค์
เพราะเราวางใจในพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๒๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้พวกเราได้รับความรักอันมั่นคงของพระองค์
ดั่งที่เรามีความหวังในพระองค์เถิด

สดุดี ๓๔

คำสรรเสริญเมื่อพ้นจากภัยอันตราย
ของดาวิด ในครั้งที่ท่านแสร้งเสียสติต่อหน้าอาบีเมเลคเพื่อจะได้ถูกขับไล่ และดาวิดก็จากไป*

๑ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าอยู่เป็นนิตย์
คำสรรเสริญจะติดอยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป
๒ ชีวิตข้าพเจ้าโอ้อวดเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า
ให้ผู้มีความทุกข์ทรมานรับฟังและดีใจเถิด
๓ มาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้ากับข้าพเจ้าเถิด
และเรามายกย่องพระนามของพระองค์ด้วยกันเถิด

๔ ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็ตอบข้าพเจ้า
และช่วยให้พ้นจากความกลัวทั้งปวง
๕ จงวางใจในพระองค์และชื่นชมยินดี
เพื่อว่าใบหน้าของท่านจะไม่มีวันต้องอับอาย
๖ คนทุกข์ยากคนนี้ส่งเสียงร้อง และพระผู้เป็นเจ้าได้ยิน
และช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งปวง
๗ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าคอยปกป้องบรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์
และช่วยให้พ้นภัย

๘ จงลิ้มรสและจะได้รู้เองว่าพระผู้เป็นเจ้าประเสริฐยิ่ง
คนทีพึ่งพิงในพระองค์เป็นผู้มีสุข
๙ บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า จงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
ด้วยว่าคนที่เกรงกลัวพระองค์จะไม่ต้องการสิ่งอื่นใดอีก
๑๐ สิงโตหนุ่มต้องทนทุกข์จากความอยากและความหิว
แต่คนทีแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าจะไม่อัตคัดสิ่งดี
๑๑ มาเถิดลูกๆ จงฟัง
เราจะสอนเจ้าให้รู้จักความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
๑๒ มีใครบ้างที่ยินดีกับชีวิต
และใคร่จะพบกับสิ่งดีงามในชีวิตอันยาวนาน
๑๓ จงบังคับลิ้นไม่ให้กล่าวคำชั่วช้า
และไม่ให้ปากของเจ้ากล่าวสิ่งลวงหลอก
๑๔ จงหันหนีจากความชั่วเพื่อทำความดี
จงใฝ่หาสันติสุขและมุ่งมั่นเพื่อจะได้มาซึ่งสันติสุขนั้น

๑๕ ตาของพระผู้เป็นเจ้าเฝ้ามองคนที่มีความชอบธรรม
และพระองค์ฟังเสียงร้องของเขา
๑๖ พระผู้เป็นเจ้าขัดขวางบรรดาผู้กระทำความชั่ว
และลบความทรงจำที่เกี่ยวกับพวกเขาไปเสียจากโลก

๑๗ เวลาผู้มีความชอบธรรมร้องขอความช่วยเหลือ
พระผู้เป็นเจ้าย่อมสดับและช่วยให้พ้นจากความยากลำบากทั้งปวง
๑๘ พระผู้เป็นเจ้าอยู่ใกล้ชิดกับคนชอกช้ำใจ

---

* **สดุดี ๓๔** 1 ซามูเอล 21:10-22:1

และช่วยคนสิ้นหวังให้พ้นทุกข์

๑๙ ผู้มีความชอบธรรมพบทุกข์ทรมานหลายประการ
แต่พระผู้เป็นเจ้าช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
๒๐ พระองค์ปกป้องกระดูกทุกชิ้น
โดยกระดูกจะไม่หักสักชิ้นเดียว

๒๑ ความทุกข์ทำให้ชีวิตคนชั่วดับลง
และพวกที่เกลียดชังผู้มีความชอบธรรมจะถูกกล่าวโทษ
๒๒ พระผู้เป็นเจ้าไถ่ชีวิตบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
คนใดที่พึ่งพิงในพระองค์จะไม่ถูกกล่าวโทษ

สดุดี ๓๕

อธิษฐานขอความช่วยเหลือ
ของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ราวีกับคนที่ราวีข้าพเจ้า
ต่อสู้กับคนที่ต่อสู้ข้าพเจ้าเถิด
๒ โปรดถือโล่และดั้ง
แล้วลุกขึ้นช่วยข้าพเจ้า
๓ โปรดยกหอกและหลาว
ต่อต้านพวกที่ตามล่าข้าพเจ้า
โปรดให้คำมั่นกับจิตวิญญาณของข้าพเจ้าดังนี้ว่า
"เราคือความรอดพ้นของเจ้า"

๔ ขอให้พวกที่ตามล่าชีวิตข้าพเจ้า
ต้องอับอายและไร้เกียรติ
ให้พวกที่วางแผนหวังให้ข้าพเจ้าพินาศ
ต้องหันหลังกลับและสับสน
๕ ให้พวกเขาเป็นเหมือนแกลบที่ถูกลมพัดปลิวไป
พร้อมกับมีทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าไล่พวกเขาไปให้พ้น
๖ ให้พวกเขาอยู่ในทางอันมืดมนและลื่น
พร้อมกับมีทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าตามล่าไป

๗ ด้วยว่า พวกเขาซ่อนร่างแหไว้เตรียมจับข้าพเจ้าโดยไม่มีเหตุผล
พวกเขาขุดหลุมพรางเพื่อจะเอาชีวิตข้าพเจ้าอย่างไร้สาเหตุ
๘ ให้พวกเขาประสบความพินาศโดยไม่ทันตั้งตัว
และให้พวกเขาตกในร่างแหที่ซ่อนไว้เอง
และจมลงในความพินาศ
๙ แล้วจิตวิญญาณข้าพเจ้าจะยินดีในพระผู้เป็นเจ้า
และร่าเริงใจที่พระองค์ช่วยให้รอดพ้น
๑๐ ทั่วทั้งกายใจข้าพเจ้าจะพูดว่า
"โอ พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างที่เป็นเหมือนพระองค์
พระองค์ช่วยคนอ่อนแอให้พ้นจากคนที่แข็งแรงกว่า
ช่วยคนอ่อนแอและคนยากไร้ให้พ้นจากคนที่เอาเปรียบ"

๑๑ คนชั่วเป็นพยานต่อต้านข้าพเจ้า
และกล่าวหาสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องด้วยเลย
๑๒ พวกเขากระทำสิ่งเลวร้ายตอบสนองความดี
และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าสิ้นหวัง
๑๓ แต่ยามที่พวกเขาป่วย ข้าพเจ้าสวมผ้ากระสอบ
ข้าพเจ้าทนทุกข์เองด้วยการอดอาหาร
ข้าพเจ้าก้มคอลงจรดอกเพื่ออธิษฐาน
๑๔ ราวกับว่าข้าพเจ้าระทมใจ
ถึงเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพเจ้าเอง
เหมือนคนเศร้าโศกถึงมารดา
ข้าพเจ้าซบหน้าลงกับพื้นอย่างเศร้าสลด
๑๕ แต่เวลาข้าพเจ้าทุกข์ร้อน พวกเขารวมหัวกันด้วยความยินดี
รวมหัวกันต่อต้านข้าพเจ้า
ส่วนคนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก
พากันล้อเลียนข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง
๑๖ พวกเขาล้อเลียนอย่างไร้คุณธรรมซ้ำแล้วซ้ำเล่า
แล้วยังเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพเจ้าด้วยความจงเกลียดจงชัง

๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะมองดูข้าพเจ้าต่อไปนานเพียงไร
โปรดช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้พ้นจากการจู่โจมของพวกเขา
ช่วยชีวิตอันมีค่าของข้าพเจ้าจากพวกสิงโต
๑๘ ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ในที่ประชุมใหญ่
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก
๑๙ อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นทีสะใจ
ของพวกศัตรูผู้ไร้ความเป็นธรรม
หรือพวกที่เกลียดชังข้าพเจ้า
อย่างไร้สาเหตุยิ้มเยาะข้าพเจ้าได้*
๒๐ เพราะพวกเขาไม่พูดเรื่องที่ทำให้เกิดความสงบสุข
แต่เป็นเรื่องต่อต้านคนที่อยู่อย่างสงบสุขในแผ่นดิน
พวกเขาปั้นเรื่องเพื่อหลอกลวงคน
๒๑ และเขาเปิดปากกว้างโจมตีข้าพเจ้า โดยพูดว่า
“นั่นแน่ะ นั่นแน่ะ พวกเราเห็นกับตา”

๒๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เห็นแล้ว และอย่าเงียบเฉยอยู่เลย
โอ พระผู้เป็นเจ้า อย่าอยู่ห่างข้าพเจ้า
๒๓ โปรดตื่นขึ้น และลุกขึ้นปกป้องข้าพเจ้าเถิด
เพื่อเห็นแก่ข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
๒๔ พระองค์มีความชอบธรรม โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
โปรดพิสูจน์ให้เห็นเถิดว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ฝ่ายผิด
และอย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นทีสะใจของพวกศัตรู
๒๕ อย่าให้พวกเขาพูดเอาเองว่า “ดูสิ เราได้สมใจแล้ว”
อย่าให้พวกเขาพูดได้ว่า “พวกเรากลืนเขาได้แล้ว”

---

* **สดุดี ๓๕๑๙** ยอห์น 15:25

๒๖ ให้พวกที่สะใจในความวอดวายของข้าพเจ้า
อับอายและงงงันเสียให้หมด
ให้พวกที่อ้างว่าดีเลิศเกินข้าพเจ้า
สวมใส่ความอับอายและความอัปยศ
๒๗ ให้บรรดาผู้ที่ชื่นชอบในความถูกต้องของข้าพเจ้า
ร้องตะโกนด้วยความยินดีและร่าเริงใจ
และกล่าวย้ำว่า "พระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่นัก
พระองค์ชื่นชอบในความสำเร็จของผู้รับใช้ของพระองค์"

๒๘ แล้วลิ้นข้าพเจ้าจะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์
กล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดวันเวลา

สดุดี ๓๖

ความชั่วของมนุษย์กับความดีของพระเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิดผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า
๑ ความประพฤติที่ฝ่าฝืนพูดอยู่ที่ก้นบึ้งของจิตใจคนชั่ว
เขาไม่เคยคิดที่จะเกรงกลัวพระเจ้าเลย*

๒ เพราะเขากระหยิ่มใจในสายตาของตนว่า
จะไม่มีใครพบหรือเกลียดชังความประพฤติอันชั่วช้าของเขาได้
๓ คำพูดจากปากของเขาชั่วโฉดและลวงหลอก
เขาไม่ประพฤติตัวอย่างคนมีปัญญา และไม่ทำความดีอีกต่อไป
๔ ขณะที่นอนอยู่บนเตียงเขาก็วางแผนร้าย
มุ่งกระทำแต่สิ่งไม่ดี
และไม่เคยปฏิเสธความชั่วร้าย

๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า ความรักอันมั่นคงของพระองค์ไปถึงแดนสวรรค์
และความสัตย์จริงของพระองค์มีไปถึงหมู่เมฆ
๖ ความชอบธรรมของพระองค์เป็นเสมือนภูผาสูงตระหง่าน
คำตัดสินของพระองค์เป็นเสมือนห้วงน้ำลึกในมหาสมุทร
โอ พระผู้เป็นเจ้า ทั้งมนุษย์และสัตว์อยู่ในความดูแลของพระองค์
๗ โอ พระเจ้า ความรักอันมั่นคงของพระองค์ช่างล้ำค่าเสียนี่กระไร
บรรดาบุตรของมนุษย์พึ่งพิงอยู่ภายใต้ร่มเงาปีกของพระองค์
๘ พวกเขาอิ่มเอิบในความอุดมสมบูรณ์ของพระตำหนักของพระองค์
และพระองค์ให้เขาดื่มกินจากแม่น้ำแห่งความสำราญของพระองค์
๙ เพราะว่าน้ำพุแห่งชีวิตสถิตกับพระองค์
เรามองเห็นแสงสว่างได้เนื่องจากแสงสว่างของพระองค์

๑๐ ขอพระองค์ให้ความรักอันมั่นคงแก่ผู้ที่รู้จักพระองค์เสมอไป
และให้ความชอบธรรมของพระองค์แก่ผู้มีใจอันเที่ยงธรรม
๑๑ อย่าปล่อยให้เท้าของคนเย่อหยิ่งเหยียบย่ำข้าพเจ้า
หรือมือของคนชั่วช้าสามานย์กวัดไกวไล่ข้าพเจ้าไปเสีย

---

* **สดุดี ๓๖๑๑** โรม 3:18

๑๒ คนชั่วนอนล้มลงอยู่ที่นั่น
เขาถูกผลักล้มจนลุกไม่ขึ้น

สดุดี ๓๗

ความสำเร็จอันไม่ยั่งยืนของคนชั่ว และความสำเร็จอันแท้จริงของคนดี
ของดาวิด
๑ อย่าว้าวุ่นใจเพราะคนชั่ว
หรืออิจฉาคนที่ทำสิ่งเลวร้าย
๒ ด้วยว่าอีกไม่นานพวกเขาจะแห้งโรยราไปดังเช่นต้นหญ้า
และเหี่ยวเฉาลงอย่างพืชใบเขียว

๓ จงไว้ใจพระผู้เป็นเจ้า และประพฤติแต่สิ่งดีงาม
เพื่อท่านจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน และยินดีในความปลอดภัย
๔ จงสุขใจในพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์จะให้ท่านดั่งใจต้องการ

๕ จงมอบวิถีชีวิตของท่านแก่พระผู้เป็นเจ้า
จงไว้ใจพระองค์ และพระองค์จะดำเนินการ
๖ พระองค์จะทำให้ความชอบธรรมของท่านเป็นที่ประจักษ์ดั่งแสงอรุณ
และสิทธิของท่านปรากฏชัดดั่งแสงยามเที่ยงวัน

๗ จงนิ่งเงียบเมื่ออยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
และรอคอยด้วยความอดทน
อย่าว้าวุ่นใจเมื่อคนอื่นประสบความสำเร็จตามวิถีทางของเขา
เมื่อเขาทำตามเล่ห์กลของเขา

๘ จงละเว้นจากความโกรธ และหนีห่างจากความฉุนเฉียว
อย่าว้าวุ่นใจ เพราะมันจะนำไปสู่ความเลวร้ายเท่านั้น
๙ ด้วยว่าหมู่คนชั่วจะพินาศ
ส่วนบรรดาผู้รอคอยพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับผืนแผ่นดินเป็นมรดก

๑๐ อีกเพียงชั่วครู่จะไม่มีคนชั่วอีกต่อไป
แม้ท่านจะมองหาจนทั่วในที่ของเขาก็จะไม่พบ
๑๑ แต่สำหรับผู้มีใจอ่อนน้อมจะได้รับผืนแผ่นดินเป็นมรดกจากพระเจ้า*
และเขาจะสุขใจในความสงบอันเต็มเปี่ยม
๑๒ คนชั่ววางแผนต่อต้านผู้มีความชอบธรรม
และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความเกลียดชัง
๑๓ แต่พระผู้เป็นเจ้าหัวเราะเยาะคนชั่ว
เพราะพระองค์ทราบว่าเวลาของพวกเขากำลังจะมาถึง

๑๔ คนชั่วชักดาบออกมา และน้าวคันธนู
เพื่อทำลายคนอ่อนกำลังและยากไร้
เพื่อฆ่าบรรดาผู้ดำเนินชีวิตในความเป็นธรรม

---

* **สดุดี ๓๗๑๑** มัทธิว 5:5

๑๕ ดาบของพวกเขาจะย้อนเข้าที่มแทงจิตใจของตนเอง
และคันธนูของพวกเขาจะถูกหัก

๑๖ การมีแต่เพียงเล็กน้อยของผู้มีความชอบธรรม
ดีกว่าการมีอย่างล้นเหลือของคนชั่วหลายๆ คน
๑๗ ด้วยว่าอำนาจของคนชั่วจะถูกทำลาย
แต่พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองบรรดาผู้มีความชอบธรรม

๑๘ พระผู้เป็นเจ้าเอาใจใส่ผู้ที่ไร้ข้อตำหนิใดๆ
และมรดกของพวกเขาจะยั่งยืนไปตลอดกาล
๑๙ ในยามคับขัน พวกเขาจะไม่เดือดร้อน
ในยามอดอยาก พวกเขาจะกลับมีอย่างอุดมสมบูรณ์

๒๐ แต่พวกคนชั่วจะถึงแก่ความตาย
ศัตรูของพระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนความงามของทุ่งหญ้าคือ
จะเลือนหายไปในพริบตา เลือนหายไปอย่างควันไฟ

๒๑ คนชั่วขอยืมและไม่ใช้คืน
แต่ผู้มีความชอบธรรมเป็นคนใจกว้างและเป็นฝ่ายให้เสมอไป
๒๒ คนที่ได้รับพระพรจากพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับผืนแผ่นดินเป็นมรดก
แต่พวกที่พระองค์สาปแช่งจะพินาศ

๒๓ ถ้าพระผู้เป็นเจ้าพอใจในวิถีทางของผู้ใด
พระองค์ก็ทำให้เท้าของเขาก้าวไปด้วยความมั่นคง
๒๔ ถึงแม้จะพลาดบ้าง แต่ก็จะไม่ล้มลง
เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าจับมือเขาไว้

๒๕ ข้าพเจ้าเคยเป็นหนุ่ม และมาบัดนี้ชราแล้ว
ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นผู้มีความชอบธรรมถูกทอดทิ้ง
หรือลูกๆ ของเขาต้องขอข้าวกิน
๒๖ เขาเป็นคนโอบอ้อมอารีเสมอ อีกทั้งให้คนอื่นยืมด้วย
และลูกๆ ของเขาจะเป็นพระพร

๒๗ จงหันหนีจากความชั่วเพื่อทำความดี
แล้วท่านจะอาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินตลอดกาล
๒๘ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้ารักความเป็นธรรม
และจะไม่ทอดทิ้งบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
คือพวกเขาจะได้รับความคุ้มครองตลอดกาล
ส่วนลูกๆ ของคนชั่วร้ายจะพินาศ
๒๙ ผู้มีความชอบธรรมจะได้รับผืนแผ่นดินเป็นมรดก
และอาศัยอยู่ที่นั่นไปตลอดกาล

๓๐ ปากของผู้มีความชอบธรรมกล่าวถ้อยคำที่แสดงถึงสติปัญญา
และลิ้นของเขาร้อยเรียงด้วยความเป็นธรรม
๓๑ กฎบัญญัติของพระเจ้าของเขาอยู่ในจิตใจ

และเท้าก้าวไปโดยไม่เพลี่ยงพล้ำ

๓๒ คนชั่วจับจ้องผู้มีความชอบธรรม
โดยหมายจะเอาชีวิต
๓๓ พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทอดทิ้งเขาให้ตกอยู่ในอุ้งมือของศัตรู
หรือปล่อยให้ถูกลงโทษเมื่อขึ้นศาล

๓๔ จงรอคอยพระผู้เป็นเจ้า และเดินตามวิถีทางของพระองค์
และพระองค์จะให้เกียรติท่านโดยให้รับผืนแผ่นดินเป็นมรดก
ท่านจะได้เห็นความพินาศของคนชั่ว

๓๕ ข้าพเจ้าเคยเห็นคนชั่วช้าสามานย์
ยืนสูงเด่นเป็นสง่าดั่งต้นซีดาร์แห่งเลบานอน
๓๖ แต่ก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ค้ำฟ้าได้
แม้ข้าพเจ้าจะมองหาเขา แต่ก็ไม่พบ

๓๗ จงสังเกตดูคนที่ไร้ข้อตำหนิ และจับตาดูผู้มีความชอบธรรม
เพราะคนใฝ่สันติจะมีวงศ์วานสืบตระกูลต่อไป
๓๘ ส่วนคนบาปทุกคนจะถูกกำจัดสิ้น
อนาคตของคนชั่วจะพินาศ

๓๙ ความรอดพ้นของผู้มีความชอบธรรมมาจากพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์เป็นทีหลบภัยในยามทุกข์ยาก
๔๐ พระผู้เป็นเจ้าช่วยและให้พวกเขาพ้นภัย
พระองค์ให้เขาพ้นภัยจากคนชั่วร้าย และช่วยพวกเขาให้รอดพ้น
เพราะเขามีพระองค์เป็นที่พักพิง

สดุดี ๓๘

คำอธิษฐานของชายผู้ตกในความทุกข์ทรมาน
เพลงสดุดีของดาวิด ขอความกรุณา
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้าโปรดอย่าดุว่าข้าพเจ้าขณะที่พระองค์เกรี้ยวโกรธ
และขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องเรียนรู้จากการลงโทษของพระองค์
๒ เพราะว่าลูกศรของพระองค์ปักถูกตัว
และมือของพระองค์ฟาดที่ตัวข้าพเจ้า
๓ เพราะความขัดเคืองของพระองค์ ร่างกายข้าพเจ้าจึงไม่สมบูรณ์
เพราะบาปของข้าพเจ้า กระดูกจึงไม่แข็งแรง
๔ ความรู้สึกผิดท่วมท้นข้าพเจ้า
ประหนึ่งภาระหนักเกินกว่าจะทนได้

๕ เป็นเพราะความโง่เขลาของข้าพเจ้า
บาดแผลจึงเน่า และส่งกลิ่นเหม็น
๖ ข้าพเจ้าทิ้งตัวลงราบกับพื้น
และไม่ว่าข้าพเจ้าจะย่างก้าวไปที่ใด
ก็มีแต่ความเศร้าหมองตลอดวันเวลา
๗ ด้วยว่าบั้นเอวข้าพเจ้าปวดแสบปวดร้อน

และเนื้อหนังข้าพเจ้าไม่อยู่ในสภาพปกติ
๘ ข้าพเจ้าหมดเรี่ยวแรงและสิ้นหวังเป็นทีสุด
ข้าพเจ้าคร่ำครวญด้วยความร้าวรานใจ

๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทราบทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ
เสียงถอนหายใจของข้าพเจ้าไม่อาจซ่อนเร้นจากพระองค์ได้
๑๐ ใจข้าพเจ้าสั่นระริก ข้าพเจ้าอ่อนกำลังลงมาก
และประกายตาของข้าพเจ้าก็สูญหายไปด้วย
๑๑ บรรดาเพื่อนและมิตรสหายหลีกลี้ข้าพเจ้าไปเพราะภัยพิบัติ
พวกเพื่อนบ้านก็เลี่ยงหนีจากข้าพเจ้า
๑๒ พวกที่ตามล่าชีวิตข้าพเจ้าวางกับดัก
ส่วนพวกที่ต้องการทำให้ข้าพเจ้าเจ็บปวดก็ขู่ว่าจะทำให้ข้าพเจ้าวอดวาย
พวกเขาวางแผนต่อต้านข้าพเจ้าตลอดวันเวลา

๑๓ แต่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนหูหนวก
ข้าพเจ้าไม่ได้ยิน เป็นอย่างคนใบ้ที่ไม่เปิดปาก
๑๔ ข้าพเจ้าเป็นเช่นคนที่ไม่ได้ยิน
และมีปากที่ไร้การตอบโต้
๑๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ารอคอยพระองค์
พระองค์จะตอบ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
๑๖ เพราะข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า “อย่าปล่อยให้พวกเขาสมน้ำหน้าข้าพเจ้าด้วยใจยินดี
พวกเขาหยามน้ำหน้าข้าพเจ้าเวลาเท้าข้าพเจ้าเพลี่ยงพล้ำ”

๑๗ ด้วยว่า ข้าพเจ้ากำลังจะล้มลง
และข้าพเจ้าเผชิญความเจ็บปวดอยู่ตลอดเวลา
๑๘ ข้าพเจ้าสารภาพความชั่วของตัวเอง
และเป็นทุกข์เรื่องบาปของข้าพเจ้า
๑๙ พวกที่เป็นศัตรูข้าพเจ้าโดยไร้สาเหตุมีกำลังมาก
และคนที่เกลียดชังข้าพเจ้าอย่างผิดๆ ก็มีจำนวนมาก
๒๐ บรรดาผู้ตอบสนองความดีของข้าพเจ้าด้วยความชั่ว
เป็นศัตรูข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าพยายามทำความดี

๒๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า อย่าทอดทิ้งข้าพเจ้าไป พระเจ้าของข้าพเจ้า
อย่าอยู่ห่างไปจากข้าพเจ้าเลย
๒๒ โปรดช่วยข้าพเจ้าโดยเร็ว
โอ พระผู้เป็นเจ้า ผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า

สดุดี ๓๙

การสารภาพของชายผู้ได้รับทุกข์ทรมาน
ถึงหัวหน้าวงดนตรี ถึงเยดูธูน เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ข้าพเจ้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเฝ้าระวังวิถีทางของข้าพเจ้า
และไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะครอบปากด้วยตะกร้อ
ตราบที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า”

๒ ข้าพเจ้านิ่งเงียบ ข้าพเจ้าไม่ปริปาก
แม้แต่ในเรื่องดีใดๆ
และความทุกข์ก็ยิ่งทวีขึ้น
๓ ใจข้าพเจ้าร้อนรุ่มในทรวงอก
ยิ่งข้าพเจ้ากังวล ข้าพเจ้ายิ่งรู้สึกแย่ลง
ครั้นแล้วลิ้นของข้าพเจ้าขยับและพูดว่า

๔ พระผู้เป็นเจ้า ให้ข้าพเจ้าล่วงรู้ถึงบั้นปลายชีวิตเถิด
และมีชีวิตอยู่นานเพียงไร
ให้ข้าพเจ้าทราบว่าชีวิตข้าพเจ้าผ่านไปรวดเร็วเพียงไร
๕ ดูเถิด พระองค์ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เพียงระยะสั้นๆ
และในสายตาของพระองค์ ช่วงชีวิตข้าพเจ้าเป็นเพียงชั่วครู่ชั่วยาม
แน่ละ ชีวิตของมนุษย์ทุกคนยืนยาวเพียงแค่ลมหายใจเท่านั้น เซล่าห์

๖ แน่นอนทีเดียว คนทีไปโน่นมานี่เป็นเช่นเดียวกับเงา
เขาดิ้นรนโดยเปล่าประโยชน์อย่างแน่นอน
คนสะสมความมั่งมีไว้ แต่ไม่รู้ว่าใครจะเป็นผู้ที่กอบโกยในภายหลัง

๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า มาบัดนี้ ข้าพเจ้าหวังอะไรเล่า
ความหวังของข้าพเจ้ามีในพระองค์
๘ โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากบาปทั้งปวงของข้าพเจ้า
อย่าให้ข้าพเจ้าเป็นที่ดูหมิ่นของคนโง่เขลา
๙ ข้าพเจ้านิ่งเงียบ ข้าพเจ้าไม่ปริปากพูด
เพราะพระองค์ทำให้เป็นเช่นนี้
๑๐ ให้ข้าพเจ้าได้หลุดพ้นจากภัยพิบัติที่มาจากพระองค์เถิด
ข้าพเจ้าหมดกำลังเพราะพลังแรงจากมือของพระองค์
๑๑ พระองค์ทำโทษมนุษย์เพราะบาปของเขาเป็นการตักเตือน
พระองค์เผาผลาญสิ่งที่เขารักหวงแหนประหนึ่งแมลงกัดกิน
แน่ละ ชีวิตของมนุษย์ทุกคนเป็นเพียงแค่ลมหายใจเท่านั้น เซล่าห์

๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าเถิด
เงี่ยหูฟังเสียงร้องของข้าพเจ้า
และอย่าเมินเฉยกับน้ำตาของข้าพเจ้า
ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้มาเยี่ยมเพียงชั่วครู่ชั่วยาม
ผู้อาศัยชั่วคราวเหมือนบรรพบุรุษทั้งปวงของข้าพเจ้า
๑๓ อย่าเอาเรื่องกับข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะได้ทราบว่าความสุขคืออะไร
ก่อนข้าพเจ้าจะจากไปและหามีชีวิตอีกไม่

สดุดี ๔๐

เพลงสรรเสริญ
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ข้าพเจ้ารอคอยพระผู้เป็นเจ้าด้วยความอดทน
พระองค์เงี่ยหูฟังข้าพเจ้าและสดับเสียงร้องของข้าพเจ้า

๒ พระองค์ฉุดข้าพเจ้าขึ้นจากหลุมแห่งความพินาศ
ออกจากตม
และให้ข้าพเจ้ายืนบนหิน
ที่มีความปลอดภัย
๓ พระองค์มอบเพลงใหม่ให้ข้าพเจ้าร้อง
เป็นเพลงแห่งการสรรเสริญแด่พระเจ้าของเรา
ผู้คนจำนวนมากจะเห็นและเกิดความกลัว
และจะให้ความไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า

๔ คนที่ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นสุข
เขาไม่หันเข้าหาคนหยิ่งยโส
และพวกที่หลงผิดไปกับความจอมปลอม
๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
พระองค์ได้กระทำสิ่งมหัศจรรย์และเตรียมการให้พวกเราหลายประการ
ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมพระองค์ได้
ข้าพเจ้าจะป่าวประกาศถึงสิ่งมหัศจรรย์
แต่ก็มีมากเกินกว่าจะประกาศได้ครบถ้วน

๖ พระองค์ไม่ต้องการเครื่องสักการะและของถวาย
แต่พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าได้ยินด้วยหู
พระองค์ ไม่ ได้ เรียก ร้อง ต้องการ สัตว์ ที่ เผา เป็น ของ ถวาย และ เครื่อง สัก กา ระ เพื่อ
ลบล้างบาป
๗ ครั้นแล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า □ข้าพเจ้าอยู่ ณ ที่นี้
มีบันทึกไว้เกี่ยวกับข้าพเจ้าในหนังสือม้วน
๘ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดีกระทำตามความประสงค์ของพระองค์
กฎบัญญัติของพระองค์อยู่ภายในใจของข้าพเจ้า□*

๙ ข้าพเจ้าได้บอกเล่าเรื่องความชอบธรรมอันน่ายินดี
ในที่ประชุมใหญ่
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ย่อมทราบว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้หุบริมฝีปากไว้เลย
๑๐ ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนเร้นความชอบธรรมของพระองค์ไว้ในใจ
ข้าพเจ้าพูดถึงความสัตย์จริงและความรอดพ้นที่มาจากพระองค์
ข้าพเจ้าพูดถึงความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์
ในที่ประชุมใหญ่

๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า อย่าเหนี่ยวรั้งความเมตตาของพระองค์ที่จะให้แก่ข้าพเจ้าเลย
ให้ความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์ปกป้องข้าพเจ้าตลอดไปเถิด
๑๒ เพราะความทุกข์มากมายล้อมรอบข้าพเจ้า
บาปของข้าพเจ้าท่วมถึงหัว จนข้าพเจ้ามองไม่เห็นอะไร
จำนวนของมันมีมากเกินกว่าเส้นผมบนหัวข้าพเจ้าเสียอีก
ข้าพเจ้าระทดท้อเป็นที่สุด
๑๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
โอ พระผู้เป็นเจ้า รีบมาช่วยข้าพเจ้าเถิด

---

* **สดุดี ๔๐□๘** ฮีบรู 10:5-7

๑๔ ให้พวกที่ตามล่าชีวิตข้าพเจ้า
ทั้งอับอายและสับสน
ให้ทุกคนที่ต้องการให้ข้าพเจ้าพินาศ
กลับหลังหันไปอย่างไร้เกียรติเถิด
๑๕ ขอให้พวกที่พูดเยาะเย้ยข้าพเจ้า
ต้องตกตะลึงในความอับอายของตน
๑๖ ขอให้ทุกคนที่แสวงหาพระองค์
ยินดีและเบิกบานใจในพระองค์
ขอให้บรรดาผู้รักความรอดพ้นที่มาจากพระองค์พูดเสมอว่า
"พระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่นัก"

๑๗ แต่ข้าพเจ้าขัดสนและยากไร้
ขอให้พระผู้เป็นเจ้าคิดถึงข้าพเจ้า
พระองค์เป็นผู้ช่วยเหลือและผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า
โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า อย่ารอช้าเลย

สดุดี ๔๑

แน่ใจในความช่วยเหลือของพระเจ้า
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ผู้ใดเห็นแก่คนสิ้นไร้ไม้ตอก ก็เป็นสุข
พระผู้เป็นเจ้าช่วยให้เขารอดพ้นในยามลำบาก
๒ พระผู้เป็นเจ้าปกป้องและช่วยให้เขามีชีวิตอยู่
พระองค์จะให้เขามีความสุขในแผ่นดิน
และจะไม่ปล่อยให้เขาตกอยู่ใต้อำนาจของศัตรู
๓ พระผู้เป็นเจ้าช่วยเหลือเขาในยามล้มหมอนนอนเสื่อ
และพระองค์รักษาเขาให้หายจากโรคภัยทั้งปวง

๔ ข้าพเจ้าพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า เมตตาข้าพเจ้าเถิด
รักษาข้าพเจ้าให้หาย เพราะข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระองค์"
๕ พวกศัตรูของข้าพเจ้าพูดเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าว่า
"เมื่อไหร่เขาจึงจะตายและชื่อจะสาบสูญไปด้วย"
๖ ถ้ามีใครสักคนมาหาข้าพเจ้า
เขาจะเอ่ยปากพูดด้วยความไม่จริงใจ ในขณะเดียวกันกับที่เขาพยายามให้ร้ายป้ายสี
ครั้นแล้วเขาก็ออกไปป่าวประกาศจนทั่ว

๗ คนทั้งปวงที่เกลียดชังข้าพเจ้าพากันซุบซิบเกี่ยวกับข้าพเจ้า
พวกเขาพากันจินตนาการเรื่องร้ายๆ ที่จะเกิดกับข้าพเจ้า
๘ เขาพูดว่า "มีโรคร้ายแรงถึงชีวิตเกาะติดอยู่กับตัวเขา
เขาจะลุกขึ้นจากที่ที่เขานอนอยู่ไม่ได้อีกเลย"
๙ แม้แต่เพื่อนสนิท
ที่ข้าพเจ้าเคยไว้ใจ
คนที่รับประทานอาหารของข้าพเจ้า
ได้ยกส้นเท้าต่อต้านข้าพเจ้า*

* **สดุดี ๔๑๙** ยอห์น 13:18

๑๐ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์เมตตาข้าพเจ้าเถิด
โปรดให้ข้าพเจ้าทุเลาขึ้น และข้าพเจ้าจะทำการตอบโต้พวกเขา
๑๑ จากการกระทำเช่นนี้ข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้า
เพราะศัตรูข้าพเจ้าไม่อาจมีชัยเหนือข้าพเจ้า
๑๒ พระองค์เป็นหลักค้ำจุนข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ามีสัจจะ
และให้ข้าพเจ้าอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์ไปตลอดกาล

๑๓ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
จากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล
อาเมน และอาเมน

ภาค 2

๔๒

บทที่ *42-72*

อธิษฐานต่อพระเจ้าจากห้วงลึกแห่งจิตวิญญาณ

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ ของตระกูลโคราห์
๑ กวางกระเสือกกระสนหาธารน้ำไหลฉันใด
โอ พระเจ้า จิตวิญญาณข้าพเจ้าก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น
๒ จิตวิญญาณข้าพเจ้ากระหายหาพระเจ้า
หาพระเจ้าผู้ดำรงอยู่
เมื่อใดข้าพเจ้าจึงจะได้เห็นใบหน้าของพระเจ้า
๓ ข้าพเจ้ากินน้ำตาต่างข้าว
ทั้งวันและคืน
ในขณะเดียวกันมีคนพูดกับข้าพเจ้าตลอดวันเวลาว่า
"พระเจ้าของท่านอยู่ที่ไหน"
๔ ขณะที่หัวใจข้าพเจ้ากำลังแตกสลาย
มีสิ่งที่ข้าพเจ้าจำได้คือ
ข้าพเจ้าเคยนำขบวนฝูงชน
ไปยังพระตำหนักของพระเจ้า
พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องและเพลง เป็นการแสดงความขอบคุณ
ท่ามกลางหมู่ชนในงานฉลองเทศกาล

๕ โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย ทำไมจึงเศร้าสลดหดหู่เช่นนี้
และทำไมใจจึงว้าวุ่นนัก
ตั้งความหวังในพระเจ้าเถิด
เพราะข้าพเจ้ายังจะสรรเสริญพระองค์อีก
โอ ผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้า ๖ และพระเจ้าของข้าพเจ้า

จิตวิญญาณข้าพเจ้าเศร้าสลดหดหู่อยู่ภายใน
ฉะนั้นข้าพเจ้าระลึกถึงพระองค์
จากดินแดนแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งเทือกเขาเฮอร์โมน
จากภูเขามิซาร์
๗ ห้วงน้ำลึกร้องเรียกหากันและกัน
เสียงกึกก้องจากน้ำตกของพระองค์
คลื่นทั้งลูกเล็กและลูกใหญ่
ซัดผ่านท่วมตัวข้าพเจ้า

๘ พระผู้เป็นเจ้าบัญชาให้ความรักอันมั่นคงของพระองค์ในยามกลางวัน
และเพลงของพระองค์อยู่กับข้าพเจ้าในยามค่ำ
คำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า

๙ ข้าพเจ้าพูดกับพระเจ้า ศิลาของข้าพเจ้าว่า
"ทำไมพระองค์จึงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว
ทำไมข้าพเจ้าต้องเดินไปด้วยความเศร้าโศก
เพราะศัตรูบีบบังคับข้าพเจ้าเล่า"
๑๐ พวกศัตรูถากถางข้าพเจ้า
ประหนึ่งเป็นแผลร้ายในกระดูกข้าพเจ้า
พวกเขาพูดกับข้าพเจ้าตลอดวันเวลาว่า
"พระเจ้าของท่านอยู่ที่ไหน"

๑๑ โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย ทำไมจึงเศร้าสลดหดหู่เช่นนี้
และทำไมใจจึงว้าวุ่นนัก
จงตั้งความหวังในพระเจ้าเถิด
เพราะข้าพเจ้ายังจะสรรเสริญพระองค์อีก
โอ ผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

สดุดี ๔๓

ความหวังในพระเจ้ายามลำบาก
๑ โอ พระเจ้า โปรดพิสูจน์ให้เห็นเถิดว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ฝ่ายผิด
และปกป้องข้าพเจ้าจากพวกที่ไร้คุณธรรม
หลอกลวง และไร้ความชอบธรรม
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นเถิด
๒ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้า เป็นที่หลบภัยของข้าพเจ้า
ทำไมพระองค์จึงทอดทิ้งข้าพเจ้าไป
ทำไมข้าพเจ้าต้องเดินไปด้วยความเศร้าโศก
เพราะถูกศัตรูบีบบังคับเล่า
๓ โปรดมอบแสงสว่างและความจริงของพระองค์
เพื่อนำทางข้าพเจ้า
เพื่อนำข้าพเจ้าไปยังภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และยังกระโจมที่พำนักของพระองค์
๔ แล้วข้าพเจ้าจะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า
เพื่อหาพระเจ้าแห่งความชื่นชมยินดีของข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณ
โอ พระเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า

๕ โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย ทำไมจึงเศร้าสลดหดหู่เช่นนี้
และทำไมใจจึงว้าวุ่นนัก
จงตั้งความหวังในพระเจ้าเถิด
เพราะข้าพเจ้ายังจะสรรเสริญพระองค์อีก
โอ ผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

สดุดี ๔๔

วิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อให้พ้นจากความทุกข์ยาก

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้

๑ โอ พระเจ้า พวกเราได้ยินด้วยหูของเรา
บรรพบุรุษของเราได้บอกพวกเราถึงสิ่งต่างๆ
ที่พระองค์ได้สำแดงในสมัยของพวกเขา
ซึ่งผ่านพ้นมานานแล้ว
๒ พระองค์ขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปด้วยมือของพระองค์เอง
และให้บรรพบุรุษของพวกเราตั้งรกราก
พระองค์ให้ชนชาติเหล่านั้นได้รับทุกข์ทรมาน
และให้พวกบรรพบุรุษบังเกิดผลดียิ่ง
๓ คนของพระองค์ยึดแผ่นดินไว้ได้ มิใช่ด้วยดาบของตนเอง
ชัยชนะก็มิใช่ด้วยแขนของตนเอง
แต่เป็นมือขวาและแขนของพระองค์
และเป็นเพราะพระองค์อยู่กับพวกเขา
เพราะพระองค์พึงพอใจในตัวเขา

๔ พระองค์เป็นกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพเจ้า
พระองค์ออกคำสั่งให้ยาโคบได้ชัยชนะ
๕ พวกเราทำให้ศัตรูพ่ายแพ้ได้ ก็เพราะพระองค์
พวกเราทำให้ข้าศึกทลายราบเป็นหน้ากลองได้โดยพระนามของพระองค์
๖ ด้วยว่า ข้าพเจ้าไม่อาจวางใจในคันธนู
และดาบไม่สามารถช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นได้
๗ แต่พระองค์ช่วยให้พวกเรารอดพ้นจากศัตรู
และทำให้พวกที่เกลียดชังเราอับอาย
๘ พวกเราโอ้อวดถึงพระเจ้าตลอดวันเวลา
และเราสรรเสริญพระนามของพระองค์ไปตลอดกาล เซล่าห์

๙ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ได้ทอดทิ้งพวกเรา และให้เราต้องอับอาย
พระองค์ไม่ได้ออกไปกับกองทัพของเรา
๑๐ พระองค์ทำให้พวกเราวิ่งหนีศัตรู
และพวกข้าศึกริบของไป
๑๑ พระองค์ทำให้พวกเราเป็นดั่งแกะที่จะถูกเอาไปเชือด
และทำให้พวกเรากระจัดพลัดพรายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
๑๒ พระองค์ได้ขายชนชาติของพระองค์ในราคาเพียงน้อยนิด
โดยไม่เรียกร้องราคาสูงๆ

๑๓ พระองค์ทำให้พวกเราถูกเหยียดหยามในหมู่เพื่อนบ้านเรา
พวกเขาล้อเลียนและหัวเราะเยาะรายรอบข้างเรา
๑๔ พระองค์ทำให้พวกเราเป็นที่ขบขันในบรรดาประชาชาติ
เป็นที่ดูแคลนในบรรดาชนชาติ
๑๕ ข้าพเจ้าเผชิญความอัปยศตลอดวันเวลา
และข้าพเจ้าอับอายเป็นที่สุด
๑๖ เป็นเพราะคำพูดจากผู้ถากถางและดูถูก
เป็นเพราะฝ่ายตรงข้ามและพวกเจ้าคิดเจ้าแค้น

๑๗ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับเรา
แต่พวกเรายังไม่ลืมพระองค์
และเราไม่ได้กระทำผิดต่อพันธสัญญาของพระองค์
๑๘ เราไม่ได้เอาใจออกห่างไป
และเท้าของเราไม่ได้ก้าวออกนอกวิถีทางของพระองค์
๑๙ ถึงกระนั้นพระองค์ยังทำให้พวกเราแตกสลายอยู่ในที่ของหมาใน
และปล่อยให้ตกอยู่ในความมืดมิด

๒๐ ถ้าหากว่าพวกเราลืมพระนามของพระเจ้าของเรา
หรือยกมือขึ้นเคารพเทพเจ้าต่างชาติ
๒๑ แล้วพระเจ้าจะไม่ค้นพบหรือ
พระองค์หยั่งรู้ความลึกลับในจิตใจ
๒๒ พวกเราเผชิญความตายเพื่อพระองค์ตลอดวันเวลา
พวกเราถูกนับว่าเป็นเช่นแกะที่จะถูกนำไปเชือด*

๒๓ ตื่นขึ้นเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า ไยพระองค์จึงนอนหลับ
ตื่นขึ้นเถิด อย่าทอดทิ้งพวกเราไปชั่วนิรันดร์กาล
๒๔ ทำไมพระองค์จึงซ่อนหน้า
ทำไมพระองค์ลืมความทุกข์ทรมาน และการถูกบีบบังคับของพวกเรา
๒๕ ด้วยว่า เราจมลงอยู่กับธุลีดิน
กายของเราติดอยู่กับพื้นดิน
๒๖ โปรดลุกขึ้นเถิด มาช่วยพวกเรา
และไถ่เราเนื่องจากความรักอันมั่นคงของพระองค์

สดุดี ๔๕

เพลงประกอบในพิธีสมรสของกษัตริย์
ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองพลับพลึง ของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ เพลงรัก
๑ ใจของข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยคำอันไพเราะ
ข้าพเจ้าแต่งเพลงถวายกษัตริย์
ลิ้นข้าพเจ้าเป็นเสมือนปากกาของนักประพันธ์ผู้เชี่ยวชาญ

๒ ท่านนั้น รูปงามที่สุดในบรรดาบุตรของมนุษย์
สิ่งที่ท่านพูดมีแต่พระคุณ
ฉะนั้นพระเจ้าอวยพรท่านตลอดกาล

๓ สะพายดาบไว้ที่เอว โอ ท่านผู้มีอานุภาพ
ทรงเครื่องด้วยความเรืองรองและความยิ่งใหญ่ของท่าน
๔ ท่านขี่ม้ารุดไปด้วยความมีชัยในความยิ่งใหญ่ของท่าน
เพื่อปกป้องความจริง ความอ่อนโยนและความชอบธรรม
ให้มือขวาของท่านแสดงการกระทำอันวิเศษสุด
๕ ให้ลูกธนูคมกริบของท่านปักลงที่หัวใจพวกศัตรูของกษัตริย์
ให้เหล่าชนชาติล้มลงใต้เท้าของท่าน

---

* **สดุดี ๔๔๑๒๒** โรม 8:36

๖ ข้าแต่พระเจ้า บัลลังก์ของท่านจะคงอยู่ชั่วนิรันดร์กาล
และความชอบธรรมจะเป็นดุจคทาแห่งอาณาจักรของท่าน
๗ ท่านรักความชอบธรรมและเกลียดความชั่วร้าย
ฉะนั้นพระเจ้า พระเจ้าของท่านได้ให้ท่านอยู่เหนือมิตรสหาย
โดยเจิมท่านด้วยน้ำมันแห่งความยินดี*
๘ เสื้อคลุมของท่านมีกลิ่นน้ำมันหอมจากมดยอบ กฤษณาและการบูร
เครื่องสายจากวังที่ประดับด้วยงาช้างทำให้ท่านยินดี
๙ บรรดาธิดาของกษัตริย์ทั้งปวงอยู่ในบรรดาสตรีผู้มีเกียรติ
ทางขวามือของท่านคือราชินีประดับด้วยทองคำแห่งโอฟีร์

๑๐ จงฟังเถิด บุตรสาว จงเงี่ยหูให้ดี
จงลืมชนชาติและพวกพ้องของเจ้า
๑๑ และกษัตริย์จะปรารถนาความงามของเจ้า
ในเมื่อท่านเป็นนายของเจ้า จงก้มตัวลง
๑๒ บุตรสาวแห่งเมืองไทระจะมอบของกำนัลแก่เจ้า
คนมั่งมีจะพยายามแสวงหาความดีความชอบจากเจ้า
๑๓ เจ้าหญิงผู้กอปรด้วยเกียรติทุกประการอยู่ที่ห้องของเธอ
เสื้อผ้าของเธอทอด้วยทองคำ
๑๔ เธอสวมเสื้อคลุมหลากสีขณะถูกนำตัวเข้าหากษัตริย์
ติดตามด้วยบรรดาพรหมจาริณี
เป็นเพื่อนตามหลังเธอมา
๑๕ บรรดาหญิงเหล่านี้ถูกพาไปด้วยความยินดีและเบิกบานใจ
เป็นอย่างยิ่งขณะที่เข้าไปในวังของกษัตริย์

๑๖ บรรดาบุตรชายของท่านจะรับตำแหน่งแทนบรรดาบิดาของท่าน
และท่านจะให้เป็นเจ้าชายปกครองแผ่นดินทั่วทั้งโลก

๑๗ ข้าพเจ้าจะทำให้ทุกชั่วอายุคนเฉลิมฉลองนามของท่าน
ฉะนั้น บรรดาชนชาติจะสรรเสริญท่านเป็นนิจ

สดุดี ๔๖

พระเจ้าสถิตกับเรา
ถึงหัวหน้าวงดนตรี ของตระกูลโคราห์ บทเพลง ตามทำนองอาลาโมธ*
๑ พระเจ้าเป็นที่พักพิงและพละกำลังของเรา
ช่วยเหลือเราได้เสมอในยามทุกข์ยาก
๒ ฉะนั้น เราจะไม่กลัวแม้โลกจะสะท้านสะเทือน
แม้ภูเขาจะเคลื่อนลงสู่สะดือทะเลก็ตาม
๓ แม้น้ำในทะเลจะซัดสาดจนครืนครั่นและเกิดฟอง
แม้ภูเขาไหวคลอนเป็นอย่างยิ่ง เซล่าห์

๔ มีแม่น้ำซึ่งสายน้ำได้นำความยินดีมาสู่เมืองของพระเจ้า†
เป็นกระโจมที่พำนักขององค์ผู้สูงสุด
๕ พระเจ้าพำนักอยู่ท่ามกลางเมืองนั้น เมืองย่อมไม่ถูกทำลาย

---

* **สดุดี ๔๕□๗** ฮีบรู 1:8,9 * **สดุดี ๔๖□** ทำนอง หรือ เครื่องดนตรี † **สดุดี ๔๖□๔** เมืองนี้คือ เยรูซาเล็ม

พระเจ้าจะช่วยเหลือเมืองในยามอรุณรุ่ง
๖ บรรดาประชาชาติทำให้อลหม่าน อาณาจักรต่างๆ ก็ครั่นคร้าม
พอพระองค์ส่งเสียงแผ่นดินก็หลอมละลาย

๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาสถิตกับเรา
พระเจ้าของยาโคบเป็นหลักยึดอันมั่นคงของเรา เซล่าห์

๘ มาเถิด มาดูผลงานของพระผู้เป็นเจ้า
ดูความหายนะที่พระองค์ได้กระทำต่อโลก
๙ พระองค์ทำให้สงครามยุติลงทั่วทั้งแผ่นดินโลก
พระองค์หักคันธนูและทำหลาวให้แตกกระจาย
พระองค์เอาไฟเผารถศึก
๑๐ จงนิ่งสงบไว้ และรู้ไว้ว่า เราคือพระเจ้า
เราได้รับการยกย่องในบรรดาประชาชาติ
เราได้รับการยกย่องในแผ่นดินโลก

๑๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาสถิตกับเรา
พระเจ้าของยาโคบเป็นหลักยึดอันมั่นคงของเรา เซล่าห์

สดุดี ๔๗

พระเจ้าเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดี
๑ ชนชาติทั้งปวงเอ๋ย จงปรบมือเถิด
ตะโกนร้องเพลงแห่งความยินดีถวายพระเจ้า
๒ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุดเป็นที่น่าเกรงขาม
กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก
๓ พระองค์ทำให้บรรดาชนชาติยอมสยบต่อพวกเรา
และบรรดาประชาชาติอยู่ภายใต้เท้าเรา
๔ พระองค์เป็นผู้เลือกผืนแผ่นดินให้พวกเราได้รับเป็นมรดก
เป็นสิ่งอันน่าภูมิใจของยาโคบซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์รัก เซล่าห์

๕ พระเจ้าขึ้นไปขณะมีการเปล่งเสียงดัง
พระผู้เป็นเจ้าไปขณะมีเสียงแตร
๖ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ร้องเพลงสรรเสริญเถิด
จงร้องเพลงถวายกษัตริย์ของเรา ร้องเพลงสรรเสริญเถิด
๗ เพราะว่าพระเจ้าเป็นกษัตริย์ของทั่วแผ่นดินโลก
จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยเพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้

๘ พระเจ้าเป็นกษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ
พระเจ้านั่งบนบัลลังก์อันบริสุทธิ์ของพระองค์
๙ บรรดาเจ้าขุนมูลนายของบรรดาชนชาติร่วมประชุมกับ
ชนชาติของพระเจ้าของอับราฮัม
เพราะชนชั้นระดับปกครองของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า
พระองค์ได้รับการยกย่องอย่างสูง

สดุดี ๔๘

ศิโยนเมืองของพระเจ้า

บทเพลง เพลงสดุดี ของตระกูลโคราห์

๑ พระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่ และสมควรแก่การสรรเสริญยิ่งนัก
ในเมืองแห่งพระเจ้าของเรา
ภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๒ ทั้งงดงามและตระหง่าน
เป็นความสุขใจทั่วทั้งแผ่นดินโลก
คือภูเขาศิโยนซึ่งแลเห็นอยู่ทางเหนือสุด
อันเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
๓ พระเจ้าผู้สถิตในป้อมปราการของเมือง
ได้สำแดงพระองค์ว่า เป็นหลักยึดอันมั่นคง

๔ บรรดากษัตริย์ประชุมร่วมกัน
และได้ยกทัพมาด้วยกัน
๕ แต่ครั้นมาเห็นภูเขาศิโยนแล้วก็ตกใจเป็นทีสุด
จึงพากันเตลิดหนีไปด้วยความกลัว
๖ บรรดากษัตริย์ต่างหวาดหวั่น ณ ที่นั้น
ทั้งเจ็บปวดรวดร้าวประหนึ่งหญิงเจ็บครรภ์
๗ ดั่งเรือเดินทะเลของเมืองทาร์ชิช
ที่ถูกลมตะวันออกพัดถาโถมเข้าใส่จนอับปางไป
๘ ตามที่ได้ยิน
เราก็ได้เห็น
ณ เมืองของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ณ เมืองของพระเจ้าของเรา
อันเป็นทีซึ่งพระองค์มอบความปลอดภัย
ให้ชั่วนิรันดร์กาล เซล่าห์

๙ โอ พระเจ้า เราคำนึงถึงความรักอันมั่นคงของพระองค์
ในยามที่อยู่ในพระวิหารของพระองค์
๑๐ โอ พระเจ้า คำสรรเสริญถึงพระองค์
เลื่องลือไปไกลทั่วแหล่งหล้า
เช่นเดียวกับพระนามของพระองค์
มือขวาของพระองค์พร่ังพร้อมด้วยความชอบธรรม
๑๑ ให้ภูเขาศิโยนยินดี
ให้ธิดาแห่งยูดาเปรมปรีดิ์
เพราะความเป็นธรรมของพระองค์

๑๒ จงเดินดูศิโยนให้ทั่ว เดินให้รอบ
และนับจำนวนหอคอย
๑๓ สังเกตที่ตัวกำแพง
ตรวจสอบดูป้อมปราการ
เพื่อให้ท่านสามารถบอกให้คนยุคต่อไปฟังได้ว่า
๑๔ พระเจ้าผู้นี้เป็นพระเจ้าของเราชั่วนิรันดร์กาล
พระองค์จะเป็นผู้นำของเราไปจนชั่วชีวิต

สดุดี ๔๙

เพลงสดุดีแห่งสติปัญญา ในเรื่องของชีวิตและความตาย

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดี

๑ จงฟังเถิด ชนชาติทั้งปวงเอ๋ย
จงเงี่ยหูเถิด ผู้อาศัยทั้งปวงในโลก
๒ ทั้งต่ำต้อยและยิ่งใหญ่
ทั้งมั่งมีและยากจน
๓ ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสิ่งซึ่งแสดงความมีสติปัญญา
การใคร่ครวญของข้าพเจ้าจะเป็นความหยั่งรู้
๔ ข้าพเจ้าจะเงี่ยหูฟังสุภาษิต
ข้าพเจ้าจะไขปริศนาด้วยเสียงพิณบรรเลง

๕ ทำไมข้าพเจ้าต้องกลัวยามทุกข์ยาก
ยามพวกที่กดขี่ข่มเหงอยู่รายล้อมข้าพเจ้า
๖ พวกที่วางใจในความมั่งมีของตน
และโอ้อวดว่าร่ำรวยล้นฟ้า
๗ ไม่มีผู้ใดสามารถไถ่ชีวิตตน
หรือจะนำสิ่งใดๆ มาถวายพระเจ้าชดใช้แทนชีวิตตนได้เลย
๘ เพราะว่า ค่าไถ่ชีวิตนั้นสูงมาก
และชดใช้เท่าไรก็ไม่มีวันหมด
๙ ที่จะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป
และไม่มีวันเปื่อยเน่าชั่วนิรันดร์กาล
๑๐ เพราะทุกคนก็เห็นว่าวันหนึ่งผู้เรืองปัญญาก็ต้องตาย
คนโง่เขลาและคนไร้ความคิดก็ตายเช่นกัน
ครั้นแล้วพวกเขาก็ทิ้งสมบัติไว้ให้คนอื่น
๑๑ หลุมศพจะเป็นบ้านของเขาไปตลอดกาล
เป็นทีอาศัยไปทุกชั่วอายุคน
แม้เขาตั้งชื่อที่ดินตามชื่อของเขาเอง

๑๒ มนุษย์จะอาศัยความมั่งคั่งเป็นหลักยึดไม่ได้
เพราะเขาก็เป็นเหมือนสัตว์ป่าที่ไม่พ้นจากความตาย
๑๓ นี่คือวิถีทางของพวกที่เชื่อถืออย่างโง่ๆ
คือจุดจบของคนที่ระเริงใจกับความมั่งคั่งของตน เซล่าห์
๑๔ พวกเขาเป็นดั่งแกะที่ถูกกำหนดให้ไปสู่แดนคนตาย
คือความตายจะเป็นผู้ดูแลพวกเขา
ผู้มีความชอบธรรมจะพิพากษาพวกเขาในยามรุ่งอรุณ
ร่างของเขาจะเปื่อยเน่าไป
แดนคนตายจะเป็นบ้านของเขา
๑๕ แต่พระเจ้าจะคว้าชีวิตข้าพเจ้าไปเสียจากอำนาจของแดนคนตาย
พระองค์จะรับตัวข้าพเจ้าไป เซล่าห์
๑๖ อย่ากลัวเวลาคนร่ำรวยยิ่งขึ้น
เวลาความมั่งมีที่บ้านของเขาเพิ่มพูน
๑๗ เพราะเวลาเขาตายไป เขาจะหอบหิ้วอะไรไปไม่ได้เลย

เพราะความมั่งคั่งของเขาจะไม่ตามเขาลงไปด้วย
๑๘ แม้ในช่วงที่เขามีชีวิตอยู่ ก็นับว่าตนมีความสุข
และได้รับการยกย่องเวลาได้รับความสำเร็จ
๑๙ เขาจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา
คือไม่มีวันเห็นแสงสว่างอีกเลย
๒๐ มนุษย์จะอาศัยเอาความมั่งคั่งเป็นหลักยึดไม่ได้
เพราะเขาเป็นดั่งสัตว์ป่าที่ไม่พ้นจากความตาย

สดุดี ๕๐

เครื่องสักการะที่แท้จริง

เพลงสดุดีของอาสาฟ
๑ พระเจ้าผู้กอปรด้วยอานุภาพ พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
และเรียกทั่วทั้งแผ่นดิน
ให้มาจากทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจรดทิศที่ดวงอาทิตย์ตก
๒ พระเจ้าส่องความสว่างจากศิโยน
เมืองแห่งความงามอันสมบูรณ์
๓ พระเจ้าของเราจะมา
แต่ไม่ได้มาอย่างเงียบๆ
คือมีไฟนำหน้าพระองค์ไป
ลมอันแรงกล้าอยู่รอบข้างพระองค์
๔ พระองค์เรียกสวรรค์เบื้องบนและโลก
เพื่อให้รู้ว่าพระองค์พิพากษาชาชาติของพระองค์
๕ จงรวบรวมบรรดาผู้ภักดีให้มาหาเรา
คือผู้ที่ได้ทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสักการะ
๖ สวรรค์ประกาศความชอบธรรมของพระองค์
เพราะพระเจ้าเองเป็นผู้พิพากษา เซลาห์

๗ ชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเถิด แล้วเราจะพูด
โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะยืนยันคัดค้านเจ้า
เราคือพระเจ้า พระเจ้าของเจ้า
๘ เราไม่ตำหนิเจ้าในเรื่องเครื่องสักการะ
และสัตว์ที่เผาเป็นของถวายซึ่งอยู่ตรงหน้าเราอย่างไม่ขาดสาย
๙ เราจะไม่รับโคจากบ้านเจ้า
หรือแพะจากฝูงของเจ้า
๑๐ สัตว์ในป่าทุกตัวเป็นของเรา
และสัตว์เลี้ยงที่อยู่บนภูเขาพันลูก
๑๑ เรารู้จักนกในอากาศทุกตัว
และทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวในนาล้วนเป็นของเรา
๑๒ ถึงเราจะหิว เราก็จะไม่บอกเจ้า
เพราะทั้งโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในโลกเป็นของเรา
๑๓ เรากินเนื้อกระทิง
และดื่มเลือดแพะหรือ

๑๔ จงมอบของถวายแห่งการขอบคุณแด่พระเจ้า
และมอบสิ่งที่เจ้าได้สัญญาไว้แก่องค์ผู้สูงสุด

๑๕ และร้องเรียกถึงเราในยามทุกข์
เราจะช่วยเจ้าให้พ้นทุกข์ และเจ้าจะสรรเสริญเรา
๑๖ แต่พระเจ้ากล่าวกับคนชั่วว่า
เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะท่องกฎเกณฑ์ของเรา
หรือพูดเรื่องพันธสัญญาของเรา
๑๗ เพราะเจ้าเกลียดวินัย
และสลัดคำสั่งสอนของเราออกไปจากตัวเจ้า
๑๘ เวลาเจ้าเห็นโจร เจ้าก็ยินดีกับเขา
และเจ้ามั่วสุมกับพวกผิดประเวณี
๑๙ เจ้าปล่อยให้ปากพ่นสิ่งชั่วร้ายออกมาพล่อยๆ
และลิ้นของเจ้าผูกพันกับการลวงหลอก
๒๐ เจ้าพูดต่อต้านพี่น้องของเจ้า
เจ้าพูดว่าร้ายลูกของแม่ของเจ้าเอง
๒๑ เจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้ และเราก็นิ่งเงียบ
เจ้าคิดว่าเราเป็นประเภทเดียวกับเจ้านั่นเอง
แต่มาบัดนี้เราห้ามเจ้า
และตำหนิเจ้าต่อหน้า

๒๒ พวกเจ้าผู้ลืมพระเจ้า จงฟังให้ดี
มิฉะนั้น เราจะทำให้เจ้าวอดวาย และจะไม่มีใครช่วยให้รอดพ้นได้
๒๓ ผู้ใดมอบของถวายแห่งการขอบคุณนับว่าให้เกียรติเรา
และเราจะให้ผู้ที่เดินตามวิถีทางอันถูกต้องได้เห็นความรอดพ้นที่มาจากพระเจ้า

สดุดี ๕๑

คำอธิษฐานขออภัย

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อนาธานผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ามาหาท่าน
หลังจากที่ท่านเข้าไปหานางบัทเชบาแล้ว*
๑ โอ พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพเจ้า
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์
เพราะพระองค์มีเมตตาเป็นล้นพ้น
โปรดลบล้างการล่วงละเมิดของข้าพเจ้า
๒ ชำระล้างความชั่วทั้งปวงของข้าพเจ้าให้หมดสิ้น
และทำให้ข้าพเจ้าบริสุทธิ์จากบาป

๓ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าล่วงละเมิด
และตระหนักในบาปของข้าพเจ้าแล้ว
๔ ข้าพเจ้าทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เพียงผู้เดียว
และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายตาของพระองค์
เพื่อพระองค์เป็นที่เห็นว่าถูกต้องเวลาพระองค์กล่าว
และไร้ความผิดเวลาพระองค์ตัดสินโทษ
๕ จริงทีเดียวที่ข้าพเจ้าเป็นคนบาปตั้งแต่แรกเกิด
เป็นคนบาปตั้งแต่เริ่มชีวิตในครรภ์มารดา
๖ ดูเถิด พระองค์ต้องการความภักดีที่มาจากใจ
ฉะนั้นขอพระองค์สั่งสอนสติปัญญาให้กับส่วนลึกๆ ในใจของข้าพเจ้า

---

* **สดุดี ๕๑** 2 ซามูเอล 11:1-12:15

๗ โปรดลบล้างบาปข้าพเจ้าด้วยก้านหุสบ ข้าพเจ้าจะได้สะอาด
ชำระล้างข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะได้ขาวยิ่งกว่าหิมะ
๘ ให้ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับเสียงแห่งความยินดีและรื่นเริงใจ
ให้กระดูกที่พระองค์หักเป็นเสี่ยงๆ ยินดีได้เถิด
๙ โปรดซ่อนหน้าพระองค์ไปเสียจากบาปของข้าพเจ้า
และลบล้างความชั่วทั้งปวงของข้าพเจ้าให้หมดสิ้น
๑๐ โอ พระเจ้า โปรดบันดาลให้ใจของข้าพเจ้าสะอาด
และทำให้วิญญาณของข้าพเจ้ามั่นคงขึ้นมาใหม่
๑๑ อย่าขับไสข้าพเจ้าไปให้พ้นจากพระองค์
และอย่าพรากพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพเจ้า
๑๒ ขอให้ความรอดพ้นที่มาจากพระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดความยินดีขึ้นอีก
และด้วยวิญญาณที่ยอมเชื่อฟัง พระองค์ให้ข้าพเจ้ายืนหยัดได้

๑๓ แล้วข้าพเจ้าจะสอนวิถีทางของพระองค์แก่คนที่ล่วงละเมิด
และพวกคนบาปจะกลับมาหาพระองค์
๑๔ โอ พระเจ้า ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นโทษอันเนื่องมาจากการฆาตกรรม
พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้น
และลิ้นของข้าพเจ้าจะเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีถึงความชอบธรรมของพระองค์
๑๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า เปิดริมฝีปากของข้าพเจ้าเถิด
และปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
๑๖ เพราะพระองค์ไม่ชื่นชอบกับเครื่องสักการะ
ถ้าหากว่าข้าพเจ้ามอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย พระองค์จะไม่พึงพอใจ
๑๗ เครื่องสักการะอันแท้จริงสำหรับพระเจ้าคือจิตวิญญาณที่น้อมนอบถ่อมลง
โอ พระเจ้า พระองค์ไม่ปฏิเสธคนที่สำนึกตัวและกลับใจอย่างแท้จริง

๑๘ ขอพระองค์กรุณาต่อศิโยนตามความประสงค์อันเป็นพระคุณของพระองค์
ขอพระองค์สร้างกำแพงเมืองของเยรูซาเล็มขึ้นใหม่
๑๙ แล้วพระองค์จะพึงพอใจกับเครื่องสักการะอันแท้จริง
กับสัตว์ทั้งตัวที่เผาเป็นของถวาย
และโคจะเป็นเครื่องสักการะบนแท่นบูชาของพระองค์

สดุดี ๕๒

คำตัดสินลงโทษและพระคุณของพระเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของดาวิด เมื่อโดเอกชาวเอโดมไปหาซาอูลและบอกท่านว่า "ดาวิดได้ไปยังบ้านของอาหิเมเลค"*

๑ ท่านผู้มีอานุภาพ ทำไมท่านจึงโอ้อวดเรื่องสิ่งเลวร้าย
ความรักอันมั่นคงของพระเจ้ามีอยู่ตลอดวันเวลา
๒ ท่านวางแผนเพื่อทำลายผู้อื่น
ลิ้นของท่านเป็นเสมือนมีดโกนคมกริบ
ท่านกระทำแต่สิ่งลวงหลอก
๓ ท่านรักความชั่วมากกว่าความดี
และพูดเท็จมากกว่าความจริง เซล่าห์
๔ ท่านรักคำพูดบาดใจ
โอ ลิ้นทีลวงหลอก

---

* **สดุดี ๕๒** 1 ซามูเอล 21:7; 22:9,10

๕ แต่พระเจ้าจะทำลายท่านไปตลอดกาล
พระองค์จะฉุดกระชากตัวท่านออกจากกระโจม
พระองค์จะถอนรากถอนโคนท่านไปเสียจากดินแดนของคนเป็น เซล่าห์
๖ ผู้มีความชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว
และจะหัวเราะเยาะคนกระทำความชั่วโดยพูดว่า
๗ "ดูสิว่า เกิดอะไรขึ้นกับคนที่ไม่ให้
พระเจ้าเป็นที่พึ่งพิง
แต่วางใจในความมั่งคั่ง
และโอ่ว่าตนเข้มแข็งด้วยการทำลายผู้อื่น"

๘ แต่ข้าพเจ้าเป็นดั่งต้นมะกอกเขียวชอุ่ม
ที่พระตำหนักของพระเจ้า
ข้าพเจ้าวางใจในความรักอันมั่นคงของพระเจ้า
ไปชั่วนิรันดร์กาล
๙ ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ชั่วนิรันดร์กาล
เพราะสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ
ข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระองค์ว่าดีเช่นไร
ต่อหน้าบรรดาผู้ภักดีของพระองค์

สดุดี ๕๓

คนโง่ถูกตัดสินโทษ

ถึงหัวหน้าวงดนตรีตามเสียงปี่ เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของดาวิด
๑ คนโง่เขลาคิดอยู่ในใจว่า
"พระเจ้าไม่มีจริง"
พวกเขาไร้ศีลธรรม และทำสิ่งที่น่าขยะแขยง
ไม่มีผู้ใดกระทำความดี

๒ พระเจ้ามองลงมาจากสวรรค์
ดูว่า มีใครสักคนในบรรดาบุตรของมนุษย์
ที่เข้าใจและแสวงหาพระเจ้า
๓ ทุกคนเอาใจออกห่าง
เขากลายเป็นคนไร้ศีลธรรมกันไปหมด
ไม่มีผู้ใดกระทำความดี
ไม่มีแม้แต่คนเดียว*

๔ พวกที่ทำความชั่วไม่เข้าใจหรือ
พวกเขากินชนชาติของเราเหมือนกินขนมปัง
และไม่ร้องเรียกถึงพระเจ้า
๕ นั่นแหละ พวกเขาหวาดหวั่นยิ่งนัก
หวาดหวั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน
เพราะพระเจ้าจะเหวี่ยงกระดูกของผู้ที่ไม่ใฝ่ใจในพระองค์ไปคนละทิศละทาง
พวกเขาจะอับอายเพราะพระเจ้าไม่ยอมรับพวกเขาไว้

๖ ขอให้ความรอดพ้นของอิสราเอลมาจากศิโยน
เวลาพระเจ้าทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของชนชาติของพระองค์คืนสู่สภาพเดิม

---

* **สดุดี ๕๓๓** โรม 3:10

ยาโคบจะชื่นชมยินดี อิสราเอลจะร่าเริงใจ

สดุดี ๕๔

คำอธิษฐานขอให้พ้นจากศัตรู

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องสาย เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของดาวิด เมื่อชาวศิฟไปบอกซาอูลว่า "ดาวิดกำลังซ่อนตัวในหมู่พวกเรา"*

๑ โอ พระเจ้า ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นโดยพระนามของพระองค์
และพิสูจน์ให้เห็นโดยฤทธานุภาพของพระองค์เถิดว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ฝ่ายผิด
๒ โอ พระเจ้า โปรดสดับคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
เงี่ยหูฟังคำพูดจากปากของข้าพเจ้า

๓ พวกคนลำพองต่อต้านข้าพเจ้า
คนโหดเหี้ยมตามล่าเอาชีวิตข้าพเจ้า
คนพวกนี้ไม่คำนึงถึงพระเจ้า เซล่าห์

๔ ดูเถิด พระเจ้าเป็นผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าทำให้ชีวิตข้าพเจ้ายืนยงอยู่ได้
๕ พระองค์จะเอาคืนจากเหล่าศัตรูของข้าพเจ้าตามความชั่วของพวกเขา
ทำให้พวกเขาพินาศตามความสัตย์จริงของพระองค์เถิด

๖ ข้าพเจ้าจะมอบเครื่องสักการะแด่พระองค์ด้วยความสมัครใจ
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระนามของพระองค์ เพราะพระนามประเสริฐยิ่งนัก
๗ ด้วยว่า พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง
ดวงตาของข้าพเจ้ามองดูศัตรูด้วยความมีชัย

สดุดี ๕๕

คำอธิษฐานของผู้ที่ถูกเพื่อนหักหลัง

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องสาย เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของดาวิด

๑ โอ พระเจ้า โปรดสดับคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
และอย่าเมินเฉยต่อคำอ้อนวอนของข้าพเจ้าเลย
๒ โปรดฟังและตอบข้าพเจ้าด้วย
ข้าพเจ้าบอบช้ำจากความทุกข์ยาก
๓ ข้าพเจ้าพะวักพะวนกับเสียงของศัตรู
และการข่มขู่ของคนชั่ว
พวกเขานำความลำบากมาให้ข้าพเจ้า
และเขาตามล่าตัวข้าพเจ้าด้วยความโกรธ

๔ ข้าพเจ้าหวั่นหวาดในทรวงอก
และความกลัวตายครอบครองจิตใจข้าพเจ้า
๕ ข้าพเจ้าเกิดรู้สึกกลัวจนตัวสั่น
และหวาดกลัวยิ่งนัก
๖ และข้าพเจ้าพูดได้เลยว่า "ข้าพเจ้าใคร่จะมีปีกอย่างนกพิราบ

---

* **สดุดี ๕๔** 1 ซามูเอล 23:15-24; 26:1-5

ข้าพเจ้าจะได้บินหนีไปหาความสงบ
๗ ข้าพเจ้าจะบินไปไกลๆ
และพักแรมอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เซล่าห์
๘ ข้าพเจ้าจะรีบหาที่กำบังให้ตัวเอง
เพื่อให้พ้นจากลมอันแรงกล้าและลมพายุ□

๙ ทำให้แผนของเขาล้มเหลวเถิด พระผู้เป็นเจ้า ทำให้คำพูดของเขาสับสนเถิด
ด้วยว่า ข้าพเจ้าเห็นความรุนแรงและการทะเลาะวิวาทที่ตัวเมือง
๑๐ พวกเขาล้อมรอบกำแพงเมืองตลอดทั้งวันทั้งคืน
ภายในนั้นก็มีทั้งความชั่วร้ายและความยุ่งยาก
๑๑ ความพินาศอยู่ ณ ที่นั้น
การกดขี่ข่มเหงและความหลอกลวง
ไม่เคยห่างไปจากสาธารณชน

๑๒ หากว่าเป็นศัตรูที่เหยียดหยามข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าย่อมทนได้
หากว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามที่โอ้อวดข่มข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็ซ่อนตัวเสียให้พ้นหน้าเขา
๑๓ แต่เป็นท่านเอง เป็นคนที่ใจตรงกันกับข้าพเจ้า
เพื่อนคู่หู เพื่อนสนิทของข้าพเจ้า
๑๔ เราเคยร่วมสังสรรค์กันอย่างดี
และเราดำเนินร่วมกันในพระตำหนักของพระเจ้า
๑๕ ให้พวกเขาเผชิญกับความตายเถิด
ให้เขาดำดิ่งลงสู่แดนคนตายทั้งเป็น
เพราะว่าความชั่วอยู่ติดตัวติดใจพวกเขา

๑๖ แต่ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระเจ้า
และพระผู้เป็นเจ้าจะช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๑๗ ข้าพเจ้าพร่ำเพ้อและคร่ำครวญ
ทั้งในยามเช้า เที่ยงวัน และยามค่ำ
และพระองค์จะได้ยินเสียงของข้าพเจ้า
๑๘ พระองค์จะช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้ปลอดภัย
จากสงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้
แม้จะมีหลายคนต่อต้านข้าพเจ้าอยู่
๑๙ พระเจ้าผู้ครองบัลลังก์ตั้งแต่ครั้งกาลก่อน
จะฟังและทำให้พวกเขาศิโรราบดั่งหน้ากลอง
เพราะเขาไม่ยอมเปลี่ยนแปลง
และไม่เกรงกลัวพระเจ้า เซล่าห์

๒๐ เพื่อนสนิทคนนั้นเข้าทำร้ายพวกเพื่อนฝูงของเขาเอง
เขาผิดสัญญา
๒๑ ถ้อยคำของเขานุ่มนวลยิ่งกว่าเนย
แต่ความเกลียดครอบครองใจเขา
คำพูดของเขาไหลลื่นยิ่งกว่าน้ำมัน
แต่เป็นเหมือนดาบคมที่ถูกชักออก

๒๒ จงมอบความกังวลให้แก่พระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์จะทำให้ท่านยืนยงอยู่ได้
พระองค์จะไม่มีวันปล่อยให้ผู้มีความชอบธรรมล้มเหลว
๒๓ โอ พระเจ้า แต่พระองค์จะโยนพวกคนชั่วลง
ในหลุมแห่งแดนคนตาย
พวกคนกระหายเลือดและหลอกลวง
จะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งของชั่วอายุคน

ส่วนข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์

สดุดี ๕๖

คำอธิษฐานแสดงความไว้วางใจในพระเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองนกพิราบบนต้นเทเรบินธ์ มิคทามของดาวิด เมื่อชาวฟีลิสเตียจับกุมตัวท่านที่เมืองกัท*

๑ โอ พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพเจ้า
เพราะมีคนโจมตีข้าพเจ้า
ศัตรูข่มเหงข้าพเจ้าตลอดวันเวลา
๒ ฝ่ายตรงข้ามโจมตีข้าพเจ้าตลอดวันเวลา
ฝูงชนต่อสู้ข้าพเจ้าด้วยความทะนง
๓ เวลาข้าพเจ้ากลัว
ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์
๔ เพราะความช่วยเหลือของพระเจ้า
ข้าพเจ้าจึงสามารถสรรเสริญคำกล่าวของพระองค์
ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์โดยไม่หวั่นกลัว
มนุษย์เป็นเพียงเนื้อหนังจะทำอะไรต่อข้าพเจ้าได้หรือ

๕ ตลอดวันเวลาพวกเขาบิดเบือนคำพูดของข้าพเจ้า
พวกเขาวางกลอุบายที่ล้วนแต่ชั่วร้ายเพื่อปองร้ายข้าพเจ้า
๖ เขาวางแผนและดักซุ่ม
เขาเฝ้าดูข้าพเจ้าทุกฝีก้าว
ในขณะที่รออยู่ก็หวังว่าจะเอาชีวิตข้าพเจ้าไป
๗ โอ พระเจ้า ลงโทษพวกเขาไปตามความชั่วร้ายของเขาเถิด
ทำให้คนพวกนั้นพ่ายแพ้ด้วยความกริ้วของพระองค์เถิด

๘ ที่พระองค์นับจำนวนครั้งของการร้องไห้ฟูมฟายของข้าพเจ้าได้
เก็บและวัดตวงน้ำตาของข้าพเจ้าไว้นั้น
ไม่ได้ระบุไว้ในบันทึกของพระองค์หรือ
๙ แล้วพวกศัตรูจะหันกลับไปในวันที่ข้าพเจ้าร้องเรียกถึง
แล้วข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเจ้าเป็นฝ่ายข้าพเจ้า
๑๐ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระเจ้าสำหรับคำกล่าวของพระองค์
ข้าพเจ้าสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าสำหรับคำกล่าวของพระองค์
๑๑ ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์โดยไม่หวั่นกลัว
มนุษย์จะทำอะไรต่อข้าพเจ้าได้หรือ

๑๒ โอ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะถวายสิ่งที่ข้าพเจ้าได้สัญญาไว้กับพระองค์

---

* **สดุดี ๕๖** 1 ซามูเอล 21:10-15; 27:1-4

ข้าพเจ้าจะมอบของถวายแห่งการขอบคุณแด่พระองค์
๑๓ เพราะว่าพระองค์ช่วยจิตวิญญาณข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความตาย
และเท้าข้าพเจ้าให้พ้นจากการหกล้ม
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดำเนินต่อหน้าพระเจ้า
ในความสว่างของชีวิต

สดุดี ๕๗

คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือ

ถึงหัวหน้าวงดนตรีตามทำนอง อย่าทำลาย มิคทามของดาวิด ในครั้งที่ท่านหนีซาอูล เข้าไปในถ้ำ*

๑ โปรดเมตตาข้าพเจ้า โอ พระเจ้า เมตตาข้าพเจ้าเถิด
เพราะจิตวิญญาณของข้าพเจ้าพึ่งพิงในพระองค์
ข้าพเจ้าจะพึ่งพิงใต้ร่มเงาปีกของพระองค์
จนกระทั่งพายุแห่งความพินาศผ่านพ้นไป
๒ ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระเจ้าผู้สูงสุด
ร้องถึงพระเจ้าผู้จัดหาทุกสิ่งให้ข้าพเจ้าตามจุดประสงค์ของพระองค์
๓ พระองค์จะส่งความช่วยเหลือจากสวรรค์ให้ข้าพเจ้ารอดพ้น
พระองค์จะทำให้พวกที่ข่มเหงข้าพเจ้าอับอาย เซล่าห์
พระเจ้าจะส่งความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์

๔ ข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางกลุ่มสิงโต
ที่เขมือบบรรดาบุตรของมนุษย์อย่างตะกละตะกราม
ฟันของพวกมันเป็นเหมือนหอกและลูกธนู
และลิ้นของพวกมันเป็นเช่นดาบคม

๕ โอ พระเจ้า ขอพระองค์เป็นที่ยกย่องเหนือเบื้องสวรรค์เถิด
ขอพระบารมีของพระองค์แผ่ปกไปทั่วแผ่นดินโลก

๖ พวกเขาวางตาข่ายไว้ดักจับข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าสิ้นหวัง
เขาขุดหลุมตรงทางที่ข้าพเจ้าไป
แต่แล้วพวกเขาก็ตกลงไปเอง เซล่าห์
๗ ใจข้าพเจ้ามั่นคง โอ พระเจ้า
ใจข้าพเจ้ามั่นคง
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องสรรเสริญพระองค์
๘ ตื่นเถิด โอ จิตวิญญาณเอ๋ย
พิณสิบสายและพิณเล็ก จงตื่นเถิด
ข้าพเจ้าจะปลุกอโณทัย
๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติ
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง
๑๐ ด้วยว่า ความรักอันมั่นคงของพระองค์ยิ่งใหญ่กว้างไกลถึงแดนสวรรค์
ความสัตย์จริงของพระองค์ไปถึงหมู่เมฆ

๑๑ โอ พระเจ้า ขอพระองค์เป็นที่ยกย่องเหนือเบื้องสวรรค์เถิด

---

* **สดุดี ๕๗** 1 ซามูเอล 24:1-22

ขอพระบารมีของพระองค์แผ่ปกไปทั่วแผ่นดินโลก†

สดุดี ๕๘

คำอธิษฐานให้พระเจ้าลงโทษคนชั่ว

ถึงหัวหน้าวงดนตรีตามทำนอง อย่าทำลาย มิคทามของดาวิด
๑ พวกท่านผู้มีอำนาจพูดด้วยความเป็นธรรมจริงหรือ
ท่านตัดสินคนตามความถูกต้องหรือไม่
๒ เปล่าเลย จิตใจของท่านใฝ่ในการทำความชั่ว
ท่านกระทำการรุนแรงด้วยมือของตนเองในแผ่นดิน

๓ พวกคนชั่วเลือกทางผิดตั้งแต่อยู่ในครรภ์
เขาพูดปดนับแต่เกิดมา
๔ มีพิษเหมือนพิษงู
เหมือนงูเห่าที่อุดหูไม่ฟัง
๕ คือไม่ได้ยินเสียงของพวกหมองู
หรือคนเสกคาถาด้วยเล่ห์เหลี่ยม

๖ โอ พระเจ้า โปรดหักฟันในปากของพวกเขาเสีย
โอ พระผู้เป็นเจ้า เลาะเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเถิด
๗ ให้พวกเขาหายสาบสูญเหมือนกับน้ำที่ไหลออกไป
ให้เขาถูกเหยียบย่ำและเหี่ยวเฉาดั่งต้นหญ้า
๘ ให้พวกเขาเป็นเหมือนหอยทากที่สลายตัวขณะคลานไป
เป็นเหมือนทารกตายเสียแต่ครั้งครรภ์ยังอ่อน เขาไม่มีวันเห็นดวงตะวัน
๙ ก่อนที่หม้อจะได้รับความรู้สึกร้อนจากฟืนไฟ
ให้พระองค์กวาดล้างพวกเขาทั้งเป็นด้วยความกริ้วอันร้อนแรง

๑๐ ผู้มีความชอบธรรมจะชื่นชมยินดีเมื่อเห็นการลงโทษ
เขาจะล้างเท้าในกองเลือดของคนชั่ว
๑๑ ผู้คนจะพูดว่า
จริงด้วย มีรางวัลสำหรับผู้มีความชอบธรรม
จริงทีเดียว มีพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาแผ่นดินโลก

สดุดี ๕๙

คำอธิษฐานขอความปลอดภัย

ถึงหัวหน้าวงดนตรีตามทำนอง อย่าทำลาย มิคทามของดาวิด ในครั้งที่ซาอูลให้คนไปเฝ้าดูเหตุการณ์ที่บ้านของดาวิดเพื่อจะฆ่าท่าน*
๑ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวกศัตรูเถิด
คุ้มกันข้าพเจ้าจากพวกที่โจมตีข้าพเจ้า
๒ ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวกกระทำชั่ว
และให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกคนกระหายเลือด

๓ ดูเถิด ด้วยว่าพวกเขาดักรอหมายจะเอาชีวิตข้าพเจ้า
คนโหดร้ายวางแผนทำร้ายข้าพเจ้า

† **สดุดี ๕๗๑๑** สดุดี 108:1-5 * **สดุดี ๕๙** 1 ซามูเอล 19:11-17

ทั้งๆ ที่ไม่ใช่บาปหรือการทำผิดประการใดของข้าพเจ้าเลย โอ พระผู้เป็นเจ้า
๔ ไม่ใช่ความผิดของข้าพเจ้า พวกเขาก็พร้อมที่จะโจมตีข้าพเจ้า
โปรดรีบมาช่วยข้าพเจ้าเถิด แล้วพระองค์จะได้เห็น
๕ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล
ตื่นขึ้นเถิด ลงโทษประชาชาติทั้งปวง
อย่าไว้ชีวิตผู้ที่วางแผนเลวร้าย เซล่าห์

๖ ทุกเย็นพวกเขากลับมา
และแยกเขี้ยวใส่อย่างสุนัข
และวนเวียนอยู่ในเมือง
๗ ดูเถิดว่า พวกเขาปากพล่อย
และดาบหลุดจากริมฝีปาก
เพราะเขาคิดกันว่า "ใครจะได้ยินพวกเรา"

๘ แต่ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์หัวเราะเยาะพวกเขา
พระองค์เย้ยหยันประชาชาติทั้งปวง
๙ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระองค์ ผู้เป็นพละกำลังของข้าพเจ้า
โอ พระเจ้า พระองค์เป็นป้อมปราการอันมั่นคงของข้าพเจ้า
๑๐ พระเจ้าของข้าพเจ้าจะมาหา เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์
พระเจ้าจะให้ข้าพเจ้าสมน้ำหน้าพวกศัตรูของข้าพเจ้า

๑๑ อย่าฆ่าพวกเขาทันทีทันใด เพราะเกรงว่าคนของข้าพเจ้าจะลืมโดยง่าย
โปรดทำให้พวกเขาต้องกระเสือกกระสนด้วยอำนาจของพระองค์ และโค่นพวกเขาลง
โอ พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นโล่ป้องกันของพวกเรา
๑๒ เนื่องจากบาปที่เกิดจากสิ่งที่เขาพูด
และคำพูดจากริมฝีปากของพวกเขา
ให้พวกเขาติดกับดักในความหยิ่งของตนเถิด
เนื่องจากพวกเขาชอบสาปแช่งและพูดปด
๑๓ กำจัดพวกเขาในการลงโทษ
กำจัดเขาจนหมดสิ้น
เพื่อเป็นที่รู้กันทั่วแหล่งหล้าว่า
พระเจ้าปกครองเหนือยาโคบ เซล่าห์

๑๔ ทุกเย็นพวกเขากลับมา
และแยกเขี้ยวใส่อย่างสุนัข
และวนเวียนอยู่ในเมือง
๑๕ เป็นเหมือนกับสุนัขที่ตระเวนเที่ยวหาของกิน
ถ้าหากหาได้ไม่พอเพียงมันก็ทำเสียงขู่
๑๖ แต่ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงพละกำลังของพระองค์
ยามเช้าข้าพเจ้าจะเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีถึงความรักอันมั่นคงของพระองค์
เพราะพระองค์เป็นหลักยึดอันมั่นคงของข้าพเจ้า
เป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้าในยามทุกข์ยาก

๑๗ โอ พละกำลังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์
โอ พระเจ้า พระองค์เป็นหลักยึดอันมั่นคงของข้าพเจ้า

พระเจ้าแห่งความรักอันมั่นคงของข้าพเจ้า

สดุดี ๖๐

คำอธิษฐานขอให้รอดพ้น

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนอง พลับพลึงแห่งพันธสัญญา มิคทามของดาวิด สำหรับการสั่งสอนในครั้งที่ท่านต่อสู้กับอารัมนาหะราอิมและอารัมโซบาห์ และเมื่อโยอาบฆ่าชาวเอโดมจำนวน 12,000 คนระหว่างเดินทางกลับในหุบเขาเกลือ*

๑ โอ พระเจ้า พระองค์ทอดทิ้งพวกเราและทำให้เราพ่ายแพ้
พระองค์โกรธ โปรดกลับมาช่วยพวกเราเถิด
๒ พระองค์ทำให้แผ่นดินสั่นไหวและแยกออก
โปรดประสานรอยแตกเพราะมันกำลังจะพังทลาย
๓ พระองค์ทำให้ผู้คนของพระองค์ทนทุกข์ทรมานต่อความยากลำบาก
พระองค์ได้ให้เราดื่มเหล้าองุ่น ทำให้เราเดินตุปัดตุเป๋
๔ พระองค์ตั้งธงชัยไว้สำหรับบรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์
เพื่อให้หนีไปให้พ้นจากความวอดวาย เซล่าห์

๕ โปรดให้เราได้ชัยชนะด้วยมือขวาของพระองค์ และตอบคำอธิษฐานของพวกเรา
เพื่อว่าบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์จะได้รับความรอดพ้น
๖ พระเจ้าได้กล่าวในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ว่า
ด้วยชัยชนะเราจะแบ่งเมืองเชเคม
และแบ่งหุบเขาสุคคท
๗ กิเลอาดเป็นของเรา และมนัสเสห์เป็นของเรา
เอฟราอิมเป็นหมวกเหล็กของเรา
ยูดาห์เป็นคทาของเรา
๘ โมอับเป็นอ่างชำระล้างของเรา
และเราจะเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม
เราก่ร้องด้วยความมีชัยต่อฟีลิสเตีย

๙ ใครจะพาข้าพเจ้าไปยังเมืองที่แข็งแกร่ง
ใครจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
๑๐ โอ พระเจ้า ไม่ใช่พระองค์หรอกหรือที่ไม่ยอมรับพวกเรา
และไม่ออกไปกับกองทัพของพวกเราอีกแล้ว
๑๑ โปรดช่วยพวกเราต่อต้านข้าศึก
เพราะความช่วยเหลือจากพวกมนุษย์นั้นไร้ประโยชน์
๑๒ พวกเรามีพระเจ้าอยู่ด้วย เราจะมีชัยชนะ
พระองค์จะทำให้พวกศัตรูทลายราบเป็นหน้ากลอง

สดุดี ๖๑

คำอธิษฐานขอความคุ้มครอง

ถึงหัวหน้าวงดนตรีด้วยเครื่องสาย ของดาวิด
๑ โอ พระเจ้า โปรดฟังเสียงร้องของข้าพเจ้า
ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
๒ ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์จากสุดมุมโลก
ในขณะที่ใจของข้าพเจ้าอ่อนล้า

---

* **สดุดี ๖๐** 2 ซามูเอล 8:3-8,13; 1 พงศาวดาร 18:3-12

โปรดนำข้าพเจ้าไปยังศิลาซึ่งอยู่สูงกว่าข้าพเจ้า
๓ ด้วยว่า พระองค์เป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้า
เป็นหอคอยแข็งแกร่งเพื่อต่อต้านข้าศึก

๔ โปรดให้ข้าพเจ้าพำนักอยู่ในกระโจมของพระองค์ตลอดกาล
และให้ปลอดภัยในอ้อมปีกของพระองค์ เซล่าห์
๕ โอ พระเจ้า เพราะพระองค์ได้ยินคำปฏิญาณของข้าพเจ้า
พระองค์จึงมอบมรดกของผู้ที่ยำเกรงพระนามของพระองค์แก่ข้าพเจ้า

๖ โปรดให้ชีวิตของกษัตริย์ยืนยาวต่อไป
ขอให้ชีวิตท่านยั่งยืนหลายปีหลายชั่วอายุคน
๗ ขอให้ท่านครองบัลลังก์ ณ เบื้องหน้าพระเจ้าตลอดกาล
โปรดให้ความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์คุ้มครองท่านเถิด

๘ แล้วข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอไป
ขณะที่ข้าพเจ้าทำตามคำปฏิญาณอยู่ทุกวัน

สดุดี ๖๒

เพลงสดุดีแห่งการเชื่อมั่นในพระเจ้า
ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองของเยดูธูน เพลงสดุดีของดาวิด
๑ จริงทีเดียว จิตวิญญาณของข้าพเจ้ารอคอยพระเจ้าเท่านั้นด้วยความสงบใจ
ความรอดพ้นของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
๒ จริงทีเดียว พระองค์เป็นศิลา เป็นความรอดพ้น
และป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่มีวันครั่นคร้ามเลย

๓ พวกท่านทุกคนจะทำร้ายชายผู้หนึ่ง
ซึ่งเป็นเสมือนกำแพงที่เอนเอียง
และรั้วที่พังทลายไปนานอีกแค่ไหน
๔ จริงทีเดียว พวกเขาวางแผนจะดึงชายผู้นั้นลงมาจากที่อันมีเกียรติ
พวกเขาสุขใจกับการลวงหลอก
คำอวยพรหลุดจากปากของพวกเขา
ขณะที่แช่งสาปอยู่ในใจ เซล่าห์

๕ จริงทีเดียว จิตวิญญาณของข้าพเจ้ารอคอยพระเจ้าเท่านั้นด้วยความสงบใจ
ความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
๖ จริงทีเดียว พระองค์เป็นศิลา ความรอดพ้น
และป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ครั่นคร้าม
๗ ความรอดพ้นและเกียรติของข้าพเจ้าขึ้นอยู่กับพระเจ้า
พระเจ้าเป็นศิลาอันแข็งแกร่งและที่พึ่งพิงของข้าพเจ้า
๘ โอ ชนชาติเอ๋ย จงไว้วางใจในพระองค์ตลอดเวลา
เปิดใจให้พระองค์
พระเจ้าเป็นที่พึ่งพิงสำหรับพวกเรา เซล่าห์

๙ จริงทีเดียว บรรดาผู้ต่ำต้อยเป็นเสมือนลมหายใจ
และผู้ใหญ่เป็นเสมือนสิ่งลวงตา

จะวางไว้บนตาชั่งก็หามีน้ำหนักไม่
หากจะชั่งพวกเขารวมกันก็ยังเบากว่าลมหายใจ
๑๐ อย่าวางใจในการใช้กำลังเพื่อจะได้สิ่งที่ท่านต้องการ
อย่าตั้งความหวังว่าจะได้สิ่งใดจากการจี้ปล้น
แม้จะร่ำรวยขึ้น
ก็อย่าวางใจในความมั่งมี

๑๑ พระเจ้าได้กล่าวไว้ครั้งหนึ่ง
ข้าพเจ้าได้ยินสองครั้งแล้วว่า
ฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า
๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า ความรักอันมั่นคงเป็นของพระองค์อย่างแท้จริง
ด้วยว่าพระองค์จะสนองตอบทุกคน
ตามการกระทำของเขา*

สดุดี ๖๓

ยามกระหายหาพระเจ้า
เพลงสดุดีของดาวิด ครั้งที่ท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารของยูดาห์
๑ โอ พระเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง
จิตวิญญาณของข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์
ข้าพเจ้าปรารถนาพระองค์อย่างยิ่ง
ราวกับแผ่นดินอันแร้นแค้นและเหือดแห้ง
ปราศจากน้ำ
๒ ข้าพเจ้าได้มองดูพระองค์ในสถานที่บริสุทธิ์
เห็นฤทธานุภาพและพระบารมีของพระองค์
๓ เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดีเลิศยิ่งกว่าชีวิต
ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
๔ ฉะนั้น ข้าพเจ้าจะกราบนมัสการพระองค์ตราบที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่
ข้าพเจ้าจะยกมือขึ้นเวลาอธิษฐานต่อพระองค์

๕ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างสมบูรณ์และสำราญใจ
และปากของข้าพเจ้ากล่าวคำสรรเสริญพระองค์ด้วยความยินดี
๖ เวลาข้าพเจ้าอยู่บนเตียงนอนก็นึกถึงพระองค์
ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงพระองค์ในทุกยาม
๗ เพราะพระองค์เป็นผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดมา
และข้าพเจ้าร้องเพลงด้วยความยินดีภายใต้ร่มเงาปีกของพระองค์
๘ จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายึดพระองค์ไว้แนบแน่น
มือขวาของพระองค์ปกป้องข้าพเจ้าไว้

๙ ส่วนพวกที่ตามล่าเอาชีวิตข้าพเจ้า
จะลงไปสู่ส่วนลึกสุดของแผ่นดินโลก
๑๐ พวกเขาจะอยู่ภายใต้อำนาจของพลังดาบ
และตกเป็นเหยื่อของหมาใน
๑๑ แต่กษัตริย์จะยินดีในพระเจ้า
บรรดาผู้ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าจะสรรเสริญพระองค์

---

* **สดุดี ๖๒๑๒** โรม 2:6; 2 ทิโมธี 4:14

แต่ปากของพวกคนพูดปดจะถูกปิดไว้

สดุดี ๖๔

คำอธิษฐานขอความคุ้มครอง

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด

๑ โอ พระเจ้า โปรดฟังคำรำพันของข้าพเจ้า
โปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลัวพวกศัตรู
๒ ขอซ่อนตัวข้าพเจ้าเสียจากแผนการร้ายของคนชั่ว
จากกลอุบายของคนที่ทำสิ่งเลวร้าย
๓ พวกเขาลับลิ้นตนเองราวกับลับดาบ
และเล็งคำโหดร้ายราวกับเล็งลูกธนู
๔ ซุ่มยิงคนไร้ความผิด
เขายิงอย่างทันควันโดยไม่กลัวเกรง
๕ ทั้งยังสนับสนุนแผนการร้ายให้กันและกัน
พวกเขาพูดถึงการแอบวางกับดักโดยคิดว่า
ใครจะมองเห็นได้
๖ ใครจะสืบสวนหาความผิดของเราได้
ในเมื่อพวกเราคิดแผนลวงอย่างรอบคอบแล้ว
ด้วยว่า ความคิดและจิตใจของมนุษย์ช่างลึกล้ำ

๗ แต่พระเจ้าจะยิงลูกธนูของพระองค์ไปยังพวกเขา
และทำให้เขาบาดเจ็บทันที
๘ พวกเขาจะวอดวายไป
ก็เพราะลิ้นของตัวเอง
ทุกคนที่เห็นเขาก็จะพากันส่ายหัว
๙ แล้วคนทั้งปวงจะเกิดความกลัว
พวกเขาจะป่าวประกาศว่า พระเจ้าได้สำแดงอะไร
และจะคำนึงถึงสิ่งที่พระองค์กระทำ

๑๐ ให้บรรดาผู้มีความชอบธรรมชื่นชมยินดีในพระผู้เป็นเจ้า
และพึ่งพิงในพระองค์
ให้คนทีมีความชอบธรรมในจิตใจสรรเสริญพระองค์

สดุดี ๖๕

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพร

ถึงหัวหน้าวงดนตรี บทเพลง เพลงสดุดีของดาวิด

๑ โอ พระเจ้า คำสรรเสริญเป็นของพระองค์ในศิโยน
และพวกเราจะทำตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับพระองค์
๒ โอ พระองค์ได้ยินคำอธิษฐาน
มนุษย์ทั้งปวงจะหันเข้าหาพระองค์
๓ เวลาพวกเรามีบาปจนท่วมท้น
พระองค์ก็ให้อภัยการกระทำที่ขัดขืนต่อพระองค์
๔ คนเป็นสุขคือคนที่พระองค์เลือกและให้เข้ามาใกล้ๆ
เพื่ออยู่ในลานพระตำหนักของพระองค์

พวกเราจะอิ่มใจกับสิ่งดีๆ ของพระตำหนัก
และพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์

๕ พระองค์ตอบพวกเราด้วยการกระทำอันน่าเกรงขามในความชอบธรรม
โอ พระเจ้าแห่งความรอดพ้นของเรา
พระองค์เป็นความหวังของทุกมุมโลก
และของสุดปลายโพ้นทะเลทั้งปวง
๖ พระองค์ปั้นเทือกเขาด้วยพลานุภาพของพระองค์
และพระองค์พรั่งพร้อมด้วยอานุภาพ
๗ พระองค์ทำให้เสียงทะเล
เสียงคลื่นซัด
และเสียงชุลมุนของบรรดาชนชาติสงบเงียบลง
๘ บรรดาผู้อาศัยอยู่ทุกแห่งหนบนโลกเกรงกลัวปรากฏการณ์ต่างๆ ที่พระองค์กระทำ
พระองค์ทำให้ยามรุ่งอรุณและยามสายัณห์
เบิกร้องด้วยความยินดี

๙ พระองค์เอาใจใส่พื้นแผ่นดินและรดน้ำให้
พระองค์ทำให้ดินสมบูรณ์
แม่น้ำของพระเจ้าเปี่ยมด้วยน้ำ
พระองค์จัดหาธัญพืชให้
นี่คือการที่พระองค์เตรียมให้ไว้
๑๐ พระองค์รดน้ำในไร่นาซึ่งพรวนและหว่านเมล็ดแล้ว
ให้หน้าดินเรียบ ให้ดินร่วนด้วยฝน
และโปรดให้พรให้พืชเติบโต
๑๑ พระองค์มอบความอุดมสมบูรณ์ในปีอันยอดเยี่ยม
ทิศทางใดที่พระองค์ผ่านไป ที่นั่นก็มีแต่ความเจริญงอกงาม
๑๒ ทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มชุ่มชื่นใจ
เนินเขาสุขสำราญใจในความยินดี
๑๓ ที่ราบโล่งเต็มไปด้วยแพะแกะ
หุบเขาประดับด้วยต้นข้าว
ทุกสิ่งโห่ร้องด้วยความยินดี

สดุดี ๖๖

เพลงแห่งคำอธิษฐานและขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพร
ถึงหัวหน้าวงดนตรี บทเพลง เพลงสดุดี
๑ ทั่วทั้งโลกเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องยินดีถวายพระเจ้าเถิด
๒ ร้องเพลงถึงพระบารมีแห่งพระนามของพระองค์
กล่าวคำสรรเสริญ ยกย่องพระองค์
๓ พูดกับพระเจ้าว่า "สิ่งที่พระองค์กระทำช่างน่าเกรงขามอะไรเช่นนี้
อานุภาพของพระองค์ใหญ่ยิ่ง
จนพวกศัตรูสยบลงต่อหน้าพระองค์ด้วยความกลัว
๔ ทั้งโลกนมัสการพระองค์
พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
ร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์" เซล่าห์

๕ มาเถิด มาดูว่าพระเจ้าได้กระทำอะไรบ้าง
สิงอันน่าเกรงกลัวที่พระองค์สำแดงท่ามกลางมนุษย์
๖ พระองค์แปรทะเลให้เป็นพื้นดินแห้ง
เหล่าบรรพบุรุษของเราเดินข้ามแม่น้ำ
พวกเรายินดีในสิ่งที่พระองค์กระทำที่นั่น
๗ พระองค์ปกครองด้วยอานุภาพของพระองค์ตลอดกาล
พระองค์สอดส่องสายตายังบรรดาประชาชาติ
อย่าปล่อยให้พวกที่ต่อต้านยกยอตนเองเลย เซล่าห์

๘ โอ บรรดาชนชาติเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
ให้เสียงสรรเสริญพระองค์เป็นที่ได้ยินเถิด
๙ พระองค์ได้ให้พวกเรามีชีวิตอยู่ท่ามกลางคนเป็น
และไม่ปล่อยให้เท้าของเราพลาดพลั้ง
๑๐ โอ พระเจ้า พระองค์ได้ทดสอบพวกเรา
หลอมพวกเราดั่งเงินที่ถูกหลอม
๑๑ พระองค์นำพวกเราไปสู่ร่างแห
และให้พวกเราแบกความทุกข์ยากไว้บนบ่า
๑๒ พระองค์ปล่อยให้คนขี่ม้าเหยียบย่ำหัวพวกเรา
เราบุกน้ำ ลุยไฟ
ถึงกระนั้นพระองค์ยังได้นำพวกเราไปยังถิ่นที่อุดมสมบูรณ์

๑๓ ข้าพเจ้าจะนำสัตว์ที่เผาเป็นของถวายมายังพระตำหนักของพระองค์
ข้าพเจ้าจะถวายสิ่งที่ได้ปฏิญาณไว้
๑๔ ตามที่ริมฝีปากข้าพเจ้าเปล่งออกมา
และตามที่ปากของข้าพเจ้าได้สัญญายามที่ข้าพเจ้ากำลังลำบาก
๑๕ ข้าพเจ้าจะมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายคือสัตว์อ้วนพี
กับเครื่องสักการะที่เป็นควันจากแกะตัวผู้
ข้าพเจ้าจะถวายโคตัวผู้และแพะ เซล่าห์

๑๖ ทุกคนที่เกรงกลัวพระเจ้า จงมา และมาฟังเถิด
แล้วข้าพเจ้าจะบอกว่า พระองค์ได้กระทำอะไรเพื่อข้าพเจ้าบ้าง
๑๗ ปากข้าพเจ้าส่งเสียงร้องถึงพระองค์
และลิ้นข้าพเจ้ากล่าวสรรเสริญพระองค์
๑๘ ถ้าใจของข้าพเจ้ายังยึดมั่นในบาปอยู่
พระผู้เป็นเจ้าก็จะไม่ฟังหรอก
๑๙ แต่พระเจ้าฟังอย่างแน่นอน
พระองค์ได้สดับเสียงอธิษฐานของข้าพเจ้า
๒๐ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระเจ้า
เพราะพระองค์ไม่ได้ปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
และไม่ถอนความรักอันมั่นคงของพระองค์ไปจากข้าพเจ้า

สดุดี ๖๗

บทเพลงขอบคุณพระองค์

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องสาย เพลงสดุดี บทเพลง

๑ ขอพระเจ้ามีพระคุณต่อเรา และอวยพรพวกเรา
และหันหน้าให้เราด้วยแสงรุ่งโรจน์ของพระองค์ เซล่าห์
๒ เพื่อว่าวิถีทางของพระองค์จะเป็นที่รู้จักบนแผ่นดินโลก
ความรอดพ้นที่มาจากพระองค์เป็นที่รู้จักในประชาชาติทั้งปวง

๓ โอ พระเจ้า ให้บรรดาชนชาติสรรเสริญพระองค์
ให้ชนชาติทั้งปวงสรรเสริญพระองค์
๔ ให้บรรดาประชาติดีใจและเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดี
ด้วยว่า พระองค์ตัดสินบรรดาชนชาติด้วยความเป็นธรรม
และนำทางให้แก่บรรดาประชาชาติบนแผ่นดินโลก เซล่าห์
๕ โอ พระเจ้า ให้บรรดาชนชาติสรรเสริญพระองค์
ให้ชนชาติทั้งปวงสรรเสริญพระองค์

๖ แผ่นดินโลกได้เพิ่มพูนผลผลิต
พระเจ้า พระเจ้าของเราจะอวยพรพวกเรา
๗ พระเจ้าจะอวยพรพวกเรา
ให้ทั่วแหล่งหล้าเกรงกลัวพระองค์เถิด

สดุดี ๖๘

บทเพลงแห่งความมีชัย
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด บทเพลง
๑ ให้พระเจ้าลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป
ให้พวกที่เกลียดชังพระองค์เตลิดหนีไป ณ เบื้องหน้าพระองค์
๒ ควันถูกขับไปอย่างไร ขอพระองค์ขับพวกเขาไปอย่างนั้น
ขี้ผึ้งหลอมละลายด้วยเปลวไฟอย่างไร
ขอคนชั่วร้ายพินาศ ณ เบื้องหน้าพระเจ้าอย่างนั้น
๓ แต่ให้บรรดาผู้มีความชอบธรรมเบิกบานใจ
ให้พวกเขายินดี ณ เบื้องหน้าพระเจ้า
ให้พวกเขาสุขใจและรื่นเริง

๔ ร้องเพลงถวายพระเจ้าเถิด ร้องสรรเสริญพระนามของพระองค์
แซ่ซ้องด้วยเสียงเพลงแด่พระองค์ผู้มากับหมู่เมฆ
พระองค์มีพระนามว่าพระผู้เป็นเจ้า
จงชื่นชมยินดี ณ เบื้องหน้าพระองค์
๕ บิดาของคนกำพร้าพ่อ และผู้คุ้มครองของหญิงม่าย
พระองค์คือพระเจ้าในสถานที่บริสุทธิ์
๖ พระเจ้าตั้งรกรากให้คนเดียวดายได้อาศัยในครัวเรือน
พระองค์นำบรรดาผู้ที่ถูกคุมขังออกไปพร้อมกับเสียงเพลง
แต่พวกฝ่าฝืนอาศัยอยู่ในดินแดนอันแร้นแค้น

๗ โอ พระเจ้า เวลาพระองค์นำหน้าชนชาติของพระองค์ไป
เวลาพระองค์ก้าวผ่านที่ร้างอันแร้นแค้น เซล่าห์
๘ แผ่นดินไหว ฟ้าสวรรค์เทฝนลงมา
ณ เบื้องหน้าพระเจ้า องค์แห่งภูเขาซีนาย*

---

* **สดุดี ๖๘๘** อพยพ 19:16-25

ณ เบื้องหน้าพระเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
๙ โอ พระเจ้า พระองค์ให้ฝนโปรยอย่างชุ่มฉ่ำ
เวลาอาณาเขตของพระองค์แห้งเหือด พระองค์ทำให้ผืนแผ่นดินมีชีวิตขึ้น
๑๐ สิ่งมีชีวิตทั้งปวงอาศัยอยู่ในที่นั้น
โอ พระเจ้า พระองค์จัดหาให้คนยากไร้ เพราะพระองค์ประเสริฐ

๑๑ พระผู้เป็นเจ้าแถลงคำ
และผู้ส่งข่าวจำนวนมากเป็นผู้นำข่าวอันประเสริฐ
๑๒ บรรดากษัตริย์ของกองทัพหนีไป เขาหนีไป
พวกผู้หญิงในบ้านก็แบ่งของที่ริบมาได้
๑๓ แม้ว่าพวกเขาจะนอนอยู่แถวคอกแกะ
ปีกนกพิราบซึ่งทาบด้วยเงิน
ขนของมันก็เป็นทองคำบริสุทธิ์
๑๔ เมื่อองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพทำให้เหล่ากษัตริย์กระจัดพลัดพรายในบริเวณนั้น
ดั่งพายุหิมะบนภูเขาศัลโมน

๑๕ โอ ภูเขาของพระเจ้า ภูเขาแห่งแคว้นบาชาน
โอ ภูเขาหลากยอด ภูเขาแห่งแคว้นบาชาน
๑๖ โอ ภูเขาหลากยอดเอ๋ย ทำไมจึงมองดูภูเขา
ที่พระเจ้าต้องการพำนักด้วยความอิจฉาเล่า
พระผู้เป็นเจ้าประสงค์จะพำนักอยู่ที่นั่นตลอดไป
๑๗ รถศึกของพระเจ้าหลายหมื่นคัน
หรืออาจเป็นแสนเป็นล้าน
พระผู้เป็นเจ้ามาจากซีนายเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์
๑๘ เมื่อพระองค์ได้ขึ้นไปสู่ที่สูง
พระองค์นำพวกเชลยไป
และได้รับสิ่งที่มนุษย์ถวายให้†
แม้จะเป็นของจากพวกที่ดื้อดึงต่อพระองค์
พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจะพำนักอยู่ที่นั่น

๑๙ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าได้รับการสรรเสริญ
พระองค์แบกรับภาระของเราอยู่วันแล้ววันเล่า
พระเจ้าเป็นความรอดพ้นของเรา เซล่าห์
๒๐ พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งความรอดพ้น
และเราจะหลุดพ้นจากความตายได้ ก็โดยพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
๒๑ และพระเจ้าจะทำให้หัวของศัตรูของพระองค์แตกเป็นเสี่ยงๆ
หัวที่ปกคลุมด้วยผมยาวของคนที่เดินในทางบาป
๒๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
“เราจะพาพวกเขากลับมาจากแคว้นบาชาน
เราจะพาพวกเขากลับมาจากท้องทะเลลึก
๒๓ เพื่อเจ้าจะได้แกว่งเท้าในแอ่งเลือด
เพื่อลิ้นสุนัขของเจ้าจะได้มีส่วนแบ่งปันจากศัตรูของเจ้า”

๒๔ โอ พระเจ้า ขบวนแห่ของพระองค์จะเป็นที่ประจักษ์

---

† **สดุดี ๖๘๑๘** เอเฟซัส 4:8

ขบวนแห่ของพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ของข้าพเจ้า เข้าไปยังสถานที่บริสุทธิ์
๒๕ หมู่นักร้องนำหน้าไป
พรหมจาริณีสะบัดรำมะนาใบน้อยอยู่ตรงกลาง
และหมู่นักดนตรีอยู่รั้งท้าย
๒๖ บรรดาผู้สืบสายมาจากอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้า
ในที่ประชุมใหญ่ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
๒๗ ที่นั่นมีเบนยามินเผ่าที่เล็กสุดเป็นผู้นำหน้าไป
ต่อไปเป็นบรรดาหัวหน้าเผ่ายูดาห์ซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่
บรรดาหัวหน้าเผ่าเศบูลุนและบรรดาหัวหน้าเผ่านัฟทาลี

๒๘ โอ พระเจ้า แสดงอานุภาพของพระองค์เถิด
โอ พระเจ้า ให้พวกเราเห็นพลานุภาพของพระองค์ อย่างที่พระองค์ได้กระทำไปแล้วเถิด
๒๙ จากพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม
อันเป็นสถานที่บรรดากษัตริย์นำของกำนัลมาถวายพระองค์
๓๐ ห้ามพวกสัตว์ป่าที่อาศัยอยู่ในดงอ้อ
ห้ามฝูงกระทิงที่อยู่ท่ามกลางกระทิงน้อยของบรรดาชนชาติ
พวกที่ใคร่จะได้เครื่องบรรณาการ
ก็ขอให้ถูกทำให้ถ่อมลง และขอให้บรรดาชนชาติที่ชอบการสงครามกระเจิดกระเจิงไป
๓๑ บรรดาผู้สูงศักดิ์มาจากประเทศอียิปต์
ชาวคูชรีบยกมือขึ้นถวายแด่พระเจ้า

๓๒ โอ บรรดาอาณาจักรของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงถวายพระเจ้า
ร้องเพลงสรรเสริญถวายพระผู้เป็นเจ้า เซลาห์
๓๓ ให้พระองค์ผู้ท่องไปในสวรรค์ คือสวรรค์ครั้งโบราณกาล
พระองค์ส่งเสียงอันกอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๓๔ จงป่าวร้องว่าพระเจ้ามีอานุภาพ
ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ปกเหนืออิสราเอล
และอานุภาพของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ในท้องฟ้า
๓๕ พระเจ้าจากที่พำนักของพระองค์เป็นผู้น่าเกรงขาม
พระเจ้าของอิสราเอลเป็นผู้ให้อานุภาพและพละกำลังแก่ชนชาติของพระองค์

สรรเสริญพระเจ้า

สดุดี ๖๙

ร้องขอความช่วยเหลือ

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองพลับพลึง เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
เพราะน้ำท่วมถึงคอข้าพเจ้าแล้ว
๒ ข้าพเจ้าจมลงในตมลึก
และมิอาจใช้เท้ายึดเป็นหลักได้เลย
ข้าพเจ้าตกสู่ห้วงน้ำลึก
และคลื่นก็ซัดจนมิดศีรษะ
๓ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจนอ่อนแรง

ลำคอแห้งผาก
ข้าพเจ้ารอคอยพระเจ้าจนตาพร่า
๔ พวกที่เกลียดชังข้าพเจ้าอย่างไร้สาเหตุ*
มีมากกว่าจำนวนเส้นผมบนศีรษะของข้าพเจ้า
มีศัตรูจำนวนมากอยากกำจัดข้าพเจ้าโดยไร้สาเหตุ
บังคับข้าพเจ้าให้คืนสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ได้ขโมย

๕ โอ พระเจ้า พระองค์ทราบถึงความโง่เขลาของข้าพเจ้า
ความผิดต่างๆ ที่ข้าพเจ้าทำไปไม่อาจถูกซ่อนไว้จากพระองค์

๖ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
อย่าปล่อยให้บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ต้องอับอายเพราะข้าพเจ้า
อย่าปล่อยให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ถูกเหยียดหยามเพราะข้าพเจ้า
โอ พระเจ้าของอิสราเอล
๗ ข้าพเจ้าทนต่อการสบประมาทก็เพื่อพระองค์
ข้าพเจ้าอับอายเป็นที่สุด
๘ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นคนแปลกหน้าของพวกพี่น้องข้าพเจ้า
และเหมือนคนต่างชาติของพี่น้องท้องเดียวกับข้าพเจ้า
๙ ความปรารถนาอันแรงกล้าในเรื่องพระตำหนักของพระองค์ท่วมท้นใจข้าพเจ้า†
และการสบประมาทของพวกที่กระทำต่อพระองค์เป็นการสบประมาทข้าพเจ้า‡
๑๐ เวลาข้าพเจ้าร้องไห้ ข้าพเจ้าทนทุกข์ด้วยการอดอาหาร
และต้องทนต่อการสบประมาท
๑๑ เวลาข้าพเจ้านุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ
ข้าพเจ้าเป็นที่น่าขบขันสำหรับพวกเขา
๑๒ พวกที่นั่งอยู่ที่ประตูเมืองพูดเรื่องข้าพเจ้า
และเอาเรื่องของข้าพเจ้ามาแต่งเป็นเพลงของพวกขี้เมา

๑๓ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
ขึ้นอยู่กับกาลเวลาของพระองค์โดยแท้ โปรดตอบข้าพเจ้า
เพราะความช่วยเหลืออันแท้จริงของพระองค์
ตามความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีอยู่อย่างเอนกอนันต์
๑๔ ขอช่วยข้าพเจ้าไม่ให้จมลงในตม
ให้รอดพ้นจากพวกที่เกลียดชังข้าพเจ้า
และจากห้วงน้ำลึก
๑๕ อย่าปล่อยให้คลื่นซัดมิดศีรษะข้าพเจ้า
อย่าให้ห้วงน้ำลึกกลืนข้าพเจ้า
หรืออย่าให้ปากหลุมปิดและกักข้าพเจ้าไว้

๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดตอบข้าพเจ้าด้วย เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ประเสริฐนัก
และพระองค์มีความเมตตาอย่างยิ่ง โปรดหันมาทางข้าพเจ้าด้วย
๑๗ อย่าซ่อนหน้าไปเสียจากผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะข้าพเจ้าตกอยู่ในความทุกข์ โปรดรีบตอบข้าพเจ้า
๑๘ โปรดเข้ามาใกล้ข้าพเจ้าเถิด
ไถ่และช่วยข้าพเจ้าให้เป็นอิสระจากศัตรู

---

* **สดุดี ๖๙๔** ยอห์น 15:25 † **สดุดี ๖๙๙** ยอห์น 2:17 ‡ **สดุดี ๖๙๙** โรม 15:3

๑๙ พระองค์ทราบว่าข้าพเจ้าถูกสบประมาท
อีกทั้งอับอายและถูกเหยียดหยาม
พระองค์ทราบว่าศัตรูทั้งปวงของข้าพเจ้าคือใคร
๒๐ การถูกสบประมาททำให้ข้าพเจ้าเศร้าใจ
ข้าพเจ้าจึงสิ้นหวัง
ข้าพเจ้าไขว่คว้าหาความเห็นใจแต่ก็ไม่ได้รับ
และหามีใครมาปลอบประโลมไม่
๒๑ และพวกเขาให้ข้าพเจ้ากินของขมเป็นอาหาร
และให้เหล้าองุ่นเปรี้ยวเพื่อดับกระหาย§

๒๒ ให้งานเลี้ยงฉลองที่จัดไว้เบื้องหน้าพวกเขากลายเป็นบ่วงแร้ว
ให้เป็นการคืนสนองแก่เขาและเป็นกับดัก
๒๓ ให้ตาของเขามืดลงเพื่อจะมองไม่เห็น
และทำให้บั้นเอวสั่นสะท้านอยู่เนืองๆ*
๒๔ ขอพระองค์แสดงความขัดเคืองต่อพวกเขา
และให้ความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ตกอยู่กับพวกเขา
๒๕ ขอให้ค่ายของพวกเขาร้าง
และอย่าได้มีผู้ใดอาศัยอยู่ในกระโจมของเขาเลย†
๒๖ พวกเขาข่มเหงผู้ที่พระองค์ได้ลงโทษแล้ว
และผู้ที่พระองค์ทำให้บาดเจ็บ พวกเขายังจะทำให้ต้องรับทุกข์ทรมานมากขึ้นอีก
๒๗ เพิ่มโทษแก่พวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีก
และอย่าให้พวกเขาได้รับอภัยโทษจากพระองค์เลย
๒๘ ให้ชื่อของพวกเขาถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต
อย่าให้พวกเขามีชื่ออยู่ในบันทึกเดียวกันกับบรรดาผู้มีความชอบธรรม

๒๙ แต่ข้าพเจ้ามีทุกข์และเจ็บปวด
โอ พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นและอยู่ในที่ปลอดภัยเถิด

๓๐ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามของพระเจ้าด้วยบทเพลง
และขอบคุณพระองค์โดยให้เห็นว่าพระองค์ยิ่งใหญ่
๓๑ การกระทำเช่นนี้ย่อมเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่าการถวายโค
หรือโคหนุ่มที่มีเขาและกีบ
๓๒ ให้ผู้ขัดสนได้เห็นและดีใจเถิด
ท่านที่แสวงหาพระเจ้าอย่าท้อใจเลย
๓๓ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้ารับฟังผู้ยากไร้
และไม่ทอดทิ้งคนของพระองค์ที่ถูกคุมขัง

๓๔ ให้สวรรค์และโลกสรรเสริญพระองค์
รวมทั้งทะเลและทุกสิ่งที่แหวกว่ายในทะเล
๓๕ ด้วยว่า พระเจ้าจะช่วยศิโยนให้รอดพ้น
และสร้างเมืองต่างๆ ของยูดาห์ขึ้นใหม่
และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น

---

§ **สดุดี ๖๙๒๑** มัทธิว 27:48; มาระโก 15:36; ยอห์น 19:29 * **สดุดี ๖๙๒๓** โรม 11:9,10 † **สดุดี ๖๙๒๕** กิจการของอัครทูต 1:20

และครอบครองเมืองเหล่านั้น
๓๖ บรรดาบุตรของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับเป็นมรดก
และบรรดาผู้รักพระนามของพระองค์จะอาศัยอยู่ที่นั่น

สดุดี ๗๐

อธิษฐานขอความช่วยเหลือ

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด ขอความกรุณา
๑ โอ พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
โอ พระผู้เป็นเจ้า รีบมาช่วยข้าพเจ้าเถิด
๒ ให้พวกที่ตามล่าชีวิตข้าพเจ้า
อับอายและสับสน
ให้ทุกคนที่ต้องการให้ข้าพเจ้าพินาศ
กลับหลังหันไปอย่างไร้เกียรติเถิด
๓ พวกที่พูดเยาะเย้ยก็ขอให้เขา
กลับหลังหันไปด้วยความอับอาย

๔ ขอให้ทุกคนที่แสวงหาพระองค์
ยินดีและเบิกบานใจในพระองค์
ขอให้บรรดาผู้รักความรอดพ้นที่มาจากพระองค์พูดเสมอว่า
"พระเจ้ายิ่งใหญ่นัก"
๕ แต่ข้าพเจ้าขัดสนและยากไร้
โอ พระเจ้า รีบมาช่วยข้าพเจ้าเถิด
พระองค์เป็นผู้ช่วยเหลือและผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า
โอ พระผู้เป็นเจ้า อย่ารอช้าเลย

สดุดี ๗๑

อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในยามชรา

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ามีพระองค์เป็นที่พึ่งพิง
อย่าให้ข้าพเจ้าต้องอับอายเลย
๒ พระองค์เป็นผู้มีความชอบธรรม โปรดช่วยข้าพเจ้าให้ปลอดภัยและพ้นภัยเถิด
เงี่ยหูฟังข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๓ โปรดเป็นศิลาที่ข้าพเจ้าหันหา
เพื่อพึ่งพิงได้เสมอ
ขอพระองค์บัญชาเพื่อช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นเถิด
ด้วยว่า พระองค์เป็นศิลาและป้อมปราการของข้าพเจ้า

๔ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว
จากเงื้อมมือของคนไร้ความยุติธรรม และโหดร้าย
๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า ด้วยว่า พระองค์คือความหวังของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าวางใจในพระผู้เป็นเจ้ามาแต่ครั้งยังเยาว์
๖ ข้าพเจ้าพึ่งพระองค์ตั้งแต่ถือกำเนิดมา
พระองค์ประคับประคองข้าพเจ้านับจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์เสมอ

๗ ข้าพเจ้าทำให้คนจำนวนมากที่งได้
ก็เป็นเพราะพระองค์ผู้เป็นทีพึ่งพิงอันแข็งแกร่งของข้าพเจ้า
๘ ปากข้าพเจ้าได้แต่สรรเสริญ
และประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์ตลอดวันเวลา
๙ อย่าผลักไสข้าพเจ้าไปในยามที่ข้าพเจ้าชราลง
อย่าทอดทิ้งข้าพเจ้าในยามที่หมดกำลัง
๑๐ ด้วยว่า พวกศัตรูพูดเรื่องข้าพเจ้า
และพวกที่หมายปองชีวิตข้าพเจ้าคบคิดกันลอบทำร้าย
๑๑ และพูดกันว่า "พระเจ้าทอดทิ้งเขาแล้ว
ไล่ตามไปและจับตัวเขาไว้เถิด
เพราะไม่มีใครจะช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นได้"

๑๒ โอ พระเจ้า อย่าอยู่ห่างจากข้าพเจ้าเลย
โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าโดยเร็ว
๑๓ ขอให้พวกกล่าวหาข้าพเจ้าต้องอับอายและพินาศไป
ขอให้พวกที่พยายามทำร้ายข้าพเจ้า
ถูกเหยียดหยามและดูหมิ่น
๑๔ แต่ข้าพเจ้าจะยังคงมีความหวังเสมอ
และยังจะสรรเสริญพระองค์ยิ่งไปกว่าเดิม
๑๕ ตลอดวันเวลาข้าพเจ้าจะเอ่ยปากพูดถึงการกระทำอันชอบธรรมของพระองค์
และความรอดพ้นที่มาจากพระองค์
แม้ข้าพเจ้าจะไม่ทราบว่าบ่อยครั้งเพียงไรก็ตาม
๑๖ ข้าพเจ้าจะมาด้วยมหิทธานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญความชอบธรรมของพระองค์เท่านั้น

๑๗ โอ พระเจ้า พระองค์ได้สอนข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งยังเยาว์
และมาบัดนี้ข้าพเจ้ายังป่าวประกาศถึงสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์กระทำ
๑๘ ถึงแม้จะชราลงและผมหงอกขาวก็ตาม
โอ พระเจ้า อย่าทอดทิ้งข้าพเจ้าเลย
จนกว่าข้าพเจ้าจะได้ประกาศถึงอานุภาพและมหิทธานุภาพของพระองค์
ให้คนยุคต่อๆ ไปฟัง
๑๙ โอ พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์สูงไปถึงชั้นสวรรค์
สิงต่างๆ อันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้กระทำ
โอ พระเจ้า ใครเป็นเหมือนพระองค์บ้าง
๒๐ แม้ว่าพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นความลำบากและความเจ็บปวดมากมาย
แต่พระองค์จะทำให้ข้าพเจ้าฟื้นขึ้นอีก
พระองค์จะให้ข้าพเจ้าฟื้นคืนชีวิต
จากส่วนลึกของแผ่นดินโลก
๒๑ พระองค์จะเพิ่มพูนเกียรติ
และปลอบประโลมข้าพเจ้าอีก

๒๒ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณสิบสาย
จะสรรเสริญความสัตย์จริงของพระองค์ โอ พระเจ้า
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญด้วยพิณเล็กถวายพระองค์
โอ องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
๒๓ ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะโห่ร้องด้วยความยินดี

จริงทีเดียว ข้าพเจ้าจะร้องถวายพระองค์ด้วยจิตวิญญาณ
ซึ่งพระองค์ได้ช่วยให้รอดพ้นแล้ว
๒๔ และลิ้นของข้าพเจ้าจะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันเวลา
พวกที่ตั้งใจทำให้ข้าพเจ้าเจ็บปวด
จะต้องอับอายและถูกหลู่เกียรติ

สดุดี ๗๒

อธิษฐานให้กษัตริย์

ของซาโลมอน
๑ โอ พระเจ้า โปรดมอบความยุติธรรมของพระองค์ให้เป็นคุณสมบัติของกษัตริย์
และความชอบธรรมของพระองค์แก่บุตรของกษัตริย์
๒ ขอให้ท่านตัดสินบรรดาชนชาติของพระองค์ด้วยความชอบธรรม
และบรรดาคนยากจนของพระองค์ด้วยความเป็นธรรม
๓ ขอให้ภูเขานำความอุดมสมบูรณ์มายังบรรดาชนชาติ
และเนินเขานำความชอบธรรมมา
๔ ให้ท่านปกป้องผู้ตกทุกข์ได้ยากของปวงชน
ให้ความปลอดภัยแก่ลูกๆ ของผู้ยากไร้
และให้ผู้บีบบังคับแพ้พ่าย

๕ ขอให้ท่านคงชีวิตอยู่ตราบที่ดวงอาทิตย์
และดวงจันทร์ส่องแสงตลอดทุกยุคทุกสมัย
๖ ขอให้ท่านเป็นดั่งฝนที่พร่างพรมลงบนหญ้าตัดใหม่
เป็นดั่งฝนที่โปรยปรายลงสู่พื้นดิน
๗ ขอให้ความชอบธรรมไพบูลย์ พูนผลชั่วชีวิตของท่าน
และให้ความอุดมสมบูรณ์ยืนยงตราบที่ดวงจันทร์ทอแสง

๘ ขอให้ท่านปกครองอาณาเขตจากทะเลแห่งหนึ่งจรดทะเลอีกแห่งหนึ่ง
และจากแม่น้ำจรดสุดขอบโลก
๙ ขอให้ศัตรูของท่านก้มลง ณ เบื้องหน้าท่าน
และศัตรูของท่านยอมสยบอยู่กับพื้น
๑๐ ขอให้บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทาร์ชิช เมืองแถบชายฝั่งทะเลกับเกาะต่างๆ
มอบเครื่องบรรณาการแก่ท่าน
ให้บรรดากษัตริย์แห่งเช-บาและเส-บา
นำของกำนัลมา
๑๑ ขอให้บรรดากษัตริย์ทั้งปวงก้มกราบลง ณ เบื้องหน้าท่าน
และประชาชาติทั้งปวงรับใช้ท่าน
๑๒ เพราะท่านช่วยผู้ยากไร้ที่ร้องขอความช่วยเหลือ
ช่วยคนยากจนและคนที่ขาดความช่วยเหลือ
๑๓ ท่านสงสารคนสิ้นไร้ไม้ตอกและคนยากไร้
และช่วยชีวิตบรรดาคนยากไร้
๑๔ ท่านช่วยชีวิตพวกเขาให้พ้นจากการบีบบังคับและการกระทำอันรุนแรง
และชีวิตของพวกเขามีค่าในสายตาของท่าน
๑๕ ขอให้ท่านมีชีวิตยืนยาว
ขอให้ท่านได้รับทองคำจากอาณาจักรเช-บา
ขอให้คนอธิษฐานเพื่อท่านเรื่อยไป

และได้รับพระพรตลอดวันเวลา
๑๖ ขอให้มีธัญญาหารอย่างอุดมสมบูรณ์บนแผ่นดิน
แม้บนยอดเขาก็มียอดข้าวโบกสะบัด
ดั่งพืชผลที่อุดมในเลบานอน
และพลเมืองเพิ่มจำนวนขึ้น
ดั่งต้นหญ้าบนแผ่นดิน
๑๗ ขอให้นามของท่านยืนยงชั่วกาลนาน
และชื่อเสียงคงอยู่ตลอดไปตราบที่ดวงอาทิตย์คงอยู่
ให้ผู้คนรับพระพรเพราะท่าน
ประชาชาติทั้งปวงเรียกท่านว่า ผู้มีความสุข

๑๘ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
พระองค์ผู้เดียวที่กระทำสิ่งมหัศจรรย์
๑๙ สรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ตลอดกาล
ขอให้พระบารมีของพระองค์คุ้มไปทั่วทั้งโลก
อาเมน และอาเมน

๒๐ คำอธิษฐานของดาวิด บุตรของเจสซีจบลงเท่านี้

ภาค 3

๗๓

บทที่ *73-89*

ความยุติธรรมของพระเจ้า

เพลงสดุดีของอาสาฟ
๑ จริงทีเดียว พระเจ้าดีต่อชาวอิสราเอล
ต่อบรรดาผู้มีใจบริสุทธิ์
๒ แต่สำหรับข้าพเจ้า เท้าที่ก้าวออกไปของข้าพเจ้าแทบสะดุด
เท้าที่ก้าวเกือบทำให้พลาดพลั้ง
๓ เพราะข้าพเจ้าอิจฉาคนยโส
เมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญของพวกคนชั่ว

๔ ด้วยว่า พวกเขาปราศจากความเจ็บปวด
ร่างกายเขาสมบูรณ์ และมีสุขภาพดี
๕ พวกเขาไม่ลำบากเหมือนคนอื่นๆ
และไม่ถูกบั่นทอนเหมือนมนุษย์ทั่วไป
๖ ฉะนั้น ความเย่อหยิ่งเป็นประหนึ่งสร้อยที่คล้องคอเขาไว้
การกระทำเลวร้ายปกปิดร่างกายเสมือนเครื่องนุ่งห่ม
๗ ตาของพวกเขาถลนเพราะความอ้วนพี
จิตใจของพวกเขาเต็มด้วยความหลอกลวง
๘ เขาเยาะเย้ยและกล่าวร้าย
เขาเอ่ยปากข่มขู่บีบคั้นด้วยความโอหัง
๙ ปากของเขาพูดท้าทายสรวงสวรรค์
และลิ้นก็ระรานไปทั่วแผ่นดินโลก
๑๐ ดังนั้น ชนชาติของพระองค์กลับหันมายกย่องพวกเขา
และเชื่อฟังเขาทุกอย่าง
๑๑ และเขาพูดว่า พระเจ้าทราบได้อย่างไร

องค์ผู้สูงสุดทราบอะไรบ้าง□

๑๒ ดูเถิด คนชั่วเป็นแบบนี้คือ
ชอบอยู่อย่างสบายตลอดกาล และร่ำรวยขึ้น

๑๓ จริงทีเดียว มันเปล่าประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้ล้างมือ
แสดงความบริสุทธิ์ใจ

๑๔ ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ตลอดวันเวลา
และถูกลงโทษทุกเช้า

๑๕ หากข้าพเจ้าพูดว่า □ข้าพเจ้าจะพูดตามอย่างพวกเขา□
ก็จะกลายเป็นว่าข้าพเจ้าไม่จริงใจต่อพวกบุตรของพระองค์

๑๖ แต่เมื่อข้าพเจ้าพยายามที่จะเข้าใจเรื่องนี้
ข้าพเจ้าก็อ่อนใจ

๑๗ จนกระทั่งข้าพเจ้าเข้าไปในที่พำนักของพระเจ้า
แล้วข้าพเจ้าจึงเข้าใจจุดจบของพวกเขา

๑๘ จริงทีเดียว พระองค์ให้พวกเขาอยู่ในที่ลื่น
พระองค์ทำให้เขาวอดวาย

๑๙ พวกเขาถูกทำลายได้อย่างรวดเร็วอะไรเช่นนี้
และถูกกำจัดอย่างน่ากลัวโดยสิ้นเชิง

๒๐ โอ พระผู้เป็นเจ้า
เมื่อพระองค์ตื่นขึ้น พระองค์ลืมพวกเขาจนหมดสิ้น
เหมือนกับผู้ที่ตื่นขึ้นจากความฝัน

๒๑ เวลาข้าพเจ้ารู้สึกขมขื่นในใจ
ในยามที่ส่วนลึกในตัวข้าพเจ้าแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

๒๒ ข้าพเจ้าโง่และไม่เข้าใจอะไร ณ เบื้องหน้าพระองค์
ข้าพเจ้าเป็นเพียงสัตว์ป่า

๒๓ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็จะอยู่กับพระองค์เสมอ
พระองค์จับมือขวาของข้าพเจ้าไว้

๒๔ พระองค์นำทางข้าพเจ้าพร้อมด้วยคำแนะนำ
และสุดท้ายพระองค์จะรับข้าพเจ้าอย่างสมเกียรติ

๒๕ ข้าพเจ้ามีใครในสวรรค์บ้างนอกจากพระองค์
และไม่มีอะไรในโลกที่ข้าพเจ้าต้องการนอกจากพระองค์

๒๖ ทั้งกายและใจของข้าพเจ้าระทดท้อ
แต่พระเจ้าเป็นพลังใจของข้าพเจ้าโดยที่ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องมีสิ่งอื่นใดอีกเลย

๒๗ ดูเถิด พวกที่ห่างเหินจากพระองค์จะพินาศ
พระองค์ทำให้ชีวิตของพวกที่ไม่จริงใจกับพระองค์จบลง

๒๘ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว นับว่าเป็นสิ่งดีที่ได้อยู่ใกล้ชิดพระเจ้า
ข้าพเจ้าให้พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะป่าวประกาศถึงสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ได้กระทำ

สดุดี ๗๔

อธิษฐานให้ชนชาติของพระองค์รอดพ้นจากศัตรู
เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของอาสาฟ
๑ โอ พระเจ้า ทำไมพระองค์จึงทอดทิ้งพวกเราไปตลอดกาล
ทำไมความกริ้วของพระองค์จึงปะทุขึ้นต่อฝูงแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์
๒ โปรดระลึกถึงคนของพระองค์ที่ได้เลือกไว้แต่เก่าก่อน
ที่พระองค์ได้ไถ่ให้เป็นเผ่าพันธุ์ของผู้สืบมรดกของพระองค์
โปรดระลึกถึงภูเขาศิโยน อันเป็นที่ซึ่งพระองค์เคยพำนัก
๓ โปรดก้าวเท้าไปสำรวจสิ่งที่ปรักหักพังเป็นนิตย์
พวกศัตรูได้ทำลายทุกสิ่งในสถานที่บริสุทธิ์

๔ พวกข้าศึกได้ตะโกนร้องด้วยชัยชนะท่ามกลางที่ประชุมของพระองค์
พวกเขาตั้งธงชัยขึ้นเป็นสัญลักษณ์ของเขาเอง
๕ ดูเหมือนว่าพวกเขายกขวานขึ้น
จามไม้ในป่าทึบ
๖ ในทันใดนั้นเขาก็ทำลายส่วนที่เป็นไม้สลักทั้งหมดลง
ด้วยขวานและค้อน
๗ พวกเขาเอาไฟเผาที่พำนักของพระองค์
เขาทำให้สถานที่อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ได้รับการนมัสการเป็นมลทินไปทุกกระเบียดนิ้ว
๘ พวกเขาคิดอยู่ในใจว่า "เรามาทำให้พวกเขาพินาศย่อยยับกันเถิด"
แล้วเขาก็เผาสถานที่ประชุมของพระเจ้าทุกแห่งในแผ่นดิน

๙ พวกเราไม่เห็นสัญลักษณ์สำหรับพวกเราเลย
ไม่มีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าอีกแล้ว
และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเราทราบว่าจะเป็นเวลานานแค่ไหน
๑๐ โอ พระเจ้า นานเพียงไรที่ศัตรูจะเยาะเย้ยพระองค์
พวกเขาจะดูถูกพระนามของพระองค์ไปตลอดกาลหรือ
๑๑ ทำไมพระองค์จึงยั้งมือขวาของพระองค์ไว้
ยื่นมือออกจากทรวงอกของพระองค์เถิด ทำลายให้จบสิ้นไป

๑๒ โอ พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพเจ้าแต่ก่อนเก่า
พระองค์นำความรอดพ้นมายังแผ่นดินโลก
๑๓ พระองค์แยกน้ำทะเลออกด้วยอานุภาพของพระองค์
พระองค์หักหัวฝูงมังกรในน้ำ
๑๔ พระองค์ขยี้หัวตัวเหรา*
พระองค์ให้มันเป็นอาหารสำหรับสัตว์ในทะเลทราย
๑๕ พระองค์ทำให้น้ำพุและลำธารมีน้ำไหลพุ่ง
พระองค์ทำให้แม่น้ำที่ไหลอยู่เหือดแห้ง
๑๖ กลางวันเป็นของพระองค์ และกลางคืนก็ยังคงเป็นของพระองค์เช่นกัน
พระองค์สร้างดวงจันทร์และดวงอาทิตย์
๑๗ พระองค์กำหนดเขตแดนของทุกสิ่งบนโลก
ให้มีฤดูร้อนและฤดูหนาว

---

* **สดุดี ๗๔๑๔** ในยุคโบราณ สัตว์ขนาดมหึมานี้เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจที่ชั่วร้ายและยุ่งเหยิง ภาษาฮีบรูออกเสียงว่า ลิฟยาธาน

๑๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ตระหนักด้วยว่า พวกศัตรูหัวเราะเยาะพระองค์
และคนโง่พากันเย้ยหยันพระนามของพระองค์
๑๙ อย่ายกชีวิตนกพิราบของพระองค์ให้พวกสัตว์ป่า
อย่าลืมชีวิตของคนยากจนของพระองค์โดยสิ้นเชิง
๒๐ โปรดคำนึงถึงพันธสัญญาของพระองค์
เพราะทุกมุมมืดเต็มด้วยการกระทำอันรุนแรง
๒๑ อย่าปล่อยให้คนทีถูกบีบบังคับต้องถูกเหยียดหยาม
ให้ผู้ขัดสนและผู้ยากไร้สรรเสริญพระนามของพระองค์
๒๒ โอ พระเจ้า พระองค์โปรดลุกขึ้นสู้ความ
ตระหนักเถิดว่าคนเขลาหัวเราะเยาะพระองค์ตลอดวันเวลา
๒๓ อย่าลืมเสียงร้องของศัตรูของพระองค์
มันคือเสียงก่อกวนของฝ่ายตรงข้ามที่เกิดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน

สดุดี ๗๕

พระเจ้าเป็นผู้ตัดสิน

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนอง อย่าทำลาย เพลงสดุดีของอาสาฟ บทเพลง
๑ พวกเราขอบคุณพระองค์ โอ พระเจ้า
พวกเราขอบคุณเพราะพระองค์อยู่ใกล้
ผู้คนประกาศถึงสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์กระทำ

๒ พระองค์กล่าวว่า เราจะเลือกเวลาตามที่ได้กำหนดไว้
เราจะตัดสินด้วยความชอบธรรม
๓ เมื่อแผ่นดินโลกและสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่บนโลกสั่นไหว
เรานั่นแหละเป็นผู้ทำให้ฐานรากมั่นคงไว้ เซล่าห์
๔ เราบอกคนขี้อวดว่า อย่าโอ้อวดเลย
และบอกคนชั่วว่า อย่าเอาพละกำลังของเจ้ามาอวดอ้างเลย
๕ อย่ายกพละกำลังของเจ้าขึ้นมาเหนือสิ่งอื่น
หรือเชิดหน้าเวลาพูดจา

๖ เพราะว่าไม่มีผู้ใดจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก
หรือจากถิ่นทุรกันดารที่จะถูกเชิดจนสูงขึ้นได้
๗ เพราะพระเจ้าเป็นผู้ตัดสิน
พระองค์ทำให้คนหนึ่งถ่อมลง และให้อีกคนได้รับการยกย่อง
๘ เพราะถ้วยอยู่ในมือของพระผู้เป็นเจ้า
มีเหล้าองุ่นผสมไว้ผุดเป็นฟอง
เวลาพระองค์เทออก พวกคนชั่วทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
ก็พากันดื่มอย่างแน่นอน ดื่มจนเกลี้ยง
ไม่เหลือแม้ก้นตะกอนด้วยซ้ำ

๙ สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะประกาศไปตลอดกาล
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ
๑๐ พระองค์จะกำจัดพละกำลังทั้งหมดของคนชั่วร้าย
ส่วนพละกำลังของบรรดาผู้มีความชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น

สดุดี ๗๖

การตัดสินของพระเจ้าผู้มีมหิทธานุภาพ

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องสาย เพลงสดุดีของอาสาฟ บทเพลง
๑ พระเจ้าเป็นที่รู้จักในยูดาห์
พระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่งในอิสราเอล
๒ กระโจมของพระองค์อยู่ในซาเล็ม*
และที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน
๓ ณ ที่นั่น พระองค์หักลูกธนูที่กำลังลุกเป็นไฟ
ทั้งโล่ ดาบ และอาวุธยุทธภัณฑ์ เซล่าห์

๔ พระองค์สง่างาม
ยิ่งใหญ่กว่าเทือกเขาแห่งนิรันดร์กาล
๕ พวกทหารใจเด็ดถูกริบข้าวของจนหมดสิ้น
พวกเขาหลับอยู่ในความตาย
ไม่มีชายผู้กล้าหาญสักคน
ที่สามารถขยับมือได้
๖ โอ พระเจ้าของยาโคบ เมื่อพระองค์บอกห้าม
ทั้งม้าและคนขับรถศึกต่างก็นอนตาย

๗ โอ พระองค์ พระองค์เป็นที่น่าเกรงขาม
ใครจะสามารถยืน ณ เบื้องหน้าพระองค์ได้เวลาพระองค์กริ้ว
๘ พระองค์ประกาศคำตัดสินจากสวรรค์
แผ่นดินโลกเกรงกลัวและเงียบสนิท
๙ โอ พระเจ้า เวลาพระองค์ลุกขึ้นตัดสิน
เพื่อให้ผู้ถูกบีบบังคับทั้งปวงบนแผ่นดินโลกรอดพ้น เซล่าห์

๑๐ ด้วยว่า ความฉุนเฉียวของมนุษย์กลับกลายเป็นคำสรรเสริญพระองค์
และความเดือดดาลที่ยังหลงเหลืออยู่นั้น กลับกลายเป็นเครื่องประดับของพระองค์
๑๑ จงทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
ให้ทุกคนที่อยู่รายรอบพระองค์
นำเครื่องบรรณาการมาถวายแด่องค์ผู้น่าเกรงขาม
๑๒ พระองค์ทำให้บรรดาผู้ปกครองบ้านเมืองถูกเหยียดลง
และทำให้บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกยำเกรงพระองค์

สดุดี ๗๗

อุ่นใจเมื่อระลึกถึงความเมตตาของพระเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองของเยดูธูน เพลงสดุดีของอาสาฟ
๑ ข้าพเจ้าส่งเสียงร้องถึงพระเจ้า
ส่งเสียงร้องถึงพระเจ้า หวังจะให้พระองค์ได้ยินข้าพเจ้า
๒ ในวันอันทุกข์ยากข้าพเจ้าแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า
ในยามค่ำคืนข้าพเจ้ายกมือขึ้นอย่างไม่อ่อนล้า
แต่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าไม่ยอมรับการปลอบประโลม

---

* **สดุดี ๗๖□๒** ชื่อเดิมของเยรูซาเล็ม ฉบับปฐมกาล 14:18

๓ ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า และคร่ำครวญ
ข้าพเจ้าใคร่ครวญ แต่วิญญาณของข้าพเจ้าอ่อนระโหย เซล่าห์

๔ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามิอาจหลับตาลงได้
ข้าพเจ้าเป็นทุกข์หนักจนมิอาจเอ่ยปากได้
๕ ข้าพเจ้าคิดย้อนไปในวันเก่าๆ
ระลึกถึงปีก่อนๆ ที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว
๖ ยามราตรีข้าพเจ้าระลึกถึงเพลง
และจะใคร่ครวญอยู่ในใจ
และวิญญาณข้าพเจ้าหมั่นแสวงหา
๗ □พระผู้เป็นเจ้าจะปฏิเสธพวกเราเสมอไป
และจะไม่มีวันโปรดปรานอีกต่อไปหรือ
๘ ความรักอันมั่นคงของพระองค์จบลงโดยสิ้นเชิงแล้วหรือ
ความสัตย์จริงของพระองค์จะสิ้นความหมายไปแล้วในทุกยุคทุกสมัยหรือ
๙ พระเจ้าลืมความกรุณาเสียแล้วหรือ
ความกริ้วของพระองค์ปิดกั้นความสงสารของพระองค์ไปแล้วหรือ□ เซล่าห์

๑๐ ดังนั้น สิ่งที่ข้าพเจ้าจะกล่าวก็คือ
□ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าเสียนี่กระไร อานุภาพอันยิ่งใหญ่ขององค์ผู้สูงสุดเปลี่ยนไปเสียแล้ว□
๑๑ ข้าพเจ้าจะนึกถึงสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากระทำ
เพราะข้าพเจ้าจะจำสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์แต่ครั้งเก่าก่อนได้
๑๒ ข้าพเจ้าตริตรองถึงการงานของพระองค์
และใคร่ครวญถึงการกระทำอันเต็มด้วยอานุภาพของพระองค์

๑๓ โอ พระเจ้า วิถีทางของพระองค์บริสุทธิ์
มีเทพเจ้าใดที่ยิ่งใหญ่เท่าเทียมกับพระเจ้าของเรา
๑๔ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้แสดงสิ่งมหัศจรรย์
พระองค์ให้พละกำลังเป็นที่ประจักษ์ในบรรดาชนชาติ
๑๕ ด้วยอานุภาพของพระองค์ พระองค์ไถ่ชนชาติของพระองค์
คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เซล่าห์

๑๖ เมื่อน่านน้ำแลเห็นพระองค์ โอ พระเจ้า
เมื่อน่านน้ำแลเห็นพระองค์ก็ยำเกรง
และห้วงน้ำลึกสั่นสะเทือน
๑๗ หมู่เมฆหลั่งฝน
ท้องฟ้าส่งเสียงครืนครั่น
ฟ้าแลบแปลบปลาบไปทั่วทุกแห่งหน
๑๘ เสียงฟ้าร้องครืนครั่นมากับพายุหมุน
ประกายจากสายฟ้าทำให้โลกกระจ่าง
แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนและสั่นไหว
๑๙ พระองค์นำทางผ่านท้องทะเลไป
พระองค์ก้าวผ่านไปทางทะเลลึก
ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีใครเห็นรอยเท้าของพระองค์
๒๐ พระองค์นำคนของพระองค์ไปเหมือนนำฝูงแกะ

โดยมีโมเสสและอาโรนเป็นผู้บัญชาการ

สดุดี ๗๘

พระเจ้าเบื่องหลังชนชาติอิสราเอลที่กระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของอาสาฟ
๑ ชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังคำสอนของเราเถิด
เงี่ยหูฟังคำพูดจากปากของเรา
๒ เราจะเปิดปากของเรากล่าวคำอุปมา*
เราจะเล่าเรื่องที่ปิดบังไว้แต่ครั้งโบราณกาล
๓ เรื่องที่พวกเราได้ยินและรู้มา
เป็นสิ่งที่บรรพบุรุษของเราเล่าขานให้พวกเราฟัง
๔ เราจะไม่ปิดบังพวกลูกหลานของท่านในเรื่องเหล่านี้
แต่จะบอกคนยุคต่อไปให้ทราบถึง
การกระทำและอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งควรแก่การสรรเสริญ
และสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ
๕ พระองค์มอบคำสั่งแก่ผู้สืบตระกูลของยาโคบ
และตั้งกฎบัญญัติในอิสราเอล
และพระองค์สั่งบรรพบุรุษของเราให้สอน
พวกลูกๆ ของเขา
๖ เพื่อยุคต่อไปที่จะเกิดมาภายหลังจะได้เรียนรู้ไว้
และบอกพวกลูกๆ ของตนต่อๆ กันไป†
๗ เพื่อพวกเขาจะได้ตั้งความหวังในพระเจ้า
และไม่ลืมสิ่งที่พระเจ้ากระทำ
อีกทั้งปฏิบัติตามข้อบัญญัติของพระองค์
๘ พวกเขาไม่ควรเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเขาคือ
เป็นยุคที่ดื้อรั้นและฝ่าฝืน
เป็นยุคที่มีใจโลเล
มีจิตวิญญาณที่ไม่ภักดีต่อพระเจ้า

๙ พวกเอฟราอิมที่สะพายคันธนูพร้อมรบ
แต่กลับหลังหันในวันสงคราม
๑๐ พวกเขาไม่ได้ทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า
และไม่ยอมเชื่อฟังกฎบัญญัติของพระองค์
๑๑ พวกเขาลืมสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ
และสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้แสดงให้พวกเขาเห็นแล้ว
๑๒ ขณะที่บรรพบุรุษของพวกเขาเฝ้าดู
พระเจ้าก็ได้แสดงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ในดินแดนอียิปต์ ที่ไร่นาของโศอัน
๑๓ พระองค์แหวกน้ำทะเลออกจากกันเพื่อให้พวกเขาเดินผ่านไป
และทำให้น้ำแหวกเป็นสองฟากฝั่งสูงทะมึน‡
๑๔ กลางวันพระองค์นำพวกเขาไปใต้เงาเมฆ
และอาศัยแสงจากเพลิงไฟตลอดทั้งคืน§

---

* **สดุดี ๗๘๒** มัทธิว 13:35 † **สดุดี ๗๘๖** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6,7 ‡ **สดุดี ๗๘๑๓** อพยพ 14:21-29
§ **สดุดี ๗๘๑๔** อพยพ 13:21,22

๑๕ พระองค์ทำให้หินในถิ่นทุรกันดารแตกออก
เพื่อให้พวกเขามีน้ำดื่มได้มากมายเหมือนน้ำจากห้วงน้ำลึก
๑๖ พระองค์ทำให้ธารน้ำไหลออกจากหิน
และทำให้น่านน้ำไหลลงดั่งแม่น้ำ*

๑๗ ถึงกระนั้นพวกเขายังกระทำบาปต่อพระองค์ไว้มาก
เขาลองดีองค์ผู้สูงสุดในถิ่นทุรกันดาร
๑๘ พวกเขาตั้งใจลองดีพระเจ้า
โดยเรียกร้องอาหารที่เขานึกอยาก
๑๙ พวกเขาพูดเหยียดหยามพระเจ้าว่า
พระเจ้าจะหาสำรับในถิ่นทุรกันดารมาให้ได้ไหม
๒๐ พระองค์กระทบหินเพื่อให้น้ำพวยพุ่งขึ้น
และลำธารไหลล้น
พระองค์ให้ขนมปัง
หรือจัดหาเนื้อสัตว์เพื่อชนชาติของพระองค์ได้ด้วยหรือ
๒๑ ครั้นพระผู้เป็นเจ้าได้ยินก็โกรธเกรี้ยว
ความกริ้วของพระองค์ที่มีต่อยาโคบปะทุขึ้นดั่งเพลิงกาล
ลุกโชนขึ้นต่ออิสราเอล
๒๒ เพราะพวกเขาไม่มีความเชื่อในพระเจ้า
และไม่วางใจในอานุภาพของพระองค์ที่จะช่วยให้เขารอดพ้นได้
๒๓ ถึงกระนั้นพระองค์ยังบัญชาหมู่เมฆเบื้องบน
และเปิดประตูท้องฟ้า
๒๔ แล้วพระองค์โปรดให้มานาโปรยลงมาให้พวกเขารับประทาน
พระองค์ให้เมล็ดข้าวแห่งสวรรค์แก่พวกเขา
๒๕ แต่ละคนได้รับประทานขนมปังของทูตสวรรค์
พระองค์ให้อาหารแก่พวกเขาอย่างอุดมสมบูรณ์
๒๖ พระองค์ทำให้ลมตะวันออกพัดในสวรรค์
และพระองค์นำลมใต้ออกไปด้วยพละกำลังของพระองค์
๒๗ พระองค์โปรดให้เนื้อสัตว์เทลงมาเพื่อพวกเขามากมายราวกับฝุ่นผง
เป็นตัวนกจำนวนมากเท่าเม็ดทรายในทะเล
๒๘ พระองค์ทำให้เนื้อสัตว์ตกอยู่ท่ามกลางค่ายของพวกเขา
รอบๆ บริเวณที่เขาอาศัยอยู่
๒๙ แล้วพวกเขารับประทานกันจนอิ่มหนำ
เพราะพระองค์ให้สิ่งที่พวกเขาอยาก
๓๐ แต่ยังไม่ทันหายอยาก
คือในขณะที่อาหารยังอยู่ในปากพวกเขา
๓๑ ความกริ้วของพระเจ้าก็พลุ่งขึ้นต่อพวกเขา
แล้วพระองค์ฆ่าชายฉกรรจ์ที่สุดของพวกเขา
พระองค์ทำให้บรรดาชายหนุ่มที่เก่งกาจของอิสราเอลสิ้นชีวิตลง†

๓๒ แม้กระนั้นพวกเขายังจะทำบาปอีก
แม้พระองค์ได้ทำให้เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ แล้ว พวกเขาก็ยังไม่เชื่อ
๓๓ ดังนั้น พระองค์ทำให้วันเวลาของเขาสิ้นสุดลงดั่งลมหายใจ

---

* **สดุดี ๗๘๑๖** อพยพ 17:6; กันดารวิถี 20:10-13 † **สดุดี ๗๘๓๑** ข้อ 18-31 อ้างอิงถึงเรื่องในฉบับอพยพ 6:2-15; กันดารวิถี 11:1-23,31-35

และปีของเขามีแต่ความพินาศ
๓๔ ในยามที่พระองค์ฆ่าพวกเขา พวกเขาก็แสวงหาพระองค์
กลับใจและหันเข้าหาพระเจ้าอย่างจริงจัง
๓๕ และจำได้ว่า พระเจ้าเป็นดั่งศิลาของพวกเขา
พระเจ้าผู้สูงสุดเป็นผู้ไถ่บาปของพวกเขา
๓๖ แต่กลับลวงพระองค์ด้วยคำพูดจากปาก
และพูดคำเท็จด้วยลิ้นของพวกเขา
๓๗ ใจของพวกเขาไม่มั่นคงต่อพระองค์
และไม่ภักดีต่อพันธสัญญาของพระองค์
๓๘ แต่พระองค์ยังคงสงสาร
พระองค์ยกโทษความชั่วทั้งปวง
และไม่ทำลายพวกเขา
บ่อยครั้งพระองค์ยับยั้งความกริ้วไว้
และไม่ปล่อยความกริ้วของพระองค์ให้พลุ่งขึ้น
๓๙ พระองค์ได้ระลึกว่าพวกเขาเป็นเพียงเนื้อหนัง
เป็นลมที่พัดผ่านไป แล้วไม่หวนกลับมาอีก
๔๐ บ่อยครั้งเพียงไรที่พวกเขาดื้อดึงต่อพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร
และทำให้พระองค์เศร้าใจในที่ร้างอันแร้นแค้น
๔๑ พวกเขาลองดีพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก
และยั่วโทสะองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
๔๒ เขาไม่ได้จำใส่ใจถึงอานุภาพของพระองค์
และวันที่พระองค์ช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นจากศัตรู
๔๓ และวันที่พระองค์สร้างปรากฏการณ์ต่างๆ ในประเทศอียิปต์
และสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่ไร่นาของโศอัน
๔๔ พระองค์เปลี่ยนแม่น้ำของพวกเขาให้เป็นเลือด
ทำให้น้ำจากลำธารดื่มไม่ได้
๔๕ พระองค์ส่งฝูงแมลงไปกัดกินพวกเขา
รวมทั้งให้ฝูงกบก่อกวนและสร้างความเสียหาย
๔๖ พระองค์ให้ตัวบุ้งกินพืชผลที่พวกเขาปลูกไว้
และผลผลิตจากแรงงานก็ให้ฝูงตั๊กแตนกัดกิน
๔๗ พระองค์ให้ลูกเห็บตกทำลายเถาองุ่นของพวกเขา
และให้น้ำค้างแข็งเกาะต้นมะเดื่อ
๔๘ ฝูงโคล้มตายเพราะลูกเห็บ
และฝูงแพะแกะตายลงเพราะสายฟ้าแลบ
๔๙ พระองค์ปลดปล่อยความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ลงบนพวกเขา
ความโกรธเกรี้ยว ความขัดเคือง และความแค้น
ซึ่งมาในรูปของกลุ่มทูตสวรรค์แห่งความวิบัติ
๕๐ พระองค์เปิดทางให้แก่ความกริ้วของพระองค์
และไม่ไว้ชีวิตพวกเขา
และกำจัดชีวิตพวกเขาด้วยภัยพิบัติ
๕๑ พระองค์กำจัดชีวิตลูกชายหัวปีทั้งหมดในอียิปต์
ซึ่งเป็นพละกำลังแรกของพวกเขาที่อยู่ในกระโจมของฮาม‡
๕๒ แล้วพระองค์นำหน้าชนชาติของพระองค์เหมือนนำแกะ
และนำพวกเขาในถิ่นทุรกันดารเหมือนนำฝูงแกะ

---

‡ **สดุดี ๗๘□๕๑** ข้อ 44-51 อ้างอิงถึงเรื่องในฉบับอพยพ 7:14-12:32

๕๓ พระองค์นำหน้าพวกเขาไปอย่างปลอดภัย พวกเขาจึงไม่หวาดกลัว
แต่ทะเลกลับท่วมมิดศัตรู
๕๔ ครั้นแล้วพระองค์ก็นำพวกเขาไปยังดินแดนอันบริสุทธิ์ของพระองค์
ไปยังภูเขาซึ่งมือขวาของพระองค์ได้มาด้วยชัยชนะ
๕๕ พระองค์ขับไล่บรรดาประชาชาติให้ออกไปต่อหน้าพวกเขา
พระองค์แบ่งเขตที่ดินให้พวกเขามีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ
และให้บรรดาเผ่าของอิสราเอลตั้งรกรากในกระโจมที่พักของพวกเขา

๕๖ แม้กระนั้น พวกเขาก็ยังลองดี
และดื้อดึงต่อพระเจ้าผู้สูงสุด
และไม่รักษาคำสั่งของพระองค์
๕๗ แต่หันเหไป และประพฤติตนอย่างคนไร้ความเชื่อ เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของพวกเขา
ซึ่งเชื่อใจไม่ได้เท่าๆ กับคันธนูคด
๕๘ พวกเขายั่วโทสะพระองค์ด้วยเรื่องสถานบูชาบนภูเขาสูง
และพวกเขาทำให้พระองค์หวงแหนมากด้วยรูปเคารพ
๕๙ เมื่อพระเจ้าได้ยิน พระองค์โกรธเกรี้ยว
และไม่ยอมรับอิสราเอลเลย
๖๐ พระองค์ทิ้งที่พำนักของพระองค์ให้ร้างไว้ที่ชิโลห์§
ซึ่งเป็นกระโจมที่พระองค์พำนักท่ามกลางมนุษย์
๖๑ และพระองค์มอบพละกำลังของพระองค์ให้แก่การเป็นเชลย
และพระบารมีของพระองค์ให้อยู่ในมือของศัตรู
๖๒ พระองค์ปล่อยให้ชนชาติของพระองค์ถูกกำจัดด้วยคมดาบ
และโกรธกริ้วต่อบรรดาผู้สืบมรดกของพระองค์
๖๓ บรรดาชายหนุ่มเสียชีวิตในสงคราม
และหญิงสาวของพวกเขาไม่มีโอกาสแต่งงาน
๖๔ บรรดาปุโรหิตของพวกเขาล้มตายด้วยคมดาบ
และหญิงม่ายไม่มีโอกาสแสดงความเศร้าโศกา

๖๕ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าตื่นขึ้นดั่งหนึ่งได้ตื่นจากนอน
เหมือนกับชายฉกรรจ์ส่งเสียงเอ็ดตะโรเพราะเหล้าองุ่น
๖๖ พระองค์ขับไล่ข้าศึกกลับไป
และทำให้เขาอับอายไปตลอดกาล
๖๗ พระองค์ปฏิเสธกระโจมที่พักของโยเซฟ
พระองค์ไม่ได้เลือกเผ่าเอฟราอิม
๖๘ แต่พระองค์เลือกเผ่ายูดาห์
ภูเขาศิโยนซึ่งพระองค์รัก
๖๙ พระองค์สร้างที่พำนักของพระองค์ไว้อย่างสูงระดับฟ้าสวรรค์
อย่างแผ่นดินโลกที่พระองค์ตั้งไว้ให้ยืนยงตลอดกาล
๗๐ พระองค์เลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
และพาท่านออกไปจากคอกแกะ
๗๑ พระองค์ให้ท่านเลิกดูแลแกะแม่ลูกอ่อน
และให้มาเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของยาโคบชนชาติของพระองค์
คือของอิสราเอล ผู้สืบมรดกของพระองค์

§ **สดุดี ๗๘๕๖๐** สถานที่นมัสการสำคัญแห่งใหญ่ ในสมัยก่อนกษัตริย์ดาวิด

๗๒ ท่านดูแลคนเหล่านั้นด้วยความจริงใจ
และนำเขาไปด้วยความชำนาญ

สดุดี ๗๙

อธิษฐานให้ประชาชาติรอดพ้น
เพลงสดุดีของอาสาฟ
๑ โอ พระเจ้า บรรดาประชาชาติได้เข้ามายังแผ่นดินที่พระองค์ให้พวกเรารับเป็นมรดก
พวกเขาทำให้พระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นมลทิน
และทำให้เยรูซาเล็มพังพินาศไปแล้ว
๒ พวกเขาให้ร่างของบรรดาผู้รับใช้พระองค์
เป็นอาหารแก่นกในอากาศ
และให้เนื้อหนังของเหล่าผู้ภักดีของพระองค์แก่สัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก
๓ พวกเขาได้เทโลหิตของคนเหล่านั้นดั่งสายน้ำ
ไหลไปรอบๆ เยรูซาเล็ม
และไม่มีใครฝังศพเขาเลย
๔ พวกเรากลายเป็นผู้ถูกเหยียดหยามในหมู่เพื่อนบ้านเรา
พวกเขาล้อเลียนและหัวเราะเยาะรายรอบข้างเรา

๕ นานเพียงไร โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะโกรธไปเป็นนิตย์หรือ
ความหวงแหนของพระองค์จะลุกไหม้เหมือนไฟหรือ
๖ กระหน่ำความโกรธของพระองค์ลงบนบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์
บนอาณาจักรต่างๆ ที่ไม่ร้องเรียกพระนามของพระองค์
๗ เพราะพวกเขาได้กลืนกินพงศ์พันธุ์ของยาโคบ
และทำให้บ้านเมืองเป็นที่รกร้าง

๘ อย่าคำนึงถึงบาปของบรรพบุรุษของเรา
โปรดสงสารพวกเราในเวลานี้โดยไม่รอช้า
เพราะเราหมดกำลังใจแล้ว
๙ โอ พระเจ้าแห่งความรอดพ้นของเรา ช่วยพวกเราด้วย
เพื่อเกียรติแห่งพระนามของพระองค์
ช่วยเราให้รอดพ้นและยกโทษบาปแก่พวกเรา
เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์เถิด
๑๐ ทำไมบรรดาประชาชาติจึงเอ่ยว่า
"พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน"

ให้พวกเราเห็นการแก้แค้นของพระองค์ และเป็นที่ทราบกันในบรรดาประชาชาติ
เพื่อโลหิตของบรรดาผู้รับใช้พระองค์
๑๑ โปรดฟังเสียงคร่ำครวญของพวกนักโทษ
และด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โปรดปล่อยพวกที่จะต้องตายให้เป็นอิสระ
๑๒ ชำระคืนเป็น 7 เท่าตรงทรวงอกของเพื่อนบ้านเรา
เพื่อตอบการเหยียดหยามที่พวกเขากระทำต่อพระผู้เป็นเจ้า
๑๓ แล้วพวกเราคือชนชาติของพระองค์ ฝูงแกะที่ทุ่งหญ้าของพระองค์
จะขอบคุณพระองค์ไปตลอดกาล
พวกเราจะสรรเสริญพระองค์ทุกชั่วอายุคน

สดุดี ๘๐

อธิษฐานให้ช่วยอิสราเอลคืนสู่สภาพเดิม

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนอง □พลับพลึงแห่งพันธสัญญา□ เพลงสดุดีของอาสาฟ

๑ โปรดฟังเถิด ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของอิสราเอล
องค์ผู้นำโยเซฟประหนึ่งนำฝูงแกะ
ครองบนบัลลังก์เหนือตัวเครูบ
เผยพลานุภาพของพระองค์ให้เห็นเถิด
๒ ต่อหน้าเอฟราอิม เบนยามิน และมนัสเสห์
สำแดงอานุภาพของพระองค์
มาเถิด ช่วยพวกเราให้รอดพ้น

๓ โอ พระเจ้า ให้พวกเราคืนสู่สภาพเดิม
โปรดหันหน้ามาทางเราด้วยแสงอันรุ่งโรจน์ของพระองค์เถิด
พวกเราจะได้รอดพ้น

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา
พระองค์จะกริ้วต่อคำอธิษฐานของชนชาติของพระองค์นานเพียงไร
๕ พระองค์ให้พวกเขากินน้ำตาต่างข้าว
และให้ดื่มน้ำตาเป็นเหยือกๆ
๖ พระองค์ทำให้พวกเราเป็นที่ดูแคลนของเพื่อนบ้าน
และพวกศัตรูต่างก็พากันเยาะเย้ยพวกเรา

๗ พระเจ้าจอมโยธา ให้พวกเราคืนสู่สภาพเดิม
โปรดหันหน้ามาทางเราด้วยแสงอันรุ่งโรจน์ของพระองค์เถิด
พวกเราจะได้รอดพ้น

๘ พระองค์นำเถาองุ่น*ออกจากประเทศอียิปต์
พระองค์ขับไล่บรรดาประชาชาติออกไป และปลูกเถาองุ่นแทนที่
๙ พระองค์เกลี่ยดินให้เรียบแล้วเถาองุ่นก็หยั่งรากลงลึก
และเติบโตเลื้อยไปทั่วแผ่นดิน
๑๐ ร่มเงาของมันคลุมไปทั่วเทือกเขา
และกิ่งก้านปกไปทั่วต้นซีดาร์อันโอฬาร
๑๑ กิ่งของมันยื่นไปไกลถึงทะเล
และรากก็ยื่นไปถึงแม่น้ำ
๑๒ แล้วเหตุใดพระองค์จึงทลายกำแพงลง
ผู้คนทั้งหลายที่ผ่านมาทางนั้นต่างก็เด็ดกินผลของมัน
๑๓ หมูป่าขุดโค่นต้นจนถอนราก
ครั้นแล้วสิ่งมีชีวิตทั้งหลายในทุ่งก็พากันกินเป็นอาหาร

๑๔ โอ พระเจ้าจอมโยธา โปรดหันมาทางพวกเรา
มองลงมาจากสวรรค์ และแลให้เห็นเถิด
ดูแลเถาองุ่นนี้ด้วย

---

* **สดุดี ๘๐□๘** เถาองุ่นในที่นี้หมายถึงประเทศอิสราเอล

๑๕ ต้นทีพระองค์ปลูกด้วยมือขวาของพระองค์เอง
เถาอ่อน†ที่พระองค์บำรุงจนเติบโตแข็งแรง
๑๖ มาบัดนี้ถูกไฟเผาและโค่นทิ้งไป
ขอให้พระองค์ดูพวกเขาและพิพากษาเถิด
๑๗ ขอพระองค์ไว้ชีวิตและปกป้องผู้ที่พระองค์เลือกไว้
บุตรมนุษย์ที่พระองค์ทำให้เติบโตแข็งแรง
๑๘ แล้วพวกเราจะไม่มีวันหันหลังให้พระองค์
ให้ชีวิตแก่พวกเรา แล้วเราจะร้องเรียกพระนามของพระองค์

๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา ให้พวกเราคืนสู่สภาพเดิม
โปรดหันหน้ามาทางเราด้วยแสงอันรุ่งโรจน์ของพระองค์เถิด
พวกเราจะได้รอดพ้น

สดุดี ๘๑

คำสัญญาของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อฟัง

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองกิททิธ ของอาสาฟ
๑ จงส่งเสียงร้องเพลงถวายพระเจ้าผู้เป็นพละกำลังของเรา
ส่งเสียงร้องด้วยความยินดีแก่พระเจ้าของยาโคบ
๒ เริ่มเล่นเพลง สะบัดรำมะนาใบเล็ก
เล่นพิณเล็กประกอบกับพิณสิบสายให้เพลิดเพลินในอารมณ์
๓ จงเป่าแตรงอน*ในยามข้างขึ้น
ตอนเดือนหงายในวันเทศกาลของเรา
๔ เพราะเป็นกฎเกณฑ์สำหรับอิสราเอล
เป็นคำบัญชาของพระเจ้าของยาโคบ
๕ พระองค์ให้ยึดถือเป็นคำสั่งสำหรับโยเซฟ
ในเวลาที่พระองค์ไปโจมตีดินแดนของอียิปต์

ข้าพเจ้าได้ยินภาษาซึ่งไม่เคยรู้จักกล่าวว่า
๖ เรารับภาระจากบ่าของเจ้าไป
ให้เจ้าเป็นอิสระจากงานหนัก
๗ เวลาเจ้าตกทุกข์ได้ยาก เจ้าร้องเรียกเรา เราก็ช่วยให้พ้นทุกข์
เราตอบเจ้าจากที่ลึกลับและมากับเสียงฟ้าร้อง
เราทดสอบเจ้าที่แหล่งน้ำเมรีบาห์† เซล่าห์
๘ ชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังในยามที่เราเตือนเจ้า
โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าเพียงแต่ฟังเราเท่านั้น
๙ อย่ามีเทพเจ้าต่างชาติท่ามกลางพวกเจ้า
และอย่ากราบไหว้เทพเจ้าต่างแดน
๑๐ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
คือผู้ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
จงอ้าปากของเจ้าให้กว้าง แล้วเราจะป้อนเจ้าจนอิ่ม

๑๑ แต่ชนชาติของเราไม่ยอมฟังเสียงเรา
อิสราเอลไม่ยอมรับรู้อะไรจากเราเลย
๑๒ ฉะนั้น เราปล่อยพวกเขาให้เป็นไปตามใจอันดื้อด้านของเขา

---

† **สดุดี ๘๐๑๕** เถาอ่อน ได้อีกใจความคือ บุตร * **สดุดี ๘๑๓** ทำจากเขาแกะ † **สดุดี ๘๑๗** อพยพ 17:1-7; กันดารวิถี 20:2-13

และให้กระทำตามสิ่งที่เขาพอใจจะทำ
๑๓ ถ้าชนชาติของเราเพียงแต่ฟังเรา
หากว่าอิสราเอลจะเดินตามวิถีทางของเรา
๑๔ เราก็จะทำให้ศัตรูของพวกเขาพ่ายแพ้ไป
และเราจะปะทะกับข้าศึกของเขา
๑๕ พวกที่เกลียดชังพระผู้เป็นเจ้าจะยอมสยบต่อหน้าพระองค์
และโทษของพวกเขาจะยืนยาวไปตลอดกาล
๑๖ แต่เราจะเลี้ยงดูเจ้าด้วยข้าวสาลีชั้นเยี่ยม
และเราจะทำให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่ไหลออกจากหิน

สดุดี ๘๒

พระเจ้าเป็นผู้ตัดสินแผ่นดินโลก

เพลงสดุดีของอาสาฟ
๑ พระเจ้ายืนอยู่ในที่ประชุมของพระองค์
พระองค์ตัดสินอยู่ท่ามกลางบรรดาเทพเจ้า
๒ พวกเจ้าจะตัดสินอย่างไร้ความยุติธรรม
และเข้าข้างคนชั่วนานเพียงไร เซล่าห์
๓ จงให้ความยุติธรรมแก่คนสิ้นไร้ไม้ตอกและผู้ที่กำพร้า
รักษาสิทธิของผู้ขัดสนและคนเป็นทุกข์
๔ ช่วยคนสิ้นไร้ไม้ตอกและผู้ยากไร้ให้พ้นภัย
ช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของคนชั่ว

๕ พวกเขาไม่รู้และไม่เข้าใจ
เขาเดินอยู่ในความมืด
ฐานรากของแผ่นดินโลกสั่นคลอน

๖ เราได้กล่าวว่า พวกเจ้าคือบรรดาเทพเจ้า*
และบรรดาบุตรขององค์ผู้สูงสุด พวกเจ้าทุกคนนั่นแหละ
๗ แต่เจ้าจะตายอย่างมนุษย์
และล้มลงอย่างผู้นำคนใดคนหนึ่ง

๘ โอ พระเจ้า ลุกขึ้นตัดสินแผ่นดินโลกเถิด
เพราะประชาชาติทั้งปวงเป็นของพระองค์

สดุดี ๘๓

คำอธิษฐานให้ศัตรูถูกลงโทษ บทเพลง

เพลงสดุดีของอาสาฟ
๑ โอ พระเจ้า โปรดอย่านิ่งเฉย
อย่าเงียบงัน
โอ พระเจ้า โปรดอย่าเฉยเมย
๒ ดูเถิด พวกศัตรูของพระองค์เกิดโกลาหล
และพวกที่เกลียดชังพระองค์ชูคอขัดขืน
๓ พวกเขาวางแผนทำร้ายชนชาติของพระองค์

---

* **สดุดี ๘๒๖** ยอห์น 10:34

เขาร่วมกันเตรียมต่อต้านบรรดาผู้ที่พระองค์ทะนุถนอม
๔ พวกเขาพูดว่า มาเถิด มาทำลายประชาชาติของเขา
และชื่ออิสราเอลจะไม่เป็นที่นึกถึงอีกต่อไป
๕ เพราะพวกเขารวมหัวกันคบคิด
และสัญญาว่าจะต่อต้านพระองค์
๖ คือกระโจมของเอโดมและชาวอิชมาเอล
ชาวโมอับและฮาการ์
๗ เกบาล อัมโมน และอามาเลข
ฟีลิสเตีย กับประชากรของไทระ
๘ อัสซีเรียก็ร่วมกับพวกเขาด้วย
พวกนี้กลับมาเป็นกำลังให้ลูกหลานของโลท เซล่าห์

๙ ขอพระองค์กระทำต่อคนพวกนี้อย่างที่ได้ทำต่อชาวมีเดียน
อย่างที่ทำต่อสิเส-ราและยาบินที่แม่น้ำคีโชน
๑๐ คนพวกนี้ถูกฆ่าที่เอนโดร์
และกลายเป็นธุลีดิน
๑๑ ขอพระองค์ตอบแทนบรรดาเจ้าขุนมูลนายของเขา
เหมือนที่ได้ทำกับโอเรบและเศเอบ
และตอบแทนบรรดาเจ้าชาย
เหมือนที่ได้ทำกับเศบาห์และศัลมุนนา
๑๒ พวกเขาพูดว่า เรามายึดเอาทุ่งหญ้าของพระเจ้า
และเอามาเป็นของเราเถิด

๑๓ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า ปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนว่าเขาเป็นธุลีดินที่ปลิวว่อน
ดั่งแกลบที่พัดพาไปด้วยลม
๑๔ ดั่งเพลิงที่เผาผลาญป่าไม้
ดั่งเปลวไฟที่ก่อให้ภูเขาลุกโพลงขึ้น
๑๕ ไล่ตามพวกเขาไปด้วยลมอันแรงกล้า
และทำให้เขาตระหนกด้วยลมพายุของพระองค์
๑๖ ให้พวกเขาขายหน้า โอ พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระนามของพระองค์
๑๗ ปล่อยให้พวกเขาอับอายและอกสั่นขวัญหายเรื่อยไป
ขอให้เขาสิ้นชีพลงด้วยความอัปยศอดสู
๑๘ และให้พวกเขารู้ว่าพระนามของพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์ผู้เดียวเป็นองค์ผู้สูงสุดของทั่วทั้งแผ่นดินโลก

สดุดี ๘๔

ชีวิตอันแสนสุขเมื่ออยู่กับพระเจ้า

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ตามทำนองกิททิธ ของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดี
๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
กระโจมที่พำนักของพระองค์ช่างงดงามอะไรเช่นนี้
๒ จิตวิญญาณข้าพเจ้าปรารถนาด้วยใจจดจ่อ
และใฝ่ฝันถึงลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ทั้งกายและใจข้าพเจ้าร้องเพลงถึง
พระเจ้าผู้ดำรงอยู่

๓ แม้แต่นกกระจอกก็ยังหารังได้
แม่นกนางแอ่นหารังสำหรับตัวเอง
เพื่อให้ลูกน้อยได้อยู่ใกล้กับแท่นบูชาของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา กษัตริย์ของข้าพเจ้า
และพระเจ้าของข้าพเจ้า
๔ บรรดาผู้อยู่ในพระตำหนักของพระองค์จะเป็นสุข
และสรรเสริญพระองค์เรื่อยไป เซล่าห์

๕ บรรดาผู้ได้รับกำลังจากพระองค์ก็เป็นสุข
เป็นผู้มีใจมุ่งมั่นจะขึ้นไปยังศิโยน
๖ บรรดาผู้เดินทางผ่านหุบเขาบาคา
จะทำสถานที่ให้เป็นแหล่งน้ำ
และยิ่งกว่านั้นฝนต้นฤดูจะเป็นพระพรแก่ทุกแห่งหน
๗ ขณะก้าวไป พวกเขาก็เข้มแข็งขึ้น
และจะปรากฏ ณ เบื้องหน้าพระเจ้าในศิโยน

๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
โปรดเงี่ยหูฟัง โอ พระเจ้าของยาโคบ เซล่าห์
๙ ดูเถิด พระเจ้า โล่ป้องกันของพวกเรา
และมองดูหน้าผู้ได้รับการเจิมของพระองค์

๑๐ วันเดียวในลานพระตำหนักของพระองค์
ดีกว่า 1,000 วันในสถานที่อื่นๆ
ข้าพเจ้าอยากเป็นคนเฝ้าประตูที่พระตำหนักของพระเจ้า
มากกว่าอยู่ในกระโจมของคนชั่ว
๑๑ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าเป็นดวงอาทิตย์และโล่ป้องกัน
พระผู้เป็นเจ้ามอบพระคุณและเกียรติ
ไม่มีสิ่งดีใดๆ ที่พระองค์จะยับยั้งไว้
จากบรรดาผู้มีสัจจะ
๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
คนที่ไว้วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

สดุดี ๘๕

โปรดให้ชีวิตแก่พวกเราอีก
ถึงหัวหน้าวงดนตรี ของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดี
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์โปรดปรานแผ่นดินของพระองค์
พระองค์ทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของยาโคบคืนสู่สภาพเดิม
๒ พระองค์ยกโทษความชั่วของชนชาติของพระองค์
พระองค์ลบล้างบาปทั้งปวงของเขา เซล่าห์
๓ พระองค์ถอนความโกรธเกรี้ยวทั้งหมด
และหันจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์

๔ โอ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นของเรา ทำให้พวกเราคืนสู่สภาพเดิมอีก
และให้ความไม่พอใจของพระองค์ที่มีต่อพวกเรายุติลงเถิด

๕ พระองค์จะกริ้วพวกเราไปจนตลอดกาลหรือ
ความกริ้วของพระองค์จะต้องค้างต่อไปทุกชั่วอายุคนหรือ
๖ พระองค์จะไม่ให้พวกเราคืนสู่สภาพเดิม และให้ชีวิตแก่พวกเรา
เพื่อชนชาติของพระองค์จะได้ยินดีในพระองค์หรือ
๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า ให้พวกเราเห็นความรักอันมั่นคงของพระองค์เถิด
และให้พวกเราได้รับความรอดพ้น

๘ ข้าพเจ้าจะฟังว่าพระเจ้ากล่าวอะไร
เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะให้ความสันติสุขแก่ชนชาติของพระองค์ แก่ผู้ภักดีของพระองค์
แต่พวกเขาอย่าได้หันกลับไปสู่ความโง่เขลาอีกเลย
๙ แน่นอน ความรอดพ้นที่มาจากพระองค์อยู่ใกล้บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์
เพื่อพระบารมีจะได้อยู่ในแผ่นดินของเรา

๑๐ ความรักอันมั่นคงจะพบกับความสัตย์จริง
ความชอบธรรมจะสวมกอดกับความสันติสุข
๑๑ ความภักดีจะผุดขึ้นจากแผ่นดินโลก
และความชอบธรรมจะมองลงมาจากสวรรค์
๑๒ พระผู้เป็นเจ้าจะมอบสิ่งดีๆ ให้ด้วย
และแผ่นดินโลกของเราจะเกิดผลให้เก็บเกี่ยวได้มาก
๑๓ ความชอบธรรมจะไปล่วงหน้าพระองค์
และเตรียมทางให้แก่เท้าของพระองค์ที่ย่างไป

สดุดี ๘๖

โปรดสดับคำอธิษฐาน และสอนวิถีทางของพระองค์
คำอธิษฐานของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเงี่ยหูของพระองค์ตอบข้าพเจ้าเถิด
เพราะข้าพเจ้าขัดสนและยากไร้
๒ ปกป้องชีวิตข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้ามีใจภักดี
ช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ที่ไว้วางใจในพระองค์ให้รอดพ้นเถิด พระองค์เป็นพระเจ้าของ
ข้าพเจ้า
๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าส่งเสียงร้องต่อพระองค์ตลอดวันเวลา
๔ ให้จิตวิญญาณผู้รับใช้ของพระองค์ยินดีเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า
จิตวิญญาณข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์
๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ และให้อภัยเสมอ
อุดมด้วยความรักอันมั่นคงต่อทุกคนที่ร้องเรียกถึงพระองค์
๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดสดับคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
และฟังคำอ้อนวอนขอความเมตตาของข้าพเจ้า
๗ เวลาข้าพเจ้าทุกข์ยาก ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์
เพราะพระองค์ตอบข้าพเจ้า

๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้ใดในปวงเทพเจ้าที่เป็นเหมือนพระองค์
และไม่มีกิจการใดๆ เหมือนของพระองค์
๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ประชาชาติทั้งปวงที่พระองค์สร้าง
จะมาและก้มลงกราบ ณ เบื้องหน้าพระองค์

และพวกเขาจะยกย่องพระนามของพระองค์
๑๐ พระองค์ยิ่งใหญ่และกระทำสิ่งอัศจรรย์
พระองค์เป็นพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว
๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดสอนวิถีทางของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะได้เดินในความสัตย์จริงของพระองค์
ให้ข้าพเจ้ายำเกรงพระนามของพระองค์โดยไม่เขวไป
๑๒ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ
และข้าพเจ้ายกย่องพระนามของพระองค์ไปตลอดกาล
๑๓ เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้านั้นใหญ่ยิ่งนัก
พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากส่วนลึกสุดของแดนคนตาย

๑๔ โอ พระเจ้า พวกที่หยิ่งยโสลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า
คนโหดเหี้ยมตามล่าเอาชีวิตข้าพเจ้า
คนพวกนี้ไม่คิดถึงพระองค์เลย
๑๕ พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์เป็นพระเจ้าแห่งความสงสารและเมตตา
ไม่โกรธง่าย แต่อุดมด้วยความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริง
๑๖ โปรดหันมาและมีเมตตาต่อข้าพเจ้า
ให้พละกำลังของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์
และช่วยบุตรของหญิงผู้รับใช้ในพระองค์ให้รอดพ้นเถิด
๑๗ โปรดให้ข้าพเจ้าเห็นปรากฏการณ์อันแสดงว่าพระองค์โปรดปรานข้าพเจ้า
เพื่อพวกที่เกลียดชังข้าพเจ้าจะได้เห็นและอับอาย
โอ พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ได้ช่วยเหลือและปลอบใจข้าพเจ้า

สดุดี ๘๗

ศิโยน แหล่งกำเนิดของประชาชาติ
ของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดี บทเพลง
๑ พระองค์ตั้งฐานรากไว้บนเทือกเขาอันบริสุทธิ์
๒ พระผู้เป็นเจ้ารักประตูของศิโยน
มากกว่าที่อาศัยทุกแห่งของยาโคบ
๓ โอ เมืองของพระเจ้าเอ๋ย
เจ้าเป็นที่กล่าวขวัญอย่างน่าสรรเสริญ เซล่าห์

๔ เราจะประกาศว่า ราหับ*และบาบิโลนอยู่ในกลุ่มผู้ที่รู้จักเรา
แม้แต่ฟีลิสเตีย ไทระ และคูชด้วย
แล้วจะพูดว่า คนนี้เกิดที่นั่น
๕ และจะพูดถึงศิโยนว่า
ทุกคนเกิดที่นั่น
เพราะองค์ผู้สูงสุดจะเป็นผู้สร้างเมืองนั้น
๖ พระผู้เป็นเจ้าบันทึกในทะเบียนของบรรดาชนชาติว่า
คนนี้เกิดที่นั่น เซล่าห์

๗ บรรดานักร้องและนักร่ายรำต่างพูดกันว่า

---

* **สดุดี ๘๗๔** ในที่นี้หมายถึงประเทศอียิปต์ ฉบับอิสยาห์ 30:7

น้ำพุทั้งหมดของเราอยู่ในศิโยน

สดุดี ๘๘

ร้องขอความช่วยเหลือในนาทีวิกฤตของชีวิต

บทเพลง เพลงสดุดีของตระกูลโคราห์ ถึงหัวหน้าวงดนตรีตามเสียงปี่เศร้าโศกา เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของเฮมาน ชาวเอศราค

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งความรอดพ้นของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือทุกวีวัน และปรากฏตัวต่อหน้าพระองค์ทุกค่ำคืน
๒ ให้คำอธิษฐานของข้าพเจ้ามาอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์
โปรดเงี่ยหูฟังเสียงร้องของข้าพเจ้า

๓ เพราะจิตวิญญาณของข้าพเจ้าท่วมท้นด้วยความทุกข์
และชีวิตข้าพเจ้าอยู่ใกล้แดนคนตาย
๔ ข้าพเจ้าถูกนับอยู่ในพวกที่ลงไปในหลุมลึก
เป็นเหมือนชายที่ไร้กำลัง
๕ เหมือนคนที่ถูกทอดทิ้งไว้กับพวกที่ลงไปยังหลุมลึกแห่งแดนคนตาย
เหมือนคนถูกแทงที่กำลังนอนอยู่ในหลุมศพ
ซึ่งพระองค์ไม่ระลึกถึงอีกแล้ว
และถูกตัดขาดจากการดูแลของพระองค์
๖ พระองค์ให้ข้าพเจ้าไปอยู่ที่ก้นหลุมลึก
ในที่อันมืดมิด
๗ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพระองค์โกรธเกรี้ยวข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าตั้งตัวไม่ติดเนื่องจากความโกรธของพระองค์ที่เป็นดั่งคลื่นหลายลูก เซล่าห์

๘ พระองค์ทำให้บรรดาเพื่อนสนิทห่างเหินไปจากข้าพเจ้า
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเป็นที่น่าขยะแขยงต่อพวกเขา
ข้าพเจ้าถูกกักขังและไม่อาจหลบหนีไปได้
๙ นัยน์ตาข้าพเจ้าพร่าไปด้วยความเศร้า
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์ทุกวี่ทุกวัน
ข้าพเจ้าชูมือขึ้นถึงพระองค์
๑๐ พระองค์แสดงสิ่งอัศจรรย์เพื่อคนตายหรือ
แล้วพวกเขาลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์ได้หรือ เซล่าห์
๑๑ ความรักอันมั่นคงของพระองค์ถูกประกาศไว้ในหลุมศพหรือ
และความสัตย์จริงของพระองค์ในความวิบัติหรือ
๑๒ สิ่งอัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่รู้จักในความมืดมิดหรือ
และความชอบธรรมของพระองค์ในดินแดนที่ถูกลืมหรือ

๑๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
ในยามเช้า คำอธิษฐานของข้าพเจ้าอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์
๑๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า ทำไมพระองค์จึงทอดทิ้งข้าพเจ้า
ทำไมพระองค์จึงซ่อนหน้าไปเสียจากข้าพเจ้า
๑๕ นับแต่ครั้งยังเยาว์ ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เจียนตาย

ข้าพเจ้ารับโทษอันน่ากลัวจากพระองค์จนสิ้นหวัง
๑๖ ความโกรธเกรี้ยวอันร้อนแรงของพระองค์โถมเข้าใส่ข้าพเจ้า
การกระทำอันสะพรึงกลัวของพระองค์ได้ทำลายข้าพเจ้า
๑๗ ดั่งมีน้ำอยู่ล้อมรอบตัวข้าพเจ้าตลอดวันเวลา
มันท่วมเสียจนมิดหัวข้าพเจ้า
๑๘ พระองค์ทำให้มิตรสหายและคนรักห่างเหินไปจากข้าพเจ้า
เพื่อนสนิทข้าพเจ้าคือความมืด

สดุดี ๘๙

ความรักอันมั่นคงของพระเจ้า

เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของเอธาน ชาวเอศราค
๑ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงความรักอันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้าไปตลอดกาล
ข้าพเจ้าจะทำให้ความสัตย์จริงของพระองค์เป็นที่รู้จักไปทุกกาลสมัยด้วยปากของข้าพเจ้า
๒ เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศแล้วว่า ความรักอันมั่นคงของพระองค์จะยืนยงตลอดกาล
ข้าพเจ้าจะให้ความสัตย์จริงของพระองค์เป็นที่รู้จัก
๓ พระองค์กล่าวว่า เราได้ทำพันธสัญญากับผู้ที่ได้รับเลือกไว้
เราได้ปฏิญาณกับดาวิด ผู้รับใช้ของเรา
๔ เราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าสืบต่อกันไปจนชั่วนิรันดร์กาล
ทำให้บัลลังก์ของเจ้ามั่นคงทุกชั่วอายุคน เซล่าห์

๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า สวรรค์ได้สรรเสริญการกระทำอัศจรรย์ของพระองค์
และความสัตย์จริงของพระองค์ในที่ประชุมของผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย
๖ ด้วยว่า จะหาใครในสวรรค์ที่เท่าเทียมกับพระผู้เป็นเจ้าได้
ใครบ้างในหมู่ชาวสวรรค์ที่เป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้า
๗ พระเจ้าเป็นที่น่าเกรงขามอย่างยิ่งในสภาของผู้บริสุทธิ์ทั้งปวง
ยิ่งใหญ่และเยี่ยมยอดเหนือกว่าใครๆ ที่อยู่รอบข้างพระองค์
๘ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา
ใครบ้างเป็นเหมือนพระองค์ พระองค์มีมหิทธานุภาพ โอ พระผู้เป็นเจ้า
และความสัตย์จริงของพระองค์อยู่โดยรอบพระองค์
๙ คลื่นทะเลอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์
เวลาคลื่นสูงขึ้น พระองค์ก็ทำให้สงบลง
๑๐ พระองค์ปราบราหับ*จนราบคาบอย่างซากศพ
พระองค์ทำให้พวกศัตรูกระเจิดกระเจิงด้วยอานุภาพของพระองค์
๑๑ สวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกก็เช่นกัน
พระองค์ก่อตั้งโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในโลกขึ้นมา
๑๒ พระองค์สร้างทิศเหนือและทิศใต้
ภูเขาทาโบร์และเฮอร์โมนสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยความยินดี
๑๓ แขนของพระองค์กอปรด้วยฤทธานุภาพ
มือพระองค์มีพละกำลัง และมือขวายกขึ้นสูง
๑๔ ความชอบธรรมและความเป็นธรรมคือรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์
ความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงตั้งอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์

---

* **สดุดี ๘๙๑๐** ในที่นี้หมายถึงมังกรทะเลที่เป็นตัวแทนพลังแห่งความชั่วร้าย ฉบับโยบ 9:13; 26:12; อิสยาห์ 51:9

๑๕ ชนชาติที่รู้จักร้องเพลงสรรเสริญก็เป็นสุข
โอ พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะดำเนินชีวิตในความสว่างของพระองค์
๑๖ เขาจะรื่นเริงใจในพระนามของพระองค์ตลอดวันเวลา
และจะโห่ร้องในความชอบธรรมของพระองค์
๑๗ เพราะพระองค์เป็นพระบารมีแห่งพละกำลังของพวกเขา
พระองค์โปรดปรานที่จะชูพละกำลังของพวกเรา
๑๘ โล่ป้องกันเราเป็นของพระผู้เป็นเจ้า
กษัตริย์เราเป็นขององค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

๑๙ นานมาแล้ว พระองค์กล่าวกับผู้ภักดีของพระองค์ในภาพนิมิตว่า
เราให้ความช่วยเหลือแก่ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง
เรายกคนคนหนึ่งที่ได้เลือกไว้ขึ้นจากชนชาติ
๒๐ เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา
เราเจิมเขาด้วยน้ำมันอันบริสุทธิ์
๒๑ มือของเราจะค้ำจุนเขาอย่างมั่นคง
และแขนของเราจะทำให้เขาเก่งกาจ
๒๒ ไม่มีศัตรูใดๆ จะเอาชนะเขาได้
ไม่มีคนชั่วคนไหนที่จะลบหลู่เขาได้
๒๓ เราจะขยี้พวกข้าศึกต่อหน้าเขา
และฆ่าคนที่เกลียดชังเขา
๒๔ ความสัตย์จริงและความรักอันมั่นคงของเราจะอยู่กับเขา
พละกำลังของเขาจะถูกเชิดชูโดยนามของเรา
๒๕ เราจะวางมือข้างหนึ่งของเขาที่ทะเล
และมือขวาของเขาวางที่แม่น้ำ
๒๖ เขาจะส่งเสียงร้องถึงเราว่า พระองค์เป็นบิดาของข้าพเจ้า
พระเจ้าของข้าพเจ้า และศิลาแห่งความรอดพ้นของข้าพเจ้า
๒๗ เราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเรา
ผู้อยู่เหนือบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลก
๒๘ เราจะรักษาความรักอันมั่นคงของเราเพื่อเขาไปตลอดกาล
พันธสัญญาของเราที่มีต่อเขาจะมั่นคง
๒๙ เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขาให้สืบต่อกันไปตลอดกาล
บัลลังก์ของเขาจะยืนยงตราบที่ท้องฟ้าจะคงอยู่
๓๐ หากว่าผู้สืบเชื้อสายของเขาละเลยกฎบัญญัติของเรา
และไม่ดำเนินตามคำสั่งของเรา
๓๑ ถ้าพวกเขาฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา
และไม่รักษาบัญญัติของเรา
๓๒ เราจะลงโทษบาปของพวกเขาด้วยไม้เรียว
และความชั่วด้วยการเฆี่ยน
๓๓ แต่เราจะไม่พรากความรักอันมั่นคงของเราไปจากดาวิด
และไม่คืนความสัตย์จริงที่เรามีต่อเขา
๓๔ เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา
หรือเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เราได้สัญญาไว้
๓๕ เราได้ปฏิญาณในความบริสุทธิ์ของเราไว้ครั้งเดียวเป็นพอ
เราไม่หลอกลวงดาวิด

๓๖ เชื้อสายของเขาจะคงอยู่ไปตลอดกาล
และบัลลังก์ของเขาเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ส่อง ณ เบื้องหน้าเรา
๓๗ และจะได้รับการสถาปนาตลอดกาลอย่างดวงจันทร์
ที่เป็นพยานอันมั่นคง†บนท้องฟ้า เซล่าห์

๓๘ แต่พระองค์ปฏิเสธและไม่ใยดี
พระองค์กริ้วผู้ที่พระองค์เจิม
๓๙ พระองค์ยกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์
และทำให้มงกุฎของท่านเป็นมลทิน ตกอยู่ในกองธุลี
๔๐ พระองค์ทลายกำแพงเมืองของท่านลงทุกด้าน
และทิ้งให้หลักอันแข็งแกร่งต้องพังทลายลง
๔๑ ทุกคนที่ผ่านมาก็ริบทุกสิ่งไปจากท่าน
ท่านกลายเป็นที่ถูกดูหมิ่นของบรรดาเพื่อนบ้าน
๔๒ พระองค์ได้ยกชูมือขวาของข้าศึกของท่าน
พระองค์ทำให้ศัตรูทั้งปวงของท่านยินดี
๔๓ พระองค์หันคมดาบของท่าน
และไม่ช่วยท่านในการสงคราม
๔๔ พระองค์ยุติความยิ่งใหญ่ของท่านลง
และล้มบัลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน
๔๕ พระองค์ทำให้วันเวลาในวัยหนุ่มของท่านสั้นลง
พระองค์ให้ท่านสวมใส่ความอับอาย เซล่าห์

๔๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า นานเพียงไร พระองค์จะซ่อนไปตลอดกาลหรือ
ความกริ้วของพระองค์จะลุกเป็นไฟนานเพียงไร
๔๗ ขอพระองค์ระลึกเถิดว่า ชีวิตคนอยู่ได้นานเพียงไร
พระองค์ได้สร้างบรรดามนุษยชาติโดยเปล่าประโยชน์เพียงไร
๔๘ มนุษย์คนไหนมีชีวิตอยู่โดยไม่เห็นความตาย
หรือช่วยชีวิตของตนให้พ้นจากเงื้อมมือของแดนคนตาย เซล่าห์

๔๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่เคยสำแดงเป็นคำปฏิญาณ
ที่พระองค์ได้ทำไว้กับดาวิดอยู่ที่ไหนแล้ว
๕๐ พระผู้เป็นเจ้า ขอระลึกถึงผู้รับใช้ที่ถูกเย้ยหยัน
และความรู้สึกในใจที่ข้าพเจ้าต้องรับแบกเพราะการดูหมิ่นของชนชาติจำนวนมาก
๕๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า เป็นพวกศัตรูของพระองค์ที่เย้ยหยัน
เขาเย้ยหยันผู้ได้รับการเจิมของพระองค์ทุกฝีก้าว

๕๒ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์
อาเมน และอาเมน

ภาค 4

๙๐

บทที่ *90-106*

† **สดุดี ๘๙๓๗** 2 ซามูเอล 7:8-16

สอนพวกเราให้ใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์

คำอธิษฐานของโมเสส คนของพระเจ้า

๑ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นที่พึ่งพิงของพวกเรา
ทุกชั่วอายุคน
๒ พระองค์เป็นพระเจ้าจากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล
ก่อนที่จะสร้างภูเขา พื้นแผ่นดิน และโลก

๓ พระองค์ทำให้มนุษย์กลับสภาพไปเป็นผงคลีโดยกล่าวว่า
□กลับไปเถิด ลูกๆ ของมนุษย์เอ๋ย□
๔ ด้วยว่าในสายตาของพระองค์ 1,000 ปี
เป็นเหมือนกับวันเดียวที่ผ่านไป
ดั่งยามเดียวในตอนค่ำ
๕ พระองค์ทำให้ชีวิตของพวกเขาสิ้นสุดลงโดยฉับพลัน
ดุจหญ้าที่งอกขึ้นใหม่ในยามเช้า
๖ ในยามเช้ามันมีชีวิตชีวา และงอกขึ้นมา
พอยามเย็นมันก็เอนลู่ลงเหี่ยวเฉาไป

๗ ด้วยว่า พวกเราถูกทำลายด้วยความกริ้วของพระองค์
และการลงโทษของพระองค์ทำให้เราหวาดหวั่นพรั่นพรึง
๘ ความชั่วของพวกเราไม่อาจหนีพ้นพระองค์
แม้บาปกระทำในที่ลับก็กลับกระจ่าง ณ เบื้องหน้าพระองค์
๙ เพราะวันเวลาผ่านไปภายใต้การลงโทษของพระองค์
ชีวิตของเราสิ้นสุดลงดั่งการถอนหายใจ
๑๐ อายุขัยของเราคือ 70 ปี
หรือไม่ก็อาจถึง 80 ปีหากว่าเป็นคนแข็งแรง
ถึงกระนั้นในช่วงชีวิตยังมีความทุกข์ยากและลำบาก
ไม่ช้าก็หมดไป และเราก็บินจากไป
๑๑ ใครทราบถึงอานุภาพของความกริ้วของพระองค์
และใครจะทราบว่า การลงโทษของพระองค์น่าหวาดหวั่นเพียงไร
๑๒ ฉะนั้น โปรดสอนพวกเราให้นึกถึงวันเวลาว่าล่วงไปอย่างรวดเร็ว
เราจะได้รับสติปัญญาจากพระเจ้าไว้ในจิตใจ
๑๓ หันกลับมาเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า จะอีกนานเพียงไร
โปรดสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เถิด
๑๔ ให้พวกเราพอใจกับความรักอันมั่นคงของพระองค์ในยามเช้าเถิด
และเราจะเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีตลอดชีวิต
๑๕ ให้พวกเราได้รับความยินดีมากเท่ากับความยากลำบากที่พระองค์ให้เราได้รับ
และนานหลายปีเท่าๆ กับความยากลำบากที่พวกเราประสบ
๑๖ ขอให้การกระทำของพระองค์เป็นที่ประจักษ์แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
และความยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่ลูกหลานของเขาเถิด
๑๗ ให้ความพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราอยู่กับพวกเราเถิด
ขอพระองค์เสริมสร้างสิ่งที่พวกเรากระทำเพื่อพวกเรา
โปรดเสริมสร้างสิ่งที่พวกเรากระทำด้วยเถิด

สดุดี ๙๑

พระเจ้าเป็นที่พึ่งพิงของท่าน

๑ ผู้ที่อาศัยอยู่ภายใต้การปกป้องขององค์ผู้สูงสุด
จะพักอยู่ในร่มเงาของผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๒ ข้าพเจ้าจะพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า "พระองค์เป็นที่พักพิง และเป็นป้อมปราการของ
ข้าพเจ้า
พระเจ้าของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าไว้วางใจ"

๓ เพราะว่า พระองค์จะช่วยท่านให้หลุดพ้นจากกับดักที่ซ่อนไว้
จากโรคระบาดร้ายแรง
๔ พระองค์จะโอบอุ้มท่านด้วยปีกของพระองค์
ท่านจะพักพิงอยู่ใต้ปีกของพระองค์
ความสัตย์จริงของพระองค์จะเป็นโล่ป้องกันและเป็นดั้ง
๕ ท่านไม่ต้องกลัวสิ่งอันน่าหวาดหวั่นในยามค่ำ
หรือลูกศรที่แล่นออกไปในความสว่างของวัน
๖ หรือโรคระบาดที่แพร่ไปในความมืด
หรือภัยพิบัติที่มาทำลายตอนเที่ยงวัน
๗ คนนับพันจะล้มลงข้างๆ ท่าน
คนนับหมื่นทางขวามือท่าน
แต่มันจะไม่มาใกล้ถึงตัวท่าน
๘ ท่านสามารถมองดูด้วยตาของท่าน
และเห็นคนชั่วร้ายถูกลงโทษ

๙ เพราะท่านให้พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่พึ่งพิงของท่าน
พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เป็นที่ลี้ภัยของท่าน
๑๐ ไม่มีภัยใดๆ จะกล้ำกรายท่านได้
วิบัติจะไม่เข้าใกล้กระโจมของท่าน
๑๑ เพราะพระองค์จะสั่งความเกี่ยวกับท่านกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์
ให้ปกป้องท่านไม่ว่าจะไปไหน
๑๒ ทูตสวรรค์จะช่วยรับท่านไว้ในมือ
เพื่อว่าเท้าของท่านจะได้ไม่กระทบแม้หินสักก้อน*
๑๓ ท่านจะเดินย่ำสิงโตและงูเห่า
และจะเหยียบขยี้สิงโตหนุ่มและงู

๑๔ พระองค์กล่าวว่า "ผู้ที่รักเราจะปลอดภัย
เราจะปกป้องคนที่รู้จักชื่อของเรา
๑๕ เราจะตอบคนที่ร้องเรียกถึงเรา
เราจะอยู่กับคนที่ทุกข์ยาก
เราจะช่วยเหลือ และให้เกียรติแก่เขา
๑๖ เราจะทำให้เขาได้พอใจกับชีวิตอันยืนยาว
และแสดงให้เขาเห็นความรอดพ้นที่มาจากเรา"

---

* **สดุดี ๙๑:๑๒** มัทธิว 4:6; ลูกา 4:10,11

สดุดี ๙๒

เพลงสรรเสริญ เพลงสดุดี

บทเพลงสำหรับวันสะบาโต

๑ การขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าเป็นสิ่งดี
รวมทั้งการบรรเลงเพลงแด่พระนามของพระองค์ โอ องค์ผู้สูงสุด
๒ นับว่าเป็นสิ่งดีที่จะประกาศความรักอันมั่นคงของพระองค์ในยามรุ่งอรุณ
และความสัตย์จริงของพระองค์ในยามราตรี
๓ กับดนตรีจากพิณสิบสาย
และเพลงจากพิณเล็ก

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าดีใจเพราะกิจการของพระองค์
ข้าพเจ้าเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีเพราะฝีมือการทำงานของพระองค์
๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า งานของพระองค์ช่างยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้
ความนึกคิดของพระองค์ช่างลึกซึ้ง
๖ คนสมองทึบไม่สามารถรู้ได้
คนโง่เขลาก็ไม่เข้าใจในเรื่องนี้
๗ คือเวลาคนชั่วเติบโตดั่งต้นหญ้า
และคนเลวทุกคนเจริญรุ่งเรือง
พวกเขาจะถูกทำลายโดยสิ้นเชิง

๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์จะเป็นทียกย่องเชิดชูตลอดกาล

๙ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้า ศัตรูของพระองค์
ดูเถิด ศัตรูของพระองค์จะสิ้นชีพ
คนเลวทุกคนจะหนีกระเจิดกระเจิงไป
๑๐ แต่พระองค์ชูพละกำลังของข้าพเจ้าขึ้นดั่งชูเขาของกระทิง
พระองค์เจิมน้ำมันใหม่บนตัวข้าพเจ้า
๑๑ ข้าพเจ้าได้เห็นพวกศัตรูพ่ายแพ้ด้วยตาของข้าพเจ้า
หูข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของพวกคนชั่ว

๑๒ คนมีความชอบธรรมจะงอกงามอย่างต้นอินทผลัม
เติบโตอย่างต้นซีดาร์ในเลบานอน
๑๓ เขาเป็นดั่งต้นทีปลูกไว้ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
จะงอกงามในลานพระตำหนักของพระเจ้าของเรา
๑๔ และยังออกผลในยามชรา
ยังสดและเขียวชอุ่ม
๑๕ เพื่อประกาศว่า "พระผู้เป็นเจ้าเที่ยงธรรม
พระองค์เป็นศิลาของข้าพเจ้า และกอปรด้วยความเป็นธรรมโดยสมบูรณ์"

สดุดี ๙๓

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

๑ พระผู้เป็นเจ้าครองบัลลังก์ พระองค์พรั่งพร้อมด้วยความยิ่งใหญ่
พระผู้เป็นเจ้าพรั่งพร้อมด้วยอานุภาพ

โลกถูกสร้างขึ้นอย่างมั่นคง และไม่อาจเคลื่อนย้ายไปที่ใดๆ ได้
๒ บัลลังก์ของพระองค์ถูกจัดตั้งไว้อย่างมั่นคงนับแต่แรกเริ่ม
พระองค์ดำรงอยู่เหนือสภาวะกาล

๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า กระแสน้ำดังครืนครั่น
กระแสน้ำส่งเสียงครืนๆ
กระแสน้ำคำรามด้วยคลื่นกระทบ
๔ แต่ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเสียงครืนครั่นของกระแสน้ำหลายสาย
และมีอานุภาพยิ่งกว่าคลื่นในท้องทะเล
คือพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงส่งเป็นผู้มีมหิทธานุภาพ

๕ คำสั่งของพระองค์เป็นสิ่งแน่นอน
โอ พระผู้เป็นเจ้า ความบริสุทธิ์เหมาะกับพระตำหนักของพระองค์
นานแสนนาน

สดุดี ๙๔

ความมั่นใจของผู้มีความชอบธรรม

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งการลงโทษ
โอ พระเจ้าแห่งการลงโทษ โปรดแสดงให้ประจักษ์เถิด
๒ โอ ผู้พิพากษาโลก ลุกขึ้นเถิด
สนองตอบคนหยิ่งยโสตามที่เขาควรได้รับ
๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า จะนานเพียงไร
จะนานเพียงไรที่คนชั่วร้ายยังคงเบิกบานใจกัน
๔ พวกเขาพ่นถ้อยคำยโส
คนทำความชั่วทั้งปวงล้วนแต่โอ้อวดกัน
๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาขยี้ชนชาติของพระองค์
และกดขี่ข่มเหงผู้สืบมรดกของพระองค์
๖ พวกเขาฆ่าหญิงม่ายและคนต่างด้าวที่ตั้งรกรากอยู่
และฆ่าเด็กกำพร้า
๗ แล้วพวกเขาพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้าจะไม่เห็นหรอก
พระเจ้าของยาโคบไม่หยั่งรู้"

๘ จงเข้าใจเถิด พวกเจ้าช่างโง่เขลาเหลือเกิน
เมื่อไหร่เจ้าจึงจะมีสติปัญญาบ้าง
๙ พระองค์เป็นผู้สร้างหูให้เรา พระองค์จะไม่ได้ยินหรือ
และพระองค์สร้างดวงตา พระองค์จะไม่เห็นหรือ
๑๐ ผู้ที่สอนให้บรรดาประชาชาติมีวินัยจะไม่ลงโทษหรือ
และผู้สั่งสอนมนุษย์ขาดความรู้หรือ
๑๑ พระผู้เป็นเจ้าทราบความนึกคิดของมนุษย์ว่า
เป็นเพียงประหนึ่งไอน้ำ*

๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า คนมีความสุขได้แก่คนที่พระองค์สอนให้มีวินัย
และคนที่พระองค์สั่งสอนจากกฎบัญญัติของพระองค์

* **สดุดี ๙๔๑๑** 1 โครินธ์ 3:20

๑๓ เพื่อให้เขาปลอดภัยในยามมีคนปองร้าย
จนกระทั่งหลุมศพจะถูกขุดรอไว้ให้คนชั่ว
๑๔ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทอดทิ้งชนชาติของพระองค์
และพระองค์ไม่ละเลยผู้สืบมรดกของพระองค์
๑๕ ความเป็นธรรมจะกลับมายังผู้มีความชอบธรรม
และผู้มีใจอันเที่ยงธรรมจะตามหลังไป

๑๖ ใครลุกขึ้นช่วยข้าพเจ้าต่อต้านคนเลว
ใครอยู่ข้างข้าพเจ้าต่อสู้คนชั่ว
๑๗ ถ้าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ช่วยข้าพเจ้า
อีกไม่นานชีวิตข้าพเจ้าก็คงจะลงไปอยู่ในความเงียบสงัดแห่งความตาย
๑๘ เวลาข้าพเจ้าพูดว่า "เท้าของข้าพเจ้าพลาด"
โอ พระผู้เป็นเจ้า ความรักอันมั่นคงของพระองค์พยุงข้าพเจ้าไว้
๑๙ เวลาจิตใจข้าพเจ้าว้าวุ่นสับสน
พระองค์ปลอบประโลมจิตวิญญาณทำให้ข้าพเจ้าเบิกบาน
๒๐ พวกคนชั่วร้ายที่ปกครองบ้านเมืองจะเป็นพันธมิตรกับพระองค์ได้หรือ
เขาเป็นคนสร้างความทุกข์ด้วยการละเมิดกฎเกณฑ์
๒๑ พวกเขารวมหัวกันฆ่าคนมีความชอบธรรม
และป้ายความผิดแก่คนไร้ความผิดจนถึงแก่ชีวิต
๒๒ แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่พักพิงของข้าพเจ้า
๒๓ พระองค์จะลงโทษพวกที่กระทำสิ่งชั่วร้าย
และจะทำให้เขาพินาศเพราะบาปของเขา
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราจะทำให้เขาพินาศ

สดุดี ๙๕

ร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
๑ มาเถิด เรามาเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีถวายพระผู้เป็นเจ้ากันเถิด
เรามาส่งเสียงร้องอันรื่นเริงแด่ศิลาแห่งความรอดพ้นของเราเถิด
๒ เราไปเข้าเฝ้าพระองค์เพื่อกล่าวขอบคุณพระองค์
เรามาร่วมเปล่งเสียงอันรื่นเริงถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสรรเสริญ
๓ เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง
กษัตริย์ผู้ใหญ่ยิ่งเหนือเทพเจ้าทั้งปวง
๔ ความลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในมือของพระองค์
ความสูงของภูเขาก็เป็นของพระองค์เช่นกัน
๕ ทะเลเป็นของพระองค์เพราะพระองค์สร้างมันขึ้นมา
และสร้างพื้นดินแห้งขึ้นด้วยมือของพระองค์เอง

๖ มาเถิด เรามาก้มตัวลงราบกับพื้น
น้อมตัวลงเพื่อกราบนมัสการ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ผู้สร้างพวกเรา
๗ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของเรา
และพวกเราเป็นชนชาติในทุ่งหญ้าของพระองค์
เป็นฝูงแกะภายใต้การดูแลของพระองค์

วันนี้ ถ้าพวกท่านได้ยินเสียงของพระองค์
๘ ก็อย่าทำใจของเจ้าให้แข็งกระด้างเหมือนกับที่ได้ทำในเมรีบาห์
เหมือนกับวันที่ได้ทำที่มัสสาห์*ในถิ่นทุรกันดาร
๙ เวลาบรรพบุรุษของเจ้าได้ลองดีกับเราโดยการทดสอบเรา
แม้ว่าเขาได้เห็นสิ่งที่เรากระทำแล้วก็ตาม
๑๐ เราขยะแขยงชนยุคนั้นอยู่ 40 ปี
เราจึงกล่าวว่า จิตใจของเขาเหล่านั้นหลงผิดเสมอ
และเขาไม่รู้วิถีทางของเรา
๑๑ เราจึงประกาศให้คำปฏิญาณด้วยความกริ้วว่า
พวกเขาจะไม่มีวันเข้าสู่ที่พำนักของเรา †

สดุดี ๙๖

พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ครองบัลลังก์

๑ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระผู้เป็นเจ้าทั่วทั้งโลกเอ๋ย
จงร้องเพลงถวายพระผู้เป็นเจ้า
๒ จงร้องเพลงถวายพระผู้เป็นเจ้า สรรเสริญพระนามของพระองค์
ประกาศความรอดพ้นทีมาจากพระองค์โดยไม่เว้นวัน
๓ บอกเล่าถึงพระบารมีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
การกระทำอันมหัศจรรย์ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่และสมควรแก่การสรรเสริญยิ่งนัก
พระองค์เป็นที่น่าเกรงขามเหนือเทพเจ้าทั้งปวง
๕ เพราะว่า เทพเจ้าทั้งปวงของบรรดาชนชาติเป็นเพียงรูปเคารพ
แต่พระผู้เป็นเจ้าสร้างฟ้าสวรรค์
๖ ความเรืองรองและความยิ่งใหญ่อยู่เบื้องหน้าพระองค์
พละกำลังและพระบารมีอยู่ในที่พำนักของพระองค์

๗ เหล่าตระกูลของบรรดาชนชาติจงป่าวร้องแด่พระผู้เป็นเจ้าเถิด
จงป่าวร้องว่า พระผู้เป็นเจ้ากอปรด้วยพระบารมีและพลานุภาพ
๘ จงป่าวร้องว่า พระนามของพระผู้เป็นเจ้านั้นยิ่งใหญ่
จงนำของถวายมาและเข้าไปในลานพระตำหนักของพระองค์
๙ กราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้าในความบริสุทธิ์ของพระองค์
ทั่วทั้งโลกจงสั่นสะท้าน ณ เบื้องหน้าพระองค์
๑๐ จงพูดในบรรดาประชาชาติว่า พระผู้เป็นเจ้าครองบัลลังก์
โลกถูกสร้างขึ้นอย่างมั่นคง และไม่อาจเคลื่อนย้ายไปที่ใด
พระองค์จะพิพากษาบรรดาชนชาติด้วยความยุติธรรม

๑๑ ให้สวรรค์ชื่นชมยินดี ให้แผ่นดินโลกเริงร่า
ให้ทะเลและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้นส่งเสียงครืนครั่น
๑๒ ให้ทุ่งนาและทุกสิ่งในนั้นเปรมปรีด์
แล้วต้นไม้ทุกต้นในป่าไม้จะส่งเสียงร้องด้วยความยินดี
๑๓ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์จะมา
พระองค์จะมาพิพากษาแผ่นดินโลก

---

* **สดุดี ๙๕๘** ฮีบรู 3:15; 4:7; อพยพ 17:1-7; กันดารวิถี 20:1-13 † **สดุดี ๙๕๑๑** ฮีบรู 3:7-11; 3:18; 4:3,5

พระองค์จะพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม
และพิพากษาบรรดาชนชาติด้วยความสัตย์จริงของพระองค์

สดุดี ๙๗

พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ครองบัลลังก์สูงสุด

๑ พระผู้เป็นเจ้าครองบัลลังก์ ให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์
ให้แผ่นดินชายฝั่งทะเลอันแสนไกลยินดี
๒ หมู่เมฆและความมืดทึบล้อมโดยรอบพระองค์
ความชอบธรรมและความเป็นธรรมคือรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์
๓ เปลวไฟไปล่วงหน้าพระองค์
เผาไหม้พวกศัตรูของพระองค์โดยรอบ
๔ สายฟ้าแลบของพระองค์ทำให้โลกสุกสว่าง
แผ่นดินโลกเห็นและสั่นสะเทือน
๕ เทือกเขาหลอมละลายดั่งขี้ผึ้ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
๖ สวรรค์ประกาศความชอบธรรมของพระองค์
และบรรดาชนชาติทั้งปวงเห็นพระบารมีของพระองค์

๗ บรรดาผู้นมัสการรูปเคารพทุกคนได้รับความอับอาย
คือพวกที่โอ้อวดในรูปเคารพอันไร้ค่า
เทพเจ้าทั้งปวงจงก้มนมัสการพระองค์

๘ ชาวศิโยนได้ยินและยินดี
บรรดาธิดาของยูดาห์เปรมปรีดิ์
เพราะความเป็นธรรมของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
๙ พระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุดเหนือสิ่งทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
พระองค์ได้รับการเชิดชูเหนือเทพเจ้าทั้งปวง
๑๐ ผู้รักพระผู้เป็นเจ้าเกลียดชังความชั่ว
พระองค์รักษาชีวิตของผู้ภักดีต่อพระองค์
พระองค์จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว
๑๑ แสงสาดส่องให้กับผู้มีความชอบธรรม
และความยินดีให้กับผู้มีใจอันเที่ยงธรรม
๑๒ ท่านผู้มีความชอบธรรมเอ๋ย จงยินดีในพระผู้เป็นเจ้าเถิด
และขอบคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์

สดุดี ๙๘

จงเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดี

เพลงสดุดี
๑ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์ได้กระทำสิ่งมหัศจรรย์
มือขวาและแขนอันบริสุทธิ์ของพระองค์
นำชัยชนะมาสู่พระองค์
๒ พระผู้เป็นเจ้าให้ชัยชนะเป็นที่ปรากฏในสายตาของบรรดาประชาชาติ
พระองค์เผยความชอบธรรมของพระองค์

๓ พระองค์ไม่ลืมความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์
ที่มีต่อพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล
ทั่วแหล่งหล้าได้เห็นชัยชนะ
ของพระเจ้าของเราแล้ว

๔ ทั่วทั้งโลกเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีถวายพระผู้เป็นเจ้าเถิด
จงเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดี และร้องเพลงสรรเสริญ
๕ ร้องเพลงคลอคู่กับพิณเล็กถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
ด้วยทำนองเสียงร้องเพลงกับพิณเล็ก
๖ กับแตรยาว*และเสียงแตรงอน†
เปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีถวายแด่กษัตริย์ผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้า

๗ ให้ทะเลและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้นส่งเสียงครืนครั่น
ทั้งโลกและผู้อาศัยอยู่ในนั้นพากันแซ่ซ้องด้วย
๘ ให้กระแสน้ำส่งเสียงครืนครั่น
ให้ทิวเขาเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความยินดีคู่กันไป
๙ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์จะมาพิพากษาแผ่นดินโลก
พระองค์จะพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม
และพิพากษาบรรดาชนชาติด้วยความเที่ยงธรรม

สดุดี ๙๙

พระผู้เป็นเจ้าเป็นกษัตริย์สูงสุด
๑ พระผู้เป็นเจ้าครองบัลลังก์
ให้บรรดาชนชาติตัวสั่นครั่นคร้าม
พระองค์นั่งบนบัลลังก์เหนือตัวเครูบ
ให้แผ่นดินโลกสะเทือนเลื่อนลั่น
๒ พระผู้เป็นเจ้าใหญ่ยิ่งในศิโยน
พระองค์ถูกเชิดชูเหนือชนชาติทั้งปวง
๓ ให้พวกเขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ องค์ผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม
พระองค์บริสุทธิ์
๔ กษัตริย์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพรักความเป็นธรรม
พระองค์สร้างความยุติธรรม
พระองค์ได้แสดงความเป็นธรรม
และความชอบธรรมแก่ยาโคบ*
๕ จงยกย่องพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
และกราบนมัสการ ณ ที่วางเท้าของพระองค์
พระองค์บริสุทธิ์

๖ โมเสสและอาโรนอยู่ในบรรดาปุโรหิตของพระองค์
ซามูเอลอยู่ในบรรดาผู้ร้องเรียกพระนามของพระองค์
ท่านเหล่านี้ได้ร้องบอกพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ก็ตอบท่าน

---

* **สดุดี ๙๘□๖** ทำจากโลหะ มีเสียงแหลม † **สดุดี ๙๘□๖** ทำจากเขาแกะ * **สดุดี ๙๙□๔** คืออิสราเอล

๗ พระองค์กล่าวกับท่านเหล่านั้นจากเสาเมฆก้อนมหึมา
ท่านรักษาคำสั่งของพระองค์
และกฎเกณฑ์ที่พระองค์บัญชาไว้

๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา พระองค์ตอบชนชาติของพระองค์
พระองค์เป็นพระเจ้าผู้พร้อมด้วยการให้อภัย
และลงโทษเมื่อพวกเขากระทำบาป
๙ จงยกย่องพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
และกราบนมัสการ ณ ภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราบริสุทธิ์

สดุดี ๑๐๐

รับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี
เพลงสดุดีแห่งการขอบคุณ
๑ ทั่วทั้งโลกเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีถวายพระผู้เป็นเจ้าเถิด
๒ รับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี
เข้าเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง
๓ จงรู้เถิดว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้า
พระองค์เป็นผู้สร้างพวกเรา และเราเป็นคนของพระองค์
เป็นชนชาติของพระองค์ และเป็นฝูงแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์

๔ เข้าสู่ประตูของพระองค์ด้วยใจขอบคุณ
เข้าสู่ลานพระตำหนักของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ
ขอบคุณพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์
๕ เพราะพระผู้เป็นเจ้าประเสริฐ
ความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
ความสัตย์จริงของพระองค์ยืนยงไปทุกชั่วอายุคน

สดุดี ๑๐๑

คำปฏิญาณของกษัตริย์
เพลงสดุดีของดาวิด
๑ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงความรักอันมั่นคงและความเป็นธรรม
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะบรรเลงเพลงถวายพระองค์
๒ ข้าพเจ้าจะใส่ใจในวิถีทางแห่งสัจจะ
เมื่อใดเล่าพระองค์จึงจะมาเยือนข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าใช้สัจจะเป็นเครื่องดำเนินชีวิต
ภายในเรือนของข้าพเจ้า
๓ ข้าพเจ้าจะไม่ข้องแวะกับสิ่งเลวใดๆ
ข้าพเจ้าเกลียดการกระทำความชั่วของคน
และข้าพเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย
๔ ข้าพเจ้าอยู่ห่างจากคนมีใจลวงหลอก
ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งเลวร้าย

๕ ใครก็ตามที่แอบว่าร้ายเพื่อนบ้านของตน

ข้าพเจ้าก็จะไม่ไว้ชีวิตเขา
ข้าพเจ้าจะไม่ยอมทนกับคน
ที่มีสายตาหยิ่งจองหองและมีใจโส

๖ ข้าพเจ้าหมายตาคนภักดีในแผ่นดิน
เพื่อให้เขาอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า
คนที่ดำเนินชีวิตโดยปราศจากข้อตำหนิ
จะปรนนิบัติข้าพเจ้า
๗ ไม่มีคนพูดเท็จคนใดจะอาศัยในเรือนของข้าพเจ้าได้
คนโป้ปดไม่มีวันยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้าได้นาน

๘ ทุกๆ เช้า ข้าพเจ้าไม่ไว้ชีวิตคนชั่วร้ายทั้งปวง
ในแผ่นดิน
ข้าพเจ้าจะกำจัดบรรดาคนทำชั่ว
ให้ไปเสียจากเมืองของพระผู้เป็นเจ้า*

สดุดี ๑๐๒

คำอธิษฐานของผู้มีทุกข์

คำอธิษฐานของผู้ทนทุกข์ทรมาน เวลารู้สึกอ่อนล้า และร้องไห้ฟูมฟายกับพระผู้เป็นเจ้า
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
ให้เสียงร้องขอความช่วยเหลือของข้าพเจ้าดังไปถึงพระองค์ด้วยเถิด
๒ พระองค์อย่าได้ซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า
ในยามข้าพเจ้าลำบาก
โปรดเงี่ยหูฟังข้าพเจ้า
ตอบข้าพเจ้าโดยเร็ว ในวันที่ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์

๓ วันเวลาของข้าพเจ้าเลือนหายไปดั่งควันไฟ
และกระดูกข้าพเจ้าร้อนผ่าวดั่งไฟในเตา
๔ หัวใจข้าพเจ้าแห้งโรยราดั่งต้นหญ้า และเหี่ยวเฉาไป
แม้กระทั่งอาหาร ข้าพเจ้าก็ลืมรับประทาน
๕ ข้าพเจ้าร้องคร่ำครวญเสียงดัง
ตัวข้าพเจ้ามีแต่หนังหุ้มกระดูก
๖ ข้าพเจ้าเป็นเหมือนนกกระทุงในที่กันดาร
เหมือนนกเค้าแมวในที่ร้าง
๗ ข้าพเจ้าไม่อาจหลับลงได้
ข้าพเจ้าเป็นดั่งนกที่เดียวดายเกาะอยู่บนยอดหลังคา
๘ พวกศัตรูของข้าพเจ้าเหยียดหยามข้าพเจ้าตลอดวันเวลา
เขาเยาะเย้ยและใช้ชื่อของข้าพเจ้าเป็นคำสาปแช่ง
๙ ข้าพเจ้ากินขี้เถ้าต่างอาหาร
และมีน้ำตาประสมอยู่ในเครื่องดื่ม
๑๐ เป็นเพราะพระองค์ขัดเคืองและกริ้วเป็นที่สุด
พระองค์จึงยกตัวข้าพเจ้าขึ้นและโยนทิ้งเสีย
๑๑ วันเวลาของข้าพเจ้าเป็นเหมือนเงาในยามใกล้ค่ำ
ข้าพเจ้าแห้งโรยราดั่งต้นหญ้า

---

* **สดุดี ๑๐๑๘** เมืองนี้คือ เยรูซาเล็ม

๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ครองบัลลังก์อยู่เป็นนิตย์
พระองค์จะเป็นที่ระลึกถึงทุกชั่วอายุคน
๑๓ พระองค์จะลุกขึ้นและเมตตาศิโยน
เพราะถึงเวลาจะโปรดปรานเธอ
อันเป็นเวลาที่เหมาะควรแล้ว
๑๔ เพราะบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เห็นคุณค่าศิลาของเธอ
และสงสารเธอแม้จะป่นปี้จนเป็นผงธุลี
๑๕ บรรดาประชาชาติจะยำเกรงพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
และกษัตริย์ทั้งปวงในแผ่นดินโลกจะเกรงพระบารมีของพระองค์
๑๖ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะสร้างศิโยนขึ้นใหม่
พระองค์จะปรากฏด้วยพระบารมีของพระองค์
๑๗ พระองค์จะตอบคำอธิษฐานของผู้ที่ถูกทอดทิ้ง
และไม่เฉยเมยต่อคำอ้อนวอนของพวกเขา

๑๘ ให้สิ่งนี้ถูกบันทึกไว้สำหรับยุคต่อไป
เพื่อว่าชนชาติที่ยังไม่ได้ก่อเกิดขึ้นมาจะได้สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
๑๙ เมื่อพระผู้เป็นเจ้ามองลงจากสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์
พระองค์มองดูแผ่นดินโลกจากฟ้าสวรรค์
๒๐ เพื่อฟังเสียงคร่ำครวญของเหล่านักโทษ
เพื่อปลดปล่อยผู้ต้องโทษถึงแก่ชีวิตให้เป็นอิสระ
๒๑ เพื่อให้พวกเขาประกาศพระนามของพระผู้เป็นเจ้าในศิโยน
และสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม
๒๒ เวลาบรรดาชนชาติและอาณาจักรร่วมกันชุมนุม
เพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า

๒๓ พระองค์ทำให้กำลังของข้าพเจ้าถดถอยลงในขณะยังเป็นหนุ่ม
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีอายุสั้นลง
๒๔ ข้าพเจ้าพูดว่า โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า
อย่ารับตัวข้าพเจ้าไปในเวลาที่มีอายุเพียงครึ่งของชีวิตเท่านั้น
พระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุคน
๒๕ ในกาลก่อนพระองค์ได้วางฐานรากของแผ่นดินโลก
และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีมือของพระองค์
๒๖ สิ่งเหล่านี้จะพินาศ แต่พระองค์จะยังดำรงอยู่
ทุกสิ่งจะผุพังไปเหมือนกับเครื่องนุ่งห่ม
พระองค์จะเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้เหมือนเปลี่ยนเสื้อคลุม
และมันก็จะล่วงผ่านไป
๒๗ แต่พระองค์คงอยู่เช่นเดิม
และชีวิตของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด*
๒๘ บรรดาลูกหลานของผู้รับใช้ของพระองค์จะอาศัยอยู่ต่อไป
ผู้สืบเชื้อสายของพวกเขาจะปลอดภัย ณ เบื้องหน้าพระองค์

* **สดุดี ๑๐๒๒๗** ฮีบรู 1:10-12

สดุดี ๑๐๓

ความรักของพระเจ้า
เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด
ทั่วทั้งกายและใจข้าพเจ้าสรรเสริญพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๒ โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด
และอย่าลืมสิ่งดีๆ ทั้งปวงที่พระองค์มอบให้
๓ พระองค์ยกโทษบาปทั้งปวงแก่ท่าน
พระองค์รักษาโรคของท่านทุกโรคให้หายขาด
๔ พระองค์ไถ่ชีวิตของท่านจากหลุมแห่งแดนคนตาย
และมอบความรักอันมั่นคง และความเมตตาให้แก่ท่าน
๕ พระองค์ให้สิ่งดีๆ แก่ท่านอย่างอุดมสมบูรณ์ตราบที่ท่านมีชีวิตอยู่
เพื่อพละกำลังจากวัยหนุ่มของท่านกลับคืนมาใหม่ เหมือนวัยของนกอินทรี

๖ พระผู้เป็นเจ้ากระทำสิ่งที่เป็นความชอบธรรม
และให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกบีบบังคับ
๗ พระองค์ให้โมเสสทราบวิถีทางของพระองค์
ให้ลูกหลานชาวอิสราเอลทราบการกระทำของพระองค์
๘ พระผู้เป็นเจ้ามีเมตตาและพระคุณ
ไม่โกรธง่าย และบริบูรณ์ด้วยความรักอันมั่นคง
๙ พระองค์จะไม่ขัดขวางเราเสมอไป
หรือจะเก็บความโกรธไว้ตลอดกาล
๑๐ พระองค์ไม่ได้ลงโทษเราตามความหนักเบาของบาปที่เราทำไป
หรือสนองตอบความชั่วตามที่เราควรได้รับ
๑๑ ฟ้าสวรรค์อยู่สูงจากแผ่นดินโลกเพียงไหน
ความรักอันมั่นคงของพระองค์สำหรับบรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์ก็มีมากเพียงนั้น
๑๒ ทิศตะวันออกอยู่ไกลจากทิศตะวันตกเพียงไหน
พระองค์ปลดบาปไปจากเราให้ไกลเพียงนั้น
๑๓ บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด
พระผู้เป็นเจ้าสงสารบรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์ฉันนั้น
๑๔ เพราะพระองค์ทราบว่า กายของเราเป็นอย่างไร
พระองค์ทราบดีว่า เราเป็นเพียงแค่ผงธุลี

๑๕ วันเวลาของมนุษย์ยืนยาวเท่ากับต้นหญ้า
ผลิบานในระยะสั้นเท่ากับดอกไม้ในทุ่ง
๑๖ ซึ่งในยามที่ลมพัดผ่าน มันก็ปลิดปลิวไป
ที่ที่มันก่อเกิดและเติบใหญ่ก็ไม่รู้จักมันอีกต่อไป
๑๗ แต่ความรักอันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้าคงอยู่กับบรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์ จากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล
และความชอบธรรมของพระองค์อยู่กับบรรดาลูกๆ ของลูกๆ ของเขา
๑๘ อยู่กับบรรดาผู้รักษาพันธสัญญาของพระองค์
และไม่ลืมทำตามข้อบังคับของพระองค์
๑๙ พระผู้เป็นเจ้าจัดตั้งบัลลังก์ของพระองค์บนสวรรค์

และอาณาจักรของพระองค์ปกครองทั่วทุกแห่งหน

๒๐ ท่านผู้เป็นเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
พวกท่านเป็นผู้มีอานุภาพที่กระทำตามคำพูดของพระองค์
เชื่อฟังคำของพระองค์
๒๑ ชาวสวรรค์ทั้งปวงของพระองค์ บรรดาผู้ที่ทั้งปรนนิบัติพระองค์และกระทำตามความประสงค์ของพระองค์
จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด
๒๒ สรรพสิ่งที่พระองค์สร้างเอ๋ย จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
ทุกแห่งหนที่พระองค์ปกครอง

โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด

สดุดี ๑๐๔

สรรเสริญพระเจ้าผู้สร้างสิ่งทั้งปวง
๑ โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด

โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ยิ่งใหญ่นัก
พระองค์ทรงเครื่องด้วยความเรืองรองและความยิ่งใหญ่
๒ รัศมีสว่างเรืองรองอยู่โดยรอบดั่งเสื้อคลุมของพระองค์
พระองค์คลี่ฟ้าสวรรค์ให้กว้างออกดั่งม่าน
๓ พระองค์ตั้งคานสำหรับที่พำนักของพระองค์ไว้บนน้ำที่อยู่เบื้องบน
ใช้หมู่เมฆเป็นรถศึกของพระองค์
พระองค์ดำเนินไปกับสายลม
๔ พระองค์บันดาลให้ผู้ส่งข่าวของพระองค์เป็นดุจลม
และให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นดุจเปลวไฟ*

๕ พระองค์ตั้งแผ่นดินโลกบนฐานรากของมันเอง
เพื่อไม่ให้เคลื่อนที่ได้จนชั่วกัปชั่วกัลป์
๖ แล้วพระองค์ครอบคลุมมันด้วยน้ำลึกเสมือนเครื่องแต่งกาย
และน้ำท่วมเทือกเขา
๗ เมื่อพระองค์บอกห้าม น้ำก็ไหลพล่าน
เมื่อเปล่งเป็นเสียงฟ้าร้อง มันก็เคลื่อนที่หนีไปโดยฉับพลัน
๘ มันไหลท่วมเทือกเขา
แล้วลดลงสู่หุบเขา
อันเป็นทีที่พระองค์กำหนดให้มันอยู่
๙ พระองค์จำกัดขอบเขตเพื่อไม่ให้มันผ่านไป
มันจึงท่วมโลกอีกไม่ได้

๑๐ พระองค์ปล่อยให้น้ำพุพลุ่งในหุบเขา
มันไหลไปในระหว่างเนินเขา
๑๑ เป็นน้ำดื่มสำหรับสัตว์ป่าในทุ่ง
แก้กระหายแก่พวกลาป่า

---

* **สดุดี ๑๐๔๔** ฮีบรู 1:7

๑๒ นกในอากาศมีที่อาศัยได้ก็ด้วยน้ำพุ
มันพากันส่งเสียงร้องอยู่ตามกิ่งไม้
๑๓ พระองค์รดน้ำบนภูเขาจากที่พำนักเบื้องสูงของพระองค์
แผ่นดินโลกชุ่มฉ่ำจากผลงานของพระองค์
๑๔ พระองค์ให้ต้นหญ้างอกเพื่อฝูงสัตว์
และให้มนุษย์ดูแลพืช
เพื่อใช้เป็นอาหารจากแผ่นดินโลก
๑๕ และให้เหล้าองุ่นเพื่อให้มนุษย์มีใจยินดี
ให้น้ำมันเพื่อให้ใบหน้าแจ่มใส
และให้ข้าวเพื่อเป็นกำลังใจให้แก่มนุษย์
๑๖ บรรดาต้นไม้ของพระผู้เป็นเจ้าได้น้ำรดอย่างชุ่มฉ่ำ
คือต้นซีดาร์แห่งเลบานอน†ที่พระองค์ได้ปลูกไว้
๑๗ ซึ่งพวกนกก็สร้างรังของมันไว้ที่ใต้ร่มไม้
นกกระสาอาศัยอยู่ที่ต้นสน
๑๘ ภูเขาสูงเป็นที่สำหรับแพะป่า
โขดหินเป็นที่พักพิงของตัวแบดเจอร์

๑๙ พระองค์สร้างดวงจันทร์ไว้สำหรับกำหนดเวลาของเดือน
ดวงอาทิตย์รู้เวลาตกของมัน
๒๐ พระองค์ให้ความมืดเกิดขึ้น ซึ่งก็เป็นเวลากลางคืน
ให้สัตว์ป่าคืบคลานออกมา
๒๑ สิงโตหนุ่มคำรามหาเหยื่อของมัน
แสวงหาอาหารจากพระเจ้า
๒๒ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น
พวกมันก็กลับไปนอนในที่ของมัน
๒๓ มนุษย์ออกไปทำงาน
ออกแรงทำงานกระทั่งเย็น

๒๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า งานของพระองค์มากมายอย่างยิ่ง
พระองค์สร้างสิ่งทั้งปวงด้วยพระปัญญา
แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยสิ่งที่พระองค์สร้าง
๒๕ โน่นก็ทะเล ทั้งกว้างและใหญ่
มีสิ่งต่างๆ แหวกว่ายอยู่นับไม่ถ้วนคือ
สิ่งมีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่
๒๖ เรือแล่นอยู่ที่นั่น
และตัวเหราที่พระองค์สร้างก็แหวกว่ายอยู่ในนั้น

๒๗ สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับพระองค์
เพื่อให้อาหารมันตามกาลเวลา
๒๘ พระองค์ให้อาหาร
ต่างก็เก็บกินกันไป
พระองค์ยื่นมือออก
พวกมันก็ได้รับสิ่งดีๆ อย่างอุดมสมบูรณ์

---

† **สดุดี ๑๐๔๑๖** สดุดี 29:5

๒๙ เมื่อพระองค์เมินหน้าไปจากพวกมัน
มันก็ตกใจ
เวลาพระองค์เอาลมหายใจของพวกมันไป
มันก็ตายและกลับไปเป็นดิน
๓๐ เมื่อพระองค์ระบายลมหายใจของพระองค์ออก
พวกมันก็ถูกสร้างขึ้น
พระองค์ทำให้พื้นแผ่นดินกลับดีขึ้นใหม่

๓๑ ขอพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่ตลอดกาล
ขอพระผู้เป็นเจ้ายินดีในสิ่งที่พระองค์สร้าง
๓๒ พระองค์เพียงมองดูแผ่นดินโลก มันก็สะท้านไหว
พระองค์จับต้องภูเขา มันก็พ่นควัน
๓๓ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าไปชั่วชีวิต
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้าของข้าพเจ้าตราบที่มีชีวิตอยู่
๓๔ ขอให้การใคร่ครวญของข้าพเจ้าเป็นที่พอใจของพระองค์
เพราะข้าพเจ้ายินดีในพระผู้เป็นเจ้า
๓๕ ให้พวกคนบาปถูกกำจัดไปเสียจากแผ่นดินโลก
และอย่าให้มีพวกคนชั่วอีกเลย

โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด

สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๐๕

พระเจ้าและชนชาติของพระองค์
๑ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ร้องเรียกพระนามของพระองค์
ให้สิ่งที่พระองค์กระทำเป็นที่รู้จักในบรรดาชนชาติ
๒ จงร้องเพลงถวายแด่พระองค์ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระองค์
จงประกาศการกระทำอันมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
๓ สรรเสริญพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ด้วยความภาคภูมิ
ให้บรรดาผู้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้ามีใจยินดีเถิด
๔ จงแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าและพละกำลังของพระองค์
จงเข้าเฝ้าพระองค์เสมอ
๕ จงระลึกถึงสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ
สิ่งอัศจรรย์และการพิพากษาลงโทษที่พระองค์กล่าว
๖ โอ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์
บรรดาบุตรของยาโคบ คนที่พระองค์เลือก
๗ พระองค์คือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา
การพิพากษาลงโทษของพระองค์มีอยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก
๘ พระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ตลอดกาล
ระลึกถึงคำบัญชาของพระองค์นานนับพันชั่วอายุคน
๙ พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทำไว้กับอับราฮัม
และสัญญาที่พระองค์ได้ปฏิญาณไว้กับอิสอัค
๑๐ ซึ่งพระองค์ยืนยันว่าเป็นกฎเกณฑ์แก่ยาโคบ

เป็นพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์แก่อิสราเอล
๑๑ โดยกล่าวว่า เราจะยกดินแดนคานาอันให้แก่เจ้า
เป็นส่วนแบ่งที่เจ้าจะได้รับเป็นมรดก

๑๒ ในเวลาที่พวกเขามีจำนวนน้อย
เป็นกลุ่มเล็กๆ และอาศัยอยู่ที่นั่นเพียงชั่วคราว
๑๓ ระหกระเหินจากประชาชาติหนึ่งไปยังอีกประชาชาติหนึ่ง
และจากอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกชนชาติหนึ่ง
๑๔ พระองค์ไม่ยอมให้ใครมาบีบบังคับพวกเขา
พระองค์เตือนบรรดากษัตริย์เพื่อเห็นแก่พวกเขา
๑๕ โดยกล่าวว่า อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้
อย่าทำร้ายบรรดาผู้เผยคำกล่าวของเรา

๑๖ แล้วพระองค์บันดาลให้เกิดทุพภิกขภัยขึ้นในแผ่นดิน
ผลผลิตที่เป็นอาหารเสียหายหมด
๑๗ แต่พระองค์ใช้ชายผู้หนึ่งไปล่วงหน้าพวกเขา
คือโยเซฟผู้ถูกขายไปเป็นทาส
๑๘ มีตรวนเหล็กล่ามอยู่ที่เท้า
ปลอกเหล็กสวมอยู่ที่คอ
๑๙ จนกระทั่งสิ่งที่ท่านพยากรณ์ไว้ได้บังเกิดขึ้นจริง
คำของพระผู้เป็นเจ้าได้พิสูจน์ให้เห็นว่าท่านถูกต้อง
๒๐ กษัตริย์ให้พาตัวท่านมา และปลดปล่อยตัวไป
ผู้ปกครองของบรรดาชนชาติได้ปล่อยให้ท่านเป็นอิสระ
๒๑ กษัตริย์แต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้ควบคุมวัง
และปกครองสมบัติพัสถานทั้งหลาย
๒๒ ท่านบัญชาพวกเจ้าหน้าที่ได้ตามใจชอบ
และสอนบรรดาผู้อาวุโสให้ใช้สติปัญญา*

๒๓ ครั้นแล้วอิสราเอลก็มาถึงประเทศอียิปต์
ยาโคบตั้งถิ่นฐานในดินแดนของฮาม
๒๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าทำให้ชนชาติของพระองค์เพิ่มพูนจำนวนลูกหลานมากขึ้น
และมีมากเกินกว่าพวกศัตรูของเขา
๒๕ พระองค์ทำให้จิตใจของชาวอียิปต์เกลียดชังชนชาติของพระองค์
และปฏิบัติต่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเล่ห์อุบาย
๒๖ พระองค์ให้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ไป
และอาโรนผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้
๒๗ ทั้งสองท่านได้แสดงสิ่งอัศจรรย์ของพระเจ้าท่ามกลางพวกเขา
และสิ่งมหัศจรรย์ในดินแดนของฮาม
๒๘ พระองค์ให้มีความมืดและทำให้ดินแดนมืดมิด
แต่พวกเขาขัดคำสั่งของพระองค์
๒๙ พระองค์ทำให้น้ำที่มีอยู่ของพวกเขากลายเป็นเลือด
อันเป็นเหตุให้ปลาตาย
๓๐ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยกบ

---

* **สดุดี ๑๐๕๒๒** ข้อ 16-22 อ้างอิงถึงเรื่องในฉบับปฐมกาล บทที่ 37-41

แม้ในห้องพักของเชื้อพระวงศ์
๓๑ เพียงพระองค์กล่าว แมลงเป็นฝูงๆ ก็พากันบินมา
และตัวริ้นแพร่ขยายไปทั่วอาณาเขตของเขาทั้งปวง
๓๒ พระองค์ทำให้ลูกเห็บตกแทนฝน
และสายฟ้าแลบแปลบปลาบไปทั่วแผ่นดินของเขา
๓๓ พระองค์ทำลายเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของพวกเขา
และโค่นต้นไม้ในอาณาเขตของเขาลง
๓๔ เพียงพระองค์กล่าว ฝูงตั๊กแตนก็พากันมา
มีตั๊กแตนเล็กมากมายจนนับไม่ถ้วน
๓๕ พวกมันกัดกินพืชทั้งหมดในแผ่นดินของเขา
และกินผลที่ได้จากการเพาะปลูกจนเกลี้ยง
๓๖ พระองค์ผลาญชีวิตลูกหัวปีทุกคนบนแผ่นดิน
ผลแรกแห่งพละกำลังทั้งปวงของพวกเขา

๓๗ ครั้นแล้วพระองค์ก็นำอิสราเอลไปพร้อมกับเงินและทองคำ
ไม่มีสักคนในเผ่าของพระองค์ที่ถูกกีดขวาง
๓๘ อียิปต์ดีใจเมื่ออิสราเอลไปจากพวกเขา
เพราะอิสราเอลทำให้พวกเขาพรั่นพรึง

๓๙ พระองค์คลี่ก้อนเมฆออกเป็นร่มเงา
แสงจากเพลิงเป็นแสงสว่างในยามค่ำ
๔๐ พวกเขาเรียกร้อง และพระองค์ก็ให้นกกระทา
และให้รับประทานอาหารที่ตกลงจากฟ้าจนอิ่มหนำ
๔๑ พระองค์แยกหิน แล้วน้ำก็พวยพุ่งออกมา
ไหลไปรวมเป็นแม่น้ำในที่กันดาร
๔๒ เพราะพระองค์ระลึกถึงคำสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และระลึกถึงอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์†

๔๓ พระองค์จึงพาชนชาติของพระองค์ไปโดยที่พวกเขารื่นเริงเบิกบาน
และบรรดาผู้ที่พระองค์เลือกไว้ไปกับเสียงร้องด้วยความยินดี
๔๔ และพระองค์มอบแผ่นดินของประชาชาติให้กับอิสราเอล
และพวกเขาได้ไร่นาจากบรรดาชนชาติมาเป็นของตน
๔๕ เพื่อชนชาติของพระองค์จะได้รักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
และปฏิบัติตามกฎบัญญัติของพระองค์

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า‡

สดุดี ๑๐๖

พระผู้เป็นเจ้ากรุณาต่อชนชาติของพระองค์

๑ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าเพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๒ ใครจะประกาศการกระทำอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า

† **สดุดี ๑๐๕๔๒** ปฐมกาล 12:1-3 ‡ **สดุดี ๑๐๕๔๕** ข้อ 23-45 อ้างอิงถึงเรื่องในฉบับอพยพ

หรือประกาศคำสรรเสริญพระองค์
๓ บรรดาผู้ปฏิบัติตามความเป็นธรรมก็เป็นสุข
คือผู้กระทำด้วยความชอบธรรมเสมอไป

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้า เวลาพระองค์โปรดปรานชนชาติของพระองค์
เวลาพระองค์ช่วยพวกเขาให้รอดพ้น ก็โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย
๕ เพื่อข้าพเจ้าจะได้เห็นคนที่พระองค์เลือกเจริญก้าวหน้ารุ่งเรืองขึ้น
และข้าพเจ้าจะได้เป็นสุขด้วยกันกับประชาชาติของพระองค์
และสรรเสริญร่วมกับผู้สืบมรดกของพระองค์

๖ พวกเราได้ทำบาปเหมือนๆ กับบรรพบุรุษของเรา
เรากระทำผิดไปแล้ว เรากระทำความชั่ว
๗ บรรพบุรุษของพวกเราในอียิปต์
ไม่ได้คำนึงถึงสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์
พวกเขาไม่นึกถึงความรักมั่นคงอันอุดมของพระองค์
แต่กลับฝ่าฝืนทีริมฝั่งทะเลที่ทะเลแดง
๘ แม้กระนั้น พระองค์ยังช่วยให้พวกเขารอดพ้นเพื่อพระนามของพระองค์
เพื่อให้อานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นที่ประจักษ์
๙ พระองค์ออกคำสั่งกับทะเลแดง และทะเลก็แห้งเหือดลง
ครั้นแล้วพระองค์นำพวกเขาไปทางทะเลลึกราวกับไปทางถิ่นทุรกันดาร
๑๐ พระองค์ช่วยพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรู
และช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากอำนาจของข้าศึก
๑๑ และกระแสน้ำก็ท่วมเหล่าปรปักษ์
โดยไม่มีใครรอดพ้นไปได้สักคน
๑๒ แล้วพวกเขาก็เชื่อในคำพูดของพระองค์
และร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

๑๓ ไม่นานหลังจากนั้นพวกเขาก็ลืมสิ่งที่พระองค์กระทำ
และไม่รอฟังคำปรึกษาของพระองค์
๑๔ พวกเขาเกิดความอยากยิ่งนักขณะที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร
และลองดีกับพระเจ้าในที่ร้างอันแร้นแค้น
๑๕ พระองค์ให้สิ่งที่พวกเขาขอ
แต่ก็ให้โรคระบาดอันร้ายแรงเกิดขึ้นกับพวกเขาด้วย

๑๖ พวกเขาอิจฉาโมเสสในค่ายที่พัก
และอิจฉาอาโรนคนบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า
๑๗ แผ่นดินแยกออกจากกันและกลืนดาธาน
และฝังอะบีรามกับพรรคพวกจนมิด*
๑๘ ไฟเผาผลาญคนทั้งกลุ่ม
เปลวไฟเผาไหม้คนชั่วเหล่านั้น
๑๙ พวกเขาปั้นรูปลูกโคขึ้นที่โฮเรบ
และบูชารูปเคารพที่ได้หลอมไว้
๒๐ พวกเขาเอาพระบารมีของพระเจ้า
แลกกับรูปปั้นของโคที่กินหญ้า

---

* **สดุดี ๑๐๖๑๗** กันดารวิถี 16:1-35

๒๑ พวกเขาลืมพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นของเขา
ผู้กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่ในอียิปต์
๒๒ สิ่งมหัศจรรย์ในดินแดนของฮาม
สิ่งอันน่าเกรงขามที่ทะเลแดง
๒๓ แล้วพระองค์กล่าวว่า พระองค์จะทำลายพวกเขา
แต่โมเสสผู้ที่พระองค์เลือกไว้
ไปยืนทัดทานพระองค์
เพื่อให้พระองค์หันจากความเกรี้ยวโกรธและไม่ทำลายพวกเขา

๒๔ ต่อมาภายหลัง พวกเขาก็ไม่กล้าเข้าไปในแผ่นดินอันน่าอยู่
เขาไม่เชื่อในสัญญาของพระองค์
๒๕ พวกเขาต่างบ่นพึมพำอยู่ในกระโจมที่พักของตน
และไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า
๒๖ ฉะนั้น พระองค์ยกมือขึ้นปฏิญาณกับพวกเขาว่า
พระองค์จะปล่อยให้เขาตายในถิ่นทุรกันดาร
๒๗ และจะทำให้ผู้สืบเชื้อสายของเขากระจัดกระจายไปในบรรดาประชาชาติ
ให้เขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน

๒๘ พวกเขาเทียมแอกกับเทพเจ้าบาอัลแห่งเปโอร์†
และกินของที่นำไปบูชาสิ่งไม่มีชีวิต
๒๙ การกระทำของเขาถือเป็นการยั่วโทสะ
และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขา
๓๐ ครั้นแล้วฟีเนหัสช่วยเป็นคนกลางจัดการเรื่อง
และโรคระบาดก็หยุด
๓๑ เขาถูกนับว่ามีความชอบธรรม
ตลอดทุกยุคทุกสมัยจนนิรันดร์กาล
๓๒ พวกเขาทำให้พระองค์กริ้วที่แหล่งน้ำเมรีบาห์‡
และเป็นเหตุให้โมเสสเดือดร้อน§
๓๓ พวกเขากดดันจิตวิญญาณของท่าน
ท่านจึงพูดโดยไม่ได้ตรึกตรอง

๓๔ พวกเขาไม่ได้ทำลายบรรดาชนชาติ
ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชา
๓๕ แต่กลับไปใช้ชีวิตร่วมกับบรรดาประชาชาติ
และรับวิถีทางของพวกเขามา
๓๖ เขาบูชารูปเคารพของคนเหล่านั้น
ซึ่งต่อมาก็คือบ่วงแร้วสำหรับตนเอง
๓๗ เขายกบุตรชายหญิงให้เป็น
เครื่องสักการะแก่พวกมาร
๓๘ พวกเขาฆ่าคนไร้ความผิด
เลือดของบุตรชายหญิงของเขาเอง
ถูกใช้เป็นเครื่องสักการะให้แก่บรรดารูปเคารพแห่งคานาอัน
และแผ่นดินแปดเปื้อนด้วยเลือด

---

† **สดุดี ๑๐๖๒๘** กันดารวิถี 25:1-13 ‡ **สดุดี ๑๐๖๓๒** อพยพ 17:1-7; กันดารวิถี 20:2-13 § **สดุดี ๑๐๖๓๒** กันดารวิถี 20:12

๓๙ พวกเขาจึงไม่ใช่คนบริสุทธิ์เนื่องจากสิ่งที่ตัวเองกระทำ
และความประพฤติของเขาเป็นเช่นของหญิงแพศยา

๔๐ แล้วความโกรธของพระผู้เป็นเจ้าพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์
และพระองค์ชิงชังผู้สืบมรดกของพระองค์
๔๑ พระองค์มอบพวกเขาให้อยู่ในมือของบรรดาประชาชาติ
ซึ่งเป็นพวกที่เกลียดชังและมีอำนาจเหนือพวกเขา
๔๒ ศัตรูทำให้พวกเขามีความทุกข์
และพวกเขาถูกบังคับให้อยู่ใต้อำนาจของศัตรู
๔๓ พระองค์ช่วยให้พวกเขารอดปลอดภัยหลายครั้ง
แม้ว่าเขาจะฝ่าฝืนพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง
และถลำลึกลงในบาปมากยิ่งขึ้น

๔๔ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังเหลียวแลในยามพวกเขาตกทุกข์ได้ยาก
สนใจฟังในยามที่เขาร้องทุกข์
๔๕ พระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาที่มีต่อพวกเขา
และเปลี่ยนใจตามความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีอย่างเอนกอนันต์
๔๖ พระองค์โปรดให้พวกเขาได้รับความเมตตา
จากบรรดาผู้ที่จับเขาไปเป็นเชลย

๔๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ช่วยพวกเราให้รอดพ้นเถิด
และรวบรวมพวกเราจากบรรดาประชาชาติ
เพื่อเราจะได้ขอบคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และสรรเสริญพระองค์อย่างภาคภูมิใจ

๔๘ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล
จากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล
และให้ชนชาติทั้งปวงกล่าวว่า "อาเมน"

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

ภาค 5

๑๐๗

บทที่ *107-150*

ความเมตตานานาประการ

๑ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๒ ให้บรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าไถ่ไว้แล้วกล่าวเช่นนั้นเถิด
คือคนที่พระองค์ไถ่มาจากอำนาจของศัตรู
๓ รวบรวมพวกเขามาจากดินแดนทั้งหลาย
จากตะวันออกและตะวันตก
จากเหนือและใต้

๔ เขาพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารอันแร้นแค้น
และไม่สามารถหาทางเข้าเมืองเพื่ออาศัยอยู่ได้

๕ ทั้งหิวและกระหาย
ชีวิตจิตใจอ่อนระอา
๖ พวกเขาจึงร้องต่อพระผู้เป็นเจ้าในยามลำบาก
พระองค์ก็ได้ช่วยพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์
๗ นำพวกเขามุ่งตรงไป
จนถึงเมืองเพื่ออาศัยอยู่
๘ ให้พวกเขาขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าในความรักอันมั่นคงของพระองค์
ในสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบรรดาบุตรของมนุษย์
๙ เพราะพระองค์ทำให้ผู้กระหายได้รับจนพอใจ
และมอบสิ่งดีๆ แก่ผู้หิวโหย

๑๐ บ้างก็ตกอยู่ในความมืดมิด
นักโทษรับทุกข์ทรมานเพราะถูกล่ามโซ่
๑๑ เพราะพวกเขาฝ่าฝืนคำกล่าวของพระเจ้า
และดูหมิ่นความตั้งใจขององค์ผู้สูงสุด
๑๒ ใจของพวกเขาท้อแท้เพราะงานหนัก
เมื่อเขาล้มลงก็ไม่มีใครช่วย
๑๓ พวกเขาจึงร้องต่อพระผู้เป็นเจ้าในยามลำบาก
พระองค์ก็ได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากความทุกข์
๑๔ ปลดปล่อยให้พ้นจากความมืดมิด
และทำให้โซ่ที่ล่ามไว้ขาดออก
๑๕ ให้พวกเขาขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าในความรักอันมั่นคงของพระองค์
ในสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบรรดาบุตรของมนุษย์
๑๖ เพราะพระองค์พังประตูทองสัมฤทธิ์ลง
รวมทั้งที่ได้หักดาลประตู

๑๗ พวกโง่เขลาที่ยังคงฝ่าฝืนซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ก็ต้องทนทุกข์ต่อไปเพราะความชั่วของตนเอง
๑๘ เขารังเกียจอาหารทุกชนิด
และเขยิบเข้าไปใกล้ประตูแดนคนตาย
๑๙ พวกเขาจึงร้องต่อพระผู้เป็นเจ้าในยามลำบาก
พระองค์ก็ได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากความทุกข์
๒๐ เมื่อพระองค์บัญชา โรคที่พวกเขาเป็นอยู่ก็หายขาด
พระองค์ยังช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากความพินาศอีกด้วย
๒๑ ให้พวกเขาขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าในความรักอันมั่นคงของพระองค์
ในสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบรรดาบุตรของมนุษย์
๒๒ ให้พวกเขามอบของถวายแห่งการขอบคุณ
และประกาศสิ่งที่พระองค์ได้กระทำด้วยเพลงแห่งความยินดี

๒๓ บางคนออกเรือเดินทะเล
ท่องไปในมหาสมุทรเพื่อทำการค้า
๒๔ พวกนั้นได้เห็นสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากระทำ
เป็นสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์ในท่ามกลางทะเลลึก

๒๕ เพียงพระองค์กล่าว ก็เกิดลมอันแรงกล้า
ซึ่งทำให้เกิดคลื่นลูกใหญ่
๒๖ พวกคนในเรือถูกโยนลอยสูงขึ้นสู่ท้องฟ้า ก่อนจะดำดิ่งลงสู่ห้วงลึก
ความกล้าของพวกเขามลายไปสิ้นเมื่ออันตรายย่างกรายเข้ามา
๒๗ พวกเขาสะดุดและโซเซไปมาราวกับคนเมา
ความชำนาญของพวกเขาไร้ประโยชน์
๒๘ พวกเขาจึงร้องต่อพระผู้เป็นเจ้าในยามลำบาก
พระองค์ก็ได้ช่วยพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์
๒๙ พระองค์ทำให้พายุสงบ
และคลื่นสงบนิ่ง
๓๐ ครั้นแล้วพวกเขาก็พากันดีใจเพราะคลื่นลมสงบลง
และพระองค์นำไปยังท่าที่พวกเขาต้องการ
๓๑ ให้พวกเขาขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าในความรักอันมั่นคงของพระองค์
ในสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบรรดาบุตรของมนุษย์
๓๒ ให้พวกเขายกย่องพระองค์ต่อหน้าที่ประชุมของชนชาติ
และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่

๓๓ พระองค์ทำให้แม่น้ำกลายเป็นถิ่นทุรกันดาร
แหล่งน้ำกลายเป็นดินทีแห้งแตกระแหง
๓๔ ดินทีเคยอุดมกลับกลายเป็นดินเค็ม
เพราะผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นชั่วร้าย
๓๕ พระองค์เปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้กลายเป็นแอ่งน้ำได้
จากดินทีแห้งผากกลับเป็นแหล่งน้ำ
๓๖ พระองค์ให้ผู้หิวกระหายตั้งถิ่นฐาน
และพวกเขาก็สร้างเมืองขึ้นเพื่อพักอาศัย
๓๗ พวกเขาหว่านเมล็ดในไร่นาและปลูกสวนองุ่น
ซึ่งก็เก็บเกี่ยวได้ผลดี
๓๘ ด้วยพระพรของพระองค์ เขาทั้งหลายจึงทวีจำนวนลูกหลานมากขึ้น
และไม่ปล่อยให้ฝูงสัตว์ลดจำนวนลง

๓๙ ครั้นเมื่อถูกลดจำนวนลงและอับอาย
เพราะถูกบีบบังคับ เผชิญกับความวิบัติและความเศร้า
๔๐ พระองค์ให้บรรดาผู้นำเป็นทีถูกดูหมิ่น
และทำให้พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร
๔๑ แต่พระองค์ฉุดคนยากไร้ขึ้นจากความทุกข์ทรมาน
และทำให้ครอบครัวของคนเหล่านั้นเพิ่มจำนวนมากขึ้นดั่งฝูงแกะ
๔๒ บรรดาผู้มีความชอบธรรมเห็นแล้วก็ยินดี
และคนชั่วทั้งปวงก็หุบปาก

๔๓ ผู้ใดเรืองปัญญาก็ให้เขาใส่ใจในสิ่งเหล่านี้
ให้เขาระลึกถึงความรักอันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๐๘

เพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทำให้เรามีชัยเหนือศัตรู

บทเพลง เพลงสดุดีของดาวิด

๑ ใจข้าพเจ้ามั่นคง โอ พระเจ้า
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องสรรเสริญด้วยชีวิตจิตใจ
๒ โอ พิณสิบสายและพิณเล็ก จงตื่นเถิด
ข้าพเจ้าจะปลุกอโณทัย
๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติ
และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง
๔ ด้วยว่า ความรักอันมั่นคงของพระองค์ยิ่งใหญ่กว้างไกลถึงแดนสวรรค์
ความสัตย์จริงของพระองค์สูงเทียมเมฆ

๕ โอ พระเจ้า ขอพระองค์เป็นทียกย่องเหนือเบื้องสวรรค์เถิด
ขอพระบารมีของพระองค์แผ่ปกไปทั่วแผ่นดินโลก*
๖ โปรดให้เราได้ชัยชนะด้วยมือขวาของพระองค์ และตอบคำอธิษฐานของพวกเรา
เพื่อว่าบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์จะได้รับความรอดพ้น

๗ พระเจ้าได้กล่าวในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ว่า
“ด้วยชัยชนะเราจะแบ่งเมืองเชเคม
และแบ่งหุบเขาสุคคท
๘ กิเลอาดเป็นของเรา และมนัสเสห์เป็นของเรา
เอฟราอิมเป็นหมวกเหล็กของเรา
ยูดาห์เป็นคทาของเรา
๙ โมอับเป็นอ่างชำระล้างของเรา
และเราจะเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม
เราก่ร้องด้วยความมีชัยต่อฟีลิสเตีย”

๑๐ ใครจะพาข้าพเจ้าไปยังเมืองที่แข็งแกร่ง
ใครจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
๑๑ โอ พระเจ้า ไม่ใช่พระองค์หรอกหรือที่ไม่ยอมรับพวกเรา
และไม่ออกไปกับกองทัพของพวกเราอีกแล้ว
๑๒ โปรดช่วยพวกเราต่อต้านข้าศึก
เพราะความช่วยเหลือจากพวกมนุษย์นั้นไร้ประโยชน์
๑๓ พวกเรามีพระเจ้าอยู่ด้วย เราจะมีชัยชนะ
พระองค์จะทำให้พวกศัตรูทลายราบเป็นหน้ากลอง

สดุดี ๑๐๙

ขอให้พระเจ้าตัดสินด้วยความยุติธรรม

ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด

๑ โอ พระเจ้าเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าสรรเสริญ
ขออย่าได้เมินเฉย
๒ เพราะคนชั่วและคนหลอกลวงเปิดปากว่าร้ายข้าพเจ้า
ลิ้นของพวกเขาใส่ร้ายข้าพเจ้า
๓ พวกเขากล่าวด้วยความเกลียดชังรอบข้างข้าพเจ้า

---

* **สดุดี ๑๐๘๕** สดุดี 57:7-11

และโจมตีข้าพเจ้าโดยไร้สาเหตุ
๔ พวกเขาตอบแทนความรักของข้าพเจ้าด้วยการกล่าวหาข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าก็ยังคงอธิษฐาน
๕ พวกเขาตอบความดีของข้าพเจ้าด้วยความเลว
และตอบแทนความรักของข้าพเจ้าด้วยความเกลียดชัง

๖ ให้คนชั่วคนหนึ่งมาคัดค้านเขา
ให้ผู้กล่าวหาผู้หนึ่งยืนอยู่เบื้องขวา
๗ เวลาเขาถูกไต่สวน ก็ให้เขาถูกตัดสินเป็นฝ่ายผิด
แม้คำอธิษฐานของเขาก็ยังนับว่าเป็นบาป
๘ ขอให้เขาอายุสั้น
ขอให้ผู้อื่นมาเป็นผู้นำแทนในตำแหน่งของเขา*
๙ ขอให้พวกลูกๆ ของเขากำพร้าพ่อ
และให้ภรรยาของเขาเป็นม่าย
๑๐ ขอให้พวกลูกๆ ของเขาต้องซัดเซพเนจรไปเที่ยวขอทาน
ขอให้พวกเขาถูกขับไล่ออกจากที่อยู่อันเสื่อมโทรม
๑๑ ขอให้เจ้าหนี้ยึดทุกสิ่งที่เขามี
ขอให้คนแปลกหน้ายึดเอาผลที่ได้จากแรงงานของเขาไป
๑๒ ขออย่าให้มีผู้ใดหยิบยื่นความกรุณาให้แก่เขา
หรืออย่ามีใครได้สงสารพวกลูกกำพร้าของเขาเลย
๑๓ ขอให้ผู้สืบเชื้อสายของเขาจงวอดวาย
ชื่อสกุลของเขาถูกลบออกในชั่วอายุต่อไป
๑๔ ขอให้ความชั่วของบรรพบุรุษของเขาตรึงในความทรงจำของพระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เลือนลาง
และไม่ยกโทษให้แก่บาปของมารดาของเขา
๑๕ ขอให้บาปทั้งปวงเป็นที่ประจักษ์แก่พระผู้เป็นเจ้าเสมอไป
ขอให้พระองค์ลบพวกเขาออกไปจากความทรงจำบนแผ่นดินโลก

๑๖ เพราะเขาไม่เคยคิดถึงความกรุณา
รังแต่จะกดขี่ข่มเหงผู้ขัดสน คนยากไร้
และผู้มีใจท้อแท้ จนพวกเขาเหล่านั้นต้องถึงแก่ความตาย
๑๗ เพราะเขาชอบสาปแช่ง
ก็ขอให้เขาถูกแช่งเสียเอง
เขาไม่ชอบอวยพรให้ใคร
ก็ขอให้พรห่างหายไปจากตัวเขา
๑๘ เขาแช่งคนจนติดเป็นนิสัย
ขอให้การแช่งซึมเข้าตัวเขาเหมือนน้ำ
และซึมเข้ากระดูกเหมือนน้ำมัน
๑๙ ขอให้เป็นเหมือนเสื้อผ้าที่เขานุ่งห่มรัดแน่น
เหมือนเข็มขัดที่คาดตัวเขาไว้อยู่เสมอ
๒๐ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าลงโทษพวกผู้กล่าวหาข้าพเจ้าเช่นนี้
พวกที่พูดว่าร้ายข้าพเจ้านั่นแหละ

๒๑ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

---

* **สดุดี ๑๐๙๘** กิจการของอัครทูต 1:20

ขอพระองค์กระทำตอบโต้เพื่อข้าพเจ้า เพื่อพระนามของพระองค์
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดปลอดภัยเถิด เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ประเสริฐยิ่งนัก
๒๒ ด้วยว่า ข้าพเจ้าขัดสนและยากไร้
ข้าพเจ้าเจ็บปวดรวดร้าวอยู่ในทรวงอก
๒๓ ข้าพเจ้าเป็นดั่งเงาที่พร่าเลือนในยามสายัณห์
ถูกสลัดออกดั่งตั๊กแตน
๒๔ เข่าของข้าพเจ้าอ่อนยวบเพราะขาดอาหาร
รางกายข้าพเจ้าซูบลงเหลือแต่กระดูก
๒๕ ข้าพเจ้ากลายเป็นที่ดูหมิ่นของพวกเขา
เวลาที่เห็นข้าพเจ้า เขาก็พากันส่ายหัว

๒๖ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น ตามความรักอันมั่นคงของพระองค์
๒๗ เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่า นี่คือฝีมือของพระองค์
และข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เองเป็นผู้กระทำ
๒๘ ถึงพวกเขาแช่งสาป แต่พระองค์ก็อวยพร
ให้พวกที่โจมตีข้าพเจ้าต้องอับอาย
ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินดี
๒๙ ขอให้กลุ่มผู้กล่าวหาข้าพเจ้าต้องสวมใส่ด้วยความเหยียดหยาม
และคลุมตัวด้วยความอับอาย

๓๐ ข้าพเจ้าจะเอ่ยปากกล่าวขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าหลายๆ ครั้ง
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางที่ประชุมใหญ่
๓๑ เพราะพระองค์ยืนอยู่เบื้องขวาเพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้
เพื่อช่วยเขาให้พ้นจากพวกที่กล่าวโทษเขาให้ถึงแก่ความตาย

สดุดี ๑๑๐

กษัตริย์และปุโรหิตของพระเจ้า

เพลงสดุดีของดาวิด
๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
“จงนั่งทางด้านขวาของเรา
จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าอยู่ใต้เท้าดั่งที่วางเท้าของเจ้า” *

๒ พระผู้เป็นเจ้าจะยื่นคทาของท่านอันกอปรด้วยพลานุภาพจากศิโยน
จงปกครองท่ามกลางพวกศัตรูของท่าน
๓ ชนชาติของท่านจะขันอาสา
ในวันที่ท่านต่อสู้ข้าศึก
ท่านจะได้หยาดน้ำค้างแห่งวัยหนุ่มจากรุ่งอรุณ
ณ ภูเขาอันบริสุทธิ์
๔ พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณ
และจะไม่เปลี่ยนใจว่า
“เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์

---

* **สดุดี ๑๑๐๑** มัทธิว 22:44; มาระโก 12:36; ลูกา 20:42; กิจการของอัครทูต 2:34,35

ตามแบบอย่างเมลคีเซเดค†

๕ พระผู้เป็นเจ้าอยู่ทางด้านขวาของท่าน
พระองค์จะทำให้บรรดากษัตริย์แตกพ่ายไปในวันแห่งการลงโทษของพระองค์
๖ พระองค์จะตัดสินลงโทษบรรดาประชาชาติ กองศพคนไว้เป็นพะเนิน
พระองค์จะทำให้คนระดับหัวหน้าพ่ายแพ้ไปทั่วทั้งปฐพีอันไพศาล
๗ ท่านจะดื่มจากลำธารข้างทาง
ฉะนั้นท่านจะเงยศีรษะขึ้นด้วยความมีชัย

สดุดี ๑๑๑

พระเจ้าปฏิบัติงาน

๑ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจของข้าพเจ้า
ในสภาอันเป็นที่ประชุมของผู้มีความชอบธรรม
๒ สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากระทำใหญ่ยิ่งนัก
และน่าศึกษาสำหรับทุกคนที่ยินดีในการกระทำของพระองค์
๓ สิ่งที่พระองค์กระทำนั้นยิ่งใหญ่และควรแก่การสรรเสริญ
และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๔ พระองค์ทำให้สิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่กล่าวถึง
พระผู้เป็นเจ้ามีพระคุณและเมตตายิ่งนัก
๕ คนที่เกรงกลัวในพระองค์จะมีอาหารรับประทาน
พระองค์จดจำพันธสัญญาของพระองค์ได้เสมอ
๖ พระองค์ให้ชนชาติของพระองค์รู้แจ้งถึงการกระทำอันกอปรด้วยอานุภาพของพระองค์
โดยให้ได้เป็นเจ้าของดินแดนซึ่งเป็นของบรรดาประชาชาติ
๗ มือของพระองค์กระทำสิ่งอันสัตย์จริงและเป็นธรรม
ข้อบังคับทุกข้อของพระองค์เป็นที่วางใจได้
๘ และทุกข้อก็ถูกจัดตั้งไว้ให้ยืนยงชั่วนิรันดร์กาล
เพื่อให้ปฏิบัติตามด้วยความสัตย์จริงและความเที่ยงธรรม
๙ พระองค์ไถ่ชนชาติของพระองค์
พระองค์บัญชาให้รักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ตลอดกาล
พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าเกรงขาม
๑๐ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าคือจุดเริ่มต้นของสติปัญญา
ทุกคนที่ปฏิบัติตามก็ฉลาดรอบรู้
ให้การสรรเสริญของพระองค์คงอยู่เป็นนิตย์

สดุดี ๑๑๒

ความสุขที่คนดีพึงได้รับ

๑ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

คนที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข
เขายินดีในพระบัญญัติของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง

---

† **สดุดี ๑๑๐๔** ฮีบรู 5:6; 7:17,21; ปฐมกาล 14:18-20

๒ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเขาจะมีอานุภาพบนแผ่นดิน
ผู้สืบวงศ์ตระกูลของผู้มีความชอบธรรมจะได้รับพระพร
๓ ความมั่งมีและความเป็นปึกแผ่นสถิตในเรือนของเขา
และความชอบธรรมของเขาคงอยู่เป็นนิตย์
๔ ย่อมมีแสงสว่างสาดส่องผ่านไปในที่มืดสำหรับผู้มีความเที่ยงธรรม
พระองค์กอปรด้วยพระคุณ ความสงสาร และความชอบธรรม
๕ พระพรจะเป็นของคนใจกว้าง และคนที่รู้จักให้คนอื่นหยิบยืม
เขาดำเนินกิจการของเขาด้วยความเป็นธรรม
๖ เขาจะไม่มีวันสะทกสะท้านหวั่นไหว
ผู้มีความชอบธรรมจะเป็นที่ระลึกถึงตลอดกาล
๗ เขาไม่ตื่นตระหนกต่อข่าวร้าย
ด้วยมีใจหนักแน่น วางใจในพระผู้เป็นเจ้า
๘ ใจของเขามั่นคง เขาจึงไม่หวาดกลัว
เขาแน่ใจว่าจะได้เห็นศัตรูของเขาพ่ายแพ้
๙ เขาเอื้อเฟื้อแก่ผู้ยากไร้
ความชอบธรรมของเขาคงอยู่เป็นนิตย์*
พละกำลังของเขาย่อมได้รับเกียรติยกย่องเชิดชู
๑๐ คนชั่วจะโกรธเมื่อได้เห็น
เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แล้วก็ต้องแพ้พ่ายถอยกลับไป
ความหวังของคนชั่วจะสูญเปล่า

สดุดี ๑๑๓

สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าในพระคุณของพระองค์

๑ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า จงสรรเสริญเถิด
สรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้า

๒ ให้พระนามของพระผู้เป็นเจ้าได้รับพระพร
ตั้งแต่บัดนี้ไปจนชั่วนิรันดร์กาล
๓ นับแต่ยามอาทิตย์ขึ้น จนถึงยามที่ลาลับไป
ให้พระนามของพระผู้เป็นเจ้าได้รับการสรรเสริญเถิด

๔ พระผู้เป็นเจ้าถูกเชิดชูเหนือประชาชาติทั้งปวง
และพระบารมีของพระองค์อยู่เหนือฟ้าสวรรค์
๕ มีใครบ้างที่เป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
พระองค์ครองบัลลังก์ ณ เบื้องบน
๖ พระองค์ก้มลงดูฟ้าสวรรค์
และแผ่นดินโลก
๗ พระองค์หยิบยกคนสิ้นไร้ไม้ตอกขึ้นจากผงธุลี
และหยิบยกคนยากไร้ขึ้นจากกองขี้เถ้า
๘ ให้พวกเขานั่งในตำแหน่งเทียบกับบรรดาเจ้าขุนมูลนาย
ในระดับบรรดาเจ้าขุนมูลนายของชนชาติของพระองค์

---

* **สดุดี ๑๑๒๙** 2 โครินธ์ 9:9

๙ พระองค์โปรดให้หญิงที่เป็นหมันได้อยู่อาศัยในเรือน
เป็นแม่ผู้มีใจยินดีของลูกๆ

จงสรรเสริญ พระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๑๔

เพลงเทศกาลปัสกา
๑ เมื่ออิสราเอลออกพ้นประเทศอียิปต์ไป
ครอบครัวของยาโคบพ้นไปจากชนต่างชาติต่างภาษา
๒ ยูดาห์กลายเป็นสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์
อิสราเอลอยู่ในการปกครองของพระองค์

๓ ทะเลแห้งเหือดลง
แม่น้ำจอร์แดนหยุดไหล*
๔ ภูเขาลิงโลดราวกับแกะตัวผู้
เนินเขาลิงโลดราวกับลูกแกะ

๕ ทะเลเอ๋ย เจ้าเป็นอะไรไป เจ้าจึงได้เหือดแห้ง
และจอร์แดน เหตุใดเจ้าจึงหยุดไหล
๖ ภูเขา เหตุใดเจ้าจึงลิงโลดราวกับแกะตัวผู้
เนินเขาลิงโลดราวกับลูกแกะ

๗ โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงหวั่นไหว ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
ณ เบื้องหน้าพระเจ้าของยาโคบ
๘ ผู้บันดาลให้ก้อนหินเป็นสระน้ำ
และหินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

สดุดี ๑๑๕

พระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียว
๑ แด่พระองค์เพียงผู้เดียว โอ พระผู้เป็นเจ้า แด่พระองค์เพียงผู้เดียว
ขอพระบารมีจงมีแด่พระนามของพระองค์
เพราะความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์

๒ ทำไมบรรดาประชาชาติจึงพากันพูดว่า
"พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน"
๓ พระเจ้าของพวกเราอยู่ในเบื้องฟ้าสวรรค์
พระองค์ทำตามความประสงค์ของพระองค์
๔ รูปเคารพของพวกเขาเป็นเงินและทองคำ
เป็นสิ่งที่ทำด้วยมือมนุษย์
๕ รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้
มีตา แต่มองไม่เห็น
๖ มีหู แต่ไม่สามารถได้ยิน
มีจมูกที่สูดดมกลิ่นไม่ได้

---

* **สดุดี ๑๑๔๓** โยชูวา 3:7-17

๗ มีมือที่ไร้ความรู้สึก
มีเท้าซึ่งก้าวเดินไม่ได้
และทำเสียงให้เกิดขึ้นในลำคอก็ไม่ได้
๘ พวกที่ปั้นรูปเคารพขึ้นก็ย่อมเป็นเหมือนกับรูปเคารพ
ผู้ใดวางใจในรูปเคารพก็เป็นดั่งรูปนั้น

๙ โอ พงศ์พันธุ์ของอิสราเอลเอ๋ย จงไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าเถิด
พระองค์ช่วยพวกเขา และเป็นดั่งโล่ของพวกเขา
๑๐ พงศ์พันธุ์ของอาโรนเอ๋ย จงไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าเถิด
พระองค์ช่วย และเป็นดั่งโล่ของพวกเขา
๑๑ พวกท่านที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า จงไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าเถิด
พระองค์ช่วย และเป็นดั่งโล่ของพวกเขา

๑๒ พระผู้เป็นเจ้าระลึกถึงพวกเรา พระองค์จะให้พร
พระองค์จะให้พรแก่พงศ์พันธุ์ของอิสราเอล
พระองค์จะให้พรแก่พงศ์พันธุ์ของอาโรน
๑๓ พระองค์จะให้พรแก่บรรดาผู้เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่

๑๔ ขอพระผู้เป็นเจ้าเพิ่มจำนวนลูกหลานของท่าน
ให้ทั้งท่านและลูกๆ ของท่าน
๑๕ ขอให้พระผู้เป็นเจ้า ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
อวยพรท่าน

๑๖ ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า
แต่พระองค์มอบแผ่นดินโลกให้แก่บรรดาบุตรของมนุษย์
๑๗ คนตายไม่สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
รวมทั้งพวกที่ก้าวไปสู่ความสงัดด้วยเช่นกัน
๑๘ แต่พวกเราจะสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
นับแต่บัดนี้และตลอดไปเป็นนิตย์

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๑๖

พระเจ้าช่วยคนให้รอดพ้นจากความตาย

๑ ข้าพเจ้ารักพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ได้ยินเสียง
และคำอ้อนวอนของข้าพเจ้า
๒ เพราะพระองค์เงี่ยหูฟังข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะร้องเรียกถึงพระองค์ไปตลอดชีวิต
๓ เงื้อมเงาแห่งความตายรัดรอบตัวข้าพเจ้า
ความเจ็บปวดรวดร้าวแห่งแดนคนตายยึดตัวข้าพเจ้าไว้
ข้าพเจ้าต้องผจญกับความลำบากและความกลัดกลุ้ม
๔ ครั้นแล้วข้าพเจ้าร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าอธิษฐานขอพระองค์ โปรดช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย

๕ พระผู้เป็นเจ้ากอปรด้วยพระคุณและความชอบธรรม
พระเจ้าของเรามีเมตตายิ่งนัก
๖ พระผู้เป็นเจ้าปกป้องคนเขลา
เวลาข้าพเจ้าไร้ที่พึ่ง พระองค์ก็ช่วยข้าพเจ้าไว้
๗ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าควรกลับมาสงบนิ่ง
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิบัติต่อเจ้าด้วยดี

๘ ใช่แล้ว พระองค์ได้ช่วยจิตวิญญาณข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความตาย
ช่วยดวงตาให้พ้นจากการร้องไห้
และช่วยเท้าข้าพเจ้าให้พ้นจากการสะดุดล้ม
๙ ข้าพเจ้าดำเนินชีวิต ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
ในดินแดนของคนเป็น
๑๐ ข้าพเจ้าเชื่อ แม้เวลาข้าพเจ้าประกาศว่า*
“ข้าพเจ้ากำลังทนทุกข์ทรมานอยู่”
๑๑ ข้าพเจ้าเอ่ยปากโดยพลันว่า
“ไม่ว่าคนไหนก็ไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น”

๑๒ พระผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้ามีอย่างเหลือล้น
แล้วข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาตอบแทนพระองค์เล่า
๑๓ ข้าพเจ้าจะยกถ้วยแห่งความรอดพ้น
และร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
๑๔ ข้าพเจ้าจะทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับพระผู้เป็นเจ้า
ต่อหน้าชนชาติทั้งปวงของพระองค์

๑๕ ความตายของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า
มีค่าอนันต์ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า
๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์
ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ บุตรของหญิงผู้รับใช้ในพระองค์
พระองค์ได้แก้โซ่แห่งความเจ็บปวดให้ข้าพเจ้า
๑๗ ข้าพเจ้าจะมอบของถวายแห่งการขอบคุณ
และร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
๑๘ ข้าพเจ้าจะทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับพระผู้เป็นเจ้า
ต่อหน้าชนชาติทั้งปวงของพระองค์
๑๙ ในลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ท่ามกลางเยรูซาเล็ม

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๑๗

สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๑ ประชาชาติทั้งปวงจงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
และชนชาติทั้งปวงจงสรรเสริญพระองค์เถิด
๒ เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นยิ่งใหญ่นัก
และความสัตย์จริงของพระผู้เป็นเจ้าจะดำรงอยู่ตลอดกาล

* **สดุดี ๑๑๖๓๑๐** 2 โครินธ์ 4:13

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๑๘

ขอบคุณพระองค์สำหรับชัยชนะ

๑ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๒ ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า
ความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๓ ขอให้พงศ์พันธุ์ของอาโรนได้เป็นผู้กล่าวว่า
ความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๔ ขอให้บรรดาผู้เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
ความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๕ ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้าจากห้วงเหวแห่งความทุกข์ยาก
พระผู้เป็นเจ้าตอบข้าพเจ้าและช่วยให้พ้นจากบ่วงอันตราย
๖ พระผู้เป็นเจ้าอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นกลัว
มนุษย์จะทำอะไรต่อข้าพเจ้าได้หรือ*
๗ พระผู้เป็นเจ้าอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า เป็นผู้ช่วยข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะได้เห็นคนที่เกลียดชังข้าพเจ้าเป็นผู้พ่ายแพ้

๘ การพึ่งพิงในพระผู้เป็นเจ้า
ดีกว่าการไว้วางใจในมนุษย์
๙ การเข้ามาหาพระผู้เป็นเจ้าเป็นทีพึ่ง
ดีกว่าการไว้วางใจในพวกเจ้าขุนมูลนาย

๑๐ ประชาชาติทั้งปวงอยู่รายล้อมข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเอาชนะพวกเขาได้ด้วยพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
๑๑ เขาอยู่รายล้อมข้าพเจ้า รายล้อมข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน
ข้าพเจ้าเอาชนะพวกเขาได้ด้วยพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
๑๒ พวกเขารายล้อมข้าพเจ้าดั่งฝูงผึ้ง
แล้วก็กลับลุกเป็นไฟอย่างเปลวไฟไหม้กอหนาม
ข้าพเจ้าเอาชนะพวกเขาได้ด้วยพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
๑๓ ข้าพเจ้าถูกผลักจนเกือบล้มลง
แต่พระผู้เป็นเจ้าช่วยข้าพเจ้าไว้

๑๔ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพละกำลังและอานุภาพของข้าพเจ้า
พระองค์มาเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๑๕ เสียงร้องตะโกนด้วยความยินดีและมีชัย
กู่ก้องจากกระโจมของผู้มีความชอบธรรมว่า
มือขวาของพระผู้เป็นเจ้ากระทำสิ่งต่างๆ ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่

---

* **สดุดี ๑๑๘๖** ฮีบรู 13:6

๑๖ มือขวาของพระผู้เป็นเจ้าได้รับการยกย่อง
มือขวาของพระผู้เป็นเจ้ากระทำสิ่งต่างๆ ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่□

๑๗ ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ยังมีชีวิตอยู่
เพื่อประกาศว่า พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งใดบ้าง
๑๘ พระผู้เป็นเจ้าลงโทษข้าพเจ้าอย่างหนัก
แต่พระองค์ไม่ได้ปล่อยให้ข้าพเจ้าตาย

๑๙ โปรดเปิดประตูแห่งความชอบธรรมให้ข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้าจะได้ผ่านเข้าไปเพื่อขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า
๒๐ นี่คือประตูของพระผู้เป็นเจ้า
บรรดาผู้มีความชอบธรรมจะผ่านเข้าไปทางนี้
๒๑ ข้าพเจ้าขอบคุณที่พระองค์ตอบข้าพเจ้า
และมาเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๒๒ ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างทิ้ง
ได้กลายเป็นศิลามุมเอก
๒๓ พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำการนี้
และเป็นสิ่งวิเศษยิ่งในสายตาของเรา†
๒๔ วันนี้เป็นวันที่พระผู้เป็นเจ้าสร้างขึ้น
พวกเรามายินดีและร่าเริงกันเถิด

๒๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยพวกเราให้รอดพ้นเถิด ได้โปรดเถิด
โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้พวกเราได้รับความสำเร็จเถิด ได้โปรดเถิด

๒๖ ขอให้ผู้มาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นสุขเถิด
พวกเราอวยพรท่านทั้งหลายจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
๒๗ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้า
และพระองค์มอบความสว่างแก่เรา
เริ่มขบวนแห่ของเทศกาลด้วยกิ่งไม้
ไปจนถึงเชิงงอนที่แท่นบูชา

๒๘ พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์
พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายกย่องพระองค์
๒๙ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

สดุดี ๑๑๙

กฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า

א อาเลฟ*
๑ บรรดาผู้อยู่ในวิถีทางอันปราศจากข้อตำหนิใดๆ ก็เป็นสุข
คือผู้ดำเนินตามกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า
๒ บรรดาผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ก็เป็นสุข

---

† **สดุดี ๑๑๘□๒๓** มัทธิว 21:42; มาระโก 12:10,11; ลูกา 20:17; กิจการของอัครทูต 4:11; 1 เปโตร 2:7 * **สดุดี ๑๑๙□** แต่ละตอนขึ้นต้นด้วยพยัญชนะฮีบรู มีทั้งหมด 22 ตัว

คือผู้แสวงหาพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ
๓ คือผู้ไม่กระทำผิดใดๆ
แต่ดำเนินตามวิถีทางของพระองค์
๔ พระองค์ออกคำสั่งให้ถือเป็นข้อบังคับ
เพื่อให้เชื่อฟังอย่างเคร่งครัด
๕ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะภักดี
โดยเชื่อฟังกฎเกณฑ์ของพระองค์
๖ แล้วข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความอับอาย
เมื่อใจจดจ่ออยู่กับพระบัญญัติของพระองค์ทุกข้อ
๗ ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ด้วยใจจริง
ขณะที่ข้าพเจ้าเรียนรู้คำบัญชาอันชอบธรรมของพระองค์
๘ ข้าพเจ้าจะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
กรุณาอย่าทอดทิ้งข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง
ב เบธ
๙ ชายหนุ่มจะรักษาวิถีทางของเขาให้บริสุทธิ์ได้อย่างไรเล่า
เขาจะรักษาทางนั้นได้ด้วยการกระทำตามคำกล่าวของพระองค์
๑๐ ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ
อย่าให้ข้าพเจ้าเห็นผิดไปจากพระบัญญัติของพระองค์
๑๑ ข้าพเจ้าเก็บรักษาคำกล่าวของพระองค์ไว้ในใจ
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ทำบาปต่อพระองค์
๑๒ สรรเสริญพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
๑๓ ริมฝีปากข้าพเจ้าพูดทบทวนคำบัญชาทั้งปวง
ที่ออกจากปากของพระองค์
๑๔ ข้าพเจ้ายินดีในคำสั่งของพระองค์
เท่าๆ กับความมั่งคั่งทั้งหลาย
๑๕ ข้าพเจ้าจะใคร่ครวญถึงข้อบังคับของพระองค์
และมีใจจดจ่ออยู่กับวิถีทางของพระองค์
๑๖ ข้าพเจ้าจะยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์
ข้าพเจ้าจะไม่ลืมคำกล่าวของพระองค์
ג กิมเมิล
๑๗ โปรดเอื้อเฟื้อต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิต
และรักษาคำกล่าวของพระองค์
๑๘ โปรดเปิดตาข้าพเจ้า
เพื่อจะได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ในกฎบัญญัติของพระองค์
๑๙ ข้าพเจ้าเป็นผู้อาศัยอยู่ในโลกเพียงชั่วคราว
ขออย่าซ่อนพระบัญญัติของพระองค์ไปจากข้าพเจ้า
๒๐ จิตวิญญาณข้าพเจ้าใฝ่ฝันถึง
คำบัญชาของพระองค์เสมอไป
๒๑ พระองค์ห้ามพวกหยิ่งยโส ซึ่งเป็นพวกที่ถูกสาปแช่ง
ผู้สำคัญผิดไปจากพระบัญญัติของพระองค์
๒๒ อย่าให้ข้าพเจ้าถูกดูหมิ่นและอับอาย
เพราะข้าพเจ้าทำตามคำสั่งของพระองค์
๒๓ แม้ว่าบรรดาผู้อยู่ในระดับปกตรองจะนั่งเตรียมการต่อต้านข้าพเจ้า

ผู้รับใช้ของพระองค์จะใคร่ครวญถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
๒๔ คำสั่งของพระองค์เป็นสิ่งที่น่ายินดีของข้าพเจ้า
และเป็นที่ปรึกษาที่ดีของข้าพเจ้า
ד ดาเลธ
๒๕ ชีวิตข้าพเจ้าเคียงคู่อยู่กับธุลีดิน
โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตตามคำกล่าวของพระองค์
๒๖ ข้าพเจ้าแจ้งพระองค์ถึงวิถีทางของข้าพเจ้า พระองค์ก็ตอบข้าพเจ้า
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
๒๗ ช่วยข้าพเจ้าให้เข้าใจทางแห่งข้อบังคับของพระองค์
และข้าพเจ้าจะใคร่ครวญถึงสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์
๒๘ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าท่วมท้นด้วยความเศร้า
โปรดให้ข้าพเจ้ามีพลังขึ้นตามคำกล่าวของพระองค์
๒๙ ให้ความฉ้อฉลห่างไกลจากข้าพเจ้า
และโปรดมอบกฎบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
๓๐ ข้าพเจ้าได้เลือกวิถีทางแห่งความจริง
ข้าพเจ้าใส่ใจในคำบัญชาของพระองค์
๓๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตข้าพเจ้าอยู่เคียงข้างคำสั่งของพระองค์
อย่าให้ข้าพเจ้าถูกลบหลู่เลย
๓๒ ข้าพเจ้าจะกระวีกระวาดไปตามทางแห่งพระบัญญัติของพระองค์
เพราะพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจมากขึ้น
ה เฮ
๓๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดสอนทางแห่งกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะได้ปฏิบัติตามจนถึงวาระสุดท้าย
๓๔ โปรดให้ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้ และข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์
และเชื่อฟังอย่างสุดกำลัง
๓๕ ให้ข้าพเจ้าไปตามทางที่พระองค์บัญชา
เพราะข้าพเจ้ามีใจยินดีในทางนั้น
๓๖ โปรดน้อมใจข้าพเจ้าให้เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์
และข้าพเจ้าจะไม่มุ่งหาผลประโยชน์ให้ตนเอง
๓๗ ช่วยข้าพเจ้าให้เมินหน้าไปจากสิ่งไร้ค่า
และมีชีวิตตามวิถีทางของพระองค์
๓๘ โปรดทำตามคำสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์
คือให้แก่บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์
๓๙ ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการดูหมิ่นอันน่าหวาดหวั่น
การตัดสินของพระองค์ดียิ่งนัก
๔๐ ข้าพเจ้าต้องการเชื่อฟังข้อบังคับของพระองค์
พระองค์มีความชอบธรรม ฉะนั้นโปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตใหม่เถิด
ו วาฟ
๔๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดแสดงความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้าเถิด
และให้ข้าพเจ้ารอดพ้นตามคำสัญญาของพระองค์
๔๒ แล้วข้าพเจ้าจะได้ตอบพวกที่ดูหมิ่นข้าพเจ้าได้
เพราะข้าพเจ้าวางใจในคำกล่าวของพระองค์
๔๓ โปรดให้ข้าพเจ้าพูดแต่ความจริงเสมอไป
เพราะความหวังของข้าพเจ้าอยู่ที่การตัดสินของพระองค์
๔๔ ข้าพเจ้าจะรักษากฎบัญญัติของ

พระองค์ไปจนชั่วนิรันดร์กาล
๔๕ ข้าพเจ้าจะดำเนินชีวิตไปอย่างอิสระ
เพราะข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามข้อบังคับของพระองค์
๔๖ และข้าพเจ้าจะประกาศคำสั่งของพระองค์ต่อหน้ากษัตริย์ทั้งปวง
โดยปราศจากความละอาย
๔๗ ข้าพเจ้ายินดีในพระบัญญัติของพระองค์
อันเป็นพระบัญญัติที่ข้าพเจ้ารัก
๔๘ ข้าพเจ้าเคารพและรักพระบัญญัติของพระองค์
และข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
ז ซายิน
๔๙ โปรดระลึกถึงคำกล่าวของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะคำกล่าวเป็นความหวังของข้าพเจ้า
๕๐ นี่คือความอุ่นใจของข้าพเจ้าในยามทุกข์ยาก
คือคำสัญญาของพระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าคงชีวิตอยู่
๕๑ พวกที่ยโสเยาะเย้ยข้าพเจ้าอยู่เสมอ
แต่ข้าพเจ้าก็ไม่หันเหไปจากกฎบัญญัติของพระองค์
๕๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงคำสั่งของพระองค์ที่มีแต่กาลก่อน
ข้าพเจ้าก็อุ่นใจ
๕๓ ข้าพเจ้าโกรธเหลือเกินในยามที่เห็น
คนชั่วละทิ้งกฎบัญญัติของพระองค์
๕๔ กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นหัวข้อบทเพลงของข้าพเจ้า
ในที่ต่างแดนอันเป็นที่อาศัยของข้าพเจ้า
๕๕ ในยามค่ำ ข้าพเจ้านึกถึงพระนามของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
และข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามกฎบัญญัติของพระองค์
๕๖ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติเรื่อยมา
ข้าพเจ้าทำตามข้อบังคับของพระองค์
ח เคธ
๕๗ พระผู้เป็นเจ้าเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าให้สัญญาว่าจะรักษาคำกล่าวของพระองค์ไว้
๕๘ ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ
ขอพระองค์เมตตาข้าพเจ้าตามคำสัญญาของพระองค์
๕๙ ข้าพเจ้าได้ตรึกตรองวิถีทางของข้าพเจ้าแล้ว
และหันวิถีทางไปตามคำสั่งของพระองค์
๖๐ ข้าพเจ้ารีบทำตามพระบัญญัติของ
พระองค์โดยไม่รอช้า
๖๑ แม้สายรัดจากคนชั่วจะเป็นบ่วงแร้วมัดรอบตัวข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็ไม่ลืมกฎบัญญัติของพระองค์
๖๒ ข้าพเจ้าลุกขึ้นกลางดึกเพื่อขอบคุณพระองค์
สำหรับการตัดสินอันกอปรด้วยความชอบธรรมของพระองค์
๖๓ ข้าพเจ้าเป็นมิตรกับทุกคนที่เกรงกลัวพระองค์
และกับบรรดาผู้รักษาข้อบังคับของพระองค์
๖๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า แผ่นดินโลกอุดมด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้าเถิด
ט เทธ
๖๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้กระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์

ตามคำกล่าวของพระองค์
๖๖ โปรดสอนข้าพเจ้าให้มีความรู้และมีความสามารถหยั่งรู้ได้
เพราะข้าพเจ้าวางใจในพระบัญญัติของพระองค์
๖๗ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะต้องรับทุกข์ทรมาน ข้าพเจ้าได้หลงผิดไป
แต่มาบัดนี้ ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำกล่าวของพระองค์
๖๘ พระองค์ผู้ประเสริฐและกระทำแต่สิ่งดีงาม
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
๖๙ พวกที่ยโสปั้นเรื่องให้ร้ายป้ายสีข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามข้อบังคับของพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ
๗๐ จิตใจของพวกเขากระด้างจนสิ้นความรู้สึก
แต่ข้าพเจ้ายินดีในกฎบัญญัติของพระองค์
๗๑ นับว่าเป็นสิ่งดีที่ข้าพเจ้าได้เผชิญกับความทุกข์
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
๗๒ ข้าพเจ้านับว่ากฎบัญญัติจากปากของพระองค์
ล้ำค่าเสียยิ่งกว่าเงินและทองคำนับพันชิ้น
י โยธ
๗๓ พระองค์สร้างและปั้นข้าพเจ้าด้วยมือของพระองค์เอง
โปรดให้ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้เพื่อเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์
๗๔ บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์จะเห็นข้าพเจ้า และยินดี
เพราะข้าพเจ้ามีความหวังในคำกล่าวของพระองค์
๗๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าการตัดสินของพระองค์กอปรด้วยความชอบธรรม
และพระองค์ลงโทษข้าพเจ้าเพราะความสัตย์จริงของพระองค์
๗๖ ขอความรักอันมั่นคงของพระองค์ปลอบโยนข้าพเจ้า
ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์
๗๗ โปรดให้ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาเถิด ข้าพเจ้าจะได้คงชีวิตอยู่
เพราะข้าพเจ้ายินดีในกฎบัญญัติของพระองค์
๗๘ ให้พวกที่ยโสต้องอับอายที่กระทำผิดต่อข้าพเจ้าด้วยการโกหก
ส่วนข้าพเจ้าก็จะใคร่ครวญถึงข้อบังคับของพระองค์
๗๙ ขอให้บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์กลับมาหาข้าพเจ้าเถิด
ให้เขาได้ทราบคำสั่งของพระองค์
๘๐ ขอให้ใจข้าพเจ้าปราศจากข้อตำหนิใดๆ ในเรื่องกฎเกณฑ์ของพระองค์
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องอับอาย
כ คอฟ
๘๑ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอ่อนเพลีย เพราะการรอคอยความรอดพ้นจากพระองค์
ข้าพเจ้ามีความหวังในคำกล่าวของพระองค์
๘๒ ข้าพเจ้ารอคอยคำสัญญาของพระองค์จนตาพร่าพราย
ข้าพเจ้าถามว่า “เมื่อไหร่พระองค์จะปลอบประโลมข้าพเจ้า”
๘๓ เพราะข้าพเจ้ากลายเป็นเหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นที่ถูกห้อยทิ้งไว้ท่ามกลางกลุ่มควัน
แม้กระนั้น ข้าพเจ้าก็ยังไม่ลืมกฎเกณฑ์ของพระองค์
๘๔ ผู้รับใช้ของพระองค์จะต้องอดทนนานเพียงไร
เมื่อไหร่พระองค์จะตัดสินพวกที่กดขี่ข่มเหงข้าพเจ้า
๘๕ คนยโสที่ขุดหลุมพรางดักข้าพเจ้า
เป็นพวกที่ไม่เชื่อฟังกฎบัญญัติของพระองค์
๘๖ พระบัญญัติทั้งหมดของพระองค์ล้วนน่าเชื่อถือ

คนพวกนั้นข่มเหงข้าพเจ้าด้วยการลวงหลอก โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย
๘๗ พวกเขาเกือบจะทำให้ชีวิตในแผ่นดินโลกของข้าพเจ้าต้องยุติลง
แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย
๘๘ โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตตามความรักอันมั่นคงของพระองค์
และข้าพเจ้าจะรักษาคำสั่งที่มาจากปากของพระองค์
ל ลาเมด
๘๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า คำกล่าวของพระองค์ยังคงอยู่อย่างมั่นคง
ในสวรรค์ตลอดกาล
๙๐ ความสัตย์จริงของพระองค์ยืนยงอยู่ทุกยุคทุกสมัย
พระองค์ได้สร้างแผ่นดินโลกซึ่งก็ยังคงอยู่
๙๑ สิ่งเหล่านี้คงอยู่ มาจนถึงทุกวันนี้ได้ก็เพราะคำสั่งของพระองค์
เพราะทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์
๙๒ ถ้าหากว่าข้าพเจ้าไม่ยินดีในกฎบัญญัติของพระองค์
ข้าพเจ้าก็คงตายไปแล้วด้วยความทุกข์ยาก
๙๓ ข้าพเจ้าไม่มีวันลืมกฎบัญญัติของพระองค์
เพราะพระองค์ได้ให้ข้าพเจ้าคงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎบัญญัติ
๙๔ ข้าพเจ้าเป็นของพระองค์ โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นเถิด
เพราะข้าพเจ้าได้แสวงหาคำสั่งของพระองค์
๙๕ พวกคนชั่วจึงคอยที่จะทำให้ข้าพเจ้าพินาศ
แต่ข้าพเจ้าใส่ใจในคำสั่งของพระองค์
๙๖ ข้าพเจ้าเห็นแล้วว่าความสมบูรณ์ในสิ่งทั้งปวงมีขอบเขตจำกัด
แต่พระบัญญัติของพระองค์หามีขีดจำกัดไม่
מ เมม
๙๗ ข้าพเจ้ารักกฎบัญญัติของพระองค์ยิ่งนัก
และเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงตลอดวันเวลา
๙๘ พระบัญญัติของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีสติปัญญาเกินกว่าพวกศัตรูของข้าพเจ้า
เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพเจ้าเป็นนิตย์
๙๙ ข้าพเจ้ามีความเข้าใจมากกว่าครูทุกคนของข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงคำสั่งของพระองค์
๑๐๐ ข้าพเจ้าหยั่งรู้มากกว่าบรรดาผู้สูงอายุ
เพราะข้าพเจ้าปฏิบัติตามข้อบังคับของพระองค์
๑๐๑ ข้าพเจ้ายั้งเท้าไม่ให้ย่างไปในวิถีทางอันชั่วร้ายทั้งปวง
เพื่อปฏิบัติตามคำกล่าวของพระองค์
๑๐๒ ข้าพเจ้าไม่ละเลยต่อคำสั่งของพระองค์
เพราะพระองค์เป็นผู้สอนข้าพเจ้า
๑๐๓ ถ้อยคำของพระองค์หวานชื่นใจ
เสียยิ่งกว่ารสน้ำผึ้งในปากข้าพเจ้า
๑๐๔ ข้าพเจ้าหยั่งรู้ได้โดยข้อบังคับของพระองค์
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเกลียดชังวิถีทางอันลวงหลอกทั้งปวง
נ นูน
๑๐๕ คำกล่าวของพระองค์เป็นเสมือนตะเกียงสำหรับเท้าของข้าพเจ้า
และเป็นแสงสองทางของข้าพเจ้า
๑๐๖ ข้าพเจ้าได้ให้คำปฏิญาณและยืนยันแล้วว่า
จะรักษาคำสั่งอันชอบธรรมของพระองค์
๑๐๗ ข้าพเจ้าทุกข์ยากแสนสาหัส

โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตตามคำกล่าวของพระองค์เถิด
๑๐๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดรับเครื่องสักการะแห่งการสรรเสริญจากปากของข้าพเจ้า
และสอนคำสั่งของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
๑๐๙ ข้าพเจ้าบงการชีวิตของข้าพเจ้าเองเสมอ
แต่ข้าพเจ้าไม่ลืมกฎบัญญัติของพระองค์
๑๑๐ พวกคนชั่ววางกับดักไว้ลวงข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หลงผิดไปจากข้อบังคับของพระองค์
๑๑๑ คำสั่งของพระองค์เป็นสมบัติอันล้ำค่าสำหรับข้าพเจ้าเป็นนิตย์
อันเป็นความยินดีในใจของข้าพเจ้า
๑๑๒ ข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปตลอดกาล
จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย
ס ซาเมค
๑๑๓ ข้าพเจ้าเกลียดพวกคนสองจิตสองใจ
แต่ข้าพเจ้ารักกฎบัญญัติของพระองค์
๑๑๔ พระองค์เป็นที่หลบภัยและโล่ป้องกันของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ามีความหวังในคำกล่าวของพระองค์
๑๑๕ เจ้าพวกทำความชั่ว เจ้าจงไปให้พ้น
เราตั้งใจทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าของเรา
๑๑๖ โปรดพยุงข้าพเจ้าไว้ตามที่พระองค์สัญญาไว้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิต
และไม่ผิดไปจากสิ่งที่ข้าพเจ้าหวังไว้
๑๑๗ โปรดค้ำจุนข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าจะได้ปลอดภัย
และใส่ใจในกฎเกณฑ์ของพระองค์เสมอไป
๑๑๘ พระองค์ปฏิเสธทุกคนที่ละเลยและห่างหายไปจากกฎเกณฑ์ของพระองค์
ฉะนั้นการหลอกลวงของพวกเขาจึงไร้ประโยชน์
๑๑๙ พระองค์กำจัดคนชั่วทั้งปวงในแผ่นดินโลกออกไป เหมือนกำจัดขี้แร่
ฉะนั้น ข้าพเจ้ารักคำสั่งของพระองค์
๑๒๐ เนื้อตัวข้าพเจ้าสั่นเทาเพราะหวั่นกลัวในพระองค์
และข้าพเจ้าเกรงกลัวการตัดสินของพระองค์
ע ใอยิน
๑๒๑ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามความเป็นธรรมและถูกต้อง
อย่าทอดทิ้งข้าพเจ้าไว้กับพวกศัตรูของข้าพเจ้าเลย
๑๒๒ ขอให้พระองค์รับรองว่า ผู้รับใช้ของพระองค์จะปลอดภัย
อย่าให้พวกที่ยโสบีบบังคับข้าพเจ้า
๑๒๓ ข้าพเจ้ารอคอยความรอดพ้น
และคำสัญญาอันชอบธรรมของพระองค์จนดวงตาพร่าพราย
๑๒๔ โปรดกระทำต่อผู้รับใช้ของพระองค์ตามความรักอันมั่นคงของพระองค์
และโปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้าด้วย
๑๒๕ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ โปรดให้ข้าพเจ้าได้หยั่งรู้
ให้ได้ทราบคำสั่งของพระองค์
๑๒๖ ได้เวลาแล้วที่พระผู้เป็นเจ้าจะดำเนินการ
เนื่องจากมีคนฝ่าฝืนกฎบัญญัติของพระองค์
๑๒๗ ฉะนั้น ข้าพเจ้ารักพระบัญญัติของพระองค์
เสียยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองนพคุณ
๑๒๘ ฉะนั้น ข้าพเจ้าก้าวไปในทางอันควรโดยข้อบังคับของพระองค์ทุกข้อ

ข้าพเจ้าเกลียดชังทุกวิถีทางที่จอมปลอม
פ เผ
๑๒๙ คำสั่งของพระองค์ช่างล้ำเลิศ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปฏิบัติตาม
๑๓๐ ขณะที่คำกล่าวของพระองค์ถูกเผยออกให้คนทราบ ความสว่างก็เกิดขึ้นกับเขา
และแม้แต่คนเขลาก็เข้าใจได้
๑๓๑ ข้าพเจ้ากระหายในพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งนัก
จนถึงกับปากอ้ากระหืดกระหอบ
๑๓๒ โปรดหันมาทางข้าพเจ้า และเมตตาข้าพเจ้า
อย่างที่พระองค์กระทำต่อบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์
๑๓๓ ให้ข้าพเจ้าก้าวไปอย่างมั่นคงตามคำสัญญาของพระองค์
และอย่าปล่อยให้อำนาจแห่งความชั่วใดๆ คุมข้าพเจ้าไว้
๑๓๔ ช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นจากการบีบบังคับของมนุษย์
ข้าพเจ้าจะได้ปฏิบัติตามข้อบังคับของพระองค์
๑๓๕ โปรดหันหน้ามาทางผู้รับใช้ด้วยแสงอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
และโปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้าเถิด
๑๓๖ น้ำตาไหลพรั่งพรูจากดวงตาของข้าพเจ้า
เพราะผู้คนไม่ปฏิบัติตามกฎบัญญัติของพระองค์
צ ธซาเด
๑๓๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์มีความชอบธรรม
และการตัดสินของพระองค์ก็ยุติธรรม
๑๓๘ คำสั่งของพระองค์ที่ได้บัญชาไว้ล้วนมีความชอบธรรม
และความสัตย์จริงโดยสมบูรณ์
๑๓๙ ความปรารถนาอันแรงกล้าท่วมท้นใจข้าพเจ้า
เพราะศัตรูของข้าพเจ้าลืมคำกล่าวของพระองค์
๑๔๐ คำพูดของพระองค์บริสุทธิ์ยิ่งนัก
และผู้รับใช้ของพระองค์รักคำสัญญานั้น
๑๔๑ แม้ข้าพเจ้าถูกดูหมิ่นและไม่มีความสำคัญใดๆ
แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์
๑๔๒ ความชอบธรรมของพระองค์จะคงอยู่ตลอดกาล
และกฎบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง
๑๔๓ ความลำบากและความทุกข์โหมกระหน่ำข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ายินดีในพระบัญญัติของพระองค์
๑๔๔ คำสั่งของพระองค์มีความชอบธรรมตลอดกาล
โปรดให้ข้าพเจ้าได้หยั่งรู้เพื่อมีชีวิตคงอยู่ได้
ק โคฟ
๑๔๕ ข้าพเจ้าร่ำร้องอย่างหมดใจ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดตอบข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์
๑๔๖ ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์ โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
ข้าพเจ้าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์
๑๔๗ ข้าพเจ้าลุกขึ้นก่อนรุ่งอรุณ และร้องขอความช่วยเหลือ
ข้าพเจ้าหวังในคำกล่าวของพระองค์
๑๔๘ ตาของข้าพเจ้าเปิดอยู่ทุกยาม

เพื่อใคร่ครวญถึงคำสัญญาของพระองค์
๑๔๙ โปรดฟังเสียงข้าพเจ้าด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตตามคำตัดสินของพระองค์
๑๕๐ พวกที่หวังข่มเหงข้าพเจ้าด้วยแผนการร้ายกำลังใกล้เข้ามา
พวกเขาอยู่ห่างไกลจากกฎบัญญัติของพระองค์
๑๕๑ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์อยู่แนบชิด
และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์เป็นความจริง
๑๕๒ ข้าพเจ้าทราบมานานแล้วว่าพระองค์ทำพันธสัญญา
เพื่อให้ยืนยงตลอดกาล
ר เรช
๑๕๓ ดูความทุกข์ยากของข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นเถิด
เพราะข้าพเจ้าไม่ลืมกฎบัญญัติของพระองค์
๑๕๔ ขอพระองค์สู้ความให้ข้าพเจ้า โปรดไถ่ข้าพเจ้า
ให้มีชีวิตตามคำสัญญาของพระองค์เถิด
๑๕๕ พวกคนชั่วอยู่ห่างจากความรอดพ้น
เพราะเขาไม่แสวงหากฎเกณฑ์ของพระองค์
๑๕๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์มีเมตตายิ่งนัก
ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตตามคำตัดสินของพระองค์เถิด
๑๕๗ ทั้งพวกที่จะมาข่มเหง และพวกที่อยู่ตรงข้ามข้าพเจ้ามีอยู่จำนวนมาก
แต่ข้าพเจ้าไม่หันเหไปจากคำสั่งของพระองค์
๑๕๘ ข้าพเจ้ามองดูพวกไร้ความเชื่อด้วยความขยะแขยง
เพราะเขาไม่ปฏิบัติตามคำกล่าวของพระองค์
๑๕๙ ดูเถิดว่า ข้าพเจ้ารักข้อบังคับของพระองค์เพียงไร
โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตตามความรักอันมั่นคงของพระองค์เถิด
๑๖๐ แก่นแท้ของคำกล่าวของพระองค์คือความจริง
และคำบัญชาทั้งมวลอันกอปรด้วยความชอบธรรมของพระองค์จะยืนยงตลอดกาล
ש ซีน และ ชีน
๑๖๑ พวกเจ้าขุนมูลนายข่มเหงข้าพเจ้าอย่างไร้สาเหตุ
แต่ใจข้าพเจ้าครั่นคร้ามในคำกล่าวของพระองค์
๑๖๒ ข้าพเจ้ายินดีในคำสัญญาของพระองค์
ราวกับผู้พบสมบัติมหาศาล
๑๖๓ ข้าพเจ้าทั้งเกลียดทั้งชังความจอมปลอม
แต่ข้าพเจ้ารักกฎบัญญัติของพระองค์
๑๖๔ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์วันละ 7 ครั้ง
เพราะคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
๑๖๕ บรรดาผู้รักกฎบัญญัติของพระองค์ย่อมมีสันติสุขมาก
ไม่มีสิ่งใดทำให้เขาพลาดได้
๑๖๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้รับความรอดพ้นจากพระองค์
และข้าพเจ้าปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์
๑๖๗ จิตวิญญาณข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์
และข้าพเจ้าก็รักคำสั่งนั้นมาก
๑๖๘ ข้าพเจ้าปฏิบัติตามข้อบังคับและคำสั่งของพระองค์
เพราะพระองค์รู้เห็นทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำ
ת ทาฟ
๑๖๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้เสียงร้องของข้าพเจ้าอยู่เบื้องหน้าพระองค์

โปรดให้ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้ตามคำกล่าวของพระองค์
๑๗๐ โปรดให้คำอธิษฐานของข้าพเจ้าอยู่เบื้องหน้าพระองค์
ช่วยให้ข้าพเจ้าปลอดภัยตามคำสัญญาของพระองค์
๑๗๑ ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะเปล่งคำสรรเสริญ
เพราะพระองค์สอนกฎเกณฑ์แก่ข้าพเจ้า
๑๗๒ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงคำสัญญาของพระองค์
เพราะพระบัญญัติทุกข้อของพระองค์ล้วนชอบธรรม
๑๗๓ ขอให้มือของพระองค์พร้อมที่จะช่วยข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าได้เลือกข้อบังคับของพระองค์
๑๗๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ากระหายในความรอดพ้นที่จะได้รับจากพระองค์
และข้าพเจ้ายินดีในกฎบัญญัติของพระองค์
๑๗๕ โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ เพื่อจะได้สรรเสริญพระองค์
และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพเจ้า
๑๗๖ ข้าพเจ้าสำคัญผิดไปเหมือนแกะที่หลงหาย โปรดแสวงหาผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะข้าพเจ้าไม่ลืมพระบัญญัติของพระองค์

สดุดี ๑๒๐

คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือ

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา
๑ ในยามทุกข์ยากข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ตอบข้าพเจ้า
๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้น
จากริมฝีปากของคนพูดปด
จากลิ้นทีลวงหลอก

๓ พระองค์จะให้อะไรแก่เจ้าเล่า
และจะกระทำอะไรต่อเจ้าอีก
โอ ลิ้นทีลวงหลอก
๔ โดยลูกธนูเฉียบแหลมของนักรบ
พร้อมกับถ่านไม้ซากลุกโชติช่วงนั่นแหละ

๕ วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าอาศัยอยู่ที่เมเชค
และพักอยู่ท่ามกลางกระโจมที่พักของเคดาร์*
๖ ข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางฝูงชน
ที่เกลียดสันติสุขนานเกินไปแล้ว
๗ ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายสันติตามที่ข้าพเจ้าพูด
แต่พวกเขาเป็นฝ่ายสงคราม

สดุดี ๑๒๑

พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้คุ้มกันเรา

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา
๑ ข้าพเจ้าแหงนหน้าไปทางภูเขา

---

* **สดุดี ๑๒๐๕** เมเชคและเคดาร์เป็นสถานที่ที่ไกลจากอิสราเอล และเชื่อกันว่าคนที่นั่นป่าเถื่อน

เพื่อดูว่า ความช่วยเหลือที่ข้าพเจ้าจะได้รับมาจากไหน
๒ ความช่วยเหลือนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้า
ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

๓ พระองค์จะไม่ปล่อยให้เท้าของท่านพลาด
พระองค์ผู้คอยดูแลท่านย่อมไม่พักผ่อนนอนหลับ
๔ ดูเถิด พระองค์เป็นผู้ดูแลอิสราเอล
ที่ไม่นอนหลับหรือเผลอหลับไป

๕ พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ดูแลท่าน
พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้คุ้มครองอยู่ทางขวามือของท่าน
๖ ดวงอาทิตย์จะไม่ทำอันตรายท่านในเวลากลางวัน
และดวงจันทร์ก็ไม่ทำอันตรายในเวลากลางคืน

๗ พระผู้เป็นเจ้าจะดูแลท่านให้พ้นจากภัยทั้งปวง
พระองค์จะดูแลรักษาชีวิตท่าน
๘ พระผู้เป็นเจ้าจะดูแลท่าน
ไม่ว่าท่านจะทำอะไรอยู่ที่ไหน
นับแต่บัดนี้จนชั่วนิรันดร์กาล

สดุดี ๑๒๒

คำอธิษฐานสำหรับเยรูซาเล็ม
บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา ของดาวิด
๑ ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเมื่อพวกเขาพูดกับข้าพเจ้าว่า
"พวกเราไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้ากันเถิด"
๒ เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของเรายืนอยู่
ภายในประตูของเจ้า

๓ เยรูซาเล็มถูกสร้างขึ้นเป็นเมือง
ที่มีความพอเหมาะพอเจาะแก่ความต้องการ
๔ เป็นสถานที่ซึ่งเผ่าต่างๆ ขึ้นไป
เป็นเผ่าของพระผู้เป็นเจ้า
เพื่อสรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
ตามคำสั่งที่ได้ให้ไว้กับอิสราเอล
๕ บัลลังก์แห่งการตัดสินคดีก็ถูกตั้งไว้ ณ ที่นั้น
อันได้แก่บัลลังก์ของพงศ์พันธุ์ดาวิด

๖ จงอธิษฐานให้เยรูซาเล็มมีสันติสุขเถิด
"ขอให้บรรดาผู้ที่รักเจ้าจงประสบแต่ความเจริญ
๗ ขอสันติสุขจงมีภายในกำแพงเมืองของเจ้า
และความปลอดภัยจงมีภายในป้อมปราการของเจ้า"
๘ เพราะความรักที่มีต่อพี่น้องและมิตรสหายของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะพูดว่า "สันติสุขจงมีอยู่ภายในเจ้า"
๙ เพราะความรักที่มีต่อพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา

ข้าพเจ้าจะอธิษฐานขอความเจริญให้แก่เจ้า

สดุดี ๑๒๓

คำอธิษฐานขอความเมตตา

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา

๑ ข้าพเจ้าทอดสายตาไปทางพระองค์
ผู้ครองบัลลังก์อยู่ในฟ้าสวรรค์
๒ ดูเถิด นัยน์ตาของบรรดาผู้รับใช้
แลจับอยู่ที่มือเจ้านายของเขา
และนัยน์ตาของสาวรับใช้
ที่จับจ้องมือนายหญิงของนางฉันใด
สายตาของเราก็ทอดไปทางพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราฉันนั้น
จนกว่าพระองค์จะเมตตาเรา

๓ โปรดเมตตาพวกเราเถิด พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาพวกเราด้วย
เพราะเราถูกดูหมิ่นมามากพอแล้ว
๔ ชีวิตพวกเราอดทนต่อการเยาะเย้ยของพวกไม่เคยลำบาก
และการดูหมิ่นของคนยโสมามากแล้ว

สดุดี ๑๒๔

พระเจ้าเป็นผู้คุ้มครองชนชาติของพระองค์

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา ของดาวิด

๑ ถ้าหากว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา
ชาวอิสราเอลจงกล่าวต่อไปเถิด
๒ ถ้าหากว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา
เวลาคนโจมตีเรา
๓ เขาคงได้กลืนกินพวกเราไปแล้วทั้งเป็น
ยามที่ความกริ้วพลุ่งเข้าใส่พวกเรา
๔ น้ำคงพัดพาเราไหลไป
กระแสน้ำคงซัดเอาตัวเราจนมิดไปแล้ว
๕ กระแสน้ำอันเชี่ยวกราก
คงซัดเราจนมิดไปแล้ว

๖ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์ไม่ได้ให้เราตกเป็นเหยื่อในปากใคร
๗ พวกเราหนีรอดพ้นมาได้ดั่งนก
หลีกหนีจากกับดักของนายพราน
เมื่อกับดักหักไป
เราก็หนีรอดพ้นมาได้
๘ ความช่วยเหลือที่พวกเราได้รับอยู่ภายใต้พระนามของพระผู้เป็นเจ้า
ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

สดุดี ๑๒๕

คนของพระเจ้าไม่หวั่นไหว
บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา
๑ บรรดาผู้ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนภูเขาศิโยน
ที่ไม่ขยับเขยื้อน แต่ตั้งมั่นอยู่ตลอดกาล
๒ ภูเขาโอบล้อมอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด
พระผู้เป็นเจ้าก็จะโอบล้อมคนของพระองค์ฉันนั้น
นับแต่บัดนี้ไปตลอดกาล

๓ อำนาจของผู้ปกครองที่ชั่วร้ายจะไม่คงอยู่
ในแผ่นดินที่ถูกมอบให้เป็นของบรรดาผู้มีความชอบธรรม
เพื่อไม่ให้ผู้มีความชอบธรรมปฏิบัติชั่ว

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดมอบสิ่งดีๆ ให้เกิดแก่คนดี
รวมถึงบรรดาผู้มีความชอบธรรมในจิตใจเถิด
๕ ส่วนพวกที่หันเข้าหาทางเคี้ยวคดของตน
พระผู้เป็นเจ้าจะให้พวกเขาจบชีวิตลงพร้อมๆ กับพวกที่ทำความชั่ว
ขอให้อิสราเอลมีสันติสุขเถิด

สดุดี ๑๒๖

พระเจ้าทำให้ความสมบูรณ์คืนสู่สภาพเดิมได้
บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา
๑ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของศิโยนคืนสู่สภาพเดิม
ดูเหมือนว่าเป็นเพียงความฝันสำหรับพวกเรา
๒ แต่แล้วปากของเรากลับได้หัวเราะ
ขณะที่ลิ้นของเราตะโกนร้องด้วยความยินดี
เป็นที่พูดกันในบรรดาประชาชาติว่า
“พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำการอันใหญ่ยิ่งให้แก่พวกเขา”
๓ พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำการอันใหญ่ยิ่งให้แก่พวกเรา
เรายินดียิ่งนัก

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดทำให้ความอุดมสมบูรณ์กลับคืนสู่พวกเรา
ดั่งน้ำไหลลงสู่ท้องน้ำที่แห้งผากในเนเกบด้วยเถิด
๕ ขอให้บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตา
ได้เก็บเกี่ยวด้วยเสียงร้องแห่งความยินดีเถิด
๖ ผู้หอบเมล็ดพืชเดินออกไปหว่าน
พร้อมการร่ำไห้
จะกลับมาบ้านด้วยเสียงโห่ร้องแห่งความยินดี
พร้อมกับนำต้นข้าวที่เก็บเกี่ยวได้มาหลายฟ่อน

สดุดี ๑๒๗

สีงดีทั้งปวงมาจากพระเจ้า

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา ของซาโลมอน

๑ ถ้าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เป็นผู้สร้างบ้าน
ผลงานของพวกช่างก่อสร้างก็ไร้ประโยชน์
ถ้าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เฝ้ารักษาเมืองไว้
ผู้เฝ้ายามก็ตื่นอยู่โดยเปล่าประโยชน์
๒ ไม่เกิดประโยชน์อันใดเลยถ้าท่านตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่
และนอนดึก
เพื่อตรากตรำหาอาหารเลี้ยงตนเอง
เพราะพระองค์ให้บรรดาผู้ที่พระองค์รักได้หลับพักผ่อน

๓ ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นของประทานจากพระผู้เป็นเจ้า
ผลจากครรภ์เป็นรางวัลจากพระองค์
๔ บรรดาบุตรชายของคนวัยหนุ่ม
เป็นเสมือนลูกธนูในมือของนักรบ
๕ คนทีมีลูกธนูเต็มแล่งก็เป็นสุข
เขาจะไม่พบความปราชัย
ในยามปะทะคารมกับศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

สดุดี ๑๒๘

รางวัลแห่งการเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา

๑ ผู้ใดเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
และดำเนินในวิถีทางของพระองค์
ผู้นั้นก็เป็นสุข
๒ ท่านจะดื่มกินผลที่ได้จากน้ำพักน้ำแรงของท่าน
ท่านจะเป็นสุขและดำเนินไปด้วยดี
๓ ภรรยาของท่านจะเป็นดั่งเถาองุ่น
ผลดกภายในเรือนของท่าน
พวกลูกๆ ของท่านจะเป็นดั่งหน่อมะกอก
อยู่รายรอบโต๊ะอาหารของท่าน
๔ ดูเถิด คนทีเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
จะได้รับพระพรเช่นนี้

๕ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรท่านจากศิโยน
และท่านจะได้เห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอด
ชั่วชีวิตของท่าน
๖ ขอให้ท่านได้เห็นลูกหลานของท่าน
ขอให้อิสราเอลมีสันติสุขเถิด

สดุดี ๑๒๙

คำอธิษฐานต่อต้านศัตรูของอิสราเอล

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา

๑ หลายต่อหลายครั้งที่พวกเขาทำให้ข้าพเจ้าต้องทุกข์ยากนับแต่ข้าพเจ้ายังเยาว์
ให้คนของอิสราเอลพูดเถิด
๒ หลายต่อหลายครั้งที่พวกเขาทำให้ข้าพเจ้าต้องทุกข์ยากนับแต่ข้าพเจ้ายังเยาว์
แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็เอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้
๓ คนไถนาไถบนหลังข้าพเจ้า
จนเกิดเป็นร่องยาว
๔ พระผู้เป็นเจ้ามีความชอบธรรม
พระองค์ตัดสายรัดของคนชั่วออกเสีย

๕ ขอให้ทุกคนที่เกลียดชังศิโยน
จะต้องหันกลับไปด้วยความอับอาย
๖ ขอให้พวกเขาเป็นดั่งต้นหญ้าบนหลังคา
ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนที่จะแตกยอด
๗ ซึ่งคนเกี่ยวเก็บรวบได้ไม่เต็มกำ
และคนมัดฟ่อนหญ้าได้ไม่เต็มอ้อมแขน
๘ ขอให้ผู้คนที่ผ่านไปมาจะไม่พูดว่า
"พระพรของพระผู้เป็นเจ้าจงอยู่กับท่าน
เราขออวยพรท่านในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า"

สดุดี ๑๓๐

คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือ

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์จากห้วงเหวแห่งความสิ้นหวัง
๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังเสียงข้าพเจ้า
โปรดเงี่ยหูฟังเสียงร้อง
ขอความเมตตาของข้าพเจ้าเถิด

๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพระองค์บันทึกบาปที่เรากระทำแล้ว
โอ พระผู้เป็นเจ้า ใครจะสามารถทนอยู่ได้เล่า
๔ แต่พระองค์กลับให้อภัย
ฉะนั้น พระองค์จึงเป็นที่ยำเกรง
๕ ข้าพเจ้าคอยพระผู้เป็นเจ้า จิตวิญญาณของข้าพเจ้ารอคอย
และจึงตั้งความหวังในคำกล่าวของพระองค์
๖ จิตวิญญาณของข้าพเจ้ารอคอยพระผู้เป็นเจ้า
ยิ่งกว่าคนเฝ้ายามรอคอยอรุณรุ่ง
ยิ่งกว่าคนเฝ้ายามรอคอยอรุณรุ่ง

๗ อิสราเอลเอ๋ย จงตั้งความหวังในพระผู้เป็นเจ้าเถิด
เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้ามีความรักอันมั่นคง
และพระองค์ทำการไถ่อย่างสมบูรณ์

๘ และพระองค์จะไถ่อิสราเอลให้พ้น
จากบาปทั้งปวงของเขา

สดุดี ๑๓๑

อธิษฐานด้วยความมั่นใจ

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา ของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ใจข้าพเจ้าไม่หยิ่งผยอง
และดวงตาก็ไม่หยิ่งจองหองด้วยเช่นกัน
ข้าพเจ้าไม่ได้หมกมุ่นอยู่กับเรื่องใหญ่โต
หรือมหัศจรรย์เกินตัวข้าพเจ้า
๒ แต่ข้าพเจ้าผ่อนคลายและใจสงบ
เหมือนเด็กน้อยที่หย่านมแล้ว ซบไออุ่นอยู่ในอ้อมอกแม่
จิตวิญญาณภายในตัวข้าพเจ้าเป็นเหมือนเด็กน้อยหย่านมแล้ว

๓ อิสราเอลเอ๋ย จงตั้งความหวังในพระผู้เป็นเจ้า
นับแต่บัดนี้ไปจนชั่วนิรันดร์กาล

สดุดี ๑๓๒

พระผู้เป็นเจ้าได้เลือกศิโยน

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดระลึกถึงดาวิดว่า
ท่านต้องทนต่อความยากลำบากทั้งปวงขนาดไหน
๒ ท่านปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้า
และสัญญาต่อองค์ผู้มีอานุภาพของยาโคบอย่างไรบ้าง
๓ ข้าพเจ้าจะไม่ไปในกระโจมที่พักของข้าพเจ้า
หรือเข้านอน
๔ ข้าพเจ้าจะไม่หลับตานอน
หรือแม้แต่พักตาสักงีบ
๕ จนกว่าข้าพเจ้าจะพบที่อยู่สำหรับพระผู้เป็นเจ้า
คือกระโจมที่พำนักสำหรับองค์ผู้มีอานุภาพของยาโคบ

๖ ดูเถิด พวกเราเคยได้ยินเรื่องนี้ในเมืองเอฟราธาห์
และก็พบแล้วในนาของยาอาร์*
๗ ให้เราไปยังกระโจมที่พำนักของพระองค์
กราบ ณ ที่วางเท้าของพระองค์เถิด

๘ ได้โปรดลุกขึ้นเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า และไปยังที่พักของพระองค์
ทั้งพระองค์และหีบพันธสัญญาอันมีอานุภาพของพระองค์
๙ ขอให้บรรดาปุโรหิตของพระองค์สวมคลุมด้วยความชอบธรรม
และให้บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เปล่งเสียงร้องด้วยความยินดี
๑๐ เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
ขออย่าเมินหน้าไปจากผู้ได้รับการเจิมของพระองค์

---

* **สดุดี ๑๓๒๖** 1 ซามูเอล 6:13-7:2

๑๑ พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณกับดาวิดอย่างแม่นมั่นแล้วว่า
พระองค์จะไม่คืนคำ
เราจะให้ผู้หนึ่งในบรรดาผู้สืบวงศ์ตระกูลของเจ้า
ครองบนบัลลังก์ของเจ้า
๑๒ ถ้าบรรดาบุตรของเจ้ารักษาพันธสัญญา
และคำสั่งที่เราจะสอนพวกเขา
รวมไปถึงบุตรของเขาก็จะได้นั่งบนบัลลังก์ของเจ้า
ไปตลอดกาลนาน

๑๓ เพราะพระผู้เป็นเจ้าเลือกศิโยน
พระองค์ประสงค์ให้เป็นที่พำนักของพระองค์
๑๔ นี่เป็นที่พำนักของเราไปชั่วกาลนาน
เราจะอยู่ที่นี่ เพราะเราต้องการเช่นนั้น
๑๕ เราจะอวยพรให้ศิโยนได้รับอย่างท่วมท้น
คนยากไร้ของศิโยนจะมีอาหารจนเป็นที่พอใจ
๑๖ เราจะให้บรรดาปุโรหิตของศิโยนถึงซึ่งความรอดพ้น
และบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าในศิโยนสามารถเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดี
๑๗ เราจะทำให้เกิดพละกำลังขึ้น ณ ที่นั้นเพื่อดาวิด
เราได้เตรียมตะเกียงไว้ให้แก่คนที่เราเจิม
๑๘ เราจะให้พวกศัตรูของเขาอับอายเป็นที่สุด
แต่มงกุฎของเขาจะเปล่งประกายบนตัวเขา

สดุดี ๑๓๓

ความรักกันฉันพี่น้อง

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา ของดาวิด
๑ ดูเถิด เป็นสิ่งดีและน่าเบิกบานใจอะไรเช่นนี้
เวลาพี่น้องได้มาอยู่ร่วมกันอย่างมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
๒ เสมือนน้ำมันอันประเสริฐชโลมไว้บนศีรษะ
ที่ไหลลงอาบบนเครา
บนเคราของอาโรน
ไหลรินลงสู่คอเสื้อของท่าน
๓ เสมือนน้ำค้าง ณ ภูเขาเฮอร์โมน
ที่พร่างพรมสู่เทือกเขาของศิโยน
นั่นคือสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้มอบพระพร
คือการมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์

สดุดี ๑๓๔

มาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด

บทเพลงบรรเลงในขบวนแห่ขณะเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขา
๑ ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าทุกคน จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
ทุกคนที่ยืนอยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าในยามค่ำ
๒ จงยกมือของท่านขึ้นสู่สถานที่บริสุทธิ์
และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๓ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าอวยพรท่านจากศิโยน
พระองค์ผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก

สดุดี ๑๓๕

พระคุณอันสูงส่ง
๑ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

จงสรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
บรรดาผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า จงสรรเสริญเถิด
๒ ท่านที่ยืนอยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ในลานพระตำหนักของพระเจ้าของเรา
๓ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าประเสริฐ
จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะเป็นที่น่าเบิกบานใจ
๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้เลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง
เลือกอิสราเอลไว้เป็นสมบัติอันมีค่าของพระองค์

๕ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าใหญ่ยิ่งนัก
และพระผู้เป็นเจ้าของเรายิ่งใหญ่เหนือเทพเจ้าทั้งปวง
๖ พระผู้เป็นเจ้ากระทำตามความประสงค์ของพระองค์
ทั้งเบื้องบนสวรรค์และแหล่งหล้า
ทั้งในทะเลและห้วงน้ำลึกทั้งปวง
๗ พระองค์คือผู้ทำให้เมฆลอยขึ้นจากทุกมุมโลก
เป็นผู้ให้กำเนิดฟ้าแลบกับสายฝน
และลมพัดออกจากแหล่งเก็บลมของพระองค์

๘ พระองค์เป็นผู้ฆ่าบุตรหัวปีในอียิปต์
ไม่เลือกว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์เลี้ยง
๙ พระองค์บันดาลปรากฏการณ์และสิ่งมหัศจรรย์ในท่ามกลางประเทศอียิปต์
เป็นการต่อต้านฟาโรห์และหมู่บริวาร
๑๐ พระองค์เป็นผู้ฆ่าประชาชาติมากหลาย
และสังหารหมู่กษัตริย์ใจฉกาจ
๑๑ สิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์
โอกกษัตริย์แห่งแคว้นบาชาน
และอาณาจักรทั้งหมดของคานาอัน*
๑๒ พระองค์มอบผืนแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้เป็นมรดก
เป็นมรดกแก่คนของพระองค์คืออิสราเอล

๑๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นที่ระลึกถึงทุกชั่วอายุคนจนชั่วลูกชั่วหลาน
๑๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะพิสูจน์ว่าชนชาติของพระองค์ไม่ผิด
และเมตตาบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์

๑๕ รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ

---

* **สดุดี ๑๓๕๑๑** กันดารวิถี 21:21-35; เฉลยธรรมบัญญัติ 2:30-33; 3:1-6

เป็นสิ่งที่ทำด้วยมือมนุษย์
๑๖ รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้
มีตา แต่มองไม่เห็น
๑๗ มีหู แต่ไม่สามารถได้ยิน
และไม่มีลมหายใจในปาก
๑๘ พวกที่ปั้นรูปเคารพขึ้นก็ย่อมเป็นเหมือนกับรูปเคารพ
ผู้ใดวางใจในรูปเคารพก็เป็นดั่งรูปนั้น

๑๙ พงศ์พันธุ์ของอิสราเอลเอ๋ย จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
พงศ์พันธุ์ของอาโรนเอ๋ย จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
๒๐ พงศ์พันธุ์ของเลวีเอ๋ย จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
ท่านที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
๒๑ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าจากศิโยน
พระองค์พำนักอยู่ที่เยรูซาเล็ม

สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด

สดุดี ๑๓๖

ความรักอันมั่นคงดำรงอยู่ตลอดกาล
๑ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๒ จงขอบคุณพระเจ้า ผู้อยู่เหนือเทพเจ้าทั้งปวง
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๓ จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ผู้อยู่เหนือเจ้าทั้งปวง
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๔ แด่พระองค์ผู้กระทำสิ่งมหัศจรรย์เพียงลำพัง
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๕ แด่พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์ด้วยการหยั่งรู้
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๖ แด่พระองค์ผู้แผ่แผ่นดินโลกไว้บนน้ำ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๗ แด่พระองค์ผู้สร้างดวงสว่างดวงใหญ่ๆ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๘ ให้ดวงอาทิตย์ดูแลในยามทิวา
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๙ ให้ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายทำงานควบคุมยามราตรี
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๑๐ แด่พระองค์ผู้ฆ่าบุตรหัวปีของอียิปต์
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๑๑ และนำชาวอิสราเอลออกไปจากฝูงชนชาวอียิปต์
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๑๒ ด้วยอานุภาพและพลานุภาพ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๑๓ แด่พระองค์ผู้แหวกทะเลแดงออก
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๑๔ และปล่อยให้ชาวอิสราเอลผ่านไปทางนั้น
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๑๕ แต่โยนฟาโรห์กับกองทัพลงในทะเลแดง
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๑๖ แด่พระองค์ผู้พาชนชาติของพระองค์ผ่านพ้นถิ่นทุรกันดาร
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๑๗ แด่พระองค์ผู้ฆ่าบรรดามหากษัตริย์
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๑๘ และสังหารบรรดากษัตริย์ใจฉกาจ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๑๙ อันได้แก่สิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมร์
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๒๐ และโอกกษัตริย์แห่งแคว้นบาชาน
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล*
๒๑ และให้ผืนแผ่นดินของกษัตริย์เหล่านั้นเป็นมรดก
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๒๒ ให้มรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๒๓ พระองค์ระลึกถึงพวกเราในยามตกอับ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๒๔ และช่วยพวกเราให้รอดพ้นจากพวกศัตรู
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
๒๕ พระองค์ให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงมีอาหาร
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

๒๖ จงขอบคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เถิด
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล

สดุดี ๑๓๗

ชาวอิสราเอลคร่ำครวญคราวอพยพ
๑ ณ ริมฝั่งแม่น้ำของบาบิโลน พวกเรานั่งร้องไห้
ในยามที่เรานึกถึงศิโยน
๒ พวกเราแขวนพิณเล็กของเรา

* **สดุดี ๑๓๖๒๐** สดุดี 135:11

บนต้นหลิวที่ขึ้นในเขตแดนนั้น
๓ เพราะที่นั่นคือที่ซึ่งผู้จับกุมตัวเราสั่งให้เราร้องเพลง
เพื่อพวกเขาจะได้ล้อเลียนเราอย่างสนุกสนาน
"ร้องเพลงให้พวกเราฟังหน่อย เพลงของศิโยนน่ะ"

๔ เราจะร้องเพลงของพระผู้เป็นเจ้า
บนแผ่นดินของคนต่างแดนได้อย่างไร
๕ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเจ้า
ก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าหงิกง่อยไปเสีย
๖ ให้ลิ้นของข้าพเจ้าติดอยู่กับเพดานปาก
ถ้าข้าพเจ้าจำเจ้าไม่ได้
ถ้าข้าพเจ้าไม่นับว่าเยรูซาเล็มสูงส่ง
เหนือความสุขของข้าพเจ้า

๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดระลึกว่าชาวเอโดมทำอะไรไปบ้าง
ระลึกถึงวันทีเยรูซาเล็มย่อยยับ
ระลึกถึงพวกที่พูดว่า "เอาให้ย่อยยับลงไป
เอาให้ย่อยยับลงไปจนถึงรากถึงโคน"*
๘ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย เจ้าถูกกำหนดให้ถึงซึ่งความพินาศ
ผู้เป็นสุขคือผู้กระทำตอบสนองเจ้า
อย่างที่เจ้าได้กระทำต่อพวกเรา
๙ ผู้เป็นสุขคือผู้เอาตัวเด็กน้อยของพวกเจ้าไป
และฟาดร่างของพวกเขาลงกับหิน

สดุดี ๑๓๘

ขอบคุณพระเจ้า เพราะพระองค์สถิตกับข้าพเจ้า

ของดาวิด
๑ ข้าพเจ้าขอขอบคุณพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าบรรดาเทพเจ้า
๒ ข้าพเจ้าขอก้มกราบลง ณ พระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
ข้าพเจ้าขอขอบคุณพระนามของพระองค์
ในความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์
เพราะพระองค์ได้ทำให้พระนามและคำกล่าวของพระองค์
เหนือสิ่งทั้งปวง
๓ ในวันที่ข้าพเจ้าร้องเรียก พระองค์ตอบข้าพเจ้า
ทำให้ข้าพเจ้ากล้าหาญและมีพละกำลังยิ่งขึ้น

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า ให้บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกขอบคุณพระองค์
เพราะท่านเหล่านั้นล้วนได้ยินคำกล่าวจากปากของพระองค์
๕ และให้พวกท่านร้องเพลงถึงวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าใหญ่ยิ่งนัก

๖ แม้ว่า พระผู้เป็นเจ้าสูงส่งมากเพียงไหน พระองค์ก็ยังใส่ใจคนต่ำต้อย
ส่วนคนยโสพระองค์ก็สังเกตเห็นได้แต่ไกล

---

* **สดุดี ๑๓๗๗** เอเสเคียล 35:5; โอบาดีห์ 1:10-14

๗ แม้ในยามที่ข้าพเจ้าย่างเท้าเข้าไปในความลำบาก
พระองค์ก็ช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้
คราวศัตรูโกรธ พระองค์ก็ยื่นมือออกมา
มือขวาของพระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๘ พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำตามความประสงค์ของพระองค์เพื่อข้าพเจ้า
โอ พระผู้เป็นเจ้า ความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
โปรดอย่าทอดทิ้งคนที่พระองค์สร้างขึ้นด้วยมือของพระองค์เอง

สดุดี ๑๓๙

พระเจ้าทราบความเป็นมาทุกอย่างของข้าพเจ้า
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ตรวจสอบข้าพเจ้า
และพระองค์ก็รู้จักข้าพเจ้า
๒ ไม่ว่าเวลาข้าพเจ้านั่งหรือยืน พระองค์ก็ทราบ
แม้พระองค์จะอยู่ห่างไกลเพียงไร พระองค์ก็ยังหยั่งรู้ความคิดของข้าพเจ้าได้
๓ พระองค์ทราบทุกเรื่องว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่ใดหรือกำลังกระทำสิ่งใดอยู่
พระองค์คุ้นเคยกับการกระทำทุกอย่างของข้าพเจ้า
๔ แม้แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพูด
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทราบทุกสิ่ง
๕ พระองค์อยู่รอบข้างข้าพเจ้าทั้งข้างหลังและข้างหน้า
พระองค์ปกป้องข้าพเจ้า
๖ การที่พระองค์ทราบดังนี้ ก็ถือได้ว่าวิเศษนักสำหรับข้าพเจ้า
คือสูงเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้

๗ ข้าพเจ้าจะไปทางไหนจึงจะเลี่ยงหลบพระวิญญาณของพระองค์ได้
ข้าพเจ้าจะเลี่ยงไปทางไหนจึงจะพ้นหน้าพระองค์ได้
๘ หากว่าข้าพเจ้าขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ก็จะอยู่ที่นั่น
หากว่าข้าพเจ้าลงไปนอนในแดนคนตาย ดูเถิด พระองค์ก็อยู่ที่นั่นด้วย
๙ ถ้าข้าพเจ้าต้องบินไปถึงที่อรุณรุ่ง
และไปอาศัยอยู่ที่ไกลโพ้นสุดขอบทะเล
๑๐ มือของพระองค์ก็ยังจะอยู่ที่นั่นด้วยเพื่อนำทางให้แก่ข้าพเจ้า
มือขวาของพระองค์จะช่วยข้าพเจ้าไว้
๑๑ ถ้าข้าพเจ้าขอให้ความมืดซ่อนข้าพเจ้าไว้
หรือให้ความสว่างรอบตัวข้าพเจ้ากลายเป็นกลางคืน
๑๒ แม้แต่ความมืดก็ไม่มืดทึบเกินไปสำหรับพระองค์
และกลางคืนก็สว่างเทียบเท่ากับกลางวัน
เพราะความมืดยังสว่างสำหรับพระองค์

๑๓ เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างอวัยวะภายในให้ข้าพเจ้า
พระองค์ประสานข้าพเจ้าไว้อย่างสนิทแนบในครรภ์มารดาของข้าพเจ้า
๑๔ ข้าพเจ้า ขอบคุณ พระองค์ เพราะ ข้าพเจ้า ถูก สร้าง ขึ้น มา อย่าง น่า ครั่นครั้าม และ มหัศจรรย์
สิ่งที่พระองค์กระทำมหัศจรรย์ยิ่งนัก
พระองค์รู้จักข้าพเจ้าอย่างลึกซึ้ง

๑๕ โครงกระดูกของข้าพเจ้าไม่อาจซ่อนเร้นไปจากสายตาของพระองค์ได้
คือแม้ว่าเวลาที่ข้าพเจ้าถูกสร้างในที่กำบัง
ถูกสานขึ้นอย่างละเอียดอ่อนในที่ลึกของแผ่นดินโลก
๑๖ พระองค์มองเห็นข้าพเจ้าตั้งแต่แรกเริ่มที่ข้าพเจ้าอยู่ในครรภ์มารดา
โมง ยาม ล้วน ถูก จัด เตรียม ไว้ สำหรับ ข้าพเจ้า แล้ว และ ยัง ถูก ระบุ ไว้ ใน หนังสือ ของ พระองค์
ก่อนที่เหตุการณ์ในแต่ละวันจะปรากฏขึ้น

๑๗ โอ พระเจ้า ความนึกคิดของพระองค์ช่างมากมายสุดที่จะคณนา
และช่างมีค่าอะไรเช่นนี้สำหรับข้าพเจ้า
๑๘ ถ้าหากข้าพเจ้าคิดจะนับแล้วละก็ยังมีจำนวนมากกว่าเม็ดทรายเสียอีก
เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้น ข้าพเจ้าก็ยังจะคำนึงถึงพระองค์อยู่อีก

๑๙ โอ พระเจ้า ข้าพเจ้าอยากให้พระองค์ฆ่าคนชั่วร้ายเสีย
และพวกคนกระหายเลือดจะได้ไม่มายุ่งเกี่ยวกับข้าพเจ้าอีก
๒๐ พวกคนที่พูดถึงพระองค์ด้วยความมุ่งร้าย
พวกที่ยกตนขึ้นคัดค้านพระองค์เพื่อความชั่ว
๒๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่เกลียดพวกที่เกลียดชังพระองค์หรือ
ข้าพเจ้าจะไม่ขยะแขยงพวกที่ค้านพระองค์หรือ
๒๒ ข้าพเจ้าเกลียดพวกเขาอย่างบอกไม่ถูก
และถือเอาพวกเขาเป็นศัตรูของข้าพเจ้า

๒๓ โอ พระเจ้า พิจารณาดูข้าพเจ้าเถิด และทราบถึงจิตใจของข้าพเจ้า
ทดสอบข้าพเจ้าดู และก็หยั่งถึงความคิดของข้าพเจ้า
๒๔ ดูว่ามีสิ่งใดบ้างที่เลวร้ายในตัวข้าพเจ้า
และโปรดนำข้าพเจ้าไปสู่ทางอันเป็นนิรันดร์

สดุดี ๑๔๐

อธิษฐานให้ได้รับความยุติธรรม
ถึงหัวหน้าวงดนตรี เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคนชั่วเถิด
ให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกที่ใช้กำลังทำร้าย
๒ ซึ่งมีใจคิดกระทำการอันชั่วร้าย
และก่อให้เกิดการสู้รบเสมอไป
๓ ลิ้นของพวกเขาคมดั่งลิ้นงู
และพิษงูเห่าอยู่ภายใต้ริมฝีปากของเขา* เซล่าห์

๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดคุ้มครองข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของคนชั่ว
ให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากคนที่ใช้กำลังทำร้าย
จากพวกที่วางแผนเพื่อทำให้ข้าพเจ้าล้มลุกคลุกคลาน
๕ พวกคนยโสได้ซ่อนร่างแหดักข้าพเจ้าไว้
และกางตาข่ายพรางเป็นสายรัด

---

* **สดุดี ๑๔๐๓** โรม 3:13

เขาวางกับดักข้าพเจ้าไว้ข้างทาง เซล่าห์

๖ ข้าพเจ้าพูดกับพระผู้เป็นเจ้าว่า □พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า□
โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังเสียงวอนขอของข้าพเจ้าเถิด
๗ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
พระองค์คุ้มกันศีรษะของข้าพเจ้าดั่งโล่ในยามสงคราม
๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า อย่ามอบสิ่งที่คนชั่วต้องการเลย
อย่าให้แผนการชั่วของเขาสำเร็จ เซล่าห์

๙ พวกที่อยู่รอบข้างข้าพเจ้าชูคอขึ้น
ขอให้ริมฝีปากที่ช่างหาเรื่องได้ผลย้อนกลับเข้าตัวเขาเอง
๑๐ ขอให้ถ่านที่ลุกโชนสุมบนตัวพวกเขา
ให้เขาถูกเหวี่ยงลงในกองเพลิง
และลุกขึ้นออกมาไม่ได้เลย
๑๑ ขอให้คนช่างกล่าวร้ายอย่าได้ประสบความเจริญในแผ่นดิน
ให้ความชั่วตามล่าคนที่ใช้กำลังทำร้ายจนเงยหัวไม่ขึ้น

๑๒ ข้าพเจ้าทราบว่า พระผู้เป็นเจ้าปกป้องการกระทำอันถูกต้องของคนจน
และให้ความเป็นธรรมแก่บรรดาผู้ยากไร้
๑๓ แน่นอนทีเดียว ผู้มีความชอบธรรมจะขอบคุณพระนามของพระองค์
และจะดำรงอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์

สดุดี ๑๔๑

คำอธิษฐานให้ได้รับการคุ้มครอง
เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์ รีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
เงี่ยหูฟังเสียงข้าพเจ้าเวลาข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์
๒ ให้คำอธิษฐานของข้าพเจ้าเป็นดั่งเครื่องหอม ณ เบื้องหน้าพระองค์
และการยกมือขึ้นของข้าพเจ้าเป็นดั่งเครื่องสักการะในยามเย็น

๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รู้จักระวังคำ
ที่จะหลุดออกจากริมฝีปากของข้าพเจ้า
๔ อย่าให้จิตใจของข้าพเจ้าโน้มไปในทางเลวร้าย
ไปง่วนอยู่กับการกระทำชั่ว
หรือเข้าไปพัวพันกับคนที่ทำความชั่วช้า
และรับประทานของเอร็ดอร่อยของเขา

๕ ให้คนดีฟาดข้าพเจ้า เพราะนั่นเป็นความกรุณา
ให้เขาห้ามปรามข้าพเจ้า เพราะนั่นเป็นเสมือนน้ำมันบนศีรษะของข้าพเจ้า
เพราะคำอธิษฐานของข้าพเจ้าย่อมขัดกับการกระทำของคนชั่วเสมอไป
๖ เมื่อบรรดาผู้พิพากษาของพวกเขาถูกเหวี่ยงกระทบศิลา
คนทั้งหลายจะทราบว่าคำพูดของข้าพเจ้าเป็นจริง
๗ พื้นดินถูกไถและกลบฉันใด

กระดูกของพวกเขาก็กระจัดกระจายไปยังปากทางของแดนคนตายฉันนั้น

๘ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ แต่ดวงตาของข้าพเจ้าจับจ้องอยู่ที่พระองค์
ข้าพเจ้าแสวงหาที่พึ่งพิง อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าต้องเสียเลือดเนื้อเลย
๙ โปรดคุ้มครองข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างแหที่วางดักข้าพเจ้าไว้
และจากกับดักของพวกคนทำความชั่วด้วย
๑๐ ขอปล่อยให้คนชั่วตกลงในตาข่ายของเขาเอง
ในขณะเดียวกัน ให้ข้าพเจ้าหนีรอดปลอดภัย

สดุดี ๑๔๒

ร้องขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้า

เพลงสดุดีแห่งความฉลาดรอบรู้ของดาวิด ยามที่ท่านอยู่ในถ้ำ* คำอธิษฐาน
๑ ข้าพเจ้าร้องด้วยเสียงอันดังต่อพระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าใช้เสียงของข้าพเจ้าขอความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้า
๒ ข้าพเจ้าหลั่งคำรำพันของข้าพเจ้าออกมาต่อหน้าพระองค์
และบอกถึงความทุกข์ของข้าพเจ้าต่อหน้าพระองค์

๓ เวลาจิตวิญญาณข้าพเจ้าอ่อนล้า
พระองค์เป็นผู้ที่ทราบทางของข้าพเจ้า
พวกเขาซ่อนบ่วงแร้วดักข้าพเจ้า
ในเส้นทางที่ข้าพเจ้าเดินไป
๔ ข้าพเจ้าเหลือบมองทางขวา
แต่ไม่มีใครสังเกตดูข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่มีที่พึ่งพิงเหลืออยู่อีกแล้ว
ไม่มีใครสนใจข้าพเจ้า

๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอให้พระองค์ช่วย
ข้าพเจ้าพูดว่า "พระองค์เป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้า
เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของข้าพเจ้าในดินแดนของคนเป็น"
๖ โปรดฟังเสียงร้องของข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าหมดกำลังใจแล้ว
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากพวกที่ตามล่าข้าพเจ้าเถิด
เพราะพวกเขาแข็งแรงเกินกว่าข้าพเจ้า
๗ โปรดพาข้าพเจ้าออกจากคุกใต้ดิน
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ขอบคุณพระนามของพระองค์
บรรดาผู้ชอบธรรมจะอยู่โดยรอบข้าพเจ้า
เพราะความกรุณาของพระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้า

สดุดี ๑๔๓

คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือ

เพลงสดุดีของดาวิด
๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
เงี่ยหูฟังคำร้องขอความเมตตาของข้าพเจ้าเถิด

---

* **สดุดี ๑๔๒** 1 ซามูเอล 22:1,2

โปรดตอบข้าพเจ้าตามความสัตย์จริงและความชอบธรรมของพระองค์
๒ และอย่าพิพากษาผู้รับใช้ของพระองค์เลย
เพราะไม่มีผู้มีชีวิตคนใดที่นับว่ามีความชอบธรรม ณ เบื้องหน้าพระองค์
๓ ด้วยว่า ศัตรูได้ตามล่าข้าพเจ้า
เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพเจ้าให้จมธรณี
และทำให้ข้าพเจ้านั่งในที่มืดเหมือนพวกที่ได้ตายไปนานแสนนานแล้ว
๔ ดังนั้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้าอ่อนล้า
ภายในจิตใจข้าพเจ้าหวั่นกลัว
๕ ข้าพเจ้าจำวันเก่าๆ ได้
ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงงานทุกชิ้นของพระองค์
ข้าพเจ้าตริตรองถึงการงานของพระองค์
๖ ข้าพเจ้ายกมือขึ้นไปยังพระองค์
จิตวิญญาณกระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งแล้ง เซล่าห์

๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดตอบข้าพเจ้าโดยเร็ว
วิญญาณข้าพเจ้าอ่อนล้า
อย่าซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้าเลย
เกรงว่าข้าพเจ้าจะเป็นเหมือนพวกที่ลงไปยังหลุมลึกแห่งแดนคนตาย
๘ ให้ข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักอันมั่นคงของพระองค์ในยามเช้าเถิด
เพราะข้าพเจ้าวางใจในพระองค์
โปรดสอนข้าพเจ้าให้ไปในหนทางที่ควรจะไป
เพราะข้าพเจ้าขอมอบชีวิตแก่พระองค์

๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวกศัตรูของข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้าเข้าหาพระองค์เพื่อพึ่งพิง
๑๐ โปรดสอนข้าพเจ้าให้กระทำตามความประสงค์ของพระองค์
เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
ให้พระวิญญาณอันประเสริฐของพระองค์
นำข้าพเจ้าไปบนที่ราบ

๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพระนามของพระองค์ โปรดช่วยให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่
พาข้าพเจ้าให้หลุดพ้นจากความทุกข์ยากตามความชอบธรรมของพระองค์
๑๒ และโปรดกำจัดพวกศัตรูของข้าพเจ้าด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์
และฆ่าเหล่าปรปักษ์ของข้าพเจ้าทั้งหมด
เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

สดุดี ๑๔๔

คำอธิษฐานอันเปี่ยมด้วยความหวัง
ของดาวิด
๑ ให้พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นศิลาของข้าพเจ้าได้รับพระพรเถิด
พระองค์ฝึกมือข้าพเจ้าไว้เพื่อการสงคราม
และฝึกนิ้วข้าพเจ้าไว้เพื่อการสู้รบ
๒ พระองค์เป็นความรักอันมั่นคงและป้อมปราการ
เป็นหลักยึดอันมั่นคงและผู้ช่วยให้พ้นภัย
เป็นโล่ป้องกันภัย และเป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้า

พระองค์ทำให้ชนชาติของข้าพเจ้าสยบต่อข้าพเจ้า

๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์คือใครที่พระองค์จะสนใจ
หรือบุตรมนุษย์คือใครที่พระองค์จะต้องนึกถึง
๔ มนุษย์เป็นเสมือนแค่ลมหายใจ
วันเวลาของเขาเป็นเสมือนเงาที่ผ่านไป

๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเปิดสวรรค์ และเชิญลงมา
โปรดสัมผัสภูเขา และให้มันปล่อยควันออกมา
๖ โปรดปลดปล่อยประกายเจิดจ้าของสายฟ้า และทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไป
ยิงลูกธนูของพระองค์ และพวกเขาก็เตลิดเปิดเปิงไป
๗ เอื้อมมือของพระองค์ลงมาจากเบื้องบนเพื่อช่วยชีวิตข้าพเจ้า
ให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากห้วงน้ำลึก
พ้นจากอุ้งมือของชนต่างชาติ
๘ ที่มีปากกล่าวเท็จ
และโป้ปดทั้งๆ ที่กำลังยกมือขวาปฏิญาณตน

๙ โอ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์
ข้าพเจ้าจะดีดพิณสิบสายถวายพระองค์
๑๐ พระองค์ให้บรรดากษัตริย์มีชัยชนะ
และช่วยชีวิตดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
๑๑ โปรดช่วยให้ชีวิตข้าพเจ้าพ้นจากดาบที่โหดเหี้ยม
และให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากอุ้งมือของชนต่างชาติที่ใช้ปากกล่าวเท็จ
และโป้ปดทั้งๆ ที่กำลังยกมือขวาปฏิญาณตน

๑๒ ขอให้บรรดาบุตรชายวัยหนุ่มของเรา
เป็นดั่งต้นไม้ที่เติบโตเต็มที่
บรรดาบุตรหญิงของเรา
เป็นดั่งเสาหลักในมุมที่ถูกสลัก เพื่อตกแต่งวังให้งดงาม
๑๓ ขอให้ยุ้งฉางของเราเต็มปรี่
มีอาหารทุกชนิดเตรียมไว้อย่างพร้อมพรั่ง
ฝูงแกะของพวกเราตกลูกเป็นพันเป็นหมื่นตัว
ภายในเขตทุ่งของเรา
๑๔ ขอให้โคของเรามีลูกดก
ไม่ตายเสียแต่ครั้งครรภ์ยังอ่อนหรือสูญหายไป
ไม่มีใครร้องไห้เพราะความทุกข์ยากที่ถนนของเรา
๑๕ ชนชาติใดได้รับพระพรเช่นนี้ก็เป็นสุข
ชนชาติใดที่พระเจ้าของเขาคือพระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นสุข

สดุดี ๑๔๕

พระเจ้าตอบรับทุกคนที่รักและเกรงกลัวพระองค์

เพลงสรรเสริญ ของดาวิด
๑ ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพเจ้า
และนมัสการพระนามของพระองค์ไปชั่วนิรันดร์กาล

๒ ข้าพเจ้าจะนมัสการพระองค์ทุกวัน
และสรรเสริญพระนามของพระองค์ไปชั่วนิรันดร์กาล

๓ พระผู้เป็นเจ้าใหญ่ยิ่ง สมแล้วกับการสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง
และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ก็ไร้ขอบเขต
๔ คนของแต่ละรุ่นจะสรรเสริญการงานของพระองค์ให้รุ่นต่อๆ ไปฟัง
และเขาจะประกาศถึงการกระทำอันกอปรด้วยอานุภาพของพระองค์
๕ ข้าพเจ้าจะใคร่ครวญถึงพระสง่าราศีอันเรืองรองและงามตระการ
และสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์
๖ พวกเขาจะกล่าวขวัญถึงการกระทำอันเต็มด้วยอานุภาพของพระองค์
และข้าพเจ้าจะประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์
๗ พวกเขาจะป่าวประกาศถึงคุณความดีอเนกอนันต์ของพระองค์
และร้องสรรเสริญความชอบธรรมของพระองค์

๘ พระผู้เป็นเจ้ามีพระคุณและเมตตา
ไม่โกรธง่าย และบริบูรณ์ด้วยความรักอันมั่นคง
๙ พระผู้เป็นเจ้าดีต่อทุกคน
และพระองค์เมตตาสรรพสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น

๑๐ โอ พระผู้เป็นเจ้า งานทุกชิ้นของพระองค์ต่างจะพากันขอบคุณพระองค์
และบรรดาผู้ภักดีของพระองค์ก็จะนมัสการพระองค์
๑๑ พวกเขาจะเอ่ยถึงพระสง่าราศีแห่งอาณาจักรของพระองค์
และบอกเล่าถึงอานุภาพของพระองค์
๑๒ เพื่อให้อานุภาพของพระองค์และพระสง่าราศีอันยิ่งยวดของอาณาจักรของพระองค์
เป็นทีทราบแก่บรรดาบุตรของมนุษย์
๑๓ อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรอันเป็นนิรันดร์
และพระองค์ครองตลอดทุกชั่วอายุคน

พระผู้เป็นเจ้ารักษาคำมั่นสัญญาทั้งปวงของพระองค์
และแสดงพระคุณในทุกสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองทุกคนที่กำลังจะล้มลง
และพยุงทุกคนขึ้นจากความสิ้นหวัง
๑๕ นัยน์ตาที่เปี่ยมความหวังของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงจับจ้องอยู่ที่พระองค์
และพระองค์ก็ได้ให้อาหารตามเวลา
๑๖ พระองค์ยื่นมือออก
และพระองค์ได้โปรดให้สิงมีชีวิตทั้งปวงได้รับจนเป็นทีพอใจ
๑๗ พระผู้เป็นเจ้ายุติธรรมในทุกสิ่ง
และแสดงความรักอันมั่นคงของพระองค์ในทุกเรื่อง
๑๘ พระผู้เป็นเจ้าจะอยู่ใกล้ๆ ทุกคนที่ร้องเรียกถึงพระองค์
เฉพาะคนที่ร้องเรียกถึงพระองค์อย่างจริงใจ
๑๙ พระองค์ให้แก่ทุกคนที่เกรงกลัวพระองค์ ตามความต้องการของเขา
พระองค์ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ และช่วยพวกเขาให้ปลอดภัย
๒๐ พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองทุกคนที่รักพระองค์
แต่ใครก็ตามที่ชั่วร้าย พระองค์จะทำให้เขาพินาศ

๒๑ ปากของข้าพเจ้ากล่าวสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
และให้ทุกๆ ชีวิตนมัสการพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ตราบชั่วนิรันดร์กาล

สดุดี ๑๔๖

ไว้ใจพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์

๑ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด
๒ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าไปชั่วชีวิต
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้าของข้าพเจ้าตราบที่มีชีวิตอยู่
๓ อย่าวางใจในบรรดาเจ้าขุนมูลนาย
หรือมนุษย์อื่นซึ่งไม่สามารถช่วยให้รอดพ้นได้
๔ เมื่อเขาหมดลมหายใจ เขาก็กลับคืนสู่ดิน
แผนการต่างๆ ที่วางไว้ก็เป็นอันจบสิ้นในวันนั้นเอง
๕ คนที่พระเจ้าของยาโคบช่วยเหลือไว้
คนที่มีความหวังในพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าของเขา ก็เป็นสุข

๖ พระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
ทะเลและทุกสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น*
พระองค์รักษาสัญญาเสมอ
๗ พระองค์คุ้มครองผู้ถูกบีบบังคับ
และให้อาหารแก่ผู้หิวโหย
พระผู้เป็นเจ้าปล่อยพวกถูกคุมขังให้เป็นอิสระ
๘ พระผู้เป็นเจ้าทำให้คนตาบอดมองเห็น
พระผู้เป็นเจ้าพยุงพวกเขาขึ้นมาจากความสิ้นหวัง
พระผู้เป็นเจ้ารักผู้มีความชอบธรรม
๙ พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองคนต่างด้าว
พระองค์บรรเทาทุกข์ของหญิงม่ายและเด็กกำพร้า
แต่พระองค์ทำลายหนทางของคนชั่วร้าย

๑๐ พระผู้เป็นเจ้าครองบัลลังก์อยู่ตลอดกาล
โอ ศิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเจ้าครองอยู่ทุกชั่วอายุคน

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๔๗

ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า

๑ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

เพราะเป็นสิ่งดีที่จะได้ร้องเพลงถวายพระเจ้าของเรา
เพราะเพลงสรรเสริญนั้นทำให้เบิกบานใจและยังเหมาะสมอีกด้วย
๒ พระผู้เป็นเจ้าสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่

---

* **สดุดี ๑๔๖๖** กิจการของอัครทูต 4:24; 14:15

พระองค์รวบรวมชาวอิสราเอลที่ถูกขับไล่
๓ พระองค์เป็นผู้รักษาคนชอกช้ำใจ
และพันบาดแผลให้เขา
๔ พระองค์กำหนดจำนวนดวงดาว
และตั้งชื่อให้ดาวทุกดวง
๕ พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งและมีอานุภาพเป็นทีสุด
ความเข้าใจของพระองค์ไม่มีขอบเขตจำกัด
๖ พระผู้เป็นเจ้าปลดเปลื้องความทุกข์ของคนที่ถูกบีบบังคับ
พระองค์ทำให้คนชั่วร้ายสยบจนจมดิน

๗ จงร้องเพลงถวายพระผู้เป็นเจ้าด้วยการขอบคุณพระองค์
จงบรรเลงเพลงแด่พระเจ้าด้วยพิณเล็ก
๘ พระองค์คลุมฟ้าสวรรค์ด้วยก้อนเมฆ
พระองค์เตรียมฝนไว้ให้แผ่นดินโลก
และทำให้ต้นหญ้าเติบโตบนภูเขา
๙ พระองค์ให้อาหารแก่สัตว์
และพวกลูกนกกาที่ขับขาน
๑๐ ความชื่นชมยินดีของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่พละกำลังของม้า
และความพอใจของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่แข้งขาของมนุษย์
๑๑ แต่ความเปรมปรีดิ์ของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่ผู้เกรงกลัวพระองค์
และบรรดาผู้หวังใจในความรักอันมั่นคงของพระองค์

๑๒ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเถิด
โอ ศิโยนเอ๋ย สรรเสริญพระเจ้าของเจ้าเถิด
๑๓ เพราะพระองค์ทำให้ดาลประตูของเจ้าแข็งแรง
พระองค์ให้พรแก่คนของเจ้า
๑๔ พระองค์สร้างสันติสุขให้เกิดในเขตแดนของเจ้า
พระองค์ให้เจ้ากินข้าวสาลีชั้นเยี่ยมจนอิ่มหนำ
๑๕ พระองค์มีบัญชาไปยังแผ่นดินโลก
คำกล่าวของพระองค์ไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว
๑๖ พระองค์โปรยหิมะที่ปุยราวกับขนแกะ
พระองค์โปรยน้ำค้างแข็งราวกับขี้เถ้า
๑๗ พระองค์ปาลูกเห็บออกไปราวกับก้อนกรวด
ใครจะทนความหนาวเย็นทีมาจากพระองค์ได้
๑๘ พระองค์ออกคำสั่งของพระองค์ไป แล้วน้ำแข็งก็ละลาย
พอพระองค์ผ่อนลมหายใจออก น้ำก็จะไหลไป
๑๙ พระองค์ประกาศคำกล่าวของพระองค์แก่ยาโคบ
กฎเกณฑ์และคำบัญชาของพระองค์แก่อิสราเอล
๒๐ พระองค์ไม่ได้กระทำอย่างนี้กับประชาชาติทั้งปวง
พวกเขาไม่ทราบคำบัญชาของพระองค์

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๔๘

บอกทุกสิ่งในจักรวาลให้สรรเสริญพระเจ้า

๑ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าจากฟ้าสวรรค์
สรรเสริญพระองค์ ณ เบื้องบน
๒ ทูตสวรรค์ทั้งปวงของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์
ชาวสวรรค์ทั้งปวงของพระองค์ สรรเสริญพระองค์เถิด
๓ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์
ดวงดาวทั้งปวงที่เปล่งประกาย จงสรรเสริญพระองค์เถิด
๔ ฟ้าสวรรค์ที่อยู่เกินเอื้อม จงสรรเสริญพระองค์
อีกทั้งน้ำที่อยู่เหนือฟ้าสวรรค์ด้วย

๕ ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
เพราะเมื่อพระองค์บัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกสร้างขึ้นมา
๖ พระองค์ทำให้สิ่งทั้งหลายอยู่ในที่ที่กำหนดไว้ตราบชั่วนิรันดร์กาล
พระองค์ตั้งกฎเกณฑ์อันเป็นอมตะ
๗ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าจากแผ่นดินโลก
เจ้าพวกมังกรทะเลและห้วงน้ำลึก
๘ ไฟและลูกเห็บ หิมะและกลุ่มควัน
ลมอันแรงกล้าที่เป็นไปตามคำกล่าวของพระองค์
๙ ภูเขาและเนินเขาทั้งปวง
ไม้ผลและต้นซีดาร์ทั้งปวง
๑๐ บรรดาสัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยงทั้งหลาย
สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้
๑๑ บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งปวง
พวกเจ้าขุนมูลนายและบรรดาผู้ปกครองในแผ่นดินโลก
๑๒ บรรดาชายหนุ่มและหญิงสาว
คนชรากับเด็กเล็กทั้งหลาย

๑๓ ให้พวกเขาสรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ควรแก่การเชิดชู
พระบารมีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์
๑๔ พระองค์ได้เสริมพละกำลังให้แก่ชนชาติของพระองค์
เพื่อบรรดาผู้ภักดีของพระองค์จะได้สรรเสริญพระองค์
ชาวอิสราเอลที่พระองค์รัก

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๔๙

บทเพลงแห่งชัยชนะ
๑ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระผู้เป็นเจ้า
ร้องสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาผู้ภักดี
๒ ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา

ให้บรรดาบุตรของศิโยนรื่นเริงในกษัตริย์ของพวกเขา
๓ ให้พวกเขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยการร่ายรำ
บรรเลงเพลงแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเล็ก
๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้าพอใจในชนชาติของพระองค์
พระองค์เชิดชูคนถ่อมตนด้วยการให้เขารอดพ้น
๕ ให้บรรดาผู้ภักดียินดีในเกียรติ
ให้พวกเขาเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีจากที่ที่เขาเอนกายลง
๖ ให้เสียงร้องสรรเสริญพระเจ้าอยู่ในลำคอของเขา
และดาบสองคมอยู่ในมือ
๗ เพื่อลงโทษบรรดาประชาชาติ
และแก้แค้นบรรดาชนชาติ
๘ เพื่อล่ามโซ่บรรดากษัตริย์ของพวกเขา
และตีตรวนเหล็กให้พวกขุนนางของเขา
๙ เพื่อลงโทษทัณฑ์ตามคำบัญชา
นั่นคือเกียรติแก่บรรดาผู้ภักดีของพระองค์

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สดุดี ๑๕๐

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
๑ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สรรเสริญพระเจ้าในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์
สรรเสริญพระองค์ในฟ้าสวรรค์อันกอปรด้วยอานุภาพของพระองค์
๒ สรรเสริญพระองค์ในการกระทำอันพร้อมด้วยมหิทธานุภาพของพระองค์
สรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างยิ่งของพระองค์
๓ สรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตรงอน
สรรเสริญพระองค์ด้วยพิณสิบสายและพิณเล็ก
๔ สรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาใบเล็กและการร่ายรำ
สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและปี่
๕ สรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ
สรรเสริญพระองค์ด้วยการตีฉาบเสียงดังสนั่น

๖ ให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

สุภาษิต

จุดเริ่มต้นของความรู้

๑ สุภาษิตของซาโลมอน* บุตรของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล

๒ เพื่อเรียนรู้เรื่องสติปัญญาและระเบียบวินัย
เพื่อจะได้หยั่งรู้ในคำสั่งสอนอันเปี่ยมด้วยสติปัญญา
๓ เพื่อรับเอาระเบียบวินัยด้วยความเข้าใจ
ความชอบธรรม ความเที่ยงธรรม และความยุติธรรม
๔ เพื่อมอบความฉลาดรอบคอบแก่คนเขลา
ให้ความรู้และปฏิภาณแก่ผู้เยาว์
๕ ผู้มีสติปัญญาย่อมจะฟังและเรียนรู้มากขึ้น
และผู้ที่หยั่งรู้จะต้องหาคำปรึกษาที่ดี
๖ เพื่อเข้าใจสุภาษิต คำอุปมา
ถ้อยคำของผู้มีสติปัญญา อีกทั้งไขข้อปริศนาของเขาได้

๗ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าคือจุดเริ่มต้นของความรู้
คนโง่ดูหมิ่นสติปัญญาและระเบียบวินัย

ฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา

๘ ลูกเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของบิดาของเจ้าเถิด
และอย่าละเลยคำสอนของมารดาของเจ้า
๙ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นดั่งพวงมาลัยอันงามสง่าบนศีรษะของเจ้า
และเป็นเสมือนสร้อยที่คล้องคอเจ้า
๑๐ ลูกเอ๋ย ถ้าพวกคนบาปมาล่อใจเจ้า
ก็อย่าหลงตามเขาไป
๑๑ ถ้าพวกเขาพูดว่า □มากับพวกเรา มาดักซุ่มเพื่อรอทำร้ายคนให้เลือดตก
เรามาดักโจมตีคนไร้ความผิดกันเถอะ
๑๒ เรามากลืนกินพวกเขาทั้งเป็นดั่งหลุมลึกแห่งแดนคนตายกัน
และจัดการเสียให้ราบคาบเหมือนกับพวกที่ลงไปในหลุมฝังศพ
๑๓ พวกเราจะพบของมีค่านานาชนิด
และจะนำของที่ปล้นได้มาเก็บไว้ในบ้านของเราให้เต็ม
๑๔ มาเสี่ยงทายกับพวกเราเถิด
เราทุกคนจะได้ใช้จ่ายจากกระเป๋าเดียวกัน□
๑๕ ลูกเอ๋ย อย่าเดินไปทางเดียวกับพวกเขา
จงยั้งเท้าของเจ้าให้ห่างจากทางของเขา
๑๖ เพราะว่าเท้าของพวกเขาวิ่งไปในทางที่ชั่ว
และรีบเร่งเพื่อทำร้ายให้เลือดตก
๑๗ ไร้ประโยชน์ที่จะเหวี่ยงตาข่าย
ให้นกเห็น
๑๘ แต่คนพวกนี้ดักซุ่มเพื่อรอทำร้ายให้เลือดตัวเองตก

---

* **๑□๑** ฉบับ 1 พงศ์กษัตริย์ 4:32 บันทึกว่า ซาโลมอนเขียนสุภาษิตมากถึง 3,000 บท

เขาก็ทำร้ายชีวิตของตนเองด้วย
๑๙ นั่นแหละคือจุดจบของทุกคนที่กอบโกยหาผลประโยชน์อย่างไม่เป็นธรรม
ซึ่งจะคร่าชีวิตของพวกเขาไปด้วย

คำเตือนเรื่องการปฏิเสธสติปัญญา

๒๐ สติปัญญาร้องเสียงดังอยู่ข้างนอก
เธอป่าวร้องอยู่ที่ลานชุมนุม
๒๑ เธอกำลังเปล่งเสียงที่หัวถนนซึ่งมีเสียงอึกทึกครึกโครม
และที่ทางเข้าประตูเมืองเธอก็ร้องด้วยว่า
๒๒ "เจ้าคนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเซ่อไปนานแค่ไหน
คนช่างเย้ยหยันจะชื่นชอบการเย้ยหยันไปอีกนานแค่ไหน
และคนโง่จะเกลียดชังความรู้ไปนานเพียงไร
๒๓ จงใส่ใจในคำเตือนของเรา
ดูเถิด เราจะหลั่งวิญญาณของเราสู่เจ้าทั้งหลาย
เราจะทำให้เจ้ารู้คำกล่าวของเรา
๒๔ เป็นเพราะเราได้เรียกเจ้า แต่เจ้ากลับปฏิเสธ
เรายื่นมือของเราออกมาให้ แต่ก็ไม่มีผู้ใดสนใจ
๒๕ พวกเจ้าเพิกเฉยกับคำแนะนำของเรา
และไม่ต้องการคำเตือนของเรา
๒๖ แม้แต่เราก็จะยังหัวเราะเยาะความวิบัติของเจ้า
เราจะล้อเลียนเมื่อภัยพิบัติมาถึงตัวเจ้า
๒๗ เมื่อภัยพิบัติกระหน่ำสู่เจ้าดั่งพายุ
และความวิบัติถาโถมเข้าหาเจ้าดั่งพายุหมุน
เมื่อความยากลำบากและความทุกข์มาถึงตัวเจ้า
๒๘ ถึงแม้พวกเขาจะเรียกหาเรา เราก็จะไม่ตอบ
ถึงเขาจะเพียรค้นหา ก็จะไม่พบเรา
๒๙ ก็เพราะว่าพวกเขาเกลียดความรู้
และไม่ได้เลือกความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
๓๐ พวกเขาไม่ยอมรับคำแนะนำของเรา
และปฏิเสธคำเตือนของเรา
๓๑ ฉะนั้น พวกเขาจะกินผลจากการเลือกของเขาเอง
และจะอิ่มจากผลของแผนการที่ตนได้วางไว้
๓๒ ด้วยว่าคนเขลาถูกฆ่าตายเพราะไม่ยอมฟัง
และการไม่เดือดเนื้อร้อนใจของคนโง่จะทำลายเขาเอง
๓๓ แต่สำหรับผู้ที่ฟังเราก็จะอยู่อย่างปลอดภัย
และไม่ต้องสะทกสะท้านต่อความเลวร้าย"

๒

สติปัญญาจะปกป้องเจ้า

๑ ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำพูดของเรา
และถนอมคำบัญญัติของเราไว้กับตัวเจ้าเป็นอย่างดี
๒ เจ้าก็จงตั้งใจเงี่ยหูรับเอาสติปัญญา
น้อมใจของเจ้าเพื่อรับการหยั่งรู้
๓ ใช่แล้ว ถ้าเจ้าร้องขอการหยั่งรู้
และเปล่งเสียงของเจ้าขึ้นเพื่อจะได้รับความเข้าใจ

๔ ถ้าเจ้าแสวงหาสติปัญญาดั่งที่เจ้าแสวงหาเงิน
ดั่งที่เจ้าขุดค้นหาสมบัติที่ซ่อนไว้
๕ แล้วเจ้าก็จะเข้าใจความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
และจะพบความรู้ของพระเจ้า
๖ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าให้สติปัญญา
ความรู้และความเข้าใจมาจากปากของพระองค์
๗ พระองค์สะสมสติปัญญาอันสมบูรณ์ไว้สำหรับบรรดาผู้มีความชอบธรรม
พระองค์เป็นดั่งโล่สำหรับผู้ถือสัจจะ
๘ พระองค์ปกป้องหนทางแห่งความเที่ยงธรรม
และคุ้มกันทางของบรรดาผู้ภักดีของพระองค์
๙ แล้วเจ้าจะได้เข้าใจความชอบธรรม ความเที่ยงธรรม
และความยุติธรรม คือทุกวิถีทางที่ดี
๑๐ ด้วยว่าสติปัญญาจะอยู่ในใจเจ้า
และความรู้จะเป็นสิ่งน่าชื่นชมของจิตวิญญาณของเจ้า
๑๑ ปฏิภาณจะคุ้มกันเจ้า
และการหยั่งรู้จะปกป้องเจ้า
๑๒ สติปัญญาจะให้เจ้าหลุดพ้นจากหนทางอันชั่วร้าย
จากคนที่พูดจาบิดเบือน
๑๓ จากคนที่ผละไปจากหนทางแห่งความชอบธรรม
เพื่อมุ่งไปในหนทางแห่งความมืด
๑๔ จากผู้ที่ยินดีกับการกระทำอันเลวร้าย
และชื่นชมกับความจอมปลอมของความชั่ว
๑๕ ซึ่งหนทางของเขาก็เคี้ยวคด
เขาเป็นคนยอกย้อนไปตามวิถีทางของเขา

๑๖ สติปัญญาจะให้เจ้าหลุดพ้นจากหญิงที่ล่วงประเวณี
จากหญิงโสเภณีที่มีคำพูดอันระรื่นหู
๑๗ ซึ่งได้ทอดทิ้งคู่ชีวิตจากวัยแรกรุ่นของนาง
และลืมคำมั่นสัญญาที่ได้ให้ไว้กับพระเจ้าของนาง
๑๘ ด้วยว่าบ้านเรือนของนางจมลงสู่ความตาย
และวิถีทางของนางก็นำไปสู่โลกแห่งคนตาย
๑๙ ไม่มีใครที่ไปหานางแล้วจะกลับออกมาได้อีก
ทั้งไม่อาจไปถึงทางแห่งชีวิตได้
๒๐ ฉะนั้น เจ้าจะเดินไปบนหนทางของคนดี
ใช้ทางของผู้มีความชอบธรรม

๒๑ ด้วยว่า ผู้มีความชอบธรรมจะใช้ชีวิตอยู่ในแผ่นดิน
และผู้ถือสัจจะจะอยู่ ณ ที่นั้น
๒๒ แต่คนชั่วจะถูกกำจัดออกจากแผ่นดิน
และคนใจหินก็จะถูกถอนเสียจากที่นั่น

๓

ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า

๑ ลูกเอ๋ย อย่าลืมคำสั่งสอนของเรา
และให้ใจของเจ้ารักษาคำบัญญัติของเรา
๒ ด้วยว่าระยะเวลาของวันและปีในชีวิต
และสันติสุขจะเพิ่มพูนแก่เจ้า

๓ อย่าให้ความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงผละจากเจ้าไป
แต่จงคล้องไว้กับคอของเจ้า
และจารึกมันไว้ในหัวใจของเจ้า
๔ แล้วเจ้าจะเป็นที่พอใจและได้รับการยกย่อง
ในสายตาของพระเจ้าและมนุษย์

๕ จงไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ
และอย่าพึ่งการหยั่งรู้ของตนเอง
๖ จงระลึกถึงพระองค์ในทุกเรื่อง
และพระองค์จะทำทางของเจ้าให้ตรง
๗ อย่าหลงไปว่าตนเองฉลาด
จงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า และหันหนีจากความชั่ว
๘ เพื่อให้ความสมบูรณ์แก่ร่างกายของเจ้า
และความสดชื่นแก่กระดูกของเจ้า
๙ จงถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้าด้วยทรัพย์สมบัติที่เจ้ามี
และด้วยผลแรกของผลผลิตของเจ้า
๑๐ แล้วฉางของเจ้าจะเต็มแน่น
และถังเหล้าองุ่นของเจ้าจะเปี่ยมล้นด้วยเหล้าองุ่นใหม่

๑๑ ลูกเอ๋ย อย่าดูหมิ่นวินัยของพระผู้เป็นเจ้า
และอย่าท้อถอยเพราะการว่ากล่าวตักเตือนของพระองค์
๑๒ เพราะพระผู้เป็นเจ้าฝึกคนที่พระองค์รักให้มีวินัย
เหมือนบิดาที่ชื่นชมในตัวลูกของเขา*

คนที่พบสติปัญญาเป็นผู้มีความสุข

๑๓ คนที่พบสติปัญญา และได้รับการหยั่งรู้
ก็เป็นคนมีความสุข
๑๔ เพราะผลประโยชน์ที่ได้ดีกว่าผลประโยชน์ที่ได้จากเงิน
และผลที่ได้รับดีกว่าทองเนื้อแท้
๑๕ สติปัญญามีคุณค่ามากกว่าเพชรนิลจินดา
และไม่มีสิ่งอันน่าพึงปรารถนาใดๆ จะเปรียบเทียบกับเธอได้
๑๖ ชีวิตที่ยั่งยืนอยู่ในมือขวาของเธอ
ความมั่งมีและเกียรติอยู่ในมือซ้าย
๑๗ หนทางของสติปัญญาเป็นหนทางที่สดใส
และทุกทางของเธอมีสันติสุข
๑๘ สติปัญญาคือต้นไม้แห่งชีวิตสำหรับผู้ที่ยึดไว้เป็นหลัก
และผู้ที่ยึดเธอไว้ให้มั่นจะเป็นผู้มีความสุข
๑๙ พระผู้เป็นเจ้าได้วางฐานรากของแผ่นดินโลกด้วยสติปัญญา
พระองค์สร้างฟ้าสวรรค์ด้วยการหยั่งรู้

---

* **๓๐๑๒** ฮีบรู 12:5,6

๒๐ ด้วยความรู้ของพระองค์น้ำส่วนลึกใต้โลกเปิดออก
และท้องฟ้าโปรยหยาดน้ำค้าง

๒๑ ลูกเอ๋ย อย่าให้สิ่งเหล่านี้ห่างไปจากสายตาของเจ้า
จงเก็บรักษาสติปัญญาอันสมบูรณ์และปฏิภาณไว้
๒๒ ทั้งสองสิ่งนี้จะเป็นชีวิตแก่จิตวิญญาณของเจ้า
และเป็นเช่นอาภรณ์ประดับคอ
๒๓ แล้วเจ้าจะเดินไปตามทางของเจ้าได้อย่างปลอดภัย
และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด
๒๔ เวลาเจ้าเอนกายลง เจ้าจะไม่มีความกลัว
เวลานอนลง เจ้าก็จะหลับสบาย
๒๕ อย่าตระหนกกับสิ่งน่ากลัวที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน
หรือภัยดั่งพายุที่เกิดกับคนชั่ว
๒๖ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าคือความเชื่อมั่นในใจของเจ้า
และพระองค์จะคุ้มกันเท้าของเจ้าไม่ให้ติดกับดัก

๒๗ อย่าเหนี่ยวรั้งสิ่งดีไว้จากบรรดาผู้สมควรได้รับ
เมื่ออำนาจอยู่ในมือของเจ้าเอง
๒๘ อย่าบอกเพื่อนบ้านของเจ้าว่า
□ไปก่อนเถิด แล้วค่อยกลับมาใหม่พรุ่งนี้เราถึงจะให้เจ้า□
ในเมื่อเจ้าก็มีของนั้นติดตัวอยู่
๒๙ อย่าเป็นผู้ก่อเหตุร้ายให้เกิดกับเพื่อนบ้านของเจ้า
ทั้งๆ ที่เขาอาศัยอยู่ใกล้เจ้าด้วยความไว้วางใจ
๓๐ อย่าก่อเรื่องกับใครโดยไม่มีสาเหตุ
ในเมื่อเขาไม่เคยทำร้ายเจ้าเลย

๓๑ อย่าอิจฉาคนโหดร้าย
และอย่าเลือกทางของเขาเลย
๓๒ เพราะคนคดโกงเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
แต่พระองค์ให้คำปรึกษาเป็นส่วนตัวกับผู้มีความชอบธรรม
๓๓ พระผู้เป็นเจ้าสาปแช่งบ้านของคนชั่วร้าย
และให้พรแก่ที่อาศัยของผู้มีความชอบธรรม
๓๔ พระองค์เย้ยหยันคนที่เย้ยหยัน
แต่แสดงพระคุณแก่คนที่ถ่อมตน†
๓๕ ผู้ที่มีสติปัญญาจะได้รับเกียรติ
แต่คนโง่ส่อให้เห็นความอัปยศ

๔

คำสั่งสอนของบิดา

๑ ลูกๆ ของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของบิดา
และจงเอาใจใส่เพื่อให้ได้ความเข้าใจ
๒ ด้วยว่า เราสั่งสอนเจ้าเป็นอย่างดี
ฉะนั้นอย่าละทิ้งกฎบัญญัติของเรา

---

† **๓□๓๔** ยากอบ 4:6; 1 เปโตร 5:5

๓ เมื่อครั้งที่เราเป็นลูกอยู่กับบิดาของเรา
ทั้งยังอ่อนวัย และเป็นเพียงลูกคนเดียวของมารดาของเรา
๔ บิดาสอนและบอกเราว่า
จงให้ใจของเจ้ารับคำของเรา
จงรักษาคำบัญญัติของเรา และเจ้าจะมีชีวิต
๕ จงรับเอาสติปัญญาไว้ จงรับเอาความเข้าใจไว้
อย่าลืมหรือหันเหไปจากคำพูดที่ออกจากปากของเรา
๖ อย่าทอดทิ้งสติปัญญา และเธอจะปกป้องเจ้า
จงรักสติปัญญา และเธอจะคุ้มครองเจ้า
๗ การเริ่มต้นของสติปัญญาคือ เจ้าต้องรับเอาสติปัญญาไว้
และเหนือสิ่งอื่นใด เจ้าจะต้องรับเอาความเข้าใจ
๘ จงเห็นคุณค่าของสติปัญญา และเธอจะเชิดชูเจ้า
สติปัญญาจะให้เกียรติเจ้าหากว่าเจ้าโอบรับเธอไว้
๙ สติปัญญาจะสวมมาลัยอันสง่างามบนศีรษะของเจ้า
และจะให้มงกุฎแห่งความงามแก่เจ้า

๑๐ ลูกเอ๋ย จงฟังและรับคำพูดของเราไว้
และชีวิตของเจ้าจะยืนยาว
๑๑ เราได้แนะให้เจ้าไปในทางสติปัญญา
เราได้นำเจ้าไปในวิถีทางอันชอบธรรม
๑๒ เวลาเจ้าเดิน ทุกก้าวที่เจ้าไปจะไม่ถูกขวางกั้น
ถ้าเจ้าวิ่ง เจ้าก็จะไม่สะดุด
๑๓ จงยึดคำสั่งสอนไว้ อย่าปล่อยให้สูญไป
จงปกป้องไว้ เพราะคำสั่งสอนเป็นดั่งชีวิตของเจ้า
๑๔ อย่าไปตามหนทางของคนชั่วร้าย
และอย่าถลำเข้าไปในทางของคนเลว
๑๕ จงหลีกเลี่ยงเสีย อย่าเหยียบย่างไปในทางของพวกเขา
จงหันหลังให้ และไปตามทางของเจ้า
๑๖ ด้วยว่า พวกเขานอนไม่หลับจนกว่าจะได้กระทำความชั่วช้า
และจะกินไม่ได้นอนไม่หลับหากว่าไม่ทำให้ใครสักคนพลาดพลั้ง
๑๗ ด้วยว่า พวกเขากินขนมปังแห่งความชั่วร้าย
และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความรุนแรง
๑๘ แต่หนทางของผู้มีความชอบธรรมเป็นดั่งแสงแห่งรุ่งอรุณ
ซึ่งส่องสว่างยิ่งๆ ขึ้นกระทั่งยามสาย
๑๙ ทางของคนชั่วร้ายมืดมิดนัก
เขาไม่รู้ว่าสะดุดอะไรบ้าง

๒๐ ลูกเอ๋ย จงใส่ใจในคำพูดของเรา
เงี่ยหูของเจ้าฟังสิ่งที่เราพูด
๒๑ อย่าให้พ้นไปจากสายตาของเจ้า
จงเก็บรักษาให้อยู่กลางใจของเจ้า
๒๒ ด้วยว่าคำพูดของเราเป็นดั่งชีวิตสำหรับบรรดาผู้ที่หาพบ
และเป็นดั่งความสมบูรณ์แก่ร่างกายของเขาทุกคน
๒๓ จงปกป้องใจของเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด

เพราะสิ่งที่ออกมาจากใจคือน้ำพุแห่งชีวิต
๒๔ จงกำจัดคำหลอกลวงไปจากปากของเจ้า
และให้คำพูดเลวๆ อยู่ห่างจากริมฝีปากของเจ้า
๒๕ จงให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า
และให้ดวงตาของเจ้าจับอยู่เบื้องหน้า
๒๖ ทำทางเดินให้เรียบเพื่อเท้าของเจ้า*
และเจ้าจะถูกนำไปยังทางที่ถูกต้อง
๒๗ อย่าหันซ้ายหรือขวา
แต่จงเบี่ยงเท้าของเจ้าไปเสียจากความชั่ว

๕

หลีกให้พ้นจากหญิงล่วงประเวณี

๑ ลูกเอ๋ย จงใส่ใจในสติปัญญาของเรา
จงเงี่ยหูของเจ้าเพื่อฟังการหยั่งรู้ของเรา
๒ เพื่อเจ้าจะได้รักษาปฏิภาณไว้
และริมฝีปากของเจ้าจะได้เก็บรักษาความรู้
๓ ด้วยว่าน้ำผึ้งหยดจากริมฝีปากของหญิงที่ล่วงประเวณี
และวาจาของนางก็ไหลลื่นยิ่งกว่าน้ำมัน
๔ แต่ผลสุดท้าย นางก็ขมเยี่ยงพันธุ์ไม้ขม
คมปานดาบสองคม
๕ เท้าของนางย่างลงสู่ความตาย
นางก้าวดิ่งลงไปยังแดนคนตาย
๖ นางไม่นึกถึงทางแห่งชีวิต
นางไม่รู้ดอกว่าวิถีทางของนางนั้นไม่มั่นคงเลย

๗ มาบัดนี้ ลูกๆ เอ๋ย เจ้าจงฟังเรา
และอย่าหันเหไปจากคำพูดที่ออกจากปากของเรา
๘ จงอยู่เสียให้ห่างจากนาง
และอย่าเข้าไปใกล้ประตูบ้านของนาง
๙ เพราะเกรงว่าเจ้าจะเสียพลังวัยหนุ่มของเจ้าแก่ผู้อื่น
และเสียจำนวนปีของเจ้าแก่คนโหดร้าย
๑๐ เกรงว่าบรรดาคนแปลกหน้าจะชิงความมั่งมีของเจ้าไป
และแรงงานที่เจ้าตรากตรำมา ก็เป็นของคนบ้านอื่น
๑๑ และเจ้าจะต้องคร่ำครวญในบั้นปลายชีวิตของเจ้า
เวลาที่ร่างกายของเจ้าถูกกลืนกิน
๑๒ และเจ้าจะพูดว่า □ข้าเคยเกลียดระเบียบวินัยมามากแค่ไหน
และใจของข้าไม่ยอมรับคำเตือน
๑๓ ข้าไม่ฟังเสียงของเหล่าครูอาจารย์
อีกทั้งไม่ได้เงี่ยหูฟังผู้สอนของข้า
๑๔ ข้าเกือบจะถูกทำลายเป็นผุยผง
ในท่ามกลางที่ประชุม□

๑๕ จงดื่มน้ำจากโถของเจ้าเอง

---

* **๔□๒๖** ฮีบรู 12:13

และน้ำจืดจากบ่อของเจ้าเอง
๑๖ สมควรหรือที่บ่อน้ำพุของเจ้าจะกระเซ็นออกไปภายนอก
และน้ำจากลำธารไหลสู่ถนน
๑๗ ให้นางเป็นของเจ้า ของเจ้าเท่านั้น
อย่าให้นางเป็นของคนแปลกหน้าด้วย
๑๘ จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพระพร
และจงชื่นชมยินดีในภรรยาที่เจ้ามีตั้งแต่ยังหนุ่ม
๑๙ ดังเช่นกวางตัวเมียอันเป็นที่รักและสง่างาม
จงให้อกของเธอทำให้เจ้าพอใจตลอดเวลา
เจ้าจงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนาง
๒๐ ลูกเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงจะดื่มด่ำกับหญิงที่ล่วงประเวณี
และโอบกอดอกของหญิงโสเภณีเล่า
๒๑ เพราะวิถีทางของผู้ชายอยู่ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ตรวจสอบทุกวิถีทางของเขา
๒๒ คนชั่วร้ายจะถูกจับได้ก็ด้วยบาปของเขาเอง
และจะถูกดักจับด้วยตาข่ายบาปของตน
๒๓ เขาจะตายเพราะขาดระเบียบวินัย
และเพราะความโง่เง่าที่สุดของเขาจึงถูกนำไปในทางที่ผิด

๖

บทเรียนสำหรับชีวิตประจำวัน

๑ ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าค้ำประกันเพื่อนบ้านของเจ้า
ให้คำมั่นสัญญากับคนแปลกหน้า
๒ ถ้าเจ้าติดกับดักเพราะสิ่งที่เจ้าพูดจากริมฝีปาก
ติดบ่วงแร้วเพราะคำพูดจากปากเจ้า
๓ ลูกเอ๋ย จงปฏิบัติตามนี้เถิด และพาตัวเองไปให้รอด
ในเมื่อเจ้าย่างเข้ามาอยู่ในเงื้อมมือของเพื่อนบ้านเจ้า
จงไปและถ่อมตัวลงเพื่อขอความกรุณาจากเขา
๔ อย่าปล่อยให้ตาของเจ้าหลับใหล
หรือเปลือกตาปิดแม้แต่งีบเดียว
๕ ช่วยตัวเจ้าเองให้รอดดั่งละองละมั่งที่รอดจากเงื้อมมือของนายพราน
และเป็นดั่งนกที่รอดจากมือของนักล่านก

๖ จงไปหามดเถิด คนเกียจคร้านเอ๋ย
จงสังเกตดูวิถีทางของมด
เจ้าจะได้เป็นคนมีสติปัญญา
๗ มดไม่มีหัวหน้า
ผู้ดูแล หรือผู้ปกครอง
๘ มันสะสมอาหารในฤดูร้อน
และรวบรวมเสบียงกรังในฤดูเก็บเกี่ยว

๙ เจ้าคนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานแค่ไหน
เมื่อใดเจ้าจึงจะตื่นจากการหลับใหล
๑๐ นอนสักนิด หลับสักหน่อย
วางมือพักสักประเดี๋ยว

๑๑ แล้วความจนก็จะมาถึงตัวเจ้าประหนึ่งโจรมา
และเจ้าจะขาดแคลนประหนึ่งคนถือโล่

๑๒ คนไร้ค่าและคนชั่วเป็นคนที่
ย่างก้าวไปกับการพูดเท็จ
๑๓ ตาของเขาขยิบ เท้าก็ขยับ
และนิ้วก็ชี้กำกับ
๑๔ เขาวางแผนอันเลวร้ายด้วยใจที่บิดเบือน
ก่อกวนให้เกิดการวิวาทร่ำไป
๑๕ ฉะนั้น เขาจึงพบภัยพิบัติอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว
เขาจะถูกทำลายในพริบตาเดียวอย่างไม่มีทางแก้ไขได้

๑๖ มีหกสิ่งซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเกลียดชัง
เจ็ดสิ่งซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระองค์
๑๗ สายตาหยิ่งจองหอง ลิ้นโป้ปด
และมือประหัตประหารผู้บริสุทธิ์
๑๘ ใจที่วางแผนอันเลวร้าย
เท้าที่วิ่งตะบึงหาความชั่ว
๑๙ พยานเท็จที่เปล่งคำมุสา
และผู้ก่อเหตุวิวาทในหมู่พี่น้อง

๒๐ ลูกเอ๋ย จงรักษาคำบัญญัติของบิดาของเจ้า
และอย่าละเลยคำสอนของมารดาของเจ้า
๒๑ จงผนึกมันไว้กับใจของเจ้าเสมอไป
และจงผูกติดไว้ที่คอของเจ้า
๒๒ เวลาเจ้าเดินไป มันจะเป็นผู้นำทางเจ้า
เวลาเจ้านอน มันจะเฝ้าดูแลเจ้า
และเวลาเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า
๒๓ ด้วยว่า คำบัญญัติเป็นดั่งตะเกียง
และการสอนเป็นดั่งแสงสว่าง
และการว่ากล่าวตักเตือนเพื่อให้มีวินัย
เป็นวิถีทางแห่งชีวิต
๒๔ เพื่อให้เจ้าพ้นจากหญิงที่ไร้ศีลธรรม
จากเล่ห์ลิ้นอันระรื่นของหญิงโสเภณี
๒๕ อย่าให้กิเลสเกิดในใจของเจ้าเพราะความงามของนาง
อย่าให้นางจับเจ้าได้ด้วยเปลือกตาของนาง
๒๖ ด้วยว่าหญิงแพศยาทำให้เจ้าถูกลดค่าลงเท่ากับขนมปังก้อนหนึ่ง
และหญิงที่ล่วงประเวณีตามล่าชีวิตของเจ้า
๒๗ ชายใดจะสุมไฟในหัวอกของตน
แล้วเสื้อจะไม่ไหม้
๒๘ หรือชายใดจะเดินบนถ่านลุกแดง
แล้วเท้าจะไม่ไหม้พองหรือ
๒๙ คนที่ยุ่งเกี่ยวกับภรรยาของเพื่อนบ้านของเขาก็จะเป็นเช่นนั้น
ไม่มีใครที่แตะต้องตัวนาง แล้วจะไม่ถูกลงโทษ
๓๐ ไม่มีใครดูหมิ่นคนขโมย หากว่าเขา

ขโมยเพราะความอดอยาก
๓๑ แต่ถ้าถูกจับได้ เขาต้องจ่ายกลับคืนเป็นเจ็ดเท่า
เขาต้องยกทรัพย์สมบัติที่บ้านทั้งหมดให้ไป
๓๒ ผู้ประพฤติผิดประเวณีกับหญิงก็คือคนสิ้นคิด
ผู้ที่ต้องการทำลายตัวเองนั่นแหละจึงกระทำเช่นนั้น
๓๓ เขาจะบาดเจ็บและประสบกับการลบหลู่
และความอับอายจะไม่มีวันลบเลือนหายไป
๓๔ เพราะความหึงหวงทำให้สามีโกรธมหันต์
และจะไม่เหลือความปรานีใดๆ เมื่อถึงวันแก้แค้น
๓๕ เขาจะไม่รับค่าทดแทน
เขาจะปฏิเสธแม้เจ้าจะให้ของกำนัลแก่เขามากมาย

๗

สติปัญญาช่วยเจ้าให้พ้นจากการล่วงประเวณี

๑ ลูกเอ๋ย จงรักษาคำพูด
และถนอมคำบัญญัติของเราไว้กับตัวเจ้าเป็นอย่างดี
๒ จงรักษาคำบัญญัติของเรา และเจ้าจะมีชีวิตคงอยู่
รักษากฎบัญญัติของเราดั่งแก้วตาของเจ้าเอง
๓ จงมัดติดไว้ที่นิ้วมือของเจ้า
จารึกไว้บนหัวใจของเจ้า
๔ จงพูดกับสติปัญญาว่า "เจ้าเป็นดั่งพี่สาวของเรา"
และจงเรียกการหยั่งรู้ว่าเพื่อนสนิทของเจ้า
๕ สองสิ่งนี้จะช่วยให้เจ้าพ้นจากหญิงที่ล่วงประเวณี
จากหญิงโสเภณีที่มีคำพูดอันระรื่นหู

๖ ด้วยว่าที่หน้าต่างบ้านของเรา
เรามองผ่านบานเกล็ดออกไป
๗ และได้เห็นหมู่คนเขลา
เราสังเกตเห็นกลุ่มเยาวชนชาย
โดยเฉพาะหนุ่มไร้สติผู้หนึ่ง
๘ กำลังผ่านไปทางถนนใกล้มุมที่นางอยู่
แล้วเขาก็ไปตามทางมุ่งสู่บ้านของนาง
๙ ในยามเย็น ยามโพล้เพล้
ยามค่ำคืน และในยามดึกสงัด
๑๐ ดูเถิด หญิงผู้หนึ่งออกมาพบกับเขา
นางแต่งกายดั่งหญิงแพศยาที่ใจเต็มด้วยเล่ห์เหลี่ยม
๑๑ ไร้ความอับอาย และดื้อกระด้าง
เท้าของนางไม่ติดอยู่กับบ้าน
๑๒ ประเดี๋ยวนางก็ไปอยู่ข้างนอก
ประเดี๋ยวนางก็อยู่ที่ลานชุมนุม
และนางเฝ้าคอยอยู่ทุกมุม
๑๓ ครั้นแล้ว นางก็คว้าตัวเขามาและจูบเขา
แล้วพูดกับเขาด้วยสีหน้าที่ปราศจากยางอายว่า

๑๔ เรามีเครื่องสักการะแห่งสามัคคีธรรม
วันนี้เราชดใช้ตามคำสาบานแล้ว
๑๕ ฉะนั้น เราจึงได้ออกมาพบกับท่าน
กระตือรือร้นที่จะหาท่าน
และเราก็พบท่านแล้ว
๑๖ เราได้ปูที่นอนของเราด้วย
ผ้าป่านสีจากประเทศอียิปต์
๑๗ เราได้โปรยที่นอนของเราด้วย
มดยอบ กฤษณา และอบเชย
๑๘ มาเถิด เราไปดื่มด่ำความรักอันเต็มเปี่ยมของเราจนถึงย่ำรุ่งกันเถิด
เรามาเล้าโลมกันให้สนุกเถิด
๑๙ ด้วยว่าสามีของเราไม่อยู่บ้าน
และเดินทางออกไปไกลแล้ว
๒๐ เขานำกระเป๋าเงินติดมือไปด้วย
และจะกลับมาบ้านในวันเดือนหงาย

๒๑ นางนำให้เขาหลงผิดด้วยคำชักจูงหลายคำของนาง
นางใช้ริมฝีปากอันระรื่นของนางเล้าโลมเขา
๒๒ เขาเดินตามนางไปทันที
เสมือนโคที่เดินไปสู่หลักประหาร
หรือกวางเดินเข้าสู่กับดัก
๒๓ จนกระทั่งลูกศรปักทะลุตับของมัน
เสมือนนกที่ถลำเข้าสู่ที่กับดัก
และเขาก็ไม่รู้เลยว่านี่คือการที่เขาเอาชีวิตเข้าแลก

๒๔ มาบัดนี้ ลูกๆ เอ๋ย จงฟังเรา
และเอาใจใส่ต่อคำพูดที่ออกจากปากของเรา
๒๕ อย่าให้ใจของเจ้าหันไปสู่ทางของนาง
หรือหลงไปในวิถีทางของนาง
๒๖ ด้วยว่า มีหลายคนที่นางได้ทำให้เจ็บถึงแก่ความตาย
นางทำให้พวกเขาล้มลง และคนที่นางฆ่าก็มีจำนวนมาก
๒๗ บ้านของนางเป็นหนทางแห่งแดนคนตาย
ซึ่งดิ่งลงสู่ห้วงของความตาย

๘

ผู้ที่พบสติปัญญาพบชีวิต

๑ สติปัญญาไม่เรียกหาหรือ
และการหยั่งรู้ไม่เปล่งเสียงของเธอหรอกหรือ
๒ เธอยืนอยู่บนยอดสูงข้างทาง
ตรงทางที่บรรจบกัน
๓ และเธอตะโกนอยู่ที่ข้างประตู ทางที่เปิดเข้าสู่ตัวเมือง
ณ ที่ประตูทางเข้า
๔ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกหาเจ้าทุกคน
และส่งเสียงของเราถึงบรรดามนุษยชาติทั้งปวง
๕ พวกคนเขลาเอ๋ย จงหยั่งรู้ความฉลาดรอบคอบ

และคนโง่เอ๋ยจงหยั่งรู้จิตใจ
๖ จงฟังเถิด เพราะว่าเราพูดถึงสิ่งประเสริฐ
ริมฝีปากของเราเปิดเพื่อพูดถึงสิ่งที่ถูกต้อง
๗ ด้วยว่า ปากของเราพูดความจริง
ปากของเรารังเกียจสิ่งชั่วร้าย
๘ ทุกคำพูดที่ออกจากปากของเราล้วนเป็นความชอบธรรม
ปราศจากการหลอกลวงและบิดเบือนในคำพูด
๙ เป็นคำพูดที่ตรงสำหรับผู้หยั่งรู้
และถูกต้องสำหรับบรรดาผู้มีความรู้
๑๐ จงรับคำสั่งสอนของเราแทนการรับเงินเถิด
และเลือกเอาความรู้มากกว่าทองคำเนื้อดี
๑๑ ด้วยว่าสติปัญญาดีกว่าเพชรนิลจินดา
และไม่มีสิ่งอันน่าพึงปรารถนาใดๆ จะเปรียบเทียบกับเธอได้

๑๒ เราคือสติปัญญา เราอยู่ในความฉลาดรอบคอบ
และเราพบกับความรู้และปฏิภาณ
๑๓ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าคือการเกลียดชังความชั่วช้า
เราเกลียดชังความหยิ่งยโส ความหยิ่งผยอง
การกระทำอันชั่วร้าย และพูดจาบิดเบือน
๑๔ คำแนะนำและสติปัญญาอันสมบูรณ์เป็นของเรา
เรามีการหยั่งรู้ พละกำลังเป็นของเรา
๑๕ บรรดากษัตริย์พึ่งเราในการครองราชย์
และผู้อยู่ในระดับปกครองก็ออกกฎด้วยความชอบธรรม
๑๖ บรรดาราชโอรสพึ่งเราในการปกครอง
และบรรดาผู้มีอำนาจทุกท่านปกครองด้วยความเป็นธรรม
๑๗ เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา
และบรรดาผู้ที่หมั่นเพียรค้นหาเราก็จะพบเรา
๑๘ ความมั่งมีและเกียรติยศอยู่กับเรา
รวมทั้งความมั่งคั่งและความชอบธรรม
๑๙ ผลของเราดีกว่าทองคำ หรือแม้แต่ทองบริสุทธิ์
และได้ผลผลิตที่ดีกว่าเงินเนื้อดี
๒๐ เราเดินในทางแห่งความชอบธรรม
ท่ามกลางเส้นทางแห่งความยุติธรรม
๒๑ เพื่อให้ความมั่งมีแก่คนทีรักเรา
และเราจะเติมคลังของพวกเขาให้เต็ม

๒๒ พระผู้เป็นเจ้าสร้างเราขึ้นมาตั้งแต่ปฐมกาลแห่งการสร้างสรรค์ของพระองค์
นับแต่เริ่มแรกงานของพระองค์
๒๓ เราถูกสร้างสรรค์ขึ้นก่อนกาลใดๆ
จากยุคปฐมกาลและก่อนเริ่มแรกของแผ่นดินโลก
๒๔ เมื่อครั้งที่ยังไม่มีทะเลลึก
ไม่มีน้ำพุอันเป็นแหล่งน้ำ เราก็ได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว
๒๕ ก่อนที่เทือกเขาจะตั้งมั่น
และก่อนที่จะมีภูเขาลูกน้อยๆ เราก็กำเนิดแล้ว

๒๖ ก่อนที่พระองค์จะสร้างแผ่นดิน
ทุ่งโล่งและผงธุลีแรกของโลก
๒๗ เมื่อพระองค์สร้างสวรรค์ เราก็อยู่ที่นั่น
เมื่อพระองค์ขีดเส้นโค้งเหนือผิวทะเลลึก
๒๘ เมื่อพระองค์วางก้อนเมฆไว้บนท้องฟ้า
และทำให้น้ำพุแห่งทะเลลึกมั่นคงขึ้น
๒๙ เมื่อพระองค์จำกัดขอบเขตทะเล
เพื่อน้ำจะได้อยู่ภายในขอบเขตคำสั่งของพระองค์
เมื่อพระองค์ขีดเส้นฐานรากของแผ่นดินโลก
๓๐ และเราอยู่เคียงข้างพระองค์ดั่งนักออกแบบผู้มีฝีมือ
และพระองค์ยินดีในตัวเราทุกวัน
สุขสำราญ ณ เบื้องหน้าพระองค์ตลอดเวลา
๓๑ สุขสำราญอยู่บนแผ่นดินโลกของพระองค์
และมีความยินดีในบรรดามนุษยชาติ

๓๒ บัดนี้ ลูกๆ เอ๋ย จงฟังเรา
บรรดาผู้เดินตามวิถีทางของเราก็เป็นสุข
๓๓ จงฟังคำสั่งสอนและจงมีสติปัญญา
อย่าละเลยเสีย
๓๔ โอ ความสุขเป็นของคนที่ฟังเรา
และเฝ้าระวังที่ประตูอยู่ทุกวัน
รอคอยอยู่ที่ทางเข้าออกของเรา
๓๕ ด้วยว่า คนที่พบเราก็พบชีวิต
และได้รับความโปรดปรานจากพระผู้เป็นเจ้า
๓๖ แต่คนที่กระทำผิดต่อเราก็ทำร้ายตนเอง
ทุกคนที่เกลียดชังเราก็รักความตาย

๙

ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าคือการเริ่มต้นของสติปัญญา

๑ สติปัญญาได้สร้างบ้านของเธอเองแล้ว
เธอได้สกัดหลักค้ำทั้งเจ็ดให้ตั้งตระหง่าน
๒ เธอได้เตรียมฉลองโดยฆ่าสัตว์และผสมเหล้าองุ่น
เธอจัดโต๊ะไว้ด้วย
๓ เธอได้ส่งสาวใช้ออกไป เธอร้อง
เรียกจากยอดสูงสุดในตัวเมืองว่า
๔ "ให้บรรดาคนเขลาหันมาทางนี้"
เธอพูดกับคนสิ้นคิดว่า
๕ "มาเถิด มารับประทานอาหารของเรา
และดื่มเหล้าองุ่นที่เราผสมไว้แล้ว
๖ จงเลิกจากวิถีทางอันเขลา แล้วจงมีชีวิต
และดำเนินต่อไปในการหยั่งรู้"
๗ ผู้ตักเตือนคนเย้ยหยันจะได้รับการดูถูกกลับมา
และผู้ห้ามปรามคนชั่วร้ายจะได้รับการสบประมาท
๘ อย่าตักเตือนว่ากล่าวคนเย้ยหยัน เพราะเขาจะเกลียดเจ้า

จงตักเตือนว่ากล่าวคนที่มีสติปัญญา แล้วเขาจะรักเจ้า
๙ จงให้คำแนะนำแก่ผู้มีสติปัญญา แล้วเขาก็จะเป็นผู้มีสติปัญญายิ่งขึ้น
จงสอนผู้มีความชอบธรรม แล้วเขาก็จะเพิ่มพูนการเรียนรู้

๑๐ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าคือจุดเริ่มต้นของสติปัญญา
และการเรียนรู้วิถีขององค์ผู้บริสุทธิ์ คือการหยั่งรู้
๑๑ ด้วยว่า จำนวนวันของเจ้าจะทวีขึ้นได้ก็เพราะเรา
และจำนวนปีแห่งชีวิตจะเพิ่มพูนขึ้นแก่เจ้า
๑๒ ถ้าเจ้ามีสติปัญญาดี เจ้าก็มีสติปัญญาเพื่อตัวของเจ้าเอง
ถ้าเจ้าเย้ยหยัน เจ้าก็จะต้องทนทุกข์เอง

๑๓ หญิงโง่ส่งเสียงดัง
เสเพลและไม่รู้สึกละอาย
๑๔ นางนั่งอยู่ที่ทางเข้าบ้านของนาง
บนที่นั่งจากยอดสูงสุดในตัวเมือง
๑๕ นางร้องเรียกบรรดาผู้ที่กำลังผ่านมา
และกำลังไปตามทางของเขาว่า
๑๖ □ให้พวกคนเขลาหันมาทางนี้□
และนางพูดกับคนสิ้นคิดว่า
๑๗ □น้ำที่ขโมยมาได้นั้นหวาน
และอาหารที่กินในที่ลับก็อร่อย□
๑๘ แต่เขาไม่รู้ว่าบรรดาคนตายอยู่ที่นั่น
และผู้ที่เป็นแขกของนางตกอยู่ในแดนคนตาย

๑๐

สุภาษิตของซาโลมอน

๑ สุภาษิตของซาโลมอน
ลูกที่มีสติปัญญาทำให้บิดายินดี
แต่ลูกที่โง่เง่าทำให้มารดาเป็นทุกข์
๒ สมบัติที่ได้มาจากความชั่วร้ายไม่มีประโยชน์อันใด
แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย
๓ พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ปล่อยให้คนมีความชอบธรรมหิวโหย
แต่ทำให้คนชั่วร้ายผิดหวังเมื่อเกิดความอยาก
๔ มือของคนเกียจคร้านนำมาซึ่งความยากจน
แต่มือของคนขยันนำความมั่งมีมาสู่ตน
๕ คนทีเก็บสะสมในฤดูร้อนเป็นลูกที่ชาญฉลาด
แต่คนทีนอนหลับในฤดูเก็บเกี่ยวเป็นลูกที่น่าอับอาย
๖ พระพรเป็นดั่งมงกุฎบนศีรษะของผู้มีความชอบธรรม
แต่ปากของคนชั่วร้ายปกปิดความโหดร้าย
๗ ผู้มีความชอบธรรมเป็นพระพรซึ่งอยู่ในความทรงจำของเรา
แต่ชื่อของผู้ชั่วร้ายนั้นจะไม่ยั่งยืน
๘ จิตใจของผู้มีสติปัญญายอมรับคำบัญญัติ
แต่คนโง่ปากพล่อยย่อมประสบกับความพินาศ

๙ คนดำเนินชีวิตด้วยสัจจะย่อมมีชีวิตที่ดำเนินไปด้วยความปลอดภัย
แต่คนทีคดโกงจะถูกจับได้
๑๐ คนหลิ่วตาก่อปัญหา
และคนโง่ปากพล่อยย่อมประสบกับความพินาศ
๑๑ ปากของผู้มีความชอบธรรมเป็นเสมือนน้ำพุแห่งชีวิต
แต่ปากของคนชั่วร้ายปกปิดความโหดร้าย
๑๒ ความเกลียดชังก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท
แต่ความรักให้อภัยการกระทำผิดทุกอย่าง*
๑๓ จะพบสติปัญญาได้ที่ริมฝีปากของผู้หยั่งรู้
แต่ไม้เรียวมีไว้สำหรับหลังของผู้ขาดความเข้าใจ
๑๔ คนมีสติปัญญาสะสมความรู้ไว้
แต่ปากของคนโง่นำความเสียหายมาสู่ตนเอง
๑๕ ความมั่งมีของคนรวยเป็นเสมือนเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง
แต่ความยากไร้เป็นความเสียหายของคนจน
๑๖ ค่าแรงของผู้มีความชอบธรรมคือการได้มาซึ่งชีวิต
สิงที่คนชั่วร้ายได้รับคือการลงโทษ
๑๗ หนทางที่นำไปสู่ชีวิตเป็นของคนที่เอาใจใส่ในคำสั่งสอน
แต่คนทีปฏิเสธคำตักเตือนจะหลงผิดไป
๑๘ คนทีปกปิดความเกลียดชังของตนเป็นคนโกหก
และคนที่พูดว่าร้ายเป็นคนเบาปัญญา
๑๙ การใช้คำพูดหลายคำย่อมเปิดโอกาสให้ทำผิดได้
แต่คนทียับยั้งปากไว้ได้เป็นคนฉลาดรอบคอบ
๒๐ ลิ้นของผู้มีความชอบธรรมเป็นเสมือนแร่เงินอันบริสุทธิ์
ใจของคนชั่วร้ายมีค่าเพียงน้อยนิด
๒๑ คำพูดจากปากของผู้มีความชอบธรรมเป็นคำสอนที่ดีสำหรับคนเป็นจำนวนมาก
แต่คนโง่ตายเพราะไร้ความคิด
๒๒ พระพรของพระผู้เป็นเจ้าทำให้คนมั่งมี
และพระองค์ไม่เพิ่มเติมความทุกข์ลงไปในความมั่งมีนั้น
๒๓ คนโง่เพลิดเพลินกับการกระทำที่เลวร้าย
แต่คนหยั่งรู้ชื่นชอบในสติปัญญา
๒๔ สิงที่คนชั่วร้ายหวาดกลัวจะมาถึงตัวเขา
และบรรดาผู้มีความชอบธรรมจะได้รับสิ่งที่เขาพึงปรารถนา
๒๕ เมื่อลมพายุผ่านพ้นไป คนชั่วร้ายจะสูญหายไปหมด
แต่ผู้มีความชอบธรรมมั่นคงไปชั่วนิรันดร์
๒๖ น้ำส้มสายชูสัมผัสฟัน และควันสัมผัสตาเป็นเช่นไร
คนเกียจคร้านก็เป็นเช่นนั้นต่อนายของเขา
๒๗ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าทำให้มีชีวิตยั่งยืนนาน
ในขณะที่จำนวนปีของผู้ชั่วร้ายจะสั้นลง
๒๘ ความหวังของบรรดาผู้มีความชอบธรรมก่อให้เกิดความยินดี
แต่การคาดหมายของคนชั่วร้ายเป็นการสูญเปล่า
๒๙ หนทางของพระผู้เป็นเจ้าเป็นทีพึ่งของผู้มีสัจจะ

---

* **๑๐๑๒** 1 เปโตร 4:8

แต่หายนะเป็นของผู้กระทำความชั่ว
๓๐ ผู้มีความชอบธรรมไม่มีวันที่จะหวั่นไหว
แต่คนชั่วร้ายจะไม่มีหลักแหล่งอยู่บนแผ่นดินโลก
๓๑ ปากของผู้มีความชอบธรรมหลั่งคำพูดซึ่งแสดงถึงสติปัญญา
แต่ลิ้นที่บิดเบือนจะถูกตัดออก
๓๒ ริมฝีปากของผู้มีความชอบธรรมย่อมรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่เหมาะสม
แต่ปากของคนชั่วร้ายมีแต่ความบิดเบือน

๑๑

๑ ตาชั่งไม่เที่ยงเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
แต่การชั่งน้ำหนักที่เที่ยงตรงเป็นที่น่าพอใจต่อพระองค์
๒ เมื่อเกิดการเย่อหยิ่งจองหอง การลบหลู่ก็ตามมา
แต่สติปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ถ่อมตน
๓ สัจจะของผู้มีความชอบธรรมจะนำทางพวกเขา
แต่การบิดเบือนของผู้ไม่ซื่อตรงจะทำลายเขา
๔ ความมั่งมีไร้ประโยชน์ในวันแห่งการลงโทษ
แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย
๕ ความชอบธรรมของผู้ถือสัจจะทำให้หนทางของเขาราบเรียบ
แต่คนชั่วร้ายจะล้มลง เพราะความชั่วร้ายของเขา
๖ ความชอบธรรมของผู้มีความชอบธรรมช่วยให้เขารอดพ้น
แต่ความโลภของผู้ไม่ซื่อตรงทำให้เขาถูกจับได้
๗ เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของเขาก็สิ้นไป
และความหวังในพละกำลังก็สิ้นไป
๘ ผู้มีความชอบธรรมรอดพ้นจากความทุกข์ยาก
โดยคนชั่วร้ายจะได้รับทุกข์นั้นแทน
๙ คนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าทำลายคนรอบข้างด้วยปาก
และบรรดาผู้มีความชอบธรรมย่อมอยู่รอดได้ด้วยความรู้
๑๐ เมื่อเรื่องเป็นไปด้วยดีกับบรรดาผู้มีความชอบธรรม ชาวเมืองก็เปรมปรีดิ์
และเมื่อพวกคนชั่วร้ายสิ้นไป ก็ย่อมมีการแซ่ซ้องยินดี
๑๑ ชาวเมืองได้รับการยกย่องโดยพรของผู้มีความชอบธรรม
แต่ก็พังทลายลงด้วยปากของผู้ชั่วร้าย
๑๒ คนที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนเป็นผู้ไร้ความคิดอ่าน
แต่คนที่มีความหยั่งรู้จะเงียบไว้
๑๓ คนที่เที่ยวนินทาว่าร้าย เป็นผู้เปิดโปงความลับ
แต่คนที่ไว้ใจได้จะเป็นผู้เก็บความลับ
๑๔ ที่ใดที่ไม่มีการชี้แนะ ประเทศชาติก็ล้มลง
แต่ในที่ซึ่งมีผู้ปรึกษามาก ก็จะปลอดภัย
๑๕ คนที่ให้หลักประกันแก่คนแปลกหน้าจะได้รับความทุกข์ร้อนอย่างแน่นอน
แต่คนที่เกลียดการให้หลักประกันก็ปลอดภัย
๑๖ หญิงจิตใจงามย่อมได้รับการยกย่อง
และคนเหี้ยมโหดได้รับความมั่งมี
๑๗ คนที่มีเมตตาได้ผลประโยชน์จากสิ่งที่ตนทำ
ส่วนคนโหดร้ายจะได้รับโทษจากสิ่งที่ตนทำ
๑๘ คนชั่วร้ายได้รับค่าจ้างที่ผิดไปจากความจริง

แต่คนที่หว่านความชอบธรรมได้รับรางวัลอันแท้จริง
๑๙ คนที่มั่นคงในความชอบธรรมจะได้รับชีวิต
แต่คนที่มุ่งมั่นในความเลวร้ายจะได้รับความตาย
๒๐ คนใจคดเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
แต่บรรดาผู้ไร้ข้อตำหนิเป็นที่ชื่นชมของพระองค์
๒๑ คนชั่วร้ายจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน
แต่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของผู้มีความชอบธรรมจะรอดพ้น
๒๒ ห่วงทองคล้องจมูกหมูเป็นเช่นไร
หญิงงามที่ไร้ปฏิภาณก็เป็นเช่นนั้น
๒๓ ความปรารถนาของบรรดาผู้มีความชอบธรรมก่อให้เกิดแต่สิ่งดีงาม
ความคาดหมายที่คนชั่วร้ายได้รับคือการลงโทษ
๒๔ คนแจกจ่ายมากเก็บเกี่ยวได้มากยิ่งขึ้น
ส่วนคนยับยั้งสิ่งที่ควร จะมีแต่ความขาดแคลน
๒๕ คนใจกว้างมีอย่างอุดมสมบูรณ์
และคนที่รดน้ำก็จะได้รับน้ำสำหรับตนเอง
๒๖ ผู้คนจะสาปแช่งคนที่กักตุนเมล็ดข้าว
แต่พระพรจะอยู่กับคนที่จำหน่ายออกไป
๒๗ คนที่ตั้งใจทำความดีย่อมแสวงหาความโปรดปราน
แต่ความเลวร้ายจะมาถึงคนที่แสวงหาความเลวทราม
๒๘ คนที่วางใจในความมั่งมีจะล้มลง
แต่คนที่มีความชอบธรรมจะเจริญดั่งใบไม้ที่เขียวชอุ่ม
๒๙ คนที่นำความลำบากสู่ครัวเรือนของตนจะครอบครองได้ก็เพียงลม
และคนโง่ย่อมตกเป็นทาสของคนมีสติปัญญา
๓๐ ผลที่ผู้มีความชอบธรรมได้รับคือต้นไม้แห่งชีวิต
แต่การกระทำนอกกฎทำลายชีวิต
๓๑ ถ้าผู้มีความชอบธรรมได้รับผลตอบแทนบนแผ่นดินโลก
แล้วคนชั่วร้ายกับคนบาปก็จะได้รับอย่างแน่นอนเช่นกัน*

๑๒

๑ คนรักวินัยรักความรู้
แต่คนเกลียดชังการตักเตือนสิโง่เง่า
๒ คนดีได้รับความเห็นชอบจากพระผู้เป็นเจ้า
ส่วนคนที่วางแผนชั่วจะถูกกล่าวโทษโดยพระองค์
๓ ไม่มีใครได้รับความมั่นคงจากความชั่ว
แต่รากฐานของคนมีความชอบธรรมจะไม่ถูกถอดถอน
๔ ภรรยาผู้ประเสริฐเป็นเสมือนมงกุฎของสามีตน
แต่ภรรยาคนใดนำความอับอายมาสู่สามีเป็นเสมือนความผุกร่อนในกระดูกของเขา
๕ ความคิดของผู้มีความชอบธรรมยุติธรรม
แต่คำแนะนำจากปากของคนชั่วร้ายนั้นหลอกลวง
๖ คำพูดของผู้ชั่วร้ายเป็นเสมือนการดักซุ่มรอทำร้ายให้เลือดตก
แต่ปากของผู้มีความชอบธรรมจะช่วยให้รอดพ้น
๗ พวกคนชั่วร้ายถูกกำจัดและจะหมดสิ้นไป
แต่ครัวเรือนของบรรดาผู้มีความชอบธรรมจะยืนหยัดอยู่ได้

---

* **๑๑□๓๑** 1 เปโตร 4:18

๘ ผู้ที่จะได้รับการสรรเสริญย่อมขึ้นอยู่กับความฉลาดรอบรู้ของเขา
แต่คนใจคดจะถูกดูหมิ่น
๙ ผู้ที่ได้รับการยกย่องเพียงเล็กน้อยแต่มีบ่าวรับใช้ ก็ยังดีกว่า
คนทีทำทีว่าตนสำคัญนัก แต่ไม่มีอะไรจะพอยาไส้
๑๐ ผู้มีความชอบธรรมรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสัตว์เลี้ยงของตน
แต่ความเมตตาของคนชั่วก็ยังโหดร้ายอยู่ดี
๑๑ ผู้ที่ออกแรงรดน้ำพรวนดินของตนจะมีอาหารอุดมสมบูรณ์
แต่ผู้ที่มุ่งหาสิ่งที่ไร้ประโยชน์ หามีความคิดอ่านไม่
๑๒ คนชั่วร้ายอยากได้สิ่งที่บรรดาคนเลวปล้นมา
แต่รากของบรรดาผู้มีความชอบธรรมให้ผลงดงาม
๑๓ คนชั่วร้ายตกในกับดักเพราะปากเสีย
แต่ผู้มีความชอบธรรมรอดจากความลำบากได้
๑๔ คนจะอิ่มหนำด้วยสิ่งดีๆ ได้ก็จากผลที่มาจากวาจาของเขา
และงานจากน้ำพักน้ำแรงของเขาจะให้ดอกออกผล

๑๕ หนทางของคนไร้ปัญญาดูเหมือนว่าถูกต้องในสายตาของเขา
แต่ผู้มีสติปัญญาย่อมฟังคำปรึกษา
๑๖ คนโง่แสดงความไม่พอใจทันทีทันใด
ขณะคนที่ฉลาดรอบคอบจะไม่แสดงท่าทีอย่างใดเมื่อถูกสบประมาท
๑๗ คนมีสัจจะพูดตามความถูกต้อง
แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง
๑๘ มีคนปากกล้าลั่นวาจาดั่งดาบที่มแทง
แต่ลิ้นของบรรดาผู้มีสติปัญญานำมาซึ่งการบำบัดรักษา
๑๙ ปากที่พูดความจริงจะยืนหยัดตลอดกาล
แต่ลิ้นทีพูดโกหกจะทนอยู่ได้เพียงชั่วขณะ
๒๐ ความหลอกลวงอยู่ในจิตใจของบรรดาผู้วางแผนการเลวร้าย
แต่บรรดาผู้สนับสนุนสันติย่อมมีความร่าเริงใจ
๒๑ ไม่มีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับผู้มีความชอบธรรม
แต่บรรดาคนชั่วร้ายมีความทุกข์มากมาย
๒๒ ปากมุสาเป็นทีน่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
แต่บรรดาผู้ที่ลงมือปฏิบัติด้วยความซื่อสัตย์เป็นทีชื่นชมของพระองค์
๒๓ คนฉลาดรอบคอบไม่อวดความรู้ของตน
แต่ใจของคนโง่ป่าวประกาศความโง่
๒๔ มือของคนขยันจะเป็นฝ่ายปกครอง
แต่ความเกียจคร้านจะทำให้เป็นข้ารับใช้
๒๕ ความกังวลในใจของคนทำให้เขารู้สึกหดหู่
แต่คำพูดที่ดีทำให้เขาสบายใจขึ้นได้
๒๖ ผู้ที่มีความชอบธรรมชี้ทางให้แก่เพื่อนของเขา
แต่ทางของบรรดาคนชั่วร้ายทำให้คนหลงหาย
๒๗ คนเกียจคร้านจะไม่ล่าสัตว์มาเป็นอาหารของตน
แต่คนขยันจะได้มาซึ่งสิ่งอันมีค่า
๒๘ ทางแห่งความชอบธรรมคือชีวิต
และวิถีทางที่ดำเนินไปนั้นไม่พบกับความตาย

๑๓

๑ ลูกที่มีสติปัญญายอมรับคำสั่งสอนของบิดา
แต่คนทีเย้ยหยันไม่ฟังการห้ามปราม
๒ คนจะรับสิ่งดีๆ ได้ ก็จากผลที่มาจากคำพูดของเขา
แต่ในจิตใจของบรรดาผู้ไม่ซื่อตรงคือความโหดร้าย
๓ คนทีระวังปากของตนก็ระวังชีวิตของตน
คนที่เปิดปากของตนกว้างย่อมนำความเสียหายมาสู่ตนเอง
๔ จิตใจของคนเกียจคร้านมีความอยากได้ แต่ก็จะไม่มีวันได้
ส่วนจิตใจของคนขยันได้รับตอบสนองอย่างเพียบพร้อมบริบูรณ์
๕ ผู้มีความชอบธรรมเกลียดคำหลอกลวง
แต่คนชั่วร้ายปฏิบัติอย่างน่าขยะแขยงและน่าอับอาย
๖ ความชอบธรรมจะปกปักรักษาทางของผู้ที่ไร้ข้อตำหนิ
แต่ความชั่วย่อมนำความสูญเสียมาสู่คนบาป
๗ มีคนทำทีว่าเป็นผู้มั่งมีแต่ก็ไม่มีอะไรเลย
ส่วนอีกคนทำทีว่าตนยากไร้กลับมีทรัพย์มหาศาล
๘ ความมั่งมีของคนคนหนึ่งจะไถ่ชีวิตของเขาได้
แต่สำหรับคนยากไร้จะไม่มีใครขู่เข็ญ
๙ ขณะที่แสงสว่างของบรรดาผู้มีความชอบธรรมส่องแสงเจิดจรัส
ตะเกียงของบรรดาผู้ชั่วร้ายจะดับลง
๑๐ ความหยิ่งยโสมีแต่จะเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะวิวาท
แต่สติปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำปรึกษา
๑๑ ความมั่งมีที่ได้มาโดยฉับพลันจะหมดไปอย่างรวดเร็ว
แต่คนทีได้มาจากการสะสมทีละเล็กละน้อยก็จะเพิ่มพูนขึ้น
๑๒ ความหวังที่มีอุปสรรคขวางกั้นทำให้ท้อใจ
แต่ความต้องการที่ได้ดั่งใจปรารถนาคือต้นไม้แห่งชีวิต
๑๓ คนทีดูหมิ่นคำแนะนำจะประสบกับความลำบาก
แต่คนทีเกรงกลัวคำสั่งสอนจะได้รับรางวัล
๑๔ การสั่งสอนอันถูกหลักของผู้มีสติปัญญาคือน้ำพุแห่งชีวิต
เพื่อให้คนหลีกลี้ไปจากกับดักแห่งความตาย
๑๕ ความเข้าใจดีทำให้เกิดความพอใจ
แต่วิถีทางของคนชั่วร้ายนำไปสู่ความพินาศ
๑๖ คนฉลาดรอบคอบประพฤติในทางของผู้มีความรู้เสมอ
แต่คนโง่เผยให้เห็นความโง่ของตน
๑๗ ผู้ส่งข่าวที่ชั่วร้ายก่อให้เกิดความลำบาก
แต่ผู้ส่งข่าวที่ไว้ใจได้นำมาซึ่งการบำบัดรักษา
๑๘ ความยากไร้และความอับอายเป็นของผู้ละเลยการสั่งสอน
แต่คนทีเอาใจใส่ต่อคำตักเตือนจะได้รับการยกย่อง
๑๙ สิ่งที่สำเร็จตามความปรารถนาช่างหวานฉ่ำต่อจิตวิญญาณ
แต่การละทิ้งจากความชั่วเป็นสิ่งที่คนโง่ทนไม่ได้
๒๐ คนทีเดินไปกับบรรดาผู้มีสติปัญญาก็จะเป็นผู้มีสติปัญญา
แต่เพื่อนของบรรดาคนโง่จะต้องทนทุกข์ต่อภัยอันตราย
๒๑ ความชั่วตามล่าบรรดาคนบาป
แต่ผู้มีความชอบธรรมจะได้รับความมั่งมีเป็นรางวัล

๒๒ คนดีมีมรดกเก็บไว้ได้จนถึงหลานๆ ของตนเอง
แต่สิ่งที่คนบาปมีก็ถูกสะสมไว้สำหรับผู้มีความชอบธรรม
๒๓ ไร่นาของคนยากไร้อาจจะผลิตพืชผลได้มาก
แต่กลับถูกทำลายสิ้นเมื่อไม่ได้รับความยุติธรรม
๒๔ คนที่ยั้งไม้เรียวไว้เป็นคนที่เกลียดชังลูกของตน
แต่คนรักลูกฝึกให้เขามีวินัยแต่เนิ่นๆ
๒๕ ผู้มีความชอบธรรมจะมีมากพอที่จะรับประทานได้จนอิ่มหนำ
แต่ท้องของคนชั่วร้ายมีแต่ความหิวโหย

๑๔

๑ หญิงที่มีสติปัญญาสร้างบ้านของเธอ
แต่หญิงไร้ปัญญาพังทลายบ้านลงด้วยมือของเธอเอง
๒ คนที่ดำเนินชีวิตด้วยความชอบธรรมเป็นผู้เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
แต่คนยอกย้อนในวิถีทางเป็นผู้ดูหมิ่นพระองค์
๓ วาจาของคนโง่ทำให้ไม้เรียวหวดหลังตัวเอง
แต่ปากของบรรดาผู้มีสติปัญญาช่วยให้เขาปลอดภัย
๔ ที่ใดไม่มีโคกระบือ รางหญ้าก็สะอาดเกลี้ยงเกลา
แต่กำลังงานจากโคกระบือช่วยให้เกิดผลผลิตที่จะเก็บเกี่ยวได้มาก
๕ พยานที่รักษาความจริงจะไม่พูดปด
แต่พยานเท็จหายใจออกมาเป็นคำเท็จ
๖ คนเย้ยหยันจะแสวงหาสติปัญญา แต่ก็จะไม่มีวันหาได้พบ
ส่วนผู้หยั่งรู้จะได้ความรู้มาโดยง่าย
๗ จงไปให้ไกลจากคนโง่
มิฉะนั้นเจ้าจะไม่มีวันทราบถ้อยคำแห่งความรู้
๘ สติปัญญาของคนฉลาดรอบคอบช่วยเขาให้หยั่งรู้หนทาง
แต่ความโง่ของคนโง่หลอกลวงตัวเขาเอง
๙ คนไร้ปัญญาหัวเราะเยาะเรื่องของถวายเพื่อไถ่โทษ
แต่สำหรับบรรดาผู้มีความชอบธรรมกลับยินดี
๑๐ ใจเท่านั้นที่รู้ถึงความขมขื่นของตน
และจะให้ใครอื่นรู้สึกชื่นชมยินดีด้วยก็ไม่ได้เช่นกัน
๑๑ บ้านของคนชั่วร้ายจะถูกทำลาย
แต่กระโจมของผู้มีความชอบธรรมจะเจริญรุ่งเรือง
๑๒ มีหนทางที่ดูเหมือนว่าเป็นทางที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง
แต่จุดจบคือหนทางแห่งความตาย
๑๓ แม้คนที่กำลังหัวเราะอยู่ก็อาจจะมีความเจ็บปวดซ่อนอยู่ในใจ
และท้ายสุดของความชื่นชมยินดีอาจจะเป็นความโศกเศร้า
๑๔ ผู้ที่หันเหไปจากทางของพระเจ้าจะได้รับคืนตามวิถีทางของเขา
และคนดีก็จะได้รับผลดีจากการกระทำของเขา
๑๕ คนเขลาเชื่อทุกสิ่ง
ในขณะที่คนฉลาดรอบคอบจะตรึกตรองก่อนในทุกเรื่อง
๑๖ ผู้มีสติปัญญาระวังระไว และหันไปเสียจากความชั่ว
แต่คนโง่มักจะเป็นคนหุนหันพลันแล่นและประมาท
๑๗ คนเจ้าโทสะประพฤติอย่างคนไร้ปัญญา

และคนเจ้าเล่ห์เพทุบายถูกผู้คนเกลียดชัง
๑๘ สิ่งที่คนเขลาครอบครองคือความโง่
ในขณะที่คนฉลาดรอบคอบจะได้ความรู้เป็นเสมือนมงกุฎ
๑๙ บรรดาคนเลวก้มคารวะต่อบรรดาคนดี
และพวกคนชั่วร้ายก็คารวะอยู่ที่ประตูของบรรดาผู้มีความชอบธรรม
๒๐ คนยากจนคือผู้ที่แม้แต่เพื่อนบ้านของเขาเองก็รังเกียจ
ส่วนคนมั่งมีเป็นที่ชื่นชอบของคนทั้งหลาย
๒๑ คนที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนเป็นผู้กระทำบาป
แต่คนที่มีความกรุณาต่อคนยากไร้ก็เป็นสุข
๒๒ คนที่วางแผนการชั่วร้ายจะไม่หลงผิดหรือ
แต่ความรักอันมั่นคง และความสัตย์จริงจะเป็นของคนที่วางแผนการในสิ่งที่ดีงาม
๒๓ การลงแรงตรากตรำทุกชนิดทำให้เกิดผลกำไร
แต่การใช้เพียงคำพูดนำมาซึ่งความยากไร้
๒๔ มงกุฎของผู้มีสติปัญญาคือความมั่งมีของเขา
แต่สิ่งที่คนโง่สวมคือความโง่
๒๕ พยานที่รักษาความจริงจะช่วยชีวิต
แต่คนที่พูดปดเป็นคนหลอกลวง
๒๖ ผู้ที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าย่อมมีความมั่นคงทางใจอันยอดยิ่ง
และลูกๆ ของเขาจะมีที่พึ่งพิง
๒๗ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าคือน้ำพุแห่งชีวิต
เพื่อให้คนหลีกลี้ไปจากกับดักแห่งความตาย
๒๘ การมีพลเมืองเป็นจำนวนมากนับว่าเป็นเกียรติของกษัตริย์
แต่ถ้าไร้ราษฎรเสียแล้วย่อมเป็นความเสียหายของเจ้าชาย
๒๙ คนที่โกรธยากย่อมมีความหยั่งรู้มาก
แต่คนโกรธง่ายทำให้ความโง่ของตนเด่นชัดขึ้น
๓๐ ใจสงบย่อมเสริมชีวิตให้แก่ร่างกาย
แต่ใจริษยาย่อมกัดกร่อนกระดูก
๓๑ บรรดาผู้ที่บีบบังคับผู้ยากไร้คือผู้สบประมาทองค์ผู้สร้างพวกเขา
แต่คนที่มีความกรุณาต่อคนยากไร้คือผู้ให้เกียรติพระองค์
๓๒ คนเลวจะถูกทำลายด้วยความประพฤติชั่วของตน
แต่ผู้มีความชอบธรรมมีที่พึ่งในความซื่อตรง
๓๓ สติปัญญาฝังอยู่ในใจของผู้มีความหยั่งรู้
แต่ส่วนลึกของคนโง่หาเป็นเช่นนั้นไม่
๓๔ ความชอบธรรมเชิดชูประชาชาติให้สูงขึ้น
แต่บาปเป็นที่น่าอัปยศอดสูแก่บรรดาชนชาติ
๓๕ กษัตริย์โปรดปรานข้ารับใช้ที่ประพฤติโดยใช้สติปัญญา
แต่ความโกรธกริ้วของกษัตริย์จะมีต่อคนที่ประพฤติอย่างน่าอับอาย

๑๕

๑ คำตอบที่สุภาพอ่อนโยนช่วยให้พ้นจากความขุ่นเคือง
ในขณะที่คำโต้แย้งแข็งกร้าวจะทำให้เกิดความโกรธ
๒ สิ่งที่บรรดาผู้มีสติปัญญาพูดเป็นความรู้
แต่ปากของคนโง่ส่งให้ความโง่พวยพุ่งออกมา
๓ ตาของพระผู้เป็นเจ้ามองเห็นทุกหนทุกแห่ง

พระองค์เฝ้าดูทั้งบรรดาคนชั่วและคนดี
๔ ลิ้นที่ทำการบำบัดคือต้นไม้แห่งชีวิต
แต่ลิ้นทีลวงหลอกทำให้วิญญาณปวดร้าว
๕ คนโง่ไม่ยอมรับระเบียบวินัยจากบิดา
แต่ผู้ที่รับคำตักเตือนเป็นคนฉลาดรอบคอบ
๖ ผู้มีความชอบธรรมมีทรัพย์สมบัติมากมายอยู่ในบ้าน
แต่สิ่งที่คนชั่วร้ายได้รับคือความลำบาก
๗ ปากของผู้มีสติปัญญาป่าวประกาศความรู้
แต่ใจของคนโง่ไม่เป็นเช่นนั้น
๘ เครื่องสักการะของคนชั่วร้ายเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
แต่คำอธิษฐานจากบรรดาผู้มีความชอบธรรมเป็นที่โปรดปรานของพระองค์
๙ วิถีทางของคนชั่วเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
แต่พระองค์รักคนที่มุ่งมั่นในความชอบธรรม
๑๐ โทษมหันต์มีไว้สำหรับคนที่หันเหไปจากวิถีทางที่ถูกต้อง
คนทีเกลียดชังการตักเตือนจะวอดวาย
๑๑ แดนคนตายและความวิบัติเปิดชัดแจ้ง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
แล้วใจของมนุษย์เล่า จะเปิดชัดยิ่งกว่าเพียงไร
๑๒ คนช่างเย้ยหยันไม่ชอบคนที่ตักเตือนเขา
เขาจะไม่ไปมาหาสู่กับคนที่มีสติปัญญา
๑๓ ใจที่มีความยินดีส่งผลให้ใบหน้าแจ่มใส
แต่เมื่อใจมีความเศร้า วิญญาณจะมีแต่ความบอบช้ำ
๑๔ ใจของผู้หยั่งรู้แสวงหาความรู้
แต่ปากของคนโง่กินได้แต่ความไร้ปัญญา
๑๕ วันเวลาของผู้มีความทุกข์ย่ำแย่อยู่เสมอ
ในขณะที่ใจร่าเริงก็เสมือนได้อยู่ร่วมในงานเลี้ยงฉลองเรื่อยไป
๑๖ การมีอยู่เพียงน้อยนิดและรู้จักเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้ายังจะดีกว่า
การมีทรัพย์สมบัติมหาศาลแต่อยู่ในความวุ่นวายสับสน
๑๗ อยู่ในที่มีผักรับประทานและมีความรักอยู่ด้วย
ยังดีกว่ามีเนื้อนุ่มๆ รับประทานในที่มีความเกลียดชัง
๑๘ คนอารมณ์ร้ายมักก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท
แต่คนโกรธยากช่วยให้การโต้เถียงผ่อนหนักเป็นเบา
๑๙ ทางของคนเกียจคร้านเหมือนมีรั้วหนามขวางกั้น
แต่ทางของผู้มีความชอบธรรมกลับราบเรียบ
๒๐ ลูกที่มีสติปัญญาทำให้บิดายินดี
แต่คนโง่เง่าดูหมิ่นมารดาของเขา
๒๑ คนสิ้นคิดยินดีกับความโง่ของตน
ส่วนคนที่หยั่งรู้เดินตรงไปข้างหน้า
๒๒ แผนการจะผิดพลาดเมื่อปราศจากคำปรึกษา
เมื่อได้คำปรึกษามากมายแผนการก็สำเร็จลุล่วง
๒๓ คำตอบที่เหมาะสมนำมาซึ่งความชื่นชมยินดี
และคำพูดที่เหมาะตามกาลเทศะก็ช่างวิเศษนัก
๒๔ ผู้มีสติปัญญาย่อมมีวิถีทางแห่งชีวิตที่นำไปสู่เบื้องบน
นำให้เขาพ้นจากแดนคนตายที่เบื้องล่าง

๒๕ พระผู้เป็นเจ้าจะพังบ้านของผู้หยิ่งยโสให้ทลายลง
แต่พระองค์จะก่อกั้นเขตแดนของหญิงม่ายไว้
๒๖ ความคิดชั่วร้ายเป็นทีน่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
แต่คำพูดที่น่าฟังช่างบริสุทธิ์
๒๗ คนโลภที่ไม่เป็นธรรมนำความยุ่งยากมาสู่ครอบครัวของตน
แต่คนทีรังเกียจสินบนจะมีชีวิตอยู่รอด
๒๘ ใจของผู้มีความชอบธรรมจะไตร่ตรองก่อนพูด
แต่ปากของคนชั่วร้ายจะพรั่งพรูเรื่องพล่อยๆ ออกมา
๒๙ พระผู้เป็นเจ้าอยู่ห่างจากคนชั่ว
แต่จะได้ยินคำอธิษฐานของบรรดาผู้มีความชอบธรรม
๓๐ ดวงตาเปี่ยมประกายส่งผลให้ผู้ที่สังเกตเห็นมีใจยินดี
ข่าวดีก็ช่วยให้ร่างกายมีสุขภาพดี
๓๑ คนทีฟังคำตักเตือนอันก่อให้เกิดชีวิต
จะอยู่ร่วมกับบรรดาผู้มีสติปัญญา
๓๒ คนทีละเลยคำสั่งสอนคือผู้ที่ดูหมิ่นตัวเอง
แต่คนทีฟังคำตักเตือนจะได้มาซึ่งความเข้าใจ
๓๓ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าเป็นรากฐานของสติปัญญา
และการถ่อมตัวนำมาซึ่งการได้รับเกียรติ

๑๖

๑ เป็นปกติที่มนุษย์จะคิดเตรียมแผนการต่างๆ
แต่ในที่สุดคำตอบก็มาจากพระผู้เป็นเจ้า
๒ ทุกวิถีทางของคนมักบริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง
แต่พระผู้เป็นเจ้าดูที่จิตวิญญาณ
๓ จงมอบสิ่งที่เจ้ากระทำให้แก่พระผู้เป็นเจ้า
และแผนการของเจ้าจะสำเร็จ
๔ พระผู้เป็นเจ้าได้สร้างทุกสิ่งขึ้นโดยมีจุดประสงค์
รวมถึงคนชั่วร้ายสำหรับวันแห่งความพินาศด้วย
๕ ทุกคนที่มีใจหยิ่งยโสเป็นทีน่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
และแน่ใจได้เลยว่า เขาจะไม่อาจหลุดพ้นจากการลงโทษอย่างแน่นอน
๖ เป็นเพราะความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริง บาปจึงได้รับการยกโทษ
และเป็นเพราะความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า คนจึงหลีกให้พ้นจากความเลว
๗ เมื่อวิถีทางของผู้ใดเป็นทีพอใจของพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์จะทำให้แม้แต่ศัตรูของเขาเองมีสันติกับเขา
๘ การมีอยู่เพียงน้อยนิดแต่มีความชอบธรรมย่อมดีกว่า
การมีรายได้มากมาย แต่ขาดความเที่ยงธรรม
๙ มนุษย์จะคิดเตรียมแผนการต่างๆ ตามวิถีทางของตน
แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ชี้ทางให้เขาเดิน
๑๐ คำพูดของกษัตริย์เป็นไปตามอำนาจที่ได้ตัดสินใจไว้
และสิ่งที่กล่าวก็ไม่ควรผิดไปจากความเป็นธรรม
๑๑ เครื่องวัดน้ำหนักและตราชูที่เที่ยงตรงเป็นของพระผู้เป็นเจ้า
ตุ้มน้ำหนักที่ใช้ถ่วงเป็นไปตามมาตรฐานของพระองค์
๑๒ การกระทำสิ่งชั่วช้าเป็นทีน่ารังเกียจต่อบรรดากษัตริย์

เพราะว่าบัลลังก์สร้างขึ้นได้ด้วยความชอบธรรม
๑๓ กษัตริย์โปรดปรานคำพูดที่มีความชอบธรรม
และรักคนที่พูดในสิ่งที่ถูกต้อง
๑๔ ความโกรธกริ้วของกษัตริย์เป็นดั่งผู้นำสาสน์แห่งความตาย
แต่ผู้มีสติปัญญาจะช่วยผ่อนหนักเป็นเบาได้
๑๕ ใบหน้าอิ่มเอิบของกษัตริย์หมายถึงชีวิต
และความโปรดปรานของกษัตริย์เปรียบเสมือนเมฆฝนในฤดูใบไม้ผลิ
๑๖ การได้มาซึ่งสติปัญญาดีกว่าได้ทองคำ
และจะเลือกการหยั่งรู้ย่อมดีกว่าเลือกเงินทอง
๑๗ วิถีชีวิตของผู้มีความชอบธรรม คือการหลีกเลี่ยงความเลว
คนทีระวังวิถีทางของเขาที่ก้าวไปจะรักษาจิตวิญญาณของเขาได้
๑๘ สิงที่ตามความเย่อหยิ่งจองหองมาคือความพินาศ
และวิญญาณที่ยโสต้องเผชิญกับความล้มเหลว
๑๙ การเจียมตัวฝ่ายวิญญาณและอยู่กับบรรดาคนยากไร้ยังจะดีกว่า
การรับแบ่งปันจากคนหยิ่งจองหองที่ริบของคนอื่นมา
๒๐ คนทีเอาใจใส่ต่อคำสอนจะประสบกับสิ่งดีงาม
และคนที่ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข
๒๑ ผู้มีสติปัญญาเป็นทีตั้ง เรียกได้ว่า เป็นผู้หยั่งรู้
และคำพูดที่ไพเราะโน้มน้าวจิตใจได้มากขึ้น
๒๒ คนทีมีความเข้าใจเปรียบได้กับการมีน้ำพุแห่งชีวิต
แต่ความโง่จะลงโทษคนโง่เอง
๒๓ ใจของผู้มีสติปัญญาแสดงผ่านทางคำพูด
และริมฝีปากของเขาโน้มน้าวจิตใจได้มากขึ้น
๒๔ คำพูดที่น่าฟังเป็นเสมือนรวงผึ้ง
ที่ให้ความหวานต่อจิตวิญญาณและซึมซาบเข้าบำบัดรักษาลึกถึงกระดูก
๒๕ มีหนทางที่ดูเหมือนว่าเป็นทางที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง
แต่จุดจบคือหนทางแห่งความตาย
๒๖ ความอยากอาหารของคนทำงานเป็นตัวกระตุ้นให้เขาต้องปฏิบัติงาน
เพราะมันทำให้เขาได้บำบัดความหิว
๒๗ คนไร้ค่าจะขุดคุ้ยความเลว
และคำพูดของเขาเป็นดั่งไฟที่ลุกโพลง
๒๘ ผู้พูดบิดเบือนจะก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท
และคนนินทาว่าร้ายจะแยกเพื่อนรักให้จากกัน
๒๙ คนทีก้าวร้าวหลอกล่อเพื่อนบ้านของเขา
และนำเขาไปในทางที่ไม่ดี
๓๐ คนขยิบตาวางแผนกระทำสิ่งที่บิดเบือน
คนปิดปากเฉยก่อความชั่วให้เกิดขึ้น
๓๑ ผมหงอกบนศีรษะคือมงกุฎแห่งสง่าราศี
และพบได้ในทางแห่งความชอบธรรม
๓๒ คนโกรธยากดีกว่าคนมีกำลังมาก
และคนที่บังคับอารมณ์ได้ก็ดีกว่าคนที่ตีเมืองได้
๓๓ ฉลากที่จับได้ตกอยู่ในมือ
แต่ทุกสิ่งก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพระผู้เป็นเจ้า

๑๗

๑ เศษขนมปังแห้งกับความสงบเงียบ
ก็ยังดีกว่าบ้านที่มีงานเลี้ยงมากมายซึ่งมีแต่การทะเลาะวิวาทกัน
๒ ผู้รับใช้ที่ชาญฉลาดจะเป็นผู้ควบคุมลูกเจ้านายที่ประพฤติตัวอย่างน่าอับอาย
และจะได้รับส่วนแบ่งจากมรดกร่วมกับลูกๆ
๓ เบ้าหลอมมีไว้สำหรับเงิน และเตาหลอมสำหรับทองคำ
แต่พระผู้เป็นเจ้าทดสอบที่จิตใจ
๔ คนชั่วเอาใจใส่กับคำพูดเลวๆ
คนพูดปดฟังลิ้นทีนำความพินาศ
๕ คนทีล้อเลียนผู้ยากไร้ก็ดูหมิ่นองค์ผู้สร้างของเขา
คนทียินดีกับความวิบัติจะถูกลงโทษ
๖ หลานๆ ที่เกิดจากบุตรเป็นดุจมงกุฎของผู้สูงอายุ
และความภูมิใจของลูกๆ ก็คือบิดาของเขา
๗ คำพูดที่ดีงามไม่เหมาะกับคนโง่
ปากที่พูดโกหกยิ่งไม่เหมาะสำหรับคนมีเกียรติ
๘ สินบนเป็นดั่งแก้ววิเศษในสายตาของผู้ให้
ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็สำเร็จ
๙ ผู้ที่ให้อภัยการกระทำผิดเป็นผู้แสวงหาความรัก
แต่ผู้ที่ย้ำเรื่องเดิมซ้ำซากก็เป็นผู้แยกเพื่อนรักให้จากกัน
๑๐ การตักเตือนว่ากล่าวครั้งเดียวฝังลึกในคนที่มีความหยั่งรู้
มากกว่าการเฆี่ยนตีคนโง่เขลาหนึ่งร้อยครั้ง
๑๑ คนชั่วร้ายจะแสวงหาแต่ความเลว
ดังนั้นคนเหี้ยมโหดจะถูกส่งมาเพื่อต่อต้านเขา
๑๒ ให้คนปะทะกับหมีแม่ลูกอ่อนที่ถูกขโมยลูก
ก็ยังดีกว่าพบคนโง่พร้อมกับความโง่ของเขา
๑๓ ความเลวร้ายจะไม่หายไปจากบ้านของ
คนทีตอบสนองความดีด้วยความชั่ว
๑๔ การเริ่มทะเลาะวิวาทเปรียบเสมือนการปล่อยให้น้ำในเขื่อนไหลทะลักออกมา
ดังนั้น จงหยุดการโต้แย้งก่อนที่จะเกิดการทะเลาะวิวาท
๑๕ การช่วยคนที่มีความผิดให้พ้นข้อหา และกล่าวโทษผู้มีความชอบธรรม
สองสิ่งนี้เป็นทีน่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
๑๖ คนโง่จะมีเงินไว้ซื้อสติปัญญาเพื่อจุดประสงค์อะไร
ในเมื่อเขาขาดความคิด
๑๗ เพื่อนมีความรักให้เสมอ
และพี่น้องเกิดมาเพื่อช่วยกันในยามคับขัน
๑๘ คนทีขาดความยั้งคิดให้คำสาบาน
และรับประกันเพื่อนบ้านของเขา
๑๙ คนที่รักการกระทำผิดจะรักการทะเลาะวิวาท
คนทีสร้างประตูของตนให้สูงขึ้นเท่ากับแสวงหาความพินาศ
๒๐ ผู้มีใจลวงหลอกจะไม่มีความสำเร็จในชีวิต
และลิ้นบิดเบือนก็ตกอยู่ในความวิบัติ
๒๑ บุตรที่โง่เขลาเป็นทีเศร้าใจของบิดา
และบิดาของคนโง่หามีความชื่นชมยินดีไม่

๒๒ ใจที่เปี่ยมด้วยความยินดีเป็นเสมือนยารักษาที่ดี
แต่วิญญาณอันบอบช้ำทำให้รู้สึกเหี่ยวแห้งถึงกระดูก
๒๓ คนชั่วร้ายแอบรับสินบน
เพื่อบิดเบือนวิถีทางแห่งความเที่ยงธรรม
๒๔ สติปัญญาอยู่ไม่ไกลจากสายตาของผู้หยั่งรู้
แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดขอบโลก
๒๕ บุตรที่โง่เขลานำความทุกข์สู่บิดา
และความขมขื่นมาสู่นางซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดของเขา
๒๖ การลงโทษผู้มีความชอบธรรม
หรือเฆี่ยนตีผู้นำที่มีสัจจะเป็นการกระทำที่ไม่ดี
๒๗ ผู้ที่ยับยั้งคำพูดของตนได้เป็นผู้มีความรู้
และผู้รู้จักควบคุมตัวเองเป็นผู้หยั่งรู้
๒๘ แม้แต่คนโง่เวลานิ่งเงียบ คนก็ยังคิดว่าเขามีสติปัญญา
และเวลาเขาปิดปากก็จะดูเหมือนเป็นคนฉลาด

๑๘

๑ ผู้ที่แยกตัวออกไปอยู่ตามลำพังคือคนที่ทำตามใจของตนเอง
เขาแสดงการต่อต้านกับสติปัญญาอันเฉียบแหลมทั้งสิ้น
๒ คนโง่ไม่ชื่นชมกับการหยั่งรู้
แต่เขาอยากออกความเห็นของเขาให้คนอื่นรับรู้เท่านั้น
๓ เวลาใดที่คนชั่วร้ายปรากฏตัว สิ่งที่ตามมาคือการต่อต้าน
และความอับอายตามมาพร้อมกับการหลู่เกียรติ
๔ คำพูดจากปากคนเป็นเสมือนห้วงน้ำลึก
น้ำพุแห่งสติปัญญาเป็นเสมือนลำธารที่ไหลหลั่งอย่างไม่ขาดสาย
๕ การเข้าข้างคนชั่วร้าย
หรือบีบบังคับผู้มีความชอบธรรมในการตัดสินความเป็นการกระทำที่ไม่ดี
๖ ริมฝีปากของคนโง่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท
และปากของเขาร่ำร้องให้ถูกเฆี่ยน
๗ ปากของคนโง่เป็นความเสียหายของเขาเอง
และริมฝีปากของเขาเป็นบ่วงแร้วแก่จิตวิญญาณของเขาเอง
๘ คำพูดของคนซุบซิบนินทาเป็นเช่นอาหารโอชา
และไหลลงสู่ส่วนลึกสุดของร่างกาย
๙ คนเกียจคร้านนั้นเป็นคนประเภทเดียวกันกับคนที่
ทำลายทรัพย์สิ่งของ
๑๐ พระนามของพระผู้เป็นเจ้าเป็นเสมือนป้อมปราการอันมั่นคง
ซึ่งผู้มีความชอบธรรมวิ่งเข้าไปหาและปลอดภัย
๑๑ ความมั่งมีของคนรวยเป็นเสมือนเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง
และเป็นกำแพงสูงในจินตนาการของเขาเอง
๑๒ ความหยิ่งยโสในใจของคนเกิดขึ้นก่อน แล้วความพินาศก็จะตามมา
แต่การถ่อมตัวทำให้ได้รับเกียรติ
๑๓ ผู้ที่ตอบก่อนฟังนั้น
แสดงถึงความโง่และความน่าละอายของเขา
๑๔ วิญญาณของคนสามารถทนต่อร่างกายที่เจ็บป่วยได้

แต่วิญญาณที่แตกร้าวสิ ใครจะทนได้
๑๕ ใจของผู้หยั่งรู้ใคร่จะได้ความรู้
และหูของผู้มีสติปัญญาย่อมแสวงหาความรู้
๑๖ ของกำนัลของมนุษย์เปิดโอกาส
และนำให้เขาเข้าถึงผู้ยิ่งใหญ่
๑๗ ดูเหมือนว่า คนแรกที่เบิกคดีก่อนเป็นฝ่ายที่ถูกต้อง
จนกระทั่งมีคนอื่นมาสอบปากคำจากเขา
๑๘ การจับฉลากช่วยให้การทะเลาะวิวาทสิ้นสุดลง
และช่วยตัดสินบรรดาผู้มีอำนาจให้ลงตัว
๑๙ การเจรจากับพี่น้องที่ถูกลบหลู่จะยากยิ่งกว่าการเจรจากับเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง
และการทะเลาะวิวาทก็เป็นเสมือนปราสาทที่ปิดด้วยดาลประตู
๒๐ ท้องคนจะอิ่มหนำได้ก็เพราะผลที่มาจากปากของเขา
เขาจะอิ่มหนำจากผลผลิตที่ได้จากปากของเขาเอง
๒๑ ความตายและชีวิตอยู่ในบังคับของลิ้น
และบรรดาผู้ที่รักลิ้นก็จะอิ่มเอมจากผลของมัน
๒๒ คนที่หาภรรยาได้นับว่าได้สิ่งที่ดี
และได้รับความโปรดปรานจากพระผู้เป็นเจ้า
๒๓ คนยากไร้ใช้คำวิงวอน
แต่คนมั่งมีมักตอบด้วยถ้อยคำอันแข็งกร้าว
๒๔ คนที่มีเพื่อนมากอาจจะเสียหายอย่างย่อยยับได้
แต่มีเพื่อนบางคนที่สู้อยู่เคียงข้างยิ่งกว่าพี่น้อง

๑๙

๑ คนยากไร้ที่ดำเนินชีวิตด้วยสัจจะ
ดีกว่าคนโง่ที่ชอบบิดเบือนคำพูด
๒ ความปรารถนาอันแรงกล้าที่ปราศจากความรู้เป็นสิ่งไม่ดี
และคนที่ก้าวไปด้วยความรีบร้อนก็ย่อมผิดพลาดได้
๓ ความโง่ของมนุษย์ทำลายวิถีทางของตนเอง
และใจของเขาเกรี้ยวกราดต่อพระผู้เป็นเจ้า
๔ ความร่ำรวยทำให้มีเพื่อนฝูงมากขึ้น
แต่คนยากไร้ถูกเพื่อนทอดทิ้ง
๕ พยานเท็จจะต้องได้รับโทษ
และคนขี้ปดจะหนีไปไม่พ้น
๖ มีคนมากมายที่ชอบประจบสอพลอผู้มียศศักดิ์
และทุกคนเป็นเพื่อนของคนที่ให้ของกำนัล
๗ คนยากจนมีพี่น้องที่รังเกียจเขา
แล้วเพื่อนฝูงจะไม่อยู่ห่างจากเขายิ่งกว่านั้นหรือ
แม้จะพยายามตามไปพูดกับพวกเขา
แต่ทุกคนต่างก็หายหน้ากันไปหมด
๘ ผู้ที่ได้สติปัญญามา เป็นผู้รักจิตวิญญาณของตน
ผู้ที่รักษาความหยั่งรู้ไว้จะประสบกับสิ่งดีงาม
๙ พยานเท็จจะต้องได้รับโทษ

และคนขี้ปดจะพินาศ
๑๐ ความหรูหราไม่เหมาะสมกับคนไร้ปัญญา
ทาสผู้รับใช้ก็ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะปกครองบรรดาเจ้าชาย
๑๑ ความเข้าใจดีของมนุษย์ทำให้เขาโกรธยาก
เมื่อเขาให้อภัยการกระทำผิด นั่นเป็นความดีเด่นของเขา
๑๒ ความเกรี้ยวกราดของกษัตริย์เป็นเหมือนเสียงคำรามของสิงโต
แต่ความโปรดปรานของกษัตริย์เป็นเหมือนน้ำค้างบนใบหญ้า
๑๓ ลูกที่โง่เขลา คือความพินาศของบิดา
และภรรยาช่างทะเลาะเบาะแว้งเป็นเสมือนฝนตกพรำๆ อย่างไม่หยุดยั้ง
๑๔ บ้านและความมั่งมีเป็นมรดกที่ตกทอดจากบิดา
แต่ภรรยาที่ชาญฉลาดมาจากพระผู้เป็นเจ้า
๑๕ ความเกียจคร้านฝังอยู่ในคนที่หลับสนิท
และคนเกียจคร้านต้องทนทุกข์จากความหิว
๑๖ ผู้ที่รักษาคำสั่งสอนรักษาจิตวิญญาณของตน
แต่ผู้ที่ปราศจากความระมัดระวังในวิถีทางของตนจะวอดวาย
๑๗ ผู้ที่มีความกรุณาต่อผู้ยากไร้นับว่าให้พระผู้เป็นเจ้าขอยืม
และพระองค์จะให้รางวัลเพื่อตอบแทนสิ่งที่เขากระทำ
๑๘ จงสอนให้ลูกของเจ้ามีระเบียบวินัย ขณะที่ยังมีความหวัง
อย่าถึงกับให้เขาต้องเสียชีวิต
๑๙ คนอารมณ์ร้ายจะต้องได้รับการสนองตอบ
หากว่าเจ้าช่วยให้เขารอดตัวจากความผิด เจ้าก็จะต้องช่วยเขาร่ำไป
๒๐ จงฟังคำแนะนำและยอมรับคำสั่งสอน
และในที่สุดเจ้าจะได้มาซึ่งสติปัญญา
๒๑ คนมักมีแผนการมากมายไว้ในใจ
แต่แผนจะลุล่วงได้หรือไม่ก็แล้วแต่ความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า
๒๒ สิ่งที่มนุษย์ปรารถนาคือความสัตย์จริง
และการเป็นคนยากไร้ก็ยังดีกว่าเป็นคนมดเท็จ
๒๓ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้านำไปสู่ชีวิต
เขาจะนอนหลับด้วยความสบายใจ
ไม่มีภัยใดๆ มารบกวน
๒๔ คนขี้เกียจแช่มือไว้ในจานของตน
แม้แต่จะยกมือป้อนตัวเองยังไม่ยอมทำ
๒๕ จงเฆี่ยนตีคนช่างเย้ยหยัน เพื่อคนเขลาจะเรียนรู้ให้ฉลาดขึ้นได้
ตักเตือนว่ากล่าวคนหยั่งรู้ และเขาจะได้มาซึ่งความรู้
๒๖ ผู้แสดงความก้าวร้าวต่อบิดา และขับไล่มารดาของตน
เป็นลูกที่ก่อให้เกิดความอับอาย และนำมาซึ่งความอัปยศอดสู
๒๗ ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าเลิกฟังคำสั่งสอน
เจ้าก็จะหลงหายไปจากคำกล่าวอันกอปรด้วยความรู้
๒๘ พยานผู้ไร้ค่าเย้ยหยันความเป็นธรรม
และปากของบรรดาคนชั่วร้ายรับแต่สิ่งเลวร้าย
๒๙ การกล่าวโทษมีไว้พร้อมแล้วสำหรับบรรดาผู้เย้ยหยัน
และการเฆี่ยนตีมีไว้สำหรับหลังของคนโง่

๒๐

๑ เหล้าองุ่นก่อให้เกิดการเย้ยหยัน และสุราก่อการวิวาท
ผู้ใดก็ตามที่ถูกชักนำสู่ทางนั้นเป็นผู้ไร้สติปัญญา
๒ ความโกรธกริ้วของกษัตริย์เป็นเหมือนเสียงคำรามของสิงโต
ใครก็ตามที่ทำให้กษัตริย์โกรธอาจจะต้องเสียชีวิตของตน
๓ คนทีหลีกเลี่ยงจากการทะเลาะวิวาทเป็นผู้ได้รับเกียรติ
แต่คนโง่ทุกคนมักทะเลาะวิวาทได้ง่าย
๔ คนเกียจคร้านไม่ไถนาตามฤดูกาล
เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว จึงไม่มีผลที่จะเก็บเลย
๕ จุดมุ่งหมายในจิตใจมนุษย์เป็นเสมือนห้วงน้ำลึก
แต่ผู้หยั่งรู้เป็นผู้ที่หยั่งถึงใจนั้นได้
๖ มีหลายคนที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้มีความสัตย์จริง
แต่ใครจะพบคนที่ไว้ใจได้จริง
๗ ผู้มีความชอบธรรมดำเนินชีวิตด้วยสัจจะ
บรรดาลูกหลานรุ่นต่อๆ ไปก็มีความสุข
๘ เมื่อกษัตริย์อยู่บนบัลลังก์แห่งการตัดสินความ
คนเลวร้ายก็ไม่สามารถเล็ดลอดไปจากสายตาท่านได้
๙ ใครจะสามารถพูดได้ว่า □เราได้ทำให้ใจของเราสะอาดแล้ว
เราบริสุทธิ์จากบาป□
๑๐ ทั้งตุ้มน้ำหนักและการชั่งน้ำหนักที่ขาดความเที่ยงตรง
ล้วนเป็นทีน่าชังสำหรับพระผู้เป็นเจ้า
๑๑ แม้แต่เด็กเราก็ยังรู้จักเขาได้จากการกระทำของเขาว่า
เขาจะโน้มไปในทางบริสุทธิ์และถูกต้องหรือไม่
๑๒ หูที่ได้ยินและตาที่มองเห็น
พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างทั้งสองสิ่งนี้
๑๓ อย่าเอาแต่รักการนอน มิฉะนั้นเจ้าจะตกอยู่ในความยากจน
จงเปิดตาของเจ้า และเจ้าจะได้มีอาหารอย่างอุดม
๑๔ ผู้ซื้อพูดว่า □ไม่ดี ไม่ดี□
ครั้นเดินจากไปแล้ว เขาก็โอ้อวดถึงสิ่งที่ซื้อมาได้
๑๕ มีทองคำและพลอยมากมาย
แต่สมบัติอันมีค่าคือริมฝีปากที่เปี่ยมด้วยความรู้
๑๖ จงยึดเสื้อผ้าของคนที่ไว้ใจคนแปลกหน้าเอาไว้เถิด
และจงทำสัญญาเป็นหลักประกันถ้าเขาไว้ใจคนที่เขาไม่รู้จัก
๑๗ อาหารที่ได้มาจากการหลอกลวงมีรสหวานสำหรับมนุษย์
แต่เวลาต่อมาในปากของเขา ก็เต็มด้วยก้อนกรวด
๑๘ จงเตรียมแผนการโดยหาคำปรึกษา
และสู้รบในสงครามโดยกระทำตามคำแนะนำที่ฉลาด
๑๙ คนทีเที่ยวกล่าวคำว่าร้ายเป็นผู้เปิดโปงความลับ
ฉะนั้นอย่าคบค้ากับคนพูดพร่ำร่ำไป
๒๐ ถ้าผู้ใดสาปแช่งบิดามารดา
ตะเกียงของเขาจะดับลงในที่มืดมิด
๒๑ มรดกที่ได้รับมาอย่างง่ายดาย
ใช่ว่าจะเป็นพระพรในบั้นปลาย

๒๒ อย่าพูดว่า "เราจะสนองตอบให้กับความเลว"
จงรอพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะช่วยเจ้าเอง
๒๓ ตุ้มน้ำหนักที่ขาดความเที่ยงตรงเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระผู้เป็นเจ้า
ตาชั่งที่ไม่เที่ยงก็ไม่ดีเช่นกัน
๒๔ พระผู้เป็นเจ้ากำหนดทางชีวิตให้มนุษย์เดิน
ดังนั้นใครจะหยั่งรู้วิถีชีวิตของตนเองได้
๒๕ ถ้ามนุษย์เพิ่งมาตรึกตรองถึงคำสัญญาหลังจากที่เขาได้ให้กับพระองค์ไปแล้ว
ก็นับว่าเขาสร้างปัญหาให้กับตนเอง
๒๖ กษัตริย์ที่กอปรด้วยสติปัญญาจะฝัดร่อนบรรดาคนชั่วร้ายออกไปเสีย
และหมุนล้อนวดข้าวทับพวกเขา
๒๗ วิญญาณของมนุษย์เป็นเสมือนตะเกียงของพระผู้เป็นเจ้า
ซึ่งค้นหาส่วนลึกที่สุดทุกส่วน
๒๘ ความรักอันมั่นคงและความสัตย์จริงช่วยปกป้องกษัตริย์
และความชอบธรรมช่วยให้บัลลังก์นั้นมั่นคง
๒๙ ราศีของผู้เยาว์คือพละกำลังของเขา
และความงามของผู้ชราคือผมหงอก
๓๐ รอยบาดแผลและรอยไม้เรียวชำระความชั่วออก
การเฆี่ยนตีช่วยล้างส่วนลึกที่สุดให้สะอาด

๒๑

๑ หัวใจของกษัตริย์คือธารน้ำที่อยู่ในอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์บังคับทิศทางหัวใจของกษัตริย์ตามความประสงค์ของพระองค์
๒ วิถีทางของคนมักจะถูกต้องในสายตาของตนเอง
แต่พระผู้เป็นเจ้าหยั่งดูที่ใจของเขา
๓ การกระทำอันชอบธรรมและยุติธรรม
เป็นที่ยอมรับของพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าเครื่องบูชา
๔ สายตาที่หยิ่งจองหองกับใจที่หยิ่งยโส
และตะเกียงของบรรดาผู้ชั่วร้ายล้วนเป็นบาปทั้งสิ้น
๕ แผนการของคนขยันมีแต่จะนำไปสู่การเพิ่มพูนประโยชน์
แต่ทุกคนที่หุนหันพลันแล่นมีแต่จะยากจนลง
๖ ความมั่งคั่งที่ได้มาจากลิ้นทีหลอกลวง
เป็นเสมือนไอน้ำที่จางหายไป และเหมือนบ่วงแร้วแห่งความตาย
๗ ความรุนแรงของคนชั่วร้ายจะกวาดล้างพวกเขาเอง
ด้วยว่า เขาไม่ยอมทำสิ่งที่ถูกต้อง
๘ หนทางของคนทำผิดช่างคดเคี้ยว
แต่การกระทำของผู้บริสุทธิ์นั้นเที่ยงตรง
๙ อาศัยอยู่ที่มุมหนึ่งบนดาดฟ้า
ก็ยังดีกว่าอยู่ในบ้านร่วมกับภรรยาช่างทะเลาะเบาะแว้ง
๑๐ เจตนาของคนชั่วร้ายมุ่งมั่นในความเลวร้าย
เพื่อนบ้านจะหาความเมตตาจากเขาไม่ได้เลย
๑๑ คนเขลาเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อเห็นคนเย้ยหยันถูกลงโทษ
คนทีมีสติปัญญาจะเรียนรู้เมื่อเขาได้รับการสั่งสอน
๑๒ องค์ผู้มีความชอบธรรมสนใจในครัวเรือนของคนชั่ว

และพระองค์จะเหวี่ยงเขาสู่ความพินาศ
๑๓ ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับฟังผู้ยากไร้เมื่อเขาร้องขอความช่วยเหลือ
ตัวเขาเองก็เช่นกัน ดังนั้นเมื่อร้องขอ แล้วจะไม่ได้รับคำตอบ
๑๔ ของกำนัลที่แอบให้สามารถสลายความโกรธให้หายไป
และสินบนที่แอบรับไว้ช่วยบรรเทาความฉุนเฉียว
๑๕ ความเที่ยงธรรมนำความยินดีมาสู่ผู้มีความชอบธรรม
แต่นำความกลัวมาสู่ผู้กระทำความชั่ว
๑๖ มนุษย์ผู้ใดที่หันเหไปจากหนทางแห่งการหยั่งรู้
ก็จะพักอยู่ร่วมกับหมู่คนตาย
๑๗ คนรักความสนุกสนานจะเป็นคนยากไร้
คนรักเหล้าองุ่นและน้ำมันหอมจะไม่เป็นคนมั่งมี
๑๘ คนชั่วร้ายเป็นค่าไถ่สำหรับผู้มีความชอบธรรม
และคนใจหินเป็นค่าไถ่สำหรับผู้มีความเที่ยงธรรม
๑๙ อาศัยอยู่ในดินแดนอันแร้นแค้น
ก็ยังดีกว่าอยู่กับหญิงช่างทะเลาะและอารมณ์ร้าย
๒๐ ทรัพย์สืงของและน้ำมันอันมีค่าคงอยู่ในบ้านของคนมีสติปัญญา
แต่คนโง่ผลาญทุกสิ่งจนหมดสิ้น
๒๑ ผู้มุ่งมั่นในความชอบธรรมและความรัก
จะพบกับชีวิต ความชอบธรรม และเกียรติยศ
๒๒ ผู้มีสติปัญญาขึ้นไปโจมตีเมืองที่มั่นคงแข็งแรง
และทำลายป้อมซึ่งข้าศึกมั่นใจให้ราบคาบได้
๒๓ ผู้ระวังปากและลิ้น
เป็นผู้รักษาตัวให้พ้นจากปัญหาได้
๒๔ คนหยิ่งยโสและผยองมีสมญาว่า □ผู้เย้ยหยัน□
เขาประพฤติตัวอย่างหยิ่งยโสและปราศจากความเกรงขาม
๒๕ ความอยากได้ของคนเกียจคร้านเป็นฝ่ายฆ่าตัวเขาเอง
เพราะว่ามือของเขาไม่ยอมขยับทำงาน
๒๖ เขาอยากได้มากขึ้นตลอดวันเวลา
ส่วนผู้มีความชอบธรรมมักให้และไม่ขยักเก็บไว้
๒๗ เครื่องสักการะของคนชั่วร้ายเป็นที่น่ารังเกียจ
และจะยิ่งกว่านั้นสักเพียงไรเมื่อเขาให้ด้วยแรงจูงใจอันต่ำช้า
๒๘ พยานเท็จจะพินาศ
แต่ผู้ฟังที่ดีจะเป็นฝ่ายให้คำพยานจนถึงความสำเร็จ
๒๙ คนชั่วแสดงท่าขึงขังให้เห็น
แต่ผู้มีความชอบธรรมไตร่ตรองวิถีทางของเขา
๓๐ ไม่มีสติปัญญา การหยั่งรู้ หรือแผนการใดๆ
ที่สามารถต่อต้านพระผู้เป็นเจ้าได้สำเร็จ
๓๑ ม้าจะถูกเตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับรบในการสงคราม
แต่ชัยชนะนั้นขึ้นอยู่กับพระผู้เป็นเจ้า

๒๒

๑ ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งที่พึงปรารถนามากกว่าความมั่งคั่งอันมหาศาล
การเป็นที่เคารพนับถือก็ดีกว่าเงินและทอง

๒ คนมั่งมีและคนยากไร้มีสิ่งที่เหมือนกันคือ
พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างเขาทั้งสอง
๓ คนฉลาดรอบคอบเห็นภัยอันตรายก็จะหลบซ่อนตัว
แต่คนเขลาก้าวต่อไปแล้วเผชิญกับความทุกข์
๔ การถ่อมตัวและความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
จะนำมาซึ่งความมั่งมี เกียรติยศ และชีวิต
๕ หนามและกับดักอยู่ในทางของคนใจคด
คนที่รักษาจิตวิญญาณของเขาก็จะอยู่ไกลจากสิ่งเหล่านั้น
๖ จงฝึกฝนลูกให้ไปในทางซึ่งเขาควรเดินไป
เมื่อเขาเติบโตขึ้นแล้ว เขาจะไม่หันเหไปจากทางนั้น
๗ คนมั่งมีใช้อำนาจเหนือคนยากไร้
และผู้ยืมเป็นทาสของผู้ให้ยืม
๘ คนที่หว่านความไม่เป็นธรรมจะเก็บเกี่ยวความวิบัติ
และอำนาจอันบ้าคลั่งของเขาจะหมดสิ้นไป
๙ คนใจกว้างจะได้รับพระพร
เพราะว่าเขาแบ่งปันอาหารให้กับคนยากไร้
๑๐ ถ้าไล่คนช่างเย้ยหยันออกไปการแก่งแย่งชิงดีกันก็จะออกตามไปด้วย
แล้วการทะเลาะวิวาทกับการเหยียดหยามก็จะจบสิ้น
๑๑ คนที่รักใจบริสุทธิ์
และมีวาจาอันกอปรด้วยความกรุณาจะได้กษัตริย์มาเป็นสหาย
๑๒ ดวงตาของพระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูผู้มีสติปัญญา
แต่พระองค์จะกำจัดคำพูดของคนทรยศ
๑๓ คนเกียจคร้านพูดว่า “มีสิงโตอยู่ข้างนอก
เราจะถูกฆ่าตายกลางถนนโน่น”
๑๔ ปากของหญิงที่ล่วงประเวณีเป็นดั่งหลุมลึก
และคนที่พระผู้เป็นเจ้ากริ้วจะเป็นคนที่ตกลงไปในหลุมนั้น
๑๕ ความโง่ผนึกแน่นอยู่กับใจของเด็ก
แต่การใช้ไม้เรียวเป็นการฝึกวินัย และจะขับความโง่ให้ออกไปไกลจากตัวเขา
๑๖ คนที่กดขี่ข่มเหงผู้ยากไร้เพื่อเพิ่มพูนความร่ำรวยให้แก่ตนเอง
และคนที่ปรนเปรอแก่คนมั่งมี จะได้รับความขัดสนเป็นผลตอบแทน

ฟังคำของผู้มีสติปัญญา

๑๗ จงเงี่ยหูของเจ้าและฟังคำของผู้มีสติปัญญา
จงนำพาจิตใจของเจ้าไปสู่ความรู้ของเรา
๑๘ เพราะจะเป็นที่น่ายินดี ถ้าเจ้าเก็บรักษามันไว้ในตัวของเจ้า
เพื่อให้พร้อมอยู่ที่ริมฝีปากของเจ้า
๑๙ เพื่อว่าเจ้าจะได้ไว้วางใจพระผู้เป็นเจ้า
เราได้ให้เจ้ารู้ในวันนี้แล้ว ใช่แล้ว ให้เจ้านั่นแหละ
๒๐ เราได้เขียนเรื่องคำตักเตือนและความรู้ไว้ให้เจ้า
ถึงสามสิบประการแล้วมิใช่หรือ
๒๑ เพื่อให้เจ้ารู้คำพูดที่เป็นสัจจะและเชื่อถือได้
เพื่อเจ้าจะได้มีคำตอบอันกอปรด้วยสัจจะกลับมายังผู้ที่ส่งเจ้าไป

๒๒ อย่าเอาเปรียบคนจนเพราะความจนของเขา

และอย่าเหยียบย่ำคนขัดสนที่ประตูเมือง
๒๓ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นธุระดำเนินเรื่องให้เขา
โดยจะยึดแม้ชีวิตของคนที่กระทำสิ่งร้ายต่อคนเหล่านี้
๒๔ อย่าเป็นเพื่อนกับคนอารมณ์ร้าย
และอย่าสมาคมกับคนขี้โกรธ
๒๕ มิฉะนั้นเจ้าจะไปเลียนแบบเขา
และเจ้าเองจะตกอยู่ในบ่วงแร้ว
๒๖ อย่าเป็นคนที่ให้คำมั่นสัญญา
หรือรับประกันหนี้ให้ใคร
๒๗ ถ้าเจ้าไม่มีอะไรจ่ายเป็นค่าชดใช้
แล้วทำไมเจ้าจึงยอมให้เขายึดเตียงนอนของเจ้าไป
๒๘ อย่าขยับเขยื้อนหลักเขตโบราณ
ที่เหล่าบรรพบุรุษของเจ้าปักไว้
๒๙ เจ้าเห็นคนที่ชำนาญในการงานของเขาไหม
เขาจะรับใช้บรรดากษัตริย์
และจะไม่รับใช้คนสามัญ

๒๓

๑ เวลาเจ้านั่งรับประทานร่วมกับผู้คนระดับปกครอง
ก็จงระวังให้ดีว่ามีอะไรตั้งไว้ที่ตรงหน้าเจ้า
๒ และหากว่าเจ้าหิวกระหายนัก
ก็จงใช้มีดจ่อคอของเจ้าไว้
๓ อย่ากระหายสิ่งที่เจ้าเห็นว่าเอร็ดอร่อย
เพราะมันเป็นอาหารที่ล่อลวง
๔ อย่าหักโหมเกินกำลังเพียงเพื่อเสาะหาความมั่งมี
จงใช้สติปัญญาเหนี่ยวรั้งตนไว้
๕ เพียงเหลือบตาดูความมั่งมีขณะหนึ่ง มันก็หายไป
ด้วยว่าปีกของมันจะงอกขึ้นได้แน่
และโผขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างนกอินทรี
๖ อย่าไปรับประทานอาหารของคนตระหนี่
และอย่ากระหายของเอร็ดอร่อยของเขา
๗ ด้วยว่า เขาเป็นคนประเภทที่คิดถึงราคาเสมอ
เขาจะพูดว่า "รับประทานและดื่มเถิด"
แต่ใจของเขาไม่ได้คิดเช่นนั้น
๘ เจ้าจะอาเจียนสิ่งที่เจ้าได้กลืนลงไปแล้ว
และเจ้าจะเสียดายคำชมของเจ้า
๙ อย่าสนทนากับคนโง่
เพราะว่าเขาจะดูหมิ่นสติปัญญาที่แสดงออกมาจากคำพูดของเจ้า
๑๐ อย่าขยับเขยื้อนหลักเขตโบราณ
และอย่าล่วงล้ำเขตที่ดินของเด็กกำพร้า
๑๑ เพราะว่าองค์ผู้คุ้มกันของพวกเขาเข้มแข็ง
พระองค์จะเป็นธุระจัดการด้วยการต่อต้านเจ้า
๑๒ จงเปิดใจให้กับคำสั่งสอน
และเปิดหูของเจ้าให้กับคำพูดแห่งความรู้
๑๓ อย่ารั้งการฝึกวินัยให้เด็ก
ถึงเจ้าจะเฆี่ยนเขาด้วยไม้เรียว เขาก็จะไม่ตาย
๑๔ ถ้าเจ้าเฆี่ยนเขาด้วยไม้เรียว

เจ้าก็จะช่วยเขาให้รอดจากแดนคนตาย
๑๕ ลูกเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าเปี่ยมด้วยสติปัญญา
ใจของเราก็จะยินดีด้วย
๑๖ เราจะชื่นชมยินดีจากก้นบึ้งของใจเรา
เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งอันควร
๑๗ อย่าปล่อยให้ใจของเจ้าอิจฉาคนบาป
แต่จงให้ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในใจเสมอไป
๑๘ อนาคตนั้นมีอย่างแน่นอน
และความหวังของเจ้าจะไม่สูญสลายไป

๑๙ ลูกเอ๋ย จงฟังเถิด เจ้าจะได้มีสติปัญญา
และจงนำพาใจของเจ้าไปตามทางนั้น
๒๐ อย่าคลุกคลีกับพวกที่ดื่มเหล้าองุ่นมากเกินไป
หรือพวกตะกละกินเนื้อ
๒๑ คนขี้เมาและคนตะกละจะตกอยู่ในความยากจน
และคนขี้เกียจหลังยาวจะต้องเอาเศษผ้าขี้ริ้วพันกาย
๒๒ จงฟังบิดาผู้ให้กำเนิดแก่เจ้า
และอย่าดูหมิ่นมารดาเมื่อท่านชราลง
๒๓ จงซื้อความจริงไว้และอย่าขายไปเสีย
จงรับเอาสติปัญญา การสั่งสอน และความเข้าใจ
๒๔ บิดาของผู้มีความชอบธรรมจะยินดีเป็นอย่างมาก
คนทีมีบุตรอันกอปรด้วยสติปัญญาจะชื่นชมยินดีในตัวเขา
๒๕ จงทำให้บิดาและมารดาของเจ้าชื่นชม
จงทำให้ผู้ให้กำเนิดของเจ้ามีใจยินดี

๒๖ ลูกเอ๋ย จงมอบใจของเจ้าให้เราเถิด
และให้ตาของเจ้าสังเกตวิถีทางของเรา
๒๗ ด้วยว่าหญิงแพศยาเป็นเสมือนหลุมลึก
หญิงโสเภณีเป็นเสมือนบ่อแคบ
๒๘ หล่อนนอนซุ่มรออย่างโจร
และทำให้จำนวนชายที่นอกใจภรรยามีเพิ่มมากขึ้น

๒๙ ใครทุกข์ ใครเศร้า
ใครทะเลาะวิวาทกัน ใครมีความลำบาก
ใครได้รับบาดเจ็บโดยไม่มีสาเหตุ
ใครตาแดง
๓๐ ก็คือพวกที่ไม่ยอมเลิกดื่มเหล้าองุ่น
พวกที่ไปลองเหล้าองุ่นผสม
๓๑ อย่ามองเหล้าองุ่นตอนที่สีของมันแดง
ตอนที่มันพ่นฟองพร่างพรายอยู่ในแก้ว
และไหลลื่นลงคออย่างง่ายดาย
๓๒ สุดท้าย มันก็จะฉกเจ้าดั่งงู
และเป็นพิษดั่งพิษของงู
๓๓ นัยน์ตาของเจ้าจะเห็นสิ่งที่แปลกประหลาด

และเกิดความคิดอันสับสน
๓๔ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนลอยอยู่กลางทะเล
เหมือนคนที่นอนอยู่บนยอดเสากระโดงเรือ
๓๕ เจ้าจะพูดว่า พวกเขาชกต่อยตัวข้า แต่ข้าไม่เจ็บตัว
เขาตีข้า แต่ข้าไม่รู้สึก
เมื่อไหร่ข้าจึงจะตื่นขึ้น
แล้วจะได้ไปดื่มอีกอึกหนึ่ง

๒๔

๑ อย่าอิจฉาคนเลว
และอย่าปรารถนาจะอยู่กับพวกเขา
๒ เพราะจิตใจของเขาคิดแผนการสู่ความหายนะ
และปากก็พูดถึงเรื่องที่จะทำให้เดือดร้อน

๓ บ้านถูกสร้างขึ้นด้วยสติปัญญา
และก่อตั้งได้อย่างมั่นคงด้วยความเข้าใจ
๔ ห้องทุกห้องบรรจุเต็มด้วยสมบัติอันมีค่า
และสวยงามได้ก็ด้วยความรู้
๕ คนมีสติปัญญามีพลังมากกว่าคนแข็งแรง
และคนมีความรู้ก็เกินหน้ากว่าคนมีพละกำลัง
๖ เจ้าสู้สงครามได้ก็ด้วยคำแนะนำอันชาญฉลาด
และจะมีชัยชนะได้ก็ด้วยผู้ปรึกษามากหลาย
๗ สติปัญญามีค่าสูงเกินไปสำหรับคนโง่
และที่ประตูเมืองเขาก็ไม่อาจเปิดปากพูด

๘ คนวางแผนชั่วร้ายจะได้ชื่อว่าเป็น
ผู้กระทำความเดือดร้อน
๙ บาปเป็นแผนการของคนโง่
และคนช่างเยาะหยันเป็นที่น่ารังเกียจต่อมนุษย์

๑๐ ถ้าเจ้าเป็นลมล้มไปในยามคับขัน
ก็นับว่าเจ้าเป็นคนแรงน้อย
๑๑ จงช่วยชีวิตคนที่กำลังถูกพาตัวไปฆ่า
และคนที่กำลังซัดเซไปยังที่ประหาร
๑๒ ถ้าเจ้าอ้างว่า เราไม่รู้เรื่องนี้เลย
แล้วพระองค์ดูที่ใจของเจ้าจะไม่เข้าใจหรือ
พระองค์ผู้ดูแลจิตวิญญาณของเจ้าจะไม่รู้หรือ
พระองค์จะไม่สนองตอบทุกคนตามแต่การกระทำของเขาหรือ

๑๓ ลูกเอ๋ย กินน้ำผึ้งเถิด เพราะว่าเป็นสิ่งดี
และน้ำผึ้งที่หยดจากรวงมีรสหวาน
๑๔ จงรู้ด้วยว่าสติปัญญาก็เป็นเช่นนั้นต่อจิตวิญญาณของเจ้า
ถ้าเจ้าพบ เจ้าก็จะมีอนาคต
และความหวังของเจ้าจะไม่ถูกตัดขาดไป

๑๕ อย่าทำตัวเหมือนโจรที่ดักซุ่มเพื่อกระทำการต่อต้านบ้านของคนมีความชอบธรรม
อย่าทำลายที่อยู่อาศัยของเขา
๑๖ ด้วยว่า คนมีความชอบธรรมล้มเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก
ส่วนคนชั่วจะล้มลงในความหายนะ
๑๗ อย่ายินดีเวลาศัตรูของเจ้าล้มลง
และอย่าสะใจเวลาที่เขาพลาด
๑๘ โดยเกรงว่าพระผู้เป็นเจ้าจะเห็นและไม่พอใจ
และพระองค์ก็จะเลิกโกรธกริ้วเขา

๑๙ อย่าวุ่นวายใจเพราะคนทำความชั่ว
หรืออิจฉาคนเลว
๒๐ ด้วยว่าคนชั่วไม่มีอนาคต
ตะเกียงของคนเลวจะถูกดับ

๒๑ ลูกเอ๋ย จงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์
และจงเชื่อฟังทั้งสอง
๒๒ เพราะว่าความหายนะจากพระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์จะเกิดขึ้นโดยฉับพลัน
แล้วใครจะรู้ถึงขนาดของความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากทั้งสอง

ผู้มีสติปัญญาสั่งสอนเพิ่มขึ้น

๒๓ สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้มาจากผู้มีสติปัญญาเช่นกัน
การตัดสินอย่างลำเอียงเป็นสิ่งไม่ดี
๒๔ คนที่พูดกับคนชั่วว่า “เจ้าไม่มีความผิด”
บรรดาชนชาติก็จะสาปแช่ง และบรรดาชนชาติจะกล่าวโทษเขา
๒๕ แต่คนที่ห้ามคนชั่วไว้จะมีความยินดี
และพระพรอันประเสริฐจะเป็นของเขา
๒๖ ใครก็ตามที่ตอบตามความเป็นจริง
เป็นเสมือนจูบที่ริมฝีปาก

๒๗ จงเตรียมงานข้างนอกของเจ้าให้เสร็จ
ให้ทุกสิ่งในไร่นาพร้อมสำหรับเจ้า
และหลังจากนั้นจึงสร้างบ้านของเจ้า

๒๘ อย่าเป็นพยานเท็จต่อต้านเพื่อนบ้านของเจ้าโดยไม่มีสาเหตุ
และอย่าหลอกลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า
๒๙ อย่าพูดว่า “เราจะกระทำต่อเขาให้เท่ากับที่เขากระทำต่อเรา
เราจะสนองตอบคนนั้นตามที่เขาได้กระทำไป”

๓๐ เราผ่านไร่นาของคนเกียจคร้าน
ผ่านสวนองุ่นของคนไร้สามัญสำนึก
๓๑ และดูเถิด มีหนามเต็มไปหมด
พื้นดินปกคลุมไปด้วยไม้หนาม
และกำแพงหินก็ถูกพังทลายลง
๓๒ เราเห็นแล้วก็พิจารณา
เรามองดูแล้วก็ได้รับบทเรียน
๓๓ นอนสักนิด หลับสักหน่อย

วางมือพักสักประเดี๋ยว
๓๔ แล้วความจนก็จะมาถึงตัวเจ้าประหนึ่งโจรมา
และเจ้าจะขาดแคลนประหนึ่งคนถือโล่

๒๕

สุภาษิตของซาโลมอนเพิ่มเติม

๑ สุภาษิตต่อจากนี้เป็นของซาโลมอน ซึ่งคนของเฮเซคียาห์*กษัตริย์ของแคว้นยูดาห์ได้
คัดลอกไว้

๒ ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอยู่ที่การปกปิดสิ่งต่างๆ ให้เร้นลับ
แต่ความยิ่งใหญ่ของบรรดากษัตริย์ก็คือการที่ท่านแสวงหาคำตอบในสิ่งต่างๆ
๓ ความสูงของฟ้าสวรรค์ และความลึกของแผ่นดินโลกเป็นเช่นไร
จิตใจของกษัตริย์ก็สุดจะหยั่งถึงเช่นนั้น
๔ เมื่อขุจัดขี้แร่ออกจากเงินแล้ว
ช่างเงินก็จะมีวัสดุสำหรับทำภาชนะ
๕ จงกำจัดคนชั่วร้ายไปให้พ้นจากกษัตริย์
แล้วบัลลังก์ของท่านจะถูกสถาปนาอยู่ในความชอบธรรม
๖ อย่ายกย่องตนเองเวลาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์
และอย่าเข้าไปยืนอยู่ในที่ของผู้สูงส่ง
๗ ให้มีคนบอกเจ้าว่า □เลื่อนขึ้นมาอยู่ที่นี่□
ก็ยังจะดีกว่าถูกไล่ไปอยู่ที่ต่ำลงต่อหน้าผู้สูงศักดิ์
เท่าที่เจ้าก็เห็นด้วยตาของเจ้าเองแล้ว
๘ จงอย่ารีบร้อนขึ้นศาลกับผู้ใด
หากว่าเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าต้องอับอาย
แล้วเจ้าจะทำอย่างไรเล่า
๙ ถ้าเจ้ากับเพื่อนบ้านมีเรื่องถกเถียงกัน ก็ให้ตกลงกันเอง
แต่อย่าเปิดโปงความลับของกันและกัน
๑๐ เจ้าต้องอับอายหากมีคนได้ยินเข้า
ต่อไปเจ้าก็จะเสียชื่อเสียง

๑๑ ถ้อยคำที่พูดถูกกาลเทศะ
ก็เป็นเสมือนลูกแอปเปิ้ลทองบนแท่นเงิน
๑๒ ผู้มีสติปัญญากล่าวคำตักเตือนแก่ผู้ตั้งใจฟัง
มีค่าประดุจตุ้มหูหรือเครื่องประดับทองคำ
๑๓ ความเย็นของหิมะในฤดูเก็บเกี่ยวเป็นเช่นไร
ผู้ถือสารที่ภักดีก็เป็นเช่นนั้นสำหรับคนที่ส่งให้เขาไป
คือสร้างความชื่นใจให้กับนายของเขา
๑๔ เมฆและลมที่ปราศจากฝนเป็นเช่นไร
คนโอ้อวดว่าจะให้ของกำนัลแต่ก็ไม่ให้ ก็เป็นเช่นนั้น

๑๕ หากมีความอดทน เจ้าก็อาจจะสามารถชักจูงผู้อยู่ในระดับปกครองได้ด้วย
และลิ้นทีแม้จะอ่อนแต่ก็สามารถหักกระดูกได้
๑๖ ถ้าเจ้าพบน้ำผึ้ง ก็กินแค่พอประมาณ

---

* **๒๕□๑** เฮเซคียาห์ ครองราชย์ปี 716-687 ก่อน ค□ศ□

หากว่ามากเกินไป เจ้าก็จะอาเจียน
๑๗ อย่าย่างเท้าเข้าไปในบ้านของเพื่อนบ้านบ่อยนัก
เพราะว่าเขาจะเบื่อหน้าและพาลเกลียดเจ้าเสีย
๑๘ คนที่ให้การเท็จต่อต้านเพื่อนบ้านของตน
เป็นเสมือนกระบอง ดาบ หรือไม่ก็ธนูอันแหลมคม
๑๙ การไว้วางใจผู้ที่ไร้ความภักดีในยามลำบาก
เป็นเสมือนฟันผุ หรือไม่ก็เท้าที่ไถลลื่น
๒๐ ใครก็ตามร้องเพลงให้คนกลุ้มใจฟัง
ก็เป็นเสมือนคนที่ปลดเสื้อผ้าออกในยามอากาศหนาว
หรือราดน้ำส้มสายชูบนบาดแผล
๒๑ ถ้าศัตรูของเจ้าหิว ก็จงให้อาหารเขากิน
ถ้าเขากระหายจงให้น้ำเขาดื่ม
๒๒ เพราะการกระทำเช่นนี้เท่ากับเป็นการสุมถ่านที่ลุกโพลงทั้งกองบนศีรษะของเขา†
แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะให้รางวัลแก่เจ้า
๒๓ ลมเหนือนำฝนมาเช่นไร
ลิ้นเปิดโปงความลับก็พาให้คนโกรธเช่นนั้น
๒๔ อาศัยอยู่ที่มุมหนึ่งบนดาดฟ้า
ก็ยังดีกว่าอยู่ในบ้านร่วมกับภรรยาช่างทะเลาะเบาะแว้ง
๒๕ ข่าวดีจากแดนไกล
เป็นเสมือนน้ำเย็นที่ให้แก่จิตวิญญาณที่กระหาย
๒๖ ผู้มีความชอบธรรมที่ยอมจำนนต่อคนชั่วร้าย
เป็นเสมือนน้ำพุโคลนหรือไม่ก็บ่อน้ำเสีย
๒๗ กินน้ำผึ้งมากไม่ดี
การแสวงหาคำชมก็เป็นเช่นเดียวกัน
๒๘ คนที่ไม่รู้จักควบคุมตนเอง
เป็นเสมือนกำแพงเมืองที่ถูกโค่นทำลาย

๒๖

๑ หิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเก็บเกี่ยวไม่เหมาะกันเช่นไร
คนโง่ก็ไม่เหมาะสมกับเกียรติเช่นนั้น
๒ นกกระจอกกระพือปีกบิน และนกนางแอ่นโผผินบินร่อนไปเช่นไร
การสาปแช่งโดยไม่มีสาเหตุ ก็จะว่อนหายไปเช่นนั้น
๓ แส้สำหรับม้า บังเหียนสำหรับลา
และไม้เรียวสำหรับหลังของคนโง่
๔ อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา
มิฉะนั้นเจ้าจะเป็นเหมือนกับเขา
๕ ถ้าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา
เขาก็จะคิดว่าตนฉลาดนัก
๖ คนที่ใช้คนโง่เป็นผู้ส่งข่าวสาร
ก็นับว่า ตัดเท้าทั้งสองของตนและรับเอาความวินาศเข้าใส่ตัว
๗ ขาของคนพิการห้อยร่องแร่งใช้การไม่ได้เช่นไร
สุภาษิตที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เช่นนั้น
๘ การให้เกียรติแก่คนโง่นั้นไร้ประโยชน์
พอๆ กับการผูกก้อนหินติดไว้กับสลิง*

---

† **๒๕๒๒** โรม 12:20 * **๒๖๘** สลิง ใช้เหวียงก้อนหิน ฉบับ 1 ซามูเอล 17:40,49,50

๙ หนามตำมือของคนเมาเหล้าเช่นไร
สุภาษิตในปากของคนโง่ก็เป็นเช่นนั้น
๑๐ การว่าจ้างคนโง่หรือคนที่บังเอิญเดินผ่านมา
ก็เปรียบได้กับนักธนูที่ยิงลูกธนูสุ่มสี่สุ่มห้าโดนผู้คนไปทั่ว
๑๑ สุนัขที่กลับไปกินสิ่งที่มันสำรอกออกเช่นไร†
คนโง่ที่ทำสิ่งโง่ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็เช่นนั้น
๑๒ เจ้าเห็นคนฉลาดในสายตาของตนเองไหม
คนโง่ก็ยังมีความหวังมากกว่าเขาเสียอีก
๑๓ คนเกียจคร้านพูดว่า “มีสิงโตอยู่ที่ถนน
สิงโตอยู่ที่ลานชุมนุม”
๑๔ ประตูติดกับบานพับซึ่งตีกลับไปกลับมาเป็นเช่นไร
คนเกียจคร้านที่อยู่กับเตียงนอนก็เป็นเช่นนั้น
๑๕ คนขี้เกียจแช่มือไว้ในจานของตน
เขาขี้เกียจเหลือเกิน แม้แต่จะยกมือป้อนตัวเองยังไม่ยอมทำ
๑๖ ในสายตาของคนเกียจคร้านจะเห็นว่าตนมีความฉลาดมากเกินกว่า
ความฉลาดของคนเจ็ดคนที่สามารถโต้ตอบอย่างเฉลียวฉลาดได้
๑๗ ผู้ใดยุ่งกับการทะเลาะวิวาทที่ไม่เกี่ยวกับตน
ผู้นั้นเปรียบเสมือนคนดึงหูสุนัขที่เดินผ่านมา
๑๘ คนไม่มีสติยั้งคิดที่ยิงลูกธนูเพลิง
หรือลูกธนูมีพิษที่ทำให้ถึงแก่ชีวิต เปรียบได้กับ
๑๙ คนหลอกลวงเพื่อนบ้าน
และพูดว่า “เราเพียงล้อเล่นเท่านั้น”
๒๐ หากว่าไม่มีฟืน ไฟก็ดับ
และที่ใดไม่มีคนซุบซิบ การทะเลาะวิวาทก็ยุติลง
๒๑ ถ่านคุเป็นเพลิง และฟืนลุกเป็นไฟได้อย่างไร
คนช่างต่อล้อต่อเถียง ก็ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทได้อย่างนั้น
๒๒ คำพูดของคนซุบซิบนินทาเป็นเช่นอาหารโอชา
และไหลลงสู่ส่วนลึกสุดของร่างกาย
๒๓ น้ำยาเคลือบเครื่องดินเผาเป็นเช่นไร
ริมฝีปากรื่นหูแต่ใจชั่วร้ายก็เป็นเช่นนั้น
๒๔ ผู้ที่มีใจเกลียดชังใช้คำพูดปิดบังความรู้สึกของตน
แต่ใจของเขาสะสมความหลอกลวง
๒๕ แม้การพูดของเขาจะแสดงความกรุณาก็อย่าเชื่อ
เพราะใจของเขามีแต่สิ่งที่น่ารังเกียจทั้งเจ็ดสิ่ง
๒๖ ความเกลียดชังของเขาอาจจะถูกปิดบังด้วยความหลอกลวง
แต่ความเลวร้ายของเขาจะถูกเปิดโปงให้เป็นที่รู้โดยทั่วหน้ากัน
๒๗ ถ้าใครขุดหลุมพราง คนนั้นก็จะตกลงไปเอง
ถ้าใครกลิ้งก้อนหิน มันก็จะกลิ้งกลับไปทับเขาเองเช่นกัน
๒๘ ลิ้นที่โป้ปดเกลียดชังผู้ที่มันทำร้าย
และปากที่ยกยอปอปั้นทำให้พินาศได้

๒๗

๑ อย่าโอ้อวดถึงเรื่องของวันพรุ่งนี้

† **๒๖๑๑** 2 เปโตร 2:22

เพราะเจ้าไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
๒ ปล่อยให้ผู้อื่นเป็นผู้เยินยอเจ้าเถิด อย่าให้มาจากปากของเจ้าเอง
แต่ให้มาจากคนที่เจ้าไม่รู้จัก แทนที่จะมาจากริมฝีปากของเจ้าเอง
๓ ก้อนหินหนัก ทรายก็มีน้ำหนัก
แต่การก่อกวนของคนโง่หนักเสียยิ่งกว่าสองสิ่งนี้
๔ ความโกรธนั้นโหดเหี้ยม ความฉุนเฉียวก็เหลือทน
แต่ใครจะต้านฤทธิ์ของความริษยาได้
๕ การว่ากล่าวตักเตือนที่ทำอย่างเปิดเผยนั้น
ดีกว่าความรักที่ถูกซ่อนเอาไว้
๖ บาดแผลจากเพื่อนยังพอไว้ใจได้
แต่จูบของศัตรูนั้นหลอกลวง
๗ คนทีอิ่มหนำแล้วแม้น้ำผึ้งเขาก็ยังรังเกียจ
แต่สำหรับคนหิวโหยแม้สิ่งที่มีรสขมก็ยังรู้สึกว่ามีรสหวาน
๘ คนทีพลัดพรากจากบ้านเกิดของตน
เป็นเสมือนนกที่พลัดพรากจากรังของมัน
๙ น้ำมันและน้ำหอมนำความชื่นใจมาให้
และคำแนะนำที่ดีจากเพื่อนก็ทำให้ใจยินดี
๑๐ อย่าละทิ้งเพื่อนของเจ้าหรือเพื่อนของพ่อเจ้า
และอย่าไปหาพี่น้องของเจ้าในยามที่เจ้าทุกข์ยาก
เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เจ้า
ดีกว่าพี่น้องที่อยู่ห่างไกล
๑๑ ลูกเอ๋ย จงเป็นคนมีสติปัญญาและทำให้เราชื่นใจเถิด
เราจะได้มีคำตอบให้กับคนที่ติเตียนเรา
๑๒ คนฉลาดรอบคอบเห็นภัยอันตรายก็จะหลบซ่อนตัว
แต่คนเขลาก้าวต่อไปแล้วเผชิญกับความทุกข์
๑๓ จงยึดเสื้อผ้าของคนที่ไว้ใจคนแปลกหน้าเอาไว้เถิด
และจงทำสัญญาเป็นหลักประกันถ้าเขาไว้ใจคนที่เขาไม่รู้จัก
๑๔ ถ้าใครอวยพรเพื่อนของตนด้วยเสียงอันดังในเวลาเช้าตรู่
ก็ถือว่าเป็นการสาปแช่ง
๑๕ ฝนตกพรำๆ ตลอดทั้งวัน
เป็นเสมือนภรรยาช่างทะเลาะเบาะแว้ง
๑๖ จะยับยั้งหล่อนไว้ก็เหมือนยับยั้งลมไม่ให้พัด
หรือเหมือนกำน้ำมันไว้ในมือขวา
๑๗ เอาเหล็กลับเหล็กยังทำได้
ชายคนหนึ่งก็จะขัดเกลาชายอีกคนได้ด้วยเช่นกัน
๑๘ ผู้ใดดูแลต้นมะเดื่อ ผู้นั้นจะได้กินผลของมัน
และผู้ที่เฝ้าดูนายของตนจะได้รับเกียรติ
๑๙ เงาในน้ำสะท้อนให้เห็นใบหน้าเช่นไร
ใจมนุษย์ก็สะท้อนถึงตัวตนของเขาเช่นนั้น
๒๐ แดนคนตายและความวิบัติไม่มีวันพึงพอใจ
และสายตามนุษย์ก็ไม่มีความพึงพอใจเช่นกัน
๒๑ เบ้าหลอมมีไว้สำหรับเงิน และเตาหลอมสำหรับทองคำ
ส่วนมนุษย์ถูกทดสอบโดยคำยกย่องที่เขาได้รับ
๒๒ แม้เจ้าจะเอาเมล็ดพืช
โขลกปนกับคนโง่ในครกแล้ว

ความโง่ของเขาก็ไม่อาจหลุดจากตัวเขาได้

๒๓ จงแน่ใจว่าเจ้ารู้ทุกข์สุขของฝูงแกะของเจ้า
จงเอาใจใส่ฝูงสัตว์ของเจ้าให้ดี
๒๔ ด้วยว่า ความมั่งมีไม่ยั่งยืนตลอดไป
และมงกุฎไม่คงอยู่อย่างปลอดภัยในทุกชั่วอายุคน
๒๕ เวลาถางหญ้าแล้ว ใบอ่อนก็งอกใหม่
และหญ้าบนภูเขาก็ถูกเก็บเกี่ยว
๒๖ ลูกแกะจะมีขนให้เจ้าใช้ทอเสื้อ
และแพะจะให้รายได้เพื่อซื้อทุ่งนา
๒๗ เจ้าจะมีนมแพะอย่างสมบูรณ์ไว้เป็นอาหารของเจ้าและครอบครัว
และยังมีพอเลี้ยงดูบรรดาสาวใช้ของเจ้าอีกด้วย

๒๘

๑ คนชั่วร้ายหลบหนีแม้จะไม่มีคนตามล่า
ส่วนผู้มีความชอบธรรมมีความกล้าประดุจสิงโต
๒ ประเทศชาติที่มีการกบฏมักจะมีผู้นำมากหลาย
แต่ความมั่นคงจะยืนหยัดอยู่ได้หากมีผู้นำที่มีความรู้และการหยั่งรู้
๓ คนยากไร้ที่บีบคั้นคนจนด้วยกัน
เปรียบเสมือนฝนไหลหลากที่มาทำลายพืชผลทั้งหมด
๔ พวกฝ่าฝืนกฎบัญญัติจะยกย่องคนชั่วร้าย
แต่บรรดาผู้ถือตามกฎบัญญัติต่อต้านพวกเขา
๕ พวกคนเลวไม่เข้าใจถึงความยุติธรรม
แต่บรรดาผู้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้าเข้าใจดี
๖ คนยากไร้ที่ดำเนินชีวิตด้วยสัจจะ
ดีกว่าคนมั่งมีที่ใช้ชีวิตอย่างคดโกง
๗ ผู้ปฏิบัติตามกฎบัญญัติเป็นบุตรที่มีการหยั่งรู้
แต่เพื่อนตะกละนำความอับอายมาสู่บิดาของเขา
๘ คนที่หาความมั่งมีให้แก่ตนเองมากขึ้นโดยคิดดอกเบี้ยและโก่งราคา
เป็นผู้เก็บสะสมไว้ให้แก่คนที่มีเมตตาต่อผู้ยากไร้
๙ คนที่ทำเป็นหูทวนลม ไม่ฟังกฎบัญญัติ
แม้คำอธิษฐานของเขา ก็เป็นที่น่ารังเกียจ
๑๐ ผู้ใดนำพาผู้มีความชอบธรรมให้หลงไปในทางที่ชั่ว
ผู้นั้นจะตกในกับดักของตนเอง
แต่คนที่มีสัจจะ จะได้รับสิ่งดี
๑๑ คนมั่งมีเห็นว่าตนมีสติปัญญาในสายตาของเขาเอง
แต่ผู้ยากไร้ที่มีความหยั่งรู้สามารถเห็นแก่นแท้ของคนมั่งมี
๑๒ เมื่อผู้มีความชอบธรรมประสบชัยชนะ ทุกคนก็มีความยินดี
แต่เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้นมา ผู้คนก็พากันหลบซ่อนตัว
๑๓ คนที่ปกปิดความผิดของตนจะไม่มีความสำเร็จในชีวิต
แต่ใครก็ตามสารภาพและล้มเลิกเสีย ก็จะได้รับความเมตตา
๑๔ ผู้ที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าเสมอไปย่อมเป็นสุข
แต่คนจิตใจแข็งกระด้างจะตกอยู่ในความลำบาก

๑๕ คนชั่วร้ายที่ปกครองบรรดาผู้ยากไร้
เปรียบได้กับสิงโตขู่คำราม หรือหมีกระโจนเข้าหา
๑๖ ผู้อยู่ในระดับปกครองซึ่งขาดการหยั่งรู้คือผู้กดขี่ที่มีใจโหดเหี้ยม
แต่คนทีเกลียดการกอบโกยที่ไม่เป็นธรรมจะมีชีวิตยืนยาว
๑๗ คนทีมีชนักติดหลังเนื่องจากความผิดฐานฆาตกรรม
จะพเนจรไปจนวันตาย
อย่าให้ใครค้ำจุนเขาเลย
๑๘ ผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างมีสัจจะได้รับความปลอดภัย
แต่คนทีไปในทางคดจะล้มลงทันทีทันใด
๑๙ ผู้ที่ออกแรงรดน้ำพรวนดินของตนจะมีอาหารอุดมสมบูรณ์
แต่ผู้ที่มุ่งหาสิ่งที่ไร้ประโยชน์จะมีความยากจนข้นแค้น
๒๐ ผู้ที่มีความสัตย์ซื่อจะมีพระพรเป็นล้นพ้น
แต่คนทีตะเกียกตะกายหาความมั่งมีนั้น ใช่ว่าจะไม่ได้รับโทษ
๒๑ การแสดงความลำเอียงเป็นสิ่งไม่ดี
แต่เพื่อแลกกับขนมปังเพียงชิ้นเดียวคนก็ประพฤติผิดได้
๒๒ คนตระหนี่ตะเกียกตะกายหาความมั่งมี
และไม่รู้ว่าตนจะตกอยู่ในความขัดสน
๒๓ คนทีตักเตือนว่ากล่าวผู้อื่นจะเป็นทีชื่นชอบในบั้นปลาย
มากกว่าคนที่ใช้ลิ้นยกยอปอปั้น
๒๔ คนทีปอกลอกบิดามารดาของเขาเอง
แล้วพูดว่า ไม่ใช่เรื่องผิด
คนนั้นเป็นเพื่อนของผู้ทำลาย
๒๕ คนโลภก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท
ส่วนผู้ที่ไว้วางใจพระผู้เป็นเจ้าจะมีอย่างอุดมสมบูรณ์
๒๖ คนทีไว้วางใจตนเองเป็นคนโง่
ส่วนผู้ที่ใช้สติปัญญาจะพ้นภัย
๒๗ ผู้ที่แบ่งปันให้คนยากไร้จะไม่มีวันขัดสน
ส่วนคนที่ปิดหูปิดตาต่อพวกเขาจะถูกสาปแช่งมากมาย
๒๘ เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้นมา ผู้คนก็พากันหลบซ่อนตัว
แต่เมื่อเขาตายจากไป ผู้มีความชอบธรรมก็เพิ่มมากขึ้น

๒๙

๑ คนทีถูกตักเตือนหลายครั้ง แล้วยังหัวรั้น
จะถูกทำลายในพริบตาเดียวโดยไม่อาจแก้ไขได้
๒ เมื่อจำนวนผู้มีความชอบธรรมทวีขึ้น ผู้คนก็ยินดี
แต่เมื่อคนชั่วร้ายขึ้นมาปกครอง ผู้คนก็โอดครวญ
๓ ผู้รักสติปัญญาย่อมทำให้บิดามีความยินดี
แต่คนทีคบหากับบรรดาหญิงโสเภณีเสียทรัพย์ไปเปล่าๆ
๔ กษัตริย์ให้ความมั่นคงกับแผ่นดินได้หากมีความยุติธรรม
แต่ถ้ารับสินบนก็จะทำให้เกิดความเสียหาย
๕ ผู้ใดก็ตามที่ปากหวานต่อเพื่อนบ้านของตน
เท่ากับผู้นั้นโยนตาข่ายใส่เท้าตนเอง
๖ คนชั่วติดกับดักด้วยบาปของเขาเอง

แต่ผู้มีความชอบธรรมร้องเพลงและมีความยินดี
๗ ผู้มีความชอบธรรมรู้จักสิทธิของผู้ยากไร้
ส่วนคนชั่วร้ายไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้
๘ คนเยาะเย้ยก่อให้เกิดโกลาหลในเมืองได้
ส่วนผู้มีสติปัญญาช่วยให้ความโกรธบรรเทาลง
๙ เวลาผู้มีสติปัญญามีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่
คนโง่จะมีแต่เดือดพล่านหรือไม่ก็เยาะเย้ย และหามีความสงบไม่
๑๐ พวกคนกระหายเลือดเกลียดชังผู้ถือสัจจะ
และคนชั่วร้ายก็ตามล่าชีวิตของเขา
๑๑ คนโง่แสดงความฉุนเฉียวเสมอ
แต่ผู้มีสติปัญญาจะระงับไว้ได้
๑๒ ถ้าผู้อยู่ในระดับปกครองสนใจฟังความเท็จ
บริวารของเขาทุกคนก็จะเป็นคนชั่วร้าย
๑๓ ผู้ยากไร้กับผู้บีบบังคับมีสิ่งที่เหมือนๆ กันคือ
คนทั้งสองพวกได้รับชีวิตก็เพราะพระผู้เป็นเจ้าประทานให้
๑๔ หากว่ากษัตริย์ตัดสินผู้ยากไร้ด้วยความยุติธรรม
บัลลังก์ของท่านจะมั่นคงไปตลอดกาล
๑๕ ไม้เรียวและคำตักเตือนทำให้คนมีสติปัญญา
ส่วนเด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยนำความอับอายสู่มารดาของตน
๑๖ เมื่อใดคนชั่วร้ายเพิ่มมากขึ้น การกระทำผิดก็เพิ่มตาม
แต่ผู้มีความชอบธรรมจะเห็นวันทีคนเหล่านั้นล้มลง
๑๗ จงฝึกลูกของเจ้าให้มีวินัย แล้วเขาจะไม่ทำให้เจ้าต้องกังวล
และจะทำให้จิตวิญญาณของเจ้าชื่นบาน
๑๘ ถ้าปราศจากการเผยคำกล่าวของพระเจ้า ประชาชนก็ปฏิบัติตามใจชอบ
แต่ผู้ปฏิบัติตามกฎบัญญัติก็เป็นสุข
๑๙ ด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียว ไม่อาจทำให้ผู้รับใช้มีวินัยได้
เพราะถึงแม้เขาจะเข้าใจแต่ก็จะไม่ปฏิบัติตาม
๒๐ เจ้าเห็นคนปากไวไหม
ความหวังสำหรับคนโง่ยังมีมากกว่าเขาเสียอีก
๒๑ ผู้ใดเลี้ยงคนรับใช้ที่ยังอยู่ในวัยเด็กโดยปรนเปรอจนเกินขนาด
ในที่สุดก็จะนำความลำบากมาสู่ตนเอง
๒๒ คนช่างโกรธก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท
และคนอารมณ์ร้อนจะตกอยู่ในห้วงบาป
๒๓ ความเย่อหยิ่งทำให้คนตกต่ำลง
ส่วนคนถ่อมตัวในฝ่ายวิญญาณจะได้รับเกียรติ
๒๔ คนทำงานร่วมกับโจรเกลียดชังตนเอง
เขาได้ยินคำสาปแช่ง แต่ก็ไม่ปริปากพูด
๒๕ การกลัวมนุษย์เป็นเสมือนบ่วงแร้ว
ส่วนคนที่ไว้วางใจพระผู้เป็นเจ้าได้รับความปลอดภัย
๒๖ มีหลายคนที่พยายามทำให้ผู้อยู่ในระดับปกครองพึงพอใจ
แต่สิ่งที่มนุษย์ได้รับจากพระผู้เป็นเจ้า คือความยุติธรรม
๒๗ คนไม่มีความยุติธรรมเป็นทีน่ารังเกียจต่อผู้มีความชอบธรรม
คนดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องก็เป็นทีน่ารังเกียจต่อคนชั่ว

๓๐

คำพูดของอากูร์

๑ คำพูดของอากูร์บุตรชายของยาเคห์เป็นคำพยากรณ์

ชายผู้นี้ประกาศแก่อิธีเอล
แก่อิธีเอลและอูคาลว่า
๒ ข้าพเจ้าโง่เกินกว่าที่จะเป็นมนุษย์
และข้าพเจ้าไม่มีความเข้าใจของมนุษย์
๓ ข้าพเจ้ายังไม่ได้เรียนรู้เรื่องสติปัญญา
และไม่มีความรู้เรื่ององค์ผู้บริสุทธิ์
๔ ใครได้ขึ้นไปบนสวรรค์แล้วลงมา
แล้วใครกอบลมอยู่ในกำมือ
ใครห่อน้ำไว้ในเสื้อคลุม
ใครสร้างโลกทั่วแหล่งหล้าขึ้นมา
พระองค์มีพระนามว่าอะไร และบุตรของพระองค์มีนามว่าอะไร
เจ้าต้องรู้แน่

๕ คำพูดทุกคำของพระเจ้าบริสุทธิ์
พระองค์เป็นดั่งโล่ให้แก่บรรดาผู้ที่เข้าหาพระองค์เป็นที่พึ่ง
๖ อย่าเพิ่มเติมข้อความใดๆ ให้กับคำพูดของพระองค์
เพราะเกรงว่าพระองค์จะทักท้วงและเจ้าจะถูกเรียกว่าเป็นคนโกหก

๗ มีสองสิ่งที่ข้าพเจ้าขอร้องพระองค์
ขออย่าปฏิเสธก่อนข้าพเจ้าจะตาย
๘ ขอให้การหลอกลวงและคำพูดเท็จไกลจากตัวข้าพเจ้า
อย่าให้ข้าพเจ้าตกในความยากไร้หรือความมั่งมี
และขอเลี้ยงดูข้าพเจ้าด้วยอาหารเท่าที่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้า
๙ เพราะข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่ออิ่มหนำ แล้วจะปฏิเสธพระองค์
แล้วจะพูดว่า □พระผู้เป็นเจ้าคือใคร□
หรือเกรงว่าเมื่อยากไร้แล้วจะไปลักขโมย
ซึ่งจะทำให้พระนามของพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นมลทิน

๑๐ อย่าว่าร้ายคนรับใช้ให้นายของเขาฟัง
เกรงว่าคนรับใช้จะสาปแช่งเจ้า และเจ้าจะต้องชดใช้

๑๑ คนบางคนสาปแช่งบิดา
และไม่อวยพรมารดาของตนเอง
๑๒ คนบางคนบริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง
ทั้งๆ ที่ความโสโครกยังไม่ได้ถูกชำระเลย
๑๓ คนบางคนมีตาหยิ่งจองหองจริงหนอ
เปลือกตาของเขาเปิดกว้างอะไรเช่นนั้น
๑๔ คนบางคนมีฟันประดุจดาบ
และขากรรไกรประดุจมีด
เพื่อกลืนกินผู้ขัดสนให้พ้นจากโลก

และผู้ยากไร้ให้พ้นจากมนุษยชาติ

๑๕ ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัวที่ร้องขึ้นว่า
"ให้เราเถิด ให้เราเถิด"
มีสามสิ่งที่ไม่เคยพอใจในสิ่งใด
สีสิงที่ไม่เคยพูดว่า "พอแล้ว"
๑๖ แดนคนตาย ท้องที่เป็นหมัน
แผ่นดินที่ไม่เคยอิ่มน้ำ
และไฟที่ไม่เคยพูดว่า "พอแล้ว"

๑๗ ตาที่ล้อเลียนบิดา
และไม่เคารพมารดา
จะถูกควักออกโดยพวกนกกาในหุบเขา
และจะถูกพวกนกแร้งจิกกิน

๑๘ มีสามสิ่งที่วิเศษเกินสำหรับข้าพเจ้า
สีสิงที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ
๑๙ ลีลาที่นกอินทรีบินในอากาศ
ลีลาที่งูเลื้อยบนก้อนหิน
ลีลาเรือที่ล่องอยู่ท่ามกลางทะเล
และลีลาของชายกับหญิงสาว

๒๐ วิถีของหญิงที่ประพฤติผิดประเวณี
จะเป็นเช่นนี้คือ กินและเช็ดปาก
แล้วก็พูดว่า "ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด"
๒๑ แผ่นดินสะท้านไหวด้วยเหตุสามสิ่ง
และมิอาจทนได้ต่อสี่สิ่ง
๒๒ เมื่อทาสรับใช้ขึ้นมาเป็นกษัตริย์
และเมื่อคนโง่มีอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์
๒๓ เมื่อหญิงที่หาความรักจากใครไม่ได้ กลับหาสามีได้
และเมื่อสาวใช้ขึ้นมาแทนตำแหน่งนายสาวของตน

๒๔ สีสิงในโลกที่แม้มีขนาดกระจ้อยร่อย
แต่ก็เฉลียวฉลาดยิ่งนัก
๒๕ มดเป็นประชากรที่ไม่แข็งแรง
ถึงกระนั้นก็ยังจัดเตรียมอาหารในฤดูร้อน
๒๖ ตัวแบดเจอร์เป็นประชากรที่ไม่มีกำลัง
แต่ก็ยังทำที่อยู่ของมันในซอกหิน
๒๗ แม้ฝูงตั๊กแตนไม่มีกษัตริย์
ทุกๆ ตัวก็ยังเดินต่อเป็นขบวนกันตามตำแหน่ง
๒๘ จิ้งจกเป็นสิ่งที่เจ้าจับมันไว้ในมือได้
ถึงกระนั้นมันเป็นสัตว์ที่เข้าไปอยู่ในวังของกษัตริย์ได้ด้วย

๒๙ มีสามสิ่งที่เดินอย่างองอาจ
สีสิงที่ก้าวไปอย่างสง่าผ่าเผย

๓๐ สิงโตซึ่งมีกำลังมหาศาลที่สุดในหมู่สัตว์ป่า
มันไม่เคยเหลียวหลังกลับให้ใคร
๓๑ ไก่ผู้ชูคอ แพะหนุ่มก็เช่นกัน
และกษัตริย์ที่ก้าวไปเบื้องหน้าประชากร

๓๒ ถ้าเจ้าประพฤติอย่างโง่ๆ โดยการยกยอตัวเอง
หรือถ้าวางแผนการอันชั่วร้าย
จงใช้มือปิดปากของเจ้าไว้
๓๓ เมื่อสกัดนมสด สิ่งที่ได้คือเนย
เมื่อบีบจมูก สิ่งที่ได้คือเลือด
และเมื่อเค้นความโกรธ ผลที่ได้คือการทะเลาะวิวาท

๓๑

คำพูดของกษัตริย์เลมูเอล

๑ คำพูดของกษัตริย์เลมูเอล เป็นคำพยากรณ์ที่มารดาของท่านสอนไว้คือ

๒ รู้ไหม ลูกแม่เอ๋ย รู้ไหม ลูกที่เกิดจากท้องของเรา
รู้ไหม ลูกที่เกิดจากคำปฏิญาณ
๓ อย่ามอบกำลังของเจ้าให้แก่เหล่าสตรี
อย่ามอบวิถีทางของเจ้าแก่พวกทำลายบรรดากษัตริย์
๔ เหล้าองุ่นไม่ใช่เครื่องดื่มสำหรับกษัตริย์ โอ เลมูเอลเอ๋ย
บรรดากษัตริย์ไม่ควรดื่มเหล้าองุ่น
และไม่เหมาะสมที่ผู้นำจะดื่มสุรา
๕ เพราะเกรงว่าเมื่อดื่มแล้วจะลืมว่าได้สั่งอะไรออกไปบ้าง
และละเมิดสิทธิของบรรดาผู้มีความทุกข์
๖ จงให้สุราแก่คนที่กำลังจะตาย
และเหล้าองุ่นแก่พวกที่มีจิตใจบอบช้ำ
๗ ให้พวกเขาดื่มเพื่อลืมความทุกข์ยาก
และจำความทุกข์ไม่ได้อีกเลย
๘ จงเปิดปากของเจ้าเพื่อปกป้องคนที่พูดปกป้องตัวเองไม่ได้
เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทอดทิ้ง
๙ จงเปิดปากของเจ้า จงตัดสินความด้วยความชอบธรรม
จงรักษาสิทธิของคนมีความทุกข์และคนยากไร้ให้คงอยู่

ภรรยาผู้แข็งขัน

๑๐ ใครจะหาภรรยาผู้ประเสริฐได้
เธอมีค่าเกินกว่าเพชรพลอย
๑๑ สามีไว้ใจในตัวเธอเป็นที่สุด
และเขาจะไม่ขาดประโยชน์เลย
๑๒ เธอปฏิบัติต่อเขาด้วยความดี
ไม่มีภัยตลอดชั่วชีวิต
๑๓ เธอเสาะหาขนแกะและป่าน
แล้วลงมือทำงานด้วยความยินดี
๑๔ เธอเปรียบได้กับเรือสินค้า
นำของกินมาจากแดนไกล
๑๕ เธอตื่นนอนตั้งแต่ฟ้ายังมืด

และจัดหาอาหารให้ครอบครัว
อีกทั้งหางานให้พวกสาวใช้ทำ
๑๖ เธอเสาะหาที่ดินได้ก็ซื้อไว้
เธอปลูกสวนองุ่นได้ก็จากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง
๑๗ เธอรวบรวมพลังให้พร้อม
และแขนก็แข็งแรง
๑๘ เธอเข้าใจว่าการค้าของเธอได้ผลกำไรดี
ตะเกียงของเธอไม่ดับในยามค่ำคืน
๑๙ เธอปั่นด้ายและทอผ้า
ด้วยมือของเธอเอง
๒๐ เธอเผื่อแผ่แก่คนขัดสน
และหยิบยื่นให้แก่ผู้ยากไร้
๒๑ เธอไม่ต้องห่วงคนในเรือนยามมีหิมะลง
เพราะทุกคนนุ่งห่มด้วยด้ายทอขนแกะสีแดงสด
๒๒ เธอทำปลอกสำหรับฟูกของเธอเอง
เครื่องนุ่งห่มทำด้วยผ้าป่านเนื้อดีสีม่วง
๒๓ สามีของเธอซึ่งเป็นที่รู้จักดีที่ประตูเมือง
เขานั่งร่วมกับบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองของแผ่นดิน
๒๔ เธอตัดเย็บเสื้อผ้าป่านไว้สำหรับขาย
และจำหน่ายผ้าสไบแก่พวกพ่อค้า
๒๕ พละกำลังและความนับหน้าถือตาเป็นอาภรณ์ของเธอ
และเธอยิ้มรับวันข้างหน้า
๒๖ เธอเปิดปากอันพรั่งพร้อมด้วยสติปัญญา
และคำสั่งสอนเรื่องความกรุณาอยู่ที่ลิ้นของเธอ
๒๗ เธอดูแลครัวเรือนของตนเป็นอย่างดี
และไม่ใช้ชีวิตอย่างคนเกียจคร้าน
๒๘ ลูกๆ ของเธอลุกขึ้นยืนและเรียกเธอว่า ผู้ได้รับพระพร
สามีของเธอก็เช่นกัน เขายกย่องเธอว่า
๒๙ □ลูกสาวเป็นจำนวนมากได้ปฏิบัติตนอย่างประเสริฐ
แต่เธอทำได้เลิศยิ่งกว่าพวกเขาทั้งหมด□
๓๐ เสน่ห์เป็นสิ่งลวงหลอก และความงามก็ไม่ยั่งยืน
แต่ผู้หญิงที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับการยกย่อง
๓๑ ขอให้เธอได้รับผลจากน้ำพักน้ำแรงของเธอ
และให้ผลงานของเธอเป็นที่ยกย่อง ณ ประตูเมืองเถิด

ปัญญาจารย์

ทุกสิ่งไร้ค่า

๑ ถ้อยคำของปัญญาจารย์บุตรของกษัตริย์ดาวิดแห่งเยรูซาเล็ม คือ
๒ ปัญญาจารย์กล่าวว่า ไร้ค่าที่สุด
ไร้ค่าที่สุด ทุกสิ่งไร้ค่าทั้งสิ้น
๓ มนุษย์ได้รับประโยชน์อะไรจากการลงแรง
ตรากตรำกับงานทุกอย่างที่เขาทำในโลกนี้
๔ แต่ละยุคล่วงไป ยุคแล้วยุคเล่า
แต่โลกคงอยู่ตลอดไป
๕ ดวงอาทิตย์ขึ้นและดวงอาทิตย์ตก
และรีบไปยังที่ๆ มันขึ้นมา
๖ ลมพัดไปทางทิศใต้
และหมุนวนไปทางทิศเหนือ
ลมพัดวนไปเวียนมา
และวนกลับมาอีก
๗ ลำธารต่างๆ ไหลลงสู่ทะเล
แต่ทะเลก็ไม่เคยเต็ม
น้ำไหลลงสู่ลำธารอันเป็นจุดเริ่มต้น
แล้วก็เริ่มไหลจากที่นั่นอีก
๘ ทุกสิ่งดูน่าอ่อนล้ายิ่งนัก
จนมนุษย์ไม่อาจพรรณนาได้
ที่นัยน์ตาของเราเห็นนั้นยังไม่พอ
และที่ได้ยินนั้นก็ยังไม่เต็มอิ่ม
๙ อะไรที่เคยเป็นก็จะเป็นอีก
และสิ่งที่กระทำกันมาแล้ว ก็จะกระทำกันอีก
คือไม่มีอะไรแปลกใหม่ในโลกนี้
๑๐ มีสิ่งใดบ้างที่คนจะอ้างได้ว่า
□ดูสิ นี่เป็นสิ่งแปลกใหม่□
เพราะมันมีอยู่นานแล้ว
ตั้งแต่ยุคก่อนหน้าเราเสียอีก
๑๑ ไม่มีใครระลึกถึงคนที่มีชีวิตในอดีต
และแม้แต่บรรดาคนรุ่นต่อไป
ก็จะไม่เป็นที่ระลึกถึงในบรรดา
ผู้ที่มาภายหลังอีกเช่นกัน

ความไร้ค่าของสติปัญญา

๑๒ ข้าพเจ้าปัญญาจารย์ผู้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเยรูซาเล็ม ๑๓ และข้าพเจ้าตั้งใจใช้สติปัญญาในการเสาะหาและค้นคว้าทุกสิ่งที่เป็นไปในโลกนี้ ซึ่งนับว่าเป็นภาระหนักที่พระเจ้าได้มอบให้แก่บรรดาบุตรของมนุษย์ ๑๔ ข้าพเจ้าได้เห็นทุกสิ่งที่เป็นไปในโลก ดูเถิด สิ่งทั้งปวงล้วนไร้ค่าและเป็นการไล่ค้าลม
๑๕ อะไรที่งอก็จะทำให้ตรงไม่ได้

และอะไรที่ขาดหายไปก็จะนับไม่ได้
๑๖ ข้าพเจ้าคิดในใจว่า “เรามีสติปัญญามาก คือมากเกินกว่าทุกคนที่เคยปกครอง
เยรูซาเล็มในอดีต และใจของเราก็คุ้นเคยกับสติปัญญาและความรู้เป็นอย่างดี” ๑๗ และ
ข้าพเจ้าพยายามคิดเรื่องการเข้าใจสติปัญญา การเข้าใจความขาดสติยั้งคิดและความโง่
เขลา แต่แล้วข้าพเจ้าก็ทราบว่า นั่นเป็นเพียงการไล่คว้าลมเช่นกัน
๑๘ เพราะว่ายิ่งมีสติปัญญามาก ก็ยิ่งจะกังวลมาก
และยิ่งมีความรู้มาก ก็ยิ่งจะเศร้าใจมาก

๒

ความไร้ค่าของการหาความสุขใส่ตัว

๑ ข้าพเจ้าคิดในใจว่า “เอาละ เราจะทดลองเจ้าด้วยความสนุกสนาน เพื่อดูว่าสิ่งไหน
เป็นสิ่งดีบ้าง” แต่ก็พิสูจน์เห็นแล้วว่า มันไร้ค่าเช่นกัน ๒ ข้าพเจ้าเห็นว่า การหัวเราะ
เป็นเรื่องโง่เขลา และความสนุกสนานเล่า มันสร้างความสำเร็จอย่างใดบ้าง ๓ ข้าพเจ้า
พยายามหาความสำราญใจให้แก่ตนเองด้วยเหล้าองุ่น และยินดีรับความโง่เขลา ถึงกระนั้น
สติปัญญาก็ยังเป็นฝ่ายนำในความคิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใคร่จะดูว่า เวลาอันสั้นในช่วง
ชีวิตมนุษย์นั้น มีอะไรดีๆ ที่พวกเขาจะกระทำในโลกได้บ้าง ๔ ข้าพเจ้ากระทำหลายสิ่งที่ยิ่ง
ใหญ่ ข้าพเจ้าสร้างบ้านหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นเอง ๕ ข้าพเจ้าปลูกพืชสวนและไร่ผลไม้
นานาชนิด ๖ ข้าพเจ้าขุดบ่อไว้ใช้รดน้ำต้นไม้ที่กำลังงอกงามในสวน ๗ ข้าพเจ้าซื้อทาสทั้งชาย
และหญิง และมีทาสที่เกิดในบ้านของข้าพเจ้าเพิ่มจำนวนขึ้นอีกด้วย ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของ
ฝูงโคและแพะแกะมากมาย มากกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนหน้าข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม ๘ ข้าพเจ้า
สะสมเงินและทองคำจำนวนมหาศาล และสมบัติจากบรรดากษัตริย์และอาณาจักรไว้ด้วย
ข้าพเจ้ามีนักร้องชายและหญิง และภรรยาน้อยหลายคน ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรดาผู้ชายนิยมชม
ชอบ
๙ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงยิ่งใหญ่และเหนือกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนหน้าข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และ
สติปัญญาของข้าพเจ้าก็อยู่กับข้าพเจ้าด้วย ๑๐ ไม่มีสิ่งใดที่ข้าพเจ้าอยากได้ แล้วจะไม่ได้
ข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นจากสิ่งที่ให้ความสุขใจ ดังนั้นข้าพเจ้ายินดีกับการงานทุกอย่างที่ทำ
และนี่คือรางวัลของข้าพเจ้าซึ่งได้มาจากการทำงานทั้งสิ้น ๑๑ ฉะนั้นข้าพเจ้านึกถึงทุกสิ่งที่
ข้าพเจ้าปฏิบัติด้วยมือข้าพเจ้า และการงานที่ข้าพเจ้าลงแรงตรากตรำ ดูเถิด ทุกสิ่งช่างไร้
ค่า และเป็นการไล่คว้าลม และไม่มีสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ในโลกนี้

ความไร้ค่าของการใช้ชีวิตอย่างฉลาด

๑๒ ข้าพเจ้าจึงนึกถึงเรื่องสติปัญญา ความขาดสติยั้งคิด และความโง่เขลา คนที่มาภาย
หลังกษัตริย์ในอดีตจะทำอะไรอีกได้ นอกจากจะทำสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติกันมาแล้ว ๑๓ ข้าพเจ้า
จึงเห็นว่าสติปัญญาดีกว่าความโง่เขลา เช่นเดียวกับความสว่างที่ดีกว่าความมืด ๑๔ ผู้มีสติ
ปัญญาสามารถรู้เห็นวิถีทางของตน แต่คนโง่เขลาเดินในความมืด และข้าพเจ้าทราบว่า
ทุกคนต้องเผชิญสิ่งที่เหมือนๆ กัน ๑๕ ข้าพเจ้าจึงคิดในใจว่า “อะไรที่เกิดกับคนโง่เขลาก็จะ
เกิดกับเราด้วย แล้วเราจะมีสติปัญญาเช่นนี้ไปทำไม” ข้าพเจ้าจึงคิดในใจว่า “นั่นก็ไร้ค่า
เช่นกัน” ๑๖ เพราะไม่ว่าจะเป็นคนเรืองปัญญา หรือเป็นคนโง่เขลาก็ตาม ไม่มีใครระลึกถึง
พวกเขาได้นาน ข้าพเจ้าเห็นว่าทุกคนจะถูกลืมในบั้นปลาย คนเรืองปัญญาและคนโง่เขลาก็
ต้องตายเหมือนกัน ๑๗ ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกทำให้ข้าพเจ้าเศร้า
ใจ เพราะทุกสิ่งไร้ค่า และเป็นการไล่คว้าลม

ความไร้ค่าของการลงแรงตรากตรำ

๑๘ ข้าพเจ้าเกลียดงานตรากตรำทั้งสิ้นที่ข้าพเจ้าได้กระทำในโลกนี้ เมื่อเห็นว่าข้าพเจ้าต้องทิ้งทุกสิ่งไว้ให้แก่คนที่จะมาภายหลังข้าพเจ้า ๑๙ และใครจะทราบได้ว่า เขาจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือเป็นคนโง่เขลา แต่เขาก็ยังจะเป็นเจ้าของทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าลงแรงตรากตรำและใช้สติปัญญาของข้าพเจ้าในโลกนี้ นี่ก็ไร้ค่าเช่นกัน ๒๐ ข้าพเจ้าจึงสิ้นหวังในงานตรากตรำทั้งสิ้นที่ข้าพเจ้าลงแรงไปแล้วในโลกนี้ ๒๑ เพราะว่าคนที่ได้ลงแรงตรากตรำด้วยสติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ ต้องทิ้งทุกสิ่งไว้ให้แก่คนที่ไม่ได้ลงแรงตรากตรำได้ใช้อย่างมีความสุข นี่ก็ไร้ค่าและไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง ๒๒ คนที่ลงแรงตรากตรำครำ่เคร่งกับงานทุกชนิดได้รับผลอะไรจากสิ่งที่เขากระทำในโลกนี้บ้าง ๒๓ เพราะตลอดชีวิตของเขาเต็มด้วยความเจ็บปวด และการงานของเขาสร้างความกังวล แม้แต่ยามค่ำคืน จิตใจของเขาก็ยังไม่หยุดพัก นี่ก็ไร้ค่าเช่นกัน

๒๔ ไม่มีอะไรดีสำหรับมนุษย์มากไปกว่าการดื่ม กิน และมีความสุขกับการงานของเขา และข้าพเจ้าเห็นว่า สิ่งนี้มาจากอานุภาพของพระเจ้าด้วย ๒๕ ไม่มีใครสามารถรับประทานหรือหาความสุขจากชีวิตได้ นอกจากว่าพระเจ้าจะช่วยเขา ๒๖ เพราะว่าพระเจ้าได้มอบสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่ทำให้พระเจ้าพอใจ แต่พระองค์ทำให้คนบาปทำงาน รวบรวมผล และเก็บสะสม ก็เพียงเพื่อให้แก่คนที่ทำให้พระเจ้าพอใจ นี่ก็ไร้ค่าเช่นกัน และเป็นการไล่คว้าลม

๓

ทุกสิ่งเป็นไปตามกำหนดเวลา

๑ ด้วยว่าทุกสิ่งเป็นไปตามฤดูกาล และทุกเรื่องในโลกเป็นไปตามกำหนดเวลาคือ

๒ เวลาเกิดและเวลาตาย
เวลาปลูกและเวลาถอนสิ่งที่ปลูกไว้แล้ว
๓ เวลาฆ่าและเวลารักษาให้หาย
เวลาโค่นลงและเวลาก่อสร้างขึ้น
๔ เวลาร้องไห้และเวลาหัวเราะ
เวลาร้องครำ่ครวญและเวลาเต้นรำ
๕ เวลาเหวี่ยงก้อนหินและเวลาเก็บรวบรวมก้อนหิน
เวลาโอบกอดและเวลาหยุดโอบกอด
๖ เวลาค้นหาและเวลาที่สูญเสีย
เวลาเก็บรักษาและเวลาเหวี่ยงทิ้ง
๗ เวลาฉีกให้ขาดและเวลาเย็บ
เวลาเงียบเฉยและเวลาพูดจา
๘ เวลารักใคร่และเวลาเกลียดชัง
เวลาทำสงครามและเวลามีสันติ

การงานที่พระเจ้ามอบหมาย

๙ คนทำงานได้รับประโยชน์อะไรจากการงานของตนบ้าง ๑๐ ข้าพเจ้าเคยเห็นการงานที่พระเจ้าได้มอบให้บรรดาบุตรของมนุษย์ลงมือทำ ๑๑ พระองค์ทำให้ทุกสิ่งงดงามตามกาลเวลาของมัน พระองค์บันดาลให้มนุษย์ตระหนักถึงสิ่งอันยืนยงชั่วกาลนาน แต่ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่สามารถค้นพบได้ว่า พระเจ้าได้กระทำอะไรตั้งแต่แรกเริ่มจนจบ ๑๒ ข้าพเจ้าทราบว่าไม่มีสิ่งใดดีสำหรับมนุษย์มากไปกว่าการมีความสุขและสนุกสนาน ตราบที่ยังมีชีวิตอยู่ ๑๓ อีกทั้งเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ด้วย ที่ทุกคนควรจะดื่ม กิน และมีความสุขกับการงานทุกอย่างที่เขาทำ

๑๔ ข้าพเจ้าทราบว่า ไม่ว่าอะไรก็ตามที่พระเจ้ากระทำจะยืนยงชั่วกาลนาน ไม่ต้องเพิ่มเติม
หรือตัดอะไรออกไป พระเจ้าได้กระทำตามนั้น มนุษย์จึงควรจะเกรงกลัวพระองค์ ๑๕ อะไรก็
ตามที่เป็นอยู่เวลานี้ ก็เคยเป็นมาก่อนแล้ว อะไรที่จะเป็นต่อไป ก็เคยเป็นมาก่อนแล้ว และ
พระเจ้าห่วงใยสิ่งที่ผ่านไปแล้ว*

จากผงธุลีกลับไปเป็นผงธุลี

๑๖ ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าเห็นว่าในโลกนี้มีความชั่วร้ายอยู่ในที่ซึ่งมีความเที่ยงธรรม
และแม้ในที่ซึ่งมีความชอบธรรม ก็ยังมีความชั่วร้ายปนอยู่ด้วย ๑๗ ข้าพเจ้าคิดในใจว่า
พระเจ้าจะตัดสินทั้งคนที่มีความชอบธรรมและคนชั่ว เพราะว่าพระองค์ได้ตั้งเวลาไว้สำหรับ
ทุกเรื่องและงานทุกอย่าง ๑๘ ข้าพเจ้านึกในใจเรื่องบรรดาบุตรของมนุษย์ว่า พระเจ้ากำลัง
ทดสอบพวกเขา เพื่อให้รู้ว่าพวกเขาไม่ดีไปกว่าสัตว์ทั้งหลาย ๑๙ เพราะว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับ
บรรดาบุตรของมนุษย์และบรรดาสัตว์ ต่างก็เหมือนกัน มนุษย์ตายไป สัตว์ก็ตายเหมือนกัน
ต่างก็มีลมหายใจเหมือนกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรเหนือไปกว่าสัตว์ เพราะทุกสิ่งไร้ค่า ๒๐ ทุ
กสิ่งจบลงสู่ที่เดียวกัน ต่างมาจากธุลีดินและต่างก็กลับลงสู่ธุลีดินอีก ๒๑ ใครจะทราบได้ว่าว
ิญญาณมนุษย์ขึ้นไปสู่เบื้องบน และวิญญาณสัตว์ลงไปสู่โลกเบื้องล่าง ๒๒ ข้าพเจ้าจึงเห็นว
่า ไม่มีสิ่งใดดีไปกว่าที่มนุษย์จะมีความสุขกับการงานของตนเอง เพราะนั่นเป็นส่วนหนึ่งใน
ชีวิตของเขา ใครจะสามารถทำให้เขาล่วงรู้ได้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นหลังจากที่เขาตายไปแล้ว

๔

ความชั่วในโลกนี้

๑ ข้าพเจ้าเห็นการบีบบังคับทุกประการที่กระทำกันในโลกนี้ ดูเถิด น้ำตาของผู้ถูกบีบ
บังคับ และไม่มีใครปลอบใจพวกเขา ฝ่ายผู้บีบบังคับก็มีอำนาจ จึงไม่มีใครปลอบใจพวกเขา
ได้ ๒ และข้าพเจ้าคิดว่า ควรจะน่ายินดีกับคนตายที่ล่วงลับไปแล้ว มากกว่าคนที่ยังมีชีวิตอ
ยู่ ๓ แต่ที่ดีกว่าทั้งสองคือ คนทียังไม่ได้เกิดมา และยังไม่เคยเห็นความชั่วที่กระทำกันในโลก
นี้

๔ และข้าพเจ้าก็เห็นแล้วว่า การลงแรงตรากตรำและความชำนาญงานทุกชนิดเกิดขึ้น
จากที่มนุษย์อิจฉาเพื่อนบ้านของตน นี่ก็เป็นสิ่งไร้ค่า และเป็นการไล่คว้าลม

๕ คนโง่เขลาวางมือพักด้วยความเกียจคร้าน และประสบกับความหายนะ

๖ การที่มีอย่างพอควร ดีกว่ามีอย่างล้นเหลือที่ได้จากการตรากตรำเกินกำลัง และไล่คว้า
ลม

๗ ความไร้ค่าในโลกนี้ที่ข้าพเจ้าเห็นอีกก็คือ ๘ ผู้หนึ่งไม่มีใครในชีวิต ไม่มีแม้บุตรชายหรือ
พี่น้อง แม้กระนั้นเขายังลงแรงตรากตรำสารพัดอย่างไม่หยุดหย่อน ความมั่งมีในสายตา
ของเขาไม่เคยพอ ฉะนั้นเขาไม่เคยถามว่า "ฉันจะลงแรงตรากตรำ และไม่ยอมหาความสุข
ใส่ตัวเพื่อใครกัน" นี่ก็เป็นเรื่องไร้ค่าและไร้ความสุข

๙ สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่ารางวัลจากการลงแรงตรากตรำของเขาจะได้รับผลดี
๑๐ เพราะถ้าทั้งสองล้มลง คนหนึ่งจะพยุงเพื่อนขึ้นได้ แต่แย่สำหรับคนที่อยู่ตามลำพัง เมื่อ
เขาล้มลง เขาก็จะไม่มีคนช่วยพยุงขึ้นได้ ๑๑ อีกอย่างคือ ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน ทั้งสอง
จะช่วยให้รู้สึกอุ่นได้ แต่นอนคนเดียวตามลำพังจะรู้สึกอุ่นได้อย่างไร ๑๒ คนหนึ่งอาจจะต่อสู้
ชนะอีกคนหนึ่งที่อยู่ตามลำพัง แต่สองคนจะสามารถยืนหยัดได้ เชือกสามเกลียวก็ขาดยาก

๑๓ เป็นคนยากไร้ที่มีอายุน้อยแต่มีสติปัญญา ดีกว่ากษัตริย์ผู้สูงอายุแต่เบาปัญญาที่ไม่
สามารถรับคำเตือนอีกต่อไป ๑๔ ด้วยว่าคนที่มีอายุน้อยผู้นั้นมาจากที่คุมขังและขึ้นไปเป็นก
ษัตริย์ แม้ว่าจะเกิดมายากจนในอาณาจักรของตนก็ตาม ๑๕ ข้าพเจ้าเห็นผู้มีชีวิตทั้งปวง

* **๓๑๑๕** ความหมายของประโยคนี้ไม่ชัดเจนในภาษาฮีบรู

ดำเนินอยู่ในโลกนี้ ด้วยกันกับหนุ่มน้อยผู้นั้นซึ่งจะขึ้นมาแทนที่กษัตริย์ ๑๖ ผู้คนที่ติดตาม
ท่านไปมีจำนวนมาก แต่บรรดาผู้ที่มาภายหลังจะไม่ชื่นชมในตัวท่าน นี่ก็ไร้ค่ายิ่งนัก และ
เป็นการไล่คว้าลม

๕

เกรงกลัวพระเจ้า

๑ จงก้าวเท้าของท่านอย่างระมัดระวังเมื่อท่านไปยังพระตำหนักของพระเจ้า และเข้าไป
ใกล้เพื่อเงี่ยหูฟังดีกว่าการมอบเครื่องสักการะเหมือนบรรดาคนโง่เขลา เพราะพวกเขา
ไม่ทราบว่าตนกระทำสิ่งชั่วร้ายอยู่ ๒ อย่าด่วนพูด และอย่าใจร้อนให้คำมั่น ณ เบื้องหน้า
พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าอยู่บนสวรรค์ และท่านอยู่บนโลก ฉะนั้นต้องไม่พูดมากเกินไป
๓ ยามท่านมีเรื่องยุ่งเกี่ยวมาก ท่านก็จะฝัน ยามท่านพูดมาก ท่านก็แสดงความโง่เขลา
๔ เมื่อท่านให้คำปฏิญาณต่อพระเจ้า ก็อย่าชักช้าที่จะทำตามนั้น เพราะว่าพระองค์ไม่
พอใจคนโง่เขลา จงปฏิบัติตามที่ท่านปฏิญาณไว้ ๕ ท่านไม่ตั้งคำปฏิญาณจะดีกว่าปฏิญาณ
แล้วไม่กระทำตาม ๖ อย่าให้คำพูดของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำบาป และท่านจะได้ไม่ต้อง
พูดกับทูตสวรรค์ทีหลังว่า ท่านพลาดพลั้งไปแล้ว ทำไมท่านจึงทำให้พระเจ้าโกรธเพราะคำ
พูดของท่าน และทำลายทุกสิ่งที่ท่านลงแรงทำ ๗ เพราะการที่ท่านฝันมากและพูดพร่ำ
หลายคำ นั่นเป็นสิ่งไร้ค่า พระเจ้าเป็นผู้ที่ท่านต้องเกรงกลัว

ความไร้ค่าของความมั่งมีและเกียรติ

๘ ถ้าท่านเห็นว่าที่ใดมีคนยากจนถูกกดขี่ข่มเหง ความยุติธรรมและสิทธิของเขาถูกยึดไป
ท่านก็อย่าแปลกใจในเรื่องดังกล่าว เพราะเจ้าหน้าที่ชั้นสูงถูกเฝ้ามองโดยผู้สูงกว่า และยัง
มีบรรดาผู้สูงกว่าที่ดูแลอยู่เหนือพวกเขาอีกด้วย ๙ สิ่งที่ผลิตได้จากแผ่นดินเป็นของทุก
คน จุดมุ่งหมายของกษัตริย์คือคุ้มครองไร่นา

๑๐ คนที่รักเงินจะไม่มีวันพอ คนที่รักความมั่งมีจะไม่เคยพอเช่นกัน นี่ก็ไร้ค่า ๑๑ เมื่อสมบัติทวีขึ้น คนที่จะร่วมใช้สอยด้วยก็ทวีขึ้นตามกัน เจ้าของสมบัติได้แต่มองดูความมั่งมีที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น ๑๒ คนลงแรงทำงานนอนหลับสนิท ไม่ว่าเขาจะมีกินมากหรือน้อยก็ตาม ส่วนคนร่ำรวยมีเหลือกินเหลือใช้กลับนอนไม่หลับเพราะความกังวลของเขา

๑๓ ข้าพเจ้าเห็นสิ่งไม่ยุติธรรมยิ่งนักในโลกนี้ คือเจ้าของสมบัติสะสมความมั่งมีของตนไว้
ใช้ในยามลำบาก ๑๔ และความมั่งมีนั้นสูญหายไปเพราะธุรกิจล้มเหลว และเขามีบุตรชาย
คนหนึ่งที่จะไม่ได้รับสิ่งใดตกทอดถึงมือได้ ๑๕ เขาออกจากครรภ์มารดาอย่างไร เขาก็จะไป
อย่างนั้นคือมาแบบตัวเปล่า และจะเอาผลจากการที่เขาลงแรงตรากตรำติดมือไปด้วยก็
ไม่ได้ ๑๖ นี่เป็นสิ่งไม่ยุติธรรมยิ่งนักคือ เขามาอย่างไร เขาก็จะไปอย่างนั้น และเขาจะได้รับ
ประโยชน์อะไรได้เล่า ที่ลงแรงตรากตรำแต่กลับคว้าได้เพียงลม ๑๗ โดยใช้ชีวิตในความมืด
และความเศร้า ความโกรธ เจ็บไข้และขมขื่น

๑๘ ดูเถิด สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าดีและประเสริฐก็คือ ดื่ม กิน และมีความสุขกับงานทั้งสิ้นที่
ลงแรงตรากตรำในโลก เพียงชั่วไม่กี่วันในชีวิตที่พระเจ้าได้มอบให้ นี่แหละคือส่วนที่เป็น
ของเขา ๑๙ ทุกคนที่พระเจ้ามอบความมั่งมีและสมบัติให้ก็เช่นกัน หากว่าเขาสามารถใช้สิ่ง
เหล่านั้นอย่างมีความสุขได้ และรับสิ่งที่เป็นส่วนของเขา และมีความสุขกับงาน นั่นก็นับว่า
เป็นของประทานจากพระเจ้า ๒๐ เพราะเขาจะไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องวันเวลาของชีวิตมากนัก
เนื่องจากพระเจ้าโปรดให้เขามีความสุขใจ

๖

๑ มีความไม่ยุติธรรมซึ่งข้าพเจ้าเห็นในโลกนี้ และทำให้คนเดือดร้อนมาก ๒ พระเจ้ามอบ
ความมั่งมี สรรพสิ่ง และเกียรติให้แก่คนๆ หนึ่ง และให้เขาได้ทุกสิ่งที่เขาต้องการ แต่

พระเจ้าไม่ได้โปรดให้เขามีความสุขกับสิ่งเหล่านั้น คนอื่นกลับจะมีความสุขแทน นี่ก็ไร้ค่าและไม่ยุติธรรมนัก ๓ ถ้าชายผู้หนึ่งมีบุตร 100 คน และมีอายุยืน ใช้ชีวิตอยู่ได้หลายปี แต่เขาไม่มีความสุขกับสิ่งดีๆ ในชีวิต อีกทั้งยังไม่มีที่ฝังศพ ข้าพเจ้าคิดว่าทารกที่ตายตอนเกิดยังจะดีกว่าคนนั้นเสียอีก ๔ เพราะเขาเกิดมาอย่างไร้ความหมายและจากไปในความมืด และชื่อของเขาก็ไม่เป็นที่รู้จักในความมืด ๕ ยิ่งกว่านั้นทารกนั้นยังไม่เห็นแสงตะวันหรือรู้จักสิ่งใด กระนั้นเขาก็ยังพบกับความสงบมากกว่าชายคนนั้น ๖ แม้หากว่าชายผู้นั้นมีชีวิตยืนนานนับพันๆ ปี แต่ยังไม่มีความสุขกับสิ่งดีๆ ทั้งสองก็ไปยังที่เดียวกันมิใช่หรือ

๗ การออกแรงตรากตรำของมนุษย์ก็เพื่อปากท้องของเขา แต่ความอยากก็ยังไม่หยุด ๘ แล้วคนมีสติปัญญาได้เปรียบมากกว่าคนโง่เขลาอย่างไร แล้วคนยากไร้จะได้ประโยชน์อย่างไร แม้เขาจะรู้จักการใช้ชีวิต ๙ การมีความสุขกับสิ่งที่เรามี ดีกว่าเพ้อฝันในสิ่งอื่นทีเราอยากได้ นี่ก็ไร้ค่า และไล่ค้าลม

๑๐ อะไรก็ตามที่เป็นอยู่ ถูกตั้งชื่อไว้แล้ว และเป็นทีทราบกันแล้วว่ามนุษย์เป็นอย่างไร คือเขาไม่สามารถโต้เถียงกับผู้ที่มีอำนาจมากกว่า ๑๑ ยิ่งมีปากเสียงมาก ยิ่งไร้ค่ามาก และจะได้ประโยชน์อะไรเล่า ๑๒ ใครทราบได้ว่า อะไรดีสำหรับมนุษย์ขณะที่เขามีชีวิตอยู่ชั่วระยะเพียงไม่กี่วันในชีวิตอันไร้ค่าของเขา ชีวิตที่เขาผ่านไปดั่งเงา ใครจะสามารถบอกมนุษย์ได้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่เขาตายจากโลกนี้ไปแล้ว

๗

สิ่งที่ตรงกันข้ามระหว่างสติปัญญาและความโง่เขลา

๑ ชื่อเสียงดีนั้นดีกว่าน้ำมันอันมีค่า
วันตายดีกว่าวันเกิด
๒ ไปบ้านที่มีความเศร้าโศกดีกว่า
ไปบ้านที่มีงานเลี้ยง
เพราะคนที่มีชีวิตอยู่ควรเตือนตนเองเสมอว่า
ความตายกำลังรอเราทุกคนอยู่
๓ ความเศร้าใจดีกว่าเสียงหัวเราะ
เพราะแม้ว่าใบหน้าจะเศร้า แต่ในใจของเขาอาจจะเรียนรู้สิ่งที่มีค่าได้
๔ จิตใจของผู้มีสติปัญญาคำนึงถึงความหมายของความตาย
แต่ใจของคนโง่เขลาคิดถึงแต่ความสนุกสนานเท่านั้น
๕ การได้ยินคำตำหนิติเตียนของผู้มีสติปัญญาดีกว่า
การได้ยินเพลงของผู้โง่เขลา
๖ เสียงกิ่งไม้หนามที่ลุกไหม้อยู่ใต้หม้อเป็นอย่างไร
เสียงของคนโง่เขลาก็เป็นอย่างนั้น
นี่ก็ไร้ค่า
๗ ผู้มีสติปัญญาที่กดขี่ข่มเหงเป็นประหนึ่งผู้โง่เขลา
และการรับสินบนทำให้เขาขาดความเที่ยงธรรม
๘ ขั้นสุดท้ายของสิ่งหนึ่งดีกว่าขั้นเริ่มต้น
และจิตวิญญาณที่มีความอดทนดีกว่าจิตวิญญาณที่หยิ่งยโส
๙ อย่าโกรธง่าย
เพราะความโกรธจะเกาะอยู่ในทรวงอกของคนโง่เขลา
๑๐ อย่าพูดว่า “ทำไมสมัยก่อนดีกว่าสมัยนี้”
เพราะว่าคำถามนี้ไม่ได้มาจากสติปัญญา
๑๑ สติปัญญาประเสริฐประหนึ่งมรดก

และเป็นประโยชน์ต่อผู้คนทั้งหลายในโลก
๑๒ การทะนุถนอมสติปัญญา
เปรียบเสมือนการเก็บรักษาเงิน
เราทราบได้ว่าสติปัญญามีคุณประโยชน์ที่ยั่งยืนคือ
ผู้ที่ครอบครองสติปัญญาไว้ได้จะสามารถรักษาชีวิตของตนได้
๑๓ จงคิดถึงสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำ
ใครสามารถทำสิ่งที่พระองค์กระทำให้คดงอแล้วตรงได้เล่า

๑๔ เมื่อประสบกับสิ่งดีๆ ก็จงยินดีเถิด แต่เมื่อประสบกับความลำบาก ก็จงคิดเถิดว่า พระเจ้าเป็นผู้ทำให้ทุกสิ่งเกิดขึ้น เพราะมนุษย์จะไม่ทราบว่าในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น
๑๕ ข้าพเจ้าได้เห็นทุกสิ่งในชีวิตอันไร้ค่าของข้าพเจ้าแล้ว ชายผู้มีความชอบธรรมเสียชีวิตขณะกระทำสิ่งชอบธรรม และคนชั่วมีชีวิตอยู่ต่อไปขณะกระทำความชั่ว ๑๖ อย่ามั่นใจว่าท่านเป็นผู้มีความชอบธรรมนัก และอย่าทำตนเป็นผู้มีสติปัญญานัก ทำไมท่านจึงอยากทำลายตัวเองเล่า ๑๗ อย่าปล่อยให้ตนกระทำความชั่ว และอย่าเป็นคนโง่เขลาเช่นกัน ทำไมท่านจึงอยากตายก่อนกำหนดเล่า ๑๘ ท่านควรกระทำตามข้อแรก และไม่ละเลยข้อที่สอง เพราะคนที่เกรงกลัวพระเจ้า จะมีผลสำเร็จได้จากทั้งสองข้อ
๑๙ สติปัญญาให้อานุภาพแก่ผู้เรืองปัญญา มากกว่าผู้สำเร็จราชการ 10 คนในเมือง
๒๐ มั่นใจได้เลยว่า ในโลกนี้ไม่มีผู้มีความชอบธรรมสักคนที่กระทำแต่ความดี และไม่เคยกระทำบาป
๒๑ อย่าใส่ใจในทุกสิ่งที่มนุษย์พูด ท่านอาจจะได้ยินผู้รับใช้ของท่านสาปแช่งท่านก็ได้ ๒๒ ท่านรู้อยู่แก่ใจว่า มีหลายครั้งที่ท่านเองก็สาปแช่งผู้อื่นเช่นกัน
๒๓ เรื่องต่างๆ ที่ได้กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าใช้สติปัญญาทดสอบดูแล้ว ข้าพเจ้าคิดในใจว่า □ข้าพเจ้าจะใช้สติปัญญาหาคำตอบ□ แต่ก็เกินกำลังข้าพเจ้า ๒๔ คือไกลเกินเอื้อม และลึกลำยิ่งนัก ใครจะทราบได้
๒๕ ข้าพเจ้าอุทิศตนเพื่อเรียนรู้ ค้นคว้า และเพื่อเสาะหาสติปัญญาและคำอธิบายจากสิ่งต่างๆ ที่เป็นอยู่ และเพื่อเรียนรู้ถึงความเลวร้ายของความไร้สาระ และความโง่เขลาของความขาดสติยั้งคิด ๒๖ ข้าพเจ้าพบบางสิ่งที่ขมกว่าความตาย คือใจของหญิงที่เป็นเสมือนบ่วงแร้วและกับดัก และนางมีมือที่เป็นเสมือนโซ่จองจำ ชายที่ทำให้พระเจ้าพอใจจะหลุดพ้นจากนางได้ แต่คนบาปจะถูกนางจับตัวไว้ ๒๗ ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูเถิด นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าค้นพบทีละเล็กทีละน้อย เพื่อให้ได้คำอธิบายมา ๒๘ ซึ่งความคิดของข้าพเจ้าเสาะหาซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่พบ มีชายผู้เดียวจาก 1,000 คนที่ข้าพเจ้าพบ แต่สำหรับผู้หญิงในจำนวนทั้งหมด ข้าพเจ้ายังไม่พบเลย ๒๙ ดูเถิด สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าพบคือ พระเจ้าสร้างมนุษย์ให้มีความชอบธรรม แต่มนุษย์กลับเสาะหากลวิธีมากมาย

๘

ปฏิบัติตามคำบัญชาของกษัตริย์

๑ ใครเป็นเหมือนผู้เรืองปัญญา
และใครทราบการตีความหมายสิ่งต่างๆ ได้บ้าง
สติปัญญาของมนุษย์ทำให้ใบหน้าของเขาแจ่มใส
และเปลี่ยนสีหน้าอันหมองมัวของเขาไป

๒ ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงรักษาคำบัญชาของกษัตริย์ เพราะพระเจ้าได้สาบานกับท่านแล้ว ๓ อย่ารีบไปจากท่าน อย่าเข้าข้างความเลวร้าย เพราะท่านจะกระทำสิ่งที่ท่านพอใจก็ได้

๔ เพราะคำพูดของกษัตริย์มีอานุภาพสูง ใครจะพูดกับท่านได้ว่า ท่านกำลังกระทำอะไร
๕ คนที่กระทำตามคำบัญชาจะไม่ต้องเผชิญภัยอันตราย และความคิดของผู้เรืองปัญญา
จะรู้เวลาอันเหมาะสมและการพิพากษา ๖ เพราะว่าทุกสิ่งเป็นไปตามกำหนดเวลาและวิถี
ทางในทุกเรื่อง แต่กระนั้น คนก็ยังต้องทนต่อความเจ็บปวดสาหัส ๗ เพราะเขาไม่ทราบ
ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ใครจะบอกเขาได้ว่า มันจะเป็นอย่างไรต่อไป ๘ ไม่มีมนุษย์คนไหนที่มี
อานุภาพรั้งลมหายใจไว้ได้ หรือควบคุมวันตายได้ ไม่มีใครถอนตัวจากสงครามได้ และไม่
มีคนชั่วคนไหนที่จะมีอิสระได้โดยการกระทำความชั่ว ๙ ข้าพเจ้าได้สังเกตสิ่งเหล่านี้ ขณะที่
พยายามคิดเรื่องสิ่งทั้งปวงที่เกิดขึ้นในโลกนี้ เมื่อมนุษย์คนหนึ่งพยายามจะควบคุมอีกคน
หนึ่ง แล้วต่างฝ่ายต่างก็เป็นทุกข์

ชีวิตของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะเป็นไปด้วยดี

๑๐ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นคนชั่วถูกฝัง ศพของพวกเขาถูกยกออกไปจากบริเวณที่บริสุทธิ์
พวกเขาได้รับคำสรรเสริญในเมือง ทั้งๆ ที่เป็นคนกระทำความชั่วในเมืองนั้น นี่ก็ไร้ค่าเช่นก
ัน ๑๑ เป็นเพราะความประพฤติชั่วไม่ถูกลงโทษอย่างเร่งด่วน ใจของผู้คนจึงพร้อมจะกระทำ
ความชั่ว ๑๒ ถึงแม้ว่าคนบาปกระทำความชั่วร้อยครั้ง และมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก แต่ข้าพเจ้า
ก็ทราบว่าชีวิตของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะเป็นไปด้วยดี เพราะพวกเขายำเกรง ณ
เบื้องหน้าพระองค์ ๑๓ แต่จะไม่เป็นไปด้วยดีกับคนชั่ว เขาจะมีอายุสั้นและไม่มีชีวิตอีกต่อไป
เพราะเขาไม่ยำเกรง ณ เบื้องหน้าพระเจ้า

มนุษย์ไม่สามารถรู้วิถีทางของพระเจ้า

๑๔ มีความไร้ค่าเกิดขึ้นในโลกนี้คือ บางครั้งคนที่มีความชอบธรรมได้รับสิ่งที่คนชั่วสมควร
ได้รับ และบางครั้งคนชั่วได้รับสิ่งที่ผู้มีความชอบธรรมสมควรได้รับ ข้าพเจ้าพูดว่า นั่นก็ไร้
ค่าเช่นกัน ๑๕ ข้าพเจ้าจึงแนะนำให้มีความสุขกับชีวิต เพราะว่ามนุษย์ไม่มีสิ่งใดดีในโลก
นี้ นอกจากการดื่ม กิน และสนุกสนาน เพราะควรเป็นสิ่งที่ประกอบไปกับงานที่เขาต้อง
ตรากตรำชั่วชีวิต ซึ่งพระเจ้ามอบให้แก่เขาในโลกนี้
๑๖ เมื่อข้าพเจ้าพยายามคิดเรื่องสติปัญญา และเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในโลก ข้าพเจ้าก็จะนอน
ไม่หลับทั้งวันและคืน ๑๗ แล้วข้าพเจ้าก็สังเกตดูสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้ากระทำ แต่มนุษย์ไม่
สามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในโลก ไม่ว่ามนุษย์จะตรากตรำเพื่อแสวงหาเพียงไรก็ตาม เขาก็
จะไม่พบมัน ถึงแม้ว่าผู้เรืองปัญญาจะอ้างว่าเขารู้ แต่เขาก็ไม่สามารถพบมัน

๙

ทุกคนต้องตาย

๑ แต่ข้าพเจ้าคิดในใจและไตร่ตรองอย่างหนักว่า ผู้มีความชอบธรรม ผู้เรืองปัญญา และ
การกระทำของพวกเขาอยู่ในการควบคุมของพระเจ้า มนุษย์ไม่อาจทราบล่วงหน้าว่า ความ
รักหรือความเกลียดชังรอเขาอยู่ ๒ ในเมื่อทุกคนประสบกับสิ่งเดียวกัน ทั้งผู้มีความชอบ
ธรรมและคนชั่วร้าย ทั้งคนดีและคนเลว ทั้งผู้บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ ทั้งคนที่ถวายเครื่อง
สักการะและคนที่ไม่ถวายเครื่องสักการะ คนกระทำความดีก็จะเป็นเช่นเดียวกับคนกระทำ
บาป และคนที่สาบานต่อพระเจ้าก็จะเป็นเช่นเดียวกับคนที่ไม่ยอมสาบานอะไรเลย ๓ นี่ก็
เป็นเรื่องเศร้าสำหรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้ คือทุกคนประสบกับสิ่งเดียวกัน ใจมนุษย์เต็
มด้วยความชั่วร้าย และความขาดสติยั้งคิดอยู่ในใจของพวกเขาขณะมีชีวิตอยู่ และต่อจาก
นั้นพวกเขาก็ไปสู่แดนคนตาย ๔ แต่คนที่ยังอยู่ร่วมกับคนมีชีวิต ยังมีความหวัง เพราะว่า
สุนัขที่มีชีวิตยังดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว ๕ ด้วยเหตุว่า ผู้มีชีวิตอยู่รู้ว่า เขาจะต้องตาย ส่วน

คนตายไม่รู้อะไรเลย และพวกเขาไม่ได้รับผลตอบแทนใดๆ ไม่มีใครจำเขาได้อีก ๖ ความรัก
ความเกลียดชัง และความอิจฉาของพวกเขาได้ตายไปพร้อมกับพวกเขา และจะไม่มีส่วน
ร่วมในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้อีกต่อไป

มีความสุขกับผู้ที่ท่านรักใคร่

๗ ไปเถิด ไปรับประทานขนมปังอย่างมีความสุข และดื่มเหล้าองุ่นด้วยความสำราญใจ
เพราะว่าพระเจ้ายินดีให้ท่านทำสิ่งนั้น
๘ จงสวมเสื้อผ้าที่ขาวบริสุทธิ์สดใส และให้มีน้ำมันใช้ชโลมบนศีรษะของท่านตลอดไป
๙ จงมีความสุขกับภรรยาที่ท่านรัก ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตอันไร้ค่าของท่านที่พระองค์ได้
มอบให้ในโลกนี้ เพราะว่านั่นแหละเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและในงานตรากตรำของท่านที่ทำ
ในโลกนี้ ๑๐ ไม่ว่างานใดที่มือของท่านกระทำได้ ก็จงทำด้วยสุดกำลัง เพราะในแดนคนตาย
ซึ่งท่านกำลังจะไปนั้น ไม่มีทั้งงาน หรือความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา

สติปัญญาดีกว่าความโง่เขลา

๑๑ ข้าพเจ้าเห็นอีกด้วยว่า ในโลกนี้นักวิ่งเร็วไม่ชนะในการแข่งขันเสมอไป และคน
แข็งแกร่งอาจไม่ชนะในสงคราม และคนมีสติปัญญาอาจไม่มีรายได้เสมอไป และคนฉลาด
ไม่มั่งมี และผู้มีความชำนาญไม่เลื่อนขึ้นสู่ตำแหน่งสูงเสมอไป แต่สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นกับทุก
คนตามกาลและโอกาส ๑๒ ด้วยว่า มนุษย์ไม่รู้ถึงเวลาของตัวเขาเอง ปลาถูกจับในตาข่าย
และนกถูกกับดักเช่นไร บรรดาบุตรของมนุษย์ก็ติดกับดักเมื่อเป็นเวลาอันเลวร้าย ซึ่งเกิดขึ้
นกับเขาอย่างฉับพลันฉันนั้น
๑๓ ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นตัวอย่างของสติปัญญาในโลกนี้ และข้าพเจ้าก็ประทับใจมากคือ
๑๔ ครั้งหนึ่งในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีผู้คนเพียงไม่กี่คนอาศัยอยู่ และมีกษัตริย์ผู้มีกำลังมาก
มาโจมตี ท่านใช้กำลังล้อมเมืองไว้และก่อเชิงเทินเพื่อปีนข้ามกำแพง ๑๕ มีชายผู้ยากจนที่
มีสติปัญญาอยู่ในเมืองนั้น เขาช่วยกู้เมืองนั้นไว้ได้ด้วยสติปัญญา แต่ก็ไม่มีใครระลึกถึงเขา
๑๖ แต่ข้าพเจ้าพูดได้ว่า สติปัญญาดีกว่าพละกำลัง แม้ว่าจะไม่มีใครเห็นคุณค่าในสติปัญญา
ของชายผู้ยากจน และไม่ทำตามคำแนะนำของเขาก็ตาม
๑๗ คำพูดเบาๆ ของผู้มีสติปัญญา ดีกว่าเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาให้บรรดาคนโง่
เขลาฟัง ๑๘ สติปัญญาดีกว่าอาวุธสงคราม แต่คนบาปคนเดียวก่อให้เกิดความหายนะใหญ่
หลวงได้

๑๐

๑ แมลงวันตายทำให้น้ำมันหอมส่งกลิ่นเหม็น
ความเขลาเพียงเล็กน้อยก็ทำให้สติปัญญาและเกียรติตกต่ำลงได้มาก
๒ ใจของผู้มีสติปัญญาโน้มไปทางขวา
แต่ใจของคนโง่เขลาโน้มไปทางซ้าย
๓ แม้ว่าคนโง่เขลาจะเดินบนถนน
เขาก็ยังขาดความฉลาดเฉลียว
และเขาแสดงให้ทุกคนเห็นว่าเขาเป็นคนโง่เขลา
๔ ถ้าผู้บังคับบัญชาฉุนเฉียว
ท่านก็อย่าขยับไปจากที่ของท่าน
เพราะความสุขุมจะทำให้ความโกรธสงบลงได้

๕ มีสิ่งไม่ยุติธรรมที่ข้าพเจ้าเห็นในโลกนี้คือ ความผิดที่เกิดจากผู้บังคับบัญชา ๖ คน
โง่เขลาได้รับตำแหน่งที่กอปรด้วยเกียรติและอำนาจ ในขณะที่คนมั่งมีนั่งอยู่ในที่ต่ำกว่า
๗ ข้าพเจ้าเคยเห็นทาสขี่ม้า และผู้สูงศักดิ์เดินบนพื้นดินอย่างทาส

๘ คนที่ขุดหลุมอาจจะตกลงในหลุมนั้นเอง
และคนที่ทลายกำแพงลงอาจจะถูกงูพิษกัดได้
๙ คนสลักหินอาจจะบาดเจ็บจากหินได้
และคนที่ผ่าไม้ซุง ก็อาจได้รับบาดเจ็บจากซุงเช่นกัน
๑๐ ถ้าหากเครื่องมือเหล็กทื่อ
และเขาไม่ลับให้คม
เขาก็ต้องใช้แรงมากขึ้น
แต่สติปัญญาช่วยให้สำเร็จผลได้
๑๑ ถ้างูฉกก่อนที่หมองูจะร่ายปี่
หมองูก็ไม่มีประโยชน์อะไร

๑๒ คำพูดที่ออกจากปากของผู้มีสติปัญญาก่อเกิดประโยชน์แก่ตัวของเขา
แต่ปากของคนโง่เขลาทำลายตัวเขาเอง
๑๓ คำแรกที่ออกจากปากของเขาส่อถึงความโง่เขลา
และในสุดท้ายคำพูดของเขาเป็นความขาดสติยั้งคิดที่เลวร้าย
๑๔ คนโง่เขลาพูดมาก
ไม่มีมนุษย์ใดทราบได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
และใครจะบอกเขาได้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่เขาตายไปแล้ว
๑๕ งานตรากตรำของคนโง่เขลาทำให้เขาอ่อนล้า
เขาไม่ทราบแม้แต่ทางที่จะเข้าไปในเมือง

๑๖ โอ แผ่นดินเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ยังเยาว์วัยอยู่
และบรรดาผู้นำของเจ้าเลี้ยงฉลองกันตั้งแต่เช้า
๑๗ โอ แผ่นดินเอ๋ย ความสุขบังเกิดแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ของเจ้าสืบมาจากตระกูลขุนนาง
และบรรดาผู้นำของเจ้าเลี้ยงฉลองตามเวลาอันควร
เพื่อให้มีสุขภาพที่แข็งแรง ไม่ใช่ดื่มจนมึนเมา
๑๘ เป็นเพราะความขี้เกียจ หลังคาจึงถูกปล่อยให้พังลงมา
และเป็นเพราะความเกียจคร้านบ้านจึงมีน้ำรั่ว
๑๙ อาหารเตรียมไว้เพื่อให้มีใจยินดี
และเหล้าองุ่นทำให้ชีวิตสนุกสนาน
และเงินทองจัดหาสิ่งเหล่านี้มาได้
๒๐ แม้แต่ในความคิด ก็อย่าสาปแช่งกษัตริย์
และอย่าสาปแช่งคนมั่งมีเมื่ออยู่ในห้องนอน
เพราะนกในอากาศจะคาบเรื่องของท่านไป
หรือไม่ก็สัตว์ปีกจะไปรายงานว่า ท่านพูดอะไรบ้าง

๑๑

ความรู้ของมนุษย์มีขอบเขตจำกัด

๑ เหวี่ยงอาหารของท่านลงในทะเลเถอะ
เพราะว่าหลายวันหลังจากนั้นท่านก็จะได้รับผลตอบแทน
๒ จงแบ่งส่วนของท่านให้เป็นเจ็ดหรือแปดส่วน
เพราะท่านไม่ทราบว่าจะมีวิบัติใดเกิดขึ้นบ้างในโลกนี้
๓ ถ้าหมู่เมฆหนักตัวด้วยน้ำ
มันก็จะเทฝนลงบนแผ่นดิน
และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ

มันก็จะอยู่ที่มันล้มลง
๔ คนทีเอาแต่สังเกตลมจะไม่หว่านเมล็ด
และคนที่เอาแต่ดูเมฆจะไม่เก็บเกี่ยว

๕ ท่านไม่ทราบทางของลมที่พัดผ่าน และไม่ทราบว่ากระดูกเติบโตในครรภ์ของผู้หญิงได้ฉันใด ท่านก็ ไม่ทราบงานของพระเจ้า ผู้สร้างสรรพสิ่งฉันนั้น
๖ ในเวลาเช้า จงหว่านเมล็ดพืชของท่าน และในเวลาเย็น ก็อย่ายั้งมือของท่านไว้ เพราะท่านไม่ทราบว่าเมล็ดใดจะงอกงาม จะเป็นเมล็ดนี้ หรือเมล็ดนั้น หรือจะงอกงามด้วยกันทั้งคู่
๗ แสงสว่างเป็นทีสบอารมณ์ และดวงตาที่เห็นดวงตะวันก็เบิกบานใจ
๘ ดังนั้นถ้าผู้หนึ่งมีชีวิตอยู่ได้หลายปี ก็ให้เขายินดีในแต่ละวัน และให้เขาระลึกว่าเวลาแห่งความตายจะยาวนานมาก และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นไร้ค่าทั้งสิ้น
๙ โอ หนุ่มสาวเอ๋ย จงยินดีกับความเยาว์วัยของเจ้าเถิด และให้ใจของเจ้าเบิกบานในวันเวลาของความเยาว์วัยเถิด เจ้าใช้ชีวิตตามที่ใจนำพา และตามที่รู้เห็น แต่จงรู้ด้วยว่าพระเจ้าจะตัดสินเจ้าตามความคิดและการกระทำของเจ้า
๑๐ จงสลัดความว้าวุ่นออกจากใจของเจ้า และอย่าให้ความเจ็บปวดของเจ้าทำให้เจ้าไม่มีใจยินดี เพราะทั้งวัยเยาว์และวัยเริ่มต้นของชีวิตนั้นไร้ค่า

๑๒

จงนึกถึงองค์ผู้สร้างของเจ้าเมื่อยังเยาว์

๑ จงนึกถึงองค์ผู้สร้างของเจ้าเมื่อเจ้ายังเยาว์วัย ก่อนวันเวลาแห่งความตายจะมาถึง ก่อนเวลาที่เจ้าจะตระหนักว่า เราไม่มีความสำราญในชีวิต ๒ ก่อนที่ดวงตะวันและแสงสว่าง ดวงจันทร์และดวงดาวจะมืดลง และหมู่เมฆก็หวนกลับมาหลังจากสายฝน ๓ ในวันทีคนเฝ้ายามสั่นเทา และชายที่แข็งแกร่งจะอ่อนกำลัง และผู้หญิงโม่แป้งจะหยุดทำงานเพราะมีเพียงไม่กี่คน และผู้หญิงที่มองผ่านทางหน้าต่างก็มองไม่เห็นอีกต่อไปแล้ว ๔ เมื่อประตูทางเข้าที่ถนนปิด เมื่อเสียงโม่แป้งเพลาลง และคนลุกขึ้นเมื่อมีเสียงนกร้อง และเสียงเพลงก็แผ่วลง ๕ เมื่อคนเหล่านั้นกลัวความสูง และกลัวภัยอันตรายที่ถนน เมื่อต้นอัลมอนด์ออกดอก และตั๊กแตนขยับแทบจะไม่ไหว และหามีความอยากต่อไปไม่ เพราะคนกำลังไปยังบ้านอันถาวร และบรรดาผู้ร้องคร่ำครวญก็เดินวนไปตามถนน ๖ ก่อนที่ลูกโซ่เงินจะขาด หรือชามทองจะแตก หรือโถน้ำจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ที่บ่อน้ำพุ หรือลูกล้อจะหักลงที่บ่อเก็บน้ำ ๗ และผงคลีดินตกลงสู่พื้นดินดังเดิม และวิญญาณกลับไปยังพระเจ้าผู้มอบให้
๘ ปัญญาจารย์กล่าวว่า ไร้ค่าที่สุด ไร้ค่าที่สุด ทุกสิ่งไร้ค่าทั้งสิ้น

จงเกรงกลัวพระเจ้า และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์

๙ นอกจากจะเป็นผู้มีสติปัญญาแล้ว ปัญญาจารย์ยังสั่งสอนประชาชนในเรื่องความรู้ ท่านหยั่งดูให้รู้ตื้นลึก ศึกษา และจัดเตรียมสุภาษิตไว้มากมายอย่างระมัดระวัง ๑๐ ปัญญาจารย์เสาะหาคำพูดที่น่าฟัง และบันทึกคำพูดที่เป็นความจริงอย่างซื่อตรง
๑๑ คำพูดของผู้มีสติปัญญาเป็นเสมือนประตัก และคำพูดที่รวบรวมไว้ก็เสมือนตะปูที่ตอกติดแน่น และองค์ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะผู้เดียวเป็นผู้มอบให้ ๑๒ ลูกเอ๋ย อะไรนอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว เจ้าจงระวังเถิด การแต่งหนังสือมากมายเป็นสิ่งไม่รู้จบ และการศึกษาอย่างขะมักเขม้นทำให้ร่างกายอ่อนล้า

๑๓ จากสิ่งที่กล่าวมาทั้งสิ้น ในที่สุดสรุปได้ว่า จงเกรงกลัวพระเจ้า และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ เพราะเป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่ควรทำ ๑๔ เพราะว่าพระเจ้าจะตัดสินการกระทำทุกอย่าง รวมถึงเรื่องเร้นลับทั้งสิ้น ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว

เพลงซาโลมอน

๑ เพลงรักอันไพเราะของซาโลมอน

เจ้าสาวสารภาพรัก

ผู้หญิง

๒ โอ ให้ริมฝีปากของท่านประกบปากฉันด้วยรอยจูบเถิด
เพราะว่าความรักของท่านยอดยิ่งกว่าเหล้าองุ่น
๓ น้ำมันเจิมของท่านหอมหวล
นามของท่านเป็นดุจน้ำมันหอมที่ไหลริน
ฉะนั้นบรรดาสาวบริสุทธิ์จึงหลงรักท่าน
๔ ช่วยพาฉันไปกับท่าน เรารีบไปกันเถิด
กษัตริย์ได้พาฉันเข้าไปในห้องของท่าน

พวกผู้หญิง

ให้เรายินดีและพอใจในตัวท่านเถิด
เราจะจดจำความรักนี้ยิ่งกว่าเหล้าองุ่น
มิน่าเล่าบรรดาสาวๆ จึงได้รักท่าน

ผู้หญิง

๕ โอ บรรดาผู้หญิงของเยรูซาเล็มเอ๋ย
ฉันเองน่ะผิวคล้ำ แต่งดงามประดุจกระโจมของเคดาร์
ประดุจม่านของซาโลมอน
๖ อย่าจ้องมองฉันเพราะผิวดำคล้ำเลย
เป็นเพราะดวงตะวันได้แผดเผาฉัน
พวกลูกชายของแม่ฉันก็พากันโกรธ
และบังคับให้ฉันดูแลสวนองุ่น
แต่สวนองุ่นของฉันเอง ฉันยังไม่ทันได้ดูแลเลย
๗ ฉันรักท่านจนท่วมท้นจิตวิญญาณ ท่านช่วยบอกฉันหน่อย
ท่านนำฝูงแกะไปเล็มหญ้าที่ใด
ท่านให้พวกมันนอนพักที่ใด
ในยามเที่ยงวัน ทำไมฉันจึงจะต้องเป็นอย่างผู้หญิงที่ปิดหน้าปิดตา
และอยู่ข้างฝูงแกะของพวกเพื่อนๆ ของท่าน

ผู้ชาย

๘ โอ หญิงงามที่สุดในบรรดาหญิงทั้งหลายเอ๋ย ถ้าเธอไม่รู้
ก็จงไปตามรอยเท้าฝูงแกะ
หาทุ่งหญ้าสำหรับลูกแพะของเธอ
ที่ข้างกระโจมของเหล่าคนเลี้ยงแกะ

๙ ที่รักของฉันเอ๋ย เธองามราวกับม้าตัวเมีย
ของรถศึกของฟาโรห์
๑๐ แก้มของเธองดงามด้วยเครื่องประดับ
สร้อยลูกปัดคล้องที่คอของเธอ

พวกผู้หญิง

๑๑ เราจะทำเครื่องประดับทองคำ

ซึ่งเสริมแต่งด้วยเงินให้เธอ
ผู้หญิง
๑๒ กษัตริย์ของฉันเอนกายอยู่ที่เตียงของท่าน
และน้ำมันหอมของฉันส่งกลิ่นหอมอบอวล
๑๓ คนรักของฉันหอมเหมือนมดยอบ
ซึ่งวางไว้ตรงหว่างอกของฉัน
๑๔ คนรักของฉันหอมเหมือนช่อดอกเฮนน่า
ในสวนองุ่นทีเอนเกดี
ผู้ชาย
๑๕ ดูเถิด ที่รักของฉันเอ๋ย เธองดงามยิ่งนัก
ดูเถิด เธองดงามยิ่งนัก
ดวงตาของเธอประดุจดวงตาของนกพิราบ
ผู้หญิง
๑๖ ดูเถิด คนรักของฉัน ท่านรูปทรงงามนัก
และช่างเบิกบานจริงเชียว
เตียงนอนของเราเป็นสีเขียว
๑๗ คานบ้านของเราเป็นไม้ซีดาร์
หลังคาเป็นไม้สน

๒

ผู้หญิง
๑ ฉันเป็นเพียงดอกไม้ดอกหนึ่งที่ชาโรน
เป็นเพียงดอกไม้ป่าในหุบเขา
ผู้ชาย
๒ เธอเป็นดั่งดอกไม้ป่าที่อยู่ในหมู่ไม้หนาม
ที่รักของฉันเป็นเช่นนั้นในหมู่ผู้หญิง
ผู้หญิง
๓ ต้นแอปเปิ้ลในหมู่ต้นไม้ในป่าเป็นเช่นไร
คนรักของฉันก็เป็นเช่นนั้นในหมู่ชายหนุ่ม
ฉันนั่งอยู่ใต้ร่มเงาของเขาด้วยความยินดี
และได้ลิ้มรสความหวานจากผลของเขา
๔ เขาพาฉันไปยังเรือนเหล้าองุ่น
และให้ความรักของเขาห่มตัวฉันไว้
๕ เขาให้พละกำลังแก่ฉันด้วยผลองุ่นแห้ง
ให้ความชุ่มชื่นแก่ฉันด้วยลูกแอปเปิ้ล
ฉันปรารถนาจะได้ความรักมากยิ่งขึ้น
๖ แขนซ้ายของเขารองใต้ศีรษะของฉัน
และแขนขวาของเขาโอบกอดฉันไว้
๗ โอ บรรดาผู้หญิงของเยรูซาเล็ม ขอให้พวกเธอสาบาน
ต่อละองละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า
พวกเธอจะไม่รบกวนความรักของเรา
จนกว่าเราจะพอใจ
เจ้าสาวชื่นชมคนรัก
๘ เสียงของคนรักของฉัน
ดูเถิด เขากำลังมา
กำลังกระโจนบนภูเขาลูกใหญ่

เขากระโดดบนเนินเขา
๙ คนรักของฉันเป็นดั่งละอองละมั่งหรือกวางหนุ่ม
ดูเถิด เขายืนอยู่ที่นอกกำแพงบ้าน
มองผ่านหน้าต่าง
และจ้องดูผ่านบานเกล็ด
๑๐ คนรักของฉันพูดกับฉันว่า
□ที่รักของฉัน สาวงามของฉันลุกขึ้นเถิด
มากับฉันเถอะ
๑๑ ดูสิ ฤดูหนาวผ่านพ้นไปแล้ว
ฝนก็ไม่ตกอีกแล้ว
๑๒ ดอกไม้ก็ผุดขึ้นจากพื้นดิน
ถึงเวลาได้ยินเสียงเพลงแล้ว
และเสียงของนกพิราบหางขาว
กู่ร้องไปไกลทั่วแผ่นดินของเรา
๑๓ ต้นมะเดื่อเริ่มผลิดอกออกผล
และเถาองุ่นออกดอก ส่งกลิ่นหอม
ลุกขึ้นเถิด ที่รักของฉัน
สาวงามของฉัน และมากับฉัน
๑๔ โอ แม่นกพิราบของฉันเอ๋ย เธอหลบอยู่ในซอกหิน
ซ่อนตัวอยู่ที่ข้างภูเขา
ให้ฉันดูหน้าเธอ
ให้ฉันได้ยินเสียงของเธอ
เพราะเสียงของเธอไพเราะนัก
และใบหน้าของเธอก็งดงาม
๑๕ มาจับพวกเจ้าสุนัขจิ้งจอกให้เรากันเถอะ
สุนัขจิ้งจอกตัวจิ๋วพวกนั้น
ที่ทำให้สวนองุ่นเสียหาย
เพราะว่าสวนองุ่นของเรากำลังผลิดอก□

๑๖ คนที่ฉันรักเป็นของฉัน และฉันก็เป็นของเขา
เขาอิ่มเอิบอยู่ในหมู่ดอกไม้ป่า
๑๗ กระทั่งเวลาเย็นย่างเข้ามา
และเงาจากดวงอาทิตย์ก็หายไป
ที่รักของฉัน กลับมาเถิด
เธอวิ่งอย่างละอองละมั่ง
หรือกวางหนุ่มที่ภูเขาเบเธอร์*

๓

เจ้าสาวฝัน

๑ บนที่นอนของฉันในยามราตรี
ฉันมองหาคนที่ฉันรักสุดหัวใจ
ฉันมองหาเขา แต่ก็ไม่พบ
๒ ฉันจะลุกขึ้นในเวลานี้และเดินวนหาอยู่ในเมือง
ตามถนนและลานชุมนุม
ฉันจะมองหาคนที่ฉันรักสุดหัวใจ

---

* **๒□๑๗** อาจจะหมายถึงภูเขาที่แยกออกจากกัน

ฉันมองหาเขา แต่ก็ไม่พบ
๓ คนเฝ้ายามที่ประตูเมืองพบฉัน
เวลาที่พวกเขาตรวจตราเมือง
ฉันถามเขาว่า □พวกท่านเห็นคนที่ฉันรักสุดหัวใจไหม□
๔ ทันทีที่ฉันเดินผ่านพวกเขาไปแล้ว
ฉันก็พบคนที่ฉันรักสุดหัวใจ
ฉันกอดเขาและไม่ยอมปล่อยให้เขาไป
จนกระทั่งฉันพาเขาไปที่บ้านมารดาของฉัน
เข้าไปในห้องที่มารดาตั้งครรภ์ฉัน
๕ โอ บรรดาผู้หญิงของเยรูซาเล็ม ขอให้พวกเธอสาบาน
ต่อละอองละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า
พวกเธอจะไม่รบกวนความรักของเรา
จนกว่าเราจะพอใจ

ซาโลมอนมายังพิธีสมรส

๖ นั่นอะไรขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร
เป็นเหมือนควันในรูปเสาหลัก
มีกลิ่นหอมดั่งมดยอบและกำยาน
กับผงเครื่องเทศหลากชนิดของพ่อค้า
๗ ดูเถิด นั่นบุษบกของซาโลมอน
ล้อมรอบด้วยเหล่าองครักษ์ 60 คน
ทหารกล้าของอิสราเอล
๘ ทุกคนที่ถือดาบเตรียมไว้
ล้วนชำนาญศึก
แต่ละคนมีดาบห้อยจากบั้นเอว
พร้อมที่จะป้องกันในยามค่ำคืน
๙ กษัตริย์ซาโลมอนนั่งบนบุษบก
ซึ่งทำด้วยไม้จากเลบานอน
๑๐ คานหามทำด้วยเงิน
ฐานเป็นทอง ที่นั่งเป็นสีม่วง
ภายในบุษบกประดับโดยฝีมือของบรรดา
ผู้หญิงของเยรูซาเล็มอย่างงดงาม
๑๑ โอ บรรดาธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย ออกไปเถิด
ไปทอดสายตาดูกษัตริย์ซาโลมอน
ท่านสวมมงกุฎที่มารดาของท่าน
สวมให้ท่านในวันสมรส
และในวันแห่งความยินดีของท่าน

๔

ซาโลมอนชื่นชมความงามของเจ้าสาวของท่าน

ผู้ชาย

๑ ดูเถิด ที่รักของฉันเอ๋ย เธองดงามยิ่งนัก
ดูเถิด เธองดงามยิ่งนัก
ดวงตาของเธอที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้า
ประดุจดวงตาของนกพิราบ
ผมของเธอดูเหมือนฝูงแพะที่

กำลังกระโดดลงมาจากภูเขากิเลอาด
๒ ฟันของเธอขาวราวกับขนแกะ
ที่เพิ่งถูกตัดและฟอกแล้ว
มีฟันครบทุกซี่เป็นคู่ๆ
ไม่หลุดหายไปสักซี่เดียว
๓ ริมฝีปากของเธอเปรียบเสมือนเส้นไหมสีแดงสด
และปากของเธอน่ารักยิ่งนัก
แก้มของเธอใต้ผ้าคลุมหน้า
เปรียบเสมือนผลทับทิมผ่าซีก
๔ คอของเธอเปรียบเสมือนหอคอยของดาวิด
ที่ถูกสร้างขึ้นเป็นชั้นๆ
ซึ่งมีโล่นับพันห้อยเรียงกันอยู่
สำหรับใช้เป็นเครื่องป้องกันของบรรดาวีรบุรุษ
๕ อกทั้งคู่ของเธอเปรียบเสมือนลูกกวางสองตัว
คู่แฝดของละอองละมั่ง
ที่เล็มหญ้าอยู่ท่ามกลางดอกไม้ป่า
๖ กระทั่งเวลาเย็นย่างเข้ามา
และเงาจากดวงอาทิตย์ก็หายไป
ฉันจะรีบไปยังภูเขามดยอบ
และเนินเขากำยาน
๗ ที่รักของฉัน เธองดงามทุกกระเบียดนิ้ว
ไม่มีที่ติในตัวเธอแม้แต่น้อย
๘ ลงมาจากภูเขาเลบานอนกับฉันเถิด เจ้าสาวของฉัน
เธอลงมาจากภูเขาเลบานอนกับฉันเถิด
ลงมาจากยอดภูเขาอามานา
จากภูเขาเสนีร์ และภูเขาเฮอร์โมน
จากถ้ำของพวกสิงโต
จากเทือกเขาของเสือดาว

๙ เธอมัดหัวใจของฉันเสียแล้ว น้องสาวของฉันเอ๋ย เจ้าสาวของฉัน
เมื่อเธอชายตามอง
และด้วยสร้อยเพียงเส้นเดียวของเธอ
เธอก็มัดหัวใจของฉันเสียแล้ว
๑๐ รักของเธอช่างหวานชื่นนัก น้องสาวของฉันเอ๋ย เจ้าสาวของฉัน
รักของเธอยอดยิ่งกว่าเหล้าองุ่น
และน้ำมันของเธอหอมกรุ่นยิ่งกว่าเครื่องเทศใดๆ
๑๑ เจ้าสาวของฉันเอ๋ย ริมฝีปากของเธอหวานปานน้ำผึ้ง
น้ำนมและน้ำผึ้งอยู่ที่ใต้ลิ้นของเธอ
เครื่องนุ่งห่มของเธอมีกลิ่นหอมราวกับกลิ่นหอมของเลบานอน
๑๒ เธอเป็นสวนที่ถูกล่ันกุญแจปิดไว้ น้องสาวของฉัน เจ้าสาวของฉันเอ๋ย
สวนที่ถูกล่ันกุญแจปิดไว้ น้ำพุที่ถูกปิดกั้นไว้
๑๓ เธอเป็นสวนทับทิม
ที่ออกผลงามที่สุด
พร้อมกับเฮนน่าและพันธุ์ไม้หอม
๑๔ พันธุ์ไม้หอมและกันกุมา ว่านน้ำ อบเชย

และต้นกำยานหลายชนิด
มดยอบและต้นหางจระเข้
และเครื่องเทศชั้นดีหลายชนิด
๑๕ เธอเปรียบเสมือนน้ำพุในสวน
น้ำพุใต้ดินทีพลุ่งพล่าน
สายน้ำที่ไหลลงจากภูเขาเลบานอน

ผู้หญิง

๑๖ ลมเหนือเอ๋ย จงตื่นเถิด
ลมใต้เอ๋ย มาเถิด
จงพัดผ่านสวนของฉัน
ให้กลิ่นหอมของเครื่องเทศอบอวลไป
ให้คนรักของฉันมาที่สวนของเขา
และลิ้มรสผลงามที่สุด

๕

ผู้ชาย

๑ น้องสาวของฉัน เจ้าสาวของฉันเอ๋ย ฉันมาที่สวนของฉัน
ฉันเก็บเครื่องเทศและมดยอบของฉัน
ฉันลิ้มรสน้ำผึ้งและรวงผึ้งของฉัน
ฉันดื่มเหล้าองุ่นและน้ำนมของฉัน

พวกผู้หญิง

เพื่อนเอ๋ย จงดื่ม กิน
และดื่มด่ำอยู่ในความรักเถิด

เจ้าสาวตามหาคนรักของนาง

ผู้หญิง

๒ ฉันนอนหลับไป แต่ใจของฉันยังตื่นอยู่
เสียงคนรัก คนรักของฉันกำลังเคาะประตู
น้องสาวของฉันเอ๋ย ที่รักของฉัน ให้ฉันเข้าไปเถิด
นกพิราบของฉันเอ๋ย คนที่เพียบพร้อมของฉัน
เพราะว่าศีรษะของฉันชุ่มไปด้วยน้ำค้าง
เส้นผมของฉันชื้นจากละอองน้ำ
๓ ฉันถอดเสื้อคลุมออกแล้ว
ฉันจะสวมอีกได้อย่างไร
ฉันล้างเท้าแล้ว
จะทำให้เท้าสกปรกอีกได้อย่างไร
๔ คนรักของฉันสอดมือที่ช่องประตู
ทำให้ใจปรารถนาคุกรุ่นขึ้นมา
๕ ฉันลุกขึ้นเปิดประตูให้คนรักของฉัน
มดยอบก็หยดจากมือของฉัน
น้ำมดยอบจากนิ้วมือของฉัน
หยดลงที่กลอนประตู
๖ ฉันเปิดให้คนรักของฉัน
แต่เขาไปเสียแล้ว
โอ ฉันแทบจะขาดใจ
ฉันมองหาเขา แต่ก็ไม่พบ
ฉันเรียกหาเขา แต่เขาก็ไม่ตอบ
๗ คนเฝ้ายามที่ประตูเมืองพบฉัน

เวลาที่พวกเขาตรวจตราเมือง
แล้วก็ได้ทุบตีฉัน ทำให้ฉันบาดเจ็บ
และเอาผ้าคลุมไหล่ของฉันไป
เหล่าคนเฝ้ายามที่กำแพงเมืองนั่นแหละ
๘ โอ บรรดาผู้หญิงของเยรูซาเล็มเอ๋ย ขอให้พวกเธอสาบานต่อฉันว่า
ถ้าพวกเธอพบที่รักของฉัน
ก็ช่วยบอกเขาว่า
ฉันคิดถึงเขาแทบขาดใจ

พวกผู้หญิง

๙ คนรักของเธอดีกว่าคนรักของคนอื่นอย่างไร
โอ หญิงงามที่สุดในบรรดาหญิงทั้งหลายเอ๋ย
คนรักของเธอดีกว่าคนรักของคนอื่นอย่างไร
เราจึงจะต้องให้คำสัญญาเธอเช่นนั้น

ผู้หญิง

๑๐ คนรักของฉันเปล่งปลั่งและแข็งแรง
ดูเด่นต่างจากหมู่คนนับหมื่น
๑๑ ศีรษะของเขางามดุจทองนพคุณ
ผมหยักศกและดำขลับ
๑๒ ดวงตาของเขาประดุจดวงตาของนกพิราบ
ที่ริมธารน้ำ
อาบด้วยน้ำนม
ดั่งพลอยประดับอยู่ในกรอบ
๑๓ แก้มของเขาหอมดุจเครื่องเทศที่ปลูกไว้เป็นแนว
เป็นดั่งกองสมุนไพรอันหอมหวาน
ปากของเขาดุจดอกไม้ป่า
ชุ่มชื่นด้วยน้ำมดยอบหยาดหยด
๑๔ ลำแขนของเขางามดั่งทอง
ประดับด้วยโกเมน
ลำตัวของเขาประดุจงาช้าง
ประดับด้วยพลอยสีน้ำเงิน
๑๕ ท่อนขาของเขาแข็งแกร่งและล่ำ
ประดุจเสาหินอ่อนซึ่งตั้งบนฐานทองคำบริสุทธิ์
รูปร่างของเขาประดุจภูเขาเลบานอน
สูงใหญ่เหมือนต้นซีดาร์
๑๖ วาจาของเขาหวานซึ้งที่สุด
ทุกสิ่งในตัวเขาเป็นที่พึงปรารถนา
นี่แหละคนรักของฉัน นี่แหละเพื่อนของฉัน
โอ บรรดาผู้หญิงของเยรูซาเล็มเอ๋ย

๖

พวกผู้หญิง

๑ คนรักของเธอไปไหนแล้ว
โอ หญิงงามที่สุดในบรรดาหญิงทั้งหลายเอ๋ย
คนรักของเธอไปทางไหน
พวกเราจะได้ช่วยเธอตามหาเขา

ในสวนแห่งความรัก

ผู้หญิง

๒ คนรักของฉันได้ลงไปที่สวนของเขา
ไปในสวนที่มีเครื่องเทศปลูกไว้เป็นแนว
เพื่ออิ่มเอิบอยู่ในสวน
และเก็บดอกไม้ป่า
๓ ฉันเป็นของคนที่ฉันรัก และเขาก็เป็นของฉัน
เขาอิ่มเอิบอยู่ในหมู่ดอกไม้ป่า

ซาโลมอนและเจ้าสาวสุขใจร่วมกัน

ผู้ชาย

๔ ที่รักของฉัน เธองดงามประหนึ่งเมืองทีรซาห์
รูปงามประหนึ่งเยรูซาเล็ม
วิเศษราวกับผู้ผจญศึกชูธงชัย
๕ ขอให้เธอมองไปทางอื่น
เพราะดวงตาของเธอทำให้ฉันลุ่มหลง
ผมของเธอดกและดำขลับดั่งฝูงแพะ
กำลังกระโดดลงมาจากภูเขากิเลอาด
๖ ฟันของเธอขาวราวกับขนแกะ
ที่ฟอกแล้ว
มีฟันครบทุกซี่เป็นคู่ๆ
ไม่หลุดหายไปสักซี่เดียว
๗ แก้มของเธอที่ใต้ผ้าคลุมหน้า
เปรียบเสมือนผลทับทิมผ่าซีก
๘ อาจจะมีราชินีถึง 60 คน
และภรรยาน้อยถึง 80 คน
และหญิงสาวบริสุทธิ์มากมายจนนับไม่ถ้วน
๙ แต่นกพิราบของฉันเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น คนทีเพียบพร้อมของฉัน
เป็นหนึ่งเดียวของมารดาของเธอ
และเป็นที่โปรดปรานของมารดาผู้อุ้มครรภ์เธอ
บรรดาหญิงสาวเห็นเธอและเรียกเธอว่า ผู้ได้รับพระพร
บรรดาราชินีและภรรยาน้อยก็เห็นด้วย และเขาเหล่านั้นยกย่องเธอ
๑๐ นั่นใครที่ปรากฏดั่งแสงรุ่งอรุน
งามดุจดวงเดือน บริสุทธิ์ดั่งดวงตะวัน
วิเศษราวกับผู้ผจญศึกชูธงชัย

ผู้หญิง

๑๑ ฉันลงไปที่สวนอัลมอนด์
เพื่อจะดูพืชพันธุ์ไม้ในหุบเขา
ไปดูว่าต้นองุ่นผลิดอกแล้วหรือยัง
ดอกทับทิมบานแล้วหรือยัง
๑๒ ความต้องการของฉันผุดขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว
เหมือนอยู่บนรถศึกกับกษัตริย์

ผู้ชาย

๑๓ กลับมาเถิด กลับมาเถิด โอ ผู้เพียบพร้อมเอ๋ย

กลับมาเถิด กลับมาเถิด ฉันจะได้จ้องมองเธอ
ผู้หญิง
ทำไมท่านจึงต้องการจ้องมองฉัน
เวลาที่ฉันร่ายรำอยู่เบื้องหน้ากองทัพทั้งสอง*

๗

ผู้ชาย
๑ เท้าของเธอเมื่อสวมใส่รองเท้าแล้วดูน่ารัก
โอ เจ้าหญิงของฉัน
ขาอ่อนของเธอกลมเกลี้ยงประดุจพลอย
เป็นงานฝีมือของช่างปั้น
๒ สะดือของเธอกลมประดุจถ้วย
ที่บรรจุเหล้าองุ่นอันหอมกรุ่นอยู่เสมอ
หน้าท้องของเธอเปรียบเสมือนพะเนินข้าว
ที่ล้อมรอบด้วยดอกไม้ป่า
๓ อกทั้งคู่ของเธอเปรียบเสมือนลูกกวางสองตัว
คู่แฝดของละอองละมั่ง
๔ คอของเธอสูงสง่าเสมือนหอคอยงาช้าง
ดวงตาของเธอเปรียบเสมือนสระน้ำที่เมืองเฮชโบน
ที่ข้างประตูของบัธรับบิม
จมูกของเธอโด่งเสมือนหอแห่งเลบานอน
ซึ่งหันไปทางเมืองดามัสกัส
๕ ศีรษะของเธอตั้งสูงเด่นเสมือนภูเขาคาร์เมล
และผมของเธอยาวดำขลับ
ไม่ว่ากษัตริย์ใดก็หลงเสน่ห์ในความงามนั้น
๖ เธอช่างงดงามและมีเสน่ห์อะไรเช่นนี้
โอ ที่รักของฉัน เธอพร้อมด้วยความรื่นรมย์
๗ เธอสูงและสง่างามเสมือนต้นอินทผลัม
อกของเธอเปรียบเสมือนพวงผลบนต้น
๘ ใช่แล้ว ฉันจะปีนต้นอินทผลัมต้นนั้น
และสัมผัสกิ่ง
โอ อกของเธอเปรียบเสมือนพวงองุ่น
ลมหายใจของเธอเสมือนกลิ่นหอมของแอปเปิ้ล
๙ และลมปากของเธอประดุจเหล้าองุ่นรสดีที่สุด
ผู้หญิง
ซึ่งไหลลงคอคนรักของฉันอย่างง่ายดาย
ไหลรินบนริมฝีปากและฟันของเขา
เจ้าสาวมอบความรักของเธอ
๑๐ ฉันเป็นของคนรักของฉัน
และฉันจะทำสิ่งที่เขาพึงปรารถนา
๑๑ มาเถิด คนรักของฉัน เราเข้าไปในทุ่งนากันเถิด
และพักแรมอยู่ในหมู่บ้านกัน
๑๒ เราออกไปที่สวนองุ่นแต่เช้าตรู่กันเถิด
ไปดูกันว่า ต้นองุ่นผลิดอกแล้วหรือยัง
ดอกองุ่นบานแล้วหรือยัง

* ๖๑๓ หรือการร่ายรำของมาหะนาอิม

และดอกทับทิมบานแล้วหรือยัง
ฉันจะมอบความรักของฉันให้แก่ท่านที่นั่น
๑๓ ผลดูดาอิม*ส่งกลิ่นหอม
และข้างประตูบ้านของเรามีผลไม้ทุกชนิดที่คัดสรรแล้ว
มีทั้งผลไม้ในฤดูและนอกฤดู
ซึ่งฉันได้เก็บสะสมไว้ให้ท่าน โอ คนรักของฉันเอ๋ย

๘

ใคร่หาคนรักของเธอ

๑ ฉันใคร่จะให้ท่านเป็นเสมือนพี่ชายของฉัน
ท่านได้น้ำนมจากอกของมารดาของฉันด้วย
ถ้าหากว่าฉันพบท่านที่ถนน
ฉันจะจูบท่านได้อย่างเปิดเผย
โดยไม่ถูกครหา
๒ ฉันจะพาท่านเข้าไปที่บ้านมารดาของฉัน
เข้าไปในห้องที่มารดาคลอดฉัน
ฉันจะให้เหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศแก่ท่านดื่ม
น้ำจากทับทิมของฉัน
๓ แขนซ้ายของเขารองใต้ศีรษะของฉัน
และแขนขวาของเขาโอบกอดฉันไว้
๔ โอ บรรดาผู้หญิงของเยรูซาเล็ม ขอให้พวกเธอสาบานต่อฉันว่า
จะไม่รบกวนความรักของเรา
จนกว่าเราจะพอใจ

พวกผู้หญิง

๕ นั่นใครขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร
ควงแขนมากับคนรักของเธอ

ผู้หญิง

ฉันทำให้ท่านตื่นขึ้นเมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นแอปเปิ้ล
มารดาของท่านตั้งครรภ์ท่านที่นั่น
นางปวดครรภ์และให้กำเนิดท่านที่นั่น
๖ ให้ฉันประทับอยู่ในใจของท่าน
ประหนึ่งตราประทับที่แขนของท่าน
เพราะว่าความรักยืนยงเท่ากับความตาย
ความหึงหวงรุนแรงเท่ากับแดนคนตาย
มีประกายดุจไฟ
เพลิงไฟของพระผู้เป็นเจ้า
๗ มวลน้ำจำนวนมหาศาลไม่อาจดับความรักได้
แม้แต่แม่น้ำก็ไม่อาจท่วมความรักได้
หากชายคนหนึ่งจะทุ่มเทสิ่งสารพัดที่เขามี
เพื่อแลกกับความรัก
เขาจะถูกดูหมิ่นอย่างแน่นอน

คำแนะนำสุดท้าย

พี่ชายของผู้หญิง

๘ พวกเรามีน้องสาวคนหนึ่ง

---

* **๗๑๓** พืชที่คนในแถบตะวันออกกลางและทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเชื่อกันว่า ช่วยให้ตั้งครรภ์ได้

เธอยังไม่โตเป็นสาว
เราจะช่วยอะไรเธอได้
เมื่อมีคนมาขอให้แต่งงาน
๙ ถ้าอกของเธอแบนเหมือนกำแพง
เราจะสร้างใบเส-มาเงินบนกำแพง
ถ้าอกของเธอแบนเหมือนประตู
เราก็จะตกแต่งเธอด้วยไม้ซีดาร์
ผู้หญิง
๑๐ อกฉันเคยแบนเหมือนประตู
แต่บัดนี้อกของฉันเหมือนหอคอย
ฉันจึงอยู่ในสายตาของท่าน
ประหนึ่งเป็นผู้นำความพอใจ*
๑๑ ซาโลมอนมีสวนองุ่นทีบาอัลฮาโมน
พวกชาวนาเช่าที่นาจากท่าน
ชาวนาแต่ละคนจะถวาย 1,000 เหรียญเงิน
ที่ได้ผลิตจากไร่นา
๑๒ สวนองุ่นของฉัน เป็นของฉันเองโดยแท้ เป็นสิทธิ์ของฉัน
โอ ซาโลมอน 1,000 เหรียญเป็นของท่าน
และ 200 เป็นของผู้ดูแลไร่นา†
ผู้ชาย
๑๓ โอ เธอที่อยู่ในสวน
พวกเพื่อนๆ กำลังฟังเสียงของเธออยู่
ให้ฉันฟังเสียงเถิด
ผู้หญิง
๑๔ รีบเร่งเถิด คนรักของฉัน
ขอให้ว่องไวอย่างละอองละมั่ง
หรือกวางหนุ่ม
บนภูเขาเครื่องเทศ

---

* **๘๑๐** แปลได้อีกนัยหนึ่งว่า ฉะนั้นคนรักของฉันนับว่าฉันโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว † **๘๑๒** ถ้าผู้พูดเป็นผู้ชาย แปลได้อีกนัยหนึ่งว่า โอ ซาโลมอน ท่านเอา 1,000 เหรียญของท่านไป และให้ 200 แก่พวกที่ดูแลไร่นา ฉันมีสวนองุ่นของฉันเอง นางเป็นของฉันแต่เพียงผู้เดียว

อิสยาห์

๑ ภาพนิมิตซึ่งอิสยาห์บุตรอามอสเห็น เป็นภาพเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็มในรัชสมัย
ของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์คือ อุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์*

ความชั่วร้ายของยูดาห์

๒ โอ ฟ้าสวรรค์ โปรดฟัง โอ แผ่นดินโลก โปรดเงี่ยหู
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนี้ว่า
□เราได้เลี้ยงดูลูกๆ จนเติบโตขึ้น
แต่พวกเขากลับขัดขืนเรา
๓ โครู้จักเจ้าของ
และลารู้จักรางหญ้าของนาย
แต่อิสราเอลไม่รู้จัก
ชนชาติของเราไม่เข้าใจ□
๔ วิบัติ ประชาชาติที่ชั่วโฉด
ชนชาติที่สุมความชั่วไว้มาก
เชื้อสายของบรรดาผู้ทำความชั่ว
ลูกๆ ไร้ศีลธรรม
พวกเขาได้ทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า
พวกเขาได้ดูหมิ่นองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
พวกเขาหันหลังให้พระองค์

๕ ทำไมพวกท่านจึงจะถูกเหยียบลงอีก
ทำไมท่านจะขัดขืนต่อไปอีก
หัวทั้งหัวก็บาดเจ็บ
และใจทั้งใจก็เป็นทุกข์
๖ ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะ
ไม่มีส่วนไหนเป็นปกติ
มีแต่รอยฟกช้ำ เป็นแผล และบาดเจ็บ
ไม่ได้รับการรักษาให้สะอาด
ไม่มีการพันแผล
หรือทาน้ำมันให้บรรเทา

๗ แผ่นดินของท่านถูกทิ้งร้าง
เมืองต่างๆ ถูกไฟเผา
ชนต่างชาติแย่งชิงแผ่นดินของท่านไปต่อหน้าต่อตา
มันกลายเป็นที่รกร้าง
เหมือนถูกล้มล้างโดยชนต่างชาติ
๘ ธิดาแห่งศิโยนถูกทิ้งไว้
เหมือนเพิงในสวนองุ่น
เหมือนกระท่อมในไร่แตงกวา
เหมือนเมืองที่ถูกล้อม

---

* **๑□๑** กษัตริย์แห่งยูดาห์ระหว่าง 781-687 ปีก่อน ค□ศ□

๙ ถ้าหากว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ไม่ได้ให้มีผู้รอดชีวิตเหลือไว้เพื่อพวกเรา
พวกเราคงกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม
และเป็นอย่างเมืองโกโมราห์†

๑๐ บรรดาผู้ปกครองเมืองโสโดมเอ๋ย
จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
ประชาชนของเมืองโกโมราห์เอ๋ย
จงเงี่ยหูฟังคำสั่งสอนของพระเจ้าของเรา
๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ทำไมพวกเจ้าจึงมอบเครื่องสักการะให้แก่เรามากมาย
เรามักได้รับแกะตัวผู้เป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย
และไขมันกระทิง
เราไม่ชื่นชอบเลือดโคหนุ่ม
เลือดแกะ หรือเลือดแพะ

๑๒ เมื่อเจ้ามาแสดงตัว ณ เบื้องหน้าเรา
ใครขอให้พวกเจ้ามา
ย่ำเหยียบบริเวณวิหารของเรา
๑๓ อย่านำเครื่องสักการะซึ่งไม่มีความหมายมาถวายอีก
เครื่องหอมเป็นสิ่งน่ารังเกียจสำหรับเรา
รวมทั้งเทศกาลข้างขึ้น วันสะบาโต และการเรียกประชุมในเทศกาลต่างๆ
เราทนต่อการประชุมเทศกาลที่เกี่ยวโยงกับความชั่วร้ายไม่ได้
๑๔ จิตวิญญาณของเราเกลียดชังเทศกาลข้างขึ้นและเทศกาลที่เจ้ากำหนดไว้
มันกลายเป็นภาระต่อเรา
เราเอือมระอาที่จะต้องทนกับมัน
๑๕ เมื่อเจ้ายื่นมือของเจ้าออกมา
เราจะหลบสายตาไปจากเจ้า
แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมาย
เราก็จะไม่ฟัง
มือของเจ้าโชกเลือด
๑๖ พวกเจ้าจงชำระตัว ทำตัวให้สะอาด
จงเอาความชั่วไปให้พ้นสายตาของเรา
จงหยุดทำชั่ว
๑๗ จงเรียนรู้การทำดี
แสวงหาความเป็นธรรม
แก้ไขการบีบบังคับ
รักษาสิทธิของเด็กกำพร้า
ช่วยสู้ความให้กับหญิงม่าย

๑๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า มาเถิด เรามาพูดด้วยเหตุผลกัน
แม้ว่าบาปของพวกเจ้าเป็นเหมือนสีแดงสด
มันจะกลับขาวราวกับหิมะ
แม้ว่ามันแดงดั่งเลือดนก
แต่มันจะเป็นดั่งขนแกะ
๑๙ ถ้าพวกเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง

---

† **๑๙** โรม 9:29; ปฐมกาล 19:24,25

เจ้าจะได้รับประทานสิ่งดีๆ ของแผ่นดิน
๒๐ แต่ถ้าพวกเจ้าปฏิเสธและขัดขืน
เจ้าก็จะถูกกำจัดด้วยคมดาบ
เพราะคำพูดได้ออกจากปากของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

เมืองที่ไร้ความภักดี

๒๑ เมืองที่ภักดีกลายเป็น
เมืองแพศยาได้อย่างไร
เธอเคยเปี่ยมด้วยความเป็นธรรม
ความชอบธรรมอยู่ในตัวเธอ
แต่บัดนี้กลับกลายเป็นฆาตกร
๒๒ เงินของพวกท่านกลายเป็นขี้เงิน
น้ำองุ่นดีที่สุดก็มีน้ำปะปนอยู่
๒๓ บรรดาผู้นำของพวกท่านก็เป็นพวกขัดขืน
คบค้ากับโจร
ทุกคนรักสินบน และรับของกำนัล
ไม่รักษาสิทธิของเด็กกำพร้า
และหญิงม่ายไม่ได้รับความช่วยเหลือ

๒๔ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
องค์ผู้กอปรด้วยอานุภาพของอิสราเอลประกาศว่า
เอาละ พวกศัตรูของเราจะไม่ก่อความยุ่งยากให้กับเราอีก
และเราเองจะลงโทษเหล่าปรปักษ์
๒๕ เราจะหันมากล่าวโทษพวกเจ้า
และจะกำจัดขี้แร่ออกจากเจ้าราวกับใช้น้ำด่าง
และเอาสิ่งเจือปนในตัวเจ้าออกให้หมด
๒๖ และเราจะคืนบรรดาผู้ตัดสินความของเจ้ากลับมาดังเดิม
เราจะคืนที่ปรึกษาของเจ้าเหมือนสมัยแรกเริ่ม
ต่อจากนั้นเจ้าจะถูกเรียกว่า
เมืองที่มีความชอบธรรม
เมืองที่ภักดี

๒๗ ศิโยนจะได้รับการไถ่อย่างเป็นธรรม
และบรรดาผู้ที่กลับใจในเมืองนั้นจะได้รับการไถ่ด้วยความชอบธรรม
๒๘ แต่พวกที่ขัดขืนและคนบาปจะย่อยยับ
และพวกที่ทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้าจะพินาศ
๒๙ เจ้าซึ่งเป็นเมืองที่จะอับอายเรื่องต้นโอ๊ก
ซึ่งเจ้าเคยชื่นชอบ
และเจ้าจะอดสูเรื่องสวน
ซึ่งเจ้าได้เลือก
๓๐ เพราะเจ้าจะเป็นอย่างต้นโอ๊ก
ที่ใบเหี่ยวเฉา
และเป็นอย่างสวนไร้น้ำ
๓๑ และคนแข็งแรงจะกลายเป็นเชื้อไฟ
และผลงานของเขาจะกลายเป็นประกายไฟ
ทั้งสองจะมอดไหม้ไปด้วยกัน
โดยไม่มีใครดับได้

๒

ภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า

๑ อิสยาห์บุตรอามอสได้กล่าวถึงสิ่งที่เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า

๒ เมื่อถึงช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้าย
ภูเขาของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
จะได้รับการสถาปนาเป็นภูเขาสูงที่สุดในบรรดาเทือกเขาทั้งหลาย
และจะถูกยกขึ้นอยู่เหนือเนินเขาทั้งปวง
และบรรดาประชาชาติจะพากันหลั่งไหลเข้าไป
๓ ชนชาติจำนวนมากจะมาและพูดว่า
มาเถิด เราขึ้นไปยังภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า
ไปยังพระตำหนักของพระเจ้าของยาโคบกันเถิด
เพื่อให้พระองค์สอนวิถีทางของพระองค์ให้แก่พวกเรา
และเพื่อพวกเราจะดำเนินในทางของพระองค์
เพราะกฎบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
และคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจะมาจากเยรูซาเล็ม
๔ พระองค์จะตัดสินความระหว่างบรรดาประชาชาติ
และจะตัดสินการโต้แย้งให้กับชนชาติจำนวนมาก
และพวกเขาจะตีดาบให้เป็นใบมีดคันไถ
และตีหอกให้เป็นขอเกี่ยวสำหรับลิดกิ่งไม้
ประชาชาติจะไม่ใช้ดาบต่อสู้กัน
และพวกเขาจะไม่ศึกษาเรื่องการสู้รบอีกต่อไป

๕ โอ พงศ์พันธุ์ของยาโคบเอ๋ย
มาเถิด เรามาเดิน
ในความสว่างของพระผู้เป็นเจ้ากันเถิด

วันของพระผู้เป็นเจ้า

๖ เพราะพระองค์ได้ทอดทิ้งชนชาติของพระองค์
คือพงศ์พันธุ์ของยาโคบ
เพราะพวกเขาใช้ชีวิตตามชาวตะวันออก
และเชื่อการทำนายตามชาวฟีลิสเตีย
และร่วมงานกับลูกหลานของชนชาติอื่น
๗ แผ่นดินของพวกเขาอุดมด้วยเงินและทองคำ
และเขามีทรัพย์สินใช้จ่ายอย่างไม่มีวันหมด
แผ่นดินบริบูรณ์ด้วยม้า
และเขามีรถศึกใช้อย่างไม่มีวันหมด
๘ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ
พวกเขาก้มกราบสิ่งที่ทำขึ้นด้วยมือ
ด้วยนิ้วมือของตนเอง
๙ ฉะนั้น มนุษย์จึงถูกทำให้ถ่อมลง
และแต่ละคนถูกทำให้ต่ำลง
อย่าให้อภัยพวกเขา
๑๐ จงคลานเข้าไปในหิน และหลบซ่อนในผงคลีดิน
ให้พ้นจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้น่าเกรงขาม
และจากความยิ่งใหญ่อันงามตระการของพระองค์

๑๑ สายตาที่หยิ่งยโสของมนุษย์จะถูกทำให้ต่ำลง
และความภูมิใจอันสูงส่งของมนุษย์จะถูกทำให้ถ่อมลง
และในวันนั้นพระผู้เป็นเจ้าพระองค์เดียวคือผู้ที่จะได้รับการยกย่อง

๑๒ เพราะจะมีวันซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ไม่ยอมรับคนทั้งปวงที่ยโส เลิศลอย
และได้รับการยกย่อง เขาเหล่านั้นจะถูกทำให้ตกต่ำลง
๑๓ สำหรับไม้ซีดาร์แห่งเลบานอน
เลิศลอยและถูกเชิดชู
และต้นโอ๊กแห่งบาชาน
๑๔ สำหรับภูเขาที่เลิศลอย
เนินเขาที่ถูกยกสูงขึ้น
๑๕ สำหรับหอคอยสูงทุกแห่ง
และกำแพงที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งทุกแห่ง
๑๖ สำหรับเรือเดินทะเลของเมืองทาร์ชิชทุกลำ
และสำหรับงานฝีมือที่งดงามทั้งปวง
๑๗ และความหยิ่งยโสของมนุษย์จะถูกทำให้ถ่อมลง
และความภูมิใจอันสูงส่งของมนุษย์จะถูกทำให้ต่ำลง
และพระผู้เป็นเจ้าพระองค์เดียวที่จะได้รับการยกย่องในวันนั้น
๑๘ และรูปเคารพทั้งหลายจะสูญสิ้นไป
๑๙ และประชาชนจะคลานเข้าถ้ำหิน
และโพรงดิน
ให้พ้นจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้น่าเกรงขาม
และจากความยิ่งใหญ่อันงามตระการของพระองค์
เมื่อพระองค์ลุกขึ้นแผ่นดินโลกก็หวาดหวั่น

๒๐ ในวันนั้น รูปเคารพที่มนุษย์หล่อขึ้นจากเงินและทองคำ
เพื่อให้ตนเองกราบไหว้นั้น
เขากลับโยนทิ้งให้หนูและค้างคาว
๒๑ มนุษย์จะเข้าไปในถ้ำหิน
และในซอกผา
ให้พ้นจากเบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้น่าเกรงขาม
และจากความยิ่งใหญ่อันงามตระการของพระองค์
เมื่อพระองค์ลุกขึ้นแผ่นดินโลกก็หวาดหวั่น
๒๒ จงหยุดวางใจในมนุษย์
ซึ่งมีเพียงลมหายใจในจมูก
เขามีอะไรดีหรือ

๓

การพิพากษาเยรูซาเล็มและยูดาห์

๑ ดูเถิด สีงที่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
กำลังยึดไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์
ก็คือหลักค้ำจุนและเสบียง

ทั้งอาหารและน้ำ
๒ นักรบและทหาร
ผู้ตัดสินความและผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ผู้ทำนายและหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่
๓ นายทหารกองกำลังห้าสิบและผู้มียศศักดิ์
ผู้ให้คำปรึกษาและผู้ใช้วิทยาคม
และผู้เสกคาถาที่ชาญฉลาด
๔ และพระเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
เราจะทำให้เด็กๆ เป็นผู้นำ
และเด็กทารกจะปกครองพวกเขา
๕ และประชาชนจะบีบบังคับกันและกัน
แต่ละคนกระทำต่อเพื่อนและเพื่อนบ้านของตน
ผู้มีอายุน้อยกว่าจะสบประมาทผู้สูงอายุ
และผู้ด้อยกว่าจะสบประมาทผู้มีเกียรติ

๖ ถ้าชายคนหนึ่งจะคว้าตัวพี่น้องของเขา
ที่อยู่ในบ้านบิดาและพูดว่า
นายมีเสื้อคลุม นายจะเป็นผู้นำของเรา
และกองซากปรักหักพังนี้จะอยู่ภายใต้การปกครองของนาย
๗ ในวันนั้น เขาจะพูดว่า
ฉันแก้ไขอะไรไม่ได้
ไม่มีแม้แต่อาหารหรือเสื้อคลุมในบ้านของฉัน
นายจะบังคับฉันให้เป็นหัวหน้าของประชาชนไม่ได้
๘ เพราะเยรูซาเล็มล้มลุกคลุกคลาน
และยูดาห์ก็ล้มแล้ว
เพราะคำพูดและการกระทำของพวกเขาขัดต่อพระผู้เป็นเจ้า
และท้าทายพระองค์ผู้ควรได้รับการยกย่อง

๙ เพราะสีหน้าของพวกเขาเป็นพยานฟ้องพวกเขาเอง
พวกเขาเปิดโปงบาปอย่างโสโดม
พวกเขาไม่ซ่อนเร้นบาป
วิบัติจงเกิดแก่พวกเขา
เพราะพวกเขาได้นำความเลวร้ายมาสู่ตนเอง
๑๐ จงบอกผู้มีความชอบธรรมว่า สำหรับเขา ทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดี
เพราะพวกเขาจะดื่มกินผลที่ได้จากการกระทำของตนเอง
๑๑ วิบัติจงเกิดแก่คนชั่ว เขาจะประสบกับความลำบาก
เพราะเขาจะได้รับโทษจากการกระทำของเขา
๑๒ ประชาชนของเราเอ๋ย เด็กๆ เป็นผู้บีบบังคับของพวกเจ้า
บรรดาผู้หญิงปกครองพวกเขา
โอ ประชาชนของเราเอ๋ย บรรดาผู้นำทางของเจ้านำเจ้าไปในทางที่ผิด
และพวกเขาได้ทำให้เจ้าหมดหนทาง

๑๓ พระผู้เป็นเจ้าทำหน้าที่ของพระองค์เพื่อต่อสู้
พระองค์ยืนพิพากษาบรรดาชนชาติของพระองค์
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่
และพวกผู้นำของชนชาติของพระองค์

พวกเจ้านั่นแหละที่เป็นผู้กลืนกินสวนองุ่น
ของที่ริบมาจากผู้ยากไร้ก็อยู่ในบ้านของพวกเจ้า
๑๕ เจ้าทำเช่นนี้ได้อย่างไรที่เอาเปรียบชนชาติของเรา
บดขยี้คนยากไร้จนแหลกละเอียด
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
เพราะบรรดาธิดาของศิโยนหยิ่งยโส
และยืดคอเดินไปมา
เล่นหูเล่นตา
ก้าวเท้าสั้นๆ
ให้ข้อเท้ากระทบลูกกระพรวน
๑๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้บุตรหญิงของศิโยนมีแผลตกสะเก็ดบนศีรษะ
และพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้นางศีรษะล้าน
๑๘ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะปลดเครื่องประดับไปจากพวกนาง คือกำไลข้อเท้า ผ้าพันหน้าผาก เครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยวห้อยคอ ๑๙ จี้ กำไลมือ และผ้าคลุมหน้า ๒๐ ผ้าโพกศีรษะ กำไลแขน ผ้าคาดเอว ขวดน้ำหอม และเครื่องราง ๒๑ แหวนตรา และห่วงคล้องจมูก ๒๒ เสื้อออกงาน เสื้อชุดยาว เสื้อคลุมตัวนอก และกระเป๋า ๒๓ กระจกส่องหน้า เสื้อผ้าป่าน ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคลุมไหล่
๒๔ จะมีกลิ่นเน่าเหม็นแทนน้ำหอม
และเส้นเชือกแทนเข็มขัด
หัวล้านแทนทรงผมงามสลวย
กระโปรงทำจากผ้ากระสอบแทนเสื้อคลุมยาวหรู
และรอยตีตราด้วยเหล็กเผาแทนความงาม
๒๕ ผู้ชายของพวกท่านจะตายด้วยคมดาบ
และนักรบของท่านจะต่อสู้ในสงคราม
๒๖ จะมีการร้องคร่ำครวญและเศร้าโศกอยู่ที่ประตูเมือง
นางจะนั่งอยู่ที่พื้นดินอย่างสิ้นเนื้อประดาตัว

๔

๑ ในวันนั้น ผู้หญิง คนจะรุมคว้าผู้ชายคนเดียว และพูดว่า พวกเราจะรับประทานอาหารของเรา และสวมเสื้อผ้าของเราเอง เพียงแต่ขอให้พวกเราใช้ชื่อของท่าน ช่วยเราให้พ้นจากความอับอายเถิด

อังกูรของพระผู้เป็นเจ้าได้รับพระบารมี

๒ ในวันนั้น อังกูร*ของพระผู้เป็นเจ้าจะงดงามและสง่าผ่าเผย และผลจากแผ่นดินจะเป็นความภูมิใจและเป็นความสว่างเรืองรองสำหรับผู้รอดตายของอิสราเอล ๓ และคนที่ยังเหลืออยู่ในศิโยนและคงอยู่ในเยรูซาเล็ม ก็จะมีชื่อว่า ผู้บริสุทธิ์ ทุกคนที่มีชื่อบันทึกร่วมกับผู้มีชีวิตในเยรูซาเล็ม ๔ พระผู้เป็นเจ้าจะชำระล้างมลทินของบรรดาธิดาแห่งศิโยน และทำเลือดที่แปดเปื้อนของเยรูซาเล็มให้สะอาดด้วยพระวิญญาณแห่งการพิพากษาและพระวิญญาณแห่งไฟ ๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะบันดาลให้มีเมฆในตอนกลางวัน มีกลุ่มควันและเปลวไฟสุกสว่างในตอนกลางคืนทั่วทุกจุดของภูเขาศิโยนและในที่ๆ มีคนชุมนุมกัน เพราะ

* **๔๑๒** คือพระเมสสิยาห์ซึ่งพระเจ้าได้สัญญาไว้กับดาวิด ฉบับ 2 ซามูเอล 7:12,13; อิสยาห์ 11:1; เยเรมีย์ 23:5; 33:15; เศคาริยาห์ 3:8; 6:12

พระบารมีจะเป็นดั่งปะรำปกคลุมทั่วทั้งเมือง ๖ จะมีเพิงเป็นที่ร่มกันความร้อนในตอนกลางวัน เป็นที่พึ่งและที่คุ้มกันให้พ้นจากพายุและฝน

๕

สวนองุ่นของพระผู้เป็นเจ้าถูกทำลาย

๑ โปรดให้ข้าพเจ้าร้องเพลงให้กับเพื่อนรักของข้าพเจ้า
เพลงรักของสวนองุ่นของเพื่อนข้าพเจ้า
เพื่อนรักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่น
บนเนินเขาที่อุดมสมบูรณ์ยิ่ง
๒ พระองค์พรวนดินและเก็บก้อนหินไปทิ้ง
และปลูกสวนองุ่นพันธุ์ดีที่สุด
พระองค์สร้างหอคอยที่กลางสวน
และทำเครื่องสกัดเหล้าองุ่นในสวน
พระองค์หวังว่าจะมีองุ่นผลงาม
แต่ผลที่ได้กลับเป็นองุ่นป่า

๓ บัดนี้ โอ ผู้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
และคนของยูดาห์เอ๋ย
จงตัดสินระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา
๔ ยังขาดอะไรหรือที่เรายังไม่ได้ทำ
เพื่อสวนองุ่นของเรา
เมื่อเราหวังว่าจะมีองุ่นผลงาม
ทำไมจึงได้ผลองุ่นป่า
๕ เราจะบอกพวกเจ้าว่า
บัดนี้เราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา
เราจะถอนพุ่มไม้ที่ปลูกเป็นแถว
แทนรั้ว แล้วโยนให้สัตว์กิน
เราจะพังกำแพงลง
และมันจะถูกเหยียบย่ำ
๖ เราจะทำให้สวนเป็นที่รกร้าง
จะไม่มีการริดกิ่งหรือพรวนดิน
พุ่มไม้หนามและต้นหนามจะงอกโตขึ้น
เราจะสั่งเมฆไม่ให้โปรยฝนลงในสวน

๗ เพราะสวนองุ่นของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
คือพงศ์พันธุ์อิสราเอล
และคนของยูดาห์
คือต้นองุ่นที่น่าชื่นชมของพระองค์
พระองค์มองหาความเป็นธรรม
แต่ดูเถิด กลับมีการนองเลือด
มองหาความชอบธรรม
แต่ดูเถิด กลับมีแต่การร้องทุกข์

วิบัติจงเกิดแก่คนชั่ว

๘ วิบัติจงเกิดแก่บรรดาผู้ที่สร้างบ้านให้ติดกันเป็นพืด

และขยายที่นาให้กว้างใหญ่ขึ้น
จนกระทั่งไม่มีที่ว่างเหลือ
และพวกท่านจะต้องอาศัยอยู่ลำพัง
ท่ามกลางแผ่นดิน
๙ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ประกาศให้ข้าพเจ้าได้ยินว่า
บ้านหลายหลังจะเป็นทีรกร้างอย่างแน่นอน
บ้านที่ทั้งใหญ่ทั้งสวยกลับไร้ผู้อยู่อาศัย
๑๐ สวนองุ่น 25 ไร่*จะได้น้ำองุ่นเพียง 1 บัท
และเมล็ดพืชจำนวน 1 โฮเมอร์†จะผลิตธัญพืชได้เพียง 1 เอฟาห์‡

๑๑ วิบัติจงเกิดแก่บรรดาผู้ที่ตื่นแต่เช้าตรู่
เพื่อหาสุราดื่ม
เป็นคนที่อยู่จนดึกดื่น
และถูกฤทธิ์เหล้าเผา
๑๒ ในงานฉลองของพวกเขา มีทั้งพิณเล็กและพิณสิบสาย
รำมะนา ปี่ และเหล้าองุ่น
แต่พวกเขาไม่สนใจในผลงานจากฝีมือของพระผู้เป็นเจ้า
หรือพิจารณาสรรพสิ่งที่พระองค์สร้าง

๑๓ ฉะนั้น ประชาชนของข้าพเจ้าจึงถูกเนรเทศไป
เพราะขาดความรู้
บรรดาผู้สูงศักดิ์หิวโหยจนตายไป
และผู้คนจำนวนมากแห้งตายไปเพราะความกระหาย
๑๔ ฉะนั้น แดนคนตายจึงพร้อมจะกลืนกิน
และอ้าปากกว้างเกินขนาดของมัน
ความเรืองรองของเยรูซาเล็มและฝูงชนจำนวนมาก
พร้อมกับเสียงเฮฮาและรื่นเริงจะพากันลงไปในนั้น
๑๕ ฉะนั้น มนุษย์จึงถูกทำให้ถ่อมตน
และแต่ละคนถูกทำให้ต่ำลง
สายตาที่หยิ่งยโสของมนุษย์จะถูกทำให้ต่ำลง
๑๖ แต่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้รับการยกย่องในความเป็นธรรมของพระองค์
และพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แสดงให้เห็นว่า พระองค์บริสุทธิ์ในความชอบธรรมของพระองค์
๑๗ และบรรดาลูกแกะเล็มหญ้าราวกับเป็นทุ่งหญ้าของมันเอง
ผู้เลี้ยงแกะเร่ร่อนก็จะกินอยู่ในที่ดินรกร้างของผู้มั่งมี

๑๘ วิบัติแก่บรรดาผู้ที่ดึงความชั่วด้วยสายแห่งความเท็จ
ผู้ที่ดึงบาปราวกับใช้เชือกลากเกวียนไป
๑๙ คือผู้ที่พูดว่า ให้พระองค์รีบเถิด
ให้พระองค์ทำงานเร็วขึ้นเถิด
เพื่อพวกเราจะได้เห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้น
ให้แผนการขององค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลเกิดขึ้นในไม่ช้า
ขอให้เกิดขึ้นเถิดเพื่อพวกเราจะได้รู้เสียที

---

* **๕๑๐๐** ภาษาฮีบรูใช้คำว่า โค 10 คู่ ซึ่งไถที่ดินในเวลา 1 วัน † **๕๑๐๐** 1 โฮเมอร์ มีประมาณ 220 ลิตร ‡ **๕๑๐๐** 1 บัท และ 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร

๒๐ วิบัติแก่บรรดาผู้ที่เรียกความชั่วว่าความดี
และเรียกความดีว่าความชั่ว
ผู้ที่คิดว่าความสว่างเป็นความมืด
และคิดว่าความมืดเป็นความสว่าง
ผู้ที่คิดว่าความขมนั้นคือความหวาน
และความหวานนั้นคือความขม
๒๑ วิบัติแก่บรรดาผู้ที่เฉลียวฉลาดในสายตาของตนเอง
และชาญฉลาดในสายตาของตน
๒๒ วิบัติแก่บรรดาผู้เก่งกาจในการดื่มเหล้าองุ่น
และชายที่แกล้วกล้าในการผสมสุรา
๒๓ ผู้ที่ช่วยคนมีความผิดให้พ้นข้อหาด้วยการรับสินบน
และฉกชิงเอาสิทธิของคนไร้ความผิดไป

๒๔ ฉะนั้น ตราบที่เปลวไฟเผาไหม้ฟาง
และตราบที่หญ้าแห้งยุบลงในเปลวไฟเช่นไร
รากของพวกเขาก็จะเน่าเปื่อย
และกลีบดอกปลิวขึ้นดั่งผงฝุ่นเช่นนั้น
เพราะพวกเขาได้ปฏิเสธกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
และดูหมิ่นเหยียดหยามคำกล่าวขององค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
๒๕ ฉะนั้น ความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าจึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์
และพระองค์ยื่นมือของพระองค์ออกเพื่อลงโทษ และพวกเขาก็สิ้นชีวิต
และเทือกเขาสั่นสะเทือน
และศพของพวกเขาเป็นเหมือนขยะกลางถนน
ถึงขนาดนั้นแล้ว พระองค์ก็ยังไม่หายกริ้วกับเรื่องเหล่านี้
และมือของพระองค์จึงยังเหยียดออกไป

๒๖ พระองค์จะยกธงชัยให้บรรดาประชาชาติที่อยู่ห่างไกล
และส่งเสียงผิวปากเรียกเขาเหล่านั้นมาจากสุดมุมโลก
และดูเถิด พวกเขารีบมาอย่างรวดเร็วที่สุด
๒๗ ไม่มีสักคนในพวกเขาอ่อนกำลัง ไม่มีใครล้มลุกคลุกคลาน
ไม่มีใครนอนหลับหรือเผลอหลับไป
เข็มขัดคาดเอวจะไม่หลวม
เชือกผูกรองเท้าจะไม่ขาด
๒๘ ลูกธนูของพวกเขาคมกริบ
คันธนูก็โก่งเตรียมไว้
กีบม้าของพวกเขาเหมือนหินเหล็กไฟ
และล้อรถศึกของพวกเขาก็เหมือนพายุหมุน
๒๙ เสียงของพวกเขาเหมือนเสียงสิงโตคำราม
พวกเขาคำรามเหมือนสิงโตหนุ่ม
อีกทั้งขู่และตะครุบเหยื่อได้
พวกเขาคาบเหยื่อไปโดยไม่มีแม้แต่ผู้เดียวที่จะช่วยให้รอดได้
๓๐ ในวันนั้นพวกเขาจะร้องคำราม
เหมือนเสียงทะเลครืนครั่น
และถ้าใครมองดูแผ่นดิน

ดูเถิด จะมีแต่ความมืดและความทุกข์
และก้อนเมฆก็บังแสงจนมืดมิด

๖

อิสยาห์เห็นภาพนิมิตของพระผู้เป็นเจ้า

๑ ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นชีวิต* ข้าพเจ้าเห็นพระผู้เป็นเจ้านั่งบนบัลลังก์สูงและได้
รับการยกย่อง ชายเสื้อคลุมยาวของพระองค์แผ่เต็มพระวิหาร ๒ มีตัวเสราฟ†ยืนเหนือ
พระองค์ แต่ละตัวมี 6 ปีก ใช้ 2 ปีกปกใบหน้า 2 ปีกปกเท้า และอีก 2 ปีกใช้บิน ๓ ต่างก็
ส่งเสียงร้องตอบกันและกันว่า
"บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ทั่วทั้งโลกเต็มด้วยพระบารมีของพระองค์"
๔ ฐานที่ยึดธรณีประตูสั่นสะเทือนเนื่องจากเสียงขององค์ผู้เรียก และพระตำหนักเต็มด้วย
ควัน ๕ และข้าพเจ้าพูดว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องย่อยยับ เพราะข้าพเจ้าเป็นคน
ริมฝีปากไม่บริสุทธิ์ และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางประชาชนที่ริมฝีปากไม่บริสุทธิ์ เพราะ
นัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นองค์กษัตริย์ คือพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา"

๖ ครั้นแล้วเสราฟตัวหนึ่งบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านที่ลุกเป็นไฟอยู่ ซึ่งใช้คีมคีบมา
จากแท่นบูชา ๗ เสราฟแตะปากข้าพเจ้า และพูดว่า "ดูเถิด เราได้แตะถ่านที่ริมฝีปากของ
ท่านแล้ว ความผิดบาปของท่านถูกรับไปจากท่านแล้ว และบาปของท่านก็ได้รับการชดใช้
ด้วย"

อิสยาห์ได้รับมอบหมายจากพระผู้เป็นเจ้า

๘ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "เราจะส่งใครไป และใครจะไปเพื่อ
เรา" ข้าพเจ้าตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ โปรดส่งข้าพเจ้าไปเถิด" ๙ พระองค์กล่าวว่า "จงไป
และบอกชนชาตินี้ว่า
'ได้ยินเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะเข้าใจ
มองดูเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะเห็น'
๑๐ จงทำให้ใจของคนเหล่านี้แข็งกระด้าง
หูตึง
และปิดตา
มิฉะนั้นแล้วตาของเขาจะมองเห็น
หูจะได้ยิน
และจิตใจของเขาจะเข้าใจ
และหันกลับมา และได้รับการรักษาให้หายขาด"‡
๑๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าพูดว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า จะกระทำเช่นนั้นนานเพียงไร"
พระองค์กล่าวว่า
"จนกระทั่งเมืองพังทลาย
ไร้ผู้อยู่อาศัย
และบ้านถูกทิ้งร้าง
และแผ่นดินพินาศจนไม่เหลือแม้แต่ซาก
๑๒ และพระผู้เป็นเจ้าทำให้ผู้คนกระจัดกระจายไปไกล
และมีหลายแห่งในแผ่นดินถูกทิ้งร้าง
๑๓ และแม้ว่าจะมีคนจำนวนหนึ่งในสิบของผู้ที่ยังเหลืออยู่ในแผ่นดิน
แต่แผ่นดินก็จะถูกกำหนดให้พังพินาศซ้ำลงไปอีก

---

* **๖๑** 740 ปีก่อน ค.ศ. † **๖๒** เสราฟ เป็นเอกพจน์ เสราฟิม เป็นพหูพจน์ ความหมายคือ ทูตสวรรค์ผู้รับใช้พระผู้เป็นเจ้า ‡ **๖๑๐** มัทธิว 13:14,15; มาระโก 4:12; กิจการของอัครทูต 28:26,27

เหมือนกับต้นเทเรบินธ์หรือต้นโอ๊ก
ที่เหลือแต่ตอเมื่อถูกโค่นลง
ตอนั้นคือเชื้อสายอันบริสุทธิ์□

๗

อิสยาห์พบกษัตริย์อาหัส

๑ ในสมัยที่อาหัสบุตรของโยธาม*ซึ่งเป็นบุตรของอุสซียาห์เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซีนกษัตริย์แห่งอารัม† และเปคาห์บุตรของเรมาลิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ร่วมมือกันขึ้นไปโจมตีเยรูซาเล็ม แต่ไม่สามารถรบชนะได้ ๒ เมื่อมีคนมาแจ้งพงศ์พันธุ์ของดาวิดว่า □อารัมร่วมเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิม□ อาหัสและประชาชนต่างก็หวั่นไหวดั่งหมู่ไม้ในป่าที่ไหวลู่ไปกับลม

๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอิสยาห์ดังนี้ □เจ้าจงออกไป ให้เชอาร์ยาชูบ‡บุตรชายของเจ้าไปด้วย จงไปพบกับอาหัสที่ถนนหลวงข้างร่องน้ำที่สระบน ซึ่งอยู่ใกล้แหล่งซักผ้า ๔ และเตือนเขาให้ระวังตัว ใจเย็นไว้ อย่ากลัว และอย่าใจเสียเพียงเพราะไม้ 2 ตอที่คุอยู่ เพราะเรซีน อารัม และบุตรของเรมาลิยาห์กำลังโกรธมาก ๕ เพราะอารัมกับเอฟราอิมและบุตรของเรมาลิยาห์ได้วางแผนร้ายต่อเจ้า พวกเขาพูดว่า ๖ □พวกเราขึ้นไปโจมตียูดาห์กันเถิด ทำให้พวกเขาตกใจ และตีให้พังพินาศเพื่อพวกเราเอง แล้วแต่งตั้งบุตรของทาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ที่นั่น□ □ ๗ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
□มันจะไม่เป็นเช่นนั้น
และมันจะไม่เกิดขึ้น
๘ เพราะดามัสกัสเป็นเมืองสำคัญของอารัม
และเรซีนเป็นผู้นำของดามัสกัส
และภายใน 65 ปี
เอฟราอิมจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ จนไม่อาจเป็นชนชาติได้อีก
๙ สะมาเรียเป็นเมืองสำคัญของเอฟราอิม
และบุตรของเรมาลิยาห์เป็นผู้นำของสะมาเรีย
ถ้าเจ้าไม่ยืนหยัดในความเชื่อ
เจ้าก็จะไม่มั่นคงเลย□

สัญลักษณ์ของอิมมานูเอล

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอาหัสอีกว่า ๑๑ □จงขอพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า เพื่อบ่งบอกเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เจ้าเห็น ไม่ว่าจะเป็นจากที่ลึกถึงแดนคนตาย หรือสูงถึงฟ้าสวรรค์□ ๑๒ แต่อาหัสตอบว่า □ข้าพเจ้าจะไม่ถาม และข้าพเจ้าจะไม่ทดสอบพระผู้เป็นเจ้า□ ๑๓ และอิสยาห์พูดว่า □โอ พงศ์พันธุ์ของดาวิดเอ๋ย จงฟังเถิด พวกท่านทำให้คนรำคาญใจไม่พอหรือ จึงกระทำให้พระเจ้าของข้าพเจ้ารำคาญใจไปด้วย ๑๔ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นผู้บ่งบอกเป็นเครื่องพิสูจน์ให้ท่านเห็น ดูเถิด พรหมจาริณีผู้หนึ่งจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายผู้หนึ่ง และจะตั้งชื่อบุตรว่า อิมมานูเอล§ ๑๕ ท่านจะรับประทานโยเกิร์ตและน้ำผึ้งในเวลาที่ท่านรู้จักปฏิเสธความชั่ว และเลือกความดี ๑๖ เพราะก่อนที่เด็กน้อยจะรู้จักปฏิเสธความชั่ว และเลือกความดี แผ่นดินของกษัตริย์ทั้งสองที่ท่านหวั่นกลัวจะกลายเป็นทีรกร้าง ๑๗ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้พวกท่าน ชนชาติของท่าน และตระกูลของท่านประสบกับเวลาที่

---

* **๗□๑** อาหัสเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ระหว่าง 736-716 ปีก่อน ค□ศ□ † **๗□๑** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน ‡ **๗□๓** ความหมายในภาษาฮีบรูคือ คนที่ยังมีชีวิตอยู่จะกลับมา § **๗□๑๔** ความหมายในภาษาฮีบรูคือ พระเจ้าสถิตกับเรา ฉบับมัทธิว 1:23

จะเผชิญกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย เลวร้ายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน นับตั้งแต่วันที่เอฟราอิมแยกไปจากยูดาห์□*

๑๘ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะส่งเสียงผิวปากเรียกฝูงเหลือบที่อยู่ปลายสุดธารของอียิปต์
และเรียกฝูงผึ้งที่อยู่ในแผ่นดินของอัสซีเรีย ๑๙ พวกมันทั้งหมดจะมาทำรังอาศัยอยู่ที่หน้าผาชัน ที่ซอกหิน ที่พันธุ์ไม้มีหนาม และตามทุ่งหญ้า

๒๐ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะใช้กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเหมือนใช้มีดโกนที่ถูกว่าจ้างบนฝั่งแม่น้ำยูเฟรติส ให้โกนศีรษะและขา และแม้แต่หนวดเคราก็จะถูกโกนจนเกลี้ยง

๒๑ ในวันนั้น แต่ละคนจะสามารถเก็บได้เพียงแม่โคสาว 1 ตัว และแกะ 2 ตัว ๒๒ และเป็นเพราะสัตว์เหล่านี้ให้นมได้มากมาย เขาจะรับประทานโยเกิร์ต ทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินจะรับประทานโยเกิร์ตและน้ำผึ้ง

๒๓ ในวันนั้น ทุกแห่งที่เคยมีเถาองุ่น 1,000 เถา มีค่าเป็นเงิน 1,000 เชเขล† ก็จะกลายเป็นพุ่มไม้หนามและต้นหนาม ๒๔ จะมีคนมาล่าสัตว์ด้วยคันธนูและลูกธนูที่นั่น เพราะทั่วทั้งแผ่นดินจะมีพุ่มไม้หนามและต้นหนาม ๒๕ ส่วนเนินเขาที่เคยเป็นทีพรวนดิน ท่านก็จะไม่ไปที่นั่นเพราะกลัวพุ่มไม้หนามและหนาม แต่มันจะกลายเป็นทีสำหรับฝูงโค และเป็นทีให้ฝูงแกะเหยียบย่ำ

๘

อัสซีเรียบุกรุก

๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ □จงเอาแผ่นไม้ขนาดใหญ่มา และเขียนลงเป็นคำสามัญว่า □เป็นของมาเฮร์ชาลาลหัชบัส□* ๒ และเราจะใช้พยานที่เชื่อถือได้คือ อุรียาห์ปุโรหิต และเศคาริยาห์บุตรของเยเบเรคียาห์ เพื่อยืนยันให้เรา□

๓ และข้าพเจ้าไปหาผู้เผยคำกล่าวหญิง ผู้ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ □จงตั้งชื่อเขาว่า มาเฮร์ชาลาลหัชบัส ๔ เพราะว่าก่อนที่เด็กน้อยจะรู้จักร้องคำว่า □พ่อของฉัน□ หรือ □แม่ของฉัน□ ความมั่งมีของดามัสกัสและสิ่งที่ริบได้จากสะมาเรีย ก็จะถูกขนไปให้กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย□

๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าอีกว่า ๖ □เป็นเพราะประชาชนกลุ่มนี้ไม่ยอมรับสายน้ำของชิโลอาห์ที่ไหลเอื่อยๆ แต่กลับไปยินดีกับเรซีนและบุตรชายของเรมาลิยาห์ ๗ ฉะนั้น ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ากำลังนำกระแสน้ำของแม่น้ำยูเฟรติสขึ้นมาปะทะ ซึ่งมีพลังและจำนวนมหาศาล นั่นคือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้เปี่ยมด้วยบารมี ระดับน้ำจะสูงขึ้นท่วมช่องแคบ และไหลท่วมริมฝั่งน้ำทั้งหมด ๘ และน้ำจะไหลเข้าไปในยูดาห์ มันจะไหลท่วมและเลยต่อไป จะสูงจนถึงคอ และปีกที่กางแผ่ออกจะคลุมความกว้างของแผ่นดินของเจ้า โอ อิมมานูเอล□

๙ บรรดาชนชาติเอ๋ย จงตะโกนร้องเสียงดังลั่น และถูกโจมตีจนพ่ายแพ้
แผ่นดินทั้งปวงที่อยู่ห่างไกล จงเงี่ยหูของท่าน
จงเตรียมอาวุธของท่าน และถูกโจมตีจนพ่ายแพ้
จงเตรียมอาวุธของท่าน และถูกโจมตีจนพ่ายแพ้
๑๐ จงร่วมกันวางแผน แต่จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น
จงสั่งการ แต่จะไม่ได้ผล
เพราะพระเจ้าสถิตกับเรา

---

* **๗□๑๗** เอฟราอิมเป็นอีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล และแยกออกจากยูดาห์ 931 ปีก่อน ค□ศ□ † **๗□๒๓** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม * **๘□๑** ความหมายคือ ปล้นอย่างรวดเร็ว เป็นเหยื่อโดยฉับพลัน

พระผู้เป็นเจ้าเตือนอิสยาห์

๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้า พร้อมด้วยมืออันมั่นคงซึ่งสถิตกับข้าพเจ้า และเตือน
ข้าพเจ้าไม่ให้เดินในวิถีทางของชนชาตินี้ว่า ๑๒ "สิ่งที่ชนชาตินี้พูดกันว่าเป็นแผนการร้าย
เจ้าก็อย่าเชื่อว่าเป็นแผนการร้าย อย่ากลัวสิ่งที่พวกเขากลัว และอย่าหวาดหวั่น ๑๓ แต่เจ้า
จงให้เกียรติพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาว่าพระองค์บริสุทธิ์ จงเกรงกลัวพระองค์ และจงครั่นคร
้ามในพระองค์ ๑๔ และพระองค์จะเป็นที่พำนักและศิลาก้อนหนึ่งที่ทำให้คนล้มลง และเป็น
หินที่ทำให้พงศ์พันธุ์ทั้งสองของอิสราเอลสะดุด เป็นกับดักและบ่วงแร้วสำหรับบรรดาผู้อยู่
อาศัยของเยรูซาเล็ม ๑๕ และหลายคนจะสะดุดบนหินนั้น พวกเขาจะล้มคะมำลงจนลุกขึ้น
ไม่ได้อีก พวกเขาจะติดบ่วงแร้ว และถูกจับตัวไป"

๑๖ จงเก็บคำพยาน และผนึกกฎบัญญัติไว้ในหมู่ผู้ติดตามของข้าพเจ้า ๑๗ ข้าพเจ้าจะ
รอคอยพระผู้เป็นเจ้า พระองค์กำลังซ่อนหน้าไปจากพงศ์พันธุ์ของยาโคบ และข้าพเจ้าจะ
มีความหวังในพระองค์† ๑๘ ดูเถิด ข้าพเจ้ากับบรรดาบุตรที่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้แก่ข้าพเจ้า
เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นและเป็นสัญลักษณ์ในอิสราเอล ซึ่งมาจากพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ผู้พำนักอยู่บนภูเขาศิโยน ๑๙ และเมื่อพวกเขาพูดกับพวกท่านว่า "จงปรึกษาคนทรงและ
พ่อมดหมอผีที่พูดกระซิบและพึมพำ" ประชาชนควรจะปรึกษาพระเจ้าของพวกเขาเองมิ
ใช่หรือ ทำไมจึงจะปรึกษาหารือคนตายเพื่อคนที่มีชีวิต ๒๐ ในเรื่องกฎบัญญัติและเรื่องคำ
พยาน ถ้าพวกเขาไม่พูดด้วยคำเช่นนี้ ก็เป็นเพราะว่า พวกเขาไม่มีแสงแห่งรุ่งอรุณ ๒๑ พวก
เขาจะผ่านไปในแผ่นดิน เป็นทุกข์และหิวโหย และเมื่อพวกเขาหิว ความเดือดดาลก็จะพลุ่ง
ขึ้น ขณะที่แหงนหน้าขึ้นพวกเขาก็จะแช่งกษัตริย์และพระเจ้าของพวกเขา ๒๒ และพวกเขา
จะมองดูบนแผ่นดินโลก ดูเถิด ความทุกข์และความมืด ความเจ็บปวดรวดร้าวอันมืดมน
และพวกเขาจะถูกผลักไปสู่ความมืดมิด

๙

ทารกคนหนึ่งมาบังเกิดเพื่อพวกเรา

๑ แต่จะไม่มีความมืดมนสำหรับผู้ที่อยู่ในความเจ็บปวดรวดร้าว ในอดีตพระองค์ทำให้
เขตแดนของเผ่าเศบูลุนและเขตแดนของเผ่านัฟทาลีเป็นที่ดูหมิ่น แต่ต่อมาภายหลัง
พระองค์ให้กาลิลีของบรรดาประชาชาติได้รับเกียรติ โดยเส้นทางทะเล ดินแดนโพ้นแม่น้ำ
จอร์แดน
๒ ชนชาติที่ดำเนินชีวิตในความมืด
ได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่
ผู้ที่อยู่อาศัยในดินแดนของความมืดมน
ได้รับความสว่างที่ส่องมาถึงแล้ว
๓ พระองค์ทวีจำนวนคนให้แก่ประชาชาตินั้น
พระองค์เพิ่มความยินดีให้
และพวกเขาก็ยินดี ณ เบื้องหน้าพระองค์
เป็นความยินดีอย่างที่มีในฤดูเก็บเกี่ยว
ยินดีอย่างที่พวกเขาดีใจเมื่อแบ่งปันสิ่งที่ริบมา
๔ ทั้งแอกที่เป็นภาระของเขา
ไม้เท้าที่เขาแบกบนบ่า
และไม้ตะบองของผู้บีบบังคับเขา
พระองค์ได้ทำให้สิ่งเหล่านั้นยับเยินไป
เหมือนวันที่พวกมีเดียนพ่ายแพ้
๕ รองเท้าของนักรบทุกคู่ที่ย่ำในสงคราม

---

† **๘๑๑๗** ฮีบรู 2:13

และเครื่องแต่งกายทุกชิ้นทีแปดเปื้อนเลือด
จะถูกเผาดั่งเชื้อเพลิง
๖ ด้วยว่าทารกมาบังเกิดเพื่อพวกเรา
คือบุตรชายที่ประทานให้แก่พวกเรา
และท่านจะเป็นผู้แบกภาระปกครอง
และท่านจะได้รับพระนามว่า
ที่ปรึกษาผู้ล้ำเลิศ พระเจ้าผู้มีอานุภาพ
พระบิดาแห่งนิรันดร์กาล ราชาแห่งสันติสุข
๗ การปกครองและสันติสุขของท่านเพิ่มพูน
อย่างไม่มีวันสิ้นสุด
ท่านจะครองบัลลังก์ของดาวิด และอาณาจักรของท่าน
เพื่อสถาปนาและเชิดชูอาณาจักร
ด้วยความเป็นธรรมและความชอบธรรม
นับจากบัดนี้ไปจนชั่วนิรันดร์กาล
ความรักอันแรงกล้าของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
จะกระทำการนี้

การลงโทษความยโสของอิสราเอล

๘ พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งข้อความกล่าวโทษยาโคบ
ซึ่งจะตกอยู่กับอิสราเอล
๙ และชนชาติทั้งปวงจะทราบเรื่องนี้
ทั้งเอฟราอิมและบรรดาผู้อยู่อาศัยของสะมาเรีย
พูดด้วยความภูมิใจและหยิ่งยโสว่า
๑๐ อิฐพังทลายลงแล้ว
แต่พวกเราจะสร้างด้วยหินทีแต่งแล้ว
ต้นมะเดื่อถูกโค่นลง
แต่พวกเราก็จะปลูกต้นซีดาร์แทน
๑๑ แต่พระผู้เป็นเจ้าเตรียมพวกศัตรูของเรซีนให้พร้อมเพื่อมาสู้รบกับพวกเขา
และกระตุ้นศัตรูเหล่านั้น
๑๒ ทั้งพวกชาวอารัมที่ด้านตะวันออก และชาวฟีลิสเตียที่ด้านตะวันตก
ก็ได้อ้าปากเพื่อขม้ำอิสราเอล
ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่หายกริ้วกับเรื่องเหล่านี้
และมือของพระองค์จึงยังเหยียดออกไป

๑๓ ประชาชนไม่ได้หันเข้าหาพระองค์ผู้ลงโทษพวกเขา
และไม่ได้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
๑๔ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงตัดหัวและหางของอิสราเอล
ทั้งกิ่งอินทผลัมและไม้อ้อภายในวันเดียว
๑๕ หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่และชายผู้สูงศักดิ์ก็คือหัว
และผู้เผยคำกล่าวที่สอนความเท็จก็คือหาง
๑๖ บรรดาผู้ที่นำทางชนชาตินี้ได้นำพวกเขาให้หลงผิด
และบรรดาผู้ที่ถูกพวกเขานำไปก็ถูกกลืนกิน
๑๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าไม่ยินดียินร้ายกับพวกคนหนุ่มของพวกเขา
และไม่สงสารพวกเด็กๆ และแม่ม่ายของพวกเขา

เพราะทุกคนไร้คุณธรรมและทำความชั่ว
ทุกปากพูดแต่สิงโง่เขลา
พระองค์ก็ยังไม่หายกริ้วกับเรื่องเหล่านี้
และมือของพระองค์จึงยังเหยียดออกไป

๑๘ ด้วยว่าความชั่วลุกไหม้เหมือนไฟ
มันเผาพุ่มไม้หนามและต้นหนาม
มันปะทุให้พุ่มไม้ทึบในป่าลุกโพลง
และลอยตัวขึ้นเป็นกลุ่มควันดั่งเสาหลัก
๑๙ แผ่นดินถูกเผาด้วยความ
โกรธเกรี้ยวของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
และประชาชนเป็นเหมือนเชื้อเพลิง
ไม่มีใครไว้ชีวิตใคร
๒๐ พวกเขาเฉือนเนื้อทางด้านขวา
แต่ก็ยังหิวอยู่
พวกเขาขม้ำทางด้านซ้าย
แต่ก็ไม่อิ่มหนำ
แต่ละคนกัดกินเชื้อสายของตนเอง
๒๑ มนัสเสห์ขม้ำเอฟราอิม และเอฟราอิมขม้ำมนัสเสห์
พวกเขาร่วมกันต่อสู้ยูดาห์
พระองค์ก็ยังไม่หายกริ้วกับเรื่องเหล่านี้
และมือของพระองค์จึงยังเหยียดออกไป

๑๐

๑ วิบัติจงเกิดแก่บรรดาผู้ออกกฎหมายที่ไร้ความเป็นธรรม
และแก่บรรดาผู้เขียนกฎเพื่อบีบบังคับ
๒ เพื่อไม่ให้ผู้ยากไร้ได้รับความยุติธรรม
และเพื่อปล้นสิทธิของคนจนซึ่งเป็นชนชาติของเรา
เอาหญิงม่ายมาเป็นเหยื่อ
และปล้นเด็กกำพร้าพ่อ
๓ พวกท่านจะทำอย่างไรในวันแห่งการลงโทษ
เมื่อคนจากแดนไกลทำให้ท่านต้องอยู่ในความหายนะ
ท่านจะหนีไปพึ่งใคร
และท่านจะเก็บทรัพย์สมบัติไว้ที่ไหน
๔ จะไม่มีอะไรเหลือนอกจากจะคู้ตัวอยู่กับพวกนักโทษ
หรือล้มลงไปด้วยกับเหล่าคนที่ถูกฆ่า
พระองค์ก็ยังไม่หายกริ้วกับเรื่องเหล่านี้
และมือของพระองค์จึงยังเหยียดออกไป

การลงโทษความยโสของอัสซีเรีย

๕ □วิบัติแก่อัสซีเรีย ผู้เป็นไม้ตะบองแห่งความกริ้วของเรา
ไม้เรียวในมือของพวกเขาเป็นความฉุนเฉียวของเราเอง
๖ เราส่งอัสซีเรียไปต่อสู้ประชาชาติที่ไร้พระเจ้า
และเราบัญชาเขาไปต่อสู้ชนชาติที่เรากริ้ว
เพื่อริบและยึดของที่ปล้นมา
และเหยียบย่ำพวกเขาอย่างย่ำเลนตมบนถนน

๗ แต่อัสซีเรียไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้น
ใจของเขาไม่คิดเช่นนั้น
แต่ใจของเขาต้องการทำลาย
และทำหั่นประชาชาติจำนวนมาก
๘ เพราะเขาพูดว่า □บรรดาผู้นำของเราทั้งหมดเป็นกษัตริย์มิใช่หรือ
๙ เมืองคาลโนเหมือนเมืองคาร์เคมิชมิใช่หรือ
เมืองฮามัทเหมือนเมืองอาร์ปัดมิใช่หรือ
เมืองสะมาเรียเหมือนเมืองดามัสกัสมิใช่หรือ
๑๐ ตามที่มือของเราได้เอื้อมถึงบรรดาอาณาจักรของรูปเคารพทั้งปวง
ซึ่งเป็นรูปสลักที่เชื่อกันว่ายิ่งใหญ่กว่ารูปเคารพของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย
๑๑ แล้วเราจะไม่กระทำต่อเยรูซาเล็มและรูปเคารพในเมือง
อย่างที่เราได้กระทำต่อสะมาเรียและรูปเคารพของเมืองนั้นหรือ□ □
๑๒ เมื่อพระผู้เป็นเจ้ากระทำทุกสิ่งต่อภูเขาศิโยนและเยรูซาเล็มเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์
จะลงโทษคำพูดที่ออกจากใจอันยโสของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และสายตาที่โอ้อวดของเขา
๑๓ เพราะเขาพูดว่า
□เรากระทำด้วยพลังจากมือของเราเอง
และด้วยสติปัญญาของเรา เพราะเรามีความเข้าใจ
เราลบเขตแดนของบรรดาชนชาติ
และปล้นสมบัติของพวกเขา
เราล่มบรรดาผู้ที่นั่งบนบัลลังก์ลงได้อย่างล้มกระทิง
๑๔ มือของเราเอื้อมถึงความมั่งมีของบรรดาชนชาติ
ประหนึ่งมือที่เอื้อมถึงรังนก
เรารวบดินแดนทั้งปวงได้
ประหนึ่งคนที่รวบเก็บไข่นกที่ถูกทอดทิ้ง
ไม่มีสักตัวที่ขยับปีก
หรือเปิดปากหรือร้องเจี๊ยบจ๊าบ□

๑๕ ขวานจะยกยอว่าตนเองเหนือกว่าผู้ที่ใช้มันหรือ
เลื่อยจะยกยอตนเองว่าเลิศกว่าผู้ที่ใช้มันหรือ
อย่างกับว่าไม้ตะบองจะบังคับผู้ที่ถือมัน
และอย่างกับว่าไม้เท้าจะยกผู้ที่ไม่ได้เป็นไม้
๑๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
จะให้บรรดานักรบฉกรรจ์เกิดโรคที่รักษาไม่หาย
และจะจุดไต้ที่ใต้บารมีของเขา
จนไฟลุกโพลง
๑๗ แสงสว่างของอิสราเอลจะเป็นดั่งไฟ
และองค์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เป็นดั่งเปลวไฟ
ที่จะไหม้และเผาผลาญ
ต้นหนามกับพุ่มไม้หนามในวันเดียว
๑๘ ความรุ่งโรจน์ที่เป็นของเขาในป่าไม้และแผ่นดินอันอุดมนั้น
พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้จิตใจและร่างกายพินาศ
จนอัสซีเรียจะเป็นเหมือนคนป่วยที่ซูบตายไป
๑๙ ต้นไม้ในป่าไม้ของเขาก็จะเหลือเพียงไม่กี่ต้น
ซึ่งแม้แต่เด็กก็จะนับจำนวนต้นไม้ที่เหลือได้

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่จะกลับมา

๒๐ ในวันนั้น คนอิสราเอลที่มีชีวิตเหลืออยู่และพงศ์พันธุ์ของยาโคบที่มีชีวิตรอด จะไม่
พึ่งพิงคนที่ฆ่าพวกเขาอีกต่อไป แต่จะพึ่งพิงพระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลด้วย
ใจจริง ๒๑ คนที่มีชีวิตเหลืออยู่ คือคนของยาโคบที่มีชีวิตเหลืออยู่จะกลับมาหาพระเจ้าผู้มี
อานุภาพ ๒๒ โอ อิสราเอลเอ๋ย ถึงแม้ว่าชนชาติของท่านมากมายราวกับเม็ดทรายในทะเล
แต่จะมีผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่จำนวนหนึ่งเท่านั้นที่จะกลับมา และความพินาศก็ถูกกำหนดไว้
แล้ว ซึ่งเป็นไปด้วยความชอบธรรม ๒๓ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่จะดำเนิน
การอย่างสมบูรณ์ตามที่กำหนดไว้ ในท่ามกลางแผ่นดินโลก*
๒๔ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ □โอ ชนชาติของเราที่อาศัยอยู่ใน
ศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวพวกอัสซีเรียเลย เมื่อพวกเขาห้ำหั่นด้วยไม้ตะบองและหยิบยกไม้เท้า
คัดค้านเจ้า อย่างที่พวกอียิปต์กระทำ ๒๕ แต่อีกไม่นาน ความขัดเคืองของเราที่มีต่อเจ้าจะ
ยุติลง และความกริ้วของเราจะกลับไปทำให้พวกเขาพินาศย่อยยับ ๒๖ และพระผู้เป็นเจ้า
จอมโยธาจะบังคับพวกเขาด้วยแส้ เหมือนกับเวลาที่พระองค์ตีพวกมีเดียนให้พ่ายไปที่หิน
โอเรบ† และไม้เท้าของพระองค์จะเหยียดออกไปเหนือทะเล และพระองค์จะยกมันขึ้นอย่าง
ที่ได้กระทำต่ออียิปต์‡ ๒๗ และในวันนั้น ภาระของพวกเขาจะหลุดไปจากบ่าของเจ้า และ
แอกจะหลุดจากคอของเจ้า และแอกนั้นจะหักก็เพราะความอ้วน□

๒๘ เขามาถึงอัยยาทแล้ว
และได้ผ่านเข้าไปในมิโกรน
เก็บสัมภาระไว้ที่มิคมาช
๒๙ พวกเขาได้ข้ามทางที่เนินเขา
และพักแรมที่เก-บา
รามาห์สั่นสะท้าน
กิเบอาห์ของซาอูลหนีไปแล้ว
๓๐ โอ ธิดาแห่งกัลลิมเอ๋ย§ ส่งเสียงร้องให้ดังเถิด
โอ ไลชาห์เอ๋ย จงฟังให้ดีเถิด
โอ อานาโธทที่น่าสังเวช
๓๑ มัดเมนาห์เตลิดหนีไป
บรรดาผู้อยู่อาศัยของเกบิมหาที่หลบภัย
๓๒ ในวันนั้นเอง พวกเขาจะหยุดอยู่ที่เมืองโนบ
เขาจะยกกำปั้นใส่ภูเขาของธิดาแห่งศิโยน
เนินเขาแห่งเยรูซาเล็ม

๓๓ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
จะโค่นกิ่งด้วยอานุภาพอันน่าสะพรึงกลัว
ต้นที่สูงมากจะถูกตัดลง
และต้นที่สูงตระหง่านจะถูกทำให้เตี้ยลง
๓๔ พระองค์จะใช้ขวานจามพุ่มไม้ทึบในป่า
และเลบานอนจะล้มลงต่อหน้าองค์ผู้มีอานุภาพ

๑๑

อังกูรที่มีความชอบธรรม

---

* **๑๐□๒๓** โรม 9:27,28 † **๑๐□๒๖** ผู้วินิจฉัย 7:23-25 ‡ **๑๐□๒๖** อพยพ 14:16,27 § **๑๐□๓๐** 1 ซามูเอล 25:44

๑ จะมีอังกูร*งอกจากตอของเจสซี
และกิ่งก้านที่เกิดจากรากของเขาจะเกิดผล
๒ และพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าจะอยู่กับพระองค์
คือพระวิญญาณแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ
พระวิญญาณแห่งคำปรึกษาและอานุภาพ
พระวิญญาณแห่งความรู้และความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
๓ และพระองค์จะมีความสุขใจเมื่อมีความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์จะไม่ตัดสินตามที่ตาเห็น
และไม่ตัดสินใจตามที่หูได้ยิน
๔ แต่จะตัดสินผู้ยากไร้ด้วยความเป็นธรรม
และตัดสินใจให้กับผู้มีใจอ่อนน้อมของแผ่นดินด้วยความยุติธรรม
และพระองค์จะลงโทษแผ่นดินด้วยคำพูดจากปากของพระองค์
และพระองค์จะสังหารคนชั่วร้ายด้วยลมหายใจจากริมฝีปากของพระองค์
๕ ความชอบธรรมจะเป็นเข็มขัดคาดเอวพระองค์
และความสัตย์จริงเป็นสายคาดบั้นเอวพระองค์

๖ สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ
และเสือดาวจะหมอบอยู่กับลูกแพะ
ลูกโคตัวผู้กับสิงโตและลูกโคอ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และ
เด็กน้อยจะเดินนำสัตว์เหล่านี้ไป
๗ แม่โคและหมีจะเล็มหญ้า
ลูกๆ ของมันจะนอนอยู่ด้วยกัน
สิงโตจะกินฟางอย่างโค
๘ เด็กที่ยังไม่หย่านมจะเล่นอยู่ที่ปากรูของงูเห่า
และเด็กที่หย่านมแล้วจะวางมือบนรังของงูพิษ
๙ พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำให้
ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเราพินาศ
เพราะแผ่นดินจะบริบูรณ์ด้วยความรู้ในเรื่องพระผู้เป็นเจ้า
เหมือนน้ำที่เต็มทะเล
๑๐ ในวันนั้น รากแห่งเจสซีจะตั้งเด่นดั่งธงชัยสำหรับบรรดาชนชาติ บรรดาประชาชาติจะแสวงหาพระองค์ และที่ซึ่งพระองค์พำนักอยู่จะงามตระการ†
๑๑ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะยื่นมือของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อเรียกชนชาติที่เหลือของพระองค์ที่ยังมีชีวิตอยู่กลับคืนมาจากอัสซีเรีย อียิปต์ ปัทโรส คูช‡ เอลาม ชินาร์ ฮามัท และจากแผ่นดินบนชายฝั่งทะเล
๑๒ พระองค์จะยกธงชัยให้แก่บรรดาประชาชาติ
และจะเรียกคนอิสราเอลที่ถูกเนรเทศไปให้มาอยู่ร่วมกัน
และรวบรวมชาวยูดาห์ที่กระจัดกระจายไป
จาก 4 มุมของแผ่นดินโลก
๑๓ ความอิจฉาของเอฟราอิมจะจากไป
และพวกที่ก่อกวนยูดาห์จะถูกตัดขาด
เอฟราอิมจะไม่อิจฉายูดาห์
และยูดาห์จะไม่ก่อกวนเอฟราอิม

---

* **๑๑๑** คือพระเมสสิยาห์ซึ่งพระเจ้าได้สัญญาไว้กับดาวิด ฉบับ 2 ซามูเอล 7:12,13; อิสยาห์ 4:2; เยเรมีย์ 23:5; 33:15; เศคาริยาห์ 3:8; 6:12 † **๑๑๑๐** โรม 15:12 ‡ **๑๑๑๑** ชาวคูชตั้งรกรากอยู่ตอนบนของแม่น้ำไนล์

๑๔ แต่พวกเขาจะโฉบลงบนไหล่ของพวกฟีลิสเตียทางตะวันตก
และพวกเขาจะปล้นประชาชนทางตะวันออก
พวกเขาจะโจมตีเอโดมและโมอับ
และชาวอัมโมนจะเชื่อฟังพวกเขา
๑๕ และพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้
อ่าวทะเลของอียิปต์แห้งเหือด
และจะโบกมือเหนือแม่น้ำ
พร้อมกับลมหายใจที่ร้อนระอุ
และพระองค์จะทำให้น้ำแยกออกเป็น 7 สาย
เพื่อผู้คนจะสวมรองเท้าข้ามไปได้
๑๖ และจะมีถนนจากอัสซีเรีย
สำหรับชนชาติที่เหลือของพระองค์ที่ยังมีชีวิตอยู่
เหมือนกับที่เคยมีถนนสำหรับอิสราเอล
เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์§

๑๒

เพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๑ ในวันนั้น ท่านจะพูดว่า
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์
เพราะถึงแม้ว่าพระองค์กริ้วข้าพเจ้า
แต่พระองค์ก็หายกริ้วแล้ว
และพระองค์ปลอบประโลมข้าพเจ้า
๒ ดูเถิด พระเจ้าเป็นความรอดพ้นของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไว้วางใจ และจะไม่หวั่นกลัว
เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นพละกำลังและอานุภาพ*ของข้าพเจ้า
พระองค์มาเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๓ ท่านทั้งหลายจะตักน้ำจากบ่อแห่งความรอดพ้นด้วยความยินดี ๔ และในวันนั้น ท่านจะพูดว่า
จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า
ร้องเรียกพระนามของพระองค์
ให้สิ่งที่พระองค์กระทำเป็นที่รู้จักในบรรดาชนชาติ
จงประกาศว่า พระนามของพระองค์ได้รับการยกย่อง
๕ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์มีชัยในสิ่งที่กระทำ
และจงให้เป็นที่รู้กันทั่วแผ่นดินโลก
๖ โอ ชาวศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้องและร้องเพลงด้วยความยินดี
เพราะองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่อยู่ท่ามกลางพวกท่าน

๑๓

ตัดสินโทษบาบิโลน

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับบาบิโลน ซึ่งอิสยาห์บุตรอามอสเห็น
๒ จงยกธงชัยขึ้นบนภูเขาที่โล่งเตียน
จงตะโกนร้องเรียกพวกเขา
โบกมือให้พวกเขาเข้าไป
ทางประตูของบรรดาผู้สูงศักดิ์
๓ เราคือผู้บัญชาบรรดาผู้ที่ถูกทำให้บริสุทธิ์ทางประตู

---

§ ๑๑๑๑๖ อพยพ 14:26-29 * ๑๒๒ มีอีกความหมายคือ เพลง

และได้เรียกบรรดานักรบของเราให้ปฏิบัติสนองตามความกริ้วของเรา
บรรดาผู้ที่ยินดีในชัยชนะของเรา□

๔ มีเสียงชุลมุนอยู่บนเทือกเขา
เหมือนเสียงฝูงชนจำนวนมาก
เสียงลุกฮือของอาณาจักรทั้งหลาย
ของบรรดาประชาชาติที่รวมตัวเข้าด้วยกัน
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากำลังรวบรวมกองทัพ
เพื่อทำสงคราม
๕ เขาเหล่านั้นมาจากแดนไกล
จากสุดมุมโลก
พระผู้เป็นเจ้าและเครื่องมือแห่งความกริ้วของพระองค์มา
เพื่อจะทำให้แผ่นดินโลกพินาศสิ้น

๖ จงคร่ำครวญเถิด เพราะวันของพระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว
วันนั้นจะมาเหมือนกับความพินาศจากองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๗ ฉะนั้น ทุกๆ มือจะอ่อนเปลี้ย
และใจของทุกคนจะละลายไปเพราะความกลัว
๘ พวกเขาจะตกใจ
จะเจ็บปวดและทรมาน
พวกเขาจะเจ็บปวดแสนสาหัสดั่งผู้หญิงในยามคลอดลูก
ต่างก็จะมองหน้ากันด้วยความกลัว
ใบหน้าก็จะแดงราวกับไฟที่กำลังลุกอยู่

๙ ดูเถิด วันของพระผู้เป็นเจ้าจะมาซึ่งจะเป็นเวลาที่โหดร้าย
มาพร้อมกับการลงโทษและความโกรธกริ้วอย่างร้อนแรง
จะทำให้แผ่นดินเป็นที่ร้าง
และจะทำลายพวกคนบาปให้สูญไปจากแผ่นดิน
๑๐ เพราะบรรดาดวงดาวบนท้องฟ้าและกลุ่มดาว
จะไม่ส่องแสง
ขณะดวงอาทิตย์ขึ้นก็จะกลับมืดลง
และดวงจันทร์จะสิ้นความสว่าง
๑๑ □เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย
และลงโทษคนชั่วเพราะบาปของพวกเขา
เราจะทำให้ความยโสของคนที่เย่อหยิ่งยุติลง
และทำให้คนทีโหดร้ายต้องถ่อมตน
๑๒ เราจะทำให้คนทีเหลืออยู่นั้นหาได้น้อยยิ่งกว่าทองนพคุณ
และมนุษย์จะหาได้ยากยิ่งกว่าทองคำของโอฟีร์
๑๓ ฉะนั้น เราจะทำให้ท้องฟ้าสั่นสะเทือน
และแผ่นดินโลกจะสั่นไหวและเคลื่อนจากที่ของมัน
ในเวลาแห่งการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ในวันแห่งความโกรธกริ้วอย่างร้อนแรงของพระองค์□
๑๔ และเป็นอย่างละอองละมั่งที่ถูกล่า
หรือแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยงดู
แต่ละคนจะกลับไปยังชนชาติของตน

และแต่ละคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน
๑๕ ใครก็ตามที่ถูกพบตัวจะถูกแทงทะลุ
และใครก็ตามที่ถูกจับตัวไปได้จะตายด้วยคมดาบ
๑๖ พวกเด็กทารกของพวกเขาจะถูกทำร้าย
ต่อหน้าอย่างเหี้ยมโหด
บ้านจะถูกปล้น
และภรรยาของพวกเขาก็ถูกข่มขืน

๑๗ ดูเถิด เรากำลังกระตุ้นชาวมีเดียให้มาโจมตีพวกเขา
แม้พวกเขาจะไม่สนใจเงิน
และไม่อยากได้ทองคำ
๑๘ คันธนูของพวกเขาจะฆ่าบรรดาชายหนุ่ม
พวกเขาจะไม่มีเมตตาต่อทารกในครรภ์
และสายตาของเขาจะไม่ไว้ชีวิตเด็กๆ
๑๙ บาบิโลนเป็นดั่งอัญมณีของอาณาจักรทั้งหลาย
ความยิ่งใหญ่และความยโสของชาวเคลเดีย
จะถูกพระเจ้าทำให้พินาศดั่งเช่นเมืองโสโดม
และเมืองโกโมราห์
๒๐ ตลอดทุกยุค จะไม่มีผู้ใดตั้งถิ่นฐาน
หรืออาศัยอยู่
ชาวอาหรับจะไม่ตั้งกระโจมที่นั่น
บรรดาคนเลี้ยงดูฝูงแกะจะไม่พาฝูงสัตว์ไปนอนลงที่นั่น
๒๑ แต่สัตว์ในทะเลทรายจะนอนที่นั่น
และบ้านเรือนของพวกเขาจะเต็มไปด้วยหมาใน
พวกนกกระจอกเทศจะอาศัยอยู่
และที่นั่นจะมีแพะป่าวิ่งกันพลุกพล่าน
๒๒ สุนัขป่าจะร้องเสียงกังวานในป้อมปราการ
และหมาในอยู่ในวังที่หรูหรา
ใกล้จะถึงเวลาแล้ว
และจะไม่ต่อเวลาให้นานออกไป

๑๔

ความหวังสำหรับยาโคบ

๑ พระผู้เป็นเจ้าจะเมตตายาโคบ และจะเลือกอิสราเอลอีกครั้ง และจะให้พวกเขาไปอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง และบรรดาชาวต่างชาติจะสมาคมกับพวกเขา และจะยึดแน่นกับพงศ์พันธุ์ของยาโคบ ๒ บรรดาชนชาติจะพาพวกเขากลับไปยังถิ่นฐานของอิสราเอลเอง และพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะเป็นเจ้าของเขาเหล่านั้นและให้เป็นทาสรับใช้ชายหญิงในแผ่นดินของพระผู้เป็นเจ้า อิสราเอลจะจับตัวผู้ที่เคยจับพวกเขาไปเป็นเชลย และจะปกครองเหนือผู้ที่เคยบีบบังคับพวกเขา

ชาวอิสราเอลที่เหลือถากถางบาบิโลน

๓ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ให้พวกท่านบรรเทาจากความเจ็บปวด ความยากลำบาก และการถูกเกณฑ์ทำงานหนัก ๔ พวกท่านจะถากถางกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า
ผู้บีบบังคับได้หยุดชะงักแล้ว
ความเดือดดาลของท่านหยุดชะงักอย่างไรหนอ

๕ พระผู้เป็นเจ้าได้หักไม้เท้าของคนชั่วแล้ว
คือคทาของบรรดาผู้ปกครอง
๖ ที่ฆ่าบรรดาชนชาติด้วยความเกรี้ยวกราด
อย่างไม่หยุดยั้ง
ที่ปกครองบรรดาประชาชาติในความโกรธ
ด้วยการกดขี่ข่มเหงอย่างโหดเหี้ยม
๗ ทั้งโลกอยู่ในความเงียบสงบ
ผู้คนเบิกบานด้วยเสียงเพลง
๘ ต้นสนโห่ร้องยินดี
ต้นซีดาร์แห่งเลบานอนพูดว่า
"ตั้งแต่ท่านถูกปราบ
ก็ไม่มีคนตัดไม้ขึ้นมาโจมตีพวกเราอีก"
๙ แดนคนตายเบื้องล่างตื่นเต้น
ที่จะพบท่านเมื่อท่านไปถึง
มันกระตุ้นเหล่าวิญญาณที่จากไปให้มาต้อนรับท่าน
วิญญาณของคนที่เคยเป็นหัวหน้าของแผ่นดินโลก
มันทำให้บรรดากษัตริย์ของประชาชาติทั้งปวง
ลุกขึ้นจากบัลลังก์
๑๐ ทุกคนที่นั่นจะกล่าวกับท่านว่า
"ท่านก็กลายเป็นผู้อ่อนแอเหมือนพวกเรา
ท่านกลายมาเป็นเหมือนพวกเราแล้ว"
๑๑ ความยโสของท่านถูกฉุดลงสู่แดนคนตาย
พร้อมกับเสียงพิณสิบสายของท่าน
ตัวดักแด้ถูกปูเป็นฟูกให้แก่ท่าน
และตัวหนอนก็จะเป็นผ้าห่มตัวท่าน
๑๒ โอ ดาวแห่งแสงสว่าง บุตรแห่งอรุณรุ่ง
ท่านหล่นลงมาจากสวรรค์อย่างไรหนอ
ท่านถูกตัดออกให้ตกลงสู่พื้นอย่างไรหนอ
ท่านผู้ครั้งหนึ่งเคยปราบบรรดาประชาชาติ
๑๓ ท่านคิดในใจว่า
"เราจะขึ้นไปบนสวรรค์
เหนือดวงดาวของพระเจ้า
เราจะตั้งบัลลังก์ของเราบนที่สูง
เราจะนั่งบนภูเขาแห่งเทพเจ้าทั้งหลาย
ที่อยู่ไกลโพ้นเหนือสุด
๑๔ เราจะขึ้นไปสูงกว่าหมู่เมฆ
เราจะตั้งตนเทียบเท่าพระเจ้าผู้สูงสุด"
๑๕ แต่ท่านกลับถูกนำลงไปยังแดนคนตาย
ยังส่วนลึกสุดของหลุมลึกแห่งแดนคนตาย
๑๖ บรรดาผู้ที่เห็นท่าน จะจ้องดูท่าน
และครุ่นคิดถึงตัวท่านว่า
"คนนี้น่ะหรือที่ทำให้โลกสั่นสะท้าน
และทำให้อาณาจักรทั้งหลายสั่นสะเทือน
๑๗ ทำให้โลกกลายเป็นถิ่นทุรกันดาร

และทำเมืองให้พังพินาศ
และไม่ปล่อยให้นักโทษกลับบ้าน
๑๘ กษัตริย์ทั้งปวงของบรรดาประชาชาติสิ้นชีวิตอย่างมีเกียรติ
ต่างก็อยู่ในถ้ำฝังศพของตน
๑๙ แต่ท่านถูกเหวี่ยงไกลออกไปจากหลุมศพของท่าน
เหมือนกิ่งไม้ที่ถูกตัดทิ้งจากต้น
เป็นเหมือนเสื้อผ้าของคนที่ถูกดาบแทง
เหมือนคนที่ลงไปในหลุมลึกที่สุด
และเหมือนซากศพที่ถูกเหยียบย่ำ
๒๐ ท่านจะไม่ถูกฝังด้วยกันกับกษัตริย์อื่นๆ
เพราะท่านได้ทำให้แผ่นดินของท่านพินาศย่อยยับ
ท่านฆ่าชนชาติของท่าน

ขออย่าให้มีผู้ใดเอ่ยถึงชื่อทายาท
ของบรรดาผู้กระทำความชั่ว
๒๑ จงเตรียมประหารบรรดาบุตรของเขา
เพราะความผิดของบิดา
เพราะกลัวว่าพวกเขาจะลุกขึ้นและยึดครองแผ่นดิน
และสร้างเมืองจนเต็มแผ่นดินโลก

๒๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ เราจะลุกขึ้นต่อสู้กับพวกเขา และบาบิโลนจะไม่มีทายาทหรือมีใครที่เหลืออยู่ ไม่มีบรรดาผู้สืบเชื้อสายและผู้สืบตระกูล พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๒๓ และเราจะทำให้บาบิโลนเป็นทีอยู่ของพวกเม่นและเป็นหนองบึง และเราจะกวาดล้างบาบิโลนด้วยไม้กวาดแห่งความพินาศ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น

คำพยากรณ์เกี่ยวกับอัสซีเรีย

๒๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาปฏิญาณดังนี้
เรามุ่งหมายอย่างไร
มันก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น
และเราวางแผนอย่างไร
มันก็จะเป็นไปตามนั้น
๒๕ เราจะทำให้อัสซีเรียพินาศย่อยยับในแผ่นดินของเรา
และเหยียบย่ำเขาบนภูเขาของเรา
และแอกของเขาจะหลุดออกจากชนชาติของเรา
และจะปลดภาระออกจากบ่าของพวกเขา

๒๖ นี่คือแผนงานที่ตั้งไว้สำหรับทั่วทั้งแผ่นดินโลก
และนี่คือมือที่ยื่นออกไปยังประชาชาติทั้งปวง
๒๗ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ตั้งจุดประสงค์ไว้
ใครจะยับยั้งไว้ได้
มือของพระองค์ยื่นออกไป
และใครจะดึงให้กลับมาได้

คำพยากรณ์เกี่ยวกับฟีลิสเตีย

๒๘ ในปีที่กษัตริย์อาหัสสิ้นชีวิต* ก็เกิดคำพยากรณ์นี้
๒๙ โอ ฟีลิสเตียเอ๋ย พวกเจ้าทุกคนอย่ายินดีเลย
ที่ไม้ตะบองซึ่งทุบตีเจ้าหักแล้ว
เพราะงูพิษตัวหนึ่งจะผุดขึ้นจากรากเหง้าของงู
และผลของมันจะเป็นงูพิษร้ายซึ่งพุ่งฉกอย่างร้อนรน
๓๐ และบุตรหัวปีของผู้ขัดสนจะมีอย่างอุดมสมบูรณ์
และผู้ยากไร้จะนอนอย่างปลอดภัย
แต่เราจะฆ่ารากเหง้าของเจ้าด้วยความอดอยาก
และมันจะสังหารคนที่เหลืออยู่

๓๑ โอ ประตูเมืองเอ๋ย จงร้องรำพันเถิด โอ เมืองเอ๋ย จงร่ำร้องเถิด
โอ ฟีลิสเตีย พวกเจ้าทุกคนจะหวาดกลัวจนตัวสั่น
เพราะกลุ่มควันจะพวยพุ่งมาจากทิศเหนือ
และไม่มีผู้ใดในกองทัพที่แตกแถวออกไป
๓๒ แล้วจะตอบบรรดาผู้ส่งสาสน์ของประชาชาติอย่างไร
พระผู้เป็นเจ้าให้ความมั่นคงแก่ศิโยน
และชนชาติของพระองค์ที่เป็นทุกข์จะพบที่พึ่ง ณ ที่นั้น

๑๕

คำพยากรณ์เกี่ยวกับโมอับ

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับโมอับ
เพราะเมืองอาร์แห่งโมอับถูกทำลายจนไม่เหลือแม้แต่ซากในคืนเดียว
โมอับจึงพินาศ
เพราะเมืองคีร์แห่งโมอับถูกทำลายจนไม่เหลือแม้แต่ซากในคืนเดียว
โมอับจึงพินาศ
๒ ผู้คนจะขึ้นไปยังตำหนักและเมืองดีโบน
ไปยังสถานบูชาบนภูเขาสูงเพื่อร้องอ้อนวอน
โมอับร้องรำพันถึงเมืองเนโบและเมืองเมเดบา
ทุกคนโกนผม
และหนวดเครา
๓ พวกเขานุ่งห่มผ้ากระสอบ
ทุกคนร้องรำพันและน้ำตาไหลพราก
ที่ดาดฟ้าและที่ลานชุมนุม
๔ เมืองเฮชโบนและเมืองเอเลอาเลห์ร่ำร้อง
เสียงของพวกเขาเป็นที่ได้ยินไปถึงยาฮาส
ฉะนั้นพวกผู้ชายที่ถืออาวุธของโมอับร้องส่งเสียงดัง
จิตใจของเขาหวาดหวั่น
๕ ใจของเราร่ำร้องเพื่อโมอับ
ผู้ลี้ภัยของเมืองหลบหนีไปยังเมืองโศอาร์
และเมืองเอกลัทเชลีชิยาห์
เพราะพวกเขาร้องรำพัน
ขณะที่ขึ้นตามทางไปยังเมืองลูฮีท
ตามถนนที่ไปยังเมืองโฮโรนาอิม

---

* **๑๔๒๘** 716 ปีก่อน ค.ศ.

พวกเขาส่งเสียงร้องคร่ำครวญอย่างสิ้นหวัง
๖ ธารน้ำที่นิมริมแห้งเหือด
หญ้าเหี่ยวเฉา
พืชพรรณไม้ไม่งอก
ไม่มีความเขียวชอุ่มเหลืออยู่เลย
๗ ฉะนั้น ความอุดมสมบูรณ์ที่พวกเขาได้รับและสะสมมา
พวกเขาก็ขนข้ามธารน้ำแห่งต้นหลิว
๘ เพราะเสียงร้องได้กระจายออกไปทั่วแผ่นดินโมอับ
เสียงร้องไห้ฟูมฟายไปถึงเมืองเอกลาอิม
เสียงร้องไห้คร่ำครวญไปถึงเมืองเบเออร์เอลิม
๙ เพราะธารน้ำของเมืองดีโบนเต็มด้วยเลือด
เพราะเราจะเพิ่มความวิบัติให้แก่ดีโบน
คือให้สิงโตแก่พวกโมอับที่หลบหนีไป
และแก่พวกที่ยังเหลืออยู่ในแผ่นดิน

๑๖

๑ พวกท่านจงส่งลูกแกะ
ให้แก่ผู้ปกครองแผ่นดิน
จากเมืองเส-ลา ไปตามทางถิ่นทุรกันดาร
ไปยังภูเขาของธิดาแห่งศิโยน
๒ ธิดาแห่งโมอับที่เขตลำน้ำแห่งอาร์โนน
จะเป็นเหมือนนกที่กำลังบิน
เหมือนนกแตกรัง

๓ โปรดให้คำแนะนำ
ให้ความเป็นธรรม
ขอท่านเป็นร่มเงาดั่งยามราตรี
ขณะที่ดวงอาทิตย์ส่องแสงในยามเที่ยงวัน
เป็นที่พักพิงของบรรดาผู้ถูกขับไล่
โปรดอย่าหักหลังผู้ลี้ภัย
๔ ปล่อยให้ผู้ถูกขับไล่ของโมอับ
ร่วมทางไปกับท่าน
และเป็นที่พักพิงให้พวกเขา
พ้นจากผู้สังหาร
เมื่อไม่มีผู้บีบบังคับอีกต่อไปแล้ว
และความพินาศยุติลง
และผู้ที่เหยียบย่ำสิ้นสูญไปจากแผ่นดินแล้ว
๕ บัลลังก์ก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความรักอันมั่นคง
และจะนั่งในความภักดี
ในกระโจมของดาวิด
ซึ่งเป็นผู้ตัดสินความและแสวงหาความเป็นธรรม
และพร้อมจะปฏิบัติด้วยความชอบธรรม

๖ พวกเราเคยได้ยินถึงความภูมิใจของโมอับคือ
เขาภูมิใจเพียงใด
ความยโส ความภูมิใจ และการสบประมาทของเขา

การคุยโวโอ้อวดของเขานั้นไม่เป็นความจริง
๗ ฉะนั้น ให้โมอับร้องไห้ฟูมฟายเพื่อโมอับเอง
ให้ทุกคนร้องไห้ฟูมฟาย
ครั่ำครวญถึงขนมลูกเกด
ของเมืองคีร์หะเรเซทเป็นทีสุด

๘ เพราะไร่นาของเมืองเฮชโบน
และเถาองุ่นของเมืองสิบมาห์แล้งนัก
บรรดาผู้ปกครองของบรรดาประชาชาติ
ได้หักโค่นกิ่งซึ่งเคยยื่นไปจนถึงเมืองยาเซอร์
และแผ่ออกไปถึงถิ่นทุรกันดาร
หน่อของมันแตกออกไปยังที่ต่างแดน
และผ่านข้ามทะเลไป
๙ ฉะนั้น เราร้องไห้ด้วยการร้องของยาเซอร์
เพื่อเถาองุ่นของสิบมาห์
โอ เมืองเฮชโบนและเมืองเอเลอาเลห์เอ๋ย
น้ำตาของเราทำให้เจ้าเปียกชุ่ม
เพราะผลไม้หน้าร้อนและการเก็บเกี่ยวข้าวของเจ้า
การโห่ร้องก็ได้หยุดลงแล้ว
๑๐ ความยินดีและร่าเริงใจถูกพรากไปพร้อมกับไร่นาทีเคยอุดมสมบูรณ์
และไม่มีเสียงเพลงบรรเลงในสวนองุ่น
ไม่มีเสียงไชโยโห่ร้อง
ไม่มีคนย่ำองุ่นทีเครื่องสกัดเหล้าองุ่น
เราได้ทำให้เสียงร้องตะโกนยุติลง
๑๑ ฉะนั้น ส่วนลึกในใจของเราร้องครั่ำครวญให้โมอับเหมือนพิณเล็ก
และส่วนลึกสุดของเราก็กระทำเช่นเดียวกันต่อคีร์หะเรเซท
๑๒ เมื่อโมอับจะมาปรากฏตัว
เมื่อเขาเหนื่อยล้าที่สถานบูชาบนภูเขาสูง
เมื่อเขามายังพระตำหนักเพื่ออธิษฐาน
เขาก็จะทำไม่ได้
๑๓ นี่เป็นสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงโมอับมานานแล้ว ๑๔ แต่บัดนี้ พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวว่า ในอีก 3 ปี ซึ่งเป็นเหมือนวันเวลาของข้าทาส บารมีของโมอับจะถูกดูหมิ่น แม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากมาย บรรดาผู้ที่ยังเหลืออยู่จะมีเพียงไม่กี่คนคือน้อยเหลือเกิน

๑๗

คำพยากรณ์เกี่ยวกับเมืองดามัสกัส

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับเมืองดามัสกัส
ดูเถิด ดามัสกัสจะไม่เป็นเมืองอีกต่อไป
และจะกลายเป็นกองซากปรักพักพัง
๒ เมืองต่างๆ ในอาโรเออร์ถูกทิ้งเป็นทีร้าง
และจะเป็นทีสำหรับฝูงสัตว์
ซึ่งจะนอนลงที่นั่นอย่างไม่กลัวผู้ใด
๓ เมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งของเอฟราอิมจะถูกทำลาย

อาณาจักรในดามัสกัสก็เช่นกัน
และคนของอารัมที่ยังมีชีวิตเหลืออยู่
จะเป็นเหมือนบารมีของพงศ์พันธุ์อิสราเอล
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น

๔ และในเวลานั้น สง่าราศีของยาโคบจะจางลง
และร่างที่สมบูรณ์จะซูบผอม
๕ และจะเป็นเช่นเดียวกับผู้เกี่ยวข้าว เก็บเกี่ยวต้นข้าวที่ตั้งตรง
แขนของเขาโอบเก็บฟ่อนข้าว
และเป็นเช่นเดียวกับการเก็บข้าว
ที่ตกในนาที่หุบเขาเรฟาอิม
๖ ผลที่ตกหล่นให้เก็บได้
ก็จะเป็นเช่นเดียวกับการตีต้นมะกอกคือ
มะกอกสองหรือสามลูกเหลือติดอยู่บนกิ่งที่สูงสุด
สีหรือห้าลูกติดอยู่ตามกิ่งของต้นไม้
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลประกาศดังนั้น

๗ ในเวลานั้น มนุษย์จะวางใจในองค์ผู้สร้าง และจะมองดูองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
๘ เขาจะไม่วางใจในแท่นบูชา ซึ่งเป็นผลงานจากฝีมือของเขา และเขาจะไม่มองดูสิ่งที่ทำขึ้น
ด้วยนิ้วของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นปวงเทวรูปอาเชราห์*หรือแท่นเผาเครื่องหอม
๙ ในเวลานั้น เมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งจะเป็นเหมือนสถานที่ร้างในป่าสูงและ
บนยอดเขา ซึ่งพวกเขาทิ้งร้างไว้ก็เพราะพงศ์พันธุ์อิสราเอล ทุกแห่งจะเป็นทีรกร้าง
๑๐ เพราะท่านได้ลืมพระเจ้าแห่งความรอดพ้น
และไม่ได้จดจำศิลาอันเป็นที่พึ่งพิงของท่าน
ฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านปลูกต้นไม้พันธุ์ดี
และปลูกเถาองุ่นที่มาจากต่างแดน
๑๑ แม้ว่าท่านทำให้มันงอกในวันที่ท่านปลูก
และทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่ท่านปลูก
เวลาเก็บเกี่ยวก็ยังจะบินหนีท่านไปได้
ในวันแห่งความเศร้าและความเจ็บปวดที่รักษาไม่ได้

๑๒ โอ เสียงกระหึ่มของประชาชาติจำนวนมาก
พวกเขาดังกระหึ่มเหมือนเสียงทะเล
โอ เสียงอลหม่านของบรรดาชนชาติ
พวกเขาส่งเสียงอลหม่านเหมือนเสียงกระแสน้ำแรงกล้า
๑๓ บรรดาชนชาติฮือเหมือนเสียงกระแสน้ำแรงกล้า
แต่พระองค์จะห้ามพวกเขา และพวกเขาจะหนีไปให้ไกล
ถูกไล่ไปเหมือนแกลบที่ต้องลมพายุบนเทือกเขา
และฝุ่นทีปลิวไปกับพายุ
๑๔ ในเวลาเย็น ดูเถิด น่าตกใจกลัว
ก่อนฟ้าจะสาง ไม่มีใครมีชีวิตเหลืออยู่เลย
นี่แหละเป็นส่วนของพวกที่ปล้นพวกเราจะได้รับ
และเป็นฉลากของพวกที่ยึดสิ่งของไปจากพวกเรา

* **๑๗๘** นางเป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน นางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่า นางสามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

๑๘

คำพยากรณ์เกี่ยวกับคูช

๑ วิบัติจงเกิดแก่ดินแดนแห่งปีกกระพือ
ที่อยู่โพ้นแม่น้ำแห่งคูช
๒ ซึ่งส่งบรรดาทูตไปโดยทางทะเล
แล่นเรือที่ทำจากต้นอ้อทางสายน้ำ
พวกผู้ส่งสาสน์ที่รวดเร็วเอ๋ย
จงไปยังชนชาติที่มีร่างสูงและเกลี้ยงเกลา
ไปยังชนชาติที่น่ากลัวทั้งใกล้และไกล
เป็นประชาชาติที่เก่งกล้าและมีชัย
มีแผ่นดินทีมีแม่น้ำขวางกั้น

๓ ทุกคนที่อยู่อาศัยในโลกเอ๋ย
พวกท่านที่อยู่บนแผ่นดินโลก
เมื่อธงชัยถูกยกขึ้นบนเทือกเขา
ก็จงมองดู
เมื่อมีเสียงแตรงอนเป่า
ก็จงฟัง
๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้
เราจะมองดูจากที่พำนักของเราอย่างเงียบๆ
ในวันฟ้าใสที่แสงตะวันสาดส่อง
ในวันทีเมฆเอื้อได้เพียงหยาดน้ำค้างในความร้อนของฤดูเก็บเกี่ยว
๕ เพราะก่อนฤดูเก็บเกี่ยว เมื่อดอกไม้ร่วงโรยแล้ว
และกระเปาะก็กลายเป็นผลองุ่นสุก
หน่อที่งอกก็ถูกตัดด้วยมีด
และกิ่งที่แผ่ออกก็ถูกลิดทิ้งไป
๖ ทุกกิ่งก้านก็ถูกทิ้งให้แก่พวกนกเหยี่ยวที่เทือกเขา
และให้แก่สัตว์ป่าบนแผ่นดินกิน
นกเหยี่ยวจะได้กินตลอดฤดูร้อน
และสัตว์ป่าบนแผ่นดินจะได้กินตลอดฤดูหนาว
๗ ในเวลานั้น เครื่องบรรณาการจะถูกนำมามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ซึ่งจะมาจากชนชาติที่มีร่างสูงและเกลี้ยงเกลา
จากชนชาติที่น่ากลัวทั้งใกล้และไกล
เป็นประชาชาติที่เก่งกล้าและมีชัย
มีแผ่นดินทีมีแม่น้ำขวางกั้น
ที่ภูเขาศิโยน ซึ่งเป็นสถานที่แห่งพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา

๑๙

คำพยากรณ์เกี่ยวกับอียิปต์

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับอียิปต์
ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ากำลังนั่งบนเมฆที่เคลื่อนอย่างรวดเร็ว
และมายังอียิปต์
และรูปเคารพของอียิปต์จะสั่นสะท้าน ณ เบื้องหน้าพระองค์

และชาวอียิปต์จะตกใจกลัว

๒ และเราจะทำให้ชาวอียิปต์เกิดโกลาหลกันเอง
พวกเขาจะต่อสู้กัน
และต่อสู้กับเพื่อนบ้าน
เมืองต่อสู้กับเมือง
อาณาจักรต่อสู้กับอาณาจักร
๓ จิตวิญญาณของชาวอียิปต์จะเข็ดขยาด
และเราจะทำให้แผนการของพวกเขาล้มเหลว
และพวกเขาจะหาคำปรึกษาจากรูปเคารพและบรรดาผู้ใช้เวทมนตร์
คนทรงและพ่อมดหมอผี
๔ และเราจะยกชาวอียิปต์
ให้อยู่ในมือของผู้ปกครองที่แข็งกร้าว
และกษัตริย์ที่ดุร้ายจะปกครองพวกเขา
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนั้น

๕ แม่น้ำจะแห้งลง
และแม่น้ำไนล์จะแห้งเหือด
๖ ลำคลองจะมีกลิ่นเหม็น
ลำธารที่แยกจากแม่น้ำไนล์จะลดและแห้งลง
ต้นอ้อและต้นกกจะเน่าไป
๗ พืชพันธุ์ไม้ที่ลุ่มน้ำไนล์
และที่ปากแม่น้ำ
และนาที่หว่านไว้ทุกแห่งในแถบแม่น้ำไนล์ก็แห้งเหือดลง
และถูกลมพัดไป คือจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย
๘ ชาวประมงจะร้องคร่ำครวญและเศร้าโศก
คือทุกคนที่ตกเบ็ดในแม่น้ำไนล์
และผู้ที่ทอดแหในน้ำ
จะระทดท้อ
๙ บรรดาคนทำป่านซึ่งหวีแล้วจะสิ้นหวัง
และคนทอผ้าฝ้ายขาวก็เช่นกัน
๑๐ บรรดาผู้เป็นหลักค้ำจุนจะถูกย่ำยี
คนทำงานรับจ้างทุกคนจะเศร้าใจ

๑๑ บรรดาขุนนางของเมืองโศอันโง่เขลาเป็นที่สุด
บรรดาผู้ปรึกษาที่เรืองปัญญาที่สุดของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโง่เขลา
พวกท่านบอกฟาโรห์ได้อย่างไรว่า
ข้าพเจ้าเป็นบุตรของผู้เรืองปัญญา
บุตรของบรรดากษัตริย์โบราณ
๑๒ หากว่าเป็นเช่นนั้น คนเรืองปัญญาของท่านอยู่ที่ไหน
ให้พวกเขาบอกท่านสิว่า
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธามีแผนการอะไรที่จะกล่าวโทษอียิปต์
๑๓ บรรดาขุนนางของเมืองโศอันโง่เขลาเสียแล้ว
และบรรดาขุนนางของเมืองเมมฟิสถูกหลอกลวง
บรรดาผู้ที่เป็นหัวหน้าประจำเผ่าทั้งหลาย

ได้ทำให้อียิปต์หลงผิด
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าได้หลั่งวิญญาณแห่งความสับสนบนพวกเขา
พวกเขาจึงทำให้อียิปต์โซซัดโซเซในการกระทำทุกอย่าง
ราวกับคนเมาที่โซซัดโซเซเหยียบอาเจียนของตน
๑๕ และอียิปต์จะทำอะไรไม่ได้เลย
ไม่ว่าจะเป็นหัวหรือหางกิ่งอินทผลัมหรือไม้อ้อก็ตาม

อียิปต์ อัสซีเรีย อิสราเอลได้รับพระพร

๑๖ ในวันนั้นบรรดาชาวอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง ตัวสั่นเทาด้วยความกลัวที่มือของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาสะบัดขึ้นกล่าวโทษพวกเขา ๑๗ และแผ่นดินของยูดาห์จะทำให้ชาวอียิปต์หวาดกลัว ทุกคนที่ได้ยินก็จะกลัวเพราะแผนการที่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้เตรียมเพื่อกล่าวโทษพวกเขา
๑๘ ในวันนั้น จะมี 5 เมืองในแผ่นดินอียิปต์ที่พูดภาษาของคานาอัน และปฏิญาณตนต่อพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา เมืองหนึ่งจะชื่อว่า เมืองแห่งความพินาศ
๑๙ ในวันนั้น จะมีแท่นบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้าในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาอนุสรณ์แด่พระผู้เป็นเจ้าที่เขตแดน ๒๐ ซึ่งจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นและสิ่งยืนยันแด่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อพวกเขาร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้าเหตุเพราะผู้กดขี่ข่มเหง พระองค์จะส่งผู้ช่วยให้รอดและผู้ป้องกันให้แก่พวกเขา เพื่อช่วยให้พวกเขารอดพ้น ๒๑ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ชาวอียิปต์รู้จักพระองค์ ในวันนั้น ชาวอียิปต์จะรู้จักพระผู้เป็นเจ้า และนมัสการด้วยเครื่องสักการะและของถวาย พวกเขาจะให้คำสัญญากับพระผู้เป็นเจ้า และปฏิบัติตามนั้นด้วย ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษอียิปต์ มีทั้งการลงโทษและการรักษา และพวกเขาจะหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะฟังคำอ้อนวอนขอความเมตตา และจะรักษาพวกเขา
๒๓ ในวันนั้น จะมีถนนระหว่างอียิปต์และอัสซีเรีย อัสซีเรียจะมายังอียิปต์ และอียิปต์มายังอัสซีเรีย และชาวอียิปต์จะนมัสการกับชาวอัสซีเรีย
๒๔ ในวันนั้น อิสราเอลจะเป็นพันธมิตรกับอียิปต์และอัสซีเรีย เป็นพระพรในท่ามกลางแผ่นดินโลก ๒๕ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้กล่าวคำอวยพรดังนี้ "อียิปต์ชนชาติของเรา อัสซีเรียเป็นผลงานของเรา และอิสราเอลผู้สืบมรดกของเรา จงเป็นสุขเถิด"

๒๐

เผยความกล่าวโทษอียิปต์และคูช

๑ ในปีที่ซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียส่งแม่ทัพใหญ่ไปยังเมืองอัชโดด* เขาต่อสู้และยึดเมืองได้ ๒ ในเวลานั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านอิสยาห์บุตรอามอสดังนี้ "เจ้าจงไปและปลดผ้ากระสอบจากเอว และถอดรองเท้าของเจ้าออก" ท่านก็ทำตามคือ เดินเปลือยกายและเท้าเปล่า
๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "อย่างที่อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราได้เดินเปลือยกายและเท้าเปล่าเป็นเวลา 3 ปี เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นและเป็นคำบอกถึงเรื่องร้ายที่จะเกิดแก่อียิปต์และคูช ๔ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็จะนำเชลยชาวอียิปต์และพวกลี้ภัยชาวคูช ทั้งหนุ่มสาวและคนชรา เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิดตะโพก นี่คือความเปลือยของอียิปต์ ๕ บรรดาพวกที่มีความหวังในคูชและโอ้อวดถึงอียิปต์ จะหวั่นกลัวและอับอาย ๖ ในวันนั้น บรรดาผู้อยู่อาศัยที่แถบชายฝั่งทะเลจะพูดว่า "พวกเรามีความหวังในพวกเขา และเราหลบหนีไปขอความช่วยเหลือ เพื่อให้พ้นจากกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ดูสิ พวกเราจะหนีรอดได้อย่างไร" "

---

* **๒๐๑** 711 ปีก่อน ค.ศ.

๒๑

บาบิโลนถล่มลง

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล
สิ่งที่มาจากถิ่นทุรกันดาร
เป็นเช่นเดียวกับพายุหมุนทีพัดในเนเกบ
พัดมาจากดินแดนที่น่าสะพรึงกลัว
๒ ภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าทราบมานั้นรุนแรงยิ่งนัก
ผู้ทรยศก็หักหลัง
และผู้ทำลายก็ทำให้พินาศ
โอ เอลามเอ๋ย จงขึ้นไปเถิด
โอ มีเดียเอ๋ย จงใช้กำลังล้อม
เมืองนั้นได้ก่อให้เกิดเสียงอ่อนระอาใจ
เราก็ทำให้สิ้นสุดลง
๓ ข้าพเจ้าเจ็บปวดและเสียววาบทั่วทั้งกาย
เป็นความเจ็บปวดรวดร้าวปานประหนึ่งหญิงเจ็บครรภ์
สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยินทำให้ข้าพเจ้าหมดแรง
สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นทำให้ข้าพเจ้าสับสน
๔ ข้าพเจ้าขาดความมั่นใจ
และตัวสั่นด้วยความกลัว
ยามสนธยาที่ข้าพเจ้ารอคอยกลาย
เป็นความหวาดหวั่นแก่ข้าพเจ้า
๕ พวกเขาตั้งสำรับ ปูเสื่อ
พวกเขาดื่มกิน
โอ ผู้นำทั้งหลาย
ขัดโล่ด้วยน้ำมันเถิด
๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้
คือ จงตั้งทหารยาม
ให้เขาแจ้งว่าเขาเห็นอะไร
๗ เมื่อเขาเห็นพวกรถศึก ทหารม้ามาเป็นคู่
มีคนขี่ลาและขี่อูฐมา
ให้เขาตั้งใจฟัง
จงฟังให้ดี
๘ ทหารยามเห็นแล้วก็ส่งเสียงร้องว่า
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่หอคอยตลอดวัน
และข้าพเจ้าประจำอยู่ที่ป้อมยามตลอดคืน
๙ ดูเถิด บรรดาคนขี่มาแล้ว
ทหารม้ามาเป็นคู่
มีเสียงตอบว่า
บาบิโลน ถล่มลงแล้ว ถล่มลงแล้ว
และรูปเคารพทั้งปวงซึ่งเป็นเทพเจ้าของเมือง
แตกกระจายลงบนพื้น
๑๐ โอ คนที่ถูกนวดและฝัดร่อนของข้าพเจ้าเอ๋ย
ข้าพเจ้าประกาศสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยิน
จากพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
พระเจ้าของอิสราเอลแก่พวกท่าน

๑๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับดูมาห์
ผู้หนึ่งกำลังร้องเรียกจากเสอีร์ถึงข้าพเจ้าว่า
“คนยาม ดึกแค่ไหนแล้ว
คนยามเอ๋ย ดึกแค่ไหนแล้ว”
๑๒ คนยามพูดว่า
“จะถึงเช้าแล้ว แต่ก็จะค่ำลงอีก
ถ้าท่านจะถาม ก็ถามเถิด
และจงกลับมาอีก”

๑๓ คำพยากรณ์เกี่ยวกับอาระเบีย
โอ กองคาราวานชาวเดดานเอ๋ย
พวกท่านจะพักแรมที่ดงไม้ในถิ่นทุรกันดาร
๑๔ นำน้ำมาให้คนกระหายน้ำ
บรรดาผู้อยู่อาศัยของดินแดนเท-มา
นำอาหารมาให้แก่ผู้ลี้ภัย
๑๕ เพราะพวกเขาได้หลบหนีจากคมดาบ
จากดาบที่ชักออกและพร้อมจะฟาดฟัน
จากธนูที่โก่ง
และจากความกดดันของการต่อสู้
๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “ภายใน 1 ปี ตามที่ผู้รับจ้างจะนับเวลา บารมีทั้งสิ้นของเคดาร์จะหมดลง ๑๗ บรรดานายธนูผู้กล้าหาญของพงศ์พันธุ์เคดาร์ที่รอดชีวิตจะมีเพียงไม่กี่คน เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลได้กล่าวดังนั้น”

๒๒

คำพยากรณ์เกี่ยวกับเยรูซาเล็ม

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับหุบเขาแห่งภาพนิมิต
พวกท่านเป็นอะไรไปแล้ว
ทุกคนในหมู่ท่านจึงขึ้นไปบนหลังคา
๒ เมืองที่เอะอะวุ่นวาย
เมืองใหญ่ที่ชุลมุนและเฮฮากันอย่างรื่นเริง
คนที่ถูกฆ่าไม่ได้ตายด้วยคมดาบ
หรือตายในสงคราม
๓ ผู้นำของท่านทุกคนได้หลบหนีไปด้วยกัน
พวกเขาถูกจับโดยที่ไม่ต้องใช้คันธนู
ท่านทุกคนที่ถูกจับก็ไปเป็นนักโทษด้วยกันหมด
แม้ว่าจะพยายามหนีไปได้ไกลก็ตาม
๔ ฉะนั้น ข้าพเจ้าพูดว่า “อย่ามองข้าพเจ้า
ปล่อยให้ข้าพเจ้าร้องคร่ำครวญอย่างขมขื่น
ไม่ต้องพยายามแสดงความเสียใจต่อข้าพเจ้า
เรื่องความพินาศของบุตรหญิงของชนชาติของข้าพเจ้า”

๕ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่ได้เลือกวัน
แห่งความชุลมุน การเหยียบย่ำ และความสับสน
ในหุบเขาแห่งภาพนิมิต

การทลายกำแพงเมือง
และเสียงร้องตะโกนก้องเทือกเขา
๖ เอลามสะพายแล่งธนู
มีรถศึกและสารถี
และคีร์ถือโล่
๗ หุบเขาที่ดีที่สุดของท่านพรั่งพร้อมไปด้วยรถศึก
และเหล่าทหารม้ายืนหยัดอยู่ที่ประตูเมือง
๘ เครื่องป้องกันของยูดาห์ถูกยึดไป

ในวันนั้นพวกท่านมองหาอาวุธในตำหนักวนาลัย ๙ และท่านเห็นว่ามีช่องโหว่หลายแห่งในเมืองของดาวิด ท่านกักเก็บน้ำในสระล่าง ๑๐ และท่านนับจำนวนบ้านของเยรูซาเล็ม และรื้อบ้านเพื่อนำมาสร้างกำแพงให้แข็งแรงขึ้น ๑๑ ท่านสร้างอ่างเก็บน้ำระหว่างกำแพงสองด้าน เพื่อเก็บน้ำในสระเก่า แต่ท่านไม่ได้คิดจะคำนึงถึงพระองค์ผู้สร้างสิ่งเหล่านี้ และไม่ได้ใส่ใจในพระองค์ผู้วางแผนนี้เมื่อนานมาแล้ว

๑๒ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
ขอให้ท่านร้องคร่ำครวญและร้องรำพัน
ให้โกนศีรษะและสวมผ้ากระสอบ
๑๓ และดูเถิด กลับมีความยินดีและรื่นเริง
มีการฆ่าโคและฆ่าแกะ
กินเนื้อสัตว์และดื่มเหล้าองุ่น
เรามาดื่มกินกันเถิด เพราะว่า
พรุ่งนี้เราก็จะตายแล้ว*
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้เผยให้ข้าพเจ้าทราบโดยกล่าวดังนี้
พวกเจ้าจะไม่ได้รับการชดใช้สำหรับบาปนี้อย่างแน่นอนจนกว่าเจ้าจะตาย
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนั้น

๑๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า มาเถิด เจ้าจงไปหาเชบนาผู้รับใช้คนนี้ ซึ่งเป็นคนดูแลวัง และพูดกับเขาว่า ๑๖ เจ้ามาทำอะไรที่นี่ เจ้ามีใครในที่นี้หรือ เจ้าจึงได้เจาะถ้ำนี้ให้ตัวเจ้าเอง เจ้าเป็นคนเจาะถ้ำบนภูเขาสูง และสกัดหินให้ตัวเองอยู่ ๑๗ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าจะเหวี่ยงเจ้าออกไปอย่างแรง โอ เจ้าคนแข็งแรง พระองค์จะจับเจ้าไว้ให้แน่น ๑๘ และหมุนตัวเจ้าไปรอบๆ และขว้างเจ้าเหมือนลูกบอลไปในดินแดนอันกว้างใหญ่ และเจ้าจะตายที่นั่น และรถศึกที่ลือเลื่องของเจ้าจะยังอยู่ เป็นที่น่าอับอายของเจ้านายเจ้า ๑๙ เราจะไล่เจ้าออกไปจากการงานของเจ้า และเจ้าจะถูกปลดจากตำแหน่ง ๒๐ ในวันนั้น เราจะเรียกเอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์† ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของเรา ๒๑ และเราจะสวมเสื้อคลุมที่เป็นของเจ้าให้แก่เขา และผ้าคาดเอวที่เป็นของเจ้าเราจะคาดให้แก่เขา และจะมอบอำนาจให้อยู่ในมือของเขา และเขาจะเป็นประหนึ่งบิดาแก่ผู้อยู่อาศัยในเยรูซาเล็มและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ ๒๒ เราจะมอบกุญแจของพงศ์พันธุ์ของดาวิดให้เขารับผิดชอบ เขาจะเปิด และไม่มีใครจะปิดได้ เขาจะปิด และไม่มีใครจะเปิดได้ ๒๓ เราจะทำให้เขาเป็นหลักอันมั่นคงในที่ปลอดภัย เขาจะเป็นบัลลังก์อันมีเกียรติแก่ตระกูลของเขา ๒๔ เขาจะแบกภาระทั้งปวงที่เป็นของตระกูลของเขาคือ ไม่ว่าจะเป็นผู้สืบตระกูล ผู้สืบเชื้อสาย หรือภาชนะขนาดย่อม นับตั้งแต่ถ้วยชามไปจนถึงเหยือก ๒๕ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศว่า หมุดที่ถูกตอกในที่ปลอดภัย

* **๒๒๑๓** 1 โครินธ์ 15:32 † **๒๒๒๐** 2 พงศ์กษัตริย์ 18:18

จะเอน จะถูกตัดและล้มลง และภาระที่แบกไว้ก็จะถูกตัดทิ้ง เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าได้กล
่าวดังนั้น

๒๓

คำพยากรณ์เกี่ยวกับเมืองไทระและไซดอน

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับเมืองไทระ
โอ เรือแห่งเมืองทาร์ชิชเอ๋ย เจ้าร้องไห้ฟูมฟายเถิด
เพราะเมืองไทระพังทลายสิ้นแล้ว
ปราศจากบ้านเรือนและท่าเรือ
สิ่งดังกล่าวถูกเผยให้ทราบจากไซปรัส
๒ จงหยุดนิ่งเถิด โอ ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ใกล้ทะเลเอ๋ย
พ่อค้าของเมืองไซดอนที่เดินเรือทะเลได้ทำให้ท่านมีอย่างบริบูรณ์
๓ รายได้จากการเดินเรือของท่าน
ซึ่งมาจากเมล็ดข้าวของชิโหร์
เป็นผลเก็บเกี่ยวที่ได้จากแม่น้ำไนล์
ท่านเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ
๔ โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเถิด เพราะทะเลได้พูดแล้ว
หลักอันแข็งแกร่งแห่งทะเลพูดว่า
เราไม่ได้เจ็บครรภ์หรือให้กำเนิด
เราไม่ได้อุ้มชูชายหนุ่ม
หรือเลี้ยงดูหญิงสาว
๕ เมื่ออียิปต์ทราบข่าวเกี่ยวกับไทระ
พวกเขาจะเจ็บปวดที่ได้ยินรายงาน
๖ เรือทั้งหลายควรจะแล่นกลับไปยังทาร์ชิช
โอ ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ใกล้ทะเลเอ๋ย จงร้องไห้ฟูมฟายเถิด
๗ นี่คือเมืองรื่นเริงของท่านหรือ
เมืองที่ก่อตั้งมานานแล้ว
และชาวเมืองได้ไปตั้งหลักแหล่ง
ที่แดนไกลหรือ
๘ ใครวางแผนการกล่าวโทษเมืองไทระ
ซึ่งเป็นผู้แจกมงกุฎ
มีพวกพ่อค้าระหว่างชาติที่เป็นผู้นำ
มีพวกพ่อค้าภายในอาณาจักรผู้มีเกียรติในแผ่นดิน
๙ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้วางแผนการนี้
เพื่อทำให้ความภูมิใจในความสูงศักดิ์ตกต่ำลง
เพื่อหลู่เกียรติแห่งความมีเกียรติทั้งหลายของแผ่นดินโลก
๑๐ โอ ธิดาแห่งทาร์ชิชเอ๋ย
จงข้ามแผ่นดินของท่านไปอย่างข้ามแม่น้ำไนล์
ไม่มีการยับยั้งอีกต่อไปแล้ว
๑๑ พระองค์ยื่นมือของพระองค์ไปที่ทะเล
พระองค์ทำให้อาณาจักรสั่นไหว
พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาเกี่ยวกับคานาอันว่า
พระองค์จะทำให้หลักอันแข็งแกร่งพินาศไป
๑๒ และพระองค์กล่าวดังนี้ว่า
เจ้าจะไม่รื่นเริงอีกต่อไป

โอ ธิดาพรหมจารีผู้ถูกบีบบังคับแห่งไซดอน
จงลุกขึ้น จงข้ามทะเลไปยังไซปรัส
แม้แต่ที่นั่นเจ้าก็จะไม่ได้หยุดพัก
๑๓ จงดูแผ่นดินของชาวเคลเดีย ไม่มีคนพวกนี้อยู่อีกแล้ว ชาวอัสซีเรียได้ทำให้ที่ของพวกเขาเป็นที่อยู่ของสัตว์ในทะเลทราย พวกเขาก่อเชิงเทินให้สูงขึ้น และริบวังจนเกลี้ยง พวกเขาทำให้เมืองเป็นซากปรักหักพัง

๑๔ โอ เรือแห่งทาร์ชิชเอ๋ย จงร้องไห้ฟูมฟายเถิด
เพราะหลักอันแข็งแกร่งของท่านพินาศแล้ว
๑๕ ในวันนั้น คนจะลืมไทระไปนานถึง 70 ปี คือนานเท่าช่วงชีวิตของกษัตริย์ท่านหนึ่ง หลังจาก 70 ปีแล้ว สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับไทระก็เหมือนกับเพลงของหญิงแพศยาคือ
๑๖ โอ หญิงแพศยาที่คนลืม
จงหยิบพิณเล็กไป เดินผ่านเข้าไปในเมือง
เล่นเพลงให้ไพเราะ ร้องเพลงของเจ้ามากๆ
เพื่อคนจะนึกถึงเจ้าบ้าง
๑๗ หลังจาก 70 ปี พระผู้เป็นเจ้าจะมาหาเพื่อพิจารณาเมืองไทระ และเมืองนั้นจะกลับไปรับจ้างเช่นหญิงแพศยาอีก และจะร่านหาบรรดาอาณาจักรในโลกบนแผ่นดิน ๑๘ ผลกำไรและรายได้ของหญิงแพศยาจะถูกมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า และจะไม่ถูกสะสมหรือกักตุนไว้ แต่สินค้าของเมืองจะเป็นเสบียงอาหารอันอุดม และเป็นเสื้อผ้าชั้นดีสำหรับบรรดาผู้ที่รับใช้ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า

๒๔

ตัดสินโทษทั่วแผ่นดินโลก

๑ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าจะกำจัดทุกสิ่งบนโลก
และทำให้เป็นที่ร้าง
พระองค์จะแปรเปลี่ยนผิวโลก
และทำให้ผู้อยู่อาศัยกระจัดกระจายไป
๒ และเหตุการณ์จะเกิดกับปุโรหิต
แบบเดียวกับที่จะเกิดกับประชาชน
จะเกิดกับทาสรับใช้
แบบเดียวกับที่จะเกิดกับเจ้านาย
จะเกิดกับผู้ซื้อ
แบบเดียวกับที่จะเกิดกับผู้ขาย
จะเกิดกับผู้ให้ยืม
แบบเดียวกับที่จะเกิดกับผู้ขอยืม
จะเกิดกับเจ้าหนี้
แบบเดียวกับที่จะเกิดกับลูกหนี้
๓ แผ่นดินโลกจะร้างและทุกสิ่งจะถูกยึด
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวเช่นนั้น

๔ แผ่นดินโลกแห้งเหือดและอ่อนระอา
โลกจะเศร้าสลดและอ่อนระอา
ผู้คนในระดับสูงเศร้าสลด
๕ แผ่นดินโลกขาดความบริสุทธิ์

ก็เพราะผู้อาศัยอยู่
พวกเขาละเมิดกฎบัญญัติ
ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์
และไม่รักษาพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์
๖ ฉะนั้น คำสาปแช่งกลืนกินแผ่นดินโลก
และบรรดาผู้อยู่อาศัยในโลกรับทุกข์ทรมานตามความผิดของเขา
ฉะนั้นบรรดาผู้อยู่อาศัยในโลกถูกเผาผลาญ
และเหลือคนรอดชีวิตน้อยมาก
๗ เหล้าองุ่นแห้งเหือด
เถาองุ่นแห้งเหี่ยว
ทุกคนที่จิตใจร่าเริงกลับโอดครวญ
๘ เสียงเบิกบานใจของรำมะนาชะงักลง
เสียงสนุกสนานก็หยุดลง
เสียงเบิกบานใจของพิณเล็กก็เงียบไป
๙ ไม่มีผู้ใดดื่มเหล้าองุ่นพร้อมกับการขับร้อง
สุรามีรสขมสำหรับผู้ที่ดื่ม
๑๐ เมืองที่ร้างพังทลายสิ้น
บ้านทุกหลังปิดตาย ไม่มีใครเข้าไปได้
๑๑ มีเสียงร้องขอเหล้าองุ่นทีถนน
ความยินดีทั้งหลายก็กลับกลายเป็นความมืดมน
ความร่าเริงใจบนแผ่นดินโลกถูกกำจัดจนหมดสิ้น
๑๒ ในเมืองมีแต่ความรกร้าง
ประตูเมืองถูกพังยับเยิน
๑๓ ในท่ามกลางแผ่นดินโลก
และบรรดาชนชาติจะเป็นไปอย่างนั้น
ซึ่งจะเป็นเช่นเดียวกับการตีต้นมะกอก
เช่นเดียวกับการเก็บผลองุ่นทีตกหล่นหลังการเก็บเกี่ยว

๑๔ ผู้คนส่งเสียงร้องเพลงเมื่อร่าเริงใจ
เสียงโห่ร้องมาจากทิศตะวันตกก็เพราะความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า
๑๕ ฉะนั้น พวกที่อยู่ทางทิศตะวันออกเอ๋ย จงถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้า
พวกที่อยู่ตามฝั่งทะเลเอ๋ย จงถวายเกียรติแด่พระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอลเถิด
๑๖ พวกเราได้ยินเสียงจากทั่วทุกมุมโลก เป็นเสียงเพลงสรรเสริญ
แห่งการถวายเกียรติแด่องค์ผู้มีความชอบธรรม
แต่ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าแย่แน่
ข้าพเจ้าแย่แน่ วิบัติจงเกิดแก่ข้าพเจ้า
เพราะบรรดาผู้ทรยศได้หักหลัง
ผู้ทรยศได้หักหลังจริงทีเดียว

๑๗ โอ ผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลกเอ๋ย
ความน่ากลัว หลุมพราง และกับดักตกอยู่กับท่าน
๑๘ คนทีหนีเมื่อได้ยินเสียงน่ากลัว
จะตกลงในหลุมพราง
และคนที่ปีนออกจากหลุมพราง

ก็จะติดกับดัก
เพราะหน้าต่างสวรรค์เปิดออก
และฐานรากของแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน
๑๙ แผ่นดินโลกพังทลายราบ
แผ่นดินโลกถูกแยกออก
แผ่นดินโลกถูกเขย่าอย่างแรง
๒๐ แผ่นดินโลกเซไปมาเหมือนคนเมาเหล้า
มันโอนเอนเหมือนกระท่อม
บาปของโลกหนักหน่วงบนโลก
และโลกก็ล้มลงและจะไม่ลุกขึ้นอีก

๒๑ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษ
ชาวสวรรค์ในสวรรค์
และบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกบนโลก
๒๒ เขาทั้งหลายจะถูกรวมเข้าด้วยกัน
เหมือนนักโทษในหลุมลึก
พวกเขาจะถูกกักไว้ในคุกใต้ดิน
และหลายวันหลังจากนั้นพวกเขาจะถูกพิพากษาลงโทษ
๒๓ ดวงจันทร์จะงวยงง
และดวงอาทิตย์จะอับอาย
เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะครองราชย์
บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็ม
และพระบารมีของพระองค์จะปรากฏต่อหน้าบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่

๒๕

คำสรรเสริญแด่พระเจ้า

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามของพระองค์
เพราะพระองค์ได้กระทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ
ซึ่งเป็นแผนที่วางไว้นานมาแล้ว
ด้วยความสัตย์จริงและแน่นอน
๒ เพราะพระองค์ได้ทำให้เมืองพังลงเป็นกองพะเนิน
ทำให้เมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
ป้อมปราการของพวกชาวต่างชาติจะไม่เป็นเมืองอีกต่อไป
และจะไม่มีวันสร้างมันขึ้นใหม่อีก
๓ ฉะนั้น ชนชาติที่เข้มแข็งจะสรรเสริญพระองค์
เมืองต่างๆ ของบรรดาประชาชาติที่โหดเหี้ยมจะเกรงกลัวพระองค์
๔ เพราะพระองค์เป็นหลักยึดอันมั่นคงให้แก่คนยากจน
เป็นหลักยึดอันมั่นคงแก่ผู้ยากไร้ที่มีทุกข์
เป็นที่กำบังจากพายุ
และร่มเงาจากความร้อน
เพราะลมหายใจของคนโหดร้าย
เป็นเหมือนพายุพัดเข้าหากำแพง
๕ พระองค์ทำให้เสียงวุ่นวายของชาวต่างชาติเงียบสงบลง
ดั่งความร้อนในที่แห้ง
ความร้อนที่ถูกเงาเมฆบังเช่นไร

เพลงของคนโหดร้ายก็ถูกทำให้เงียบลงเช่นนั้น

๖ บนภูเขานี้ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
จะเตรียมงานเลี้ยงฉลองให้แก่ชนชาติทั้งปวงอย่างโอ่อ่า
ด้วยอาหารชั้นดี เหล้าองุ่นดีที่สุด
เนื้อสัตว์มีไขกระดูก เหล้าองุ่นกรองชั้นเยี่ยม
๗ บนภูเขานี้ พระองค์จะกำจัด
ผ้าที่คลุมชนชาติทั้งปวง
ผืนผ้าที่ปกคลุมประชาชาติทั้งปวง
๘ พระองค์จะกำจัดความตายให้สิ้นไปตลอดกาล*
และพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะเช็ดน้ำตาจากทุกใบหน้า
และพระองค์จะกำจัดความอัปยศอดสูของชนชาติของพระองค์ให้สิ้นจากแผ่นดินโลก
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนั้น
๙ ในวันนั้น จะมีคนพูดกันว่า
ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเรา
พวกเราได้รอคอยพระองค์ เพื่อพระองค์จะช่วยพวกเราให้รอดพ้นได้
นี่คือพระผู้เป็นเจ้า พวกเราได้รอคอยพระองค์
ให้พวกเราดีใจและยินดีที่พระองค์ช่วยให้รอดพ้น
๑๐ เพราะมือของพระผู้เป็นเจ้าจะสถิตบนภูเขานี้
และโมอับจะถูกเหยียบย่ำในที่ของเขา
เหมือนฟางที่ถูกเหยียบย่ำลงในหลุมมูลสัตว์
๑๑ และเขาจะกางมือทั้งสองของเขาในหลุมนั้น
เหมือนนักว่ายน้ำกางแขนออกว่าย
แต่พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ความเหิมเกริมของโมอับต่ำลง
ทั้งๆ ที่มือของเขาช่ำชอง
๑๒ พระองค์จะทำให้กำแพงที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งของเจ้าพังลง
ทำให้ลดตัวลงและถูกเหวี่ยงลงบนพื้น
ถึงธุลีดิน

๒๖

เพลงสรรเสริญ

๑ ในวันนั้น จะมีคนร้องเพลงนี้ในแผ่นดินของยูดาห์
พวกเรามีเมืองที่แข็งแกร่ง
พระองค์โปรดให้พวกเรามีความรอดพ้น
ซึ่งเป็นดั่งกำแพงและที่คุ้มกัน
๒ เปิดประตูกำแพงเถิด
เพื่อประชาชาติที่มีความชอบธรรม
และรักษาความเชื่อจะเข้าไปได้
๓ พระองค์ให้เขามีสันติสุขแท้
จิตใจของเขาอยู่กับพระองค์
เพราะเขาไว้วางใจในพระองค์
๔ จงไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าตลอดกาล

* **๒๕๘** 1 โครินธ์ 15:54

เพราะพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าคือศิลาอันเป็นนิรันดร์
๕ เพราะพระองค์ทำให้บรรดาผู้อยู่อาศัยเบื้องสูง
และเมืองที่ยโสถ่อมตัวลง
พระองค์ทำให้เมืองนั้นลดต่ำลง
ลดต่ำลงถึงพื้น
เหวี่ยงมันลงบนธุลีดิน
๖ และเท้าก็เหยียบย่ำมัน
เท้าของผู้ถูกบีบบังคับ
ย่างก้าวของผู้ยากไร้

๗ หนทางของผู้มีความชอบธรรมจะราบเรียบ
พระองค์ทำให้ทางของผู้มีความชอบธรรมราบรื่น
๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า พวกเรารอคอยพระองค์
ในทางของความเป็นธรรม
จิตวิญญาณของพวกเราปรารถนาในพระนามของพระองค์
และระลึกถึงพระองค์
๙ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าใฝ่ฝันถึงพระองค์ในยามค่ำ
วิญญาณของข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์ด้วยใจจดจ่อ
เมื่อมีความเป็นธรรมของพระองค์บนแผ่นดินโลก
บรรดาผู้อยู่อาศัยของโลกก็เรียนรู้ถึงความชอบธรรม
๑๐ ถ้าคนชั่วร้ายได้รับความเมตตา
เขาจะไม่เรียนรู้ถึงความชอบธรรม
เขากระทำความชั่วในดินแดนของความชอบธรรม
และไม่เห็นความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า
๑๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า มือของพระองค์ยกขึ้น
แต่พวกเขามองไม่เห็น
ขอให้พวกเขาเห็นความรักอันแรงกล้าของพระองค์ที่มีต่อชนชาติของพระองค์
ให้เขาได้รับความอับอาย
ให้ไฟที่มีไว้สำหรับพวกศัตรูของพระองค์เผาผลาญพวกเขาเถิด
๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะสร้างสันติสุขให้แก่พวกเรา
เพราะทุกสิ่งที่พวกเรากระทำสำเร็จนั้น
พระองค์กระทำเพื่อพวกเรา
๑๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา
นอกจากพระองค์แล้ว แม้เราจะตกเป็นผู้รับใช้เจ้านายอื่น
แต่พระนามของพระองค์เท่านั้นที่เราระลึกถึง
๑๔ พวกที่ตายแล้วจะไม่ฟื้นคืนชีวิต
วิญญาณที่ออกจากร่างแล้วจะไม่ทำให้ลุกขึ้นได้อีก
พระองค์ลงโทษพวกเขาและทำให้พินาศ
แล้วพระองค์ลบความทรงจำที่มีต่อพวกเขาจนหมด
๑๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ขยายประชาชาติให้ยิ่งใหญ่
พระองค์ได้ขยายประชาชาติให้ยิ่งใหญ่
พระองค์ได้รับพระเกียรติ
พระองค์ได้ทำให้อาณาเขตของดินแดนนั้นกว้างใหญ่ขึ้น

๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาแสวงหาพระองค์ในยามทุกข์เข็ญ
เมื่อพระองค์ทำโทษพวกเขา
พวกเขาก็อธิษฐานอย่างแผ่วเบา
๑๗ ดั่งหญิงมีครรภ์
ที่บิดตัวร้องด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส
เมื่อนางใกล้จะคลอดเช่นไร
พวกเราก็เป็นเช่นนั้น ณ เบื้องหน้าพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า
๑๘ พวกเรามีครรภ์ พวกเราบิดตัวด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส
แต่พวกเราคลอดลมออกมา
พวกเราไม่อาจให้ความรอดพ้นแก่แผ่นดินโลก
และไม่ได้ให้กำเนิดแก่บรรดาผู้อยู่อาศัยในโลก
๑๙ คนตายของท่านจะฟื้นคืนชีวิต
ร่างของพวกเขาจะลุกขึ้น
พวกท่านที่อยู่ในผงธุลีเอ๋ย
จงตื่นและร้องเพลงด้วยความยินดี
เพราะหยดน้ำค้างของท่านเป็นน้ำค้างแห่งแสงสว่าง
และแผ่นดินโลกจะปล่อยคนตายให้ออกมา

๒๐ ประชาชนของข้าพเจ้า จงเข้ามาในห้องของท่านเถิด
ปิดประตูแล้วเดินหน้าไป
จงซ่อนตัวสักชั่วขณะหนึ่ง
จนกว่าความขัดเคืองจะผ่านพ้นไป
๒๑ เพราะดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ากำลังออกจากที่ของพระองค์
เพื่อลงโทษบรรดาผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลกเพราะความชั่วของพวกเขา
และแผ่นดินโลกจะเผยให้เห็นหยาดโลหิตที่ได้พลีไว้
และจะไม่ปกปิดผู้ถูกฆ่าอีกต่อไป

๒๗

อิสราเอลได้รับการไถ่

๑ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะถือดาบอันกอปรด้วยความแข็งแกร่งที่ใหญ่ยิ่ง และทรงอานุภาพ ซึ่งจะลงโทษตัวเหรา*คืองูที่กำลังเลื้อยหนีไป ตัวเหราคืองูที่เลื้อยเลี้ยวคดเคี้ยวไป และพระองค์จะฆ่ามังกรทะเล
๒ ในวันนั้น
จงร้องเพลงถึงสวนองุ่นอันอุดม
๓ เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราเป็นผู้ดูแลสวนองุ่น
เรารดน้ำอย่างสม่ำเสมอ
เราเฝ้าสวนนี้ทั้งวันและคืน
เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำร้ายได้
๔ เราไม่เกรี้ยวโกรธ
แต่ถ้าหากว่ามีพุ่มไม้หนามและต้นหนามที่มาขวางหน้าเรา
เราก็จะเดินออกไปประจัญกับมัน
เราจะเผาพวกมันให้มอดไหม้
๕ หรือไม่ก็ให้พวกมันเข้าหาเรา เพื่อขอความช่วยเหลือ
ให้พวกมันยอมจำนนด้วยดี

---

* **๒๗๑** ในยุคโบราณ สัตว์ขนาดมหึมานี้เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจที่ชั่วร้ายและยุ่งเหยิง ภาษาฮีบรูออกเสียงว่า ลิฟยาธาน

ให้พวกมันยอมจำนนด้วยดี

๖ ในวันนั้น ยาโคบจะเจาะรากลงไป
อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ
และทั่วทั้งโลกจะเต็มไปด้วยผล

๗ พระองค์ลงโทษชนชาติของพระองค์
เช่นเดียวกับที่พระองค์ลงโทษพวกที่โจมตีพวกเขาไหม
ชนชาติของพระองค์ถูกฆ่า
เช่นเดียวกับที่พวกฆาตกรถูกฆ่าไหม
๘ พระองค์ราวีกับอิสราเอลด้วยการให้พวกเขาถูกขับออกไปนอกแผ่นดิน
พระองค์ขับไล่พวกเขาเพราะความกริ้ว
เช่นเดียวกับวันที่ลมตะวันออกพัดมา
๙ ฉะนั้น ความผิดของยาโคบจะได้รับการชดใช้ด้วยการนี้
และนี่จะเป็นผลของการลบล้างบาปของเขาออก
เมื่อเขาทำแท่นบูชาทั้งหมดที่เป็นศิลาให้แตก
เป็นเสี่ยงๆ เหมือนหินปูนขาวที่ถูกบด
จะไม่มีเทวรูปอาเชราห์หรือแท่นเผาเครื่องหอมตั้งอยู่อีก
๑๐ เพราะเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งถูกทิ้งร้างไว้
ที่พักอาศัยถูกทอดทิ้งและละทิ้งอย่างถิ่นทุรกันดาร
ลูกโคตัวผู้หากินอยู่ที่นั่น
มันนอนและเล็มใบไม้ตามกิ่งก้านจนหมดเกลี้ยง
๑๑ เมื่อกิ่งไม้แห้ง มันก็หักหลุดไป
พวกผู้หญิงก็เก็บเอาไปทำฟืน
นี่แหละพวกคนที่ไร้ความเข้าใจ
ฉะนั้น องค์ผู้สร้างพวกเขาจะไม่สงสารพวกเขา
องค์ผู้สร้างพวกเขาจะไม่มีความกรุณาต่อพวกเขา
๑๒ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะนวดข้าวตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงธารน้ำของอียิปต์
และชาวอิสราเอลเอ๋ย พวกท่านจะถูกรวบรวมเข้าด้วยกันทีละคน ๑๓ ในวันนั้น จะมีเสียง
เป่าแตรงอน และบรรดาผู้ที่หลงหายอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรียและบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่เข้าไป
อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ก็จะมานมัสการพระผู้เป็นเจ้าบนภูเขาที่เยรูซาเล็ม

๒๘

การตัดสินโทษเอฟราอิมและเยรูซาเล็ม

๑ วิบัติจงเกิดแก่มงกุฎอันยโสของพวกขี้เมาของเอฟราอิม
และแก่ดอกไม้ที่กำลังโรยราจากความงามอันเลิศของมัน
ซึ่งอยู่บนยอดหุบเขาอันอุดมของพวกที่ตกต่ำลงเพราะเหล้าองุ่น
๒ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ามีผู้หนึ่งซึ่งมีอำนาจและเก่งกล้า
เหมือนพายุลูกเห็บ ลมอันแรงกล้า
เหมือนพายุฝนซึ่งเกิดมีน้ำไหลหลาก
เขาจะเป็นผู้เหวี่ยงมันลงบนแผ่นดินโลกเอง
๓ มงกุฎอันยโสของพวกขี้เมาของเอฟราอิม
จะถูกเหยียบย่ำ

๔ ดอกไม้ที่กำลังโรยราไปจากความงามอันเลิศของมันนั้น
ซึ่งอยู่บนยอดหุบเขาอันอุดม
จะเป็นเหมือนมะเดื่อสุกผลแรกก่อนจะถึงฤดูร้อน
ซึ่งพอใครเห็นเข้า
ก็จะรีบกลืนกินมันทันทีที่เก็บได้

๕ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
จะเป็นมงกุฎแห่งพระบารมี
และมงกุฎแห่งความงามแก่ชนชาติ
ของพระองค์ที่มีชีวิตเหลืออยู่
๖ และจะเป็นวิญญาณแห่งความเป็นธรรม
แก่ผู้ที่นั่งตัดสินความ
และเป็นกำลัง
แก่บรรดานักรบที่ประตูเมือง

๗ คนเหล่านี้มึนเมาด้วยเหล้าองุ่น
และเดินโซซัดโซเซด้วยฤทธิ์สุรา
ทั้งปุโรหิตและผู้เผยคำกล่าวมึนเมาด้วยสุรา
พวกเขาอยู่ใต้อำนาจเหล้าองุ่น
และเดินโซซัดโซเซด้วยฤทธิ์สุรา
พวกเขามึนเมาขณะที่เห็นภาพนิมิต
พวกเขาพลาดพลั้งเมื่อตัดสินความ
๘ ด้วยว่าพวกเขาอาเจียนจนสกปรก
เรี่ยราดเต็มโต๊ะ

๙ เขาจะสอนให้ใครมีความรู้ได้
และเขาจะอธิบายเนื้อความให้แก่ใครได้เล่า
เขาจะสอนเด็กๆ ที่หย่านมแล้ว
สอนพวกที่ถูกผละไปจากอกแม่หรือ
๑๐ เพราะมันเป็นเสียง
ซัฟถึงซัฟ ซัฟถึงซัฟ
คัฟถึงคัฟ คัฟถึงคัฟ*
เด็กน้อยนี่ เด็กน้อยนั่น

๑๑ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะกล่าวแก่ชนชาตินี้
โดยริมฝีปากของชนต่างชาติ
และด้วยภาษาต่างแดน†
๑๒ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า
นี่เป็นทีหยุดพักของเจ้า
จงให้คนทีอ่อนล้าพักผ่อน
และนี่คือสันติสุข
แต่พวกเขาก็ไม่ฟัง
๑๓ และสำหรับพวกเขา คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นเช่นนี้คือ
ซัฟถึงซัฟ ซัฟถึงซัฟ
คัฟถึงคัฟ คัฟถึงคัฟ

---

* **๒๘๑๐** เป็นเสียงล้อเลียนผู้สอนชั้นประถมที่อาจสอนได้เพียงเด็กเล็กๆ เท่านั้น † **๒๘๑๑** 1 โครินธ์ 14:21

เด็กน้อยนี่ เด็กน้อยนั่น
และพวกเขาจะไป และล้มหงายหลังจนลุกขึ้นมาไม่ได้อีก
พวกเขาจะติดบ่วงแร้ว และถูกจับตัวไป

ศิลามุมเอกในศิโยน

๑๔ ฉะนั้น พวกเยาะเย้ยทั้งหลายเอ๋ย
ท่านปกครองชนชาตินี้ในเยรูซาเล็ม
จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าเถิด
๑๕ เพราะท่านพูดว่า พวกเราได้ทำพันธสัญญากับความตายแล้ว
เรามีข้อตกลงกับแดนคนตาย
เมื่อมีสิ่งที่สุดจะทนผ่านเข้ามา
มันก็จะไม่ถึงตัวเรา
เพราะเราใช้ความเท็จเป็นที่พึ่งของเรา
และเรารับเอาความจอมปลอมเป็นที่หลบภัย
๑๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
ดูเถิด เราเป็นผู้ที่วางศิลาก้อนหนึ่งในศิโยน
ศิลาที่ได้รับการทดสอบแล้ว
ศิลามุมเอกที่มีค่ายิ่งสำหรับฐานรากอันมั่นคง
ผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์จะไม่หวั่นกลัว‡
๑๗ เราให้ความยุติธรรมด้วยการใช้สายวัด
และให้ความชอบธรรมด้วยการใช้สายดิ่ง
ลูกเห็บจะกวาดล้างที่พึ่งของการพูดเท็จ
และน้ำจะท่วมล้นที่หลบภัย
๑๘ แล้วพันธสัญญากับความตายของท่านก็จะเป็นโมฆะ
และข้อตกลงกับแดนคนตายของท่านก็จะใช้ไม่ได้
เมื่อมีสิ่งที่สุดจะทนผ่านเข้ามา
ท่านก็จะถูกมันเหยียบย่ำจมดิน
๑๙ มันผ่านเข้ามาบ่อยเพียงไร มันก็จะทำให้ท่านพินาศเพียงนั้น
เช้าแล้วเช้าเล่า มันจะผ่านเข้ามา
ทั้งวันและคืน เมื่อเข้าใจข้อความนี้แล้ว
จะทำให้ตกใจกลัว
๒๐ เพราะที่นอนสั้นเกินไปที่จะนอนเหยียดตัวได้
ผ้าคลุมก็แคบเกินไปที่จะห่มตัว
๒๑ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะลุกขึ้นบนภูเขาเปริซิม
พระองค์จะโกรธกริ้วขึ้นเหมือนที่หุบเขากิเบโอน
เพื่อกระทำงานของพระองค์ งานที่น่าพิศวงของพระองค์
การกระทำที่แปลกไปของพระองค์
๒๒ ฉะนั้น บัดนี้พวกท่านจงอย่าเย้ยหยัน
มิฉะนั้นโซ่ที่มัดตัวท่านจะหนักยิ่งขึ้น
เพราะข้าพเจ้าทราบมาจากพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
เรื่องความพินาศที่มีต่อแผ่นดินโลกได้ถูกกำหนดไว้แล้ว

๒๓ จงเงี่ยหูฟังเสียงของข้าพเจ้า จงใส่ใจ
และฟังคำพูดของข้าพเจ้า

---

‡ **๒๘๑๖** โรม 9:33; 10:11; 1 เปโตร 2:6

๒๔ คนไถนาก่อนที่จะหว่าน เขาไถดินเรื่อยไปหรือ
เขาเบิกและไถคราดพื้นดินเรื่อยไปหรือ
๒๕ เมื่อเขาไกล่ผิวดินเสมอกันแล้ว
เขาจะไม่โปรยเมล็ดยี่หร่าหว่านเมล็ดผักชี
และปลูกข้าวสาลีเป็นแถว
ปลูกข้าวบาร์เลย์ให้ถูกที่
และข้าวสาลีป่าตามขอบเขตหรือ
๒๖ เพราะเขาได้รับการสอนอย่างถูกวิธี
พระเจ้าของเขาสอนเขา

๒๗ ไม่มีใครใช้คราดนวดเมล็ดผักชี§
หรือใช้ล้อเกวียนหมุนบดยี่หร่า
แต่เขาจะใช้ไม้ตีเมล็ดผักชี
และไม้ตะบองทุบยี่หร่า
๒๘ เมล็ดข้าวต้องถูกบดเพื่อทำขนมปัง
แต่เขาไม่ทำเช่นนั้นตลอดไป
แม้ว่าเขาจะขับเกวียนให้ล้อทับข้าว
ม้าของเขาก็บดข้าวไม่ได้
๒๙ บทเรียนนี้มาจากพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
พระองค์เป็นทีปรึกษาผู้ล้ำเลิศ
และพระปัญญาของพระองค์ดีเลิศ

๒๙

เยรูซาเล็มถูกยึด

๑ วิบัติจงเกิดแก่อาริเอล* แก่อาริเอล
คือเมืองที่ดาวิดตั้งค่ายอยู่
จงให้มีงานเทศกาลของพวกเจ้า
ปีแล้วปีเล่า
๒ เราจะทำให้อาริเอลเป็นทุกข์
จะมีการเศร้าโศกและคร่ำครวญ
และเมืองนี้จะเป็นเหมือนอาริเอลสำหรับเรา
๓ เราจะตั้งค่ายต่อสู้กับเจ้าโดยรอบข้าง
และเราจะล้อมเจ้าด้วยหอคอย
และเราจะตั้งเชิงเทินล้อมเจ้า
๔ และเจ้าจะถูกทำให้ทรุดต่ำลง เจ้าจะพูดจากพื้นดิน
คำพูดของเจ้าจะแผ่วเบาจากผงคลีดิน
เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงวิญญาณจากแดนคนตาย
และคำพูดของเจ้าจะกระซิบจากผงคลีดิน

๕ แต่ศัตรูต่างชาติของท่านจำนวนมากจะเป็นเหมือนผุยผง
และคนโหดร้ายจำนวนมากจะเป็นเหมือนแกลบที่ถูกลมพัด
และในทันทีทันใดนั้น
๖ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะมาเยือน
ด้วยเสียงฟ้าร้อง แผ่นดินไหว และเสียงดังสนั่น

---

§ **๒๘๒๗** เหมือนผักชีลาวของสมัยปัจจุบัน * **๒๙๑** อาริเอล ในข้อนี้หมายถึงเยรูซาเล็ม ความหมายในภาษาฮีบรูคือ พื้นเตาผิงที่แท่นบูชา

พายุหมุน และพายุอันแรงกล้า และเพลิงไฟที่เผาผลาญ
๗ และบรรดาประชาชาติทั้งปวงที่ต่อสู้กับอารีเอล
ที่โจมตีอารีเอลและหลักยึดอันมั่นคง และทำให้เมืองนี้เป็นทุกข์
ก็จะเป็นเหมือนความฝัน
เป็นภาพนิมิตในเวลากลางคืน
๘ เมื่อคนหิวฝันว่าเขากำลังรับประทานอยู่
แต่เมื่อตื่นขึ้นเขาก็ไม่หายหิว
เมื่อคนกระหายน้ำฝันว่า เขากำลังดื่มน้ำ
แต่เมื่อตื่นเขาก็อ่อนกำลัง และยังกระหายน้ำอยู่
และจะเป็นเช่นนั้นกับประชาชาติทั้งปวง
ที่ต่อสู้กับภูเขาศิโยน

๙ จงประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ
ทำตัวเองให้มืดบอด และมองไม่เห็น
ท่านจะเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น
ท่านจะเดินโซซัดโซเซ แต่ไม่ใช่ด้วยฤทธิ์สุรา
๑๐ เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้หลั่งวิญญาณ
ที่นอนหลับสนิทให้แก่ท่าน
และทำให้พวกท่านตามืดบอด
(ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเป็นเสมือนตา)
และปกคลุมศีรษะของพวกท่าน
(ผู้รู้เป็นเสมือนศีรษะ)
๑๑ และภาพนิมิตดังกล่าวนี้เป็นเสมือนคำพูดในหนังสือม้วนที่ถูกผนึก เมื่อมีคนมอบหนังสือนี้ให้แก่คนที่อ่านออก และบอกว่า "อ่านสิ" เขาจะตอบว่า "ข้าพเจ้าอ่านไม่ได้ เพราะมันถูกผนึกไว้" ๑๒ เมื่อมีคนมอบหนังสือม้วนนี้ให้แก่คนที่อ่านไม่ออก และบอกว่า "อ่านสิ" เขาจะตอบว่า "ข้าพเจ้าอ่านไม่ออก"
๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
"เพราะคนเหล่านี้พูดด้วยปากว่า เขาอยู่ใกล้เรา
และให้เกียรติเราเพียงแค่ปาก
แต่ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา
ความเกรงกลัวของพวกเขาที่มีต่อเรา
ก็มาจากกฎเกณฑ์ที่มนุษย์สั่งสอน†
๑๔ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งมหัศจรรย์มากมาย
กับคนเหล่านี้อีก
และสติปัญญาของผู้เรืองปัญญาจะดับสูญไป
และความฉลาดของผู้เรืองปัญญาจะถูกปิดบังไว้"‡

๑๕ วิบัติจงเกิดแก่คนที่ซ่อนแผนการ
จากพระผู้เป็นเจ้า
ซึ่งการกระทำของเขาอยู่ในความมืด
และเขาพูดว่า "ใครจะรู้เรื่องเรา"
๑๖ พวกท่านกลับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ
ควรหรือที่จะถือว่าช่างปั้นหม้อเป็นเหมือนกับดินเหนียว
และสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นควรพูดถึงผู้สร้างว่า

† **๒๙๑๓** มัทธิว 15:8,9; มาระโก 7:6,7 ‡ **๒๙๑๔** 1 โครินธ์ 1:19

“เขาไม่ได้สร้างฉัน” อย่างนั้นหรือ
สิ่งที่ถูกปั้นขึ้นจะพูดถึงผู้ปั้นของมันว่า
“เขาไม่มีความเข้าใจ” อย่างนั้นหรือ

๑๗ อีกไม่นานมิใช่หรือ
ที่เลบานอนจะกลับกลายเป็นไร่นาอันอุดม
และไร่นาซึ่งอุดมสมบูรณ์ก็จะถือเสมือนว่าเป็นป่าดงดิบ
๑๘ ในวันนั้น คนหูหนวกจะได้ยิน
คำกล่าวของหนังสือม้วน
และคนตาบอดจะมองเห็นจาก
ความมืดมนและความมืด
๑๙ ผู้มีใจอ่อนน้อมจะได้รับความยินดีจากพระผู้เป็นเจ้า
และคนยากไร้ในหมู่มนุษย์จะรื่นเริงใจในองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
๒๐ เพราะคนโหดร้ายจะสูญหายไป
คนเย้ยหยันจะหายจากไป
และทุกคนที่เจตนาทำชั่วจะถูกตัดขาด
๒๑ ผู้ใส่ร้ายให้คนมีความผิด
และวางกับดักผู้คุ้มครองที่ประตูเมือง
และให้การเท็จทำให้คนไร้ความผิดไม่ได้รับความเป็นธรรม
๒๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ไถ่อับราฮัม กล่าวถึงพงศ์พันธุ์ของยาโคบดังนี้ว่า
“ยาโคบจะไม่อับอายอีกต่อไป
ใบหน้าของเขาจะไม่ซีดลงอีกต่อไป
๒๓ เพราะเมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขา
ซึ่งเป็นผลงานจากฝีมือของเราท่ามกลางเขา
พวกเขาจะเคารพสักการะชื่อของเรา
พวกเขาจะเคารพสักการะองค์ผู้บริสุทธิ์ของยาโคบ
และจะยืนด้วยความเกรงกลัวพระเจ้าของอิสราเอล
๒๔ และบรรดาผู้ที่หลงผิดจะกลับมาเข้าใจ
และพวกที่พร่ำบ่นจะยินดีรับคำสั่งสอน”

๓๐

ห้ามลงไปยังอียิปต์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
“วิบัติจงเกิดแก่ลูกๆ ที่ดื้อรั้น
พวกที่ทำตามแผนการที่ไม่ใช่ของเรา
และสร้างสัมพันธภาพซึ่งไม่ได้เกิดจากฝ่ายวิญญาณของเรา
พวกเขาจึงเพิ่มพูนบาปยิ่งขึ้น
๒ พวกเขาเดินทางลงไปยังอียิปต์
โดยไม่ได้ปรึกษาเรา
แต่อาศัยการคุ้มครองของฟาโรห์
และหลบอยู่ภายใต้ร่มเงาของอียิปต์
๓ แต่การคุ้มครองของฟาโรห์
กลับนำความอับอายมาให้เจ้า
และการหลบภายใต้ร่มเงาของอียิปต์
กลับนำความอัปยศมาให้เจ้า

๔ ถึงแม้ว่าพวกเขามีบรรดาผู้นำที่โศอัน
และพวกส่งสาสน์ได้ไปถึงฮาเนส
๕ ทุกคนจะอับอาย
เนื่องจากไม่มีใครที่จะเป็นประโยชน์ต่อเขา
ไม่ให้ทั้งความช่วยเหลือและผลประโยชน์
มีแต่ความอับอายและความอัปยศ
๖ คำพยากรณ์เรื่องสัตว์ป่าแห่งเนเกบ
เดินทางผ่านดินแดนที่แสนจะลำบากและทำให้เจ็บปวดรวดร้าว
เป็นทีมีสิงโตทั้งตัวเมียและตัวผู้
มีงูพิษและงูพิษร้ายซึ่งพุ่งฉกอย่างร้อนรน
พวกเขาบรรทุกสมบัติของตนบนหลังลา
และทรัพย์สินทีมีบนโหนกอูฐ
เพื่อพากันไปยังชนชาติที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อพวกเขา
๗ ความช่วยเหลือของอียิปต์ไร้ค่าและเปล่าประโยชน์
ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเรียกอียิปต์ว่า
ราหับที่นั่งนิ่ง

ชนชาติที่ดื้อดึง

๘ และบัดนี้ จงไปเถิด จงเขียนบนแผ่นหินต่อหน้าพวกเขา
และจารึกลงในหนังสือม้วน
เพื่อในวันข้างหน้าจะได้เป็น
หลักฐานจนชั่วนิรันดร์กาล
๙ เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่ดื้อดึง
เป็นลูกหลานที่โป้ปด
ไม่ยอมฟังคำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้า
๑๐ เป็นบรรดาผู้ที่พูดกับผู้รู้ว่า
หยุดเห็นภาพนิมิตได้แล้ว
และพูดกับบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า
อย่าเผยคำกล่าวของพระเจ้าให้แก่พวกเราในสิ่งที่ควรทำ
แต่พูดกับพวกเราถึงสิ่งที่รื่นหู
ทำนายเรื่องที่ไม่เป็นจริงเถิด
๑๑ ไปเสียจากทางนั้น หันกลับไปจากวิถีทางนั้น
อย่าให้พวกเราได้ยินเรื่ององค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลอีกเลย
๑๒ ฉะนั้น องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า
เพราะพวกเจ้าไม่ยอมรับคำกล่าว
และวางใจในเรื่องการบีบบังคับและการบิดเบือน
เจ้าจึงได้พึ่งสิ่งเหล่านั้น
๑๓ ฉะนั้น บาปนี้จะเกิดขึ้นกับพวกเจ้า
เหมือนกำแพงสูงที่มีช่องโหว่ และกำลังจะพังทลายลง
และจะหักพังอย่างทันที โดยฉับพลัน
๑๔ กำแพงที่พังจะเป็นเหมือนภาชนะของช่างปั้นหม้อ
ที่ถูกทุบอย่างไม่ปรานี
จะหาเศษกระเบื้องแตกใหญ่พอที่
จะใช้ตักถ่านคุจากพื้นเตาผิง
หรือตักน้ำออกจากบ่อเก็บน้ำก็ไม่ได้
๑๕ เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า

"ถ้าจะกลับใจโดยหันเข้าหาเราและหยุดพัก พวกเจ้าก็จะรอดปลอดภัย
การอยู่อย่างสงบนิ่งและด้วยการวางใจ พวกเจ้าก็จะมีพละกำลัง"
แต่ท่านไม่ยอม ๑๖ และท่านพูดว่า
"ไม่เอา พวกเราจะขี่ม้าหนีไป"
ฉะนั้นพวกท่านจะหนีไป
และ "พวกเราจะขี่ม้าฝีเท้าเร็ว"
ฉะนั้นพวกที่ไล่ตามพวกท่านนั่นแหละที่จะมีฝีเท้าเร็ว
๑๗ เพียงคนเดียวที่จะไล่พวกท่าน 1,000 คนให้เตลิดไป
และเพียง 5 คนจะทำให้พวกท่านหนีไป
จนกว่าพวกท่านจะยืนยงอยู่ได้
ก็เป็นแค่เสาธงบนยอดเขา
เหมือนกับธงชัยบนเนินเขา

พระผู้เป็นเจ้าจะกรุณา

๑๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าปรารถนาจะมีความกรุณาต่อพวกท่าน
พระองค์จึงลุกขึ้นแสดงความเมตตาต่อท่าน
เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม
บรรดาทุกคนที่รอคอยพระองค์จะเป็นสุข
๑๙ โอ ประชาชนในศิโยน ผู้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม พวกท่านจะไม่ร้องไห้อีกต่อไป พระองค์จะมีความกรุณาต่อพวกท่านอย่างแน่นอนเมื่อพวกท่านส่งเสียงร้อง ทันทีที่พระองค์ได้ยินเสียงร้อง พระองค์ก็ตอบพวกท่าน ๒๐ และถึงแม้ว่า พระผู้เป็นเจ้าให้อาหารแห่งความคับขันและให้น้ำแห่งความทุกข์ทรมานแก่พวกท่าน ถึงกระนั้นผู้สอนของท่านจะไม่ถูกซ่อนอีกต่อไป แต่ตาของท่านจะเห็นผู้สอนของท่าน ๒๑ เมื่อท่านเดินหันขวาหรือหันซ้ายก็ตาม หูของท่านจะได้ยินเสียงที่มาจากเบื้องหลังท่านพูดว่า "นี่คือหนทาง จงเดินในทางนั้น" ๒๒ แล้วท่านจะทำลายรูปเคารพสลักหุ้มด้วยเงิน และรูปบูชาหล่อชุบด้วยทองคำ ท่านจะโปรยสิ่งเหล่านั้นทิ้งราวกับสิ่งที่เป็นมลทิน ท่านจะพูดกับมันว่า "ไปให้พ้น"
๒๓ และพระองค์จะหลั่งฝนลงมาให้กับเมล็ดที่ท่านหว่านบนดิน และอาหารที่มาจากแผ่นดินก็จะมีคุณภาพดีและอุดมสมบูรณ์ ในวันนั้นสัตว์เลี้ยงของท่านจะเล็มหญ้าในทุ่งอันกว้างใหญ่ ๒๔ โคกระบือและลาที่ทำนาจะกินฟางปรุงแต่งรส ซึ่งเลือกสรรฝัดร่อนด้วยพลั่วและส้อม ๒๕ จะมีน้ำไหลในลำธารหลายแห่งบนภูเขาสูงทุกลูกและเนินเขาทุกแห่ง ในวันแห่งการสังหารครั้งยิ่งใหญ่เมื่อหอคอยล้ม ๒๖ ยิ่งกว่านั้น แสงจันทร์จะเป็นเหมือนแสงตะวัน และแสงตะวันจะสว่างขึ้นเป็น 7 เท่า คือวันหนึ่งมีแสงแรงเท่ากับ 7 วัน ในวันที่พระผู้เป็นเจ้าสมานความแตกสลายให้คนของพระองค์ และรักษาบาดแผลที่ถูกเฆี่ยน
๒๗ ดูเถิด พระนามของพระผู้เป็นเจ้ามาจากที่ไกล
ความโกรธของพระองค์คุกรุ่นและเป็นกลุ่มควันมืดที่ลอยขึ้น
ริมฝีปากของพระองค์แสดงให้เห็นความโกรธอันร้อนแรง
และลิ้นของพระองค์เหมือนไฟที่เผาไหม้
๒๘ ลมหายใจของพระองค์เหมือนลำธารที่เปี่ยมล้น
ที่สูงถึงคอ
เพื่อจะเขย่าบรรดาประชาชาติด้วยตะแกรงแห่งความพินาศ
และใส่บังเหียนเพื่อบังคับขากรรไกรของบรรดาชนชาติให้หลงผิด
๒๙ เพลงของพวกท่านจะเป็นดุจเสียงในยามค่ำเมื่อมีการเลี้ยงฉลอง ใจของพวกท่านจะชื่นบานเหมือนบรรดาผู้ที่เดินไปกับเสียงขลุ่ย ขึ้นไปบนภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า ไปยังศิลาของอิสราเอล ๓๐ และพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ผู้คนได้ยินเสียงอันกอปรด้วยมหิทธานุภาพ

ของพระองค์ และให้เห็นอานุภาพของพระองค์ที่กระหน่ำลงมา ด้วยความเกรี้ยวโกรธและ
ด้วยเปลวไฟที่เผาผลาญ ด้วยเมฆ พายุ และลูกเห็บ ๓๑ บรรดาชาวอัสซีเรียจะหวาดกลัวก
บเสียงของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระองค์ฟาดด้วยไม้ตะบองของพระองค์ ๓๒ และไม้เท้าที่พระ
ผู้เป็นเจ้ากำหนดให้ฟาดบนพวกเขาทุกครั้ง จะเกิดขึ้นพร้อมกับเสียงรำมะนาและพิณเล็ก
พระองค์จะต่อสู้กับพวกเขาด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ ๓๓ เพราะโทเฟท*ได้ถูกเตรียมไว้นาน
แล้ว พร้อมแล้วสำหรับกษัตริย์ เป็นหลุมที่ทั้งลึกและกว้าง พร้อมด้วยไฟและไม้มากมาย
ลมหายใจของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นเหมือนสายธารกำมะถัน ก็จะจุดไฟให้ลุกโชน

๓๑

วิบัติแก่พวกที่ลงไปยังอียิปต์

๑ วิบัติแก่พวกที่ลงไปขอความช่วยเหลือจากอียิปต์
และพึ่งหวังม้าทั้งหลาย
เขาวางใจในรถศึกเพราะมีจำนวนมาก
และวางใจในทหารม้าเพราะพวกเขาแข็งแรงมาก
แต่ไม่ได้คิดคำนึงถึงองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
หรือหาคำปรึกษาจากพระผู้เป็นเจ้า
๒ แต่พระองค์เป็นผู้เต็มด้วยปัญญาและนำความทุกข์ร้อนมาสู่พวกเขา
พระองค์ไม่กลับคำ
แต่จะลุกขึ้นต่อสู้พงศ์พันธุ์ของคนชั่วร้าย
และต่อสู้ผู้ที่ช่วยบรรดาผู้ทำความชั่ว
๓ ชาวอียิปต์เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า
ม้าทั้งหลายเป็นสัตว์มีเลือดเนื้อ ไม่ใช่วิญญาณ
เมื่อพระผู้เป็นเจ้ายื่นมือของพระองค์ออก
ผู้ที่ช่วยจะสะดุด
และคนที่ได้รับความช่วยเหลือจะล้มลง
และพวกเขาทุกคนจะสิ้นชีวิตไปด้วยกัน
๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า
เมื่อสิงโตหรือสิงโตหนุ่ม
คำรามขู่เหยื่อของมัน
และถึงแม้ว่าผู้เลี้ยงดูฝูงแกะทั้งกลุ่ม
จะมาช่วยกันไล่ให้มันไป
มันก็จะไม่กลัวเสียงตะโกน
หรือตกใจที่ได้ยินเสียง
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาก็จะลงมา
ต่อสู้ที่ภูเขาศิโยนและบนเนินเขา
๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะปกป้องเยรูซาเล็ม
เหมือนกับพวกนกที่บินวนเวียนอยู่
พระองค์จะปกป้องและช่วยให้พ้นภัย
พระองค์จะไว้ชีวิตและช่วยเยรูซาเล็มให้รอด

---

* **๓๐๓๓** โทเฟทเป็นสถานที่บูชายัญมนุษย์ให้แก่เทพเจ้าโมเลค

๖ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระองค์ พวกท่านฝ่าฝืนต่อพระองค์อย่างร้ายแรง ๗ เพราะในวันนั้น ทุกคนจะปฏิเสธรูปเคารพเงินและทองคำซึ่งท่านหล่อมันขึ้นมาด้วยมือของท่าน อันเป็นมือที่ทำบาป
๘ และชาวอัสซีเรียจะตายด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ดาบของมนุษย์
และดาบซึ่งไม่ใช่ของมนุษย์จะพรากชีวิตเขาไป
และเขาจะหนีจากดาบ
และบรรดาชายหนุ่มจะถูกเกณฑ์ทำงานหนัก
๙ ที่พึ่งพิงอันแข็งแกร่งของเขาจะสาบสูญไปเพราะความหวาดหวั่น
และพวกผู้นำของเขาจะละทิ้งไปเมื่อเห็นธงในสนามรบเพราะตกใจยิ่งนัก
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น
เพลิงไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน
และเตาผิงของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม

๓๒

กษัตริย์ผู้ปกครองด้วยความชอบธรรม

๑ ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะปกครองด้วยความชอบธรรม
และบรรดาผู้นำจะปกครองด้วยความยุติธรรม
๒ แต่ละท่านจะเป็นเหมือนที่หลบซ่อนจากกระแสลม
เหมือนที่กำบังจากพายุ
เหมือนธารน้ำในที่แห้งแล้ง
เหมือนร่มเงาจากหินก้อนมหึมาบนแผ่นดินทีแห้งผาก
๓ แล้วนัยน์ตาของบรรดาผู้มองเห็นจะไม่ปิด
และหูของบรรดาผู้ได้ยินก็จะฟัง
๔ จิตใจของผู้รีบเร่งจะเข้าใจและทราบ
และลิ้นของบรรดาผู้ที่พูดตะกุกตะกักก็พร้อมที่จะพูดได้อย่างคล่องแคล่ว
๕ จะไม่มีใครเรียกคนโง่เขลาว่า ผู้สูงศักดิ์
และจะไม่มีใครเรียกคนไร้ค่าว่า ผู้มีเกียรติ อีกต่อไป
๖ เพราะคนโง่เขลาพูดถึงความเขลา
และใจของเขาคิดถึงความชั่ว
เพื่อกระทำสิ่งที่ไร้คุณธรรม
เขาพูดถึงพระผู้เป็นเจ้าในทางไม่ดี
เขาไม่ยอมให้ผู้อดอยากได้รับประทานอาหาร
และปฏิเสธที่จะให้น้ำเขาดื่ม
๗ วิธีการของคนไร้ค่านั้นชั่วร้าย
เขาวางแผนการที่เลวร้าย
และทำให้ผู้ขัดสนเสียหายด้วยคำเท็จ
และใส่ร้ายผู้ยากไร้ในที่ว่าความ
๘ แต่ผู้สูงศักดิ์มีแผนการที่สูงส่ง
เขายึดมั่นในสิ่งอันสูงส่งนั้น

ผู้หญิงที่ไม่ทุกข์ร้อนใจต้องระวัง

๙ บรรดาผู้หญิงที่ไม่ทุกข์ร้อนใจเอ๋ย
จงลุกขึ้นและฟังเสียงของข้าพเจ้า

บรรดาบุตรหญิงที่มั่นใจ
จงเงี่ยหูฟังคำพูดของข้าพเจ้า
๑๐ บรรดาผู้หญิงที่มั่นใจเอ๋ย
ในอีกปีกว่าๆ ท่านก็จะสั่นเทา
เพราะพืชผลจากไร่องุ่นจะล่ม
จะไม่มีผลองุ่นให้ท่านเก็บ
๑๑ บรรดาผู้หญิงที่ไม่ทุกข์ร้อนใจเอ๋ย
จงสั่นสะท้าน พวกท่านที่มั่นใจจงสั่นเทา
จงถอดเสื้อผ้าออก และไม่ต้องสวมใส่อะไร
แล้วก็ใช้ผ้ากระสอบคาดที่เอว
๑๒ จงตีอกชกหัวของท่านให้กับไร่นา
ให้กับเถาองุ่นอุดมผล
๑๓ ให้กับพื้นดินของชนชาติของข้าพเจ้า
ซึ่งมีต้นหนามและพุ่มไม้หนามงอกโต
ใช่แล้ว ให้กับบ้านทั้งหลายที่แสนจะรื่นเริง
ในเมืองแสนสุข
๑๔ ให้กับป้อมปราการที่ถูกทอดทิ้ง
เมืองที่มีผู้คนหนาแน่นถูกทิ้งเป็นที่ร้าง
เนินเขาและหอคอย
จะกลายเป็นถ้ำตลอดไป
จะนำความสำราญมาให้แก่พวกลาป่า
เป็นทุ่งหญ้าของฝูงแพะแกะ
๑๕ จนกว่าพระวิญญาณจะหลั่งลงสู่พวกเราจากเบื้องบน
และถิ่นทุรกันดารจะกลายเป็นไร่นาอันอุดม
และไร่นาอันอุดมก็จะถือเสมือนว่าเป็นป่าดงดิบ
๑๖ และความยุติธรรมจะอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
ความชอบธรรมอยู่ในไร่นาอันอุดม
๑๗ ผลสะท้อนของความชอบธรรมก็คือสันติสุข
และผลที่ได้จากความชอบธรรมคือความสงบเงียบและความปลอดภัยตลอดกาล
๑๘ ชนชาติของข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ในหลักแหล่งอันสันติสุข
ในที่อยู่อาศัยที่ปลอดภัย
และในสถานที่พักอันสงบเงียบ
๑๙ ลูกเห็บจะตกเมื่อป่าดงดิบพังทลายลง
และเมืองจะถูกทำให้ตกต่ำลง
๒๐ พวกท่านที่หว่านอยู่ข้างแหล่งน้ำ
และปล่อยให้เท้าโคและเท้าลาก้าวย่างไปอย่างมีอิสระ
ก็จะเป็นสุข

๓๓

ขอพระผู้เป็นเจ้ากรุณาต่อพวกเรา

๑ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน ผู้สังหาร
ซึ่งยังไม่ถูกสังหาร
ท่านผู้ทรยศ

ซึ่งไม่มีใครเคยทรยศท่าน
เมื่อท่านหยุดสังหารแล้ว
ท่านจะถูกสังหาร
และเมื่อท่านทรยศเสร็จสิ้นแล้ว
พวกเขาจะทรยศท่าน

๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์กรุณาต่อพวกเรา
พวกเรารอคอยพระองค์
ขอพระองค์เป็นกำลังของเราทุกเช้า
ให้พวกเราได้รับความรอดพ้นเมื่อถึงยามลำบาก
๓ บรรดาชนชาติยเผ่นหนีเมื่อได้ยินเสียงคำราม
เมื่อพระองค์ลุกขึ้น บรรดาประชาชาติก็กระเจิดกระเจิงไป
๔ ของที่พวกท่านริบมาได้ก็ถูกกวาดไปเหมือนกับที่ตัวบุ้งกัดกิน
มันถูกตะครุบเหมือนพวกตั๊กแตนกระโดดตะครุบ

๕ พระผู้เป็นเจ้าได้รับการยกย่อง เพราะพระองค์พำนักอยู่เบื้องบน
พระองค์จะให้ศิโยนอิ่มเอิบด้วยความเป็นธรรมและความชอบธรรม
๖ และพระองค์จะเป็นความมั่นคงแห่งช่วงเวลาของท่าน
อุดมด้วยความรอดพ้น สติปัญญา และความรู้
ความเกรงกลัวในพระผู้เป็นเจ้าเป็นสมบัติอันมีค่าของศิโยน

๗ ดูเถิด บรรดาวีรบุรุษของพวกเขาร้องไห้อยู่ที่ถนน
บรรดาผู้ส่งสาสน์แห่งสันติร่ำไห้อย่างขมขื่น
๘ ถนนหนทางตกอยู่ในสภาพร้าง
ผู้คนหยุดเดินทาง
ไม่รักษาพันธสัญญา
ดูหมิ่นเมืองทั้งหลาย
ไร้ความนับถือต่อเพื่อนมนุษย์
๙ แผ่นดินเศร้าโศกและทรุดโทรม
เลบานอนอับอายและเหี่ยวเฉา
ชาโรนเป็นเหมือนอาราบาห์
บาชานและคาร์เมลสลัดใบ

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า □บัดนี้เราจะลุกขึ้น
บัดนี้ เราจะแสดงอานุภาพของเรา
บัดนี้ เราจะได้รับการยกย่อง
๑๑ ความคิดของพวกเจ้าเป็นเพียงแกลบ
และพวกเจ้าผลิตได้ก็เพียงฟาง
ลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผาไหม้ตัวเจ้าเอง
๑๒ และบรรดาชนชาติก็จะเหมือนถูกเผาจนเป็นปูน
เหมือนพุ่มไม้หนามที่ถูกตัดทิ้ง แล้วถูกไฟเผา

๑๓ พวกเจ้าที่อยู่ห่างไกล จงฟังว่าเราได้ทำอะไร
และพวกเจ้าที่อยู่ใกล้ จงเรียนรู้ถึงอานุภาพของเรา□
๑๔ พวกคนบาปในศิโยนกลัว

คนที่ไร้คุณธรรมสั่นสะท้านยิ่งนัก
"ใครในพวกเราที่สามารถอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้
ใครในพวกเราที่สามารถอยู่กับไฟที่เผาไหม้อยู่ตลอดกาล"
๑๕ ผู้ที่ดำเนินชีวิตด้วยความชอบธรรม
และพูดตามความถูกต้อง
ผู้ที่ดูแคลนผลประโยชน์ที่ได้จากการกดขี่ข่มเหง
ผู้ที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการรับสินบน
ผู้ที่ไม่ยินยอมรับฟังเรื่องการฆ่าฟัน
และปิดตาไม่เห็นด้วยกับสิ่งชั่วร้าย
๑๖ เขาจะอยู่ในที่สูง
ป้อมปราการหินจะเป็นที่ป้องกันของเขา
เขาจะได้รับอาหาร
และน้ำที่เตรียมพร้อมไว้ให้แล้ว

๑๗ ดวงตาของท่านจะเห็นความงามขององค์กษัตริย์
เขาทั้งหลายจะเห็นแผ่นดินที่แผ่กว้างออกไปไกล
๑๘ จิตใจของท่านจะหวนกลับไปใคร่ครวญเรื่องน่ากลัว
"คนนับอยู่ที่ไหน
คนชั่งของกำนัลอยู่ที่ไหน
คนนับจำนวนหอคอยอยู่ที่ไหน"
๑๙ ท่านจะไม่เห็นชนชาติยโสอีกต่อไป
ชนชาติที่พูดภาษาไม่ชัดเจน
ลิ้นของเขาตะกุกตะกักทำให้ท่านไม่เข้าใจ
๒๐ ดูเถิด ศิโยน เมืองแห่งการฉลองเทศกาลต่างๆ
ดวงตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม
ที่อยู่อาศัยซึ่งไร้ความยากลำบาก กระโจมที่ไม่ถูกขยับเขยื้อน
ไม่มีวันที่ใครจะถอนหมุดออกได้
เชือกโยงกระโจมก็จะไม่ขาด
๒๑ แต่พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะอยู่ที่นั่นเพื่อพวกเรา
เป็นที่ซึ่งมีแม่น้ำลำธารกว้างใหญ่
ไม่มีเรือแจวจะล่องไปได้
หรือเรือขนาดใหญ่จะผ่านได้
๒๒ เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้พิพากษาของพวกเรา
พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ตั้งกฎ
พระผู้เป็นเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเรา
พระองค์จะช่วยพวกเราให้รอดพ้น

๒๓ เชือกโยงของท่านผูกไม่แน่น
ทำให้เสากระโดงโอนเอน
และกางใบไม่ได้
ครั้นแล้วพวกเขาก็จะแบ่งปันของที่ริบมาได้มากมาย
แม้คนง่อยเปลี้ยก็จะได้รับส่วนแบ่งนั้นด้วย
๒๔ และไม่มีผู้อยู่อาศัยคนใดจะพูดว่า "ฉันป่วย"
ชนชาติที่อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับอภัยความผิดบาป

๓๔

การตัดสินโทษประชาชาติ

๑ โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาฟังใกล้ๆ
และตั้งใจให้ดี โอ บรรดาชนชาติ
ขอให้แผ่นดินและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้นได้ยิน
ให้โลกและทุกสิ่งที่มาจากโลกได้ยิน
๒ เพราะความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าพลุ่งขึ้นต่อประชาชาติทั้งปวง
และพระองค์กริ้วกองทัพของพวกเขาทั้งหมด
พระองค์กำจัดชีวิตพวกเขา
ปล่อยพวกเขาให้ถูกประหาร
๓ พวกที่ถูกฆ่าจะถูกโยนออกไป
กลิ่นศพจะเหม็นฟุ้ง
เลือดของพวกเขาจะไหลนองเทือกเขา
๔ หมู่ดาวทั้งหลายในสวรรค์จะสูญสิ้น
และท้องฟ้าจะม้วนอย่างหนังสือม้วน
ดาวทั้งปวงจะตก
เหมือนใบไม้ร่วงจากเถาองุ่น
เหมือนใบไม้ที่กำลังร่วงจากต้นมะเดื่อ

๕ เพราะดาบของเราในฟ้าสวรรค์ดื่มจนอิ่ม
ดูเถิด มันลงมายังเอโดม
และมายังชนชาติที่เรากำหนดให้พินาศ
๖ พระผู้เป็นเจ้ามีดาบเล่มหนึ่งซึ่งอาบเลือด
และหุ้มด้วยไขมัน
ด้วยเลือดของพวกลูกแกะและแพะ
ด้วยไขมันจากไตของแกะตัวผู้
เพราะพระผู้เป็นเจ้ามีเครื่องสักการะในเมืองโบสราห์
เป็นการประหารครั้งใหญ่ในแผ่นดินของเอโดม
๗ กระทิงป่าจะล้มลงพร้อมกับพวกมัน
และลูกโคหนุ่มพร้อมกับบรรดาผู้ที่แข็งแรง
แผ่นดินของพวกเขาจะดื่มเลือดจนอิ่ม
และผืนดินของเขาจะเกลื่อนกลาดไปด้วยไขมัน

๘ เพราะพระผู้เป็นเจ้ามีวันแห่งการลงโทษ
ปีแห่งการชดใช้ที่พวกเขาได้กระทำต่อศิโยน
๙ ธารน้ำของเอโดมจะไหลหลากด้วยน้ำมันดิน
และดินกลายเป็นกำมะถัน
แผ่นดินจะกลายเป็นน้ำมันดินทีคุกรุ่น
๑๐ มันจะไม่ถูกดับไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน
ควันจะลอยขึ้นตลอดกาล
มันจะเป็นที่ร้างในทุกชั่วอายุคน
จะไม่มีผู้ใดเดินผ่านทางนี้ตลอดไปเป็นนิตย์
๑๑ แต่นกกระทุงและเม่นจะยึดเป็นเจ้าของ
นกเค้าแมวใหญ่และนกกาจะอาศัยอยู่ที่นั่น

พระองค์จะขึงเชือกของความชุลมุนวุ่นวาย
และลูกดิ่งของความว่างเปล่าไว้ที่เอโดม
๑๒ ไม่มีอะไรที่นั่นทีบรรดาผู้ปกครองจะเรียกว่าอาณาจักร
และจะไม่มีบรรดาผู้นำเหลืออยู่เลย
๑๓ ไม้หนามจะงอกโตบนป้อมปราการ
วัชพืชหนามและพันธุ์ไม้หนามโตบนหลักอันแข็งแกร่ง
มันจะเป็นทีอยู่ของหมาใน
และเป็นทีพักสำหรับนกกระจอกเทศ
๑๔ และสัตว์ในทะเลทรายจะเจอกับสุนัขป่า
แพะป่าจะร้องเรียกหาเพื่อนของมัน
นกราตรีปักหลัก
และหาที่พักอยู่ที่นั่น

๑๕ นกเค้าแมวทำรัง วางไข่
กกลูกและโอบซ่อนลูกน้อยไว้ใต้ปีก
เหยี่ยวรวมกันอยู่ที่นั่น
แต่ละตัวอยู่กับคู่ของมัน
๑๖ จงค้นหาและอ่านจากหนังสือของพระผู้เป็นเจ้า
อย่าให้สัตว์เหล่านี้ขาดหายไปสักตัวเดียว
ไม่มีตัวใดที่จะขาดคู่ของมัน
เพราะคำบัญชาออกจากปากของพระผู้เป็นเจ้า
และพระวิญญาณของพระองค์รวบรวมพวกมันไว้แล้ว
๑๗ พระองค์ได้ตัดสินใจให้พวกมันแล้ว
มือของพระองค์ได้เลือกและขีดเส้นแดนให้พวกมัน
เพื่อให้ใช้กรรมสิทธิ์ได้ตลอดไป
พวกมันจะอาศัยอยู่ในที่นั้นทุกชั่วอายุคน

๓๕

การกลับมาของผู้ได้รับการไถ่

๑ ถิ่นทุรกันดารและแผ่นดินแห้งแล้งจะดีใจ
ทะเลทรายจะยินดีและผลิดอกอย่างดอกกันกุมา
๒ มันจะผลิดอกสะพรั่ง และรื่นเริง
ด้วยความยินดีและร้องเพลง
มันจะได้รับความสง่างามของเลบานอน
ความยิ่งใหญ่ของคาร์เมลและชาโรน
สิงเหล่านี้จะเห็นพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้า
ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเรา

๓ ให้พลังแก่มือที่อ่อนแอ
และทำให้หัวเข่าที่อ่อนเปลี้ยแข็งแรง
๔ จงพูดกับบรรดาคนที่กระวนกระวายใจว่า
จงเข้มแข็ง อย่ากลัว
ดูเถิด พระเจ้าของท่านจะนำการลงโทษมา
ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า
พระองค์จะมาช่วยท่านให้รอดพ้น

๕ แล้วตาของคนตาบอดก็จะมองเห็น
หูของคนหูหนวกจะได้ยิน
๖ แล้วคนที่ง่อยเปลี้ยก็จะกระโดดเหมือนกวาง
ลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลงด้วยความยินดี
เพราะน้ำไหลพุ่งขึ้นมาในถิ่นทุรกันดาร
ลำธารไหลในทะเลทราย
๗ ทรายที่ร้อนระอุจะกลายเป็นแอ่งน้ำ
พื้นดินทีแห้งเหือดกลายเป็นแหล่งน้ำ
หญ้าจะกลายเป็นต้นอ้อและต้นกก
ในที่หมาในนอนอยู่

๘ และที่นั่นจะมีถนน
ซึ่งจะมีชื่อเรียกว่า ถนนแห่งความบริสุทธิ์
คนไม่บริสุทธิ์จะเดินผ่านบนทางนั้นไม่ได้
เพราะเป็นทางสำหรับบรรดาผู้ที่ดำเนินในวิถีทางนั้น
แม้ว่าคนโง่เขลาก็จะไม่เดินท่องไปในทางนั้น
๙ จะไม่มีสิงโตที่นั่น
สัตว์ร้ายก็จะไม่ขึ้นมาเดินบนนั้น
จะไม่พบสัตว์เหล่านี้ที่นั่น
แต่บรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จะเดินทีนั่น
๑๐ และบรรดาผู้รับการไถ่คืนของพระผู้เป็นเจ้าจะกลับมา
และมายังศิโยนพร้อมกับการร้องเพลง
ความยินดีจะเป็นของพวกเขาตลอดไป
เขาทั้งหลายจะได้รับความยินดีและเบิกบานใจ
ความเศร้าและการถอนใจจะหนีไปจากพวกเขา

๓๖

เซนนาเคอริบบุกรุกยูดาห์

๑ ในปีที่สิบสี่ของกษัตริย์เฮเซคียาห์* เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาโจมตีเมืองทั้งหลายของยูดาห์ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง และยึดไปได้ ๒ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียใช้ให้ผู้บังคับกองพันพร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคีช ไปยังกษัตริย์เฮเซคียาห์ที่เยรูซาเล็ม และเขายืนอยู่ที่ถนนหลวงข้างร่องน้ำที่สระบน ซึ่งอยู่ใกล้แหล่งซักผ้า ๓ และผู้ที่ออกมาพบคือ เอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้บริหารวังกษัตริย์ เชบนาห์เลขาของกษัตริย์ และโยอาห์บุตรอาสาฟผู้บันทึกสาสน์

๔ ผู้บังคับกองพันพูดกับเขาว่า "จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า "กษัตริย์แห่งอัสซีเรียกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า ท่านวางใจในสิ่งใด จึงมีความมั่นใจเช่นนี้ ๕ ท่านคิดหรือว่า คำพูดเท่านั้นจะเป็นวิธีการและกำลังที่ใช้ในศึกสงครามได้ ท่านไว้วางใจใคร ท่านจึงไม่ยอมอยู่ใต้บังคับบัญชาของเรา ๖ ดูเถิด ท่านกำลังพึ่งพาอียิปต์ ซึ่งเป็นประหนึ่งไม้เท้าหักที่ทำจากไม้อ้อ และจะทิ่มแทงมือของคนที่ยันมันไว้ ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็เป็นอย่างนั้นต่อทุกคนที่พึ่งพาเขา ๗ แต่ถ้าท่านบอกเราว่า "เราไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา" เฮเซคียาห์เป็นผู้ที่กำจัดสถานบูชาบนภูเขาสูงและแท่นบูชามิใช่หรือ และยังบอกประชาชนชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า "เจ้าจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้" ๘ มาเถิด มาต่อรองกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะให้ม้า 2,000 ตัวแก่ท่าน ถ้าท่านสามารถหาคนขี่ได้ ๙ ท่าน

* **๓๖๑** 701 ปีก่อน ค.ศ.

จะปฏิเสธทหารรับใช้คนหนึ่งในหมู่ผู้รับใช้ผู้น้อยสุดของเจ้านายข้าพเจ้าได้อย่างไร ในขณะที่ท่านพึ่งพาอียิปต์ในเรื่องรถศึกและทหารม้า ๑๐ ยิ่งกว่านั้น ด้วยความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้ามิใช่หรอกหรือ ข้าพเจ้าจึงได้ขึ้นมาโจมตีสถานที่นี้ให้พินาศ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า จงขึ้นไปโจมตีแผ่นดินนี้ให้พินาศ

๑๑ เอลียาคิม เชบนาห์ และโยอาห์ พูดกับผู้บังคับกองพันว่า กรุณาพูดกับบรรดาผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอาราเมคเถิด เพราะพวกเราเข้าใจ อย่าพูดกับพวกเราเป็นภาษาของชาวยูดาห์ เพราะว่าประชาชนที่อยู่บนกำแพงเมืองกำลังฟังเราพูดกัน ๑๒ แต่ผู้บังคับกองพันตอบว่า เจ้านายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ามาพูดกับเจ้านายของท่านและกับท่านเท่านั้นหรือ ไม่ให้พูดกับพวกที่นั่งอยู่บนกำแพงเมืองหรือ พวกเขาต้องรับโทษให้กินอุจจาระและปัสสาวะของพวกเขาเองร่วมกับท่านด้วย

๑๓ แล้วผู้บังคับกองพันก็ยืนขึ้น และร้องเสียงดังเป็นภาษาของชาวยูดาห์ว่า จงฟังคำของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ๑๔ กษัตริย์กล่าวดังนี้ว่า อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเจ้า เพราะเขาจะไม่สามารถช่วยพวกเจ้าให้หลุดพ้นได้ ๑๕ อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้พวกเจ้าวางใจในพระผู้เป็นเจ้าด้วยคำพูดที่ว่า พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยพวกเราให้รอด เมืองนี้จะไม่ถูกมอบให้อยู่ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๑๖ อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียกล่าวดังนี้ว่า จงยอมสงบศึกกับเรา และออกมาหาเรา แล้วพวกเจ้าแต่ละคนจะกินจากเถาองุ่นของตนเอง และจากต้นมะเดื่อของตนเอง และพวกเจ้าแต่ละคนจะดื่มน้ำจากบ่อของตนเอง ๑๗ จนกว่าเราจะมานำพวกเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนของพวกเจ้าเอง แผ่นดินแห่งเมล็ดข้าวและเหล้าองุ่น แผ่นดินแห่งขนมปังและไร่องุ่น ๑๘ จงระวังตัวว่าเฮเซคียาห์จะไม่หลอกลวงพวกเจ้าด้วยการพูดที่ว่า พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยพวกเราให้รอด มีเทพเจ้าของประชาชาติใดบ้าง ที่เคยช่วยแผ่นดินของเขาให้รอดจากเงื้อมมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ ๑๙ ปวงเทพเจ้าของเมืองฮามัทและอาร์ปัดอยู่ไหนล่ะ ปวงเทพเจ้าของเสฟาร์วาอิมอยู่ไหนล่ะ เทพเจ้าเหล่านั้นได้ช่วยสะมาเรียให้รอดจากเงื้อมมือของเราแล้วหรือ ๒๐ มีเทพเจ้าใดของแผ่นดินเหล่านี้บ้าง ที่ได้ช่วยแผ่นดินของพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของเราได้ อย่างนี้แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะช่วยเยรูซาเล็มให้รอดจากเงื้อมมือของเราได้หรือ

๒๑ แต่พวกเขาก็เงียบและไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะกษัตริย์สั่งไว้ว่า อย่าตอบเขา ๒๒ เอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้บริหารวัง เชบนาห์เลขาของกษัตริย์ และโยอาห์บุตรอาสาฟผู้บันทึกสาสน์ จึงฉีกเสื้อผ้าของตน ไปหาเฮเซคียาห์และบอกท่านว่าผู้บังคับกองพันพูดอะไรบ้าง

๓๗

เฮเซคียาห์ขอความช่วยเหลือจากอิสยาห์

๑ ทันทีที่กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ยินเรื่องทั้งหมด ท่านก็ฉีกเสื้อของท่าน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ และเข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒ ท่านใช้เอลียาคิมผู้บริหารวัง เชบนาห์เลขาของกษัตริย์ และบรรดาปุโรหิตอาวุโส ซึ่งต่างก็นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ ให้ไปหาอิสยาห์บุตรอามอส ผู้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๓ พวกเขาบอกท่านว่า เฮเซคียาห์กล่าวว่า วันนี้เป็นวันแห่งความทุกข์ การถูกลงโทษ และความอับอาย ลูกๆ ถึงกำหนดคลอดแต่ไม่มีแรงเบ่งให้คลอด ๔ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอาจจะได้ยินทุกถ้อยคำที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเจ้านายของผู้บังคับกองพัน ใช้ให้เขามาพูดดูหมิ่นพระเจ้าผู้ดำรงชีวิตอยู่ และพระองค์จะลงโทษเขาในสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านได้ยิน ฉะนั้น ขอท่านอธิษฐานให้คนที่มีชีวิตเหลืออยู่

๕ เมื่อบรรดาผู้ปฏิบัติงานของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาหาอิสยาห์ ๖ อิสยาห์ตอบพวกเขาว่า
จงบอกเจ้านายของท่านว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า อย่าให้สิ่งที่คนของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียพูดหมิ่นประมาทเรา ซึ่งเจ้าได้ยินนั้นเป็นเหตุทำให้เจ้ากลัว ๗ ดูเถิด เราจะดลใจเขา จะทำให้เขาได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะทำให้เขาล้มลงด้วยคมดาบในแผ่นดินของเขาเอง

๘ ผู้บังคับกองพันกลับไปยังลาคีช และก็พบว่ากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ออกจากลาคีชแล้ว และกำลังต่อสู้กับลิบนาห์ ๙ เมื่อกษัตริย์ทราบเรื่องทีร์หคาห์กษัตริย์แห่งคูชที่พูดว่า เขาได้ยกทัพมาโจมตีท่าน เมื่อท่านได้ยินเช่นนั้น ท่านจึงใช้คนถือสาสน์ไปยังเฮเซคียาห์ว่า ๑๐ จงบอกเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า อย่าให้พระเจ้าที่ท่านไว้วางใจหลอกลวงท่านด้วยคำสัญญาที่ว่า เยรูซาเล็มจะไม่ตกอยู่ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๑๑ ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียกระทำสิ่งใดบ้างต่อแผ่นดินทั้งปวง และพวกเขาถูกกำหนดให้พินาศ แล้วท่านจะได้รับความช่วยเหลือให้รอดหรือ ๑๒ ปวงเทพเจ้าของบรรดาประชาชาติเช่น เมืองโกซาน ฮาราน เรเซฟ และชาวเอเดนที่อยู่ในเทลอัสสาร์ ซึ่งบรรพบุรุษของเราทำให้พินาศไปแล้วนั้น ช่วยพวกเขาให้รอดแล้วหรือ ๑๓ กษัตริย์แห่งฮามัท กษัตริย์แห่งอาร์ปัด กษัตริย์แห่งเสฟาร์วาอิม กษัตริย์แห่งเฮนา และกษัตริย์แห่งอิฟวาห์ อยู่ไหนล่ะ

คำอธิษฐานของเฮเซคียาห์

๑๔ เฮเซคียาห์ได้รับจดหมายจากมือของผู้ถือสาสน์ แล้วก็อ่านข้อความ เฮเซคียาห์ขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และคลี่จดหมายออกที่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ และเฮเซคียาห์อธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าดังนี้ ๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ครองบัลลังก์เหนือตัวเครูบ* พระองค์เป็นพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวของอาณาจักรทั้งปวงในโลก พระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์เงี่ยหูฟัง โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์มองดู และฟังสิ่งที่เซนนาเคอริบใช้ให้มาพูด เพื่อดูหมิ่นพระเจ้าผู้ดำรงชีวิตอยู่ ๑๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทำลายชนชาติทั้งปวงและแผ่นดินของพวกเขา ๑๙ และได้เผาเทวรูปของพวกเขา เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เทพเจ้า แต่เป็นสิ่งที่มนุษย์ทำขึ้นด้วยไม้และหิน ฉะนั้นจึงถูกทำลายเสีย ๒๐ บัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ช่วยพวกเราให้รอดจากเงื้อมมือของเขาเถิด โอ พระผู้เป็นเจ้า เพื่ออาณาจักรทั้งปวงในโลกจะทราบว่า พระองค์เป็นพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

เซนนาเคอริบพ่ายแพ้

๒๑ อิสยาห์บุตรอามอสจึงส่งสาสน์ไปถึงเฮเซคียาห์ว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้คือ เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเรื่องเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
๒๒ พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวเกี่ยวกับเขาว่า
ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูถูกเจ้า
และเหยียดหยามเจ้า
ธิดาแห่งเยรูซาเล็ม
สั่นศีรษะอยู่ข้างหลังเจ้า
๒๓ เจ้าเหยียดหยามและพูดหมิ่นประมาทผู้ใด
เจ้าขึ้นเสียง
และใช้นัยน์ตาที่เย่อหยิ่งคัดค้านผู้ใด
ต่อองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลน่ะสิ

---

* **๓๗๑๖** อพยพ 25:10-22

๒๔ เจ้าได้ดูหมิ่นพระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้ถือสาสน์ของเจ้า
และเจ้าพูดดังนี้ เราได้ขึ้นไปบนภูเขาสูงสุดด้วยรถศึกมากมาย
ไปยังที่ห่างไกลแห่งเลบานอน
เราโค่นต้นซีดาร์ที่สูงสุด
และต้นสนที่งามสุด
เราเข้าถึงจุดสูงสุดที่อยู่ห่างไกล
เราเข้าถึงป่าไม้อันอุดมที่สุด
๒๕ เราขุดบ่อและดื่มน้ำ
เราเหยียบธารน้ำทั้งหมดของอียิปต์
ซึ่งเราทำให้แห้งลงได้

๒๖ เจ้าไม่รู้เลยหรือว่า
เรามุ่งหมายเรื่องนี้มานานแล้ว
เราวางแผนมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์
สิ่งใดที่เป็นไปในเวลานี้ก็เนื่องมาจากเรา
เจ้าทำให้เมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง
ต้องล้มลงเป็นกองซากปรักหักพัง
๒๗ ผู้อยู่อาศัยในเมืองหมดกำลัง
หวั่นกลัวและอับอาย
กลายเป็นเหมือนพืชในทุ่งนา
และเหมือนหญ้าอ่อน
เหมือนหญ้าบนหลังคา
ซึ่งถูกเผาก่อนที่จะงอกโตขึ้น

๒๘ แต่เรารู้เวลาที่เจ้านั่งลง
เวลาที่เจ้าไปไหนมาไหน
และเวลาที่เจ้าเกรี้ยวกราดต่อเรา
๒๙ เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา
และเราได้ยินถึงการสบประมาทของเจ้า
เราจะใช้เบ็ดคล้องจมูกเจ้า
และใส่เหล็กขวางปากเจ้า
และเราจะให้เจ้าหันกลับไปทางที่เจ้ามา

๓๐ และหมายสำคัญสำหรับเจ้าก็คือ ปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง ปีที่สองก็จะเป็นสิ่งที่งอกเหมือนเดิม ปีที่สาม เจ้าจงหว่านและเก็บเกี่ยว ปลูกสวนองุ่น และกินผลของมัน ๓๑ และพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ที่รอดชีวิตและยังเหลืออยู่ ก็จะเจาะรากลึกลงไป และออกผลขึ้นมา ๓๒ ด้วยว่า บรรดาผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่จะออกไปจากเยรูซาเล็ม นั่นก็คือ กลุ่มที่รอดชีวิตจะออกไปจากภูเขาศิโยน ความรักอันแรงกล้าของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะกระทำการนี้

๓๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้คือ เขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ หรือยิงลูกธนูเข้าไปในนั้น หรือถือโล่มาประจัญเมือง หรือก่อเชิงเทินประชิดเมือง ๓๔ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เขามาจากทางใด เขาก็จะกลับออกไปทางนั้น และเขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ ๓๕ เพราะว่าเราจะปกป้องเมืองนี้ให้รอดปลอดภัยเพื่อนามของเรา และเพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเรา†

† **๓๗๓๕** 2 ซามูเอล 7:8-16

๓๖ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าไปที่ค่ายของชาวอัสซีเรีย และสังหารทหาร 185,000 คน
และเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นประชาชนก็พบว่า ทหารเหล่านั้นเป็นศพไปหมดแล้ว ๓๗ แล้วเซนนาเค
อริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ยกทัพกลับบ้านไป และอาศัยอยู่ที่นีนะเวห์ ๓๘ วันหนึ่งเมื่อท่าน
กำลังนมัสการอยู่ในวิหารของเทพเจ้านิสโรคของท่าน อัดรัมเมเลคและชาเรเซอร์บุตรของ
ท่านใช้ดาบฆ่าท่าน แล้วหนีเข้าไปในแผ่นดินอารารัต และเอสาร์ฮัดโดนบุตรของท่านครอง
ราชย์แทนท่าน

๓๘

เฮเซคียาห์ป่วย

๑ ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ล้มป่วยใกล้สิ้นใจ อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า บุตรของ
อามอสมาเยี่ยมท่าน และพูดว่า “พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ “จงจัดการสั่งเสียให้เรียบร้อย
เพราะเจ้าจะตาย เจ้าจะไม่หายป่วย” ๒ แล้วเฮเซคียาห์หันหน้าเข้าฝาผนัง และอธิษฐาน
ต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ๓ “โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ระลึกว่า ข้าพเจ้าดำเนินชีวิต ณ เบื้อง
หน้าพระองค์ด้วยความภักดีและด้วยสุดจิตสุดใจอย่างไร และข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งที่ดีใน
สายตาของพระองค์” และเฮเซคียาห์ก็ร้องไห้อย่างขมขื่น

๔ ครั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอิสยาห์ดังนี้ ๕ “จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้ากล่าวดังนี้ “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราเห็น
น้ำตาของเจ้า ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีชีวิตต่อไปอีก 15 ปี ๖ เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจาก
มือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และเราจะปกป้องเมืองนี้

๗ นี่คือหมายสำคัญสำหรับเจ้า ซึ่งมาจากพระผู้เป็นเจ้าคือ พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำสิ่งที่
พระองค์ได้สัญญาไว้ ๘ ดูเถิด เราจะทำให้เงาทอดลงจากแสงอาทิตย์ย้อนหลัง 10 ขั้นบน
นาฬิกาแดดของอาหัส” ดังนั้นเงาที่ทอดลงบนนาฬิกาแดดจึงย้อนหลัง 10 ขั้น*

๙ หลังจากที่เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ล้มป่วยและหายดีแล้ว ท่านเขียนข้อความดัง
ต่อไปนี้คือ

๑๐ “เราพูดว่า เมื่อเรามีอายุเพียงครึ่งของชีวิต
เราจะต้องจากไป
เราถูกกำหนดให้ไปใช้ชีวิตที่เหลือ
ที่ประตูแดนคนตาย
๑๑ เราพูดว่า เราจะไม่เห็นพระผู้เป็นเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าในดินแดนของคนเป็น
เราจะไม่เห็นมนุษย์
หรืออยู่ในหมู่ผู้อยู่อาศัยในโลกอีกต่อไป
๑๒ ที่อยู่ของเราถูกถอนและยืดไป
อย่างกระโจมของผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ
เราม้วนชีวิตของเราเหมือนอย่างคนทอผ้า
พระองค์ตัดข้าพเจ้าหลุดออกจากกี่
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทำให้ชีวิตข้าพเจ้า
ต้องจบลงในช่วงเวลาอันสั้น
๑๓ เราสงบนิ่งจนถึงรุ่งเช้า
พระองค์หักกระดูกข้าพเจ้าทุกชิ้นอย่างสิงโต
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทำให้ชีวิตข้าพเจ้า

---

* ๓๘๘ 2 พงศ์กษัตริย์ 20:11

ต้องจบลงในช่วงเวลาอันสั้น
๑๔ เราร้องเจี๊ยบจ๊าบเหมือนนกนางแอ่นหรือนกกระสา
เราร้องครำครวญเหมือนนกพิราบ
ตาของเรามองสู่เบื้องบนด้วยความอ่อนล้า
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ากลัดกลุ้ม
ขอพระองค์สัญญาให้ความปลอดภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด

๑๕ เราจะพูดอะไรได้ เพราะพระองค์ได้กล่าวกับเรา
และพระองค์เป็นผู้ที่กระทำ
เราดำเนินชีวิตด้วยความหดหู่ใจตลอดชีวิต
เพราะจิตวิญญาณของเราขมขื่น
๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า คนมีชีวิตอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้
และวิญญาณข้าพเจ้าพบชีวิตในสิ่งเหล่านี้เช่นกัน
ขอพระองค์เสริมสร้างสุขภาพของข้าพเจ้า
และทำให้ข้าพเจ้ามีชีวิตเถิด
๑๗ ดูเถิด ความขมขื่นมากที่ข้าพเจ้าได้รับ
เป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้า
และด้วยความรักของพระองค์
พระองค์ได้ช่วยชีวิตข้าพเจ้าจากหลุมแห่งความพินาศ
เพราะพระองค์ได้กำจัดบาปทั้งปวงของข้าพเจ้า
ไว้เบื้องหลังของพระองค์แล้ว
๑๘ ด้วยว่า แดนคนตายไม่ขอบคุณพระองค์
ความตายไม่สรรเสริญพระองค์
บรรดาผู้ที่ลงไปยังหลุมลึกแห่งแดนคนตาย
ไม่มีความหวังในความสัตย์จริงของพระองค์
๑๙ คนมีชีวิต คนมีชีวิต เขาขอบคุณพระองค์
เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าทำในวันนี้
พ่อบอกลูกๆ ถึง
ความสัตย์จริงของพระองค์

๒๐ พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยชีวิตข้าพเจ้า
และพวกเราจะบรรเลงเพลงด้วยเครื่องสาย
จนชั่วชีวิต
ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
๒๑ อิสยาห์ได้พูดว่า ให้พวกเขาเอามะเดื่อแห้ง 1 ก้อนมาแปะฝี เพื่อให้ท่านหายจากโรค
๒๒ เฮเซคียาห์ถามว่า อะไรจะเป็นหมายสำคัญที่เราจะรู้ว่า เราจะขึ้นไปยังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าได้อีก†

๓๙

ผู้ถือสาสน์จากบาบิโลน

๑ ในครั้งนั้น เมโรดัคบาลาดันบุตรของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลน ใช้ให้คนถือสาสน์ไปพร้อมกับเครื่องบรรณาการถึงเฮเซคียาห์ เพราะทราบว่าเฮเซคียาห์ป่วยและหายดีแล้ว
๒ เฮเซคียาห์ยินดีต้อนรับพวกเขา และให้ดูของมีค่าในคลัง เช่น เงิน ทองคำ เครื่องหอม

† **๓๘๒๒** 2 พงศ์กษัตริย์ 20:7,8

น้ำมันหอม อาวุธยุทโธปกรณ์ทั้งหมด คือทุกสิ่งที่เก็บไว้ในโรงเก็บของ ไม่มีสิ่งใดในวังและ
อาณาจักรที่เฮเซคียาห์ไม่ได้พาพวกเขาไปดู ๓ ครั้นแล้ว อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ก็มาหากษัตริย์เฮเซคียาห์ และพูดว่า "ชายเหล่านี้พูดอะไรบ้าง และพวกเขามาจากไหน"
เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขามาหาเราจากแดนไกล จากบาบิโลน" ๔ ท่านถามอีกว่า "พวก
เขาเห็นอะไรในวังของท่านบ้าง" เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขาเห็นทุกสิ่งที่อยู่ในวังของเรา
ไม่มีสิ่งใดในคลังสมบัติของเราทั้งหมดที่เราไม่ได้ให้เขาดู"

๕ อิสยาห์พูดกับเฮเซคียาห์ดังนี้ "ขอท่านฟังคำของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ๖ ดูเถิด
ใกล้จะถึงวันนั้น เมื่อทุกสิ่งที่อยู่ในวังของท่าน ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรพบุรุษของท่านได้สะสมไว้
มาจนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนไปยังบาบิโลน พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า จะไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย
๗ และบุตรหลานของท่านบางคนที่จะบังเกิดแก่ท่านซึ่งเป็นบิดา พวกเขาจะถูกพาตัวไปเป็น
ขันทีในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" ๘ เฮเซคียาห์พูดกับอิสยาห์ว่า "สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล
่าวผ่านท่านนั้นเป็นสิ่งดี" เพราะท่านคิดว่า "จะมีสันติสุขและความปลอดภัยขณะที่เรามีชี
วิตอยู่"

๔๐

ให้กำลังใจชนชาติของพระเจ้า

๑ พระเจ้าของพวกท่านกล่าวว่า
จงให้กำลังใจ ให้กำลังใจแก่ชนชาติของเรา
๒ จงพูดกับเยรูซาเล็มด้วยวาจาอันอ่อนหวาน
และร้องบอกเมืองนั้นว่า
การต่อสู้อย่างหนักของเมืองนั้นจบลงแล้ว
และได้รับอภัยโทษบาป
พระผู้เป็นเจ้าได้ทำโทษเมืองนั้น
เป็นสองเท่าของบาปทั้งปวงที่พวกเขาทำ

๓ มีเสียงร้องว่า "ในถิ่นทุรกันดาร
จงเตรียมทางของพระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม
จงทำทางในทะเลทรายให้ตรงเพื่อพระเจ้าของเรา*
๔ หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกให้สูงขึ้น
ภูเขาและเนินเขาทุกลูกจะถูกลดให้ต่ำลง
พื้นดินที่ไม่สม่ำเสมอจะเป็นทางเรียบ
และที่ขรุขระจะเป็นที่ราบ
๕ และพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าจะปรากฏ
และมนุษย์ทุกคนจะมองเห็นพร้อมกัน†
เพราะคำพูดออกจากปากของพระผู้เป็นเจ้า"

คำกล่าวของพระเจ้ายั่งยืนอยู่ตลอดกาล

๖ มีเสียงกล่าวว่า "จงร้องบอกเถิด"
และข้าพเจ้าพูดว่า "ข้าพเจ้าจะร้องอะไร"
มนุษย์ทุกคนเป็นเสมือนต้นหญ้า
และความงามเป็นเสมือนดอกไม้ในทุ่ง
๗ ต้นหญ้านั้นเหี่ยวแห้งและดอกร่วงโรย
เมื่อพระผู้เป็นเจ้าพ่นลมหายใจของพระองค์บนใบหญ้า

---

* **๔๐:๓** มัทธิว 3:3; มาระโก 1:3; ยอห์น 1:23 † **๔๐:๕** ลูกา 3:4-6

แน่ทีเดียว คนเป็นเสมือนต้นหญ้า
๘ ต้นหญ้านั้นเหี่ยวแห้งและดอกร่วงโรย
แต่คำกล่าวของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่ตลอดกาล‡

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

๙ จงขึ้นไปบนภูเขาสูง
โอ ผู้นำข่าวประเสริฐมายังศิโยน
จงโห่ร้องด้วยเสียงอันดัง
โอ ผู้นำข่าวประเสริฐมายังเยรูซาเล็ม
จงโห่ร้อง อย่ากลัวเลย
จงบอกเมืองต่างๆ ของยูดาห์ว่า
□ดูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า□
๑๐ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่มาด้วยอานุภาพ
และพระองค์ปกครองด้วยพลานุภาพ
ดูเถิด รางวัลของพระองค์อยู่กับพระองค์
และพระองค์จะตอบสนอง
๑๑ พระองค์จะเฝ้าฝูงแกะของพระองค์เหมือนผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ
พระองค์จะรวบรวมบรรดาลูกแกะไว้ในอ้อมแขน
และอุ้มพวกเขาแนบทรวงอกของพระองค์
และค่อยๆ นำ พวกแม่แกะที่มีลูกอ่อนกินนม

๑๒ ใครวัดห้วงน้ำด้วยอุ้งมือของเขา
และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยฝ่ามือได้
ใครรวบรวมผงคลีดินไว้ในถ้วยตวง
ใช้ตราชูชั่งเทือกเขา
และใช้เครื่องวัดน้ำหนักวัดเนินเขาได้
๑๓ ใครหยั่งพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าได้
หรือใครจะให้คำปรึกษาแก่พระองค์ได้§
๑๔ ใครเป็นผู้ที่พระองค์ปรึกษาด้วย
และใครทำให้พระองค์เข้าใจ
ใครสอนวิถีทางแห่งความยุติธรรมแก่พระองค์
และสอนความรู้แก่พระองค์
และชี้แนะให้พระองค์เข้าใจได้
๑๕ ดูเถิด บรรดาประชาชาติเป็นเหมือนหยดน้ำหยดหนึ่งในถัง
และนับว่าเป็นเช่นเดียวกับฝุ่นบนตราชู
ดูเถิด พระองค์ชั่งหมู่เกาะต่างๆ เหมือนชั่งผงธุลี
๑๖ เลบานอนไม่ดีพอที่จะเป็นเชื้อเพลิง
และสัตว์ป่าที่นั่นก็มีไม่พอเพื่อใช้เผาเป็นของถวาย
๑๗ ประชาชาติทั้งปวงไม่สามารถกระทำสิ่งใดต่อพระองค์ได้
พวกเขาเปล่าประโยชน์ยิ่งกว่าศูนย์
และมีสภาพว่างเปล่า

๑๘ ฉะนั้นแล้ว พวกท่านจะเปรียบพระเจ้ากับผู้ใด
หรือจะเปรียบรูปลักษณ์ของพระองค์กับอะไร

---

‡ **๔๐□๘** 1 เปโตร 1:24,25 § **๔๐□๑๓** โรม 11:34; 1 โครินธ์ 2:16

๑๙ รูปเคารพเป็นสิ่งที่ช่างฝีมือหล่อขึ้น
ช่างทองชุบมันด้วยทองคำ
และทำสร้อยเงินสวมให้รูปเคารพ
๒๐ คนทียากไร้เกินไปที่จะมอบของถวายเช่นนั้น
ก็จะเลือกไม้ที่ไม่ผุ
เขาหาช่างฝีมือผู้ชำนาญ
ติดตั้งรูปเคารพที่ขยับเขยื้อนไม่ได้

๒๑ ท่านไม่ทราบหรือ
ท่านไม่ได้ยินหรือ
ท่านไม่ได้รับฟังมาตั้งแต่แรกหรือ
ท่านไม่เข้าใจนับตั้งแต่การวางฐานรากของแผ่นดินโลกหรือ
๒๒ พระองค์พำนักอยู่เหนือโค้งของแผ่นดินโลก
และบรรดาผู้อยู่อาศัยเป็นเหมือนตั๊กแตน
พระองค์แผ่ฟ้าสวรรค์ออกเหมือนปะรำ
และกางฟ้าสวรรค์ออกเหมือนกระโจมเพื่อเป็นทีพำนัก
๒๓ พระองค์ทำให้บรรดาผู้นำกระทำสิ่งใดไม่ได้เลย
และทำให้บรรดาผู้ปกครองของแผ่นดินโลกเป็นดั่งความว่างเปล่า
๒๔ พวกเขายังไม่ทันจะถูกปลูก ยังไม่ทันจะถูกหว่านเมล็ด
กิ่งก้านยังไม่ทันงอกรากลงดิน
เมื่อพระองค์พ่นลมหายใจใส่พวกเขา พวกเขาก็เหี่ยวเฉาไป
และพายุหมุนหอบพวกเขาไปเหมือนแกลบ

๒๕ องค์ผู้บริสุทธิ์กล่าวว่า “ฉะนั้นพวกเจ้าจะเปรียบเราได้กับใคร
ว่าเราควรจะเป็นเหมือนกับเขา”
๒๖ ท่านจงเงยหน้าขึ้นดูสิ
ใครสร้างสิ่งเหล่านี้
พระองค์ผู้สร้างทุกสิ่งที่อยู่บนฟ้าจำนวนมหาศาล
เรียกชื่อทุกสิ่งบนนั้น
ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
และเพราะว่าพระองค์มีอานุภาพยิ่งนัก
จึงไม่มีสิ่งใดขาดหายไปเลย

๒๗ โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมท่านจึงพูด
โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมท่านจึงกล่าวดังนี้
“พระผู้เป็นเจ้าไม่เห็นวิถีทางของเรา
และพระเจ้าไม่สนใจให้ความยุติธรรมแก่เรา”
๒๘ พวกท่านไม่รู้หรอกหรือ
พวกท่านไม่ได้ยินหรอกหรือ
พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าตลอดกาล
องค์ผู้สร้างแดนไกลสุดขอบโลก
พระองค์ไม่อ่อนล้าหรือสิ้นกำลัง
ความหยั่งรู้ของพระองค์หามีขอบเขตจำกัดไม่
๒๙ พระองค์มอบอานุภาพให้แก่ผู้อ่อนล้า

และเสริมกำลังแก่ผู้ที่ขาดพลัง
๓๐ แม้บรรดาวัยรุ่นก็ยังจะอ่อนล้าและสิ้นกำลัง
และชายหนุ่มจะอ่อนแรง
๓๑ แต่บรรดาผู้ที่รอคอยพระผู้เป็นเจ้า
จะได้รับการเสริมสร้างพลังขึ้นใหม่
พวกเขาจะโผขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี
พวกเขาจะวิ่ง แต่ไม่หมดกำลัง
พวกเขาจะเดิน แต่ไม่อ่อนล้า

๔๑

อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า

๑ □โอ หมู่เกาะทั้งหลายเอ๋ย จงนิ่งเงียบต่อหน้าเรา
ให้บรรดาชนชาติเสริมสร้างพลังของพวกเขาขึ้นใหม่
ให้พวกเขาเข้ามาใกล้ แล้วก็ให้พวกเขาพูด
เราเข้ามาร่วมชุมนุมกันในที่พิพากษาเถิด

๒ ใครกระตุ้นชายคนหนึ่งจากทิศตะวันออก
เขาประสบชัยชนะทุกก้าวของเขา
บรรดาประชาชาติถูกมอบให้อยู่ในมือของเขา
เพื่อให้เขาเหยียบย่ำบรรดากษัตริย์
เขาปราบพวกเขาด้วยดาบเหมือนผงคลีดิน
และขับไล่พวกเขาไปด้วยคันธนูของเขาเหมือนแกลบ
๓ เขาตามล่าและดำเนินผ่านพ้นไปอย่างปลอดภัย
และเดินในทางที่เขาไม่เคยเหยียบย่างมาก่อน
๔ ใครเป็นผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความสำเร็จ
ผู้ที่เรียกทุกชั่วอายุคนออกมานับแต่ครั้งปฐมกาล
เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราอยู่กับชั่วอายุแรก
และเราจะอยู่กับชั่วอายุสุดท้าย เราคือผู้นั้น□

๕ หมู่เกาะต่างๆ ได้เห็นแล้ว และเกรงกลัว
แดนไกลสุดขอบโลกสั่นสะเทือน
พวกเขาได้เข้ามาใกล้ และก็ถึงแล้ว
๖ ทุกคนต่างช่วยเหลือเพื่อนบ้านของตน
และพูดต่อกันและกันว่า □จงเข้มแข็งเถิด□
๗ ช่างฝีมือให้กำลังใจช่างทอง
และผู้ที่ใช้ค้อนทุบให้เรียบกระตุ้นผู้ที่ตีทั่ง
เขาบอกผู้ที่เชื่อมโลหะว่า □งานออกมาดี□
พวกเขาตอกตะปูรูปเคารพให้แข็งแรง เพื่อไม่ให้มันขยับเขยื้อน

๘ □แต่อิสราเอล เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
ยาโคบผู้ที่เราได้เลือก
เชื้อสายของอับราฮัมเพื่อนของเรา
๙ เราเอาตัวเจ้าออกมาจากแดนไกลสุดขอบโลก
และเรียกจากที่ไกลสุดของโลก

เราบอกเจ้าว่า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
เราได้เลือกเจ้า และไม่ได้ปฏิเสธเจ้า
๑๐ ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่าหวั่นกลัว เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราจะเสริมกำลังแก่เจ้า เราจะช่วยเจ้า
เราจะค้ำจุนเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา

๑๑ ดูเถิด ทุกคนที่เกรี้ยวกราดเจ้า
จะได้รับความอับอายและสับสน
บรรดาผู้ที่ต่อต้านเจ้า
จะทำสิ่งใดไม่ได้และจะสิ้นชีวิต
๑๒ เจ้าจะค้นหาพวกที่ราวีกับเจ้า
แต่เจ้าจะหาไม่พบ
พวกที่สู้รบกับเจ้า
จะทำสิ่งใดไม่ได้เลย
๑๓ เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
เราจูงมือขวาของเจ้า
เรานี่แหละพูดกับเจ้าว่า อย่ากลัวเลย
เราเป็นผู้ที่ช่วยเจ้า
๑๔ อย่ากลัวเลย หนอนยาโคบเอ๋ย
โอ อิสราเอลผู้น้อย
พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เราเป็นผู้ที่ช่วยเจ้า
ผู้ไถ่ของเจ้าคือองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
๑๕ ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเป็นเครื่องนวดข้าวใหม่
ทั้งคมและมีฟัน
เจ้าจะนวดบดเทือกเขา
และเจ้าจะทำให้เนินเขาเป็นเหมือนแกลบ
๑๖ เจ้าจะฝัดร่อนพวกเขา และลมจะพัดพาพวกเขาไปเสีย
และพายุอันแรงกล้าจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป
และเจ้าจะยินดีในพระผู้เป็นเจ้า
เจ้าจะสรรเสริญในองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลด้วยความภาคภูมิ

๑๗ เมื่อผู้ขัดสนและยากไร้เสาะหาน้ำ
แต่ก็ไม่มีน้ำ
และลิ้นของพวกเขาแห้งผากด้วยความกระหาย
เราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าจะตอบพวกเขา
เราผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอลจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา
๑๘ เราจะทำให้แม่น้ำหลายสายไหลบนที่ราบสูง
และน้ำพุพุ่งในท่ามกลางหุบเขา
เราจะทำให้มีแอ่งน้ำในถิ่นทุรกันดาร
และแหล่งน้ำพุบนแผ่นดินอันแห้งแล้ง
๑๙ เราจะให้มีต้นซีดาร์ ต้นสีเสียด ต้นเมอร์เทิล และต้นมะกอก
ในถิ่นทุรกันดาร
เราจะให้มีทั้งต้นสน ต้นเพลน และต้นสนไซเปรส

ขึ้นด้วยกันในทะเลทราย
๒๐ เพื่อพวกเขาจะเห็นและทราบ
จะพิจารณาและเข้าใจด้วยกันว่า
พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยมือของพระองค์
องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลได้บันดาลให้มีขึ้นมา□

รูปเคารพที่ไร้ประโยชน์

๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
□ยื่นคำร้องของเจ้าเถิด□
กษัตริย์ของยาโคบกล่าวว่า
□นำข้อพิสูจน์ของเจ้ามา□
๒๒ ให้พวกเขานำรูปเคารพมา
และบอกพวกเราว่าอะไรจะเกิดขึ้น
บอกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมา
เพื่อพวกเราจะได้พิจารณา
และจะได้ทราบผลลัพธ์
หรือแจ้งให้พวกเราทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น
๒๓ จงบอกพวกเราว่า อะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้
เพื่อจะได้ทราบว่าพวกท่านเป็นเทพเจ้า
กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสิ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย
พวกเราจะได้ตกใจกลัวและหวาดหวั่นพรั่นพรึง
๒๔ ดูเถิด พวกท่านไม่สามารถกระทำสิ่งใดได้
และการงานของท่านเปล่าประโยชน์ยิ่งกว่าศูนย์
ผู้ที่เลือกท่านเป็นผู้ที่น่ารังเกียจ

๒๕ □เรากระตุ้นคนหนึ่งจากทิศเหนือ และเขาก็มาแล้ว
จากทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น และเขาจะร้องเรียกนามของเรา
เขาจะเหยียบย่ำบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองราวกับว่าพวกเขาเป็นปูนสอ
ประหนึ่งว่าเขาเป็นช่างปั้นหม้อเหยียบย่ำดินเหนียว□
๒๖ ใครแจ้งเรื่องนี้ตั้งแต่แรกเริ่ม พวกเราจึงจะได้ทราบกัน
หรือเล่าล่วงหน้า พวกเราจึงจะพูดได้ว่า □ท่านถูกต้อง□
ไม่มีใครที่ประกาศ
ไม่มีใครที่แจ้ง
ไม่มีใครที่ได้ยินคำพูดของท่าน
๒๗ □เราเป็นผู้แรกที่บอกศิโยนว่า □ดูเถิด นี่ไงพวกเขาอยู่นี่□
และเรามอบผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เยรูซาเล็ม
๒๘ แต่เมื่อเรามองดู ก็ไม่มีใครเลย
ไม่มีรูปเคารพใดเป็นทีปรึกษาได้
ที่ตอบคำถามเราได้
๒๙ ดูเถิด รูปเคารพเหล่านี้ไร้ประโยชน์
ไม่ปรากฏผลแต่อย่างไร
รูปเคารพที่หล่อขึ้นเป็นเพียงลมที่ว่างเปล่า

๔๒

ผู้รับใช้ที่ได้รับเลือกของพระผู้เป็นเจ้า

๑ ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรา ผู้ที่เราค้ำจุน
ผู้ที่เราเลือก ซึ่งเป็นผู้ที่จิตวิญญาณของเราชื่นชม
เราได้มอบวิญญาณของเราไว้ให้ท่าน
ท่านจะให้ความยุติธรรมแก่บรรดาประชาชาติ
๒ ท่านจะไม่ร้องเสียงดังหรือเปล่งเสียง
หรือให้ผู้คนได้ยินทีถนน
๓ ไม้อ้อที่หักแล้วท่านจะไม่ทำลาย
และไส้ตะเกียงที่ริบหรี่ท่านจะไม่ทำให้ดับ
ท่านจะตัดสินด้วยความยุติธรรม*
๔ ท่านจะไม่สืนกำลังหรือท้อใจ
จนกว่าท่านสถาปนาความยุติธรรมบนแผ่นดินโลก
และหมู่เกาะต่างๆ รอรับคำแนะนำของท่าน

๕ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า
พระองค์สร้างฟ้าสวรรค์ให้แผ่กว้างออกไป
ผู้แผ่แผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้น
ผู้ประทานลมหายใจแก่ประชาชนบนโลก
และประทานวิญญาณแก่บรรดาผู้ที่เดินอยู่บนนั้น
กล่าวดังนี้ว่า
๖ เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้เรียกเจ้าตามความชอบธรรม
เราจะจูงมือเจ้าและรับเจ้าไว้
เพื่อเป็นพันธสัญญาสำหรับชนชาติ
และเป็นแสงสว่างแก่บรรดาประชาชาติ
๗ เพื่อเปิดตาที่มืดบอด
เพื่อพาบรรดานักโทษออกจากคุกใต้ดิน
และบรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดออกจากที่คุมขัง
๘ เราคือพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นชื่อของเรา
เราจะไม่มอบบารมีของเราให้แก่ผู้ใด
ไม่มอบคำสรรเสริญของเราให้แก่รูปเคารพสลักใดๆ
๙ ดูเถิด เหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาได้เกิดขึ้นแล้ว
และบัดนี้เราประกาศให้รู้ถึงเรื่องใหม่ๆ
เราบอกให้พวกเจ้ารู้
ก่อนที่จะเกิดขึ้น

ร้องเพลงบทใหม่แด่พระผู้เป็นเจ้า

๑๐ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์จากทุกมุมโลก
ให้ทะเลและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้น
หมู่เกาะต่างๆ และบรรดาผู้อยู่อาศัยในนั้น
๑๑ ให้ถิ่นทุรกันดารและเมืองต่างๆ ส่งเสียงร้อง
หมู่บ้านต่างๆ ที่เคดาร์อาศัยอยู่
ให้บรรดาผู้อยู่อาศัยของเส-ลาร้องเพลงถวายด้วยความยินดี

---

* **๔๒๓** มัทธิว 12:18-21

ให้พวกเขาเปล่งเสียงดังจากยอดเขา
๑๒ ให้พวกเขาถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้า
และประกาศคำสรรเสริญแด่พระองค์ในหมู่เกาะต่างๆ
๑๓ พระผู้เป็นเจ้าเดินออกไปอย่างผู้มีมหิทธานุภาพ
พระองค์กระตุ้นความรักอันแรงกล้าอย่างนักรบ
พระองค์ร้องขึ้นและเปล่งเสียง
พระองค์แสดงอานุภาพของพระองค์ต่อพวกศัตรูของพระองค์

๑๔ เราเงียบมาเป็นเวลายาวนาน
เรานิ่งเฉยและยับยั้งตัวเอง
เราจะส่งเสียงร้องอย่างหญิงเจ็บครรภ์
เราจะหายใจอ้าปากและกระหืดกระหอบ
๑๕ เราจะทำลายเทือกเขาและเนินเขา
และทำให้พืชผักเหี่ยวแห้ง
เราจะทำให้แม่น้ำกลายเป็นหมู่เกาะต่างๆ
และทำให้แหล่งน้ำเหือดแห้ง
๑๖ และเราจะนำคนตาบอด
ไปในทางที่พวกเขาไม่รู้
เราจะนำพวกเขาไป
ในวิถีทางที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน
เราจะทำให้ความมืดที่อยู่ตรงหน้าเขาเป็นแสงสว่าง
ทำทีขรุขระให้เรียบราบ
เราจะทำสิ่งเหล่านี้
และเราไม่ทอดทิ้งพวกเขา
๑๗ แต่บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเคารพสลัก
คือพวกที่พูดกับรูปเคารพที่หล่อขึ้นว่า
ท่านเป็นพระเจ้าของเรา
คนเหล่านี้จะหันกลับในความอับอาย

อิสราเอลไม่ได้ยินและมองไม่เห็น

๑๘ จงฟังเถิด พวกเจ้าที่หูหนวก
และดูเถิด พวกเจ้าที่ตาบอด เพื่อเจ้าจะได้เห็น
๑๙ ใครตาบอดนอกจากผู้รับใช้ของเรา
หรือหูหนวกเช่นเดียวกับผู้ส่งสาสน์ของเราที่เราใช้ไป
ใครตาบอดเช่นเดียวกับผู้มีสันติสุข
หรือตาบอดเช่นเดียวกับผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า
๒๐ เจ้าเห็นหลายสิ่ง แต่ไม่ใส่ใจ
หูของเจ้าเปิด แต่เจ้าไม่ได้ยิน
๒๑ เพื่อความชอบธรรมของพระองค์
พระผู้เป็นเจ้ายินดีที่จะให้กฎบัญญัติของพระองค์
เป็นทีประจักษ์และยิ่งใหญ่
๒๒ แต่นี่เป็นชนชาติที่ถูกปล้นและยึดมา
พวกเขาทุกคนถูกกับดักอยู่ในหลุม
และถูกซ่อนอยู่ในคุก
พวกเขากลายเป็นของปล้นที่ไม่มีใครช่วยเหลือได้

เป็นทรัพย์ที่ถูกปล้นทีไม่มีใครพูดว่า คืนให้ไป
๒๓ ใครในพวกท่านที่จะเงี่ยหูฟังเรื่องนี้
จะตั้งใจฟังสิ่งที่จะเกิดขึ้น
๒๔ ใครมอบยาโคบให้แก่นักปล้น
หรือมอบอิสราเอลให้แก่พวกปล้นสะดม
พวกเรากระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้ามิใช่หรือ
เมื่อพวกเขาไม่ดำเนินชีวิตในวิถีทางของพระองค์
และไม่เชื่อฟังกฎบัญญัติของพระองค์
๒๕ พระองค์จึงหลั่งความกริ้วอันร้อนแรง
และความรุนแรงของสงครามของพระองค์บนตัวเขา
ทำให้รอบตัวของเขาลุกเป็นไฟ แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจ
ไฟไหม้ตัวเขาอยู่ แต่เขาก็ยังไม่ใส่ใจ

๔๓

องค์ผู้ช่วยให้รอดของอิสราเอล

๑ แต่บัดนี้ ยาโคบเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าสร้างท่านขึ้นมา
อิสราเอลเอ๋ย พระองค์ปั้นท่านขึ้นมา
พระองค์กล่าวว่า
อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว
เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา
๒ เมื่อเจ้าเดินผ่านไปทางสายน้ำ
เราจะอยู่กับเจ้า
และผ่านทางแม่น้ำ
มันก็จะไม่ท่วมตัวเจ้า
เมื่อเจ้าเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ไหม้
และเปลวไฟจะไม่เผาตัวเจ้า
๓ เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
เราคือผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเจ้า
เรามอบอียิปต์ให้เป็นค่าไถ่ของเจ้า
คูชและเส-บาเพื่อแลกเปลี่ยนกับเจ้า
๔ เพราะเจ้ามีคุณค่าในสายตาของเรา
เป็นทียกย่อง และเรารักเจ้า
เรามอบชีวิตคนทั้งหลายเพื่อเจ้า
และมอบบรรดาชนชาติเพื่อแลกเปลี่ยนกับชีวิตของเจ้า
๕ อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า
เราจะนำผู้สืบเชื้อสายของเจ้ามาจากทิศตะวันออก
และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากทิศตะวันตก
๖ เราจะพูดกับทิศเหนือว่ายอมเสียเถิด
และพูดกับทิศใต้ว่าอย่ายึดหน่วง
นำบรรดาบุตรชายของเรามาจากแดนไกล
และบรรดาบุตรหญิงของเราจากสุดมุมโลก
๗ ทุกคนที่ถูกเรียกตามนามของเรา
เราสร้างเขาขึ้นมาเพื่อบารมีของเรา
ซึ่งเราปั้นและสร้างขึ้นมา

๘ จงนำบรรดาผู้มีตาแต่มองไม่เห็น

ผู้มีหูแต่ไม่ได้ยินออกมา
๙ ประชาชาติทั้งปวงร่วมชุมนุมกัน
และบรรดาชนชาติประชุมร่วมกัน
มีใครในพวกเขาที่จะประกาศเรื่องนี้
และให้พวกเราเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาได้
ให้พวกเขาพาพยานทั้งหลายมาพิสูจน์ให้เห็นว่า พวกเขาเป็นฝ่ายถูก
และให้คนอื่นได้ยินและพูดกันได้ว่า "เป็นเรื่องจริง"
๑๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "พวกเจ้าเป็นพยานของเรา
และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้
เพื่อเจ้าจะได้รู้และเชื่อเรา
และเข้าใจว่าเราคือผู้นั้น
ไม่มีพระเจ้าที่ถูกสร้างขึ้นมาก่อนหน้าเรา
และภายหลังเราก็จะไม่มีเช่นกัน
๑๑ เรานี่แหละคือพระผู้เป็นเจ้า
และไม่มีผู้ช่วยให้รอดพ้นนอกจากเรา
๑๒ เราประกาศ เราช่วยให้รอดพ้น และให้เป็นทีทราบกันแล้ว
เมื่อไม่มีเทพเจ้าต่างชาติท่ามกลางพวกเจ้า
และพวกเจ้าเป็นพยานของเรา" พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "และเราคือพระเจ้า
๑๓ และนับจากปฐมกาล เราคือผู้นั้น
ไม่มีผู้ใดที่สามารถคว้าไปจากมือของเราได้
เราลงมือกระทำสิ่งใด แล้วใครจะมาขวางได้"

๑๔ พระผู้เป็นเจ้าผู้ไถ่ของท่าน
องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลกล่าวดังนี้
"เพื่อพวกเจ้า เราส่งเขาไปยังบาบิโลน
และนำพวกบาบิโลนทั้งปวงลงมาอย่างพวกลี้ภัย
รวมถึงพวกชาวเคลเดียด้วย ลงมาในเรือที่พวกเขาภูมิใจนัก
๑๕ เราคือพระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้บริสุทธิ์ของเจ้า
ผู้สร้างของอิสราเอล กษัตริย์ของเจ้า"

๑๖ พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทำทางในทะเล
ทำทางผ่านในห้วงน้ำลึก
๑๗ ผู้นำรถศึกและม้า
กองทัพและนักรบออกมา
พวกเขานอนลงและลุกขึ้นอีกไม่ได้
พวกเขาสิ้นฤทธิ์และแน่นิ่งดับไปอย่างไส้ตะเกียง
พระองค์กล่าวดังนี้
๑๘ "อย่าจดจำเรื่องเก่าๆ
หรือนึกถึงเรื่องในอดีต
๑๙ ดูเถิด เรากำลังกระทำสิ่งใหม่
ซึ่งผุดขึ้นมาในบัดนี้ เจ้าไม่รู้หรอกหรือ
เราจะสร้างทางในถิ่นทุรกันดาร
และให้เกิดธารน้ำในที่รกร้างว่างเปล่า

๒๐ พวกสุนัขป่าจะให้เกียรติเรา
ทั้งหมาในและนกกระจอกเทศ
เพราะเราทำให้เกิดมีน้ำในถิ่นทุรกันดาร
ให้มีธารน้ำในที่รกร้างว่างเปล่า
เพื่อให้ชนชาติที่เราเลือกมีน้ำดื่ม
๒๑ ชนชาติที่เราปั้นขึ้นเพื่อเราเอง
เพื่อให้พวกเขากล่าวคำสรรเสริญถึงเรา

๒๒ โอ ยาโคบเอ๋ย เจ้าก็ยังไม่ได้ร้องเรียกถึงเรา
แต่อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเอือมระอาเรา
๒๓ เจ้าไม่ได้นำแกะสำหรับเผาเป็นของถวายมาให้เรา
หรือมอบเครื่องสักการะเป็นการให้เกียรติเรา
เราไม่ได้ให้เจ้าแบกภาระเรื่องของถวาย
หรือทำให้เจ้าเบื่อหน่ายเรื่องกำยาน
๒๔ เจ้าไม่ได้ใช้เงินซื้ออ้อหอม
หรือทำให้เราพอใจด้วยเครื่องสักการะที่มีไขมัน
แต่เจ้าทำให้เราหนักใจด้วยบาปของเจ้า
เจ้าได้ทำให้เราเอือมระอาด้วยความชั่วของเจ้า

๒๕ เรานั่นแหละคือผู้นั้น
ที่ยกโทษการล่วงละเมิดเพื่อเราเอง
และเราจะไม่จดจำบาปของเจ้า
๒๖ จงนึกถึงเรา เรามาโต้วาจากัน
เจ้าจงยื่นคดีของเจ้า
เพื่อพิสูจน์ว่า เจ้าไม่มีความผิด
๒๗ บิดาต้นตระกูลของเจ้าทำบาป
และบรรดาตัวแทนของเจ้าล่วงละเมิดต่อเรา
๒๘ ฉะนั้น เราจึงทำให้บรรดาผู้นำของสถานที่บริสุทธิ์เป็นทีดูหมิ่น
และมั่นหมายให้ยาโคบรับความพินาศ
และให้อิสราเอลเป็นทีดูถูก

๔๔

พระผู้เป็นเจ้าเลือกอิสราเอล

๑ บัดนี้ โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา จงฟังเถิด
อิสราเอล ผู้ที่เราได้เลือกไว้
๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้สร้างเจ้าขึ้นมา
องค์ผู้สร้างเจ้าจากครรภ์
และจะช่วยเหลือเจ้า กล่าวดังนี้ว่า
อย่ากลัวเลย โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
เยชูรูนผู้ที่เราได้เลือกไว้
๓ เพราะเราจะหลั่งน้ำลงบนแผ่นดินแห้งผาก
และให้เกิดลำธารบนพื้นดินแห้ง
เราจะหลั่งวิญญาณของเราสู่ทายาทของเจ้า
และพรของเราสู่บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า
๔ พวกเขาจะผุดขึ้นท่ามกลางหญ้า
อย่างต้นหลิวที่ข้างลำธารน้ำไหล

๕ คนหนึ่งจะพูดว่า เราเป็นของพระผู้เป็นเจ้า
อีกคนหนึ่งจะร้องเรียกนามของยาโคบ
และอีกคนจะเขียนบนมือของเขาว่า เป็นของพระผู้เป็นเจ้า
และตั้งชื่ออิสราเอลเป็นชื่อตนเอง

๖ พระผู้เป็นเจ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล และผู้ไถ่ของเขา
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้
เราเป็นเบื้องต้น และเราเป็นเบื้องปลาย
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา
๗ ใครบ้างที่เป็นเหมือนเรา ให้เขาป่าวประกาศ
ให้เขาประกาศและชี้แจงให้เห็น ณ เบื้องหน้าเราว่า
ได้เกิดอะไรขึ้นตั้งแต่เราได้สถาปนาชนชาติโบราณ
และอะไรที่จะมาถึง
และให้พวกเขาบอกล่วงหน้าว่า อะไรจะเกิดขึ้น
๘ อย่ากลัวหรือหวาดหวั่นเลย
เราเคยบอกเจ้าตั้งแต่กาลก่อน และประกาศเรื่องนี้แล้วมิใช่หรือ
พวกเจ้าเป็นพยานของเรา
มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเราหรือ
ไม่มีศิลาอื่นใด เรารู้ว่าไม่มีเลย

ความเขลาของรูปเคารพ

๙ ทุกคนที่ปั้นรูปเคารพไม่สามารถทำสิ่งใดได้ และสิ่งที่พวกเขาเทิดทูนก็ไร้ประโยชน์
บรรดาผู้ที่เป็นพยานเพื่อพวกเขาไม่สามารถมองเห็นหรือรู้อะไร พวกเขาจะเผชิญกับความ
อับอาย ๑๐ ใครจะปั้นเทพเจ้า หรือหล่อรูปเคารพโดยไม่ได้ผลกำไร ๑๑ ดูเถิด ผู้ที่เกี่ยวข้องกับ
เขาจะต้องอับอาย และช่างฝีมือเป็นเพียงมนุษย์ ปล่อยให้พวกเขามาชุมนุมร่วมกัน ให้พวก
เขายืนกราน พวกเขาจะต้องตกตะลึง จะต้องอับอายไปด้วยกัน
๑๒ ช่างตีเหล็กใช้เครื่องมือรมถ่านให้ร้อน เขาใช้แขนที่แข็งแรงขึ้นรูปด้วยค้อน เมื่อเขา
รู้สึกหิว กำลังของเขาก็ถอยลง และเขาจะเป็นลมถ้าไม่ได้ดื่มน้ำ ๑๓ ช่างไม้ใช้ไม้วัดและใช้
ดินสอขีดเครื่องหมาย เขาใช้กบไสไม้ให้เป็นรูปร่างขึ้นมา และขีดเครื่องหมายด้วยวงเวียน
เขาสลักให้เป็นรูปร่างมนุษย์คนหนึ่ง ตามความงามของมนุษย์ เพื่อให้อยู่ในบ้าน ๑๔ เขาตัด
ต้นซีดาร์ เขาเลือกต้นสนไซเปรัสหรือต้นโอ๊กซึ่งเจริญงอกงามได้เองในหมู่ต้นไม้ในป่า เขา
ปลูกต้นซีดาร์และฝนช่วยทำให้มันโตขึ้น ๑๕ แล้วมนุษย์ใช้ต้นไม้เป็นเชื้อเพลิง เขาตัดส่วน
หนึ่งมาใช้เพื่อให้ความอบอุ่น เขาติดไฟและอบขนมปัง เขาเอาไม้มาทำเป็นเทพเจ้าและ
นมัสการ เขาทำเป็นรูปเคารพและก้มกราบ ๑๖ ไม้อีกครึ่งหนึ่งเขาใช้ก่อไฟ เพื่อย่างเนื้อสัตว์
และรับประทานจนอิ่มหนำ เขาได้รับความอบอุ่นและพูดว่า โอ ฉันอุ่นสบาย ฉันเห็นเปลว
ไฟแล้ว ๑๗ ไม้ที่ยังเหลืออยู่ เขาทำเป็นรูปเทพเจ้า คือรูปเคารพของเขา และก้มกราบและ
นมัสการ เขาอธิษฐานต่อรูปเคารพว่า ช่วยข้าพเจ้าให้รอดเถิด เพราะท่านเป็นเทพเจ้าของ
ข้าพเจ้า
๑๘ พวกเขาไม่รู้และไม่เห็นแจ้ง เพราะเขาปิดตา จึงทำให้มองไม่เห็น และปิดจิตใจ จึง
ทำให้ไม่เข้าใจ ๑๙ ไม่มีใครนึกถึง หรือมีความรู้ หรือเห็นแจ้งที่จะพูดว่า ฉันใช้เผาไฟครึ่ง
หนึ่ง ฉันใช้อบขนมปังบนถ่านร้อน ฉันย่างเนื้อกินแล้ว และฉันควรจะใช้ไม้ที่เหลือทำสิ่งที่
น่ารังเกียจหรือ ฉันควรจะก้มให้กับท่อนไม้หรือ ๒๐ เขากินขี้เถ้า จิตใจที่หลงผิดทำให้เขา
ถูกหลอกลวง และเขาช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ หรือแม้จะพูดว่า สิ่งที่ฉันถือในมือขวานี้เป็น
สิ่งหลอกลวงหรือเปล่า

พระผู้เป็นเจ้าไถ่อิสราเอล

๒๑ โอ ยาโคบเอ๋ย จงจดจำสิ่งเหล่านี้ไว้
โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
เราปั้นเจ้าขึ้นมา เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า
๒๒ เราได้กำจัดการล่วงละเมิดของเจ้าเหมือนกำจัดก้อนเมฆ
และกำจัดบาปของเจ้าเหมือนกำจัดหมอก
จงกลับมาหาเรา
เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว

๒๓ ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลงเพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งนี้
โอ โลกเบื้องล่างเอ๋ย จงส่งเสียงร้อง
โอ เทือกเขา ป่าไม้และต้นไม้ทุกต้นเอ๋ย
จงโห่ร้องด้วยเสียงเพลง
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ไถ่ยาโคบแล้ว
และพระองค์จะสำแดงพระบารมีของพระองค์ในอิสราเอล

๒๔ พระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้ไถ่ของเจ้า
ผู้สร้างเจ้านับตั้งแต่อยู่ในครรภ์กล่าวดังนี้
เราคือพระผู้เป็นเจ้า
ผู้สร้างสรรพสิ่ง
ผู้เดียวที่สร้างฟ้าสวรรค์ให้แผ่กว้างออกไป
ผู้กางแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง
๒๕ เราทำให้เห็นว่า การอัศจรรย์ของพวกคุยโวโอ้อวดไม่เป็นความจริง
ทำให้ผู้ทำนายกลายเป็นคนโง่
เราทำให้ผู้เรืองปัญญาให้คำปรึกษาผิดๆ
ทำให้เห็นว่าความรู้ของพวกเขาไร้สาระ
๒๖ เรายืนยันคำพูดของผู้รับใช้ของพระองค์
และทำให้คำของบรรดาผู้ประกาศของพระองค์สัมฤทธิผล
เราเป็นผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า จะมีคนอาศัยอยู่
และกล่าวถึงเมืองต่างๆ ของยูดาห์ว่า จะถูกสร้างขึ้น
และเราจะสถาปนาสิ่งที่ปรักหักพังขึ้นใหม่
๒๗ เราเป็นผู้กล่าวกับห้วงน้ำลึกว่า จงแห้งเสีย
เราจะทำให้แม่น้ำของเจ้าแห้งเหือด
๒๘ เรากล่าวถึงไซรัสว่า เขาเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของเรา
และเขาจะทำให้จุดมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสัมฤทธิผล*
และกล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า จะถูกสร้างขึ้น
และกล่าวถึงพระวิหารว่า ฐานรากจะถูกวาง

๔๕

ไซรัสเครื่องมือของพระเจ้า

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับไซรัสผู้ที่พระองค์เจิมดังนี้
เราได้ทำให้มือขวาของเขาแข็งแกร่ง

* **๔๔๒๘** เอสรา 1:1

เพื่อปราบบรรดาประชาชาติที่อยู่เบื้องหน้าเขา
และเพื่อปลดอำนาจของบรรดากษัตริย์
เพื่อเปิดประตูที่อยู่ข้างหน้าเขา
และประตูเมืองจะไม่ปิดกั้นเขา
๒ เราจะไปเบื้องหน้าเจ้า
และทำที่สูงให้ราบ
เราจะพังประตูทองสัมฤทธิให้เป็นชิ้นๆ
และหักซี่ลูกกรงเหล็ก
๓ เราจะให้ของล้ำค่าที่อยู่ในที่มืดแก่เจ้า
และให้ความมั่งคั่งที่สะสมไว้ในที่ลี้ลับ
เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เรานี่แหละคือพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของอิสราเอล ที่เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า
๔ เพื่อยาโคบผู้รับใช้ของเรา
และอิสราเอลผู้ที่เราเลือก
เราเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า
เราตั้งชื่อให้แก่เจ้า แม้ว่าเจ้าจะไม่เคยรู้จักเราก็ตาม
๕ เราคือพระผู้เป็นเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก
นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้า
เราเตรียมเจ้าให้พร้อม
แม้ว่าเจ้าจะไม่เคยรู้จักเราก็ตาม
๖ เพื่อว่า นับจากทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น
จรดทิศที่ดวงอาทิตย์ตก
พวกเขาจะได้รู้ว่า ไม่มีผู้ใดอีกนอกจากเราเท่านั้น
เราคือพระผู้เป็นเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก
๗ เราทำให้เกิดความสว่างขึ้น และสร้างความมืด
เราทำให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุข และให้มีความวิบัติ
เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

๘ โอ ฟ้าสวรรค์จงโปรยฝนจากเบื้องบน
และให้หมู่เมฆหลั่งความชอบธรรมลงมา
ให้แผ่นดินโลกเปิดรับ เพื่อความรอดพ้นและความชอบธรรมจะได้เกิดผล
งอกเงยบนแผ่นดินโลก
เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้ได้สร้างมันขึ้นมา

๙ วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่ฮึดฮัดต่อองค์ผู้ปั้นเขาขึ้นมา
ภาชนะดินเผาใบหนึ่งในบรรดาเครื่องปั้นดินเผาที่ทำขึ้นจากดิน
ดินเหนียวจะพูดกับผู้ปั้นหรือว่า
“ท่านกำลังปั้นอะไรอยู่”*
หรือจะพูดว่า
“ผลงานของท่านไม่มีหูจับ”
๑๐ วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่พูดกับบิดาว่า
“ท่านกำลังให้กำเนิดใคร”

---

* **๔๕๙** โรม 9:20

หรือพูดกับฝ่ายหญิงว่า
“ท่านกำลังจะคลอดใคร” ”

๑๑ พระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
และเป็นผู้ที่ปั้นเขากล่าวว่า
“จงถามเราถึงสิ่งที่จะมาในภายหน้า
พวกเจ้าถามเราเรื่องลูกๆ ของเรา
และสั่งเราเรื่องผลงานของเราหรือ
๑๒ เราสร้างแผ่นดินโลก
และสร้างมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลก
เราแผ่ฟ้าสวรรค์ออกไปด้วยมือของเราเอง
และเราบัญชาหมู่ดาวทั้งปวง
๑๓ เราได้กระตุ้นเขาด้วยความชอบธรรมของเรา
และเราจะทำวิถีทางของเขาให้เรียบตรง
เขาจะสร้างเมืองของเรา
และปลดปล่อยบรรดาผู้ลี้ภัยของเราให้มีอิสระ
โดยปราศจากสินบนหรือรางวัล”
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น

พระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้ช่วยให้รอด

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
“ความมั่งคั่งของอียิปต์ สินค้าของคูช
และชาวเส-บาผู้มีร่างสูงใหญ่
จะมาหาเจ้า และจะอยู่ในอาณัติของเจ้า
พวกเขาจะตามเจ้าไป
และจะถูกล่ามโซ่มา และก้มกราบเจ้า
พวกเขาจะขอร้องเจ้าว่า
“พระเจ้าสถิตกับท่านอย่างแน่นอน และไม่มีผู้อื่นอีก
ไม่มีพระเจ้าใดนอกจากพระองค์” ”

๑๕ แน่ทีเดียว พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ซ่อนพระองค์เอง
โอ พระเจ้าของอิสราเอล องค์ผู้ช่วยให้รอดพ้น
๑๖ พวกที่สร้างรูปเคารพจะต้องอับอายและอดสู
พวกเขาจะสับสนไปด้วยกัน
๑๗ แต่อิสราเอลได้รับความรอดจากพระผู้เป็นเจ้า
ด้วยความรอดพ้นอันเป็นนิรันดร์
เจ้าจะไม่ประสบความอับอายหรืออดสู
ชั่วกัปชั่วกัลป์

๑๘ พระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์
พระองค์เป็นพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว
ผู้ปั้นแผ่นดินโลกให้เป็นรูปเป็นร่าง
พระองค์สร้างมันขึ้นมา
พระองค์ไม่ได้บันดาลให้โลกว่างเปล่า
พระองค์สร้างมันขึ้นมาเพื่อให้เป็นทีอยู่อาศัย

พระองค์กล่าวดังนี้ว่า
"เราคือพระผู้เป็นเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก
๑๙ เราไม่ได้พูดในที่ลับ
ในดินแดนของความมืด
เราไม่ได้พูดกับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของยาโคบว่า
'จงแสวงหาเราในความว่างเปล่า'
เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้พูดความจริง
เราประกาศสิ่งที่ถูกต้อง

๒๐ จงประชุมร่วมกันและมาเถิด
พวกเจ้าผู้ลี้ภัยของบรรดาประชาชาติ
จงร่วมชุมนุมกัน
พวกที่แบกรูปเคารพสลักขาดความรู้
และอธิษฐานต่อเทพเจ้า
ที่ไม่สามารถช่วยให้รอดพ้นได้
๒๑ จงประกาศและเบิกความ
ให้พวกเขาปรึกษากัน
ใครบอกเรื่องนี้นานมาแล้ว
ใครประกาศตั้งแต่กาลโน้น
ไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้าหรอกหรือ เราเองนั่นแหละ
นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก
พระเจ้าผู้มีความชอบธรรมและเป็นผู้ช่วยให้รอดพ้น
ไม่มีใครอีกนอกจากเรา

๒๒ ทั่วทุกแหล่งหล้าเอ๋ย
จงหันเข้าหาเรา และรับความรอดเถิด
เพราะเราคือพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก
๒๓ เราได้ปฏิญาณด้วยตนเอง
ปากของเรากล่าวคำที่พูดออกไปด้วยความชอบธรรม
ซึ่งจะไม่หวนกลับ
'ทุกคนจะคุกเข่าลงต่อหน้าเรา
ทุกลิ้นจะปฏิญาณตนยอมรับเรา'†
๒๔ พวกเขาจะพูดถึงเราว่า ความชอบธรรมและพลานุภาพ
เป็นของพระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียว'
ทุกคนที่เกรี้ยวกราดใส่พระองค์
จะมาหาพระองค์และจะอับอาย
๒๕ แต่ผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอลทั้งปวง
จะพ้นผิดและจะโห่ร้องร่วมกันในพระผู้เป็นเจ้า

๔๖

เทวรูปของบาบิโลนและพระเจ้าแท้จริงพระองค์เดียว

๑ เทพเจ้าเบลก้มตัวลง เทพเจ้าเนโบโน้มตัวลงต่ำ
เทวรูปของพวกเขาอยู่บนหลังสัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยง
สิ่งที่พวกท่านแบกหามเหล่านี้เป็นภาระ

† **๔๕๑๒๓** โรม 14:11

ต่อพวกสัตว์ป่าที่เหนื่อยล้า
๒ พวกมันโน้มตัวลงต่ำ และก้มตัวลงด้วยกัน
พวกมันไม่สามารถเลี่ยงไปจากภาระที่แบก
แล้วยังตกไปเป็นเชลยด้วย

๓ โอ พงศ์พันธุ์ของยาโคบเอ๋ย
พงศ์พันธุ์อิสราเอลที่มีชีวิตเหลืออยู่ จงฟังเรา
เราได้อุ้มเจ้าออกไปนับตั้งแต่เจ้าอยู่ในครรภ์
และอุ้มชูเจ้านับตั้งแต่เกิด
๔ และแม้เจ้าชราลง เราก็คือผู้นั้น
จนกระทั่งเจ้าผมหงอก เราเองที่แบกเจ้า
เราเองเป็นผู้สร้างเจ้า และเราเองที่จะแบกรับภาระ
เราจะยืนหยัดและจะช่วยให้รอดพ้น

๕ เจ้าจะเปรียบเราหรือนับว่าเราเสมอเหมือนผู้ใด
เจ้าเห็นว่าเราเป็นเหมือนผู้ใดที่เจ้าจะเอาไปเปรียบเทียบ
๖ บรรดาพวกที่ทุ่มเทใช้ทองคำที่เก็บสะสมไว้
และชั่งน้ำหนักเงิน
จ้างช่างทองให้หล่อเป็นรูปเทพเจ้า
แล้วพวกเขาก็ก้มกราบนมัสการรูปนั้น
๗ พวกเขาแบกเทวรูปขึ้นบ่าไป
และตั้งไว้บนฐาน มันเคลื่อนไปจากที่ไม่ได้
ถ้าหากว่ามีผู้ใดร้องต่อหน้าเทวรูป มันก็จะไม่ตอบ
มันไม่ช่วยให้เขารอดจากความยากลำบากได้

๘ จงจำสิ่งนี้ไว้และมีใจมั่นคง
พวกเจ้าผู้ขัดขืน เจ้าจงจำใส่ใจ
๙ จงจำเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมา
เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก
เราเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้ใดที่เป็นเหมือนเรา
๑๐ เราประกาศถึงสิ่งในครั้งปฐมกาลจนถึงบั้นปลาย
และสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นตั้งแต่โบราณกาล
เรากล่าวว่า แผนงานของเราจะยั่งยืน
และเราจะทำให้ความประสงค์ของเราทั้งสิ้นสำเร็จลุล่วง
๑๑ เราเรียกนกอินทรีตัวหนึ่งจากทิศตะวันออก
ชายคนหนึ่งจากแดนไกลจะทำให้สิ่งที่เราประสงค์เป็นผลสำเร็จ
สิ่งที่เราได้พูดแล้ว เราจะทำให้เกิดขึ้น
สิ่งที่เราได้มุ่งหมายไว้ เราจะกระทำตามนั้น

๑๒ เจ้าคนดื้อรั้น จงฟังเรา
เจ้าห่างจากความชอบธรรม
๑๓ เรานำความชอบธรรมของเรามาใกล้
มันอยู่ไม่ไกลเลย
และความรอดพ้นของเราจะไม่ล่าช้า

เราจะให้ความรอดพ้นเข้ามายังศิโยน
ให้บารมีของเราเพื่ออิสราเอล

๔๗

ความอับอายของบาบิโลน

๑ โอ ธิดาพรหมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย
จงลงมานั่งในผงคลีดิน
นั่งบนพื้นดินโดยไม่มีบัลลังก์
โอ ธิดาของชาวเคลเดีย
เพราะเจ้าจะไม่ได้ชื่อว่า
อ่อนโยนและบอบบางอีกต่อไปแล้ว
๒ เอาหินโม่แป้งมาโม่แป้ง
เปิดผ้าคลุมหน้าของเจ้าออก
ปลดเสื้อคลุมของเจ้าออกเปิดขาของเจ้า
และลุยน้ำไป
๓ ความเปลือยเปล่าของเจ้าจะถูกเปิดเผย
และความอัปยศของเจ้าจะประจักษ์
เราจะแก้แค้น
และเราจะไม่ไว้ชีวิตผู้ใด
๔ องค์ผู้ไถ่ของเราเป็นองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
พระนามของพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา

๕ โอ ธิดาของชาวเคลเดียเอ๋ย
จงนั่งในความเงียบ และย่างเข้าสู่ความมืด
เพราะเจ้าจะไม่ได้ชื่อว่า
เป็นราชินีแห่งอาณาจักรทั้งหลายอีกต่อไปแล้ว
๖ เรากริ้วชนชาติของเรา
เราดูหมิ่นผู้สืบมรดกของเรา
เรามอบพวกเขาไว้ในมือเจ้า
เจ้าไม่มีความเมตตาต่อพวกเขา
แม้แต่คนชรา
เจ้าก็ให้เขาแบกแอกของเจ้าที่แสนจะหนัก
๗ เจ้าพูดว่า เราจะเป็นราชินี
ไปตลอดกาล
ดังนั้นเจ้าไม่ได้คำนึงถึงสิ่งเหล่านี้
หรือจดจำว่าอะไรเกิดขึ้นหลังจากนั้น

๘ ฉะนั้น บัดนี้เจ้าจงฟังเถิด เจ้าเป็นผู้รักความสำราญ
อยู่ด้วยความมั่นใจ
และคิดในใจว่า
เราเป็นผู้นั้น ไม่มีผู้ใดนอกจากเรา
เราจะไม่เป็นแม่ม่าย
หรือทนทุกข์เรื่องการสูญเสียลูก
๙ สองสิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับเจ้า
ในอีกชั่วขณะหนึ่ง ในวันเดียว
คือทั้งการสูญเสียลูกและการเป็นแม่ม่าย
จะเกิดขึ้นกับเจ้าอย่างจัง

ทั้งๆ ที่เจ้าใช้เวทมนตร์
ทั้งๆ ที่คาถาของเจ้ามีอิทธิฤทธิ์มาก
๑๐ เจ้ามั่นใจในความชั่วร้ายของเจ้า
เจ้าพูดว่า "ไม่มีใครเห็นเรา"
สติปัญญาและความรู้ของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด
และเจ้าพูดในใจว่า
"เราคือผู้นั้น ไม่มีผู้ใดนอกจากเรา"
๑๑ แต่ความเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับเจ้า
ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่าจะกำจัดอย่างปาฏิหาริย์ได้อย่างไร
ความทุกข์ร้อนจะตกอยู่กับเจ้า
ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถชดใช้อะไรแทนได้
และสิ่งร้ายๆ ซึ่งเจ้าไม่รู้มาก่อน
จะเกิดขึ้นกับเจ้าในทันใด

๑๒ ยืดการเสกคาถา
และเวทมนตร์ของเจ้าไว้ให้มั่น
มันเป็นสิ่งที่เจ้าเพียรกระทำตั้งแต่เยาว์วัย
บางทีเจ้าอาจจะกระทำได้สำเร็จ
หรือไม่ก็อาจจะทำให้คนกลัว
๑๓ เจ้าเหนื่อยอ่อนจากคำปรึกษาที่ได้รับมากมาย
ให้สิงเหล่านั้นเสนอตัวขึ้นมาช่วยเจ้าให้รอดสิ
พวกที่ใช้ฟ้าสวรรค์คำนวณ
พวกที่เพ่งดูดาว
และได้บอกให้รู้ในแต่ละเดือนว่า
อะไรจะเกิดขึ้นกับเจ้า

๑๔ ดูเถิด พวกเขาเป็นเหมือน
ฟางถูกเพลิงไหม้
เขาช่วยตัวเองจากพลัง
เปลวไฟก็ไม่ได้
พวกเขาเป็นเช่นนี้แหละคือ
ไม่เป็นถ่านสำหรับให้ความอบอุ่นแก่ผู้ใด
และไม่เป็นกองไฟให้นั่งผิงได้
๑๕ เขาเหล่านั้นเป็นเช่นนี้ต่อเจ้า
บรรดาผู้ที่เจ้าเพียรกระทำมาด้วยกัน
เขาเป็นผู้ที่ร่วมงานมากับเจ้าตั้งแต่เยาว์วัย
พวกเขาพเนจรไป ต่างก็ไปตามทางของตนเอง
ไม่มีใครช่วยเจ้าให้รอดได้

๔๘

ออกไปจากบาบิโลน

๑ โอ พงศ์พันธุ์ของยาโคบเอ๋ย จงฟังเถิด
อิสราเอลเป็นชื่อของเจ้า
เจ้าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของยูดาห์
ปฏิญาณตนในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
และร้องเรียกพระนามของพระเจ้าของอิสราเอล

แต่ไม่กระทำด้วยความจริงและความชอบธรรม
๒ พวกเขานับว่าตัวเองเป็นคนของเมืองอันบริสุทธิ์
และพึ่งพิงพระเจ้าของอิสราเอล
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ซึ่งเป็นพระนามของพระองค์
๓ เราได้แจ้งถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมา
เราประกาศด้วยปากของเราให้เป็นที่ได้ยิน
เราได้ทำทันทีทันใด และมันก็เกิดขึ้นตามนั้น
๔ เพราะเรารู้ว่าเจ้าดื้อรั้น
และลำคอของเจ้าเป็นเส้นเอ็นเหล็ก
และหน้าผากเป็นทองเหลือง
๕ เราบอกเรื่องเหล่านี้แก่เจ้านานมาแล้ว
ก่อนที่จะเกิดขึ้น เราก็ประกาศให้เจ้ารู้
เจ้าจึงพูดไม่ได้ว่า
รูปเคารพของข้าพเจ้ากระทำสิ่งเหล่านั้น
รูปเคารพสลักและที่หลอมขึ้นของข้าพเจ้าบัญชาเช่นนั้น

๖ เจ้าได้ยินเรื่องเหล่านี้แล้ว จงมองดูทุกสิ่ง
แล้วพวกเจ้ายังจะไม่ยอมรับอีกหรือ
จากนี้ไปเราจะแจ้งสิ่งใหม่ๆ แก่เจ้า
สิ่งที่ถูกซ่อนไว้ซึ่งเจ้ายังไม่รู้
๗ สิ่งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นมาในเวลานี้ ไม่ใช่นานมาแล้ว
พวกเจ้ายังไม่เคยได้ยินจนถึงวันนี้
พวกเจ้าจึงพูดไม่ได้ว่า
ดูสิ ข้าพเจ้าทราบแล้ว
๘ เจ้าไม่เคยได้ยินหรือเคยรู้มาก่อน
เจ้าไม่เคยเปิดหูมาตั้งแต่กาลโน้น
เรารู้ว่าเจ้าจะก่อปัญหาอย่างแน่นอน
และเจ้าได้ชื่อว่า เจ้าขัดขืนมาตั้งแต่ก่อนกำเนิด
๙ เพื่อนามของเรา เราจึงชะลอความกริ้วของเรา
เพื่อเห็นแก่การสรรเสริญเรา เราจึงยับยั้งไว้เพื่อเจ้า
เพื่อเราจะไม่ตัดขาดเจ้าออกไป
๑๐ ดูเถิด เราได้ทำให้เจ้าบริสุทธิ์แล้ว แต่ไม่ใช่อย่างเงิน
เราได้ทดสอบเจ้าในเตาผิงแห่งความทุกข์ทรมาน
๑๑ เราทำเพื่อตัวเราเอง เพื่อตัวเราเอง
เราจะปล่อยให้ชื่อของเราถูกดูหมิ่นได้อย่างไร
เราจะไม่มอบบารมีของเราให้แก่ผู้อื่น

พระผู้เป็นเจ้าเรียกอิสราเอล

๑๒ โอ ยาโคบ จงฟังเรา
อิสราเอล ผู้ที่เราเรียก
เราคือผู้นั้น เราเป็นเบื้องต้น
และเราเป็นเบื้องปลาย*
๑๓ เราวางฐานรากของแผ่นดินโลกด้วยมือของเรา
เราแผ่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยมือขวาของเรา

---

* **๔๘๑๒** วิวรณ์ 22:13

เมื่อเราเรียก
มันก็มายืนเบื้องหน้าเรา

๑๔ พวกเจ้าทุกคนจงชุมนุมกัน และจงฟัง
มีเทพเจ้าใดที่ได้ประกาศสิ่งเหล่านี้
พระผู้เป็นเจ้ารักเขา
เขาจะปฏิบัติตามความมุ่งหมายที่มีต่อบาบิโลน
และแขนของเขาจะกระทำต่อชาวเคลเดีย
๑๕ แม้เราเอง เรานั่นแหละที่ได้พูด
และได้เรียกเขา
เราได้นำเขามา
และวิถีทางของเขาจะสัมฤทธิ์ผล
๑๖ จงเข้ามาใกล้เรา และฟังเรื่องนี้
นับจากปฐมกาล เราไม่ได้พูดในที่ลับ
นับจากเวลาที่มันเกิดขึ้น เราก็อยู่ที่นั่นแล้ว
และบัดนี้ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าได้ส่งข้าพเจ้ามา
พร้อมกับพระวิญญาณของพระองค์

๑๗ พระผู้เป็นเจ้าผู้ไถ่ของท่าน
คือองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
กล่าวดังนี้ เราคือพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเจ้า
ผู้สอนเจ้าเพื่อผลประโยชน์ของเจ้า
ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป
๑๘ โอ หากว่าเจ้าได้เอาใจใส่ต่อคำบัญชาของเรา
ความสันติสุขของเจ้าก็จะเป็นดั่งแม่น้ำ
และความชอบธรรมของเจ้าก็จะเป็นดั่งคลื่นทะเล
๑๙ ลูกหลานของเจ้าก็จะมากมายดั่งทราย
และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าก็จะมากดั่งเม็ดทราย†
ชื่อของพวกเขาจะไม่มีวันถูกตัดออก
หรือถูกทำลายไปต่อหน้าเรา

๒๐ จงออกไปจากบาบิโลน
หนีจากชาวเคลเดีย
จงประกาศด้วยเสียงร้องแห่งความยินดี
ให้เป็นที่รับทราบกัน
แจ้งไปยังสุดมุมโลกว่า
พระผู้เป็นเจ้าได้ไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์
๒๑ พวกเขาไม่กระหายน้ำเมื่อพระองค์นำพวกเขาผ่านทะเลทราย
พระองค์ทำให้น้ำไหลออกมาจากหินสำหรับพวกเขา
พระองค์ทำให้หินแตกออก
และน้ำก็ไหลพรั่งพรูออกมา‡

๒๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า

---

† **๔๘๑๑๙** ปฐมกาล 22:17 ‡ **๔๘๑๒๑** อพยพ 17:1-7

ไม่มีสันติสุขสำหรับคนชั่ว§

๔๙

ผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า

๑ โอ หมู่เกาะต่างๆ เอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า
และเอาใจใส่ บรรดาชนชาติที่อยู่ห่างไกลเอ๋ย
พระผู้เป็นเจ้าเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์
พระองค์ตั้งชื่อข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาข้าพเจ้า
๒ พระองค์ทำให้ปากข้าพเจ้าเหมือนดาบคม
พระองค์ซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มเงาของมือพระองค์
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเป็นลูกศรคม
พระองค์ซ่อนข้าพเจ้าไว้ในแล่งศรของพระองค์
๓ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า
อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
เราจะแสดงให้เห็นบารมีในตัวเจ้า
๔ แต่ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าได้ตรากตรำโดยไร้ประโยชน์
ข้าพเจ้าได้ใช้กำลังโดยเปล่าและไร้ค่า
แต่ค่าตอบแทนของข้าพเจ้าอยู่ที่พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน
และรางวัลของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้าของข้าพเจ้า

๕ แต่บัดนี้พระผู้เป็นเจ้ากล่าว พระองค์สร้างข้าพเจ้า
ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เพื่อให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
เพื่อนำยาโคบกลับมาหาพระองค์
คือพาอิสราเอลมาหาพระองค์
(เพราะข้าพเจ้าได้รับการยกย่องในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า
และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นกำลังของข้าพเจ้า
๖ พระองค์กล่าวดังนี้ว่า
ดูว่าจะน้อยเกินไปที่จะให้เจ้าเป็นเพียงผู้รับใช้ของเรา
เพื่อจะตั้งเผ่าพันธุ์ของยาโคบขึ้น
และพาพวกอิสราเอลที่เราได้รักษาไว้เพื่อให้กลับมา
แต่เราจะทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างแก่บรรดาประชาชาติ
เพื่อเจ้าจะได้นำความรอดพ้นจากเราไปยังทุกมุมโลก*

๗ พระผู้เป็นเจ้า ผู้ไถ่และองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลกล่าวแก่
ผู้ที่ถูกประชาชาติดูหมิ่นและชิงชัง
และกับผู้รับใช้ของบรรดาผู้ปกครองดังนี้ว่า
บรรดากษัตริย์จะเห็นเจ้าและจะลุกขึ้นยืน
พวกผู้นำจะน้อมตัวลง
เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้สัตย์จริง
องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลได้เลือกเจ้า

การฟื้นฟูอิสราเอล

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า

---

§ **๔๘๒๒** อิสยาห์ 57:21 * **๔๙๖** กิจการของอัครทูต 13:47

□เมื่อถึงเวลาที่เราจะโปรดปราน เราก็ตอบเจ้า
และเมื่อถึงวันช่วยให้รอดพ้น เราก็ช่วยเจ้า†
เราจะรับเจ้าไว้
เพื่อเป็นพันธสัญญาแก่ชนชาติ
เพื่อฟื้นฟูแผ่นดิน
เพื่อมอบสิทธิที่ดินทีถูกทิ้งร้างไว้
๙ เพื่อบอกเหล่านักโทษว่า □ออกไปเถิด□
และพูดกับบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า □ออกมาจากความมืดเถิด□
พวกเขาจะพบทุ่งหญ้าตามทาง
และเนินเขาโล้นทุกแห่งจะเป็นทุ่งหญ้าของพวกเขา
๑๐ พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหาย
ลมและดวงอาทิตย์อันร้อนแรงจะไม่กระทบพวกเขา
เพราะองค์ผู้มีเมตตาต่อพวกเขาจะนำพวกเขาไป
และจะนำพวกเขาไปยังแหล่งน้ำ
๑๑ และเราจะทำให้เทือกเขากลายเป็นทางราบ
และถนนจะถูกยกสูงขึ้น
๑๒ ดูเถิด เขาเหล่านี้จะมาจากแดนไกล
และดูเถิด คนเหล่านี้มาจากทิศเหนือและจากทิศตะวันตก
และมาจากดินแดนสินิม□

๑๓ ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงชื่นชมยินดี
แผ่นดินโลกเอ๋ย จงดีใจ
เทือกเขาเอ๋ย จงส่งเสียงร้องเพลง
โอ เพราะพระผู้เป็นเจ้าปลอบประโลมชนชาติของพระองค์
และมีความสงสารต่อคนของพระองค์ที่มีความทุกข์ใจ

๑๔ แต่ศิโยนพูดว่า □พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดทิ้งข้าพเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว□

๑๕ □ผู้หญิงจะลืมลูกของนางที่ยังกินนมอยู่ได้หรือ
และนางจะไม่มีความสงสารต่อลูกชายที่เกิดจากครรภ์ของนางหรือ
นางอาจจะลืมก็ได้
แต่เราจะไม่ลืมเจ้า
๑๖ ดูเถิด เราได้สลักเจ้าไว้ที่ฝ่ามือของเราแล้ว
เราจะไม่มีวันลืมกำแพงเมืองของเจ้า
๑๗ ลูกๆ ของเจ้ากลับมาอย่างรวดเร็ว
พวกที่ทำลายเจ้าและทำให้เจ้าสูญสิ้นก็ไปจากเจ้า
๑๘ จงเงยหน้าขึ้นดูโดยรอบ
พวกลูกๆ มาชุมนุมกันและมาหาเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่
พวกเขาจะเป็นเช่นเดียวกับเครื่องประดับที่เจ้าสวมใส่
พวกเขาจะสวมติดอยู่กับเจ้าเช่นเดียวกับที่เจ้าสาวใช้ประดับ

๑๙ แม้ว่าสถานที่ของเจ้าถูกพังทลาย

---

† **๔๙□๘** 2 โครินธ์ 6:2

และเป็นที่ร้าง แผ่นดินเสียหาย
แต่บัดนี้บรรดาผู้อยู่อาศัยในที่ของเจ้ามีอย่างล้นหลามในแผ่นดิน
และพวกที่พยายามกำจัดเจ้าให้หมดสิ้นจะอยู่ห่างไกลมาก
๒๐ ลูกๆ ที่ถูกพรากไป
จะเป็นเสียงที่เจ้าได้ยินว่า
แผ่นดินคับแคบสำหรับเรา
ช่วยขยับขยายให้เราได้อยู่อาศัยเถิด
๒๑ แล้วเจ้าจะคิดในใจว่า
ใครหนอให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่เรา
เราสูญเสียคนไปและเป็นหมัน
ลี้ภัยและไม่เป็นที่ยอมรับ
แต่ใครหนอที่ได้นำคนเหล่านี้ขึ้นมา
ดูเถิด เราถูกทอดทิ้งไว้ตามลำพัง
แล้วคนพวกนี้มาจากไหนกัน
๒๒ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้ากล่าวดังนี้
ดูเถิด เราจะยกมือของเราไปทางบรรดาประชาชาติ
และจะยกธงชัยของเราแก่บรรดาชนชาติ
และพวกเขาจะอุ้มบรรดาลูกชายของเจ้ามาในอ้อมอก
และจะแบกลูกสาวของเจ้ามาบนบ่าของพวกเขา
๒๓ บรรดากษัตริย์จะเป็นพ่อรับเลี้ยงของเจ้า
และบรรดาราชินีจะเป็นแม่นมของเจ้า
พวกเขาจะก้มหน้าลงจรดดินต่อเจ้า
และเลียฝุ่นที่เท้าของเจ้า
แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
บรรดาผู้ที่รอคอยเราจะไม่ผิดหวัง
๒๔ เป็นไปได้หรือที่จะริบของมาจากนักรบผู้กล้าหาญ
หรือจะช่วยเชลยของผู้โหดร้ายให้รอดได้หรือ
๒๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
แม้เชลยของนักรบผู้กล้าหาญก็จะได้รับการปลดปล่อย
และของที่ริบได้จากคนโหดเหี้ยมก็ริบกลับคืนมาได้
เพราะเราจะราวีคนที่ราวีกับเจ้า
และเราจะช่วยลูกๆ ของเจ้าให้รอดปลอดภัย
๒๖ เราจะทำให้บรรดาผู้บีบบังคับของเจ้ากัดกินเนื้อหนังของตนเอง
และพวกเขาจะเมาเลือดของตนเองเหมือนที่เมาเหล้าองุ่น
แล้วมนุษย์ทั้งปวงจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า
ผู้ไถ่ของเจ้า ผู้มีอานุภาพของยาโคบ

๕๐

บาปของอิสราเอลและการเชื่อฟังของผู้รับใช้

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ถ้าหากว่าเราขับไล่ไสส่งแม่ของพวกเจ้าแล้ว
ใบหย่าของนางอยู่ที่ไหนล่ะ
หรือว่าเราขายพวกเจ้า
ให้เจ้าหนี้ของเราคนไหนหรือ
ดูเถิด พวกเจ้าถูกขายก็เพราะบาปทั้งหลายของเจ้าเอง

และแม่ของเจ้าถูกไล่ไปก็เพราะการล่วงละเมิดของเจ้า
๒ เมื่อเรามา ทำไมจึงไม่มีใครอยู่ที่นั่น
เมื่อเราเรียก ทำไมจึงไม่มีใครตอบ
มือของเราสั้นหรือ จึงไถ่คืนไม่ได้
หรือเราไม่มีอานุภาพที่จะช่วยให้รอดหรือ
ดูเถิด เมื่อเราบอกห้าม เราทำให้ทะเลแห้งลง
เราทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร
ปลาในแหล่งน้ำเน่าเหม็นเพราะขาดน้ำ
และตายเพราะน้ำแห้ง
๓ เราปกฟ้าสวรรค์ด้วยความมืด
และคลุมด้วยผ้ากระสอบ

๔ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่โปรดให้ข้าพเจ้ามีลิ้น
อย่างบรรดาผู้ได้รับการฝึกสอน
ข้าพเจ้าจึงรู้จักพูดเพื่อช่วยผู้ที่ตรากตรำ
ให้ยืนหยัดอยู่ได้
ทุกเช้าพระองค์ปลุกข้าพเจ้า
ให้เรียนรู้อย่างบรรดาผู้ได้รับการฝึกสอน
๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้
และข้าพเจ้าไม่ดึงดัน
ข้าพเจ้าไม่หันหลังกลับไป
๖ ข้าพเจ้าหันหลังให้กับพวกที่ตบตี
หันหน้าให้กับบรรดาผู้ที่กระชากหนวดเครา
ข้าพเจ้าไม่หลบซ่อนหน้า
เมื่อถูกดูหมิ่นและถูกถ่มน้ำลายรด
๗ แต่พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ช่วยข้าพเจ้า
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ถูกดูหมิ่น
ฉะนั้นใบหน้าข้าพเจ้าจึงทนอย่างหินเหล็กไฟ
และข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าจะไม่ต้องเผชิญกับความอับอาย
๘ พระองค์ผู้ให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพเจ้าอยู่ใกล้
ใครจะราวีกับข้าพเจ้า
ก็ให้เขามาเผชิญหน้ากับข้าพเจ้าเถิด
ใครเป็นผู้กล่าวหาข้าพเจ้า
ก็ให้เขาเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า
๙ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ช่วยข้าพเจ้า
ใครจะกล่าวหาว่าข้าพเจ้ามีความผิด
ดูเถิด พวกเขาทุกคนจะสึกหรอเหมือนกับเครื่องนุ่งห่ม
แมลงจะกัดกินพวกเขา

๑๐ ใครในบรรดาพวกท่านที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์
ให้ผู้ที่เดินในความมืด
ซึ่งไม่มีแสงสว่าง
ได้ไว้วางใจในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า

และพึ่งพิงในพระเจ้าของเขา
๑๑ ดูเถิด พวกท่านทุกคนที่ก่อไฟ
ผู้ที่จัดเตรียมคบไฟให้ตนเอง
จงเดินในความสว่างที่ได้จากไฟของท่าน
และด้วยคบไฟที่ท่านได้ก่อขึ้น
สิ่งที่ท่านจะได้รับจากมือของข้าพเจ้าคือ
ท่านจะนอนอยู่ในความทุกข์

๕๑

พระผู้เป็นเจ้าปลอบประโลมศิโยน

๑ จงฟังเรา พวกเจ้าที่มุ่งมั่นในความชอบธรรม
เจ้าผู้แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า
จงมองดูหินซึ่งเจ้าถูกสกัดออกมา
และดูเหมืองหินซึ่งเจ้าถูกขุดออกมาเถิด
๒ จงมองดูอับราฮัมบิดาของเจ้า
และซาราห์ผู้ให้กำเนิดเจ้า
เมื่อเราเรียกเขา เขาเป็นเพียงตัวคนเดียว
เพื่อเราจะให้พรแก่เขา และให้เขาทวีจำนวนคนขึ้น
๓ พระผู้เป็นเจ้าปลอบประโลมศิโยน
พระองค์มองดูสถานที่ร้างด้วยความสงสาร
และทำให้ถิ่นทุรกันดารเป็นเหมือนสวนเอเดน
ให้ที่ราบเป็นเหมือนสวนของพระผู้เป็นเจ้า
ความยินดีและเบิกบานใจจะอยู่ในที่นั้น
พร้อมด้วยการขอบคุณและเสียงเพลง

๔ ชนชาติของเราเอ๋ย จงตั้งใจฟังเรา
ประชาชาติของเรา จงเงี่ยหูฟังเรา
เพราะกฎบัญญัติจะมาจากเรา
และเราจะให้ความยุติธรรมเป็นแสงสว่างแก่บรรดาชนชาติ
๕ ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว
ความรอดพ้นของเรากำลังมา
และพลานุภาพของเราจะตัดสินบรรดาชนชาติ
หมู่เกาะต่างๆ มีความหวังในเรา
และพวกเขารอพลานุภาพของเรา
๖ จงเงยหน้าขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์
และมองลงที่แผ่นดินโลกเบื้องล่าง
ด้วยว่าฟ้าสวรรค์จะเลือนหายไปอย่างควัน
แผ่นดินโลกจะสึกหรอไปเหมือนกับเครื่องนุ่งห่ม
และพวกที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนตัวริ้น
แต่ความรอดพ้นที่มาจากเราจะคงอยู่ชั่วนิรันดร์
และความชอบธรรมของเราจะมั่นคง

๗ จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รู้จักความชอบธรรม
บรรดาผู้ที่มีกฎบัญญัติอยู่ในจิตใจ

อย่ากลัวการติเตียนของมนุษย์
หรือตกใจกับการเย้ยหยันของพวกเขา
๘ ด้วยว่าแมลงจะกัดกินพวกเขาเหมือนกินเครื่องนุ่งห่ม
และหนอนจะกินพวกเขาเหมือนกินขนแกะ
แต่ความชอบธรรมที่มาจากเราจะคงอยู่ชั่วนิรันดร์
และความรอดพ้นที่มาจากเรามีให้ทุกชั่วอายุคน

๙ ตื่นเถิด ตื่นเถิด อานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า
ขอเปี่ยมด้วยพละกำลัง
ตื่นเถิด เหมือนสมัยดึกดำบรรพ์
สมัยที่ล่วงผ่านพ้นมานานแล้ว
ไม่ใช่พระองค์หรอกหรือที่หั่นราหับเป็นชิ้นๆ
และแทงมังกรตัวนั้นทะลุ*
๑๐ ไม่ใช่พระองค์หรอกหรือที่ทำให้ทะเล
คือน้ำในทะเลลึกแห้งเหือด
ผู้ทำทางในความลึกของทะเลให้แก่
บรรดาผู้ได้รับการไถ่ได้ข้ามไป
๑๑ และบรรดาผู้รับการไถ่คืนของพระผู้เป็นเจ้าจะกลับมา
และมายังศิโยนพร้อมกับการร้องเพลง
ความยินดีจะเป็นของพวกเขาตลอดไป
เขาทั้งหลายจะได้รับความยินดีและเบิกบานใจ
ความเศร้าและการถอนใจจะหนีไปจากพวกเขา

๑๒ เรานั่นแหละ เราคือผู้ที่ปลอบประโลมพวกเจ้า
เจ้าเป็นใครที่กลัวเพียงมนุษย์ที่ตายได้
กลัวบุตรมนุษย์ซึ่งเป็นดั่งใบหญ้า
๑๓ เจ้าจึงได้ลืมพระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้สร้างของเจ้า
ผู้แผ่ฟ้าสวรรค์ออกไป
และวางฐานรากของแผ่นดินโลก
และเจ้าจึงหวาดกลัวตลอดวันเวลา
เพราะความฉุนเฉียวของผู้บีบบังคับ
เมื่อเขามุ่งหมายจะทำลาย
แล้วความฉุนเฉียวของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหน
๑๔ ผู้ที่ถูกปราบให้หมอบลงจะได้รับการปลดปล่อยอย่างโดยเร็ว
เขาจะไม่ตายหรือตายในหลุมแห่งแดนคนตาย
เขาจะไม่ขาดแคลนอาหาร
๑๕ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
เราทำให้ทะเลปั่นป่วน และคลื่นส่งเสียงครืนครั่น
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาคือพระนามของพระองค์
๑๖ และเราได้ใส่คำกล่าวของเราในปากของเจ้าแล้ว
และคุ้มตัวเจ้าอยู่ในร่มเงาของมือเรา
เราก่อตั้งฟ้าสวรรค์
และวางฐานรากของแผ่นดินโลก

---

* **๕๑๙** ราหับหมายถึงมังกรทะเล ตัวแทนพลังแห่งความชั่วร้าย ฉบับโยบ 26:12; สดุดี 89:10 บางครั้งหมายถึงประเทศอียิปต์ ฉบับสดุดี 87:4; อิสยาห์ 30:7

และกล่าวกับศิโยนว่า เจ้าเป็นชนชาติของเรา

๑๗ ตื่นเถิด ตื่นเถิด
โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงยืนขึ้น
เจ้าเป็นผู้ที่ดื่มจากมือของพระผู้เป็นเจ้า
ถ้วยแห่งความกริ้วของพระองค์
เจ้าดื่มจนไม่เหลือแม้ก้นตะกอน
จากถ้วยที่ทำให้เดินโซซัดโซเซ
๑๘ ไม่มีสักคนในบรรดาบุตรชายที่นางให้กำเนิด
จะนำทางให้นาง
ไม่มีสักคนในบรรดาบุตรชายที่นางได้เลี้ยงดูมา
จะจูงมือนางไป
๑๙ ความวิบัติสองสิ่งนี้ได้เกิดกับเจ้า
ใครจะแสดงความเสียใจต่อเจ้า
ความทุกข์ทรมานและความพินาศ ทุพภิกขภัยและการฆ่าฟัน
ใครจะปลอบประโลมเจ้า
๒๐ บรรดาบุตรของเจ้าเป็นลม
และล้มลงอยู่ที่ทุกมุมถนน
เหมือนกับละมั่งน้อยถูกดักด้วยตาข่าย
พวกเขาถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษ
ถูกพระเจ้าตักเตือนว่ากล่าว

๒๑ ฉะนั้น จงฟังเถิด พวกท่านที่ได้รับความทรมาน
ที่มึนเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น
๒๒ พระผู้เป็นเจ้าของท่าน พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่าน ผู้ปกป้องชนชาติของพระองค์กล่าวว่า
ดูเถิด เราได้เอาถ้วยที่ทำให้เจ้าเดินโซซัดโซเซออกจากมือเจ้าแล้ว
เจ้าจะไม่ดื่มจากถ้วยแห่งความกริ้วของเราอีกต่อไป
๒๓ และเราจะใส่ในมือของพวกที่รังควานเจ้า
พวกที่พูดกับเจ้าว่า
จงก้มลงราบกับพื้น ให้เราเดินเหยียบย่ำผ่านไป
และเจ้าได้ทำให้หลังของเจ้าเป็นเหมือนพื้นดิน
และเหมือนกับถนนให้พวกเขาเหยียบย่ำผ่านไป

๕๒

ความรอดพ้นจากพระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามา

๑ ตื่นเถิด ตื่นเถิด โอ ศิโยนเอ๋ย
จงสวมพละกำลังของเจ้า
โอ เยรูซาเล็มเมืองบริสุทธิ์เอ๋ย
จงสวมเสื้อตัวงามของเจ้า
เพราะจะไม่มีผู้ใดที่ไม่ได้เข้าสุหนัตและไม่บริสุทธิ์
จะเข้ามาในเมืองเจ้าอีกต่อไป
๒ จงสะบัดฝุ่นออกจากตัวเจ้าและลุกขึ้น
โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงนั่งลง
โอ ธิดาแห่งศิโยนซึ่งเป็นเชลยเอ๋ย

จงคลายโซ่ออกจากคอเจ้า
๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "พวกเจ้าไม่ได้ถูกขายไปด้วยเงิน และเราจะไม่ใช้เงิน
เป็นการไถ่เจ้า" ๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "เดิมที ชนชาติของเรา
ลงไปยังประเทศอียิปต์ เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่นอย่างคนต่างด้าว และเมื่อเร็วๆ นี้ชาวอัสซีเรียบีบ
บังคับพวกเขาโดยไร้สาเหตุ" ๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "บัดนี้ ดูสิว่าได้เกิดอะไรขึ้น พวก
เขาจับตัวชนชาติของเราไปโดยไม่เสียเงิน บรรดาผู้ที่ปกครองพวกเขาก็โอ้อวด" และพระ
ผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "และชื่อของเราถูกหมิ่นประมาทตลอดวันเวลาเรื่อยไป* ๖ ฉะนั้น
ชนชาติของเราจะรู้จักชื่อของเรา ฉะนั้น ในวันนั้นพวกเขาจะทราบว่า เรานั่นแหละเป็นผู้ที่
พูดว่า ดูเถิด เป็นเราเอง"

๗ ดีเหลือเกินที่พวกเขามาบนภูเขา
พร้อมกับข่าวประเสริฐ†
เป็นผู้ประกาศสันติสุข
นำข่าวประเสริฐ
ผู้ประกาศความรอดพ้น
ผู้บอกศิโยนว่า
"พระเจ้าของเจ้าปกครอง"
๘ เสียงของพวกผู้เฝ้ายาม พวกเขาส่งเสียงโห่ร้อง
และร้องเพลงร่วมกันด้วยความยินดี
พวกเขาเห็นพระผู้เป็นเจ้ากลับมายังศิโยน
ด้วยตาของตนเอง
๙ สถานที่ร้างของเยรูซาเล็ม
จงส่งเสียงร้องรื่นร่วมกันเถิด
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ปลอบประโลมชนชาติของพระองค์
พระองค์ได้ไถ่เยรูซาเล็ม
๑๐ พระผู้เป็นเจ้าจะแสดงให้ประชาชาติทั้งปวงเห็น
อานุภาพอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และทั่วทุกมุมโลกจะเห็น
ความรอดพ้นที่มาจากพระเจ้าของเรา

๑๑ จงออกไป จงออกไป ออกไปจากที่นี่
อย่าจับต้องสิ่งที่เป็นมลทิน
จงออกไปจากท่ามกลางเยรูซาเล็ม จงชำระตัวพวกท่านเองให้บริสุทธิ์
พวกท่านที่ถือภาชนะของพระผู้เป็นเจ้า
๑๒ แต่ท่านจะไม่รีบออกไป
และท่านจะไม่หนีออกไป
เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะไปล่วงหน้าท่าน
และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะเป็นผู้คุ้มกันด้านหลังของท่าน

พระองค์บาดเจ็บก็เพื่อการล่วงละเมิดของเรา

๑๓ "ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะปฏิบัติด้วยการไตร่ตรองจากสติปัญญา
พระองค์จะปรากฏและจะได้รับการยกย่องและเชิดชู"
๑๔ ด้วยว่า คนจำนวนมากตกตะลึงที่เห็นว่า
พระองค์ถูกทำให้เสียรูปจนเกินสภาพของความเป็นมนุษย์

* **๕๒๕** โรม 2:24 † **๕๒๗** โรม 10:15

และไม่มีเค้ารูปเหมือนบรรดาบุตรของมนุษย์เหลืออยู่เลย
๑๕ ดังนั้น พระองค์จะประพรมประชาชาติจำนวนมาก
บรรดากษัตริย์จะปิดปากเพราะพระองค์
เพราะสิ่งที่ไม่เคยรับรู้มาก่อน พวกเขาก็จะได้เห็น
และสิ่งที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อน พวกเขาก็จะได้เข้าใจ‡

๕๓

๑ ใครบ้างที่เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจากพวกเราแล้ว
และอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแจ้งแก่ผู้ใด*
๒ ด้วยว่า พระองค์เติบโตขึ้น ณ เบื้องหน้าพระเจ้าอย่างพืชต้นเล็ก
และอย่างรากที่งอกจากดินแห้ง
พระองค์ไม่มีความงามหรือความยิ่งใหญ่ที่ทำให้พวกเราอยากจะมองดู
และไม่มีรูปลักษณ์ที่พวกเราพึงปรารถนา
๓ พระองค์ถูกผู้คนดูหมิ่นและทอดทิ้ง
บุรุษแห่งความเศร้าโศก และคุ้นเคยกับความทุกข์
และเป็นผู้ที่มีแต่คนหนีหน้าไป
พระองค์ถูกดูหมิ่น และพวกเราไม่ได้เชิดชูพระองค์

๔ แน่นอนที่สุด พระองค์เองได้แบกรับเอาความเจ็บป่วยของพวกเรา
และรับเอาความเศร้าโศกของพวกเรา†
แต่พวกเรายังคิดว่า พระองค์ถูกพระเจ้าลงโทษ
จึงบาดเจ็บแสนสาหัส และถูกทรมาน
๕ แต่พระองค์ถูกตรึงเพราะการล่วงละเมิดของพวกเรา
พระองค์บาดเจ็บแสนสาหัสเพราะความชั่วของพวกเรา
พวกเรามีสันติสุขได้ก็เนื่องจากพระองค์รับการลงโทษ
พวกเราได้รับการรักษาให้หายได้ก็เพราะบาดแผลของพระองค์
๖ เราทุกคนเป็นเสมือนแกะที่พลัดจากฝูง
เราแต่ละคนได้กลับไปดำเนินชีวิตในทางของตนเอง
และพระผู้เป็นเจ้าได้ให้พระองค์แบกความชั่วของเราทุกคน
๗ พระองค์ถูกบีบบังคับและรับความทรมาน
พระองค์ก็ยังไม่ปริปาก
พระองค์ถูกนำไปดั่งลูกแกะที่รอการประหาร
และเป็นดั่งแกะที่นิ่งอยู่เบื้องหน้าคนตัดขนแกะ
พระองค์ไม่ปริปากของพระองค์
๘ พระองค์ถูกนำไปด้วยการกดขี่และตัดสิน
และใครเล่าจะพูดถึงเชื้อสายของพระองค์ได้
เพราะพระองค์ถูกตัดขาดจากดินแดนของคนเป็น‡
และถูกลงโทษเพราะการล่วงละเมิดของชนชาติของข้าพเจ้า
๙ พระองค์ถูกตัดสินให้ถึงแก่ชีวิตพร้อมกับคนชั่ว
และในความตาย พระองค์อยู่ในที่ของผู้มั่งมี
ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ได้กระทำสิ่งใดผิด
และพระองค์ไม่เคยกล่าวคำล่อลวง

---

‡ **๕๒๑๕** โรม 15:21 * **๕๓๑** ยอห์น 12:38; โรม 10:16 † **๕๓๔** มัทธิว 8:17 ‡ **๕๓๘** กิจการของอัครทูต 8:32,33

๑๐ แต่เป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า
ที่จะให้พระองค์บาดเจ็บแสนสาหัส
และทำให้พระองค์รับทุกข์ทรมาน
และแม้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทำให้ชีวิตของพระองค์เป็นของถวายเพื่อไถ่โทษ
พระองค์จะเห็นผู้สืบเชื้อสายของพระองค์ และจะมีชีวิตอันยืนยาว
และพระองค์จะกระทำสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าประสงค์สำเร็จ
๑๑ เมื่อจิตวิญญาณของพระองค์ทนทุกข์แล้ว
พระองค์จะเห็นผลที่ได้รับและจะพอใจ
ผู้รับใช้ของเราเป็นผู้มีความชอบธรรม
พระองค์จะทำให้คนจำนวนมากพ้นผิดโดยความเข้าใจอันลึกซึ้งของพระองค์
และจะแบกรับบาปของพวกเขา
๑๒ ฉะนั้น เราจะมอบส่วนหนึ่งให้แก่พระองค์ในท่ามกลางผู้ที่ยิ่งใหญ่
และพระองค์จะแบ่งปันของที่ริบมาได้ให้กับผู้ที่เข้มแข็ง
เพราะพระองค์มอบชีวิตให้กับความตาย
และถูกนับอยู่ในพวกคนนอกกฎหมาย§
ด้วยว่าพระองค์รับบาปของคนจำนวนมาก
และอธิษฐานขอให้แก่บรรดาผู้ล่วงละเมิด

๕๔

พันธสัญญาแห่งสันติสุขอันเป็นนิรันดร์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
□จงร้องเพลงเถิด หญิงที่เป็นหมัน เจ้าไม่เคยตั้งครรภ์
จงร้องเพลงและตะโกนด้วยเสียงอันดังเถิด
เจ้ายังไม่เคยปวดครรภ์
เพราะหญิงที่ถูกทอดทิ้ง
จะมีบุตรมากกว่าหญิงที่มีสามี *
๒ จงขยายกระโจมของเจ้าให้ใหญ่ขึ้น
และให้ม่านในที่อยู่อาศัยของเจ้าแผ่กว้างออกไป
ไม่ต้องยับยั้งไว้
ทำเชือกของเจ้าให้ยาวขึ้น
และทำหมุดให้แข็งแรง
๓ เพราะเจ้าจะแผ่ขยายออกไปได้กว้างไกล ทั้งด้านซ้ายและด้านขวา
และเชื้อสายของเจ้าจะได้เป็นเจ้าของบรรดาประชาชาติ
และพวกเขาจะเป็นเจ้าของเมืองร้างทั้งหลาย

๔ อย่ากลัวเลย ด้วยว่า เจ้าจะไม่ต้องอับอาย
อย่าสับสนเพราะเจ้าจะไม่ต้องอัปยศอดสู
ด้วยว่า เจ้าจะลืมความขายหน้าที่มีในวัยแรกรุ่น
และความเป็นม่ายซึ่งทำให้เจ้าถูกตำหนิติเตียนก็จะไม่อยู่ในความทรงจำอีกต่อไป
๕ ด้วยว่า องค์ผู้สร้างของเจ้าเป็นสามีของเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา คือพระนามของพระองค์
และองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลคือองค์ผู้ไถ่ของเจ้า
พระองค์มีชื่อว่า พระเจ้าแห่งโลกทั้งโลก

§ **๕๓□๑๒** ลูกา 22:37; มาระโก 15:28 * **๕๔□๑** กาลาเทีย 4:27

๖ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าได้เรียกเจ้า
เจ้าเป็นเหมือนภรรยาที่ถูกทอดทิ้งและโศกเศร้าในจิตวิญญาณ
เหมือนอย่างภรรยาในวัยแรกรุ่นที่ถูกผลักไส
พระเจ้าของท่านกล่าวดังนั้น
๗ เราละเลยเจ้าเพียงชั่วขณะ
แต่เราจะโอบรวบรวมเจ้าไว้ด้วยความสงสาร
๘ เราซ่อนหน้าไปจากเจ้า
ด้วยความโกรธมหันต์เพียงชั่วขณะ
แต่เราจะมีความสงสารต่อเจ้า
ด้วยความรักอันเป็นนิรันดร์
พระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้ไถ่ของท่านกล่าวดังนั้น

๙ เราเห็นว่า นี่เป็นเหมือนกับสมัยของโนอาห์
เหมือนกับที่เราสาบานว่า น้ำที่เคยท่วมในยุคของโนอาห์
จะไม่ควรท่วมโลกอีกแล้ว†
ดังนั้นเราจึงได้สาบานว่า เราจะไม่โกรธเจ้า
และจะไม่ห้ามเจ้าอีก
๑๐ ด้วยว่า เทือกเขาจะสั่นคลอน
และเนินเขาจะถูกขยับเขยื้อน
แต่ความรักอันมั่นคงของเราจะไม่สั่นคลอน
และพันธสัญญาแห่งสันติสุขของเราจะไม่ถูกพรากไป
พระผู้เป็นเจ้าผู้มีความสงสารต่อท่านกล่าวดังนั้น

๑๑ โอ เจ้าผู้รับความลำบาก ผู้ที่ถูกพายุพัดพาไปและไม่ได้กำลังใจ
ดูเถิด เราจะสร้างเจ้าด้วยพลอยสีฟ้า
และวางฐานรากของเจ้าด้วยนิลสีคราม
๑๒ เราจะทำเชิงเทินของเจ้าด้วยทับทิม
ทำประตูด้วยแก้วผลึก
และกำแพงทุกด้านด้วยเพชรพลอย
๑๓ พระผู้เป็นเจ้าจะสั่งสอนบุตรของเจ้าทุกคน‡
และบรรดาบุตรของเจ้าจะมีสันติสุขยิ่งนัก
๑๔ เจ้าจะได้รับความมั่นคงในความชอบธรรม
เจ้าจะอยู่ห่างจากการถูกบีบบังคับ
เพราะเจ้าจะไม่กลัว
และเจ้าจะอยู่ห่างจากความหวาดกลัว
เพราะมันจะไม่เข้าใกล้ตัวเจ้า
๑๕ ถ้าหากว่ามีผู้ใดก่อการทะเลาะวิวาท
ก็ไม่ใช่เกิดจากเรา
ใครก็ตามที่ก่อการทะเลาะวิวาทกับเจ้า
เขาก็จะล้มเพราะเจ้า
๑๖ ดูเถิด เราได้สร้างช่างตีเหล็ก
ซึ่งพัดไฟให้ลุกขึ้นจากถ่านหิน
และสร้างอาวุธตามจุดประสงค์
เราได้สร้างผู้ก่อความพินาศขึ้นเพื่อทำลายจนไม่ให้เหลือซาก
๑๗ ไม่มีอาวุธใดที่ยกขึ้นต่อต้านเจ้าจะทำได้สำเร็จ

---

† **๕๔๙** ปฐมกาล 9:11 ‡ **๕๔๑๓** ยอห์น 6:45

และทุกลิ้นทีกล่าวหาเจ้าจะถูกกล่าวโทษ
นี่คือมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า
และความชอบธรรมของพวกเขามาจากเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๕๕

ความสงสารของพระผู้เป็นเจ้า

๑ ทุกคนที่กระหายจงมาเถิด
มาที่แหล่งน้ำ
และผู้ที่ไม่มีเงิน
จงมา และซื้ออาหารรับประทาน
จงมา และซื้อเหล้าองุ่นและน้ำนม
โดยไม่ต้องใช้เงินและค่าแลกเปลี่ยน
๒ ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ใช่อาหาร
และใช้เรี่ยวแรงของเจ้าเพื่อสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ทำให้อิ่มเอิบใจ
จงเชื่อฟังเราให้ดี และรับประทานสิ่งที่ดี
และยินดีกับอาหารอันดีเลิศ
๓ จงเงี่ยหูฟัง และมาหาเราเถิด
จงฟัง เพื่อให้จิตวิญญาณของเจ้ามีชีวิต
และเราจะทำพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์กับเจ้า
ความมั่นคงของเรา ความรักอันแท้จริงที่มีแก่ดาวิด*
๔ ดูเถิด เราให้เขาเป็นพยานแก่บรรดาชนชาติ
ให้เป็นผู้นำและผู้บัญชาการบรรดาชนชาติ
๕ ดูเถิด เจ้าจะเรียกประชาชาติที่เจ้าไม่รู้จักมา
และประชาชาติที่ไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้า
เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า และเพราะองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
เพราะพระองค์ได้โปรดให้เจ้าได้รับความยิ่งใหญ่

๖ จงแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าขณะที่ยังหาพระองค์ได้
จงร้องเรียกถึงพระองค์ขณะที่พระองค์อยู่ใกล้
๗ ให้คนชั่วละจากวิถีทางของเขา
และคนไร้ความชอบธรรมทิ้งความคิดของเขา
ให้เขากลับมาหาพระผู้เป็นเจ้า เพื่อพระองค์จะมีความสงสารต่อเขา
และมาหาพระเจ้าของพวกเรา เพราะพระองค์จะยกโทษอย่างมากมาย

๘ เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า
และทางของเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเราเช่นกัน
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๙ เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกเช่นไร
วิถีทางของเราก็สูงกว่าวิถีทางของเจ้า
และความคิดของเราสูงกว่าความคิดของเจ้าเช่นนั้น
๑๐ เพราะฝนและหิมะตกจากฟ้า
และไม่ย้อนกลับขึ้นไป แต่รดแผ่นดินโลก
ทำให้พืชงอกเติบโต

---

* **๕๕๓** กิจการของอัครทูต 13:34

ให้เมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้รับประทานเช่นไร
๑๑ คำของเราก็จะเป็นอย่างนั้น คำซึ่งออกไปจากปากของเรา
จะไม่หวนกลับมาเปล่าๆ
แต่จะสำเร็จผลตามจุดประสงค์ของเรา
และจะสำเร็จในสิ่งที่เรามุ่งหมายไว้เช่นนั้น
๑๒ เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความยินดี
และถูกนำออกไปด้วยสันติสุข
เทือกเขาและเนินเขาที่อยู่เบื้องหน้าเจ้า
จะแซ่ซ้องด้วยเสียงเพลง
และต้นไม้ทั้งมวลในทุ่งนาจะปรบมือกัน
๑๓ ต้นสนจะงอกขึ้นแทนไม้หนาม
ต้นเมอร์เทิลจะงอกขึ้นแทนพุ่มไม้หนาม
สิ่งเหล่านี้จะทำให้พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่รู้จัก
เป็นสัญลักษณ์อันเป็นนิรันดร์ที่ไม่มีวันจะถูกทำลายลง

๕๖

ความรอดสำหรับชนต่างชาติ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
จงรักษาความเป็นธรรม
และปฏิบัติด้วยความชอบธรรม
เพราะความรอดพ้นที่มาจากเราจะมาในไม่ช้า
และความชอบธรรมของเราจะเป็นที่ประจักษ์
๒ ผู้ที่ปฏิบัติตามนี้ก็เป็นสุข
และบุตรมนุษย์ที่เคร่งครัดทำตาม
ผู้รักษาวันสะบาโต ไม่ดูหมิ่นวันสะบาโต
และมือของเขาไม่กระทำสิ่งชั่วร้ายใดๆ

๓ อย่าให้ชนต่างชาติที่หันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้าพูดว่า
พระผู้เป็นเจ้าจะแยกเราออกจากชนชาติของพระองค์อย่างแน่นอน
และอย่าให้ขันทีพูดว่า
ดูเถิด เราเป็นต้นไม้แห้ง
๔ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
สำหรับบรรดาขันทีที่รักษาวันสะบาโตของเรา
ผู้เลือกสิ่งที่ทำให้เราพอใจ
และเคร่งครัดทำตามพันธสัญญาของเรา
๕ เราจะมอบอนุสรณ์และชื่อที่ดียิ่งกว่า
บรรดาบุตรชายหญิงในบ้านของเรา
และภายในกำแพงของเรา
เราจะมอบชื่ออันเป็นนิรันดร์
ซึ่งจะไม่มีวันถูกตัดทิ้งให้แก่พวกเขา
๖ และบรรดาชนต่างชาติที่หันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า
เพื่อปรนนิบัติรับใช้พระองค์ เพื่อรักพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
และเพื่อเป็นบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
ทุกคนที่รักษาวันสะบาโตและไม่ดูหมิ่นวันสะบาโต

และเคร่งครัดทำตามพันธสัญญาของเรา
๗ เราจะนำคนเหล่านี้ไปยังภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา
และให้พวกเขามีใจยินดีอยู่ในตำหนักแห่งการอธิษฐานของเรา
สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและเครื่องสักการะของพวกเขา
จะเป็นที่ยอมรับบนแท่นบูชาของเรา
เพราะตำหนักของเราจะได้ชื่อว่า
ตำหนักอธิษฐานสำหรับชนชาติทั้งปวง
๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
ผู้รวบรวมอิสราเอลที่ถูกเนรเทศกล่าวดังนี้ว่า
นอกจากบรรดาผู้ที่ถูกรวบรวมไว้แล้ว
เรายังจะรวบรวมผู้อื่นให้กับพวกเขาอีกด้วย

บรรดาผู้นำที่ไม่มีความรับผิดชอบของอิสราเอล

๙ เจ้าสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่งนา
และในป่า พวกเจ้าจงมากิน
๑๐ ผู้เฝ้ายามของเขาตาบอด
เขาทุกคนขาดความรู้
เขาทุกคนเป็นสุนัขใบ้
เห่าไม่ได้
เอาแต่นอน ช่างฝัน
และชอบหลับนอน
๑๑ สุนัขพวกนี้เจริญอาหารมาก
กินไม่เคยอิ่ม
แต่พวกเขาเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ไม่มีความเข้าใจ
พวกเขาทุกคนได้เดินไปตามทางของเขาเอง
เพื่อผลประโยชน์ของตัวเขาเอง ไม่เว้นสักคน
๑๒ พวกเขาพูดว่า มาเถิด เราจะหาเหล้าองุ่นมา
เรามาดื่มสุรากันให้หนัก
และวันพรุ่งนี้ก็จะเป็นอย่างวันนี้
สุขสำราญเกินคาด

๕๗

รูปเคารพไร้ประโยชน์ของอิสราเอล

๑ ผู้มีความชอบธรรมสิ้นชีวิต
และไม่มีใครใส่ใจ
พวกที่เชื่อในพระเจ้าถูกพรากจากไป
โดยไม่มีใครเข้าใจ
เพราะผู้มีความชอบธรรมถูกนำไปจากความวิบัติ
๒ เขาไปสู่ความสงบ
พวกเขาพักผ่อนบนเตียงนอน
ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม
๓ แต่พวกเจ้าที่เป็นบุตรของหญิงใช้วิทยาคม จงมานี่
เจ้าเป็นเชื้อสายของผู้ผิดประเวณีและผู้หญิงปล่อยตัว
๔ เจ้ากำลังล้อเลียนใคร

เจ้าเปิดปากกว้าง
และแลบลิ้นต่อว่าใคร
เจ้าเป็นลูกๆ ของพวกฝ่าฝืน
เชื้อสายแห่งความหลอกลวงมิใช่หรือ
๕ พวกเจ้ามัวเมาอยู่ในความใคร่ท่ามกลางต้นโอ๊ก
ที่ใต้ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น
เจ้าสังหารลูกๆ ของเจ้าในหุบเขา
ที่ใต้ผาหิน
๖ ส่วนแบ่งที่เจ้าจะได้รับอยู่ท่ามกลางหินเรียบของหุบเขา
เจ้าเทเครื่องดื่มบูชา
และเจ้านำเครื่องธัญญบูชามาให้สิงเหล่านั้น
นั่นแหละที่เป็นของเจ้า
เราควรจะเปลี่ยนใจเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ
๗ เจ้าตั้งเตียงของเจ้าไว้บนภูเขาสูงและตระหง่าน
และเจ้าขึ้นไปมอบเครื่องสักการะที่นั่น
๘ เจ้าได้ติดเครื่องหมายของชาติอื่น
ที่หลังประตูและวงกบประตู
เพราะเจ้าทิ้งเราไป จึงได้เลิกที่นอนของเจ้าขึ้น
เจ้าขึ้นไปบนนั้นและเบิ่งกว้าง
และเจ้าได้ทำพันธสัญญาระหว่างเจ้ากับพวกเขา
เจ้ารักเตียงนอนของพวกเขา
เจ้าได้มองดูความเปลือยเปล่า
๙ เจ้านำน้ำมันไปมอบให้แก่กษัตริย์
และเพิ่มน้ำหอมให้มากขึ้น
เจ้าให้บรรดาผู้ส่งสาสน์ไปไกล
และให้ลงไปจนถึงแดนคนตาย
๑๐ เจ้าเหนื่อยอ่อนเพราะการเดินทางอันไกล
แต่เจ้าไม่ได้พูดว่า สิ้นความหวัง
เจ้าพบชีวิตใหม่ให้กับพละกำลังของเจ้า
เจ้าจึงไม่เป็นลมล้มเจ็บ

๑๑ เจ้าหวาดหวั่นและกลัวใคร
เจ้าจึงได้พูดปด
และไม่ได้นึกถึงเรา
ไม่ได้ใส่ใจ
เราคงนิ่งอยู่เป็นเวลานานใช่ไหม
จึงทำให้เจ้าไม่เกรงกลัวเรา
๑๒ เราจะประกาศความชอบธรรมของเจ้าและการกระทำของเจ้า
แต่มันก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรต่อเจ้า
๑๓ เมื่อเจ้าส่งเสียงร้อง
ก็จงให้รูปเคารพที่เจ้าสะสมไว้มากมายช่วยเจ้าให้รอดปลอดภัยเถิด
ลมจะพัดมันไป
ลมหายใจเฮือกหนึ่งก็จะพัดพามันไป
แต่ผู้ที่พึ่งพิงเรา
จะได้เป็นเจ้าของแผ่นดิน
และจะได้รับภูเขาอันบริสุทธิ์ของเราเป็นมรดก

ผู้รู้สำนึกผิดได้รับการปลอบประโลม

๑๔ และจะมีผู้กล่าวว่า
"จงสร้างถนนขึ้น สร้างถนนขึ้น จงเตรียมถนน
จงยกสิ่งขวางกั้นออกจากทางของชนชาติของเรา"
๑๕ เพราะองค์ผู้สูงส่ง ผู้ได้รับการยกย่อง ผู้ดำรงชีวิตชั่วนิรันดร์กาล
ซึ่งมีพระนามว่า องค์ผู้บริสุทธิ์ กล่าวดังนี้ว่า
"เราอาศัยอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์
และอยู่กับผู้ที่สำนึกผิด และถ่อมตัวในฝ่ายวิญญาณด้วย
เพื่อให้วิญญาณของผู้ถ่อมตนฟื้นขึ้นมาอีก
และเพื่อให้ใจของผู้สำนึกผิดฟื้นขึ้นมาอีก
๑๖ เพราะเราจะไม่ราวีไปตลอดกาล
หรือจะโกรธกริ้วเสมอไป
มิฉะนั้นจิตวิญญาณของมนุษย์จะสิ้นไป
ลมหายใจแห่งชีวิตที่เราสร้างขึ้นมา
๑๗ เพราะสิ่งที่เขาได้มาจากความไม่เป็นธรรมเป็นความชั่ว
เราจึงโกรธกริ้วและลงโทษเขา เราหลบซ่อนหน้าและโกรธนัก
แต่เขาก็หันออกห่างไปในทางที่หัวใจของเขาเรียกร้อง
๑๘ เราได้เห็นวิถีทางของเขา แต่เราจะรักษาเขาให้หายขาด
เราจะนำทางเขาไปและให้กำลังใจแก่เขา และแก่คนที่ร้องคร่ำครวญ
๑๙ จะทำให้เขากล่าวคำสรรเสริญ
สันติสุข สันติสุขจงบังเกิดแก่ผู้ที่อยู่ใกล้และไกล"
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น
"และเราจะรักษาเขาให้หายขาด"
๒๐ แต่พวกคนชั่วเป็นเหมือนทะเลที่ซัดไปมา
เพราะทะเลจะเงียบสงบไม่ได้
และคลื่นทะเลซัดตม และขี้ดินตลบขึ้นมา
๒๑ พระเจ้าของข้าพเจ้ากล่าวว่า
"ไม่มีสันติสุขสำหรับคนชั่ว"

๕๘

การอดอาหารที่แท้จริงและปลอม

๑ "จงส่งเสียงร้องดัง ไม่ต้องยับยั้งไว้
ส่งเสียงร้องของเจ้าเหมือนเสียงแตร
จงประกาศแก่ชนชาติของเราถึงการล่วงละเมิดของเขา
แก่พงศ์พันธุ์ของยาโคบถึงบาปของพวกเขา
๒ พวกเขาแสวงหาเราวันแล้ววันเล่า
และยินดีที่จะรู้วิถีทางของเรา
เหมือนกับว่า พวกเขาเป็นประชาชาติที่กระทำสิ่งอันเป็นความชอบธรรม
และไม่ได้ทอดทิ้งคำบัญชาของพระเจ้าของเขา
พวกเขาถามเราถึงการตัดสินอันชอบธรรม
พวกเขายินดีเดินเข้าใกล้พระเจ้า
๓ พวกเขาพูดว่า "พวกเราอดอาหารไปทำไม
ทั้งๆ ที่พระองค์ไม่เห็น
พวกเราเจียมตัวไปทำไม
ทั้งๆ ที่พระองค์ไม่รับทราบ"
ดูเถิด ในวันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าก็ทำไปเพียงเพื่อตนเอง

แล้วก็บีบบังคับลูกจ้างของเจ้าทุกคน
๔ ดูเถิด เจ้าอดอาหารก็เพื่อจะก่อการวิวาทและต่อสู้เท่านั้น
และเพื่อชกด้วยหมัดที่มุ่งร้าย
การอดอาหารอย่างที่พวกเจ้ากระทำในวันนี้
จะไม่ทำให้เสียงของเจ้าเป็นที่ได้ยินในเบื้องสูงหรอก
๕ การอดอาหารแบบนี้น่ะหรือที่เราเลือก
เป็นวันที่ให้คนถ่อมตนหรือ
ให้เขาก้มศีรษะลงอย่างไม้อ้อ
และนอนบนผ้ากระสอบและขี้เถ้าหรือ
เจ้าจะเรียกว่านั่นเป็นการอดอาหาร
และเป็นวันที่พระผู้เป็นเจ้ายอมรับได้หรือ

๖ การอดอาหารแบบที่เราเลือกมิใช่อย่างนี้หรือ
คือแก้สิ่งผูกมัดของความชั่ว
แก้สายรัดของแอก
ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ
และปลดแอกทั้งหมดออก
๗ เพื่อแบ่งปันอาหารของเจ้าให้กับผู้ที่หิว
และนำผู้ยากไร้ที่ไม่มีบ้านอยู่เข้าไปบ้านของเจ้า
เมื่อเจ้าเห็นผู้ที่ไร้เครื่องนุ่งห่ม ก็จัดหาให้เขา
และไม่หลบซ่อนหน้าไปจากเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า
๘ แล้วแสงสว่างของเจ้าก็จะสาดส่องดั่งอรุณรุ่ง
และการเจ็บไข้ของเจ้าจะหายขาดอย่างรวดเร็ว
ความชอบธรรมของเจ้าจะนำหน้าเจ้าไป
บารมีของพระผู้เป็นเจ้าจะคุ้มกันที่ข้างหลังเจ้า
๙ เวลาที่เจ้าร้องเรียก พระผู้เป็นเจ้าก็จะตอบ
เจ้าจะร้องให้ช่วย พระองค์ก็จะกล่าวว่า “เราอยู่นี่”
ถ้าเจ้าเอาแอกนั้นออกไปจากท่ามกลางพวกเจ้า
และเลิกจากการตำหนิติเตียนผู้อื่น หรือการพูดว่าร้าย
๑๐ ถ้าเจ้าช่วยเหลือผู้หิวกระหาย
และให้ผู้มีความลำบากได้รับจนพอใจ
แล้วแสงสว่างของเจ้าก็จะส่องในความมืด
และความมืดมนของเจ้าก็จะสว่างดั่งเที่ยงวัน
๑๑ และพระผู้เป็นเจ้าจะนำทางเจ้าเสมอไป
และให้เจ้าได้รับจนพอใจในยามลำเค็ญ
และทำให้กระดูกของเจ้าแข็งแรง
และเจ้าจะเป็นอย่างสวนที่ได้น้ำรด
เป็นอย่างน้ำพุ
ที่ไม่มีวันแห้งเหือด
๑๒ และสิ่งปรักหักพังโบราณของเจ้าจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่
เจ้าจะสร้างฐานรากให้กับหลายชั่วอายุคน
เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ซ่อมกำแพง
ผู้สร้างถนนขึ้นใหม่เพื่อเป็นทีอยู่อาศัยได้

๑๓ ถ้าเจ้าหยุดละเมิดวันสะบาโต
หยุดจากการหาความสำราญในวันบริสุทธิ์ของเรา
และเรียกว่า วันสะบาโตเป็นวันที่น่ายินดี
และให้เกียรติวันบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า
ถ้าเจ้าให้เกียรติวันนั้น คือเจ้าไม่ทำตามวิถีทางของเจ้า
หรือแสวงหาความสำราญของเจ้า หรือพูดพร่ำ
๑๔ แล้วเจ้าจะยินดีในพระผู้เป็นเจ้า
และเราจะให้เจ้าขึ้นสู่ความสูงของแผ่นดินโลก
เราจะให้เจ้ารับมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวด้วยปากของพระองค์

๕๙

ความชั่วและการบีบบังคับ

๑ ดูเถิด มือของพระผู้เป็นเจ้ามิได้สั้นเกินทีจะช่วยให้รอดได้
หูของพระองค์มิได้ตึงเกินทีจะได้ยินได้
๒ แต่ความชั่วของท่านได้ทำให้ท่าน
แยกไปจากพระเจ้า
และบาปของท่านได้ทำให้พระองค์ซ่อนหน้าไปจากท่าน
และทำให้พระองค์ไม่ฟัง
๓ เพราะว่ามือของท่านเป็นมลทินด้วยเลือด
และนิ้วของท่านเป็นมลทินด้วยความชั่ว
ปากของท่านพูดเท็จ
ลิ้นของท่านพร่ำบ่นถึงสิ่งชั่วร้าย
๔ ไม่มีผู้ใดฟ้องศาลอย่างเป็นธรรม
ไม่มีผู้ใดใช้กฎหมายอย่างซื่อสัตย์
พวกเขาไว้วางใจในคำวิวาทที่ไร้ประโยชน์ และพูดเท็จ
พวกเขาวางแผนก่อความยุ่งยาก และสิ่งที่ตามมาคือการทำความชั่ว
๕ พวกเขาเป็นทีมาของไข่งูพิษ
พวกเขาชักใยแมงมุม
ผู้ที่กินไข่ของพวกเขาจะตาย
และไข่งูพิษที่ถูกย่ำก็จะฟักเป็นตัว
๖ จะใช้ใยแมงมุมเป็นเครื่องนุ่งห่มไม่ได้
ผู้คนจะไม่ใช้ใยที่ตนชักเป็นเครื่องนุ่งห่ม
สิ่งที่ทำขึ้นเป็นความชั่ว
และมือของพวกเขาทำสิ่งที่รุนแรง
๗ เท้าของพวกเขาวิ่งไปในทางที่ชั่ว
และพวกเขารีบฆ่าคนไร้ความผิด
ความคิดของพวกเขาเป็นความคิดชั่ว
ความพินาศและความวิบัติอยู่ในวิถีทางของเขา
๘ พวกเขาไม่รู้จักทางที่นำไปสู่สันติสุข
และพวกเขาไม่มีความยุติธรรมในการดำเนินชีวิต
พวกเขาทำทางของเขาเองให้คด
ไม่มีผู้ใดที่ย่ำบนทางนั้นแล้วจะรู้จักสันติสุข*

* **๕๙๑๘** โรม 3:15-17

๙ ฉะนั้น ความยุติธรรมอยู่ห่างไกลจากพวกเรา
และความชอบธรรมไม่เกิดขึ้นกับเรา
พวกเราหวังในแสงสว่าง แต่ดูเถิด มีแต่ความมืด
และหวังในความสว่าง แต่พวกเราเดินอยู่ในความมืดมน
๑๐ พวกเราคลำตามกำแพงอย่างคนตาบอด
พวกเราคลำหาราวกับคนไม่มีตา
พวกเราสะดุดตอนเที่ยงวันราวกับเป็นเวลาพลบค่ำ
พวกเราเป็นเหมือนคนตายแล้วในหมู่คนร่างกำยำ
๑๑ พวกเราทุกคนคำรามอย่างหมี
พวกเราโอดครวญ คร่ำครวญอย่างนกพิราบ
พวกเราหวังในความยุติธรรม แต่หาไม่พบเลย
หวังในความรอดพ้น แต่ก็ห่างไกลจากพวกเรา

๑๒ เพราะการล่วงละเมิดของเราทวีคูณขึ้น ณ เบื้องหน้าพระองค์
และบาปของพวกเราเป็นพยานฟ้องเรา
เพราะการล่วงละเมิดอยู่กับพวกเรา
และเรารู้ถึงความชั่วของเรา
๑๓ การล่วงละเมิดและการปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้า
และการหันหลังกลับไม่ติดตามพระเจ้าของเรา
พูดด้วยการบีบบังคับและฝ่าฝืน
กล่าวคำเท็จซึ่งเกิดขึ้นจากจิตใจของพวกเรา
๑๔ ความยุติธรรมหันกลับ
และความชอบธรรมอยู่ห่างไกล
เพราะความจริงไม่มั่นคงที่ลานชุมนุม
และความเที่ยงธรรมเข้ามาไม่ถึง
๑๕ หามีความจริงไม่
และผู้ที่เดินไปจากความชั่วกลายเป็นผู้ถูกตามล่า

พระผู้เป็นเจ้ามองดู และไม่พอใจ
ที่ไม่มีความยุติธรรม
๑๖ พระองค์เห็นว่าไม่มีผู้ใด
และใจหายว่าไม่มีใครสักคนที่จะอธิษฐานขอ
แล้วพละกำลังของพระองค์เองนำความรอดพ้นมา
และความชอบธรรมของพระองค์เสริมพลังให้แก่พระองค์
๑๗ พระองค์สวมความชอบธรรมอย่างเกราะป้องกันอก
และสวมหมวกเหล็กแห่งความรอดพ้น
พระองค์สวมเสื้อแห่งการแก้แค้นเป็นเครื่องนุ่งห่ม
และคลุมพระองค์เองด้วยความรักอันแรงกล้าอย่างเสื้อคลุม
๑๘ พระองค์จะสนองคืน
ตามการกระทำของพวกเขา
การลงโทษแก่ฝ่ายตรงข้าม
การสนองคืนแก่ศัตรูของพระองค์
พระองค์จะสนองคืนแก่หมู่เกาะต่างๆ
๑๙ ดังนั้น พวกเขาจะยำเกรงพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจากฟากตะวันตก
และพระบารมีของพระองค์จากทางที่ดวงตะวันขึ้น
เพราะพระองค์จะมาอย่างสายน้ำที่ไหลหลาก

ซึ่งลมของพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้พัดมันมา

๒๐ และผู้ไถ่จะมายังศิโยน
มายังบรรดาผู้ที่อยู่ในยาโคบ ผู้หันจากการล่วงละเมิด
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า สำหรับเราแล้ว นี่คือพันธสัญญาของเราที่มีกับพวกเขา
วิญญาณของเราซึ่งอยู่เหนือเจ้า และเราบันดาลให้เจ้าพูดตามคำของเราซึ่งจะไม่หายไป
จากปากเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายของลูกๆ ของเจ้า
นับแต่บัดนี้และตลอดไปเป็นนิตย์†

๖๐

บารมีของอิสราเอลในอนาคต

๑ จงลุกขึ้น จงส่องสว่าง เพราะแสงสว่างของเจ้าได้มาถึงแล้ว
และบารมีของพระผู้เป็นเจ้าได้อยู่เหนือตัวเจ้าแล้ว
๒ ดูเถิด ความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลก
และความมืดมนจะปกคลุมบรรดาชนชาติ
แต่พระผู้เป็นเจ้าจะทอแสงมายังเจ้า
และบารมีของพระองค์จะเป็นที่ประจักษ์บนตัวเจ้า
๓ และบรรดาประชาชาติจะมาที่แสงสว่างของเจ้า
และบรรดากษัตริย์ก็จะมาที่ความสุกสว่างแห่งความรุ่งโรจน์ของเจ้า

๔ จงเงยหน้าขึ้นและมองดูรอบๆ ตัว
เขาทั้งปวงประชุมร่วมกันและมาหาเจ้า
บรรดาบุตรชายของเจ้าจะมาจากแดนไกล
และจะมีคนอุ้มบุตรหญิงของเจ้าเข้าสะเอวมา
๕ เจ้าจะเห็นและยิ้มแย้ม
ใจของเจ้าจะยินดีและเบิกบานมาก
เพราะความมั่งมีจากทั่วโลกจะถูกนำมาให้เจ้า
ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมาหาเจ้า
๖ ฝูงอูฐจะอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า
อูฐตัวน้อยๆ ของชาวมีเดียนและเอฟาห์
อูฐขบวนยาวจะมาจากเช-บา
พวกมันจะนำทองคำและกำยาน
และประชาชนจะนำข่าวอันประเสริฐ สรรเสริญแด่พระผู้เป็นเจ้า
๗ ฝูงแพะแกะแห่งเคดาร์จะถูกรวมเข้าด้วยกัน
แกะผู้แห่งเนบาโยทจะปรนนิบัติรับใช้เจ้า
พวกมันจะเป็นที่ยอมรับสำหรับแท่นบูชาของเรา
และเราจะแต่งตำหนักของเราให้สวยงาม

๘ คนเหล่านี้เป็นใครที่ลอยได้อย่างก้อนเมฆ
และอย่างนกพิราบที่บินไปเกาะหน้าต่าง
๙ เพราะหมู่เกาะต่างๆ จะมีความหวังในตัวเรา
เรือจากเมืองทาร์ชิชแล่นนำหน้ามา
เพื่อนำบรรดาบุตรของเจ้ามาจากแดนไกล

---

† **๕๙๒๑** โรม 11:26,27

นำเงินและทองคำติดตัวมาด้วย
เพื่อพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
และเพื่อองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล
เพราะพระองค์ทำให้เจ้าสวยงาม

๑๐ บรรดาชาวต่างชาติจะสร้างกำแพงของเจ้า
และบรรดากษัตริย์ของพวกเขาจะปรนนิบัติรับใช้เจ้า
ด้วยว่า เราลงโทษเจ้าเมื่อเราโกรธกริ้ว
แต่เราได้มีเมตตาต่อเจ้าเมื่อเราโปรดปราน
๑๑ ประตูของเจ้าจะเปิดเสมอไป
มันจะไม่ถูกปิดทั้งกลางวันและกลางคืน
เพื่อผู้คนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติมาให้แก่เจ้า
พร้อมกับบรรดากษัตริย์ของพวกเขาที่ถูกนำมาในขบวนแห่
๑๒ ด้วยว่า ประชาชาติและอาณาจักร
ที่ไม่รับใช้เจ้าจะรกร้าง
ประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทำลายจนสิ้นซาก
๑๓ ความสง่างามของเลบานอนจะเป็นของเจ้า
ทั้งต้นสน ต้นเพลนและต้นสนไซเปรส
จะทำให้ที่พำนักของเราสวยงาม
และเราจะทำให้ที่วางเท้าของเราสง่างาม
๑๔ บรรดาบุตรของพวกที่ก่อความเดือดร้อนให้กับเจ้า
จะมาก้มคารวะเจ้า
และคนทั้งหลายที่ดูหมิ่นเจ้า
จะหมอบลงที่เท้าเจ้า
พวกเขาจะเรียกชื่อเจ้าว่า เมืองของพระผู้เป็นเจ้า
ศิโยนขององค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล

๑๕ แม้ว่าเจ้าถูกทอดทิ้งและเกลียดชัง
และไม่มีผู้ใดเดินทางผ่านมา
เราจะทำให้เจ้ายิ่งใหญ่ตลอดกาล
เป็นความยินดีทุกชั่วอายุคน
๑๖ เจ้าจะดื่มนมจากบรรดาประชาชาติ
เจ้าจะดื่มจากอกของบรรดากษัตริย์
และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
เป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นของเจ้า
ผู้ไถ่ของเจ้า องค์ผู้มีอานุภาพของยาโคบ
๑๗ เราจะนำทองคำแทนทองสัมฤทธิ์
และเงินแทนเหล็ก
นำทองสัมฤทธิ์แทนไม้
และเหล็กแทนหิน
เราจะทำให้ความสันติสุขดูแลเจ้า
และให้ความชอบธรรมเป็นผู้คุมเจ้า
๑๘ จะไม่เกิดความรุนแรงในแผ่นดินของเจ้าอีกต่อไป
ไม่มีความงงงันหรือความพินาศภายในเขตแดนของเจ้า
เจ้าจะเรียกกำแพงเมืองของเจ้าว่า "ความรอดพ้น"
และเรียกประตูเมืองของเจ้าว่า "สรรเสริญ"

๑๙ เวลากลางวันจะไม่มีดวงอาทิตย์เป็นแสงสว่างของเจ้าอีกต่อไป
และดวงจันทร์จะไม่ส่องความสว่างให้แก่เจ้า
แต่พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นแสงอันเป็นนิรันดร์ของเจ้า
และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นสง่าราศีของเจ้า
๒๐ ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ลับฟ้าอีกต่อไป
และดวงจันทร์จะไม่เลือนจากไป
เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นแสงอันเป็นนิรันดร์ของเจ้า
และวันเศร้าโศกของเจ้าจะสิ้นสุดลง
๒๑ ชนชาติของเจ้าทุกคนจะมีความชอบธรรม
พวกเขาจะเป็นเจ้าของแผ่นดินไปตลอดกาล
เป็นกิ่งก้านที่เราปลูก
คือผลงานจากฝีมือของเรา
เพื่อบารมีของเราจะเป็นที่ประจักษ์
๒๒ ผู้ที่ด้อยสุดจะสร้างตระกูลขึ้นมา
และเป็นประชาชาติที่ใจฉกาจ
เราคือพระผู้เป็นเจ้า
เมื่อถึงเวลาเราจะให้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

๖๑

ปีแห่งความโปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้า

๑ พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สถิตอยู่เหนือเรา
เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าเจิมเรา
เพื่อนำข่าวอันประเสริฐมายังผู้ยากไร้
พระองค์ส่งเรามาเพื่อสมานหัวใจที่แตกร้าว
เพื่อประกาศกับนักโทษเพื่อให้ได้รับการปลดปล่อย
และเปิดคุกให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกจองจำ
๒ เพื่อประกาศปีที่โปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้า*
และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา
เพื่อให้กำลังใจแก่ทุกคนที่เศร้าโศก
๓ เพื่อจัดเตรียมให้กับบรรดาผู้ที่เศร้าโศกในศิโยน
เพื่อมอบมงกุฎที่สวยงามแทนขี้เถ้าให้แก่พวกเขา
และให้น้ำมันแห่งความยินดีแทนความเศร้าโศก
เครื่องประดับแห่งการสรรเสริญแทนจิตวิญญาณที่สิ้นหวัง
เพื่อพวกเขาจะถูกเรียกว่า ต้นโอ๊กแห่งความชอบธรรม
ที่พระผู้เป็นเจ้าปลูก
เพื่อพระบารมีของพระองค์จะเป็นที่ประจักษ์

๔ พวกเขาจะสร้างเมืองโบราณที่พังพินาศขึ้นใหม่
พวกเขาจะบูรณะสถานที่ซึ่งพังยับเยิน
พวกเขาจะซ่อมเมืองที่ปรักหักพัง
ซึ่งรกร้างมาหลายชั่วอายุคน
๕ คนแปลกหน้าจะยืนและดูแลฝูงแพะแกะของพวกท่าน
ชาวต่างชาติจะเป็นคนพรวนดิน
และคนดูแลสวนองุ่นของท่าน

---

* **๖๑๒** ลูกา 4:18,19

๖ แต่ท่านจะได้รับเรียกว่า บรรดาปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า
พวกเขาจะพูดถึงท่านว่า ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าของเรา
ท่านจะได้รับความมั่งมีจากบรรดาประชาชาติ
และท่านจะโอ้อวดที่ได้อยู่ในความรุ่งเรืองของพวกเขา
๗ แทนที่จะต้องอับอาย
ชนชาติของเราจะได้รับส่วนแบ่งเป็นสองเท่า
แทนที่จะไร้เกียรติ
พวกเขาจะร่าเริงใจในส่วนแบ่ง
ฉะนั้นพวกเขาจะเป็นเจ้าของส่วนแบ่งในแผ่นดินของพวกเขาสองเท่า
พวกเขาจะมีความยินดีอันยั่งยืนตลอดไป

๘ ด้วยว่า เราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้ารักความยุติธรรม
เราเกลียดชังการปล้นและการกระทำความชั่ว
เราจะตอบสนองพวกเขาด้วยความสัตย์จริง
และเราจะทำพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์กับพวกเขา
๙ ทายาทของพวกเขาจะเป็นที่รู้จักในบรรดาประชาชาติ
และบรรดาผู้สืบเชื้อสายของพวกเขาในท่ามกลางบรรดาชนชาติ
ทุกคนที่เห็นพวกเขาจะแสดงความรู้จักว่า
พวกเขาคือทายาทที่พระผู้เป็นเจ้าได้อวยพร

๑๐ ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระผู้เป็นเจ้า
จิตวิญญาณข้าพเจ้ายินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์สวมเสื้อแห่งความรอดพ้นให้แก่ข้าพเจ้า
พระองค์ห่มข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม
อย่างกับเจ้าบ่าวสวมเครื่องประดับศีรษะอย่างงดงามดั่งปุโรหิต
และอย่างกับเจ้าสาวที่ตกแต่งด้วยเพชรพลอย
๑๑ ด้วยว่า แผ่นดินโลกทำให้พืชงอก
และสวนทำให้เมล็ดถูกหว่านและงอกขึ้นมาเช่นไร
พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าก็จะโปรดให้ความชอบธรรม
และการสรรเสริญสะพรั่งขึ้น เพื่อประชาชาติทั้งปวงเช่นนั้น

๖๒

ความรอดพ้นของศิโยน

๑ เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเงียบ
และเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉย
จนกว่าความชอบธรรมของเมืองจะก้าวออกไปดุจความสว่าง
และความรอดพ้นของเมืองจะไปดุจคบไฟที่ลุกอยู่
๒ บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า
และกษัตริย์ทั้งปวงจะเห็นความสุกสว่างของเจ้า
และเจ้าจะได้รับเรียกด้วยชื่อใหม่
ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นผู้ให้จากปากของพระองค์
๓ เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งความงามในมือของพระผู้เป็นเจ้า
และราชมงกุฎในมือของพระเจ้าของเจ้า
๔ เจ้าจะไม่ถูกเรียกว่าเป็น ผู้ถูกทอดทิ้ง อีกต่อไป

และแผ่นดินของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่าเป็น "ที่รกร้าง"
แต่เจ้าจะได้รับเรียกว่า "เฮฟซีบาห์"*
และแผ่นดินของเจ้าจะได้รับเรียกว่า "เบอูลาห์"†
เพราะพระผู้เป็นเจ้าชื่นชอบในตัวเจ้า
และแผ่นดินของเจ้าจะได้สมรส
๕ ด้วยว่า เท่าที่ชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงสาวเช่นไร
บรรดาบุตรชายของเจ้า‡จะแต่งงานกับเจ้าเช่นนั้น
และเท่าที่เจ้าบ่าวชื่นชมยินดีในตัวเจ้าสาวเช่นไร
พระเจ้าของเจ้าก็จะชื่นชมยินดีในตัวเจ้าเช่นนั้น

๖ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เราได้วางยามไว้บนกำแพงเมืองของเจ้าแล้ว
พวกเขาจะไม่เงียบงันอีกเลยตลอดทั้งวันและคืน
พวกเจ้าที่ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า
จงอย่าพักผ่อน
๗ และไม่ยอมให้พระองค์พักผ่อน
จนกว่าพระองค์สถาปนาเยรูซาเล็ม
และทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่สรรเสริญในโลก
๘ พระผู้เป็นเจ้าได้สาบานด้วยมือขวา
และด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่า
"เราจะไม่ให้พวกศัตรูของเจ้าได้รับธัญพืช
ของเจ้าเป็นอาหารอีกแล้ว
และชาวต่างชาติจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นของเจ้า
ซึ่งเจ้าได้ออกแรงสกัดเอง
๙ แต่บรรดาผู้เก็บเกี่ยวจะเป็นผู้รับประทาน
และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
และบรรดาผู้เก็บรวบรวมผลจะดื่ม
ในลานของสถานที่บริสุทธิ์ของเรา"

๑๐ จงผ่านเข้าไป จงผ่านเข้าประตูเมือง
จงเตรียมทางให้ประชาชน
จงสร้าง จงสร้างถนนใหญ่
อย่าให้มีก้อนศิลาขวางทาง
จงยกธงชัยให้บรรดาชนชาติเห็น
๑๑ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าได้ประกาศ
ถึงสุดมุมโลก
จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า
"ดูเถิด ความรอดพ้นของเจ้ามาแล้ว§
ดูเถิด รางวัลของพระองค์อยู่กับพระองค์
และพระองค์จะตอบสนอง"
๑๒ และพวกเขาจะได้รับเรียกว่า "ประชาชนที่บริสุทธิ์
ผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระผู้เป็นเจ้า"
และเจ้าจะได้รับเรียกว่า "เป็นที่ปรารถนา
เมืองที่ไม่ถูกทอดทิ้ง"

---

* **๖๒๔** ความหมายคือ เราชื่นชอบในตัวนาง † **๖๒๔** ความหมายคือ สมรสแล้ว ‡ **๖๒๕** หรือผู้สร้างของเจ้า
§ **๖๒๑๑** เศคาริยาห์ 9:9; มัทธิว 21:5

๖๓

วันแก้แค้นของพระผู้เป็นเจ้า

๑ ผู้นี้คือใคร ที่มาจากเอโดม
จากเมืองโบสราห์ เสื้อเปื้อนสีแดงสด
พระองค์สวมเสื้อคลุมเรืองรอง
เดินมาด้วยพละกำลังมหาศาล
“เราเอง เราพูดด้วยความชอบธรรม
และมีอานุภาพที่จะช่วยให้รอดพ้น”

๒ ทำไมเสื้อของพระองค์จึงเป็นสีแดง
เหมือนเสื้อของผู้ย่ำในเครื่องสกัดเหล้าองุ่น

๓ “เราได้ย่ำในเครื่องสกัดหล้าองุ่นตามลำพัง
ไม่มีผู้ใดจากบรรดาชนชาติอยู่ด้วยกับเรา
เราย่ำพวกเขาด้วยความโกรธ
และเหยียบพวกเขาด้วยความกริ้ว
เลือดของพวกเขากระเด็นบนเสื้อผ้าของเรา
และเปื้อนเครื่องแต่งกายของเรา
๔ เพราะวันแห่งการแก้แค้นอยู่ในใจของเรา
และปีแห่งการไถ่ได้มาถึงแล้ว
๕ เรามองดู แต่ไม่มีใครช่วย
เราใจหาย แต่ไม่มีใครเสริมพลัง
ดังนั้นพละกำลังของเราเองนำความรอดพ้นมา
และความกริ้วของเราเสริมพลังให้แก่เรา
๖ เราเหยียบบรรดาชนชาติด้วยความโกรธของเรา
เราทำให้พวกเขาดื่มด้วยความกริ้ว
และเราหลั่งเลือดของพวกเขาลงบนโลก”

ความเมตตาของพระผู้เป็นเจ้า

๗ ข้าพเจ้าจะป่าวประกาศถึงความรักอันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้า
และการสรรเสริญที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า
เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าได้มอบทุกสิ่งให้แก่พวกเรา
และความดีอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอล
ที่พระองค์ได้โปรดมอบให้แก่พวกเขาเนื่องจากความสงสารของพระองค์
เนื่องจากความรักอันมั่นคงของพระองค์ที่มีอย่างเอนกอนันต์
๘ เพราะพระองค์กล่าวดังนี้ว่า “แน่ละพวกเขาเป็นชนชาติของเรา
ลูกๆ ที่จะไม่ประพฤติผิดต่อเรา”
พระองค์จึงมาเป็นองค์ผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา
๙ พระองค์รับทุกข์ทรมาน ก็เพื่อความทุกข์ทรมานของพวกเขาทุกประการ
และทูตสวรรค์ของพระองค์เอง*ที่ช่วยชีวิตพวกเขาไว้
พระองค์ไถ่พวกเขาเพราะความรักและความสงสารของพระองค์
พระองค์พยุงพวกเขาขึ้น และอุ้มพวกเขา
ตลอดสมัยดึกดำบรรพ์

๑๐ แต่พวกเขาก็ยังขัดขืน

---

* **๖๓๙** อพยพ 23:20-23

และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เศร้าใจ
พระองค์จึงกลับเป็นศัตรูของพวกเขา
และพระองค์ต่อสู้กับพวกเขาเอง
๑๑ แล้วพระองค์ก็ระลึกถึงสมัยดึกดำบรรพ์
ในสมัยของโมเสสและชนชาติของพระองค์
องค์ผู้นำพวกเขาให้ขึ้นมาจากทะเล
พร้อมกับบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงของพระองค์อยู่ที่ไหน
องค์ผู้มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์
ให้อยู่ในท่ามกลางพวกเขาอยู่ที่ไหน
๑๒ พระองค์เป็นผู้ส่งพลานุภาพของพระองค์
ไปยังมือขวาของโมเสส
ซึ่งเป็นผู้แยกสายน้ำที่เบื้องหน้าพวกเขา
เพื่อสร้างพระนามของพระองค์ให้เป็นที่ระลึกถึงตลอดกาล
๑๓ ใครนำพวกเขาผ่านทะเลลึก
พวกเขาเป็นดั่งม้าในถิ่นทุรกันดาร
ซึ่งไม่สะดุดล้ม
๑๔ พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าให้พวกเขาหยุดพัก
อย่างสัตว์เลี้ยงที่ลงไปสู่หุบเขา
ดังนั้น พระองค์นำชนชาติของพระองค์
เพื่อทำให้พระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง

๑๕ โปรดมองลงจากฟ้าสวรรค์ และเห็นเถิด
จากที่อันบริสุทธิ์และงดงามที่พระองค์สถิตอยู่
ความรักอันแรงกล้าและอานุภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน
ความรู้สึกลึกๆ ในใจของพระองค์และความสงสารของพระองค์
ถูกรั้งไปจากข้าพเจ้า
๑๖ ด้วยว่า พระองค์เป็นพระบิดาของพวกเรา
แม้ว่าอับราฮัมไม่รู้จักพวกเรา
และอิสราเอลไม่แสดงให้เห็นว่ารู้จักพวกเรา
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นพระบิดาของพวกเรา
องค์ผู้ไถ่ของพวกเราจากโบราณกาลคือพระนามของพระองค์
๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า ทำไมพระองค์ทำให้พวกเราระหกระเหินไปจากวิถีทางของพระองค์
และทำให้จิตใจของพวกเราแข็งกระด้าง จึงทำให้พวกเราไม่เกรงกลัวพระองค์
โปรดหันกลับมาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
แก่เผ่าทั้งหลายที่เป็นผู้สืบมรดกของพระองค์
๑๘ ชนชาติอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้เป็นเจ้าของเพียงชั่วระยะหนึ่ง
ศัตรูของพระองค์ได้พังที่พำนักของพระองค์ลง
๑๙ พวกเรากลายเป็นเหมือนบรรดาผู้ที่พระองค์ไม่เคยปกครองมาก่อน
เหมือนบรรดาผู้ที่ไม่ได้ถูกนับว่าเป็นคนของพระองค์

๖๔

๑ โอ ขอพระองค์เปิดฟ้าสวรรค์ และลงมา
เพื่อเทือกเขาจะสั่นไหวเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์

๒ เหมือนดั่งไฟจุดก้านไม้ให้ลุก
และไฟทำให้น้ำเดือด
เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่พวกศัตรู
และเพื่อบรรดาประชาชาติจะสั่นเทาต่อหน้าพระองค์
๓ เมื่อก่อนพระองค์ทำสิ่งอันน่าเกรงขามซึ่งพวกเราไม่ได้คาดหมาย
พระองค์ลงมา เทือกเขาก็สั่นไหวเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์
๔ ตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ไม่มีใครเคยได้ยิน
หรือตั้งใจฟังด้วยหู
ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์
พระองค์กระทำเพื่อคนที่รอคอยพระองค์*
๕ พระองค์พบกับคนที่ยินดีกระทำตามความชอบธรรม
บรรดาผู้ที่ระลึกถึงพระองค์ในวิถีทางของพระองค์
ดูเถิด พระองค์กริ้ว และพวกเราทำบาป
พวกเราได้กระทำบาปเป็นเวลานาน
แล้วพวกเราจะได้รับความรอดหรือ
๖ พวกเราทุกคนได้กลายเป็นเหมือนคนไม่บริสุทธิ์
และการกระทำที่ชอบธรรมของเราทุกประการเป็นเหมือนเสื้อผ้าที่แปดเปื้อน
พวกเราเหี่ยวเฉาเหมือนใบไม้
และความชั่วของเราเป็นหมือนลมซึ่งพัดเราไป
๗ ไม่มีใครร้องเรียกพระนามของพระองค์
ไม่มีใครตื่นตัวที่จะเข้าหาพระองค์
เพราะพระองค์ได้ซ่อนหน้าไปจากพวกเรา
และทำให้พวกเราทรุดโทรมลงเพราะบาปของพวกเรา

๘ แต่มาบัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์คือพระบิดาของพวกเรา
เราเป็นดินเหนียว พระองค์เป็นช่างปั้นหม้อ
พวกเราทุกคนเป็นผลงานจากฝีมือของพระองค์
๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์อย่ากริ้วมากไป
และอย่านึกถึงความชั่วไปตลอดกาลเลย
ดูเถิด โปรดมองดูพวกเราทุกคน
ซึ่งเป็นชนชาติของพระองค์
๑๐ บรรดาเมืองที่บริสุทธิ์ของพระองค์ได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร
ศิโยนได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร
เยรูซาเล็มก็เป็นทีรกร้าง
๑๑ พระตำหนักอันบริสุทธิ์ และงดงามของพวกเราซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราสรรเสริญ
พระองค์
ถูกไฟเผาไหม้
และทุกที่แห่งความรื่นรมณ์ได้กลายเป็นซากปรักหักพัง
๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า เมื่อทุกสิ่งเป็นเช่นนั้น พระองค์ยังจะยับยั้งความช่วยเหลือไว้อีกหรือ
พระองค์จะนิ่งเงียบ และทำให้พวกเราลำบากแสนเข็ญหรือ

๖๕

การตัดสินโทษและความรอดพ้น

๑ เราปรากฏแก่พวกที่ไม่ได้ถามหาเรา

---

* ๖๔๔ 1 โครินธ์ 2:9

พวกคนที่ไม่ได้แสวงหาเราได้พบเรา*
เราพูดว่า "เราอยู่นี่ เราอยู่นี่"
กับประชาชาติที่ไม่ได้ร้องเรียกชื่อของเรา
๒ ตลอดวันเวลาเรายื่นมือของเรา
ให้แก่ชนชาติที่ดื้อกระด้าง
ที่เดินในทางไม่ดี
เดินตามวิธีการของตนเอง†
๓ ชนชาติที่ยั่วโทสะเรา
ซึ่งๆ หน้าเรื่อยไป
มอบเครื่องสักการะในสวน
และเผาเครื่องหอมบนก้อนอิฐ
๔ เป็นพวกที่นั่งในถ้ำศพ
และอยู่ในที่ลี้ลับยามค่ำคืน
เขากินเนื้อหมู‡
และแกงจากเนื้อสัตว์ไม่บริสุทธิ์ในภาชนะของพวกเขา
๕ คนเหล่านั้นพูดว่า "อยู่ให้ห่าง
อย่าเข้ามาใกล้เรา เพราะเราบริสุทธิ์เกินไปสำหรับเจ้า"
คนพวกนั้นเป็นดั่งควันในช่องจมูกของเรา
เป็นไฟที่ลุกไหม้ตลอดเวลา
๖ ดูเถิด มีคำเขียนที่อยู่ตรงหน้าเราว่า
"เราจะไม่นิ่งเงียบ แต่เราจะกระทำตอบ
เราจะกระทำตอบในทรวงอกของพวกเขาอย่างแน่นอน"
๗ ทั้งความชั่วของเจ้าและของบรรพบุรุษของเจ้ารวมกัน
เพราะพวกเขามอบของถวายบนภูเขา
และเหยียดหยามเราที่เนินเขา
เราจะตวงจ่ายกลับคืนให้ในทรวงอกของพวกเขา
สำหรับการกระทำที่แล้วๆ มา"
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

๘ จากนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวอีกว่า
"เท่าที่ยังมีเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งได้มาจากพวงองุ่น
และพวกเขาพูดว่า "โปรดอย่าทำลายมันเลย
เพราะยังมีพระพรอยู่ในนั้น"
ฉะนั้น เราก็จะทำเพื่อบรรดาผู้รับใช้ของเรา
และจะไม่ทำลายบางคนในหมู่พวกเขา
๙ เราจะโปรดให้มีผู้ที่เกิดจากเชื้อสายของยาโคบ
ให้ผู้เกิดจากยูดาห์รับภูเขาของเราเป็นมรดก
บรรดาผู้ที่เราเลือกจะเป็นเจ้าของภูเขา
และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น
๑๐ ชาโรนจะเป็นทุ่งหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ
และหุบเขาอาโคร์จะเป็นทีสำหรับฝูงโคได้นอนพัก
สำหรับชนชาติของเราที่แสวงหาเรา

---

* **๖๕๑** โรม 10:20 † **๖๕๒** โรม 10:21 ‡ **๖๕๔** เลวีนิติ 11:7,8

๑๑ แต่เจ้าทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า
และลืมภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา
และตั้งโต๊ะให้แก่เทพเจ้าแห่งความมั่งคั่ง
และรินเหล้าองุ่นผสมให้แก่เทพเจ้าแห่งโชคชะตา
๑๒ เราจะตั้งจุดจบของเจ้าให้อยู่ที่ปลายดาบ
และเจ้าทุกคนจะก้มลงให้กับการประหาร
เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าก็ไม่ตอบ
เมื่อเราพูด เจ้าก็ไม่ฟัง
แต่เจ้ากระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา
และเลือกสิ่งที่เราไม่ชื่นชอบ

๑๓ ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะรับประทาน
แต่เจ้าจะหิว
ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะดื่ม
แต่เจ้าจะกระหาย
ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะชื่นชมยินดี
แต่เจ้าจะอับอาย
๑๔ ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะดีใจ
แต่เจ้าจะส่งเสียงร้องเพราะปวดใจ
และจะร้องรำพันเพราะจิตวิญญาณแตกสลาย
๑๕ บรรดาผู้รับใช้ที่เราเลือกจะใช้ชื่อของเจ้าเป็นคำสาปแช่ง
และพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะสังหารเจ้า
แต่เราจะให้ชื่อใหม่แก่บรรดาผู้รับใช้ของเรา
๑๖ เพื่อว่า ผู้ที่ได้รับพระพรในแผ่นดิน
จะได้รับการอวยพรจากพระเจ้าแห่งความจริง
และผู้ที่สาบานในแผ่นดิน
จะสาบานต่อพระเจ้าแห่งความจริง
เพราะความลำบากของเจ้าในอดีตผ่านพ้นไปแล้ว
และเราไม่นึกถึงมันอีก

ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

๑๗ ดูเถิด เราสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่
และแผ่นดินโลกใหม่
และสิ่งต่างๆ ในอดีตจะไม่เป็นที่จดจำ
หรือนึกถึงอีก§
๑๘ แต่จงดีใจและชื่นชมยินดีตลอดกาล
ในสิ่งที่เราสร้าง
ดูเถิด เราสร้างเยรูซาเล็มเพื่อเป็นความยินดี
และให้ชนชาตินั้นเบิกบานใจ
๑๙ เราจะชื่นชมยินดีในเยรูซาเล็ม
และดีใจในชนชาติของเรา
จะไม่มีการได้ยินเสียงร้องไห้
หรือเสียงร้องเพราะเป็นทุกข์อีกต่อไป
๒๐ จะไม่มีทารกที่มีชีวิตอยู่

---

§ **๖๕๑๗** 2 เปโตร 3:13

ได้เพียงสองสามวันอีกต่อไป
หรือคนชราที่มีอายุไม่ยืนนาน
ด้วยว่า ชายหนุ่มจะตายเมื่อมีอายุร้อยปี
และคนบาปที่มีอายุถึงร้อยปีก็นับว่าถูกสาปแช่ง
๒๑ พวกเขาจะอาศัยอยู่ในบ้านที่เขาสร้าง
พวกเขาจะปลูกสวนองุ่นและได้กินผล
๒๒ พวกเขาจะไม่สร้าง แล้วคนอื่นมาอยู่อาศัย
พวกเขาจะไม่ปลูก แล้วคนอื่นมากินผลของเขา
ด้วยว่า ชนชาติของเราจะมีอายุยืนนาน
เช่นเดียวกับอายุของต้นไม้
และผู้ที่เราเลือกก็จะสุขใจ
กับงานที่เขาลงแรงทำ
๒๓ พวกเขาจะไม่ลงแรงโดยไร้ประโยชน์
หรือมีลูกหลานเพื่อความวิบัติ
เพราะพวกเขาจะเป็นเชื้อสายของผู้ได้รับพระพรของพระผู้เป็นเจ้า
และมีบรรดาผู้สืบเชื้อสายอยู่กับพวกเขาด้วย
๒๔ เราจะตอบ ก่อนที่พวกเขาจะร้องเรียกถึงเรา
เราจะได้ยินในขณะที่พวกเขากำลังพูด
๒๕ สุนัขป่าและลูกแกะจะเล็มหญ้าอยู่ด้วยกัน
สิงโตจะกินหญ้าอย่างโค
และงูจะกินฝุ่นเป็นอาหาร
สัตว์เหล่านี้จะไม่ทำร้ายหรือทำลายสิ่งใด
บนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวเช่นนั้น

๖๖

ผู้ถ่อมตนและผู้สำนึกผิดในฝ่ายวิญญาณ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา
และโลกเป็นที่วางเท้าของเรา
ตำหนักที่เจ้าจะสร้างให้เราอยู่ที่ไหน
และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน
๒ มิใช่มือของเราหรอกหรือ ที่ได้สร้างสิ่งเหล่านี้ไว้*
สิ่งเหล่านี้จึงเป็นขึ้นมาได้
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

แต่ผู้ที่เราจะเชิดชู ก็คือ
ผู้ที่ถ่อมตนและรู้สำนึกผิดในฝ่ายวิญญาณ
และหวั่นเกรงในคำกล่าวของเรา
๓ ผู้ที่ฆ่าโค
เป็นเหมือนกับคนที่ฆ่ามนุษย์
ผู้ที่มอบลูกแกะเป็นเครื่องสักการะ

---

* **๖๖๒** กิจการของอัครทูต 7:49,50

เป็นเหมือนกับคนที่หักคอสุนัข
ผู้ที่มอบเครื่องธัญญบูชา
เป็นเหมือนกับคนที่ถวายเลือดหมู
ผู้ที่มอบกำยานเป็นของถวายที่เตือนความทรงจำ
เป็นเหมือนกับคนที่อวยพรรูปเคารพ
พวกเขาได้เลือกทางของตนเอง
และจิตวิญญาณของเขาชื่นชอบสิ่งที่น่ารังเกียจ
๔ เราจะเลือกการกระทำตอบต่อพวกเขาอย่างแข็งกระด้าง
และทำให้พวกเขาเกิดความกลัว
ด้วยว่า เมื่อเราเรียก ก็ไม่มีใครตอบ
เมื่อเราพูด พวกเขาก็ไม่ฟัง
แต่พวกเขากระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา
และเลือกสิ่งที่เราไม่ชื่นชอบ

๕ จงฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า
พวกท่านที่หวั่นเกรงในคำกล่าวของพระองค์
พี่น้องของเจ้าที่เกลียดเจ้า
และเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราะชื่อของเรา ได้พูดว่า
จงให้พระผู้เป็นเจ้าได้รับพระบารมี
เพื่อเราจะได้เห็นความยินดีของเจ้า
แต่เป็นพวกเขาที่จะเผชิญกับความอับอาย
๖ เสียงของความวุ่นวายจากตัวเมือง
เสียงจากพระวิหาร
เสียงของพระผู้เป็นเจ้า
เปิดทางในการจ่ายคืนให้แก่พวกศัตรูของพระองค์

ชื่นชมยินดีกับเยรูซาเล็ม

๗ ก่อนที่นางจะเจ็บครรภ์
นางให้กำเนิด
ก่อนที่นางจะเริ่มเจ็บครรภ์
นางก็คลอดบุตรชาย
๘ ใครเคยได้ยินอะไรอย่างนี้บ้าง
ใครเคยได้เห็นอะไรอย่างนี้บ้าง
แผ่นดินเกิดขึ้นได้ในวันเดียวหรือ
ประชาชาติจะถูกสร้างขึ้นได้ในขณะเดียวหรือ
เพราะทันทีที่ศิโยนเจ็บครรภ์
นางก็ให้กำเนิดลูกๆ ของนาง
๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
เราพามาจนถึงจุดให้กำเนิด
แล้วเราจะหยุดเพื่อไม่ให้เกิดขึ้นอย่างนั้นหรือ
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
เราเป็นผู้ที่ทำให้เกิดขึ้น
แล้วเราควรปิดครรภ์หรือ
๑๐ เจ้าทุกคนที่รักนาง
จงชื่นชมยินดีกับเยรูซาเล็ม และจงดีใจกับนาง

เจ้าทุกคนที่ร้องคร่ำครวญถึงนาง
จงชื่นชมยินดีด้วย
๑๑ เพื่อเจ้าจะได้ดื่มจากอก และพอใจ
จากอ้อมอกที่ปลอบประโลม
เพื่อเจ้าจะดื่มจนหนำใจด้วยความชื่นชอบ
จากอกอันอุดมสมบูรณ์

๑๒ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ดูเถิด เราจะเผื่อแผ่ความสันติสุขให้แก่นางดั่งแม่น้ำ
และเผื่อแผ่ราศีของบรรดาประชาชาติดั่งธารน้ำที่ไหลล้น
เจ้าจะได้ดื่มจากอก และนางจะอุ้มเจ้าเข้าสะเอว
และให้เจ้านั่งเล่นบนตักนาง
๑๓ ดั่งลูกที่มีแม่เป็นผู้ให้กำลังใจ
เราก็จะให้กำลังใจแก่เจ้า
เจ้าจะได้รับกำลังใจอยู่ในเยรูซาเล็ม
๑๔ เจ้าจะเห็น และใจของเจ้าจะชื่นชมยินดี
กระดูกของเจ้าจะแข็งแรงดุจหญ้า
และบรรดาผู้รับใช้จะรู้จักอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์จะแสดงการลงโทษต่อศัตรูของพระองค์

๑๕ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าจะมากับไฟ
และรถศึกของพระองค์ดุจพายุหมุน
พระองค์จะลงโทษในความกริ้วเป็นที่สุด
และพระองค์จะปราบด้วยเปลวไฟ
๑๖ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษด้วยไฟ
และกระทำต่อทุกคนด้วยดาบของพระองค์
และบรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าจะสังหารมีจำนวนมาก

๑๗ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า บรรดาผู้ที่มอบเครื่องสักการะและทำพิธีชำระตัวเพื่อเข้าไปในสวน ตามไปกับคนที่อยู่ในท่ามกลางพวกที่กินเนื้อหมูและสิ่งน่าชังและพวกหนู พวกเขาจะมาถึงจุดจบด้วยกัน

๑๘ เพราะเรารู้การกระทำและความคิดของพวกเขา และจะถึงเวลาที่จะรวบรวมประชาชาติทั้งปวงและทุกภาษาเข้าด้วยกัน และพวกเขาจะมา และจะเห็นบารมีของเรา ๑๙ และเราจะตั้งสัญญาณท่ามกลางพวกเขา และเราจะให้พวกเขาที่รอดชีวิตไปยังบรรดาประชาชาติ ไปยังทาร์ชิช ปูล ลูด ซึ่งเป็นนักธนู ไปยังทูบัล ยาวาน ไปยังหมู่เกาะต่างๆ ที่อยู่ห่างไกลที่ยังไม่เคยได้ยินกิตติศัพท์ของเรา หรือได้เห็นบารมีของเรา และพวกเขาจะประกาศบารมีของเราในบรรดาประชาชาติ ๒๐ และพวกเขาจะพาพี่น้องของเจ้าทุกคนจากประชาชาติทั้งปวงมาเพื่อเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะขี่ม้า รถศึก รถพ่วงล่อ และอูฐ เพื่อมายังภูเขาบริสุทธิ์ของเราคือ เยรูซาเล็ม พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น เหมือนกับที่ชาวอิสราเอลนำเครื่องธัญญบูชาของพวกเขาใส่มาในภาชนะที่สะอาด มายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๑ และเราจะให้บางคนในหมู่พวกเขาเป็นปุโรหิตและชาวเลวี พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

๒๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า อย่างที่เราสร้างสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่ง
จะคงอยู่ต่อหน้าเราฉันใด† เชื้อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะคงอยู่ฉันนั้น ๒๓ จากวันข้าง
ขึ้นถึงวันข้างขึ้น และจากวันสะบาโตถึงวันสะบาโต มนุษย์ทุกคนจะมานมัสการ ณ เบื้อง
หน้าเรา ๒๔ และพวกเขาจะออกไปมองดูศพของคนตายที่ได้ขัดขืนเรา เพราะตัวหนอนที่
ชอนไชเนื้อของพวกเขาจะไม่ตาย ไฟที่เผาพวกเขาจะไม่มีวันดับ‡ และพวกเขาจะเป็นที่น่า
รังเกียจต่อมนุษย์ทุกคน

† **๖๖๒๒** 2 เปโตร 3:13; วิวรณ์ 21:1 ‡ **๖๖๒๔** มาระโก 9:48

เยเรมีย์

๑ ข้อความบันทึกของเยเรมีย์บุตรฮิลคียาห์ ผู้เป็นหนึ่งในบรรดาปุโรหิตที่อยู่ในอานาโธท
ในดินแดนของเบนยามิน ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ในปีที่สิบสามในสมัยของโยสิ
ยาห์*บุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ ๓ และในสมัยของเยโฮยาคิมบุตรของโยสิยาห์
กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนกระทั่งปลายปีที่สิบเอ็ดของเศเดคียาห์บุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่ง
ยูดาห์† จนกระทั่งเยรูซาเล็มถูกยึดครองในเดือนที่ห้า

พระเจ้าเรียกเยเรมีย์

๔ บัดนี้พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า
๕ “เรารู้จักเจ้า ก่อนที่เราจะปั้นเจ้าขึ้นในครรภ์
และเราเลือกเจ้าไว้ก่อนที่เจ้าจะเกิด
เราแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแก่บรรดาประชาชาติ”
๖ และข้าพเจ้าตอบว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ดูเถิด ข้าพเจ้าพูดไม่ค่อยจะเป็น เพราะ
ข้าพเจ้าอายุยังน้อย” ๗ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า “อย่าพูดว่า ‘ข้าพเจ้าอายุยัง
น้อย’ เพราะเจ้าจงไปยังทุกคนที่เราส่งให้เจ้าไป และเจ้าจงพูดสิ่งที่เราสั่งให้เจ้าพูด ๘ อย่า
กลัวพวกเขา เพราะเราอยู่กับเจ้าและให้เจ้าพ้นภัย” พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๙ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ยื่นมือของพระองค์แตะปากข้าพเจ้า และพระผู้เป็นเจ้ากล่า
วกับข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด เราได้บันดาลให้เจ้าพูดไปตามคำของเราแล้ว ๑๐ ดูเถิด วันนี้เราได้
แต่งตั้งให้เจ้าดูแลบรรดาประชาชาติและอาณาจักรทั้งหลาย เพื่อถอนรากและโค่นลง เพื่อ
ทำลายและกำจัด เพื่อสร้างและปลูก”
๑๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า “เยเรมีย์ เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า
“ข้าพเจ้าเห็นก้านอัลมอนด์ก้านหนึ่ง” ๑๒ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็น
อย่างถูกต้องแล้ว เพราะเรากำลังดู‡ว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นตามคำของเรา”
๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สองว่า “เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า
“ข้าพเจ้าเห็นหม้อต้มน้ำเดือดหันเอียงไปจากทิศเหนือ” ๑๔ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับ
ข้าพเจ้าว่า “ความวิบัติจะเดือดพล่านออกมาจากทิศเหนือสู่ผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดิน
๑๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ดูเถิด เรากำลังเรียกทุกเผ่าของอาณาจักรของทิศเหนือ พวก
เขาจะมา และทุกคนจะตั้งบัลลังก์ที่ทางเข้าประตูเมืองของเยรูซาเล็ม โจมตีกำแพงทุกแห่ง
รอบด้าน และโจมตีทุกเมืองของยูดาห์ ๑๖ และเราจะประกาศคำตัดสินพวกเขา เพราะความ
ชั่วร้ายของพวกเขาที่ทอดทิ้งเรา พวกเขาได้เผาเครื่องหอมแก่ปวงเทพเจ้า และนมัสการสิ่ง
ที่ทำขึ้นด้วยมือของเขาเอง ๑๗ แต่เจ้าจงเตรียมพร้อม ลุกขึ้นและไปบอกพวกเขาถึงทุกสิ่ง
ที่เราสั่งเจ้า อย่าหวาดหวั่นเพราะพวกเขา มิฉะนั้นเราจะทำให้เจ้าหวาดหวั่นต่อหน้าพวก
เขา ๑๘ ดูเถิด วันนี้เราทำให้เจ้าเป็นดั่งเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง เสาหลักหล่อด
ว้ยเหล็กกล้า และกำแพงทองสัมฤทธิ์ เพื่อต้านกำลังให้ทั้งแผ่นดิน ต้านกำลังบรรดากษั
ตริย์แห่งยูดาห์ บรรดาผู้นำและปุโรหิต และประชาชนของแผ่นดิน ๑๙ พวกเขาจะรุกราน
และต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะ เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้พ้นภัย” พระผู้เป็น
เจ้าประกาศดังนั้น

---

* **๑๒** 627 ปีก่อน ค.ศ. † **๑๓** 587 ปีก่อน ค.ศ. ‡ **๑๑๒** คำว่า กำลังดู ในภาษาฮีบรูออกเสียงคล้ายคำว่า อัลมอนด์

๒

อิสราเอลทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า ๒ จงไปประกาศให้ทุกคนในเยรูซาเล็มรับรู้ว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
เราระลึกถึงการอุทิศตนเมื่อเจ้ายังเยาว์
ความรักของเจ้าที่มีต่อเราราวกับเจ้าสาว
และเจ้าติดตามเราอย่างไรในถิ่นทุรกันดาร
ในแผ่นดินทียังไม่มีพันธุ์ไม้เลย
๓ อิสราเอลเคยบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า
ดั่งผลแรกของการเก็บเกี่ยว
ทุกคนที่กินผลแรกก็จะมีความผิด
และได้รับความวิบัติ
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๔ พวกท่านที่เป็นผู้สืบเชื้อสายของยาโคบ และตระกูลทั้งปวงของพงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย
จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
บรรพบุรุษของเจ้าเห็นว่าเราทำสิ่งใดผิด
จึงได้ห่างไกลไปจากเรา
และกลับติดตามสิ่งอันไร้ค่า
และกลายเป็นคนไร้ค่า
๖ พวกเขาไม่ได้พูดว่า พระผู้เป็นเจ้าอยู่ไหน
ผู้ที่นำพวกเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
ผู้นำพวกเราในถิ่นทุรกันดาร
ในแผ่นดินทีเป็นทะเลทรายและเป็นหลุมทราย
ในแผ่นดินแห้งแล้งและปราศจากชีวิต
ในแผ่นดินทีไม่มีใครเดินทางผ่าน
หรืออาศัยอยู่
๗ และเรานำเจ้าเข้าไปในแผ่นดินอันอุดม
เพื่อให้เจ้าสุขสำราญกับผลิตผลและสิ่งดีๆ ของแผ่นดิน
แต่เมื่อเจ้าเข้ามาแล้ว เจ้าทำให้แผ่นดินทีเรามอบให้เป็นมรดกเป็นมลทิน
และทำให้ผืนแผ่นดินของเราเป็นทีน่ารังเกียจ
๘ บรรดาปุโรหิตไม่ได้พูดว่า
พระผู้เป็นเจ้าอยู่ไหน
บรรดาผู้เชี่ยวชาญด้านกฎบัญญัติไม่รู้จักเรา
บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะก็ล่วงละเมิดต่อเรา
บรรดาผู้เผยคำกล่าวพูดในนามของเทพเจ้าบาอัล
และไปติดตามสิ่งที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์

๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
เรายังคัดค้านเจ้าอยู่
เราจะคัดค้านลูกของเจ้าและลูกๆ ของลูกเจ้าด้วย
๑๐ ถ้าเจ้าข้ามไปยังฝั่งทะเลของไซปรัสและมองดู
หรือให้ผู้ใดไปยังเคดาร์และสำรวจอย่างระมัดระวัง
ดูสิว่าเคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นหรือไม่

๑๑ มีประชาชาติใดที่เปลี่ยนเทพเจ้าบ้าง
แม้ว่าจะไม่ใช่เทพเจ้าแท้จริง
แต่ชนชาติของเราได้เปลี่ยนจากเราซึ่งเป็นบารมีของพวกเขา
ไปหาเทพเจ้าซึ่งทำสิ่งใดให้พวกเขาไม่ได้เลย
๑๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
โอ ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงตื่นตระหนก
และหวาดกลัวจนตัวแข็งเกร็งกับเรื่องดังกล่าว
๑๓ ด้วยว่าชนชาติของเราได้กระทำความชั่ว 2 ประการคือ
พวกเขาได้ทอดทิ้งเราผู้เป็นน้ำพุแห่งชีวิต
และเขาได้ขุดบ่อน้ำให้แก่ตนเอง
บ่อน้ำที่พังซึ่งเก็บน้ำไม่ได้

๑๔ อิสราเอลเป็นทาสหรือ เป็นผู้รับใช้ที่เป็นทาสโดยกำเนิดหรือ
แล้วทำไมพวกเขาจึงกลายเป็นเหยื่อที่ถูกล่า
๑๕ สิงโตได้คำรามใส่เขา
คำรามเสียงดัง
พวกสิงโตทำให้แผ่นดินของเขารกร้าง
เมืองของเขาถูกเผาและไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่
๑๖ ยิ่งกว่านั้น ชาวเมมฟิสและทาปานเหส
ได้โกนศีรษะของพวกเจ้า
๑๗ เจ้าเป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์นี้กับตัวเจ้าเอง
เพราะการทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
ครั้งที่พระองค์นำพวกเจ้าไปมิใช่หรือ
๑๘ และบัดนี้เจ้าจะได้ประโยชน์อะไรที่ไปยังประเทศอียิปต์
เพื่อไปดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์หรือ
หรือเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรที่ไปยังอัสซีเรีย
เพื่อไปดื่มน้ำจากแม่น้ำยูเฟรติสหรือ
๑๙ ความชั่วร้ายของเจ้าจะลงโทษเจ้าเอง
และเจ้าจะได้รับบทเรียนเมื่อเจ้าหันเหไปจากเรา
จงรับรู้ไว้ว่า สิ่งเลวร้ายและขมขื่นจะเกิดแก่เจ้า
ที่ทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
ความเกรงกลัวที่มีต่อเราไม่ได้อยู่ในตัวเจ้าเลย
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๒๐ ด้วยว่า นานมาแล้วที่เจ้าหักแอกของเจ้า
และตัดสิ่งที่ผูกเจ้าให้หลุดออกไป
และเจ้าพูดว่า เราจะไม่รับใช้
แต่แล้วเจ้าก็ก้มกราบลงอย่างหญิงแพศยาคนหนึ่ง
บนเนินเขาสูงทุกลูก
และใต้ต้นไม้อันเขียวชอุ่มทุกต้น
๒๑ เราปลูกเจ้าให้เป็นดั่งเถาพันธุ์เยี่ยม
เป็นเมล็ดบริสุทธิ์แท้
แล้วเจ้ากลับเน่า
และได้กลายเป็นเถาที่ไร้ค่า
๒๒ แม้ว่าเจ้าจะชำระล้างตัวเจ้าด้วยน้ำด่าง

และใช้สบู่มาก
แต่ความชั่วที่เป็นรอยเปื้อนของเจ้าก็ยังอยู่เบื้องหน้าเรา
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๒๓ เจ้าพูดได้อย่างไรว่า ข้าพเจ้าไม่มีมลทิน
ข้าพเจ้าไม่ได้นมัสการเทพเจ้าบาอัล
ดูวิถีทางของเจ้าในหุบเขาสิ
เจ้ารู้ว่าเจ้าได้ทำอะไรไปบ้าง
เหมือนกับอูฐสาวที่วิ่งไปวิ่งมา
๒๔ ลาป่าเคยชินกับถิ่นทุรกันดาร
ลาตัวเมียสูดตามกลิ่นในสายลมเพื่อหาคู่ของมัน
ใครจะรั้งความต้องการของมันได้ล่ะ
ไม่มีลาผู้ตัวใดที่จำเป็นจะต้องเหนื่อยจากการมองหาลาตัวเมียเลย
เมื่อถึงเวลาหาคู่ ลาผู้ก็จะหามันพบ
๒๕ อย่าวิ่งไปมาจนเท้าของเจ้าเจ็บ
หรือทำให้คอของเจ้าแห้ง
แต่เจ้าพูดว่า ไม่เกิดประโยชน์เลย
เพราะข้าพเจ้าหลงรักเทพเจ้าต่างชาติ
และข้าพเจ้าจะติดตามต่อไป

๒๖ ขโมยที่อับอายเมื่อถูกจับได้เป็นอย่างไร
พงศ์พันธุ์อิสราเอลก็จะอับอายอย่างนั้น
ทั้งพวกเขา บรรดากษัตริย์ ผู้นำ ปุโรหิต
และบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพวกเขา
๒๗ ซึ่งเป็นบรรดาผู้ที่พูดกับต้นไม้ว่า
ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า
และพูดกับก้อนหินว่า
ท่านให้กำเนิดแก่เรา
เพราะพวกเขาหันหลัง
แทนที่จะหันหน้ามาหาเรา
แต่เมื่อพวกเขามีความลำบากก็พูดว่า
ขอพระองค์ลุกขึ้นและช่วยพวกเราให้รอดเถิด
๒๘ แต่พวกเทพเจ้าของเจ้า ที่เจ้าทำขึ้นเองอยู่ไหนล่ะ
ถ้าเขาช่วยเจ้าให้รอดได้
เมื่อเจ้ามีความลำบาก ก็ให้พวกเขาลุกขึ้นสิ
เพราะเทพเจ้าของเจ้ามีมาก
เท่ากับเมืองของเจ้า โอ ยูดาห์เอ๋ย

๒๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
ทำไมเจ้าจึงบ่นกับเรา
พวกเจ้าทุกคนได้ล่วงละเมิดต่อเรา
๓๐ เราได้ลงโทษคนของเจ้า
แต่พวกเขาก็ไม่รับเป็นบทเรียน
เจ้าฆ่าบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าด้วยดาบของเจ้าเอง
เหมือนกับสิงโตที่คอยขม้ำเหยื่อ

๓๑ โอ พวกเจ้าที่อยู่ในยุคนี้เอ๋ย
จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
อิสราเอลเห็นว่า เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร
หรือเป็นแผ่นดินอันมืดทึบอย่างนั้นหรือ
เหตุใดชนชาติของเราจึงพูดว่า "พวกเรามีอิสระ
พวกเราจะไม่มาหาพระองค์อีก"
๓๒ หญิงสาวจะลืมเครื่องประดับของเธอ
หรือเจ้าสาวจะลืมชุดเจ้าสาวได้อย่างนั้นหรือ
ถึงกระนั้นชนชาติของเรายังได้ลืมเราเสียแล้ว
เป็นเวลานานแสนนาน

๓๓ เจ้าชำนาญในการเลือกหาคนรักได้อย่างดี
แม้แต่พวกหญิงชั่วร้าย
เจ้าก็ยังได้สอนวิถีทางของเจ้าให้แก่พวกเขา
๓๔ เสื้อผ้าของเจ้ามีรอยเปื้อนเลือดของผู้ยากไร้ที่ไร้ความผิด
เจ้าก็รู้ดีว่า พวกเขาไม่ได้บุกเข้าบ้าน
แต่ถึงกระนั้นก็ตาม
๓๕ เจ้ายังพูดว่า "ข้าพเจ้าไม่มีความผิด
พระองค์ไม่เอาผิดข้าพเจ้า"
ดูเถิด เราจะตัดสินเจ้าที่พูดว่า
"ข้าพเจ้าไม่ได้ทำบาป"
๓๖ เจ้าร่อนไปมา
เปลี่ยนวิถีทางของเจ้าได้ง่ายอะไรเช่นนี้
อียิปต์จะทำให้เจ้าต้องอับอาย
เหมือนกับที่อัสซีเรียทำให้เจ้าอับอาย
๓๗ เจ้าจะวางมือไว้บนหัว
และหันกลับออกมาจากอียิปต์
เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมรับพวกที่เจ้าไว้วางใจ
และพวกเขาจะไม่สามารถช่วยอะไรเจ้าได้"

๓

๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
"ถ้าชายผู้หนึ่งหย่าจากภรรยาของเขา
เมื่อนางไปจากเขา และเป็นภรรยาของชายผู้อื่น
แล้วเขาจะกลับไปหานางอีกไหม
แผ่นดินนั้นจะไม่หมองหรือ
เจ้าได้แสดงความเป็นหญิงแพศยาที่มีคนรักหลายคน
แล้วเจ้าจะกลับมาหาเราอย่างนั้นหรือ
๒ จงแหงนหน้าดูที่เนินเขาสูงสิ
ที่ไหนบ้างที่เจ้าไม่ได้ไปหลับนอนกับใครมา
เจ้าได้นั่งคอยบรรดาคนรักที่ริมถนน
อย่างกับชาวอาหรับในถิ่นทุรกันดาร
เจ้าได้ทำให้แผ่นดินหมอง
ด้วยความแพศยาอันร้ายกาจของเจ้า
๓ ฉะนั้น ฝนจึงถูกระงับไว้
และฝนต้นฤดูจึงไม่ตก

แม้แต่หน้าผากของเจ้าก็บ่งบอกถึงการเป็นหญิงแพศยา
เจ้ายังไม่รับว่าเป็นสิ่งที่น่าอับอาย
๔ เจ้าเพิ่งร้องเรียกถึงเราในเวลานี้ว่า
"พระบิดาของข้าพเจ้า พระองค์เป็นเพื่อนของข้าพเจ้าตั้งแต่เยาว์วัย
๕ พระองค์จะโกรธตลอดไปหรือ
พระองค์จะกริ้วไปตลอดกาลหรือ"
ดูเถิด เจ้าพูดอย่างนั้น
แต่เจ้าได้กระทำสิ่งชั่วร้ายทั้งสิ้นเท่าที่เจ้าจะทำได้"

ความไม่ภักดีของอิสราเอลและยูดาห์

๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าในสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์ดังนี้ว่า "เจ้าเห็นแล้วหรือยังว่า อิสราเอลผู้สืนความเชื่อได้ทำอะไรบ้าง นางขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูกและใต้ต้นไม้อันเขียวชอุ่มทุกต้น และทำตัวเป็นหญิงแพศยาอยู่ที่นั่น ๗ และเราคิดว่า "หลังจากนางได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว นางจะกลับมาหาเรา" แต่นางไม่กลับมา และยูดาห์พี่สาวผู้ไม่ภักดีของนางเห็นการกระทำ ๘ ยูดาห์เห็นว่า เราได้ไล่อิสราเอลไปพร้อมกับใบหย่า เพราะนางสิ้นความเชื่อและประพฤติผิดประเวณี ยูดาห์พี่สาวผู้ไม่ภักดีก็ยังไม่เกรงกลัว แต่กลับทำตัวเป็นหญิงแพศยาไปด้วย ๙ เพราะอิสราเอลคิดว่าความแพศยาของตนเป็นเรื่องเล็ก นางได้ทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน ล่วงประเวณีด้วยการนมัสการหินและต้นไม้ ๑๐ หลังจากนั้นแล้ว ยูดาห์พี่สาวผู้ไม่ภักดีของนางแสร้งกลับมาหาเรา แต่ก็ไม่ได้ทำด้วยใจจริง" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๑๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า "อิสราเอลผู้สืนความเชื่อแสดงตนว่ามีความชอบธรรมมากกว่ายูดาห์ผู้ไม่ภักดี ๑๒ จงไปประกาศแก่ทางทิศเหนือว่า
"อิสราเอลผู้สืนความเชื่อจงกลับมา" " พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น
"เราจะไม่ดูเจ้าด้วยความกริ้ว
เพราะเราเปี่ยมด้วยความเมตตา" พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น
"เราจะไม่กริ้วเจ้าไปตลอดกาล
๑๓ เจ้าจงเพียงยอมรับความผิดของเจ้าว่า
เจ้าขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
และเจ้าวิ่งตามเทพเจ้าต่างชาติ
ที่ใต้ต้นไม้อันเขียวชอุ่มทุกต้น
และเจ้าไม่ได้เชื่อฟังคำของเรา"
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๑๔ "โอ ลูกๆ ที่สืนความเชื่อเอ๋ย จงกลับมา" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น "เพราะเราเป็นนายของเจ้า เราจะเลือกเจ้ามาจากเมืองละ 1 คน และจากครอบครัวละ 2 คน และเราจะพาเจ้าไปยังศิโยน ๑๕ และเราจะมอบบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่เชื่อฟังเรา เขาจะสอนเจ้าให้มีความรู้และความเข้าใจ ๑๖ และเมื่อเจ้าทวีจำนวนคนขึ้นในแผ่นดิน พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ในเวลานั้น พวกเขาจะไม่พูดว่า "หีบพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า" อีกต่อไปแล้ว เจ้าจะไม่นึกถึง หรือจดจำ หรือคิดถึงอีก และจะไม่ถูกสร้างขึ้นอีก ๑๗ ในเวลานั้น เยรูซาเล็มจะได้รับเรียกว่า บัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้า และประชาชาติทั้งปวงจะมารวมเข้าด้วยกันที่นั่น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ในเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะไม่ดื้อรั้นกระทำตามใจอันชั่วร้ายของตนอีกต่อไป ๑๘ ในเวลานั้น พงศ์พันธุ์ยูดาห์จะมารวมด้วยกันกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และพวกเขาจะมาด้วยกันจากดินแดนทางเหนือ มายังแผ่นดินที่เรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นมรดก ๑๙ เราพูดว่า

เราปรารถนายิ่งนักที่จะให้เจ้าอยู่ในฐานะร่วมกับบรรดาบุตรของเรา
และมอบแผ่นดินอันน่าอยู่
มรดกที่งามที่สุดในบรรดาประชาชาติ
และเราคิดว่า เจ้าจะเรียกเราว่า "บิดาของข้าพเจ้า"
และจะไม่หยุดติดตามเรา
๒๐ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย แน่ทีเดียว ภรรยาที่ไม่ภักดีทอดทิ้งสามีนางไปเช่นไร
เจ้าก็ไม่ภักดีต่อเราเช่นนั้น"
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๒๑ เสียงที่ได้ยินมาจากที่สูงเป็นเสียงร้องไห้
และอ้อนวอนของพงศ์พันธุ์อิสราเอล
เพราะพวกเขาได้หลงหาย
และลืมพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาแล้ว
๒๒ "โอ ลูกๆ ที่สืบความเชื่อเอ๋ย จงกลับมา
เราจะรักษาเจ้าให้หายจากการสิ้นความเชื่อ"
ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายมาหาพระองค์
เพราะพระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
๒๓ จริงทีเดียว เสียงชุลมุนบนเนินเขาสูง
และบนภูเขาเป็นสิ่งลวงหลอก
จริงทีเดียว ความรอดของอิสราเอลอยู่ใน
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
๒๔ นับตั้งแต่ครั้งโบราณกาล สิ่งอันน่าอับอายได้ทำให้เราต้องสูญเสียทุกสิ่งที่บรรพบุรุษของเราตรากตรำมา ฝูงแพะแกะและโค บุตรชายหญิงของพวกเขา ๒๕ ให้พวกเรานอนลงกับความอับอายของเราเถิด และให้ความอัปยศปกคลุมพวกเรา เพราะพวกเราและบรรพบุรุษของเราได้ทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ตั้งแต่ครั้งโบราณกาลมาจนถึงบัดนี้ และพวกเราไม่ได้เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา

๔

๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
"โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา
เจ้าก็จงกลับมาหาเรา
ถ้าเจ้ากำจัดสิ่งที่น่าชังให้พ้นหน้าเรา
และไม่หลงผิดอีก
๒ และถ้าเจ้าสาบานด้วยความจริง ความเป็นธรรม และความชอบธรรมว่า
'ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด'
แล้วบรรดาประชาชาติจะได้รับพระพรในพระองค์
และพวกเขาจะยินดีในพระองค์"
๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่ประชาชนชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มดังนี้ว่า
"จงพรวนผืนดินของเจ้าที่ถูกปล่อยทิ้งไว้
และอย่าหว่านในดงไม้หนาม
๔ จงเข้าสุหนัตเพื่อพระผู้เป็นเจ้า
จงตัดเนื้อปลายหัวใจของเจ้าออก
โอ ประชาชนชาวยูดาห์และผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มเอ๋ย
มิฉะนั้น การลงโทษของเราจะเป็นเหมือนกับไฟ
ที่ลุกไหม้จนไม่มีผู้ใดดับได้

เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้า

ความวิบัติจากทิศเหนือ

๕ จงประกาศในยูดาห์ และให้เป็นที่รู้ในเยรูซาเล็มว่า
จงเป่าแตรงอนทั่วแผ่นดิน
ส่งเสียงร้องดังและพูดว่า
จงมารวมกันให้พร้อมหน้า
และเข้าไปในเมืองต่างๆ ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง
๖ ยกธงขึ้นสู่ศิโยน
แล้วรีบหนีเพื่อความปลอดภัย อย่ารอช้า
เพราะเรานำความวิบัติจากทิศเหนือ
และความพินาศมา
๗ สิงโตตัวหนึ่งได้ขึ้นไปจากที่ซ่อนของมัน
ผู้ทำลายผู้หนึ่งของบรรดาประชาชาติได้เริ่มเดินออกไปแล้ว
เขาได้ออกไปจากที่ของเขาแล้ว
เพื่อทำให้แผ่นดินของท่านรกร้าง
เมืองต่างๆ ของท่านจะพังลง
และไม่มีผู้อยู่อาศัย
๘ จงสวมผ้ากระสอบ
ร้องรำพัน และร้องไห้ฟูมฟาย
เพราะความกริ้วอันร้อนแรงของพระผู้เป็นเจ้า
ที่มีต่อเรายังไม่ลดลง
๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า ในวันนั้น กษัตริย์และบรรดาผู้นำจะท้อถอย บรรดาปุโรหิตจะตื่นตระหนก และบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจะแปลกใจ ๑๐ แล้วข้าพเจ้าพูดว่า โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ได้ทำให้ประชาชนเหล่านี้และเยรูซาเล็มหลงกลจริงๆ โดยกล่าวว่า ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีกับเจ้า ในขณะที่ดาบจ่ออยู่ที่คอพวกเขา
๑๑ ในเวลานั้น ชนชาตินี้และเยรูซาเล็มจะได้ยินคำที่กล่าวแก่พวกเขาว่า ลมร้อนจากเนินเขาสูงในถิ่นทุรกันดารพัดไปทางประชาชนอันเป็นที่รักของเรา ไม่ใช่ลมแผ่วเบาที่ใช้ฝัดร่อนหรือชำระล้าง ๑๒ ลมแรงกล้าขนาดนี้มาจากเรา เป็นเรานั่นแหละที่ประกาศโทษแก่พวกเขา
๑๓ ดูเถิด เขาปรากฏตัวขึ้นเหมือนเมฆ
รถศึกของเขาเหมือนพายุหมุน
ม้าของเขาว่องไวยิ่งกว่านกอินทรี
วิบัติเกิดแก่พวกเรา เพราะพวกเราย่อยยับแล้ว
๑๔ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงชำระจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่ว
เพื่อเจ้าจะได้รอดพ้น
ความคิดชั่วร้ายของเจ้าจะฝังอยู่
กับเจ้านานแค่ไหน
๑๕ ด้วยว่า มีเสียงประกาศจากดาน
และประกาศความวิบัติจากภูเขาเอฟราอิม
๑๖ จงเตือนบรรดาประชาชาติว่า เขากำลังมา
จงประกาศแก่เยรูซาเล็มว่า
ผู้ล้อมเมืองมาจากแดนไกล
พวกเขาร้องตะโกนเสียงดังเพื่อโจมตีเมืองต่างๆ ของยูดาห์
๑๗ พวกเขาตีวงล้อมอย่างผู้ดูแลรักษาไร่นา
เพราะเมืองนั้นได้ดื้อดึงต่อเรา

พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๘ วิถีทางและการกระทำของเจ้า
เป็นเหตุให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับตัวเจ้าเอง
เป็นความพินาศที่เกิดขึ้นกับเจ้า
และมันขมขื่น
ทิ่มแทงใจของเจ้า

ความปวดร้าวมีต่อยูดาห์

๑๙ ความปวดร้าวของข้าพเจ้า ความปวดร้าวของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าบิดตัวด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส
ใจข้าพเจ้าทุกข์ระทมและสะอื้น
ข้าพเจ้านิ่งเงียบไม่ได้แล้ว
เพราะข้าพเจ้าได้ยินเสียงแตรงอน
ซึ่งเป็นเสียงเตือนศึก
๒๐ สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก
ทั่วทั้งแผ่นดินพังพินาศ
ทันทีทันใดกระโจมของข้าพเจ้าถูกทำลาย
ม่านของข้าพเจ้าเสียหายในพริบตา
๒๑ ข้าพเจ้าจะต้องเห็นธง
และได้ยินเสียงแตรงอนนานแค่ไหน

๒๒ ด้วยว่า ชนชาติของเราโง่เขลา
พวกเขาไม่รู้จักเรา
เขาเป็นเด็กโง่
ไม่มีความเข้าใจ
พวกเขาชำนาญในการกระทำความชั่ว
และไม่รู้ว่ากระทำความดีได้อย่างไร

๒๓ ข้าพเจ้ามองดูแผ่นดินโลก
ดูเถิด มันยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง อีกทั้งยังว่างเปล่า
และมองดูฟ้าสวรรค์
ซึ่งไม่มีแสงสว่าง
๒๔ ข้าพเจ้ามองดูภูเขา
ดูเถิด มันกำลังสั่นไหว
และเนินเขาทุกลูกขยับไปมา
๒๕ ข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ไม่มีมนุษย์
และนกในอากาศทุกตัวบินหนีไปแล้ว
๒๖ ข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด แผ่นดินอันอุดมกลายเป็นถิ่นทุรกันดาร
และเมืองทั้งหมดถูกพังทลายลง
ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เบื้องหน้าความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์
๒๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า ทั่วทั้งแผ่นดินจะเป็นทีรกร้าง แต่เราจะไม่ทำลาย
จนหมดสิ้น
๒๘ แผ่นดินโลกจะร้องคร่ำครวญให้กับสิ่งนี้
และฟ้าสวรรค์เบื้องบนมืดลง
เพราะเราได้กล่าวไว้ เราได้ตัดสินใจแล้ว
เราไม่ได้เปลี่ยนใจ และเราจะไม่หันกลับ

๒๙ ผู้คนของทุกเมืองเผ่นหนี
เมื่อได้ยินเสียงทหารม้าและนักธนู
พวกเขาเข้าไปซ่อนในพุ่มไม้ทึบ
ปีนขึ้นบนก้อนหิน
ทิ้งเมืองให้ร้างไว้
ไม่มีใครอยู่ในเมืองเลย
๓๐ โอ ผู้ที่หายนะ
เจ้าหมายความว่าอย่างไรที่เจ้าสวมเครื่องนุ่งห่มสีแดงสด
และประดับด้วยเครื่องประดับทองคำ
เจ้าใช้สีทาตาให้ดูโตขึ้น
เจ้าแต่งตัวให้สวยโดยไร้ประโยชน์
บรรดาคนรักของเจ้าดูหมิ่นเจ้า
พวกเขาต้องการเอาชีวิตเจ้า
๓๑ ด้วยว่า ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องราวกับหญิงที่เจ็บครรภ์
ปวดร้าวราวกับคนที่คลอดลูกคนแรก
เสียงร้องของธิดาแห่งศิโยนพยายามสูดลมหายใจเข้า
ยื่นมือออกพลางพูดว่า
วิบัติจงเกิดแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะเป็นลมต่อหน้าพวกฆาตกร

๕

เยรูซาเล็มปฏิเสธที่จะกลับใจ

๑ จงวิ่งไปให้ทั่วทุกถนนของเยรูซาเล็ม
จงสังเกตดู
ค้นหาที่ลานชุมนุมในเมือง
และดูซิว่าเจ้าจะพบใครสักคน
ที่มีความเที่ยงธรรม
และแสวงหาความจริง
เพื่อเราจะให้อภัยทั้งเมืองได้
๒ ถึงแม้พวกเขาจะพูดว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด
พวกเขาก็สาบานไม่จริง
๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์มองหาผู้ยึดมั่นในความจริงแน่ทีเดียว
พระองค์ได้ฟาดฟันพวกเขา
แต่เขากลับไม่รู้สึกปวดร้าวเลย
พระองค์ทำให้พวกเขาเกือบพินาศ
แต่พวกเขาก็ยังเพิกเฉยต่อบทเรียนที่ได้รับ
พวกเขาทำให้หน้าแข็งกระด้างยิ่งกว่าหิน
และปฏิเสธที่จะกลับใจ

๔ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า คนเหล่านี้เป็นเพียงผู้ยากไร้
พวกเขาไร้ความคิดอ่าน
เพราะพวกเขาไม่รู้จักวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า
ความเที่ยงธรรมของพระเจ้าของเขา
๕ ข้าพเจ้าจะไปหาบรรดาผู้ที่มีอิทธิพล
และจะพูดกับเขา

เพราะพวกเขารู้จักวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า
ความเที่ยงธรรมของพระเจ้าของเขา
แต่พวกเขาทุกคนเป็นเหมือนกัน คือได้หักแอก
และตัดสิ่งที่ผูกไว้ให้หลุดออกไป

๖ ฉะนั้น สิงโตจากป่าตัวหนึ่งจะฆ่าพวกเขา
สุนัขป่าจากทะเลทรายตัวหนึ่งจะฉีกร่างของพวกเขาออกเป็นชิ้นๆ
เสือดาวตัวหนึ่งคอยจับจ้องเมืองของพวกเขา
ทุกคนที่ฝ่าออกไปจะถูกฉีกร่างออกเป็นชิ้นๆ
เพราะพวกเขาล่วงละเมิดหลายประการ
และหันเหไปจากพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า

๗ เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร
ลูกๆ ของเจ้าได้ทอดทิ้งเราแล้ว
และยังได้สาบานต่อรูปเคารพซึ่งไม่ใช่เทพเจ้า
เราจัดหาทุกสิ่งให้แก่พวกเขา
แต่พวกเขาก็ยังไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา
และกรูกันไปยังบ้านหญิงแพศยา
๘ พวกเขาเป็นเหมือนม้าตัวผู้สำหรับทำพันธุ์ที่ถูกเลี้ยงไว้อย่างดีและมีกำลังมาก
แต่ละตัวมีความใคร่ต่อภรรยาเพื่อนบ้านของตน
๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
เราควรจะลงโทษพวกเขา
เพราะเรื่องเหล่านี้มิใช่หรือ
และเราควรจะแก้แค้นประชาชาติ
ที่เป็นอย่างนี้มิใช่หรือ

๑๐ จงเดินไปให้ทั่วแนวไร่องุ่นและทำลายเสีย
แต่อย่าทำลายจนหมดสิ้น
ตัดกิ่งก้านองุ่นลงให้หมด
เพราะไม่ใช่กิ่งก้านของพระผู้เป็นเจ้า
๑๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
เพราะพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์
ร้ายกาจต่อเราเหลือเกิน
๑๒ พวกเขาไม่ได้พูดความจริงในเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า
และได้พูดว่า พระองค์จะไม่ทำอะไรหรอก
ความวิบัติจะไม่เกิดขึ้นกับพวกเรา
เราจะไม่เผชิญกับการสู้รบหรือการอดอยาก
๑๓ บรรดาผู้เผยคำกล่าวจะเป็นดั่งลม
พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กล่าวสิ่งใดผ่านพวกเขา
ขอให้สิ่งที่พวกเขาพูดเกิดขึ้นกับพวกเขา

พระผู้เป็นเจ้าประกาศคำตัดสิน

๑๔ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้
เพราะพวกเขาได้พูดเช่นนี้
ดูเถิด เราทำให้คำกล่าวของเราเป็นดั่งไฟในปากของเจ้า

ประชาชนเหล่านี้จะเป็นดั่งไม้ และไฟจะเผาไหม้พวกเขา
๑๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
ดูเถิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย
เรากำลังนำประชาชาติหนึ่งจากแดนไกลมาโจมตีเจ้า
เป็นประชาชาติที่ทรหดอดทน
เป็นประชาชาติมาแต่โบราณ
เป็นประชาชาติที่มีภาษาที่เจ้าไม่รู้จัก
และไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเขาพูดอะไร
๑๖ แล่งธนูของพวกเขาเปรียบได้กับถ้ำเก็บศพที่เปิดไว้
ทุกคนเป็นนักรบผู้กล้าหาญ
๑๗ พวกเขาจะกินอาหารและสิ่งที่เจ้าเก็บเกี่ยวจนหมด
เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเจ้า
เขาจะฆ่าแพะแกะและโคของเจ้ากินหมด
เขาจะกินจากเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้า
พวกเขาจะโจมตีเมืองต่างๆ ของเจ้า
ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งด้วยคมดาบ
๑๘ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า แต่ถึงแม้ในเวลานั้น เราก็จะไม่กำจัดพวกเจ้าจนหมดสิ้น ๑๙ และเมื่อประชาชนของเจ้าพูดว่า ทำไมพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเราจึงได้กระทำสิ่งเหล่านี้ต่อพวกเรา เจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า เพราะพวกเจ้าได้ทอดทิ้งเรา และไปนมัสการบรรดาเทพเจ้าต่างชาติในแผ่นดินของเจ้า เจ้าก็จะไปรับใช้พวกชาวต่างชาติในแผ่นดินที่ไม่ได้เป็นของเจ้า
๒๐ จงประกาศแก่พงศ์พันธุ์ของยาโคบ
ให้เป็นที่รู้ในยูดาห์ว่า
๒๑ โอ จงฟังให้ดี ประชาชนผู้โง่เขลาและไร้สติเอ๋ย
เจ้ามีตาแต่มองไม่เห็น
มีหูแต่ไม่ได้ยิน
๒๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
พวกเจ้าไม่เกรงกลัวเราหรือ
เจ้าไม่สะทกสะท้าน ณ เบื้องหน้าเราหรือ
เราใช้ทรายเป็นเขตกั้นสำหรับทะเล
เป็นที่กั้นอันถาวรที่จะข้ามไปไม่ได้
แม้ว่าคลื่นซัดแต่ไม่สามารถข้ามไปได้
แม้ว่าคลื่นคำรามแต่ก็พังทลายผ่านไปไม่ได้
๒๓ แต่ประชาชนเหล่านี้มีใจดื้อดึงและขัดขืน
พวกเขาออกนอกลู่นอกทางและจากเราไป
๒๔ พวกเขาไม่แม้แต่จะคิดในใจว่า
พวกเราควรจะเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
พระองค์ให้ฝนตกตามฤดูกาล
คือฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู
และให้พวกเราได้เก็บเกี่ยวตามกำหนด
๒๕ ความชั่วของพวกเจ้าทำให้สิ่งเหล่านั้นไม่เกิดขึ้น
และบาปของพวกเจ้าทำให้ไม่ได้รับสิ่งดีๆ
๒๖ เพราะพวกคนชั่วอยู่ในหมู่ชนชาติของเรา
พวกเขาซุ่มรออย่างคนคอยดักนก

พวกเขาวางกับดักเพื่อจับมนุษย์
๒๗ บ้านของพวกเขามีแต่ความลวงหลอก
เหมือนกับกรงที่เต็มไปด้วยนก
ฉะนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นคนใหญ่โตและมั่งมี
๒๘ พวกเขาอ้วนพี พวกเขาอ้วนท้วน
และกระทำความชั่วอย่างไม่มีขอบเขต
และตัดสินคนด้วยความไม่เป็นธรรม
เขาเอาเปรียบเด็กกำพร้าเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง
และไม่ปกป้องให้ผู้ยากไร้ใช้สิทธิของเขา
๒๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
เราควรจะลงโทษพวกเขาเพราะเรื่องเหล่านี้มิใช่หรือ
และเราควรจะแก้แค้นประชาชาติ
ที่เป็นอย่างนี้มิใช่หรือ

๓๐ สิ่งที่เลวร้ายและน่ากลัว
ได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน
๓๑ บรรดาผู้เผยคำกล่าวเผยความอย่างผิดๆ
ส่วนบรรดาปุโรหิตก็ปกครองไปตามคำบัญชาของพวกเขา
ชนชาติของเราก็ยินดีทำตาม
แต่ในที่สุดพวกเจ้าจะทำอย่างไร

๖

ศัตรูล้อมรอบเยรูซาเล็ม

๑ โอ ชาวเบนยามินเอ๋ย เพื่อความปลอดภัยของเจ้า
จงหนีไปจากเยรูซาเล็ม
จงเป่าแตรงอนในเทโคอา
และยกสัญญาณที่เบธฮัคเคเรม
เพราะความเลวร้าย และความวิบัติปรากฏ
ให้เห็นว่ามาจากทิศเหนือ
๒ เราจะทำลายธิดาแห่งศิโยน
ผู้น่ารักและบอบบาง
๓ บรรดาผู้นำกับพรรคพวกจะมาโจมตีเมือง
พวกเขาจะตั้งกระโจมรอบเมือง
และแต่ละคนจะตั้งค่ายของตนเอง
๔ พวกเขาจะพูดว่า เตรียมอาวุธโจมตีเมือง
ลุกขึ้นเถิด เราไปโจมตีในเวลาที่ไม่คาดคิดกันเถิด
พวกเราโชคร้ายจริง เพราะชักจะสายแล้ว
เพราะตะวันจะตกแล้ว
๕ ลุกขึ้นเถิด เราไปโจมตีตอนกลางคืนกันเถิด
ไปพังวังที่เมืองนั้นกันเถิด

๖ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า
จงโค่นต้นไม้ในเมืองลง
ก่อเชิงเทินขึ้นเพื่อโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม
นี่คือเมืองที่ต้องถูกลงโทษ
ภายในเมืองนั้นไม่มีอะไรนอกจากการกดขี่ข่มเหง
๗ บ่อน้ำมีน้ำไหลซึมออกมาเช่นไร

เมืองนั้นก็มีความชั่วร้ายซึมออกมาเช่นนั้น
เป็นที่ได้ยินว่า ภายในเมืองมีความรุนแรงและการทำลาย
เราเห็นผู้คนรับทุกข์ทรมานและบาดเจ็บ
๘ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำเตือน
มิฉะนั้นเราจะสะบัดหลังใส่เจ้า
เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นทีรกร้าง
เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่

๙ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้
ให้พวกเขารวบรวมชาวอิสราเอลที่ยังมีชีวิตเหลืออยู่
อย่าให้ขาดแม้คนเดียว
เหมือนการเก็บผลจากเถาองุ่น จงตรวจดูทุกกิ่งก้านซ้ำอีก
เหมือนผู้ที่กำลังเก็บผลองุ่น
๑๐ ข้าพเจ้าควรจะพูดและเตือนใครล่วงหน้า
เพื่อให้เขาได้ยินบ้าง
ดูเถิด หูของพวกเขาปิด
พวกเขาไม่ได้ยิน
ดูเถิด คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่น่าดูหมิ่นของพวกเขา
และพวกเขาไม่ยินดีกับคำกล่าวด้วยเลย
๑๑ ฉะนั้น ความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อพวกเขาอยู่เต็มอกข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเก็บไว้ต่อไปไม่ได้แล้ว
พระองค์กล่าวว่า จงปล่อยออกมาบนเด็กๆ ตามถนน
และบนชายหนุ่มที่ชุมนุมกันอยู่
ทั้งสามีและภรรยาจะเผชิญกับการลงโทษนี้
ทั้งผู้สูงวัยและคนชรา
๑๒ บ้านของพวกเขาจะตกเป็นของผู้อื่น
ไร่นาและภรรยาก็เช่นกัน
เพราะเราจะยื่นมือของเราออก
เพื่อลงโทษบรรดาผู้อยู่อาศัยของแผ่นดิน
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๓ นับตั้งแต่ผู้ด้อยสุดจนถึงผู้มีอำนาจมากที่สุด
ทุกคนโลภเพราะหวังผลประโยชน์ของตนเอง
และนับตั้งแต่ผู้เผยคำกล่าวจนถึงปุโรหิต
ทุกคนไม่ซื่อสัตย์
๑๔ พวกเขาทำราวกับว่า ปัญหาของชนชาติของเราไม่ร้ายแรง
จึงได้พูดว่า มีสันติสุข มีสันติสุข
ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุข
๑๕ พวกเขารู้สึกอับอายเมื่อเขาประพฤติสิ่งที่น่าชังหรือ
ไม่เลย พวกเขาไม่รู้สึกอับอาย
แม้แต่สีหน้าก็ยังไม่แสดงความอับอาย
ฉะนั้น พวกเขาจะพินาศร่วมกับคนเหล่านั้นที่พินาศ
เมื่อเราทำโทษพวกเขา พวกเขาก็จะถึงจุดจบ
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
"จงยืนทีข้างถนนและมองดู
และถามหาทางโบราณ
ซึ่งเป็นหนทางที่ดี เจ้าจงเดินในทางนั้น
และเจ้าจะพบที่พักพิงของจิตวิญญาณ
แต่พวกเขากลับพูดว่า "พวกเราจะไม่เดินในทางนั้น"
๑๗ เราจัดให้มีบรรดาผู้เฝ้ายามให้แก่เจ้าด้วยการพูดว่า
"จงเอาใจใส่ต่อเสียงแตรงอน"
แต่พวกเขากลับพูดว่า "พวกเราจะไม่สนใจ"
๑๘ ฉะนั้น โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังเถิด
และปวงชนเอ๋ย จงเอาใจใส่ให้ดีว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเขา
๑๙ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงฟัง
ดูเถิด เรากำลังทำให้ชนชาตินี้วิบัติ
จากผลของความชั่วร้ายของพวกเขา
เพราะเขาไม่เอาใจใส่ต่อคำพูดของเรา
และพวกเขาไม่ยอมรับกฎบัญญัติของเรา
๒๐ กำยานที่มาจากเช-บา
หรืออ้อหอมที่มาจากแดนไกล จะเป็นประโยชน์อะไรสำหรับเรา
เราไม่รับสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย
เครื่องสักการะไม่เป็นที่พอใจเรา"
๒๑ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
"ดูเถิด เราจะทำให้พวกเขามีอุปสรรค
ทั้งพ่อและลูกๆ จะอ่อนล้าและสิ้นกำลัง
บรรดาเพื่อนบ้านและเพื่อนๆ จะสิ้นชีวิต"

๒๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
"ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมา
จากดินแดนทางเหนือ
ประชาชาติที่มีอำนาจชาติหนึ่งกำลังเตรียมศึก
จากแดนไกลสุดของแผ่นดินโลก
๒๓ พวกเขาหยิบคันธนูและหอก
เป็นพวกที่โหดร้ายปราศจากความเมตตา
เสียงของพวกเขาเป็นเหมือนเสียงทะเลครืนครั่น
ขี่ม้าราวกับคนที่พร้อมจะโจมตีเจ้า
โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย"
๒๔ พวกเราได้ยินถึงเรื่องนั้น
มือของเราอ่อนปวกเปียก
ความหวาดหวั่นครอบงำพวกเรา
และเจ็บปวดราวกับหญิงเจ็บครรภ์
๒๕ อย่าออกไปในไร่นา
หรือเดินบนถนน
เพราะศัตรูถือดาบ
มีความน่ากลัวอยู่รอบด้าน
๒๖ โอ บุตรหญิงของชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสวมผ้ากระสอบ
และกลิ้งในกองขี้เถ้า
ร้องคร่ำครวญเหมือนร้องให้กับบุตรชายที่มีเพียงคนเดียว

ร้องรำพันด้วยความขมขื่น
เพราะผู้ทำลาย
จะโจมตีพวกเราในทันที

๒๗ เราได้ทำให้เจ้าเป็นผู้ทดสอบในหมู่ชนชาติของเราเหมือนทดสอบโลหะ
เพื่อให้เจ้ารู้และทดสอบว่าพวกเขาเป็นอย่างไร
๒๘ พวกเขาทุกคนขัดขืนด้วยความดื้อรั้น
ช่างนินทาว่าร้ายไปทั่ว
พวกเขาแข็งเหมือนทองสัมฤทธิ์และเหล็กกล้า
ทุกคนคดโกง
๒๙ เตาหลอมโลหะลุกโพลง
แต่สารตะกั่วถูกไฟเผาจนมอดไหม้
การหลอมจึงไร้ประโยชน์
เพราะคนชั่วไม่ถูกแยกออก
๓๐ พวกเขาได้ชื่อว่า ขี้เงินที่ไร้ค่า
เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมรับพวกเขา

๗

ความชั่วร้ายในแผ่นดิน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ว่า ๒ จงยืนที่ประตูพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
และประกาศคำกล่าวว่า ชาวยูดาห์ทั้งปวงที่เข้าทางประตู เพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า จงฟัง
คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๓ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า
จงเปลี่ยนวิถีทางและการกระทำของพวกเจ้า และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในที่แห่งนี้ ๔ อย่า
วางใจในคำที่ลวงหลอกที่ว่า นี่เป็นพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า พระวิหารของพระผู้เป็น
เจ้า พระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า
๕ เพราะว่าถ้าพวกเจ้าเปลี่ยนวิถีทางและการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าปฏิบัติด้วยความ
เป็นธรรมต่อกันและกัน ๖ ถ้าเจ้าไม่กดขี่ข่มเหงผู้ลี้ภัย ผู้กำพร้าพ่อ หรือแม่ม่าย หรือฆ่าคน
ไร้ความผิดในที่แห่งนี้ และถ้าพวกเจ้าไม่ไปติดตามบรรดาเทพเจ้าซึ่งเป็นอันตรายต่อตัว
เจ้าเอง ๗ แล้วเราก็จะให้พวกเจ้าอาศัยอยู่ในที่แห่งนี้ ในแผ่นดินที่เรามอบให้แก่บรรพบุรุษ
ของเจ้าตลอดกาล*
๘ ดูเถิด เจ้าไว้วางใจในคำที่ลวงหลอกซึ่งไม่เกิดผลอะไร ๙ พวกเจ้าขโมย ฆ่า ผิดประเวณี
พูดเท็จในคำปฏิญาณ เผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าบาอัล ไปติดตามบรรดาเทพเจ้า ซึ่งเจ้าไม่
เคยรู้จัก ๑๐ แล้วเจ้ามายืนต่อหน้าเราในตำหนักนี้ ซึ่งเป็นที่สำหรับนมัสการเรา และพวก
เจ้าพูดว่า พวกเราปลอดภัย แต่ก็ยังกระทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ต่อไปอีกอย่างนั้นหรือ
๑๑ ตำหนักอันเป็นที่นมัสการเรานี้ กลายเป็นถ้ำโจร†ในสายตาของเจ้าหรือ ดูเถิด เราเอง
ได้เห็นว่าเป็นเช่นนั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๑๒ บัดนี้เจ้าจงไปยังสถานที่ของ
เราในเมืองชิโลห์‡ ซึ่งในตอนแรกชื่อของเราอยู่ที่นั่น และไปดูว่าเราได้ทำอะไรต่อสถานที่
นั้นเนื่องจากความชั่วของอิสราเอลชนชาติของเรา ๑๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า และบัดนี้
เป็นเพราะพวกเจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้ และเราก็ได้พูดกับพวกเจ้าเสมอมา แต่เจ้าก็ไม่ยอม
ฟัง เมื่อเราเรียกเจ้า เจ้าก็ไม่ตอบ ๑๔ ฉะนั้น เราจะกระทำต่อตำหนักอันเป็นที่นมัสการเรา
และเป็นที่เจ้าไว้วางใจ และจะกระทำต่อสถานที่ซึ่งเรามอบให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของ

---

* **๗๗** ปฐมกาล 13:14,15 † **๗๑๑** มัทธิว 21:13 ‡ **๗๑๒** ฉบับ 1 ซามูเอล 1:3; 4:1-11 1050 ปีก่อน ค ศ
ชาวฟีลิสเตียทำลายเมืองชิโลห์จนพินาศ

เจ้า ดังที่เราได้กระทำต่อชิโลห์ ๑๕ และเราจะขับไล่พวกเจ้าไปให้พ้นหน้าเรา อย่างที่เราขับไล่
บรรดาญาติพี่น้องของเจ้า คือเชื้อสายของเอฟราอิมทุกคน
๑๖ ส่วนเจ้าเอง เยเรมีย์ จงอย่าอธิษฐานให้คนเหล่านี้ หรือส่งเสียงร้องหรืออธิษฐานให้
พวกเขา และอย่าอธิษฐานต่อเราแทนพวกเขา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า ๑๗ เจ้าไม่เห็นหรือว่า
พวกเขากำลังทำอะไรในเมืองของยูดาห์และที่ถนนของเยรูซาเล็ม ๑๘ พวกเด็กๆ รวบรวม
กิ่งไม้ พ่อๆ ก็ติดไฟ พวกผู้หญิงนวดแป้งเพื่อทำขนมให้ราชินีแห่งสวรรค์§ และพวกเขาริน
เครื่องดื่มบูชาแก่ปวงเทพเจ้า เป็นการยั่วโทสะเรา ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า พวกเขาน่ะ
หรือยั่วโทสะเรา ไม่ใช่พวกเขาหรอกหรือที่นำความอับอายสู่พวกเขาเอง ๒๐ พระผู้เป็นเจ้า
กล่าวดังนี้ว่า ฉะนั้น ดูเถิด ความกริ้วและการลงโทษของเราจะหลั่งลงบนที่แห่งนี้ บนมนุษย์
และสัตว์ป่า บนต้นไม้ในไร่นาและผลที่ได้จากพื้นดิน มันจะลุกไหม้และไม่มีใครดับมันได้
๒๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ จงใช้เครื่องสักการะของ
เจ้ากับสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย แล้วพวกเจ้าก็กินเนื้อสัตว์เองด้วยเลย ๒๒ เพราะในวัน
ที่เรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้บอกบรรพบุรุษของเจ้า หรือบัญชาพวก
เขาเรื่องสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและเครื่องสักการะบูชา ๒๓ แต่คำบัญชาที่เราสั่งพวกเขา
ก็คือ จงเชื่อฟังเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นชนชาติของ
เรา และจงดำเนินในทุกวิถีทางที่เราบัญชาเจ้า เพื่อทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีกับพวกเจ้า ๒๔
แต่พวกเขาไม่ฟังและไม่แม้แต่จะเงี่ยหูฟัง แต่ดำเนินในวิถีทางของพวกเขาเอง และจิตใจ
อันชั่วร้ายซึ่งมีแต่ความดื้อรั้น พวกเขาเดินถอยหลังแทนที่จะเดินหน้า ๒๕ นับตั้งแต่วันที่
บรรพบุรุษออกจากแผ่นดินอียิปต์มาจนถึงทุกวันนี้ วันแล้ววันเล่า เราได้ให้บรรดาผู้เผยคำ
กล่าวของพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้ของเราทุกคนมายังพวกเขาอย่างไม่หยุดยั้ง ๒๖ แต่พวกเขา
ก็ยังไม่ยอมฟังเราหรือแม้แต่จะเงี่ยหูฟัง แต่กลับหัวแข็ง พวกเขาประพฤติเลวร้ายยิ่งกว่า
บรรพบุรุษของพวกเขาเสียอีก
๒๗ ฉะนั้น เจ้าจะไปพูดให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจะร้องเรียกพวกเขา แต่
เขาจะไม่ตอบเจ้า ๒๘ และเจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า นี่เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระผู้เป็น
เจ้า พระเจ้าของพวกเขา และไม่ยอมรับการสั่งสอน เขาไม่มีความจริงอยู่อีกแล้ว มันถูกตัด
ออกจากริมฝีปากของพวกเขา
๒๙ จงตัดผมของเจ้าและโยนทิ้งไป
ร้องคร่ำครวญที่เนินเขาสูง
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิเสธ
และทอดทิ้งยุคที่พระองค์กริ้ว

หุบเขาแห่งการประหาร

๓๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ เพราะบรรดาบุตรแห่งยูดาห์ได้กระทำความชั่วในสายตา
ของเรา พวกเขาได้ตั้งสิ่งที่น่าชังของพวกเขาไว้ในตำหนักอันเป็นที่นมัสการเรา และทำให้
ที่นั้นเป็นมลทิน ๓๑ และพวกเขาได้สร้างแท่นบูชาที่สถานบูชาบนภูเขาสูงแห่งโทเฟท ซึ่งอยู่
ในหุบเขาแห่งบุตรของฮินโนม ใช้ไฟเผาบรรดาบุตรชายหญิง ซึ่งเราไม่ได้บัญชาให้ทำ หรือ
แม้แต่จะคิด ๓๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ดูเถิด ใกล้จะถึงเวลาที่จะไม่มีชื่อว่า โทเฟท
อีกแล้ว หรือหุบเขาแห่งบุตรของฮินโนม แต่จะเป็นหุบเขาแห่งการประหาร เพราะพวกเขา
จะฝังศพในโทเฟท เพราะไม่มีที่อื่นจะฝัง ๓๓ และศพคนตายของคนเหล่านี้จะเป็นอาหาร
ของพวกนกในอากาศ และของสัตว์ป่าบนแผ่นดิน และจะไม่มีใครทำให้พวกสัตว์ตกใจหนี
ไป ๓๔ และเราจะทำให้เสียงยินดีและเบิกบานใจ เสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวในเมืองต่างๆ
ของยูดาห์และที่ถนนของเยรูซาเล็มยุติลง เพราะแผ่นดินจะกลายเป็นที่ร้าง

§ **๗๑๑๘** เทพเจ้าแห่งเอเชียตะวันตก

๘

๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ในเวลานั้น กระดูกของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ของผู้นำ
ของปุโรหิต ของผู้เผยคำกล่าว และของบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม จะถูกนำออกมา
จากถ้ำของพวกเขา ๒ และจะถูกโยนในที่แจ้งใต้แสงอาทิตย์ แสงจันทร์ และดวงดาวทั้ง
หลายในท้องฟ้าซึ่งพวกเขารักและได้นมัสการ ซึ่งพวกเขาได้ติดตาม แสวงหาและนมัสการ
และจะไม่มีใครเก็บหรือฝังกระดูกพวกนั้น แต่จะเป็นอย่างอุจจาระบนพื้นดิน ๓ พระผู้เป็น
เจ้าจอมโยธาประกาศว่า ทุกคนในตระกูลที่ชั่วร้ายนี้ยังมีชีวิตเหลืออยู่ ซึ่งอาศัยอยู่ในทุก
แห่งที่เราได้ไล่ให้ออกไป อยากจะตายมากกว่ามีชีวิตอยู่อีก

บาปและโทษ

๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ เจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า
เมื่อคนล้มลง เขาไม่ลุกขึ้นอีกหรือ
ถ้าผู้ใดหันจากไป เขาจะไม่กลับมาหรือ
๕ แล้วทำไมประชาชนพวกนี้
จึงหันเหไปอย่างไม่กลับมา
พวกเขายึดอยู่ในความลวงหลอก
และไม่ยอมหันกลับมา
๖ เราได้ใส่ใจและฟัง
แต่พวกเขาไม่ได้พูดให้ถูกต้อง
ไม่มีใครสักคนที่สารภาพความชั่วร้ายของตนว่า
ข้าพเจ้าทำอะไรผิดหรือ
ทุกคนต่างก็เดินไปตามวิถีทางของตน
เหมือนม้าที่รีบรุดเข้าต่อสู้
๗ แม้แต่นกกระสาในฟ้าสวรรค์
ก็ยังรู้จักวาระของมัน
และนกเขา นกนางแอ่น และนกกระเรียน
ก็รอจังหวะการมาของมัน
แต่ชนชาติของเราไม่รู้จัก
คำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า

๘ พวกเจ้าพูดได้อย่างไรว่า พวกเราเรืองปัญญา
และกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกเรา
แต่ดูเถิด บรรดาผู้คัดลอกข้อความร่างกฎที่จอมปลอม
เพื่อให้เป็นสิ่งเท็จ
๙ พวกเรืองปัญญานั้นจะรับความอับอาย
พวกเขาจะตกใจกลัวและติดกับดัก
ดูเถิด พวกเขาไม่ยอมรับคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
ฉะนั้นพวกเขามีสติปัญญาอย่างไร
๑๐ ฉะนั้นเราจะมอบภรรยาของพวกเขาให้แก่คนอื่น
และให้ไร่นาของพวกเขาแก่บรรดาผู้มาแทนที่เขา
เพราะนับตั้งแต่ผู้ด้อยสุดจนถึงผู้มีอำนาจมากที่สุด
ทุกคนโลภเพราะหวังผลประโยชน์ของตนเอง
และนับตั้งแต่ผู้เผยคำกล่าวจนถึงปุโรหิต
ทุกคนไม่ซื่อสัตย์

๑๑ พวกเขาทำราวกับว่า ปัญหาของบุตรหญิงของชนชาติเราไม่ร้ายแรง
จึงได้พูดว่า มีสันติสุข มีสันติสุข
ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุข
๑๒ พวกเขารู้สึกอับอายเมื่อเขาประพฤติสิ่งที่น่าชังหรือ
ไม่เลย พวกเขาไม่รู้สึกอับอาย
แม้แต่สีหน้าก็ยังไม่แสดงความอับอาย
ฉะนั้น พวกเขาจะพินาศร่วมกับคนเหล่านั้นที่พินาศ
เมื่อเราทำโทษพวกเขา พวกเขาก็จะถึงจุดจบ
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น
๑๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
เมื่อเราจะรวบรวมพวกเขาดั่งเก็บผลองุ่น
เราจะไม่พบองุ่นที่เถา
และไม่มีลูกมะเดื่อบนต้นมะเดื่อ
แม้แต่ใบก็เหี่ยวเฉา
และสิ่งที่เรามอบให้แก่พวกเขาก็
จะถูกริบไปจากพวกเขา

๑๔ แล้วพวกเราจะนั่งเฉยอยู่ทำไม
เรามารวมพวกกัน
เราไปยังเมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งกันเถิด
และไปตายกันที่นั่นเสียเลย
เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราลงโทษให้พวกเราตาย
และได้ให้น้ำเป็นพิษแก่เราดื่ม
เพราะพวกเราทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า
๑๕ พวกเรามองหาสันติสุข
แต่ไม่เห็นว่ามีอะไรดี
เราหวังว่าจะหายจากโรคภัย
แต่ดูเถิด มีสิ่งที่ทำให้ต้องกลัว

๑๖ เสียงม้าร้องดังไปถึงเมืองดาน
ทั้งแผ่นดินสั่นสะเทือน
เมื่อม้าตัวผู้สำหรับทำพันธุ์ส่งเสียงร้อง
มันมาเหยียบย่ำแผ่นดินจนทุกสิ่งเสียหายยับเยิน
ทั้งตัวเมืองและผู้อยู่อาศัยด้วย
๑๗ ดูเถิด เรากำลังให้งูมาอยู่ในหมู่พวกเจ้า
งูพิษที่ไม่สามารถถูกร่ายมนต์ได้
และพวกมันจะกัดพวกเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

เยเรมีย์ระทมใจเพราะชนชาติของตน

๑๘ ความยินดีของข้าพเจ้าหมดสิ้นไป
ข้าพเจ้าระทมใจ
๑๙ ดูเถิด เสียงร้องของบุตรหญิงของประชาชนของข้าพเจ้า
มาจากทุกแห่งหนของแผ่นดินว่า
พระผู้เป็นเจ้าไม่อยู่ในศิโยนหรือ

กษัตริย์ไม่อยู่ในนั้นหรือ
ทำไมพวกเขาจึงยั่วโทสะเราด้วยรูปเคารพสลัก
และด้วยรูปเคารพต่างชาติซึ่งไร้ค่า
๒๐ ฤดูเก็บเกี่ยวผ่านไปแล้ว
หมดฤดูร้อนแล้ว
แต่ยังไม่มีใครช่วยพวกเราให้รอดเลย
๒๑ ใจของบุตรหญิงของประชาชนของข้าพเจ้าแตกสลาย ใจข้าพเจ้าก็แตกสลาย
ข้าพเจ้าเศร้าโศกและท้อใจเป็นที่สุด

๒๒ ไม่มียาทาแผลในกิเลอาดหรือ
ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ
แล้วทำไมสุขภาพของบุตรหญิง
ของประชาชนของข้าพเจ้าไม่ดีดังเดิมเล่า

๙

๑ โอ อยากให้ศีรษะข้าพเจ้าเป็นแอ่งน้ำ
ดวงตาข้าพเจ้าเป็นน้ำพุของน้ำตา
ข้าพเจ้าจะได้ร้องไห้ทั้งวันและคืน
ที่บุตรหญิงของประชาชนของข้าพเจ้าถูกฆ่าตาย
๒ โอ ข้าพเจ้าอยากจะมีที่พัก
สำหรับค้างแรมในทะเลทราย
จะได้ปล่อยประชาชนไว้
และไปจากพวกเขา
เพราะพวกเขาทุกคนผิดประเวณี
เป็นกลุ่มชนที่ไม่ภักดี
๓ พวกเขางอลิ้นได้อย่างคันธนู
ความจอมปลอมและไร้ความจริงเกิดขึ้นทั่วแผ่นดิน
ด้วยว่าพวกเขาทำความชั่วเรื่อยไป
และพวกเขาไม่รู้จักเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๔ ให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน
อย่าไว้ใจพี่น้องคนใด
เพราะพี่น้องทุกคนเป็นผู้หลอกลวง
และเพื่อนบ้านทุกคนพูดว่าร้ายคนอื่น
๕ ทุกคนหลอกลวงเพื่อนบ้านของตน
ไม่มีผู้ใดพูดความจริง
พวกเขาชำนาญในการพูดเท็จ
และทำบาปอย่างไม่หยุดหย่อน
๖ กดขี่ข่มเหงและหลอกลวงซ้ำแล้วซ้ำอีก
พวกเขาไม่ยอมรู้จักเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้

ดูเถิด เราจะหลอมพวกเขาอย่างโลหะและทดสอบพวกเขา
เพราะชนชาติของเราทำความชั่ว
เราจะทำอะไรต่อพวกเขาอีก
๘ ลิ้นของพวกเขาเป็นเหมือนลูกธนูมีพิษ
พูดลวงหลอก
เขาแต่ละคนใช้ปากพูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้าน
แต่ในใจก็วางแผนให้เขาติดกับดัก
๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
เราควรจะลงโทษพวกเขาเพราะเรื่องเหล่านี้มิใช่หรือ
และเราควรจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้มิใช่หรือ

๑๐ เราจะร้องไห้และคร่ำครวญให้แก่เทือกเขา
และร้องคร่ำครวญให้แก่ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดาร
เพราะมันกลายเป็นทีรกร้างจนไม่มีผู้ใดผ่านไป
และไม่มีเสียงฝูงโคส่งเสียงร้องถึงกันและกัน
ทั้งนกในอากาศและสัตว์ป่า
หนีไปกันหมดแล้ว
๑๑ เราจะทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง
เป็นที่อยู่ของหมาใน
และเราจะทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นทีรกร้าง
ปราศจากผู้อยู่อาศัย

๑๒ ใครเป็นผู้เรืองปัญญานักที่จะสามารถเข้าใจเรื่องนี้ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวให้ใครฟัง เพื่อให้เป็นผู้ประกาศเรื่องดังกล่าว ทำไมแผ่นดินจึงเสียหายและรกร้างเหมือนถิ่นทุรกันดาร ถึงกับไม่มีผู้ใดผ่านไป

๑๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ เพราะพวกเขาได้ทอดทิ้งกฎบัญญัติที่เราตั้งให้พวกเขาปฏิบัติตาม และเขาไม่ได้เชื่อฟังเรา หรือดำเนินตามกฎ ๑๔ แต่ดื้อรั้นทำตามใจตนเอง และไปติดตามเทพเจ้าบาอัล อย่างที่บรรพบุรุษได้สอนพวกเขา ๑๕ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้อาหารขมแก่ชนชาตินี้รับประทาน และให้น้ำมีพิษแก่พวกเขาดื่ม ๑๖ เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพวกเขาและบรรพบุรุษของเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน และเราจะให้พวกเขาต้องเจอกับสงคราม จนกว่าเราจะทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น
๑๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า
จงพิจารณาดู และเรียกพวกผู้หญิงที่ร้องไห้คร่ำครวญให้มาเถิด
ให้พวกผู้หญิงที่ร้องไห้เป็นอาชีพมา
๑๘ ให้พวกเขารีบมาและส่งเสียงร้องรำพันให้กับพวกเรา
ให้น้ำตาพวกเราหลั่งไหล
จนเปลือกตาเปียกชุ่ม
๑๙ เสียงร้องรำพันจากศิโยนเป็นที่ได้ยิน
พวกเรายับเยินอะไรเช่นนี้
น่าอับอายเหลือเกิน
ด้วยว่า พวกเราได้ออกไปจากแผ่นดิน
เพราะพวกเขาพังที่อยู่ของพวกเราลงแล้ว

๒๐ โอ พวกผู้หญิงเอ๋ย จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า

และให้หูของท่านรับฟังคำกล่าวที่ออกจากปากของพระองค์
จงสอนบรรดาบุตรหญิงของท่านให้ร้องคร่ำครวญ
และสอนเพื่อนบ้านของแต่ละคนให้ร้องเพลงเศร้า
๒๑ เพราะความตายได้ขึ้นมายังหน้าต่างของพวกเรา
มันได้เข้ามาในวังของพวกเรา
ความตายได้มาถึงพวกเด็กๆ ที่ถนน
และมาถึงชายหนุ่มที่ลานชุมนุม
๒๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า จงพูดตามนี้
"ร่างมนุษย์จะล้มตาย
อย่างอุจจาระบนทุ่งโล่ง
อย่างฟ่อนข้าวตกข้างหลังผู้เก็บเกี่ยว
และจะไม่มีใครเก็บรวบรวมมันขึ้นมาอีก"
๒๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "อย่าให้ผู้เรืองปัญญาโอ้อวดถึงสติปัญญาของเขา อย่าให้ผู้มีอำนาจโอ้อวดถึงอำนาจของเขา อย่าให้ผู้มั่งมีโอ้อวดถึงความมั่งมีของเขา ๒๔ แต่ผู้ที่โอ้อวดก็จงให้เขาโอ้อวดถึงเรื่องนี้คือ เขาเข้าใจและรู้จักเราว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า* ผู้แสดงความรักอันมั่นคง ความยุติธรรม และความชอบธรรมในแผ่นดินโลก เพราะเราชื่นชอบสิ่งเหล่านี้" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๒๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "ดูเถิด จะถึงวันที่เราจะลงโทษทุกคนที่เข้าสุหนัตแต่เพียงร่างกายเท่านั้น ๒๖ อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม บรรดาบุตรของอัมโมน โมอับ และทุกคนที่อาศัยอยู่ในทะเลทรายที่ตัดผมที่จอนหู เพราะประชาชาติทั้งปวงไม่เข้าสุหนัต และใจของพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดไม่ได้เข้าสุหนัต"

๑๐

รูปเคารพและพระเจ้าผู้มีชีวิต

๑ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังคำที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
"อย่าเลียนแบบวิถีทางของบรรดาประชาชาติ
หรือตกใจกับหมายสำคัญในฟ้าสวรรค์
เพราะบรรดาประชาชาติตกใจกับสิ่งเหล่านั้น
๓ เพราะพิธีกรรมของบรรดาชนชาติไร้ค่า
ต้นไม้ถูกโค่นในป่า
ถูกขวานแกะสลักด้วยมือของช่างผู้ชำนาญ
๔ พวกเขาใช้เงินและทองคำประดับรูปเคารพ
และใช้ค้อนและตะปูประกอบเข้าด้วยกัน
เพื่อไม่ให้ขยับเขยื้อนได้
๕ รูปเคารพของพวกเขาเป็นเหมือนหุ่นไล่กาในสวนแตงกวา
พูดไม่ได้
และต้องให้คนแบก
เพราะเดินไม่ได้
อย่ากลัวสิ่งเหล่านั้น
เพราะรูปเคารพพวกนั้นกระทำอันตรายไม่ได้
และจะกระทำสิ่งดีๆ ก็ไม่ได้เช่นกัน"

---

* **๙๒๔** 1 โครินธ์ 1:31; 2 โครินธ์ 10:17

๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้ใดที่เป็นเหมือนพระองค์
พระองค์ยิ่งใหญ่ และพระนามของพระองค์มีอานุภาพอันยิ่งใหญ่
๗ โอ กษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ
มีผู้ใดบ้างที่ไม่เกรงกลัวพระองค์
สมควรที่พระองค์จะได้รับการยกย่อง
เพราะในบรรดาผู้เรืองปัญญาทุกคนของบรรดาประชาชาติ
และในอาณาจักรทั้งปวงของพวกเขา
ไม่มีผู้ใดที่เป็นเหมือนพระองค์
๘ พวกเขาทุกคนทั้งเบาปัญญา และโง่เขลา
ได้รับการสั่งสอนจากรูปเคารพไม้ที่ไร้ค่า
๙ เงินทีชุบก็มาจากทาร์ชิช
และทองคำมาจากอุฟาส
เป็นผลงานของช่างผู้ชำนาญและจากมือของช่างตีเหล็ก
ใช้ผ้าสีน้ำเงินและสีม่วงตกแต่งเป็นเสื้อผ้า
ล้วนแต่เป็นผลงานของช่างผู้ชำนาญ
๑๐ แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าที่แท้จริง
พระองค์เป็นพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่และกษัตริย์ผู้คงอยู่ชั่วนิรันดร์
เมื่อพระองค์กริ้ว แผ่นดินโลกก็สั่นสะท้าน
และบรรดาประชาชาติไม่สามารถทนต่อความโกรธของพระองค์ได้
๑๑ ฉะนั้น เจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า บรรดาเทพเจ้าที่ไม่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะตายไปจากแผ่นดินโลกและจากใต้ฟ้าสวรรค์*
๑๒ พระองค์เป็นผู้สร้างแผ่นดินโลกด้วยอานุภาพของพระองค์
ผู้สร้างโลกด้วยสติปัญญาของพระองค์
และแผ่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์
๑๓ เมื่อพระองค์ส่งเสียง ก็มีเสียงคำรามในฟ้าสวรรค์
และพระองค์สร้างเมฆให้ลอยขึ้นจากสุดมุมโลก
พระองค์สร้างให้มีสายฟ้าแลบเมื่อมีฝน
และให้มีลมโบกจากแหล่งเก็บลม
๑๔ มนุษย์ทุกคนเบาปัญญาและไร้ความรู้
ช่างตีเหล็กทุกคนจะอับอายก็เพราะรูปเคารพของเขา
เพราะรูปที่เขาหล่อขึ้นนั้นจอมปลอม
และไม่มีลมหายใจ
๑๕ รูปเหล่านั้นไร้ค่าและเป็นที่ดูแคลน
และจะถูกทำลายเมื่อถึงเวลาพิพากษาโทษ
๑๖ องค์ผู้ที่ยาโคบนมัสการไม่เป็นเหมือนสิ่งเหล่านี้
เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง
และอิสราเอลเป็นเผ่าพันธุ์ของผู้สืบมรดกของพระองค์
พระองค์มีพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
๑๗ ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองที่ถูกล้อมเอ๋ย
จงเก็บข้าวของของพวกท่านเถิด
๑๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ดูเถิด เรากำลังจะโยนบรรดาผู้อยู่อาศัย

---

* **๑๐๑๑** ข้อนี้บันทึกเป็นภาษาอาราเมค

ในแผ่นดินออกไปในเวลานี้
และเราจะทำให้พวกเขาเป็นทุกข์
เพื่อพวกเขาจะได้รู้สึก□

๑๙ วิบัติเกิดแก่ข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าเจ็บปวด
บาดแผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หาย
ข้าพเจ้ายังจะพูดกับตัวเองว่า
นี่เป็นความทุกข์ทรมานของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าต้องทน
๒๐ กระโจมของข้าพเจ้าพังยับเยิน
เชือกผูกกระโจมก็ขาด
ลูกๆ ของข้าพเจ้าต่างก็ไปจากข้าพเจ้าแล้ว
ไม่มีใครตั้งกระโจม
และที่กำบังให้ข้าพเจ้าอีก
๒๑ เพราะบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะเบาปัญญา
และไม่ขอความเห็นจากพระผู้เป็นเจ้า
ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ได้เจริญรุ่งเรือง
และฝูงแกะของพวกเขากระจัดกระจายไป

๒๒ ดูเถิด จงฟังเสียงอึกทึก
ที่มาจากดินแดนทางทิศเหนือ
เขาจะทำให้เมืองของยูดาห์กลายเป็นทีรกร้าง
เป็นทีอยู่ของหมาใน

๒๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าชีวิตของมนุษย์ไม่ได้เป็นของเขาเอง
เขาไม่สามารถจัดการชีวิตในทุกขั้นตอนได้
๒๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดแก้ไขข้าพเจ้าด้วย
แต่ไม่ใช่จากความโกรธของพระองค์
ขอโปรดให้ความเป็นธรรม
มิฉะนั้น พระองค์จะทำให้ชีวิตข้าพเจ้าสูญสิ้นไป

๒๕ ขอพระองค์กระหน่ำการลงโทษลงบนบรรดาประชาชาติ
ที่ไม่รู้จักพระองค์
บนตระกูลทั้งหลายที่ไม่ร้องเรียกพระนามของพระองค์
เพราะพวกเขาได้กลืนกินพงศ์พันธุ์ของยาโคบ
ทำให้พวกเขาพินาศ
และทำให้บ้านเมืองเป็นทีรกร้าง†

๑๑

ไม่รักษาพันธสัญญา

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ว่า ๒ □จงฟังคำที่กล่าวในพันธสัญญานี้ และจงพูดกับผู้คนของยูดาห์และบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม ๓ เจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ □คำสาปแช่งจะตกอยู่กับผู้ที่ไม่ฟังคำกล่าวในพันธสัญญานี้ ๔ ซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า เมื่อเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดิ

† **๑๐□๒๕** สดุดี 79:6,7

นอียิปต์ จากเตาผิงเหล็ก* เราบอกพวกเขาว่า จงเชื่อฟังเรา และทำตามทุกสิ่งที่เราบัญชา
พวกเจ้า เพื่อให้พวกเจ้าเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า ๕ เพื่อเราจะ
รักษาสัญญาที่เราได้สาบานกับบรรพบุรุษของพวกเจ้า เพื่อมอบแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนม
และน้ำผึ้ง อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ แล้วข้าพเจ้าตอบว่า พระผู้เป็นเจ้า ขอให้เป็นไปตาม
นั้นเถิด
๖ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงประกาศคำกล่าวนี้ในเมืองทั้งหลาย
ของยูดาห์และที่ถนนของเยรูซาเล็มว่า จงฟังคำที่กล่าวในพันธสัญญานี้และปฏิบัติตาม
๗ เพราะเราได้เตือนบรรพบุรุษของพวกเจ้าล่วงหน้าอย่างจริงจัง เมื่อเรานำพวกเขาขึ้นมา
จากแผ่นดินอียิปต์ เราเตือนพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีกมาจนถึงทุกวันนี้ เราบอกว่าให้เชื่อฟังเรา
๘ พวกเขาก็ยังไม่ฟังและไม่แม้แต่จะเงี่ยหูฟัง แต่ทุกคนยังดื้อรั้นกระทำตามใจอันชั่วร้าย
ของตน ฉะนั้นเราจึงให้คำสาปแช่งเกิดแก่พวกเขา ตามพันธสัญญาที่เราบัญชาพวกเขาให้
ปฏิบัติ แต่พวกเขาก็ยังไม่ทำตาม
๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าอีกว่า ผู้คนของยูดาห์และบรรดาผู้อยู่อาศัยของ
เยรูซาเล็มมีแผนการร้าย ๑๐ พวกเขาได้กลับไปทำความชั่วเหมือนบรรพบุรุษของพวกเขา
ที่ไม่ยอมฟังคำของเรา พวกเขาไปติดตามปวงเทพเจ้าเพื่อบูชาสิ่งเหล่านั้น พงศ์พันธุ์
อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ละเมิดพันธสัญญาของเราที่เราได้ทำกับบรรพบุรุษของพวก
เขา ๑๑ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังนำความพินาศมาสู่พวกเขา
และเขาจะหนีไม่พ้น แม้จะร้องเรียกถึงเรา เราก็จะไม่ฟังพวกเขา ๑๒ แล้วเมืองทั้งหลายของ
ยูดาห์และบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มจะไปร้องต่อปวงเทพเจ้าที่พวกเขาเผาเครื่อง
หอมเพื่อบูชา แต่เทพเจ้าจะไม่สามารถช่วยพวกเขาให้รอดในยามที่พวกเขาทุกข์ร้อน
๑๓ ด้วยว่าเทพเจ้าของพวกเจ้ามีมากเท่ากับเมืองของพวกเจ้า โอ ยูดาห์เอ๋ย แท่นบูชาที่
พวกเจ้าได้สร้างขึ้นเพื่อเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าบาอัลที่น่าอับอาย มีจำนวนมากเท่ากับ
ถนนของเยรูซาเล็ม
๑๔ ฉะนั้น อย่าอธิษฐานให้แก่ชนชาตินี้ หรือส่งเสียงร้องหรืออธิษฐานแทนพวกเขา เพราะ
เราจะไม่ฟังเมื่อพวกเขาร้องเรียกถึงเราในยามที่พวกเขาทุกข์ร้อน ๑๕ ผู้เป็นที่รักของเรามี
สิทธิ์อะไรในตำหนักของเรา เมื่อนางได้เตรียมทำความชั่วมากมาย เนื้อสัตว์ที่เป็นเครื่องสัก
การะจะช่วยเจ้าให้พ้นจากความวิบัติได้หรือ แล้วเจ้าชื่นชมยินดีได้หรือ ๑๖ พระผู้เป็นเจ้าเคย
เรียกเจ้าว่า ต้นมะกอกเขียวชอุ่ม งามและมีลูกดก แต่ด้วยเสียงคำรามของฟ้าร้อง เรา
จะทำให้ไฟลุก และกิ่งก้านจะถูกเผาไหม้ ๑๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาเป็นผู้ปลูกเจ้า ได้ออก
คำสั่งให้เจ้าได้รับความทุกข์ร้อนเพราะสิ่งชั่วร้ายที่พงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์
ได้กระทำ พวกเขายั่วโทสะเราด้วยการมอบของถวายแก่เทพเจ้าบาอัล
๑๘ พระผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้ารับทราบและข้าพเจ้าก็ทราบ แล้วพระองค์ชี้ให้ข้าพเจ้าเห็น
การกระทำของพวกเขา ๑๙ แต่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกแกะเชื่องที่ถูกนำไปประหาร ข้าพเจ้า
ไม่ทราบว่าพวกเขาวางแผนโจมตีข้าพเจ้า พวกเขาพูดว่า
เรามากำจัดต้นไม้ที่มีลูกเถิด
เรามาโค่นเขาให้ออกไปจากดินแดนของคนเป็นเถิด
จะได้ไม่มีใครจำเขาได้อีกต่อไป
๒๐ แต่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ตัดสินด้วยความชอบธรรม
ผู้ทดสอบจิตใจและความคิด
ขอให้ข้าพเจ้าเห็นพระองค์แก้แค้นพวกเขาเถิด
เพราะข้าพเจ้าได้มอบเรื่องนี้ไว้กับพระองค์แล้ว

* ๑๑๔ เฉลยธรรมบัญญัติ 4:20

๒๑ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงปวงชนของอานาโธทดังนี้ว่า พวกเขาต้องการจะฆ่าเจ้า
และพวกเขาพูดว่า อย่าเผยคำกล่าวของพระเจ้าในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า มิฉะนั้น
พวกเราจะฆ่าท่าน ๒๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ ดูเถิด เราจะลงโทษ
พวกเขา พวกคนหนุ่มจะถูกดาบฆ่าตาย บุตรชายหญิงของพวกเขาจะอดตาย ๒๓ และจะไม่
มีผู้ใดมีชีวิตเหลืออยู่ เพราะเราจะทำให้ผู้คนของอานาโธทพินาศ ซึ่งนับว่าเป็นปีแห่งการ
ลงโทษของพวกเขา

๑๒

เยเรมีย์ร้องทุกข์

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์มีความชอบธรรมเสมอ
เมื่อข้าพเจ้าร้องทุกข์ต่อพระองค์
ข้าพเจ้ายังจะพูดกับพระองค์ถึงความเป็นธรรมของพระองค์
เหตุใดวิถีทางของคนชั่วจึงเจริญรุ่งเรือง
เหตุใดคนที่ไม่ภักดีทั้งปวงจึงใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบาย
๒ พระองค์ปลูกพวกเขา และพวกเขาก็งอกราก
เติบโต และออกผล
พวกเขาพูดถึงพระองค์เสมอ
แต่จิตใจของพวกเขาห่างไกลจากพระองค์
๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์รู้จักข้าพเจ้า
พระองค์เห็นข้าพเจ้า และทดสอบจิตใจข้าพเจ้าที่มีต่อพระองค์
ขอพระองค์แยกพวกเขาออกมาเหมือนแกะที่จะถูกประหาร
และเตรียมพวกเขาไว้สำหรับวันประหาร
๔ แผ่นดินจะแห้งผาก
และหญ้าในทุ่งทุกแห่งจะเหี่ยวเฉานานแค่ไหน
เพราะพวกที่อาศัยอยู่ที่นั่นชั่วร้าย
สัตว์ป่าและนกตายสิ้น
พวกเขาก็ยังพูดอีกว่า
พระองค์จะไม่เห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเรา

พระผู้เป็นเจ้าตอบเยเรมีย์

๕ ถ้าหากว่าเจ้าแข่งขันเดินกับมนุษย์
และพวกเขาทำให้เจ้าอ่อนล้า
แล้วเจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร
และถ้าเจ้าวางใจขณะที่อยู่ในแผ่นดินทีปลอดภัย
แล้วเจ้าจะทำอย่างไรในพุ่มไม้ทึบของจอร์แดน
๖ เพราะแม้แต่ญาติพี่น้องและคนในครอบครัวของเจ้าเอง
กระทำต่อเจ้าอย่างโหดร้าย
และร้องเสียงลั่นไล่ตามหลังเจ้า
แม้ว่าพวกเขาพูดกับเจ้าด้วยความเป็นมิตร
ก็จงอย่าเชื่อพวกเขา

๗ เราได้ทอดทิ้งที่พำนักของเราเอง
เราได้ละทิ้งมรดกของเรา
เราได้มอบผู้เป็นที่รักดั่งชีวิตจิตใจของเรา
ให้อยู่ในมือของพวกศัตรูของนาง

๘ ผู้สืบมรดกของเราได้กลายเป็น
ดั่งสิงโตในป่า
นางได้ส่งเสียงร้องโจมตีเรา
เราจึงเกลียดชังนาง
๙ ผู้สืบมรดกของเรา
เป็นเหมือนแร้งมีจุดตัวหนึ่ง
ที่ถูกพวกแร้งชนิดอื่นรุมล้อมและจิกมิใช่หรือ
จงไปรวบรวมสัตว์ป่าทั้งปวงมา
พาพวกมันมากินเสีย
๑๐ ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะหลายคนได้ทำให้สวนองุ่นของเราเสียหาย
พวกเขาได้เหยียบย่ำไร่ของเรา
และทำให้ไร่อันน่าชื่นชมของเรา
เป็นที่รกร้าง
๑๑ พวกเขาทำให้ไร่นั้นรกร้าง
มันรกร้างอยู่เบื้องหน้าเรา
ทั่วทั้งแผ่นดินถูกทำให้เป็นที่รกร้าง
แต่ก็ยังไม่มีใครใส่ใจ
๑๒ ผู้คนมาปล้นทุกแห่ง
บนที่สูงในทะเลทราย
เพราะพระผู้เป็นเจ้ากระตุ้นให้เกิดการสู้รบ
จากสุดแผ่นดินโลกด้านหนึ่งจนถึงอีกด้านหนึ่ง
ไม่มีใครอยู่อย่างสันติได้
๑๓ พวกเขาหว่านข้าวสาลีแต่เก็บเกี่ยวหนาม
พวกเขาเหน็ดเหนื่อยแต่ไม่ได้ผลประโยชน์เลย
พวกเขาจะอับอายกับผลที่เก็บเกี่ยวได้
เพราะความกริ้วอันร้อนแรงของพระผู้เป็นเจ้า

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "เพื่อนบ้านชั่วร้ายของเราทุกคนที่ยึดมรดกซึ่งเราได้มอบให้แก่อิสราเอลชนชาติของเรา เราจะกำจัดพวกเขาไปจากแผ่นดินของพวกเขาอย่างถอนรากต้นไม้ และเราจะถอนรากพงศ์พันธุ์แห่งยูดาห์ให้ออกมาจากพวกเขา ๑๕ หลังจากที่เราได้ถอนรากพวกเขาออกมาแล้ว เราจะมีเมตตาต่อพวกเขา และเราจะนำพวกเขากลับมายังที่ซึ่งเป็นมรดกของเขาเอง และยังแผ่นดินของเขา ๑๖ หลังจากนั้น ถ้าพวกเขาจะเรียนตามวิถีทางของชนชาติของเรา และสาบานในนามของเราว่า "ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด" ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งพวกเขาสอนชนชาติของเราให้สาบานในนามของเทพเจ้าบาอัล และพวกเขาจะเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติของเราและจะเจริญรุ่งเรือง ๑๗ แต่ถ้าประชาชาติใดไม่ฟัง เราก็จะถอนรากของเขาออกและทำให้เขาพินาศไป" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๑๓

ผ้าป่านคาดเอว

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ "จงไปซื้อผ้าป่านมาคาดเอวเจ้า อย่าจุ่มผ้าลงในน้ำ" ๒ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้ามาคาดเอวข้าพเจ้าตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สองว่า ๔ "จงไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และเอาผ้าคาดเอวที่เจ้าได้ซื้อและคาดรอบเอวเจ้าอยู่ เอาไปซ่อนที่นั่นในซอกหิน" ๕ ข้าพเจ้าจึงไปซ่อนมันไว้ที่ข้างแม่น้ำยูเฟรติสดังที่พระผู้เป็นเจ้าบัญชาข้าพเจ้า ๖ หลายวันต่อมาพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ "จงไปที่แม่น้ำยูเฟรติส นำผ้าคาดเอวที่เราบัญชาให้เจ้าซ่อนไว้ที่นั่นมา"

๗ และข้าพเจ้าไปที่แม่น้ำยูเฟรติส ค้นหาผ้าคาดเอว และนำมาจากที่ข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ และ
ดูเถิด ผ้าคาดเอวผืนนั้นขาดยุ่ยเสียแล้ว จะใช้ทำอะไรก็ไม่ได้
๘ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้า ๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า □เราจะทำให้ความ
จองหองของยูดาห์และความหยิ่งจองหองของเยรูซาเล็มสูญสิ้นไปอย่างนั้น ๑๐ ชนชาติชั่ว
ร้ายนี้ไม่ยอมฟังคำของเรา ดื้อรั้นกระทำตามใจของพวกเขาเอง และไปติดตามบวงเทพเจ้า
เพื่อบูชาและนมัสการสิ่งเหล่านั้น ก็จะเป็นอย่างผ้าคาดเอวผืนนี้ที่ใช้ทำอะไรไม่ได้ ๑๑ เพราะ
อย่างที่ผ้าคาดเอวแนบอยู่กับเอวเช่นไร เราทำให้พงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอลและของยู
ดาห์แนบอยู่กับเราเช่นนั้น□ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น □เพื่อจะให้พวกเขาเป็นชนชาติ
ของเรา เป็นชื่อ คำสรรเสริญ และความสง่างามของเรา แต่พวกเขาจะไม่ยอมฟัง

โถเหล้าองุ่น

๑๒ เจ้าจงไปพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ □โถทุกใบ
จะบรรจุด้วยเหล้าองุ่น□ และพวกเขาจะพูดกับเจ้าว่า □พวกเราไม่ทราบหรอกหรือว่า โถทุก
ใบจะบรรจุด้วยเหล้าองุ่น□ ๑๓ และเจ้าจะพูดตอบพวกเขาว่า □พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ดูเถิด เราจะให้บรรดาผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดินนี้เมามายด้วยเหล้าองุ่นคือ บรรดากษั
ตริย์ที่นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และบรรดา
ผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของเยรูซาเล็ม ๑๔ และเราจะให้พวกเขาปะทะกันเอง แม้จะเป็นพ่อกับลูก
เราจะไม่ยอมให้ความสงสาร ความกรุณา หรือความเมตตามาขัดขวางการที่เราจะให้พวก
เขาพินาศไป□ □ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

เยเรมีย์เตือนครั้งสุดท้าย

๑๕ จงฟังและเงี่ยหูฟังให้ดี
อย่าจองหอง
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวแล้ว
๑๖ จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน
ก่อนที่พระองค์จะทำให้เกิดความมืด
ก่อนที่เท้าของท่านจะสะดุด
บนภูเขาที่กำลังสิ้นแสงอาทิตย์
และขณะที่ท่านมองหาแสงสว่าง
พระองค์ก็ทำให้มันกลายเป็นความมืดมน
และทำให้กลายเป็นความมืดทึบ
๑๗ แต่ถ้าพวกท่านยังจะไม่ฟัง
จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจะแอบร้องไห้
ถึงความจองหองของท่าน
ข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างขมขื่น
และน้ำตาจะไหลริน
เพราะฝูงแกะของพระผู้เป็นเจ้าถูกเนรเทศ

๑๘ จงพูดกับกษัตริย์และมารดากษัตริย์ว่า
□เชิญนั่งที่ต่ำกว่าบัลลังก์
เพราะมงกุฎอันสง่างามของท่าน
ได้ตกจากศีรษะของท่านแล้ว□
๑๙ เมืองทั้งหลายของเนเกบจะถูกปิด
และไม่มีผู้ใดจะเปิดได้อีก

คนทั่วทั้งยูดาห์ถูกเนรเทศออกไป
ถูกเนรเทศโดยสิ้นเชิง

๒๐ จงเงยหน้าขึ้น
ดูบรรดาผู้ที่มาจากทิศเหนือ
ฝูงแกะที่น่าภูมิใจของท่าน
ที่มอบให้ท่านดูแลน่ะอยู่ไหน
๒๑ พวกท่านจะว่าอย่างไรเมื่อบรรดาผู้ที่ท่านสร้างความสัมพันธ์ฉันมิตรด้วย
ได้มาเป็นหัวหน้าปกครองท่าน
ท่านจะไม่เจ็บปวดเหมือนกับ
ที่ผู้หญิงเจ็บครรภ์หรอกหรือ
๒๒ และถ้าพวกท่านคิดในใจว่า
□ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า□
เป็นเพราะความชั่วอันมากมายของท่าน
ที่ทำให้ผ้าตอนล่างของท่านถูกถลกขึ้น
และท่านได้รับความทุกข์อย่างรุนแรง
๒๓ ชาวคูช*สามารถเปลี่ยนสีผิว
หรือเสือดาวเปลี่ยนลายจุดของมันได้หรือ
ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ ท่านก็จะสามารถทำความดีได้
แม้ท่านเคยชินกับการทำความชั่ว
๒๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
□เราจะทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจาย
อย่างที่ลมพัดมาจากทะเลทราย
๒๕ นี่คือส่วนที่เป็นของเจ้า
เราได้ตวงส่วนนั้นให้แก่เจ้าแล้ว
เพราะเจ้าได้ลืมเราเสียแล้ว
และวางใจในสิ่งลวงหลอก
๒๖ เราจะเป็นผู้ที่ถลกผ้าส่วนล่างของเจ้าขึ้นปิดหน้าเจ้า
และความอับอายของเจ้าจะเป็นทีประจักษ์
๒๗ เราได้เห็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่างๆ ของเจ้า
การผิดประเวณีและร้องหาคู่ของเจ้า การทำตัวเยี่ยงโสเภณี
ในไร่นาบนเนินเขา
โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติจงเกิดแก่เจ้า
จะอีกนานแค่ไหนเจ้าจึงจะสะอาดได้□

๑๔

ความอดอยาก สงคราม และโรคระบาด

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์เรื่องความแล้งน้ำดังนี้
๒ □ยูดาห์ร้องคร่ำครวญ
และประตูเมืองเศร้าสลด
พวกเขาร้องรำพันอยู่บนพื้นโลก
และเสียงร้องของเยรูซาเล็มดังขึ้น
๓ บรรดาผู้สูงศักดิ์ของเมืองให้ผู้รับใช้ของเขาไปหาน้ำมา

---

* **๑๓□๒๓** ชาวคูชตั้งรกรากอยู่ตอนบนของแม่น้ำไนล์

พวกเขาก็มาถึงบ่อน้ำ แต่เห็นไม่มีน้ำ
พวกเขาจึงแบกภาชนะเปล่า รู้สึกทั้งละอายใจ
และสับสน จึงคลุมศีรษะกลับมา
๔ เพราะพื้นดินแห้งผาก
เนื่องจากแผ่นดินแล้งฝน
ชาวสวนละอายใจ
จึงได้คลุมศีรษะกัน
๕ แม้แต่แม่กวางในทุ่งก็ยังละทิ้งลูกที่เกิดใหม่
เพราะไม่มีหญ้า
๖ ลาป่ายืนบนเนินเขาสูงที่เตียน
พวกมันกระเสือกกระสนหายใจเหมือนหมาใน
สายตาจึงไม่ดี
เพราะไม่มีพืชผัก

๗ ถึงแม้ว่าความชั่วของพวกเราเป็นพยานฟ้องเรา
โอ พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพระนามของพระองค์ โปรดช่วยด้วยเถิด
พวกเราหันเหไปจากพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า
และได้กระทำบาปต่อพระองค์
๘ พระองค์เป็นความหวังของอิสราเอล
องค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นในยามทุกข์
เหตุใดพระองค์จึงจะเป็นอย่างคนแปลกหน้าในแผ่นดิน
อย่างนักเดินทางที่พักแรมอยู่เพียงคืนเดียว
๙ เหตุใดพระองค์จึงจะเป็นอย่างคนที่งงงัน
อย่างนักรบผู้เก่งกล้าที่ช่วยให้รอดไม่ได้
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ยังอยู่ท่ามกลางพวกเรา
และพวกเราถูกนับว่าเป็นคนของพระองค์
โปรดอย่าจากพวกเราไป

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงชนชาตินี้ดังนี้ว่า
พวกเขาชอบเร่ร่อน
ไม่ยั้งเท้าที่ก้าวออกไป
ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมรับพวกเขา
บัดนี้ พระองค์จะนึกถึงความชั่วของพวกเขา
และลงโทษบาปของพวกเขา
๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ อย่าอธิษฐานให้คนเหล่านี้เป็นสุข ๑๒ แม้ว่าพวกเขาจะอดอาหาร เราจะไม่ได้ยินเสียงร้องของพวกเขา และถึงแม้ว่าพวกเขามอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและเครื่องธัญญบูชา เราก็จะไม่รับ แต่เราจะให้พวกเขาสิ้นชีวิตด้วยการสู้รบ ความอดอยาก และด้วยโรคระบาด

ผู้เผยคำกล่าวที่พูดเท็จ

๑๓ ข้าพเจ้าจึงพูดดังนี้ว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ดูเถิด บรรดาผู้เผยคำกล่าวพูดกับพวกเขาว่า พวกเจ้าจะไม่เผชิญกับการสู้รบ และจะไม่ประสบกับความอดอยาก แต่เราจะให้สถานที่นี้มีสันติสุขอย่างแน่นอน ๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า บรรดาผู้เผยคำกล่าวกำลังเผยความเท็จในนามของเรา เราไม่ได้ส่งพวกเขาไป และไม่ได้บัญชาอะไรหรือพูดอะไรกับพวกเขา พวกเขากำลังเผยความแก่เจ้าถึงภาพนิมิตเท็จ การทำนายอันไร้

ค่า และในความคิดของพวกเขาเป็นภาพลวงตา ๑๕ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงบรรดาผู้เผยคำกล่าว ซึ่งเผยความในนามของเรา แม้เราจะไม่ได้ส่งพวกเขาไป และพวกเขาเป็นผู้ที่พูดว่า การสู้รบและความอดอยากจะไม่เกิดขึ้นกับแผ่นดินนี้ ผู้เผยคำกล่าวเหล่านั้นจะเสียชีวิตจากการสู้รบและความอดอยาก ๑๖ และประชาชนที่ฟังพวกเขาเผยความจะถูกโยนออกไปที่ถนนของเยรูซาเล็ม และประสบกับความอดอยากและการสู้รบ ไม่มีใครฝังศพให้พวกเขาหรือภรรยา ลูกชายและลูกสาว เพราะเราจะให้พวกเขารับความชั่วร้ายจากพวกเขาเอง

๑๗ เจ้าจงพูดกับพวกเขาดังนี้
ให้ข้าพเจ้าหลั่งน้ำตาทั้งวันและคืน
อย่าให้หยุดร้องไห้เลย
เพราะธิดาพรหมจารีของประชาชนของข้าพเจ้าถูกโจมตี
และบาดเจ็บแสนสาหัส
๑๘ ถ้าข้าพเจ้าเข้าไปในไร่นา
ดูเถิด พวกเขาถูกฆ่าจากการสู้รบ
และถ้าข้าพเจ้าเข้าไปในเมือง
ดูเถิด เกิดโรคเนื่องจากความอดอยาก
เพราะทั้งผู้เผยคำกล่าวและปุโรหิตทำงานของพวกเขาต่อไป
โดยไม่รู้ว่าตนกำลังทำอะไร

๑๙ พระองค์ไม่ยอมรับยูดาห์จริงๆ หรือ
พระองค์เกลียดชังศิโยนหรือ
เหตุใดพระองค์จึงได้เข่นฆ่าพวกเรา
จนกระทั่งไม่มีการรักษาให้หายขาด
เรามองหาสันติสุข แต่ไม่มีสิ่งดีอันใดเกิดขึ้น
เราหวังว่าจะหายจากโรคภัย แต่ดูเถิด มีสิ่งที่ทำให้ต้องกลัว
๒๐ โอ พระผู้เป็นเจ้า พวกเราทราบดีถึงความชั่วร้ายของเรา
และความผิดของบรรพบุรุษของเรา
เพราะพวกเราได้กระทำบาปต่อพระองค์
๒๑ ขอพระองค์อย่าดูหมิ่นพวกเราเพื่อพระนามของพระองค์
ขอพระองค์อย่าหลู่เกียรติบัลลังก์อันสง่างามของพระองค์
ขอพระองค์ระลึกและอย่ายกเลิกพันธสัญญาที่มีกับพวกเรา
๒๒ มีรูปเคารพไร้ค่าของบรรดาประชาชาติใดบ้างที่โปรดให้มีฝนได้
หรือท้องฟ้าจะสามารถโปรยฝนได้หรือ
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา พระองค์เป็นผู้นั้นมิใช่หรอกหรือ
พวกเราตั้งความหวังในพระองค์
เพราะพระองค์เป็นผู้กระทำสิ่งเหล่านี้

๑๕

พระผู้เป็นเจ้าจะไม่เปลี่ยนใจ

๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า แม้ว่าโมเสสและซามูเอลจะมายืนต่อหน้าเรา ใจของเราก็จะยังไม่หันเข้าหาชนชาตินี้ ให้พวกเขาไปให้พ้นหน้าเรา และปล่อยให้พวกเขาไป ๒ และเมื่อพวกเขาถามเจ้าว่า จะให้พวกเราไปไหน เจ้าจงตอบพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
ผู้ที่ถูกกำหนดให้ตายก็จะต้องตาย

ผู้ที่ถูกกำหนดให้สู้รบก็จะออกไปสู้รบ
ผู้ที่ถูกกำหนดให้อดอยากก็จะอดอยาก
และผู้ที่ถูกกำหนดให้เป็นเชลยก็จะเป็นเชลย
๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เราจะกำหนด 4 สิ่งให้ทำลายพวกเขาคือ ให้ถูกฆ่าในการสู้รบ ให้สุนัขลากตัวไป ให้นกในอากาศและสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกกินและทำให้พินาศ ๔ และเราจะทำให้อาณาจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลกเห็นพวกเขาตกอยู่ในสภาพที่หวาดหวั่น เหตุเพราะสิ่งที่มนัสเสห์บุตรของเฮเศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์กระทำในเยรูซาเล็ม*
๕ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะสงสารเจ้า
หรือใครจะคร่ำครวญถึงเจ้า
ใครจะแวะถามข่าวคราวของเจ้า
๖ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
เจ้าไม่ยอมรับเราแล้ว
เจ้าหันหลังให้เราซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ดังนั้นเราได้ยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษและทำให้เจ้าพินาศ
เราจะเปลี่ยนใจไม่ได้อีกแล้ว
๗ เราได้ฝัดร่อนพวกเขาด้วยพลั่ว
สำหรับแยกแกลบที่ประตูเมือง
เราได้สูญเสียพวกเขา เราได้ทำให้ชนชาติของเราพินาศ
พวกเขาไม่เลิกไปจากวิถีทางของเขา
๘ เราได้ทำให้พวกเขามีจำนวนหญิงม่าย
มากยิ่งกว่าเม็ดทรายในทะเล
เรากระทำต่อมารดาของบรรดาชายหนุ่ม
ด้วยการส่งผู้ทำลายในยามที่พวกเขาไม่ได้คาดคะเน
เราได้ทำให้พวกเขาเจ็บปวดรวดร้าว
และหวาดหวั่นในทันใด
๙ ผู้หญิงที่มีลูก 7 คนก็อ่อนแรง
นางเป็นลมไปแล้ว
แสงตะวันล่วงลับไปขณะที่ยังวันอยู่
นางได้รับความอับอายและอัปยศ
และเราจะให้ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่
เผชิญกับการสู้รบกับพวกศัตรู
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

เยเรมีย์ร้องทุกข์

๑๐ มารดาของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าวิบัติที่ท่านให้กำเนิดข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นคนที่ก่อให้เกิดการวิวาทและมีปัญหากับคนทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ยืมหรือขอยืมผู้ใด แต่ทุกคนก็ยังสาปแช่งข้าพเจ้า ๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เราประสงค์ดีเมื่อช่วยให้เจ้ารอดพ้น เราจะทำให้ศัตรูของเจ้าวิงวอนกับเจ้าเมื่อประสบกับความวิบัติและเป็นทุกข์ ๑๒ ใครจะหักเหล็กได้ โดยเฉพาะเหล็กจากทิศเหนือ หรือทองสัมฤทธิ์
๑๓ เราจะมอบความมั่งมีและทรัพย์สมบัติของเจ้าให้ศัตรูริบไปเปล่าๆ เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าที่กระทำกันทั่วอาณาเขตของเจ้า ๑๔ เราจะทำให้เจ้าไปรับใช้พวกศัตรูของเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าไม่รู้จัก เนื่องจากการที่เราถูกยั่วโทสะ ไฟจะลุกไปตลอดกาล
๑๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทราบดี

* ๑๕๔ 2 พงศ์กษัตริย์ 21:10-15; 23:26; 24:3

พระองค์ระลึกถึงข้าพเจ้าและช่วยเหลือข้าพเจ้า
และแก้แค้นพวกที่บีบบังคับแทนข้าพเจ้า
พระองค์มีความอดกลั้นต่อพวกเขา
อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าตายเลย
ดูเถิดว่าข้าพเจ้าทนต่อการติเตียนก็เพื่อพระองค์
๑๖ เมื่อข้าพเจ้าพบคำกล่าวของพระองค์ ข้าพเจ้าก็กินเข้าไป
และคำกล่าวของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีใจยินดีและชื่นชอบ
เพราะข้าพเจ้าถูกนับว่าเป็นคนของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา
๑๗ ข้าพเจ้าไม่ได้สังสรรค์กับบรรดาผู้หาความสำราญ
ไม่เคยสนุกสนานร่วมกับพวกเขา
ข้าพเจ้าอยู่ตามลำพัง เพราะมือของพระองค์สถิตกับข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าท่วมท้นด้วยความเดือดดาล
๑๘ เหตุใดข้าพเจ้าจึงเจ็บปวดเรื่อยไป
บาดแผลของข้าพเจ้าก็รักษาไม่หาย
และไม่ยอมหายขาด
พระองค์จะเป็นเหมือนกับธารน้ำที่แห้งเหือด
เหมือนกับแหล่งน้ำที่หยุดไหลหรือ

๑๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา เราจะรับเจ้าไว้
และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเราได้
ถ้าเจ้าพูดในสิ่งที่มีคุณค่าแทนสิ่งที่ไร้ค่า
เจ้าก็จะเป็นผู้แทนกล่าวคำของเรา
พวกเขาจะกลับมาหาเจ้า
และเจ้าจะไม่ต้องไปหาพวกเขา
๒๐ และเราจะทำให้เจ้าเป็นดั่ง
กำแพงเมืองทองสัมฤทธิ์ที่แข็งกล้า
พวกเขาจะต่อสู้กับเจ้า
แต่พวกเขาจะไม่ชนะเจ้า
เพราะเราอยู่กับเจ้า
เพื่อช่วยเจ้าให้รอดปลอดภัย
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๒๑ เราจะช่วยให้เจ้ารอดจากมือของคนชั่ว
และช่วยให้เจ้าหลุดจากอำนาจของคนโหดเหี้ยม

๑๖

ความอดอยาก การสู้รบ และความตาย

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ ๒ เจ้าจงอย่ามีภรรยา หรือมีลูกชายและลูกสาวในที่แห่งนี้ ๓ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเรื่องลูกชายและลูกสาวที่เกิดในที่แห่งนี้ และเรื่องบรรดาผู้เป็นแม่ที่อุ้มครรภ์ และบรรดาผู้เป็นพ่อที่เลี้ยงดูพวกเขาในแผ่นดินนี้ ๔ พวกเขาจะสิ้นชีวิตจากโรคร้ายแรง พวกเขาจะไม่มีใครร้องรำพันถึง หรือฝังศพพวกเขา พวกเขาจะเป็นดั่งอุจจาระบนพื้นดิน พวกเขาจะตายจากการสู้รบและความอดอยาก และร่างของพวกเขาจะเป็นอาหารสำหรับนกในอากาศและสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก

๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า อย่าเข้าไปในบ้านที่ร้องคร่ำครวญ หรือเข้าไปร้องรำพัน
หรือแสดงความเศร้าใจแก่พวกเขา เพราะเราได้พรากความสันติสุข ความรักอันมั่นคงของ
เราและความเมตตาไปจากชนชาตินี้ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๖ ทั้งผู้สูงส่งและผู้
ต่ำต้อยในแผ่นดินนี้จะตาย และจะไม่มีใครฝัง และไม่มีใครร้องรำพันถึงพวกเขา หรือเชือด
เนื้อหนังตนเองหรือโกนศีรษะเพื่อพวกเขา ๗ จะไม่มีใครนำอาหารมาให้แก่ผู้ร้องคร่ำครวญ
เป็นการปลอบใจที่มีคนเสียชีวิต และไม่มีใครนำเครื่องดื่มมาให้เพื่อปลอบประโลมที่พ่อหรือ
แม่ของเขาเสียชีวิต ๘ เจ้าอย่าเข้าไปนั่งในบ้านที่มีการเลี้ยงฉลองเพื่อดื่มกินกับพวกเขา ๙
เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า ดูเถิดเราจะทำให้เสียงยินดี
และเบิกบานใจ เสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวในที่นี้ยุติลง และเจ้าจะได้เห็นในช่วงชีวิตของ
เจ้า

๑๐ เมื่อเจ้าบอกชนชาตินี้ถึงสิ่งเหล่านี้ และพวกเขาพูดกับเจ้าว่า ทำไมพระผู้เป็นเจ้าจึง
ออกคำสั่งให้พวกเราได้รับความทุกข์ร้อน พวกเรามีความชั่วอะไร พวกเรากระทำบาปอะไร
ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ๑๑ เจ้าจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ทอดทิ้งเรา และได้ไปติดตามปวงเทพเจ้า ไปบูชาและนมัสการ
สิ่งเหล่านั้น และได้ทอดทิ้งเราและไม่ได้รักษากฎบัญญัติของเรา ๑๒ และเพราะเจ้าได้กระทำ
เลวร้ายกว่าบรรพบุรุษของเจ้า ดูเถิด พวกเจ้าทุกคนกระทำตามความดื้อรั้น ตามความ
ตั้งใจที่ชั่วร้ายของตน และไม่ยอมฟังเรา ๑๓ ฉะนั้น เราจะเหวี่ยงพวกเจ้าออกไปจากแผ่น
ดินนี้ ให้เข้าไปยังแผ่นดินที่พวกเจ้าและบรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่รู้จัก และเจ้าจะบูชาปวง
เทพเจ้าทั้งวันทั้งคืนที่นั่น เราจะไม่แสดงความเมตตาต่อพวกเจ้า

พ้นจากการเนรเทศ

๑๔ ฉะนั้น ดูเถิด จะถึงเวลาที่จะไม่มีใครพูดว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าผู้นำชาวอิสราเอล
ออกจากแผ่นดินอียิปต์มีชีวิตอยู่ฉันใด ๑๕ แต่จะเป็นที่พูดกันว่า ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าผู้
นำชาวอิสราเอลออกจากดินแดนทางเหนือ และออกจากดินแดนทั้งปวงที่พระองค์เคยขับ
ไล่ออกไป มีชีวิตอยู่ฉันใด เพราะเราจะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเอง ซึ่ง
เรามอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา

๑๖ ดูเถิด จะมีหลายคนที่เรากำลังส่งมาดั่งชาวประมงเพื่อนำฝูงชนมาสู่เรา และหลังจาก
นั้นจะมีหลายคนที่เราจะส่งมาดั่งนายพรานเพื่อตามตัวพวกเขาให้ออกมาจากทุกเทือกเขา
และเนินเขา และจากทุกซอกหิน ๑๗ เพราะเราจับตาอยู่ที่วิถีทางทั้งปวงของพวกเขา ไม่มีสิ่ง
ใดซ่อนเร้นไปจากเราได้ ความชั่วของพวกเขาก็ไม่พ้นไปจากสายตาของเราได้ ๑๘ แต่แรกที
เดียว เราจะกระทำตอบต่อความชั่วและบาปของพวกเขาเป็นเท่าตัว เพราะเขาได้ทำให้แผ่
นดินของเราเป็นมลทินด้วยรูปเคารพไร้ชีวิตอันน่าชังของพวกเขา

๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นพละกำลังและที่คุ้มภัย
ที่พึ่งพิงในยามลำบาก
บรรดาประชาชาติจากทุกมุมโลก
จะมาหาพระองค์และพูดว่า
บรรพบุรุษของพวกเราครอบครองแต่เพียงสิ่งลวงหลอก
สิ่งไร้ค่าซึ่งไม่ก่อให้เกิดประโยชน์เลย
๒๐ มนุษย์สร้างเทพเจ้าให้ตนเองได้หรือ
แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เทพเจ้า

๒๑ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะสอนให้พวกเขารู้ ครั้งนี้เราจะสอนให้พวกเขารู้ถึงอานุภาพและ
พลานุภาพของเรา และพวกเขาจะรู้ว่านามของเราคือ พระผู้เป็นเจ้า

๑๗

บาปของยูดาห์

๑ บาปของยูดาห์ถูกบันทึกด้วยปากกาเหล็ก ถูกจารึกบนหัวใจของพวกเขาด้วยเพชรที่
ปลายปากกา และสลักที่เขาสัตว์บนแท่นบูชา ๒ แม้แต่ลูกๆ ของพวกเขาก็ยังจำแท่นบูชา
และเทวรูปอาเชราห์*ของพวกเขาได้ ที่ข้างต้นไม้อันเขียวชอุ่มทุกต้นและบนเนินเขาสูง
๓ บนเทือกเขาในที่โล่ง เราจะให้ศัตรูริบความมั่งคั่งและสมบัติของเจ้าไปทั้งหมด เพราะบาป
ที่สถานบูชาบนภูเขาสูงทั่วอาณาเขตของเจ้า ๔ แผ่นดินที่เรามอบให้แก่เจ้าเป็นมรดกจะ
หลุดไปจากมือของเจ้า และเราจะทำให้เจ้าไปรับใช้พวกศัตรูของเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าไม่รู้จัก
เนื่องจากการที่เราถูกยั่วโทสะ ไฟจะลุกไปตลอดกาล

๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ผู้ที่ถูกสาปแช่งคือผู้ที่ไว้วางใจในมนุษย์
และในพละกำลังของสิ่งที่เป็นเพียงเนื้อหนัง
จิตใจของเขาหันเหไปจากพระผู้เป็นเจ้า
๖ เขาเป็นอย่างพุ่มไม้ในทะเลทราย
และจะไม่เห็นสิ่งดีอันใดเกิดขึ้น
เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
ในแผ่นดินเค็มซึ่งไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่

๗ ผู้ที่เป็นสุขคือผู้ที่ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าคือผู้ที่เขาไว้วางใจ
๘ เขาเป็นอย่างต้นไม้ที่ปลูกไว้ข้างริมน้ำ
ที่แผ่รากไปถึงแหล่งน้ำ
และไม่กลัวเมื่ออากาศร้อน
เพราะใบยังเขียวชอุ่ม
และไม่กังวลเมื่อแล้งฝน
เพราะออกผลได้เสมอ

๙ จิตใจลวงหลอกยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด
และบิดเบือนยิ่งนัก
ใครจะเข้าใจได้
๑๐ เราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้สำรวจจิตใจ
และทดสอบความคิด
เพื่อตอบแทนทุกคนตามวิถีทางที่เขาดำเนิน
ตามผลของการกระทำของเขา

๑๑ นกกระทากกไข่ที่ไม่ได้ออกมาเองเป็นเช่นไร
คนที่ร่ำรวยโดยไร้ความเป็นธรรมก็เป็นเช่นนั้น
เมื่อถึงวัยกลางคนความมั่งมีก็จะจากเขาไป
และบั้นปลายก็จะปรากฏว่าเขาเป็นคนโง่เขลา

๑๒ สถานที่บริสุทธิ์ของพวกเราเป็นดั่งบัลลังก์อันสง่างาม
ที่ตั้งอยู่ในที่สูงตั้งแต่แรกเริ่ม

---

* **๑๗๒** นางเป็นเทพเจ้าของชาวคานาอัน นางคู่กันกับเทพเจ้าบาอัล ชาวคานาอันเชื่อว่า
นางสามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

๑๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นความหวังของอิสราเอล
ทุกคนที่ไปจากพระองค์จะได้รับความอับอาย
ชื่อของบรรดาผู้ที่หันไปจากพระองค์จะถูกบันทึกในแดนของคนตาย
เพราะพวกเขาได้ทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า
ผู้เป็นน้ำพุแห่งชีวิต†

เยเรมีย์อธิษฐานขอความรอด

๑๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดรักษาข้าพเจ้าให้หายขาด และข้าพเจ้าจะได้รับการรักษา
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น และข้าพเจ้าจะรอดพ้น
เพราะพระองค์คือผู้ที่ข้าพเจ้าสรรเสริญ
๑๕ ดูเถิด พวกเขาพูดกับข้าพเจ้าว่า
□ไหนล่ะที่เป็นคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
ก็จงให้เป็นไปตามนั้นสิ□
๑๖ ข้าพเจ้าไม่ได้หลบเลี่ยงจากการเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะให้แก่พระองค์
และข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้พวกเขารับความทุกข์
พระองค์ทราบดีว่าข้าพเจ้าพูดอะไร
ต่อหน้าพระองค์บ้าง
๑๗ ขอพระองค์อย่าทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่น
พระองค์เป็นที่พึ่งพิงของข้าพเจ้าในยามวิบัติ
๑๘ ขอให้บรรดาผู้ที่กดขี่ข่มเหงข้าพเจ้าอับอาย
แต่อย่าให้ข้าพเจ้าอับอาย
ให้พวกเขาหวาดหวั่นพรั่นพรึง
แต่อย่าให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่นพรั่นพรึง
ขอพระองค์ให้พวกเขาได้รับความวิบัติ
ทำลายพวกเขาให้พินาศ

ถือวันสะบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์

๑๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า □จงไปยืนที่ประตูหลักของเมือง ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ผ่านเข้าออก และที่ประตูทุกประตูของเยรูซาเล็ม ๒๐ และจงพูดว่า □บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ชาวยูดาห์ทั้งปวง และผู้อยู่อาศัยทั้งหลายของเยรูซาเล็ม ซึ่งผ่านเข้ามาทางประตูดังกล่าว จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ถ้าเจ้าเห็นว่าชีวิตตนมีค่า เจ้าก็อย่าแบกหามสิ่งใดในวันสะบาโต หรือนำมันเข้ามาทางประตูของเยรูซาเล็ม ๒๒ และอย่าแบกหามสิ่งใดออกจากบ้านของพวกเจ้าในวันสะบาโต และอย่าทำงานใดๆ แต่จงถือวันสะบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์ ตามที่เราบัญชาบรรพบุรุษของพวกเจ้า‡ ๒๓ แต่พวกเขาไม่ฟังและไม่แม้แต่จะเงี่ยหูฟัง แต่กลับหัวแข็งไม่ฟังหรือรับคำสั่งสอน

๒๔ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ถ้าพวกเจ้าฟังเรา และไม่แบกหามสิ่งใดเข้าทางประตูของเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่ถือวันสะบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์ ไม่ทำงานในวันนั้น ๒๕ แล้วจะมีบรรดากษัตริย์จากเชื้อสายของดาวิด และบรรดาผู้นำ ที่ผ่านทางประตูเมืองแห่งนี้ พวกเขาจะขี่รถศึกและม้า รวมทั้งผู้คนของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะมาด้วย จะมีผู้คนอาศัยอยู่ที่นี่ไปตลอดกาล ๒๖ พวกเขาจะมาจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์และจากที่ต่างๆ รอบเยรูซาเล็ม จากอาณาเขตของเบนยามินและที่ลุ่ม จากแถบภูเขาและเนเกบ ต่างก็นำสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและเครื่องสักการะ เครื่องธัญญบูชา และกำยาน และนำเครื่องสักการะแห่งการ

† **๑๗□๑๓** ยอห์น 4:10-14; เยเรมีย์ 2:13 ‡ **๑๗□๒๒** อพยพ 20:8-10; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-14

ขอบคุณมายังตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๒๗ แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังเราที่จะถือวันสะบาโตให้
เป็นวันบริสุทธิ์ แบกหามสิ่งใดและเข้าผ่านมาทางประตูของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต เรา
ก็จะจุดไฟให้ลุกที่ประตูของเยรูซาเล็มซึ่งจะเผาไหม้ป้อมปราการ และจะไม่มีใครดับไฟนั้น
ได้

๑๘

ช่างปั้นหม้อและดินเผา

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ว่า ๒ จงลุกขึ้น และลงไปยังบ้านของช่างปั้นหม้อ
และเราจะพูดกับเจ้า ๓ ข้าพเจ้าจึงลงไปยังบ้านของช่างปั้นหม้อ และเห็นเขากำลังใช้แป้น
หมุน ๔ และภาชนะดินเผาอยู่ในมือช่างปั้นหม้อที่กำลังปั้นซึ่งไม่ได้รูปทรง เขาจึงปั้นให้เป็น
ภาชนะทรงใหม่ ตามที่ช่างปั้นหม้อเห็นสมควร
๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ ๖ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เราจะทำกับพวก
เจ้าอย่างที่ช่างปั้นหม้อผู้นี้ทำไม่ได้หรือ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ดูเถิด ดินเหนียวอยู่ในมือ
ช่างปั้นหม้อเช่นไร พวกเจ้าก็อยู่ในมือเราเช่นนั้น โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ๗ ถ้าเวลาใด
ก็ตามที่เราประกาศถึงชาติหนึ่งหรืออาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอนและทำให้พังและพินาศ
๘ และถ้าประชาชาติที่เราได้พูดถึงนั้นหันไปจากความชั่ว เราก็จะเปลี่ยนความตั้งใจและไม่
ให้ความวิบัติเกิดขึ้น ๙ และถ้าเวลาใดก็ตามที่เราประกาศถึงประชาชาติหนึ่งหรืออาณาจักร
หนึ่งว่า เราจะสร้างและปลูกพวกเขาขึ้นมา ๑๐ และถ้าพวกเขากระทำความชั่วในสายตาของ
เรา ไม่เชื่อฟังเรา เราก็จะเปลี่ยนความตั้งใจจากเดิมที่จะทำให้สิ่งดีๆ เกิดขึ้น ๑๑ ฉะนั้น บัดนี้
จงพูดกับผู้คนของยูดาห์และบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
ดูเถิด เรากำลังเตรียมความวิบัติให้เกิดขึ้นแก่พวกเจ้า กำลังวางแผนขัดขวางพวกเจ้า ทุก
คนจงหันไปจากวิถีทางชั่วของตน และเปลี่ยนวิถีทางและการกระทำของพวกเจ้า
๑๒ แต่พวกเขาพูดว่า ไร้ประโยชน์ พวกเราจะทำตามแผนของเราเอง เราแต่ละคนจะ
กระทำตามใจดื้อรั้น ตามใจอันชั่วร้ายของตนต่อไป
๑๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
จงถามบรรดาประชาชาติว่า
ใครเคยได้ยินเช่นนี้บ้างว่า
อิสราเอลผู้บริสุทธิ์
ได้กระทำสิ่งที่เลวร้ายมาก
๑๔ หิมะของเลบานอน
เคยละลายไปจากเนินหินหรือ
ธารน้ำเย็นๆ จากเทือกเขา
จะเหือดแห้งหรือ
๑๕ แต่ชนชาติของเราได้ลืมเราแล้ว
พวกเขาเผาเครื่องหอมแก่ปวงเทพเจ้าไร้ค่า
ซึ่งทำให้พวกเขาสะดุดในทางที่พวกเขาไป
และในหนทางของโบราณกาล
และกลับไปเดินทางลัด
แทนที่จะเป็นทางสายใหญ่
๑๖ ทำให้แผ่นดินของพวกเขาเป็นทีน่าหวาดกลัว
เป็นสิ่งที่ต้องถูกเหน็บแนมไปตลอดกาล
ทุกคนที่ผ่านไปก็จะหวาดผวา
และสั่นศีรษะ
๑๗ เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไป
ต่อหน้าศัตรูอย่างลมตะวันออก

ในวันแห่งความวิบัติ
เราจะหันหลังให้พวกเขา ไม่ใช่หันหน้า
๑๘ แล้วพวกเขาพูดว่า มาเถิด เรามาวางแผนคัดค้านเยเรมีย์ เพราะยังจะมีปุโรหิตที่ใช้
กฎบัญญัติสั่งสอน และมีการให้คำแนะนำจากผู้เรืองปัญญา และมีการเผยความจากผู้เผย
คำกล่าวของพระเจ้า มาเถิด เรามาพูดโจมตีเขา และเราอย่าสนใจในสิ่งที่เขาพูดเลย
๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังข้าพเจ้า
และฟังว่าศัตรูของข้าพเจ้าพูดอะไรบ้าง
๒๐ ความดีควรจะได้รับความชั่วเป็นการตอบแทนหรือ
พวกเขาขุดหลุมพรางดักเพื่อเอาชีวิตข้าพเจ้า
พระองค์จำได้ไหมว่า ข้าพเจ้ายืน ณ เบื้องหน้าพระองค์
และพูดแทนพวกเขา
เพื่อไม่ให้พระองค์ลงโทษพวกเขา
๒๑ ฉะนั้น ขอพระองค์ให้พวกลูกๆ ของพวกเขาอดอยาก
ให้พวกเขาตายในการสู้รบ
ให้ภรรยาของพวกเขาเสียสามีและลูกๆ
ขอให้พวกผู้ชายเป็นโรคตาย
ชายหนุ่มถูกดาบฆ่าตายในการต่อสู้
๒๒ เมื่อพระองค์ให้มีคนปล้นบ้านพวกเขาอย่างฉับพลัน
ก็ขอให้เสียงร้องจากบ้านของพวกเขาเป็นที่ได้ยิน
เพราะพวกเขาได้ขุดหลุมพรางดักข้าพเจ้า
และวางกับดักเท้าข้าพเจ้า
๒๓ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทราบ
แผนการทุกอย่างที่พวกเขาจะปลิดชีวิตข้าพเจ้า
ขอพระองค์อย่าลืมความชั่วของพวกเขา
และอย่าลบล้างบาปของพวกเขาให้พ้นไปจากสายตาของพระองค์
ปล่อยให้พวกเขาถูกกำจัดต่อหน้าพระองค์
โปรดจัดการพวกเขาเมื่อพระองค์กริ้วเถิด

๑๙

โถแตก

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า จงไปซื้อโถดินเผาของช่างปั้นหม้อ และขอให้บรรดาผู้ใหญ่
ของประชาชน และผู้ใหญ่ของปุโรหิตบางคนไปด้วย ๒ และจงไปยังหุบเขาแห่งบุตรของฮิน
โนม ที่ทางเข้าของประตูหม้อแตก และประกาศสิ่งที่เราบอกเจ้าที่นั่น ๓ เจ้าจงพูดดังนี้ จง
ฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า โอ บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์และผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลกล่าวว่า ดูเถิด เรากำลังจะนำความวิบัติมา
สู่ที่นี้ ซึ่งจะทำให้ทุกคนที่ได้ยินต้องหูดับ ๔ เพราะพวกเขาได้ทอดทิ้งเรา และได้ดูหมิ่นสถาน
ที่นี้ด้วยการมอบของถวายให้แก่บรรดาเทพเจ้า ซึ่งทั้งพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขา
และบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่รู้จัก และเพราะว่าพวกเขาได้ทำให้สถานที่นี้เต็มไปด้วยผู้
ไร้ความผิดซึ่งถูกฆ่า ๕ และได้สร้างสถานบูชาบนภูเขาสูงแก่เทพเจ้าบาอัลเพื่อเผาลูกๆ ของ
พวกเขาในกองไฟเพื่อเป็นสิ่งที่ใช้เผาเป็นของถวายแก่เทพเจ้าบาอัล ซึ่งเราไม่ได้บัญชาหรือ
ออกคำสั่งให้ทำ และไม่เคยแม้แต่จะคิด ๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ดูเถิด ใกล้จะถึง
เวลาที่จะไม่มีชื่อว่าโทเฟท อีกแล้ว หรือหุบเขาแห่งบุตรของฮินโนม แต่จะเป็นหุบเขาแห่ง
การประหาร ๗ และเราจะทำให้แผนของยูดาห์และเยรูซาเล็มพังในที่นี้ และทำให้พวกเขา

ล้มตายในการสู้รบต่อหน้าพวกศัตรู และด้วยมือของบรรดาผู้ตามล่าชีวิตพวกเขา เราจะให้
ร่างของพวกเขาเป็นอาหารแก่พวกนกในอากาศ และแก่สัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก ๘ และเรา
จะทำให้เมืองนี้เป็นที่น่าหวาดกลัว เป็นสิ่งที่ต้องถูกเหน็บแนม ทุกคนที่ผ่านไปก็จะหวาด
ผวาและเหน็บแนมเพราะความวิบัติทั้งสิ้น ๙ เราจะทำให้พวกเขากินเนื้อลูกชายและลูกสาว
ของตนเอง และทุกคนจะกินเนื้อเพื่อนบ้านในยามถูกล้อมและเป็นทุกข์ อันเกิดจากศัตรู
ของพวกเขาเอง และจากบรรดาผู้ที่ตามล่าชีวิตซึ่งทำให้พวกเขาลำบาก□

๑๐ แล้วเจ้าจงทุบโถให้แตกต่อหน้าพวกที่ไปกับเจ้า ๑๑ และจงพูดกับพวกเขาว่า □พระ
ผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า เราจะทำให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตกหัก อย่างเช่นผู้ที่ทำให้
ภาชนะของช่างปั้นหม้อแตกหัก จนไม่มีใครจะซ่อมได้ พวกเขาจะฝังศพในโทเฟท เพราะไม่
มีที่อื่นจะฝัง ๑๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ฉะนั้นเราจะทำเช่นนั้นกับที่แห่งนี้และกับบรรดา
ผู้อยู่อาศัย ทำให้เมืองนี้เป็นอย่างโทเฟท ๑๓ บ้านทั้งหลายของเยรูซาเล็มและของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ บ้านทุกหลังที่มีการเผาเครื่องหอมบนหลังคาให้แก่สรรพสิ่งบนท้องฟ้า และ
เครื่องดื่มบูชาที่รินให้แก่ปวงเทพเจ้า จะเป็นมลทินอย่างโทเฟท*□ □

๑๔ แล้วเยเรมีย์ก็ไปจากโทเฟท ซึ่งเป็นเมืองที่พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งท่านไปเผยความ ท่าน
ยืนที่ลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และพูดกับชนชาติทั้งปวงว่า ๑๕ พระผู้เป็นเจ้าจอม
โยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ □ดูเถิด เรากำลังนำความวิบัติที่เราได้พูดคัดค้าน
เมืองนี้และหมู่บ้านใกล้เคียง เพราะพวกเขาหัวแข็ง ไม่ยอมฟังคำของเรา□

๒๐

ปาชเฮอร์กดขี่ข่มเหงเยเรมีย์

๑ ปาชเฮอร์บุตรของอิมเมอร์ เป็นปุโรหิตผู้เป็นหัวหน้าของเจ้าหน้าที่ประจำพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า ได้ยินเยเรมีย์เผยความถึงสิ่งเหล่านี้ ๒ ปาชเฮอร์จึงโบยตีเยเรมีย์ผู้เผย
คำกล่าวของพระเจ้า และจับท่านใส่ขื่อกักไว้ที่ประตูเบนยามินด้านบนของพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า ๓ วันรุ่งขึ้นเมื่อปาชเฮอร์ปลดปล่อยเยเรมีย์ออกจากขื่อ เยเรมีย์พูดก
ับเขาว่า □พระผู้เป็นเจ้าไม่เรียกชื่อท่านว่า ปาชเฮอร์ แต่เป็น □ความน่ากลัวอยู่รอบด้าน□ ๔
เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า □ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเป็นความน่ากลัวต่อตัวเจ้าเองและต่อ
เพื่อนของเจ้าทุกคน เจ้าจะเห็นพวกเขาถูกศัตรูฆ่า และเราจะมอบชาวยูดาห์ทั้งปวงไว้ในมือ
ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และจะถูกจับไปเป็นเชลยของบาบิโลน หรือไม่ก็จะถูกฆ่าฟันตาย
๕ ยิ่งกว่านั้น เราจะมอบความมั่งคั่งของเมือง ทุกสิ่งที่ตรากตรำได้มา ของทุกสิ่งที่มีค่า และ
สมบัติทั้งสิ้นของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ไว้ในมือของพวกศัตรูที่มาปล้น จับกุมและนำตัว
พวกเขาไปยังบาบิโลน ๖ ตัวเจ้าเองปาชเฮอร์และทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านของเจ้าจะถูกจับ
ไปเป็นเชลย เจ้าจะไปยังบาบิโลนและจะตายที่นั่น ทั้งตัวเจ้าและเพื่อนทั้งปวงของเจ้าจะถูก
ฝัง เจ้าได้เผยความเท็จแก่พวกเพื่อนๆ ของเจ้า□ □

๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าหลงเชื่อ
และข้าพเจ้าก็เชื่อ
พระองค์เข้มแข็งกว่าข้าพเจ้า
และพระองค์ก็ชนะ
ข้าพเจ้าเป็นที่หัวเราะเยาะตลอดวันเวลา
ทุกคนล้อเลียนข้าพเจ้า
๘ เพราะเมื่อใดที่ข้าพเจ้าพูด ข้าพเจ้าส่งเสียงร้อง
ข้าพเจ้าตะโกนขึ้นว่า □ความรุนแรงและความพินาศ□

---

* **๑๙□๑๓** เยเรมีย์ 7:31

เพราะข้าพเจ้าถูกติเตียนและล้อเลียน
ก็เพราะคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าตลอดวันเวลา
๙ แต่ถ้าข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าจะไม่เอ่ยถึงพระองค์
หรือพูดในพระนามของพระองค์อีกต่อไป
ใจข้าพเจ้าก็จะร้อนดั่งไฟเผา
ร้อนลึกถึงกระดูก
และข้าพเจ้าอ่อนกำลังเมื่อยับยั้งปาก
และข้าพเจ้าก็ยับยั้งไว้ไม่ได้
๑๐ เพราะข้าพเจ้าได้ยินเสียงกระซิบจากหลายคน
ความน่ากลัวอยู่รอบด้าน
เพื่อนสนิทของข้าพเจ้าทุกคน
ที่กำลังคอยดูข้าพเจ้าล้มเหลวพูดกันว่า
ไปรายงานเรื่องของเขา เราไปรายงานเรื่องของเขาเถิด
เขาอาจจะหลงกล
แล้วพวกเราจะเอาชนะเขาได้
และแก้แค้นเขา
๑๑ แต่พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้าอย่างนักรบผู้แข็งแกร่ง
ดังนั้น พวกที่กดขี่ข่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด
พวกเขาจะเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้
และจะต้องอับอาย
เพราะจะไม่พบความสำเร็จ
พวกเขาจะถูกหลู่เกียรติ
อย่างไม่มีวันลืมได้
๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ผู้ทดสอบด้วยความชอบธรรม
ผู้เห็นจิตใจและความคิด
ขอให้ข้าพเจ้าเห็นพระองค์แก้แค้นพวกเขาเถิด
เพราะข้าพเจ้าได้มอบเรื่องนี้ไว้กับพระองค์แล้ว

๑๓ จงร้องเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระองค์ช่วยชีวิตของผู้ยากไร้
ให้พ้นภัยจากมือของพวกทำความชั่ว

๑๔ ให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมาถูกสาปแช่ง
วันที่มารดาของข้าพเจ้าตั้งครรภ์
ข้าพเจ้าก็ขออย่าให้วันนั้นได้รับพระพร
๑๕ ขอให้คนทีทำให้บิดาข้าพเจ้าดีใจ
ด้วยการนำข่าวมาบอกท่านว่า
เป็นเด็กผู้ชาย ท่านได้บุตรชาย
ถูกสาปแช่งเถิด
๑๖ ขอให้ชายคนนั้นเป็นเหมือนเมือง
ที่พระผู้เป็นเจ้าทำลายอย่างไม่ปรานี
ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องในตอนเช้า
และสัญญาณเตือนตอนเที่ยงวัน
๑๗ เพราะเขาไม่ได้ฆ่าข้าพเจ้าขณะที่ยังอยู่ในครรภ์
เพื่อครรภ์มารดาของข้าพเจ้าจะได้เป็นหลุมศพของข้าพเจ้า

และจะเป็นครรภ์โตตลอดไป
๑๔ ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์
เพื่อเห็นการตรากตรำและความเศร้า
และอยู่กับความอับอายอย่างนั้นหรือ

๒๑

เยรูซาเล็มจะถล่ม

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ใช้ปาชเฮอร์บุตรของมัลคียาห์
และเศฟันยาห์ปุโรหิตบุตรของมาอาเสยาห์ ขอร้องท่านว่า ๒ "ช่วยพูดกับพระผู้เป็นเจ้าให้
พวกเราด้วยเถิด เนื่องจากเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังโจมตีพวกเรา* พระผู้
เป็นเจ้าอาจจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์เพื่อพวกเรา และจะทำให้เขาถอยทัพกลับไป"
๓ เยเรมีย์พูดกับพวกเขาว่า "ท่านไปบอกเศเดคียาห์ดังนี้ ๔ "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอลได้กล่าวว่า ดูเถิด เราจะให้อาวุธสงครามที่อยู่ในมือของเจ้ากลับมาต่อต้านเจ้า ซึ่ง
เจ้าใช้ต่อสู้กับกษัตริย์แห่งบาบิโลน และต่อสู้กับชาวเคลเดียซึ่งใช้กำลังล้อมนอกกำแพง
เมือง และเราจะรวมพวกเขาเข้าด้วยกันเพื่อเข้าไปสู่ใจกลางเมืองนี้ ๕ เราเองที่จะต่อสู้
กับพวกเจ้าด้วยอานุภาพและพลานุภาพ ด้วยความกริ้วและความฉุนเฉียว และด้วยการ
ลงโทษอย่างหนัก ๖ และเราจะฆ่าบรรดาผู้อยู่อาศัยของเมืองนี้ ทั้งมนุษย์และสัตว์ ซึ่งจะ
ตายด้วยโรคระบาด ๗ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า หลังจากนั้น เราจะมอบเศเดคียาห์กษัตริย์
แห่งยูดาห์ รวมทั้งบรรดาผู้รับใช้และประชาชนของเมืองนี้ ที่รอดจากโรคระบาด การสู้รบ
และการอดอยาก ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของศัตรูของ
พวกเขา และในมือของบรรดาผู้ที่ต้องการจะฆ่าพวกเขา เนบูคัดเนสซาร์จะฆ่าพวกเขาด้วย
คมดาบ เขาจะไม่มีเมตตาหรือไว้ชีวิตพวกเขา หรือแม้แต่ความสงสาร"
๘ และเจ้าจงไปพูดกับประชาชนพวกนี้ว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ดูเถิด เรามอบวิถีทาง
แห่งชีวิตและวิถีทางแห่งความตายไว้ตรงหน้าพวกเจ้าแล้ว ๙ ผู้ที่อยู่ในเมืองนี้จะตายด้วย
การสู้รบ การอดอยาก และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปและยอมจำนนกับพวกชาวเคล
เดียที่ใช้กำลังล้อมเมือง ก็จะมีชีวิตคงอยู่ และจะเอาชีวิตหนีรอดไปได้ ๑๐ เพราะเราได้ตั้งใจ
ให้เมืองนี้ประสบภัยอันตราย ไม่ใช่ความปลอดภัย พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เมืองนี้จะถูก
มอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะใช้ไฟเผาเมือง"

ข้อความถึงพงศ์พันธุ์ของดาวิด

๑๑ และจงพูดกับพงศ์พันธุ์ของกษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ "จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
๑๒ โอ พงศ์พันธุ์ของดาวิดเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
จงให้ความเป็นธรรมทุกเช้าค่ำ
ช่วยปกป้องผู้ที่ถูกปล้นสิทธิ
ให้พ้นจากมือของผู้กดขี่ข่มเหง
มิฉะนั้น ความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไฟ
และเผาผลาญอย่างไม่มีใครจะดับได้
เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของพวกเจ้า

๑๓ โอ ผู้อยู่อาศัยแห่งหุบเขา
หินแห่งที่ราบเอ๋ย ดูเถิด เราจะโจมตีเจ้า

---

* **๒๑๒** 587 ปีก่อน ค.ศ. เยรูซาเล็มพินาศ ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1-11; 2 พงศาวดาร 36:17-21

พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
พวกที่พูดว่า ใครจะลงมาโจมตีพวกเรา
หรือใครจะบุกรุกเข้ามาในถิ่นของเราได้
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
เราจะลงโทษพวกเจ้าตามการกระทำของเจ้า
เราจะก่อไฟในป่าของเมืองนั้น
และไฟจะเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่รอบข้าง

๒๒

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ จงลงไปที่วังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพูดตามนี้ ๒ จงบอกดังนี้ว่า จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า โอ กษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ทั้งตัวเจ้า บรรดาผู้รับใช้ของเจ้า และประชาชนของเจ้าที่เข้ามาทางประตูเมือง ๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า จงให้ความเป็นธรรมและความชอบธรรม ช่วยปกป้องผู้ที่ถูกปล้นสิทธิให้พ้นจากมือของผู้กดขี่ข่มเหง และอย่ากระทำผิดหรือความรุนแรงต่อผู้ลี้ภัย ผู้กำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย หรือฆ่าคนไร้ความผิดในที่แห่งนี้ ๔ เพราะถ้าพวกเจ้าเชื่อฟังและทำตามนี้ บรรดากษัตริย์ผู้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิดจะเข้ามาทางประตูวังแห่งนี้ พวกเขาจะนั่งบนรถศึกและม้า รวมทั้งกษัตริย์ บรรดาผู้รับใช้ และประชาชนของเขา ๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า แต่ถ้าเจ้าไม่เชื่อฟังและทำตาม เรารับประกันว่า วังแห่งนี้จะกลายเป็นทีรกร้าง ๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า
เราเห็นว่า เจ้าเป็นเช่นเมืองกิเลอาด
เหมือนยอดสูงของเทือกเขาเลบานอน
แต่เราจะทำให้เป็นถิ่นทุรกันดาร
ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่
๗ เราจะส่งบรรดาผู้ทำลายที่จะมาโจมตีเจ้า
ให้แต่ละคนมีอาวุธพร้อม
และพวกเขาจะล้มต้นซีดาร์ต้นงาม
และโยนมันลงในกองไฟ
๘ ประชาชาติจำนวนมากจะผ่านมาทางเมืองนี้ ทุกๆ คนจะพูดกับเพื่อนบ้านของเขาว่า ทำไมพระผู้เป็นเจ้าจึงได้กระทำเช่นนี้ต่อเมืองอันยิ่งใหญ่นี้ ๙ และพวกเขาจะตอบว่า เพราะพวกเขาได้ละเลยต่อพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา และนมัสการปวงเทพเจ้า และบูชาสิ่งเหล่านั้น
๑๐ อย่าร้องไห้ให้คนที่ตายแล้ว
และอย่าแสดงความเศร้าใจให้เขา
แต่จงร้องไห้อย่างขมขื่นให้กับผู้ที่จากไป
เพราะเขาจะไม่กลับมาเห็นแผ่นดิน
ที่เป็นบ้านเกิดของเขาอีก

ข้อความถึงบรรดาบุตรของโยสิยาห์

๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเรื่องชัลลุม*บุตรของโยสิยาห์ ผู้ครองราชย์เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากบิดาของท่าน และท่านได้จากที่นี่ไป เจ้าจะไม่กลับมาที่นี่อีก ๑๒ แต่จะอยู่ในสถานที่พวกเขาได้จับตัวเจ้าไปเป็นเชลย เจ้าจะเสียชีวิตอยู่ที่นั่น และเจ้าจะไม่มีวันเห็นแผ่นดินนี้อีก
๑๓ วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่สร้างบ้านของตนขึ้นด้วยความไม่ชอบธรรม

* **๒๒๑๑๑** เป็นอีกชื่อหนึ่งของโยอาฮาส

และสร้างห้องชั้นบนด้วยความไม่เป็นธรรม
ผู้ที่ทำให้ผู้อื่นทำงานรับใช้เขาเปล่าๆ
และไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา
๑๔ ผู้ที่พูดว่า เราจะสร้างบ้านหรูหราให้ตัวเราเอง
ทำห้องชั้นบนให้กว้างใหญ่
เป็นบ้านมีหน้าต่างขนาดใหญ่
กรุกำแพงด้วยไม้ซีดาร์
และทาสีแดง
๑๕ เจ้าคิดหรือว่าเจ้าเป็นกษัตริย์ได้
เพราะเจ้ามีไม้ซีดาร์มาก ที่บิดาของเจ้ามีกินมีดื่ม
เพราะเขามีความเป็นธรรมและความชอบธรรมมิใช่หรือ
แล้วทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดีกับเขา
๑๖ เขาปกป้องผู้ขัดสนและยากไร้
แล้วทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี
นั่นก็หมายถึงการรู้จักเรามิใช่หรือ
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๗ แต่ทั้งตาและใจของเจ้า
มุ่งหาแต่สินบน
เพื่อฆ่าคนไร้ความผิด
และเพื่อกดขี่ข่มเหงและใช้ความรุนแรง
๑๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเยโฮยาคิมบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้
พวกเขาจะไม่ร้องรำพันถึงเขาด้วยการพูดว่า
โธ่เอ๋ย พี่ชายของฉัน หรือ โธ่เอ๋ย พี่สาวของฉัน
พวกเขาจะไม่ร้องรำพันถึงเขาด้วยการพูดว่า
โธ่เอ๋ย เจ้านาย หรือ โธ่เอ๋ย ผู้ยิ่งใหญ่
๑๙ เขาจะถูกฝังเหมือนกับการฝังศพลาตัวหนึ่ง
ที่ถูกลากและโยนทิ้งให้พ้นประตูเมืองเยรูซาเล็ม

๒๐ จงขึ้นไปยังเลบานอน และส่งเสียงร้อง
และเจ้า†ร้องเสียงดังในบาชาน
ส่งเสียงร้องจากอาบาริม
เพราะพวกมิตรสหายของเจ้าถูกทำลาย
๒๑ เราพูดกับเจ้าเมื่อเวลาที่เจ้าอยู่อย่างสุขสบาย
แต่เจ้ากลับพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ฟัง
นั่นก็เป็นวิถีทางของเจ้าตั้งแต่ครั้งยังเยาว์
ที่เจ้าไม่ได้เชื่อฟังเรา
๒๒ บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของเจ้าจะถูกลมพัดไป
และพวกมิตรสหายของเจ้าจะถูกจับไปเป็นเชลย
และเจ้าจะอับอายและสับสน
เพราะความชั่วร้ายของเจ้า
๒๓ โอ ผู้อยู่อาศัยของเลบานอน
และซุกตัวอยู่ท่ามกลางไม้ซีดาร์เอ๋ย
เจ้าจะโอดครวญเพียงไรเมื่อเจ้าเจ็บปวด

† **๒๒๒๐** ข้อ 20-23 ประธานเป็นเอกพจน์เพศหญิงในภาษาฮีบรู พระเจ้ากล่าวแก่ปวงชนของเมืองเยรูซาเล็ม

ความเจ็บปวดอย่างผู้หญิงเจ็บครรภ์
๒๔ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด ถึงแม้ว่าโคนิยาห์‡บุตรของ
เยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์จะเป็นแหวนประทับตราที่มือขวาของเรา เราก็ยังจะถอดเจ้า
ออก ๒๕ และมอบเจ้าไว้ในมือของบรรดาผู้ที่ต้องการจะฆ่าเจ้า ในมือของพวกที่เจ้ากลัว
แม้แต่จะมอบไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของชาวเคลเดีย
๒๖ เราจะเหวี่ยงเจ้าและแม่ที่ให้กำเนิดเจ้า ให้เข้าไปในดินแดนอื่นซึ่งไม่ใช่ที่กำเนิดของพวก
เจ้า และพวกเจ้าจะตายที่นั่น ๒๗ พวกเขาอยากกลับไปยังแผ่นดินนั้น แต่ก็ไม่มีวันที่จะกลับ
ไปที่นั่นได้
๒๘ โคนิยาห์ผู้นี้เป็นเหมือนโถแตกที่ถูกดูหมิ่น
ภาชนะที่ไม่มีใครต้องการหรือ
เหตุใดเขาและลูกๆ ของเขาจึงถูกเหวี่ยงและโยนทิ้ง
ไปในแผ่นดินทีพวกเขาไม่รู้จัก
๒๙ โอ แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย
จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
๓๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวเช่นนี้ว่า
จงบันทึกเรื่องของชายผู้นี้ว่าเขาเป็นผู้ที่ไม่มีลูกหลาน
เป็นชายที่จะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต
เพราะไม่มีผู้ใดในบรรดาผู้สืบทายาทของเขา
ที่จะนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด
และขึ้นปกครองในยูดาห์อีก

๒๓

อังกูรผู้มีความชอบธรรม

๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ วิบัติจงเกิดแก่บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ทำลายและ
ทำให้แกะที่อยู่ในทุ่งหญ้าของเรากระจัดกระจายไป ๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
อิสราเอลกล่าวถึงเรื่องบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ดูแลชนชาติของเราดังนี้ พวกเจ้าได้ทำให้
ฝูงแกะของเรากระจัดกระจายไป และได้ขับไล่ให้พวกเขาออกไป และพวกเจ้าไม่ได้เอาใจ
ใส่ต่อเขาเหล่านั้น ดูเถิด เราจะเอาใจใส่ต่อพวกเจ้ากับการกระทำชั่วของเจ้า พระผู้เป็น
เจ้าประกาศดังนั้น ๓ แล้วเราจะรวบรวมแกะของเราที่เหลืออยู่ในฝูง ให้ออกจากทุกประเทศ
ที่เราได้ขับไล่ให้พวกเขาออกไป และเราจะนำพวกเขากลับมาสู่ทุ่งหญ้าเดิม พวกเขาจะเกิด
ผลและทวีจำนวนขึ้น ๔ เราจะแต่งตั้งผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่จะเอาใจใส่ต่อพวกเขา และพวกเขา
จะไม่กลัวอีกต่อไป จะไม่ตกใจ และจะไม่มีใครขาดหายไปไหน พระผู้เป็นเจ้าประกาศดัง
นั้น
๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า ดูเถิด จะถึงวันที่เราจะกำหนดอังกูร*ผู้หนึ่งซึ่งกอปร
ด้วยความชอบธรรมให้แก่ดาวิด และท่านจะครองราชย์อย่างกษัตริย์และดำเนินการด้วย
การไตร่ตรองจากสติปัญญา และจะปฏิบัติด้วยความเป็นธรรมและความชอบธรรมในแผ่น
ดิน ๖ เมื่อท่านมา ยูดาห์จะปลอดภัย และอิสราเอลจะอยู่อย่างมั่นคง ผู้คนจะเรียกชื่อท่าน
ว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นความชอบธรรมของพวกเรา
๗ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า ดูเถิด จะถึงเวลาที่จะไม่มีใครพูดว่า ตราบที่พระผู้เป็น
เจ้าผู้นำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์มีชีวิตอยู่ฉันใด ๘ แต่จะเป็นที่พูดกันว่า

‡ **๒๒๒๔** ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ 24:6; 1 พงศาวดาร 3:16; เอสเธอร์ 2:6 * **๒๓๕** คือพระเมสสิยาห์ซึ่งพระเจ้าได้สัญญาไว้กับดาวิด ฉบับ 2 ซามูเอล 7:12,13; 1 พงศาวดาร 17:12; อิสยาห์ 4:2; 11:1; เยเรมีย์ 33:15; เศคาริยาห์ 3:8; 6:12

ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าผู้นำเชื้อสายของพงศ์พันธุ์อิสราเอลออกจากดินแดนทางเหนือ และจากดินแดนทั้งปวงที่พระองค์เคยขับไล่ออกไป มีชีวิตอยู่ฉันใด พวกเขาจึงจะกลับมาอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง

คำเท็จของบรรดาผู้เผยคำกล่าว

๙ เรื่องเกี่ยวกับบรรดาผู้เผยคำกล่าว
ใจข้าพเจ้าแตกสลาย
กระดูกของข้าพเจ้าทุกชิ้นสั่นสะท้าน
ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนเมา
เหมือนคนถูกควบคุมด้วยเหล้าองุ่น
เป็นเพราะพระผู้เป็นเจ้า
และเพราะคำกล่าวอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๑๐ แผ่นดินเต็มไปด้วยคนผิดประเวณี
แผ่นดินร้องคร่ำครวญเพราะคำสาปแช่ง
และทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารแห้งเหือด
ทางดำเนินชีวิตของพวกเขาชั่วร้าย
และใช้อำนาจอย่างไม่ยุติธรรม
๑๑ ทั้งผู้เผยคำกล่าวและปุโรหิตไร้คุณธรรม
เราเห็นสิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาทำแม้แต่ในตำหนักของเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๒ ฉะนั้น วิถีทางของพวกเขาจะเป็น
ทางเดินที่ลื่นในความมืด
ซึ่งพวกเขาจะถูกขับไล่ลงไปและล้มลง
เพราะเราจะทำให้พวกเขาประสบกับความวิบัติ
ในปีแห่งการลงโทษ
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๓ เราเห็นสิ่งที่บรรดาผู้เผยคำกล่าว
ที่อยู่ในสะมาเรียกระทำผิด
พวกเขาเผยความด้วยเทพเจ้าบาอัล
และนำอิสราเอล ชนชาติของเราให้หลงผิด
๑๔ เราได้เห็นสิ่งที่บรรดาผู้เผยคำกล่าว
ที่อยู่ในเยรูซาเล็มกระทำสิ่งเลวร้ายมาก
พวกเขาประพฤติผิดประเวณีและพูดเท็จ
พวกเขาสนับสนุนคนทำความชั่ว
ซึ่งทำให้ไม่มีผู้ใดหันไปจากความชั่ว
ในสายตาของเรา พวกเขาทุกคนกลายเป็นเหมือนโสโดม
และบรรดาผู้อยู่อาศัยเป็นเหมือนโกโมราห์
๑๕ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวถึงบรรดาผู้เผยคำกล่าวดังนี้
ดูเถิด เราจะให้อาหารขมพวกเขากิน
และให้น้ำมีพิษแก่พวกเขาดื่ม
เพราะการไร้คุณธรรมได้แพร่ไปทั่วแผ่นดิน
เป็นเพราะบรรดาผู้เผยคำกล่าวที่อยู่ในเยรูซาเล็ม
๑๖ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ อย่าฟังคำของบรรดาผู้เผยคำกล่าวที่เผยความแก่พวกเจ้า ทำให้พวกเจ้าฟังแต่เรื่องความหวังลมๆ แล้งๆ พวกเขาพูดถึงภาพนิมิตอันเกิด

จากความคิดของเขาเอง ไม่ใช่จากปากของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ พวกเขาพูดอยู่เสมอกับพวกที่
ดูหมิ่นคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าว่า "ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีกับพวกท่าน" และพูดกับท
กคนที่ดื้อรั้นตามใจตนเองว่า "ท่านจะไม่ประสบกับความพินาศ" "
๑๘ มีใครในหมู่พวกเขาที่เข้าพบพระผู้เป็นเจ้า
เพื่อจะทราบและได้ยินคำกล่าวของพระองค์
หรือใครบ้างที่ตั้งใจฟังคำกล่าวของพระองค์ และได้ยินพระองค์
๑๙ ดูเถิด ความกริ้วดั่งพายุของพระผู้เป็นเจ้า
การลงโทษได้ก้าวออกไปแล้ว
พายุอันแรงกล้า
จะกระหน่ำลงบนหัวของคนชั่ว
๒๐ ความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่หวนกลับ
จนกว่าพระองค์จะได้กระทำตามความตั้งใจให้สำเร็จ
ในวันข้างหน้า พวกท่านจะเข้าใจอย่างชัดเจน

๒๑ "เราไม่ได้ใช้ให้บรรดาผู้เผยคำกล่าวไป
แต่พวกเขาก็ยังรีบไป
เราไม่ได้พูดกับพวกเขา
แต่พวกเขาก็ยังเผยความ
๒๒ แต่ถ้าพวกเขาได้เข้าพบเรา
พวกเขาก็จะประกาศคำกล่าวของเราให้แก่ชนชาติของเรา
และพวกเขาก็จะทำให้ประชาชนหันไปจากวิถีทางแห่งความชั่ว
และจากการกระทำความชั่วของพวกเขา"
๒๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ "เราเป็นพระเจ้าที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมเพียงเท่านั้นหรือ ไม่ใช่
พระเจ้าที่อยู่ในทุกแห่งหนหรือ ๒๔ มีผู้ใดซ่อนตัวในที่ลี้ลับเพื่อไม่ให้เรามองเห็นได้หรือ" พระ
ผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น "เราอยู่ทุกแห่งหนทั้งในฟ้าสวรรค์และโลก" พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดัง
นั้น ๒๕ "เราเคยได้ยินคำเท็จของบรรดาผู้เผยคำกล่าว พวกเขาเผยความในนามของเราว่า
"เราฝัน เราฝัน" ๒๖ อีกนานแค่ไหนที่จะมีความเท็จอยู่ในจิตใจของบรรดาผู้เผยคำกล่าว
พวกเขาเผยความเท็จ และเผยความลวงหลอกที่อยู่ในจิตใจของพวกเขา ๒๗ พวกเขาคิด
ว่าความฝันทีบอกเล่าต่อกันและกันจะทำให้ชนชาติของเราลืมชื่อของเรา เหมือนอย่างที่
บรรพบุรุษของพวกเขาลืมชื่อของเรา และหันเข้าหาเทพเจ้าบาอัล ๒๘ ให้ผู้เผยคำกล่าวพูด
ถึงความฝันทีเขาฝันเห็น แต่จงให้ผู้ที่มีคำกล่าวของเราพูดคำของเราด้วยความภักดี ฟาง
กับข้าวสาลีมีอะไรที่เทียบเท่ากันได้หรือ" พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น ๒๙ "คำของเราเป็น
เหมือนไฟมิใช่หรือ" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น "และเหมือนค้อนที่ทุบก้อนหินแตกเป็น
เสี่ยงๆ" ๓๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "ฉะนั้น ดูเถิด เรากล่าวโทษบรรดาผู้เผยคำกล่าว
พวกเขาฉวยเอาว่า คำพูดของพวกเขาเป็นคำพูดของเรา" ๓๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
ว่า "ดูเถิด เรากล่าวโทษบรรดาผู้เผยคำกล่าว พวกเขาใช้ลิ้นอ้างว่า "พระผู้เป็นเจ้าประกาศ
ว่า" " ๓๒ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "เรากล่าวโทษบรรดาผู้ที่เผยความเท็จที่มา
จากความฝัน พวกเขาบอกเรื่องที่เขาฝัน และนำชนชาติของเราให้หลงผิดด้วยความเท็จ
และคำที่เกินความจริง ทั้งที่เราไม่ได้ใช้พวกเขาหรือสั่งให้ไป ฉะนั้นพวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดให้
เกิดประโยชน์แก่ชนชาตินี้เลย" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๓๓ "เวลาที่คนใดคนหนึ่งในชนชาตินี้ หรือผู้เผยคำกล่าว หรือปุโรหิต ถามเจ้าว่า "อะไร
เป็นคำพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า" เจ้าจงตอบพวกเขาว่า "คำพยากรณ์อะไรน่ะหรือ พระ
ผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "เราจะทอดทิ้งพวกเจ้า" " ๓๔ และสำหรับผู้เผยคำกล่าว ปุโรหิต

หรือหนึ่งในชนชาติที่พูดว่า "นี่คือคำพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า" เราจะลงโทษผู้นั้นและครัวเรือนของเขา ๓๕ เจ้าควรจะพูดเช่นนี้ ให้ทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านและพี่น้องของตนว่า "พระผู้เป็นเจ้าตอบอย่างไรบ้าง" หรือ "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวอย่างไรบ้าง" ๓๖ แต่เจ้าจงอย่าพูดคำว่า "คำพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า" อีกต่อไป เพราะคำพยากรณ์คือคำพูดของเขาแต่ละคน เจ้าได้บิดเบือนคำกล่าวของพระเจ้าผู้ดำรงชีวิตอยู่ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของเรา ๓๗ เจ้าจงพูดกับผู้เผยคำกล่าวดังนี้ "พระผู้เป็นเจ้าตอบท่านอย่างไรบ้าง" หรือ "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวอย่างไรบ้าง" ๓๘ แต่ถ้าเจ้าพูดว่า "คำพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า" เป็นเพราะเจ้าพูดคำนั้น ทั้งๆ ที่เราให้คนไปบอกเจ้าว่าอย่าพูดว่า "คำพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า" ๓๙ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะยกตัวเจ้าขึ้นมาอย่างแน่นอน และเหวี่ยงเจ้าไปให้ไกลจากเรา ทั้งตัวเจ้าและเมืองที่เรามอบให้แก่เจ้า และบรรพบุรุษของพวกเจ้า ๔๐ และเราจะทำให้พวกเจ้าถูกดูหมิ่นและรับความอับอายอย่างไม่มีวันลืมได้ ไปตลอดกาล"

๒๔

ผลมะเดื่อดีและผลมะเดื่อเน่า

๑ หลังจากเยโคนิยาห์*บุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบรรดาผู้นำ ช่างผู้ชำนาญ และช่างตีเหล็กแห่งยูดาห์ ถูกเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับตัวไปจากเยรูซาเล็ม ไปเป็นเชลยอยู่ที่บาบิโลน พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ให้ข้าพเจ้าเห็นภาพนิมิตคือ ดูเถิด มีตะกร้าใส่มะเดื่อ 2 ใบ วางไว้ที่หน้าพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ๒ ตะกร้าใบหนึ่งมีมะเดื่อดีมาก อย่างมะเดื่อที่สุกรุ่นแรกของฤดูกาล ส่วนอีกตะกร้ามีมะเดื่อเน่ามาก เน่าจนรับประทานไม่ได้ ๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "มะเดื่อดี เป็นมะเดื่อที่ดีมาก และมะเดื่อเน่า เป็นมะเดื่อที่เน่ามาก เน่าจนรับประทานไม่ได้"

๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้า ๕ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้คือ "เราจะประคับประคองเชลยเหล่านี้เป็นอย่างดี เหมือนกับมะเดื่อดีเหล่านี้ เราได้ส่งพวกเขาไปจากที่นี่ ไปยังแผ่นดินของชาวเคลเดีย ๖ เราจะดูแลพวกเขาเพื่อประโยชน์ของเขาเอง และเราจะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินนี้ เราจะช่วยเสริมสร้างพวกเขาขึ้น เราจะไม่โค่นพวกเขาลง เราจะปลูกสร้างพวกเขา และจะไม่ถอนรากถอนโคน ๗ เราจะทำให้พวกเขาต้องการรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพวกเขาจะกลับมาหาเราด้วยใจจริง"

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "แต่เราจะกระทำต่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ บรรดาผู้นำ ผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของเยรูซาเล็มในแผ่นดินนี้ และต่อบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เหมือนกับมะเดื่อเน่า ที่เน่ามากจนรับประทานไม่ได้ ๙ เราจะทำให้อาณาจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลกเห็นพวกเขาตกอยู่ในสภาพที่หวาดหวั่น เป็นทีดูหมิ่น เป็นดั่งคำเปรียบเปรยในสุภาษิต เป็นทีหัวเราะเยาะ และเป็นคำสาปแช่งในทุกๆ แห่งที่เราขับไล่พวกเขาไป ๑๐ และเราจะให้พวกเขาเผชิญการสู้รบ ความอดอยาก และโรคระบาด จนกระทั่งพวกเขาพินาศไปจากแผ่นดินที่เรามอบให้แก่พวกเขาและบรรพบุรุษ"†

๒๕

70 ปีแห่งการเป็นเชลย

* **๒๔๑๑** ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ 24:6; 2 พงศาวดาร 36:8; เยเรมีย์ 22:24 † **๒๔๑๐** มะเดื่อดีหมายถึงชาวยิวที่ไปเป็นเชลยที่บาบิโลน 598 ปีก่อน ค"ศ" มะเดื่อเน่าหมายถึงชาวยิวที่อยู่ในเยรูซาเล็มจนถึงวันที่พังพินาศ 587 ปีก่อน ค"ศ" ฉบับเยเรมีย์ 29:15-19; 2 พงศ์กษัตริย์ 24:12-16

๑ ในปีที่สี่ของเยโฮยาคิมบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ (คือปีแรกของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน) พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ถึงเรื่องประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ ๒ ซึ่งเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า กล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงของยูดาห์และผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของเยรูซาเล็มว่า ๓ เป็นเวลา 23 ปี นับจากปีที่สิบสามของโยสิยาห์บุตรอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านเสมอมา แต่ท่านก็ไม่ฟัง ๔ ท่านไม่ได้ฟังและไม่แม้แต่จะเงี่ยหูฟัง และแม้ว่าพระผู้เป็นเจ้าส่งบรรดาผู้รับใช้ผู้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ามายังพวกท่าน ๕ ด้วยการบอกท่านว่า “บัดนี้ พวกเจ้าทุกคนจงกลับใจจากวิถีทางอันชั่วร้าย จากการกระทำความชั่ว และอาศัยอยู่บนแผ่นดินที่พระผู้เป็นเจ้าได้มอบให้แก่พวกเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าตั้งแต่โบราณกาล ไปจนชั่วนิรันดร์ ๖ อย่าไปติดตามปวงเทพเจ้าเพื่อบูชาหรือนมัสการ หรือยั่วโทสะเราด้วยสิ่งที่พวกเจ้าทำขึ้น แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเจ้าอย่างนั้นหรือ” ๗ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ “แต่พวกเจ้าก็ยังไม่ฟังเรา เจ้าก็ยังจะยั่วโทสะเราด้วยสิ่งที่พวกเจ้าทำขึ้นซึ่งเป็นอันตรายต่อพวกเจ้าเอง”

๘ ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ “เป็นเพราะพวกเจ้าไม่ฟังคำของเรา ๙ ดูเถิด เราจะเรียกทุกเผ่าจากทิศเหนือและเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรามา” พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ “แล้วเราจะนำพวกเขามาโจมตีแผ่นดินนี้และบรรดาผู้อยู่อาศัย และโจมตีประชาชาติรอบข้างเหล่านี้ เราจะปล่อยให้พวกเขาถูกทำลาย และเราจะทำให้พวกเขาพินาศ และทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาพที่หวาดหวั่น เป็นที่ถูกเหน็บแนมและเป็นที่รกร้างไปตลอดกาล ๑๐ ยิ่งกว่านั้น เราจะทำให้เสียงยินดีและเบิกบานใจ เสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว การโม่แป้ง และแสงจากตะเกียงยุติลง ๑๑ ทั่วทั้งแผ่นดินนี้จะพังลงและกลายเป็นที่รกร้าง และประชาชาติเหล่านี้จะรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นเวลา 70 ปี ๑๒ หลังจากครบ 70 ปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและประชาชาตินั้นเพราะความชั่วของพวกเขา” พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า “และเราจะทำให้แผ่นดินของชาวเคลเดียเป็นที่รกร้างไปตลอดกาล ๑๓ เราจะให้แผ่นดินนั้นเป็นไปตามทุกคำที่เราได้กล่าวคัดค้านไว้ และตามทุกสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือฉบับนี้ ซึ่งเยเรมีย์เผยความกล่าวโทษประชาชาติทั้งปวง ๑๔ ด้วยว่า ประชาชาติจำนวนมากและบรรดากษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่จะได้พวกเขาไปเป็นทาสรับใช้ และเราจะสนองตอบพวกเขาให้สาสมกับทุกสิ่งที่พวกเขากระทำไป”

การลงโทษของพระผู้เป็นเจ้า

๑๕ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ “จงเอาเหล้าองุ่นแห่งการลงโทษถ้วยนี้ไปจากมือของเรา และทำให้ประชาชาติทั้งปวงที่เราส่งให้เจ้าไปดื่มเสีย ๑๖ พวกเขาจะดื่ม โซซัดโซเซ และบ้าคลั่ง เพราะการฆ่าฟันที่เรากำลังทำให้เกิดขึ้นในหมู่พวกเขา”

๑๗ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยนั้นจากมือของพระผู้เป็นเจ้า และทำให้ประชาติทั้งปวงที่พระผู้เป็นเจ้าส่งให้ข้าพเจ้าไป ต้องดื่มจากถ้วยนั้น ๑๘ เยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ แห่งยูดาห์ พร้อมทั้งบรรดากษัตริย์และผู้นำ ทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาพที่รกร้างและพินาศ ถูกเหน็บแนมและสาปแช่งอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ๑๙ ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ รวมทั้งผู้รับใช้ของท่าน บรรดาผู้นำ และชนชาติทั้งปวงของท่าน ๒๐ และชาวต่างชาติในหมู่พวกเขา กษัตริย์ทั้งปวงแห่งดินแดนอูส กษัตริย์ทั้งปวงของชาวฟีลิสเตีย (อัชเคโลน กาซา เอโครน และชาวอัชโดดที่ยังเหลืออยู่) ๒๑ เอโดม โมอับ และบรรดาบุตรของอัมโมน ๒๒ กษัตริย์ทั้งปวงของไทระ กษัตริย์ทั้งปวงของไซดอน และบรรดากษัตริย์ของฝั่งทะเลที่อยู่แดนไกล ๒๓ เดดาน เท-มา บูซ และทุกคนที่ตัดผมที่จอนหู ๒๔ กษัตริย์ทั้งปวงแห่งอาระเบีย และกษั

ตริย์ทั้งปวงของเผ่าต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ๒๕ กษัตริย์ทั้งปวงของศิมรี กษัตริย์ทั้งปวงของเอลาม และกษัตริย์ทั้งปวงของมีเดีย ๒๖ กษัตริย์ทั้งปวงของทิศเหนือ ทั้งใกล้และไกลทีละคน และอาณาจักรทั้งปวงของโลก ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน และคนล่าสุดคือ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะเป็นผู้ดื่ม

๒๗ แล้วเจ้าจะพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ จงดื่ม จงเมาและอาเจียน ล้มลงและลุกไม่ขึ้นอีก เพราะการฆ่าฟันทีเรากำลังทำให้เกิดขึ้นในหมู่พวกเขา

๒๘ และถ้าพวกเขาไม่ยอมรับถ้วยจากมือของเจ้า และไม่ดื่ม เจ้าก็จงพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า เจ้าต้องดื่ม ๒๙ ดูเถิด เรากำลังเริ่มทำให้เกิดความวิบัติในเมืองที่เรียกกันว่าเป็นชื่อของเรา และเจ้าจะไม่ถูกลงโทษหรือ เจ้าจะไม่รอดจากการลงโทษเลย เพราะเรากำลังก่อให้เกิดการฆ่าฟันในบรรดาผู้อยู่อาศัยบนแผ่นดินโลก พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น

๓๐ ฉะนั้น เจ้าจงเผยความกล่าวโทษเขาเหล่านั้นด้วยทุกถ้อยคำ ไปพูดกับพวกเขาว่า
พระผู้เป็นเจ้าจะเปล่งเสียงดั่งสิงห์คำรามจากเบื้องสูง
และส่งเสียงจากที่พำนักอันบริสุทธิ์
พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามด้วยอานุภาพ
กล่าวโทษชนชาติของพระองค์
และตะโกนอย่างบรรดาผู้ที่ย่ำองุ่น
กล่าวโทษผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดินโลก
๓๑ เสียงนั้นจะดังกึกก้องไปสุดมุมโลก
เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะนำข้อกล่าวหาบรรดาประชาชาติ
พระองค์กำลังเข้าสู่การตัดสินมนุษย์ทั้งปวง
และพระองค์จะประหารคนชั่ว
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๓๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า
ดูเถิด ความวิบัติกำลังเกิดขึ้น
กับแต่ละประชาชาติต่อๆ กันไป
และพายุอันแรงกล้ากำลังพัดไปจาก
ที่ไกลสุดของแผ่นดินโลก
๓๓ ในวันนั้น บรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าสังหารจะนอนแผ่ออกไปจากสุดแผ่นดินโลกด้านหนึ่งจนถึงอีกด้านหนึ่ง จะไม่มีใครร้องรำพันถึง หรือเก็บร่างเหล่านั้น หรือนำไปฝัง แต่จะเป็นอย่างมูลสัตว์บนผิวดิน

๓๔ พวกท่านที่เป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะเอ๋ย ร้องรำพันและร้องเรียกเถิด
และกลิ้งเกลือกในกองขี้เถ้า พวกท่านผู้เป็นนายของฝูงแกะ
ด้วยว่า วันแห่งการประหารและกระเจิดกระเจิงได้มาถึงแล้ว
และพวกท่านที่เป็นอย่างภาชนะอันมีค่าก็จะล้มลง
๓๕ บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะจะไม่มีที่พึ่งพิง
และบรรดาผู้เป็นนายของฝูงแกะจะไม่มีทางหนีรอดได้
๓๖ มีเสียงร้องของบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ
และเสียงร้องรำพันของบรรดาผู้เป็นนายของฝูงแกะ

ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้ากำลังทำทุ่งหญ้าของพวกเขาให้เป็นทีรกร้าง
๓๗ และทุ่งหญ้าอันสงบจะพังพินาศ
เพราะความกริ้วอันร้อนแรงของพระผู้เป็นเจ้า
๓๘ พระองค์ทอดทิ้งพวกเขาไปอย่างสิงห์ที่ไปจากถ้ำ
เนื่องจากแผ่นดินของพวกเขาได้กลายเป็นทีรกร้าง
เพราะถูกผู้กดขี่ข่มเหงฆ่าตาย
และเป็นเพราะความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์

๒๖

เยเรมีย์ถูกขู่ให้ถึงแก่ความตาย

๑ ในเริ่มรัชสมัยของเยโฮยาคิมบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้า ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า จงยืนที่ลานตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และพูดกับประชาชนจากทุกเมืองแห่งยูดาห์ที่มานมัสการในตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ให้พวกเขาฟังทุกคำที่เราบัญชาเจ้าให้พูด อย่าเว้นแม้แต่คำเดียว ๓ พวกเขาอาจจะฟังและหันจากวิถีทางอันชั่วร้าย เราจะได้เปลี่ยนใจเรื่องความวิบัติที่เราตั้งใจจะให้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพราะการกระทำอันชั่วร้ายของพวกเขา ๔ เจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ถ้าพวกเจ้าไม่ฟัง ที่เราให้ดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติของเราซึ่งตั้งไว้ให้เจ้าแล้ว ๕ และให้เจ้าฟังคำของบรรดาผู้รับใช้ผู้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า เราส่งพวกเขามายังพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเจ้าก็ไม่ฟัง ๖ ฉะนั้นเราจะทำให้ตำหนักนี้เป็นอย่างชิโลห์* และเราจะทำให้เมืองนี้เป็นคำสาปแช่งแก่ประชาชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลก
๗ บรรดาปุโรหิต ผู้เผยคำกล่าว และประชาชนทั้งปวงได้ยินเยเรมีย์พูดในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๘ เมื่อเยเรมีย์พูดทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาให้ท่านพูดกับประชาชนทั้งปวงแล้ว บรรดาปุโรหิต ผู้เผยคำกล่าว และประชาชนทั้งปวง ต่างก็คว้าตัวท่านไว้พลางพูดว่า ท่านจะต้องตาย ๙ ทำไมท่านจึงเผยความในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยการพูดว่า พระตำหนักนี้จะเป็นเหมือนอย่างชิโลห์ และเมืองนี้จะถูกทิ้งเป็นทีร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ และประชาชนทั้งปวงก็รุมล้อมเยเรมีย์ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
๑๐ ครั้นบรรดาผู้นำของยูดาห์ทราบเรื่องก็ขึ้นมาจากวังของกษัตริย์ มายังพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และนั่งประจำที่ของตนที่ทางเข้าประตูใหม่ของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๑๑ และบรรดาปุโรหิตและบรรดาผู้เผยคำกล่าวก็พูดกับบรรดาผู้นำและประชาชนทั้งปวงว่า ชายผู้นี้สมควรจะรับโทษถึงตาย เพราะเขาเผยความกล่าวโทษเมืองนี้ ตามที่พวกท่านได้ยินด้วยหูของท่านเองแล้ว
๑๒ เยเรมีย์จึงพูดกับบรรดาผู้นำและประชาชนทั้งปวงว่า พระผู้เป็นเจ้าใช้ให้ข้าพเจ้ามาเผยความตามทุกคำพูดที่พวกท่านได้ยินแล้ว เป็นการกล่าวโทษพระตำหนักนี้และเมืองนี้ ๑๓ ฉะนั้น บัดนี้จงเปลี่ยนวิถีทางและการกระทำของพวกท่าน และเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และพระผู้เป็นเจ้าจะเปลี่ยนใจเรื่องความวิบัติที่พระองค์ได้ลั่นวาจากล่าวโทษพวกท่าน ๑๔ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ในอำนาจของพวกท่าน ท่านกระทำต่อข้าพเจ้าตามที่เห็นว่าดีและถูกต้องเถิด ๑๕ ท่านจงทราบได้เลยว่า ถ้าพวกท่านฆ่าข้าพเจ้า ทั้งตัวท่านและเมืองนี้ และบรรดาผู้อยู่อาศัยจะมีความผิดฐานฆ่าคนไร้ความผิด ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่านเพื่อพูดทุกสิ่งให้พวกท่านฟัง

เยเรมีย์รอดชีวิต

* **๒๖๖** เยเรมีย์ 7:12

๑๖ ครั้นแล้ว บรรดาผู้นำและประชาชนทั้งปวงก็พูดกับบรรดาปุโรหิตและบรรดาผู้เผย
คำกล่าวว่า "ชายผู้นี้ไม่สมควรได้รับโทษถึงตาย เพราะเขาได้พูดกับพวกเราในพระนาม
ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา" ๑๗ บรรดาผู้ใหญ่บางคนในที่นั้นจึงลุกขึ้นพูดกับ
ประชาชนที่ประชุมร่วมกันว่า ๑๘ "มีคาห์แห่งโมเรเชทได้เผยความในสมัยของเฮเซคียาห์
กษัตริย์แห่งยูดาห์ ท่านได้พูดกับชาวยูดาห์ทั้งปวงว่า "พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า
ศิโยนจะถูกไถเหมือนเป็นไร่นา
เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
และภูเขาของพระตำหนักจะเป็นดงไม้ทึบ"†
๑๙ เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และชาวยูดาห์ทั้งปวงฆ่าท่านหรือ กษัตริย์เกรงกลัวพระผู้
เป็นเจ้า และพยายามทำให้พระผู้เป็นเจ้าพอใจมิใช่หรือ และพระผู้เป็นเจ้าได้เปลี่ยนใจเรื่อง
ความวิบัติที่พระองค์ได้ลั่นวาจากล่าวโทษพวกเขามิใช่หรือ แต่พวกเรากำลังนำความวิบัติ
มาสู่พวกเราเอง"

๒๐ มีชายอีกผู้หนึ่งที่เผยความในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า คืออุรียาห์บุตรของเชไม
ยาห์จากคีริยาทเยอาริม เขาเผยความกล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ด้วยคำพูดที่เหมือน
กับของเยเรมีย์ ๒๑ เมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิมพร้อมด้วยบรรดานักรบและผู้นำทั้งปวงของท่าน
ได้ยินคำพูดดังกล่าว กษัตริย์จึงต้องการจะฆ่าเขา แต่เมื่ออุรียาห์ทราบเรื่อง เขาก็กลัว จึง
ได้หนีไปยังอียิปต์ ๒๒ กษัตริย์เยโฮยาคิมจึงให้เอลนาธานบุตรของอัคโบร์กับผู้ชายบางคนไป
กับเขาด้วย ๒๓ ชายเหล่านั้นจับตัวอุรียาห์มาจากอียิปต์ และนำเขามาให้กษัตริย์เยโฮยาคิม
และท่านก็ได้ใช้ดาบฆ่าเขา และโยนร่างเขาลงในที่ฝังศพของชาวบ้าน

๒๔ แต่อาหิคาม‡บุตรของชาฟานช่วยเหลือเยเรมีย์ ท่านจึงไม่ตกอยู่ในอำนาจของ
ประชาชนที่ต้องการจะฆ่า

๒๗

แอกของเนบูคัดเนสซาร์

๑ ในเริ่มรัชสมัยของเศเดคียาห์บุตรของโยสิยาห์ ผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ พระผู้เป็นเจ้า
กล่าวกับเยเรมีย์ ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงทำแอกด้วยสายรัดและคาน
ไม้ และสวมไว้ที่คอของเจ้า ๓ มีบรรดาผู้ถือสาสน์ที่ไปพบเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่
เยรูซาเล็ม ให้พวกเขาไปแจ้งกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับ กษัตริย์ของบรรดาบุตร
ของอัมโมน กษัตริย์แห่งไทระ และกษัตริย์แห่งไซดอน ๔ ให้พวกเขานำเรื่องไปบอกนาย
ของพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า เจ้าจงบอกบรรดา
เจ้านายของพวกเจ้าดังนี้ว่า ๕ "เราสร้างแผ่นดินโลก อีกทั้งมนุษย์และสัตว์ที่อยู่บนโลก
ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและพลานุภาพของเรา และเรามอบให้แก่ผู้ใดก็ได้ที่เรา
เห็นสมควร ๖ บัดนี้เราได้มอบแผ่นดินเหล่านี้ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิ
โลนผู้เป็นผู้รับใช้ของเรา และเราได้มอบบรรดาสัตว์ป่าในไร่นาให้แก่เขาด้วย เพื่อรับใช้เขา
๗ ประชาชาติทั้งปวงจะรับใช้เขาและลูกหลานของเขาจนถึงเวลาที่แผ่นดินของเขาเองจะ
ล้มลง หลังจากนั้นเขาก็จะตกเป็นทาสรับใช้ประชาชาติจำนวนมากและบรรดากษัตริย์ที่ยิ่ง
ใหญ่

๘ แต่ถ้าประชาชาติใดหรืออาณาจักรใดไม่ยอมรับใช้เนบูคัดเนสซาร์ผู้เป็นกษัตริย์แห่ง
บาบิโลนผู้นี้ และก้มคอลงหามแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้น
ด้วยการสู้รบ ความอดอยาก และโรคระบาด จนกระทั่งเราจะทำให้พวกเขาพินาศด้วยมือ

† **๒๖๑๘** มีคาห์ 3:12 ‡ **๒๖๒๔** 2 พงศ์กษัตริย์ 22:12-14

ของเขา พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๙ ฉะนั้นอย่าฟังบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพวกเจ้า
บรรดาผู้ทำนาย ผู้แก้ฝัน คนทรง และพวกที่ใช้วิทยาคมของพวกเจ้า ผู้พูดกับพวกเจ้าว่า
ท่านจะไม่รับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลน ๑๐ เพราะพวกเขาเผยความเท็จแก่เจ้า และเป็นเหตุ
ให้พวกเจ้าถูกจับตัวไปไกลจากแผ่นดินของเจ้า เราจะขับไล่เจ้าออกไป และพวกเจ้าจะสิ้น
ชีวิต ๑๑ แต่ถ้าประชาชาติใดที่จะก้มคอลงหามแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและรับใช้เขา
เราก็จะปล่อยให้ประชาชาตินั้นคงอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ให้พรวนดินและอาศัยอยู่ต่อไป
 พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๑๒ ข้าพเจ้าพูดไปตามนั้นกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ก้มคอของท่านลงหาม
แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน รับใช้ท่านและประชาชนของท่าน และมีชีวิตอยู่ต่อไป
๑๓ ทำไมท่านและชนชาติของท่านจึงจะยอมตายจากการสู้รบ ความอดอยาก และโรค
ระบาด อย่างที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวถึงประชาชาติที่จะไม่รับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลนเล่า
๑๔ อย่าฟังคำของบรรดาผู้เผยคำกล่าวที่พูดกับท่านว่า ท่านจะไม่รับใช้กษัตริย์แห่งบาบิ
โลน เพราะพวกเขาเผยความเท็จแก่ท่าน ๑๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ เราไม่ได้ใช้ให้
พวกเขามา แต่พวกเขากำลังเผยความเท็จในนามของเรา และเป็นเหตุทำให้เราขับไล่เจ้า
ออกไป และพวกเจ้าจะสิ้นชีวิต ทั้งตัวเจ้าและบรรดาผู้เผยคำกล่าวที่กำลังเผยความแก่เจ้า

๑๖ แล้วข้าพเจ้าก็พูดกับบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งปวงว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
อย่าฟังคำของบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพวกเจ้า ที่กำลังเผยความแก่เจ้าว่า ดูเถิด
ภาชนะทั้งหลายของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าจะถูกนำกลับมาจากบาบิโลนในไม่ช้า
เพราะพวกเขากำลังเผยความเท็จแก่เจ้า ๑๗ อย่าฟังพวกเขา จงรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลน
และมีชีวิตอยู่ต่อไป ทำไมเมืองนี้จึงจะต้องกลายเป็นทีรกร้าง ๑๘ ถ้าพวกเขาเป็นผู้เผยคำ
กล่าวของพระเจ้า และถ้าคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกเขา พวกเขาก็ควรอธิษฐาน
ขอพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาว่า ภาชนะทั้งหลายที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ในวัง
ของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในเยรูซาเล็มจะไม่ถูกขนไปยังบาบิโลน ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าจอม
โยธากล่าวดังนี้ถึงเรื่องเสาหลัก ถังเก็บน้ำ แท่นเข็น และภาชนะต่างๆ ที่ยังอยู่ในเมืองนี้
๒๐ ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนไม่ได้ขนเอาไปในครั้งที่ท่านจับเยโคนิยาห์บุตร
ของเยโฮยาคิม ผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบรรดาผู้นำของยูดาห์และเยรูซาเล็มไปเป็น
เชลย ๒๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ถึงเรื่องภาชนะทั้งหลาย
ที่ยังอยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม
๒๒ ภาชนะเหล่านั้นจะถูกขนไปยังบาบิโลนและอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เรามาเอาคืน เราจะนำ
มันกลับมาเก็บไว้ในที่นี่อีก พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๒๘

ฮานันยาห์ผู้เผยคำกล่าวจอมปลอม

๑ ในปีเดียวกันนั้น เมื่อเริ่มรัชสมัยของเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เดือนที่ห้าของปีที่
สี่ ฮานันยาห์บุตรของอัสซูร์ ซึ่งเป็นผู้เผยคำกล่าวจากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระ
ตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งปวง ๒ พระผู้เป็นเจ้าจอม
โยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ เราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ๓ ในอีก 2
ปี เราจะนำภาชนะทั้งหมดของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่
งบาบิโลนขนจากที่นี่ไปยังบาบิโลน กลับมายังที่นี้อีก ๔ เราจะนำเยโคนิยาห์บุตรของเยโฮ

ยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเชลยทั้งหมดจากยูดาห์ที่ไปยังบาบิโลนกลับมายังที่นี้ เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๕ และเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดกับฮานันยาห์ผู้เผยคำกล่าว ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งปวงที่ยืนอยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดว่า อาเมน ขอพระผู้เป็นเจ้ากระทำเช่นนั้น ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดให้สิ่งที่ท่านเผยความเกิดขึ้นจริงเถิด และนำภาชนะทั้งหลายของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าและเชลยทั้งหมดจากบาบิโลนกลับมายังที่นี้อีก ๗ บัดนี้ขอท่านฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดให้ท่านและประชาชนทั้งปวงฟัง ๘ ในสมัยโบราณบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่มาล่วงหน้าท่านและข้าพเจ้า ได้เผยความกล่าวโทษแผ่นดินทั้งหลายและอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ ถึงการสู้รบ ความอดอยาก และโรคระบาด ๙ หากว่าผู้เผยคำกล่าวนั้นเผยความถึงเรื่องสันติสุข ซึ่งต่อมาก็เกิดขึ้นจริงตามคำของผู้เผยคำกล่าว ก็จะเป็นทีทราบได้ว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ใช้ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ามาอย่างแท้จริง

๑๐ แล้วฮานันยาห์ผู้เผยคำกล่าวก็หยิบแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าและหักทิ้งเสีย ๑๑ และฮานันยาห์พูดต่อหน้าประชาชนทั้งปวงว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ เราจะทำอย่างนั้นในอีก 2 ปี กับแอกของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ที่ท่านได้สวมที่คอของประชาชาติทั้งปวง แล้วเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็จากไป

๑๒ ระยะหนึ่งหลังจากที่ฮานันยาห์ผู้เผยคำกล่าวได้หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ ๑๓ จงไปหาฮานันยาห์และบอกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เจ้าได้หักแอกไม้ แต่เราก็ได้ทำแอกเหล็กขึ้นแทน ๑๔ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า เราได้สวมคอประชาชาติเหล่านี้ด้วยแอกเหล็กเพื่อรับใช้เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และพวกเขาก็จะรับใช้เขา เพราะเราได้มอบแม้แต่สัตว์ป่าในไร่นาให้แก่เขาแล้ว ๑๕ เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดกับฮานันยาห์ผู้เผยคำกล่าวว่า ฮานันยาห์ ขอท่านฟังให้ดี พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ใช้ท่านไป และท่านได้ทำให้ชนชาตินี้ไว้วางใจในคำเท็จ ๑๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ดูเถิด เราจะกำจัดเจ้าไปจากแผ่นดินโลก เจ้าจะตายในปีนี้ เพราะเจ้าได้พูดสิ่งอันเป็นการขัดขืนต่อพระผู้เป็นเจ้า

๑๗ ในปีเดียวกันนั้นเอง ในเดือนที่เจ็ด ฮานันยาห์ผู้เผยคำกล่าวก็สิ้นชีวิต

๒๙

จดหมายของเยเรมีย์มีไปถึงเชลย

๑ นี่คือข้อความจดหมายที่เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าส่งไปจากเยรูซาเล็ม ถึงบรรดาเชลยที่ยังมีชีวิตอยู่ในบาบิโลนคือ บรรดาผู้ใหญ่ ปุโรหิต ผู้เผยคำกล่าว และประชาชนทั้งปวง ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้จับไปเป็นเชลย ๒ จดหมายนี้เขียนขึ้นหลังจากที่กษัตริย์เยโคนิยาห์และมารดากษัตริย์ บรรดาขันที บรรดาผู้นำของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ช่างผู้ชำนาญ และช่างตีเหล็ก ได้ออกไปจากเยรูซาเล็มแล้ว ๓ ผู้ที่ข้าพเจ้าให้ถือจดหมายไปคือ เอลอาสาห์บุตรของชาฟาน และเกมาริยาห์บุตรของฮิลคียาห์ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ใช้ให้ไปยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน มีใจความว่า

๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวแก่ทุกคนที่ออกจากเยรูซาเล็มและไปเป็นเชลยอยู่ที่บาบิโลนดังนี้ว่า ๕ พวกเจ้าจงสร้างบ้าน ทำไร่ทำสวนเพื่อใช้เป็นอาหาร ๖ จงแต่งงานและมีลูกหลาน หาภรรยาให้บุตรของพวกเจ้า และให้บุตรหญิง

แต่งงาน เพื่อพวกเขาจะได้มีลูกหลาน จงทวีจำนวนคนขึ้นที่นั่น และอย่าลดจำนวนลง
๗ ทำงานเพื่อความเจริญของเมืองที่เราให้พวกเจ้าไปอยู่ในฐานะเชลย และจงอธิษฐาน
ต่อพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเมืองเหล่านั้น เพราะว่าพวกเจ้าจะได้รับความเจริญในเมืองที่มี
ความเจริญ ๘ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ อย่าให้
พวกผู้เผยคำกล่าวและผู้ทำนายของพวกเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้าหลอกลวงพวกเจ้า และ
อย่าฟังเรื่องความฝันที่พวกเขาฝัน ๙ เพราะมันเป็นเรื่องเท็จที่พวกเขาเผยความแก่พวก
เจ้าในนามของเรา เราไม่ได้ใช้พวกเขามา พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ เมื่อครบกำหนด 70 ปี ของบาบิโลน เราจะช่วยเหลือพวก
เจ้า และเราจะทำตามคำสัญญาที่เราได้ให้ไว้ และจะนำพวกเจ้ากลับมาที่นี่ ๑๑ เพราะ
เรารู้สิ่งที่เราวางแผนเพื่อพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ แผนเพื่อความเจริญ
ไม่ใช่ภัยอันตราย เพื่อให้พวกเจ้ามีอนาคตและความหวัง ๑๒ แล้วพวกเจ้าจะร้องเรียก
ถึงเรา มาหาเราและอธิษฐานต่อเรา และเราจะได้ยินพวกเจ้า ๑๓ พวกเจ้าจะแสวงหา
เราและพบเรา เมื่อพวกเจ้าแสวงหาเราอย่างสุดจิตสุดใจ ๑๔ พวกเจ้าก็จะพบเรา พระ
ผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ และเราจะให้ความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม เราจะ
รวบรวมพวกเจ้าจากประชาชาติทั้งปวงและจากที่ซึ่งเราได้ไล่เจ้าออกไป พระผู้เป็น
เจ้าประกาศดังนั้น และเราจะนำพวกเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราขับไล่เจ้าออกไปเป็นเชลย
๑๕ เพราะพวกท่านพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าได้แต่งตั้งบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ให้แก่พวกเราในบาบิโลน ๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงกษัตริย์ผู้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด
ถึงประชาชนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ และถึงพี่น้องของพวกท่านที่ไม่ถูกขับไล่ออก
ไปเป็นเชลยกับพวกท่าน ๑๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ ดูเถิด เรากำลังก่อให้
เกิดการสู้รบ ความอดอยาก และโรคระบาด และเราจะทำให้พวกเขาเป็นอย่างมะเดื่อ
เน่าจนรับประทานไม่ได้ ๑๘ เราจะทำให้พวกเขาทรมานด้วยการสู้รบ ความอดอยาก
และโรคระบาด และจะทำให้อาณาจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลกเห็นพวกเขาตกอยู่ใน
สภาพที่หวาดหวั่น เป็นคำสาปแช่ง เป็นที่น่ากลัว ที่เหน็บแนม และที่ดูหมิ่นในท่ามกลาง
ประชาชาติทั้งปวงที่เราขับไล่พวกเขาไป ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เพราะพวกเขา
ไม่ได้ใส่ใจในคำพูดของเรา คำพูดที่เราให้บรรดาผู้รับใช้ผู้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
มาบอกกับพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเจ้าก็ไม่ฟัง พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๒๐ ฉะนั้น จงฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าที่เป็นเชลยที่เราขับไล่ออกไปจาก
เยรูซาเล็ม ไปยังบาบิโลน ๒๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวถึงอา
หับบุตรของโคลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรของมาอาเสยาห์ ซึ่งกำลังเผยความเท็จแก่
พวกเจ้าในนามของเรา ดูเถิด เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่ง
บาบิโลน และเขาจะฆ่าสองคนนั้นต่อหน้าพวกเจ้า ๒๒ เป็นเพราะเขาทั้งสอง เชลยทั้ง
ปวงจากยูดาห์ที่อยู่ในบาบิโลนจะใช้คำสาปแช่งเช่นนี้คือ พระผู้เป็นเจ้าทำให้ท่านเป็น
อย่างเศเดคียาห์และอาหับซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนย่างไฟทั้งเป็น ๒๓ เพราะพวกเขาได้
กระทำสิ่งที่น่าบัดสีในอิสราเอล พวกเขาประพฤติผิดประเวณีต่อภรรยาเพื่อนบ้าน และ
ได้พูดคำมดเท็จในนามของเราซึ่งเราไม่ได้บัญชาพวกเขา เราทราบเรื่องเหล่านี้ดี และ
เรายืนยันได้ ๆ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

เชไมยาห์เผยความเท็จ

๒๔ จงบอกเชไมยาห์ชาวเนเฮลามว่า ๒๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล
กล่าวดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าเอง ถึงประชาชนทั้งปวงที่อยู่ในเยรูซาเล็ม

และถึงเศฟันยาห์บุตรมาอาเสยาห์ผู้เป็นปุโรหิต และถึงปุโรหิตทั้งปวงว่า ๒๖ พระผู้เป็นเจ้าได้แต่งตั้งท่านให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาดา เพื่อควบคุมพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ท่านควรจับคนวิกลจริตที่เผยความใส่ขื่อและสวมห่วงเหล็กที่คอ ๒๗ ทำไมท่านจึงไม่ห้ามเยเรมีย์แห่งอานาโธทผู้กำลังเผยความแก่ท่าน ๒๘ เพราะเขาแจ้งพวกเราในบาบิโลนว่า พวกท่านจะไปเป็นเชลยเป็นเวลานาน พวกท่านจงสร้างบ้านอยู่ ทำไร่ทำสวนเพื่อใช้เป็นอาหาร

๒๙ เศฟันยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าฟัง ๓๐ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ว่า ๓๑ จงบอกพวกเชลยทั้งปวงว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเชไมยาห์แห่งเนเฮลามว่า เพราะเชไมยาห์ได้เผยความแก่พวกเจ้าเมื่อเราไม่ได้ใช้ให้เขาไป และทำให้พวกเจ้าวางใจในคำเท็จ ๓๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเชไมยาห์แห่งเนเฮลามและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีใครอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ และเขาจะไม่ประสบกับสิ่งดีที่เราจะกระทำต่อชนชาติของเรา พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น เพราะเขาได้พูดสิ่งอันเป็นการขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า

๓๐

การนำอิสราเอลและยูดาห์กลับมา

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ๒ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ จงเขียนทุกคำที่เราได้บอกกับเจ้าลงในหนังสือ ๓ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ใกล้จะถึงเวลาที่เราจะให้ชนชาติของเราคืออิสราเอลและยูดาห์เจริญรุ่งเรืองอีก ให้พวกเขากลับไปยังแผ่นดินที่เราได้มอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา ซึ่งพวกเขาจะได้ยึดเป็นเจ้าของ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงอิสราเอลและยูดาห์ดังนี้

๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า

เราได้ยินเสียงร้องอันตื่นตระหนก
ตกใจกลัว และปราศจากสันติสุข
๖ บัดนี้จงถาม และดูสิว่า
ผู้ชายคลอดลูกได้หรือ
แล้วเหตุใดเราจึงเห็นผู้ชายทุกคน
กำท้องของเขาอย่างผู้หญิงเจ็บครรภ์
เหตุใดใบหน้าของทุกคนจึงได้ซีดลง
๗ วันนั้นจะเป็นวันที่เลวร้ายเหลือเกิน
จะไม่มีวันไหนอย่างวันนี้อีก
เป็นเวลาแห่งความทุกข์ของยาโคบ
แต่เขาก็ยังจะรอดชีวิตมาได้

๘ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ เมื่อวันนั้นมาถึง เราจะหักแอกให้หลุดจากคอของเจ้า และเราจะตัดสิ่งที่ผูกตัวเจ้าให้หลุดออกไป และพวกเขาจะไม่เป็นทาสของคนต่างชาติอีกต่อไป ๙ แต่พวกเขาจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา และรับใช้ดาวิดกษัตริย์ของพวกเขาซึ่งเราจะกำหนดขึ้นเพื่อพวกเขา*

๑๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า

โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เจ้าไม่ต้องกลัว
โอ อิสราเอล เจ้าไม่ต้องตกใจ
เพราะว่าดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดปลอดภัยจากแผ่นดินที่ห่างไกล

* **๓๐๙** เยเรมีย์ 23:5; โฮเชยา 3:5

และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่ไปอยู่เป็นเชลย
ยาโคบจะกลับไปและมีสันติสุขและความมั่นคง
และไม่มีใครที่จะทำให้เขากลัว
๑๑ เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอดปลอดภัย
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
เราจะทำลายประชาชาติทั้งปวงให้สิ้นซาก
ในท่ามกลางพวกเจ้าที่เราทำให้กระจัดกระจายไป
แต่เราจะไม่ทำลายเจ้าให้สิ้นซาก
เราจะลงโทษเจ้าอย่างยุติธรรม
เราจะไม่ปล่อยเจ้าไปโดยไม่ถูกลงโทษ

๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ความเจ็บปวดของเจ้านั้นแสนสาหัส
และบาดแผลของเจ้ารักษาไม่หาย
๑๓ ไม่มีใครจะช่วยเหลือเจ้า
ไม่มียารักษาแผลของเจ้า
ไม่มีการรักษาให้หายขาด
๑๔ มิตรสหายทุกคนของเจ้าก็ลืมเจ้าแล้ว
พวกเขาไม่ห่วงใยเจ้าเลย
เพราะเราได้กระทำต่อเจ้าอย่างศัตรูกระทำ
การลงโทษของศัตรูที่ปราศจากความเมตตา
เพราะความผิดของเจ้ามากนัก
เพราะบาปของเจ้าร้ายแรงนัก
๑๕ ทำไมเจ้าจึงส่งเสียงร้องเมื่อเจ็บปวด
ความเจ็บปวดของเจ้านั้นแสนสาหัส
เพราะความผิดของเจ้ามากนัก
เพราะบาปของเจ้าร้ายแรงนัก เราจึงได้กระทำสิ่งเหล่านี้ต่อเจ้า
๑๖ ฉะนั้น ทุกคนที่ทำลายเจ้าก็จะถูกทำลาย
และศัตรูของเจ้าทั้งปวง ไม่เว้นสักคนเดียวก็จะถูกจับไปเป็นเชลย
บรรดาผู้ที่ริบของได้จากการสู้รบกับเจ้าก็จะถูกริบของไปด้วย
และทุกคนที่ล่าเจ้าดั่งล่าเหยื่อ เราก็จะทำให้พวกเขาเป็นเหยื่อ
๑๗ ด้วยว่า เราจะให้เจ้ามีสุขภาพดีดังเดิม
และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หายขาด
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
เพราะว่าพวกเขาได้เรียกเจ้าว่า ผู้ที่ถูกขับไล่ไสส่ง
คือศิโยนซึ่งไม่มีใครห่วงใย

๑๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ดูเถิด เราจะให้กระโจมของยาโคบเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดินอีก
และมีความเมตตาต่อครอบครัวของเขา
เมืองจะถูกสร้างบนเนินเขา
และป้อมปราการจะยืนตั้งอยู่ในที่เหมาะสม
๑๙ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นจะร้องเพลงสรรเสริญ
และจะมีเสียงแห่งความยินดี
เราจะทวีจำนวนพวกเขามากขึ้น

พวกเขาจะไม่ลดน้อยลง
เราจะทำให้พวกเขาได้รับเกียรติ
พวกเขาจะไม่ด้อยเลย
๒๐ ลูกๆ ของพวกเขาจะเป็นอย่างที่เคยเป็นในสมัยก่อน
และสังคมของพวกเขาจะก่อตั้งขึ้น ณ เบื้องหน้าเรา
และเราจะลงโทษทุกคนที่กดขี่ข่มเหงพวกเขา†
๒๑ คนหนึ่งในพวกเขาเองจะมาเป็นผู้นำ
คนหนึ่งในท่ามกลางพวกเขาจะเป็นผู้ปกครอง
เราจะทำให้เขาเข้ามาใกล้ และเขาจะเข้าใกล้เรา
ใครคือผู้นี้ที่ตั้งมั่นในใจว่าจะเข้ามาใกล้เรา□
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๒๒ □ฉะนั้น พวกเจ้าจะเป็นชนชาติของเรา
และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า□

๒๓ ดูเถิด ความกริ้วดั่งพายุของพระผู้เป็นเจ้า
การลงโทษได้ก้าวออกไปแล้ว
พายุอันแรงกล้าจะกระหน่ำลงบนหัวของคนชั่ว
๒๔ ความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่หวนกลับ
จนกว่าพระองค์จะได้กระทำ
ตามความตั้งใจให้สำเร็จ
พวกท่านจะเข้าใจอย่างชัดเจน
ในวันข้างหน้า

๓๑

การร้องคร่ำครวญกลับเป็นความยินดี

๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ □ในเวลานั้นเราจะเป็นพระเจ้าของตระกูลของอิสราเอล
และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา□
๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
□ประชาชนที่รอดจากการสู้รบ
พบพระคุณในถิ่นทุรกันดาร
เราจะให้อิสราเอลได้พักผ่อน□
๓ พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่เขาจากที่ไกลโดยกล่าวดังนี้ว่า
□เรารักเจ้าด้วยความรักอันมั่นคง
ฉะนั้นเราจึงมีความสัตย์จริงต่อเจ้าตลอดมา
๔ เราจะสร้างเจ้าขึ้นใหม่อีกครั้ง และเจ้าก็จะถูกสร้าง
โอ อิสราเอลผู้บริสุทธิ์
เจ้าจะถือรำมะนาติดตัวไปด้วย
และจะร่ายรำไปด้วยความยินดีอีก
๕ เจ้าจะปลูกสวนองุ่นบนเทือกเขา
แห่งสะมาเรียอีกครั้ง
บรรดาผู้ปลูกจะปลูก
และจะได้ชื่นชอบกับผลที่ได้รับ
๖ ด้วยว่าจะถึงวันเมื่อผู้เฝ้ายามจะส่งเสียงร้อง
ที่แถบภูเขาแห่งเอฟราอิมว่า

---

† **๓๐□๒๐** ปฐมกาล 12:1-3

ลุกขึ้นเถิด เราขึ้นไปยังศิโยน
ไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา

๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
จงร้องเพลงเสียงดังด้วยความยินดีเพื่อยาโคบ
และส่งเสียงตะโกนเพื่อหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ
จงประกาศ สรรเสริญ และพูดว่า
โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยชนชาติของพระองค์
คือผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของอิสราเอลให้รอดพ้นเถิด
๘ ดูเถิด เราจะนำพวกเขาออกจากดินแดนทางเหนือ
และรวบรวมพวกเขาจากแดนไกลสุดของแผ่นดินโลก
ผู้ที่มากับพวกเขามีทั้งคนตาบอดและคนง่อย
ผู้หญิงตั้งครรภ์ และนางใกล้จะคลอด
พวกเขาจำนวนมหาศาลจะกลับมาที่นี่
๙ พวกเขาจะมาพร้อมกับเสียงร้องไห้
และด้วยคำอ้อนวอนขอความเมตตา เราก็จะนำพวกเขากลับมา
เราจะให้พวกเขาเดินไปที่ธารน้ำ
เดินบนทางราบเพื่อเขาจะไม่สะดุด
เพราะเราเป็นเสมือนบิดาสำหรับอิสราเอล
และเอฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา

๑๐ โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังคำของพระผู้เป็นเจ้า
และประกาศต่อไปในฝั่งทะเลที่อยู่ห่างไกลว่า
พระองค์ผู้ทำให้อิสราเอลกระจัดกระจายไปจะรวบรวมพวกเขา
และจะดูแลรักษาเขาอย่างผู้เลี้ยงดูฝูงแกะดูแลฝูงแกะของตน
๑๑ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ไถ่ยาโคบ
และได้ช่วยเขาให้รอดจากมือของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า
๑๒ พวกเขาจะมาและเปล่งเสียงร้องเพลงบนภูเขาสูงของศิโยน
และพวกเขาจะเบิกบานกับสิ่งดีๆ ที่ได้รับจากพระผู้เป็นเจ้า
อันได้แก่ธัญพืช เหล้าองุ่น น้ำมัน
ลูกแพะแกะ และลูกโค
ชีวิตของพวกเขาจะเป็นเหมือนสวนที่ได้น้ำรด
และพวกเขาจะไม่เหือดแห้งอีกต่อไป
๑๓ หลังจากนั้น หญิงสาวจะร่ายรำด้วยความร่าเริงใจ
ชายหนุ่มและผู้สูงวัยจะมีความสุข
เราจะทำให้การร้องคร่ำครวญกลายเป็นความยินดี
เราจะปลอบประโลมพวกเขา และให้ความยินดีแทนความเศร้าใจ
๑๔ เราจะให้บรรดาปุโรหิตได้รับอย่างอุดมสมบูรณ์
และชนชาติของเราจะพึงพอใจด้วยสิ่งดีจากเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๑๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
เสียงที่ได้ยินในหมู่บ้านรามาห์
คือเสียงร้องไห้และร้องคร่ำครวญอันดัง

นางราเชลร่ำไห้เพราะลูกๆ ของนาง
และนางไม่ยอมให้ปลอบใจ
เพราะลูกๆ ของนางตายเสียแล้ว*

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
อย่าส่งเสียงร้องไห้
อย่าให้น้ำตาไหลพราก
เพราะมีรางวัลสำหรับสิ่งที่เจ้ากระทำ
พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
ลูกๆ จะกลับจากแผ่นดินของศัตรู
๑๗ อนาคตของเจ้ามีความหวัง
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
และลูกๆ ของเจ้าจะกลับมายังบ้านเมืองของเขาเอง
๑๘ เราได้ยินเอฟราอิมแสดงความเศร้าใจดังนี้
พระองค์ลงโทษข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ถูกลงโทษ
อย่างลูกโคที่ไม่เคยได้รับการฝึกฝน
โปรดนำข้าพเจ้ากลับไปเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับมาหาพระองค์
เพราะพระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
๑๙ หลังจากข้าพเจ้าหันหลังให้พระองค์ ข้าพเจ้าก็เปลี่ยนใจ
และหลังจากข้าพเจ้าถูกลงโทษแล้ว ข้าพเจ้าตีอกชกหัว
ข้าพเจ้าอับอายและถูกเหยียดหยาม
เพราะข้าพเจ้าแบกความอัปยศ อันเป็นผลจากครั้งวัยหนุ่ม
๒๐ เอฟราอิมเป็นบุตรที่รักของเราหรือ
เขาเป็นเด็กที่น่ายินดีของเราหรือ
เราพูดติเตียนเขาบ่อยครั้ง
เรายังจำเขาได้
ฉะนั้นใจของเราหวนหาเขา
เราจะมีเมตตาต่อเขาอย่างแน่นอน
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๒๑ จงติดป้ายถนน
ทำเครื่องหมายให้ตัวเจ้าเอง
ตั้งใจสังเกตถนนให้ดี
ซึ่งเป็นทางที่เจ้าไปแล้ว
โอ อิสราเอลผู้บริสุทธิ์เอ๋ย
จงกลับไปยังเมืองของเจ้า
๒๒ โอ บุตรหญิงผู้ไม่ภักดีเอ๋ย
เจ้าจะไปโดยไร้จุดหมายอีกนานแค่ไหน
พระผู้เป็นเจ้าจะสร้างสิ่งใหม่สิ่งหนึ่งบนแผ่นดินโลก
ผู้หญิงตีวงล้อมผู้ชาย
๒๓ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ เมื่อเราให้พวกเขาเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดินอีก พวกเขาจะใช้คำพูดนี้อีกครั้งในแผ่นดินของยูดาห์และในทุกเมืองของแคว้นว่า
ขอพระผู้เป็นเจ้าอวยพรสถานที่ขององค์ผู้กอปรด้วยความชอบธรรม

---

* **๓๑๑๕** มัทธิว 2:18

โอ ภูเขาอันบริสุทธิ์
๒๔ ยูดาห์กับทุกเมืองของแคว้นจะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น พร้อมกับบรรดาชาวไร่และผู้เลี้ยงดูฝูงสัตว์ของพวกเขา ๒๕ เพราะเราจะให้ผู้ที่เหนื่อยล้าได้สดชื่น และผู้ที่หิวกระหายได้ดื่มกินจนพอใจ
๒๖ ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและเห็นว่าข้าพเจ้าหลับสบาย
๒๗ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ดูเถิด จะถึงเวลาที่เราจะหว่านพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์ด้วยเชื้อสายของมนุษย์และสัตว์ ๒๘ เราได้ถอนรากและโค่นพวกเขาลง กำจัด ทำลาย และให้เกิดความพินาศอย่างไร เราก็จะแน่ใจว่าพวกเขาจะได้รับการสร้างและปลูก พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๒๙ เมื่อถึงเวลา พวกเขาจะไม่พูดอีกว่า
พ่อได้กินองุ่นเปรี้ยว
และลูกๆ ก็เข็ดฟัน
๓๐ แต่ทุกคนจะตายเพราะบาปของตนเอง แต่ละคนที่กินองุ่นเปรี้ยว เขาจะเข็ดฟันเอง

พันธสัญญาใหม่

๓๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ดูเถิด จะถึงเวลาที่เราจะทำพันธสัญญาใหม่กับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์ ๓๒ ไม่เป็นเหมือนพันธสัญญาที่เราได้ทำกับบรรพบุรุษของเขาในวันที่เราจูงมือพวกเขาออกไปจากแผ่นดินอียิปต์† พันธสัญญาของเราที่พวกเขาไม่ปฏิบัติตาม แม้ว่าเราเป็นประหนึ่งสามีของพวกเขาก็ตาม พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๓๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า แต่นี่เป็นพันธสัญญาที่เราจะทำกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และหลังจากนั้น เราจะเขียนกฎของเราในความคิดของพวกเขา และเราจะจารึกไว้ในใจของพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา ๓๔ และจะไม่มีวันที่แต่ละคนจะสอนเพื่อนบ้านและพี่น้องของตนอีกต่อไปว่า จงรู้จักพระผู้เป็นเจ้า เพราะพวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา นับจากคนด้อยสุดในพวกเขาจนถึงคนยิ่งใหญ่ที่สุด พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ด้วยว่า เราจะยกโทษความชั่วของพวกเขา และเราจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป‡
๓๕ พระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้ให้แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ในยามกลางวัน และกำหนดให้แสงสว่างจากดวงจันทร์กับดวงดาวในยามค่ำคืน องค์ผู้ทำให้ทะเลปั่นป่วน และคลื่นส่งเสียงครืนครั่น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาคือพระนามของพระองค์ ผู้กล่าวดังนี้
๓๖ พระองค์ประกาศว่า
ถ้าข้อกำหนดของธรรมชาติไม่อยู่ใต้อำนาจการควบคุมของเราเมื่อใด
เชื้อสายของอิสราเอลก็จะหยุดจากการเป็นประชาชาติไปตลอดกาล

๓๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ถ้ามนุษย์วัดขนาดฟ้าสวรรค์เบื้องบนได้
และถ้ามนุษย์ค้นพบฐานรากของแผ่นดินโลกได้
เราก็จะไม่ยอมรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล
เนื่องจากทุกสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๓๘ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ดูเถิด จะถึงเวลาที่เมืองนี้จะถูกสร้างขึ้นใหม่เพื่อเกียรติของพระผู้เป็นเจ้า ตั้งแต่หอคอยฮานันเอลจนถึงประตูมุม ๓๙ และเส้นแบ่งเขตจะยื่นออกไป

† ๓๑๓๒ อพยพ 19:1-24:11 ‡ ๓๑๓๔ เยเรมีย์ 31:31-34; ลูกา 22:20; 1 โครินธ์ 11:25; 2 โครินธ์ 3:1-14; ฮีบรู 8:8-12; 10:16,17

จากที่นั่น ตรงไปถึงเนินเขากาเรบ และเลี้ยวไปยังโกอาห์ ๔๐ ทั้งหุบเขาที่ฝังร่างของคนตาย
และขี้เถ้า และทั้งไร่นาไปจนถึงธารน้ำขิดโรน ถึงมุมประตูม้าทางด้านตะวันออก จะบริสุทธิ์
ต่อพระผู้เป็นเจ้า และจะไม่ถูกถอนรากหรือถูกกำจัดอีกต่อไปจนชั่วนิรันดร์

๓๒

เยเรมีย์ซื้อที่นา

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ในปีที่สิบของเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่
สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์ ๒ ในเวลานั้น กองทหารของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อม
เยรูซาเล็ม และเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าถูกกักตัวอยู่ที่ลานทหารยาม ในวังของ
กษัตริย์แห่งยูดาห์ ๓ เพราะเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์สั่งให้จำขังท่านโดยกล่าวว่า
ทำไมท่านจึงเผยความว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ดูเถิด เรากำลังมอบเมืองนี้ไว้ในมือของ
กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมือง ๔ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไม่รอดจาก
เงื้อมมือของชาวเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนอย่างแน่นอน และ
จะเผชิญหน้าพูดกับเขาโดยตรง ๕ และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และเขาจะอยู่ที่
นั่นจนกว่าเราจะมาช่วยเขา พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ถึงแม้ว่าเจ้าจะต่อสู้กับชาวเคล
เดีย เจ้าก็จะไม่ชนะ

๖ เยเรมีย์พูดว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๗ ดูเถิด ฮานัมเอลบุตรของชัลลู
มลุงของเจ้าจะมาหาเจ้าและพูดว่า ซื้อที่นาของเราที่อยู่ในอานาโธทเถิด เพราะสิทธิที่จะ
ซื้อกลับคืนเป็นของท่านแล้ว *๘ ฮานัมเอลลูกพี่ลูกน้องของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่ลาน
ทหารยาม ซึ่งเป็นไปตามคำของพระผู้เป็นเจ้า และพูดกับข้าพเจ้าว่า ซื้อที่นาของเราที่อยู่
ในอานาโธทในอาณาเขตของเบนยามินเถิด เพราะสิทธิของการเป็นเจ้าของและซื้อกลับคืน
เป็นของท่านแล้ว ซื้อเก็บไว้เอง ข้าพเจ้าจึงทราบว่าคำพูดนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้า

๙ ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อที่นาในอานาโธทจากฮานัมเอลลูกพี่ลูกน้องของข้าพเจ้า และชั่งเงินให้
เขาไป 17 เชเขล† ๑๐ ข้าพเจ้าเซ็นสัญญาและผนึกตรา มีพยาน และชั่งเงินบนตราชั่ง ๑๑ และ
ข้าพเจ้าเอาสัญญาซื้อขายที่ผนึกแล้ว ซึ่งระบุข้อตกลงและเงื่อนไข กับสำเนาสัญญาอีกฉบับ
ที่ไม่ได้ผนึก ๑๒ ข้าพเจ้ามอบสัญญาซื้อขายให้แก่บารุคบุตรของเนริยาห์ซึ่งเป็นบุตรของ
มัคเสยาห์ ต่อหน้าฮานัมเอลลูกพี่ลูกน้องข้าพเจ้า และต่อหน้าบรรดาพยานที่เซ็นสัญญา
ซื้อขาย และต่อหน้าชาวยูดาห์ทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่ลานทหารยาม ๑๓ ข้าพเจ้ากล่าวกับบารุค
ต่อหน้าทุกคนที่นั่นว่า ๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า จงเอา
สัญญาสองฉบับ ทั้งสัญญาซื้อขายที่ผนึกแล้ว กับสำเนาที่ไม่ได้ผนึก เก็บในภาชนะดินเผา
เพื่อเก็บรักษาไว้ได้นาน ๑๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า บ้านเรือน
ที่นา และสวนองุ่นจากแผ่นดินนี้จะมีการซื้อขายกันอีก

เยเรมีย์อธิษฐานขอความเข้าใจ

๑๖ หลังจากที่ข้าพเจ้าได้มอบสัญญาซื้อขายแก่บารุคบุตรของเนริยาห์แล้ว ข้าพเจ้าก็
อธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า

๑๗ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วย
อานุภาพอันยิ่งใหญ่และด้วยพลานุภาพของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับพระองค์
๑๘ พระองค์แสดงความรักอันมั่นคงแก่มนุษย์นับพันๆ คน แต่พระองค์ลงโทษบุตรเพราะ
ความผิดของบิดา โอ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และมีอานุภาพผู้มีพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้าจอม

---

* **๓๒๗** เลวีนิติ 25:25-28; รูธ 4:3,4 † **๓๒๙** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

โยธา ๑๙ พระองค์มีจุดประสงค์ที่วิเศษและกระทำการด้วยอานุภาพยิ่งนัก พระองค์เห็นทุก
วิถีทางที่มนุษย์ทำ และกระทำตอบกลับให้แต่ละคน ตามวิถีทางของเขาและตามแต่ผล
ของการกระทำของเขา ๒๐ พระองค์ได้แสดงปรากฏการณ์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ในแผ่นดิน
อียิปต์ และแสดงต่ออิสราเอลและท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงจนถึงวันนี้ และพระองค์ได้
ทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่เลื่องลือ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ๒๑ พระองค์นำอิสราเอล
ชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยปรากฏการณ์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ด้วย
อานุภาพและพลานุภาพ และความหวาดหวั่น ๒๒ พระองค์มอบแผ่นดินนี้ให้แก่พวกเขา ซึ่ง
พระองค์สาบานแก่บรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะมอบให้ แผ่นดินอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำ
ผึ้ง ๒๓ แล้วพวกเขาก็เข้าไปในแผ่นดินนั้นและยึดเป็นเจ้าของ แต่พวกเขาไม่เชื่อฟังหรือ
ดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติของพระองค์ พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดตามที่พระองค์บัญชาให้พวก
เขาทำเลย ฉะนั้นพระองค์ได้ให้พวกเขาประสบกับความวิบัติเหล่านี้ ๒๔ ดูเถิด พวกเขาก่อ
เชิงเทินประชิดด้านนอกกำแพงเพื่อจะยึดเมือง และก็ได้ขึ้นมาถึงเมืองแล้ว และเพราะการ
สู้รบ ความอดอยาก และโรคระบาด เมืองนี้จึงถูกมอบไว้ในมือของชาวเคลเดียผู้ที่กำลัง
โจมตีเมือง สิ่งที่พระองค์กล่าวก็ได้เกิดขึ้นแล้ว ดังที่พระองค์เห็น ๒๕ โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่ พระองค์กลับกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “จงใช้เงินซื้อที่นา พร้อมทั้งหาคนเป็นพยานด้วย”
แม้ว่าเมืองนี้กำลังจะถูกยึดโดยชาวบาบิโลน” ๒๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ว่า ๒๗ “ดูเถิด เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของมนุษย์
ทั้งปวง มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับเราหรือ” ๒๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “ดูเถิด เรา
กำลังมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดียและเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขา
จะยึดเมืองนี้ไว้‡ ๒๙ ชาวเคลเดียที่กำลังต่อสู้กับเมืองนี้จะมาและเผาเมืองนี้จนมอดไหม้ รวม
ทั้งบ้านที่มีหลังคาเป็นที่เผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าบาอัลและรินเครื่องดื่มบูชาให้แก่บรรดา
เทพเจ้า ซึ่งเป็นการยั่วโทสะเรา ๓๐ เพราะลูกหลานของอิสราเอลและของยูดาห์ไม่ได้กระทำ
สิ่งใดนอกจากความชั่วในสายตาของเราตั้งแต่ต้น ลูกหลานของอิสราเอลไม่ได้กระทำสิ่ง
ใดนอกจากการยั่วโทสะเราด้วยความประพฤติของพวกเขาเอง พระผู้เป็นเจ้าประกาศดัง
นั้น ๓๑ เมืองนี้ได้ยั่วโทสะเราและทำให้เรากริ้วเป็นที่สุด ตั้งแต่วันที่สร้างเมืองขึ้นมาจนถึง
วันนี้ เราจึงจะกำจัดให้พ้นไปจากสายตาเรา ๓๒ เพราะความชั่วของลูกหลานของอิสราเอล
และของยูดาห์ที่พวกเขากระทำจนยั่วโทสะเรา อีกทั้งบรรดากษัตริย์และผู้นำของพวกเขา
บรรดาปุโรหิตและผู้เผยคำกล่าวของพวกเขา ประชาชนของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ๓๓ พวก
เขาหันหลัง แทนที่จะหันหน้ามาหาเรา และถึงแม้ว่าเราได้สอนพวกเขาเสมอมา แต่เขาก็ยัง
ไม่ฟังหรือเรียนรู้อะไรทั้งสิ้น ๓๔ พวกเขาได้ตั้งสิ่งที่น่าชังของพวกเขาไว้ในตำหนักอันเป็นที่
นมัสการเรา และทำให้ที่นั้นเป็นมลทิน ๓๕ พวกเขาได้สร้างแท่นบูชาที่สถานบูชาบนภูเขา
สูงของเทพเจ้าบาอัล ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรของฮินโนม เพื่อถวายบุตรชายหญิงแก่เทพ
เจ้าโมเลค ซึ่งเราไม่ได้บัญชาให้ทำ§ เราไม่เคยแม้แต่จะคิดว่า พวกเขาจะกระทำสิ่งที่น่า
รังเกียจ อันเป็นเหตุให้ยูดาห์ทำบาปเช่นนี้

พวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

๓๖ ฉะนั้น บัดนี้พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวถึงเมืองซึ่งพวกเจ้าพูดว่า “เมือง
นี้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนด้วยการสู้รบ ความอดอยาก และโรคระบาด”
๓๗ ดูเถิด เราจะรวบรวมพวกเขาจากแผ่นดินทั้งปวงที่เราได้ขับไล่ให้พวกเขาออกไปในเวลา
ที่เราโกรธและกริ้วมาก เราจะนำพวกเขากลับมายังที่นี้ และเราจะให้พวกเขาอาศัยอยู่ในที่

---

‡ **๓๒๒๘** 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1-11; 2 พงศาวดาร 36:17-21; เยเรมีย์ 52:1-14 § **๓๒๓๕** เลวีนิติ 18:21; 20:3

ปลอดภัย ๓๘ และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ๓๙ เราจะให้พวกเขามีใจและวิถีทางเป็นหนึ่งเดียวคือ พวกเขาจะเกรงกลัวเราจนชั่วนิรันดร์ เพื่อเขาจะได้ดี และลูกหลานที่ตามมาภายหลังก็จะได้ดีด้วย ๔๐ เราจะทำพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์กับพวกเขาว่า* เราจะดีต่อพวกเขาเสมอไป และเราจะทำให้พวกเขาเกรงกลัวเราเพื่อพวกเขาจะไม่หันเหไปจากเรา ๔๑ เราจะทำดีต่อพวกเขาด้วยความยินดี และเราจะปลูกสร้างพวกเขาในแผ่นดินนี้ด้วยสุดดวงใจและสุดดวงจิตของเรา

๔๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ เราได้ทำให้คนเหล่านี้ประสบกับความวิบัติเช่นนี้อย่างไร เราก็จะให้พวกเขาได้รับสิ่งดีๆ ทั้งสิ้นที่เราสัญญาพวกเขาอย่างนั้น ๔๓ จะมีการซื้อขายไร่นาในแผ่นดินนี้ ซึ่งเป็นทีที่เจ้าพูดว่า เป็นทีรกร้าง ไร้มนุษย์และสัตว์ และอยู่ในมือของพวกเคลเดีย ๔๔ ไร่นาจะถูกซื้อด้วยเงิน และสัญญาซื้อขายจะมีการเซ็นชื่อและผนึกพร้อมด้วยพยาน ในอาณาเขตของเบนยามิน ในที่ต่างๆ รอบเยรูซาเล็ม และในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และในแถบภูเขา ในเมืองต่างๆ ในที่ลุ่มและในเนเกบ เพราะเราจะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของพวกเขาคืนสู่สภาพเดิม พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๓๓

พระผู้เป็นเจ้าสัญญาให้มีสันติสุข

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ครั้งที่สอง ขณะที่ท่านยังถูกกักตัวอยู่ที่ลานทหารยาม ๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้สร้างแผ่นดินโลก ผู้ปั้นและสถาปนามันขึ้นมา พระผู้เป็นเจ้าคือพระนามของพระองค์ พระองค์กล่าวดังนี้ว่า ๓ จงร้องถึงเรา และเราจะตอบเจ้า และจะบอกเจ้าถึงสิ่งต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่และถูกซ่อนไว้ซึ่งเจ้ายังไม่รู้ ๔ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวถึงบ้านเรือนของเมืองนี้และวังทั้งหลายของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ที่ถูกพังลง เนื่องจากพวกเขาป้องกันและต่อสู้เมื่อศัตรูใช้อาวุธและก่อเชิงเทินประชิดตัว ๕ ในการต่อสู้กับชาวเคลเดีย จะมีร่างของคนตายในบ้านเรือน เราเป็นผู้ที่ฆ่าพวกเขาเนื่องจากความโกรธและกริ้วมาก เราได้ซ่อนหน้าของเราไปจากเมืองนี้แล้วก็เพราะความชั่วร้ายของพวกเขา ๖ ดูเถิด เราจะทำให้เมืองนี้ได้รับการเยียวยารักษาและได้สุขภาพดีกลับคืนมา เราจะรักษาพวกเขาให้หายขาดและได้อยู่อย่างสุขสบายและปลอดภัย ๗ เราจะให้ยูดาห์และอิสราเอลเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดินอีก และสร้างเมืองขึ้นใหม่เหมือนกับที่เคยเป็นมาตั้งแต่แรก ๘ เราจะชำระพวกเขาให้สะอาดจากความผิดบาปที่มีต่อเราทั้งสิ้น และเราจะยกโทษความผิดบาปและการขัดขืนที่มีต่อเราทั้งสิ้น ๙ เมืองนี้จะเป็นเมืองแห่งความยินดี การสรรเสริญและเกียรติสำหรับเรา เมื่อประชาชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลกทราบถึงสิ่งดีๆ ทั้งปวงที่เรากระทำให้แก่เมืองนี้ พวกเขาจะหวาดกลัวและตัวสั่นเทาเพราะสิ่งดีๆ ทุกสิ่งและความสุขสบายที่เราให้พวกเขาได้รับ

๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ พวกเจ้าพูดว่า นี่เป็นทีรกร้าง ไร้มนุษย์และสัตว์ ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และถนนของเยรูซาเล็มที่ถูกทิ้งเป็นทีร้าง ไร้มนุษย์และสัตว์อาศัยอยู่ แต่ผู้คนจะได้ยินอีก ๑๑ เสียงแห่งความยินดีและดีใจ เสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว และเสียงร้องเพลง ขณะที่พวกเขานำของถวายแห่งการขอบคุณมายังตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
เพราะพระผู้เป็นเจ้าประเสริฐ
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล*

---

* **๓๒๔๐** เยเรมีย์ 31:31-34 * **๓๓๑๑** สดุดี 106:1; 107:1

เพราะเราจะให้แผ่นดินเจริญรุ่งเรืองอย่างที่เคยเป็นมาตั้งแต่แรก พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

๑๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า ในที่รกร้างเช่นนี้ ซึ่งไร้มนุษย์และสัตว์ อีกทั้งเมืองต่างๆ ก็จะมีทุ่งหญ้าให้บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะพาแกะมาเล็มหญ้าอีก ๑๓ ในเมืองต่างๆ ในแถบภูเขา ในที่ลุ่ม และในเนเกบ ในดินแดนของเบนยามิน และในที่ต่างๆ รอบเยรูซาเล็ม และในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะจะนับจำนวนแกะอีก พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

พันธสัญญาอันยั่งยืนของพระผู้เป็นเจ้าที่มีกับดาวิด

๑๔ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ดูเถิด จะถึงวันเมื่อเราจะทำตามคำสัญญาที่ได้ให้ไว้กับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์ ๑๕ ในครั้งนั้น และในเวลานั้นเราจะให้มีอังกูร†ผู้หนึ่งซึ่งกอปรด้วยความชอบธรรมสืบเชื้อสายมาจากดาวิด และท่านจะปฏิบัติด้วยความเป็นธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดิน ๑๖ ในวันนั้น ยูดาห์จะปลอดภัย และเยรูซาเล็มจะอยู่อย่างมั่นคง ผู้คนจะเรียกชื่อเมืองนี้ว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นความชอบธรรมของพวกเรา

๑๗ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ผู้สืบเชื้อสายของดาวิดที่จะนั่งบนบัลลังก์ของพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่มีวันสูญไป ๑๘ และจะมีบรรดาปุโรหิตจากเผ่าเลวีมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย เผาเครื่องธัญญบูชา และมอบเครื่องสักการะ ณ เบื้องหน้าเราเป็นนิตย์

๑๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ๒๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ถ้าเจ้าสามารถทำให้กลางวันและกลางคืนหยุดหมุนเวียนตามกำหนดเวลาที่เราระบุไว้ได้ ๒๑ พันธสัญญาของเราที่มีกับดาวิดผู้รับใช้ของเราก็จะเลิกล้มได้ โดยที่เขาจะไม่มีบุตรชายที่จะครองบัลลังก์ของเขา และจะไม่มีพันธสัญญาของเราที่มีกับบรรดาปุโรหิตจากเผ่าเลวีผู้ปฏิบัติรับใช้เรา ๒๒ ในเมื่อไม่มีผู้ใดนับดวงดาวทั้งหลายในฟ้าสวรรค์ หรือนับเม็ดทรายในทะเลได้ ดังนั้นเราก็จะทวีจำนวนเชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและบรรดาปุโรหิตจากเผ่าเลวีผู้ปฏิบัติรับใช้เราให้มากมายเช่นนั้น

๒๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ ๒๔ เจ้าไม่ได้สังเกตหรือว่า ชนชาตินี้กำลังพูดกันว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมรับ 2 ตระกูลที่พระองค์เลือก พวกเขาจึงดูหมิ่นชนชาติของเราและนับว่าเขาเหล่านั้นไม่ใช่ประชาชาติในสายตาของพวกเขา ๒๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ถ้าเราไม่รักษาสัญญาเรื่องวันและคืนและกฎของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ๒๖ เราก็จะไม่ยอมรับเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งในบรรดาเชื้อสายของเขาให้ปกครองเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเราจะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของพวกเขาคืนสู่สภาพเดิม และเราจะมีเมตตาต่อพวกเขา

๓๔

การเตือนเศเดคียาห์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ขณะที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทหารของท่าน และอาณาจักรต่างๆ บนแผ่นดินโลกที่อยู่ใต้การควบคุมของท่านและชนชาติทั้งปวง กำลังสู้รบกับเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ ที่อยู่ใกล้เคียง ๒ พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า จงไปพูดกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ดูเถิด เรากำลังมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะใช้ไฟเผาเมือง ๓ เจ้าจะหนีไม่รอดจากมือของเขา แต่จะถูกจับและมอบไว้ในมือ

† **๓๓๑๕** คือพระเมสสิยาห์ซึ่งพระเจ้าได้สัญญาไว้กับดาวิด ฉบับ 2 ซามูเอล 7:12,13; อิสยาห์ 4:2; 11:1; เยเรมีย์ 23:5; เศคาริยาห์ 3:8; 6:12

ของเขาอย่างแน่นอน เจ้าจะเผชิญหน้าพูดกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนโดยตรง และเจ้าจะไปยังบาบิโลน ๔ โอ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าเถิด พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเจ้าดังนี้ เจ้าจะไม่ถูกฆ่าตาย ๕ เจ้าจะตายอย่างสงบ และอย่างที่มีคนเผาเครื่องหอมให้เจ้าและร้องรำพันถึงเจ้าว่า โธ่เอ๋ย เจ้านายของพวกเรา พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เราเองเป็นผู้ที่กล่าวดังนั้น

๖ ครั้นแล้วเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดทุกสิ่งแก่เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้อยู่ในเยรูซาเล็ม ๗ เมื่อกองทหารของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังโจมตีเยรูซาเล็มและเมืองของยูดาห์ที่ยังยืนหยัดอยู่ ลาคีชและอาเซคาห์เป็นเมืองที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งของยูดาห์แต่ก็กำลังถูกโจมตี

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ หลังจากกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทำพันธสัญญากับประชาชนทั้งปวงในเยรูซาเล็ม เพื่อประกาศอิสรภาพแก่พวกเขา ๙ ให้ทุกคนปล่อยทาสชาวฮีบรูให้เป็นอิสระ ทั้งชายและหญิง เพื่อไม่ให้ผู้ใดกักตัวพี่น้องชาวยิวให้เป็นทาส ๑๐ และเขาทั้งหลายก็กระทำตาม บรรดาผู้นำทั้งปวงและประชาชนได้ทำพันธสัญญาว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนให้มีอิสระ ทั้งชายและหญิง เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกกักเป็นทาสอีก พวกเขาเชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ ๑๑ แต่หลังจากนั้น พวกเขากลับคำและนำทาสทั้งชายและหญิงที่ได้รับอิสรภาพแล้ว กลับมาเป็นทาสอีก ๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ๑๓ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ เราเป็นผู้ที่ทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของพวกเจ้า เมื่อเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากบ้านแห่งการเป็นทาส เราบอกพวกเขาว่า ๑๔ ปลายปีที่เจ็ด พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องปล่อยพี่น้องชาวฮีบรูที่ถูกขายให้แก่เจ้าและรับใช้เจ้าแล้ว 6 ปีให้เป็นอิสระ จงให้เขาเป็นอิสระจากงานรับใช้ของเจ้า* แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ได้ฟังเราและไม่แม้แต่จะเงี่ยหูฟัง ๑๕ ไม่นานมานี้ พวกเจ้ากลับใจและกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา ด้วยการที่ทุกคนให้อิสรภาพแก่เพื่อนบ้านของตน และพวกเจ้าให้สัญญากับเราในตำหนักซึ่งเป็นที่สำหรับนมัสการเรา ๑๖ แต่แล้วพวกเจ้าก็กลับคำพูดและดูหมิ่นชื่อของเรา เมื่อพวกเจ้าแต่ละคนนำทาสชายและหญิงกลับมาเป็นทาสของเจ้าอีก หลังจากที่เจ้าได้ปล่อยพวกเขาให้มีอิสระไปตามความปรารถนาของพวกเขาแล้ว

๑๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ พวกเจ้าไม่ได้เชื่อฟังเรา เพราะไม่ได้ให้อิสรภาพแก่พี่น้องและเพื่อนบ้านของตน ดูเถิด เราประกาศแก่พวกเจ้าให้มีอิสระที่จะตายในการสู้รบ โรคระบาด ความอดอยาก พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น เราจะทำให้อาณาจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลกเห็นพวกเจ้าตกอยู่ในสภาพที่หวาดหวั่น ๑๘ บรรดาผู้ที่ละเมิดพันธสัญญาของเราและไม่รักษากฎของพันธสัญญาซึ่งพวกเขาได้ทำต่อหน้าเรา เราจะทำให้พวกเขาเป็นอย่างลูกโคที่ถูกตัดเป็น 2 ซีก และเจ้าเดินเหยียบระหว่าง 2 ซีก† ๑๙ แม้แต่บรรดาผู้นำของยูดาห์และเยรูซาเล็ม บรรดาขันที ปุโรหิต และประชาชนทั้งปวงของแผ่นดินที่เดินระหว่าง 2 ซีกของลูกโค ๒๐ และเราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของศัตรู และในมือของพวกที่ต้องการจะเอาชีวิตพวกเขา ร่างของพวกเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ป่าในแผ่นดินโลก ๒๑ เราจะมอบเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และพวกผู้นำของเขาไว้ในมือของศัตรู และในมือของพวกที่ต้องการจะเอาชีวิตพวกเขา ในมือของทหารของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ซึ่งได้ถอยทัพไปจากพวกเจ้าแล้ว ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและนำพวกเขากลับมายังเมืองนี้ และพวกเขาจะโจมตีและยึดเมือง แล้วก็จะใช้ไฟเผาเมือง เราจะทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นที่รกร้างปราศจากผู้อยู่อาศัย

---

* **๓๔๑๔** เฉลยธรรมบัญญัติ 15:1,12 † **๓๔๑๘** ปฐมกาล 15:7-18

๓๕

ชาวเรคาบเชื่อฟัง

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ในรัชสมัยของเยโฮยาคิมบุตรโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยู
ดาห์ดังนี้ว่า ๒ "จงไปที่บ้านของพวกชาวเรคาบ* จงพูดและนำพวกเขามายังพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า พาพวกเขาเข้าไปในห้องใดห้องหนึ่งและเชิญให้ดื่มเหล้าองุ่น" ๓ ดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงพายาอาซันยาห์บุตรเยเรมีย์ ฮาบาซินยาห์และพี่น้องของเขา กับบุตรชายของ
เขาทุกคน และทุกคนในพงศ์พันธุ์ของชาวเรคาบไป ๔ ข้าพเจ้านำพวกเขาไปยังพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้า เข้าไปในห้องของบรรดาบุตรของฮานานบุตรของอิกดาลิยาห์ผู้เป็นคน
ของพระเจ้า ห้องนั้นอยู่ใกล้ห้องของบรรดาผู้นำ ซึ่งอยู่เหนือห้องของมาอาเสยาห์บุตรของ
ชัลลูมผู้เฝ้าประตู ๕ แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกที่มีเหล้าองุ่นพร้อมถ้วยไว้ที่ตรงหน้าชาวเร
คาบ และข้าพเจ้าพูดว่า "เชิญดื่มเหล้าองุ่น" ๖ แต่พวกเขาตอบว่า "พวกเราจะไม่ดื่มเหล้า
องุ่น เพราะโยนาดับบุตรของเรคาบ ผู้เป็นบรรพบุรุษของเราสั่งพวกเราว่า "พวกเจ้าและ
ลูกหลานของเจ้าจงอย่าดื่มเหล้าองุ่นตลอดไป ๗ พวกเจ้าจงอย่าสร้างบ้าน อย่าหว่านเมล็ด
อย่าปลูกหรือเป็นเจ้าของไร่องุ่น แต่จงอาศัยอยู่ในกระโจมตลอดชีวิต เพื่อเจ้าจะได้อาศัย
อยู่ในแผ่นดินทีต่างถิ่นเป็นเวลานาน" ๘ พวกเราได้เชื่อฟังทุกสิ่งที่โยนาดับบุตรของเรคาบ
ผู้เป็นบรรพบุรุษของเราสั่งพวกเราไว้ ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเราเอง
ภรรยา บุตรชายหญิงของเรา ๙ และไม่สร้างบ้านอยู่ พวกเราไม่มีไร่องุ่น ไร่นา หรือเมล็ด
พันธุ์พืช ๑๐ แต่พวกเราได้อาศัยอยู่ในกระโจม และได้เชื่อฟังและปฏิบัติทุกสิ่งที่โยนาดับ
บรรพบุรุษของเราได้สั่งเราไว้ ๑๑ แต่เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนขึ้นมาโจมตี
แผ่นดิน เราพูดว่า "พวกเราไปเยรูซาเล็มกันเถิด หนีพวกทหารของชาวเคลเดียและของ
ชาวอารัม†" พวกเราจึงอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม"

๑๒ ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ๑๓ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของ
อิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า "จงไปพูดกับผู้คนของยูดาห์และบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม
ดังนี้ "พวกเจ้าจะไม่ยอมรับฟังคำสั่งและเชื่อฟังคำของเราหรือ" พระผู้เป็นเจ้าประกาศ
เช่นนั้น ๑๔ โยนาดับบุตรเรคาบสั่งลูกหลานของตนไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่น และพวกเขาก็ยังเชื่อ
ฟังมาจนถึงทุกวันนี้ ด้วยว่า พวกเขาได้เชื่อฟังคำสั่งของบรรพบุรุษ เราได้พูดกับพวกเจ้า
เสมอมา แต่พวกเจ้าไม่ได้ฟังเรา ๑๕ เราได้ให้บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ผู้รับใช้ของ
เราทั้งปวงมาหาพวกเจ้า ให้พวกเขามาหาและพูดกับเจ้าเสมอว่า "บัดนี้พวกเจ้าทุกคนจง
เลิกกระทำความชั่ว และเปลี่ยนการกระทำของพวกเจ้า อย่าไปติดตามปวงเทพเจ้า และ
บูชาสิ่งเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินทีเรามอบให้แก่พวกเจ้าและบรรพบุรุษ
ของเจ้า" แต่พวกเจ้าไม่ฟังและไม่แม้แต่จะเงี่ยหูฟังเรา ๑๖ บรรดาบุตรของโยนาดับบุตร
ของเรคาบได้รักษาคำสั่งของบรรพบุรุษ แต่ชนชาตินี้ไม่เชื่อฟังเรา" ๑๗ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ "ดูเถิดเรากำลังทำให้ยูดาห์และบรรดา
ผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มประสบกับความวิบัติซึ่งเราได้ลั่นวาจากล่าวโทษพวกเขา เพราะ
เราได้พูดกับพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง เมื่อเราเรียกพวกเขา เขาก็ไม่ตอบ"

๑๘ และเยเรมีย์พูดกับพงศ์พันธุ์ของเรคาบว่า "พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของ
อิสราเอลกล่าวว่า "เพราะพวกเจ้าได้เชื่อฟังคำสั่งของโยนาดับบรรพบุรุษของเจ้า และ
รักษาคำสั่งสอนทั้งสิ้นของเขา และทำทุกสิ่งที่เขาสั่งพวกเจ้า ๑๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอม

---

* ๓๕๒ 2 พงศ์กษัตริย์ 10:15-31 † ๓๕๑๑ อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

โยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า โยนาดับบุตรเรคาบจะมีผู้สืบเชื้อสายที่จะยืนอยู่เบื้องหน้าเราเสมอ

๓๖

เยโฮยาคิมเผาหนังสือม้วนของเยเรมีย์

๑ ในปีที่สี่ของรัชสมัยเยโฮยาคิมบุตรโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ ๒ จงหยิบหนังสือม้วนมาและเขียนทุกคำที่เราได้พูดกับเจ้าถึงอิสราเอล ยูดาห์ และประชาชาติทั้งปวงนับจากเวลาที่เราเริ่มพูดกับเจ้าในสมัยโยสิยาห์จนถึงเวลานี้ ๓ พงศ์พันธุ์ยูดาห์อาจจะได้ยินเรื่องความวิบัติที่เราตั้งใจให้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพื่อว่าทุกคนจะได้เลิกกระทำความชั่ว และเราจะได้ยกโทษความชั่วและบาปของพวกเขา

๔ เยเรมีย์จึงเรียกบารุคบุตรเนริยาห์มาพบ เพื่อบอกให้บารุคบันทึกทุกคำพูดของพระผู้เป็นเจ้าที่ได้กล่าวกับเยเรมีย์ไว้ในหนังสือม้วน ๕ เยเรมีย์สั่งบารุคว่า ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้เข้าไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ ฉะนั้น ท่านจะเป็นผู้ที่ไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าในวันอดอาหาร และอ่านคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจากหนังสือม้วนที่ข้าพเจ้าให้ท่านบันทึก อ่านให้แก่ชาวยูดาห์ทั้งปวงที่เดินทางมาจากหมู่บ้านของพวกเขา ๗ พวกเขาอาจจะอ้อนวอนขอความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้า และทุกคนจะเลิกกระทำความชั่ว เพราะความกริ้วและการลงโทษอันใหญ่หลวงที่พระผู้เป็นเจ้าได้ลั่นวาจาต่อชนชาตินี้ ๘ และบารุคบุตรเนริยาห์ก็ปฏิบัติ ตามที่เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าสั่งให้เขาอ่านคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจากหนังสือม้วนในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

๙ ในปีที่ห้าของรัชสมัยเยโฮยาคิมบุตรโยสิยาห์ ผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่เก้า ประชาชนทั้งปวงในเยรูซาเล็ม และทุกคนจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์ที่มายังเยรูซาเล็ม ต่างก็รักษากฎของการอดอาหาร ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ และบารุคอ่านคำกล่าวจากหนังสือม้วนของเยเรมีย์ให้ประชาชนทั้งปวงฟัง ที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ในห้องของเกมาริยาห์บุตรชาฟานเลขา ซึ่งอยู่ที่ลานบนที่ทางเข้าประตูใหม่ของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

๑๑ เมื่อมิคายาห์บุตรเกมาริยาห์ผู้เป็นบุตรของชาฟานได้ยินคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจากหนังสือม้วนหมดแล้ว ๑๒ เขาก็ลงไปยังวังของกษัตริย์ เข้าไปในห้องของเลขา และผู้นำทั้งปวงก็นั่งประชุมอยู่ เอลีชามาเลขา เดไลยาห์บุตรเชไมยาห์ เอลนาธานบุตรอัคโบร์ เกมาริยาห์บุตรชาฟาน เศเดคียาห์บุตรฮานันยาห์ และผู้นำทั้งปวงอยู่ที่นั่น ๑๓ มิคายาห์บอกทุกคนว่าเขาได้ยินคำกล่าวทั้งหมดเวลาที่บารุคอ่านหนังสือม้วนให้ประชาชนฟัง ๑๔ ครั้นแล้วผู้นำทั้งปวงก็ให้เยฮูดีบุตรเนธานิยาห์ผู้เป็นบุตรเชเลมิยาห์ผู้เป็นบุตรคูชี ไปบอกบารุคว่า ช่วยนำหนังสือม้วนที่ท่านอ่านให้ประชาชนฟังมา บารุคบุตรเนริยาห์จึงนำหนังสือม้วนมาให้พวกเขา ๑๕ พวกเขาพูดว่า เชิญนั่งและอ่านเถิด บารุคจึงอ่านให้พวกเขาฟัง ๑๖ เมื่อพวกเขาได้ยินคำกล่าวทั้งหมด ต่างก็มองหน้ากันและกันด้วยความกลัว และพูดกับบารุคว่า พวกเราต้องรายงานเรื่องที่ได้ยินทั้งหมดนี้ต่อกษัตริย์ ๑๗ แล้วพวกเขาถามบารุคว่า กรุณาบอกพวกเราด้วยว่า ท่านเขียนสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร เยเรมีย์เป็นผู้บอกข้อความให้ท่านเขียนหรือ ๑๘ บารุคตอบว่า ใช่ ท่านเป็นผู้บอกข้อความ และข้าพเจ้าใช้หมึกเขียนบนหนังสือม้วน ๑๙ บรรดาผู้นำจึงบอกบารุคว่า ท่านและเยเรมีย์จงไปซ่อนตัว และอย่าให้ใครทราบว่าท่านอยู่ที่ไหน

๒๐ เมื่อพวกเขาเก็บหนังสือม้วนในห้องของเอลีชามาเลขาแล้ว พวกเขาก็เข้าไปที่ลานของกษัตริย์ และรายงานให้กษัตริย์ทราบทุกสิ่งที่เขียนในหนังสือม้วน ๒๑ กษัตริย์สั่งเยฮูดีให้

นำหนังสือม้วนมา เขาจึงไปเอามาจากห้องของเอลีชามาเลขา และเยฮูดีอ่านให้กษัตริย์และ
ผู้นำทั้งปวงที่ยืนอยู่ใกล้กษัตริย์ฟัง ๒๒ ขณะนั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์กำลังนั่งอยู่ในวังฤดู
หนาว ซึ่งมีเตาผิงไฟก่ออยู่เบื้องหน้าท่าน ๒๓ เมื่อเยฮูดีอ่านได้ 3-4 ตอน กษัตริย์ก็จะใช้มีด
ตัดออก และโยนทิ้งในเตาผิงไฟ จนกระทั่งหนังสือทั้งม้วนถูกเผาไฟในเตาผิงหมด ๒๔ ถึง
กระนั้น กษัตริย์และบรรดาผู้รับใช้ของท่านที่ทราบเรื่องก็ไม่เกิดความกลัวหรือฉีกเสื้อของ
ตนให้ขาด ๒๕ แม้ว่าเอลนาธาน เดไลยาห์ และเกมาริยาห์พยายามห้ามกษัตริย์ไม่ให้เผาหนัง
สือม้วน ท่านก็ยังไม่ฟัง ๒๖ และกษัตริย์ออกคำสั่งให้เยราเมเอลบุตรของกษัตริย์ เสไรยาห์บุ
ตรอัสรีเอล และเชเลมิยาห์บุตรของอับเดเอล จับกุมบารุคเลขาและเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้า แต่พระผู้เป็นเจ้าได้ซ่อนตัวคนทั้งสองแล้ว

๒๗ หลังจากที่กษัตริย์ได้เผาหนังสือม้วนซึ่งเยเรมีย์บอกให้บารุคเขียนแล้ว พระผู้เป็นเจ้า
กล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ว่า ๒๘ จงเขียนในหนังสือม้วนใหม่ ใส่ข้อความเดียวกับที่เขียนในม้วน
แรกซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์เผาไปแล้ว ๒๙ และเจ้าจงพูดกับเยโฮยาคิมกษัตริย์
แห่งยูดาห์ดังนี้ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า เจ้าได้เผาหนังสือม้วนนี้และพูดว่า ทำไมเจ้าจึง
เขียนในหนังสือว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้อย่างแน่นอน และจะกำจัด
มนุษย์และสัตว์ออกไปจากแผ่นดิน ๓๐ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเยโฮยาคิมกษัตริย์
แห่งยูดาห์ว่า เขาจะไม่มีสักคนที่จะนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด* และร่างของเขาจะถูกโยน
ออกไปให้แดดเผาในยามกลางวันและเผชิญความเหน็บหนาวในยามกลางคืน ๓๑ และเรา
จะลงโทษเขา ผู้สืบเชื้อสายของเขา และบรรดาผู้รับใช้ของเขาซึ่งต่างก็ทำความชั่ว พวกเขา
ไม่ยอมฟัง เราจะทำให้บรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มและผู้คนของยูดาห์ประสบความวิบัติตามที่เราได้ลั่นวาจาไว้แล้ว

๓๒ เยเรมีย์ให้บารุคเลขา บุตรเนริยาห์ เขียนตามคำบอกของเยเรมีย์ลงในหนังสือม้วน
ใหม่ ให้เหมือนกับทุกคำพูดในหนังสือม้วนแรกที่เยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์เผาไฟแล้ว
และเยเรมีย์เพิ่มหลายคำที่คล้ายๆ กับข้อความเดิมลงในหนังสือม้วนที่สองนี้

๓๗

เยเรมีย์เตือนเศเดคียาห์

๑ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนแต่งตั้งให้เศเดคียาห์บุตรของโยสิยาห์เป็นกษัตริ
ย์แห่งยูดาห์แทนโคนิยาห์บุตรเยโฮยาคิม ๒ แต่เศเดคียาห์และบรรดาผู้รับใช้ของท่าน และ
ประชาชนในแผ่นดินไม่ฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์กล่าวผ่านเยเรมีย์ผู้เผยคำ
กล่าวของพระเจ้า

๓ กษัตริย์เศเดคียาห์ให้เยฮูคัลบุตรของเชเลมิยาห์ และเศฟันยาห์ปุโรหิตบุตรของมาอา
เสยาห์ ไปหาเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และพูดกับท่านว่า โปรดอธิษฐานขอพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเราเพื่อพวกเรา ๔ ขณะนั้นเยเรมีย์ยังไปมาหาสู่กับประชาชน
เพราะท่านยังไม่ถูกจำขัง ๕ กองทัพของชาวเคลเดียกำลังล้อมเมืองเยรูซาเล็มอยู่ แต่เมื่อ
พวกเขาทราบว่ากองทหารของฟาโรห์ได้ออกจากอียิปต์แล้ว พวกเขาจึงถอยทัพออกไปจาก
เยรูซาเล็ม

๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า ๗ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของอิสราเอลกล่าวว่า กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งเจ้าให้มาขอร้องเรา เจ้าจงไปบอกเขาว่า ดู
เถิด กองทหารของฟาโรห์ที่มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์แผ่นดินของพวกเขา ๘ และ
ชาวเคลเดียจะกลับมาสู้รบเมืองนี้ พวกเขาจะยึดและเผาเมืองนี้ ๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
อย่าหลอกลวงตัวเองด้วยการพูดว่า พวกชาวเคลเดียจะถอยกลับไปจากพวกเรา เพราะ

---

* **๓๖๓๐** 2 พงศ์กษัตริย์ 24:8-16

ว่าพวกเขาจะไม่ถอยกลับไป ๑๐ เพราะถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะโจมตีกองทัพของชาวเคลเดียที่
กำลังต่อสู้กับเจ้าจนพวกเขาแตกพ่ายไป แต่ทหารบาดเจ็บทุกคนที่อยู่ในกระโจมและยังมีชี
วิตอยู่ก็จะลุกขึ้นมาและเผาเมืองนี้

เยเรมีย์ถูกจำขัง

๑๑ เมื่อทหารชาวเคลเดียถอนทัพออกจากเยรูซาเล็มเนื่องจากกองทัพของฟาโรห์กำลัง
เข้ามาใกล้ ๑๒ เยเรมีย์ออกเดินทางจากเยรูซาเล็ม ไปยังดินแดนของเบนยามินเพื่อรับส่วน
แบ่งที่ดินเช่นเดียวกับประชาชนที่นั่น ๑๓ เมื่อท่านถึงประตูเบนยามิน ยามประตูที่นั่นชื่อ อิ
รียาห์บุตรเชเลมิยาห์ผู้เป็นบุตรของฮานันยาห์ก็จับกุมเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
โดยพูดว่า "ท่านกำลังทอดทิ้งพวกเราให้แก่ชาวเคลเดีย" ๑๔ เยเรมีย์ตอบว่า "ไม่เป็นความ
จริง ข้าพเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งให้แก่ชาวเคลเดีย" แต่อิรียาห์ไม่ยอมฟังท่าน เขาจับกุมท่านและ
นำท่านไปให้บรรดาผู้นำ ๑๕ ผู้นำทั้งหลายก็ฉุนเฉียวใส่เยเรมีย์ ทุบตีและจำขังท่านที่บ้าน
ของโยนาธานเลขา ซึ่งได้กลายเป็นทีจองจำนักโทษไปแล้ว
๑๖ เมื่อเยเรมีย์ถูกจำขังอยู่ใต้ดินเป็นเวลาหลายวัน ๑๗ กษัตริย์เศเดคียาห์ให้คนไปตาม
ท่านมาพบ กษัตริย์ถามเยเรมีย์เป็นการส่วนตัวที่วังของท่านว่า "พระผู้เป็นเจ้ามีคำกล่าว
อะไรหรือไม่" เยเรมีย์ตอบว่า "มี" และท่านพูดว่า "ท่านจะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์
แห่งบาบิโลน" ๑๘ เยเรมีย์พูดกับกษัตริย์เศเดคียาห์ด้วยว่า "ข้าพเจ้ากระทำอะไรผิดต่อ
ท่านหรือผู้รับใช้ของท่าน หรือต่อชนชาตินี้ ท่านจึงได้จำขังข้าพเจ้า ๑๙ บรรดาผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้าท่านใดที่รับใช้ท่านและเผยความว่า "กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาสู้รบกับท่าน
และเมืองนี้" ๒๐ โอ เจ้านายผู้เป็นกษัตริย์ของข้าพเจ้า บัดนี้ ข้าพเจ้าน้อมตัวลง ณ เบื้องหน้า
ท่าน ขอให้ท่านโปรดฟังคำขอร้อง โปรดอย่าส่งข้าพเจ้ากลับไปที่บ้านของโยนาธานเลขาอีก
มิฉะนั้นข้าพเจ้าตายที่นั่นแน่ๆ" ๒๑ ดังนั้นกษัตริย์เศเดคียาห์จึงออกคำสั่ง และเยเรมีย์ถู
กส่งไปที่ลานทหารยาม ให้ท่านได้รับขนมปังประจำทุกวันจากครัวของคนทำขนมปัง จน
กระทั่งไม่มีขนมปังในเมืองอีก ดังนั้นเยเรมีย์จึงยังคงอยู่ที่ลานทหารยามต่อไป

๓๘

เยเรมีย์อยู่ในบ่อเก็บน้ำ

๑ เชฟาทิยาห์บุตรมัทธาน เก-ดาลิยาห์บุตรปาชเฮอร์ ยูคาลบุตรเชเลมิยาห์ และปาชเฮอร์
บุตรมัลคิยาห์ทราบมาว่า เยเรมีย์กำลังพูดกับประชาชนทั้งปวงดังนี้ ๒ "พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
ดังนี้ว่า "ผู้ที่อยู่ในเมืองนี้จะตายด้วยการต่อสู้ การอดอยาก และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออก
ไปพบกับพวกชาวเคลเดียจะมีชีวิตคงอยู่ และจะเอาชีวิตหนีรอดไปได้ และมีชีวิตอยู่ ๓ พระผู้
เป็นเจ้ากล่าวว่า เมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และจะถูก
ยึดไป" ๔ บรรดาผู้นำพูดกับกษัตริย์ดังนี้ว่า "ฆ่าชายผู้นี้เถิด เพราะเขากำลังทำลายกำลัง
ใจเหล่าทหารที่ยังเหลืออยู่ในเมืองนี้และประชาชนทั้งปวง ด้วยการพูดสิ่งเหล่านี้กับพวก
เขา เพราะชายผู้นี้ไม่หวังดีต่อประชาชนเลย แต่กลับหวังร้ายต่อพวกเขา" ๕ กษัตริย์เศเดคีย
าห์ตอบว่า "ดูเถิด เขาอยู่ใต้อำนาจของพวกท่าน กษัตริย์ไม่สามารถจะขัดขวางพวกท่าน
ได้" ๖ ดังนั้น พวกเขาจึงจับเยเรมีย์ไป และใช้เชือกหย่อนท่านลงในบ่อเก็บน้ำของมัลคิยาห์
บุตรของกษัตริย์ บ่อนั้นอยู่ที่ลานทหารยาม เป็นบ่อน้ำแห้งซึ่งมีแต่โคลน เยเรมีย์จึงจมลง
ในโคลน

เยเรมีย์ขึ้นจากบ่อน้ำ

๗ เมื่อเอเบดเมเลคขันทีชาวคูชผู้อยู่ในวังกษัตริย์ ทราบว่าเยเรมีย์ถูกบังคับให้อยู่ในบ่อน้ำ
ขณะนั้นกษัตริย์กำลังนั่งอยู่ที่ประตูเบนยามิน ๘ เอเบดเมเลคออกไปจากวังของกษัตริย์

และพูดกับกษัตริย์ว่า ๙ "กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ชายเหล่านี้ได้ทำสิ่งชั่วร้ายต่อเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าในทุกเรื่อง เขาให้เยเรมีย์ลงไปอยู่ในบ่อเก็บน้ำ ท่านจะต้องหิวตายที่นั่น เพราะไม่มีอาหารเหลืออยู่ในเมืองแล้ว" ๑๐ กษัตริย์จึงสั่งเอเบดเมเลคชาวคูชว่า "พาชาย 30 คนจากที่นี่ไปกับเจ้า และช่วยดึงเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าออกจากบ่อเก็บน้ำก่อนที่เขาจะตาย" ๑๑ ดังนั้น เอเบดเมเลคจึงพาพวกผู้ชายไปยังวังของกษัตริย์กับเขา เขาเอาเศษผ้าและเสื้อเก่าจากห้องใต้คลัง พร้อมกับหย่อนเชือกลงในบ่อเก็บน้ำให้เยเรมีย์ ๑๒ เอเบดเมเลคชาวคูชบอกเยเรมีย์ว่า "ใช้เศษผ้าหนุนระหว่างใต้รักแร้กับเชือก" เยเรมีย์ก็ทำตาม ๑๓ แล้วพวกเขาก็ใช้เชือกดึงเยเรมีย์ขึ้นออกจากบ่อน้ำ เยเรมีย์อยู่ที่ลานทหารยามต่อไป

เยเรมีย์ให้คำเตือนแก่เศเดคียาห์อีก

๑๔ กษัตริย์เศเดคียาห์ให้คนไปตามเยเรมีย์มาพบท่านที่ทางเข้าที่สามของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์กล่าวกับเยเรมีย์ดังนี้ "เรามีสิ่งหนึ่งที่อยากจะถามท่าน ท่านอย่าปกปิดเรา" ๑๕ เยเรมีย์ตอบเศเดคียาห์ดังนี้ "ถ้าข้าพเจ้าบอกท่าน แล้วท่านจะไม่ฆ่าข้าพเจ้าหรือ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าให้คำแนะนำ ท่านก็จะไม่ฟังข้าพเจ้า" ๑๖ กษัตริย์เศเดคียาห์สาบานกับเยเรมีย์เป็นการส่วนตัวดังนี้ "พระผู้เป็นเจ้าผู้ให้ชีวิตแก่พวกเรา ตราบที่พระองค์มีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะไม่ฆ่าท่านและไม่มอบท่านไว้ในมือของบรรดาผู้ที่ต้องการจะฆ่าท่าน"

๑๗ เยเรมีย์จึงตอบเศเดคียาห์ดังนี้ "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า ถ้าท่านยอมจำนนต่อบรรดาผู้นำของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านก็จะไม่ถูกฆ่า และเมืองนี้จะไม่ถูกไฟเผา ทั้งตัวท่านและครอบครัวก็จะรอดชีวิต ๑๘ แต่ถ้าท่านไม่ยอมจำนนต่อบรรดาผู้นำของกษัตริย์แห่งบาบิโลน เมืองนี้ก็จะถูกมอบไว้ในมือของชาวเคลเดีย และพวกเขาจะเผาเมือง และท่านจะไม่รอดจากมือของพวกเขา" ๑๙ กษัตริย์เศเดคียาห์บอกเยเรมีย์ว่า "เรากลัวชาวยูดาห์ที่ได้ยอมจำนนแก่ชาวเคลเดีย เรากลัวว่าเราจะถูกมอบตัวให้แก่พวกเขา และจะถูกทำร้าย" ๒๐ เยเรมีย์ตอบว่า "ท่านจะไม่ถูกมอบตัวให้แก่พวกเขา เวลานี้ท่านจงเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าบอกท่าน และทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีกับท่าน และท่านจะรอดชีวิต ๒๑ แต่ถ้าท่านไม่ยอมจำนน ภาพนิมิตที่พระผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้าเห็นก็คือ ๒๒ ดูเถิด ผู้หญิงทุกคนที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์กำลังถูกนำตัวออกไปยังบรรดาผู้นำของกษัตริย์แห่งบาบิโลน พวกเขาพูดถึงท่านดังนี้ว่า

"เพื่อนทั้งหลายของท่านที่ท่านไว้วางใจได้หลอกลวงท่าน
และทำตามที่พวกเขาต้องการ
เท้าของท่านจมอยู่ในโคลน
พวกเขาทอดทิ้งท่านไป"

๒๓ บรรดาภรรยาและบุตรชายของท่านจะถูกนำออกไปมอบแก่ชาวเคลเดีย และท่านเองจะหนีไม่รอดจากมือของพวกเขา แต่จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับกุม และเมืองนี้จะถูกไฟไหม้"

๒๔ แล้วเศเดคียาห์พูดกับเยเรมีย์ว่า "อย่าให้ใครรู้เรื่องนี้ แล้วท่านจะไม่ตาย ๒๕ ถ้าบรรดาผู้นำทราบว่าเราได้พูดกับท่าน และพวกเขามาหาท่านเพื่อถามท่านว่า "บอกพวกเราเถิดว่าท่านพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์พูดอะไรกับท่านบ้าง อย่าปกปิดพวกเรา และพวกเราจะไม่ฆ่าท่าน" ๒๖ ท่านจงบอกพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าน้อมตัวลงด้วยคำขอร้องต่อกษัตริย์ว่าท่านจะไม่ส่งข้าพเจ้ากลับไปที่บ้านของโยนาธานให้ไปตายที่นั่น" ๒๗ แล้วผู้นำทั้งปวงมาหาเยเรมีย์ และถามท่าน ท่านก็ตอบพวกเขาตามที่กษัตริย์สั่ง ดังนั้น พวกเขาจึงไม่พูดกับท่านอีก เพราะไม่มีใครทราบว่าท่านพูดสิ่งใดกับกษัตริย์ ๒๘ เยเรมีย์จึงอยู่ที่ลานทหารยามต่อไปจนถึงวันทีเยรูซาเล็มถูกยึด

๓๙

เยรูซาเล็มถล่ม

๑ ในปีที่เก้าของรัชสมัยเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพของท่านทั้งหมดมาโจมตีเยรูซาเล็มและยึดไว้ได้ ๒ ในปี
ที่สิบเอ็ดของรัชสมัยเศเดคียาห์ วันที่เก้าของเดือนที่สี กำแพงเมืองถูกพังลง ๓ ครั้นแล้ว
ผู้นำทั้งหมดของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจึงเข้าไปนั่งที่ประตูกลาง รวมทั้ง เนอร์กัลชาเรเซอร์
สัมการ์เนโบ สาร์เสคิมผู้บัญชาการ เนอร์กัลชาเรเซอร์ผู้นำ ร่วมกับผู้นำอื่นๆ ทั้งหมดขอ
งกษัตริย์แห่งบาบิโลน ๔ เมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และทหารทั้งหมดเห็นพวกเขา
ก็พากันหนีออกไปจากเมืองในเวลากลางคืน ไปทางสวนของกษัตริย์ ผ่านทางประตูเมือง
ระหว่าง 2 กำแพง และพวกเขาไปทางที่จะไปอาราบาห์ ๕ แต่กองทัพของชาวเคลเดียไล่
ตามพวกเขาไป และจับกุมเศเดคียาห์ได้ในที่ราบเยรีโค เมื่อพวกเขาจับตัวท่านได้แล้วก็นำ
ไปส่งให้เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่เมืองริบลาห์ในอาณาเขตของฮามัท และเนบู
คัดเนสซาร์ประกาศโทษแก่ท่าน ๖ กษัตริย์แห่งบาบิโลนสังหารบรรดาบุตรชายของเศเดคีย
าห์ที่ริบลาห์ต่อหน้าท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนสังหารบรรดาผู้นำของยูดาห์ทั้งหมด
๗ เศเดคียาห์ถูกควักลูกตา และถูกล่ามโซ่ไปยังบาบิโลน ๘ ชาวเคลเดียเผาวังกษัตริย์และ
บ้านประชาชน และพังกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม ๙ เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันได้
กวาดต้อนประชาชนที่เหลืออยู่ในเมืองและพวกที่ยอมจำนนแก่เขา รวมทั้งประชาชนที่ยัง
เหลืออยู่ให้ไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ๑๐ เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันไม่ได้จับกุมคน
ยากจนบางคนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดิน แต่ให้พวกเขาอยู่ต่อในแผ่นดินของยูดาห์ และใน
ขณะเดียวกันก็ยังให้สวนองุ่นและไร่นาแก่พวกเขาด้วย

พระผู้เป็นเจ้าช่วยเยเรมีย์ให้รอด

๑๑ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนบัญชาผ่านเนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้ม
กันเรื่องเยเรมีย์ว่า ๑๒ □จงพาตัวเขาไป ดูแลเขาให้ดี และอย่าทำร้ายเขา เขาขอสิ่งใดก็จง
ทำตามนั้น□ ๑๓ ดังนั้น เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกัน เนบูชัสบานผู้บัญชาการ เนอ
ร์กัลชาเรเซอร์ผู้นำ และบรรดาผู้นำทั้งหมดของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ๑๔ ให้คนไปนำเยเรมีย์
มาจากลานทหารยาม และให้ท่านอยู่ในความดูแลของเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามผู้เป็นบุตร
ของชาฟาน เพื่อให้เขาพาท่านกลับบ้าน ท่านจึงได้อาศัยอยู่ท่ามกลางประชาชน

๑๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ขณะที่ท่านถูกกักขังที่ลานทหารยามดังนี้ ๑๖ □จงไป
บอกเอเบดเมเลคชาวคูชว่า □พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า ดูเถิด
เราจะให้ความวิบัติเกิดขึ้นกับเมืองนี้ตามคำพูดของเรา ไม่ให้รับความเจริญ และจะเกิดขึ้น
ต่อหน้าเจ้าในวันนั้น ๑๗ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เราจะช่วยให้เจ้ารอดในวันนั้น และเจ้า
จะไม่ถูกมอบไว้ในมือของบรรดาผู้ที่เจ้ากลัว ๑๘ เพราะเราจะช่วยเจ้าให้รอดอย่างแน่นอน
และเจ้าจะไม่ถูกฆ่า และเจ้าจะเอาชีวิตหนีรอดไปได้ เพราะเจ้าได้ไว้วางใจเรา พระผู้เป็น
เจ้าประกาศดังนั้น□ □

๔๐

เยเรมีย์อยู่ต่อในยูดาห์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ หลังจากที่เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันได้
ปล่อยท่านไปจากรามาห์ เขาเห็นว่าเยเรมีย์ถูกล่ามโซ่ในหมู่เชลยที่มาจากเยรูซาเล็มและยู
ดาห์ ซึ่งกำลังถูกคุมตัวไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ๒ ผู้บัญชาการทหารคุ้มกันพาเยเรมีย์มา และ

พูดดังนี้ว่า □พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านลั่นวาจาถึงความพินาศของที่แห่งนี้ ๓ พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้ความพินาศเกิดขึ้นและกระทำตามที่พระองค์กล่าวไว้ เพราะพวกท่านเองทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า และไม่เชื่อฟังพระองค์ เรื่องจึงได้เกิดขึ้นกับพวกท่าน ๔ ดูเถิด วันนี้เราปลดโซ่จากมือท่าน และปล่อยท่านให้เป็นอิสระ ถ้าท่านเห็นว่าเป็นการดีที่จะไปยังบาบิโลนกับเรา ท่านก็มากับเรา และเราจะดูแลท่านเป็นอย่างดี แต่ถ้าท่านเห็นว่าเป็นการกระทำผิดที่จะไปยังบาบิโลนกับเรา ท่านก็อย่ามา ท่านก็เห็นแล้วว่าแผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าท่าน ท่านไปที่ไหนก็ได้ตามที่ท่านเห็นว่าดีและเหมาะควร□ ๕ ในเมื่อเยเรมีย์ยังอยู่ที่นั่น เขาพูดต่ออีกว่า □ท่านกลับไปหาเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามผู้เป็นบุตรของชาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการของเมืองต่างๆ ในยูดาห์ และท่านไปอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือไม่ก็ไปยังที่ที่ท่านต้องการ□ ดังนั้นผู้บัญชาการทหารคุ้มกันจึงให้อาหารแก่เยเรมีย์ติดตัวไป พร้อมกับให้ของขวัญและปล่อยท่านไป ๖ ครั้นแล้ว เยเรมีย์จึงไปหาเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามที่มิสปาห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

๗ เมื่อบรรดาผู้บัญชาการและเหล่าทหารที่ประจำอยู่ในทุ่งโล่งทราบว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามให้เป็นผู้ว่าราชการของแผ่นดิน และได้ให้เขาปกครองคนที่ยากจนที่สุดในแผ่นดินทุกเพศทุกวัย ซึ่งไม่ถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ๘ พวกเขาจึงพากันไปหาเก-ดาลิยาห์ที่มิสปาห์ อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์ โยฮานานบุตรคาเรอัค เสไรยาห์บุตรทันหุเมท บรรดาบุตรของเอฟายชาวเนโทฟาห์ เยซานิยาห์บุตรตระกูลมาอาคาห์ และเหล่าทหารของพวกเขา ๙ เก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามผู้เป็นบุตรของชาฟานสาบานต่อชายเหล่านั้นและเหล่าทหารว่า □อย่ากลัวที่จะรับใช้ชาวเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดิน และรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วทุกอย่างก็จะเป็นไปด้วยดีกับท่าน ๑๐ สำหรับเราแล้ว เราจะอาศัยอยู่ที่มิสปาห์ เพื่อเป็นผู้แทนของพวกท่านให้กับชาวเคลเดียที่จะมาหาเรา ส่วนพวกท่าน จงสะสมเหล้าองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมัน และเก็บไว้ในภาชนะ และอาศัยอยู่ในเมืองที่พวกท่านยึดไป□ ๑๑ ในขณะเดียวกัน ชาวยูดาห์ทั้งปวงที่อยู่ในโมอับและท่ามกลางชาวอัมโมน ในเอโดม และในอาณาเขตอื่นๆ ทราบว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ให้ผู้คนจำนวนหนึ่งมีชีวิตเหลืออยู่ในยูดาห์ อีกทั้งแต่งตั้งเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามผู้เป็นบุตรของชาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการปกครองพวกเขา ๑๒ และชาวยูดาห์ทั้งปวงออกไปจากทุกที่ซึ่งพวกเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่ แล้วก็กลับมายังยูดาห์ ไปหาเก-ดาลิยาห์ที่มิสปาห์ พวกเขาเก็บสะสมเหล้าองุ่นและผลไม้ฤดูร้อนได้มากมาย

๑๓ โยฮานานบุตรคาเรอัคและบรรดาผู้บัญชาการที่อยู่ในทุ่งโล่งมาหาเก-ดาลิยาห์ที่มิสปาห์ ๑๔ และพูดกับเขาว่า □ท่านทราบไหมว่า บาอาลิสกษัตริย์ของชาวอัมโมนได้ให้อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์มาฆ่าท่าน□ แต่เก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามไม่เชื่อพวกเขา ๑๕ โยฮานานบุตรคาเรอัคจึงพูดกับเก-ดาลิยาห์เป็นการลับที่มิสปาห์ดังนี้ว่า □โปรดให้เราไปฆ่าอิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์ และจะไม่มีใครทราบเรื่องนี้ ทำไมท่านจึงจะยอมให้เขาฆ่าท่าน ซึ่งจะทำให้ชาวยิวทั้งปวงที่อยู่รอบตัวท่านกระเจิดกระเจิงไป และผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของยูดาห์จะพลอยวอดวายไปด้วย□ ๑๖ แต่เก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามพูดกับโยฮานานบุตรคาเรอัคว่า □ท่านอย่าทำอย่างนั้นเลย เพราะสิ่งที่ท่านกำลังพูดเกี่ยวกับอิชมาเอลนั้นไม่เป็นความจริง□

๔๑

เก-ดาลิยาห์ถูกฆ่า

๑ ในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์ผู้เป็นบุตรของเอลีชามา ซึ่งมีเลือดเนื้อเชื้อไข
กษัตริย์และเป็นหนึ่งในบรรดาผู้นำของกษัตริย์ มากับชาย 10 คนเพื่อพบกับเก-ดาลิยาห์
บุตรอาหิคามที่มิสปาห์ และขณะที่เขาทั้งหลายกำลังรับประทานอาหารที่มิสปาห์ ๒ อิชมา
เอลบุตรเนธานิยาห์พร้อมกับชาย 10 คนก็ลุกขึ้นและใช้ดาบฆ่าเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคาม
ผู้เป็นบุตรของชาฟาน และเขาก็สิ้นชีวิต เขาเป็นผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็น
ผู้ว่าราชการในแผ่นดิน ๓ อิชมาเอลยังได้ฆ่าชาวยูดาห์ทุกคนและทหารชาวเคลเดียซึ่งบัง
เอิญอยู่กับเก-ดาลิยาห์ที่มิสปาห์ด้วย
๔ วันรุ่งขึ้น ก่อนที่จะมีใครทราบเกี่ยวกับการฆาตกรรมของเก-ดาลิยาห์ ๕ มีชาย 80 คน
มาจากเชเคม ชิโลห์ และสะมาเรีย ชายเหล่านั้นโกนเครา เสื้อผ้าที่สวมก็ขาด กรีดเนื้อ
ตัวเอง นำเครื่องธัญญบูชาและกำยานมาถวายที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ๖ อิชมาเอ
ลบุตรเนธานิยาห์ออกจากมิสปาห์มาพบพวกเขา และร้องไห้ขณะที่มาพบชายเหล่านั้นและ
พูดดังนี้ □เข้ามาสิ มาหาเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคาม□ ๗ เมื่อชายเหล่านั้นเข้าไปในเมือง อิชมา
เอลบุตรเนธานิยาห์กับคนของเขาจึงสังหารพวกเขาและโยนร่างลงในบ่อเก็บน้ำ ๘ แต่มี 10
คนในกลุ่มพูดกับอิชมาเอลว่า □อย่าฆ่าพวกเราเลย เพราะเรามีข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน
และน้ำผึ้งเก็บซ่อนไว้ในนา□ ดังนั้นเขาจึงไว้ชีวิตและไม่เอาชีวิตพวกเขาพร้อมกับเพื่อนร่วม
ทาง
๙ บ่อเก็บน้ำที่อิชมาเอลโยนร่างของพวกผู้ชายที่เขาได้สังหาร รวมทั้งร่างของเก-ดาลิยาห์
ด้วยนั้น เป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่ที่กษัตริย์อาสาให้ขุดไว้สำหรับป้องกันการโจมตีของบาอาชา
กษัตริย์ของอิสราเอล อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์โยนศพลงในบ่อจนเต็ม ๑๐ แล้วอิชมาเอล
ก็จับตัวประชาชนที่อยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย บรรดาธิดาของกษัตริย์และทุกคนที่เหลืออยู่
ที่มิสปาห์ ซึ่งเนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันได้มอบให้อยู่ใต้การดูแลของเก-ดาลิ
ยาห์บุตรอาหิคาม อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์จับตัวพวกเขาไปเป็นเชลย และเริ่มข้ามน้ำไป
ยังเขตแดนของชาวอัมโมน
๑๑ แต่เมื่อโยฮานานบุตรคาเรอัคและบรรดาผู้บัญชาการทราบเรื่องชั่วร้ายทั้งสิ้นที่อิชมา
เอลบุตรเนธานิยาห์ได้กระทำ ๑๒ พวกเขาจึงให้พรรคพวกของตนไปด้วยเพื่อต่อสู้กับอิชมา
เอลบุตรเนธานิยาห์ พวกเขาจู่โจมอิชมาเอลที่สระน้ำใหญ่ในกิเบโอน ๑๓ ครั้นประชาชนทั้ง
ปวงที่อยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮานานบุตรคาเรอัคและบรรดาผู้บัญชาการมาด้วยกัน พวก
เขาก็ดีใจมาก ๑๔ ดังนั้นประชาชนทั้งปวงที่อิชมาเอลได้ต้อนไปเป็นเชลยจากมิสปาห์จึงหัน
กลับไปร่วมกลุ่มกับโยฮานานบุตรคาเรอัค ๑๕ แต่อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์กับชาย 8 คน
หนีรอดไปจากโยฮานานได้ และไปหาชาวอัมโมน ๑๖ โยฮานานบุตรคาเรอัคและบรรดาผู้
บัญชาการที่อยู่กับเขา จึงพาประชาชนที่เหลือซึ่งรอดชีวิตจากมิสปาห์กลับมาหลังจากที่อิ
ชมาเอลบุตรเนธานิยาห์ได้ฆ่าเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคาม โยฮานานนำบรรดาทหาร ผู้หญิง
เด็ก และขันทีกลับจากกิเบโอน ๑๗ เขาเหล่านั้นไปอยู่ที่เกรูธ-คิมฮามใกล้เบธเลเฮม โดยที่
ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ ๑๘ เพื่อหลบหนีชาวเคลเดีย เขาเหล่านั้นกลัวชาวเคลเดีย ก็เพราะอิชมา
เอลบุตรเนธานิยาห์ได้ฆ่าเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคาม ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนแต่งตั้งให้เป็นผู้
ว่าราชการของแผ่นดิน

๔๒

การเตือนไม่ให้ไปอียิปต์

๑ ครั้นแล้วบรรดาผู้บัญชาการทั้งปวง โยฮานานบุตรคาเรอัค เยซานิยาห์บุตรโฮชายาห์
และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่ผู้ด้อยสุดจนถึงผู้มีอำนาจมากที่สุด ก็มาหาเยเรมีย์ผู้เผยคำ
กล่าวของพระเจ้า ๒ และพูดดังนี้ว่า □พวกเราอ้อนวอนขอความเมตตาจากท่าน ขอท่าน

โปรดอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ให้พวกเราเถิด เพื่อผู้คนทั้งหมดที่มีชีวิตเหลืออยู่นี้ เนื่องจากพวกเรามีชีวิตเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน อย่างที่ท่านก็เห็น ๓ เพื่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะได้ชี้ให้พวกเราเห็นว่า เราควรจะไปทางไหนและควรจะทำสิ่งใด
๔ เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าตอบพวกเขาว่า เราได้ยินคำขอของพวกท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ตามคำขอของท่าน และอะไรก็ตามที่พระผู้เป็นเจ้าตอบท่าน ข้าพเจ้าก็จะบอกพวกท่าน เราจะไม่นิ่งเฉย ๕ พวกเขาพูดกับเยเรมีย์ดังนี้ว่า ถ้าหากว่าพวกเราไม่กระทำตามทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสั่งให้ท่านมาแจ้งแก่พวกเรา ขอพระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานที่แท้จริงและสัตย์จริงที่ไม่มีใครฝ่าฝืนได้ ๖ ไม่ว่าจะเป็นการดีหรือร้าย พวกเราจะเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา พวกเราให้ท่านไปหาพระองค์ เพื่อทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดีกับพวกเรา เมื่อเราเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา
๗ หลังจาก 10 วันผ่านไป พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ ๘ และท่านเรียกประชุมกับโยฮานานบุตรคาเรอัค และบรรดาผู้บัญชาการที่อยู่กับเขา และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่ผู้ด้อยสุดจนถึงผู้มีอำนาจมากที่สุด ๙ และท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่ท่านให้ข้าพเจ้าไปเป็นตัวแทนเพื่อขอร้องขอความเมตตากล่าวดังนี้ ๑๐ ถ้าพวกเจ้าอยู่บนแผ่นดินนี้ต่อไป เราก็จะช่วยเสริมสร้างพวกเจ้าขึ้น เราจะไม่โค่นพวกเจ้าลง เราจะปลูกสร้างพวกเจ้า และจะไม่ถอนรากถอนโคน เราเสียใจที่เราให้ความวิบัติเกิดขึ้นกับพวกเจ้า ๑๑ ไม่ต้องกลัวกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่พวกเจ้ากลัว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ไม่ต้องกลัวเขาเพราะเราอยู่กับพวกเจ้า เพื่อช่วยพวกเจ้าให้ปลอดภัย และช่วยให้รอดจากมือของเขา ๑๒ เราจะให้ความเมตตาแก่เจ้า โดยที่เขาจะมีเมตตาต่อเจ้า และปล่อยให้เจ้าอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเองต่อไป ๑๓ แต่ถ้าพวกท่านพูดว่า พวกเราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้ และไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ๑๔ และถ้าท่านพูดว่า ไม่ พวกเราจะไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะไม่ต้องเผชิญกับสงคราม หรือได้ยินสัญญาณแตรงอน หรืออดอยากอาหาร พวกเราจะไปอาศัยอยู่ที่นั่น ๑๕ ท่านก็จงฟังคำของพระผู้เป็นเจ้าเถิด โอ ผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของยูดาห์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ ถ้าพวกเจ้าตั้งหน้าจะไปยังอียิปต์และเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น ๑๖ สงครามที่เจ้ากลัวก็จะตามเจ้าไปที่นั่น ที่แผ่นดินอียิปต์ และความอดอยากที่เจ้ากลัวจะตามหลังพวกเจ้าไปที่อียิปต์อย่างใกล้ชิด และพวกเจ้าจะตายที่นั่น ๑๗ ทุกคนที่ตั้งหน้าไปอียิปต์และเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่นจะตายเพราะสงคราม ความอดอยาก และโรคระบาด จะไม่มีใครเหลืออยู่ และไม่มีใครรอดพ้นจากความวิบัติที่เราจะให้เกิดขึ้นกับพวกเขาได้
๑๘ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ ความกริ้วและการลงโทษของเราที่มีต่อบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มเป็นเช่นไร การลงโทษของเราก็จะมีต่อพวกเจ้าเช่นนั้นเมื่อเจ้าไปยังอียิปต์ พวกเจ้าจะเป็นสิ่งที่คนสาปแช่ง เป็นที่น่าหวาดกลัว เป็นคำสาปแช่ง และเป็นที่หัวเราะเยาะ พวกเจ้าจะไม่เห็นที่นี่อีก ๑๙ โอ ผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของยูดาห์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวแก่พวกท่านดังนี้ อย่าไปที่อียิปต์ ขอให้รับทราบอย่างแน่นอนว่า วันนี้ข้าพเจ้าได้เตือนพวกท่านล่วงหน้าแล้วว่า ๒๐ พวกท่านได้หลงผิดขั้นถึงชีวิตของท่าน เพราะท่านให้ข้าพเจ้าไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน พวกท่านพูดว่า โปรดอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราเพื่อพวกเรา และอะไรก็ตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรากล่าว ก็ช่วยแจ้งแก่พวกเรา และพวกเราจะกระทำตาม ๒๑ และในวันนี้ ข้าพเจ้าได้แจ้งแก่พวกท่านแล้ว แต่พวกท่านไม่ได้เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ในเรื่องใดๆ ที่พระองค์ให้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน ๒๒ ฉะนั้น ท่านจงแน่ใจได้ว่า ท่านจะตาย

เพราะสงคราม ความอดอยาก และโรคระบาดในที่ซึ่งพวกท่านต้องการจะไปอาศัยอยู่□

๔๓

เยเรมีย์ถูกพาไปยังอียิปต์

๑ เมื่อเยเรมีย์พูดทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขาให้ประชาชนทั้งปวงฟังจบแล้ว คือทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าสั่งให้ท่านแจ้งแก่พวกเขา ๒ อาศาริยาห์บุตรโฮชายาห์ โยฮานานบุตรคาเรอัค รวมทั้งพวกผู้ชายใจยโสทุกคน ได้พูดกับเยเรมีย์ว่า □ท่านกำลังพูดเท็จ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราไม่ได้ส่งท่านให้มาพูดว่า □อย่าไปอาศัยอยู่ในอียิปต์□ ๓ แต่บารุคบุตรเนริยาห์ได้กระตุ้นท่านให้ขัดกับพวกเรา เพื่อมอบเราไว้ในมือของชาวเคลเดีย พวกเขาจะได้ฆ่าพวกเรา หรือไม่ก็จับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน□ ๔ ดังนั้น โยฮานานบุตรคาเรอัค บรรดาผู้บัญชาการ และประชาชนทั้งปวงไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า ด้วยการปฏิเสธที่จะอยู่ในยูดาห์ ๕ โยฮานานบุตรคาเรอัคและบรรดาผู้บัญชาการจึงพาผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของยูดาห์ทั้งหมดไปยังอียิปต์ ซึ่งพวกเขาเคยถูกขับไล่ไปยังประชาชาติทั้งปวงก่อนหน้านี้ และได้กลับมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ๖ ทั้งพวกผู้ชาย ผู้หญิง เด็กๆ บรรดาธิดาของกษัตริย์ และทุกๆ คนที่เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันปล่อยให้อยู่กับเก-ดาลิยาห์บุตรอาหิคามผู้เป็นบุตรของชาฟาน รวมทั้งเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และบารุคบุตรเนริยาห์ ๗ และพวกเขาทุกคนก็มาถึงทาปานเหสในแผ่นดินอียิปต์ เพราะไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า

๘ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ที่ทาปานเหสดังนี้ ๙ □จงหยิบก้อนหินขนาดใหญ่ไปซ่อนในปูนสอที่ถนนทางเข้าไปวังของฟาโรห์ในทาปานเหส และทำให้คนยูดาห์เห็น ๑๐ และจงพูดกับพวกเขาว่า □พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า ดูเถิด เราจะนำเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรามา และเราจะตั้งบัลลังก์ของเขาบนก้อนหินพวกนี้ที่เราได้ซ่อนไว้ และเขาจะแผ่ปะรำของเขาบนก้อนหิน ๑๑ เขาจะมาโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ผู้คนทั้งหลายที่ต้องตายด้วยโรคระบาดก็จะตายด้วยโรคระบาด ที่ต้องถูกจับเป็นเชลยก็จะถูกจับไปเป็นเชลย และที่ต้องตายจากการสู้รบก็จะตายจากการสู้รบ ๑๒ เขาจะเผาวิหารของปวงเทพเจ้าของอียิปต์ และจะขนรูปเคารพไป เขาจะกวาดล้างแผ่นดินอียิปต์จนเกลี้ยง อย่างผู้เลี้ยงดูฝูงแกะกำจัดตัวหมัดออกจากเสื้อคลุมของเขา และเขาจะกลับไปด้วยความมีชัย ๑๓ เขาจะพังเสาหินทีวิหารแห่งดวงอาทิตย์ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และเขาจะเผาวิหารทั้งหลายของปวงเทพเจ้า□ □

๔๔

การตัดสินลงโทษเรื่องรูปเคารพ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์เรื่องชาวยูดาห์ทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ที่มิกดล ทาปานเหส เมมฟิส และในแผ่นดินของปัทโรส ๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า □พวกเจ้าเห็นความพินาศที่เราทำให้เกิดขึ้นกับเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ดูเถิด ในวันนี้ เมืองเหล่านี้ถูกทิ้งเป็นทีร้าง และพังทลาย ๓ เพราะพวกเขาประพฤติชั่ว ยั่วโทสะเราด้วยการเผาเครื่องหอมและบูชาปวงเทพเจ้าซึ่งพวกเขาไม่รู้จัก แม้พวกเจ้าเองหรือบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ไม่รู้จัก ๔ เราได้ให้บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้ของเราทุกคนมาพูดกับพวกเจ้าอย่างไม่หยุดยั้งว่า □โอ อย่ากระทำสิ่งที่น่ารังเกียจที่เราเกลียดชังเช่นนี้□ ๕ แต่พวกเขาไม่ได้ฟังและไม่แม้แต่จะเงี่ยหูฟัง เพื่อหันจากความชั่วและไม่เผาเครื่องหอมแก่ปวงเทพเจ้า ๖ ฉะนั้น การลงโทษและความกริ้วของเราจึงได้หลั่งออกและพลุ่งขึ้นต่อเมืองต่างๆ ของยูดาห์และที่ถนนในเยรูซาเล็ม จนพัง

ทลายและกลายเป็นทีรกร้าง อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ๗ และบัดนี้ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ทำไมพวกเจ้าจึงกระทำความชั่วอันร้ายแรงเช่นนี้ให้
แก่ตนเอง ด้วยการตัดขาดจากผู้ชายและผู้หญิง เด็กและทารก จากท่ามกลางยูดาห์ โดย
ไม่ให้มีผู้ใดมีชีวิตเหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย ๘ ทำไมพวกเจ้าจึงยั่วโทสะเราด้วยสิ่งที่พวกเจ้า
ทำขึ้นด้วยมือของเจ้าเอง เผาเครื่องหอมแก่ปวงเทพเจ้าในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเป็นที พวก
เจ้ามาอาศัยอยู่ พวกเจ้าจะถูกตัดขาดและกลายเป็นทีสาปแช่งและเป็นทีหัวเราะเยาะใน
ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลก ๙ พวกเจ้าลืมความชั่วของบรรพบุรุษของตน
แล้วหรือ ความชั่วของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ความชั่วของภรรยาของพวกเขา ความชั่ว
ของพวกเจ้าเอง ความชั่วของภรรยาของพวกเจ้า ที่ได้กระทำในแผ่นดินของยูดาห์และที่
ถนนในเยรูซาเล็ม ๑๐ พวกเขาไม่ได้ถ่อมตนแม้กระทั่งในวันนี้ และไม่เกรงกลัวหรือดำเนิน
ตามกฎบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเราที่เรากำหนดไว้ให้เจ้าและบรรพบุรุษของพวกเจ้าปฏิบัติตาม

๑๑ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราตั้งใจ
จะให้เมืองนี้ประสบภัยอันตราย จะตัดขาดจากยูดาห์ทั้งหมด ๑๒ เราจะจัดการกับผู้ที่มีชี
วิตเหลืออยู่ของยูดาห์ คือพวกที่ตั้งหน้าไปยังแผ่นดินอียิปต์และเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และ
พวกเขาทุกคนจะต้องตาย พวกเขาจะตายจากการสู้รบ และจะตายเพราะความอดอยาก
ในแผ่นดินอียิปต์ นับตั้งแต่ผู้ด้อยสุดจนถึงผู้มีอำนาจมากที่สุด พวกเขาจะตายจากการสู้
รบและความอดอยาก และพวกเขาจะเป็นสิ่งที่คนสาปแช่ง เป็นทีน่าหวาดกลัว เป็นคำสาป
แช่ง และเป็นทีหัวเราะเยาะ ๑๓ เราจะลงโทษบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ อย่างที่
เราได้ลงโทษเยรูซาเล็ม ด้วยการสู้รบ ความอดอยาก และโรคระบาด ๑๔ จนกระทั่งผู้ที่มีชี
วิตเหลืออยู่ของยูดาห์ที่มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะไม่มีชีวิตรอด หรือหลบหนี หรือกลับ
ไปยังแผ่นดินยูดาห์ได้ พวกเขาอยากจะกลับไปอาศัยอยู่ที่ยูดาห์อีก แต่ก็จะกลับไปไม่ได้
ยกเว้นพวกลี้ภัยบางคนเท่านั้น

๑๕ ครั้นแล้ว ผู้ชายทุกคนที่ทราบว่าภรรยาของตนได้เผาเครื่องหอมแก่ปวงเทพเจ้า อี
กทั้งผู้หญิงทุกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ รวมเป็นกลุ่มใหญ่ ประชาชนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ที่ปัทโรสใน
แผ่นดินอียิปต์จึงตอบเยเรมีย์ดังนี้ว่า ๑๖ พวกเราจะไม่ฟังคำที่ท่านได้พูดกับเราในพระนาม
ของพระผู้เป็นเจ้า ๑๗ แต่พวกเราจะทำทุกสิ่งตามที่ได้บอกแล้วว่าเราจะทำ จะเผาเครื่อง
หอมแก่ราชินีแห่งสวรรค์ จะรินเครื่องดื่มบูชาให้แก่นาง อย่างที่พวกเราและบรรพบุรุษของ
เรา บรรดากษัตริย์และผู้นำของเราเคยทำในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และที่ถนนในเยรูซาเล็ม
เพราะในเวลานั้น พวกเรามีอาหารอย่างสมบูรณ์ เจริญรุ่งเรือง และไม่ได้ทุกข์ร้อนแต่อย่าง
ใด ๑๘ แต่นับจากเวลาที่พวกเราหยุดเผาเครื่องหอมแก่ราชินีแห่งสวรรค์ และหยุดรินเครื่อง
ดื่มบูชาให้แก่นาง พวกเราขาดทุกสิ่ง และตายจากการสู้รบและความอดอยาก ๑๙ บรรดา
ผู้หญิงพูดว่า เวลาที่พวกเราเผาเครื่องหอมและรินเครื่องดื่มบูชาให้แก่ราชินีแห่งสวรรค์
สามีของพวกเราไม่ทราบหรือว่า เราทำขนมเป็นรูปนางและรินเครื่องดื่มบูชาให้แก่นาง

๒๐ เยเรมีย์จึงพูดกับประชาชนทั้งปวงทั้งชายและหญิง กับประชาชนทุกคนที่ได้ตอบ
คำถามดังนี้ว่า ๒๑ พวกท่านและบรรพบุรุษของท่าน บรรดากษัตริย์และผู้นำของท่าน และ
ประชาชนในแผ่นดินได้เผาเครื่องหอมในเมืองต่างๆ ของยูดาห์และที่ถนนในเยรูซาเล็มนั้น
ท่านคิดว่า พระผู้เป็นเจ้าจำไม่ได้ หรือไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นหรือ ๒๒ พระผู้เป็นเจ้าทนต่อการก
ระทำอันชั่วร้ายและน่าชังที่พวกท่านปฏิบัติต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึง
ได้พังทลายและกลายเป็นทีรกร้าง และเป็นคำสาปแช่ง ปราศจากผู้อยู่อาศัย อย่างที่เป็น
อยู่ทุกวันนี้ ๒๓ เป็นเพราะพวกท่านได้เผาเครื่องหอมและทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า และไม่

เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า และไม่ดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำสั่งของพระองค์ ความวิบัตินี้จึงได้เกิดขึ้นกับพวกท่าน อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้□

๒๔ เยเรมีย์พูดกับประชาชนและผู้หญิงทั้งปวงว่า □คนของยูดาห์ทุกท่านที่อยู่ในแผ่นดิน
อียิปต์ ๒๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า พวกเจ้าและภรรยาของ
เจ้าได้กระทำตามที่ท่านเปิดปากประกาศ เมื่อเจ้าพูดว่า □พวกเราจะกระทำตามคำสัญญา
ที่ให้ไว้ คือเผาเครื่องหอมแก่ราชินีแห่งสวรรค์ และรินเครื่องดื่มบูชาแก่นาง□ ฉะนั้นเจ้าก็
จงรักษาและทำตามสัญญาของเจ้า□ ๒๖ ฉะนั้น คนของยูดาห์ทุกท่านที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์
จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ □ดูเถิด เราได้สาบานด้วยนามอัน
ยิ่งใหญ่ของเราว่า เราจะไม่ให้ชาวยูดาห์ผู้ใดทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์กล่าวใช้ชื่อของเราอีกว่า □
ตราบที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่มีชีวิตอยู่ฉันใด□ ๒๗ ดูเถิด เรากำลังดูว่า พวกเขาจะประสบภัย
อันตราย ไม่ใช่ความปลอดภัย คนของยูดาห์ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะตายจากการ
สู้รบและความอดอยาก จนกว่าไม่มีพวกเจ้าสักคนเหลืออยู่ ๒๘ และบรรดาผู้ที่หนีรอดจาก
การสู้รบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ และไปยังแผ่นดินของยูดาห์มีจำนวนน้อยมาก และผู้ที่
มีชีวิตเหลืออยู่ของยูดาห์ที่มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะรู้ว่า คำกล่าวของผู้ใดจะเป็นจริง
ของเราหรือของพวกเขา□ ๒๙ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า □สิ่งที่จะพิสูจน์ให้พวกเจ้าเห็น
ก็คือ เราจะลงโทษพวกเจ้าในที่นี้ เพื่อให้พวกเจ้ารู้ว่า เราจะให้ความวิบัติเกิดขึ้นกับพวก
เจ้าตามคำพูดของเราอย่างแน่นอน□ ๓๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า □ดูเถิด เราจะมอบ
ฟาโรห์โฮฟรากษัตริย์แห่งอียิปต์*ไว้ในมือของศัตรูของเขา และในมือของพวกที่ต้องการจะ
ฆ่าเขา อย่างที่เรามอบเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่ง
บาบิโลนผู้เป็นศัตรูของเขาและต้องการจะฆ่าเขา□

๔๕

ข้อความถึงบารุค

๑ ในปีที่สี่ของเยโฮยาคิมบุตรโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ หลังจากที่บารุคบุตรเนริยาห์ได้
บันทึกในหนังสือม้วนตามคำพูดของเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแล้ว เยเมรีย์บอกบา
รุคว่า ๒ □พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวแก่ท่านว่า บารุคเอ๋ย ๓ เจ้าพูดว่า □วิบัติ
ตกอยู่กับข้าพเจ้า เพราะนอกจากความเจ็บปวดแล้ว พระผู้เป็นเจ้ายังทำให้ข้าพเจ้าเศร้าใจ
อีก ข้าพเจ้าเหนื่อยล้าด้วยการคร่ำครวญ และไม่บรรเทาลงเลย□ ๔ เจ้าจงไปบอกเขาว่า พระ
ผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ □ดูเถิด เราจะโค่นสิ่งที่เราได้สร้าง และเราจะถอนรากสิ่งที่เราได้ปลูก
นั่นคือทั้งแผ่นดิน ๕ และเจ้าคิดว่าเจ้าจะพิเศษกว่าคนอื่นๆ หรือ อย่าคิดเลยเพราะว่า ดูเถิด
เรากำลังนำความวิบัติมาสู่ทุกชีวิต พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น แต่เราจะให้เจ้าเอาชีวิตหนี
รอดไปได้ ไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหนก็ตาม□ □

๔๖

การตัดสินลงโทษอียิปต์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ถึงเรื่องบรรดาประชาชาติว่า
๒ เกี่ยวกับอียิปต์ ในเรื่องกองทัพของฟาโรห์เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งถูกเนบูคัดเนส
ซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนตีพ่ายไป ที่คาร์เคมิชใกล้แม่น้ำยูเฟรติส ในปีที่สี่ของสมัยเยโฮยาคิ
มบุตรโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์*
๓ □จงเตรียมโล่และดั้งให้พร้อม

---

* **๔๔□๓๐** ท่านครองราชย์ระหว่าง 588-569 ปีก่อน ค□ศ□ * **๔๖□๒** 605 ปีก่อน ค□ศ□

เดินหน้าปะทะกับสงคราม
๔ โอ ทหารม้าเอ๋ย จงผูกอานม้า
และขึ้นขี่
ยืนประจำที่ของพวกเจ้าพร้อมด้วยหมวกเหล็ก
จงขัดหอกให้มันขลับ
และสวมเกราะของเจ้า
๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
เราเห็นอะไรนั่น
พวกเขาตกใจและหันกลับ
นักรบของพวกเขาถูกตีพ่ายไป
และรีบหนีเตลิดไป
โดยไม่หันหลัง
ดูน่าตกใจรอบด้าน

๖ แม้แต่พวกที่ฝีเท้าเร็วก็ยังหนีไม่พ้น
นักรบก็หนีไม่รอด
พวกเขาล้มลุกคลุกคลาน
อยู่ทางทิศเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส

๗ นี่คือใครที่ลุกขึ้นอย่างแม่น้ำไนล์
อย่างแม่น้ำที่เอ่อขึ้น
๘ อียิปต์ลุกขึ้นอย่างแม่น้ำไนล์
อย่างแม่น้ำที่เอ่อขึ้น
เขาพูดว่า เราจะลุกขึ้น เราจะท่วมทั้งโลก
เราจะทำลายเมืองต่างๆ และผู้อยู่อาศัยด้วย
๙ โอ ฝูงม้าเอ๋ย รุดหน้าเถิด
โอ สารถีเอ๋ย จงบุกเข้าไป
ให้นักรบเดินหน้าออกไป
พวกชาวคูชและชาวพูตผู้ถือตั้ง
พวกชาวลูดผู้ขมังธนู
๑๐ วันนั้นเป็นวันที่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่จะมา
วันแห่งการแก้แค้นของพระองค์
เพื่อแก้แค้นปฏิปักษ์ของพระองค์
ดาบจะฟาดฟันจนกว่าจะพอใจ
จนกว่าจะหยุดกระหายเลือดของพวกเขา
เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่จะมอบเครื่องบูชาบนแผ่นดิน
ที่ทิศเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส
๑๑ โอ ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย
จงขึ้นไปหายาทาแผลที่กิเลอาด
เจ้าได้ใช้ยาหลายขนานอย่างไร้ประโยชน์
คือแผลเจ้าจะไม่หายขาด
๑๒ บรรดาประชาชาติทราบว่าเจ้ารู้สึกละอายใจ
และทั้งโลกได้ยินเสียงร้องระทมของเจ้า
เพราะนักรบสะดุด
และต่างก็พากันหกล้ม

๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ถึงเรื่องเนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่มาโจมตีแผ่นดินอียิปต์
๑๔ จงประกาศในอียิปต์ และประกาศในมิกดล
ประกาศในเมมฟิสและในทาปานเหสว่า
จงยืนเตรียมตัวให้พร้อม
เพราะสงครามจะทำลายทุกสิ่งรอบข้างเจ้า
๑๕ ทำไมพวกนักรบของเจ้าจึงก้มหน้าลง
พวกเขายืนไม่ได้
เพราะ พระผู้เป็นเจ้าทำให้ล้มลง
๑๖ พระองค์ทำให้หลายคนสะดุด
และพวกเขาก็ล้มลง
และพูดต่อกันและกันว่า ลุกขึ้นเถิด พวกเรากลับไปหาชนชาติพวกเราเองเถิด
กลับไปยังถิ่นกำเนิดของพวกเรา
เพราะผู้กดขี่ข่มเหงจะฆ่าเรา
๑๗ เรียกฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า
ผู้ที่ทำเสียงดังหนวกหู
ปล่อยเวลาให้ผ่านไป

๑๘ กษัตริย์ผู้มีนามว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้
ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด
มีผู้หนึ่งที่จะมา
เขาเป็นดั่งภูเขาทาโบร์ที่ตระหง่านท่ามกลางเทือกเขา
และเป็นดั่งภูเขาคาร์เมลที่ใกล้ฝั่งทะเล
๑๙ โอ ผู้อยู่อาศัยของอียิปต์เอ๋ย
จงเตรียมข้าวของไปเป็นเชลยเถิด
เพราะเมมฟิสจะกลายเป็นที่รกร้าง
พังทลาย และไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่

๒๐ อียิปต์เป็นเช่นโคสาวตัวงาม
แต่กำลังถูกแมลงจากทิศเหนือกัดต่อย
๒๑ แม้แต่พวกทหารที่ถูกเกณฑ์ในประเทศ
ก็เป็นเหมือนลูกโคอ้วนพี
พวกเขาหันกลับและพากันหนีไปด้วย
พวกเขาไม่ยืนหยัดต่อสู้
เพราะวันแห่งความวิบัติของพวกเขาได้มาถึงแล้ว
เป็นเวลาที่พวกเขาถูกลงโทษ

๒๒ อียิปต์ทำเสียงขู่ฟู่เหมือนงูที่กำลังเลื้อยหนีไป
เพราะพวกศัตรูใช้กำลังบุก
และใช้ขวานเข้าโจมตีอียิปต์
เหมือนกับขวานที่ใช้ตัดต้นไม้
๒๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า
พวกเขาจะตัดป่าไม้ของอียิปต์จนเตียน
แม้ว่าป่าจะหนาทึบก็ตาม
เพราะพวกเขามีจำนวนมากกว่าฝูงตั๊กแตน

มากจนนับไม่ถ้วน
๒๔ ธิดาของอียิปต์จะละอายใจ
และอียิปต์จะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติจากทิศเหนือ
๒๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ ดูเถิด เรากำลังจะลงโทษ
อาโมนเทพเจ้าแห่งเธเบส และลงโทษฟาโรห์ บรรดาเทพเจ้าและกษัตริย์ของอียิปต์ และ
บรรดาผู้ที่ไว้วางใจในฟาโรห์ ๒๖ เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของพวกที่ต้องการฆ่าพวกเขา
ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและพวกผู้นำของเขา ต่อมาหลังจากนั้นอ
ียิปต์จะมีผู้คนอาศัยอยู่เหมือนกาลก่อนอีก พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๒๗ โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าไม่ต้องกลัว
โอ อิสราเอล เจ้าไม่ต้องตกใจ
เพราะว่าดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดปลอดภัยจากแผ่นดินที่ห่างไกล
และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่ไปอยู่เป็นเชลย
ยาโคบจะกลับไปและมีสันติสุขและความมั่นคง
และไม่มีใครที่จะทำให้เขากลัว
๒๘ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
เพราะเราอยู่กับเจ้า
เราได้ขับไล่เจ้าไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง
และเราจะทำลายพวกเขาให้สิ้นซาก
แต่เราจะไม่ทำลายเจ้าให้สิ้นซาก
เราจะลงโทษเจ้าอย่างยุติธรรม
เราจะไม่ปล่อยเจ้าไปโดยไม่ถูกลงโทษ

๔๗

การตัดสินลงโทษฟีลิสเตีย

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ถึงเรื่องชาวฟีลิสเตีย ก่อนที่
ฟาโรห์โจมตีกาซา
๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ดูเถิด กระแสน้ำกำลังไหลหลากจากทิศเหนือ
และจะกลายเป็นลุ่มน้ำที่ไหลล้น
จะท่วมแผ่นดินและทุกสิ่งในแผ่นดิน
คือเมืองและบรรดาผู้อยู่อาศัย
ผู้คนจะส่งเสียงร้อง
และทุกคนที่อยู่บนแผ่นดินจะร้องรำพัน
๓ จะมีเสียงกระทบของกีบม้า
เสียงรถศึกควบด้วยความเร็ว
ล้อรถส่งเสียงกระหึ่ม
พ่อๆ ไม่หันหลังกลับไปดูลูกๆ
มือของพวกเขาอ่อนปวกเปียก
๔ เพราะถึงวันที่จะให้ชาวฟีลิสเตีย
ทั้งหมดพินาศ
ให้กำจัดทุกคนที่มีชีวิตรอด
ซึ่งช่วยเหลือไทระและไซดอน
เพราะพระผู้เป็นเจ้ากำลังจะทำให้ชาวฟีลิสเตียพินาศ

คือผู้ที่ยังมีชีวิตเหลืออยู่ของเกาะคัฟโทร์
๕ กาซาจะอยู่ในสภาพที่โกนศีรษะให้ล้าน
อัชเคโลนก็ตายแล้ว
โอ ผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ในหุบเขา
เจ้าจะกรีดเนื้อตัวเองไปอีกนานแค่ไหน
๖ โอ ดาบของพระผู้เป็นเจ้า
เมื่อไหร่ดาบจึงจะเงียบลง
กลับเข้าไปอยู่ในฝักเถิด
หยุดและเงียบเถิด
๗ ดาบจะพักได้อย่างไร
ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าบัญชา
เมื่อพระองค์ได้สั่งให้ดาบโจมตี
อัชเคโลนและแถบชายฝั่งทะเล□

๔๘

การตัดสินลงโทษโมอับ

๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวถึงโมอับดังนี้
□วิบัติแก่ภูเขาเนโบ เพราะจะพังพินาศ
คีริยาทาอิมเผชิญกับความอับอายเพราะถูกยึด
ป้อมปราการเผชิญกับความอับอายและพังทลาย
๒ โมอับไม่เป็นที่ยกย่องอีกต่อไป
ศัตรูวางแผนโจมตีเฮชโบนให้พินาศด้วยการพูดว่า
□มาเถิด เรามาทำให้ประชาชาติของเขาล่มสลายลง□
โอ พวกคนบ้า พวกเจ้าด้วยที่จะถูกดับลง
พวกเจ้าจะถูกล่าด้วยดาบ

๓ จงฟังเสียงร้องจากโฮโรนาอิมว่า
□ที่รกร้างและความพินาศ□
๔ โมอับพินาศลง
เด็กๆ ส่งเสียงร้อง
๕ พวกเขาขึ้นไปยังลูฮีท
ขึ้นไปพลางร้องไห้ไป
พวกเขาได้ยินเสียงร้องที่เป็นทุกข์กับความพินาศ
เมื่อลงมาที่โฮโรนาอิม
๖ จงหนีไป เอาตัวรอดเถิด
เจ้าจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ในทะเลทราย
๗ เพราะเจ้าวางใจในพละกำลังและความมั่งมีของเจ้า
แม้แต่ตัวเจ้าเองก็จะถูกยึดด้วย
และเทพเจ้าเคโมชจะไปกับบรรดาปุโรหิตและผู้นำ
ที่ถูกจับไปเป็นเชลย
๘ ผู้ทำลายจะมาโจมตีทุกเมือง
ไม่มีเมืองใดที่จะรอดไปได้
หุบเขาจะเหี้ยนเตียน
ที่ราบจะถูกทำลาย
ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้

๙ ให้ปีกแก่โมอับ
เพื่อจะได้บินหนีไปได้
เมืองต่างๆ จะกลายเป็นที่รกร้าง
ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่
๑๐ ผู้ถูกสาปแช่งคือผู้ที่ไม่ทำงานของพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดกำลัง และผู้ถูกสาปแช่งคือผู้ที่ไม่ยอมฆ่าฟันพวกเขา
๑๑ โมอับอยู่อย่างสบายตั้งแต่ยังเยาว์
เหมือนเหล้าองุ่นที่ตกตะกอน
ไม่เคยถูกรินจากไหหนึ่งไปอีกไหหนึ่ง
ไม่เคยถูกจับไปเป็นเชลย
จึงมีรสชาติเหมือนเดิม
กลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง
๑๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า แต่วันนั้นกำลังจะมาถึง เราจะให้บรรดาผู้รินซึ่งจะรินโมอับอย่างรินเหล้าองุ่นจนหมดไห และทุบไหให้แตกละเอียด ๑๓ แล้วโมอับจะอับอายเพราะเทพเจ้าเคโมช เช่นเดียวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่อับอายเมื่อไว้วางใจในเบธเอล*
๑๔ เจ้าพูดได้อย่างไรว่า พวกเราเป็นวีรบุรุษ
และนักรบผู้กล้าหาญ
๑๕ โมอับและเมืองต่างๆ จะถูกบุกรุกและพังยับเยิน
และชายหนุ่มที่ถูกคัดเลือกแล้วได้ลงไปให้เขาสังหาร
กษัตริย์ผู้มีพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น
๑๖ ความวิบัติของโมอับใกล้เข้ามาแล้ว
และความทุกข์ทรมานของเขาจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
๑๗ ทุกคนที่อยู่รอบตัวโมอับจงเศร้าใจเถิด
และทุกคนที่ได้ยินกิตติศัพท์จงพูดว่า
คทาอันมีอานุภาพหักพังได้ถึงขนาดนี้
คทาอันสง่างาม

๑๘ ลงมาจากความสง่า
และนั่งลงบนฝุ่นทีแห้งผาก
โอ ธิดาที่อาศัยอยู่ในดีโบน
เพราะผู้ทำลายของโมอับได้ลงมาโจมตีเจ้า
เขาได้ทำลายเมืองต่างๆ ที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่งแล้ว
๑๙ โอ ผู้อยู่อาศัยของอาโรเออร์เอ๋ย
จงยืนดูที่ข้างทาง
จงถามผู้ชายที่วิ่งหนีและถามผู้หญิงที่หลบหนีว่า
เกิดอะไรขึ้น
๒๐ โมอับได้รับความอับอาย เพราะล่มสลายลงแล้ว
จงร้องรำพันและส่งเสียงร้อง
จงประกาศบอกที่ข้างแม่น้ำอาร์โนนว่า
โมอับพังยับเยินแล้ว
๒๑ การลงโทษมาถึงที่ราบสูง ถึงโฮโลน ยาซาห์ และเมฟาอาท ๒๒ ดีโบน เนโบ และเบธดิบลาธาอิม ๒๓ คีริยาทาอิม เบธกามุล เบธเมโอน ๒๔ เคริโอท โบสราห์ และทุกเมืองของแผ่น

* ๔๘๑๓ 1 พงศ์กษัตริย์ 12:28,29; มัทธิว 23:35

ดินโมอับ ทั้งใกล้และไกล ๒๕ พละกำลังของโมอับสูญสิ้น ไม่สามารถต่อสู้ได้อีกแล้ว พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๒๖ จงทำให้โมอับเมา เพราะเขายกเหิมต่อพระผู้เป็นเจ้า โมอับจะเกลือกกลิ้งในอาเจียนของตนเอง และจะเป็นที่หัวเราะเยาะ ๒๗ เจ้าหัวเราะเยาะอิสราเอลมิใช่หรือ เขาถูกจับว่าเป็นขโมยหรือ เวลาที่เจ้าพูดถึงเขา เจ้าจึงได้ส่ายหัว

๒๘ โอ บรรดาผู้อาศัยอยู่ในโมอับ
จงไปจากเมือง และอยู่ในโพรงหิน
เป็นเหมือนนกเขาที่ทำรังบนริมผา
๒๙ เราทราบถึงความหยิ่งยโสของโมอับ
โมอับยโสมาก
จองหอง เย่อหยิ่ง ทะนงตัว
และคิดว่าตนเลิศนัก
๓๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
เรารู้ถึงความยโสโอหังของโมอับ
การโอ้อวดของเขาไร้ประโยชน์
การกระทำของเขาไม่เกิดประโยชน์อันใด
๓๑ ฉะนั้น เราร้องรำพันให้แก่ทุกคนในโมอับ
เราส่งเสียงร้องให้แก่ชาวโมอับ
เราร้องคร่ำครวญให้แก่ผู้คนของคีร์เฮเรส
๓๒ โอ เถาของสิบมาห์
เราร้องไห้ ให้เจ้ามากกว่าร้องให้แก่ยาเซอร์
กิ่งก้านของเจ้าแผ่ข้ามทะเลออกไป
จนถึงทะเลแห่งยาเซอร์
ผู้ทำลายได้ทำความเสียหาย
แก่ผลไม้ฤดูร้อนและผลองุ่นของเจ้า
๓๓ ความยินดีและร่าเริงใจถูกริบไป
จากแผ่นดินอันอุดมของโมอับ
เราได้ทำให้เครื่องสกัดเหล้าองุ่นหยุดสกัด
ไม่มีผู้ใดย่ำองุ่นด้วยเสียงตะโกนแห่งความยินดี
เสียงตะโกนไม่ใช่เสียงแห่งความยินดี
๓๔ เสียงร้องของพวกเขาดังขึ้นจากเฮชโบนจนถึงเอเลอาเลห์และยาฮาส จากโศอาร์ไปจนถึงโฮโรนาอิมและเอกลัทเชลีชิยาห์ เพราะน้ำในนิมริมแห้งเหือด ๓๕ และเราจะทำให้ผู้มอบเครื่องสักการะที่สถานบูชาบนภูเขาสูงและเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าของเขาหยุดกระทำในโมอับ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๓๖ ฉะนั้น ใจของเราโอดครวญถึงโมอับเหมือนเสียงขลุ่ย ใจของเราโอดครวญเหมือนเสียงขลุ่ยถึงผู้คนของคีร์เฮเรส ฉะนั้นความมั่งมีที่พวกเขาได้มาก็สาบสูญแล้ว

๓๗ ด้วยว่าศีรษะของทุกคนถูกโกน และเคราก็ถูกโกน มือของทุกคนถูกกรีด และใช้ผ้ากระสอบคาดเอว ๓๘ มีแต่เสียงร้องรำพันบนดาดฟ้าหลังคาบ้านของโมอับและที่ลานชุมนุม เพราะเราได้ทำให้โมอับเป็นอย่างภาชนะแตกที่ไม่มีใครต้องการ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๓๙ มันแตกมากอะไรเช่นนี้ ฟังพวกเขาร้องรำพัน โมอับได้หันหลังกลับด้วยความอดสู ดังนั้นโมอับจึงกลายเป็นที่หัวเราะเยาะ และน่าหวาดกลัวต่อทุกคนที่อยู่รอบข้าง

๔๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
ดูเถิด ผู้หนึ่งจะบินโฉบมาเหมือนนกอินทรี

และกางปีกออกโจมตีโมอับ
๔๑ เมืองต่างๆ และป้อมปราการ
ที่คุ้มกันอย่างแข็งแกร่งจะถูกยึด
ใจของบรรดานักรบของโมอับจะ
เป็นอย่างใจของผู้หญิงที่เจ็บครรภ์
๔๒ โมอับจะถูกทำลายและจะไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป
เพราะเขาฮึกเหิมต่อพระผู้เป็นเจ้า
๔๓ โอ ผู้อยู่อาศัยของโมอับเอ๋ย
ความน่ากลัว หลุมพราง และกับดักอยู่ตรงหน้าเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๔๔ ผู้ใดก็ตามที่หนีจากความน่ากลัว
ก็จะตกในหลุมพราง
และผู้ที่ปีนออกจากหลุมพราง
ก็จะถูกจับในกับดัก
เพราะเราจะให้โมอับประสบสิ่งเหล่านี้
ซึ่งเป็นปีแห่งการลงโทษพวกเขา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๔๕ บรรดาผู้ลี้ภัยหยุดแน่นิ่ง
ในร่มเงาของเฮชโบน
ด้วยว่า มีไฟลุกจากเฮชโบน
เปลวไฟจากบ้านของสิโหน
ไฟได้ทำลายหน้าผากของโมอับ
และกะโหลกของพวกที่ส่งเสียงโอ้อวด
๔๖ โอ โมอับเอ๋ย วิบัติจงเกิดแก่เจ้า
ชนชาติของเทพเจ้าเคโมชถูกทำลาย
บรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย
และบุตรหญิงของเจ้าถูกจับกุม
๔๗ แต่เรายังจะทำให้ความมั่งมีของโมอับ
คืนสู่สภาพเดิมในภายหลัง พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
การตัดสินลงโทษโมอับเป็นไปตามนั้น

๔๙

การตัดสินลงโทษอัมโมน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงชาวอัมโมนดังนี้
อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ
เขาไม่มีทายาทหรือ
ทำไมเทพเจ้ามิลโคมที่พวกเขานมัสการจึงได้ยึดดินแดนของกาด
และประชาชนก็ปักหลักอยู่ที่เมืองต่างๆ ของกาด
๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
ดูเถิด ใกล้จะถึงเวลาแล้วที่เราจะทำให้ทั่วทั้งรับบาห์
เมืองหลวงของชาวอัมโมนมีเสียงสู้รบ
และเมืองจะสลักหักพังเป็นกองพะเนิน

หมู่บ้านจะถูกไฟเผา
แล้วอิสราเอลจะยึดดินแดน
กลับคืนจากผู้ที่ยึดไปจากเขา□
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

๓ □โอ เฮชโบนเอ๋ย เมืองอัยถูกพังพินาศ
โอ บุตรหญิงของรับบาห์เอ๋ย
ส่งเสียงร้องและสวมผ้ากระสอบเถิด
ร้องโหยไห้และวิ่งไปมาในบริเวณกำแพงเมืองเถิด
เพราะมิลโคมจะไปเป็นเชลย
ร่วมกับบรรดาปุโรหิตและผู้นำของเขา
๔ โอ บุตรหญิงที่ไม่ภักดีเอ๋ย
ทำไมเจ้าจึงโอ้อวดหุบเขาของเจ้า
หุบเขาอันอุดมสมบูรณ์
เจ้าไว้วางใจในความมั่งมีเมื่อพูดว่า
□ใครจะมาโจมตีเราได้□ □
๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า
□ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าหวาดกลัว
จากทุกสิ่งที่อยู่รอบข้างเจ้า
และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป
ทุกคนจะรีบหนีไปโดยไม่ห่วงหน้าห่วงหลัง
จะไม่มีผู้ใดรวบรวมพลังคนเข้าด้วยกันอีก
๖ แต่ในภายหลัง เราจะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของอัมโมน กลับคืนสู่สภาพเดิม□ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

การตัดสินลงโทษเอโดม

๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวถึงเอโดมดังนี้
□ไม่มีผู้มีสติปัญญาในเทมานอีกเลยหรือ
ไม่มีคำปรึกษาจากคนฉลาดรอบคอบอีกหรือ
สติปัญญาของพวกเขาสูญหายไปแล้วหรือ
๘ โอ บรรดาผู้อยู่อาศัยในเดดานเอ๋ย
จงหันกลับและหนีไป ไปซ่อนตัวในถ้ำ
เพราะเราจะนำความวิบัติมาสู่พงศ์พันธุ์ของเอซาว*
ในเวลาที่เราลงโทษเขา
๙ ถ้าพวกคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า
พวกเขาจะเก็บองุ่นจนเกลี้ยงเถาหรือ
ถ้าพวกขโมยมาในเวลากลางคืน
พวกเขาจะขโมยเท่าที่พวกเขาต้องการมิใช่หรือ
๑๐ แต่เราได้ริบทุกสิ่งไปจากพงศ์พันธุ์ของเอซาวจนหมดสิ้น
เราได้รื้อแหล่งที่ซ่อนตัวของเขา
และเขาไม่สามารถหลบหนีไปได้
บุตรหลานของเขาจะสิ้นชีวิต
รวมทั้งพี่น้องและเพื่อนบ้านของเขา
ไม่มีใครเหลือสักคน

---

* **๔๙□๘** ปฐมกาล 25:30

๑๑ ปล่อยเด็กกำพร้าไว้ เราจะปกป้องชีวิตพวกเขา
และให้แม่ม่ายของพวกเจ้าไว้วางใจเรา
๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ ถ้าบรรดาผู้ที่ไม่สมควรจะถูกลงโทษ ต้องถูกลงโทษ แล้วเจ้าจะพ้นจากการลงโทษหรือ เจ้าจะไม่พ้นจากการลงโทษ แต่เจ้าจะถูกลงโทษ ๑๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า เพราะเราได้สาบานแล้วว่า เมืองโบสราห์จะเป็นทีน่าหวาดกลัว เป็นทีหัวเราะเยาะ เป็นทีรกร้าง และเป็นคำสาปแช่ง และเมืองต่างๆ จะเป็นทีรกร้างตลอดไป
๑๔ ข้าพเจ้าได้รับข้อความจากพระผู้เป็นเจ้า
และผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งถูกส่งให้ไปยังบรรดาประชาชาติ เพื่อบอกดังนี้ว่า
จงเรียกประชุมกองทัพเข้าด้วยกัน
ไปต่อต้านเอโดมและพร้อมที่จะสู้รบ
๑๕ ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าด้อยในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ทุกคนจะดูหมิ่นเจ้า
๑๖ ความน่ากลัวของเจ้าที่มีต่อผู้อื่น
และใจหยิ่งยโสของเจ้าได้ลวงเจ้าแล้ว
เจ้าอาศัยอยู่ในซอกหิน
อยู่บนภูเขาสูง
แม้ว่าเจ้าจะทำรังของเจ้าให้อยู่สูงเท่ากับรังนกอินทรี
เราก็จะทำให้เจ้าลงมาจากที่นั่น
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๗ เอโดมจะกลายเป็นทีน่าหวาดกลัว ทุกคนที่ผ่านไปก็จะหวาดผวาและเหน็บแนมเพราะความวิบัติทั้งสิ้น ๑๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เช่นเดียวกับเวลาที่โสโดมและโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบข้างถูกทำลาย† จะไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น จะไม่มีบุตรมนุษย์คนใดเดินทางผ่านไปที่นั่นอีก ๑๙ ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเป็นเหมือนสิงโตที่ขึ้นมาจากป่าที่ข้างแม่น้ำจอร์แดน มายังทุ่งอันเขียวชอุ่ม เราจะทำให้เขาเตลิดหนีไปจากที่นั่นทันที และเราจะแต่งตั้งผู้ที่เราเลือกให้ปกครองชาตินั้น ใครจะเป็นเหมือนเรา ใครจะท้าทายเรา ไม่มีผู้เลี้ยงดูฝูงแกะคนใดที่จะขัดขวางเราได้ ๒๐ ฉะนั้น จงฟังว่า พระผู้เป็นเจ้าได้วางแผนทำอย่างไรต่อเอโดม และพระองค์ประสงค์จะทำอย่างไรต่อบรรดาผู้อยู่อาศัยของเทมาน แม้แต่พวกเด็กน้อยในฝูงก็จะถูกลากตัวไป พระองค์จะทำลายทุ่งหญ้าของพวกเขาอย่างแน่นอนก็เพราะพวกเขา ๒๑ เมื่อพวกเอโดมล้ม แผ่นดินโลกจะสั่นสะเทือน เสียงร้องของพวกเขาจะเป็นทีได้ยินไปจนถึงทะเลแดง ๒๒ ดูเถิด ผู้หนึ่งจะลุกขึ้นและบินโฉบมาอย่างนกอินทรี และกางปีกออกโจมตีโบสราห์ และใจของบรรดานักรบของเอโดมจะเป็นอย่างใจของผู้หญิงที่เจ็บครรภ์

การตัดสินลงโทษดามัสกัส

๒๓ พระองค์กล่าวถึงดามัสกัสว่า
เมืองฮามัทและอาร์ปัดต้องอับอาย
เพราะพวกเขาได้ทราบข่าวร้าย
พวกเขาท้อใจด้วยความกลัว
และวิตกเหมือนทะเลที่ปั่นป่วนอย่างไม่หยุดยั้ง
๒๔ ดามัสกัสกลายเป็นพวกอ่อนแอ
และหันหลังเตลิดหนี
ตื่นตระหนกเป็นที่สุด

---

† **๔๙๑๘** ปฐมกาล 19:24,25

เป็นทุกข์และปวดร้าวยิ่งนัก
ราวกับหญิงที่เจ็บครรภ์
๒๕ เมืองที่มีชื่อเสียง เมืองแห่งความยินดีของเรา
ถูกทอดทิ้งเสียแล้ว
๒๖ ฉะนั้น ชายหนุ่มของเมืองจะล้มตายที่ถนนหนทาง
และทหารทั้งปวงจะถูกสังหารในวันนั้น
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น
๒๗ และเราจะจุดไฟให้ลุกกำแพงเมืองดามัสกัส
และไฟจะเผาผลาญวังของเบนฮาดัด

การตัดสินลงโทษเคดาร์และฮาโซร์

๒๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวถึงเคดาร์และอาณาจักรของฮาโซร์ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนโจมตีดังนี้
จงลุกขึ้นบุกและโจมตีเคดาร์
กำจัดประชาชนที่อยู่ในเขตตะวันออก
๒๙ พวกเขาจะยึดกระโจมและฝูงแพะแกะ
และจะขนไปเป็นของตน
รวมทั้งม่าน สินค้าทั้งสิ้น และอูฐ
และจะตะโกนต่อพวกเขาว่า
ความน่ากลัวอยู่รอบด้าน
๓๐ โอ บรรดาผู้อยู่อาศัยของฮาโซร์เอ๋ย
จงวิ่งหนีไปให้ไกล ไปซ่อนตัวในถ้ำ
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น
เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้วางแผนโจมตีเจ้า
และมียุทธวิธีที่จะบุกรุกเจ้า

๓๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศว่า
จงลุกขึ้นบุกและโจมตีประชาชาติหนึ่งที่นิ่งนอนใจ
และอยู่กันอย่างปลอดภัย
ไม่มีประตูเมืองหรือดาลประตู
อยู่อย่างโดดเดี่ยว
๓๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ว่า
ฝูงอูฐของพวกเขาจะถูกปล้น
ฝูงโคจะเป็นสิ่งที่ศัตรูริบไป
เราจะทำให้พวกที่ตัดผมที่จอนหู
ต้องกระจัดกระจายออกไป
เราจะให้พวกเขาประสบความวิบัติจากรอบด้าน
๓๓ ฮาโซร์จะกลายเป็นทีอยู่ของหมาใน
เป็นทีรกร้างไปตลอดกาล
จะไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น
จะไม่มีผู้ใดเดินทางผ่านไปที่เมืองนั้นอีก

การตัดสินลงโทษเอลาม

๓๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ถึงเอลาม ในต้นรัชสมัยของ
เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
๓๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ ดูเถิด เราจะหักคันธนูของเอลาม ซึ่งเป็นพลัง
สำคัญของพวกเขา ๓๖ และเราจะทำให้ลมทั้ง 4 ทิศจากทุกมุมสวรรค์กระหน่ำลงที่เอลาม
และเราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วทุกสารทิศ และทุกประชาชาติจะมีผู้ลี้ภัยของ
เอลาม ซึ่งระหกระเหินไปอยู่ด้วย ๓๗ เราจะทำให้เอลามตกใจกลัวต่อหน้าศัตรูและพวก
ที่ต้องการจะฆ่าพวกเขา พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ เราจะนำความพินาศอันเกิดจาก
ความกริ้วของเรามาสู่พวกเขา เราจะส่งคนมาสังหารพวกเขาจนกว่าเราจะกำจัดพวกเขา
จนหมดสิ้น ๓๘ และเราจะให้บัลลังก์ของเราอยู่ที่เอลาม และกำจัดกษัตริย์และบรรดาผู้นำ
ของพวกเขา พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๓๙ แต่ในภายหลัง เราจะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของเอลามคืนสู่สภาพเดิม พระผู้
เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๕๐

การตัดสินลงโทษบาบิโลน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ถึงบาบิโลน เรื่องแผ่นดินของ
ชาวเคลเดียดังนี้
๒ จงประกาศในท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้ทราบ
จงติดป้ายประกาศ
อย่านิ่งเฉย แต่จงพูดว่า
บาบิโลนถูกยึด
เทพเจ้าเบลเผชิญกับความอับอาย
เทพเจ้าเมโรดัคก็ตกใจกลัว
รูปเคารพของบาบิโลนถูกทำให้เป็นที่น่าอับอาย
รูปเคารพตกใจกลัว
๓ ประชาชาติหนึ่งจากทิศเหนือได้มาโจมตีบาบิโลน และจะทำให้แผ่นดินเป็นทีรกร้าง จะ
ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ ทั้งมนุษย์และสัตว์จะเตลิดหนีไป
๔ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ในครั้งนั้น และในเวลานั้น ประชาชนของอิสราเอลและ
ยูดาห์จะพากันร้องไห้ และเขาทั้งหลายจะมาแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา
๕ พวกเขาจะถามถึงทางไปยังศิโยน และมุ่งหน้าไปทางทิศนั้น พลางพูดว่า มาเถิด ให้พวก
เรากลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า เข้าร่วมพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์ที่จะไม่มีวันเลิกล้างอีก
๖ ชนชาติของเราเป็นแกะที่หลงหาย บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของพวกเขาได้นำพวกเขา
ให้หลงผิด ซึ่งทำให้หันกลับไปเตร่บนภูเขา พวกเขาระหกระเหินขึ้นลงบนภูเขาและเนินเขา
จนลืมที่พักพิงของตน ๗ ทุกคนที่พบพวกเขาก็โจมตีเขา บรรดาศัตรูของพวกเขาพูดว่า
พวกเราไม่ผิด เพราะพวกเขาได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้กอปรด้วยความชอบ
ธรรม ผู้เป็นที่พักพิงของพวกเขา พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นความหวังของบรรพบุรุษของพวก
เขา
๘ จงหนีออกไปจากบาบิโลน และออกไปจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นอย่าง
บรรดาแพะตัวผู้ที่รุดหน้าฝูงออกไป ๙ ดูเถิด เราจะกระตุ้นให้บรรดาประชาชาติที่ยิ่งใหญ่
ซึ่งร่วมกันมาจากดินแดนทางเหนือ และพวกเขาจะเรียงหน้ากันมาโจมตีและยึดบาบิโลน
ลูกธนูของพวกเขาเป็นเหมือนนักรบผู้ชำนาญที่ไม่เคยพลาด ๑๐ เคลเดียจะถูกปล้น ทุกคน
ที่ปล้นบาบิโลนจะได้จนพอใจ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๑ โอ พวกเจ้าปล้นสิ่งที่เป็นของชนชาติเรา

แม้เจ้าร่าเริงใจ แม้เจ้ายินดี
แม้เจ้าร่าเริงดั่งโคสาวในทุ่งหญ้า
และทำเสียงร้องเหมือนม้าตัวผู้สำหรับทำพันธุ์
๑๒ เมืองอันเป็นเสมือนมารดาของเจ้าจะเป็นที่น่าอับอาย
และผู้ที่ตั้งครรภ์เจ้าจะถูกดูหมิ่น
ดูเถิด เมืองนั้นจะด้อยที่สุดในบรรดาประชาชาติ
จะเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นที่แห้งแล้ง และเป็นทะเลทราย
๑๓ เป็นเพราะความโกรธเกรี้ยวของพระผู้เป็นเจ้า เมืองนั้นจะไม่มีผู้อาศัยอยู่
แต่จะเป็นที่รกร้างอย่างน่าตกใจ
ทุกคนที่ผ่านบาบิโลนไปก็จะหวาดผวา
และเหน็บแนมเพราะความวิบัติทั้งสิ้น
๑๔ จงเรียงหน้ากันมาโจมตีให้รอบบาบิโลน
พวกเจ้าทุกคนที่โก่งคันธนู
จงยิงใส่บาบิโลนโดยไม่ยับยั้ง
เพราะเมืองนั้นได้กระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า
๑๕ จงร้องตะโกนใส่บิบาโลนโดยรอบด้าน
เมืองที่ยอมจำนน
หอคอยของเมืองล้มแล้ว
กำแพงเมืองถล่มลง
ด้วยว่า นี่คือการแก้แค้นของพระผู้เป็นเจ้า
จงแก้แค้นพวกเขา
กระทำต่อพวกเขาเช่นเดียวกับที่พวกเขาได้กระทำต่อผู้อื่น
๑๖ อย่าให้ผู้ใดหว่านเมล็ดในบาบิโลน
และอย่าให้ผู้ใดเก็บเกี่ยวในฤดูเก็บเกี่ยว
เพราะดาบของผู้กดขี่ข่มเหง
ทุกคนจะกลับไปยังชนชาติของตน
และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน
๑๗ อิสราเอลเป็นแกะที่ถูกสิงโตไล่ล่า กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเป็นคนแรกที่โจมตี และบัดนี้
คนสุดท้ายคือเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่แทะกระดูกพวกเขา๑๘ ฉะนั้น พระผู้
เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังจะนำการลงโทษมา
สู่กษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของเขา เช่นเดียวกับที่เราลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
แล้ว ๑๙ เราจะทำให้อิสราเอลคืนสู่ทุ่งหญ้าเดิมของเขา และเขาจะมีอาหารกินบนภูเขาคาร์
เมลและในบาชาน และเขาจะอิ่มหนำจนพอใจบนเนินเขาของเอฟราอิมและกิเลอาด
๒๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า ในครั้งนั้น และในเวลานั้น จะมีการค้นหาความชั่วใน
อิสราเอลแต่จะไม่พบ และจะไม่พบบาปในยูดาห์เช่นกัน เพราะเราจะยกโทษให้แก่บรรดาผู้
ที่เราไว้ชีวิตซึ่งมีเหลืออยู่จำนวนหนึ่ง
๒๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
จงขึ้นไปโจมตีแผ่นดินของเมราทาอิม
และโจมตีบรรดาผู้อยู่อาศัยของเปโขด
ฆ่าและถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
และจงทำตามที่เราได้บัญชาเจ้า
๒๒ เสียงสู้รบเป็นที่ได้ยินในแผ่นดิน
มีเสียงของความพินาศครั้งใหญ่

๒๓ ค้อนที่ทุบทั่วทั้งโลกถูกกำราบ
และหักเป็นเสี่ยงๆ
บาบิโลนได้กลายเป็นทีน่าหวาดกลัว
ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงอะไรเช่นนี้
๒๔ โอ บาบิโลนเอ๋ย เราได้วางกับดักเจ้า
และเจ้าก็ติดกับดักโดยไม่รู้ตัว
เจ้าถูกจับได้
เพราะเจ้าคัดค้านพระผู้เป็นเจ้า
๒๕ พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดคลังอาวุธ
และนำอาวุธแห่งความขัดเคืองของพระองค์ออกมา
ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่มีสิงหนึ่งที่ต้องทำ
ในแผ่นดินของชาวเคลเดีย
๒๖ จงมาโจมตีพวกเขาจากทุกสารทิศ
จงเปิดโรงสีของเมือง
สุมของที่ริบได้เหมือนสุมธัญพืชให้เป็นกองพะเนิน
และทำให้พวกเขาพินาศ
อย่าให้มีผู้ใดมีชีวิตเหลืออยู่เลย
๒๗ ฆ่าบรรดาทหารหนุ่มทุกคน
ให้พวกเขาลงไปถูกประหาร
วิบัติจงเกิดแก่พวกเขา เพราะวันของเขามาถึงแล้ว
เป็นเวลาแห่งการลงโทษพวกเขา
๒๘ เสียงของบรรดาผู้ลี้ภัยจากแผ่นดินบาบิโลน เพื่อประกาศในศิโยนถึงการแก้แค้นของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา แก้แค้นให้พระวิหารของพระองค์
๒๙ จงบอกนักธนูที่โจมตีบาบิโลน ทุกคนที่ง้างคันธนู ตั้งค่ายรอบเมือง อย่าปล่อยให้ผู้ใดหลบหนีไปได้ กระทำกลับคืนตามที่เมืองนั้นได้กระทำต่อผู้อื่น เพราะเมืองนั้นยโสและไม่ยอมเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล ๓๐ ฉะนั้น ชายหนุ่มของเมืองจะล้มตายที่ถนนหนทาง และทหารทั้งปวงจะถูกสังหารในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๓๑ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้
โอ ผู้หยิ่งยโสเอ๋ย ดูเถิด เราจะโจมตีเจ้า
เพราะวันของเจ้ามาถึงแล้ว
เป็นเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า
๓๒ ผู้หยิ่งยโสจะสะดุดและล้มลง
โดยไม่มีใครพยุงเขาให้ลุกขึ้น
และเราจะจุดไฟให้ลุกในเมืองต่างๆ ของเขา
และไฟจะเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่รอบข้าง
๓๓ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า ชาวอิสราเอลถูกกดขี่ข่มเหง ชาวยูดาห์ก็เช่นกัน บรรดาผู้ที่จับตัวพวกเขาไปก็ได้กุมตัวไว้อย่างใกล้ชิด ไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป ๓๔ ผู้ไถ่ของพวกเขาแข็งแกร่ง พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาคือพระนามของพระองค์ พระองค์จะปกป้องพวกเขาอย่างแน่นอน เพื่อพระองค์จะให้แผ่นดินโลกได้หยุดพัก แต่บรรดาผู้อาศัยอยู่ในบาบิโลนจะไม่ได้หยุดพัก
๓๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
ดาบห้ำหั่นชาวเคลเดีย
ห้ำหั่นบรรดาผู้อาศัยอยู่ในบาบิโลน

และห้ำหั่นบรรดาผู้นำและผู้เรืองปัญญา
๓๖ ดาบห้ำหั่นบรรดาผู้ทำนายเท็จ
เพื่อให้เห็นว่าพวกเขาเป็นคนโง่เขลา
ดาบห้ำหั่นบรรดานักรบ
เพื่อทำให้พวกเขาตกใจกลัว
๓๗ ดาบห้ำหั่นม้าและรถม้าของบาบิโลน
และห้ำหั่นพวกทหารต่างชาติท่ามกลางเมือง
เพื่อพวกเขาจะได้กลายเป็นคนอ่อนแอเหมือนผู้หญิง
ดาบห้ำหั่นสมบัติทั้งหมดของเมืองด้วยการปล้น
๓๘ ให้เมืองนั้นแห้งแล้ง
เนื่องจากแหล่งน้ำที่แห้งเหือด
เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพ
พวกเขาลุ่มหลงในรูปบูชา
๓๙ ฉะนั้น สัตว์ในทะเลทรายจะอยู่กับสุนัขป่าที่บาบิโลน รวมทั้งนกกระจอกเทศด้วย เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอีกต่อไป จะไม่มีผู้ใดอยู่อาศัยทุกชั่วอายุคน ๔๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า เช่นเดียวกับเวลาที่พระเจ้าทำลายโสโดมและโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบข้าง จะไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น จะไม่มีบุตรมนุษย์คนใดเดินทางผ่านไปที่นั่นอีก
๔๑ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมา
จากดินแดนทางเหนือ
ประชาชาติที่มีอำนาจชาติหนึ่งและมีกษัตริย์จำนวนมากกำลังเตรียมศึก
จากแดนไกลสุดของแผ่นดินโลก
๔๒ พวกเขาหยิบคันธนูและหอก
เป็นพวกที่โหดร้ายปราศจากความเมตตา
เสียงของพวกเขาเป็นเหมือนเสียงทะเลครืนครั่น
ขี่ม้าราวกับคนที่พร้อมจะโจมตีเจ้า
โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย

๔๓ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินถึงเรื่องนั้น
มือของเขาอ่อนปวกเปียก
ความหวาดหวั่นครอบงำเขา
และเจ็บปวดราวกับหญิงเจ็บครรภ์
๔๔ ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเป็นเหมือนสิงโตที่ขึ้นมาจากป่าที่ข้างแม่น้ำจอร์แดน มายังทุ่งอันเขียวชอุ่ม เราจะทำให้พวกเขาเตลิดหนีไปจากที่นั่นทันที และเราจะแต่งตั้งผู้ที่เราเลือกให้ปกครองชาตินั้น ใครจะเป็นเหมือนเรา ใครจะท้าทายเรา ไม่มีผู้เลี้ยงดูฝูงแกะคนใดที่จะขัดขวางเราได้ ๔๕ ฉะนั้น จงฟังว่า พระผู้เป็นเจ้าได้วางแผนทำอย่างไรต่อบาบิโลน และพระองค์ประสงค์จะทำอย่างไรต่อแผ่นดินของชาวเคลเดีย แม้แต่พวกเด็กน้อยในฝูงก็จะถูกลากตัวไป พระองค์จะทำลายทุ่งหญ้าของพวกเขาอย่างแน่นอนก็เพราะพวกเขา ๔๖ เมื่อบาบิโลนถูกยึด แผ่นดินโลกจะสั่นสะเทือน เสียงร้องของพวกเขาจะเป็นที่ได้ยินในบรรดาประชาชาติ

๕๑

ความพินาศของบาบิโลน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ดูเถิด เราจะกระตุ้นวิญญาณของผู้ทำลาย
ให้โจมตีบาบิโลน

โจมตีบรรดาผู้อยู่อาศัยชาวเคลเดีย
๒ เราจะส่งบรรดาผู้ฝัดร่อนไปยังบาบิโลน
และพวกเขาจะฝัดร่อนบาบิโลน
และจะริบของไปจากแผ่นดินจนเกลี้ยง
เมื่อพวกเขามาโจมตีบาบิโลนจากทุกด้าน
ในวันแห่งความพินาศ
๓ อย่าให้นักธนูง้างคันธนู
และอย่าให้เขาสวมเกราะ
อย่าไว้ชีวิตบรรดาชายหนุ่มในบาบิโลน
ทำลายทุกชีวิตของทหารทุกคน
๔ พวกเขาจะล้มตายในแผ่นดินของชาวเคลเดีย
และบาดเจ็บที่ถนนในเมือง□
๕ เพราะพระเจ้าของอิสราเอลและยูดาห์
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา
แม้ว่าแผ่นดินของพวกเขาเต็มด้วยความผิดบาป
ต่อองค์ผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอล

๖ จงหนีไปจากบาบิโลน
ให้แต่ละคนช่วยตัวเองให้รอด
อย่ายอมตายเพราะการลงโทษที่แผ่นดินนั้นได้รับ
เพราะนี่เป็นเวลาของการแก้แค้นของพระผู้เป็นเจ้า
เป็นการสนองตอบต่อสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ
๗ บาบิโลนเป็นเสมือนถ้วยทองในมือของพระผู้เป็นเจ้า
ที่ทำให้ทั่วทั้งโลกเมามาย
บรรดาประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นของเมืองนั้น
บรรดาประชาชาติจึงได้บ้าคลั่ง
๘ บาบิโลนจึงได้ล้มและแตกเป็นเสี่ยงๆ ในทันใด
ร้องรำพันให้กับบาบิโลนเถิด
เอายาทาแผลไปให้เพื่อแก้ความเจ็บปวด
อาจจะช่วยให้เขาหายก็ได้
๙ พวกเราอยากจะช่วยให้บาบิโลนหายขาด
แต่ก็รักษาไม่หาย
ปล่อยทิ้งเขาไป และเราไปกันเถิด
แต่ละคนไปยังบ้านเกิดของตน
เพราะโทษของการตัดสินสำหรับเขาได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
และได้ลอยขึ้นสูงเทียมฟ้า
๑๐ พระผู้เป็นเจ้าได้พิสูจน์ว่าพวกเราไม่ผิด
มาเถิด เรามาประกาศในศิโยนถึงสิ่ง
ที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรากระทำ

๑๑ ลับลูกธนูให้คม
และยกโล่พร้อมรบ
พระผู้เป็นเจ้าได้กระตุ้นวิญญาณของบรรดากษัตริย์ของชาวมีเดีย เพราะพระองค์ประสงค์
ที่จะทำลายบาบิโลน เพราะเป็นการแก้แค้นของพระผู้เป็นเจ้า แก้แค้นให้พระวิหารของ
พระองค์
๑๒ จงให้สัญญาณโจมตีกำแพงเมืองของบาบิโลน

เพิ่มจำนวนทหารยาม
และให้คนเฝ้ายามประจำตำแหน่ง
เฝ้าระวังอย่าให้มีผู้ใดซุ่มโจมตี
ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำตามที่พระองค์กล่าวว่า
จะกระทำต่อบรรดาผู้อยู่อาศัยในบาบิโลน
๑๓ โอ เมืองที่อยู่ข้างแม่น้ำหลายสาย
ซึ่งมั่งคั่งด้วยสมบัติ
จุดจบของเจ้ามาถึงแล้ว
ชีวิตของเจ้าจบเพียงเท่านี้
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้สาบานดังนี้ว่า
□เราจะให้คนจำนวนมากมาที่บาบิโลนจนเต็มเมือง
มากมายราวกับฝูงตั๊กแตน
และพวกเขาจะร้องตะโกนใส่เจ้าด้วยความมีชัย□

๑๕ พระองค์เป็นผู้สร้างแผ่นดินโลกด้วยอานุภาพของพระองค์
ผู้สร้างโลกด้วยสติปัญญาของพระองค์
และแผ่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์
๑๖ เมื่อพระองค์ส่งเสียง ก็มีเสียงคำรามในฟ้าสวรรค์
และพระองค์สร้างเมฆให้ลอยขึ้นจากสุดมุมโลก
พระองค์สร้างให้มีสายฟ้าแลบเมื่อมีฝน
และให้มีลมโบกจากแหล่งเก็บลม
๑๗ มนุษย์ทุกคนเบาปัญญาและไร้ความรู้
ช่างตีเหล็กทุกคนจะอับอายก็เพราะรูปเคารพของเขา
เพราะรูปที่เขาหล่อขึ้นนั้นจอมปลอม
และไม่มีลมหายใจ
๑๘ รูปเหล่านั้นไร้ค่าและเป็นที่ดูแคลน
และจะถูกทำลายเมื่อถึงเวลาพิพากษาโทษ
๑๙ องค์ผู้ที่ยาโคบนมัสการไม่เป็นเหมือนสิ่งเหล่านี้
เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง
และอิสราเอลเป็นเผ่าพันธุ์ของผู้สืบมรดกของพระองค์
พระองค์มีพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา

๒๐ □บาบิโลนเอ๋ย เจ้าเป็นเสมือนค้อนของเรา
เป็นอาวุธสงคราม
เราใช้เจ้าให้ทำลายบรรดาประชาชาติจนแตกหักเป็นเสี่ยงๆ
และให้เจ้าทำลายอาณาจักรทั้งหลาย
๒๑ เราใช้เจ้าให้ทำลายม้าและคนขี่จนพินาศ
เราใช้เจ้าให้ทำลายรถศึกและคนขับจนพินาศ
๒๒ เราใช้เจ้าให้ทำลายผู้ชายและผู้หญิง
เราใช้เจ้าให้ทำลายผู้สูงวัยและคนวัยรุ่น
เราใช้เจ้าให้ทำลายคนหนุ่มสาว
๒๓ เราใช้เจ้าให้ทำลายผู้เลี้ยงดูฝูงแกะและฝูงสัตว์
เราใช้เจ้าให้ทำลายชาวนาและสัตว์ใช้งาน
เราใช้เจ้าให้ทำลายผู้ปกครองและผู้บัญชาการทั้งหลาย

๒๔ เราจะกระทำตอบบาบิโลนและบรรดาผู้อยู่อาศัยของชาวเคลเดียต่อหน้าชาวอิสราเอล
เพราะความชั่วทั้งปวงที่พวกเขาได้กระทำในศิโยน พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๒๕ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
โอ ภูเขาผู้ทำลายเอ๋ย* ดูเถิด เราต่อต้านเจ้า
เจ้าทำลายทั่วทั้งแผ่นดินโลก
เราจะยื่นมือของเราออกเพื่อขัดขวางเจ้า
และจะกลิ้งเจ้าให้ตกหน้าผา
และทำให้เจ้าเป็นเทือกเขาที่ถูกไฟไหม้
๒๖ ไม่มีหินสักก้อนจากเมืองที่จะเอาไปใช้เป็นหินมุมเอก
หรือฐานรากอีก
แต่เจ้าจะเป็นทีรกร้างตลอดไป
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๒๗ จงให้สัญญาณบนแผ่นดินโลก
เป่าแตรงอนท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
จงเตรียมบรรดาประชาชาติให้โจมตีบาบิโลน
บอกอาณาจักรของอารารัต มินนี และอัชเคนัสให้โจมตีเมืองนั้น
มอบหมายผู้บังคับกองพันให้โจมตีเมือง
ส่งม้าขึ้นมาให้มากมายราวกับฝูงตั๊กแตน
๒๘ จงเตรียมบรรดาประชาชาติให้โจมตีบาบิโลน
บรรดากษัตริย์ของชาวมีเดีย
พร้อมด้วยบรรดาผู้ว่าราชการและผู้นำของกษัตริย์
และทุกดินแดนที่เขาปกครอง
๒๙ แผ่นดินสั่นสะเทือนและบิดด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส
เพราะพระผู้เป็นเจ้ายังประสงค์
ที่จะทำให้บาบิโลนเป็นแผ่นดินรกร้าง
ปราศจากผู้อยู่อาศัย
๓๐ บรรดานักรบของบาบิโลนได้หยุดต่อสู้
พวกเขาอยู่ในป้อมปราการที่คุ้มกันไว้อย่างแข็งแกร่ง
พวกเขาท้อแท้
และกลายเป็นคนอ่อนแอเหมือนผู้หญิง
ที่อยู่ของพวกเขาลุกไหม้
ดาลประตูหักพัง
๓๑ ผู้นำสาสน์คนแล้วคนเล่า
และผู้ส่งข่าวคนแล้วคนเล่า
ต่างก็วิ่งไปบอกกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า
เมืองของเขาถูกยึดโดยรอบ
๓๒ ที่ข้ามธารน้ำถูกยึดหมด
ที่ลุ่มถูกไฟไหม้
และบรรดาทหารตื่นตระหนก
๓๓ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้
ธิดาแห่งบาบิโลนเป็นเหมือนลานนวดข้าว
ในยามที่ถูกเหยียบย่ำ
เวลาเก็บเกี่ยวใกล้จะถึงแล้ว

* **๕๑๒๕** ภูเขาในที่นี้อ้างถึงอาณาจักรบาบิโลน

๓๔ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กลืนกินเราแล้ว
ท่านเหยียบขยี้เรา
ท่านได้ทำให้เราเป็นเหมือนภาชนะที่ไม่ได้บรรจุสิ่งใด
ท่านกลืนเราเหมือนยักษ์มาร
ท้องของท่านเต็มด้วยของอร่อยที่เป็นของเรา
แล้วท่านก็คายเราออก
๓๕ ให้ผู้อยู่อาศัยของศิโยนพูดว่า
ขอให้ความรุนแรงที่พวกเราและพี่น้องร่วมชาติของเราถูกกระทำจงเกิดขึ้นกับบาบิโลนเถิด
ให้เยรูซาเล็มพูดว่า
บรรดาผู้อยู่อาศัยของเคลเดียต้องรับผิดชอบกับการตายของเรา
๓๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ดูเถิด เราจะปกป้องพวกเจ้า
และแก้แค้นให้พวกเจ้า
เราจะทำให้ทะเลของบาบิโลนแห้งลง
และทำให้แหล่งน้ำของเขาแห้งเหือด
๓๗ และบาบิโลนจะกลายเป็นกองหินปรักหักพัง
เป็นที่อยู่ของหมาใน
เป็นที่น่าหวาดกลัว และเป็นที่เหน็บแนม
ปราศจากผู้อยู่อาศัย

๓๘ พวกเขาจะคำรามด้วยกันเหมือนสิงโตคำราม
พวกเขาจะทำเสียงขู่เหมือนลูกสิงโต
๓๙ ขณะที่พวกเขาหิวกระหาย
เราจะเตรียมงานเลี้ยงให้แก่พวกเขา
ทำให้เขาเมาและสนุกสนาน
แล้วก็หลับสนิทจนไม่ตื่นขึ้นอีก
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๔๐ เราจะนำพวกเขาลงไป
อย่างลูกแกะที่จะถูกประหาร
อย่างแกะและแพะตัวผู้

๔๑ บาบิโลนถูกยึด
เมืองอันเป็นที่กล่าวยกย่องของทั่วทั้งโลกถูกยึด
บาบิโลนได้กลายเป็นที่น่าหวาดกลัว
ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติอะไรเช่นนี้
๔๒ แม่น้ำได้ขึ้นมายังบาบิโลน
ซึ่งทำให้ท่วมด้วยคลื่นที่ซัดครืนครั่น
๔๓ เมืองต่างๆ ของบาบิโลนได้กลายเป็นที่น่าหวาดกลัว
เป็นแผ่นดินอันแห้งแล้งและเป็นทะเลทราย
เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่
และแผ่นดินที่ไม่มีใครเดินทางผ่าน
๔๔ เราจะลงโทษเทพเจ้าเบลในบาบิโลน
และเอาสิ่งที่เขากลืนแล้วออกจากปาก
บรรดาประชาชาติจะไม่หลั่งไหลไปหาเขาอีก
กำแพงเมืองของบาบิโลนถล่มลงแล้ว

๔๕ ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกไปจากบาบิโลน
ทุกคนจงช่วยตัวเองให้รอด
จากความกริ้วอันร้อนแรงของพระผู้เป็นเจ้า
๔๖ อย่าท้อแท้ใจหรือหวาดหวั่น
กับเรื่องราวที่ได้ยินในแผ่นดิน
เมื่อได้ยินข่าวปีแล้วปีเล่า
และความรุนแรงเกิดขึ้นในแผ่นดิน
ผู้ปกครองแผ่นดินต่อสู้กันเอง

๔๗ ฉะนั้น ดูเถิด จะถึงเวลาที่เราจะ
ลงโทษพวกรูปเคารพของบาบิโลน
ทั่วทั้งแผ่นดินจะได้รับความอับอาย
และพวกที่ถูกฆ่าจะล้มตายท่ามกลางแผ่นดิน
๔๘ ครั้นแล้ว ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
และทุกสิ่งที่อยู่ในที่เหล่านั้น
จะร้องเพลงด้วยความยินดีเมื่อบาบิโลนถล่มลง
เพราะบรรดาผู้ทำลายจะมาโจมตีพวกเขาจากทิศเหนือ
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๔๙ เป็นเพราะอิสราเอลถูกฆ่าฟัน บาบิโลนจึงต้องถล่มลง
เช่นเดียวกับที่บาบิโลนได้กระทำต่อคนทั่วทั้งโลก

๕๐ พวกเจ้าที่รอดจากความตายมาได้
จงไปเถิด อย่ายืนนิ่งอยู่
แม้ว่าเจ้าจะอยู่ไกลจากบ้านเกิด แต่ก็จงระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า
และนึกถึงเยรูซาเล็ม
๕๑ พวกเราเผชิญกับความอับอาย
เพราะเราถูกดูหมิ่น
เราท่วมท้นด้วยความอัปยศ
เพราะชนต่างชาติได้เข้ามา
ยังสถานที่บริสุทธิ์ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า

๕๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
ฉะนั้น ดูเถิด จะถึงเวลาที่เรา
จะตัดสินลงโทษพวกรูปเคารพของบาบิโลน
และบรรดาผู้บาดเจ็บจะโอดครวญไปทั่วแผ่นดิน
๕๓ แม้หากว่าบาบิโลนจะสามารถปีนขึ้นได้ถึงฟ้าสวรรค์
และแม้หากว่าบาบิโลนจะสร้างที่สูงให้แข็งแกร่ง
เราก็ยังจะให้บรรดาผู้ทำลายมาโจมตีแผ่นดินนั้น
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๕๔ จงฟังเสียงร้องจากบาบิโลนว่า
เสียงแห่งความวิบัติจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย
๕๕ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้ากำลังทำให้บาบิโลนพินาศ
และพระองค์จะทำเสียงอันมีอานุภาพของบาบิโลนให้นิ่งเงียบ

เสียงคลื่นครืนครั่นดั่งกระแสน้ำแรงกล้า
เสียงตะโกนของพวกเขาดังขึ้น
๕๖ ด้วยว่า ผู้ทำลายผู้หนึ่งได้เข้าโจมตีบาบิโลน
บรรดานักรบของบาบิโลนก็ถูกจับตัวไป
คันธนูของพวกเขาถูกหักเป็นชิ้นๆ
ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าแห่งการสนองตอบ
พระองค์จะจ่ายกลับคืนอย่างแน่นอน
๕๗ เราจะทำให้บรรดาผู้นำ และผู้เรืองปัญญา
ผู้ปกครอง ผู้บัญชาการ และนักรบของแผ่นดินนั้นเมา
พวกเขาจะหลับสนิทจนไม่ตื่นขึ้นอีก□
กษัตริย์ผู้มีพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น

๕๘ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้
□กำแพงเมืองอันกว้างของบาบิโลน
จะถูกทำให้พังลงราบกับพื้น
และประตูเมืองอันสูงตระหง่าน
จะถูกไฟไหม้
บรรดาชนชาติสิ้นแรงโดยไร้ประโยชน์
และบรรดาชนชาติลงแรงเสียเปล่า
ที่เหลือก็เป็นเพียงเชื้อเพลิง□

๕๙ เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าบัญชาเสไรยาห์บุตรของเนริยาห์ผู้เป็นบุตรของมัคเสยาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีที่สี่ของการปกครอง† เสไรยาห์เป็นองครักษ์ผู้ติดตาม ๖๐ เยเรมีย์เขียนเรื่องความพินาศทั้งสิ้นที่จะเกิดแก่บาบิโลนลงในหนังสือ คือทุกคำที่ถูกบันทึกเกี่ยวกับบาบิโลน ๖๑ และเยเรมีย์พูดกับเสไรยาห์ดังนี้ □เมื่อท่านมายังบาบิโลน จงแน่ใจว่าท่านอ่านทุกคำ ๖๒ และพูดว่า □โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้กล่าวถึงสถานที่นี้ว่า พระองค์จะตัดขาดจนไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ก็ตาม และจะเป็นทีรกร้างไปตลอดกาล□ ๖๓ เมื่อท่านอ่านหนังสือฉบับนี้จบแล้ว จงผูกติดไว้ที่ก้อนหิน และเหวี่ยงลงกลางแม่น้ำยูเฟรติส ๖๔ และพูดว่า □บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้ และจะลุกขึ้นไม่ได้อีก เพราะความวิบัติที่เรากำลังนำมาสู่แผ่นดินนี้ และชนชาติของเขาจะเหนื่อยล้าหมดแรง□ □
คำพูดของเยเรมีย์จบเพียงเท่านี้

๕๒

เยรูซาเล็มถล่ม

๑ เศเดคียาห์มีอายุ 21 ปีเมื่อเริ่มเป็นกษัตริย์ และท่านครองราชย์ 11 ปีในเยรูซาเล็ม มารดาของท่านชื่อ ฮามุทาลบุตรหญิงของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์ ๒ ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับที่เยโฮยาคิมได้กระทำทั้งสิ้น ๓ เพราะความโกรธกริ้วของพระผู้เป็นเจ้า ถึงขั้นทีพระองค์ไล่พวกเขาออกไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์ ให้พ้นจากหน้าของพระองค์

ครั้งนั้น เศเดคียาห์ได้แข็งข้อต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน ๔ ในปีที่เก้าที่เศเดคียาห์ครองราชย์ วันที่สิบของเดือนสิบ* เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพของท่านทั้งหมดมาโจมตีเยรูซาเล็ม พวกเขาตั้งค่าย และก่อเชิงเทินรอบเมือง ๕ ดังนั้น เมืองถูกล้อมจนถึง

† **๕๑□๕๙** 594 ปีก่อน ค□ศ□ * **๕๒□๔** ในเดือนมกราคม 588 ปีก่อน ค□ศ□

ปีที่สิบเอ็ดของกษัตริย์เศเดคียาห์† ๖ วันที่เก้าของเดือนสี่ ทุพภิกขภัยรุนแรงที่สุดเกิดขึ้น
ในเมือง จนไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนของแผ่นดิน ๗ ครั้นแล้วกำแพงเมืองก็พังทลายลง
พวกนักรบทั้งหมดก็พากันหนีออกจากเมืองในเวลากลางคืน โดยออกไปทางประตูเมือง
ระหว่างกำแพง 2 กำแพงที่ข้างสวนของกษัตริย์แม้ว่าชาวเคลเดียกำลังล้อมเมืองอยู่ พวก
เขาหนีไปทางที่จะไปอาราบาห์ ๘ แต่กองทัพของชาวเคลเดียไล่ตามกษัตริย์ และจับกุมเศเด
คียาห์ได้ในที่ราบเยรีโค ฝ่ายกองทัพของท่านก็เตลิดหนีทิ้งท่านไป ๙ แล้วพวกเขาจับกษัตริย์
ขึ้นไปให้กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาห์ในอาณาเขตของฮามัท และเนบูคัดเนสซาร์ประกาศ
โทษแก่ท่าน ๑๐ กษัตริย์แห่งบาบิโลนสังหารบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตา
ท่าน และสังหารบรรดาผู้นำของยูดาห์ทั้งหมดที่ริบลาห์ด้วย ๑๑ เศเดคียาห์ถูกควักลูกตา
และล่ามโซ่ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนก็นำตัวท่านไปยังบาบิโลน และจำคุกท่านตลอดชีวิต

พระตำหนักถูกเผา

๑๒ ในวันที่สิบของเดือนห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน
เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกัน ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของกษัตริย์แห่งบาบิโลนมายัง
เยรูซาเล็ม ๑๓ และเขาเผาพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เผาวังของกษัตริย์ และบ้านทุก
หลังในเยรูซาเล็ม และสถานที่สำคัญทุกแห่ง ๑๔ กองทัพของชาวเคลเดียทั้งกองทัพที่อยู่
กับผู้บัญชาการทหารคุ้มกัน ก็ได้พังทลายกำแพงรอบเมืองเยรูซาเล็ม ๑๕ เนบูซาระดานผู้
บัญชาการทหารคุ้มกันจับตัวบางคนที่ยากจนที่สุด ประชาชนที่เหลืออยู่ในเมือง พวกที่ทิ้งบ
้านทิ้งเมืองและหนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลน อีกทั้งช่างฝีมือที่เหลือไปเป็นเชลย ๑๖ เนบูซา
ระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันปล่อยคนที่ยากไร้ที่สุดในแผ่นดินบางคนให้เป็นคนทำสวน
องุ่นและทำไร่ไถนา

๑๗ ชาวเคลเดียทุบเสาหลักทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ฐานรองรับ
และถังเก็บน้ำทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ให้หักเป็นชิ้นๆ และขน
ทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบาบิโลน ๑๘ สิ่งอื่นๆ ที่พวกเขาได้ขนไปมี หม้อรองรับขี้เถ้า ทัพพี
กรรไกรตัดไส้ตะเกียง ประทีป อ่างน้ำ ภาชนะเครื่องหอม และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้นที่ใช้ใน
งานของพระตำหนัก ๑๙ ผู้บัญชาการทหารคุ้มกันก็ขนอ่างขนาดย่อมและถาดที่ใช้เก็บถ่าน
ร้อน อ่าง หม้อ ขาตั้งตะเกียง ภาชนะเครื่องหอม และถ้วยสำหรับเครื่องดื่มบูชา ทุกสิ่งที่เป็น
ทองคำและเงิน ๒๐ ส่วนเสาหลัก 2 ต้น ถังเก็บน้ำ 1 ใบ โคทองสัมฤทธิ์ 12 ตัว ที่รองรับถัง
เก็บน้ำ และฐานรองรับซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้ทำไว้สำหรับพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ภาชนะเหล่านี้ทุกชิ้นที่เป็นทองสัมฤทธิ์ก็หนักเกินที่จะชั่งได้ ๒๑ ส่วนเสาหลักกลวงแต่ละ
เสามีความสูง 18 ศอก ขนาดรอบวงกลม 12 ศอก หนา 1 ฝ่ามือ ๒๒ บัวที่ยอดเสาเป็นทอง
สัมฤทธิ์ แต่ละบัวสูง 5 ศอก ที่รอบบัวมีตาข่ายถักและลูกทับทิมเป็นทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น เสา
หลักอีกเสามีลูกทับทิมเป็นแบบเดียวกัน ๒๓ ที่ด้านข้างเสาหลักตกแต่งด้วยลูกทับทิม 96
ลูก รวมลูกทับทิมที่รอบตาข่ายถักที่รอบเสา 100 ลูก

ประชาชนของยูดาห์ถูกจับไปบาบิโลน

๒๔ ผู้บัญชาการทหารคุ้มกันก็จับเสไรยาห์หัวหน้ามหาปุโรหิต เศฟันยาห์ปุโรหิตรอง และ
ผู้เฝ้าประตู 3 คน ๒๕ เขาจับข้าราชสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ และที่ปรึกษาของกษั
ตริย์อีก 7 คนที่พบในเมือง เลขาของผู้บัญชาการทหารที่เกณฑ์ราษฎรของแผ่นดิน และ
ประชาชน 60 คนของแผ่นดินที่พบในเมือง ๒๖ เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารคุ้มกันจับ

† **๕๒□๕** 587 ปีก่อน ค□ศ□

คนเหล่านี้ไปให้กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาห์ ๒๗ กษัตริย์แห่งบาบิโลนก็ให้สังหารพวกเขาที่
ริบลาห์ในแผ่นดินฮามัท ฉะนั้นยูดาห์จึงถูกจับไปเป็นเชลยออกจากแผ่นดินของตน

๒๘ ประชาชนที่เนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลยในปีที่เจ็ดมีชาวยูดาห์จำนวน 3,023
คน‡ ๒๙ ในปีที่สิบแปดแห่งการครองราชย์ของเนบูคัดเนสซาร์ ท่านจับคนจากเยรูซาเล็ม
จำนวน 832 คน§ ๓๐ ในปีที่ยีสิบสามแห่งการครองราชย์ของเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาระดาน
ผู้บัญชาการทหารคุ้มกันจับชาวยูดาห์ไปเป็นเชลยจำนวน 745 คน รวมทั้งหมด 4,600 คน*

เยโฮยาคีนออกจากที่คุมขัง

๓๑ หลังจากที่เยโฮยาคีน†กษัตริย์แห่งยูดาห์ถูกเนรเทศเป็นเวลานานถึง 37 ปี ในปีที่เอวิล
เมโรดักเริ่มเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านได้กรุณาปลดปล่อยเยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์
ออกจากที่คุมขังในวันที่ยีสิบห้าของเดือนสิบสอง‡ ๓๒ ท่านแสดงความเมตตาต่อเยโฮยาคีน
และให้ตำแหน่งสูงกว่ากษัตริย์อื่นๆ ที่ถูกเนรเทศไปยังบาบิโลนพร้อมๆ กัน ๓๓ ดังนั้น เยโฮ
ยาคีนจึงไม่สวมเสื้อนักโทษอีก และได้รับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับกษัตริย์เป็นประจำทุก
วัน ๓๔ กษัตริย์แห่งบาบิโลนกำหนดเงินให้เป็นค่าใช้จ่ายแก่ท่าน ตามความจำเป็นในแต่ละ
วันไปจนตลอดชีวิตของท่าน คือจนกระทั่งสิ้นชีวิต

---

‡ **๕๒□๒๘** 598 ปีก่อน ค□ศ□ § **๕๒□๒๙** 587 ปีก่อน ค□ศ□ * **๕๒□๓๐** 582 ปีก่อน ค□ศ□ † **๕๒□๓๑**
ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 1 พงศาวดาร 3:16; เอสเธอร์ 2:6; เยเรมีย์ 22:24 ‡ **๕๒□๓๑**
ในเดือนกุมภาพันธ์ 594 ปีก่อน ค□ศ□

เพลงคร่ำครวญ

เมืองอันโดดเดี่ยว

๑ เมืองที่เคยมีประชาชนอาศัยอยู่
กลับอยู่อย่างโดดเดี่ยวอะไรเช่นนี้
เมืองที่เคยยิ่งใหญ่ในบรรดาประชาชาติ
กลับเป็นเหมือนแม่ม่าย
เมืองซึ่งเคยเป็นเจ้าหญิงในท่ามกลางแคว้นทั้งหลาย
กลับกลายเป็นทาสเสียแล้ว

๒ นางร้องไห้อย่างขมขื่นตลอดทั้งคืน
หยดน้ำตาของนางอยู่ที่แก้ม
ในบรรดาคนรักทั้งปวงของนาง
ไม่มีสักคนที่จะปลอบประโลมนาง
มิตรสหายทุกคนได้หลอกลวงนาง
และกลับกลายเป็นศัตรูของนาง

๓ ชาวยูดาห์ถูกบังคับให้ออกไป
จากบ้านเมืองไปเป็นทาส
บัดนี้นางอาศัยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
และหามีความสงบสุขไม่
บรรดาผู้ตามล่าได้จับนางไว้
ขณะที่นางเป็นทุกข์

๔ ถนนหนทางที่นำไปสู่ศิโยนร้องรำพัน
เพราะไม่มีใครไปยังเทศกาลที่กำหนดไว้
ทุกประตูเมืองของนางก็ว่างเปล่า
ปุโรหิตโอดครวญ
บรรดาหญิงบริสุทธิ์ของนางทนทุกข์
และนางเองก็เจ็บปวดรวดร้าว

๕ เหล่าปรปักษ์ของนางกลับเป็นผู้ที่เหนือกว่า
เหล่าศัตรูได้รับความสมหวัง
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้นางรับทุกข์
เนื่องจากนางล่วงละเมิดมากมาย
ลูกๆ ของนางถูกจับไปเป็นเชลยต่อหน้าปรปักษ์

๖ ความยิ่งใหญ่ได้ละไป
จากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว
บรรดาผู้นำของนางได้เป็นเหมือนกับกวาง
ที่หาทุ่งหญ้าไม่ได้
พวกเขาวิ่งหนีผู้ตามล่า

ไปอย่างหมดเรี่ยวแรง

๗ ในวันแห่งความทุกข์ทรมานและความขมขื่น
ชาวเยรูซาเล็มจำได้ถึงทุกสิ่งที่มีคุณค่า
ที่เป็นของนางในสมัยดึกดำบรรพ์
เมื่อประชาชนของนางอยู่ในมือของฝ่ายตรงข้าม
และไม่มีใครจะช่วยนางได้
ฝ่ายตรงข้ามพินิจดูนาง
และหัวเราะเยาะเมื่อนางล้มลง

๘ เยรูซาเล็มกระทำบาปอย่างร้ายแรง
ฉะนั้นนางจึงมีมลทิน
ทุกคนที่ให้เกียรตินางดูหมิ่นนาง
เพราะพวกเขาได้เห็นนางเปลือยเปล่า
นางโอดครวญ
และหลบหน้าด้วยความอับอาย

๙ ความสกปรกของนางเห็นได้จากผ้าที่นางนุ่ง
นางไม่คำนึงถึงจุดจบของนาง
ดังนั้นนางจึงล้มลงไม่เป็นท่า
และหามีคนปลอบประโลมไม่
โอ พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิดว่าข้าพเจ้าทนทุกข์ทรมาน
เพราะศัตรูมีชัยชนะแล้ว

๑๐ ศัตรูยื่นมือออก
และเอาของมีค่าของนางไปหมด
นางได้เห็นคนของบรรดาประชาชาติ
บุกรุกที่พำนัก*ของนาง
พวกที่พระองค์ห้ามไม่ให้เข้าไป
ในที่ประชุมของพระองค์

๑๑ ชนชาติทั้งปวงของเมืองโอดครวญ
ขณะที่หาอาหารกิน
จนถึงกับแลกอาหารด้วยของมีค่าของตน
เพื่อประทังชีวิต
โอ พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด
ข้าพเจ้าถูกดูหมิ่น

๑๒ ท่านทุกคนที่ผ่านมา ท่านไม่รู้สึกอย่างไรบ้างหรือ
มองดูสิว่า
มีความเศร้าใดบ้างที่เป็นเหมือน
ความเศร้าของข้าพเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าทำให้ข้าพเจ้าเศร้าใจ
ในวันที่พระองค์กริ้วมาก

---

* ๑๑๐ พระวิหารในเยรูซาเล็ม

๑๓ พระองค์ให้ไฟจากเบื้องบนลงมา
และพระองค์ทำให้มันเข้าลึกถึงกระดูกของข้าพเจ้า
พระองค์เหวี่ยงตาข่ายเป็นกับดักเท้าของข้าพเจ้า
พระองค์ให้ข้าพเจ้าหันกลับไป
และทอดทิ้งข้าพเจ้า
ปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์ตลอดวันเวลา

๑๔ บาปของข้าพเจ้าถูกมัดรวมกันเหมือนเป็นแอก
พระองค์สานบาปเข้าด้วยกัน
และวางไว้ที่คอของข้าพเจ้า
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าอ่อนกำลังลง
พระผู้เป็นเจ้ามอบข้าพเจ้าไว้ในมือ
ของบรรดาผู้ที่ข้าพเจ้าไม่สามารถต่อสู้ได้

๑๕ พระผู้เป็นเจ้าปฏิเสธบรรดาทหาร
ที่เข้มแข็งที่สุดของข้าพเจ้าที่อยู่ท่ามกลางข้าพเจ้า
พระองค์เรียกประชุมกองทัพทหารเพื่อโจมตีข้าพเจ้า
และทำลายบรรดาทหารหนุ่มของข้าพเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าเหยียบย่ำธิดาพรหมจารีแห่งยูดาห์
ราวกับเหยียบองุ่นในเครื่องสกัด

๑๖ ข้าพเจ้าร้องร่ำไห้กับสิ่งเหล่านี้
จนน้ำตาไหลพราก
ยากเหลือเกินที่จะหาใครปลอบประโลมข้าพเจ้าได้
และทำให้ข้าพเจ้ามีความกล้ากลับขึ้นมาอีก
ลูกๆ ของข้าพเจ้าเป็นทุกข์เช่นนี้
ก็เพราะศัตรูชนะแล้ว

๑๗ ศิโยนยื่นมือออก
แต่ไม่มีใครปลอบประโลมนาง
พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาให้ต่อต้านยาโคบ
โดยให้บรรดาผู้อยู่รอบข้างเป็นปรปักษ์
เยรูซาเล็มกลายเป็น
สิ่งสกปรกในหมู่พวกเขา

๑๘ พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ยุติธรรม
ข้าพเจ้านั่นแหละที่ได้ดื้อดึงต่อคำสั่งของพระองค์
ทุกคนเอ๋ย
ดูสิว่าข้าพเจ้ารับทุกข์ทรมาน
บรรดาหญิงสาวและชายหนุ่มของข้าพเจ้า
ถูกจับไปเป็นเชลย

๑๙ ข้าพเจ้าร้องเรียกบรรดาเพื่อนรักของข้าพเจ้า
แต่พวกเขาหลอกลวงข้าพเจ้า
บรรดาปุโรหิตและผู้นำของข้าพเจ้า
สิ้นชีวิตในเมือง

ขณะที่หาอาหาร
เพื่อประทังชีวิต

๒๐ โอ พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นทุกข์
จิตวิญญาณของข้าพเจ้าว้าวุ่น
ส่วนลึกในใจข้าพเจ้าบอบช้ำ
เพราะข้าพเจ้าดื้อดันมาก
ที่ถนนมีการรบราฆ่าฟัน
ส่วนภายในบ้านก็มีแต่ความตาย

๒๑ ฟังเสียงโอดครวญของข้าพเจ้าเถิด
ไม่มีใครปลอบประโลมเลย
พวกศัตรูทราบว่าข้าพเจ้าลำบาก
พวกเขาดีใจที่พระองค์กระทำต่อข้าพเจ้า
พระองค์ให้สิ่งเป็นไปตามที่พระองค์ประกาศแล้ว
แต่ขอให้ศัตรูประสบอย่างเดียวกันกับข้าพเจ้าเถิด

๒๒ ขอให้การกระทำชั่วของพวกเขาปรากฏต่อพระองค์
และพระองค์กระทำต่อพวกเขา
เหมือนที่พระองค์ได้กระทำต่อข้าพเจ้า
เพราะการล่วงละเมิดทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้าโอดครวญอย่างหนัก
และข้าพเจ้าทุกข์ระทมใจ

๒

เยรูซาเล็มพินาศ

๑ พระผู้เป็นเจ้าคลุมธิดาแห่งศิโยน
ด้วยเมฆหมอกแห่งความกริ้วของพระองค์
พระองค์สะบัดความรุ่งเรืองของอิสราเอล
จากฟ้าสวรรค์ลงสู่แผ่นดินโลก
พระองค์ไม่ระลึกถึงที่วางเท้าของพระองค์
ในวันที่พระองค์กริ้ว

๒ พระผู้เป็นเจ้าได้ทำลายที่อยู่อาศัย
ของยาโคบ*อย่างไม่ปรานี
พระองค์พังป้อมปราการอันแข็งแกร่ง
ของธิดาแห่งยูดาห์เป็นการลงโทษ
พระองค์ทำให้อาณาจักรและบรรดาผู้ปกครองแผ่นดิน
ล้มลงจมกองธุลีอย่างไร้เกียรติ

๓ พระองค์ทำให้อิสราเอลอ่อนกำลังลง
ด้วยความกริ้วอันร้อนแรง
พระองค์ไม่ช่วยเหลือพวกเขาอีก
ในเวลาที่ปะทะกับศัตรู
พระองค์โกรธมากดั่งเปลวไฟที่ลุกในยาโคบ

---

* ๒๒ ยาโคบเป็นอีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล ฉบับปฐมกาล 32:28

ซึ่งเผาผลาญทุกสิ่งโดยรอบ

๔ พระองค์โก่งคันธนูประดุจศัตรู
มือขวาของพระองค์เล็งประดุจปรปักษ์
พระองค์ได้สังหารทุกคนที่พวกเรารัก
ความกริ้วของพระองค์ได้พลุ่งขึ้นดั่งเปลวไฟ
ในกระโจมของธิดาแห่งศิโยน

๕ พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้อิสราเอล
พินาศประดุจศัตรู
พระองค์ได้ทลายวังทั้งหลาย
และป้อมปราการอันแข็งแกร่งลง
พระองค์ทำให้มีการร้องรำพันและร้องคร่ำครวญมากยิ่งขึ้น
ในเขตแดนของธิดาแห่งยูดาห์

๖ พระองค์ได้พังที่พำนักของพระองค์เหมือนกระทำกับสวน
พังสถานที่นัดพบของพระองค์
พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้เทศกาลที่กำหนดไว้และวันสะบาโตในศิโยนยุติลง
พระองค์โกรธมหันต์จึงได้ทำให้เกียรติของกษัตริย์และบรรดาปุโรหิตเสื่อมลง

๗ พระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมรับแท่นบูชาของพระองค์
และทอดทิ้งที่พำนักของพระองค์
พระองค์ปล่อยให้ศัตรู
ทลายกำแพงเมืองของนางลง
พวกเขาตะโกนร้องในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
ประหนึ่งวันฉลองเทศกาล

๘ พระผู้เป็นเจ้าตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่า
จะทลายกำแพงเมืองรอบธิดาแห่งศิโยน
พระองค์ใช้เชือกเป็นมาตรฐานในการวัด
และไม่ยั้งมือที่จะทำลาย
พระองค์ทำให้ที่คุ้มกันและกำแพงเมืองร้องร่ำรำพัน
และทรุดโทรมไปด้วยกัน

๙ ประตูเมืองของนางทรุดลงที่พื้นดิน
พระองค์ได้หักและพังดาลประตูลง
กษัตริย์และบรรดาผู้สูงศักดิ์ลี้ภัยไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ไม่มีกฎบัญญัติอีกต่อไป
บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ไม่ได้รับภาพนิมิตจากพระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป

๑๐ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยน
นั่งนิ่งเงียบบนพื้นดิน
และได้ปาฝุ่นผงลงบนหัวของตน
และสวมผ้ากระสอบ

บรรดาพรหมจาริณีแห่งเยรูซาเล็ม
ก็ได้ก้มหัวลงกับพื้นดิน

๑๑ ตาของข้าพเจ้าพร่าพรายจากการร้องไห้
จิตวิญญาณของข้าพเจ้าว้าวุ่น
ข้าพเจ้าใจแทบขาดด้วยความเศร้า
ก็เพราะธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าถูกสังหาร
ทารกและเด็กหมดเรี่ยวแรง
อยู่ในที่สาธารณะ

๑๒ เด็กเหล่านั้นร้องถามบรรดาแม่ๆ ของพวกเขาว่า
"ไหนล่ะ อาหารและน้ำ"
เมื่อพวกเขาหมดเรี่ยวแรงเหมือนกับคนบาดเจ็บ
อยู่ในที่สาธารณะ
เมื่อชีวิตของพวกเขาแทบจะสลาย
ในอ้อมอกแม่

๑๓ ข้าพเจ้าจะเป็นพยานพูดอะไรให้ท่านได้
ข้าพเจ้าจะเปรียบท่านกับอะไร
โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็ม
มีอะไรที่ข้าพเจ้าจะเห็นด้วยกับท่าน
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ปลอบประโลมท่าน
โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยน
แผลของท่านลึกเทียบเท่าท้องทะเล
ใครจะรักษาท่านให้หายได้

๑๔ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าบอกพวกท่านถึงภาพนิมิต
ซึ่งเท็จและลวงหลอก
พวกเขาไม่ได้บอกท่านว่า ท่านกระทำบาป
เพื่อท่านจะได้หลุดพ้นจากการเป็นเชลย
แต่พวกเขากลับพูดถึงภาพนิมิต
ซึ่งเท็จและทำให้ท่านหลงผิด

๑๕ ทุกคนที่เดินผ่านมา
ก็ตบมือใส่ท่าน
พวกเขาเหน็บแนมและส่ายหัว
ให้กับธิดาแห่งเยรูซาเล็ม
"นี่หรือ เมืองที่เรียกว่า
ดีเพียบพร้อมและงามตระการ
เป็นทียินดีไปทั่วแผ่นดินโลก"

๑๖ ศัตรูทุกคนของท่าน
พูดล้อเลียนท่าน
พวกเขาเหน็บแนมและเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่
และพูดว่า "พวกเรากลืนนางได้แล้ว
เออ พวกเรารอคอยวันนี้มานานแล้ว
เรามีชีวิตอยู่ก็เพื่อจะได้เห็นอย่างนี้นี่เอง"

๑๗ พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งที่พระองค์มุ่งหมาย
พระองค์ได้ทำให้เกิดขึ้นตามคำกล่าวของพระองค์
ซึ่งพระองค์บัญชาไว้นานมาแล้ว
พระองค์ได้ทำให้ท่านหายนะอย่างไม่ปรานี
พระองค์ทำให้ท่านเป็นทีสะใจของพวกศัตรู
พระองค์ได้ให้พละกำลังของเหล่าปรปักษ์แข็งแกร่ง

๑๘ ใจของพวกเขาร้องต่อพระผู้เป็นเจ้า
โอ กำแพงเมืองของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย
ให้น้ำตาไหลพรากอย่างกระแสน้ำ
ตลอดวันและคืนเถิด
ท่านไม่ต้องพัก
ไม่ต้องหยุดร้อง

๑๙ จงลุกขึ้น ร่ำไห้ในยามค่ำ
ตลอดทุกยาม
จงเปิดใจของท่าน
ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า
ยกมือของท่านอธิษฐานต่อพระองค์
เพื่อชีวิตของลูกๆ ของท่าน
ซึ่งหมดเรี่ยวแรงเพราะความหิว
อยู่ตามถนนหนทาง

๒๐ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเหลียว
ดูเถิด พระองค์เคยกระทำเช่นนี้ต่อใครบ้าง
บรรดาผู้หญิงควรจะกินลูกในไส้ของตน
ที่เคยเลี้ยงดูมาอย่างนั้นหรือ
ปุโรหิตและผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าควรจะถูกฆ่า
ในที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้าหรือ

๒๑ ทั้งเด็กและคนชรา
นอนตายบนถนน
บรรดาชายหนุ่มและหญิงสาว
ถูกดาบฆ่าตาย
พระองค์ได้สังหารพวกเขาในวันทีพระองค์กริ้ว
พระองค์ประหารพวกเขาอย่างไร้ความปรานี

๒๒ พระองค์เรียกศัตรูของข้าพเจ้ามาจากทุกแห่งหน
อย่างกับว่าพระองค์เรียกให้มาในวันฉลอง
ไม่มีใครหนีรอดหรือคงชีวิตอยู่ได้
ในวันแห่งความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้า
พวกศัตรูของข้าพเจ้าได้ทำให้
บรรดาผู้ที่ข้าพเจ้าดูแลและอุ้มชูพินาศ

๓

ความสัตย์จริงของพระองค์ยิ่งใหญ่นัก

๑ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ทรมาน
จากอำนาจแห่งการลงโทษของพระองค์
๒ พระองค์ได้นำข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้าเข้าสู่ความมืด
โดยปราศจากแสงสว่าง
๓ จริงทีเดียว มือของพระองค์ฟาดตัวข้าพเจ้า
ซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดวันเวลา

๔ พระองค์ทำให้เนื้อหนังของข้าพเจ้าเหี่ยวแห้ง
และหักกระดูกของข้าพเจ้า
๕ พระองค์ให้ความขมขื่นและความยากลำบาก
ล้อมและคลุมรอบตัวข้าพเจ้า
๖ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าอยู่ในความมืด
อย่างคนที่ตายไปนานแล้ว

๗ พระองค์ได้กั้นล้อมข้าพเจ้าโดยไม่ให้หนีรอดไปได้
พระองค์ใช้โซ่หนักถ่วงข้าพเจ้าไว้
๘ แม้ว่าข้าพเจ้าจะร้องเรียกขอความช่วยเหลือ
พระองค์ก็ไม่ต้องการได้ยินคำอธิษฐาน
๙ พระองค์ได้ปิดกั้นทางของข้าพเจ้าด้วยหินสกัด
ทำให้หนทางของข้าพเจ้าคดเคี้ยว

๑๐ พระองค์เป็นดั่งหมีที่รอดักอยู่
เป็นดั่งสิงโตที่ซ่อนอยู่
๑๑ พระองค์นำข้าพเจ้าออกนอกทางและฉีกข้าพเจ้าออกเป็นชิ้นๆ
และปล่อยให้ข้าพเจ้าอยู่ตามลำพัง
๑๒ พระองค์โก่งคันธนู
และตั้งข้าพเจ้าให้เป็นเป้าธนู

๑๓ พระองค์ยิงธนูจากแล่งของพระองค์
ตรงหัวใจของข้าพเจ้า
๑๔ ข้าพเจ้ากลายเป็นที่หัวเราะเยาะของประชาชนทั้งปวงของข้าพเจ้า
พวกเขาร้องเพลงล้อเลียนข้าพเจ้าตลอดวันเวลา
๑๕ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ารับเต็มอิ่มด้วยของขม
และให้ข้าพเจ้าดื่มจากพันธุ์ไม้ขม

๑๖ พระองค์ทำให้ฟันของข้าพเจ้าหักด้วยก้อนกรวด
และกดข้าพเจ้าลงในกองขี้เถ้า
๑๗ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าขาดความสงบสุข
ข้าพเจ้าลืมแล้วว่าความสุขเป็นอย่างไร
๑๘ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า □ความอดกลั้น
และความหวังที่ข้าพเจ้ามีในพระผู้เป็นเจ้าหมดสิ้นแล้ว□

๑๙ ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงความทุกข์ทรมานและความขมขื่น
พันธุ์ไม้ขมและของขม
๒๐ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าระลึกถึงตลอดมา
ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสลดหดหู่

๒๑ ข้าพเจ้านึกเรื่องนี้ขึ้นได้
ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง

๒๒ เพราะความรักอันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้าไม่เคยขาดหาย
ความเมตตาของพระองค์ไม่เคยหยุดยั้ง
๒๓ ความรักและความเมตตาเกิดขึ้นใหม่ทุกๆ เช้า
ความสัตย์จริงของพระองค์ยิ่งใหญ่นัก
๒๔ ข้าพเจ้าบอกตนเองว่า □พระผู้เป็นเจ้าเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงรอคอยพระองค์□

๒๕ พระผู้เป็นเจ้าดีต่อบรรดาผู้ที่มีความหวังในพระองค์
ต่อจิตวิญญาณที่แสวงหาพระองค์
๒๖ เป็นการดีที่รอคอยความรอดพ้น
ที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าอย่างเงียบๆ
๒๗ เป็นการดีที่คนแบกแอกได้
ขณะยังเยาว์วัย

๒๘ ปล่อยให้เขานั่งอย่างเงียบๆ ตามลำพัง
เมื่อพระองค์วางแอกบนตัวเขา
๒๙ ปล่อยให้เขาถ่อมตนลง
เผื่อจะมีความหวังบ้าง
๓๐ ปล่อยให้เขาถูกคนตบหน้า
และถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม

๓๑ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทอดทิ้ง
ไปตลอดกาล
๓๒ แม้ว่าพระองค์ทำให้เราเศร้าใจ พระองค์ก็ยังจะแสดงความเมตตา
เพราะความรักอันมั่นคงของพระองค์มากยิ่งนัก
๓๓ พระองค์ไม่ตั้งใจที่จะนำความทุกข์
หรือความเศร้ามาสู่บรรดาบุตรของมนุษย์

๓๔ การเหยียบขยี้ผู้ถูกจำขังทุกคนในโลก
ให้อยู่ใต้เท้า
๓๕ การตัดสิทธิของมนุษย์
ณ เบื้องหน้าองค์ผู้สูงสุด
๓๖ และการไม่ให้ความเป็นธรรมแก่มนุษย์
พระผู้เป็นเจ้าทราบเรื่องเหล่านี้มิใช่หรือ

๓๗ ใครบัญชาให้เกิดขึ้นได้
นอกจากพระผู้เป็นเจ้าจะกำหนดขึ้น
๓๘ สิ่งดีและร้ายเกิดขึ้น
ก็เนื่องจากองค์ผู้สูงสุดบัญชามิใช่หรือ
๓๙ ทำไมมนุษย์ที่ยังมีชีวิตจึงพร่ำบ่น
เมื่อถูกลงโทษเพราะบาปของตน

๔๐ เราควรพิจารณาและทดสอบวิถีทางของพวกเรา
และหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้าเถิด
๔๑ เรามาเปิดใจและยกมืออธิษฐานต่อ
พระเจ้าในสวรรค์เถิด
๔๒ เราได้ล่วงละเมิดและขัดขืน
และพระองค์ไม่ได้ยกโทษ

๔๓ พระองค์คลุมพระองค์เองด้วยความกริ้ว และตามล่าพวกเรา
ด้วยการสังหารโดยปราศจากความปรานี
๔๔ พระองค์คลุมพระองค์เองด้วยก้อนเมฆ
เพื่อคำอธิษฐานจะผ่านเข้าถึงไม่ได้
๔๕ พระองค์ทำให้พวกเราเป็นดั่ง
กองขยะในบรรดาชนชาติ

๔๖ ศัตรูทุกคนของพวกเรา
อ้าปากกว้างใส่พวกเรา
๔๗ พวกเราประสบกับความน่ากลัวและหลุมพราง
ความทุกข์ทรมานและความพินาศ
๔๘ น้ำตาข้าพเจ้าไหลพราก
เพราะความพินาศของธิดาของประชาชนของข้าพเจ้า

๔๙ น้ำตาข้าพเจ้าไหลไม่หยุด
ไม่ได้พัก
๕๐ จนกระทั่งพระผู้เป็นเจ้ามองลงมา
จากสวรรค์และแลเห็น
๕๑ สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเศร้าใจ
เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุตรสาวทั้งปวงในเมืองของข้าพเจ้า

๕๒ บรรดาศัตรูของข้าพเจ้าตามล่าข้าพเจ้า
ราวกับล่านกโดยไร้สาเหตุ
๕๓ พวกเขาเหวี่ยงข้าพเจ้าทั้งเป็นลงในหลุมลึก
และขว้างก้อนหินใส่ข้าพเจ้า
๕๔ น้ำท่วมมิดศีรษะของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าคิดในใจว่า ข้าพเจ้ากำลังถูกตัดขาด

๕๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าออกพระนามของพระองค์
จากห้วงเหวของหลุมลึกแห่งแดนคนตาย
๕๖ พระองค์ได้ยินคำวิงวอนของข้าพเจ้า
“โปรดฟังคำร้องขอความช่วยเหลือของข้าพเจ้า”
๕๗ พระองค์เข้ามาใกล้ในเวลาที่ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์
พระองค์กล่าวว่า “ไม่ต้องกลัว”

๕๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ปกป้องข้าพเจ้า
พระองค์ได้ไถ่ชีวิตข้าพเจ้าแล้ว
๕๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เห็นการกระทำผิดที่มีต่อข้าพเจ้า
ขอพระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้า
๖๐ พระองค์ทราบว่าความเคียดแค้นของพวกเขาโหดร้ายนัก

เขาวางแผนต่อต้านข้าพเจ้า

๖๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ยินแล้วว่าพวกเขาดูถูกข้าพเจ้า
เขาวางแผนต่อต้านข้าพเจ้า
๖๒ สิ่งที่พวกศัตรูนินทาและพร่ำบ่น
ก็คือการต่อต้านข้าพเจ้าตลอดวันเวลา
๖๓ ดูเถิด ไม่ว่าพวกเขาจะนั่งหรือยืน
ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเพลงที่พวกเขาแต่งขึ้นมา

๖๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้เขาได้รับสนองตามสิ่งที่เขาปฏิบัติ
ให้เขาได้รับผลจากสิ่งที่เขาได้กระทำ
๖๕ ทำจิตใจของพวกเขาให้แข็งกระด้าง
และขอคำสาปแช่งจงตกอยู่กับเขา
๖๖ ขอพระองค์ตามล่าพวกเขาด้วยความกริ้วและทำให้พวกเขาพินาศไป
จากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า

๔

บรรดาชายหนุ่มกระจัดกระจายไป

๑ เนื้อทองคำไม่สุกใสแล้ว
ทองเนื้อดีหมองคล้ำอะไรเช่นนี้
พวกเขาเป็นเหมือนหินอันบริสุทธิ์ของพระวิหาร
ที่กระจัดกระจายไปตามถนนหนทาง

๒ บรรดาบุตรผู้มีคุณค่าแห่งศิโยน
ซึ่งครั้งหนึ่งมีค่าเช่นน้ำหนักทองคำ
แต่บัดนี้นับว่าเป็นดั่งหม้อดิน
งานฝีมือของช่างปั้นหม้อ

๓ แม้หมาในก็ยังให้นม
ลูกของมันเอง
แต่ประชาชนของข้าพเจ้ากลายเป็นคนไร้หัวใจ
ดั่งนกกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดาร

๔ ลิ้นของทารกผนึกกับขากรรไกร
เพราะกระหายน้ำ
เด็กๆ ขออาหารกิน
แต่ไม่มีใครให้อาหารแก่พวกเขา

๕ บรรดาผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยรับประทานของเอร็ดอร่อย
กลับต้องนอนตายที่ถนน
บรรดาผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างหรูหรา
บัดนี้นอนอยู่บนกองขี้เถ้า

๖ ประชาชนของข้าพเจ้าถูกลงโทษ
หนักยิ่งกว่าเมืองโสโดม
ซึ่งถูกถล่มลงในพริบตา

โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือสักนิด

๗ บรรดาผู้สูงศักดิ์ของพวกเขาเคยบริสุทธิ์ยิ่งกว่าหิมะ
ขาวยิ่งกว่าน้ำนม
ร่างกายของพวกเขาเคยแข็งแกร่งยิ่งกว่าหินปะการัง
รูปลักษณ์ของเขาเหมือนกับนิลสีคราม

๘ แต่บัดนี้พวกเขาดำยิ่งกว่าขี้เขม่า
นอนที่ถนนโดยไม่มีใครจำเขาได้
ผิวหนังของพวกเขาแห้งเหี่ยวหุ้มกระดูก
แห้งอย่างกับกิ่งไม้

๙ พวกที่ถูกดาบฟันตายยังจะดีกว่า
พวกที่ตายเพราะความหิว
ต่างอ่อนระโหยโรยแรง
เพราะขาดอาหารจากไร่นา

๑๐ บรรดาผู้หญิงที่มีเมตตา
ได้ต้มแกงเนื้อลูกๆ ของนางเอง
เพื่อกินเป็นอาหาร
ในเวลาที่ธิดาของประชาชนของข้าพเจ้าพินาศ

๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากระหน่ำการลงโทษสุดเหวี่ยง
พระองค์หลั่งความกริ้วอันร้อนแรง
และพระองค์ให้เพลิงไฟลุกโพลงในศิโยน
ซึ่งเผาผลาญจนถึงฐานราก

๑๒ บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลก
และผู้อยู่อาศัยในโลกไม่เชื่อเลยว่า
ปรปักษ์หรือศัตรูจะสามารถผ่าน
เข้าประตูเมืองของเยรูซาเล็มได้

๑๓ แต่มันก็เกิดขึ้นเพราะบาปของบรรดาผู้เผยคำกล่าว
และความชั่วของบรรดาปุโรหิตของเมือง
พวกเขาทำให้บรรดาผู้มีความชอบธรรม
เลือดนองกลางเมือง

๑๔ พวกเขาต้องเดินคลำไปตามถนน
เหมือนคนตาบอด
เนื้อตัวเปื้อนเลือดมาก
จนไม่มีใครกล้าแตะต้องเสื้อผ้าของพวกเขา

๑๕ ประชาชนตะโกนร้องต่อพวกเขาว่า
“ออกไป พวกท่านมีมลทิน
ออกไป ออกไป อย่าแตะต้องตัวเรา”
เมื่อพวกเขาเดินหนีไป
ประชาชนพูดในท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่า

□พวกเขาจะอยู่ที่นี่ไม่ได้อีกต่อไป□

๑๖ พระผู้เป็นเจ้าทำให้พวกเขากระจัดกระจายกันออกไป
พระองค์ไม่คุ้มครองดูแลพวกเขาอีกต่อไป
บรรดาปุโรหิตไม่ได้รับเกียรติ
ไม่มีใครสนใจบรรดาผู้นำ

๑๗ พวกเราคอยมองหาความ
ช่วยเหลือโดยไร้ประโยชน์
พวกเราเฝ้าดูประชาชาติหนึ่ง
ที่ไม่สามารถช่วยเราให้รอดได้

๑๘ พวกเขาจับตาดูพวกเราทุกฝีก้าว
พวกเราไม่สามารถเดินทีถนนของเรา
เราใกล้จุดจบแล้ว มีชีวิตเหลืออยู่เพียงไม่กี่วัน
เพราะถึงจุดจบแล้ว

๑๙ บรรดาผู้ที่ตามล่าพวกเรา
ปราดเปรียวยิ่งกว่านกอินทรีในท้องฟ้า
พวกเขาตามไล่พวกเราที่เทือกเขา
และดักซุ่มรอเราในถิ่นทุรกันดาร

๒๐ ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเจิม* ซึ่งเป็นลมหายใจของพวกเรา
ถูกจับด้วยกับดักของพวกเขา
พวกเราพูดกันว่า เราจะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ได้ก็ด้วยร่มเงาของท่าน

๒๑ โอ ธิดาแห่งเอโดม ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของอูสเอ๋ย
ยินดีและดีใจไปเถอะ
การลงโทษจะมาถึงท่านเช่นกัน
ท่านจะเมามายและจะเปลือยเปล่า†

๒๒ โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย การลงโทษที่มีต่อท่านจะสิ้นสุดลง
พระองค์จะไม่ทำให้การลี้ภัยของท่านยาวนาน
แต่ธิดาแห่งเอโดมเอ๋ย พระองค์จะลงโทษความชั่วของท่าน
และบาปของท่านจะถูกเปิดเผย

๕

๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดระลึกเถิดว่า ได้เกิดอะไรขึ้นกับพวกเรา
โปรดมองดูความอับอายของพวกเรา
๒ แผ่นดินของพวกเรากลายเป็นของคนแปลกหน้าแล้ว
บ้านเมืองของเราเป็นของชนต่างชาติ
๓ พวกเราได้กลายมาเป็นคนกำพร้าพ่อ
แม่ของพวกเราเป็นเหมือนแม่ม่าย
๔ พวกเราต้องซื้อน้ำดื่ม
ไม้เราก็ต้องซื้อ

---

* **๔๒๐** อ้างอิงถึงกษัตริย์ † **๔๒๑** ฉบับโอบาดีห์

๕ พวกเราถูกใช้งานด้วยแอกที่สวมคอ
พวกเราเหนื่อยล้า แต่เขาไม่ยอมให้พัก
๖ พวกเรายอมก้มต่ออียิปต์และอัสซีเรีย
ก็เพื่อให้ได้อาหารเพียงพอจากพวกเขา
๗ บรรพบุรุษของพวกเราทำบาปและเสียชีวิตไปหมดแล้ว
ส่วนเราต้องทนทุกข์รับโทษจากความชั่วของพวกเขา
๘ บรรดาทาสปกครองเหนือพวกเรา
ไม่มีใครที่ช่วยพวกเราให้พ้นจากอำนาจของพวกเขาได้
๙ พวกเราเสี่ยงชีวิตก็เพื่อหาอาหาร
เหตุเพราะมีคนที่ใช้อาวุธอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
๑๐ ผิวหนังของพวกเรารุ้อนเหมือนเตาอบ
เราหิวโหยจนเป็นไข้
๑๑ บรรดาผู้หญิงถูกข่มขืนในศิโยน
บรรดาหญิงบริสุทธิ์ก็ถูกย่ำยีในเมืองแห่งยูดาห์
๑๒ บรรดาผู้นำถูกพวกเขาแขวนคอ
ไม่มีใครเคารพต่อบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่
๑๓ บรรดาชายหนุ่มถูกบังคับให้ทำงานที่โรงโม่
เด็กผู้ชายแบกหามไม้หนักเกินกำลัง
๑๔ บรรดาผู้สูงอายุเลิกให้คำปรึกษาที่ประตูเมือง
ชายหนุ่มหยุดเล่นดนตรี
๑๕ ความรื่นเริงไม่อยู่ในจิตใจของพวกเราแล้ว
การร่ายรำก็กลายเป็นการร้องคร่ำครวญ
๑๖ มงกุฎได้หลุดจากศีรษะของพวกเรา
วิบัติตกอยู่กับพวกเราเพราะบาปที่กระทำ
๑๗ เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงระทมใจ
เพราะสิ่งเหล่านี้สายตาจึงมืดลง
๑๘ เพราะภูเขาศิโยนเป็นทีรกร้าง
พวกหมาในจิ้งจอกเวียนหาเหยื่ออยู่บนนั้น
๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ครองบัลลังก์ตลอดกาล
บัลลังก์ของพระองค์มั่นคงอยู่ทุกชั่วอายุคน
๒๐ เหตุใดพระองค์จึงลืมพวกเราเสมอ
เหตุใดพระองค์จึงทอดทิ้งพวกเรานานเช่นนี้
๒๑ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดนำพวกเรากลับมาหาพระองค์เถิด
พวกเราจะได้กลับมาและมีชีวิตขึ้นใหม่อย่างที่เคยเป็นในสมัยก่อน
๒๒ นอกจากว่าพระองค์ได้ทอดทิ้งพวกเราโดยสิ้นเชิงเสียแล้ว
และกริ้วพวกเรามากเหลือเกิน

เอเสเคียล

๑ ในวันที่ห้าของเดือนสี่ ปีที่สามสิบ ในเวลานั้นข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ลี้ภัยที่ริมแม่
น้ำเคบาร์* สวรรค์เปิดออก ข้าพเจ้าเห็นภาพนิมิตของพระเจ้า ๒ ในวันที่ห้าของเดือน (เป็น
ปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคีน†ลี้ภัยไป‡) ๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเอเสเคียลปุโรหิตบุตรของบูซี
ในแผ่นดินของชาวเคลเดีย ริมแม่น้ำเคบาร์ และมือของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่านที่นั่น

พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้า

๔ ดูเถิด ขณะที่ข้าพเจ้ามองดู ก็มีลมอันแรงกล้าจากทิศเหนือ มีเมฆก้อนมหึมาพร้อม
กับประกายฟ้าแลบและแสงสว่างล้อมรอบ ตรงกลางของเปลวไฟดูเหมือนโลหะวาววับ ๕ ดู
เหมือนว่าในเปลวไฟมีสิ่งมีชีวิต 4 ตัว ซึ่งมีลักษณะเป็นร่างมนุษย์ ๖ แต่ละตัวมี 4 หน้าและ 4
ปีก ๗ ขาเหยียดตรง และฝ่าเท้าเหมือนกีบลูกโค เป็นประกายดั่งทองสัมฤทธิ์ที่ถูกหลอมใน
เตาไฟ ๘ ที่ใต้ปีกทั้งสี่มีมือมนุษย์ ทั้งสี่ตัวมีหน้าและปีก ๙ ปีกกางออกสัมผัสกัน สัตว์แต่ละ
ตัวขยับตัวตรงไปข้างหน้า โดยไม่หันลำตัว ๑๐ หน้าของสัตว์เหล่านี้เป็นเช่นนี้คือ สัตว์แต่ละ
ตัวมีหน้าเหมือนมนุษย์ ด้านขวาของแต่ละตัวมีหน้าเหมือนสิงโต ด้านซ้ายมีหน้าเหมือนโค
แต่ละตัวยังมีอีกหน้าเหมือนนกอินทรีด้วย ๑๑ หน้าของสัตว์เป็นอย่างนั้น ปีกกางออกและ
แผ่สูงขึ้น แต่ละตัวใช้ 2 ปีกสัมผัสปีกของสัตว์ตัวอื่นที่อยู่แต่ละข้าง และใช้อีก 2 ปีกปกปิด
กายของตนเอง ๑๒ สัตว์แต่ละตัวขยับตัวตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปที่ใด สัตว์เหล่า
นี้ก็จะไปโดยไม่หันลำตัว ๑๓ ลักษณะของสิ่งมีชีวิตที่ปรากฏนั้นเหมือนถ่านลุกโพลงขึ้นเป็น
เปลวไฟ เหมือนคบไฟที่เคลื่อนไปมาระหว่างสิ่งมีชีวิต เปลวไฟสุกสว่างและมีสายฟ้าแลบ
จากเปลวไฟ ๑๔ สิ่งมีชีวิตพุ่งตัวไปมาดั่งสายฟ้าแลบ

๑๕ ขณะที่ข้าพเจ้ามองดูสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ข้าพเจ้าเห็นล้อบนพื้นดินข้างๆ สิ่งมีชีวิตทั้งสี่
ล้อละตัว ๑๖ โครงล้อที่ปรากฏคือ มันส่องแสงเหมือนโกเมนที่วาววับ เหมือนกันทั้งสี่ล้อ โค
รงล้อดูเหมือนมีอีกล้อที่ซ้อนอยู่ด้านใน ๑๗ เวลาที่ล้อเคลื่อนตัว มันเคลื่อนไปทิศใดก็ได้ทั้งสี่
ทิศตามแต่สิ่งมีชีวิตจะไปโดยไม่ต้องหัน ๑๘ ขอบล้อสูงและน่าเกรงขาม ที่รอบขอบล้อทั้งสี่
มีดวงตาเต็มไปหมด ๑๙ เวลาที่สิ่งมีชีวิตขยับตัวไป ล้อก็เคลื่อนขึ้นตามไปด้วยกัน เวลาที่สิ่
งมีชีวิตลุกขึ้นจากพื้นดิน ล้อก็ขึ้นตามไปด้วย ๒๐ ไม่ว่าวิญญาณต้องการไปที่ใด สิ่งมีชีวิตก็
ไปด้วย และล้อก็ตามไปพร้อมกัน เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในล้อ ๒๑ เวลาที่สิ่งมีชีวิต
ขยับตัวไปที่ใด ล้อก็เคลื่อนไปด้วย เวลาที่สิ่งมีชีวิตยืนนิ่ง ล้อก็หยุดนิ่ง และเวลาที่สิ่งมีชีวิ
ตลุกขึ้นจากพื้นดิน ล้อก็เคลื่อนไปพร้อมกัน เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในล้อ

๒๒ เหนือศีรษะของสิ่งมีชีวิต ดูเหมือนมีโดมกว้างใหญ่เปล่งแสงประกายอย่างแก้ว
เจียระไน ดูน่าเกรงขามนัก ๒๓ ใต้โดมกว้างใหญ่นั้น ปีกของสิ่งมีชีวิตกางออกและเหยียด
ตรง และปีกสัมผัสกัน สัตว์แต่ละตัวมี 2 ปีกที่ปกปิดกายของตน ๒๔ เวลาที่สัตว์เหล่านี้ขยับ
ตัวไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกกระพือดุจกระแสน้ำแรงกล้า ดุจเสียงขององค์ผู้กอปรด้วยมหิ
ทธานุภาพ ดุจเสียงชุลมุนของกองทัพใหญ่ เวลาสัตว์เหล่านี้ยืนนิ่ง ปีกของมันจะหุบลงที่
ข้างตัว ๒๕ และมีเสียงจากเบื้องสูงเหนือโดมกว้างใหญ่ที่เหนือศีรษะ เมื่อมันยืนนิ่ง มันก็จะ
หุบปีกลง

---

* ๑๑ แม่น้ำในบาบิโลน † ๑๒ ชื่อนี้สะกดและออกเสียงได้ 3 แบบ ฉบับ 1 พงศาวดาร 3:16; เอสเธอร์ 2:6; เยเรมีย์ 22:24 ‡ ๑๒ 593 ปีก่อน ค.ศ. เพราะท่านเริ่มลี้ภัย 598 ปีก่อน ค.ศ.

๒๖ เบื้องสูงเหนือโดมกว้างใหญ่เหนือศีรษะ ปรากฏเหมือนบัลลังก์ประดุจนิลสีคราม และ
มีผู้หนึ่งปรากฏเหมือนมนุษย์นั่งบนบัลลังก์ ๒๗ ข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่ปรากฏเหนือบั้นเอวผู้นั้น
ขึ้นไป ซึ่งเป็นเหมือนโลหะวาววับดั่งไฟลุกโดยรอบ ข้าพเจ้าเห็นว่าส่วนที่ปรากฏจากบั้นเอว
ลงมาเป็นดุจไฟ และแสงอันเจิดจ้าล้อมรอบผู้นั้น ๒๘ รุ้งบนเมฆในวันที่ฝนตกเจิดจ้าเช่นไร
ความเจิดจ้าที่ปรากฏโดยรอบก็เป็นเช่นนั้น

สิ่งที่ปรากฏเปรียบประดุจพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าเห็น ข้าพเจ้าซบ
หน้าลงกับพื้น และได้ยินเสียงของผู้หนึ่งกำลังพูด

๒

พระเจ้าเรียกเอเสเคียล

๑ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “บุตรมนุษย์เอ๋ย* จงยืนขึ้น และเราจะพูดกับเจ้า” ๒
ขณะที่พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้า พระวิญญาณก็เข้าสู่ตัวข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และ
ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้า ๓ พระองค์กล่าวดังนี้ “บุตรมนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้า
ไปยังชาวอิสราเอล ยังบรรดาประชาชาติที่ขัดขืนซึ่งได้ขัดขืนต่อคำบัญชาของเรา ทั้งพวก
เขาและบรรพบุรุษของเขาได้กระทำบาปต่อเรามาจนถึงทุกวันนี้ ๔ เราส่งเจ้าไปหาบรรดาผู้
สืบเชื้อสายซึ่งหัวรั้นและใจดื้อด้าน เจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า ‘พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล
่าวดังนี้’ ๕ และไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ยอมฟังก็ตาม (เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่
ขัดขืน) พวกเขาจะรู้ว่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา ๖ และบุตร
มนุษย์เอ๋ย เจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา หรือกลัวคำพูดของพวกเขา ถึงแม้ว่าพุ่มไม้หนามและ
หนามจะอยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะต้องอยู่กับแมงป่อง เจ้าก็จงอย่ากลัวคำพูดของพวกเขา
หรือตกใจกลัวเมื่อเห็นพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืน ๗ แต่เจ้าจงบอกพวก
เขาถึงสิ่งที่เราพูด ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ยอมฟังก็ตาม เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่
ขัดขืน

๘ แต่บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงฟังว่า เราพูดอะไรกับเจ้า เจ้าจงอย่าขัดขืนเหมือนพงศ์พันธุ์ที่
ขัดขืน จงอ้าปากกินสิ่งที่เราให้แก่เจ้า” ๙ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู มีมือยื่นให้ข้าพเจ้า ดูเถิด
หนังสือม้วนอยู่ในมือ ๑๐ พระองค์คลี่มันออกต่อหน้าข้าพเจ้า มีตัวหนังสือเขียนที่ด้านหน้า
และด้านหลัง เป็นคำพูดถึงการคร่ำครวญ ร้องร่ำรำพัน และความวิบัติ

๓

๑ และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ “บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกินสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเจ้า
จงกินหนังสือม้วนนี้ แล้วจงไปพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล” ๒ ดังนั้น ข้าพเจ้าอ้าปาก และ
พระองค์ให้ข้าพเจ้ากินหนังสือม้วนนั้น ๓ และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ “บุตรมนุษย์
เอ๋ย จงกินหนังสือม้วนที่เราให้เจ้า ให้มันซึมซับเข้าไปทั่วร่างกายของเจ้า” และข้าพเจ้าก็
กินหนังสือม้วนนั้น มันมีรสหวานปานน้ำผึ้งในปากของข้าพเจ้า

๔ และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงไปยังพงศ์พันธุ์อิสราเอล และ
บอกพวกเขาถึงสิ่งที่เราพูด ๕ ด้วยว่า เจ้าไม่ได้ถูกส่งไปยังชนชาติที่ใช้คำพูดของชนต่างชาติ
และภาษาที่ยาก แต่จะไปยังพงศ์พันธุ์อิสราเอล ๖ ไม่ใช่หลายชนชาติซึ่งใช้คำพูดของชนต่าง
ชาติและภาษาที่ยาก จึงจะทำให้เจ้าไม่เข้าใจภาษาของเขา แต่เราได้ส่งเจ้าไปยังชนชาติ
เหล่านั้น พวกเขาก็ควรจะฟังเจ้าอย่างแน่นอน ๗ แต่พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่ต้องการฟัง
เจ้า เพราะพวกเขาไม่ต้องการฟังเรา เพราะพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งปวงหัวรั้นและใจดื้อด้าน

---

* ๒๑ ชื่อนี้ปรากฏเกือบ 100 ครั้งในฉบับนี้ เป็นการชี้ให้เห็นว่า ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเป็นมนุษย์
ในฉบับดาเนียลคำนี้ชี้ให้เห็นว่าพระเมสสิยาห์เป็นพระเจ้า พระเยซูใช้ชื่อนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่า
พระองค์เป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้าโดยสมบูรณ์

๔ ดูเถิด เราได้ทำให้หน้าของเจ้าขมึงทึงและหัวรั้นเหมือนกับที่พวกเขาเป็น ๙ ให้หน้าผากของเจ้าเป็นอย่างหินแข็งที่สุด แข็งยิ่งกว่าหินคม จงอย่ากลัวพวกเขา หรือตกใจกลัวเมื่อเห็นพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืน ๑๐ ยิ่งกว่านั้น พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงรับไว้ในใจเจ้า และใช้หูรับฟังทุกคำพูดที่เราจะกล่าวกับเจ้า ๑๑ และจงไปยังชนร่วมชาติของเจ้าซึ่งลี้ภัยอยู่ และพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ยอมฟังก็ตาม

๑๒ ครั้นแล้ว พระวิญญาณก็ยกตัวข้าพเจ้าขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกระหึ่มดั่งแผ่นดินไหวที่เบื้องหลังว่า ขอพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าได้รับการสรรเสริญในที่พระองค์สถิต ๑๓ เป็นเสียงปีกของบรรดาสิ่งมีชีวิตสัมผัสกัน และเป็นเสียงล้อที่อยู่ข้างตัว และเป็นเสียงดังกระหึ่ม ๑๔ พระวิญญาณพัดข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป จิตวิญญาณข้าพเจ้าฉุนเฉียวและไปด้วยความขมขื่น มืออันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า ๑๕ และข้าพเจ้าก็ไปยังบรรดาผู้ลี้ภัยที่เทลอาบิบ พวกเขาอาศัยอยู่ใกล้แม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้านั่งในท่ามกลางพวกเขา ข้าพเจ้านั่งตกตะลึงอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 7 วัน

ผู้เฝ้ายามของอิสราเอล

๑๖ หลังจาก 7 วันผ่านไป พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ ๑๗ บุตรมนุษย์เอ๋ย เราได้ให้เจ้าเป็นผู้เฝ้ายามของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เมื่อใดก็ตามที่เจ้าได้ยินคำพูดจากปากของเรา เจ้าจะต้องตักเตือนพวกเขาให้เรา ๑๘ ถ้าเราพูดกับคนชั่วร้ายว่า เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน และถ้าเจ้าไม่ให้คำเตือน หรือพูดตักเตือนคนชั่วร้ายให้ละจากวิถีทางชั่วเพื่อรักษาชีวิตไว้ คนชั่วคนนั้นก็จะตายเนื่องจากบาปของเขา แต่เราจะให้ชีวิตของเขาอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้า ๑๙ แต่ถ้าเจ้าเตือนคนชั่วร้าย และเขาไม่หันไปจากความชั่วร้ายหรือจากวิถีทางชั่ว เขาจะตายเนื่องจากบาปของเขา แต่เจ้าจะรักษาจิตวิญญาณของเจ้าไว้ได้ ๒๐ และในวิธีเดียวกันคือ ถ้าผู้มีความชอบธรรมหันไปจากความชอบธรรม และไร้ความยุติธรรม เราจะวางเครื่องกีดขวางกั้นเขา เขาก็จะตาย เพราะเจ้าไม่ได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และการกระทำอันชอบธรรมของเขาที่เคยทำไว้ก็จะไม่เป็นที่ระลึกถึง แต่ชีวิตของเขาอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้า ๒๑ แต่ถ้าเจ้าเตือนผู้ที่มีความชอบธรรมผู้นั้นไม่ให้กระทำบาป และเขาไม่กระทำบาป เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เพราะเขารับคำเตือน และเจ้าจะรักษาจิตวิญญาณของเจ้าไว้ได้

๒๒ มือของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้าที่นั่น และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ จงลุกขึ้น และเข้าไปในหุบเขา และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น ๒๓ ข้าพเจ้าลุกขึ้น และเข้าไปในหุบเขา ดูเถิด พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่นั่น เหมือนกับพระบารมีที่ข้าพเจ้าได้เห็นแล้วที่ข้างแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าซบหน้าลงกับพื้น ๒๔ แต่พระวิญญาณก็เข้าสู่ตัวข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ เจ้าจงไป และอยู่ในบ้านของเจ้าตามลำพัง ๒๕ ดูเถิด บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะถูกเชือกมัดตัว และเจ้าจะไม่สามารถออกไปอยู่ท่ามกลางผู้คน ๒๖ และเราจะทำให้ลิ้นของเจ้าติดอยู่กับเพดานปาก เจ้าจะเป็นใบ้และพูดตักเตือนว่ากล่าวพวกเขาไม่ได้ แม้ว่าพวกเขาจะเป็นพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืน ๒๗ แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะเปิดปากเจ้า และเจ้าจะพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ ผู้ที่จะฟัง ให้เขาฟัง และผู้ที่ไม่ยอมฟัง ก็ช่างเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืน

๔

เชิงเทินทีเยรูซาเล็ม

๑ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงหยิบอิฐก้อนหนึ่งมาวางตรงหน้าเจ้า แล้วก็วาดเมืองเยรูซาเล็ม
บนอิฐก้อนนั้น ๒ และล้อมเมืองด้วยการก่อเชิงเทินเพื่อโจมตีเมือง สร้างกำแพงสูงล้อม
เมือง ตั้งค่ายปะทะเมือง และตั้งไม้กระทุ้งรอบกำแพง ๓ เจ้าจงเอาแผ่นเหล็กมาวางระหว่าง
ตัวเจ้ากับเมือง เหมือนเป็นกำแพงเหล็ก และหันหน้าไปทางนั้น เมืองก็จะถูกล้อม และเจ้า
จะล้อมเมืองไว้ นี่คือหมายสำคัญสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล
๔ จากนั้น เจ้าจงนอนตะแคงซ้าย ให้ความชั่วของพงศ์พันธุ์อิสราเอลอยู่ที่ตัวเจ้า เจ้าจะ
ต้องรับเอาความชั่วของพวกเขาไว้ เจ้าจะนอนตะแคงเป็นเวลาหลายวัน ๕ เราได้กำหนด
จำนวนวันให้แก่เจ้าเท่ากับจำนวนปีที่เขาทำบาป ฉะนั้นเจ้าจะรับเอาความชั่วของพงศ์พันธุ์
อิสราเอลเป็นเวลา 390 วัน ๖ เมื่อเจ้าทำตามนี้ครบแล้ว เจ้าจงนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่จง
นอนตะแคงขวา และรับเอาความชั่วของพงศ์พันธุ์ยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้า 40 วัน คือ 1 วัน
แทน 1 ปี ๗ และเจ้าจงหันหน้าไปยังเมืองเยรูซาเล็มซึ่งถูกล้อม และเผยความต่อต้านเมือง
โดยถลกแขนเสื้อของเจ้าขึ้น ๘ ดูเถิด เราจะใช้เชือกมัดตัวเจ้า เจ้าจะหันซ้ายหันขวาไม่ได้
จนกว่าจะครบกำหนดวันที่เจ้าล้อมเมืองแล้ว
๙ และเจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ เมล็ดถั่ว ถั่วเลนทิล ข้าวฟ่าง และข้าวสาลีป่า
บรรจุรวมในภาชนะเดียวกันสำหรับทำขนมปัง และเจ้าจงใช้เป็นอาหารรับประทานระหว่าง
ที่นอนตะแคงเป็นเวลา 390 วัน ๑๐ เจ้าจงรับประทานอาหารตามน้ำหนัก 20 เชเขล*ต่อ
วัน และทุกวัน ๑๑ และเจ้าจงดื่มน้ำแต่ละวันได้ปริมาณหนึ่งส่วนหกฮิน† ๑๒ จงรับประทาน
อาหารของเจ้า อย่างขนมบาร์เลย์ที่อบต่อหน้าผู้คนด้วยการใช้อุจจาระมนุษย์เป็นเชื้อ
เพลิง ๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ นี่เป็นวิธีที่ชาวอิสราเอลจะรับประทานอาหารที่มีมลทิน
ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่เราจะขับไล่พวกเขาไปอยู่ ๑๔ และข้าพเจ้าพูดว่า โอ พระ
ผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ดูเถิด ข้าพเจ้าไม่เคยทำสิ่งใดให้เป็นมลทินแก่ตัวข้าพเจ้า นับตั้งแต่เด็ก
จนถึงบัดนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยรับประทานเนื้อสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์ป่าฆ่าตาย ข้าพเจ้าไม่
เคยรับประทานเนื้อสัตว์ที่เป็นมลทินเลย ๑๕ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ถ้าอย่าง
นั้น เราจะให้เจ้าใช้มูลสัตว์อบขนมปังแทนอุจจาระมนุษย์‡ ๑๖ พระองค์กล่าวดังนี้ บุตรม
นุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะทำให้อาหารขาดแคลนในเยรูซาเล็ม ประชาชนจะรับประทานขนมปัง
ตามน้ำหนักที่จำกัดด้วยความกังวล และพวกเขาจะดื่มน้ำตามปริมาณที่จำกัดด้วยความ
สิ้นหวัง ๑๗ เราจะกระทำเช่นนี้ต่อพวกเขาให้ขาดอาหารและน้ำ พวกเขาจะมองหน้ากันและ
กันด้วยความตระหนก และร่างของพวกเขาจะทรุดโทรมลงเพราะบาปของพวกเขา

๕

เยรูซาเล็มจะพินาศ

๑ โอ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงหยิบดาบคมกริบเล่มหนึ่ง ใช้ดาบเหมือนกับที่ช่างตัดผมใช้มีด
โกนของเขา เพื่อโกนผมและหนวดเครา และใช้ตราชูชั่งผมออกเป็นส่วนๆ ๒ เมื่อการล้อม
เมืองของเจ้าสิ้นสุดลง จงเผาผมหนึ่งส่วนสามของเจ้าด้วยไฟภายในเมือง จากนั้นอีกหนึ่ง
ส่วนสามเจ้าจงใช้ดาบฟันทีรอบๆ เมือง และโปรยผมหนึ่งส่วนสามให้กระจายไปกับสายลม
เพราะเราจะชักดาบไล่ล่าพวกเขาไป ๓ เจ้าจงเหน็บผมสองสามเส้นเก็บไว้ที่ชายเสื้อคลุม
ของเจ้า ๔ และจงหยิบผมอีกสองสามเส้นเผาทิ้งในกองไฟ ไฟจะลุกลามและแพร่ไปทั่วพงศ์
พันธุ์อิสราเอล
๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า นี่คือเยรูซาเล็ม เราได้ตั้งเมืองนี้ไว้ที่ศูนย์
กลางของบรรดาประชาชาติ ซึ่งมีหลายดินแดนอยู่โดยรอบนาง ๖ และนางได้ขัดขืนต่อคำ

---

* ๔๑๑๐ 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม † ๔๑๑๑ 1 ฮิน มีประมาณ 4-6 ลิตร ‡ ๔๑๑๕ เฉลยธรรมบัญญัติ 23:13,14

บัญชาและกฎเกณฑ์ของเรา ยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติและหลายดินแดนรอบตัวนาง นางไม่ยอมรับฟังคำบัญชาและไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของเรา ๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าขัดขืนเรายิ่งกว่าบรรดาประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และไม่ได้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์หรือรักษากฎบัญญัติของเรา พวกเจ้าไม่ได้ทำตามแม้แต่กฎของบรรดาประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า ๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด แม้เราเองก็คัดค้านเจ้า เยรูซาเล็มเอ๋ย และเราจะลงโทษเจ้าต่อหน้าบรรดาประชาชาติ ๙ เพราะรูปเคารพอันน่ารังเกียจทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำต่อเจ้าอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน และจะไม่มีวันที่จะกระทำอีก ๑๐ ฉะนั้น บรรดาบิดาจะกินบุตรของพวกเขาเองในท่ามกลางพวกเจ้า และบรรดาบุตรก็จะกินบิดาของพวกเขาเอง และเราจะลงโทษเจ้า และจะทำให้บรรดาผู้รอดชีวิตกระจัดกระจายไปทั่วทุกสารทิศ ๑๑ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราเองจะโค่นเจ้าลง เราจะไม่มองดูเจ้าด้วยความเมตตา หรือไว้ชีวิตเจ้า เพราะเจ้าได้ทำให้ที่พำนักของเราเป็นมลทินด้วยสิ่งอันน่ารังเกียจ และด้วยสิ่งอันน่าขยะแขยงทั้งปวง ๑๒ หนึ่งในสามของพวกเจ้าจะตายจากโรคระบาดหรือไม่ก็อดอยากตายในท่ามกลางพวกเจ้า หนึ่งในสามจะล้มตายด้วยดาบที่นอกกำแพงเมือง และอีกหนึ่งในสาม เราจะทำให้กระจัดกระจายไปทั่วทุกสารทิศ และจะชักดาบไล่ล่าพวกเจ้าไป

๑๓ และความโกรธของเราจะแสดงออก และเราจะระบายความกริ้วลงที่พวกเขาจนเราจะพอใจ และเมื่อเราลงโทษพวกเขาแล้ว พวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า และเราได้พูดด้วยความหวงแหน ๑๔ เราจะทำให้เจ้าเป็นที่ร้าง และเป็นที่ดูหมิ่นในบรรดาประชาชาติโดยรอบเจ้า ต่อหน้าทุกคนที่ผ่านมา ๑๕ เจ้าจะเป็นที่ดูหมิ่น เป็นที่หัวเราะเยาะ เป็นการเตือนและสภาพที่น่าหวาดกลัวสำหรับบรรดาประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อเราลงโทษเจ้าด้วยความโกรธและกริ้ว เราตักเตือนเจ้าด้วยความโกรธ เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวแล้ว ๑๖ เมื่อเรายิงศรแห่งความอดอยากที่นำความตายและหายนะมายังเจ้า เราจะทำเพื่อให้เจ้าพินาศ เราจะนำความอดอยากมาให้เจ้ามากยิ่งขึ้น และจะทำให้อาหารขาดแคลน ๑๗ เราจะทำให้เกิดความอดอยาก และรังควานเจ้าด้วยสัตว์ป่า และลูกๆ ของเจ้าจะถูกพรากจากไป เจ้าจะประสบโรคระบาดและโลหิตตก และเจ้าจะไม่อาจหลีกเลี่ยงจากคมดาบ เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวแล้ว

๖

โทษของการบูชารูปเคารพ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางภูเขาของอิสราเอล และเผยความกล่าวโทษพวกเขา ๓ และจงพูดว่า โอ ภูเขาของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ นี่คือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวแก่ภูเขาและเนินเขา แก่ธารน้ำในหุบเขาและหุบเขา เรากำลังจะทำให้เจ้าไม่คลาดแคล้วไปจากคมดาบ และเราจะทำลายสถานบูชาบนภูเขาสูงของพวกเจ้า ๔ แท่นบูชาของพวกเจ้าจะถูกพังทลายลง และแท่นเผาเครื่องหอมทั้งหลายจะถูกทุบจนแตกหัก และเราจะทิ้งคนของเจ้าที่ถูกสังหารลงที่ตรงหน้ารูปเคารพทั้งหลาย ๕ เราจะทอดร่างของชาวอิสราเอลที่ตรงหน้ารูปเคารพทั้งหลายของพวกเขา และเราจะโปรยกระดูกของพวกเจ้าที่รอบๆ แท่นบูชาทั้งหลายของพวกเจ้า ๖ ไม่ว่าพวกเจ้าอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม เมืองจะพินาศ และสถานบูชาบนภูเขาสูงจะพังทลาย แท่นบูชาของพวกเจ้าก็จะพินาศและพังทลาย รูปเคารพของพวกเจ้าแตกหักและพังพินาศ แท่นเผาเครื่องหอมของพวกเจ้าถูกฟันล้มลง และสิ่งที่พวกเจ้าสร้างขึ้นจะ

ไม่เหลือแม้แต่ซาก ๗ ผู้ที่ถูกสังหารจะล้มตายท่ามกลางพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจึงจะรู้ว่า เรา
คือพระผู้เป็นเจ้า

๘ แต่ถึงกระนั้น เราจะไว้ชีวิตของพวกเจ้าบางคน เพราะบางคนจะรอดจากความตาย
ไปได้ ในเวลาที่กระจัดกระจายไปอยู่ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติและในหลายดินแดน ๙
แล้วบรรดาผู้ที่หนีรอดไปได้จะระลึกถึงเราในท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่จับพวกเขาไป
เป็นเชลย เราเสียใจเพียงไรกับการนอกใจของพวกเขา ที่ได้หันหลังให้เรา และสิ่งที่เขามอง
เห็นทำให้เกิดกิเลสกับรูปเคารพของพวกเขา พวกเขาจะเกลียดตนเองที่ได้กระทำสิ่งชั่วร้าย
และประพฤติอย่างน่ารังเกียจทั้งสิ้น ๑๐ และพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราไม่ได้
เพียงขู่เข็ญว่า เราจะนำความวิบัติเช่นนี้มายังพวกเขา

๑๑ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ จงปรบมือและกระทืบเท้าและพูดว่า วิบัติ เพราะ
ความประพฤติอันชั่วร้ายและน่ารังเกียจทั้งสิ้นของพงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาจึงจะตาย
ด้วยคมดาบ การอดอยาก และโรคระบาด ๑๒ ผู้ที่อยู่ห่างไกลจะตายจากโรคระบาด ผู้
ที่อยู่ใกล้จะตายด้วยคมดาบ และผู้ที่อยู่รอดจะตายเนื่องจากการอดอยาก เราจะแสดง
ความโกรธกับพวกเขา ๑๓ และพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อประชาชนนอนตาย
ท่ามกลางรูปเคารพที่รอบแท่นบูชาของพวกเขา บนเนินเขาสูงและบนยอดเขาทุกแห่ง ใต้
ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น และใต้ต้นโอ๊กที่ผลิใบทุกต้น ทุกแห่งที่มีการมอบเครื่องหอมแก่รูป
เคารพทั้งปวง ๑๔ และเราจะยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษพวกเขา และทำให้แผ่นดินทีพวก
เขาอาศัยอยู่ทุกแห่งเป็นทีรกร้าง นับจากถิ่นทุรกันดารจนถึงดิบลาห์* แล้วพวกเขาจะรู้ว่า
เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๗

วันแห่งความโกรธกริ้วของพระผู้เป็นเจ้า

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ และเจ้าเอง บุตรมนุษย์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าผู้
ยิ่งใหญ่กล่าวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า วันสิ้นสุดลง การสิ้นสุดได้มายัง 4 มุมของแผ่นดิน
โลกแล้ว ๓ บัดนี้วันสิ้นสุดลงจะตกอยู่กับเจ้า และเราจะให้ความโกรธของเรามาถึงตัวเจ้า
เราจะพิพากษาตามวิถีทางของเจ้า และเราจะลงโทษเจ้าเพราะการกระทำอันน่ารังเกียจ
ทั้งสิ้นของเจ้า ๔ เราจะไม่ไว้ชีวิตหรือมองดูเจ้าด้วยความเมตตา แต่เราจะลงโทษเพราะวิถี
ทางของเจ้า เมื่อพวกเจ้ายังกระทำสิ่งอันน่ารังเกียจ แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็น
เจ้า

๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ความพินาศอย่างไม่เคยมีมาก่อนกำลังจะเกิด
ขึ้น ๖ วันสิ้นสุดลงได้มาถึง วันสิ้นสุดลงได้มาถึงแล้ว มันได้กระตุ้นและมาลงที่เจ้า ดูเถิด มัน
มาถึงแล้ว ๗ การลงโทษเจ้ามาถึงแล้ว เจ้าที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ถึงเวลาแล้ว วันนั้นใกล้เข
้ามาแล้ว วันแห่งการชุลมุนซึ่งไม่ใช่เสียงร้องแห่งความยินดีบนภูเขา ๘ เรากำลังจะกระหน่ำ
การลงโทษของเราลงบนเจ้า และเราจะให้ความกริ้วของเราลงที่เจ้า เราจะพิพากษาตาม
วิถีทางของเจ้า และเราจะสนองตอบการกระทำที่น่าชังทั้งสิ้นของเจ้า ๙ เราจะไม่ไว้ชีวิตหรือ
มองดูเจ้าด้วยความเมตตา เราจะลงโทษตามวิถีทางของเจ้า เมื่อพวกเจ้ายังกระทำสิ่งอัน
น่ารังเกียจ แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้สังหาร

๑๐ ดูเถิด วันนั้นมาถึงแล้ว มาถึงแล้ว การลงโทษเจ้ามาถึงแล้ว ไม้เรียวได้ออกดอกแล้ว
ความหยิ่งยโสออกดอกตูมแล้ว ๑๑ การกระทำอันรุนแรงได้เติบโตขึ้นเป็นการลงโทษความ
ชั่วร้าย ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะมีชีวิตเหลืออยู่ ไม่มีสักคนในหมู่ชน ไม่มีความมั่งมี จะไม่มีสี

---

* **๖๑๔** เมืองในภาคกลางของซีเรีย เหนือสุดของอิสราเอล ออกเสียงว่า ริบลาห์ ในฉบับกันดารวิถี 2 พงศ์กษัตริย์;
เยเรมีย์

งมีค่าใดๆ ๑๒ ถึงเวลาแล้ว วันนั้นมาถึงแล้ว อย่าให้ผู้ซื้อยินดี หรือผู้ขายเศร้าใจ เพราะการลงโทษตกอยู่กับฝูงชนทั้งปวง ๑๓ เพราะผู้ขายจะไม่กลับไปยังที่ดินซึ่งเขาขายไปแล้ว แม้ทั้งสองฝ่ายยังมีชีวิตรอดก็ตาม เพราะภาพนิมิตนี้เกี่ยวข้องกับฝูงชนทั้งปวงและจะไม่หันกลับ และเป็นเพราะบาปของเขา จึงไม่มีสักคนที่จะรักษาชีวิตของตนไว้ได้

๑๔ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เป่าแตรงอนและเตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำศึกสงคราม เพราะการลงโทษของเราตกอยู่กับฝูงชนทั้งปวง ๑๕ ภายนอกมีการสู้รบ โรคระบาด และการอดอยากเกิดขึ้นภายใน บรรดาผู้ที่อยู่ในไร่นาจะตายด้วยคมดาบ และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองจะถูกการอดอยากและโรคระบาดกำจัดเสียสิ้น ๑๖ พวกที่ประทังชีวิตและหลบหนีไปได้จะไปอยู่ในแถบภูเขา และโอดครวญอย่างนกพิราบในหุบเขา แต่ละคนจะเป็นเช่นนั้นเนื่องจากบาปของตน ๑๗ ทุกๆ มือจะอ่อนเปลี้ย และจะเข่าอ่อนปวกเปียกราวกับน้ำ ๑๘ พวกเขาจะสวมผ้ากระสอบและตกอยู่ในสภาพที่หวาดหวั่น จะอับอายขายหน้าและถูกโกนผม ๑๙ พวกเขาจะโยนเงินทิ้งที่ถนน และทองคำของพวกเขาจะเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน ทั้งเงินและทองคำจะไม่สามารถช่วยชีวิตของพวกเขาได้ในวันแห่งการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะไม่หายหิวหรือจะอิ่มท้องได้ด้วยของพวกนั้น เพราะมันทำให้พวกเขาสะดุดลงในความบาป ๒๐ พวกเขาภาคภูมิใจกับเครื่องประดับที่สวยงาม และเอาไปทำเป็นรูปเคารพอันน่ารังเกียจและรูปบูชาอันน่าขยะแขยง ฉะนั้นเราจะทำให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสิ่งที่เป็นมลทิน ๒๑ และเราจะให้เป็นเหยื่อในมือของบรรดาชาวต่างชาติ และเป็นสิ่งที่ริบมาให้แก่คนชั่วร้ายของแผ่นดินโลก และพวกเขาจะดูหมิ่นสิ่งเหล่านั้น ๒๒ เราจะหันหน้าไปจากพวกเขา และพวกเขาจะดูหมิ่นสถานที่อันมีค่า พวกโจรจะเข้าไปและดูหมิ่นสถานที่นั้น

๒๓ จงเตรียมโซ่ให้พร้อม เพราะแผ่นดินเต็มด้วยการนองเลือด และเมืองเต็มด้วยความป่าเถื่อน ๒๔ เราจะนำบรรดาประชาชาติที่เลวร้ายที่สุดมายึดบ้านเรือนของพวกเขา เราจะทำให้ความยโสของผู้มีอำนาจสิ้นลง และสถานที่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพวกเขาจะถูกดูหมิ่น ๒๕ เมื่อเกิดความปวดร้าว พวกเขาจะแสวงหาสันติสุข แต่ก็จะไม่พบ ๒๖ ความวิบัติซ้อนความวิบัติจะเกิดขึ้น คำเล่าลือแพร่กันไปทั่ว พวกเขาจะค้นหาภาพนิมิตจากผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า การสั่งสอนกฎบัญญัติจากปุโรหิตจะสูญหายเช่นเดียวกับคำปรึกษาของบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ ๒๗ กษัตริย์จะเศร้าโศก ผู้ยิ่งใหญ่จะนุ่งห่มด้วยความสิ้นหวัง มือของประชาชนของแผ่นดินสั่นเทา เราจะกระทำต่อพวกเขาตามสิ่งที่เขาทำมา และเราจะพิพากษาลงโทษตามมาตรฐานการตัดสินของพวกเขา แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๘

สิ่งอันน่ารังเกียจในพระตำหนัก

๑ ในวันที่ห้าของเดือนหก ปีที่หก* ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า และบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของยูดาห์ก็นั่งอยู่ตรงหน้า และมือของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สถิตกับข้าพเจ้าที่นั่น ๒ ข้าพเจ้ามองดู และเห็นสิ่งหนึ่งซึ่งมีลักษณะเหมือนเปลวไฟ† ดูเหมือนว่าตั้งแต่บั้นเอวลงมา ผู้นั้นปรากฏเหมือนเปลวไฟ และจากบั้นเอวขึ้นไปมีประกายจ้าเหมือนโลหะวาววับ ๓ ผู้นั้นยื่นสิ่งหนึ่งซึ่งเหมือนมือออกมาจับผมบนศีรษะของข้าพเจ้า พระวิญญาณยกตัวข้าพเจ้าขึ้น ระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ และภาพนิมิตที่พระเจ้าโปรดให้เห็นคือ พระวิญญาณพาข้าพเจ้าไปยังเยรูซาเล็ม ให้เข้าประตูไปข้างในที่อยู่ด้าน

* ๘๑๑ วันที่ 17 กันยายน 592 ปีก่อน ค.ศ. † ๘๑๒ สำเนาภาษากรีกใช้คำว่า คน

ทิศเหนือ ซึ่งมีรูปเคารพที่กระตุ้นให้เกิดความหวงแหนยืนอยู่ ๔ และดูเถิด พระบารมีของพระเจ้าของอิสราเอลปรากฏอยู่ที่นั่น เหมือนในภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเคยเห็นที่หุบเขา

๕ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "บุตรมนุษย์เอ๋ย จงมองไปทางทิศเหนือ" ข้าพเจ้าก็มอง และที่ทางเข้าทางทิศเหนือของประตูแท่นบูชา ข้าพเจ้าเห็นรูปเคารพที่ก่อให้เกิดความหวงแหน ๖ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นไหมว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ สิ่งทั้งหลายอันน่ารังเกียจที่สุดที่พงศ์พันธุ์อิสราเอลกำลังทำอยู่ที่นี่ สิ่งที่จะขับให้เราออกไปไกลจากที่พำนักของเรา แต่เจ้าจะเห็นสิ่งต่างๆ ที่น่ารังเกียจมากยิ่งกว่าเสียอีก"

๗ และพระองค์พาข้าพเจ้าไปยังทางเข้าลานพระตำหนัก ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ก็เห็นว่ามีช่องโหว่ในกำแพง ๘ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "บุตรมนุษย์เอ๋ย จงทะลวงกำแพง" ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงทะลวงกำแพง ดูเถิด มีทางเข้า ๙ และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงเข้าไปและดูสิ่งชั่วร้ายและน่าชังที่พวกเขาปฏิบัติที่นี่" ๑๐ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเข้าไปดู และข้าพเจ้าเห็นรูปที่รอบกำแพงเป็นสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดและสัตว์ป่าที่น่ารังเกียจ และรูปเคารพทั้งสิ้นของพงศ์พันธุ์อิสราเอล ๑๑ และมีบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของพงศ์พันธุ์อิสราเอล 70 คนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น ยาอาซันยาห์บุตรชาฟานก็ยืนอยู่กับพวกเขาด้วย และแต่ละคนถือกระถางเครื่องหอมของตน กลุ่มควันเครื่องหอมลอยขึ้น ๑๒ และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ "บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นแล้วใช่ไหมว่า บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลกำลังทำอะไรในที่มืด แต่ละคนอยู่ในห้องบูชารูปเคารพ พวกเขาพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้ามองไม่เห็นพวกเรา พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว" " ๑๓ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ด้วยว่า "เจ้ายังจะได้เห็นสิ่งต่างๆ อันน่ารังเกียจเสียยิ่งกว่าสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่"

๑๔ ต่อจากนั้นพระองค์พาข้าพเจ้าไปยังทางเข้าประตูด้านเหนือของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด ที่นั่นมีบรรดาผู้หญิงนั่งร้องรำพันถึงเทพเจ้าทัมมุส ๑๕ และพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ "เจ้าเห็นแล้วหรือยัง โอ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้ายังจะได้เห็นสิ่งต่างๆ อันน่ารังเกียจเสียยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้"

๑๖ และพระองค์พาข้าพเจ้าเข้าไปในลานพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า ที่นั่นเป็นทางเข้าพระตำหนักชั้นนอก ซึ่งอยู่ระหว่างมุขและแท่นบูชา มีผู้ชายประมาณ 25 คนยืนหันหลังให้พระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และกำลังก้มคารวะดวงอาทิตย์ทางทิศตะวันออก ๑๗ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ "บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นแล้วยัง นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือที่พงศ์พันธุ์ยูดาห์ปฏิบัติอย่างน่ารังเกียจเช่นนี้ที่นี่ พวกเขาถึงต้องแสดงความป่าเถื่อนไปทั่วแผ่นดิน และยั่วโทสะเราซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างนั้นหรือ ดูพวกเขาสิ ใช้กิ่งไม้เจาะจมูก ๑๘ ฉะนั้น เราจะกระทำต่อพวกเขาด้วยความกริ้ว เราจะไม่มองดูพวกเขาด้วยความเมตตา หรือไว้ชีวิตพวกเขา และแม้ว่าพวกเขาจะร้องตะโกนใส่หูเรา เราก็จะไม่ฟังพวกเขา"

๙

ผู้บูชารูปเคารพถูกสังหาร

๑ พระองค์กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "จงให้บรรดาผู้สังหารของเมืองมาที่นี่ ให้ทุกคนถืออาวุธมาด้วย" ๒ ดูเถิด ผู้ชาย 6 ท่านมาจากทางประตูเหนือซึ่งหันไปทางเหนือ แต่ละท่านถืออาวุธที่ปลิดชีพได้ และมีชายอีกผู้หนึ่งสวมผ้าป่านและมีเครื่องเขียนคาดเอว ทุกท่านเข้าไปข้างในและยืนที่ข้างแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์

๓ บัดนี้ พระบารมีของพระเจ้าของอิสราเอลซึ่งอยู่เบื้องบนของตัวเครูบ* ก็เลื่อนขึ้นสู่

* ๙๑๓ อพยพ 25:17-22

เบื้องบน และไปยังธรณีประตูพระตำหนัก แล้วพระผู้เป็นเจ้าเรียกชายผู้สวมผ้าป่านและมีเครื่องเขียนคาดเอวมา ๔ และกล่าวกับเขาดังนี้ว่า "จงไปให้ทั่วเมืองเยรูซาเล็ม และเขียนเครื่องหมายบนหน้าผากของบรรดาผู้ที่เศร้าใจและโอดครวญเพราะสิ่งอันน่ารังเกียจทั้งสิ้นที่ปฏิบัติในเมือง" ๕ ขณะที่ข้าพเจ้าฟังอยู่ พระองค์กล่าวกับท่านอื่นๆ ในที่นั้นดังนี้ว่า "จงตามเขาไปให้ทั่วเมืองและสังหาร พวกเจ้าจะไม่มองดูพวกเขาด้วยความเมตตา หรือไว้ชีวิตพวกเขา ๖ พวกเจ้าจงสังหารชายชรา ชายหนุ่มและหญิงสาว ผู้หญิงและเด็ก แต่จงอย่าแตะต้องผู้ใดที่มีเครื่องหมาย โดยเริ่มจากที่พำนักของเรา" ดังนั้นพวกท่านจึงเริ่มกระทำต่อบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ซึ่งอยู่หน้าพระตำหนัก ๗ และพระองค์กล่าวกับพวกท่านดังนี้ว่า "จงทำตำหนักให้เป็นมลทิน และวางศพที่ลานตำหนักให้เต็ม ออกไปได้แล้ว" ดังนั้น พวกท่านจึงออกไปและเริ่มสังหารคนทั่วทั้งเมือง ๘ ขณะที่พวกท่านกำลังสังหารผู้คนและข้าพเจ้าอยู่เพียงลำพัง ข้าพเจ้าซบหน้าลงกับพื้น และร้องว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์จะกำจัดชาวอิสราเอลที่มีชีวิตเหลืออยู่ทั้งหมด โดยกระหน่ำการลงโทษของพระองค์ที่เยรูซาเล็มหรือ"

๙ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "ความผิดของพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์ใหญ่หลวงยิ่งนัก แผ่นดินเต็มด้วยการนองเลือด และเมืองเต็มด้วยความไม่ยุติธรรม เพราะพวกเขาพูดดังนี้ว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระผู้เป็นเจ้ามองไม่เห็น" ๑๐ เราจะไม่มองดูด้วยความเมตตา หรือไว้ชีวิตพวกเขา แต่เราจะสนองตอบตามที่พวกเขากระทำ"

๑๑ ดูเถิด ชายผู้สวมผ้าป่านและมีเครื่องเขียนคาดเอวกลับมาพร้อมกับพูดว่า "เราได้กระทำตามที่พระองค์บัญชาแล้ว"

๑๐

พระบารมีออกไปจากพระตำหนัก

๑ ข้าพเจ้ามองดูที่เบื้องบนของโดมกว้างใหญ่ซึ่งอยู่เหนือศีรษะของบรรดาเครูบ ปรากฏเหมือนบัลลังก์ประดุจนิลสีคราม* ๒ พระองค์กล่าวกับชายผู้สวมผ้าป่านดังนี้ "จงเข้าไปในท่ามกลางล้อที่อยู่ใต้เครูบ และใช้มือทั้งสองกอบถ่านลุกโพลงที่อยู่ระหว่างเครูบ และโปรยลงที่เมือง"

ผู้นั้นก็เข้าไปต่อหน้าต่อตาข้าพเจ้า ๓ บรรดาเครูบยืนอยู่ที่ด้านทิศใต้ของพระตำหนัก เมื่อชายผู้นั้นเข้าไป เมฆก็ปกคลุมที่ลานชั้นใน ๔ พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าเลื่อนขึ้นไปจากเบื้องบนของตัวเครูบ ไปยังธรณีประตูพระตำหนัก และพระตำหนักเต็มไปด้วยเมฆ และลานเต็มด้วยความเจิดจ้าของพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้า ๕ และเสียงกระทบปีกของเครูบได้ยินไปถึงลานนอก เป็นเหมือนเสียงของพระเจ้าผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพเมื่อพระองค์กล่าว

๖ เมื่อพระองค์บัญชาชายผู้สวมผ้าป่านว่า "จงเอาไฟจากท่ามกลางล้อที่อยู่ในท่ามกลางเครูบ" ชายผู้นั้นเข้าไปยืนระหว่างล้อ ๗ และเครูบตัวหนึ่งยื่นมือไปหยิบไฟที่อยู่ใกล้เครูบทั้งหลาย และใส่ในมือของชายผู้สวมผ้าป่านซึ่งรับไป แล้วท่านก็ออกไปจากที่นั่น ๘ เครูบปรากฏเหมือนมีมือมนุษย์อยู่ใต้ปีก

๙ ข้าพเจ้ามองดูและเห็นว่ามีล้อ 4 ล้อที่ข้างเครูบ แต่ละตัวมีล้อที่ข้างตัว 1 ล้อ และล้อปรากฏเหมือนโกเมนที่วาววับ ๑๐ และล้อทั้งสี่มีลักษณะที่ปรากฏเหมือนกัน แต่ละล้อปรากฏเหมือนมีอีกล้อที่ซ้อนทับกันอยู่ ๑๑ เวลาที่ล้อหมุนไป มันหมุนไปทิศใดก็ได้ทั้งสี่ทิศตามแต่เครูบจะไปโดยไม่ต้องหัน แต่เมื่อล้อหน้าหันไปในทิศทางใด ล้ออื่นก็จะตามไปโดยไม่

* ๑๐๑ เอเสเคียล 1:26

ต้องหัน ๑๒ เครูบมีตาเต็มไปหมด รวมทั้งหลัง มือ และปีก ซึ่งเหมือนกับล้อทั้งสี่ ๑๓ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเรียกชื่อล้อว่า พายุหมุน ๑๔ ทุกล้อมี 4 หน้า หน้าแรกเป็นหน้าเครูบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ หน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต หน้าที่สีเป็นหน้านกอินทรี

๑๕ แล้วบรรดาเครูบลุกขึ้น นี่แหละเป็นสิ่งมีชีวิตที่ข้าพเจ้าเห็นที่ข้างแม่น้ำเคบาร์† ๑๖ เมื่อเครูบเคลื่อน ล้อที่อยู่ข้างตัวก็จะเคลื่อน และเมื่อเครูบกางปีกออกเพื่อลุกขึ้นจากพื้น ล้อทั้งหลายก็ไม่ขยับไปจากข้างเครูบ ๑๗ เมื่อเครูบยืนนิ่ง ล้อก็อยู่นิ่ง เมื่อเครูบลุกขึ้น ล้อก็ลุกขึ้นตามไปด้วย เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในล้อเหล่านั้น

๑๘ แล้วพระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าไปจากเบื้องบนธรณีประตูของพระตำหนัก และหยุดอยู่เหนือตัวเครูบ ๑๙ เครูบกางปีกและบินขึ้นไปจากแผ่นดินโลกต่อหน้าต่อตาข้าพเจ้า พร้อมกับล้อที่อยู่ข้างตัว และยืนที่ทางเข้าประตูทางทิศตะวันออกของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และพระบารมีของพระเจ้าของอิสราเอลอยู่เหนือบรรดาเครูบ

๒๐ ข้าพเจ้าเห็นสิ่งมีชีวิตเหล่านี้อยู่เบื้องใต้ของพระเจ้าของอิสราเอลที่ใกล้แม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าตระหนักว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้คือเครูบ ๒๑ แต่ละตัวมี 4 หน้าและ 4 ปีก และใต้ปีกดูเหมือนว่ามีมือมนุษย์ ๒๒ ใบหน้าปรากฏเหมือนกับที่ข้าพเจ้าเห็นแล้วที่ข้างแม่น้ำเคบาร์ แต่ละตัวบินตรงไปข้างหน้า

๑๑

ลงโทษผู้ปรึกษาที่ชั่วร้าย

๑ พระวิญญาณยกตัวข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้าไปยังประตูทางทิศตะวันออกของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และดูเถิด ที่ทางเข้าประตูเมืองมีชาย 25 คน ข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรอัสซูร์ ปาลัทยาห์บุตรเบไนยาห์ บรรดาผู้นำของประชาชนอยู่กับพวกเขาด้วย ๒ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ "บุตรมนุษย์เอ๋ย ผู้ชายเหล่านี้เป็นพวกที่วางแผนทำความชั่ว และให้คำปรึกษาที่ชั่วร้ายในเมืองนี้ ๓ พวกเขาพูดว่า 'ใกล้จะถึงเวลาที่จะสร้างบ้านมิใช่หรือ* เมืองนี้เป็นหม้อต้ม และพวกเราเป็นเนื้อ' ๔ ฉะนั้น เจ้าจงเผยความกล่าวโทษพวกเขา บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเผยความ"

๕ และพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า และพระองค์กล่าวแก่ข้าพเจ้าพระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าคิดเช่นนี้ เนื่องจากเรารู้ว่าพวกเจ้าคิดอะไร ๖ พวกเจ้าสังหารคนจำนวนมากในเมืองนี้ และมีคนตายเต็มถนน" ๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "ร่างคนซึ่งถูกฆ่าตาย และพวกเจ้าโยนไปที่นั่นคือเนื้อ และเมืองนี้คือหม้อต้ม แต่เราจะขับไล่พวกเจ้าออกไปจากเมืองนั้น ๘ พวกเจ้ากลัวคมดาบ เราก็จะใช้ดาบกับเจ้า" พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนั้น ๙ "เราจะขับไล่พวกเจ้าออกไปจากเมืองนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของบรรดาชาวต่างชาติ และลงโทษพวกเจ้า ๑๐ พวกเจ้าจะตายด้วยคมดาบ เราจะลงโทษเจ้าที่ชายแดนอิสราเอล แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๑๑ เมืองนี้จะไม่เป็นหม้อสำหรับพวกเจ้า และเจ้าจะไม่ใช่เนื้อในหม้อ เราจะลงโทษพวกเจ้าที่ชายแดนอิสราเอล ๑๒ และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เพราะเจ้าไม่ได้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และฟังคำบัญชาของเรา แต่กลับทำตามบรรดาประชาชาติที่อยู่โดยรอบเจ้า"

๑๓ ขณะที่ข้าพเจ้าเผยความอยู่ ปาลัทยาห์บุตรเบไนยาห์ก็สิ้นชีวิต ข้าพเจ้าซบหน้าลงกับพื้น และร้องด้วยเสียงอันดังว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์จะกำจัดชาวอิสราเอลที่มีชีวิตเหลืออยู่ทั้งหมดเลยหรือ"

---

† **๑๐๑๕** เอเสเคียล 1:3,5 * **๑๑๓** แปลได้อีกความหมายคือ ไม่ใช่เวลาที่จะสร้างบ้าน

อิสราเอลกลับใจ

๑๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๕ “บุตรมนุษย์เอ๋ย พี่น้องของเจ้า พี่น้องที่
เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าและพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งปวงเป็นบรรดาผู้ที่ประชาชนของ
เยรูซาเล็มพูดถึงพวกเขาว่า ‘พวกเขาห่างไกลจากพระผู้เป็นเจ้า แผ่นดินนี้ถูกมอบให้แก่
พวกเราเพื่อเป็นเจ้าของ’ ๑๖ ฉะนั้น จงบอกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ ‘แม้ว
่าเราทำให้พวกเขาต้องย้ายไปไกลในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และให้กระจัดกระจาย
ไปในหลายดินแดน เราก็ยังเป็นที่พำนักสำหรับพวกเขาระยะหนึ่งในดินแดนที่พวกเขา
ไปอาศัยอยู่’ ๑๗ ฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ ‘เราจะ
รวบรวมพวกเจ้าจากบรรดาชนชาติ และนำพวกเจ้ากลับมาจากดินแดนต่างๆ ที่พวกเจ้า
กระจัดกระจายไปอยู่ และเราจะมอบแผ่นดินของอิสราเอลคืนให้แก่พวกเจ้าอีก ๑๘ และ
เมื่อพวกเขากลับมายังแผ่นดิน พวกเขาจะกำจัดสิ่งอันน่ารังเกียจและสิ่งอันน่าชังออกไป
๑๙ และเราจะมอบใจที่เป็นหนึ่งเดียวและมอบวิญญาณดวงใหม่ไว้ในพวกเขา เราจะเอาใจที่
แข็งเยี่ยงหินออกจากกายของพวกเขา และมอบใจที่เป็นเลือดเนื้อให้พวกเขาแทน ๒๐ เพื่อ
พวกเขาจะดำเนินตามกฎเกณฑ์และฟังคำบัญชาของเรา และพวกเขาจะเป็นชนชาติของ
เรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ๒๑ แต่สำหรับบรรดาผู้ที่มีใจติดตามสิ่งอันน่า
รังเกียจและสิ่งอันน่าชัง เราจะสนองตอบพวกเขาตามที่เขากระทำ’ ” พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่ประกาศดังนั้น

๒๒ ครั้นแล้วบรรดาเครูบซึ่งมีล้อติดอยู่ข้างตัวก็กางปีกออก และพระบารมีของพระเจ้า
ของอิสราเอลอยู่เหนือบรรดาเครูบ ๒๓ พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นไปจากเมืองสู่เบื้อง
บน และหยุดที่เบื้องบนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมือง ๒๔ พระวิญญาณยกตัว
ข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้าในภาพนิมิตด้วยพระวิญญาณพระเจ้าให้ลี้ภัยไปยังเคลเดีย
แล้วภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นก็จากข้าพเจ้าขึ้นสู่เบื้องบน ๒๕ และข้าพเจ้าบอกบรรดาผู้ลี้ภัย
ถึงทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้ชี้ให้ข้าพเจ้าเห็น

๑๒

การลี้ภัยเป็นสัญลักษณ์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ “บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางพงศ์
พันธุ์ที่ขัดขืน ซึ่งมีตาเพื่อมองเห็น แต่ก็ไม่เห็น มีหูเพื่อได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ยิน เพราะพวกเขา
เป็นพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืน ๓ แต่สำหรับเจ้าแล้ว บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของติดตัว และ
ลี้ภัยไปในเวลากลางวันต่อหน้าพวกเขา เจ้าจงไปอย่างผู้ลี้ภัยจากที่เจ้าอยู่ไปยังที่อื่น พวก
เขาอาจจะเข้าใจ แม้ว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืนก็ตาม ๔ เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้า
ออกมาในตอนกลางวันอย่างผู้ลี้ภัยต่อหน้าพวกเขา และเจ้าจงออกไปในตอนเย็นอย่างผู้ลี้
ภัยต่อหน้าพวกเขา ๕ จงทะลวงกำแพงต่อหน้าพวกเขา และเอาข้าวของของเจ้าออกไปทาง
ช่องกำแพงต่อหน้าพวกเขา ๖ จงยกข้าวของขึ้นบ่าแบกไปต่อหน้าพวกเขาในยามพลบค่ำ จง
ปิดหน้าและเจ้าจะมองไม่เห็นแผ่นดิน เพราะเราได้ทำให้เจ้าเป็นเครื่องพิสูจน์แก่พงศ์พันธุ์
อิสราเอล”

๗ และข้าพเจ้าก็ทำตามที่ได้รับคำบัญชา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในตอนกลางวันอย่าง
คนลี้ภัย และในยามเย็นข้าพเจ้าทะลวงกำแพงด้วยมือข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้านำข้าวของออก
มาในยามพลบค่ำ แบกขึ้นบ่าต่อหน้าพวกเขา

๘ ในยามเช้า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๙ “บุตรมนุษย์เอ๋ย พงศ์พันธุ์
อิสราเอลที่ขัดขืนไม่ได้พูดกับเจ้าหรือว่า ‘ท่านกำลังทำอะไร’ ๑๐ จงบอกพวกเขาดังนี้ ‘พระ
ผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า คำพยากรณ์ถึงผู้ยิ่งใหญ่ในเยรูซาเล็มและพงศ์พันธุ์อิสราเอล

ทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ๑๑ จงบอกพวกเขาว่า ข้าพเจ้าเป็นเครื่องพิสูจน์แก่พวกท่าน เราจะกระทำต่อพวกเขาอย่างที่เราได้กระทำแล้ว พวกเขาจะลี้ภัยไปอย่างเชลยศึก ๑๒ ผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นในหมู่พวกเขาจะยกข้าวของแบกขึ้นบ่าออกไปในเวลาพลบค่ำ พวกเขาจะทะลวงกำแพงให้เขาออกไป เขาจะปิดหน้า และตาของเขาจะมองไม่เห็นแผ่นดิน ๑๓ และเราจะเหวี่ยงตาข่ายคลุมตัวเขา และเขาจะตกในกับดักของเรา เราจะนำเขาไปยังบาบิโลน แผ่นดินของชาวเคลเดีย แต่เขาจะมองไม่เห็นสิ่งใด และสิ้นชีวิตที่นั่น ๑๔ เราจะทำให้คนทั้งปวงที่อยู่รอบข้างเขา คือทั้งบริพารและทหารทุกคนกระจัดกระจายไปทุกทิศทุกทาง แล้วเราจะชักดาบไล่ล่าพวกเขาไป ๑๕ และพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และกระจัดกระจายไปในหลายดินแดน ๑๖ แต่เราจะปล่อยให้บางคนในหมู่พวกเขาหนีรอดจากดาบ การอดอยาก และโรคระบาด เพื่อให้เป็นทีทราบในบรรดาประชาชาติที่พวกเขาไปอยู่ด้วย ถึงการกระทำอันน่าชังทั้งสิ้นของพวกเขา

๑๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๘ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงสั่นเทาเวลาเจ้ารับประทานอาหาร และหวั่นไหวด้วยความกลัวเวลาเจ้าดื่มน้ำ ๑๙ จงบอกประชาชนของแผ่นดินว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวถึงบรรดาผู้อยู่อาศัยในเยรูซาเล็ม และในแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า พวกเขาจะรับประทานอาหารด้วยความกังวล และดื่มน้ำด้วยความสิ้นหวัง ทุกสิ่งในแผ่นดินของพวกเขาจะถูกยึดจนหมดสิ้น เพราะการกระทำอันรุนแรงของทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ๒๐ เมืองที่มีผู้คนอาศัยอยู่ก็จะเป็นเมืองร้าง และแผ่นดินจะกลายเป็นทีรกร้าง และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๒๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย สุภาษิตนี้ซึ่งพวกเจ้าพูดถึงในแผ่นดินอิสราเอลว่า วันเวลาผ่านไป และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปตามภาพนิมิตเลย มันหมายถึงอะไร ๒๓ ฉะนั้น จงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ เราจะทำให้ไม่มีการพูดถึงสุภาษิตนี้อีก และพวกเขาจะไม่อ้างถึงสุภาษิตนี้ในอิสราเอลอีกต่อไป แต่เจ้าจงบอกพวกเขาว่า วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว ที่ทุกสิ่งจะเป็นไปตามภาพนิมิต ๒๔ เพราะจะไม่มีภาพนิมิตเท็จอีกต่อไป หรือการทำนายที่ยกยอในหมู่พงศ์พันธุ์อิสราเอล ๒๕ แต่เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราจะพูดสิ่งที่เราต้องการจะพูด และสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นโดยไม่ล่าช้า แต่จะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของพวกเจ้า โอ พงศ์พันธุ์ที่ขัดขืนเอ๋ย เราจะพูดและจะทำให้เกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๒๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒๗ บุตรมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลพูดกันว่า ภาพนิมิตที่เขาเห็นนั้น ยังอีกนานหลายปีนับจากเวลานี้ และเขาเผยความเรื่องอนาคตอันไกล ๒๘ ฉะนั้น เจ้าจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ คำพูดของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป แต่สิ่งที่เราพูดจะเกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๓

ผู้เผยคำกล่าวจอมปลอมถูกกล่าวโทษ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเผยความกล่าวโทษบรรดาผู้เผยความของอิสราเอล พวกเขากำลังเผยความ และเจ้าจงบอกบรรดาผู้ที่เผยความจากความนึกคิดของพวกเขาเอง จงบอกพวกเขาว่า จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า วิบัติจงเกิดแก่บรรดาผู้เผยคำกล่าว ซึ่งกระทำตามจิตวิญญาณของตนเอง และยังไม่ได้เห็นอะไรเลย ๔ โอ อิสราเอลเอ๋ย บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพวกเจ้าเป็นเหมือนพวกหมาในที่อยู่ท่ามกลางสถานที่ร้าง ๕ เจ้าไม่ได้ขึ้นไปที่

ช่องกำแพงแตก หรือซ่อมแซมกำแพงให้พงศ์พันธุ์อิสราเอล เพื่อจะได้ยืนหยัดในการสู้รบในวันของพระผู้เป็นเจ้า ๖ พวกเขาเห็นภาพนิมิตเท็จ และการทำนายที่ไม่จริง พวกเขาพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้าประกาศ" เมื่อพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ส่งพวกเขาไป และพวกเขายังหวังว่าพระองค์จะทำให้สิ่งที่พวกเขาพูดนั้นเกิดขึ้น ๗ พวกเจ้าไม่เคยเห็นภาพนิมิตเท็จ และการทำนายที่ไม่จริงหรือ เมื่อใดที่เจ้าพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้าประกาศ" แม้ว่าเราจะไม่ได้กล่าวก็ตาม"

๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ "เพราะพวกเจ้าได้ทำนายสิ่งที่เท็จ และได้เห็นภาพนิมิตที่ไม่จริง ฉะนั้นดูเถิด เราจะขัดขวางพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศ ๙ มือของเราจะกล่าวโทษบรรดาผู้เผยความที่เห็นภาพนิมิตเท็จ และการทำนายที่ไม่จริง พวกเขาจะไม่อยู่ในที่ประชุมของชนชาติของเรา หรืออยู่ในรายชื่อบันทึกของพงศ์พันธุ์อิสราเอล หรือจะเข้าไปในแผ่นดินของอิสราเอล และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ๑๐ เพราะพวกเขาได้ชักนำชนชาติของเราให้หลงผิดโดยพูดว่า "สันติสุข" ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุข และเมื่อประชาชนสร้างกำแพง ผู้เผยคำกล่าวเหล่านั้นก็ฉาบมันด้วยปูนขาว ๑๑ จงบอกบรรดาคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาวว่า มันจะพังทลาย ฝนจะหลั่งเป็นกระแสน้ำ และเราจะให้พายุลูกเห็บกระหน่ำลง และลมพายุแรงจะพัด ๑๒ และเมื่อกำแพงพังทลาย ประชาชนจะไม่ถามพวกเจ้าหรือว่า "ปูนขาวที่พวกท่านฉาบไว้น่ะอยู่ไหนล่ะ" ๑๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เราจะทำให้ลมพายุแรงพัดมากับการลงโทษของเรา และจะมีฝนหลั่งเป็นกระแสน้ำมากับความโกรธของเรา และพายุลูกเห็บกับการลงโทษเป็นการยุติอย่างเต็มเปี่ยม ๑๔ และเราจะพังกำแพงที่พวกเจ้าฉาบด้วยปูนขาว ทำให้มันพังทลายลงพื้น จนฐานกำแพงไม่มีชากเหลืออยู่เลย เวลามันพังลง พวกเจ้าจะตายอยู่ท่ามกลางกำแพงนั้น และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ เราจะใช้การลงโทษกระหน่ำอย่างนั้นต่อกำแพงและบรรดาผู้ที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว และเราจะบอกพวกเจ้าว่า ทั้งกำแพงและคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงไม่มีอีกต่อไปแล้ว ๑๖ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของอิสราเอลที่เผยความเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม และเห็นภาพนิมิตแห่งสันติสุขสำหรับเยรูซาเล็ม ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุข" พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๗ "บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงขัดขวางบรรดาบุตรหญิงของประชาชนของเจ้า พวกเขาเผยความจากความนึกคิดของพวกเขาเอง จงเผยความกล่าวโทษพวกเขา ๑๘ และบอกว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "วิบัติจงเกิดแก่บรรดาหญิงที่ทำเครื่องรางสวมที่ข้อมือของพวกเขาทุกคน และทำผ้าคลุมศีรษะที่มีความยาวต่างๆ กันเป็นการล่าชีวิตคน เจ้าจะล่าชีวิตที่เป็นของชนชาติของเรา แล้วรักษาชีวิตของตนไว้ได้หรือ ๑๙ พวกเจ้าดูหมิ่นเราท่ามกลางชนชาติของเราเพื่อข้าวบาร์เลย์สองสามกำมือ และเพื่อขนมปังเพียงไม่กี่ชิ้น สังหารคนที่ไม่สมควรตาย และไว้ชีวิตพวกที่ไม่สมควรจะอยู่ ด้วยการพูดเท็จกับชนชาติของเราซึ่งฟังความเท็จ" "

๒๐ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "เราไม่ยอมรับเครื่องรางของเจ้าซึ่งเจ้าใช้ล่าชีวิตคนอย่างล่านก และเราจะทำให้เครื่องรางขาดออกจากแขนของเจ้า และเราจะปล่อยชีวิตที่เจ้าล่าอย่างล่านกให้เป็นอิสระ ๒๑ เราจะทำให้ผ้าคลุมศีรษะของเจ้าขาด และเราจะช่วยชนชาติของเราให้หลุดจากมือของเจ้า พวกเขาจะไม่อยู่ในมือของเจ้าดั่งเหยื่ออีกต่อไป และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ เพราะเจ้าพูดเท็จจึงได้ทำให้ผู้มีความชอบธรรมท้อใจ ทั้งๆ ที่เราไม่ได้นำความเศร้าใจมาให้เขา นอกจากนั้น เจ้ายังได้สนับสนุนคนชั่วไม่ให้หันจากวิถีแห่งความชั่วเพื่อเขาจะรักษาชีวิตของตนไว้ ๒๓ ฉะนั้น เจ้าจะไม่เห็

นภาพนิมิตเท็จหรือการทำนายอีก เราจะให้ชนชาติของเรารอดจากมือของเจ้า และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๑๔

ผู้บูชารูปเคารพถูกกล่าวโทษ

๑ แล้วบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลมาหาข้าพเจ้า และนั่งที่ตรงหน้าข้าพเจ้า ๒ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๓ บุตรมนุษย์เอ๋ย ชายเหล่านี้ได้ใฝ่ใจในรูปเคารพ และวางเครื่องกีดขวางแห่งความชั่วที่ตรงหน้าของพวกเขา ควรแล้วหรือที่เราจะให้พวกเขาขอคำปรึกษาจากเรา ๔ ฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ ผู้ใดก็ตามในพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่ใฝ่ใจในรูปเคารพ และวางเครื่องกีดขวางแห่งความชั่วที่ตรงหน้าของตน และยังจะมาหาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า เราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าก็จะให้คำตอบแก่เขาขณะที่เขามาพร้อมด้วยรูปเคารพมากมาย ๕ เราจะได้ชนะใจพงศ์พันธุ์อิสราเอลซึ่งได้ทอดทิ้งเราไปเพราะรูปเคารพของพวกเขา

๖ ฉะนั้น จงบอกพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า จงกลับใจและเลิกบูชารูปเคารพ และหันไปเสียจากการกระทำที่น่าชังทั้งปวงของเจ้า ๗ เพราะผู้ใดก็ตามในพงศ์พันธุ์อิสราเอลหรือคนแปลกหน้าที่แรมรอนในอิสราเอล ซึ่งผละตัวไปจากเรา และใฝ่ใจในรูปเคารพ และวางเครื่องกีดขวางแห่งความชั่วที่ตรงหน้าของเขา และยังจะมาหาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเพื่อขอคำปรึกษาจากเรา เราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าก็จะให้คำตอบแก่เขาเอง ๘ และเราจะขัดขวางคนนั้น และจะทำให้เขาเป็นตัวอย่างของการตักเตือน เป็นที่หัวเราะเยาะ เราจะตัดเขาขาดจากชนชาติของเรา และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๙ และถ้าผู้เผยคำกล่าวถูกชักจูงให้เผยความ เราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าได้ชักจูงผู้เผยคำกล่าวคนนั้น และเราจะยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษและทำให้เขาพินาศไปจากท่ามกลางอิสราเอลชนชาติของเรา ๑๐ พวกเขาจะแบกรับความผิด ผู้เผยคำกล่าวจะมีความผิดเหมือนกับผู้ขอคำปรึกษา ๑๑ และพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่หลงหายไปจากเราอีกต่อไป หรือทำตัวเองให้มีมลทินด้วยบาปทั้งสิ้นของพวกเขาอีกต่อไป แต่พวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

เยรูซาเล็มไม่พ้นจากการลงโทษ

๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๓ บุตรมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินใดกระทำบาปต่อเราด้วยความไม่ภักดี และเรายื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษและทำให้แผ่นดินนั้นขาดแคลนอาหาร และเกิดทุพภิกขภัยในแผ่นดิน อีกทั้งสังหารผู้คนและสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ๑๔ แม้ว่าถ้าชายทั้งสามเหล่านี้ คือโนอาห์ ดาเนียล และโยบ จะอยู่ในแผ่นดินนั้น พวกเขาก็จะเอาชีวิตรอดได้ก็เฉพาะตัวเองเท่านั้น เพราะความชอบธรรมของตน พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๕ ถ้าเราให้สัตว์ป่าผ่านเข้ามาในแผ่นดิน และทำความเสียหายมากจนทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และไม่มีผู้ใดสามารถผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ป่า ๑๖ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด แม้ว่าถ้าชายทั้งสามเหล่านี้อยู่ในแผ่นดิน พวกเขาจะไม่สามารถรักษาชีวิตบุตรชายหญิงไว้ได้ พวกเขาเองเท่านั้นที่จะเอาชีวิตรอดได้ แต่แผ่นดินก็ยังจะเป็นที่รกร้าง

๑๗ หรือถ้าเราให้เกิดมีการฆ่าฟันในแผ่นดินและพูดว่า ให้มีการฆ่าฟันทั่วแผ่นดิน และเรากำจัดทั้งมนุษย์และสัตว์ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดิน ๑๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศ

ว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด แม้ว่าถ้าชายทั้งสามนี้อยู่ในแผ่นดิน พวกเขาจะไม่สามารถรักษาชีวิตบุตรชายหญิงไว้ได้ พวกเขาเองเท่านั้นที่จะเอาชีวิตรอดได้

๑๙ หรือถ้าเราจะให้เกิดโรคระบาดในแผ่นดิน และจะกระหน่ำการลงโทษของเราลงที่นั่น
โดยให้มีการหลั่งเลือด เพื่อกำจัดทั้งมนุษย์และสัตว์ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดิน ๒๐ พระผู้
เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด แม้ว่าถ้าโนอาห์ ดาเนียล และโย
บอยู่ในแผ่นดิน พวกเขาจะไม่สามารถรักษาชีวิตบุตรชายหญิงไว้ได้ พวกเขาก็จะเอาชีวิต
รอดได้ก็เฉพาะตัวเองเท่านั้น เพราะความชอบธรรมของตน

๒๑ เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า จะเลวร้ายยิ่งกว่านั้นเพียงไรถ้าเราให้
ความวิบัติทั้งสี่เป็นการลงโทษเยรูซาเล็ม คือการฆ่าฟัน ทุพภิกขภัย สัตว์ป่า และโรคระบาด
เพื่อกำจัดทั้งมนุษย์และสัตว์ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดิน ๒๒ แต่ก็ยังจะมีบรรดาผู้ที่มีชีวิตรอด
เหลืออยู่ บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงที่จะถูกนำออกมาจากแผ่นดิน ดูเถิด เมื่อพวกเขา
ออกมาหาพวกเจ้า และเจ้าเห็นความประพฤติและการกระทำของพวกเขา พวกเจ้าจะได้
รับการปลอบประโลมเรื่องความวิบัติที่เราได้กระทำต่อเยรูซาเล็ม ความวิบัติทั้งสิ้นที่เราได้
กระทำต่อเมืองนั้น ๒๓ พวกเขาจะปลอบประโลมพวกเจ้า เมื่อเจ้าเห็นความประพฤติและ
การกระทำของพวกเขา และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราไม่ได้กระทำสิ่งใดโดยไร้สาเหตุ พระผู้เป็น
เจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๕

เยรูซาเล็มเป็นเถาองุ่นอันไร้ประโยชน์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย ไม้จากเถาองุ่นจะดีกว่ากิ่งก้า
นของต้นไม้อื่นใดในป่าได้อย่างไร ๓ ไม้จากเถาองุ่นเอามาทำสิ่งใดได้บ้างไหม มีใครใช้ไม้เถา
ทำเป็นเดือยแขวนภาชนะได้ไหม ๔ ดูเถิด มันถูกโยนเป็นเชื้อเพลิงในกองไฟ เมื่อปลายไม้ถู
กเผาไหม้ทั้งสองข้าง และตรงกลางก็เป็นถ่าน แล้วมันใช้ทำประโยชน์อะไรได้บ้าง ๕ ดูเถิด
เมื่อมันเป็นไม้ท่อน มันถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ไม่ได้เลย เมื่อไฟไหม้จนเป็นเถ้าถ่าน มันยิ่งจะ
ใช้ทำอะไรไม่ได้อีกเลย ๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เราได้โยนไม้เถาลง
ในท่ามกลางต้นไม้ในป่าซึ่งเราใช้เป็นเชื้อเพลิงอย่างไร เราก็จะกระทำต่อบรรดาผู้อยู่อาศัย
ในเยรูซาเล็มอย่างนั้น ๗ เราจะขัดขวางพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาหนีรอดจากไฟได้ ไฟก็ยัง
จะเผาไหม้พวกเขา และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราขัดขวางพวกเขา ๘ และ
เราจะทำให้แผ่นดินเป็นทีรกร้าง เพราะพวกเขาไม่ภักดี พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศ
ดังนั้น

๑๖

เจ้าสาวผู้ไม่ภักดีของพระผู้เป็นเจ้า

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงให้เยรูซาเล็มรู้การกระ
ทำอันน่าชังของตน ๓ จงไปบอกว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวแก่เยรูซาเล็มดังนี้ว่า
บรรพบุรุษและแหล่งกำเนิดของพวกเจ้าอยู่ในแผ่นดินของชาวคานาอัน บิดาของเจ้าเป็น
ชาวอาโมร์ และมารดาของเจ้าเป็นชาวฮิต ๔ วันที่เจ้าเกิด สายสะดือก็ไม่ได้ตัด และเจ้าไม่มี
ใครใช้น้ำชำระล้างเจ้าให้สะอาด ไม่ได้ใช้เกลือถูตัวหรือพันผ้าให้เจ้า ๕ ไม่มีใครมองดูตัวเจ้า
ด้วยความสงสารพอที่จะทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้าเพราะเขามีเมตตาต่อเจ้า แต่เจ้ากลับถูกโยน
ออกไปในทุ่งนากว้าง เพราะวันที่เจ้าเกิด เจ้าถูกดูหมิ่น

๖ เมื่อเราเดินผ่านเจ้า และเห็นเจ้าขยับตัวอยู่ในเมือกเลือด เราพูดกับเจ้าซึ่งอยู่ในเมือกเลือดของเจ้าว่า จงมีชีวิตเถิด เราพูดกับเจ้าว่า จงมีชีวิตเถิด ๗ เราทำให้เจ้าเติบโตอย่างพืชในทุ่งนา และเจ้าเติบโตขึ้นและเติบใหญ่ กลายเป็นพลอยเม็ดงาม เจ้าถูกบันดาลให้มีหน้าอก และผมของเจ้ายาว แต่เจ้าก็ยังเปลือยกายและไร้เครื่องนุ่งห่ม

๘ เมื่อเราเดินผ่านเจ้าไปอีก ดูเถิด เราแลดูเจ้า และเห็นว่า เจ้ามีอายุที่จะมีความรัก และเรากางชายเสื้อของเราให้เจ้าได้ห่มและปิดกายที่เปลือยของเจ้า เราสาบานกับเจ้าและทำพันธสัญญากับเจ้า และเจ้าก็เป็นของเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๙ แล้วเราใช้น้ำชำระล้างเจ้า ล้างเลือดออก และเจิมน้ำมันให้เจ้า ๑๐ เราสวมเสื้อให้เจ้าด้วยผ้าปักลวดลาย และสวมรองเท้าหนังให้เจ้า เราให้เจ้านุ่งห่มด้วยผ้าป่านเนื้อดีและคลุมด้วยผ้าไหม ๑๑ เราตกแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่องประดับ และสวมกำไลมือและสร้อยคอให้แก่เจ้า ๑๒ เราคล้องห่วงที่จมูกและสวมตุ้มหูให้แก่เจ้า อีกทั้งสวมมงกุฎงามบนศีรษะของเจ้า ๑๓ เจ้าได้รับการตกแต่งด้วยเงินและทองดังกล่าว และเสื้อผ้าของเจ้าเป็นผ้าป่านเนื้อดี ผ้าไหม และผ้าปักลวดลาย เจ้ารับประทานแป้งชั้นเยี่ยม น้ำผึ้ง และน้ำมัน เจ้ากลายเป็นผู้ที่งดงามยิ่งนัก และเลื่อนระดับสู่ความเป็นเจ้าหญิง ๑๔ กิตติศัพท์ของเจ้าเป็นที่เลื่องลือในบรรดาประชาชาติเพราะความงามของเจ้า เพราะความงามตระการที่เราได้มอบให้แก่เจ้าได้ทำให้เจ้างามอย่างหาที่ติมิได้ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๕ แต่ว่า เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และทำตนเป็นหญิงแพศยา เพราะเจ้ามีกิตติศัพท์ และแสดงความโปรดปรานแก่ผู้ที่ผ่านมาเพื่อทำให้เขาพอใจ ความงามของเจ้าทำให้เจ้ากลายเป็นของเขา ๑๖ เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าไปจัดสถานบูชาบนภูเขาสูงให้ฉูดฉาด และเป็นที่ซึ่งเจ้ากระทำตนเป็นหญิงแพศยาเรื่อยมา การกระทำเช่นนี้ไม่เคยเป็นมาก่อนและจะไม่มีวันเป็นเช่นนี้อีก ๑๗ เครื่องประดับเงินและทองคำอันงดงามของเจ้าที่เราให้เจ้า เจ้าเอาไปหล่อเป็นรูปเคารพซึ่งเป็นร่างของผู้ชาย และกระทำตนเป็นหญิงแพศยาต่อรูปเคารพเหล่านั้น ๑๘ และเจ้าเอาเสื้อผ้าที่ปักลวดลายไปห่มรูปเคารพ และมอบน้ำมันและเครื่องหอมของเราที่ตรงหน้ารูปเคารพ ๑๙ ขนมปังที่เราให้แก่เจ้า เราให้เจ้ารับประทานแป้งชั้นเยี่ยม น้ำมัน และน้ำผึ้ง เจ้าก็เอาไปมอบให้ที่ตรงหน้าเขาด้วย ให้ส่งกลิ่นหอม นั่นเป็นสิ่งที่เจ้าทำ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๒๐ เจ้าเอาบุตรชายและบุตรหญิงที่เจ้าได้ให้กำเนิดและมอบให้แก่เราแล้ว เจ้ากลับมอบพวกเขาเป็นเครื่องสักการะดั่งเป็นอาหารสำหรับรูปเคารพ เจ้ากระทำตนเป็นหญิงแพศยาเท่านั้นยังไม่เพียงพออีกหรือ ๒๑ เจ้าจึงได้ฆ่าลูกๆ ของเรา และมอบให้เป็นของถวายด้วยไฟแก่รูปเคารพ ๒๒ เมื่อเจ้ากระทำสิ่งอันน่ารังเกียจ และทำตนเป็นหญิงแพศยา เจ้าไม่ได้นึกถึงสมัยที่เจ้ายังเยาว์ ในเวลาที่เจ้าเปลือยกายและปราศจากเครื่องนุ่งห่ม ขยับตัวอยู่ในเมือกเลือดของเจ้า

๒๓ วิบัติ วิบัติจงเกิดแก่เจ้า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น นอกจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้าแล้ว ๒๔ เจ้าก่อเนินขึ้นและสร้างวิหารอันตระหง่านที่ลานเมืองทุกแห่ง ๒๕ ที่หัวถนนทุกแห่ง เจ้าสร้างวิหารอันตระหง่าน และใช้ความงามของเจ้ากระทำสิ่งอันน่าชังขายตัวให้แก่ทุกคนที่ผ่านมา และทำตนเป็นหญิงแพศยามากขึ้น ๒๖ เจ้าทำตนเป็นหญิงแพศยาให้กับชาวอียิปต์ เพื่อนบ้านที่บ้ากาม ทำตนเป็นหญิงแพศยามากขึ้น เพื่อยั่วโทสะเรา ๒๗ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษเจ้า และลดอาณาเขตที่เป็นส่วนแบ่งของเจ้าให้น้อยลง และมอบเจ้าให้แก่ความโลภของศัตรูของเจ้า บรรดาบุตรหญิงของชาวฟีลิสเตียซึ่งอับอายต่อการมักมากในกามของเจ้า ๒๘ เจ้าทำตนเป็นหญิงแพศยาต่อชาวอัสซีเรียด้วย เพราะเจ้าไม่หนำใจ และแม้แต่จากนั้นแล้ว เจ้าก็ยังไม่หนำใจอีก ๒๙ เจ้าทำตนเป็นหญิงแพศยามากขึ้นด้วยกับดินแดนพ่อค้าแห่งเคลเดีย และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่หนำใจ

๓๐ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า เจ้าช่างใจง่ายอะไรเช่นนี้ เป็นเพราะเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำของผู้ที่บ่งบอกว่าเป็นหญิงแพศยา ๓๑ เมื่อเจ้าก่อเนินขึ้นทีหัวถนนทุกแห่ง และสร้างวิหารอันตระหง่านที่ลานเมืองทุกแห่ง แต่เจ้าไม่เป็นอย่างหญิงแพศยาเพราะเจ้าดูหมิ่นการจ่ายค่าตัว ๓๒ ภรรยาผู้ผิดประเวณี เจ้าต้อนรับบรรดาคนแปลกหน้าแทนสามีของตน ๓๓ หญิงแพศยาทุกคนรับค่าบริการ แต่เจ้าให้ของกำนัลแก่คนรักของเจ้าทุกคน ใช้สินบนกับพวกเขาเพื่อให้มาหาเจ้าจากทุกแห่งหนด้วยความแพศยาของเจ้า ๓๔ ฉะนั้น เจ้าต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ ในการทำตนเป็นหญิงแพศยา ไม่มีผู้ใดวิ่งไล่ตามเจ้าและทำตนเป็นหญิงแพศยาต่อเจ้า และเจ้าเองที่เป็นฝ่ายจ่ายค่าจ้าง ในขณะที่ไม่มีใครจ่ายค่าจ้างให้แก่เจ้า เจ้าต่างจากคนอื่นในข้อนี้

๓๕ ฉะนั้น โอ หญิงแพศยาเอ๋ย จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๓๖ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เพราะเจ้าปล่อยราคะออกมา เปิดกายอันเปลือยเปล่าของเจ้าให้เห็นเมื่อทำตนเป็นหญิงแพศยากับบรรดาคนรักของเจ้า และกับรูปเคารพอันน่ารังเกียจทั้งสิ้นของเจ้า และเพราะเลือดของลูกๆ ของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่รูปเคารพ ๓๗ ฉะนั้น เราจะรวบรวมบรรดาคนรักทั้งสิ้นของเจ้าที่เจ้าสนุกสนานด้วย ทุกคนที่เจ้ารักและทุกคนที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมพวกเขาจากทุกแห่งหนเพื่อมากล่าวโทษเจ้า และจะเปลื้องกายของเจ้าต่อหน้าพวกเขา เพื่อให้พวกเขาเห็นความเปลือยเปล่าของเจ้า ๓๘ และเราจะตัดสินเจ้าให้รับโทษสำหรับผู้หญิงที่ประพฤติผิดประเวณีและเป็นเหตุให้มีการหลั่งเลือด เราจะนำเลือดแห่งการลงโทษและความหวงแหนของเรามาลงที่ตัวเจ้า ๓๙ และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของบรรดาคู่รักของเจ้า และพวกเขาจะพังเนินและวิหารอันสูงตระหง่านของเจ้าให้ทลายลง พวกเขาจะเปลื้องเสื้อผ้าของเจ้า และเอาเครื่องประดับอันสวยงามของเจ้าไป ปล่อยให้กายของเจ้าเปลือยเปล่า ๔๐ พวกเขาจะนำฝูงชนมาโจมตีเจ้า พวกเขาจะใช้หินขว้างเจ้า และใช้ดาบฟันให้ขาดเป็นท่อนๆ ๔๑ พวกเขาจะเผาบ้านเรือนของเจ้า และลงโทษเจ้าต่อหน้าบรรดาผู้หญิง เราจะทำให้เจ้าหยุดทำตนเป็นหญิงแพศยา และเจ้าจะไม่จ่ายค่าจ้างบรรดาคนรักของเจ้าอีกต่อไป ๔๒ แล้วความกริ้วของเราที่มีต่อเจ้าก็จะสงบลง และความโกรธอันเกิดจากความหวงแหนจะหายไปจากเจ้า เราจะสงบลงและจะไม่โกรธกริ้วเจ้าอีกต่อไป ๔๓ เพราะเจ้าไม่ได้นึกถึงสมัยที่เจ้ายังเยาว์ แต่ได้ทำให้เรากริ้วด้วยสิ่งเหล่านี้ สิ่งใดที่เจ้าได้กระทำ เจ้าจะได้รับสนองตอบอย่างแน่นอน พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น นอกจากการกระทำที่น่าชังดังกล่าวแล้ว เจ้ายังจะมักมากในกามอีกมิใช่หรือ

๔๔ ดูเถิด ทุกคนที่ใช้คำในสุภาษิต จะใช้สุภาษิตนี้อ้างถึงเจ้าคือ มารดาเป็นอย่างไร บุตรหญิงก็เป็นอย่างนั้น ๔๕ เจ้าเป็นบุตรหญิงของมารดาของเจ้า ซึ่งดูหมิ่นสามีและลูกๆ และเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาพี่น้องผู้หญิงของเจ้า ซึ่งดูหมิ่นสามีและลูกๆ ของพวกเขา มารดาของเจ้าเป็นชาวฮิต และบิดาของเจ้าเป็นชาวอาโมร์ ๔๖ พี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ซึ่งอาศัยอยู่กับบรรดาบุตรหญิงของนางทางเหนือของเจ้า และน้องสาวของเจ้าอาศัยอยู่ทางใต้ของเจ้า คือโสโดม ๔๗ เจ้าไม่เพียงดำเนินในวิถีทางของพวกเขา แต่กระทำตามแบบอย่างอันน่ารังเกียจของพวกเขา แต่ในเวลาอันสั้นเจ้าปฏิบัติอย่างเสื่อมทรามยิ่งกว่าพวกเขาในทุกเรื่อง ๔๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด โสโดมน้องสาวของเจ้ากับบรรดาบุตรหญิงของนางไม่เคยกระทำอย่างที่เจ้าและบรรดาบุตรหญิงของเจ้าได้กระทำ ๔๙ ดูเถิด บาปของโสโดมน้องสาวของเจ้าคือ ทั้งนางและบรรดาบุตรหญิงของนางหยิ่งยโส รับประทานเกินขนาด สุขสบายไร้กังวล แต่ไม่ได้ช่วยผู้ขัดสนและผู้ยากไร้ ๕๐ พวกเขาหยิ่งยโสและกระทำสิ่งอันน่ารังเกียจต่อหน้าเรา เราจึงจัดการกับพวกเขาเมื่อเราแลเห็น* ๕๑ สะมาเรียทำบาปไม่ถึงครึ่งของบาปที่เจ้าทำ เจ้าได้กระทำสิ่งอันน่ารังเกียจ

* **๑๖๕๐** ปฐมกาล 18:20-19:29

มากกว่าพวกเขา และเจ้าทำให้พี่น้องผู้หญิงของเจ้าดูเหมือนมีความชอบธรรม เพราะสิ่งเหล่านี้ที่เจ้าได้กระทำ ๕๒ จงแบกรับความอัปยศของเจ้า เพราะเจ้าได้ช่วยให้พี่น้องผู้หญิงของเจ้าพ้นผิด เพราะบาปของเจ้ามีมลทินมากกว่าของพวกเขา พวกเขาจึงดูเหมือนมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า ฉะนั้นเจ้าควรจะอับอายและแบกรับความอัปยศของเจ้า เพราะเจ้าได้ทำให้พี่น้องผู้หญิงของเจ้าดูเหมือนมีความชอบธรรม

๕๓ เราจะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของโสโดมและบรรดาบุตรหญิงของนาง และของสะมาเรียและบรรดาบุตรหญิงของนางคืนสู่สภาพเดิม เราจะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าคืนสู่สภาพเดิมในท่ามกลางพวกเขา ๕๔ เพื่อให้เจ้าแบกรับความอัปยศ และอับอายต่อทุกสิ่งที่เจ้าได้กระทำ ซึ่งทำให้พวกเขาอุ่นใจ ๕๕ บรรดาพี่น้องผู้หญิงของเจ้าคือ โสโดมและบรรดาบุตรหญิงของนาง สะมาเรียและบรรดาบุตรหญิงของนาง จะกลับไปสู่สภาพที่พวกเขาเคยเป็นมาก่อน ทั้งตัวเจ้าและบรรดาบุตรหญิงของเจ้าก็จะกลับไปสู่สภาพที่เจ้าเคยเป็นมาก่อน ๕๖ เจ้าเคยพูดเปรียบเปรยโสโดมน้องสาวของเจ้าในครั้งที่เจ้าหยิ่งยโส ๕๗ ก่อนที่ความชั่วร้ายของเจ้าถูกเปิดโปง บัดนี้เจ้ากลายเป็นทีดูหมิ่นของบรรดาบุตรหญิงของเอโดมและประชาชาติรอบข้างนาง และของบรรดาบุตรหญิงของชาวฟีลิสเตีย บรรดาผู้ที่อยู่รอบข้างเจ้าที่ดูหมิ่นเจ้า ๕๘ เจ้าจะแบกรับโทษของการมักมากในกามและการปฏิบัติสิ่งอันน่าชัง พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

พันธสัญญาอันชั่วนิรันดร์ของพระผู้เป็นเจ้า

๕๙ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เราจะกระทำต่อเจ้าอย่างที่เจ้าได้กระทำแล้ว เพราะเจ้าดูหมิ่นคำสาบานของเราเมื่อเจ้ายกเลิกพันธสัญญา ๖๐ แต่เราก็ยังระลึกถึงพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้กับเจ้าในครั้งที่เจ้ายังเยาว์ และเราจะทำพันธสัญญาอันชั่วนิรันดร์กับเจ้า ๖๑ แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางของเจ้าและอับอายเมื่อเจ้ารับพี่น้องผู้หญิงซึ่งมีอายุมากกว่าและอ่อนกว่า เราจะมอบพวกเขาให้เป็นบุตรหญิงแก่เจ้า แต่ไม่ใช่ในฐานะของพันธสัญญาของเราที่มีกับเจ้า ๖๒ ดังนั้น เราจะทำพันธสัญญากับเจ้า และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๖๓ และเมื่อเรายกโทษบาปให้แก่เจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เจ้าได้กระทำ เจ้าจะระลึกได้และละอายใจ และเจ้าจะไม่มีวันเปิดปากของเจ้าอีกเพราะความอับอายของเจ้า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๗

อุปมาเรื่องนกอินทรี *2* ตัวกับเถาไม้

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงตั้งปริศนาและเล่าเรื่องอุปมาแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล ๓ จงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า นกอินทรีใหญ่ตัวหนึ่งมีปีกอันแข็งแกร่ง ขนยาวหลากสีเต็มตัวมายังเลบานอน เกาะแน่นทียอดต้นซีดาร์ ๔ มันหักกิ่งไม้บนยอดอ่อน และคาบไปยังดินแดนของพ่อค้า และปักไว้ในเมืองที่เป็นศูนย์การค้าขาย ๕ แล้วนกตัวนั้นเอาเมล็ดจากแผ่นดินของเจ้าไปหว่านบนดินอันอุดม มันปลูกเมล็ดอย่างปลูกกิ่งต้นหลิวที่ข้างแหล่งน้ำ ๖ เมล็ดงอกและกลายเป็นเถาไม้เลื้อยพันธุ์เตี้ย กิ่งก้านโน้มเข้าหามัน แต่รากอยู่ที่เดิม ฉะนั้นมันเป็นเถาไม้ที่งอกกิ่งก้านและใบออกมา

๗ แต่มีนกอินทรีใหญ่อีกตัวหนึ่งซึ่งมีปีกอันแข็งแกร่งและขนเต็มตัว ดูเถิด เถาไม้นี้มีรากที่ยื่นเข้าหานกตัวนี้ และงอกกิ่งก้านโน้มจากบริเวณที่ปลูกไว้เข้าหานก เพื่อให้มันรดน้ำ

๔ เถาไม้ถูกปลูกในดินดีใกล้แหล่งน้ำอันอุดม เพื่อจะให้กิ่งก้านงอก ออกผล และกลายเป็นเถาไม้อันวิเศษ
๙ จงบอกกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เถาไม้จะงอกงามหรือไม่ นกตัวนี้จะไม่ขุดคุ้ยรากและกินผลจนเกลี้ยงจนทำให้เถาเหี่ยวเฉาหรือ และทุกใบที่เพิ่งงอกใหม่ก็จะเหี่ยวเฉา ถ้าจะดึงรากทิ้งก็ไม่ต้องใช้กำลังมากหรือหลายคน ๑๐ ถึงแม้ว่าเถาไม้จะถูกย้ายที่ปลูกใหม่ มันจะงอกงามหรือไม่ มันจะไม่เหี่ยวเฉาตายเมื่อลมตะวันออกพัดกระหน่ำหรือ มันจะเหี่ยวตายในบริเวณที่มันงอก
๑๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๒ จงบอกพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืนดังนี้ พวกเจ้าไม่ทราบว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไรหรือ จงบอกพวกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์แห่งบาบิโลนมายังเยรูซาเล็มและจับกษัตริย์และเจ้าหน้าที่ชั้นสูงกลับไปยังบาบิโลนพร้อมกับเขา ๑๓ และเขาให้สมาชิกผู้หนึ่งของกษัตริย์*ปฏิญาณตนให้คำมั่นสัญญากับเขา และจับบรรดาผู้นำของแผ่นดินไปด้วย ๑๔ เพื่ออาณาจักรจะตกต่ำลงและลุกขึ้นยืนไม่ได้อีก จะอยู่รอดได้ก็ด้วยการทำตามสัญญาของเขา ๑๕ แต่กษัตริย์†ขัดขืนคำสั่งของเขาด้วยการให้ผู้ส่งสาสน์ไปยังอียิปต์ เพื่อหวังจะได้ม้าและกองทัพทหาร เขาจะทำสำเร็จหรือ ผู้ที่กระทำอย่างนั้นจะหนีรอดหรือ เขาไม่ทำตามคำมั่นสัญญาแล้วยังจะรอดไปได้หรือ
๑๖ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เขาจะสิ้นชีวิตในบาบิโลน ในแผ่นดินของกษัตริย์ผู้ที่ตั้งให้เขาเป็นกษัตริย์ และเขาดูหมิ่นคำปฏิญาณและไม่รักษาคำมั่นสัญญา ๑๗ ฟาโรห์พร้อมกับกองทัพใหญ่และคนจำนวนมากจะไม่ช่วยเหลือเขาในสงคราม เมื่อสร้างกำแพงสูงเพื่อล้อมเมือง และก่อเชิงเทินขึ้นเพื่อทำลายชีวิตคนจำนวนมาก ๑๘ เขาดูหมิ่นคำปฏิญาณและไม่รักษาคำมั่นสัญญา เขาสาบานตนและกระทำสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะหนีไม่รอด ๑๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะลงโทษเขาที่ดูหมิ่นคำปฏิญาณที่มีต่อเรา และคำมั่นสัญญาที่เขาไม่รักษา ๒๐ และเราจะเหวี่ยงตาข่ายคลุมตัวเขา และเขาจะตกในกับดักของเรา เราจะนำเขาไปยังบาบิโลนและลงโทษเขาที่นั่น‡ เพราะเขาไม่ภักดีต่อเรา ๒๑ และบรรดาทหารที่ลี้ภัยทั้งปวงจะตายด้วยคมดาบ และบรรดาผู้รอดชีวิตจะกระจัดกระจายไปทุกสารทิศ และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวดังนั้น
๒๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เราเองจะเด็ดกิ่งเล็กจากยอดต้นซีดาร์และปลูกกิ่งนั้น เราจะหักกิ่งเล็กที่ยังอ่อนจากยอดสุดของต้น และเราเองจะปลูกยอดอ่อนบนภูเขาอันสูงตระหง่าน ๒๓ เราจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อให้แตกกิ่งก้าน ออกผล และโตเป็นต้นซีดาร์อันวิเศษ นกทุกชนิดจะทำรังและอาศัยอยู่ภายใต้ร่มไม้ ๒๔ และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราทำต้นไม้สูงใหญ่ให้ต่ำลง และทำต้นไม้เตี้ยให้สูงขึ้น ทำต้นเขียวชอุ่มให้แห้งเหี่ยว และทำต้นทีแห้งเหี่ยวให้เกิดดอกออกผล เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวดังนั้น และเราจะทำตามนั้น

๑๘

จิตวิญญาณที่ทำบาปจะตาย

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ พวกเจ้าหมายถึงอะไรเมื่อพูดเป็นสุภาษิตซ้ำๆ ถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า
พ่อได้กินองุ่นเปรี้ยว
และลูกๆ ก็เข็ดฟัน

---

* **๑๗๑๓** 2 พงศ์กษัตริย์ 24:17 † **๑๗๑๕** 2 พงศ์กษัตริย์ 24:20 ‡ **๑๗๒๐** 2 พงศ์กษัตริย์ 25:6,7

๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด พวกเจ้าจะไม่พูดถึงสุภาษิตนี้อีกในอิสราเอล ๔ ดูเถิด ชีวิตทุกคนเป็นของเรา ชีวิตพ่อและชีวิตลูกเป็นของเรา ทุกคนที่ทำบาปจะตาย

๕ ถ้าผู้ใดมีความชอบธรรมและปฏิบัติด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม ๖ ถ้าเขาไม่รับประทานบนภูเขาสูงหรืออธิษฐานต่อรูปเคารพของพงศ์พันธุ์อิสราเอล ไม่ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน หรือมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาเวลาที่มีประจำเดือน ๗ ไม่กดขี่ข่มเหงผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ผู้ยืม ไม่ปล้น แบ่งปันอาหารให้แก่ผู้อดอยาก จัดหาเครื่องนุ่งห่มให้แก่ผู้ที่ขัดสน ๘ ไม่เก็บดอกเบี้ยหรือรับผลกำไรจากการให้ยืม ยั้งมือจากการกระทำสิ่งที่ไม่ยุติธรรม ให้คำตัดสินที่ยุติธรรมอย่างแท้จริงกับทุกคน ๙ เขารักษากฎเกณฑ์และทำตามคำบัญชาของเรา เขามีความชอบธรรมและจะมีชีวิตอย่างแน่นอน พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๐ ถ้าเขามีบุตรที่กระทำผิดและฆ่าคน หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดดังกล่าว ๑๑ (แม้ว่าตัวเขาเองไม่ได้กระทำสิ่งเลวร้ายดังกล่าว) เขารับประทานบนภูเขาสูง ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านของเขาเป็นมลทิน ๑๒ กดขี่ข่มเหงผู้ขัดสนและยากไร้ ปล้น ไม่คืนของประกันที่รับมา อธิษฐานต่อรูปเคารพ กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจ ๑๓ เก็บดอกเบี้ยและรับผลกำไรจากการให้ยืม แล้วเขาจะมีชีวิตอยู่หรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาได้กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ เขาจะตายอย่างแน่นอน และเขาจะต้องรับผิดชอบการตายของตนเอง

๑๔ แต่ถ้าชายผู้นี้มีบุตรซึ่งเห็นว่าบิดาของเขากระทำบาปทั้งสิ้น เขาเห็นแต่ไม่กระทำตาม ๑๕ เขาไม่รับประทานบนภูเขาสูงหรืออธิษฐานต่อรูปเคารพของพงศ์พันธุ์อิสราเอล ไม่ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านของเขาเป็นมลทิน ๑๖ ไม่กดขี่ข่มเหงผู้ใดหรือเอาของประกันจากการให้ยืม ไม่ปล้น แต่แบ่งปันอาหารให้แก่ผู้อดอยาก และจัดหาเครื่องนุ่งห่มให้แก่ผู้ที่ขัดสน ๑๗ ยั้งมือจากการกระทำความชั่ว ไม่เก็บดอกเบี้ยหรือผลกำไร รักษากฎเกณฑ์และทำตามคำบัญชาของเรา เขาก็จะไม่ตายเพราะความชั่วของบิดาของเขา เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ๑๘ ส่วนบิดาของเขารับสินบน ปล้นพี่น้อง และกระทำสิ่งไม่ดีในหมู่ชนชาติของเขา เขาก็จะตายเพราะความชั่วของตนเอง

๑๙ แต่พวกเจ้ายังจะพูดว่า ทำไมบุตรจึงไม่รับทุกข์เพราะการกระทำชั่วของบิดาเล่า* เมื่อบุตรดำเนินชีวิตด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม และมัดระวังรักษากฎเกณฑ์ของเรา เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ๒๐ ผู้ที่กระทำบาปก็จะตาย บุตรจะไม่รับทุกข์เพราะการกระทำชั่วของบิดา และบิดาจะไม่รับทุกข์เพราะการกระทำชั่วของบุตร ความชอบธรรมของผู้มีความชอบธรรมจะตกอยู่กับเขา และความชั่วร้ายของผู้ชั่วร้ายก็จะตกอยู่กับเขา

๒๑ แต่ถ้าคนชั่วหันไปจากบาปทั้งสิ้นที่เขาได้กระทำ และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และดำเนินชีวิตด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เขาจะไม่ตาย ๒๒ สิ่งใดก็ตามที่เขาได้ล่วงละเมิดจะไม่เป็นที่จดจำและปรักปรำเขา แต่เขาจะมีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำ ๒๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า เราพอใจในความตายของคนชั่วร้ายอย่างนั้นหรือ เราจะไม่ชื่นชอบกว่าหรือถ้าเขาจะหันไปจากวิถีทางชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่ ๒๔ แต่เมื่อคนมีความชอบธรรมหันไปจากความชอบธรรมและดำเนินชีวิตด้วยความไม่ยุติธรรมอีก ทั้งกระทำสิ่งอันน่ารังเกียจเหมือนกับที่คนชั่วกระทำ แล้วเขาควรจะมีชีวิตอยู่หรือ ความชอบธรรมทั้งสิ้นที่เขากระทำจะไม่เป็นที่จดจำ เพราะเขามีความผิดเนื่องจากความไม่ภักดีและบาปที่เขากระทำ เขาก็จะตายเพราะการกระทำเหล่านั้น

---

* **๑๘๑๙** อพยพ 20:5

๒๕ แต่พวกเจ้ายังจะพูดดังนี้ วิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม โอ พงศ์พันธุ์
อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด วิถีทางของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิถีทางของพวกเจ้ามิใช่หรือที่ไม่
ยุติธรรม ๒๖ เมื่อผู้มีความชอบธรรมหันไปจากความชอบธรรมของเขา และปฏิบัติด้วยความ
ไม่ยุติธรรม เขาก็จะตายเพราะเหตุนั้น เนื่องจากความไม่ยุติธรรมที่เขาปฏิบัติ เขาจึงตาย
๒๗ และเมื่อคนชั่วร้ายหันไปจากความชั่วที่เขาได้กระทำ และกลับดำเนินชีวิตด้วยความยุติ
ธรรมและความชอบธรรม เขาจะรักษาชีวิตของเขาไว้ ๒๘ เพราะเขาพิจารณาและหันไปจาก
การล่วงละเมิดที่เขากระทำทั้งสิ้น เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เขาจะไม่ตาย ๒๙ แต่พงศ์
พันธุ์อิสราเอลยังพูดว่า วิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย
วิถีทางของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิถีทางของพวกเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม

๓๐ ฉะนั้น พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาลงโทษพวกเจ้าทุกคนตามวิถีทางของ
เขา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น พวกเจ้าจงกลับใจและหันไปจากการล่วง
ละเมิดทั้งสิ้น มิฉะนั้นความชั่วจะทำให้เจ้าจมดิ่งลง ๓๑ จงกำจัดการล่วงละเมิดที่เจ้ากระทำ
ทั้งสิ้นให้พ้นไปจากเจ้า และทำตัวให้มีใจใหม่ และวิญญาณดวงใหม่ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอล
เอ๋ย ทำไมเจ้าจะตายเล่า ๓๒ เพราะว่าเราไม่ยินดีในความตายของผู้ใด พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่ประกาศดังนั้น ฉะนั้นจงกลับใจและมีชีวิตเถิด

๑๙

ร้องคร่ำครวญให้กับบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอล

๑ เจ้าจงร้องคร่ำครวญให้กับบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลเถิด ๒ จงพูดว่า
แม่ของเจ้าเป็นอย่างสิงโตตัวเมีย
ที่คู้ตัวอยู่ในหมู่สิงโต
ในท่ามกลางสิงโตหนุ่ม
นางดูแลลูกๆ ของนาง
๓ นางฟูมฟักลูกสิงโตตัวหนึ่ง
ซึ่งเติบโตจนเป็นสิงโตหนุ่ม
และรู้จักหาเหยื่อ
เขาขย้ำมนุษย์กิน
๔ บรรดาประชาชาติได้ยินเรื่องของสิงโตตัวนั้น
เขาตกในหลุมพรางของพวกเขา
และถูกขอเกี่ยว
นำไปยังแผ่นดินอียิปต์

๕ เมื่อนางเห็นว่านางรอโดยไร้ประโยชน์
และหมดหวังที่จะรอเขา
นางจึงฟูมฟักลูกสิงโตอีกตัว
ซึ่งเติบโตเป็นสิงโตหนุ่ม
๖ เขาวนเวียนด้อมมองหาเหยื่อในหมู่สิงโต
เขาเป็นสิงโตหนุ่ม
และรู้จักหาเหยื่อ
เขาขย้ำมนุษย์กิน
๗ เขาตะครุบบรรดาแม่ม่าย
และทำให้เมืองของพวกเขาไม่เหลือแม้แต่ซาก

เสียงคำรามของเขาทำให้แผ่นดินและทุกคนที่นั่น
ตื่นตระหนก
๘ บรรดาประชาชาติจากแคว้น
รอบข้างต่างก็มาโจมตีเขา
พวกเขาเหวี่ยงตาข่ายคลุมตัวเขา
เขาถูกนำไปไว้ในหลุมพรางของพวกเขา
๙ พวกเขาดึงตัวเขาไปไว้ในกรงด้วยขอเกี่ยว
และนำเขาไปให้กษัตริย์แห่งบาบิโลน
เขาถูกควบคุมตัว
ฉะนั้นเสียงคำรามของเขาจึงไม่เป็นที่ได้ยินอีกต่อไป
ในเทือกเขาของอิสราเอล

๑๐ แม่ของเจ้าเป็นอย่างเถาองุ่น
ในสวนองุ่นที่ถูกปลูกไว้ริมน้ำ
มีผลดกและกิ่งก้านมากมาย
เนื่องจากได้น้ำรดอย่างอุดมสมบูรณ์
๑๑ กิ่งก้านแข็งแกร่ง
เหมาะที่จะเป็นคทาของกษัตริย์
ตั้งสูงตระหง่านระดับเมฆ
เป็นที่แลเห็นว่าเป็นเถาสูง
และออกกิ่งก้านมากมาย
๑๒ แต่เถานั้นถูกถอนรากเพราะความกริ้ว
และถูกโยนทิ้งบนพื้นดิน
ลมตะวันออกทำให้เถาเหี่ยว
และผลก็ร่วงหล่น
กิ่งก้านที่ใหญ่แห้งตาย
และถูกไฟเผา
๑๓ บัดนี้เถาองุ่นถูกปลูกในถิ่นทุรกันดาร
ซึ่งเป็นแผ่นดินที่แห้งผาก
๑๔ ไฟลุกจากกิ่งที่งอกขึ้นใหม่
ได้ไหม้ผลของมัน
จึงไม่มีกิ่งก้านแข็งแกร่งติดอยู่ที่เถา
คือไร้คทาสำหรับการครองราชย์
นี่คือบทร้องคร่ำครวญ และต้องใช้เป็นบทร้องคร่ำครวญ

๒๐

อิสราเอลฝ่าฝืนร่ำไป

๑ ในวันที่สิบของเดือนห้า ปีที่เจ็ด* หัวหน้าชั้นผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลมาถามพระผู้
เป็นเจ้า และพวกเขานั่งที่ตรงหน้าข้าพเจ้า ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๓ บุ
ตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบอกบรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
กล่าวดังนี้ว่า พวกเจ้ามาหาเราเพื่อจะถามเราหรือ ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะไม่
ปล่อยให้พวกเจ้ามาถามเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๔ เจ้าจะตัดสิน
โทษพวกเขาไหม บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะตัดสินโทษพวกเขาไหม จงบอกให้พวกเขาทราบ

* **๒๐๑** สิงหาคม 591 ปีก่อน ค.ศ.

ถึงการกระทำอันน่าชังของบรรพบุรุษของเขา ๕ จงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ในวันที่เราเลือกอิสราเอล เรายกมือสาบานกับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของพงศ์พันธุ์ของยาโคบ และเผยให้พวกเขารู้ในแผ่นดินอียิปต์ เรายกมือและพูดกับพวกเขาดังนี้ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า† ๖ ในวันนั้น เราสาบานกับพวกเขาว่า เราจะนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังดินแดนที่เราได้หาให้พวกเขา ซึ่งอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง เป็นดินแดนอันงดงามที่สุด ๗ และเราบอกพวกเขาว่า จงกำจัดสิ่งอันน่ารังเกียจซึ่งเจ้าเชยชม พวกเจ้าทุกคนจงอย่าทำตนให้มีมลทินด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า‡ ๘ แต่พวกเขาขัดขืน และไม่ยอมเชื่อฟังเรา ไม่มีใครในหมู่พวกเขาทิ้งสิ่งอันน่ารังเกียจที่พวกเขาเชยชม และไม่ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์

ดังนั้น เรากล่าวว่า เราจะกระหน่ำการลงโทษของเราลงบนพวกเขา และเราจะให้ความกริ้วของเราลงที่พวกเขาในแผ่นดินอียิปต์

๙ แต่เพื่อนามของเรา เรากระทำเพื่อไม่ให้เป็นที่ดูหมิ่นในสายตาของบรรดาประชาชาติที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เราทำให้พวกเขาเห็นว่า เรานำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ๑๐ ดังนั้นเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และพาไปยังถิ่นทุรกันดาร ๑๑ เราให้กฎเกณฑ์และคำบัญชาแก่พวกเขา และให้พวกเขารู้ด้วยว่า ถ้าผู้ใดกระทำตาม เขาจะมีชีวิตอยู่ ๑๒ และยิ่งกว่านั้น เราให้พวกเขามีวันสะบาโต เป็นเครื่องเตือนใจระหว่างเรากับพวกเขา เพื่อจะได้รู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าที่ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ ๑๓ แต่พงศ์พันธุ์อิสราเอลขัดขืนเราในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่ยอมรับคำบัญชาของเรา และให้พวกเขารู้ด้วยว่า ถ้าผู้ใดกระทำตาม เขาจะมีชีวิตอยู่ พวกเขาดูหมิ่นวันสะบาโตของเรายิ่งนัก

เราจึงกล่าวว่า เราจะกระหน่ำการลงโทษของเราลงบนพวกเขาในถิ่นทุรกันดารให้พินาศเสีย ๑๔ แต่เพื่อนามของเรา เรากระทำเพื่อไม่ให้เป็นที่ดูหมิ่นในสายตาของบรรดาประชาชาติ เราทำให้พวกเขาเห็นว่า เรานำพวกเขาออกมา ๑๕ และยิ่งกว่านั้น เราสาบานกับพวกเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำพวกเขาเข้าไปในดินแดนที่เราได้มอบให้แก่พวกเขา ดินแดนอันอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง เป็นดินแดนอันงดงามที่สุด ๑๖ เพราะพวกเขาไม่ยอมรับคำบัญชาของเรา และไม่ดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ของเรา และดูหมิ่นวันสะบาโตของเรา เนื่องจากได้มอบใจให้กับรูปเคารพเสียแล้ว ๑๗ ถึงกระนั้น เราก็ยังมองดูพวกเขาด้วยความสงสาร และไม่ได้กำจัดหรือทำให้พวกเขาสิ้นไปในถิ่นทุรกันดาร

๑๘ และเรากล่าวกับบุตรหลานของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารว่า อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำบัญชาของพวกเขา หรือทำตนให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของพวกเขา ๑๙ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงระมัดระวังเชื่อฟังคำบัญชาของเรา ๒๐ และรักษาวันสะบาโตของเราให้บริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจระหว่างเรากับพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า§ ๒๑ แต่บรรดาบุตรหลานขัดขืนเรา พวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่ระมัดระวังเชื่อฟังคำบัญชาของเรา ถ้าผู้ใดกระทำตาม เขาจะมีชีวิตอยู่ แต่พวกเขากลับดูหมิ่นวันสะบาโตของเรา

เราจึงกล่าวว่า เราจะกระหน่ำการลงโทษของเราลงบนพวกเขา และเราจะให้ความกริ้วของเราลงที่พวกเขาในถิ่นทุรกันดาร ๒๒ แต่เรายั้งมือของเราไว้ และเรากระทำเพื่อไม่ให้เป็นที่ดูหมิ่นในสายตาของบรรดาประชาชาติ เราทำให้พวกเขาเห็นว่าเรานำพวกเขาออกมา

† **๒๐๕** อพยพ 6:2 ‡ **๒๐๗** อพยพ 20:2,4; เลวีนิติ 18:3 § **๒๐๒๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 4:3-6; 5:32,33

๒๓ และยิ่งกว่านั้น เราสาบานในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และกระจายไปยังหลายดินแดน ๒๔ เพราะพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังคำบัญชาของเรา ไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของเรา และดูหมิ่นวันสะบาโตของเรา และสิ่งที่เขามองเห็นทำให้เกิดกิเลสในรูปเคารพของบรรพบุรุษของพวกเขา ๒๕ และยิ่งกว่านั้น เราได้ปล่อยให้พวกเขาอยู่ใต้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดี และคำบัญชาซึ่งไม่สามารถให้ชีวิตแก่พวกเขาได้ ๒๖ และเราปล่อยพวกเขาให้ทำตนเป็นมลทินด้วยการมอบของถวายของพวกเขา* เมื่อเขาถวายบุตรหัวปีทุกคนเป็นเครื่องสักการะ เราจะทำให้พวกเขาหายนะ เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า

๒๗ ฉะนั้น บุตรมนุษย์เอ๋ย จงบอกพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ บรรพบุรุษของพวกเจ้าหมิ่นประมาทเรา ด้วยการทรยศต่อเรา ๒๘ เพราะเวลาที่เราได้นำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่เราสาบานว่าจะมอบให้ และไม่ว่าที่ไหนก็ตามที่พวกเขาเห็นเนินเขาสูงหรือต้นไม้เขียวชอุ่ม พวกเขาก็ถวายเครื่องสักการะและมอบของถวายซึ่งเป็นการยั่วโทสะเรา ด้วยการมอบเครื่องหอมและเทเครื่องดื่มบูชา ๒๙ เราพูดกับพวกเขาว่า สถานบูชาบนภูเขาสูงที่พวกเจ้าไปนั้นคืออะไร (ที่นั่นมีชื่อว่า บามาห์ มาจนถึงทุกวันนี้)† ๓๐ ฉะนั้น จงบอกพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า พวกเจ้าจะทำตนให้มีมลทินตามอย่างบรรพบุรุษของพวกเจ้า และทำตามกิเลสโดยเชื่อสิ่งที่น่ารังเกียจของพวกเขา ๓๑ เมื่อพวกเจ้ามอบของถวายและถวายบุตรของตนในไฟ พวกเจ้าทำตนให้มีมลทินด้วยรูปเคารพทั้งสิ้นมาจนถึงทุกวันนี้ แล้วเราจะปล่อยให้เจ้าถามเราหรือ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะไม่ปล่อยให้พวกเจ้ามาถามเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๓๒ พวกเจ้าคิดในใจว่า ให้พวกเราเป็นอย่างบรรดาประชาชาติ อย่างตระกูลของหลายดินแดนที่นมัสการไม้และหิน สิ่งที่อยู่ในความคิดของพวกเจ้าจะไม่มีวันเกิดขึ้น

พระผู้เป็นเจ้าจะฟื้นฟูอิสราเอล

๓๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเจ้า ด้วยอานุภาพและพลานุภาพ และด้วยการลงโทษที่หลั่งออก ๓๔ เราจะนำพวกเจ้าออกมาจากบรรดาชนชาติ และรวบรวมพวกเจ้าจากดินแดนทั้งหลายที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ ด้วยอานุภาพและพลานุภาพ และด้วยการลงโทษที่หลั่งออก ๓๕ และเราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารของบรรดาชนชาติ และเราจะลงโทษพวกเจ้าที่นั่นต่อหน้า ๓๖ เราจะลงโทษพวกเจ้า อย่างที่เราลงโทษบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารของแผ่นดินอียิปต์ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๓๗ เราจะทำให้พวกเจ้าลอดใต้ไม้เท้าของเรา‡ และเราจะให้พวกเจ้าผูกพันกับเราในพันธสัญญา ๓๘ เราจะกำจัดพวกที่ไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองและขัดขืนเราให้ออกไปจากพวกเจ้า เราจะนำพวกเขาออกจากแผ่นดินที่เร่ร่อนไปอาศัยอยู่ แต่จะไม่ได้เข้าไปยังแผ่นดินของอิสราเอล แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า

๓๙ ส่วนเจ้าเอง โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า พวกเจ้าทุกคนไปบูชารูปเคารพของตนเอง แต่หลังจากนั้นพวกเจ้าจะฟังเราอย่างแน่นอน เจ้าจะไม่ดูหมิ่นนามอันบริสุทธิ์ของเราด้วยของถวายและรูปเคารพของพวกเจ้าอีกต่อไป

๔๐ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดจะรับใช้เราบนภูเขาอันบริสุทธิ์ซึ่งเป็นภูเขาสูงในแผ่นดินของอิสราเอล เราจะรับสิ่งที่นำมามอบให้เราที่

---

* **๒๐๒๖** เลวีนิติ 18:21 † **๒๐๒๙** บามาห์ แปลได้ความว่า สถานที่สูง ‡ **๒๐๓๗** เลวีนิติ 27:32

นั่น และเจ้าต้องนำของถวาย และมอบส่วนที่ดีที่สุด พร้อมกับเครื่องสักการะอันบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ๔๑ เราจะรับพวกเจ้าอย่างเครื่องหอมอันเป็นที่น่าพอใจ เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากหลายดินแดน และรวบรวมพวกเจ้าจากบรรดาชนชาติที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ และเราจะให้ความบริสุทธิ์ของเราปรากฏในหมู่พวกเจ้า ให้บรรดาประชาชาติเห็น ๔๒ และพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเรานำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินของอิสราเอลซึ่งเป็นดินแดนที่เราสาบานจะมอบให้แก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า ๔๓ และเจ้าจะนึกถึงความประพฤติและการกระทำของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งได้ทำให้เจ้าเป็นมลทิน และพวกเจ้าจะเกลียดตนเองที่ได้กระทำสิ่งชั่วร้ายทั้งสิ้น ๔๔ และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเรากระทำต่อเจ้าเพื่อนามของเรา มิใช่กระทำต่อเจ้าตามวิถีทางอันชั่วของเจ้า หรือตามความประพฤติอันเสื่อมทรามของเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๔๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๔๖ “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางใต้ เทศนากล่าวโทษดินแดนทางใต้และเผยความกล่าวโทษแดนป่าไม้ในเนเกบ ๔๗ จงพูดกับแดนป่าไม้ของเนเกบดังนี้ ‘จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า ดูเถิด เรากำลังจะก่อไฟในตัวเจ้า และมันจะลุกผลาญต้นไม้ทุกต้นทีทั้งเขียวชอุ่มและต้นทีแห้ง เปลวไฟที่ลุกโพลงจะไม่ถูกดับ ใบหน้าทุกหน้าจากทิศใต้ถึงทิศเหนือจะถูกไฟลวก ๔๘ ทุกคนจะเห็นว่า เราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าได้จุดไฟให้ลุกขึ้น และมันจะไม่ถูกดับ’” ๔๙ แล้วข้าพเจ้าพูดว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขากำลังพูดถึงข้าพเจ้าว่า ‘เขาเพียงแต่พูดเป็นอุปมาใช่ไหม’”

๒๑

พระผู้เป็นเจ้าชักดาบของพระองค์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางเยรูซาเล็ม และเทศนากล่าวโทษสถานที่ต่างๆ ที่บริสุทธิ์ เผยความกล่าวโทษแผ่นดินของอิสราเอล ๓ และจงพูดกับแผ่นดินของอิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เราคัดค้านเจ้า และเราจะชักดาบของเราออกจากฝักและจะกำจัดบรรดาผู้มีความชอบธรรมและคนชั่วร้ายออกไปจากเจ้า ๔ เพราะเราจะกำจัดบรรดาผู้มีความชอบธรรมและคนชั่วร้ายออกไปจากเจ้า ฉะนั้นดาบของเราจะถูกชักออกจากฝักต่อต้านมนุษย์ทุกคนตั้งแต่ทิศใต้จรดทิศเหนือ ๕ และมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว และมันจะไม่เก็บคืนใส่ฝักอีก’

๖ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงโอดครวญด้วยใจที่แตกสลายและขมขื่นยิ่งนัก จงโอดครวญต่อหน้าต่อตาพวกเขา ๗ เมื่อพวกเขาพูดกับเจ้าว่า ‘ทำไมท่านจึงโอดครวญ’ เจ้าจะตอบว่า ‘เพราะสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นตามข่าว ใจของทุกคนจะหลอมละลาย มือทุกมือจะง่อยเปลี้ย จิตวิญญาณของทุกคนจะอ่อนระโหย หัวเข่าของทุกคนจะอ่อนปวกเปียกเหมือนน้ำ ดูเถิด มันกำลังจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และจะบรรลุผล’” พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๙ “บัดนี้ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเผยคำกล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้

ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกลับ
และขัดเงาแล้ว
๑๐ มันถูกลับเพื่อสังหาร
ถูกขัดเงาให้วาววับดุจสายฟ้าแลบ

(เราควรจะยินดีกับไม้คทาของบุตรของเราหรือ ดาบดูหมิ่นทุกสิ่งที่เป็นไม้ ๑๑ ดาบถูกขัดเงาเพื่อให้มือถือไว้ ดาบถูกลับและขัดเงาเพื่อมอบให้อยู่ในมือของผู้สังหาร ๑๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงส่งเสียงร้องและคร่ำครวญ เพราะดาบเล่มนั้นโจมตีชนชาติของเราและบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอล พวกเขาถูกโยนเข้าหาดาบพร้อมกับชนชาติของเรา ฉะนั้นจงตีอกชกหัวของเจ้า ๑๓ การทดลองจะเกิดขึ้นแน่ ถ้าหากว่าดาบดูหมิ่นคทา แล้วอะไรจะเกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนั้น

๑๔ ฉะนั้น บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเผยคำกล่าว ปรบมือ และปล่อยให้ดาบฟันสองครั้งหรือสามครั้ง มันเป็นดาบแห่งการสังหาร ดาบแห่งการสังหารครั้งใหญ่ซึ่งประชิดรอบตัว ๑๕ ใจของพวกเขาจะอ่อนระโหย และคนจำนวนมากล้มลุกคลุกคลาน เราได้กำหนดดาบให้สังหารที่ทุกประตูเมืองของพวกเขา โอ ดาบอันวาววับดุจสายฟ้าแลบ ดาบถูกหยิบขึ้นเพื่อประหาร ๑๖ ดาบฟันทางขวาและทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้าจะหันไปทางไหนก็ตาม ๑๗ เราจะปรบมือด้วย และความกริ้วของเราจะสงบลง เราคือพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนั้น

๑๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๙ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงทำเครื่องหมายไว้สองเส้นทางเพื่อดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่จะมา ทั้งสองเส้นทางจะมาจากแผ่นดินเดียวกัน และทำเครื่องหมายป้ายหนึ่งตรงถนนที่จะแยกเข้าเมือง ๒๐ จงทำเครื่องหมายถนนสายหนึ่งให้ดาบมายังเมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน มายังยูดาห์ และมายังเมืองเยรูซาเล็มซึ่งมีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง ๒๑ เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนยืนที่ทางแยกถนนที่หัวถนน 2 สายเพื่อใช้การทำนายจากการเขย่าฉลากด้วยลูกศร เขาใช้รูปเคารพประจำครัวเรือนในการตัดสินใจ และตรวจโดยดูจากตับ* ๒๒ ฉลากบอกการทำนายให้ไปทางขวามือของเขาซึ่งไปยังเยรูซาเล็ม เพื่อเตรียมไม้ซุง เพื่อออกคำสั่งแก่ผู้สังหารและร้องตะโกนเสียงดัง เพื่อกระทุ้งประตูเมือง สร้างสะพานข้ามและเชิงเทินล้อมเมือง ๒๓ แต่จะดูเหมือนว่าเป็นการทำนายที่จอมปลอมสำหรับชาวอิสราเอล พวกเขาได้ให้คำปฏิญาณต่อพระองค์ แต่พระองค์ระลึกถึงความผิดบาปของพวกเขา จึงให้พวกเขาถูกจับตัวไป

๒๔ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ เพราะพวกเจ้าทำให้เราระลึกถึงความผิดบาป และการล่วงละเมิดของพวกเจ้าถูกเปิดโปง การกระทำของพวกเจ้าทำให้บาปเป็นที่ปรากฏ พวกเจ้าจึงจะถูกจับไปเพราะสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ ๒๕ โอ ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลซึ่งช่างดูหมิ่นและชั่วร้าย วันของเจ้าได้มาถึงแล้ว เวลาแห่งการลงโทษของเจ้าถึงขีดสุดแล้ว ๒๖ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ จงถอดผ้าโพกศีรษะและมงกุฎของเจ้า สิ่งต่างๆ จะไม่เหมือนเดิม ผู้ที่ต่ำต้อยจะได้รับการยกย่อง ผู้ที่สูงส่งจะถูกทำให้ต่ำลง ๒๗ หายนะ หายนะ เราจะทำให้หายนะ และจะไม่เป็นเช่นนั้นจนถึงเวลาที่เขาจะมา การตัดสินโทษเป็นของเขา และเราจะมอบให้แก่เขา

๒๘ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะเผยคำกล่าว จงบอกว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวเรื่องชาวอัมโมนและการดูหมิ่นของพวกเขาว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักเพื่อประหาร มันถูกขัดเงาเพื่อฟันแทงและวาววับดุจสายฟ้าแลบ ๒๙ ขณะที่พวกเขาเห็นภาพนิมิตอันลวงหลอก ขณะที่พวกเขาทำนายเท็จเกี่ยวกับเจ้า มันจะถูกวางไว้บนคอของผู้ดูหมิ่นที่ชั่วร้าย ซึ่งวันของเขาได้มาถึงแล้ว เวลาแห่งการลงโทษของพวกเขาถึงขีดสุดแล้ว ๓๐ เก็บดาบคืนในฝัก เราจะลงโทษเจ้า ในที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า ๓๑ และเราจะกระหน่ำการลงโทษของเราลงบนเจ้า เราจะพ่นลมหายใจเป็นไฟแห่งการลงโทษของเรา และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เหี้ยมโหดและชำนาญเรื่องทำความพินาศ ๓๒ เจ้า

* **๒๑๒๑** ตับสัตว์ที่ฆ่าแล้ว

จะเป็นเชื้อเพลิงให้ไฟลุก เลือดของเจ้าจะตกในแผ่นดิน เจ้าจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกต่อไป
เพราะเราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนั้น

๒๒

อิสราเอลหลั่งเลือด

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะตัดสินโทษพวกเขาไหม
เจ้าจะตัดสินโทษเมืองที่นองเลือดไหม จงบอกเมืองนั้นเรื่องการกระทำอันน่าชังทั้งสิ้นของ
พวกเขา ๓ เจ้าจงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เมืองที่ทำให้มีการนองเลือด
และทำให้เป็นมลทินจากการทำรูปเคารพ ถึงเวลาจะต้องถูกพิพากษาแล้ว ๔ เจ้ามีความ
ผิดเพราะทำให้คนนองเลือดและเป็นมลทินจากรูปเคารพที่เจ้าทำขึ้น และเจ้าได้ทำให้ถึง
วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว ถึงเวลาสิ้นสุดแล้ว ฉะนั้น เราได้ทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นของบรรดา
ประชาชาติ และเป็นที่ล้อเลียนของดินแดนทั้งปวง ๕ บรรดาผู้ที่อยู่ใกล้และไกลจากเจ้าจะ
ล้อเลียนเจ้า ชื่อของเจ้าเป็นมลทิน เจ้าเป็นเมืองที่เต็มด้วยความชุลมุนวุ่นวาย
๖ ดูเถิด บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลที่อยู่ในเยรูซาเล็มใช้อำนาจซึ่งทำให้นองเลือด
๗ พวกเขาดูหมิ่นบิดามารดา กดขี่ข่มเหงคนต่างด้าวในท่ามกลางเจ้า กระทำผิดต่อเด็กกำ
พร้าและหญิงม่าย ๘ เจ้าดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์และวันสะบาโตของเรา ๙ มีบรรดาผู้นินทาว่าร้าย
เพื่อต้องการนองเลือดในเยรูซาเล็ม และมีคนที่รับประทานบนภูเขา พวกเขามักมากในกาม
ในท่ามกลางเจ้า ๑๐ ในเยรูซาเล็มมีบรรดาผู้ละเมิดสิทธิของบิดาของตน* พวกเขาข่มขืน
บรรดาผู้หญิงที่มีมลทินระหว่างมีรอบเดือน ๑๑ มีคนกระทำสิ่งอันน่ารังเกียจต่อภรรยาของ
เพื่อนบ้าน บางคนมักมากในกามทำให้บุตรสะใภ้เป็นมลทิน บางคนข่มขืนพี่น้องผู้หญิงของ
เขาคือบุตรหญิงของบิดาของตน ๑๒ ในเยรูซาเล็มมีคนรับสินบนเพื่อฆ่าคน เจ้าเก็บดอกเบี้ย
และกำไร† และบีบคั้นเพื่อนร่วมชาติของเจ้าอย่างไม่ยุติธรรม และเจ้าลืมเราเสียแล้ว
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๑๓ ดูเถิด เราจะใช้มือฟาดสินบนที่เจ้ารับมา และเลือดที่เจ้าทำให้หลั่งในท่ามกลางเจ้า
๑๔ เจ้าจะยังกล้าหาญต่อไปได้อีกหรือ หรือว่ากำลังของเจ้าจะแข็งแกร่งได้ในเวลาที่เราจะ
กระทำต่อเจ้า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวดังนี้ และเราจะกระทำตามนั้น ๑๕ เราจะ
ทำให้เจ้ากระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และจะทำให้เจ้ากระเจิดกระเจิง
ไปในหลายดินแดน และเราจะทำให้มลทินของเจ้าหมดไปจากเมืองนี้ ๑๖ และเจ้าจะถูกดู
หมิ่นในสายตาของบรรดาประชาชาติเพราะการกระทำของเจ้า และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้
เป็นเจ้า
๑๗ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๘ บุตรมนุษย์เอ๋ย พงศ์พันธุ์อิสราเอล
ได้กลายเป็นขี้แร่สำหรับเรา พวกเขาทุกคนเป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็กกล้า และสารตะกั่ว
ในเตาผิง พวกเขาเป็นขี้เงิน ๑๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ เพราะพวกเจ้า
ทุกคนได้กลายเป็นขี้แร่ ดูเถิด เราจะรวบรวมพวกเจ้าเข้าด้วยกันในท่ามกลางเยรูซาเล็ม
๒๐ ผู้หนึ่งรวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็กกล้า สารตะกั่ว และดีบุกใส่ในเตาผิง เพื่อสุมไฟ
ให้ไหม้และหลอมละลายอย่างไร เราก็จะรวบรวมพวกเจ้าในความโกรธและการลงโทษของ
เราอย่างนั้น และเราจะสุมพวกเจ้าไว้และทำให้พวกเจ้าละลายไป ๒๑ เราจะรวบรวมพวก
เจ้าและพ่นไฟแห่งการลงโทษใส่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกหลอมละลายท่ามกลางเมือง
๒๒ อย่างกับเงินที่ถูกหลอมในเตาผิง เจ้าก็จะถูกหลอมในท่ามกลางเมือง และพวกเจ้าจะรู้
ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กระหน่ำการลงโทษของเราลงบนพวกเจ้าแล้ว

---

* **๒๒๑๐** เลวีนิติ 18:7 † **๒๒๑๒** เลวีนิติ 25:36

๒๓ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒๔ "บุตรมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า 'เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระล้างหรือปราศจากฝนในวันแห่งความขัดเคือง' ๒๕ บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ในเมืองมีแผนการร้ายดั่งสิงโตขู่คำรามและฉีกเหยื่อ กัดกินประชาชน พวกเขาริบสมบัติและของมีค่าต่างๆ และทำให้ผู้หญิงในเมืองจำนวนมากเป็นม่าย ๒๖ บรรดาปุโรหิตของเมืองฝ่าฝืนกฎของเราและได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา พวกเขาไม่ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งบริสุทธิ์และสิ่งไม่บริสุทธิ์ และไม่ได้สอนความแตกต่างระหว่างสิ่งสะอาดและสิ่งที่เป็นมลทิน และพวกเขาไม่ได้ให้เกียรติวันสะบาโตของเรา เราจึงเป็นที่ดูหมิ่นในหมู่พวกเขา ๒๗ บรรดาผู้นำที่อยู่ในเมืองเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเหยื่อทำให้นองเลือด ทำลายชีวิตคนเพื่อรับสินบน ๒๘ บรรดาผู้เผยคำกล่าวฉาบปูนขาว เห็นภาพนิมิตเท็จ และโป้ปดในการทำนายให้พวกเขาด้วยการพูดดังนี้ 'พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า' ทั้งๆ ที่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กล่าว ๒๙ ประชาชนของแผ่นดินบีบคั้นและจี้ปล้น พวกเขากดขี่ข่มเหงผู้ขัดสนและยากไร้ และได้รีดนาทาเน้นจากคนต่างด้าวอย่างไม่ยุติธรรม ๓๐ และเราเสาะหาคนในหมู่พวกเขาสักคนหนึ่งที่จะสร้างกำแพง และยืน ณ เบื้องหน้าเราที่ช่องกำแพงเพื่อแผ่นดิน เพื่อเราไม่ต้องทำลายเมือง แต่เราหาไม่พบสักคน ๓๑ ฉะนั้น เราได้กระหน่ำการลงโทษของเราลงบนพวกเขา เราได้เผาผลาญพวกเขาด้วยไฟแห่งการลงโทษของเรา เราได้กระทำต่อพวกเขากลับคืน' พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๒๓

โอโฮลาห์และโอโฮลีบาห์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ "บุตรมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิง 2 คนซึ่งเป็นบุตรหญิงของมารดาเดียวกัน ๓ ทั้งสองคนนี้ทำตัวเป็นหญิงใจง่ายในอียิปต์ เขาใจง่ายตั้งแต่วัยสาว อกของนางถูกจับต้องและหน้าอกอันบริสุทธิ์ถูกสัมผัส ๔ หญิงผู้พี่ชื่อโอโฮลาห์* และน้องสาวของนางชื่อโอโฮลีบาห์† ทั้งสองเป็นของเรา และนางทั้งสองให้กำเนิดบุตรชายหญิง โอโฮลาห์คือสะมาเรีย และโอโฮลีบาห์คือเยรูซาเล็ม

๕ โอโฮลาห์ทำตนเป็นหญิงใจง่ายขณะที่นางเป็นของเรา และนางต้องตาต้องใจในบรรดาชู้ของนางคือชาวอัสซีเรียผู้เป็นนักรบ ๖ พวกเขาสวมผ้าสีม่วง เป็นบรรดาเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ทุกคนล้วนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา และเป็นทหารม้า ๗ นางมอบตนด้วยความใจง่ายให้กับบรรดาผู้ชายที่เลอเลิศของอัสซีเรียทั้งสิ้น และนางเป็นมลทินเพราะนางต้องตาต้องใจในรูปเคารพทั้งหลายของทุกๆ คน ๘ นางไม่เลิกล้มทำตนเป็นหญิงใจง่ายซึ่งได้เริ่มขึ้นในอียิปต์ บรรดาผู้ชายได้นอนกับนางตั้งแต่ครั้งที่นางยังสาว และสัมผัสหน้าอกอันบริสุทธิ์ของนาง และกระทำกลับต่อนางด้วยตัณหาของพวกเขา ๙ ฉะนั้น เรามอบนางไว้ในมือของบรรดาชู้ของนาง ในมือของชาวอัสซีเรียซึ่งนางต้องตาต้องใจด้วย ๑๐ คนเหล่านั้นเปลื้องกายนาง และจับตัวบุตรชายหญิงของนางไป และใช้ดาบฆ่านาง และนางกลายเป็นที่หัวเราะเยาะในหมู่ผู้หญิงหลังจากที่นางถูกตัดสินลงโทษแล้ว

๑๑ โอโฮลีบาห์น้องของนางเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น นางกลับทำตนเลวยิ่งกว่าพี่สาวของนางในเรื่องตัณหาและการเป็นหญิงใจง่าย ๑๒ นางต้องตาต้องใจในบรรดาชาวอัสซีเรีย เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา นักรบที่สวมเกราะป้องกันตัวครบครัน ทหารม้า พวกเขาทุกคนล้วนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา ๑๓ และเราเห็นว่านางถูกทำให้เป็นมลทิน ทั้งสองคนกระทำตนในวิถีทางเดียวกัน ๑๔ แต่ความใจง่ายของนางถลำลึกลงยิ่งกว่า นางเห็นรูปพวกผู้ชายที่กำแพง รูปสลักของชาวเคลเดียที่มีโครงร่างเป็นรูปสีแดงสด ๑๕ มีผ้าคาดเอว ผ้าโพกศีรษะ

---

* **๒๓๔** ความหมายในภาษาฮีบรูคือ ที่พำนักของนาง † **๒๓๔** ความหมายในภาษาฮีบรูคือ ที่พำนักของเราอยู่ในนาง

ทุกคนมีลักษณะเหมือนผู้บังคับการรถศึก คุณลักษณะของชาวบาบิโลนซึ่งมีเคลเดียเป็นถิ่นกำเนิด ๑๖ เมื่อนางเห็นพวกเขา นางต้องตาต้องใจในพวกเขา และให้บรรดาผู้ส่งข่าวไปหาพวกเขาที่เคลเดีย ๑๗ และชาวบาบิโลนมาหานางที่เตียงแห่งความรัก และพวกเขาทำให้นางเป็นมลทินด้วยตัณหาของตน และหลังจากที่พวกเขาทำให้นางเป็นมลทินแล้ว นางก็หันไปจากพวกเขาด้วยความขยะแขยง ๑๘ เมื่อนางกระทำตนเป็นคนใจง่ายต่อไปอย่างเปิดเผยและเปลือยร่างของนาง เราหันไปจากนางด้วยความขยะแขยง เหมือนกับที่เราได้หันไปจากพี่สาวของนางด้วยความขยะแขยง ๑๙ แม้กระนั้น นางยังกระทำตนเป็นคนใจง่ายมากยิ่งขึ้น ขณะที่นึกถึงเวลาที่นางอยู่ในวัยสาว เมื่อนางทำตัวเป็นหญิงใจง่ายในแผ่นดินอียิปต์ ๒๐ และต้องตาต้องใจในบรรดาชู้ของนางที่นั่น ซึ่งมีอวัยวะสืบพันธุ์เหมือนกับของลา และมีน้ำกามเหมือนกับของม้า ๒๑ เจ้าใคร่หาความมักมากในกามของวัยสาวของเจ้าเมื่อชาวอียิปต์สัมผัสหน้าอกของเจ้าและจับต้องอกสาวของเจ้า

๒๒ ฉะนั้น โอโฮลีบาห์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะทำให้บรรดาชู้ของเจ้าที่เจ้าหันจากไปด้วยความขยะแขยงนั้นมาแข็งข้อกับเจ้า เราจะนำพวกเขามาจากทุกทิศเพื่อบุกรุกเจ้า ๒๓ ชาวบาบิโลนและชาวเคลเดียทั้งหมด ชาวเปโขด โชอา โคอา และชาวอัสซีเรียทั้งหมด ชายหนุ่มที่พึงปรารถนาทั้งหลาย บรรดาเจ้าเมืองและผู้บังคับการรถศึกทุกคน ผู้บังคับการและบรรดาผู้มีชื่อเสียง พวกเขาทุกคนขี่ม้ามา ๒๔ พวกเขาจะมาบุกรุกเจ้าจากทางเหนือด้วยรถศึก รถพ่วง และคนอีกจำนวนมาก พวกเขาพร้อมที่จะประจันหน้ากับเจ้าในทุกทิศทุกทาง ด้วยเครื่องป้องกันตัว โล่ และหมวกเหล็ก และเราจะมอบสิทธิในการตัดสินโทษแก่พวกเขา พวกเขาจะตัดสินโทษเจ้าตามมาตรฐานของการตัดสินโทษของพวกเขาเอง ๒๕ เราจะเบนความกริ้วอันเกิดจากความหวงแหนมาที่ตัวเจ้า เพื่อพวกเขาจะกระทำต่อเจ้าด้วยความฉุนเฉียว พวกเขาจะตัดจมูกและหูของเจ้า และบรรดาผู้ที่รอดชีวิตมาได้จะตายด้วยคมดาบ พวกเขาจะจับตัวบรรดาบุตรชายหญิงของเจ้า และบรรดาผู้ที่รอดชีวิตมาได้จะถูกไฟเผา ๒๖ พวกเขาจะเปลื้องเสื้อผ้าของเจ้า และเอาเครื่องประดับอันสวยงามของเจ้าไป ๒๗ ความมักมากในกามและความใจง่ายที่เจ้าเริ่มมีขึ้นในแผ่นดินอียิปต์นั้น เราจะทำให้ยุติลง เพื่อเจ้าจะไม่ใส่ใจกับมันหรือคิดถึงอียิปต์อีกต่อไป

๒๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของบรรดาผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของบรรดาผู้ที่เจ้าหันจากไปด้วยความขยะแขยง ๒๙ และพวกเขาจะกระทำต่อเจ้าด้วยความเกลียดชัง และเอาผลจากแรงงานของเจ้าทั้งหมดไป และทิ้งให้เจ้าเปลือยเปล่า และความใจง่ายของเจ้าจะถูกเปิดโปง ความมักมากในกามและความใจง่ายของเจ้านั่นแหละ ๓๐ ที่ทำให้เจ้ามาถึงจุดนี้ เพราะเจ้าทำตัวเป็นคนใจง่ายกับบรรดาประชาชาติและทำตัวเองให้เป็นมลทินเพราะรูปเคารพของพวกเขา ๓๑ เจ้าเดินตามวิถีทางของพี่สาวของเจ้า ฉะนั้นเราจะยื่นถ้วยที่เขาใช้ดื่มให้กับเจ้า ๓๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้

เจ้าจะดื่มจากถ้วยของพี่สาวของเจ้า
เป็นถ้วยที่ลึกและใหญ่
เจ้าจะถูกหัวเราะเยาะและล้อเลียน
เพราะเป็นถ้วยที่บรรจุได้มาก
๓๓ เจ้าจะเมาไม่สร่างและเศร้าใจ
ถ้วยแห่งความพินาศและความวิบัติ
เป็นถ้วยของพี่สาวของเจ้า คือสะมาเรีย
๓๔ เจ้าจะดื่มจนหยดสุดท้าย
ไม่เหลือแม้ก้นตะกอน
และจะตีอกชกหัว
เพราะเราได้กล่าวแล้ว พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๓๕ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ เพราะเจ้าได้ลืมเราแล้ว และหันหลังให้เรา
เจ้าจะต้องรับผิดในเรื่องความมักมากในกามและความใจง่ายของเจ้า
๓๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะตัดสินโทษโอโฮลาห์
และโอโฮลีบาห์ไหม จงบอกพวกนางเรื่องการกระทำอันน่าชังทั้งสิ้นของพวกนาง ๓๗ เพราะ
พวกเขาผิดประเวณี และมือของเขาเปื้อนเลือด พวกเขาผิดประเวณีกับรูปเคารพ และ
บรรดาบุตรที่เขาให้กำเนิดซึ่งเป็นของเรา เขาถึงกับถวายเป็นอาหารให้แก่รูปเคารพ ๓๘ และ
ยิ่งกว่านั้น สิ่งที่พวกเขาได้กระทำต่อเราคือ พวกเขาได้ทำให้ที่พำนักของเราเป็นมลทินใน
วันเดียวกัน และดูหมิ่นวันสะบาโตของเรา ๓๙ เพราะเมื่อพวกเขาได้ฆ่าบุตรของพวกเขาเพื่อ
ถวายแก่รูปเคารพ ในวันเดียวกันพวกเขาเข้าไปในที่พำนักของเราและดูหมิ่นทีของเรา นั่น
แหละที่พวกเขาทำในตำหนักของเรา ๔๐ นางทั้งสองให้ผู้ส่งข่าวไปยังแดนไกลเพื่อหาผู้ชาย
เมื่อพวกเขามาถึง เจ้าก็ชำระตัว เขียนตา สวมเครื่องประดับ ๔๑ เจ้านั่งบนเตียงหรู และมีโต๊ะวางตรงหน้า ซึ่งเจ้าจัดเครื่องหอมและน้ำมันของเราไว้บนโต๊ะ ๔๒ คนจำนวนมากที่อยู่กับ
นางส่งเสียงสนุกสนาน รวมถึงบรรดาผู้ชายจากทุกแห่งหน มีคนเมาเหล้าที่มาจากถิ่นทุรก
ันดาร พวกเขาสวมกำไลมือให้พวกผู้หญิง และสวมมงกุฎงามบนศีรษะของพวกนาง
๔๓ แล้วเราพูดถึงผู้หญิงที่เหนื่อยอ่อนจากการผิดประเวณี บัดนี้พวกเขาจะใช้นางดั่งหญิง
แพศยา แม้กระทั่งนาง ๔๔ เพราะพวกเขาได้นอนกับนาง อย่างกับผู้ชายที่ไปหาหญิงโสเภณี
พวกเขาเข้าไปหาโอโฮลาห์และโอโฮลีบาห์ ซึ่งเป็นหญิงที่มักมากในกาม ๔๕ แต่ผู้ชายคนอื่นๆ
ที่มีความชอบธรรมจะตัดสินโทษพวกนางในฐานะหญิงล่วงประเวณีและฆ่าคน เพราะพวก
เขาเป็นหญิงล่วงประเวณีและมือเปื้อนเลือด
๔๖ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ จงนำฝูงชนมาโจมตีพวกนาง และทำให้พวกนาง
ต้องหวาดหวั่นและถูกปล้น ๔๗ และฝูงชนจะขว้างก้อนหินใส่พวกนาง และใช้ดาบฟันนาง
พวกเขาจะฆ่าบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกนาง และเผาบ้านเรือนของพวกนาง
จนหมดสิ้น ๔๘ เราจะทำให้ความมักมากในกามยุติลงในแผ่นดิน เพื่อเป็นการเตือนบรรดา
ผู้หญิงทุกคน และจะได้ไม่ประพฤติตามแบบอย่างของเจ้า ๔๙ ฝูงชนจะกระทำกลับต่อเจ้า
ด้วยความมักมากในกาม เจ้าจะแบกรับโทษเพราะบาปในเรื่องรูปเคารพ และเจ้าจะรู้ว่า
เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

๒๔

การล้อมเมืองเยรูซาเล็ม

๑ ในวันที่สิบของเดือนสิบ ปีที่เก้า* พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์
เอ๋ย จงบันทึกวันที่วันนี้ เจาะจงวันที่วันนี้ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ล้อมเมืองเยรูซาเล็มตามวัน
ที่ระบุนี้† ๓ และจงพูดเป็นอุปมาแก่พงศ์พันธุ์ที่ขัดขืนว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
จงตั้งหม้อต้ม จงตั้งหม้อ
และใส่น้ำลงไปด้วย
๔ ใส่เนื้อลงในหม้อ ใช้เนื้อส่วนที่ดี
ขาอ่อนและเนื้อสันขาหน้า
บรรจุกระดูกส่วนที่ดีให้เต็มหม้อ
๕ จงใช้แกะที่ดีที่สุดจากฝูง
สุมฟืนใต้หม้อ ต้มให้เดือด
ต้มกระดูกในหม้อด้วย

---

* **๒๔๑** มกราคม 588 ปีก่อน ค.ศ. † **๒๔๒** 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1

๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "วิบัติจงเกิดแก่เมืองที่นองเลือด วิบัติจงเกิดแก่หม้อต้มที่มีตะกรันติดอยู่ในหม้อและยังไม่หลุดออก จงคีบเนื้อออกจากหม้อทีละชิ้น โดยไม่เลือกว่าชิ้นไหนก่อน ๗ เลือดที่นางทำให้ไหลนองอยู่ท่ามกลางนางนั้น นางใช้ป้ายบนหินในที่แจ้ง นางไม่ได้เทที่พื้นดินให้ฝุ่นกลบ ๘ เราปล่อยให้เลือดเปื้อนอยู่บนหินในที่แจ้ง เพื่อให้เห็นและก่อให้เกิดโทสะและแก้แค้นนาง" ๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "วิบัติจงเกิดแก่เมืองที่นองเลือด เราจะกองฟืนให้เป็นกองใหญ่ ๑๐ สุมฟืนให้มาก ก่อไฟ ต้มเนื้อให้สุก ผสมเครื่องเทศ และปล่อยให้กระดูกไหม้เกรียม ๑๑ และทิ้งหม้อเปล่าไว้บนถ่านให้ร้อน ทองแดงจะลุกไหม้ ความไม่บริสุทธิ์ก็จะหลอมละลายในกองไฟ ตะกรันก็จะมอดไหม้ ๑๒ นางพยายามตรากตรำจนอ่อนล้า ตะกรันเกาะจนหนาทำให้ไม่หลุด และติดอยู่ในกองไฟ ๑๓ ความไม่บริสุทธิ์ของเจ้าคือความมักมากในกาม เราอยากชำระเจ้า แต่เจ้าไม่ได้ถูกชำระให้หลุดจากความไม่บริสุทธิ์ของเจ้า เจ้าจะไม่ถูกชำระให้สะอาดอีกต่อไปจนกว่าเราจะลงโทษเจ้าจนพอใจ ๑๔ เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวแล้ว สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เราจะกระทำอย่างนั้น เราจะไม่ยั้งมือหรือไว้ชีวิต เจ้าจะถูกกล่าวโทษตามวิถีทางและการกระทำของเจ้า" พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนั้น

ภรรยาของเอเสเคียลเสียชีวิต

๑๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๖ "บุตรมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เรากำลังจะพรากผู้เป็นดุจแก้วตาไปจากเจ้าอย่างฉับพลัน แต่เจ้าต้องไม่คร่ำครวญหรือร้องรำพันหรือน้ำตาไหลพราก ๑๗ โอดครวญค่อยๆ อย่าคร่ำครวญถึงคนตาย โพกศีรษะของเจ้า สวมรองเท้า อย่าบังปากหรือรับประทานอาหารของคนไว้ทุกข์" ๑๘ ดังนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนในตอนเช้า และพอตกเย็นภรรยาของข้าพเจ้าก็เสียชีวิต เมื่อถึงเวลาเช้าข้าพเจ้าทำตามที่ข้าพเจ้าได้รับคำสั่ง

๑๙ ประชาชนพูดกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "ท่านจะไม่บอกพวกเราหรือว่า สิ่งเหล่านี้มีความหมายกับพวกเราอย่างไร เมื่อท่านปฏิบัติอย่างนี้" ๒๐ ข้าพเจ้าตอบพวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า ๒๑ จงบอกพงศ์พันธุ์อิสราเอล พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ "ดูเถิด เราจะทำลายที่พำนักของเรา ความยโสในอำนาจของเจ้า สิ่งที่เจ้าชื่นชอบดุจแก้วตาและเป็นที่พึงปรารถนาในชีวิตของเจ้า และบรรดาบุตรชายหญิงของเจ้าที่ถูกทอดทิ้งจะถูกดาบฆ่าตาย ๒๒ และเจ้าจะปฏิบัติอย่างที่เราได้กระทำ พวกเจ้าจะไม่บังปากหรือรับประทานอาหารของคนไว้ทุกข์ ๒๓ พวกเจ้าจะโพกศีรษะและสวมรองเท้า พวกเจ้าจะไม่คร่ำครวญหรือน้ำตาไหลพราก แต่จะทรุดโทรมลงเพราะบาปของเจ้า และจะโอดครวญต่อกันและกัน ๒๔ เอเสเคียลจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เจ้าเห็น พวกเจ้าจะทำตามทุกอย่างที่เขาได้ทำ เมื่อเป็นไปตามนี้แล้ว พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่"

๒๕ สำหรับเจ้า บุตรมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราพรากหลักยึดอันมั่นคงของพวกเขา ความยินดีและความภาคภูมิของพวกเขา สิ่งที่พวกเขาชื่นชอบดุจแก้วตาและเป็นที่พึงปรารถนาในชีวิตของพวกเขา อีกทั้งบรรดาบุตรชายหญิงของพวกเขาด้วย ๒๖ ในวันนั้น ผู้ลี้ภัยคนหนึ่งจะมาหาเจ้าเพื่อรายงานว่าได้เกิดอะไรขึ้นที่เยรูซาเล็ม ๒๗ ในวันนั้น เจ้าจะเปิดปากพูดกับผู้ลี้ภัย เจ้าจะไม่นิ่งเงียบอีก ดังนั้นเจ้าจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้แก่พวกเขา และพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า"

๒๕

การเผยความกล่าวโทษชาวอัมโมน

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ "บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าสู่ชาวอัมโมนและเผยความกล่าวโทษพวกเขา ๓ จงบอกชาวอัมโมนให้ฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ เพราะเจ้าพูดว่า "นั่นแน่ะ" กับที่พำนักของเราเมื่อถูกดูหมิ่น และกับแผ่นดินของอิสราเอลเมื่อถูกทำให้เป็นทีรกร้าง และกับพงศ์พันธุ์ยูดาห์เมื่อพวกเขาต้องลี้ภัย ๔ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้แก่ประชาชนของชาติตะวันออกให้เป็นสมบัติของพวกเขา และพวกเขาจะตั้งค่ายในที่ของเจ้าและอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า พวกเขาจะกินผลไม้ของเจ้า และจะดื่มนมของเจ้า ๕ เราจะทำรับบาห์*ให้เป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำอัมโมนให้เป็นทีพักสำหรับแกะ แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า" ๖ เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "เพราะเจ้าปรบมือและยกเท้ากระทืบ และจิตใจของเจ้าเริงร่าที่มุ่งร้ายต่อแผ่นดินของอิสราเอล ๗ ฉะนั้น ดูเถิด เราได้ยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษเจ้า และให้เจ้าตกเป็นเหยื่อของบรรดาประชาชาติ และเราจะตัดเจ้าขาดจากบรรดาชนชาติ และจะทำให้เจ้าตายในแผ่นดินทีอยู่ห่างไกล เราจะทำให้เจ้าพินาศ แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า"

การเผยความกล่าวโทษโมอับและเสอีร์

๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ "เพราะโมอับและเสอีร์พูดว่า "ดูเถิด พงศ์พันธุ์ยูดาห์เป็นเหมือนประชาชาติทั้งปวง" ๙ ฉะนั้นเราจะเปิดชายแดนซึ่งเป็นความภาคภูมิของแผ่นดินโมอับให้โล่ง โดยเริ่มจากเมืองพรมแดนคือ เบธเยชิโมท เมืองบาอัลเมโอน และเมืองคีริยาทาอิม ๑๐ เราจะมอบโมอับพร้อมกับชาวอัมโมนให้แก่ชาวตะวันออกให้เป็นสมบัติของพวกเขา และชาวอัมโมนจะไม่เป็นที่ระลึกถึงในบรรดาประชาชาติ ๑๑ และเราจะลงโทษโมอับ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า"

การเผยความกล่าวโทษเอโดม

๑๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า เพราะเอโดมแก้แค้นพงศ์พันธุ์ยูดาห์ และขุ่นเคืองที่รู้สึกผิดต่อการแก้แค้นนั้น ๑๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "เราจะยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษเอโดม และทำลายประชาชนและสัตว์เลี้ยง เราจะทำให้เอโดมเป็นทีร้าง พวกเขาจะตายด้วยคมดาบตั้งแต่เมืองเทมานจนถึงเดดาน ๑๔ เราจะแก้แค้นเอโดมด้วยมือของอิสราเอลชนชาติของเรา และพวกเขาจะกระทำต่อเอโดมตามความกริ้วและการลงโทษของเรา และพวกเขาจะรู้การแก้แค้นของเรา" พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

การเผยความกล่าวโทษฟีลิสเตีย

๑๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า เพราะฟีลิสเตียแก้แค้นด้วยจิตใจที่มุ่งร้าย ต้องการทำให้ยูดาห์พินาศและเป็นอริกันอย่างไม่จบสิ้น ๑๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษชาวฟีลิสเตีย และเราจะตัดชาวเคเรธออกไป และกำจัดคนที่ยังเหลืออยู่ในแถบชายฝั่งทะเลให้พินาศ ๑๗ เราจะแก้แค้นพวกเขาครั้งใหญ่ด้วยการห้ามอย่างโกรธกริ้ว แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราแก้แค้นพวกเขา"

๒๖

การเผยความกล่าวโทษเมืองไทระ

๑ ในปีที่สิบเอ็ด* วันแรกของเดือน พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ "บุตรมนุษย์เอ๋ย เพราะเมืองไทระพูดเกี่ยวกับเยรูซาเล็มว่า "นั่นแน่ะ ประตูเมืองของบรรดาชนชาติถูกพังลง ประตูถูกผลักเปิดให้เรา เมืองพังพินาศ คราวนี้เราก็จะมั่งมี" ๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "ดูเถิด โอ ไทระเอ๋ย เราเป็นฝ่ายกล่าวโทษเจ้า และจะให้

* **๒๕๑๕** เมืองหลวงของอัมโมน * **๒๖๑๑** 587 ปีก่อน ค.ศ.

ประชาชาติจำนวนมากมาโจมตีเจ้า อย่างกับทะเลที่ซัดคลื่นขึ้น ๔ ประชาชาติเหล่านั้นจะ
ทลายกำแพงของไทระและโค่นหอคอย และเราจะกวาดล้างเมืองนั้นจนดินโล่งเตียน จะ
เหลืออยู่ก็เพียงหินเปล่าๆ ๕ ไทระจะอยู่ท่ามกลางทะเล จะเป็นที่สำหรับเหวี่ยงแหดักปลา
เราได้พูดแล้ว พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น และไทระจะกลายเป็นเหยื่อของ
บรรดาประชาชาติ ๖ ผู้คนของหมู่บ้านต่างๆ บนแผ่นดินใหญ่จะถูกดาบฆ่าฟัน แล้วพวกเขา
จะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๗ เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้กษัตริย์จากทิศเหนือคือ
เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ซึ่งเป็นกษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลายมาโจมตีเมืองไทระ เขาจะ
มาพร้อมกับม้าและรถศึก ทหารม้าและกองทัพใหญ่ ๘ เขาจะใช้ดาบฆ่าประชาชนในหมู่บ้าน
ของแผ่นดินใหญ่ของเจ้า เขาจะก่อเชิงเทินประชิดตัวเมืองต่อสู้เจ้า สร้างกำแพงสูงล้อม
เมือง และยกโล่ขึ้นปะทะกับเจ้า ๙ เขาจะกระทุ้งกำแพงของเจ้าด้วยไม้ซุง และจะใช้ขวาน
สับหอคอยของเจ้าให้พังลง ๑๐ เขามีม้าฝูงใหญ่ที่ทำให้ฝุ่นตลบกลบตัวเจ้าได้ กำแพงของ
เจ้าจะสะเทือนจากเสียงของทหารม้า รถพ่วง และรถศึก เมื่อเขาเข้าทางประตูเมืองของเจ้า
ขณะที่บรรดาทหารบุกเข้ามาเมื่อกำแพงเมืองทลายลงแล้ว ๑๑ กีบม้าของเขาจะเหยียบย่ำ
ถนนทุกสาย เขาจะใช้ดาบฆ่าประชาชนของเจ้า และเสาหินที่แข็งแกร่งจะล้มกระทบพื้น
๑๒ พวกเขาจะริบความมั่งมีและยึดสินค้าของเจ้าไป พวกเขาจะพังกำแพงและรื้อบ้านที่
สวยหรูของเจ้า หิน ไม้แปรรูป และดินจะถูกเหวี่ยงลงน้ำ ๑๓ และเราจะทำให้เสียงเพลงของ
เจ้ายุติลง จะไม่ได้ยินเสียงของพิณสิบสายอีก ๑๔ เราจะทำให้เจ้าเป็นหินเปล่าๆ เจ้าจะเป็นที่
สำหรับทอดแห เจ้าไม่มีวันที่จะถูกสถาปนาขึ้นใหม่ เพราะเราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้พูด
แล้ว พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวกับเมืองไทระดังนี้ว่า แถบชายฝั่งทะเลจะสั่นสะเทือน
เพราะเสียงที่เจ้าถล่มลง เมื่อผู้บาดเจ็บโอดครวญ และเมื่อผู้สังหารปรากฏในท่ามกลาง
เจ้าไม่ใช่หรือ ๑๖ แล้วผู้ยิ่งใหญ่ทั้งปวงของชาติที่ชายฝั่งทะเลจะก้าวลงจากบัลลังก์ ถอดเสื้อ
คลุมและปลดเครื่องนุ่งห่มที่ปักลวดลายออก พวกเขาจะสวมความหวาดกลัว พวกเขาจะ
นั่งลงบนพื้นและตัวสั่นเทาทุกขณะ และตื่นตระหนกที่เห็นสิ่งที่เกิดกับเจ้า ๑๗ พวกเขาจะ
ร้องคร่ำครวญเรื่องเจ้า และพูดกับเจ้าว่า

เจ้าถูกทำให้พินาศอะไรเช่นนี้
เจ้าเคยมีผู้คนจากชายฝั่งทะเลมาอาศัยอยู่
เจ้าเคยเป็นที่เลื่องลือ
มีอำนาจทางท้องทะเล
ทั้งตัวเจ้าและผู้ที่อาศัยอยู่
เคยเป็นที่น่าเกรงกลัวของผู้อื่น
๑๘ มาบัดนี้ หมู่เกาะสั่นสะเทือน
ในวันที่เจ้าถล่มลง
และหมู่เกาะ ต่างๆ ในท้องทะเลตื่นตระหนก
เมื่อเจ้าหมอบนิ่ง

๑๙ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เมื่อเราทำให้เจ้าเป็นเมืองร้าง อย่างกับเมือง
ที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ เมื่อเราทำให้ห้วงน้ำลึกท่วมเจ้า และมวลน้ำจำนวนมหาศาลท่วมทับ
เจ้า ๒๐ และเราจะทำให้เจ้าดิ่งลงไปกับบรรดาผู้ที่ลงในหลุมลึกแห่งแดนคนตาย ไปยังที่ของ
คนในสมัยโบราณ และเราจะทำให้เจ้าอยู่ในโลกเบื้องล่าง ในที่ปรักหักพังโบราณ ไปอยู่กับ
บรรดาผู้ที่ลงในหลุมลึกแห่งแดนคนตาย และเจ้าจะไม่กลับไปยังที่ของเจ้าในดินแดนของ

คนเป็น ๒๑ เราจะนำเจ้าไปยังจุดจบอันน่าหวาดกลัว และเจ้าจะไม่คงอยู่อีกต่อไป แม้ว่าเจ้าจะถูกตามหา แต่ไม่มีวันที่ใครจะหาเจ้าพบอีก พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๒๗

ร้องคร่ำครวญให้กับเมืองไทระ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย บัดนี้เจ้าจงร้องคร่ำครวญถึงเมืองไทระ ๓ และพูดกับเมืองไทระที่ตั้งอยู่ตรงทางเข้าสู่ทะเล ศูนย์แห่งการค้าของบรรดาชนชาติของหมู่เกาะต่างๆ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า
โอ ไทระเอ๋ย เจ้าได้พูดดังนี้
เรางดงามเพียบพร้อม
๔ อาณาเขตของเจ้ารอบด้านอยู่ที่ใจกลางทะเล
บรรดาผู้ที่สร้างเจ้าทำให้ความงามของเจ้าเพียบพร้อม
๕ พวกเขาทำไม้แปรรูปจาก
ต้นสนแห่งเสนีร์
พวกเขาใช้ไม้ซีดาร์แห่งเลบานอน
ทำเสากระโดงให้เจ้าเสาหนึ่ง
๖ พวกเขาใช้ไม้โอ๊กแห่งบาชาน
ทำกรรเชียงต้นสน
และใช้ไม้สนแห่งชายฝั่งไซปรัส
ทำดาดฟ้าซึ่งฝังด้วยงาช้าง
๗ ใบเรือของเจ้าทำด้วยผ้าป่านเนื้อดี
ปักลวดลายจากอียิปต์
ใช้เป็นธงชัยของเจ้า
ที่กันสาดดาดฟ้าของเจ้าเป็นสีน้ำเงินและม่วง
ได้มาจากเกาะเอลีชาห์
๘ ชาวเมืองแห่งไซดอนและอาร์วัด
เป็นฝีพายของเจ้า
โอ ไทระเอ๋ย บรรดาผู้ชำนาญของเจ้าอยู่ในเจ้า
พวกเขาเป็นคนนำร่องของเจ้า
๙ บรรดาหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของเกบาล และบรรดาผู้ชำนาญอยู่ในเจ้า
เป็นช่างซ่อมและชันเรือให้เจ้า
เรือทุกลำในท้องทะเลพร้อมกับกะลาสีเรืออยู่ในเจ้า
เพื่อค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าของเจ้า
๑๐ เปอร์เซีย ลูด และพูต เป็นทหารศึกอยู่ในกองทัพของเจ้า พวกเขาแขวนโล่และหมวกเหล็กที่กำแพงของเจ้า และทำให้เจ้ารุ่งโรจน์ ๑๑ บุตรหลานชาวอาร์วัดและเฮเลคเฝ้ากำแพงที่อยู่ล้อมรอบ และชาวกามัดอยู่ในหอคอยของเจ้า พวกเขาแขวนโล่ที่รอบกำแพง พวกเขาทำให้ความงามของเจ้าเพียบพร้อม
๑๒ ทาร์ชิชทำการค้ากับเจ้าก็เพราะความมั่งคั่งของเจ้าในทุกสิ่ง พวกเขาแลกเปลี่ยนสินค้าของเจ้าด้วยเงิน เหล็กกล้า ดีบุก และตะกั่ว ๑๓ ยาวาน ทูบัล และเมเชค*ทำการค้ากับเจ้า พวกเขาเอาคนและภาชนะทองสัมฤทธิ์มาเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ๑๔ คนจากเบธโทการ์มาห์เอาม้าใช้งาน ม้าศึก และล่อ เป็นสินค้าแลกเปลี่ยน ๑๕ ลูกหลานของเดดานทำการค้ากับเจ้า หมู่เกาะหลายแห่งเป็นตัวแทนสินค้าของเจ้า พวกเขานำงาช้างและไม้มะเกลือมาจ่ายเป็นค่าสินค้าให้เจ้า ๑๖ อารัม†ทำการค้ากับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้ามากมายนัก พวกเขาใช้มรกต ผ้าสีม่วง งานปักลวดลาย ผ้าป่านเนื้อดี ปะการัง และทับทิม เพื่อแลก

* **๒๗๑๓** ปฐมกาล 10:2 † **๒๗๑๖** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

เปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ๑๗ ยูดาห์และดินแดนของอิสราเอลทำการค้ากับเจ้า พวกเขาใช้
ข้าวสาลีจากเมืองมินนิท ขนมหวาน น้ำผึ้ง น้ำมัน และยางไม้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับสินค้าของ
เจ้า ๑๘ ดามัสกัสทำการค้ากับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้ามากมายนัก เพราะความมั่งคั่งของเจ้า
ในทุกสิ่ง พวกเขาใช้เหล้าองุ่นจากเฮลโบนและขนสัตว์จากซาคาร์แลกเปลี่ยนกับสินค้าของ
เจ้า ๑๙ ชาวดานและยาวานจากอุซาลซื้อสินค้าของเจ้า พวกเขาใช้เหล็กดัด การบูร และอ้อ
หอมแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ๒๐ เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าเพื่อแลกกับผ้าสำหรับทำ
อานม้า ๒๑ อาระเบียและบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของเคดาร์แลกเปลี่ยนสินค้าที่ถูกใจเจ้า พวกเขามี
ลูกแกะ แกะผู้ และแพะ ๒๒ บรรดาพ่อค้าแห่งเช-บาและราอามาห์ทำการค้ากับเจ้า พวกเขา
แลกเปลี่ยนสินค้าของเจ้าด้วยเครื่องเทศชนิดดีที่สุดทุกชนิด และเพชรนิลจินดาทุกชนิด
และทองคำ ๒๓ เมืองฮาราน คานเนห์ และเอเดน พ่อค้าจากเช-บา อัชชูร์และคิลมาดทำการ
ค้ากับเจ้า ๒๔ เมืองเหล่านี้ค้าขายกับเจ้าในแหล่งการตลาดด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ ผ้าสีน้ำเงิน
และผ้าปักลวดลาย ด้วยพรมหลายสี ซึ่งมีเชือกมัดกระชับอย่างดี ๒๕ เรือจากทาร์ชิชบรรทุก
สินค้าของเจ้าไปขาย เจ้ามีสินค้าบรรทุกจนเพียบ ณ ใจกลางทะเล

๒๖ พวกฝีพายของเจ้าได้นำเจ้า
ล่องไปสู่ทะเลไกล
ลมตะวันออกได้ทำให้เรือเจ้าแตก
ที่ใจกลางทะเล
๒๗ ความมั่งคั่งของเจ้า สินค้าซื้อขาย
และสินค้าแลกเปลี่ยนของเจ้า
ลูกเรือและนายเรือของเจ้า
ช่างซ่อมและชันเรือของเจ้า
บรรดาผู้เจรจาค้าขายของเจ้า
และนักรบทุกคนที่อยู่ในเรือ
และคนอื่นๆ ที่อยู่ในหมู่เจ้าจะจมอยู่
ใจกลางทะเลในวันที่เรือแตก
๒๘ ฝั่งทะเลจะสั่นสะเทือน
เมื่อนายเรือตะโกนร้อง
๒๙ ทุกคนที่ถือกรรเชียง
จะสละเรือ
พวกลูกเรือและนายเรือ
จะยืนบนฝั่งทะเล
๓๐ พวกเขาจะส่งเสียงร้องตะโกน
และร้องไห้อย่างขมขื่น
ปาขี้เถ้าบนหัวตนเอง
และเกลือกกลิ้งบนขี้เถ้า
๓๑ ที่พวกเขาจะโกนผมก็เป็นเพราะเจ้า
และใช้ผ้ากระสอบคาดเอว
และร้องคร่ำครวญด้วยจิตใจอันเจ็บปวดรวดร้าว
และร้องรำพันอย่างขมขื่นเพื่อเจ้า
๓๒ ขณะที่พวกเขาส่งเสียงร้อง พวกเขาจะร้องคร่ำครวญ
พวกเขาจะร้องคร่ำครวญถึงเจ้าว่า
“ใครเป็นเหมือนไทระ
เหมือนเมืองที่ถูกทำลายจนพินาศในท่ามกลางทะเล”
๓๓ เมื่อสินค้าของเจ้าส่งออกไปทางทะเล
เจ้าทำให้คนจำนวนมากพอใจ
เจ้าทำให้บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกพรั่งพร้อม

ด้วยความมั่งคั่งและสินค้าของเจ้ามากมาย
๓๔ บัดนี้เจ้าถูกทะเลทำลาย
ในห้วงน้ำลึก
สินค้าและคนร่วมเดินทางทุกคนของเจ้าที่อยู่ด้วยกับเจ้า
ก็จมดิ่งไปกับเจ้าด้วย
๓๕ บรรดาผู้อยู่อาศัยทั้งปวงบนหมู่เกาะ
ตกตะลึงเพราะเจ้า
บรรดากษัตริย์ขนลุกขนพองด้วยความหวาดหวั่น
และหน้าสลดด้วยความกลัว
๓๖ บรรดาพ่อค้าในหมู่ชนชาติเหน็บแนมเจ้า
เจ้าได้มาถึงจุดจบอันน่าหวาดกลัว
และเจ้าจะไม่คงอยู่อีกต่อไป

๒๘

การเผยความกล่าวโทษผู้นำของไทระ

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับผู้นำของไทระ พระ
ผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า
เพราะว่าใจของเจ้ายโส
และเจ้าได้พูดดังนี้ว่า เราเป็นเทพเจ้า
เรานั่งบนที่ของบรรดาเทพเจ้า
ที่ใจกลางทะเล
แต่เจ้าเป็นก็เพียงมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า
แม้เจ้าคิดว่า เจ้าฉลาดเท่าเทียมกับพระเจ้า
๓ เจ้าเรืองปัญญากว่าดาเนียลหรือ
ไม่มีความลับใดที่ซ่อนเร้นไปจากเจ้าได้หรือ
๔ เจ้าสะสมความมั่งคั่งให้แก่ตัวเจ้าเองได้
จากสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า
และได้เก็บทองคำและเงิน
เข้าคลังสมบัติของเจ้า
๕ เจ้าเพิ่มพูนความมั่งคั่งของเจ้าได้
เพราะสติปัญญาในการค้า
และใจของเจ้าเกิดยโส
ในความมั่งคั่งของเจ้า
๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า
เพราะเจ้าคิดว่าเจ้าฉลาด
เท่าเทียมกับพระเจ้า
๗ เรากำลังนำบรรดาชาวต่างชาติมาโจมตีเจ้า
พวกเขาโหดร้ายที่สุดในบรรดาประชาชาติ
และจะชักดาบของตนสู้กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า
และจะทำให้ความรุ่งโรจน์ของเจ้าเป็นมลทิน
๘ พวกเขาจะโยนเจ้าลงในหลุมแห่งแดนคนตาย
และเจ้าจะตายอย่างแสนทรมาน
ณ ใจกลางทะเล
๙ เจ้ายังจะพูดดังนี้อีกหรือว่า เราเป็นเทพเจ้า
ต่อหน้าบรรดาผู้ที่ฆ่าเจ้า

แม้เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า
ซึ่งอยู่ในมือของบรรดาผู้ที่สังหารเจ้า
๑๐ เจ้าจะตายอย่างคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต
ด้วยมือของชนต่างชาติ
เพราะเราได้พูดแล้ว
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

ร้องคร่ำครวญให้กับกษัตริย์ของไทระ

๑๑ ยิ่งกว่านั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงร้องคร่ำครวญให้กับกษัตริย์ของไทระ และพูดกับเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
เจ้าเป็นแบบอย่างของความเพียบพร้อม
กอปรด้วยสติปัญญา และงดงามอย่างเพียบพร้อม
๑๓ เจ้าเคยอยู่ในเอเดน
สวนของพระเจ้า
เจ้าสวมแต่งด้วยเพชรนิลจินดาทุกชนิดอันได้แก่
ทับทิม บุษราคัม และมรกต
โกเมน พลอยหลากสี และมณีสีเขียว
นิลสีคราม พลอยสีฟ้า และแก้วผลึกสีเขียวปนน้ำเงิน
ซึ่งประดับวางในกรอบทองคำ
เจ้าได้รับการตกแต่งเช่นนี้ตั้งแต่
วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้น
๑๔ เจ้าได้รับการเจิมให้เป็นเครูบผู้ปกปักรักษา
เพราะเราแต่งตั้งให้เจ้าเป็นอย่างนั้น
เจ้าเคยอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า
เจ้าก้าวเดินอยู่ท่ามกลางเพชรนิลจินดาที่ส่องประกาย
๑๕ วิถีทางของเจ้าไม่มีที่ติตั้งแต่
วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้น
จนกระทั่งพบว่าความชั่วร้ายอยู่ในตัวเจ้า
๑๖ การค้าของเจ้าทำให้เจ้ามั่งมีมหาศาล
เจ้าเต็มด้วยความป่าเถื่อน
และเจ้าทำบาป
เราจึงเหวี่ยงเจ้าราวกับว่า เจ้าเป็นสิ่งที่น่าอัปยศไปจากภูเขาของพระเจ้า
และเรากำจัดเจ้าออกไปจากท่ามกลาง
เพชรนิลจินดาที่ส่องประกาย
โอ เครูบผู้ปกปักรักษาเอ๋ย
๑๗ ใจของเจ้ายโสเพราะความงามของเจ้า
เจ้าใช้สติปัญญาในทางคดโกง
เพราะเจ้าคิดจะหาความรุ่งโรจน์
เราจึงเหวี่ยงเจ้าลงบนพื้นโลก
เราทำให้เจ้าตกเป็นเป้าสายตาของบรรดากษัตริย์
๑๘ เจ้าได้ทำให้ที่พักของเจ้าเป็นที
ดูหมิ่นเพราะบาปมากมายและ
การค้าทุจริต
เราจึงทำให้ไฟออกมาจากเจ้า
และไฟเผาผลาญเจ้า

และเราทำให้เจ้าเป็นเถ้าถ่านบนพื้นดิน
ต่อหน้าต่อตาทุกคนที่มองดูเจ้า
๑๙ ทุกคนที่รู้จักเจ้าในบรรดาชนชาติ
ตกตะลึงในตัวเจ้า
เจ้าได้มาถึงจุดจบอันน่าหวาดกลัว
และเจ้าจะไม่คงอยู่อีกต่อไป

การเผยความกล่าวโทษไซดอน

๒๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒๑ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าสู่ไซดอน และเผยความต่อต้านเมือง ๒๒ และจงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
ดูเถิด ไซดอนเอ๋ย เราจะขัดขวางเจ้า
และบารมีของเราจะปรากฏในท่ามกลางเจ้า
และพวกเขาจะรู้ว่า
เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราลงโทษนาง
และความบริสุทธิ์ของเราจะปรากฏในตัวนาง
๒๓ เราจะให้เกิดโรคระบาดในตัวนาง
และให้เลือดหลั่งที่ถนนของนาง
คนที่ถูกสังหารจะล้มตายในท่ามกลางนาง
ด้วยคมดาบที่โจมตีนางทุกแห่งหน
แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๒๔ ส่วนพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่มีพุ่มไม้หนามที่ม่แทง หรือหนามทำให้พวกเขาเจ็บปวดท่ามกลางบรรดาเพื่อนบ้านที่กระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่น แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

อิสราเอลอยู่ด้วยความปลอดภัย

๒๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เมื่อเรารวบรวมพงศ์พันธุ์อิสราเอลจากบรรดาชนชาติที่พวกเขากระจัดกระจายอยู่ เราจะให้ความบริสุทธิ์ของเราปรากฏในหมู่พวกเขา ให้บรรดาประชาชาติเห็น แล้วพวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเองซึ่งเรามอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ๒๖ และพวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินด้วยความปลอดภัย พวกเขาจะสร้างบ้านและปลูกไร่องุ่น พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยความปลอดภัย เมื่อเราลงโทษชาติรอบข้างของเขาซึ่งปฏิบัติต่อเขาด้วยความดูหมิ่น แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขา

๒๙

การเผยความกล่าวโทษอียิปต์

๑ ในวันที่สิบสองของเดือนสิบ ปีที่สิบ* พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าสู่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์† และเผยความกล่าวโทษเขาและชาวอียิปต์ทั้งปวง ๓ จงพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
ดูเถิด เราจะขัดขวางเจ้า
ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
มังกรใหญ่ที่นอนอยู่ในท่ามกลาง
แม่น้ำหลายสาย

---

* **๒๙๑** มกราคม 587 ปีก่อน ค.ศ. † **๒๙๒** โฮฟรา ครองราชย์ระหว่าง 588-569 ปีก่อน ค.ศ.

เจ้าพูดดังนี้ว่า แม่น้ำไนล์เป็นของเรา
เราสร้างมันขึ้นมาเอง
๔ เราจะใช้เบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า
และจะทำให้ปลาในแม่น้ำของเจ้าติดที่เกล็ดของเจ้า
และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำของเจ้า
พร้อมกับปลาทุกตัวจากแม่น้ำของเจ้า
ที่ติดเกล็ดของเจ้ามาด้วย
๕ และเราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
ทั้งตัวเจ้าและปลาทุกตัวจากแม่น้ำของเจ้า
เจ้าจะตกบนทุ่งกว้าง
และจะไม่มีใครเก็บหรือรวบรวมเจ้า
เราจะให้เจ้าเป็นอาหารแก่พวก
สัตว์ป่าบนโลกและนกในอากาศ
๖ แล้วบรรดาผู้อยู่อาศัยของอียิปต์จะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพวกเขาเป็นเหมือนไม้เท้าที่ทำจากไม้อ้อสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอลตลอดมา ๗ เมื่อมือของพวกเขาคว้าเจ้า เจ้าก็หักและฉีกบ่าของพวกเขา และเมื่อพวกเขาพิงเจ้า เจ้าก็หักและทำให้ตะโพกของพวกเขาสั่นสะท้าน ๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำคนมาต่อสู้กับเจ้า และเราจะทำลายประชาชนและสัตว์เลี้ยง ๙ แผ่นดินอียิปต์จะเป็นทีรกร้างและพินาศ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

เพราะเจ้าพูดดังนี้ว่า แม่น้ำไนล์เป็นของเรา เราสร้างมันขึ้นมาเอง ๑๐ ฉะนั้นเราจะขัดขวางเจ้าและแม่น้ำของเจ้า และเราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์พินาศและกลายเป็นทีรกร้าง ตั้งแต่มิกดลถึงสิเอเน ไกลไปจนถึงชายแดนคูช‡ ๑๑ จะไม่มีเท้าของมนุษย์คนไหนเดินผ่านไป จะไม่มีเท้าของสัตว์ป่าตัวไหนเดินผ่านไป มันจะไม่เป็นทีอยู่อาศัยเป็นเวลา 40 ปี ๑๒ และเราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นทีรกร้างในท่ามกลางหลายดินแดนที่พินาศ และเมืองต่างๆ ของอียิปต์จะเป็นทีรกร้างเป็นเวลา 40 ปีในบรรดาเมืองที่พินาศ เราจะทำให้ชาวอียิปต์กระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และจะทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปในหลายดินแดน

๑๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เมื่อสิ้น 40 ปีแล้ว เราจะรวบรวมชาวอียิปต์จากบรรดาชนชาติที่พวกเขากระจัดกระจายไปอยู่ ๑๔ และเราจะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของอียิปต์คืนสู่สภาพเดิม และนำพวกเขากลับสู่แผ่นดินปัทโรสซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นอาณาจักรที่ตกต่ำอยู่ที่นั่น ๑๕ อียิปต์จะตกต่ำที่สุดในบรรดาอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่มีวันยกย่องตนเองเหนือบรรดาประชาชาติ และเราจะทำให้พวกเขาอ่อนกำลังจนปกครองประชาชาติเหล่านั้นไม่ได้อีก ๑๖ และอียิปต์จะไม่มีวันเป็นที่พึ่งพาของพงศ์พันธุ์อิสราเอลอีกต่อไป แต่จะเตือนใจในการทำบาปของพวกเขาโดยที่หันไปขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

๑๗ ในวันแรกของเดือนแรก ปีที่ยีสิบเจ็ด§ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๘ บุตรมนุษย์เอ๋ย เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนบัญชากองทัพของเขาให้สู้รบกับไทระอย่างหนัก ทหารทุกคนถูกโกนศีรษะ และแบกหามจนบ่าสึกกร่อน แต่ทั้งตัวเขาและกองทัพของเขาไม่ได้รับสิ่งใดจากไทระ แม้แต่ค่าชดใช้แรงงานที่สูญเสียไปก็ตาม ๑๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ให้แก่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาจะขนความมั่งมีของอียิปต์และยึดของที่ปล้นไป ให้เป็นค่าแรง

‡ **๒๙๑๐** ชาวคูชตั้งรกรากอยู่ตอนบนของแม่น้ำไนล์ § **๒๙๑๗** เมษายน 571 ปีก่อน ค.ศ.

ของกองทัพของเขา ๒๐ เราได้มอบอียิปต์ให้แก่เขาเป็นค่าแรงที่เขาพยายามลงแรง เพราะเขาและกองทัพของเขาทำเพื่อเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๒๑ ในวันนั้น เราจะทำให้พละกำลังผุดขึ้นเพื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอล และเราจะเปิดปากของเจ้าในหมู่พวกเขา แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๓๐

ร้องคร่ำครวญให้กับอียิปต์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเผยความว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้

จงร้องไห้ฟูมฟาย วิบัติแก่วันนั้น

๓ เพราะวันนั้นใกล้จะถึงแล้ว
วันของพระผู้เป็นเจ้าใกล้จะถึงแล้ว
จะเป็นวันแห่งเมฆหมอก
เวลาแห่งการพิพากษาบรรดาประชาชาติ
๔ ดาบจะฟาดฟันลงที่อียิปต์
ความเจ็บปวดรวดร้าวจะเกิดแก่คูช
เมื่อมีการล้มตายในอียิปต์
และความมั่งคั่งจะถูกยึดไป
และรากฐานของอียิปต์จะพังทลายลง

๕ คูช พูต ลูด อาระเบีย ลิเบีย และประชาชนของแผ่นดินที่ร่วมพันธสัญญาจะล้มตายด้วยดาบไปกับพวกเขา

๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า

บรรดาพันธมิตรของอียิปต์จะล้มลง
และความยโสในพละกำลังของอียิปต์จะดิ่งลง
ตั้งแต่มิกดลถึงสิเอเน
พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบที่อยู่ในอียิปต์เอง
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๗ และอียิปต์จะเป็นที่รกร้างในท่าม
กลางดินแดนทั้งหลายที่รกร้าง
และเมืองทั้งหลายของพวกเขาจะ
อยู่ในท่ามกลางเมืองที่พินาศ
๘ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า
เราคือพระผู้เป็นเจ้าเวลาที่เราเผาอียิปต์
และทุกคนที่เข้ามาช่วยก็พินาศไปด้วย

๙ ในวันนั้น บรรดาผู้ส่งข่าวจากเราจะออกไปกับเรือ พวกเขาจะทำให้ประชาชนของคูชหวาดกลัว และพวกเขาจะเจ็บปวดรวดร้าวในวันแห่งการพิพากษาอียิปต์ ดูเถิด มันจะเกิดขึ้นแน่

๑๐ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า

เราจะทำให้ฝูงชนของอียิปต์พินาศลง
ด้วยมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน
๑๑ ทั้งเขาและชนชาติของเขา ซึ่งโหดร้ายที่สุดในบรรดาประชาชาติ
จะถูกนำเข้ามาทำลายแผ่นดินให้พินาศ
พวกเขาจะชักดาบต่อสู้อียิปต์
และทั้งแผ่นดินจะมีคนตายมากมาย

๑๒ เราจะทำให้แม่น้ำไนล์เหือดแห้ง
และขายแผ่นดินให้แก่คนชั่วร้าย
เราจะทำให้แผ่นดินและทุกสิ่งในที่นั้น
วิบัติด้วยการกระทำของชนต่างชาติ
เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวแล้ว
๑๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า
เราจะกำจัดรูปเคารพ
และทำให้รูปสลักในเมมฟิสหมดสิ้นไป
จะไม่มีผู้ยิ่งใหญ่จากแผ่นดินอียิปต์อีกต่อไป
และเราจะทำให้ทั่วทั้งอียิปต์หวาดกลัว
๑๔ เราจะทำให้เมืองปัทโรสเป็นทีรกร้าง
และจะเผาเมืองโศอัน
และจะลงโทษเธเบส*
๑๕ เราจะกระหน่ำการลงโทษของเราลงบนเปลูเซียม†
ซึ่งเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งของอียิปต์
และกำจัดประชาชนของเธเบส
๑๖ เราจะเผาอียิปต์
เมืองเปลูเซียมจะเจ็บปวดแสนสาหัส
เธเบสจะถูกโจมตี
และเมมฟิส‡จะเผชิญศัตรูตลอดเวลา
๑๗ บรรดาชายหนุ่มของเมืองโอนและพีเบเสทจะล้มตายเพราะดาบ
และบรรดาผู้หญิงจะถูกจับไปเป็นเชลย
๑๘ จะเป็นวันแห่งความมืดที่ทาปานเหส
เมื่อเราหักคานแอกของอียิปต์
ความยโสในพลังของอียิปต์จะสิ้นลง
และจะถูกครอบคลุมด้วยเมฆหมอก
บรรดาบุตรหญิงของอียิปต์จะถูกจับไปเป็นเชลย
๑๙ เราจะลงโทษอียิปต์เช่นนั้น
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า

อียิปต์จะตกเป็นของบาบิโลน

๒๐ ในวันที่เจ็ดของเดือนแรก ปีที่สิบเอ็ด§ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒๑ บุตรมนุษย์เอ๋ย เราได้หักแขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และดูเถิด แขนยังไม่ได้รักษา หรือพันด้วยผ้าพันแผล เพื่อให้แข็งแรงดีจนถือดาบได้ ๒๒ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะขัดขวางฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ และเราจะหักแขนทั้งสองข้างของเขา ทั้งแขนข้างที่แข็งแรงและข้างที่หักแล้ว และเราจะทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา ๒๓ เราจะทำให้ชาวอียิปต์กระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และจะทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปในหลายดินแดน ๒๔ และเราจะทำให้แขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแข็งแกร่ง เราจะยื่นดาบไว้ในมือของเขา และเราจะหักแขนทั้งสองข้างของฟาโรห์ เขาจะโอดครวญต่อหน้ากษัตริย์แห่งบาบิโลนอย่างกับคนที่บาดเจ็บสาหัสเจียนตาย ๒๕ เราจะทำให้แขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแข็งแกร่ง แต่แขนของฟาโรห์จะหลุด แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเรายื่นดาบของเราไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาก็ยื่นมันออกต่อสู้แผ่นดินอียิปต์ ๒๖ เราจะทำให้ชาวอียิปต์กระจัดกระจายไปในท่ามกลาง

---

* **๓๐๑๔** ชื่อนี้ในภาษาฮีบรูคือ โนอ์ † **๓๐๑๕** ชื่อนี้ในภาษาฮีบรูคือ สีน ‡ **๓๐๑๖** ชื่อนี้ในภาษาฮีบรูคือ โนฟ
§ **๓๐๒๐** เมษายน 587 ปีก่อน ค.ศ.

บรรดาประชาชาติ และจะทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปในหลายดินแดน แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๓๑

ฟาโรห์จะถูกสังหาร

๑ ในวันแรกของเดือนสาม ปีที่สิบเอ็ด*พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ และกับประชาชนของเขาดังนี้
เจ้ายิ่งใหญ่เหมือนใครหนอ
๓ ดูเถิด อัสซีเรียเคยเป็นเหมือนต้นซีดาร์ในเลบานอน
มีกิ่งก้านสวยงามและร่มรื่นในป่าไม้
สูงตระหง่าน
ยอดของมันสูงเด่นระดับเมฆ
๔ ได้รับน้ำหล่อเลี้ยง
ห้วงน้ำลึกทำให้ต้นสูงใหญ่
ถูกปลูกไว้โดยมีสายน้ำไหล
รอบโคนต้น
และสายน้ำไหลแยกออกไป
ถึงต้นไม้ทุกต้นในทุ่ง
๕ ต้นซีดาร์นี้สูงตระหง่านกว่าต้นไม้อื่นๆ ในทุ่ง
กิ่งของมันโต ก้านก็ยาว
เพราะได้น้ำจำนวนมหาศาล
หล่อเลี้ยงจากรากของมัน
๖ นกทั้งหลายในอากาศทำรังตามกิ่งไม้
สัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง
ออกลูกที่ใต้กิ่งก้านของต้น
และประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ทั้งปวง
อาศัยอยู่ใต้ร่มเงาไม้
๗ ต้นไม้ต้นนี้โอฬารและงามตระการยิ่งนัก
กิ่งก้านก็ยาว
เพราะรากของมันหยั่งลงลึก
ถึงแหล่งน้ำ
๘ ต้นซีดาร์ต้นอื่นๆ ในสวนของพระเจ้าไม่สามารถเทียบกับต้นซีดาร์ต้นนี้ได้
ต้นสนอื่นๆ จะเทียบเท่ากับกิ่งของมันไม่ได้
ต้นเพลนก็เทียบกับกิ่งของมันไม่ได้เช่นกัน
ไม่มีต้นไม้ใดในสวนของพระเจ้า
จะเทียบเท่ากับความงามของมันได้
๙ เราทำให้มันงดงาม
ด้วยกิ่งก้านมากมาย
และต้นไม้ทุกต้นในเอเดน
ซึ่งเป็นสวนของพระเจ้า อิจฉาต้นนี้
๑๐ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า เพราะมันสูงตระหง่าน ยอดของมันสูงเด่นระดับเมฆ และมีใจยโสในความสูงของมัน ๑๑ เราจะให้มันอยู่ในมือของผู้มีอำนาจคนหนึ่งในบรรดาประชาชาติ เขาจะกระทำต่อมันตามความชั่วร้ายที่มันควรจะได้รับ เราได้สลัดมันทิ้งแล้ว ๑๒ บรรดาชาวต่างชาติซึ่งโหดร้ายที่สุดในบรรดาประชาชาติได้โค่นต้นและปล่อยทิ้งม

* **๓๑๑** มิถุนายน 587 ปีก่อน ค.ศ.

ันไว้ ก้านของมันตกบนภูเขาและในหุบเขาทั้งหลาย กิ่งก้านของมันหักและตกในธารน้ำทุกสายของแผ่นดิน และบรรดาชนชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลกได้ออกไปจากร่มเงาและปล่อยทิ้งมันไว้ ๑๓ นกในอากาศทั้งปวงเกาะอาศัยอยู่บนต้นไม้ที่โค่นลง และสัตว์ป่าในทุ่งทั้งปวงเหยียบย่ำกิ่งก้านของมัน ๑๔ ฉะนั้นต้นไม้ต้นอื่นๆ ใกล้แหล่งน้ำจะไม่มีวันสูงตระหง่านด้วยความยโส และยอดของมันจะไม่สูงเด่นระดับเมฆ และไม่มีต้นไม้ใดที่จะมีน้ำเลี้ยงมาก จนทำให้ต้นโตสูงเท่าได้ เพราะทุกต้นถูกกำหนดให้ตาย ให้ลงไปสู่โลกเบื้องล่าง อยู่ในท่ามกลางบรรดาบุตรมนุษย์ อยู่กับบรรดาผู้ลงไปในหลุมลึกแห่งแดนคนตาย

๑๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ในวันที่มันโค่นลงสู่แดนคนตาย เราทำให้ห้วงน้ำลึกร้องคร่ำครวญ เรารั้งกระแสน้ำ มวลน้ำจำนวนมหาศาลถูกยับยั้งไว้ เราให้เลบานอนห่มด้วยความมืดมน และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งนาเหี่ยวเฉาก็เพราะมัน ๑๖ เราทำให้บรรดาประชาชาติสั่นหวั่นไหวเมื่อได้ยินเสียงโค่นลง เมื่อเราเหวี่ยงมันลงสู่แดนคนตายพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงในหลุมลึกแห่งแดนคนตาย และต้นไม้ทุกต้นในเอเดน ต้นไม้งามและดีที่สุดของเลบานอน ทุกต้นที่ได้น้ำเลี้ยงได้รับการปลอบประโลมในโลกเบื้องล่าง ๑๗ ต้นไม้เหล่านั้นซึ่งเคยอาศัยอยู่ใต้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่ คือฝ่ายพันธมิตรในท่ามกลางบรรดาประชาชาติก็ได้ลงไปสู่แดนคนตายด้วยกับต้นไม้ใหญ่ ไปรวมกับบรรดาผู้ถูกดาบสังหาร

๑๘ ต้นไม้ต้นใดในหมู่ไม้ของเอเดนบ้างที่จะเปรียบเทียบได้กับเจ้าในความรุ่งโรจน์และความยิ่งใหญ่ แต่เจ้าด้วยที่จะถูกทำให้ต่ำลงด้วยกันกับต้นไม้ทั้งหลายของเอเดนที่โลกเบื้องล่าง เจ้าจะนอนในท่ามกลางพวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัต กับพวกที่ถูกดาบสังหาร

นี่แหละคือฟาโรห์และประชาชนของเขา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๓๒

ร้องคร่ำครวญให้กับฟาโรห์และอียิปต์

๑ ในวันแรกของเดือนสิบสอง ปีที่สิบสอง* พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงร้องคร่ำครวญให้กับฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ และบอกเขาดังนี้

เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นดั่งสิงโตในบรรดาประชาชาติ
แต่เจ้าเป็นอย่างมังกรในทะเล
เจ้าทำให้น้ำกระจายในแม่น้ำ
แกว่งเท้าของเจ้าในน้ำ
และทำให้น้ำในแม่น้ำขุ่น

๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า
เราจะเหวี่ยงตาข่ายคลุมตัวเจ้า
เรามีคนจำนวนมากอยู่กับเราด้วย
และพวกเขาจะลากตัวเจ้าขึ้นมาในตาข่ายของเรา
๔ เราจะเหวี่ยงเจ้าลงบนพื้น
เราจะโยนเจ้าลงบนทุ่งโล่ง
เราจะทำให้บรรดานกในอากาศทั้งปวงเกาะที่ตัวเจ้า
และเราจะให้สัตว์ป่าทั่วทั้งแผ่นดินโลกขม้ำกินเจ้าอย่างตะกละ
๕ เราจะแผ่เนื้อของเจ้าไว้บนภูเขา
และถมหุบเขาให้เต็มด้วยซากของเจ้า
๖ เราจะให้แผ่นดินชุ่มด้วยเลือดของเจ้า
ที่ไหลไปจนถึงภูเขา

* **๓๒๑** มีนาคม 585 ปีก่อน คศ

และหุบเขาจะมีร่างของเจ้าเต็มไปหมด
๗ เมื่อเราดับชีวิตของเจ้าให้สูญไป เราจะปกคลุมฟ้าสวรรค์
และทำให้ดวงดาวมืดลง
เราจะปกคลุมดวงอาทิตย์ด้วยเมฆ
และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
๘ เราจะทำให้แสงอันสุกสว่างของ
ฟ้าสวรรค์มืดลงเหนือตัวเจ้า
และจะให้ความมืดปกแผ่นดินของเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๙ เราจะทำให้ชนชาติจำนวนมากทุกข์ใจ เมื่อเรานำความพินาศมาสู่เจ้าท่ามกลาง
บรรดาประชาชาติ ท่ามกลางหลายดินแดนที่เจ้าไม่เคยรู้จัก ๑๐ เราจะทำให้คนจำนวนมาก
ตกตะลึงในตัวเจ้า และผมของบรรดากษัตริย์จะตั้งขึ้นด้วยความหวาดหวั่นก็เพราะเจ้า เมื่อ
เราแกว่งดาบของเราต่อหน้าพวกเขา พวกเขาทุกคนจะสั่นเทา กลัวอยู่ทุกขณะว่าชีวิตจะ
สิ้นสุด ในวันที่เจ้าถูกโค่นลง
๑๑ เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะสู้รบกับ
เจ้า ๑๒ เราจะทำให้ประชาชนของเจ้าล้มลงด้วยดาบของบรรดานักรบผู้เก่งกล้า พวกเขาทุก
คนโหดร้ายที่สุดในบรรดาประชาชาติ
พวกเขาจะทำให้ความยโสของอียิปต์พินาศ
และประชาชนชาวอียิปต์จะล้มตาย
๑๓ เราจะทำลายสัตว์ป่าให้หมดสิ้น
ไปจากบริเวณใกล้แหล่งน้ำ
และจะไม่มีผู้ใดย่างเท้าลงในน้ำอีกต่อไป
หรือจะมีสัตว์เลี้ยงย่ำกีบทำให้น้ำขุ่นอีก
๑๔ แล้วเราจะทำให้น้ำของอียิปต์ใส
และทำให้แม่น้ำไหลอย่างน้ำมัน
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๑๕ เมื่อเราทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้าง
และทำให้แผ่นดินไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย
เมื่อเราทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในนั้นหมอบราบคาบ
แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๑๖ นี่เป็นคำร้องคร่ำครวญที่พวกเขาจะร้องให้กับอียิปต์ บรรดาบุตรหญิงของบรรดา
ประชาชาติจะร้องคร่ำครวญ พวกเขาจะร้องคร่ำครวญให้กับอียิปต์และประชาชนทุกคน
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๑๗ ในวันที่สิบห้า ปีที่สิบสอง† พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๘ บุตรมนุษย์เอ๋ย
เจ้าจงร้องรำพันให้กับประชาชนของอียิปต์ และส่งอียิปต์และบุตรหญิงทั้งหลายของบรรดา
ประชาชาติที่มีอานุภาพลงไปยังโลกเบื้องล่าง ไปยังบรรดาผู้ที่ได้ลงไปในหลุมลึกแห่งแดน
คนตายแล้ว
๑๙ จงพูดกับพวกเขาดังนี้
เจ้างามเกินใครบ้างหรือ
จงลงไปและนอนพักรวมอยู่กับคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต

† **๓๒๑๗** 586 ปีก่อน ค.ศ.

๒๐ พวกเขาจะล้มลงอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกดาบสังหาร อียิปต์และประชาชนทุกคนถูกดาบ
สังหารและลากไป ๒๑ บรรดาผู้นำที่มีอำนาจจะเอ่ยจากแดนคนตายถึงอียิปต์และพันธมิตร
ว่า “พวกเขาได้ลงมาแล้ว พวกเขานอนนิ่งอยู่กับพวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัต ซึ่งถูกดาบสังหาร”
๒๒ อัสซีเรียอยู่ที่นั่นกับพรรคพวก มีหลุมศพอยู่รอบข้าง ทุกคนถูกสังหาร ล้มตายด้วย
ดาบ ๒๓ หลุมศพของพวกเขาอยู่ในส่วนลึกสุดของหลุมลึกแห่งแดนคนตาย และพรรคพวก
ของอัสซีเรียอยู่รอบหลุมศพ ทุกคนถูกสังหาร ล้มตายด้วยดาบ พวกเขาทำให้เกิดความ
หวาดหวั่นทั่วดินแดนของคนเป็น
๒๔ เอลามอยู่ที่นั่น ประชาชนจำนวนมากอยู่รอบหลุมศพ ทุกคนถูกสังหาร ล้มตายด้วย
ดาบ พวกเขาทุกคนทำให้เกิดความหวาดหวั่นทั่วดินแดนของคนเป็น ลงไปอย่างคนที่ไม่ได้
เข้าสุหนัตยังโลกเบื้องล่าง พวกเขาแบกรับความอับอายด้วยกับบรรดาผู้ที่ลงไปสู่หลุมลึก
แห่งแดนคนตาย ๒๕ พวกเขาจัดเตรียมที่อยู่ให้แก่เอลามในหมู่คนทีถูกสังหารพร้อมกับคน
จำนวนมาก หลุมศพอยู่รอบข้าง พวกเขาทุกคนไม่ได้เข้าสุหนัต ถูกดาบสังหาร เพราะพวก
เขาทำให้เกิดความหวาดหวั่นทั่วดินแดนของคนเป็น และพวกเขาแบกรับความอับอายด้วย
กับบรรดาผู้ที่ลงไปสู่หลุมลึกแห่งแดนคนตาย พวกเขาถูกทิ้งไว้ในท่ามกลางคนที่ถูกสังหาร
๒๖ เมเชคและทูบัลอยู่ที่นั่น ประชาชนจำนวนมากอยู่รอบหลุมศพ ทุกคนไม่ได้เข้าสุหนัต
ถูกดาบสังหาร เพราะพวกเขาทำให้เกิดความหวาดหวั่นทั่วดินแดนของคนเป็น ๒๗ และ
พวกเขาไม่นอนรวมกับนักรบผู้เก่งกล้า คือผู้ที่เสียชีวิตในบรรดาผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัต ซึ่งลง
ไปสู่แดนคนตายกับอาวุธสงคราม และมีดาบวางที่ใต้ศีรษะ บาปอยู่บนกระดูกของพวกเขา
เพราะความหวาดหวั่นทีมีต่อนักรบเหล่านี้อยู่ในดินแดนของคนเป็น ๒๘ ส่วนเจ้าเอง เจ้าจะ
ถูกทำลายและนอนลงในท่ามกลางบรรดาผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตที่ลงไปสู่หลุมลึก
๒๙ เอโดมอยู่ที่นั่น พร้อมกับบรรดากษัตริย์และผู้ยิ่งใหญ่ทุกคน แม้พวกเขาจะมีอำนาจก็
ยังถูกวางรวมกับบรรดาผู้ที่ถูกดาบฆ่าตาย พวกเขานอนรวมกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัต
กับผู้ที่ลงไปสู่หลุมลึกแห่งแดนคนตาย
๓๐ บรรดาผู้นำจากทิศเหนือและชาวไซดอนทั้งปวงอยู่ที่นั่น พวกเขาได้ลงไปพร้อมกับ
พวกที่ถูกฆ่า เพราะความหวาดหวั่นทีพวกเขาก่อขึ้นจากอำนาจของพวกเขา พวกเขานอน
ลงอย่างคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตนอนกับบรรดาผู้ที่ถูกดาบสังหาร และแบกรับความอับอาย
ด้วยกับบรรดาผู้ที่ลงไปสู่หลุมลึกแห่งแดนคนตาย
๓๑ เมื่อฟาโรห์เห็นพวกเขา เขาจะรู้สึกสบายใจเรื่องประชาชนทั้งปวงของเขา ทั้งฟาโรห์
และกองทัพทั้งหมดที่ถูกดาบสังหาร” พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๓๒ “ถึงแม้ว่า
เราทำให้เกิดความหวาดหวั่นทั่วดินแดนของคนเป็น ฟาโรห์และประชาชนทั้งปวงของเขา
จะนอนรวมกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัต กับบรรดาผู้ที่ถูกดาบสังหาร” พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่ประกาศดังนั้น

๓๓

เอเสเคียลเป็นผู้เฝ้ายามของอิสราเอล

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า ๒ “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงบอกชนร่วมชาติของเจ้าดังนี้
“ถ้าเราจะให้มีการฆ่าฟันเกิดขึ้นในแผ่นดิน และประชาชนของแผ่นดินเลือกคนใดคนหนึ่ง
ในพวกเขาเองให้เป็นผู้เฝ้ายาม ๓ และถ้าเขาเห็นว่า จะมีการฆ่าฟันในแผ่นดินและเป่า
แตรงอนเพื่อเตือนประชาชน ๔ ถ้าผู้ที่ได้ยินเสียงแตรงอน แต่ไม่รับการเตือน และเกิดการ
ฆ่าฟันจนเขาสิ้นชีวิต ก็เป็นการเลือกของเขาเอง ๕ ในเมื่อเขาได้ยินเสียงแตรงอนแล้ว แต่
ยังไม่รับการเตือน ก็เป็นการเลือกของเขาเอง ถ้าหากว่าเขารับการเตือน เขาก็จะรักษาชีวิต

ของเขาไว้ได้ ๖ แต่ถ้าผู้เฝ้ายามเห็นว่าการฆ่าฟันกำลังจะเกิดขึ้น แต่ไม่เป่าแตรงอนเพื่อเตือนประชาชน และมีการฆ่าฟันจนทำให้คนใดในพวกเขาเสียชีวิต ชายคนนั้นจะถูกพรากไปเพราะบาปของเขา แต่เราจะให้ชีวิตของเขาตกอยู่ในความรับผิดชอบของผู้เฝ้ายาม

๗ บุตรมนุษย์เอ๋ย เราได้ให้เจ้าเป็นผู้เฝ้ายามของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เมื่อใดก็ตามที่เจ้าได้ยินคำพูดจากปากของเรา เจ้าจะต้องตักเตือนพวกเขาให้เรา ๘ ถ้าเราพูดกับคนชั่วร้ายว่า โอ คนชั่วร้ายเอ๋ย เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน และถ้าเจ้าไม่พูดตักเตือนคนชั่วร้ายให้ละจากวิถีทางของเขา คนชั่วคนนั้นก็จะตายเนื่องจากบาปของเขา แต่เราจะให้ชีวิตของเขาอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้า ๙ แต่ถ้าเจ้าเตือนคนชั่วร้ายให้หันไปจากวิถีทางของเขา และเขาจะไม่ทำตามนั้น เขาจะตายเนื่องจากบาปของเขา แต่เจ้าจะรักษาจิตวิญญาณของเจ้าไว้ได้

อิสราเอล ทำไมเจ้าจึงจะตาย

๑๐ และบุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบอกพงศ์พันธุ์อิสราเอล เจ้าได้พูดแล้วว่า การล่วงละเมิดและบาปของเราตกอยู่กับพวกเราอย่างแน่นอน และเราทรุดโทรมลงก็เพราะบาป พวกเราจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ๑๑ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศว่า เจ้าจงบอกพวกเขาดังนี้ ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราไม่ชื่นชอบในความตายของคนชั่วร้าย แต่ต้องการให้พวกเขาหันไปจากวิถีทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันไป หันไปจากวิถีทางอันชั่ว โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงจะตาย

๑๒ และบุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบอกชนร่วมชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้มีความชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้รอดพ้นเมื่อเขาล่วงละเมิด ส่วนความชั่วร้ายของผู้ชั่วร้ายจะไม่ทำให้เขาล้มลงเมื่อเขาหันไปจากความชั่วของเขา และผู้มีความชอบธรรมจะไม่อาจมีชีวิตได้ด้วยความชอบธรรมของเขาเมื่อเขาทำบาป ๑๓ ถึงแม้ว่า เราพูดกับผู้มีความชอบธรรมว่า เขาจะมีชีวิตอย่างแน่นอน แต่ถ้าเขาวางใจในความชอบธรรมของเขาและทำสิ่งที่ไม่ยุติธรรม การกระทำอันชอบธรรมของเขาที่เคยทำจะไม่เป็นที่ระลึกถึง แต่เขาจะตายเพราะความไม่ยุติธรรมที่เขากระทำ ๑๔ และแม้ว่าเราพูดกับคนชั่วร้ายว่า เจ้าจะตายอย่างแน่นอน แต่ถ้าเขาหันไปจากบาปของเขา และปฏิบัติด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม ๑๕ ถ้าเขาคืนของประกันที่เขายึดไปเมื่อมีการให้ยืม และคืนสิ่งที่เขาขโมยไป ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่นำไปสู่ชีวิต และไม่กระทำความชั่ว เขาจะมีชีวิตอย่างแน่นอน เขาจะไม่ตาย ๑๖ ไม่มีบาปใดที่เขากระทำแล้วจะเป็นที่ระลึกถึงและฟ้องเขา เขาได้ปฏิบัติด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะมีชีวิตอย่างแน่นอน

๑๗ ถึงกระนั้น ชนร่วมชาติของเจ้ายังพูดว่า วิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม เมื่อวิถีทางของพวกเขาเองที่ไม่ยุติธรรม ๑๘ เมื่อผู้มีความชอบธรรมหันไปจากความชอบธรรมของเขา และปฏิบัติด้วยความไม่ยุติธรรม เขาก็จะตายเพราะเหตุนั้น ๑๙ และเมื่อคนชั่วร้ายหันไปจากความชั่วของเขา และปฏิบัติด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาก็จะเป็นไปตามนั้น ๒๐ ถึงกระนั้น เจ้ายังพูดว่า วิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เราจะตัดสินพวกเจ้าแต่ละคนตามวิถีทางของตน

เยรูซาเล็มถูกล้ม

๒๑ ในวันที่ห้าของเดือนสิบ ปีที่สิบสอง* ผู้ลี้ภัยคนหนึ่งจากเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า เมืองล้มแล้ว ๒๒ เย็นวันหนึ่งก่อนที่ชายผู้นั้นจะมาถึง มือของพระผู้เป็นเจ้าก็สถิตกับข้าพเจ้า พระองค์เปิดปากข้าพเจ้าก่อนที่ชายผู้นั้นจะมาหาข้าพเจ้าในตอนเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าเปิด และข้าพเจ้าไม่นิ่งเงียบอีก

---

* **๓๓๒๑** มกราคม 585 ปีก่อน คศ

๒๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒๔ บุตรมนุษย์เอ๋ย บรรดาผู้อยู่อาศัยในที่ร้างเหล่านี้ในแผ่นดินอิสราเอลพูดเสมอว่า อับราฮัมเป็นเพียงผู้ชายคนเดียว แต่ท่านเป็นเจ้าของแผ่นดิน แต่พวกเรามีจำนวนมากมาย แผ่นดินนี้ถูกมอบให้แก่พวกเราเพื่อเป็นเจ้าของอย่างแน่นอน ๒๕ ฉะนั้น จงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า พวกเจ้ากินเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดคั่งค้างอยู่ นมัสการรูปเคารพและให้มีการนองเลือด สมควรหรือที่พวกเจ้าจะเป็นเจ้าของแผ่นดิน ๒๖ พวกเจ้าวางใจในดาบของพวกเจ้า และกระทำสิ่งอันน่ารังเกียจ พวกเจ้าแต่ละคนทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านของตนเป็นมลทิน สมควรหรือที่พวกเจ้าจะเป็นเจ้าของแผ่นดิน ๒๗ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า จงบอกพวกเขาดังนี้ ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด บรรดาผู้ที่อยู่ในที่ร้างจะตายด้วยดาบ และใครก็ตามที่อยู่ในทุ่งโล่ง เราจะให้สัตว์ป่าขย้ำกิน และบรรดาผู้อยู่ในที่หลบภัยและในถ้ำก็จะตายด้วยโรคระบาด ๒๘ และเราจะทำให้แผ่นดินวิบัติและเป็นทีรกร้าง และความยโสในพละกำลังจะจบสิ้นลง และเทือกเขาของอิสราเอลจะเป็นทีรกร้างจนไม่มีผู้ใดผ่านไป ๒๙ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราได้ทำให้แผ่นดินวิบัติและเป็นทีรกร้าง เพราะสิ่งอันน่ารังเกียจทั้งสิ้นที่พวกเขาทำ

๓๐ ส่วนตัวเจ้าเอง บุตรมนุษย์เอ๋ย ชนร่วมชาติของเจ้าที่พูดกันถึงเรื่องที่เกี่ยวกับเจ้าที่ข้างกำแพงและที่ประตูบ้าน ต่างก็พูดต่อกันและกันว่า มาเถิด มาฟังคำกล่าวที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า ๓๑ และพวกเขามาหาเจ้าอย่างฝูงชน พวกเขานั่งตรงหน้าเจ้าอย่างเป็นชนชาติของเรา พวกเขาได้ยินสิ่งที่เจ้าพูดแต่กลับไม่ปฏิบัติตาม พวกเขากระทำตามปากที่ตนพูดซึ่งเต็มด้วยตัณหา ใจของพวกเขามุ่งมั่นในสินบน ๓๒ ดูเถิด พวกเขาเห็นว่าเจ้าเป็นเพียงคนที่มีเสียงไพเราะ เล่นดนตรีเก่ง และร้องเพลงที่กอปรด้วยตัณหา พวกเขาได้ยินสิ่งที่เจ้าพูดแต่กลับไม่ปฏิบัติตาม ๓๓ เมื่อสิ่งนี้มาถึง และมันจะมาถึงอย่างแน่นอน พวกเขาจะรู้ว่าผู้เผยคำกล่าวผู้หนึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา

๓๔

เผยความกล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงดูของอิสราเอล

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเผยความกล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงดูของอิสราเอล จงเผยความบอกพวกเขา แม้จะเป็นบรรดาผู้เลี้ยงดูก็ตาม พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ โอ ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้แต่ดูแลตนเอง ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะควรจะดูแลแกะมิใช่หรือ ๓ พวกเจ้ากินโยเกิร์ต สวมใส่ด้วยขนสัตว์ เจ้าฆ่าสัตว์อ้วนพี แต่เจ้าไม่เลี้ยงดูฝูงแกะ ๔ พวกเจ้าไม่ได้ช่วยผู้ที่อ่อนแอให้เข้มแข็งขึ้น เจ้าไม่ได้รักษาผู้ป่วย เจ้าไม่ได้พันบาดแผลให้แก่ผู้บาดเจ็บ เจ้าไม่ได้พาผู้ที่หลงทางกลับมา เจ้าไม่ได้ค้นหาผู้ที่หลงหายไป แต่พวกเจ้าปกครองพวกเขาด้วยความรุนแรงและทารุณ ๕ พวกเขาจึงได้กระจัดกระจายไป เพราะไม่มีผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ และพวกเขาได้กลายเป็นอาหารให้พวกสัตว์ป่า ๖ ฝูงแกะของเรากระจัดกระจายไป พวกเขาระหกระเหินไปทั่วเทือกเขาและบนเขาสูงทุกลูก แกะของเรากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินโลก โดยไม่มีใครค้นหาหรือตามหาพวกเขา

๗ ฉะนั้น พวกท่านที่เลี้ยงดูฝูงแกะเอ๋ย จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เพราะฝูงแกะของเราได้กลายเป็นเหยื่อ และฝูงแกะของเราได้กลายเป็นอาหารสำหรับสัตว์ป่าทั้งปวง ในเมื่อไม่มีผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ และเพราะบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะไม่ได้ค้นหาฝูงแกะของเรา แต่บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะได้ดูแลแต่ตัวเอง และไม่ได้ดูแลฝูงแกะของเรา ๙ ฉะนั้น พวกท่านที่เลี้ยงดูฝูงแกะ

จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะขัดขวางบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ และพวกเขาต้องรับผิดชอบฝูงแกะของเรา และปลดพวกเขาไม่ให้เลี้ยงแกะต่อไป บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะจะไม่ดูแลพวกเขาเองอีกต่อไป เราจะช่วยฝูงแกะของเราให้พ้นจากปากของพวกเขา เพื่อไม่ให้เป็นอาหารของพวกเขา

พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะออกตามหาฝูงแกะ

๑๑ เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะค้นหาฝูงแกะของเราเอง และจะออกตามหาพวกเขา ๑๒ ผู้เลี้ยงดูแกะที่อยู่กับฝูงออกตามหาฝูงแกะของเขาที่กระจัดกระจายไปเช่นไร เราก็จะออกตามหาฝูงแกะของเราเช่นนั้น และเราจะช่วยพวกเขาที่ได้กระจัดกระจายไปให้กลับมาจากทุกแห่งหน ในวันที่มีเมฆและมืดมาก ๑๓ และเราจะนำพวกเขาออกมาจากบรรดาชนชาติ และรวบรวมพวกเขาจากดินแดนทั้งหลาย และจะนำพวกเขากลับเข้าไปในแผ่นดินของพวกเขาเอง และเราจะดูแลพวกเขาบนเทือกเขาของอิสราเอล ที่ข้างแหล่งน้ำในหุบเขา และในสถานที่อยู่อาศัยทั้งหลายของดินแดน ๑๔ เราจะดูแลพวกเขาในทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่ม และที่เล็มหญ้าของพวกเขาจะอยู่บนเทือกเขาสูงของอิสราเอล พวกเขาจะนอนในแผ่นดินที่มีหญ้าให้เล็ม และพวกเขาจะอยู่กินในทุ่งหญ้าอันอุดมบนเทือกเขาของอิสราเอล ๑๕ เราเองจะเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของเรา และเราเองจะให้พวกเขานอนพัก พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๑๖ เราจะตามหาผู้ที่หลงหาย และเราจะพาผู้ที่หลงทางกลับมา เราจะพันบาดแผลให้ผู้ที่บาดเจ็บ เราจะช่วยผู้ที่อ่อนแอให้เข้มแข็งขึ้น ส่วนผู้ที่อ้วนท้วนและแข็งแรง เราก็จะทำให้พินาศ เราจะดูแลเขาด้วยความยุติธรรม

๑๗ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ส่วนเจ้าซึ่งเป็นฝูงแกะของเรา เราจะตัดสินระหว่างแกะตัวหนึ่งกับแกะอีกตัวหนึ่ง ระหว่างแกะตัวผู้กับแพะตัวผู้ ๑๘ พวกเจ้าเล็มหญ้าในทุ่งอันเขียวชอุ่มไม่พอหรือ เจ้าจึงต้องใช้เท้าเหยียบย่ำทุ่งหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และเจ้ามีน้ำใสได้ดื่มกิน แล้วยังต้องใช้เท้าลุยน้ำที่เหลือให้ขุ่นอีกหรือ ๑๙ แกะของเราต้องกินส่วนที่เหลือเมื่อเจ้าใช้เท้าเหยียบย่ำเสียก่อน และดื่มน้ำขุ่นหลังจากที่เจ้าใช้เท้าลุยก่อนอย่างนั้นหรือ

๒๐ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวกับพวกเขาดังนี้ว่า ดูเถิด เราเองที่จะตัดสินระหว่างแกะอ้วนพีกับแกะผอม ๒๑ เพราะเจ้าใช้เอวและไหล่ดัน และใช้เขากระแทกตัวที่อ่อนแอจนกระทั่งเจ้าทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปยังต่างแดน ๒๒ เราจะช่วยชีวิตฝูงแกะของเรา พวกเขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และเราจะตัดสินระหว่างแกะตัวหนึ่งกับแกะอีกตัวหนึ่ง ๒๓ และเราจะกำหนดผู้เลี้ยงดูฝูงแกะผู้หนึ่งให้ดูแลพวกเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะดูแลพวกเขา ท่านจะดูแลพวกแกะและเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของพวกเขา ๒๔ และเรา ผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้า จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกเขา เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้กล่าวแล้ว

พันธสัญญาแห่งสันติสุขของพระผู้เป็นเจ้า

๒๕ เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติสุขกับแกะของเรา และขับไล่พวกสัตว์ป่าออกไปจากแผ่นดิน เพื่อให้พวกแกะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารและนอนในป่าไม้อย่างปลอดภัย ๒๖ เราจะทำให้พวกเขาและสถานที่หลายแห่งที่รอบเนินเขาได้รับพร และเราจะให้ฝนโปรยลงมาตามฤดูกาลอันเป็นฝนแห่งพรจากเรา ๒๗ หมู่ไม้ในทุ่งนาจะออกผล และแผ่นดินจะเพิ่มพูนผลผลิต และพวกเขาจะอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาอย่างปลอดภัย พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราหักคานแอกของพวกเขา และช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บังคับให้เป็นทาส ๒๘ พวกเขาจะไม่เป็นเหยื่อสำหรับบรรดาประชาชาติ และพวก

สัตว์ป่าของแผ่นดินจะไม่กัดกินพวกเขาอีกต่อไป พวกเขาจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และจะไม่มีสิ่งใดทำให้พวกเขาหวาดกลัวอีก ๒๙ และเราจะจัดหาแผ่นดินอันเป็นที่เลื่องลือให้แก่พวกเขา เพื่อจะไม่ตกอยู่ในความอดอยากในแผ่นดินอีก และไม่ต้องทนทุกข์ต่อการดูหมิ่นจากบรรดาประชาชาติ ๓๐ และพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา เราอยู่กับพวกเขา และพวกเขาคือพงศ์พันธุ์อิสราเอลซึ่งเป็นชนชาติของเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๓๑ และเจ้าเป็นฝูงแกะของเรา แกะที่อยู่ในทุ่งหญ้าของเรา เราเป็นพระเจ้าของเจ้า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๓๕

เผยความกล่าวโทษภูเขาเสอีร์

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าสู่ภูเขาเสอีร์และเผยความกล่าวโทษให้เรา ๓ และจงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ ดูเถิด เราจะขัดขวางเจ้า ภูเขาเสอีร์เอ๋ย และเราจะยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษเจ้า และเราจะทำให้เจ้าเป็นที่รกร้างและพังพินาศ ๔ เราจะทำให้เมืองต่างๆ ของเจ้าพังพินาศ และเจ้าจะกลายเป็นที่รกร้าง และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๕ เพราะเจ้ามุ่งร้ายอิสราเอลตลอดมา และมอบประชาชนของเขาให้แก่อำนาจของพลังดาบในเวลาที่พวกเขาตกอยู่ในความวิบัติ ในเวลาที่พวกเขาถูกลงโทษขั้นสุดท้าย ๖ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า ฉะนั้น ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะทำให้เจ้าประสบกับการนองเลือด และเลือดจะตามล่าเจ้า เพราะเจ้าไม่เกลียดชังเลือด ฉะนั้นเลือดจะตามล่าเจ้า ๗ เราจะทำให้ภูเขาเสอีร์พินาศและกลายเป็นที่รกร้าง และเราจะกำจัดทุกคนที่เข้าออกไปจากที่นั่น ๘ และเราจะให้มีคนตายเต็มภูเขา บรรดาพวกที่ถูกดาบสังหารจะล้มลงบนเนินเขา ในหุบเขา และแหล่งน้ำในหุบเขา ๙ เราจะทำให้เจ้าเป็นที่รกร้างตลอดไป และเมืองต่างๆ ของเจ้าจะไม่มีผู้อยู่อาศัย แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๑๐ เพราะเจ้าพูดดังนี้ว่า สองประชาชาติกับสองดินแดนนี้จะต้องเป็นของเรา และพวกเราจะยึดมาครอบครอง ถึงแม้ว่าเราซึ่งเป็นพระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่นั่น ๑๑ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า ฉะนั้น ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะกระทำต่อเจ้าตามความโกรธและความอิจฉาที่เจ้าแสดงให้เห็นจากความเกลียดชังที่เจ้ามีต่อพวกเขา และเราจะทำให้ตัวเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางพวกเขาเมื่อเราตัดสินโทษเจ้า ๑๒ และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

เราได้ยินเจ้าพูดถากถางต่อภูเขาของอิสราเอลว่า กลายเป็นที่รกร้างเสียแล้ว และถูกมอบให้พวกเราเขมือบกิน ๑๓ และพวกเจ้าพูดยกยอตนเองเป็นการต่อต้านเรา ไม่ยับยั้งปากและต่อว่าเรา เราได้ยินทุกคำพูด ๑๔ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ขณะที่ทั่วทั้งโลกยินดี เราจะทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง ๑๕ เพราะเจ้ายินดีเมื่อเห็นสิ่งที่พงศ์พันธุ์อิสราเอลได้รับเป็นมรดกจะเป็นที่รกร้าง เราจึงจะกระทำต่อเจ้า เจ้าจะเป็นที่รกร้าง ทั้งภูเขาเสอีร์และเอโดมทั้งหมด แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๓๖

เผยความแก่ภูเขาของอิสราเอล

๑ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเผยความแก่ภูเขาของอิสราเอล โอ ภูเขาของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า เพราะศัตรูพูดถึงพวกเจ้าว่า นั่นแน่ะ และ ที่สูงโบราณได้กลายมาเป็นของเราแล้ว ๓ ฉะนั้น จงเผยความว่า พระ

ผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เพราะพวกเขาทำให้เจ้าพินาศและโจมตีเจ้าจากทุกด้าน
จนเจ้าถูกประชาชาติอื่นๆ ยึดครอง และเจ้ากลายเป็นทีนินทาว่าร้ายของผู้คน ๔ ฉะนั้น โอ
ภูเขาของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่กล่าวกับภูเขาและเนินเขา แหล่งน้ำในหุบเขาและหุบเขา สถานที่รกร้างซึ่งพินาศ และ
เมืองต่างๆ ที่ถูกทิ้งร้างไว้ ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและถูกล้อเลียนโดยบรรดาประชาชาติโดย
รอบ ๕ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เราได้พูดในความรู้สึกอันแรงกล้าซึ่ง
คัดค้านประชาชาติอื่นๆ และคัดค้านเอโดมทั้งหมด เพราะพวกเขาครอบครองแผ่นดินของ
เราอย่างสนุกสนานและมีจิตใจดูหมิ่น เพื่อจะให้ทุ่งนาอันเขียวชอุ่มตกเป็นเหยื่อ ๖ ฉะนั้นจง
เผยความเรื่องแผ่นดินของอิสราเอล และพูดต่อภูเขาและเนินเขา แหล่งน้ำในหุบเขาและ
หุบเขา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราได้พูดด้วยความโกรธอันหวงแหน
เพราะเจ้าต้องทนทุกข์กับการดูหมิ่นของบรรดาประชาชาติ ๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เราได้ยกมือปฏิญาณว่า บรรดาประชาชาติที่อยู่รอบข้างเจ้าจะทนทุกข์
กับการดูหมิ่นเช่นกัน

๘ แต่เจ้าเอง โอ ภูเขาของอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะแตกกิ่งก้านของเจ้า และจะออกผลให้
อิสราเอลชนชาติของเรา เพราะพวกเขาจะกลับมาบ้านในไม่ช้า ๙ ดูเถิด เราเป็นฝ่ายเจ้า
และเราจะหันมาโปรดปรานเจ้า และเจ้าจะได้รับการไถและหว่านเมล็ด ๑๐ และเราจะทวี
จำนวนคนมากขึ้น คือพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด เมืองต่างๆ จะมีผู้คนอาศัยอยู่ ที่ร้างจะ
ถูกสร้างขึ้นใหม่ ๑๑ เราจะทวีจำนวนคนและสัตว์ให้แก่เจ้า และพวกเขาจะเพิ่มพูนผลและมี
ลูกดก และเราจะให้มีผู้คนตั้งหลักแหล่งในที่ของเจ้าอย่างที่เคยเป็นในอดีต และทำสิ่งดีๆ
ให้แก่เจ้ายิ่งกว่าที่เคยเป็นมา แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ๑๒ เราจะให้ผู้คนซึ่ง
เป็นชนชาติของเราคืออิสราเอลเดินบนเจ้า และพวกเขาจะได้เป็นเจ้าของ และเจ้าจะเป็น
มรดกของพวกเขา และเจ้าจะไม่ทำให้พวกเขาสูญเสียลูกหลานอีก ๑๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เพราะพวกเขาพูดกับพวกเจ้าว่า เจ้ากินเลือดกินเนื้อคน และทำให้
ประชาชาติของเจ้าเองสูญเสียลูกหลานไป ๑๔ ฉะนั้นเจ้าจะไม่กินเลือดกินเนื้อคนอีกต่อไป
และไม่ทำให้ประชาชาติของเจ้าสูญเสียลูกหลานอีกต่อไป พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศ
ดังนั้น ๑๕ และเราจะไม่ยอมให้บรรดาประชาชาติพูดดูหมิ่นเจ้าอีก เจ้าจะไม่ต้องทนทุกข์
กับการหัวเราะเยาะของบรรดาชนชาติ และจะไม่เป็นเหตุให้ประชาชาติของเจ้าสะดุดล้มอีก
ต่อไป พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

พระผู้เป็นเจ้าห่วงใยในพระนามอันบริสุทธิ์

๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๗ บุตรมนุษย์เอ๋ย เมื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอล
อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง พวกเขาได้ทำให้แผ่นดินมีมลทินด้วยวิถีทางและการก
ระทำของพวกเขา ในสายตาของเราวิถีทางของพวกเขาเป็นเหมือนมลทินของผู้หญิงที่
เป็นในรอบเดือน ๑๘ เราจึงหลั่งความกริ้วของเราบนพวกเขาเพราะพวกเขาได้หลั่งเลือด
ในแผ่นดิน และพวกเขาได้ทำแผ่นดินให้เป็นมลทินจากรูปเคารพ ๑๙ เราได้ทำให้พวกเขา
กระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และพวกเขากระเจิดกระเจิงไปในหลาย
ดินแดน เราตัดสินโทษพวกเขาตามวิถีทางและการกระทำของพวกเขา ๒๐ แต่เมื่อใดที่พวก
เขาไปยังบรรดาประชาชาติ พวกเขาก็ดูหมิ่นนามอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะมีการพูดถึงพวก
เขาว่า คนเหล่านี้เป็นชนชาติของพระผู้เป็นเจ้า แต่พวกเขาก็ยังต้องออกไปจากแผ่นดิน
ของพระองค์ ๒๑ แต่เราห่วงใยในนามอันบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลได้ดูหมิ่น
ท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่พวกเขาเข้าไปอยู่ด้วย

เราจะมอบวิญญาณของเราให้อยู่กับเจ้า

๒๒ ฉะนั้น จงพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "โอ
พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะกระทำสิ่งเหล่านี้ แต่ไม่ใช่เพื่อพวกเจ้า เราจะกระทำ
เพื่อนามอันบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งพวกเจ้าได้หมิ่นประมาทท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่พวก
เจ้าไปอยู่ด้วย ๒๓ และเราจะแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ของนามอันยิ่งใหญ่ของเรา ซึ่งถูก
หมิ่นประมาทท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พวกเจ้าได้หมิ่นประมาทท่ามกลางพวกเขา และ
บรรดาประชาชาติจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ของเรา
ต่อหน้าพวกเขาโดยผ่านพวกเจ้า" " พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๒๔ "เราจะพา
พวกเจ้าออกไปจากบรรดาประชาชาติ และรวบรวมพวกเจ้าจากดินแดนทั้งปวง เพื่อนำเจ้า
เข้าไปอยู่ในแผ่นดินของพวกเจ้าเอง ๒๕ เราจะประพรมน้ำที่สะอาดบนตัวพวกเจ้า และเจ้า
จะสะอาดจากมลทิน และเราจะชำระพวกเจ้าจากรูปเคารพทั้งปวง ๒๖ และเราจะมอบใจ
ใหม่ให้แก่พวกเจ้า และเราจะมอบวิญญาณดวงใหม่ไว้ในพวกเจ้า และเราจะเอาใจที่แข็ง
เยี่ยงหินออกจากกายของพวกเจ้า และมอบใจที่เป็นเลือดเนื้อให้แก่พวกเจ้าแทน ๒๗ และ
เราจะมอบวิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้า ซึ่งทำให้พวกเจ้าดำเนินในกฎเกณฑ์ของเรา และ
ระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามคำบัญชาของเรา ๒๘ พวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เรามอบ
ให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเจ้า และเจ้าจะเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้า
ของพวกเจ้า ๒๙ และเราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากมลทิน และเราจะบัญชาธัญพืชให้งอก
และทำให้มีอย่างอุดมสมบูรณ์ เราจะไม่ให้อดอยาก ๓๐ เราจะทำให้ผลจากต้นไม้และไร่นามี
อย่างอุดมสมบูรณ์ เพื่อพวกเจ้าจะไม่รับทุกข์จากความอับอายเพราะอดอยากในท่ามกลาง
บรรดาประชาชาติอีกต่อไป ๓๑ แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางอันชั่วร้ายและการกระทำ
ที่ไม่ดีของตนเอง และพวกเจ้าจะเกลียดตนเองเพราะความชั่วและการกระทำที่น่าชังของ
ตนเอง" ๓๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า "พวกเจ้าจงรู้ไว้ว่า เราไม่ได้กระทำเพื่อ
พวกเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าเพราะวิถีทางของพวกเจ้าเอง"

๓๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "ในวันที่เราชำระพวกเจ้าให้พ้นจากความชั่วทั้ง
หลาย เราจะทำให้เมืองต่างๆ มีผู้คนอาศัยอยู่ และสิ่งที่พังพินาศจะถูกสร้างขึ้นใหม่ ๓๔ และ
แผ่นดินที่รกร้างจะได้รับการไถ แทนที่จะเป็นที่รกร้างให้ทุกคนที่เดินผ่านไปมาเห็น ๓๕ และ
พวกเขาจะพูดว่า "แผ่นดินนี้เคยรกร้างซึ่งได้กลับมาเป็นอย่างสวนเอเดน และเมืองต่างๆ
ที่พินาศเป็นที่ร้างและสลักหักพังก็เป็นเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งและมีผู้คนอาศัย
อยู่" ๓๖ แล้วบรรดาประชาชาติที่ยังเหลืออยู่โดยรอบพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
เราได้สร้างสถานที่ต่างๆ ที่สลักหักพังขึ้นใหม่ และปลูกสิ่งที่ถูกทิ้งร้างไว้ เราคือพระผู้เป็น
เจ้า เราได้พูดและเราจะกระทำตามนั้น"

๓๗ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า "เราจะให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลอ้อนวอนให้เราทำ
เพื่อพวกเขาด้วยก็คือ เพิ่มจำนวนประชาชนของพวกเขาให้มากอย่างฝูงแพะแกะ ๓๘ ฝูง
แพะแกะสำหรับเครื่องสักการะบูชา ฝูงสัตว์ที่เยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลที่กำหนดไว้เป็น
อย่างไร เมืองต่างๆ ที่พินาศก็จะเต็มไปด้วยฝูงชนมากมายอย่างนั้น แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เรา
คือพระผู้เป็นเจ้า"

๓๗

หุบเขาแห่งกระดูกแห้ง

๑ มือ ของพระ ผู้ เป็น เจ้าสถิ ตกับ ข้าพเจ้า และ พระองค์ นำ ข้าพเจ้า ออก มา ด้วย พระ
วิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า และให้ข้าพเจ้ามาอยู่กลางหุบเขา ซึ่งเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย

๒ พระองค์นำข้าพเจ้าไปวนเวียนที่กองกระดูก ดูเถิด มีกระดูกมากมายบนหุบเขา กระดูกพวกนี้แห้งมาก ๓ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "บุตรมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้มีชีวิตหรือไม่" และข้าพเจ้าตอบว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์เท่านั้นทีทราบ" ๔ แล้วพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงเผยความให้แก่กระดูกเหล่านี้ บอกพวกเขาว่า โอ กระดูกแห้งเอ๋ย จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวกับกระดูกเหล่านี้ว่า ดูเถิด เราจะทำให้พวกเจ้ามีลมหายใจ และพวกเจ้าจะมีชีวิต ๖ และเราจะโยงเส้นเอ็นในตัวเจ้า และจะทำให้บังเกิดเลือดเนื้อบนตัวเจ้า และหุ้มเจ้าด้วยหนัง และเจ้ามีลมหายใจและจะมีชีวิต และเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า"

๗ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเผยความตามที่ได้รับคำบัญชา และขณะที่ข้าพเจ้าเผยความ ก็เกิดมีเสียง ดูเถิด เป็นเสียงเขย่า และกระดูกก็ประกอบเข้าด้วยกัน กระดูกปะติดปะต่อกัน ๘ และดูเถิด ข้าพเจ้ามองดู เห็นเส้นเอ็นบนกระดูก และกระดูกมีเลือดเนื้อที่หุ้มด้วยหนัง แต่ว่ากระดูกเหล่านั้นไม่มีลมหายใจ ๙ แล้วพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงเผยความกับลมหายใจ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเผยความและพูดกับลมหายใจ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่ และระบายลมหายใจบนคนตายเหล่านี้ เพื่อให้พวกเขามีชีวิต" ๑๐ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเผยความตามที่พระองค์บัญชาข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้าสู่ตัวพวกเขา พวกเขาก็มีชีวิตและลุกขึ้นยืน เป็นกองทัพที่ใหญ่มาก

๑๑ แล้วพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "บุตรมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด ดูเถิด พวกเขาพูดว่า "กระดูกของพวกเราแห้งหมด และเราสิ้นหวังหมดแล้ว พวกเราถูกตัดขาดจริงทีเดียว" ๑๒ ฉะนั้น จงเผยความและบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเปิดหลุมศพของพวกเจ้า และทำให้พวกเจ้าฟื้นขึ้นมาจากหลุม โอ ชนชาติของเราเอ๋ย เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปยังแผ่นดินของอิสราเอล ๑๓ และพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราเปิดหลุมศพของพวกเจ้า และทำให้พวกเจ้าฟื้นขึ้นมาจากหลุม โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ๑๔ และเราจะมอบวิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้า และพวกเจ้าจะมีชีวิต และเราจะให้พวกเจ้าไปอยู่ในแผ่นดินของตนเอง แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราได้พูดและเราจะกระทำตามนั้น" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา

๑๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๑๖ "บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่งและเขียนบนไม้ดังนี้ "เป็นของยูดาห์และทุกคนที่ชาวอิสราเอลมีสัมพันธไมตรีด้วย" และเอาไม้อีกอันหนึ่งมาและเขียนบนไม้ว่า "ไม้ของเอฟราอิม ซึ่งเป็นของโยเซฟและพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งปวงที่มีสัมพันธไมตรีด้วย" ๑๗ และรวมไม้ทั้งสองเข้าด้วยกันให้เป็นอันเดียว เพื่อให้ไม้ทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวกันในมือของเจ้า ๑๘ และเมื่อชนร่วมชาติของเจ้าพูดกับเจ้าว่า "ท่านจะไม่บอกให้เราทราบหรือว่า ท่านหมายถึงอะไร" ๑๙ เจ้าจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังจะเอาไม้ของโยเซฟ (ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม" และของบรรดาเผ่าพันธุ์อิสราเอลที่มีสัมพันธไมตรีด้วย และเราจะรวมไม้ของยูดาห์เข้าด้วยกัน เพื่อทำให้เป็นไม้อันเดียว เพื่อพวกเขาจะได้เป็นหนึ่งเดียวกันในมือของเรา ๒๐ เมื่อพวกเขาเห็นไม้ทั้งสองที่เจ้าเขียนอยู่ในมือของเจ้า ๒๑ จงพูดกับพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำชาวอิสราเอลออกมาจากบรรดาประชาชาติที่พวกเขาไปอยู่ด้วย และเราจะรวบรวมพวกเข้ามาจากทุกแห่งหน เพื่อนำให้ไปอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง ๒๒ และเราจะทำให้พวกเขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดิน บนภูเขาของอิสราเอล และกษัตริย์ผู้เดียวเท่านั้นทีจะเป็นกษัตริย์ปกครองทุกคน และพวกเขาจะไม่เป็น

สองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่ถูกแบ่งออกเป็นสองอาณาจักรอีกต่อไป ๒๓ พวกเขาจะไม่ทำตนให้เป็นมลทินเพราะรูปเคารพและสิ่งอันน่าชัง หรือเพราะการล่วงละเมิดอีก แต่เราจะช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นจากบาปซึ่งเป็นเหตุให้สืนความเชื่อ เราจะชำระล้างพวกเขา และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

๒๔ ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา และทุกคนจะมีผู้เลี้ยงดูฝูงแกะคนเดียว พวกเขาจะดำเนินชีวิตตามคำบัญชาของเรา และระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของเรา ๒๕ พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เรามอบให้ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเจ้าอาศัยอยู่ ทั้งพวกเขาและบุตรหลานต่อๆ กันไปจะอาศัยอยู่ที่นั่นไปตลอดกาล และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขาไปตลอดกาล* ๒๖ เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติกับพวกเขา ซึ่งจะเป็นพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์กับพวกเขา และเราจะให้พวกเขามีความมั่นคงอยู่ในแผ่นดินและทวีจำนวนคนขึ้น และเราจะให้ที่พำนักของเราอยู่ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป ๒๗ กระโจมที่พำนักของเราอยู่กับพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา† ๒๘ แล้วบรรดาประชาชาติจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้ชำระอิสราเอลให้บริสุทธิ์ เมื่อที่พำนักของเราอยู่ท่ามกลางพวกเขาตลอดกาล

๓๘

เผยความกล่าวโทษโกก

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๒ “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าสู่โกกในแผ่นดินมาโกก หัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่ของเมเชคและทูบัล และเผยความกล่าวโทษเขา ๓ และจงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ‘ดูเถิด โกกเอ๋ย เราต่อต้านเจ้า เจ้าเป็นหัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่ของเมเชคและทูบัล ๔ เราจะทำให้เจ้าหันกลับไปและใช้เบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และเราจะลากเจ้าออกมา พร้อมด้วยกองทัพของเจ้าทั้งหมด ม้าและทหารม้าพร้อมอาวุธประชาชนจำนวนมากต่างถือโล่ ดั้ง และใช้ดาบ ๕ เปอร์เซีย คูช และพูตจะอยู่ด้วยกับพวกเขา ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก ๖ โกเมอร์และกองทหารของเขาทั้งหมด และเบทโทการ์มาห์จากเหนือสุดพร้อมด้วยกองทหารทั้งหมด ชนชาติจำนวนมากอยู่กับเจ้า

๗ จงเตรียมพร้อม จงพร้อมอยู่เสมอ เจ้าและประชาชนของเจ้าทั้งหมดที่มารวมกันอยู่รอบข้างเจ้า จงเฝ้าระวังเพื่อพวกเขา ๘ ระยะหนึ่งหลังจากนั้นเจ้าจะถูกเรียกตัว หลายปีต่อมาเจ้าจะบุกแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งได้รับการฟื้นฟูจากสงคราม ประชาชนในแผ่นดินนั้นถูกรวบรวมมาจากหลายชนชาติและนำกลับมาสู่ภูเขาของอิสราเอล ซึ่งถูกทิ้งให้ร้างเป็นเวลานาน พวกเขาถูกนำมาจากบรรดาชนชาติ และบัดนี้ทุกคนก็อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ๙ เจ้าจะรุกไปข้างหน้าอย่างพายุ เจ้าจะเป็นดั่งก้อนเมฆที่เคลือบคลุมแผ่นดิน เจ้าและกองทหารของเจ้าทั้งหมด ชนชาติจำนวนมากอยู่กับเจ้า’ ”

๑๐ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า “ในวันนั้นจะมีความคิดผุดขึ้นในใจของเจ้าและเจ้าจะวางแผนการชั่วร้าย ๑๑ และเจ้าจะพูดว่า ‘เราจะขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินที่หมู่บ้านต่างๆ ที่ไม่มีกำแพงขวางกั้น เราจะโจมตีประชาชนที่มีสันติซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย พวกเขาทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่ต้องมีกำแพง ไม่มีประตูและดาล ๑๒ เราจะปล้นและริบของไปและจะโจมตีที่อยู่อาศัยของผู้คนซึ่งเมื่อก่อนเคยเป็นที่ร้าง โจมตีชนชาติที่ถูกรวบรวมมาจากบรรดาประชาชาติ และบัดนี้พวกเขามีฝูงสัตว์และสินค้า และอยู่อาศัยในแหล่งซึ่งเป็นศูนย์กลางของแผ่นดินโลก’ ๑๓ เช-บา เดดาน บรรดาพ่อค้าแห่งทาร์ชิช และบรรดาผู้นำทั้ง

---

* **๓๗๒๕** 2 ซามูเอล 7:12,13; อิสยาห์ 11:1-10 † **๓๗๒๗** 2 โครินธ์ 6:16

ปวงจะพูดกับเจ้าว่า ท่านมาเพื่อปล้นของหรือ ท่านได้ให้ผู้คนของท่านเตรียมริบของไป ขนเงินและทอง และต้อนฝูงสัตว์และขนสินค้า เป็นการยึดของที่ปล้นมาอย่างนั้นหรือ
๑๔ ฉะนั้น บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเผยความและบอกโกกว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ ในวันนั้น เมื่ออิสราเอลชนชาติของเราอยู่อาศัยอย่างปลอดภัย เจ้าจะไม่รู้หรือ ๑๕ เจ้าจะมาจากที่ของเจ้า ซึ่งอยู่ไกลสุดทางทิศเหนือ เจ้าจะมากับบรรดาชนชาติจำนวนมาก ทุกคนขี่ม้ามา ประชาชนกลุ่มใหญ่ กองทัพซึ่งเก่งกล้า ๑๖ เจ้าจะมาโจมตีอิสราเอลชนชาติของเรา ดั่งก้อนเมฆที่เคลือบคลุมแผ่นดิน ในวาระที่จะถึง เราจะนำเจ้ามาโจมตีแผ่นดินของเรา โอ โกกเอ๋ย บรรดาประชาชาติจะรู้จักเรา เมื่อเราแสดงให้พวกเขาเห็นว่าเราบริสุทธิ์ต่อหน้าพวกเขาโดยผ่านตัวเจ้า
๑๗ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เจ้ามิใช่หรือที่เราพูดถึงในสมัยก่อนโดยผ่านผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่อยู่ในอิสราเอลในเวลานั้นได้เผยความเป็นเวลาหลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาโจมตีพวกเขา ๑๘ แต่ในวันนั้น วันที่โกกจะมาโจมตีแผ่นดินอิสราเอล พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้ว่า การลงโทษของเราพลุ่งขึ้นในความโกรธของเรา ๑๙ เพราะความหวงแหนของเราและความกริ้วที่ลุกเป็นไฟของเรา เราประกาศว่า ในวันนั้นจะมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในแผ่นดินของอิสราเอล ๒๐ หมู่ปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ สัตว์ในทุ่งนา สัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนพื้นดิน และทุกคนบนแผ่นดินโลกจะครั่นคร้าม ณ เบื้องหน้าเรา ภูเขาจะถล่มลง หน้าผาจะพังลง และกำแพงทุกแห่งจะพังทลายบนพื้นดิน ๒๑ เราจะให้มีการปะทะกับโกกบนภูเขาของเราทุกลูก ดาบของผู้ชายทุกคนจะต่อสู้ฆ่าฟันกันและกัน พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๒๒ เราจะลงโทษเขาด้วยโรคระบาดและการหลั่งเลือด เราจะหลั่งฝนให้เกิดกระแสน้ำ พายุลูกเห็บ กำมะถัน และไฟลงบนตัวเขาและกองทหารของเขา และบนบรรดาชนชาติจำนวนมากที่อยู่กับเขา ๒๓ ดังนั้น เราจะแสดงความยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของเรา และให้เป็นที่รู้จักในสายตาของประชาชาติจำนวนมาก แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า

๓๙

๑ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเผยความกล่าวโทษโกก และจงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ดูเถิด โกกเอ๋ย เจ้าเป็นหัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่ของเมเชคและทูบัล ๒ และเราจะทำให้เจ้าหันกลับไปและลากเจ้าไปข้างหน้าด้วย และเราจะนำเจ้าขึ้นไปจากที่ไกลสุดทางทิศเหนือ และส่งเจ้าไปโจมตีภูเขาของอิสราเอล ๓ แล้วเราจะกระทบคันธนูออกจากมือซ้ายของเจ้า และทำให้ลูกธนูหลุดจากมือขวาของเจ้า ๔ เจ้าจะตกจากภูเขาของอิสราเอล ทั้งตัวเจ้า กองทหารของเจ้า และบรรดาชนชาติที่อยู่กับเจ้า เราจะให้เจ้าเป็นเหยื่อของนกจำพวกกินซากศพทุกชนิด และให้แก่สัตว์ป่าขย้ำกิน ๕ เจ้าจะล้มลงในทุ่งโล่ง เพราะเราได้พูดแล้ว พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๖ เราจะให้ไฟเผามาโกกและเผาบรรดาผู้ที่อยู่อาศัยอย่างปลอดภัยที่หมู่เกาะ และพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า
๗ เราจะให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลชนชาติของเรา และเราจะไม่ยอมให้นามอันบริสุทธิ์ของเราถูกดูหมิ่นอีกต่อไป และบรรดาประชาชาติจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์ในอิสราเอล ๘ ดูเถิด มันกำลังจะมาถึง และกำลังจะเกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น วันนี้เป็นวันที่เราได้พูดแล้ว
๙ แล้วบรรดาผู้อยู่อาศัยในเมืองต่างๆ ของอิสราเอลจะออกไปและใช้อาวุธเป็นเชื้อเพลิง และเผาให้หมด โล่และดั้ง คันธนูและลูกธนู หอกและหลาว พวกเขาจะใช้อาวุธเหล่านี้เป็นเชื้อเพลิงนานถึง 7 ปี ๑๐ พวกเขาไม่จำเป็นต้องเก็บฟืนจากทุ่งนาหรือตัดไม้ป่า เพราะพวก

เขาจะใช้อาวุธเป็นเชื้อเพลิง และพวกเขาจะปล้นระดมบรรดาผู้ที่ปล้นระดมพวกเขา และริบข้าวของจากบรรดาผู้ที่ริบไปจากพวกเขา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๑๑ ในวันนั้น เราจะให้สุสานแก่โกกในอิสราเอล ในหุบเขาของนักเดินทาง ไปทางทิศตะวันออกของทะเล สุสานนั้นจะขวางกั้นทางของนักเดินทาง เพราะโกกและกองทหารของเขาจะถูกฝังอยู่ที่นั่น ดังนั้นทีนั่นจะชื่อว่า ฮาโมนโกก* ๑๒ พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะฝังพวกเขาเป็นเวลานานถึง 7 เดือน เพื่อชำระแผ่นดิน ๑๓ ประชาชนทั้งปวงของแผ่นดินจะฝังพวกเขา และพวกเขาจะระลึกถึงวันนั้นว่า เป็นวันที่เราแสดงบารมีของเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๑๔ พวกเขาจะกำหนดให้คนกลุ่มหนึ่งเดินทางไปตรวจตราทั่วแผ่นดิน และฝังศพที่ยังถูกปล่อยทิ้งไว้ เพื่อชำระแผ่นดินให้สะอาด และปฏิบัติต่อไปเช่นนี้เป็นเวลา 7 เดือน ๑๕ ขณะที่คนกลุ่มนี้ตรวจตราแผ่นดินให้ทั่ว เขาจะต้องปักเครื่องหมายที่ข้างกระดูกมนุษย์ที่พบ เพื่อให้ผู้ฝังจัดการฝังกระดูกในหุบเขาแห่งฮาโมนโกก ๑๖ (ฮาโมนนาห์ เป็นชื่อเมืองที่นั่นด้วย) พวกเขาจะชำระแผ่นดินให้สะอาดดังกล่าว
๑๗ ส่วนเจ้าเอง บุตรมนุษย์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า เจ้าจงร้องบอกนกทุกชนิดและสัตว์ป่าทั้งหมดว่า จงมารวมกัน และมาอย่างพร้อมเพรียงกันจากรอบด้าน เพื่อฉลองเครื่องสักการะที่เราเตรียมให้พวกเจ้าแล้ว เป็นเครื่องสักการะครั้งยิ่งใหญ่บนภูเขาของอิสราเอล พวกเจ้าจะกินเนื้อและดื่มเลือด ๑๘ พวกเจ้าจะกินเนื้อของพวกทหารกล้า และดื่มเลือดของบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของแผ่นดินโลก เลือดแกะตัวผู้ ลูกแกะตัวผู้ แพะตัวผู้ โคหนุ่ม ทุกตัวล้วนเป็นสัตว์อ้วนพีของบาชาน ๑๙ พวกเจ้าจะกินไขมันจนกระทั่งอิ่มหนำ และจะดื่มเลือดจนกระทั่งเมา ที่งานฉลองเครื่องสักการะซึ่งเรากำลังเตรียมให้พวกเจ้า ๒๐ พวกเจ้าจะอิ่มหนำด้วยม้าและสารถี ทหารกล้าและนักรบหลายประเภทที่โต๊ะของเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น
๒๑ และเราจะให้บารมีของเราเป็นที่ประจักษ์แก่บรรดาประชาชาติ และประชาชาติทั้งปวงจะเห็นการตัดสินโทษของเราที่เราได้กระทำ และมือของเราที่ได้กระหน่ำลงบนพวกเขา ๒๒ พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป ๒๓ และบรรดาประชาชาติจะรู้ว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลยก็เพราะความชั่วของพวกเขา เพราะไม่ภักดีต่อเรา เราจึงซ่อนหน้าไปจากพวกเขา และมอบให้อยู่ในมือของเหล่าศัตรู และทุกคนล้มตายด้วยคมดาบ ๒๔ เรากระทำต่อพวกเขาตามความไม่บริสุทธิ์และการล่วงละเมิด และซ่อนหน้าไปจากพวกเขา

พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะให้อิสราเอลคืนสู่สภาพเดิม

๒๕ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า บัดนี้เราจะให้ความอุดมสมบูรณ์ของยาโคบคืนสู่สภาพเดิม และมีเมตตาต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลทุกคน และเราหวงแหนนามอันบริสุทธิ์ของเรา ๒๖ พวกเขาจะลืมความละอายและความไม่ภักดีทั้งสิ้นที่ได้แสดงต่อเรา เมื่อพวกเขาอยู่อาศัยอย่างปลอดภัยในแผ่นดินที่ไม่มีใครทำให้หวาดกลัว ๒๗ เมื่อเราได้นำพวกเขากลับมาจากบรรดาชนชาติ และได้รวบรวมพวกเขาจากดินแดนของเหล่าศัตรู เราจะแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ของเราต่อหน้าประชาชาติจำนวนมากโดยผ่านพวกเขา ๒๘ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา เพราะถึงแม้ว่า เราส่งพวกเขาออกไปเป็นเชลยในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ เราก็จะรวบรวมพวกเขาเพื่อกลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง โดยไม่มีผู้ใดถูกปล่อยทิ้งไว้ ๒๙ เราจะไม่ซ่อนหน้าไปจากพวกเขาอีกต่อไป เพราะเราจะหลั่งวิญญาณของเราบนพงศ์พันธุ์อิสราเอล พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

* **๓๙๑๑** หุบเขาแห่งกองทหารของโกก

๔๐

ภาพนิมิตพระตำหนักใหม่

๑ ในปีที่ยีสิบห้าของการลี้ภัยของพวกเรา ตอนต้นปี ในวันที่สิบของเดือน ในปีที่สิบสี่
หลังจากที่เมืองถูกยึด* ในวันนั้นเองมือของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า และพระองค์พา
ข้าพเจ้าไปยังเมืองนั้น ๒ ภาพนิมิตที่พระเจ้าโปรดให้ข้าพเจ้าเห็นคือ พระองค์นำข้าพเจ้าไป
ยังแผ่นดินของอิสราเอล และให้ข้าพเจ้าหยุดอยู่บนภูเขาสูงมากแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าสามารถ
เห็นสิ่งก่อสร้างเหมือนเป็นเมืองๆ หนึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ ๓ เมื่อพระองค์นำข้าพเจ้าไปที่นั่น
ดูเถิด มีชายผู้หนึ่งปรากฏร่างเหมือนเป็นทองสัมฤทธิ์ ในมือของท่านมีเชือกผ้าป่านและไม้
วัด ท่านกำลังยืนที่ทางประตู ๔ ชายผู้นั้นกล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า □บุตรมนุษย์เอ๋ย จงใช้
ตามองดู และใช้หูฟัง และใส่ใจในทุกสิ่งที่เราจะให้ท่านดู เพราะท่านถูกพามาที่นี่เพื่อเราจะ
ชี้ให้ท่านเห็น ท่านจงประกาศทุกสิ่งที่ท่านเห็นแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล□

ทางประตูด้านตะวันออกสู่ลานชั้นนอก

๕ ดูเถิด มีกำแพงล้อมรอบด้านนอกของบริเวณพระตำหนัก ไม้วัดที่อยู่ในมือของชายผู้
นั้นยาว 6 ศอก แต่ละศอกคำนวณได้เท่ากับ 1 ศอกกับ 1 ฝ่ามือ† ท่านวัดกำแพงได้ความ
หนาและความสูงเท่ากันคือเท่ากับความยาวของไม้วัด ๖ แล้วท่านไปที่ทางประตูซึ่งหันไป
ทางทิศตะวันออก ท่านก้าวขึ้นบันไดและวัดธรณีประตูซึ่งลึก 6 ศอก ๗ ห้องยามมีขนาด
กว้างยาวเท่ากันคือ 6 ศอก กำแพงกั้นระหว่างห้องยามเหล่านี้หนา 5 ศอก ธรณีประตูถัด
ไปจากมุขซึ่งหันเข้าสู่พระตำหนักลึก 6 ศอก ๘ และท่านวัดมุขที่ทางเข้าพระตำหนักได้ขนาด
6 ศอก ๙ ท่านวัดมุขที่ทางเข้าซึ่งลึก 8 ศอก เสาค้ำหนา 2 ศอก มุขนี้หันเข้าสู่พระตำหนัก ๑๐
แต่ละข้างที่ด้านในของประตูมีห้องยาม 3 ห้อง แต่ละห้องมีขนาดเท่ากัน เสาค้ำของแต่ละ
ด้านมีขนาดเท่ากัน ๑๑ และท่านวัดทางประตูทางเข้าซึ่งกว้าง 10 ศอก และยาว 13 ศอก ๑๒
หน้าห้องยามแต่ละห้องมีกำแพงสูง 1 ศอก ห้องยามเหล่านี้มีขนาดกว้างยาวเท่ากันคือ 6
ศอก ๑๓ แล้วท่านวัดทางประตูจากเพดานห้องหนึ่งจรดเพดานอีกห้องที่อยู่ตรงข้ามได้ความ
กว้าง 25 ศอก ห้องเปิดโล่งหันเข้าหากัน ๑๔ ท่านวัดเสาค้ำซึ่งยาว 60 ศอก และบริเวณรอบ
มุขที่ประตูทางเข้าเป็นลานพระตำหนัก ๑๕ ความยาวระหว่างทางเข้าที่ห้องยามถึงสุดห้อง
มุขวัดได้ 50 ศอก ๑๖ มีหน้าต่างที่ห้องยามตลอดแนวจนถึงห้องมุข หน้าต่างเว้าจากกำแพง
ด้านนอกและแคบลงสู่กำแพงด้านใน มีรูปต้นอินทผลัมที่กำแพง

ลานชั้นนอก

๑๗ แล้วท่านพาข้าพเจ้าไปที่ลานชั้นนอก ข้าพเจ้าเห็นห้องหลายห้อง มีทางเดินซึ่งปูไว้
รอบลาน มีห้อง 30 ห้องอยู่ตามแนวขนานกับทางเดิน ๑๘ ทางเดินนั้นยาวตลอดแนวที่ข้าง
ประตูยาม นี่เป็นทางเดินชั้นนอก ๑๙ แล้วท่านวัดระยะทางจากด้านในของประตูชั้นนอก
จนถึงด้านนอกของลานชั้นใน ได้ความยาว 100 ศอกที่ทางด้านตะวันออกและด้านเหนือ

ทางประตูด้านเหนือ

๒๐ ท่านวัดความยาวและความกว้างของทางประตูที่หันไปทางเหนือซึ่งเป็นทางออกไป
ยังลานชั้นนอก ๒๑ มีห้องยามข้างละ 3 ห้อง เสาค้ำและห้องมุขมีขนาดเดียวกับห้องที่ทาง
ประตูยามแรก ยาว 50 ศอก กว้าง 25 ศอก ๒๒ หน้าต่าง ห้องมุข และต้นอินทผลัมมีขนาด
เดียวกับทางประตูที่หันไปทางตะวันออก มีขั้นบันได 7 ขั้นขึ้นไปถึงห้องมุข ๒๓ และมีประตู
หนึ่งซึ่งเป็นทางออกไปยังลานชั้นใน หันไปทางประตูด้านเหนือ เหมือนกับด้านตะวันออก
ท่านวัดจากประตูหนึ่งถึงประตูที่อยู่ตรงข้ามได้ยาว 100 ศอก

---

* **๔๐□๑** เมษายน 573 ปีก่อน ค□ศ□ † **๔๐□๕** 1 ฝ่ามือ มีความยาวประมาณ 6.25-10 ซ□ม□

ทางประตูด้านใต้

๒๔ และท่านนำข้าพเจ้าไปด้านใต้ ดูเถิด มีประตูทางใต้ ท่านวัดเสาค้ำและห้องมุขซึ่งมีขนาดเดียวกับทางประตูด้านตะวันออกและทางประตูด้านเหนือ ๒๕ ห้องยามและมุขมีหน้าต่างโดยรอบซึ่งเหมือนหน้าต่างที่ด้านตะวันออกและด้านเหนือ ซึ่งยาว 50 ศอก กว้าง 25 ศอก ๒๖ มีขั้นบันได 7 ขั้นขึ้นไปถึงห้องมุข มีรูปต้นอินทผลัมที่กำแพงข้างละต้น ๒๗ และมีทางประตูหนึ่งอยู่ด้านใต้ของลานชั้นใน และท่านวัดระยะจากทางประตูที่กำแพงชั้นในถึงทางประตูที่กำแพงชั้นนอกได้ยาว 100 ศอก

ลานชั้นใน

๒๘ แล้วท่านนำข้าพเจ้าไปที่ลานชั้นในโดยผ่านทางประตูด้านใต้ ท่านวัดทางประตูด้านใต้ได้ขนาดเดียวกับทางประตูด้านอื่นๆ ๒๙ ห้องยาม กำแพง และมุขมีขนาดเหมือนกับห้องที่อยู่ทางประตูด้านอื่นๆ ห้องยามและมุขมีหน้าต่างโดยรอบ ทางประตูมีความยาว 50 ศอก กว้าง 25 ศอก ๓๐ มุขรอบลานชั้นในมีความยาว 25 ศอก กว้าง 5 ศอก ๓๑ มุขหันไปทางลานชั้นนอก มีรูปต้นอินทผลัมที่เสาค้ำ และทางบันไดมี 8 ขั้น

๓๒ แล้วท่านนำข้าพเจ้าไปที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านวัดทางประตูซึ่งมีขนาดเหมือนกับทางประตูอื่นๆ ๓๓ ห้องยาม กำแพง และมุขมีขนาดเหมือนกับห้องที่อยู่ทางประตูด้านอื่นๆ ห้องยามและมุขมีหน้าต่างโดยรอบ ทางประตูมีความยาว 50 ศอก กว้าง 25 ศอก ๓๔ มุขหันไปทางลานชั้นนอก มีรูปต้นอินทผลัมที่เสาค้ำข้างละต้น และทางบันไดมี 8 ขั้น

๓๕ แล้วท่านนำข้าพเจ้าไปที่ทางประตูด้านเหนือ ท่านวัดได้ขนาดเดียวกับทางประตูด้านอื่นๆ ๓๖ ห้องยาม กำแพง และมุขมีขนาดเหมือนกับทางประตูด้านอื่นๆ ห้องยามและมุขมีหน้าต่างโดยรอบ ทางประตูมีความยาว 50 ศอก กว้าง 25 ศอก ๓๗ มุขหันไปทางลานชั้นนอก มีรูปต้นอินทผลัมที่เสาค้ำข้างละต้น และทางบันไดมี 8 ขั้น

๓๘ มีห้องหนึ่งซึ่งมีประตูที่เปิดเข้าไปสู่มุขของประตูยามชั้นใน เป็นห้องสำหรับชำระล้างสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย ๓๙ ในห้องมุขที่ประตูยามชั้นในนี้มีโต๊ะข้างละตัว สำหรับฆ่าสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวาย เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และของถวายเพื่อไถ่โทษ ๔๐ ข้างกำแพงด้านนอกมุขที่ประตูยามชั้นในนี้ ใกล้บันไดทางเข้าไปสู่ประตูยามด้านเหนือ มีโต๊ะ 2 ตัว และอีกข้างหนึ่งของมุขมีโต๊ะอีก 2 ตัว ๔๑ มีโต๊ะ 4 ตัวที่แต่ละข้างของประตูยามชั้นใน รวมทั้งหมด 8 ตัวใช้เป็นที่ฆ่าสัตว์ ๔๒ มีโต๊ะ 4 ตัวทำจากหินที่แต่งแล้วสำหรับสัตว์ที่จะเผาเป็นของถวาย ยาวศอกครึ่ง กว้างศอกครึ่ง สูง 1 ศอก บนโต๊ะนี้มีเครื่องใช้สำหรับฆ่าสัตว์ที่จะใช้เผาเป็นของถวายและเครื่องสักการะอื่นๆ ๔๓ ขอเกี่ยว‡ขนาดยาว 1 ฝ่ามือ ติดในพระตำหนักโดยรอบ โต๊ะมีไว้สำหรับของถวายที่เป็นเนื้อสัตว์

ห้องปุโรหิต

๔๔ มีห้อง 2 ห้องในบริเวณลานพระตำหนัก ซึ่งอยู่ถัดไปจากประตูยามชั้นใน ห้องหนึ่งที่ด้านประตูชั้นในเหนือซึ่งหันไปทางด้านใต้ และอีกห้องที่ด้านประตูชั้นในใต้ซึ่งหันไปทางด้านเหนือ ๔๕ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ห้องนี้ที่หันไปทางด้านใต้เป็นห้องสำหรับบรรดาปุโรหิตที่ดูแลพระตำหนัก ๔๖ และห้องที่หันไปทางด้านเหนือเป็นห้องสำหรับบรรดาปุโรหิตที่ดูแลแท่นบูชา ปุโรหิตเหล่านี้เป็นผู้สืบเชื้อสายของศาโดกผู้เป็นชาวเลวีเท่านั้นที่จะเข้าใกล้พระผู้เป็นเจ้า เพื่อปรนนิบัติรับใช้พระองค์ ๔๗ และท่านวัดลานพระตำหนักซึ่งเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาดกว้างยาวเท่ากันคือ 100 ศอก และแท่นบูชาอยู่ด้านหน้าพระตำหนัก

มุขพระตำหนัก

‡ **๔๐□๔๓** แปลได้อีกความหมายคือ หิ้ง

๔๘ แล้วท่านนำข้าพเจ้าไปที่มุขพระตำหนัก และวัดขนาดมุขซึ่งมีความกว้างและความยาวเท่ากันคือ 5 ศอก ทางเข้ามีขนาดกว้าง 14 ศอก และกำแพงทั้งสองข้างกว้าง 3 ศอกเท่ากัน ๔๙ บริเวณมุขยาว 20 ศอก กว้าง 12 ศอก มีบันไดขึ้น 10 ขั้น มีเสาหลักที่อยู่ข้างเสาค้ำ ข้างละเสา

๔๑

ภายในพระตำหนัก

๑ แล้วท่านนำข้าพเจ้าไปในพระตำหนักชั้นนอก และวัดเสาค้ำกว้าง 6 ศอกทั้งสองข้าง ๒ ทางเข้ากว้าง 10 ศอก ผนังกำแพงทั้งสองข้างกว้าง 5 ศอกเท่ากัน และท่านวัดห้องนั้น ซึ่งยาว 40 ศอก กว้าง 20 ศอก ๓ แล้วท่านเข้าไปในพระตำหนักชั้นใน และวัดเสาค้ำที่ทางเข้าแต่ละข้างกว้าง 2 ศอก ทางเข้ากว้าง 6 ศอก และกำแพงทั้งสองข้างกว้าง 7 ศอกเท่ากัน ๔ และท่านวัดห้องนั้นได้ยาว 20 ศอก และกว้าง 20 ศอกซึ่งอยู่ถัดจากพระตำหนักชั้นนอก และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “นี่คืออภิสุทธิสถาน”

๕ แล้วท่านวัดกำแพงพระตำหนัก หนา 6 ศอก ห้องเสริมพระตำหนักแต่ละห้องกว้าง 4 ศอก และอยู่รอบ 3 ด้านของพระตำหนัก ๖ ห้องเสริมเหล่านี้เป็น 3 ชั้นซ้อนกัน แต่ละชั้นมี 30 ห้อง ผนังพระตำหนักมีเชิงรับน้ำหนักห้องเสริมอยู่โดยรอบ เพื่อไม่ต้องสอดคานรับน้ำหนักไว้ที่ผนังพระตำหนัก ๗ ห้องเสริมรอบพระตำหนักชั้นล่างแคบกว่าชั้นบนที่ถัดขึ้นไป ผนังห้องก็บางลงเมื่อชั้นสูงขึ้น ดังนั้นห้องชั้นบนสุดกว้างกว่าห้องชั้นล่าง ทางบันไดขึ้นจากชั้นล่างสุดถึงชั้นบนสุดต้องผ่านชั้นกลาง ๘ ข้าพเจ้าเห็นด้วยว่า พระตำหนักมีฐานที่ยกสูงขึ้นโดยรอบ และเป็นฐานรากของห้องเสริมซึ่งวัดความสูงได้ 6 ศอกตามความยาวของไม้วัด ๙ ผนังด้านนอกของห้องเสริมหนา 5 ศอก ระเบียงระหว่างห้องเสริมของพระตำหนัก ๑๐ กับห้องของบรรดาปุโรหิต กว้าง 20 ศอกโดยรอบพระตำหนัก ๑๑ ทางเข้าห้องเสริมอยู่ด้านระเบียง ทางหนึ่งเข้าได้จากด้านเหนือ ส่วนอีกทางเข้าได้จากด้านใต้ ระเบียงกว้าง 5 ศอกโดยรอบ

๑๒ ตึกที่หันเข้าหาลานพระวิหารทางด้านตะวันตกกว้าง 70 ศอก ผนังตึกหนา 5 ศอกโดยรอบ และยาว 90 ศอก

๑๓ แล้วท่านวัดพระตำหนักซึ่งยาว 100 ศอก ส่วนลานพระตำหนักและตัวตึกรวมผนังมีความยาว 100 ศอกเช่นกัน ๑๔ ลานพระวิหารด้านตะวันออกที่หันเข้าหาพระตำหนักกว้าง 100 ศอก

๑๕ แล้วท่านวัดความยาวของตึกซึ่งหันเข้าหาลานพระวิหารที่อยู่ด้านหลังพระตำหนัก รวมความกว้างระเบียงทั้งสองข้าง ได้ความยาว 100 ศอก

พระตำหนักชั้นนอก และมุขที่ลานพระตำหนัก ๑๖ รวมทั้งธรณีประตู ช่องหน้าต่างเว้า และระเบียงรอบทั้ง 3 ด้านจากหน้าธรณีประตูล้วนกรุด้วยไม้โดยรอบ ตั้งแต่พื้นและผนังกำแพง จนถึงหน้าต่างกรุด้วยไม้ ๑๗ บริเวณเหนือประตูที่ทางเข้าสู่พระตำหนักชั้นใน และผนังทุกด้านในพระตำหนักชั้นในและพระตำหนักชั้นนอกมีรูปแกะสลัก ๑๘ เป็นตัวเครูบ*และต้นอินทผลัม ระหว่างตัวเครูบมีต้นอินทผลัม 1 ต้น เครูบทุกตัวมีสองหน้า ๑๙ ใบหน้าที่เป็นมนุษย์หันไปทางต้นอินทผลัมข้างหนึ่ง และใบหน้าที่เป็นสิงโตหนุ่มหันไปทางต้นอินทผลัมอีกข้างหนึ่ง รูปแกะสลักเหล่านี้อยู่ทั่วพระตำหนักโดยรอบ ๒๐ ตัวเครูบและต้นอินทผลัมเป็นรูปแกะสลักบนผนังกำแพงในพระตำหนักชั้นนอก ตั้งแต่พื้นจรดบริเวณเหนือประตู

๒๑ วงกบประตูพระตำหนักชั้นนอกเป็นสี่เหลี่ยมด้านเท่า และที่หน้าอภิสุทธิสถานก็คล้ายคลึงกัน ๒๒ แท่นบูชาไม้ สูง 3 ศอก ยาว 2 ศอก และกว้าง 2 ศอก ทั้งมุม ฐาน และด้านข้างทำด้วยไม้ ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นโต๊ะที่อยู่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า” ๒๓ ทั้งพระ

* **๔๑๑๘** รูปปั้นกึ่งสัตว์กึ่งมนุษย์และมีปีก ฉบับฮีบรู 9:5; ปฐมกาล 3:24

ตำหนักชั้นนอกและอภิสุทธิสถานมีประตูบานคู่ ๒๔ แต่ละประตูเป็นประตูบานพับ บานพับสองบานต่อประตูหนึ่งบาน ๒๕ ประตูพระตำหนักชั้นนอกแกะสลักตัวเครูบและต้นอินทผลัมเหมือนกับที่สลักบนผนังกำแพง และมีกันสาดไม้ที่หน้ามุข ๒๖ ที่ผนังกำแพงมุขทั้งสองข้างมีหน้าต่างแคบ ทั้งสองบานแกะสลักเป็นต้นอินทผลัม ห้องเสริมของพระตำหนักมีกันสาดด้วย

๔๒

ห้องปุโรหิต

๑ แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกไปยังลานพระตำหนักทางด้านเหนือ และท่านพาข้าพเจ้าไปยังห้องที่อยู่ตรงข้ามกับลานพระวิหาร และตรงข้ามกับกำแพงด้านนอกทางด้านเหนือ ๒ ตึกที่มีประตูหันไปทางเหนือยาว 100 ศอก กว้าง 50 ศอก ๓ ตึกหลังนี้สูง 3 ชั้น แต่ละชั้นมีห้องหันหน้าเข้าหากันเป็นแถวยาว แต่ละห้องลึก 20 ศอก แถวหนึ่งขนานกับลานพระตำหนัก อีกแถวหนึ่งขนานกับลานพระวิหาร ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางเดินทีปูด้วยหิน ๔ แต่ละชั้นมีทางเดินยาวระหว่างห้องในตึก ซึ่งกว้าง 10 ศอก ยาว 100 ศอก ประตูห้องอยู่ด้านเหนือของตึก ๕ ห้องชั้นบนสุดเล็กกว่าเพราะมีระเบียงซึ่งใช้เนื้อที่มากกว่าชั้นกลางและชั้นล่าง ๖ เนื่องจากห้องเหล่านี้อยู่ในตึก 3 ชั้นและไม่มีเสาค้ำเหมือนกับลานพระตำหนัก ฉะนั้นห้องที่อยู่ชั้นบนสุดมีขนาดเล็กกว่าสองชั้นทีอยู่ถัดลงมา ๗ มีกำแพงที่อยู่ด้านนอกตึกซึ่งขนานกับห้องเหล่านี้ ยาว 50 ศอก ซึ่งอยู่นอกลานพระตำหนัก ๘ ห้องที่อยู่นอกลานพระตำหนักยาว 50 ศอก ส่วนห้องที่หันเข้าสู่พระตำหนักชั้นนอก ยาว 100 ศอก ๙ ทางเข้าอยู่ข้างล่างห้องเหล่านี้ที่ท้ายตึกทางด้านตะวันออก เพื่อให้ผู้คนเข้ามาได้จากลานพระตำหนัก ๑๐ ด้านใต้ของตึกซึ่งยาวขนานกับกำแพงลานพระตำหนักซึ่งติดกับลานพระวิหาร คือติดกับกำแพงด้านนอก มีห้องหลายห้อง ๑๑ ซึ่งมีทางเดินอยู่ด้านหน้า ห้องเหล่านี้เหมือนห้องที่ด้านเหนือ คือมีความยาวและความกว้างเหมือนกัน มีทางออกและประตูที่คล้ายคลึงกัน ๑๒ ประตูทางเข้าออกห้องทางด้านใต้เหมือนกับทางด้านเหนือ มีทางเข้าสู่ห้องชั้นล่างที่ต้นทางเดินซึ่งขนานกับผนังกำแพงซึ่งยาวต่อไปถึงด้านตะวันออก และเป็นทางเข้าออกได้

๑๓ แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “ห้องด้านเหนือและด้านใต้ที่หันเข้าหาลานพระวิหารเป็นห้องของเหล่าปุโรหิต ปุโรหิตที่เข้าใกล้พระผู้เป็นเจ้าจะรับประทานของถวายที่บริสุทธิ์ที่สุด พวกเขาจะตั้งของถวายที่บริสุทธิ์ที่สุดคือ เครื่องธัญญบูชา เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และของถวายเพื่อไถ่โทษ เพราะสถานที่นั้นบริสุทธิ์ ๑๔ เมื่อปุโรหิตเข้าไปในวิสุทธิสถาน พวกเขาจะต้องไม่ออกไปยังลานพระตำหนักจนกว่าจะถอดเครื่องแต่งกายที่สวมในการปฏิบัติงานและวางไว้ที่นั่นก่อน เพราะเป็นเครื่องแต่งกายที่บริสุทธิ์ พวกเขาจะต้องสวมเสื้อผ้าตัวอื่นก่อนจะออกไปใกล้สถานที่สำหรับประชาชน”

๑๕ ครั้นท่านวัดบริเวณภายในพระตำหนักเสร็จสิ้นแล้ว ท่านนำข้าพเจ้าออกไปทางประตูที่หันไปทางตะวันออก และวัดรอบๆ บริเวณ ๑๖ ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัด ได้ความยาว 500 ศอกโดยรอบ ๑๗ ท่านวัดด้านเหนือด้วยไม้วัด ได้ความยาว 500 ศอกโดยรอบ ๑๘ ท่านวัดด้านใต้ด้วยไม้วัด ได้ความยาว 500 ศอก ๑๙ แล้วท่านหันไปทางด้านตะวันตกและวัดด้วยไม้วัด ได้ความยาว 500 ศอก ๒๐ ท่านวัดกำแพงทั้งสี่ด้านโดยรอบ ซึ่งยาว 500 ศอก และกว้าง 500 ศอก ซึ่งแบ่งระหว่างสถานที่บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์

๔๓

พระบารมีปรากฏในพระตำหนัก

๑ แล้วท่านนำข้าพเจ้าไปยังประตูที่หันไปทางตะวันออก ๒ และข้าพเจ้าเห็นพระบารมีของ
พระเจ้าของอิสราเอลมาจากทางตะวันออก และสุรเสียงของพระองค์ดังประดุจกระแสน้ำ
ไหลแรงกล้า และแผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยพระบารมีของพระองค์ ๓ ภาพนิมิตที่ข้าพเจ้า
เห็นเป็นเหมือนภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเคยเห็นเมื่อพระองค์มาเพื่อทำลายเมือง และเหมือน
ภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเคยเห็นที่ข้างแม่น้ำเคบาร์* และข้าพเจ้าซบหน้าลงกับพื้น ๔ ขณะที่
พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าเข้าไปในพระตำหนักทางประตูที่หันไปทางตะวันออก ๕ พระ
วิญญาณพาข้าพเจ้าขึ้นไป และพาข้าพเจ้าเข้าไปในลานพระตำหนัก ดูเถิด พระบารมี
ของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏทั่วพระตำหนัก

๖ ขณะที่ชายผู้นั้นยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของผู้หนึ่งพูดกับข้าพเจ้า ซึ่ง
เป็นเสียงที่มาจากพระตำหนัก ๗ พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า บุตรมนุษย์เอ๋ย นี่เป็น
สถานที่สำหรับบัลลังก์ของเรา และเป็นที่สำหรับใต้ฝ่าเท้าของเรา เป็นที่เราจะพำนักใน
ท่ามกลางชาวอิสราเอลไปตลอดกาล พงศ์พันธุ์อิสราเอลและบรรดากษัตริย์ของพวกเขา
จะไม่มีวันทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยการทำตนดั่งหญิงแพศยา และด้วย
รูปเคารพของบรรดากษัตริย์ที่สถานบูชาบนภูเขาสูงอีก ๘ เมื่อพวกเขาวางธรณีประตูของ
พวกเขาที่ข้างธรณีประตูของเรา และตั้งวงกบประตูของพวกเขาที่ข้างวงกบประตูของเรา
มีแต่เพียงผนังกั้นระหว่างเราและพวกเขา พวกเขาทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน
ด้วยการปฏิบัติอันน่ารังเกียจ เราจึงได้ทำลายพวกเขาด้วยความโกรธของเรา ๙ บัดนี้ จงให้
พวกเขาเลิกทำตนเป็นหญิงแพศยาและด้วยรูปเคารพของบรรดากษัตริย์ และเราจะอยู่ใน
ท่ามกลางพวกเขาไปตลอดกาล

๑๐ บุตรมนุษย์เอ๋ย จงอธิบายเรื่องตำหนักแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาจะได้ละอาย
ในบาปของตน เพื่อจะได้พิจารณาแผนผังตำหนัก ๑๑ และพวกเขาจะละอายในทุกสิ่งที่ได้
กระทำ จงบอกให้พวกเขารู้แบบของตำหนัก ให้พวกเขารับรู้ว่าควรจะสร้างอย่างไร ทางเข้า
และทางออกอยู่ที่ไหน และรายละเอียดทุกอย่าง จงให้พวกเขารับรู้ข้อปฏิบัติและกฎบัญญัติทั้งสิ้น จงเขียนสิ่งเหล่านี้ให้พวกเขาเห็น เพื่อให้ทุกคนรักษาข้อปฏิบัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้น
และปฏิบัติตาม ๑๒ กฎบัญญัติตำหนักคือ ที่รอบบริเวณบนยอดภูเขาจะบริสุทธิ์ที่สุด ดูเถิด
นี่เป็นกฎบัญญัติตำหนัก

แท่นบูชา

๑๓ การวัดขนาดแท่นบูชา (แต่ละศอกคำนวณได้เท่ากับ 1 ศอกกับ 1 ฝ่ามือ) ฐานแท่นลึก
1 ศอก และกว้าง 1 ศอก มีขอบรอบริมฐานกว้าง 1 คืบ นี่คือความสูงของแท่นบูชา ๑๔ จาก
ขอบที่อยู่บนพื้นถึงสันล่างสูง 2 ศอก กว้าง 1 ศอก และจากสันเล็กถึงสันใหญ่สูง 4 ศอก
กว้าง 1 ศอก ๑๕ ฐานพื้นเตาผิงที่แท่นบูชาสูง 4 ศอก ตอนบนมีเขาสัตว์เป็นเชิงงอน 4 เชิง
งอน ๑๖ ฐานพื้นเตาผิงเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันคือ 12 ศอก ๑๗ สันตอนบนเป็น
สี่เหลี่ยมจัตุรัสเช่นกัน กว้างยาวเท่ากันคือ 14 ศอก มีริมกว้างครึ่งศอกโดยรอบ และฐาน 1
ศอกโดยรอบ ขั้นบันไดของแท่นบูชาหันไปทางตะวันออก

๑๘ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า บุตรมนุษย์เอ๋ย นี่
คือกฎเกณฑ์สำหรับแท่นบูชา ในวันที่สร้างแท่นบูชาเพื่อมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และ
การสาดเลือดที่แท่น ๑๙ เจ้าจงมอบโคหนุ่มจากฝูงเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปแก่
บรรดาปุโรหิตซึ่งเป็นชาวเลวีจากเชื้อสายศาโดก พวกเขาเข้าใกล้เราเพื่อรับใช้เรา พระผู้
เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๒๐ เจ้าจงใช้เลือดป้ายเชิงงอนทั้งสี่ของแท่นบูชา และมุมทั้งสี่ของ

---

* **๔๓๓** เอเสเคียล 1:1

สันตอนบน และริมโดยรอบ เมื่อทำดังนี้ เจ้าจะทำแท่นบูชาให้บริสุทธิ์ และลบล้างมลทินจากแท่น ๒๑ เจ้าจงเอาโคสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปไปเผาในบริเวณที่กำหนดไว้ของตำหนัก ซึ่งอยู่นอกที่พำนัก ๒๒ และในวันทีสอง เจ้าจงถวายแพะตัวผู้ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และจะต้องทำแท่นบูชาให้บริสุทธิ์ อย่างที่ทำให้บริสุทธิ์จากการใช้โค ๒๓ เมื่อเจ้าทำแท่นให้บริสุทธิ์แล้ว เจ้าจงถวายโคหนุ่มปราศจากตำหนิจากฝูงโคและแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิ ๒๔ เจ้าจงถวายสัตว์เหล่านั้น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และบรรดาปุโรหิตจะโรยเกลือบนสัตว์ และเผาสัตว์เพื่อเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๕ เจ้าจงจัดเตรียมและถวายสิ่งเหล่านี้ทุกวันเป็นเวลา 7 วันคือ แพะตัวผู้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป โคหนุ่มจากฝูงและแกะตัวผู้จากฝูงปราศจากตำหนิ ๒๖ บรรดาปุโรหิตจะทำพิธีลบล้างมลทินให้กับแท่น และชำระล้างแท่นเป็นเวลา 7 วัน เพื่อทำให้แท่นบริสุทธิ์ ๒๗ และหลังจากนั้น ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป บรรดาปุโรหิตจะมอบสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายของเจ้า และของถวายเพื่อสามัคคีธรรมของเจ้า และเราจะพอใจในตัวเจ้า□ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๔๔

ประตูสำหรับผู้ยิ่งใหญ่

๑ แล้วท่านพาข้าพเจ้ากลับไปยังประตูด้านนอกของที่พำนัก ซึ่งหันไปทางด้านตะวันออก ประตูนั้นปิดอยู่ ๒ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า □ประตูนี้จะต้องปิดไว้ จะต้องไม่เปิด และไม่ให้ผู้ใดเข้ามาทางนี้ เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลได้เข้ามาทางนี้ ฉะนั้นประตูนี้จะต้องปิดไว้ ๓ ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นเป็นผู้นั่งที่ด้านในของประตูเพื่อรับประทานขนมปัง ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เขาจะต้องเข้าทางมุขประตูที่ทางเข้า และจะออกไปทางเดียวกัน□

๔ แล้วท่านพาข้าพเจ้าเข้าทางประตูด้านเหนือ ไปยังด้านหน้าพระตำหนัก ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด พระบารมีของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏทั่วพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าซบหน้าลงกับพื้น ๕ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า □บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงใช้ตาของเจ้าสังเกตดูให้ดี และใช้หูฟัง จงใส่ใจในทุกสิ่งที่เราบอกกับเจ้าในเรื่องที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าและกฎบัญญัติทั้งสิ้น และจงใส่ใจให้ดีในเรื่องทางเข้าตำหนักและทางออกจากที่พำนักทุกแห่ง ๖ และจงบอกพงศ์พันธุ์ที่ขัดขืน คือพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า □โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พอได้แล้วกับการกระทำที่น่าชังทั้งสิ้นของพวกเจ้า ๗ ด้วยการยอมให้ชาวต่างชาติ ซึ่งไม่ได้เข้าสุหนัตทางใจและทางร่างกายมาอยู่ในที่พำนักของเรา ไม่เคารพตำหนักของเราในขณะที่พวกเจ้าถวายอาหาร ไขมัน และเลือดให้แก่เรา พวกเจ้าไม่รักษาพันธสัญญาของเรา พวกเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ซึ่งนอกเหนือไปจากการกระทำที่น่าชังทั้งสิ้น ๘ และแทนที่พวกเจ้าจะจัดการเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ของเรา เจ้าได้ให้คนอื่นทำหน้าที่แทนในที่พำนักของเรา□ □

๙ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า □ชาวต่างชาติที่ไม่ได้เข้าสุหนัตทางใจและทางร่างกายจะต้องไม่เข้ามาในที่พำนักของเรา แม้ว่ามีบางคนที่อยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอลก็ตาม ๑๐ แต่ว่าชาวเลวีห่างเหินไปจากเราเมื่ออิสราเอลหลงหายไปจากเราและไปเชื่อในรูปเคารพ พวกเขาจะต้องรับโทษเพราะบาปของตนเอง ๑๑ และจะรับใช้ในที่พำนักของเรา ดูแลที่ประตูตำหนักและรับใช้ในตำหนัก พวกเขาจะฆ่าสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายและถวายเครื่องสักการะให้ประชาชน และจะยืนต่อหน้าประชาชนเป็นการรับใช้พวกเขา ๑๒ แต่เป็นเพราะเขาเหล่านั้นรับใช้ประชาชนต่อหน้ารูปเคารพ และทำให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลสะดุดใน

ความชั่ว ฉะนั้นเราได้ยกมือขึ้นปฏิญาณเกี่ยวกับพวกเขาว่า พวกเขาจะต้องรับโทษเพราะบาปของตนเอง พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๑๓ พวกเขาจะต้องไม่เข้ามาใกล้เราเพื่อรับใช้เราอย่างปุโรหิต หรือมาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ของเรา หรือสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด แต่พวกเขาจะต้องรับความอับอายกับการกระทำที่น่าชังของพวกเขาเอง ๑๔ แต่เราจะให้พวกเขาจัดการดูแลวิหาร รับใช้ในทุกเรื่องที่จำเป็นจะต้องทำในนั้น

กฎสำหรับปุโรหิต

๑๕ บรรดาปุโรหิตซึ่งเป็นชาวเลวีและเป็นผู้สืบเชื้อสายของศาโดก และจัดการดูแลที่พำนักของเราเมื่อประชาชนของอิสราเอลหลงหายไปจากเรา จะมาใกล้เราเพื่อรับใช้เรา และพวกเขาจะมายืน ณ เบื้องหน้าเราเพื่อถวายไขมันและเลือด พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๑๖ พวกเขาจะเข้ามาในที่พำนักของเรา และมาที่โต๊ะของเราเพื่อรับใช้เรา และจะปฏิบัติงานของเรา ๑๗ เมื่อพวกเขาเข้าทางประตูลานตำหนัก พวกเขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายผ้าป่าน จะต้องไม่สวมสิ่งใดที่มีขนสัตว์ขณะที่รับใช้ที่ประตูลานตำหนักหรือในตำหนัก ๑๘ และจะสวมผ้าป่านโพกศีรษะ และสวมเครื่องแต่งกายชั้นในผ้าป่าน จะต้องไม่สวมกายด้วยสิ่งใดที่ทำให้เหงื่อออก ๑๙ และเมื่อออกไปยังลานชั้นนอกที่ประชาชนอยู่ พวกเขาจะถอดเครื่องแต่งกายที่สวมในการปฏิบัติงาน และวางไว้ในห้องบริสุทธิ์ และสวมเสื้อผ้าตัวอื่น มิฉะนั้นความบริสุทธิ์จากเครื่องแต่งกายจะไปติดที่ประชาชน ๒๐ พวกเขาจะต้องไม่โกนศีรษะหรือปล่อยให้ผมยาว แต่จะต้องขลิบผมบนศีรษะ ๒๑ ปุโรหิตจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นเมื่อเข้ามาในลานตำหนัก ๒๒ จะไม่แต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่หย่าร้างแล้ว แต่จะเป็นพรหมจารีที่เป็นเชื้อสายของพงศ์พันธุ์อิสราเอล หรือเป็นหญิงม่ายของปุโรหิตที่ได้เสียชีวิตแล้ว ๒๓ พวกเขาจะสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งบริสุทธิ์และสิ่งไม่บริสุทธิ์ และจงให้พวกเขารู้จักจำแนกแยกแยะระหว่างสิ่งสะอาดและสิ่งที่เป็นมลทิน ๒๔ ในกรณีที่มีการโต้แย้ง พวกเขาจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินความ และตัดสินตามการตัดสินความของเรา จะรักษากฎบัญญัติและกฎเกณฑ์ในกฎเทศกาลทั้งสิ้นของเราที่กำหนดไว้ และจะต้องรักษาวันสะบาโตของเราให้บริสุทธิ์ ๒๕ เหล่าปุโรหิตจะต้องไม่ทำตัวให้เป็นมลทินด้วยการเข้าใกล้คนตาย อย่างไรก็ตาม ถ้าคนตายเป็นบิดา มารดา บุตรชาย บุตรหญิง พี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่เป็นโสด ก็ให้พวกเขาเป็นมลทินได้ ๒๖ หลังจากที่เขาหายจากการเป็นมลทินแล้ว เขาจะต้องรออีก 7 วัน ๒๗ และในวันที่เขาเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ ในลานตำหนัก เพื่อรับใช้ในสถานที่บริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนั้น

๒๘ มรดกของพวกเขาคือ เราเป็นมรดกของพวกเขา และพวกเจ้าจะต้องไม่ให้สิ่งใดแก่พวกเขาเป็นเจ้าของในอิสราเอล เราเป็นมรดกของพวกเขา ๒๙ พวกเขาจะรับประทานจากเครื่องธัญญบูชา เครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป และของถวายเพื่อไถ่โทษ ทุกสิ่งที่ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าในอิสราเอลจะเป็นของพวกเขาได้ ๓๐ ผลแรกชนิดดีที่สุดจากสิ่งที่เก็บเกี่ยวได้ ของถวายทุกชนิดของพวกเจ้าจะเป็นของบรรดาปุโรหิต เจ้าจะต้องมอบแป้งรุ่นแรกแก่บรรดาปุโรหิต เพื่อครัวเรือนของเจ้าจะได้รับพร ๓๑ บรรดาปุโรหิตจะต้องไม่รับประทานนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์ป่าขย้ำตาย

๔๕

พื้นที่บริสุทธิ์

๑ เมื่อพวกเจ้าได้รับส่วนแบ่งที่ดินเป็นมรดก เจ้าจงแบ่งส่วนหนึ่งถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นพื้นที่บริสุทธิ์ ได้ขนาดยาว 25,000 ศอก กว้าง 20,000 ศอก ทั่วพื้นที่จะเป็นที่บริสุทธิ์

๒ จากที่ดินดังกล่าว จงใช้ส่วนหนึ่งขนาด 500 ศอกรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสสำหรับสถานที่บริสุทธิ์
และมีบริเวณเปิดโล่งรอบๆ ขนาด 50 ศอกด้วย ๓ จากบริเวณที่วัดแล้วนี้ เจ้าจงวัดส่วนหนึ่ง
ให้ได้ขนาดยาว 25,000 ศอก กว้าง 10,000 ศอก ซึ่งที่พำนักคืออภิสุทธิสถานจะอยู่ในที่ส่วน
นี้ ๔ ส่วนนี้จะเป็นส่วนบริสุทธิ์ของแผ่นดิน สำหรับบรรดาปุโรหิต ซึ่งรับใช้ในที่พำนักและเข้า
ใกล้พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับใช้พระองค์ และจะเป็นที่สำหรับบ้านเรือนของพวกเขา และเป็น
สถานที่บริสุทธิ์สำหรับที่พำนัก ๕ พื้นที่อีกส่วนมีขนาดยาว 25,000 ศอก กว้าง 10,000 ศอก
จะเป็นของชาวเลวีซึ่งรับใช้ในตำหนัก เพื่อให้เขาเป็นเจ้าของที่ดินผืนนี้และอาศัยอยู่ในเมือง
๖ พวกเจ้าจะต้องมอบที่ดินให้แก่เมืองนั้นให้ได้ขนาดกว้าง 5,000 ศอก ยาว 25,000 ศอก
ซึ่งอยู่ชิดกับที่ซึ่งแบ่งให้เป็นพื้นที่บริสุทธิ์ ส่วนนี้จะเป็นของพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งปวง

ส่วนที่เป็นของผู้ยิ่งใหญ่

๗ ผู้ยิ่งใหญ่จะมีที่ดินขนาบทั้งสองข้างของพื้นที่บริสุทธิ์กับส่วนที่เป็นของเมือง พื้นที่ด้าน
ตะวันตกยื่นไปทางทิศตะวันตกและพื้นที่ด้านตะวันออกยื่นไปทางทิศตะวันออก ที่ปลาย
เขตพื้นที่ทั้งด้านเหนือและด้านใต้ของที่ดินทั้งสองผืนนี้ติดกับที่ดินของเผ่า ๘ ผู้ยิ่งใหญ่จะ
เป็นเจ้าของที่ดินผืนนี้ในอิสราเอล และบรรดาผู้ยิ่งใหญ่จะไม่กดขี่ข่มเหงประชาชนของเรา
อีกต่อไป แต่จะยอมให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลเป็นเจ้าของที่ดินตามส่วนแบ่งของแต่ละเผ่า

๙ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า โอ บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลเอ๋ย จงกำจัด
ความรุนแรงและการกดขี่ข่มเหง และปฏิบัติด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม จง
หยุดขับไล่ชนชาติของเรา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๑๐ พวกเจ้าจงใช้เครื่องวัดตวงที่เที่ยงตรง เอฟาห์ที่เที่ยงตรง* และบัทที่เที่ยงตรง†
๑๑ ทั้งเอฟาห์และบัทต้องเป็นการวัดตวงที่เหมือนกัน คือบัทตวงได้หนึ่งในสิบโฮเมอร์ และ
เอฟาห์ตวงได้หนึ่งในสิบโฮเมอร์ โฮเมอร์ต้องเป็นมาตรฐานของการวัดตวง ๑๒ น้ำหนัก 20
เก-ราห์เท่ากับ 1 เชเขล‡1 มินาหนักเท่ากับ 60 เชเขล
๑๓ ของถวายที่พวกเจ้าจะมอบคือ ข้าวสาลีหนึ่งในหกเอฟาห์ต่อ 1 โฮเมอร์ และข้าวบาเลย์
หนึ่งในหกเอฟาห์ต่อ 1 โฮเมอร์ ๑๔ สัดส่วนน้ำมันที่กำหนดไว้ จงวัดเป็นบัท หนึ่งในสิบบัทต่อ
1 โคร์§ (โคร์เหมือนเครื่องตวงโฮเมอร์คือมี 10 บัท) ๑๕ และแกะ 1 ตัวต่อ 200 ตัวจากฝูงที่
อยู่ในทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มของอิสราเอล สิ่งเหล่านี้จะใช้เป็นเครื่องธัญญบูชา สัตว์ที่ใช้เผาเป็น
ของถวาย และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เพื่อทำพิธีชดใช้บาปให้แก่ประชาชน พระผู้
เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น ๑๖ ประชาชนทั้งปวงในแผ่นดินจำเป็นต้องมอบของถวาย
นี้แก่ผู้ยิ่งใหญ่ในอิสราเอล ๑๗ ผู้ยิ่งใหญ่นี้มีหน้าที่จัดหาสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย เครื่อง
ธัญญบูชา และเครื่องดื่มบูชาในงานเทศกาล ในวันข้างขึ้น และวันสะบาโต งานเทศกาล
ทั้งสิ้นที่กำหนดไว้ของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เขาจะต้องจัดหาเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป
เครื่องธัญญบูชา สัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย และของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เพื่อทำพิธี
ชดใช้บาปให้แก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล

๑๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ในวันแรกของเดือนแรก เจ้าจงเอาโคหนุ่ม
ปราศจากตำหนิจากฝูงมา เพื่อทำที่พำนักให้บริสุทธิ์ ๑๙ ปุโรหิตจะเอาเลือดจากเครื่องสักกา
ระเพื่อลบล้างบาปป้ายวงกบประตูตำหนัก ป้ายทั้งสี่มุมของสันตอนบนของแท่นบูชา และ
เสาประตูของลานตำหนัก ๒๐ และในวันที่เจ็ดของเดือนเดียวกัน เจ้าจงทำด้วยวิธีเดียวกัน
ให้กับคนที่กระทำบาปโดยไม่ตั้งใจหรือรู้เท่าไม่ถึงการ พวกเจ้าจงทำพิธีลบล้างมลทินให้กับ
ตำหนัก

---

* **๔๕๑๐** เอฟาห์ เป็นหน่วยตวงของแห้ง 1 เอฟาห์ มีปริมาณ 22 ลิตร † **๔๕๑๐** บัท เป็นหน่วยตวงของเหลว 1 บัท
มีปริมาณ 22 ลิตร ‡ **๔๕๑๒** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม § **๔๕๑๔** 1 โคร์ มีประมาณ 220 ลิตร

๒๑ ในวันที่สิบสี่ของเดือนแรก เจ้าจงฉลองเทศกาลปัสกา และเจ้าจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อในระยะ 7 วัน ๒๒ ในวันนั้น ผู้ยิ่งใหญ่จะจัดหาโคหนุ่มเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาปให้แก่ตนเองและให้แก่ประชาชนทั้งปวงในแผ่นดิน ๒๓ และทุกวันในระหว่าง 7 วันของเทศกาล เขาจะต้องจัดหาโคและแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิอย่างละ 7 ตัวเพื่อเป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า และแพะตัวผู้เป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป ๒๔ เขาจะต้องจัดหาเครื่องธัญญบูชาจำนวน 1 เอฟาห์ต่อโคหนุ่มแต่ละตัว และ 1 เอฟาห์ต่อแกะตัวผู้แต่ละตัว พร้อมกับน้ำมัน 1 ฮิน*ต่อ 1 เอฟาห์

๒๕ ในวันที่สิบห้าของเดือนเจ็ด ตลอด 7 วันของเทศกาล เขาจะต้องจัดหาสิ่งเดียวกันสำหรับเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป สัตว์ที่เผาเป็นของถวาย เครื่องธัญญบูชา และน้ำมัน

๔๖

ผู้ยิ่งใหญ่และเทศกาลต่างๆ

๑ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า ประตูลานตำหนักที่หันไปทางตะวันออกให้ปิดไว้ระหว่างวันทำงานตลอดทั้งหกวัน แต่ให้เปิดในวันสะบาโตและวันข้างขึ้น ๒ ผู้ยิ่งใหญ่จะเข้ามาทางมุขประตูจากด้านนอก และยืนข้างเสาประตู บรรดาปุโรหิตจะต้องมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย และมอบของถวายเพื่อสามัคคีธรรมเป็นเครื่องสักการะของเขา เขาจะต้องนมัสการที่ธรณีประตูทางเข้า แล้วจึงออกไป แต่ไม่ปิดประตูจนกว่าจะถึงเวลาเย็น ๓ ประชาชนของแผ่นดินจะก้มนมัสการที่ทางเข้าประตูนั้น ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า ในวันสะบาโตและวันข้างขึ้น ๔ สัตว์ที่จะใช้เผาเป็นของถวายซึ่งผู้ยิ่งใหญ่ถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าในวันสะบาโตต้องเป็นลูกแกะปราศจากตำหนิ 6 ตัว และแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิ 1 ตัว ๕ จงใช้เครื่องธัญญบูชา 1 เอฟาห์คู่กับแกะตัวผู้ และเครื่องธัญญบูชาที่คู่กับลูกแกะจะต้องมอบให้มากเท่าที่เขาสามารถจะมอบให้ได้ พร้อมกับน้ำมัน 1 ฮินต่อ 1 เอฟาห์ ๖ ในวันข้างขึ้น เขาจะต้องถวายโคหนุ่มจากฝูง 1 ตัว ลูกแกะ 6 ตัว และแกะตัวผู้ 1 ตัว ซึ่งทุกตัวจะต้องปราศจากตำหนิ ๗ เขาจะต้องจัดหาเครื่องธัญญบูชา 1 เอฟาห์คู่กับโค และ 1 เอฟาห์คู่กับแกะตัวผู้ และคู่กับลูกแกะจะต้องมอบให้มากเท่าที่เขาสามารถจะมอบให้ได้ พร้อมกับน้ำมัน 1 ฮินต่อ 1 เอฟาห์ ๘ เมื่อผู้ยิ่งใหญ่เข้ามา เขาจะต้องเข้าทางมุขประตู และจะออกไปทางเดียวกัน

๙ เมื่อประชาชนของแผ่นดินมาอยู่ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าในวันเทศกาลที่กำหนดไว้ ผู้ที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมัสการจะต้องออกไปทางประตูใต้ และผู้ที่เข้ามาทางใต้จะต้องออกไปทางประตูเหนือ จะต้องไม่ให้ผู้ใดกลับออกไปทางประตูเดียวกับที่เขาเข้ามา แต่ละคนจะออกไปทางประตูที่อยู่เบื้องหน้าเขา ๑๐ เมื่อพวกเขาเข้ามา ผู้ยิ่งใหญ่จะเข้ามากับพวกเขา และเมื่อพวกเขาออกไป ผู้ยิ่งใหญ่ก็จะออกไป

๑๑ ในงานเทศกาลและเทศกาลที่กำหนดไว้ เครื่องธัญญบูชา 1 เอฟาห์คู่กับโค และ 1 เอฟาห์คู่กับแกะตัวผู้ และคู่กับลูกแกะจะต้องมอบให้มากเท่าที่เขาสามารถจะมอบให้ได้ พร้อมกับน้ำมัน 1 ฮินต่อ 1 เอฟาห์ ๑๒ เมื่อผู้ยิ่งใหญ่จัดหาเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ที่เผาเป็นของถวายหรือของถวายเพื่อสามัคคีธรรม เป็นเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจแด่พระผู้เป็นเจ้า ประตูที่หันไปทางตะวันออกจะต้องเปิดให้เขา และเขาจะมอบสัตว์ที่เผาเป็นของถวายหรือของถวายเพื่อสามัคคีธรรม อย่างที่เขามอบในวันสะบาโต เขาจะออกไป และหลังจากที่เขาออกไปแล้ว ก็จะต้องปิดประตู

---

* **๔๕๒๔** ประมาณ 4 ลิตร

๑๓ เจ้าจะต้องจัดหาลูกแกะ 1 ตัวปราศจากตำหนิอายุ 1 ปีสำหรับสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย
แด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นประจำวัน เจ้าจะต้องจัดหาทุกๆ เช้า ๑๔ และเจ้าจะต้องจัดหาเครื่องธัญ
ญบูชาหนึ่งในหกเอฟาห์ และน้ำมันหนึ่งในสามฮินเพื่อทำให้แป้งชุ่มควบคู่กันไปด้วยทุกๆ
เช้า เป็นเครื่องธัญญบูชาแด่พระผู้เป็นเจ้า จงถือเป็นกฎเกณฑ์ตลอดไป ๑๕ จงจัดหาลูกแกะ
เครื่องธัญญบูชา และน้ำมันดังกล่าวทุกๆ เช้า เป็นสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวายเป็นประจำ
๑๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า ถ้าผู้ยิ่งใหญ่มอบที่ดินให้แก่บรรดาบุตรของเขาเป็นมรดก
ที่ดินนั้นก็จะเป็นของบุตร คือพวกเขารับมรดกที่ดิน ๑๗ แต่ถ้าเขามอบมรดกที่ดินให้แก่ผู้รับ
ใช้คนใดคนหนึ่ง ที่ดินก็จะเป็นของเขาจนถึงปีแห่งอิสรภาพ* และที่ดินก็จะถูกมอบคืนให้แก่
ผู้ยิ่งใหญ่ มรดกต้องเป็นของบรรดาบุตรของเขาเท่านั้น ๑๘ ผู้ยิ่งใหญ่จะต้องไม่ยึดมรดกของ
ประชาชนและขับไล่พวกเขาออกไปจากที่ดินของพวกเขา เขาจะต้องมอบมรดกซึ่งเป็นทีดิ
นของเขาเองแก่บรรดาบุตรของตน เพื่อไม่ให้ผู้ใดในบรรดาชนชาติของเรากระเจิดกระเจิง
ออกไปจากที่ดินของพวกเขา

ที่สำหรับต้มของถวาย

๑๙ แล้วท่านนำข้าพเจ้าผ่านทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู ไปยังตึกที่ด้านเหนือของห้องบริสุทธิ
์ของบรรดาปุโรหิต ดูเถิด ที่นั่นมีที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ปลายสุดทางตะวันตก ๒๐ ท่านพูดกับ
ข้าพเจ้าดังนี้ว่า นี่เป็นทีซึ่งบรรดาปุโรหิตจะต้มของถวายเพื่อไถ่โทษและเครื่องสักการะ
เพื่อลบล้างบาป และเป็นทีพวกเขาจะอบเครื่องธัญญบูชา เพื่อไม่ให้นำออกไปยังลานชั้น
นอก เพื่อไม่ให้ความบริสุทธิ์ไปสัมผัสประชาชน
๒๑ แล้วท่านพาข้าพเจ้าออกไปยังลานชั้นนอก และนำข้าพเจ้าไปที่ 4 มุมของลาน ดูเถิด
แต่ละมุมมีลานอื่นอีก ๒๒ แต่ละมุมของลานมีลานเล็ก ยาว 40 ศอก กว้าง 30 ศอก ขนาด
เท่ากันทั้งสี่มุม ๒๓ ภายในรอบลานของแต่ละมุมเป็นเชิงอิฐที่ก่อขึ้นโดยรอบ และมีเตาไฟ
ที่ด้านล่างเชิง ๒๔ แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า นี่เป็นครัวสำหรับผู้ที่รับใช้ในพระวิหาร
เพื่อต้มของสักการะของประชาชน

๔๗

น้ำไหลจากพระตำหนัก

๑ แล้วท่านพาข้าพเจ้ากลับไปที่ประตูพระตำหนัก ดูเถิด น้ำกำลังไหลออกจากใต้ธรณี
ประตูพระตำหนักสู่ด้านตะวันออก (พระตำหนักหันไปทางตะวันออก น้ำนั้นไหลลงมาจาก
ใต้ธรณีประตูทางซ้ายสุด คือทางใต้ของแท่นบูชา ๒ และท่านพาข้าพเจ้าออกไปทางประตู
เหนือ และนำข้าพเจ้าไปข้างนอก ไปยังประตูนอกที่หันไปทางตะวันออก ดูเถิด น้ำกำลังหยด
ออกมาที่ด้านใต้
๓ ชายผู้นั้นเดินต่อไปทางตะวันออก มือถือไม้วัด ท่านวัดระยะได้ 1,000 ศอก และนำ
ข้าพเจ้าลุยน้ำซึ่งลึกระดับข้อเท้า ๔ และท่านวัดอีก 1,000 ศอก และนำข้าพเจ้าลุยน้ำซึ่งลึก
ระดับเข่า ท่านวัดอีก 1,000 ศอก และนำข้าพเจ้าลุยน้ำซึ่งลึกระดับเอว ๕ ท่านวัดอีก 1,000
ศอก และเห็นว่าเป็นแม่น้ำซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถลุยได้ เพราะน้ำขึ้นแล้ว มันลึกพอที่จะว่าย
น้ำได้ แต่เป็นแม่น้ำที่ไม่สามารถลุยผ่านได้ ๖ ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า บุตรมนุษย์เอ๋ย ท่าน
เห็นแล้วหรือยัง
แล้วท่านนำข้าพเจ้ากลับไปยังฝั่งแม่น้ำ ๗ เมื่อข้าพเจ้ากลับไปที่นั่น ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้
จำนวนมากบนสองฟากฝั่งของแม่น้ำ ๘ ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า น้ำนี้ไหลไปสู่เขตแดนด้าน

---

* **๔๖๑๗** คือปีแห่งการฉลองครบรอบ 50 ปี ทุกๆ 50 ปี ชาวอิสราเอลต้องปล่อยทาสชาวอิสราเอลให้เป็นอิสระ
และประชาชนคืนที่ดินให้แก่ครอบครัวอิสราเอลที่เป็นเจ้าของเดิม ฉบับเลวีนิติ 25:8-55

ตะวันออก และลงไปยังอาราบาห์ แล้วไหลลงสู่ทะเล* เมื่อน้ำไหลลงสู่ทะเล น้ำก็กลายเป็นน้ำสะอาด ๙ และน้ำไหลไปที่ใดก็ตาม สิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่แหวกว่ายเป็นฝูงๆ จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีปลามากมาย เพราะน้ำนี้ไหลไปที่นั่นและทำน้ำทะเลให้สะอาด ฉะนั้นแม่น้ำไหลไปที่ใด ทุกสิ่งจะมีชีวิตอยู่ได้ ๑๐ ชาวประมงจะยืนอยู่ข้างทะเล จากเอนเกดี†ถึงเอนเอกลาอิม‡จะเป็นที่สำหรับทอดแห จะมีปลาหลากชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่§ ๑๑ แต่บึงและหนองน้ำจะไม่เป็นน้ำจืด แต่จะถูกปล่อยให้เป็นแหล่งเกลือ ๑๒ และบนฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟากจะมีต้นไม้ทุกชนิดขึ้นอยู่ ซึ่งใบจะไม่เหี่ยวแห้ง และผลจะไม่ร่วงหล่น แต่จะให้ผลใหม่สดทุกเดือน เพราะมีน้ำรดซึ่งจะไหลลงมาจากที่พำนัก ผลจากต้นเหล่านี้จะเป็นอาหาร และมีใบไว้สำหรับการเยียวยา□*

แบ่งเขตพื้นที่

๑๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า □นี่เป็นเขตกั้นพรมแดนที่เจ้าจะแบ่งพื้นที่ให้เป็นมรดกแก่ 12 เผ่าของอิสราเอล โยเซฟจะได้ 2 ส่วน ๑๔ และเจ้าจงแบ่งสิ่งที่เราได้สัญญาด้วยการยกมือขึ้นให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เท่าๆ กัน แผ่นดินนี้จะเป็นมรดกตกอยู่กับพวกเจ้า

๑๕ นี่จะเป็นเขตแดน ที่ด้านเหนือ จะเริ่มจากทะเลใหญ่ไปทางเฮทโลน ถึงเลโบฮามัท และต่อไปจนถึงเศดัด ๑๖ เบโรธาห์ สิบราอิม (ซึ่งอยู่ตรงชายแดนระหว่างดามัสกัสและฮามัท□ ไปไกลถึงฮาเซอร์ฮัททิโคน ซึ่งอยู่ตรงชายแดนของฮัฟราน ๑๗ เขตแดนจะเริ่มจากทะเลถึงฮาซาร์เอนานซึ่งอยู่ตรงชายแดนเหนือของดามัสกัส มีชายแดนของฮามัททางด้านเหนือ นี่เป็นเขตแดนด้านเหนือ

๑๘ ที่ด้านตะวันออก เขตแดนจะเริ่มระหว่างฮัฟรานและดามัสกัส ไปตามแม่น้ำจอร์แดนระหว่างกิเลอาดและแผ่นดินของอิสราเอล ไปจนถึงทะเลทางตะวันออก ไกลไปจนถึงทามาร์ นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันออก

๑๙ ที่ด้านใต้ เขตแดนจะเริ่มจากทามาร์ไปจนถึงแหล่งน้ำเมรีบาห์-คาเดช และจากที่นั่นไปตามธารน้ำของอียิปต์ถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขตแดนด้านใต้

๒๐ ที่ด้านตะวันตก ทะเลใหญ่จะเป็นเขตแดนถึงจุดที่อยู่ตรงข้ามเลโบฮามัท นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันตก

๒๑ ดังนั้นจงแบ่งแผ่นดินนี้ในหมู่พวกเจ้าตามเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล ๒๒ พวกเจ้าจงแบ่งส่วนที่ดินเป็นมรดกสำหรับพวกเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่และมีลูกหลานท่ามกลางพวกเจ้า และพวกเจ้าจงนับว่า พวกเขาเป็นลูกหลานชาวอิสราเอลโดยกำเนิด พวกเขาจะต้องได้รับส่วนแบ่งเป็นมรดกร่วมกับพวกเจ้าในเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล ๒๓ คนต่างด้าวจะอาศัยอยู่ในเผ่าใดก็ตาม เจ้าก็จะต้องยกมรดกที่เป็นของเขาให้เขาไป□ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

๔๘

๑ □นี่เป็นเผ่าตามลำดับชื่อ ชายแดนที่ด้านเหนือ ดานจะได้รับ 1 ส่วน เขตแดนไปทางเฮทโลนถึงเลโบฮามัท ไปจนถึงฮาซาร์เอนาน (ซึ่งอยู่ที่ชายแดนทางเหนือของดามัสกัสชิดกับฮามัท□ อาณาเขตของดานคลุมจากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๒ อาเชอร์จะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของดาน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๓ นัฟทาลีจะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของอาเชอร์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๔ มนัสเสห์จะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของนัฟทาลี จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๕ เอฟราอิมจะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของมนัสเสห์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๖ รูเบนจะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของเอฟราอิม จากด้าน

---

* **๔๗□๘** คือทะเลตาย † **๔๗□๑๐** โยชูวา 15:62; 1 ซามูเอล 23:29; 24:1; 2 พงศาวดาร 20:2; เพลงซาโลมอน 1:14 ‡ **๔๗□๑๐** สถานที่ทั้งสองแห่งเป็นบ่อน้ำพุใกล้ทะเลตาย § **๔๗□๑๐** คือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน * **๔๗□๑๒** วิวรณ์ 22:2

ตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๗ ยูดาห์จะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของรูเบน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก

๘ ชายเขตติดกับอาณาเขตของยูดาห์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก จะเป็นส่วนซึ่งเจ้าจะต้องแยกเก็บไว้ มีความกว้าง 25,000 ศอก และความยาวเท่ากับส่วนแบ่ง 1 ส่วนที่เป็นของเผ่าใดเผ่าหนึ่ง คือจากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก จะมีที่พำนักอยู่ตรงกลาง ๙ ส่วนแบ่งที่พวกเจ้าแยกเก็บไว้สำหรับพระผู้เป็นเจ้าจะมีความยาว 25,000 ศอก และกว้าง 20,000 ศอก ๑๐ ส่วนแบ่งนี้จะเป็นส่วนบริสุทธิ์สำหรับบรรดาปุโรหิต จะมีความยาว 25,000 ศอกที่ด้านเหนือ ความกว้าง 10,000 ศอกที่ด้านตะวันตก 10,000 ศอกที่ด้านตะวันออก และ 25,000 ศอกที่ด้านใต้ จะมีที่พำนักของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ตรงกลาง ๑๑ ส่วนแบ่งนี้สำหรับบรรดาปุโรหิตที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เป็นบรรดาบุตรของศาโดก ซึ่งรับใช้เราด้วยความภักดี และไม่ได้หลงผิดอย่างที่ชาวเลวีหลงผิดไปเมื่อชาวอิสราเอลหลงผิด ๑๒ ส่วนนี้จะเป็นส่วนพิเศษสำหรับพวกเขาจากส่วนบริสุทธิ์ของแผ่นดิน เป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดส่วนหนึ่งซึ่งชายเขตติดกับอาณาเขตของชาวเลวี ๑๓ ส่วนแบ่งที่ชิดกับอาณาเขตของบรรดาปุโรหิต ชาวเลวีจะมีส่วนแบ่งที่ยาว 25,000 ศอก กว้าง 10,000 ศอก รวมความยาวทั้งสิ้น 25,000 ศอก กว้าง 10,000 ศอก ๑๔ พวกเขาจะต้องไม่ขายหรือแลกเปลี่ยนพื้นที เป็นส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดิน เพราะส่วนนี้บริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า

๑๕ ส่วนที่เหลือกว้าง 5,000 ศอก ยาว 25,000 ศอก จะเป็นส่วนสาธารณะของเมือง ให้เป็นทีอยู่อาศัยและเป็นทุ่งโล่ง จะมีเมืองซึ่งอยู่ตรงกลาง ๑๖ มีขนาดดังนี้คือ ด้านเหนือ 4,500 ศอก ด้านใต้ 4,500 ด้านตะวันออก 4,500 และด้านตะวันตก 4,500 ศอก ๑๗ ทุ่งโล่งสำหรับเมืองจะเป็น 250 ศอกทางด้านเหนือ 250 ทางด้านใต้ 250 ทางด้านตะวันออก และ 250 ศอกทางด้านตะวันตก ๑๘ ส่วนที่เหลือซึ่งชิดกับส่วนบริสุทธิ์จะเป็น 10,000 ศอกที่ด้านตะวันออก และ 10,000 ศอกที่ด้านตะวันตก ซึ่งจะอยู่ชิดกับส่วนบริสุทธิ์ พืชผลจะเป็นอาหารสำหรับคนงานในเมืองนั้น ๑๙ และบรรดาคนงานในเมืองซึ่งมาจากทุกเผ่าของอิสราเอลจะเป็นคนไถพื้นทีนั้น ๒๐ ส่วนทั้งหมดที่เจ้าจะแยกเก็บไว้จะเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาด 25,000 ศอก ซึ่งเป็นส่วนบริสุทธิ์รวมกับส่วนของเมือง

๒๑ ส่วนที่เหลือทั้งสองข้างของส่วนบริสุทธิ์และส่วนของเมืองจะเป็นของผู้ยิ่งใหญ่ แต่ละข้างมีเนื้อที่ 25,000 ศอกถัดจากส่วนบริสุทธิ์ไปทางชายเขตตะวันออก ส่วนด้านตะวันตกมีเนื้อที่ 25,000 ศอกยื่นไปทางชายเขตตะวันตก ซึ่งขนานกับส่วนของเผ่าต่างๆ พื้นที่นี้เป็นของผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนบริสุทธิ์กับที่พำนักของตำหนักจะอยู่ตรงกลาง ๒๒ ดังนั้น ที่ดินของชาวเลวีและที่ดินของเมืองจะอยู่ตรงกลางของบริเวณที่เป็นของผู้ยิ่งใหญ่ บริเวณของผู้ยิ่งใหญ่จะอยู่ระหว่างชายเขตของยูดาห์และชายเขตของเบนยามิน

๒๓ เผ่าอื่นๆ ที่เหลือคือ เบนยามินจะได้รับ 1 ส่วน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๒๔ สิเมโอนจะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของเบนยามิน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๒๕ อิสสาคาร์จะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของสิเมโอน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๒๖ เศบูลุนจะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของอิสสาคาร์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๒๗ กาดจะได้รับ 1 ส่วน ชายเขตติดกับอาณาเขตของเศบูลุน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ๒๘ เขตแดนติดกับอาณาเขตของกาดทางด้านใต้ เขตแดนจะเริ่มจากทามาร์ไปจนถึงแหล่งน้ำเมรีบาห์-คาเดช และจากที่นั่นไปตามธารน้ำของอียิปต์ถึงทะเลใหญ่ ๒๙ พวกเจ้าจงแบ่งส่วนที่ดินเป็นมรดกให้แก่เผ่าต่างๆ ของอิสราเอล และส่วนแบ่งเหล่านี้จะเป็นของพวกเขา พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนั้น

ประตูเมือง

๓๐ □ทางออกของเมืองเริ่มที่ด้านเหนือ วัดได้ความยาว 4,500 ศอก ๓๑ ตั้งชื่อประตูเมือง
ตามเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล ที่ด้านเหนือมี 3 ประตูคือ ประตูรูเบน ประตูยูดาห์ และประตู
เลวี ๓๒ ที่ด้านตะวันออก วัดได้ความยาว 4,500 ศอก มี 3 ประตูคือ ประตูโยเซฟ ประตูเบน
ยามิน และประตูดาน ๓๓ ที่ด้านใต้ วัดได้ความยาว 4,500 ศอก มี 3 ประตูคือ ประตูสิเม
โอน ประตูอิสสาคาร์ และประตูเศบูลุน ๓๔ ที่ด้านตะวันตก วัดได้ความยาว 4,500 ศอก มี 3
ประตูคือ ประตูกาด ประตูอาเชอร์ และประตูนัฟทาลี ๓๕ เนื้อที่โดยรอบเมืองจะเป็น 18,000
ศอก และตั้งแต่นั้นไปเมืองนี้จะมีชื่อว่า □พระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่นั่น□ □

ดาเนียล

ดาเนียลถูกนำไปยังบาบิโลน

๑ ในปีที่สามของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์* กษัตริย์แห่งบาบิโลน
มายังเยรูซาเล็ม และใช้กำลังล้อมเมืองไว้ ๒ พระผู้เป็นเจ้ามอบเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยู
ดาห์ไว้ในมือของท่าน ท่านได้ริบเครื่องใช้ของพระตำหนักของพระเจ้า นำไปไว้ในตำหนัก
ของเทพเจ้าของท่านในดินแดนชินาร์ และเก็บเครื่องใช้เหล่านั้นในกองคลังของเทพเจ้า
ของท่าน ๓ แล้วกษัตริย์ก็บัญชาอัชเปนัสหัวหน้าขันที ให้คัดเลือกชาวอิสราเอลบางคนจาก
ราชวงศ์และจากครอบครัวตระกูลสูงศักดิ์ ๔ เป็นชายหนุ่มที่มีร่างกายสมบูรณ์ครบถ้วนและ
รูปงาม พร้อมด้วยสติปัญญาและความรู้ สามารถเรียนรู้เร็ว เหมาะที่จะรับใช้ในราชวัง และ
ให้พวกเขาเรียนการเขียนและพูดภาษาของชาวเคลเดีย† ๕ กษัตริย์ให้คนจัดอาหารส่วน
หนึ่งของกษัตริย์ และเหล้าองุ่นที่ท่านดื่ม แก่คนเหล่านั้นเป็นประจำทุกวันด้วย พวกเขาจะ
ต้องได้รับการศึกษาเป็นเวลา 3 ปี หลังจากนั้นก็ให้มาเข้าเฝ้า ๖ ในบรรดาชายเหล่านั้นมี ดา
เนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล อาซาริยาห์จากเผ่ายูดาห์ ๗ หัวหน้าขันทีตั้งชื่อพวกเขาใหม่ตาม
นี้คือ เบลเทชัสซาร์แทนชื่อดาเนียล ชัดรัคแทนชื่อฮานันยาห์ เมชาคแทนชื่อมิชาเอล อา
เบดเนโกแทนชื่ออาซาริยาห์

ความภักดีของดาเนียล

๘ ดาเนียลได้ตั้งใจไว้แน่วแน่ว่า จะไม่ทำให้ตนมีมลทินจากอาหารหรือเหล้าองุ่นของกษั
ตริย์ ท่านจึงขอร้องหัวหน้าขันทีที่จะไม่ทำให้ท่านแปดเปื้อนด้วยมลทินเรื่องอาหาร ๙ และ
พระเจ้าทำให้ดาเนียลเป็นที่โปรดปรานของหัวหน้าขันที ๑๐ หัวหน้าขันทีพูดกับดาเนียลว่า
□เราเกรงกลัวกษัตริย์ผู้เป็นนายของเรา กษัตริย์ได้สั่งให้จัดอาหารและเครื่องดื่มสำหรับท
่าน ถ้าหากกษัตริย์เห็นว่า พวกท่านมีสุขภาพทรุดโทรมกว่าชายหนุ่มคนอื่นที่มีอายุคราว
เดียวกัน ก็อาจจะทำให้ศีรษะของเราหลุดจากบ่าก็เป็นได้□ ๑๑ ดาเนียลตอบผู้ควบคุมที่
หัวหน้าขันทีได้สั่งมาให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ ๑๒ ว่า □โปรด
ทดสอบพวกเรา 10 วันเถิด ให้ผักและน้ำแก่พวกเรา ๑๓ จากนั้นท่านจะได้สังเกตดูสุขภาพ
ของพวกเราและเปรียบกับสุขภาพของชายหนุ่มที่รับประทานอาหารของกษัตริย์ แล้วท่าน
ค่อยตัดสินใจอีกทีตามที่ท่านเห็น□ ๑๔ เขาก็ตกลงและทดสอบพวกเขา 10 วัน ๑๕ หลังจาก
10 วัน สุขภาพของพวกเขาทั้งดีและแข็งแรงกว่าชายหนุ่มทุกคนที่รับประทานอาหารขอ
งกษัตริย์ ๑๖ ดังนั้นผู้ควบคุมจึงเอาอาหารและเครื่องดื่มของกษัตริย์ไป และให้ผักแก่พวก
เขาแทน

๑๗ พระเจ้ามอบความรู้และความสามารถในการหยั่งรู้เรื่องการอ่านเขียนและสติปัญญา
ให้แก่ชายหนุ่มทั้งสี่ และดาเนียลมีความเข้าใจในภาพนิมิตและความฝัน ๑๘ เมื่อครบ
กำหนด 3 ปี กษัตริย์บัญชาให้นำบรรดาชายหนุ่มมา หัวหน้าขันทีจึงพาพวกเขามาเข้าเฝ้า
เนบูคัดเนสซาร์ ๑๙ กษัตริย์พูดกับทุกคน และปรากฏว่า ไม่มีใครสักคนที่เป็นเหมือนดาเนี
ยล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ ดังนั้นทั้ง 4 คนจึงอยู่รับใช้กษัตริย์ ๒๐ ทุกเรื่องที่
กษัตริย์ปรึกษาพวกเขาซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องใช้สติปัญญาและความเข้าใจนั้น กษัตริย์พบว่า
พวกเขาเก่งกว่าผู้ที่เล่นวิทยาคมและผู้เสกคาถา ที่มีทั่วไปในอาณาจักรของท่านถึงสิบเท่า
๒๑ ดาเนียลอยู่ที่ราชวังจนถึงปีแรกของกษัตริย์ไซรัส

---

* **๑□๑** ครองราชย์ระหว่าง 562-604 ปีก่อน ค□ศ□ † **๑□๔** ในที่นี้หมายถึงชาวบาบิโลน

๒

เนบูคัดเนสซาร์ฝัน

๑ ในปีที่สองของการครองราชย์ เนบูคัดเนสซาร์ฝันไป จิตใจของท่านก็หดหู่เป็นทุกข์จน
นอนไม่หลับ ๒ กษัตริย์จึงเรียกพวกที่เล่นวิทยาคมและเสกคาถา รวมทั้งพวกที่ใช้เวทมนตร์
และคนเคลเดีย* เพื่อมาแก้ฝันให้ท่าน คนเหล่านั้นจึงมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ๓ กษัตริย์กล่าวกับ
พวกเขาว่า “เราฝันซึ่งทำให้จิตใจของเราหดหู่เป็นทุกข์ จึงอยากจะเข้าใจความหมาย” ๔
โหราจารย์ตอบกษัตริย์เป็นภาษาอาราเมคว่า “โอ กษัตริย์ ขอให้กษัตริย์มีชีวิตยิ่งยืนนาน
เถิด โปรดบอกพวกเราที่เป็นผู้รับใช้ของท่านเถิดว่า ท่านฝันอะไร และพวกเราจะแก้ฝัน
ให้ท่าน” ๕ กษัตริย์ตอบโหราจารย์ว่า “เราได้ตัดสินใจอย่างนี้คือ ถ้าพวกเจ้าไม่บอกเรื่อง
ที่เราฝัน และแก้ฝันให้เรา พวกเจ้าจะถูกตัดเป็นท่อนๆ และบ้านเรือนของพวกเจ้าก็จะ
ถูกพังทลายลง ๖ แต่ถ้าหากว่าพวกเจ้าบอกเรื่องที่เราฝัน และแก้ฝันให้เราได้ เราจะให้
ของกำนัลและรางวัล อีกทั้งเกียรติยศแก่พวกเจ้า ฉะนั้นจงบอกเรื่องที่เราฝัน และแก้ฝัน
ให้เราด้วย” ๗ เขาเหล่านั้นตอบเป็นครั้งที่สองว่า “ถ้าหากว่ากษัตริย์จะเล่าเรื่องที่ฝันให้
ผู้รับใช้ทราบ แล้วพวกเราจะแก้ฝันให้” ๘ กษัตริย์ตอบว่า “เราแน่ใจว่า พวกเจ้ากำลังถ่วง
เวลาเพราะรู้การตัดสินใจของเราแล้วว่า ๙ ถ้าพวกเจ้าไม่บอกเรื่องที่เราฝัน เจ้าจะต้องรับ
โทษสถานเดียว พวกเจ้าร่วมกันหลอกลวงและพูดเท็จกับเรา โดยหวังว่าจะเปลี่ยนแปลง
สถานการณ์ได้ ฉะนั้น จงบอกเราว่าเราฝันอะไร และเราก็จะรู้ว่าพวกเจ้าสามารถแก้ฝันให้
เราได้” ๑๐ โหราจารย์ตอบกษัตริย์ว่า “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดในโลกที่สามารถทำตามคำสั่งของกษัตริย์ได้ เพราะว่าไม่มีกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจท่านใดที่ออกคำสั่งให้คนทีเล่นวิทยาคม
ผู้เสกคาถา และโหราจารย์ทำเช่นนี้ ๑๑ สิ่งที่กษัตริย์ถามเป็นเรื่องยากเกินไป และไม่มีผู้ใด
ที่สามารถทำตามความต้องการของกษัตริย์ได้ ยกเว้นบรรดาเทพเจ้าเท่านั้น ซึ่งก็ไม่ได้อยู่
ท่ามกลางมวลมนุษย์”

๑๒ เพราะเหตุนี้ กษัตริย์จึงโกรธกริ้วมาก และได้สั่งให้ประหารบรรดาผู้เรืองปัญญาของ
บาบิโลนเหล่านั้นทุกคน ๑๓ ดังนั้น มีกฤษฎีกาสั่งให้ประหารผู้เรืองปัญญาทุกคน และให้
ไปตามดาเนียลกับเพื่อนของท่านมาเพื่อจะประหารด้วย ๑๔ ดาเนียลตอบอาริโอคหัวหน้า
องครักษ์ที่ได้ออกไปประหารบรรดาผู้เรืองปัญญาของบาบิโลนด้วยความเฉลียวฉลาดและ
ปฏิภาณ ๑๕ ท่านถามอาริโอคหัวหน้าองครักษ์ว่า “ทำไมกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงรุนแรงเช่น
นี้” อาริโอคจึงเล่าเรื่องให้ดาเนียลฟัง ๑๖ ดาเนียลไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอเวลาสำหรับการ
แก้ฝันให้กษัตริย์

พระเจ้าเผยเรื่องที่เนบูคัดเนสซาร์ฝัน

๑๗ แล้วดาเนียลก็กลับไปบ้านของท่าน และเล่าเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริ
ยาห์ ผู้เป็นเพื่อนของท่าน ๑๘ และบอกพวกเขาให้ขอความเมตตาจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและเพื่อนของท่านจะไม่ถูกประหารไปด้วยกับบรรดาผู้เรือง
ปัญญาของบาบิโลน ๑๙ แล้วจากนั้น ความลึกลับก็ถูกเผยแก่ดาเนียลในภาพนิมิตในคืนนั้น
เอง และดาเนียลสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ๒๐ ดาเนียลพูดว่า

“สรรเสริญพระนามของพระเจ้าตราบชั่วนิรันดร์กาล
พระองค์กอปรด้วยพระปัญญาและอานุภาพ
๒๑ พระองค์เปลี่ยนกาลเวลาและฤดูกาล
พระองค์ปลดกษัตริย์และแต่งตั้งกษัตริย์
พระองค์มอบสติปัญญาแก่ผู้เรืองปัญญา
และมอบความรู้แก่ผู้หยั่งรู้

* ๒๒ เป็นชื่อที่ใช้เรียกโหราจารย์ในสมัยนั้น

๒๒ พระองค์เผยสิ่งที่ล้ำลึกและลึกลับ
พระองค์ทราบว่าอะไรซ่อนอยู่ในความมืด
และความสว่างอยู่กับพระองค์
๒๓ โอ พระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอบคุณและสรรเสริญพระองค์
พระองค์ได้มอบสติปัญญาและพละกำลังแก่ข้าพเจ้า
และบัดนี้พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้าทราบสิ่งที่พวกเราถาม
พระองค์ได้ให้พวกเราทราบสิ่งที่กษัตริย์ฝัน
๒๔ ดังนั้น ดาเนียลจึงไปหาอาริโอคผู้ที่กษัตริย์ได้บัญชาให้ประหารบรรดาผู้เรืองปัญญาของบาบิโลน ท่านไปหาและพูดกับเขาว่า อย่าสังหารบรรดาผู้เรืองปัญญาของบาบิโลน โปรดนำเราไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เถิด และเราจะแก้ฝันให้กษัตริย์
๒๕ อาริโอคก็พาดาเนียลไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ทันที และทูลท่านดังนี้ว่า ข้าพเจ้าพบชายผู้หนึ่งที่เข้ามาเป็นเชลยจากยูดาห์ เขาสามารถแก้ฝันให้กษัตริย์ได้ ๒๖ กษัตริย์ถามดาเนียลซึ่งมีอีกชื่อว่า เบลเทชัสซาร์ เจ้าสามารถเผยเรื่องที่เราฝันเห็น และแก้ฝันให้เราได้หรือ ๒๗ ดาเนียลตอบกษัตริย์ว่า ไม่มีบรรดาผู้เรืองปัญญาคนใด ผู้เสกคาถา ผู้ที่เล่นวิทยาคม หรือผู้ทำนายที่สามารถเล่าเรื่องลึกลับที่กษัตริย์ถามได้ ๒๘ แต่มีพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ซึ่งเป็นผู้ที่เผยความอันลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ได้เผยความแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า อะไรจะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า ฝันและภาพนิมิตที่อยู่ในความนึกคิดของท่านขณะที่ท่านนอนอยู่ก็คือ ๒๙ โอ กษัตริย์ ขณะที่ท่านนอนอยู่ ท่านก็นึกคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า และผู้ที่เผยความลึกลับให้ท่านทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น ๓๐ ความลึกลับนี้ถูกเผยให้ข้าพเจ้าทราบ ไม่ใช่เพราะว่าข้าพเจ้ามีสติปัญญามากกว่าคนอื่นๆ แต่เพื่อการแก้ฝันจะได้เผยแก่กษัตริย์ และท่านจะทราบความนึกคิดของท่าน

ดาเนียลแก้ฝัน

๓๑ โอ กษัตริย์ ท่านมองเห็นรูปปั้นใหญ่รูปหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าท่าน รูปปั้นนี้ขนาดมหึมาและสว่างจ้า ดูน่ากลัว ๓๒ หัวรูปปั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ อกและแขนเป็นเงิน ท้องและต้นขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ๓๓ ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นทั้งเหล็กและดินเผา ๓๔ ขณะที่ท่านมองดูที่รูปปั้น หินก้อนหนึ่งหลุดออกโดยไม่มีมือใครแตะ มันกระทบถูกเท้าเหล็กและดินเผาของรูปปั้น ทำให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ๓๕ แล้วเหล็ก ดินเผา ทองสัมฤทธิ์ เงิน และทองคำก็หักออกเป็นเสี่ยงๆ กลายเป็นเหมือนเปลือกข้าวที่ลานนวดข้าวในฤดูร้อน และถูกลมพัดไปจนไม่มีเศษตกเหลืออยู่ แต่ก้อนหินที่ตกถูกรูปปั้นก็กลายเป็นภูเขาที่ใหญ่จนเต็มโลก
๓๖ นั่นคือเรื่องที่ท่านฝัน และบัดนี้พวกเราจะแก้ฝันให้กษัตริย์ ๓๗ โอ กษัตริย์ ท่านเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้มอบอาณาจักร อานุภาพ พลานุภาพ และเกียรติให้แก่ท่าน ๓๘ พระองค์ได้มอบมนุษย์ สัตว์ต่างๆ ในทุ่ง และนกในอากาศให้อยู่ในอำนาจของท่าน ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นอยู่ในที่แห่งใด พระองค์ได้ตั้งให้ท่านปกครองเหนือสิ่งทั้งปวง ท่านคือศีรษะทองคำนั้น ๓๙ หลังจากท่าน จะมีอาณาจักรอื่นทีด้อยกว่าอาณาจักรของท่าน ขึ้นมาปกครอง จากนั้นก็จะมีอาณาจักรที่สามที่เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองทั่วทั้งโลก ๔๐ และจะมีอาณาจักรที่สีที่แข็งแกร่งดั่งเหล็ก ด้วยว่าเหล็กทำทุกสิ่งให้แตกหักและแหลกลาญไป และเมื่อเหล็กทำให้ทุกสิ่งแตกเป็นเสี่ยงๆ มันก็จะทำให้อาณาจักรอื่นๆ แตกแยกและพังทลายลง ๔๑ ท่านเห็นเท้าและนิ้วเท้าที่เป็นทั้งดินเผาและเหล็ก นั่นก็คืออาณาจักรที่ถูกแตกแยก แต่พลังอย่างเหล็กก็ยังอยู่ในอาณาจักรนั้น อย่างที่ท่านเห็นเหล็กที่ปนอยู่กับดินเผา ๔๒ เมื่อนิ้วเท้าเป็นทั้งเหล็กและดินเผา อาณาจักรนั้นก็จะแข็งแกร่งและเปราะด้วย ๔๓ อย่างที่ท่านเห็นเหล็กผสมกับดินเผา ประชาชนจะประสานกันด้วยวิธีการ

แต่งงานร่วมกัน แต่ก็จะเข้ากันไม่ได้ อย่างที่เหล็กที่ไม่ผสมเข้ากันกับดินเผา ๔๔ ในสมัยของบรรดากษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะตั้งอาณาจักรหนึ่งขึ้นมา ซึ่งจะไม่มีวันถูกทำลาย ไม่มีวันที่จะถูกชนชาติอื่นยึดไป แต่กลับจะทำให้อาณาจักรเหล่านี้แตกหักเป็นเสี่ยงๆ และจบสิ้นลง ส่วนอาณาจักรนั้นจะยืนยงชั่วนิรันดร์กาล ๔๕ ท่านเห็นก้อนหินทีหลุดจากภูเขาโดยไม่มีมือใครแตะ หินทีทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดินเผา เงิน และทองคำแตกหักเป็นเสี่ยงๆ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้เผยให้กษัตริย์ทราบว่า อะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ เรื่องที่ท่านฝันเป็นความจริง และการแก้ฝันก็เชื่อถือได้

ดาเนียลได้เลื่อนตำแหน่ง

๔๖ ครั้นแล้ว กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ก้มหน้าซบลงกับพื้น เบื้องหน้าดาเนียลเป็นการให้เกียรติท่าน และบัญชาให้นำของถวายและเครื่องหอมมามอบให้แก่ท่าน ๔๗ กษัตริย์กล่าวกับดาเนียลว่า จริงทีเดียว พระเจ้าของเจ้าคือพระเจ้าเหนือบรรดาเทพเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าเหนือบรรดากษัตริย์ และผู้ที่เผยความอันลึกลับทั้งหลาย เพราะเจ้าสามารถเผยความลึกลับนี้ได้ ๔๘ แล้วกษัตริย์ก็มอบตำแหน่งด้วยเกียรติสูงและของกำนัลมากมายแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้ท่านปกครองทั่วแคว้นบาบิโลน และให้เป็นหัวหน้าของบรรดาผู้เรืองปัญญาแห่งบาบิโลน ๔๙ กษัตริย์กระทำตามคำร้องของดาเนียลโดยให้ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกเป็นผู้บริหารงานของแคว้นบาบิโลน ส่วนดาเนียลยังต้องรับใช้อยู่ที่ราชวังด้วย

๓

รูปเคารพทองคำของเนบูคัดเนสซาร์

๑ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์บัญชาให้หล่อรูปเคารพทองคำ ซึ่งสูง 60 ศอก และกว้าง 6 ศอก และให้ตั้งไว้ที่ที่ราบดูรา ในแคว้นบาบิโลน ๒ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เรียกประชุมผู้ปกครองแคว้น เจ้าหน้าที่ชั้นสูง ผู้ว่าราชการ ที่ปรึกษา ผู้ดูแลกองคลัง ผู้ตัดสินความ เจ้าหน้าที่บังคับคดี และบรรดาเจ้าหน้าที่ของแคว้นต่างๆ เพื่อมางานถวายรูปเคารพที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น ๓ ครั้นแล้ว ผู้ปกครองแคว้น เจ้าหน้าที่ชั้นสูง ผู้ว่าราชการ ที่ปรึกษา ผู้ดูแลกองคลัง ผู้ตัดสินความ เจ้าหน้าที่บังคับคดี และบรรดาเจ้าหน้าที่ของแคว้นต่างๆ จึงมาประชุมเพื่อถวายรูปเคารพที่กษัตริย์ได้ตั้งขึ้น และพวกเขาก็ยืนทีเบื้องหน้ารูปเคารพนั้น ๔ ผู้ประกาศออกเสียงดังประกาศว่า โอ ทุกชนชาติ ทุกประชาชาติ และทุกภาษาเอ๋ย ท่านได้รับคำบัญชาดังนี้คือ ๕ เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรงอน ปี่ พิณเล็ก เครื่องสายรูปสามเหลี่ยม พิณสิบสาย ปี่สกอต และเสียงดนตรีทุกชนิด พวกท่านจะต้องหมอบลงนมัสการรูปเคารพทองคำที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น ๖ และใครก็ตามที่ไม่หมอบลงนมัสการ ก็จะถูกโยนในเตาเผาที่มีไฟลุกโพลง ๗ ดังนั้น ทันทีที่ชนชาติทั้งปวงได้ยินเสียงแตรงอน ปี่ พิณเล็ก เครื่องสายรูปสามเหลี่ยม พิณสิบสาย ปี่สกอต และเสียงดนตรีทุกชนิด ทุกชนชาติ ทุกประชาชาติ และทุกภาษาก็หมอบลงนมัสการรูปเคารพทองคำที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ตั้งขึ้น

เตาเผาที่ลุกโพลง

๘ ขณะนั้น ชาวเคลเดียบางคนถือโอกาสกล่าวหาว่าร้ายชาวยิว ๙ พวกเขาพูดว่า โอ กษัตริย์ ขอให้ท่านมีชีวิตยิ่งยืนนานเถิด ๑๐ โอ กษัตริย์ ท่านได้ตั้งกฤษฎีกาไว้ว่า ทุกคนที่ได้ยินเสียงแตรงอน ปี่ พิณเล็ก เครื่องสายรูปสามเหลี่ยม พิณสิบสาย ปี่สกอต และเสียงดนตรีทุกชนิด จะต้องหมอบลงนมัสการรูปเคารพทองคำนั้น ๑๑ และใครก็ตามที่ไม่หมอบลงนมัสการ ก็จะถูกโยนในเตาเผาที่มีไฟลุกโพลง ๑๒ มีชาวยิวบางคนที่ท่านได้แต่งตั้งให้เป็น

ผู้บริหารงานของแคว้นบาบิโลนคือ ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก โอ กษัตริย์ ชายเหล่านี้ไม่ได้เชื่อฟังท่าน พวกเขาไม่ได้นมัสการปวงเทพเจ้าของท่าน หรือนมัสการรูปเคารพทองคำที่ท่านได้ตั้งขึ้น

๑๓ เนบูคัดเนสซาร์โกรธมาก จึงสั่งให้นำชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก มาหาท่าน พวกเขาถูกนำมายืนทีเบื้องหน้ากษัตริย์ ๑๔ เนบูคัดเนสซาร์ถามพวกเขาว่า ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก จริงหรือนี่ ที่พวกเจ้าไม่นมัสการบรรดาเทพเจ้าของเรา และไม่นมัสการรูปเคารพทองคำที่เราได้ตั้งขึ้น ๑๕ ต่อไปนี้ เมื่อได้ยินเสียงแตรงอน ปี่ พิณเล็ก เครื่องสายรูปสามเหลี่ยม พิณสิบสาย ปี่สกอต และเสียงดนตรีทุกชนิด ถ้าพวกเจ้าพร้อมที่จะหมอบลงนมัสการรูปเคารพทองคำที่เราให้หล่อไว้ ก็จะดีมาก แต่ถ้าพวกเจ้าไม่นมัสการ เจ้าจะถูกโยนในเตาเผาที่มีไฟลุกโพลง แล้วผู้ใดเป็นพระเจ้าที่จะช่วยพวกเจ้าให้รอดจากมือของเราได้

๑๖ ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก ตอบกษัตริย์ว่า โอ เนบูคัดเนสซาร์ พวกเราไม่จำเป็นต้องตอบท่านในเรื่องดังกล่าว ๑๗ ถ้าจะต้องเป็นไปเช่นนั้น พระเจ้าของพวกเราที่เรานมัสการสามารถช่วยพวกเราจากไฟที่ลุกโพลง และพระองค์จะช่วยพวกเราให้รอดจากมือของท่านผู้เป็นกษัตริย์ ๑๘ แต่ว่าถ้าไม่เป็นอย่างนั้น โอ กษัตริย์ ขอท่านรับทราบว่า พวกเราจะไม่นมัสการบรรดาเทพเจ้าของท่าน และไม่นมัสการรูปเคารพทองคำที่ท่านได้ตั้งขึ้นแน่

๑๙ แล้วเนบูคัดเนสซาร์จึงโกรธ ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกยิ่งนัก ความรู้สึกที่มีต่อพวกเขาก็เปลี่ยนไป ท่านสั่งให้ติดไฟที่เตาเผาให้ร้อนกว่าปกติเป็น 7 เท่า ๒๐ และท่านสั่งบรรดานักรบผู้กล้าหาญให้มัดตัวชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก และโยนทั้งสามคนลงในเตาเผาที่มีไฟลุกโพลง ๒๑ ดังนั้น ชายเหล่านั้นถูกมัดทั้งยังสวมเสื้อคลุม เสื้อยาวชั้นในหมวก และเครื่องแต่งกายชิ้นอื่น แล้วก็ถูกโยนลงในเตาเผาที่ลุกโพลง ๒๒ เพราะคำสั่งของกษัตริย์เด็ดขาด เตาเผาจึงร้อนจัดมาก เปลวไฟเผาไหม้ตัวนักรบที่คุมตัวชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกจนสิ้นชีวิต ๒๓ ส่วนชายทั้งสามคนคือ ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกที่ถูกมัดตัวก็ตกลงในเตาเผาที่มีไฟลุกโพลง

๒๔ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตกตะลึงถึงกับลุกขึ้นยืนทันที ท่านถามบรรดาที่ปรึกษาของท่านว่า พวกเราโยนชาย 3 คนที่ถูกมัดตัวลงในเตาไฟมิใช่หรือ พวกเขาตอบกษัตริย์ว่า เป็นเช่นนั้นจริงๆ โอ กษัตริย์ ๒๕ ท่านตอบว่า แต่ว่าเราเห็นชาย 4 คนเดินอยู่กลางเปลวไฟ แก้มัดแล้วด้วย ทั้งสี่คนก็ไม่เป็นอันตราย และดูเหมือนว่า คนที่สี่ดูราวกับบุตรของเทพเจ้า

๒๖ ดังนั้น เนบูคัดเนสซาร์จึงไปใกล้ประตูเตาเผาที่มีไฟลุกโพลง และพูดว่า ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด จงออกมาที่นี่เถิด ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกจึงออกมาจากกองไฟ ๒๗ ฝ่ายผู้ปกครองแคว้น เจ้าหน้าที่ชั้นสูง ผู้ว่าราชการ และที่ปรึกษาของกษัตริย์ ต่างก็มาห้อมล้อมและเห็นว่าไฟไม่ได้ทำอันตรายต่อร่างกายของชายทั้งสาม ผมก็ไม่ไหม้ เสื้อคลุมไม่ถูกไฟเผา และไม่มีแม้แต่กลิ่นควันไฟติดตัวพวกเขาเลย ๒๘ เนบูคัดเนสซาร์พูดว่า ขอพระเจ้าของชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกได้รับพระพรเถิด พระองค์ได้ส่งทูตสวรรค์มาช่วยบรรดาผู้รับใช้ที่วางใจในพระองค์ พวกเขาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของข้าพเจ้า และยอมสละชีวิตแทนที่จะนมัสการเทพเจ้าใดๆ นอกจากพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น ๒๙ ฉะนั้น ข้าพเจ้าออกกฤษฎีกาว่า ทุกชนชาติ ทุกประชาชาติ และภาษาใดก็ตามที่พูดถึงสิ่งที่ขัดแย้งต่อพระเจ้าของชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก จะถูกตัดเป็นท่อนๆ และบ้านเรือนของพวกเขาก็จะถูกพังทลายไป เพราะว่าไม่มีเทพเจ้าใดๆ ที่สามารถช่วยให้

พ้นภัยอย่างนี้ได้ ๓๐ แล้วกษัตริย์ก็เลื่อนตำแหน่งให้แก่ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก ในแคว้นบาบิโลน

๔

เนบูคัดเนสซาร์สรรเสริญพระเจ้า

๑ สาสน์จากกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ถึงทุกชนชาติ ทุกประชาชาติ และทุกภาษา ผู้อาศัยอยู่ทั่วโลก สันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่าน ๒ เราเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่เราจะแจ้งแก่ท่าน ถึงสิ่งอัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ที่พระเจ้าผู้สูงสุดได้แสดงให้เราเห็นแล้ว

๓ สิงอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่
สิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์กอปรด้วยอานุภาพยิ่งนัก
อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์กาล
การปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุคน

เนบูคัดเนสซาร์ฝันครั้งที่สอง

๔ เราคือเนบูคัดเนสซาร์ ทุกสิ่งเป็นไปด้วยดีกับเราในเรือนของเรา และมั่งคั่งในวังของเรา ๕ เราฝันถึงสิ่งที่ทำให้เรากลัว ขณะที่เรานอนอยู่ ภาพที่เห็นและภาพนิมิตต่างๆ ที่เรานึกคิดทำให้เราตกใจมาก ๖ ดังนั้น เราจึงออกกฤษฎีกาว่า ผู้เรืองปัญญาทุกคนของบาบิโลนจะต้องมาเข้าเฝ้าเรา และให้พวกเขาแก้ฝันให้เรา ๗ และบรรดาผู้เล่นวิทยาคม ผู้เสกคาถา โหราจารย์ และผู้ทำนายก็มา และเราบอกเรื่องที่เราฝันให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาไม่สามารถแก้ฝันให้เราได้ ๘ ในที่สุด ดาเนียลมาเข้าเฝ้าเรา เขามีอีกชื่อหนึ่งว่า เบลเทชัสซาร์ ตามชื่อเทพเจ้าของเรา และวิญญาณของบรรดาเทพเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่กับเขา เราเล่าเรื่องที่เราฝันให้เขาฟังว่า ๙ โอ เบลเทชัสซาร์ หัวหน้าของพวกที่เล่นวิทยาคม เพราะเรารู้ว่าวิญญาณของบรรดาเทพเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่กับเจ้า และไม่มีสิงลึกลับใดยากเกินไปสำหรับเจ้า นี่คือสิ่งที่เราฝันเห็น จงแก้ฝันให้เรา ๑๐ ภาพนิมิตต่างๆ ที่อยู่ในความนึกคิดของเราขณะที่เรานอนอยู่ก็คือ ดูเถิด เราเห็นต้นไม้ใหญ่มากต้นหนึ่งที่ท่ามกลางแผ่นดินโลก ๑๑ ต้นไม้โตขึ้นและแข็งแกร่ง ยอดต้นไม้งอกสูงขึ้นถึงฟ้าสวรรค์ จนทั่วทั้งโลกมองเห็นได้ ๑๒ ต้นไม้นั้นมีใบสดสวย และออกผลดกมากพอที่จะเป็นอาหารสำหรับทุกคนได้ สัตว์ป่าในทุ่งหาที่ร่มจากต้นไม้เป็นทีพักพิง และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ตามกิ่งไม้ สิงมีชีวิตทุกชนิดได้อาหารจากต้นไม้ต้นนี้

๑๓ ภาพนิมิตที่เราเห็นอยู่ในความนึกคิดของเราขณะที่เรานอนอยู่ ดูเถิด มีผู้ส่งข่าวผู้บริสุทธิ์ผู้หนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์ ๑๔ ท่านประกาศเสียงดังว่า จงโค่นต้นไม้ลงและตัดกิ่งไม้ รูดใบและขว้างผลไม้ให้กระจายออกไป ให้สัตว์ป่าเตลิดหนีไปจากใต้ร่มไม้ และให้นกออกไปจากกิ่งไม้ ๑๕ แต่จงปล่อยให้ตอกับรากไม้อยู่ในดิน และมัดด้วยแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ ปล่อยไว้บนพื้นดินที่เป็นทุ่งหญ้า ให้เขาเปียกชุ่มด้วยน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ และให้เขาอยู่กับบรรดาสัตว์ป่าในทุ่งหญ้าของแผ่นดินโลก ๑๖ ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนจากจิตใจมนุษย์เป็นจิตใจของสัตว์ป่า จนกว่าเวลาจะผ่านพ้นเขาไป 7 ระยะ ๑๗ ผู้ส่งข่าวประกาศคำตัดสินโทษ บรรดาผู้บริสุทธิ์แถลงคำตัดสิน เพื่อบรรดาผู้มีชีวิตอยู่จะทราบว่าองค์ผู้สูงสุดเป็นผู้ปกครองเหนืออาณาจักรของมนุษย์ ซึ่งพระองค์จะมอบให้แก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์ย่อมได้ และแต่งตั้งผู้ที่ถ่อมตัวที่สุดในหมู่มนุษย์ให้ปกครอง ๑๘ เราผู้เป็นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ฝันเห็น บัดนี้ เบลเทชัสซาร์จงบอกเราว่า ความหมายคืออะไร ไม่มีผู้ปรึกษาของ

เราคนใดที่สามารถแก้ฝันให้เราได้ แต่เจ้าสามารถแก้ฝันได้ เพราะวิญญาณของบรรดาเทพเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่กับเจ้า

ดาเนียลแก้ฝันครั้งที่สอง

๑๙ ครั้นแล้ว ดาเนียลที่มีอีกชื่อว่า เบลเทชัสซาร์ ก็ตกตะลึงอยู่ชั่วครู่ และสิ่งที่ท่านกำลังคิดอยู่ทำให้ท่านตกใจกลัว กษัตริย์กล่าวว่า เบลเทชัสซาร์ อย่าให้ฝันหรือการแก้ฝันทำให้เจ้าตกใจกลัวเลย เบลเทชัสซาร์ตอบว่า ท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้เรื่องที่ท่านฝันจงเกิดแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และความหมายก็เป็นของพวกศัตรูของท่าน ๒๐ ต้นไม้ที่ท่านเห็น ซึ่งโตขึ้นและแข็งแรง ยอดของต้นไม้งอกสูงขึ้นถึงฟ้าสวรรค์ จนคนทั่วทั้งโลกมองเห็นได้ ๒๑ ต้นไม้นั้นมีใบสดสวย และออกผลดกมากพอที่จะเป็นอาหารสำหรับทุกคนได้ สัตว์ป่าในทุ่งหาที่ร่มจากต้นไม้เป็นที่พักพิง และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ตามกิ่งไม้ ๒๒ โอ กษัตริย์ ท่านคือผู้ที่ใหญ่โตและเข้มแข็ง ท่านยิ่งใหญ่มากยิ่งขึ้น ไปจนถึงฟ้าสวรรค์ และการปกครองของท่านแผ่ไกลไปทั่วแหล่งหล้า ๒๓ กษัตริย์เห็นผู้ประกาศ คือผู้บริสุทธิ์ผู้หนึ่งกำลังลงมาจากฟ้าสวรรค์และพูดว่า จงโค่นต้นไม้ลงและกำจัดทิ้งเสีย แต่จงให้ตอซึ่งยังมีรากไม้ติดอยู่ฝังอยู่กับพื้นดินที่เป็นทุ่งหญ้า และมัดด้วยแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ ให้เขาเปียกชุ่มด้วยน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ และให้เขามีชีวิตอยู่อย่างบรรดาสัตว์ป่าในทุ่งหญ้าจนกว่าเวลาจะผ่านพ้นเขาไป 7 ระยะ ๒๔ โอ กษัตริย์ การตีความหมายก็คือ องค์ผู้สูงสุดได้ออกคำสั่งว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับกษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ๒๕ ท่านจะถูกขับไล่ไปจากผู้คน และท่านจะอาศัยอยู่กับบรรดาสัตว์ป่าในทุ่ง ท่านจะต้องรับประทานหญ้าอย่างโค และจะเปียกชุ่มด้วยน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ เวลาจะผ่านพ้นท่านไป 7 ระยะ จนกว่าท่านจะตระหนักว่าพระเจ้าผู้สูงสุดปกครองอาณาจักรของมนุษย์ และมอบให้แก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์ ๒๖ สำหรับคำสั่งที่ให้ตอซึ่งยังมีรากไม้ติดอยู่ หมายความว่า อาณาจักรของท่านจะกลับคืนมาเป็นของท่านอีก เมื่อท่านยอมรับว่าพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ปกครอง ๒๗ ฉะนั้น โอ กษัตริย์ ขอท่านรับคำแนะนำของข้าพเจ้าเถิด โปรดละจากการทำบาปด้วยการปฏิบัติในความชอบธรรม โปรดทิ้งจากความชั่วด้วยการแสดงความเมตตาแก่ผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหง เผื่อว่าความสำเร็จของท่านอาจจะยาวนานขึ้น

เรื่องที่เนบูคัดเนสซาร์ฝันเป็นจริง

๒๘ สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นกับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ๒๙ เวลาผ่านไป 12 เดือนเต็ม ขณะที่ท่านกำลังเดินอยู่บนดาดฟ้าของราชวังในบาบิโลน ๓๐ กษัตริย์กล่าวว่า บาบิโลนช่างยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้ และเราสร้างขึ้นมาเองด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ให้เป็นราชวัง และเพื่อเป็นบารมีแห่งความยิ่งใหญ่ของเรา ๓๑ กษัตริย์ยังพูดไม่ทันขาดคำ ก็มีเสียงจากฟ้าสวรรค์กล่าวกับท่านว่า โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราขอบอกเจ้าว่า สิทธิอำนาจของเจ้าไม่อยู่กับเจ้าแล้ว ๓๒ เจ้าจะถูกขับไล่ไปจากผู้คน และเจ้าจะอาศัยอยู่กับบรรดาสัตว์ป่าในทุ่ง และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างโค เวลาจะผ่านพ้นเจ้าไป 7 ระยะ จนกว่าเจ้าจะตระหนักว่าพระเจ้าผู้สูงสุดปกครองอาณาจักรของมนุษย์ และมอบให้แก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์ ๓๓ ในทันใดนั้น เนบูคัดเนสซาร์ก็ตกอยู่ในสภาพดังกล่าว ท่านถูกขับไล่ไปจากผู้คน และรับประทานหญ้าอย่างโค และร่างกายของท่านเปียกชุ่มด้วยน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนผมยาวปานขนนกอินทรี และเล็บยาวเหมือนอุ้งเท้านก

สิ่งที่เนบูคัดเนสซาร์ได้รับกลับคืน

๓๔ เมื่อเวลาผ่านไปตามที่กำหนดแล้ว เราคือเนบูคัดเนสซาร์แหงนหน้าขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์
และความมีสติยั้งคิดของเราก็กลับคืนมา เราจึงสรรเสริญองค์ผู้สูงสุด และถวายพระ
เกียรติและพระบารมีแด่พระองค์ผู้ดำรงชีวิตชั่วนิรันดร์กาล
การปกครองของพระองค์เป็นการปกครองที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์กาล
และอาณาจักรของพระองค์คงอยู่ทุกชั่วอายุคน
๓๕ ผู้อยู่อาศัยทั้งปวงบนแผ่นดินโลกไม่สามารถกระทำสิ่งใดต่อพระองค์ได้
พระองค์ทำตามความประสงค์ของพระองค์ในหมู่ชาวสวรรค์
และผู้อยู่อาศัยทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
และไม่มีผู้ใดที่สามารถห้ามพระองค์ได้
หรือจะถามพระองค์ว่า พระองค์กำลังทำอะไรอยู่
๓๖ ในขณะเดียวกัน ความมีสติยั้งคิดของเราก็กลับคืนมา ความยิ่งใหญ่ และความรุ่งเรือง
กลับคืนมาเพื่อบารมีของอาณาจักรของเรา บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางของเราต้อนรับเรา
เราได้รับอาณาจักรกลับคืนพร้อมด้วยเกียรติที่เพิ่มพูนสูงส่งยิ่งกว่าเดิม ๓๗ มาบัดนี้ เรา
คือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ เชิดชู และยกย่องกษัตริย์แห่งฟ้าสวรรค์ เพราะทุกสิ่ง
ที่พระองค์กระทำถูกต้อง และวิถีทางของพระองค์เป็นธรรม และพระองค์สามารถทำให้
บรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตในความหยิ่งยโสต้องถ่อมตัวลง

๕

ลายมือปรากฏที่ผนังกำแพง

๑ กษัตริย์เบลชัสซาร์จัดงานเลี้ยงฉลองให้บรรดาขุนนางของท่าน 1,000 คน ท่านดื่มเหล้าองุ่นร่วมกับขุนนาง
๒ หลังจากที่ได้ดื่มเหล้าองุ่นแล้ว เบลชัสซาร์สั่งให้คนนำถ้วยทองคำและถ้วยเงินที่เนบูคัด
เนสซาร์บิดาของท่านได้ขนมาจากพระวิหารในเยรูซาเล็มออกมา เพื่อกษัตริย์และบรรดา
ขุนนาง ภรรยา และภรรยาน้อยทั้งหลายของท่านจะได้ใช้ดื่ม ๓ ดังนั้นพวกเขาจึงนำถ้วย
ทองคำและถ้วยเงินที่เอามาจากพระวิหาร พระตำหนักของพระเจ้าในเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ บรรดาขุนนาง ภรรยา และภรรยาน้อยทั้งหลายของท่านก็ใช้ดื่ม ๔ พวกเขาดื่มเหล้าองุ่น และสรรเสริญปวงเทพเจ้าที่ทำจากทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน
๕ ทันใดนั้น นิ้วมือมนุษย์ก็ปรากฏขึ้น และเขียนบนผนังกำแพงของราชวัง ใกล้กับตะเกียง
ซึ่งส่องสว่างอยู่ และกษัตริย์ก็เห็นมือที่กำลังเขียนอยู่นั้น ๖ กษัตริย์หน้าซีด ท่านตกใจกลัว
จนเข่าอ่อน ขาสั่นระริก ๗ กษัตริย์ร้องเสียงดังสั่งให้นำพวกที่เสกคาถา บรรดาโหราจารย์
และผู้ทำนายมาเข้าเฝ้าทันที กษัตริย์บอกบรรดาผู้เรืองปัญญาของบาบิโลนว่า ใครก็ตาม
ที่อ่านข้อความนี้ และตีความหมายให้เราได้ เขาจะได้สวมผ้าสีม่วง สวมสร้อยคอทองคำ
และจะได้เป็นผู้ปกครองอันดับสามในอาณาจักร ๘ บรรดาผู้เรืองปัญญาของกษัตริย์
มาเข้าเฝ้า แต่พวกเขาไม่สามารถอ่านข้อความหรือตีความหมายให้กษัตริย์ได้ ๙ กษัตริย์
เบลชัสซาร์ตกใจมาก หน้าของท่านก็ยิ่งซีดเผือดลง และบรรดาขุนนางต่างก็งุนงงไปตามๆ
กัน
๑๐ เมื่อมารดาของกษัตริย์ได้ยินกษัตริย์และขุนนางพูด นางจึงเข้าไปในห้องโถงในงาน
เลี้ยง และพูดว่า โอ กษัตริย์ จงมีชีวิตยิ่งยืนนานเถิด อย่าตกใจหน้าซีดเผือดเช่นนี้ ๑๑ มีชาย
ผู้หนึ่งในอาณาจักรของท่านที่มีวิญญาณของปวงเทพเจ้าอันบริสุทธิ์อยู่ด้วย ในสมัยของ
บิดาของท่าน เป็นที่ทราบกันว่าเขามีความรู้ ความเข้าใจลึกซึ้ง และกอปรด้วยสติปัญญาดั่ง
สติปัญญาของปวงเทพเจ้า และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์บิดาของท่านได้แต่งตั้งให้เขาเป็น

หัวหน้าของบรรดาผู้เล่นวิทยาคม พวกที่เสกคาถา โหราจารย์ และบรรดาผู้ทำนาย ๑๒ ดาเนียลผู้ที่กษัตริย์ตั้งชื่อว่า เบลเทชัสซาร์ เป็นคนมีความสามารถซึ่งไม่มีใครจะเทียบได้ มีความรู้ และเข้าใจเรื่องการแก้ฝัน สามารถอธิบายคำปริศนา และแก้ปัญหาได้ ให้คนไปตามดาเนียลมาเถิด เขาจะได้ตีความหมายให้ท่านได้

ดาเนียลแปลความหมายของลายมือ

๑๓ ดาเนียลจึงถูกพาตัวมาพบกับกษัตริย์ กษัตริย์พูดกับดาเนียลว่า เจ้าคือดาเนียลหนึ่งในบรรดาเชลยจากยูดาห์ คนที่บิดาของเราผู้เป็นกษัตริย์นำมาจากยูดาห์ใช่ไหม ๑๔ เราได้ยินมาว่า เจ้ามีวิญญาณของปวงเทพเจ้าอันบริสุทธิ์อยู่ในตัวเจ้าด้วย เจ้ามีความรู้ ความเข้าใจลึกซึ้ง และกอปรด้วยสติปัญญาซึ่งไม่มีใครจะเทียบได้ ๑๕ บรรดาผู้เรืองปัญญาและผู้เสกคาถาถูกเรียกตัวมาหาเรา เพื่ออ่านข้อความนี้และตีความหมายให้เรา แต่พวกเขาไม่สามารถตีความหมายนี้ได้ ๑๖ แต่เราได้ยินมาว่า เจ้าสามารถตีความหมายและแก้ปัญหาได้ ถ้าหากว่าเจ้าสามารถอ่านข้อความนี้ และตีความหมายให้เราได้ เจ้าจะได้สวมผ้าสีม่วง สวมสร้อยคอทองคำ และจะได้เป็นผู้ปกครองอันดับสามในอาณาจักร

๑๗ ดาเนียลตอบกษัตริย์ว่า ท่านเก็บของกำนัลไว้เถิด และมอบรางวัลให้แก่ผู้อื่น ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็จะอ่านข้อความให้แก่กษัตริย์ และตีความหมายให้ท่าน ๑๘ โอ กษัตริย์โปรดฟัง พระเจ้าผู้สูงสุดได้มอบสิทธิ์ของความเป็นเจ้า ความยิ่งใหญ่ บารมี และความรุ่งเรืองให้แก่เนบูคัดเนสซาร์บิดาของท่าน ๑๙ และเพราะความยิ่งใหญ่ที่พระองค์มอบให้แก่บิดาของท่าน ทุกชนชาติ ทุกประชาชาติ และทุกภาษาต่างก็หวั่นเกรงและเกรงกลัวท่านมาก ท่านสังหารผู้ที่ท่านต้องการจะปลิดชีวิต ท่านไว้ชีวิตผู้ที่ท่านต้องการจะไว้ชีวิต ท่านเลื่อนตำแหน่งให้แก่ผู้ที่ท่านต้องการจะเลื่อนตำแหน่ง และท่านกดผู้ที่ท่านต้องการจะทำให้ถ่อมลง ๒๐ แต่เมื่อท่านกลับทะนงตนและมีจิตใจแข็งกระด้างด้วยความยโส ท่านจึงถูกปลดจากบัลลังก์กษัตริย์ และบารมีของท่านก็สูญไป ๒๑ ท่านถูกขับไล่ไปจากปวงชน และท่านมีจิตใจเหมือนสัตว์ป่า และอยู่กับลาป่า ท่านรับประทานหญ้าอย่างโค และร่างกายของท่านเปียกชุ่มด้วยน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนกระทั่งท่านตระหนักว่า พระเจ้าผู้สูงสุดปกครองอาณาจักรของมนุษย์ และมอบให้แก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์ ๒๒ ส่วนเบลชัสซาร์ผู้เป็นบุตร ท่านไม่ได้ถ่อมตนลงแม้ว่าจะทราบเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ๒๓ แต่ท่านกลับยกตนขึ้นขัดขืนต่อพระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ท่านให้นำถ้วยของพระตำหนักของพระองค์มาใช้ ตัวท่านเอง บรรดาขุนนาง ภรรยา และภรรยาน้อยของท่านได้ใช้ถ้วยพวกนั้นดื่ม และท่านสรรเสริญปวงเทพเจ้าเงินและทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งไม่สามารถมองเห็น ได้ยิน หรือรับทราบสิ่งใดเลย แต่ท่านไม่ได้เทิดเกียรติพระเจ้าผู้ตัดสินว่า จะให้ท่านมีลมหายใจอยู่หรือไม่ รวมถึงทุกสิ่งที่ท่านกระทำด้วย

๒๔ พระองค์จึงส่งมือมาเพื่อเขียนคำจารึกนี้ ๒๕ ข้อความที่จารึกคือ มเน มเน ทเคล และฟาร์ซิน* ๒๖ ตีความหมายดังนี้คือ มเน พระเจ้าได้กำหนดวันของอาณาจักรของท่าน และก็สุดสิ้นลงแล้ว ๒๗ ทเคล ท่านถูกชั่งตวงที่ตราชั่งซึ่งปรากฏว่า ท่านหนักไม่พอ ๒๘ พเรส อาณาจักรของท่านจะถูกแบ่งแยกออก และถูกยกให้แก่ชาวมีเดียและชาวเปอร์เซีย

๒๙ จากนั้นเบลชัสซาร์ก็ออกคำสั่งให้ดาเนียลได้สวมผ้าสีม่วง สวมสร้อยคอทองคำ และประกาศให้ท่านเป็นผู้ปกครองอันดับสามในอาณาจักร

๓๐ ในคืนวันเดียวกันนั้น กษัตริย์เบลชัสซาร์ชาวเคลเดียถูกฆ่า† ๓๑ และดาริอัสชาวมีเดียได้ยึดอาณาจักร ขณะที่ท่านมีอายุ 62 ปี

---

* **๕๒๕** ในภาษาอาราเมค มเนแปลว่า นับ ซึ่งมีค่า 50 เชเขล ทเคลแปลว่า ชั่ง ซึ่งมีค่า 1 เชเขล ฟาร์ซินแปลว่า แบ่งแยกหรือเพียงครึ่งเชเขล † **๕๓๐** เมืองบาบิโลนถูกยึดในวันที่ 12 ตุลาคม 539 ปีก่อน ค.ศ.

๖

ดาเนียลในถ้ำสิงโต

๑ ดาริอัสพอใจมากที่ได้แต่งตั้งผู้ปกครองแคว้น 120 คนให้ปกครองทั่วอาณาจักร ๒ และ
มีผู้บริหารสูงสุด 3 คนเป็นผู้ควบคุมพวกเขา หนึ่งในสามคือดาเนียล ผู้ปกครองแคว้น
อยู่ภายใต้การดูแลของเขาทั้งสามคนเพื่อผลประโยชน์ของกษัตริย์ ๓ ต่อมาไม่นาน ก็เป็น
ที่ทราบกันว่า ดาเนียลโดดเด่นกว่าผู้บริหารงานอีก 2 คนรวมทั้งผู้ปกครองแคว้นคน
อื่นๆ เพราะมีวิญญาณซึ่งไม่มีใครเทียบได้อยู่กับท่าน และกษัตริย์วางแผนที่จะแต่งตั้ง
ให้ท่านควบคุมทั่วทั้งอาณาจักร ๔ ฉะนั้นผู้บริหารงานทั้งสองกับผู้ปกครองแคว้น คอยหา
โอกาสจับผิดเพื่อกล่าวหาดาเนียลเรื่องอาณาจักร แต่พวกเขาไม่สามารถหาสาเหตุที่จะ
ฟ้องหรือหาความผิดของดาเนียลได้ เพราะท่านภักดี และไม่ทุจริตหรือทำสิ่งใดที่ผิดแม้แต่
อย่างเดียว ๕ ฉะนั้นชายเหล่านั้นพูดว่า “พวกเราจะหาสาเหตุที่จะฟ้องร้องดาเนียลผู้นี้ไม่ได้
นอกจากว่า เราจะหาเรื่องที่เกี่ยวโยงกับกฎในเรื่องพระเจ้าของเขา”

๖ ผู้บริหารงานและผู้ปกครองแคว้นเหล่านั้นจึงนัดกันไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ และพูดกับท
่านว่า “โอ กษัตริย์ดาริอัส ขอให้ท่านมีอายุยืนนานเถิด ๗ ผู้บริหารงานทุกคนของอาณาจั
กร เจ้าหน้าที่ชั้นสูง ผู้ปกครองแคว้น ที่ปรึกษา และผู้ว่าราชการมีความเห็นตรงกันว่า
กษัตริย์ควรจะออกคำสั่งและให้ปฏิบัติตามอย่างเข้มงวดว่า ถ้าผู้ใดอธิษฐานขอจากเทพ
เจ้าหรือมนุษย์ในช่วงเวลา 30 วัน ยกเว้นการมาร้องขอจากท่าน โอ กษัตริย์ ขอให้ผู้นั้นถูก
โยนลงในถ้ำสิงโตเถิด ๘ โอ กษัตริย์ ขอท่านร่างหนังสือเป็นคำสั่งพร้อมกับลงชื่อ เพื่อไม่ให้
มีการเปลี่ยนแปลง ตามกฎของชาวมีเดียและเปอร์เซีย คือเปลี่ยนแปลงไม่ได้” ๙ ดังนั้นกษั
ตริย์ดาริอัสจึงร่างหนังสือและลงชื่อ

๑๐ เมื่อดาเนียลทราบว่ากษัตริย์ลงชื่อในหนังสือแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน ขึ้นไปบนห้องชั้น
บนที่มีหน้าต่างเปิดหันไปทางเยรูซาเล็ม ท่านคุกเข่าลงอธิษฐานและขอบพระคุณ ณ เบื้อง
หน้าพระเจ้าของท่านวันละ 3 ครั้งเหมือนกับที่เคยทำเสมอมา ๑๑ ชายเหล่านั้นจึงนัดกันไป
และเห็นว่าดาเนียลกำลังอ้อนวอนขอร้องต่อพระเจ้าของท่าน ๑๒ พวกเขาไปเฝ้ากษัตริย์
ด้วยเรื่องคำสั่งที่ออกมา และพูดว่า “โอ กษัตริย์ ท่านลงชื่อออกคำสั่งแล้วมิใช่หรือว่า ถ้า
ผู้ใดอธิษฐานขอจากเทพเจ้าหรือมนุษย์ภายใน 30 วัน ยกเว้นการขอจากท่าน โอ กษัตริย์
ขอให้ผู้นั้นถูกโยนลงในถ้ำสิงโต” กษัตริย์ตอบว่า “ใช่ จะต้องเป็นไปตามคำสั่ง ตามกฎของ
ชาวมีเดียและเปอร์เซีย คือเปลี่ยนแปลงไม่ได้” ๑๓ พวกเขาจึงตอบกษัตริย์ว่า “ดาเนียลผู้นั้น
ที่เป็นเชลยมาจากยูดาห์ ไม่ได้ฟังท่านหรือปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน แต่กลับอธิษฐานขอ
ต่อพระเจ้าของเขาวันละ 3 ครั้ง”

๑๔ เมื่อกษัตริย์ได้ยินเรื่องดังกล่าว ท่านก็เป็นทุกข์ และหาทางจะช่วยชีวิตดาเนียล ท่าน
ครุ่นคิดวิธีการที่จะช่วยท่านจนกระทั่งตะวันตกดิน ๑๕ ชายเหล่านั้นจึงนัดกันไปเข้าเฝ้ากษั
ตริย์ และพูดกับกษัตริย์ว่า “โอ กษัตริย์ ท่านคงจะจำได้ว่า เป็นกฎของชาวมีเดียและเปอร์
เซีย คือสิ่งที่กษัตริย์ออกเป็นกฎหรือคำสั่งจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้”

๑๖ ฉะนั้น กษัตริย์จึงสั่งให้นำดาเนียลมา เพื่อโยนท่านลงในถ้ำสิงโต กษัตริย์กล่าวกับดา
เนียลว่า “ขอพระเจ้าของเจ้าที่เจ้านมัสการมาโดยตลอดช่วยเจ้าให้ปลอดภัย” ๑๗ และท่าน
สั่งให้กลิ้งหินปิดปากถ้ำ กษัตริย์ประทับปากถ้ำด้วยตราประทับของท่านและของบรรดา
ขุนนาง เพื่อไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในเรื่องที่เกี่ยวกับดาเนียล ๑๘ และกษัตริย์กลับไป
ยังวังของท่าน งดอาหารและการบันเทิงในค่ำวันนั้น และท่านนอนไม่หลับ

๑๙ พอรุ่งสาง กษัตริย์ลุกขึ้นและรีบไปที่ถ้ำสิงโต ๒๐ เมื่อท่านเข้าไปใกล้ถ้ำที่ดาเนียลอยู่
ท่านร้องด้วยเสียงอันปวดร้าว พูดกับดาเนียลว่า “โอ ดาเนียลผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้
ดำรงชีวิตอยู่ พระเจ้าของเจ้า ผู้ที่เจ้านมัสการมาโดยตลอด สามารถช่วยเจ้าให้พ้นจาก

พวกสิงโตหรือไม่ ๒๑ ดาเนียลตอบกษัตริย์ว่า โอ กษัตริย์ ขอให้ท่านมีอายุยืนนานเถิด ๒๒ พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโต มันไม่ได้ทำร้ายข้าพเจ้าเลย เพราะพระองค์ทราบว่า ข้าพเจ้าไม่มีความผิด ท่านก็ทราบเช่นกัน โอ กษัตริย์ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดสิ่งใด ๒๓ ครั้นแล้ว กษัตริย์ก็ดีใจเป็นอย่างยิ่ง และสั่งให้นำดาเนียลออกจากถ้ำ ดาเนียลจึงออกมาจากถ้ำได้ และพบว่า ท่านไม่ถูกทำร้ายเลย เพราะท่านวางใจในพระเจ้าของท่าน ๒๔ และกษัตริย์สั่งให้นำชายเหล่านั้นที่ได้กล่าวหาดาเนียลมา รวมถึงลูกๆ และภรรยาของพวกเขา และโยนพวกเขาลงในถ้ำสิงโต ก่อนที่พวกเขาจะถึงก้นถ้ำ สิงโตก็ขม้ำและหักกระดูกพวกเขาออกเป็นชิ้นๆ เสียก่อนแล้ว

๒๕ และกษัตริย์ดาริอัสเขียนถึงทุกชนชาติ ทุกประชาชาติ และทุกภาษาทั่วแผ่นดินว่า
สันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่าน ๒๖ เราออกกฤษฎีกาว่า ทุกคนทั่วอาณาจักรของเราจะต้องหวั่นเกรงและเกรงกลัวพระเจ้าของดาเนียล
เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ดำรงชีวิตอยู่
ยืนยงชั่วกาลนาน
อาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันถูกทำลาย
และการปกครองของพระองค์จะไม่จบสิ้นลง
๒๗ พระองค์ช่วยให้รอดปลอดภัยและช่วยให้พ้นภัย
พระองค์แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ
ในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
พระองค์เป็นผู้ช่วยชีวิตของดาเนียล
ให้รอดจากปากสิงโต

๒๘ ดังนั้น กิจการงานของดาเนียลผู้นี้สำเร็จด้วยดีในรัชสมัยของดาริอัสและของไซรัสชาวเปอร์เซีย

๗

อสุรกาย *4* ตัวในภาพนิมิตของดาเนียล

๑ เมื่อเบลชัสซาร์เป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนในปีแรก* ดาเนียลนอนฝันและเห็นภาพนิมิต ท่านบันทึกทุกเรื่องที่ฝันเห็น ๒ ดาเนียลพูดว่า เราเห็นภาพนิมิตในคืนนั้น ดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์กระพือทะเลใหญ่จนปั่นป่วน ๓ มีอสุรกาย 4 ตัวขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวมีลักษณะไม่เหมือนกัน ๔ ตัวแรกเหมือนสิงโตมีปีกอย่างนกอินทรี ขณะที่ข้าพเจ้ามองดู ปีกของมันหลุดออก และมันถูกพยุงขึ้นจากพื้น และยืนด้วยเท้าอย่างมนุษย์ แล้วมันได้รับจิตใจเยี่ยงมนุษย์ ๕ ดูเถิด อสุรกายอีกตัวหนึ่งเป็นตัวที่สอง เหมือนหมี มันถูกพยุงตัวขึ้น มันคาบซี่โครง 3 ซี่ และมีเสียงพูดกับมันว่า ลุกขึ้น เขมือบกินเนื้อให้มากๆ ๖ หลังจากนั้น ข้าพเจ้ามองดู อีกตัวเหมือนเสือดาว มี 4 ปีกอยู่บนหลังเหมือนนก อสุรกายตัวนี้มี 4 หัว และมันได้รับมอบหมายให้ปกครอง ๗ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นภาพนิมิตในคืนนั้น ดูเถิด อสุรกายตัวที่สีน่ากลัวและมีพลังมหาศาล ทำให้ขนลุกขนพอง มันมีฟันเหล็กซี่โต ขย้ำและกัดเหยื่อออกเป็นชิ้นๆ และใช้เท้าของมันเหยียบขยี้เศษที่เหลือ มันต่างจากอสุรกายตัวอื่นๆ คือ ตัวนี้มีเขา 10 เขา ๘ ข้าพเจ้าสังเกตดูที่เขา ดูเถิด มีเขาเล็กเขาหนึ่งงอกแซมเขาอื่นขึ้นมา มันงัด 3 เขาแรกที่อยู่ก่อนหลุดออก เขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ และมีปากที่พูดโอ้อวด

องค์ผู้ดำรงชีวิตยั่งยืนตลอดกาลปกครอง

๙ ขณะที่ข้าพเจ้ามองดู
บัลลังก์หลายบัลลังก์ถูกตั้งไว้

---

* **๗๑** ประมาณ 550 ปีก่อน คศ

องค์ผู้ดำรงชีวิตยั่งยืนตลอดกาลนั่งลง
เครื่องแต่งกายของพระองค์ขาวราวกับหิมะ
ผมของพระองค์ขาวดั่งขนแกะ
บัลลังก์ของพระองค์ดุจเปลวไฟ
ล้อบัลลังก์ดั่งไฟลุก
๑๐ บึงไฟพวยพุ่งออกมา
จากเบื้องหน้าพระองค์
คนนับพันนับหมื่นรับใช้พระองค์
และคนนับแสนนับล้านยืนรับคำสั่งอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์
แล้วศาลก็เริ่มพิจารณาคดี
และหนังสือหลายเล่มได้เปิดออก
๑๑ ข้าพเจ้ามองดูต่อไป เพราะเขาเล็กกำลังพูดโอ้อวด ขณะที่ข้าพเจ้ามองดู อสุรกายตัวที่สีก็ถูกฆ่า และร่างของมันถูกโยนเผาในไฟที่ลุกไหม้ ๑๒ ส่วนอสุรกายตัวอื่นก็ถูกริบสิทธิอำนาจไป แต่ยังมีชีวิตอยู่ต่อได้อีกระยะหนึ่ง

บุตรมนุษย์รับมอบหมายให้ปกครอง

๑๓ ภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นในคืนนั้น
ดูเถิด หมู่เมฆบนฟ้าสวรรค์
มีผู้หนึ่งดูเหมือนบุตรมนุษย์
พระองค์เข้าไปหาองค์ผู้ดำรงชีวิตยั่งยืนตลอดกาล
โดยมีผู้มารับให้ไปอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์
๑๔ พระองค์ได้รับมอบหมายให้ปกครอง
รับพระบารมีและอาณาจักร
เพื่อทุกชนชาติ ทุกประชาชาติ และทุกภาษา
จะนมัสการพระองค์
การปกครองของพระองค์เป็นการปกครองที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์กาล
ซึ่งจะไม่มีวันล่วงลับไป
และอาณาจักรของพระองค์
จะไม่ถูกทำลาย

การแก้ฝันของดาเนียล

๑๕ ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์ฝ่ายวิญญาณ และภาพนิมิตในความนึกคิดทำให้ข้าพเจ้าตกใจกลัว ๑๖ ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ผู้หนึ่งในบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ที่นั่น และถามความจริงถึงเรื่องดังกล่าวทั้งสิ้น ท่านบอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าทราบถึงการแก้ฝัน ๑๗ อสุรกายทั้ง 4 นี้คือกษัตริย์ทั้ง 4 ที่จะครองอำนาจบนแผ่นดินโลก ๑๘ แต่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดจะได้รับอาณาจักร และยึดอาณาจักรไว้ตลอดไป จนชั่วนิรันดร์กาล

๑๙ และข้าพเจ้าอยากทราบความจริงที่เกี่ยวกับอสุรกายตัวที่สี ซึ่งต่างจากตัวอื่นๆ เป็นตัวที่น่ากลัวอย่างมหันต์ มีฟันเหล็ก อุ้งเท้าทองสัมฤทธิ์ มันขย้ำและกัดเหยื่อออกเป็นชิ้นๆ และใช้เท้าของมันเหยียบขยี้เศษที่เหลือ ๒๐ ส่วนเขา 10 เขาบนหัว และเขาหนึ่งที่งอกขึ้นมาง้ด 3 เขาแรกที่อยู่ก่อนหลุดออก เขานี้มีตา และมีปากที่พูดโอ้อวด และดูน่ากลัวยิ่งกว่าเขาอื่นๆ ๒๑ ขณะที่ข้าพเจ้ามองดู เขานี้ต่อสู้กับบรรดาผู้บริสุทธิ์ และมีชัยชนะ ๒๒ จนกระทั่งองค์ผู้ดำรงชีวิตยั่งยืนตลอดกาลมา และพระองค์โปรดให้คำพิพากษาแก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด และเป็นเวลาที่บรรดาผู้บริสุทธิ์ได้รับอาณาจักร

๒๓ ท่านกล่าวต่อไปว่า ส่วนอสุรกายตัวที่สีก็คือ จะมีอาณาจักรที่สีบนแผ่นดินโลก ซึ่งจะต่างจากบรรดาอาณาจักรทั้งปวง และอาณาจักรนั้นจะเขมือบทั้งแผ่นดินโลก จะเหยียบย่ำและขยี้ให้แตกออกเป็นชิ้นๆ ๒๔ ส่วนเขา 10 เขาก็คือ จะมีกษัตริย์ 10 ท่านที่ครองอำนาจ และจะมีอีกท่านที่ครองอำนาจหลังจาก 10 ท่าน ท่านจะต่างจากกษัตริย์ท่านอื่นๆ ก่อนหน้าท่าน และจะปราบกษัตริย์ทั้งสามลง ๒๕ ท่านจะพูดต่อต้านองค์ผู้สูงสุด และจะกดขี่ข่มเหงบรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด และจะพยายามเปลี่ยนกฎบัญญัติและเทศกาลประจำปี และบรรดาผู้บริสุทธิ์จะอยู่ในอำนาจของท่านเป็นเวลา 1 วาระ 2 วาระ และครึ่งวาระ†

๒๖ แต่ศาลจะเริ่มนั่งพิจารณาคดี และยึดอำนาจการปกครองในฐานะกษัตริย์ไป และทำลายล้างท่านจนหมดสิ้น ๒๗ อาณาจักร การปกครอง และความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรทั้งหลายใต้ฟ้าสวรรค์จะถูกมอบให้แก่ชนชาติผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด อาณาจักรของพวกเขาจะเป็นอาณาจักรที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์กาล ผู้ปกครองทั้งปวงจะรับใช้และเชื่อฟังพวกเขา

๒๘ เรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นในฝันจบลงตรงนี้ ความนึกคิดของข้าพเจ้าดาเนียลทำให้ข้าพเจ้าตกใจกลัวมากและหน้าซีด แต่ข้าพเจ้าเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ

๘

แกะตัวผู้และแพะในภาพนิมิตที่สอง

๑ ในปีที่สามของการครองราชย์ของกษัตริย์เบลชัสซาร์ ข้าพเจ้าดาเนียลเห็นภาพนิมิตหลังจากภาพนิมิตแรกที่ได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ๒ ในภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนั้น ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาเมืองป้อมปราการในแคว้นเอลาม ในภาพนิมิตที่เห็น ข้าพเจ้าอยู่ที่แม่น้ำอุลัย ๓ ดูเถิด ข้าพเจ้าเงยหน้าเห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำ แกะตัวนี้มี 2 เขาซึ่งยาว แต่เขาหนึ่งยาวกว่าเขาอีกข้างหนึ่ง เขาที่ยาวกว่าดูใหม่กว่าเขาอีกข้าง ๔ ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้ตัวนั้นรีบรุดไปทางทิศตะวันตก ทิศเหนือ และทิศใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดที่สามารถยืนหยัดทนสู้แกะตัวนั้นได้ และไม่มีผู้ใดที่จะสามารถช่วยให้รอดปลอดภัยจากอำนาจของมันได้ มันทำตามความพอใจและทวีอำนาจของตน

๕ ดูเถิด ขณะที่ข้าพเจ้าสังเกตดู มีแพะตัวผู้มาจากทิศตะวันตก ข้ามตลอดทางบนผิวโลกโดยไม่แตะพื้นดิน แพะตัวนี้มีเขาที่เด่นชัดอยู่ระหว่างคิ้ว ๖ มันวิ่งกระโจนใส่แกะตัวผู้ที่มี 2 เขา ซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำด้วยความดุดันยิ่งนัก ๗ ข้าพเจ้าเห็นแพะเข้าไปใกล้แกะตัวผู้ และพุ่งชนแกะอย่างดุร้ายจนเขาทั้งสองข้างหักไป ส่วนแกะก็ไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดสู้แพะได้ จึงถูกชนล้มลงและถูกเหยียบย่ำลงกับดิน และไม่มีผู้ใดที่สามารถช่วยแกะตัวผู้ให้รอดจากพลังของแพะได้ ๘ แพะผู้ตัวนั้นทวีอำนาจยิ่งนัก แต่เมื่ออำนาจของมันถึงขีดสุด เขายาวของมันก็หักไป และมีเขา 4 เขาที่เด่นชัดงอกขึ้นมาแทนที่ แต่ละเขาชี้ไปทางลมทั้ง 4 ทิศของฟ้าสวรรค์

๙ มีเขาเล็กเขาหนึ่งที่งอกจากหนึ่งในสี่เขา ซึ่งทวีอำนาจหันไปทางทิศใต้ ทิศตะวันออก และทางแผ่นดินอันงดงาม ๑๐ เขานั้นงอกแข็งแกร่งยิ่งขึ้น ไปจนถึงชาวสวรรค์ และยังเหวี่ยงหมู่ดาวบางดวงลงสู่พื้นดินและเหยียบย่ำลงไป ๑๑ มันถึงกับยกย่องตนเองเทียบเท่าราชาแห่งสวรรค์ มันเลิกล้างการถวายเครื่องสักการะประจำวันแด่พระองค์ และทำให้ที่พำนักของพระองค์ไม่เป็นที่เคารพ ๑๒ ในเวลาเดียวกัน บรรดาผู้บริสุทธิ์และเครื่องสักการะที่ใช้เผาเป็นของถวายประจำวันก็อยู่ใต้อำนาจของการต่อต้านของมัน และความจริงถูกโยนทิ้งลงบนพื้นดิน เขานั้นกระทำทุกสิ่งสำเร็จตามที่มันต้องการ ๑๓ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินผู้บริสุทธิ์ผู้หนึ่งพูดกับผู้บริสุทธิ์อีกผู้หนึ่งที่กำลังพูดอยู่ว่า เรื่องต่างๆ ในภาพนิ

† **๗๒๕** วิวรณ์ 12:14

มิตจะเกิดขึ้นเป็นเวลานานเท่าใดจึงจะบรรลุผล คือเรื่องเครื่องสักการะที่ใช้เผาเป็นของถวายประจำวัน การกระทำที่น่าชังซึ่งทำให้เกิดความวิบัติ* สถานที่บริสุทธิ์และบรรดาผู้บริสุทธิ์อยู่ใต้อำนาจของการต่อต้านและถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของมัน ๑๔ ท่านพูดตอบว่า จะเกิดขึ้น 2,300 ครั้งของการมอบเครื่องสักการะในเวลาเช้าและเวลาเย็น แล้วสถานที่บริสุทธิ์ก็จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อีกครั้ง

แก้ฝันจากภาพนิมิต

๑๕ เมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นภาพนิมิตแล้ว ข้าพเจ้าพยายามจะเข้าใจ ดูเถิด ผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าดูเหมือนมนุษย์ ๑๖ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงมนุษย์ที่ระหว่างฝั่งแม่น้ำอุลัย เสียงนั้นเรียก กาเบรียล† ช่วยชายผู้นี้ให้เข้าใจภาพนิมิตเถิด ๑๗ ท่านจึงมาใกล้ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ เมื่อท่านมา ข้าพเจ้าก็ตกใจและก้มหน้าซบลงกับพื้น แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า โอ บุตรมนุษย์ จงเข้าใจเถิดว่า ภาพนิมิตนั้นชี้ให้เห็นการสิ้นสุด

๑๘ ขณะที่ท่านกำลังพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตกอยู่ในภวังค์หน้าซบพื้น แต่ท่านแตะต้องตัวข้าพเจ้าและช่วยข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น ๑๙ ท่านพูดว่า ดูเถิด เราจะบอกให้ท่านทราบว่า อะไรจะเกิดขึ้นในภายหลังเมื่อความกริ้วคุกรุ่นขึ้น เพราะภาพนิมิตนั้นเป็นเรื่องของการสิ้นสุดที่กำหนดไว้แล้ว ๒๐ ส่วนแกะตัวผู้ซึ่งมีเขา 2 เขาที่ท่านเห็นก็คือกษัตริย์ของมีเดียและเปอร์เซีย ๒๑ ส่วนแพะตัวผู้ก็คือกษัตริย์ของกรีก และเขาที่เด่นชัดอยู่ที่ระหว่างคิ้วก็คือกษัตริย์ท่านแรก ๒๒ ส่วนเขา 4 เขาที่ขึ้นมาแทนเขาแรกที่หัก ก็คือประชาชาตินั้นถูกแบ่งแยกออกเป็น 4 อาณาจักร แต่จะมีอำนาจไม่เท่ากับอาณาจักรแรก ๒๓ ในตอนท้ายของการปกครองของพวกเขา เมื่อบรรดาผู้ล่วงละเมิดกระทำจนถึงขีดสุดแล้ว กษัตริย์ผู้มีสีหน้าดุร้ายเป็นผู้กอปรด้วยเล่ห์อุบาย จะลุกขึ้นครองอำนาจ ๒๔ ท่านจะมีอำนาจมาก และจะเป็นเหตุให้เกิดความพินาศอันน่าหวาดกลัว ท่านจะมีความสำเร็จในสิ่งที่ทำ และจะทำลายบรรดาผู้มีใจกล้าหาญและบรรดาผู้บริสุทธิ์ ๒๕ ท่านจะหลอกลวงได้สำเร็จก็เพราะความฉลาดแกมโกงและจิตใจของท่านจะฮึกเหิม และจะทำให้คนจำนวนมากพินาศ ท่านจะลุกขึ้นต่อต้านราชาแห่งราชาทั้งปวง ถึงกระนั้นก็ตามท่านจะถูกทำให้พินาศ แต่ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ ๒๖ ภาพนิมิตของการมอบเครื่องสักการะในเวลาเช้าและเวลาเย็นที่ท่านได้ยินคำอธิบายแล้ว จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่จงเก็บภาพนิมิตนั้นไว้เป็นความลับ เพราะอีกนานก่อนที่จะเกิดขึ้น

๒๗ และข้าพเจ้าดาเนียลรู้สึกละเหี่ยเพลียใจและล้มป่วยอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นปฏิบัติงานให้กษัตริย์ แต่ข้าพเจ้าตื่นตระหนกกับภาพนิมิต ซึ่งข้าพเจ้าเองไม่เข้าใจ

๙

ดาเนียลอธิษฐานให้ชนชาติของตน

๑ ในปีแรกของดาริอัสบุตรของอาหสุเอรัส ชาวมีเดียโดยกำเนิด ผู้เป็นกษัตริย์ปกครองอาณาจักรของชาวเคลเดีย* ๒ ในปีแรกที่ท่านครองราชย์ ข้าพเจ้าดาเนียลศึกษาจากพระคัมภีร์ ตามคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าที่ได้มอบให้แก่เยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า คือความวิบัติของเยรูซาเล็มจะยาวนานถึง 70 ปี†

๓ แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์ด้วยการอธิษฐานและทูลขอร้องด้วยการอดอาหาร สวมผ้ากระสอบ และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า ๔ ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า และสารภาพบาปว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และเป็นที่น่าเกรงขาม พระองค์รักษาพันธสัญญาและความรั

---

* **๘๑๑๓** มัทธิว 24:15 † **๘๑๑๖** ลูกา 1:19,26 * **๙๑๑** ในที่นี้หมายถึงชาวบาบิโลน † **๙๑๒** เยเรมีย์ 25:11,12; 29:10

กอันมั่นคงต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ๕ พวกเรากระทำบาป กระทำผิด และประพฤติอย่างชั่วร้าย และขัดขืน พวกเราได้หันเหไปจากพระบัญญัติและคำสั่งของพระองค์ ๖ พวกเราไม่ได้เชื่อฟังผู้รับใช้ของพระองค์คือ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ซึ่งท่านเหล่านั้นได้พูดในพระนามของพระองค์ กับบรรดากษัตริย์ของพวกเรา กับบรรดาผู้นำ บรรพบุรุษ และกับประชาชนทั้งปวงของแผ่นดิน

๗ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์มีความชอบธรรม แต่พวกเราทำสิ่งที่น่าอับอายมาจนถึงทุกวันนี้ ปวงชนชาวยูดาห์ ผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มและอิสราเอลทั้งปวง ทุกคนที่อยู่ใกล้และไกล พระองค์ได้ทำให้พวกเรากระจัดกระจายออกไปในทุกดินแดน ก็เพราะความไม่ภักดีที่มีต่อพระองค์ ๘ โอ พระผู้เป็นเจ้า พวกเราและบรรดากษัตริย์ของเรา บรรดาผู้นำและบรรพบุรุษของเราต้องอับอายเพราะพวกเราได้กระทำบาปต่อพระองค์ ๙ พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรากอปรด้วยความเมตตาและการให้อภัย แม้ว่าพวกเราจะขัดขืนต่อพระองค์ ๑๐ และพวกเราไม่ได้เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ในการดำเนินตามกฎบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้มอบให้แก่พวกเราผ่านบรรดาผู้รับใช้ คือผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๑๑ ชาวอิสราเอลทั้งปวงได้ละเมิดกฎบัญญัติของพระองค์ ฝ่าฝืนและไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ ฉะนั้นคำสาปแช่งและคำสาบานที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงตกอยู่กับพวกเราเพราะเราได้ทำบาปต่อพระองค์‡ ๑๒ พระองค์ให้ทุกสิ่งเกิดขึ้นตามที่พระองค์กล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้นกับพวกเราและผู้ที่ปกครองพวกเรา ด้วยการนำความวิบัติมาสู่พวกเรา สิ่งที่เกิดขึ้นกับเยรูซาเล็มไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนภายใต้ฟ้าสวรรค์ ๑๓ อย่างที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติของโมเสส ความวิบัติเช่นนั้นเกิดขึ้นกับพวกเรา แต่พวกเราก็ไม่ได้ทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ด้วยการหยุดทำบาป และเอาใจใส่ในความจริงของพระองค์ ๑๔ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าได้เตรียมและนำความวิบัติมาสู่พวกเรา ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรามีความชอบธรรมในทุกสิ่งที่พระองค์กระทำ และพวกเราไม่ได้เชื่อฟังพระองค์ ๑๕ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา พระองค์นำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ และทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่เลื่องลือ พวกเราได้ทำบาป และประพฤติอย่างชั่วร้ายมาจนถึงทุกวันนี้

๑๖ โอ พระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากการกระทำอันชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอความโกรธและการลงโทษของพระองค์หันไปจากเยรูซาเล็ม ภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะบาปของพวกเราและความชั่วของบรรพบุรุษของเรา เยรูซาเล็มและชนชาติของพระองค์เป็นที่หัวเราะเยาะท่ามกลางทุกคนที่อยู่รอบตัวเรา ๑๗ โอ พระเจ้าของพวกเรา บัดนี้ขอพระองค์โปรดฟังคำอธิษฐานและคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ โอ พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพระองค์เอง โปรดหันหน้าด้วยแสงอันรุ่งโรจน์ของพระองค์สู่ที่พำนักซึ่งถูกทำลาย ๑๘ โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดเงี่ยหูฟังและได้ยิน ลืมตาและดูความวิบัติของพวกเรา และดูเมืองที่เป็นของพระองค์เถิด เนื่องจากพวกเราไม่ได้วิงวอนต่อหน้าพระองค์เพราะพวกเรามีความชอบธรรม แต่เป็นเพราะความเมตตาอันใหญ่หลวงของพระองค์ ๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟัง โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดยกโทษ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดได้ยินและตอบเถิด โปรดอย่ารอช้า เพื่อพระองค์เอง โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเมืองและชนชาติของพระองค์เป็นของพระองค์

กาเบรียลนำคำตอบมา

๒๐ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูดและอธิษฐาน สารภาพบาปของข้าพเจ้าและของอิสราเอลชนชาติของข้าพเจ้า และวิงวอน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขา

‡ **๙๑๑** เฉลยธรรมบัญญัติ 27:14-26; 28:15-68

อันบริสุทธิ์ของพระเจ้าของข้าพเจ้า ๒๑ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ กาเบรียลผู้ซึ่งข้าพเจ้าเห็นในภาพนิมิตแต่แรกแล้ว บินโผมาหาข้าพเจ้าในเวลามอบเครื่องสักการะตอนเย็น§ ๒๒ ทูตสวรรค์มาบอกข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล เรามาหาก็เพื่อจะมอบสติปัญญาและความเข้าใจ ๒๓ ทันทีที่ท่านเริ่มอธิษฐานขอ ท่านก็ได้รับคำตอบซึ่งเราจะบอกให้ทราบว่าท่านเป็นที่โปรดปรานอย่างยิ่ง ฉะนั้นจงตั้งใจฟังคำตอบให้ดี เพื่อจะเข้าใจภาพนิมิต

70 สัปดาห์

๒๔ เวลาที่ถูกกำหนดไว้ให้ประชาชนและเมืองอันบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อยุติการล่วงละเมิดและหยุดทำบาป เพื่อชดใช้ความชั่ว เพื่อให้เกิดความชอบธรรมอันเป็นนิรันดร์ เพื่อผนึกภาพนิมิตและคำพยากรณ์ด้วยตราประทับ และเพื่อเจิมบริเวณที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น เป็นระยะเวลา 70 สัปดาห์* ๒๕ ฉะนั้น จงทราบและเข้าใจว่า นับจากระยะเวลาที่ออกคำสั่งเพื่อฟื้นฟูและสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนกระทั่งถึงการมาของผู้ได้รับการเจิม คือองค์ราชา จะเป็นเวลานาน 7 สัปดาห์ เยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้นใหม่อีกเป็นเวลานาน 62 สัปดาห์ มีทั้งถนนและคูเมือง แต่จะเป็นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยาก ๒๖ หลังจาก 62 สัปดาห์ ผู้ได้รับการเจิมจะถูกกำจัดไป และจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ประชาชนของผู้นำที่จะมาก็จะทำลายเมืองและสถานที่บริสุทธิ์ จุดจบจะมาพร้อมกับน้ำท่วม จะเกิดสงครามจนถึงจุดจบ ความหายนะถูกกำหนดไว้แล้ว ๒๗ เขาจะมีข้อสัญญาตกลงกับคนจำนวนมากเป็นเวลา 1 สัปดาห์ และครึ่งหลังของสัปดาห์เขาจะทำให้การเผาสัตว์เป็นเครื่องสักการะและการมอบของถวายยุติลง และเขาจะเชิดชูสิ่งที่น่าชังอันเป็นเหตุให้เกิดความวิบัติ† และเป็นยอดสูงสุดของพระวิหารจนกระทั่งผู้ที่ถูกกำหนดคนนั้นจะถึงจุดจบของเขา

๑๐

ภาพนิมิตที่น่าตกใจของดาเดียล

๑ ในปีที่สามของไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ดาเนียลซึ่งมีอีกชื่อว่า เบลเทชัสซาร์ ได้รับการเผยความซึ่งมาจากพระเจ้า ข้อความเป็นความจริงและเข้าใจยาก และท่านเข้าใจข้อความและเข้าใจภาพนิมิต

๒ ในครั้งนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเศร้าใจอยู่ 3 สัปดาห์ ๓ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารดีๆ หรือเนื้อสัตว์ หรือดื่มเหล้าองุ่น และไม่ได้ชโลมตัวด้วยน้ำมันนานถึง 3 สัปดาห์เต็ม ๔ ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนแรก ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำใหญ่ไทกริส ๕ ข้าพเจ้าแหงนหน้ามอง ดูเถิด ชายผู้หนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน คาดเข็มขัดทองคำจากอุฟาส ๖ ร่างกายของท่านเปล่งประกายดั่งโกเมน ใบหน้าปรากฏเหมือนฟ้าแลบ ดวงตาดั่งเปลวเพลิงจากคบไฟ แขนและขาดั่งทองสัมฤทธิ์ขัดมัน และเสียงของท่านเหมือนเสียงของคนจำนวนมาก ๗ และข้าพเจ้าดาเนียลเป็นผู้เดียวที่เห็นภาพนิมิต เพราะบรรดาผู้ที่อยู่ด้วยไม่เห็นภาพนิมิต แต่พวกเขาตกใจกลัวมากจึงวิ่งหนีไปซ่อนตัว ๘ ดังนั้น จึงเหลือข้าพเจ้าอยู่เพียงคนเดียวที่เห็นภาพนิมิตที่แปลกมาก ทำให้ข้าพเจ้าหมดแรง สีหน้าของข้าพเจ้าซีดลงด้วยความกลัว ข้าพเจ้าไม่สามารถทำสิ่งใดได้เลย ๙ ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของท่าน เมื่อได้ยินเสียงแล้วข้าพเจ้าจึงล้มตัวลงหลับสนิทหน้าชิดพื้น

๑๐ ดูเถิด มีมือมาแตะตัวข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นขณะที่เข่าและมือสั่นระริก ๑๑ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล ท่านเป็นที่โปรดปรานอย่างยิ่ง จงลุกขึ้นยืนและใส่ใจในสิ่งที่เรากำลังจะพูดกับท่านให้ดี เราถูกส่งมาหาท่าน ขณะที่ท่านกำลังพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนขึ้นตัวสั่นเทา ๑๒ แล้วท่านก็พูดกับข้าพเจ้าว่า ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย

---

§ **๙๒๑** อพยพ 29:38-41; กันดารวิถี 28:4 * **๙๒๔** ภาษาฮีบรูเป็นจำนวน 70 x 7 ซึ่งอาจจะหมายถึง 490 ปี ฉบับเยเรมีย์ 25:11; 29:10; เลวีนิติ 26:28 † **๙๒๗** มัทธิว 24:15

เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านสนใจที่จะเข้าใจและถ่อมตัวลง ณ เบื้องหน้าพระเจ้าของท่าน พระองค์ได้ยินคำอธิษฐานของท่าน และเรามาเพื่อตอบคำขอของท่าน ๑๓ ทูตสวรรค์ของอาณาจักรเปอร์เซียมาขัดขวางเรา 21 วัน แต่มีคาเอล*หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์ชั้นเอกมาช่วยเรา เพราะเราอยู่เพียงลำพังกับบรรดากษัตริย์แห่งอาณาจักรเปอร์เซีย ๑๔ เรามาเพื่อช่วยให้ท่านเข้าใจว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับประชาชนของท่านในภายภาคหน้า เพราะภาพนิมิตเป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า

๑๕ เมื่อท่านได้พูดกับข้าพเจ้าดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าก้มหน้าลงและพูดไม่ออก ๑๖ และดูเถิด มีผู้หนึ่งดูเหมือนบรรดาบุตรมนุษย์ ท่านแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเปิดปากพูดกับท่าน คือผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าว่า โอ นายท่าน ภาพนิมิตนี้ทำให้ข้าพเจ้าเจ็บปวดรวดร้าวจนทำให้ข้าพเจ้าหมดแรง ๑๗ ผู้รับใช้ของนายท่านจะพูดกับนายท่านได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าหมดแรงและหมดลมหายใจ

๑๘ ผู้หนึ่งที่เหมือนมนุษย์แตะตัวข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้ามีแรงขึ้น ๑๙ ท่านพูดว่า โอ ท่านเป็นที่โปรดปรานอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย ขอสันติสุขจงอยู่กับท่าน จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มีแรงขึ้นและพูดว่า นายท่านโปรดพูดเถิด เพราะนายท่านทำให้ข้าพเจ้ามีแรงขึ้น ๒๐ ท่านพูดว่า ท่านทราบหรือไม่ว่า ทำไมเราจึงมาหาท่าน แต่เราจะต้องกลับไปต่อสู้กับทูตสวรรค์ของเปอร์เซีย ต่อจากนั้นทูตสวรรค์ของกรีกจะมา ๒๑ แต่เราจะบอกท่านถึงความจริงที่เขียนไว้คือ ไม่มีผู้ใดต่อสู้อยู่เคียงข้างเรา ยกเว้นมีคาเอลทูตสวรรค์ของท่านเท่านั้น

๑๑

บรรดากษัตริย์จากทิศใต้และทิศเหนือ

๑ ในปีแรกของดาริอัสชาวมีเดีย เราเองที่ช่วยท่านผู้นั้นให้เข้มแข็ง

๒ ในเวลานี้เราจะบอกความจริงแก่ท่านคือ จะมีกษัตริย์อีก 3 ท่านที่จะลุกขึ้นครองในเปอร์เซีย กษัตริย์ท่านที่สีจะมั่งคั่งยิ่งกว่ากษัตริย์ทั้งสามที่มาล่วงหน้าท่าน เมื่อท่านมีอานุภาพจากความมั่งคั่ง ท่านจะกระตุ้นให้ทุกฝ่ายขัดขืนต่ออาณาจักรกรีก ๓ และกษัตริย์นักรบผู้เก่งกล้าจะลุกขึ้นครอง ท่านจะปกครองด้วยอำนาจและกระทำตามความพอใจของท่าน ๔ แต่เมื่อท่านได้ขึ้นครองแล้ว อาณาจักรของท่านจะล่มสลายและจะแบ่งแยกออกเป็นลมทั้ง 4 ทิศของฟ้าสวรรค์ และจะไม่ตกเป็นของบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่าน หรือมีอำนาจเหมือนกับเวลาที่ท่านปกครอง เพราะอาณาจักรของท่านจะถูกถอนรากถอนโคนและตกเป็นของผู้อื่นแทน

๕ กษัตริย์แห่งทิศใต้*จะเข้มแข็ง แต่หนึ่งในบรรดาผู้นำจะเข้มแข็งกว่าท่าน และการปกครองของเขาจะมีอำนาจมาก ๖ หลายปีต่อจากนั้น ก็จะมีการสร้างสัมพันธภาพโดยที่บุตรหญิงของกษัตริย์แห่งทิศใต้เข้าหากษัตริย์แห่งทิศเหนือ† เพื่อทำสนธิสัญญา แต่นางจะไม่สามารถรักษาอำนาจของนางไว้ได้ และทั้งตัวท่านและอำนาจของท่านก็ไม่ยั่งยืนนาน นางจะถูกมอบตัว รวมทั้งบรรดาผู้รับใช้ใกล้ชิดของนาง บิดาของนาง และผู้ที่สนับสนุนนาง

๗ ในครั้งนั้น ญาติผู้หนึ่งจากตระกูลของนางจะขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ท่านจะมาโจมตีกองกำลังของกษัตริย์แห่งทิศเหนือ และเข้าถึงป้อมปราการ ท่านจะต่อสู้และได้ชัยชนะ ๘ ท่านจะขนเทพเจ้าที่หล่อเป็นรูปเคารพ ภาชนะเครื่องใช้เงินและทองคำอันมีค่าของพวกเขาไปยังอียิปต์ หลายปีต่อมา ท่านจะหยุดต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศเหนือ ๙ กษัตริย์แห่งทิศเหนือจะบุกรุกอาณาเขตของกษัตริย์แห่งทิศใต้ แต่จะต้องถอยทัพกลับไปยังดินแดนของตน

---

* **๑๐๑๓** ยูดา 1:9 * **๑๑๕** ในฉบับนี้หมายถึงกษัตริย์ชาวกรีกที่ปกครองในอียิปต์ † **๑๑๖** ในฉบับนี้หมายถึงกษัตริย์ชาวกรีกที่ปกครองในซีเรียและบาบิโลน

๑๐ บรรดาบุตรของกษัตริย์แห่งทิศเหนือจะสู้รบ จึงรวบรวมกำลังทหารจำนวนมหาศาล
ซึ่งจะยกมาอย่างพรั่งพร้อมหลั่งไหลเข้าไปอย่างน้ำท่วม และโจมตีถึงป้อมปราการของกษัตริย์แห่งทิศใต้ ๑๑ กษัตริย์แห่งทิศใต้จะออกมาต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศเหนือด้วยความเดือดดาล จนรบชนะ แม้ว่ากำลังทหารจากทิศเหนือจะมีกำลังมหาศาลก็ตาม ๑๒ เมื่อทหารจำนวนมหาศาลถูกตีจนพ่ายแพ้ไปแล้ว ใจของท่านก็หยิ่งผยอง และท่านจะฆ่าคนจำนวนหลายหมื่น แต่ท่านจะไม่ชนะต่อไป ๑๓ เพราะกษัตริย์แห่งทิศเหนือจะรวบรวมกำลังมหาศาลอีก ซึ่งจะมากกว่าครั้งก่อน และเมื่อถึงกำหนดเวลา ท่านก็จะกลับมาด้วยกำลังทัพที่ใหญ่มากและพร้อมเพรียงด้วยกำลังสงคราม

๑๔ ในครั้งนั้น มีผู้คนจำนวนมากที่ไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของกษัตริย์แห่งทิศใต้ และนักเลงหัวไม้ในหมู่ชนชาติของดาเนียลเองจะขัดขืน เพื่อให้เป็นไปตามภาพนิมิต แต่ก็ไม่สำเร็จ ๑๕ และกษัตริย์แห่งทิศเหนือจะมา และท่านจะก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแรง และกำลังของทิศใต้จะต้านทานไม่ไหว แม้แต่นักรบที่เลือกสรรอย่างดีแล้วก็ยังหมดกำลัง ๑๖ กษัตริย์แห่งทิศเหนือบุกรุกมาและกระทำต่อท่านตามใจชอบ โดยที่ไม่มีผู้ใดขัดขวางท่านได้ ท่านจะยืนอย่างมั่นคงในแผ่นดินอันงดงาม และจะมีอำนาจทำลายทุกสิ่งได้ ๑๗ ท่านจะตั้งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดที่มีจากอาณาจักรของท่าน และจะสร้างสัมพันธภาพกับกษัตริย์แห่งทิศใต้ จะยกบุตรสาวของตนให้แต่งงานกับเขาด้วยเพื่อล่มอาณาจักร แต่แผนของท่านจะไม่สำเร็จผล ๑๘ หลังจากนั้นท่านจะเบี่ยงความตั้งใจไปยังหมู่เกาะ และจะยึดหลายเกาะ แต่ผู้บัญชาการคนหนึ่งจะทำให้ความหยิ่งผยองของท่านยุติลง ความหยิ่งผยองของท่านจะมีผลย้อนกลับเข้าตัวของท่านเอง ๑๙ แล้วท่านก็จะหันกลับไปยังป้อมปราการที่ดินแดนของท่านเอง แต่ก็จะล้มลุกคลุกคลานจนไม่มีใครเห็นหน้าท่านอีก

๒๐ จากนั้นจะมีผู้หนึ่งลุกขึ้นมาแทนที่ท่าน ผู้นี้จะใช้คนเก็บภาษีเพื่อคงความมั่งคั่งของอาณาจักร แต่เพียงระยะเวลาอันสั้น ท่านจะถูกกำจัดอย่างลับๆ ๒๑ คนโอหังผู้หนึ่งที่จะขึ้นมาแทนที่ท่านไม่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ ท่านจะมาโดยที่ไม่มีใครคาดการล่วงหน้า และจะรับอาณาจักรไว้ได้ด้วยเล่ห์เหลี่ยมของท่าน‡ ๒๒ พวกทหารจะถูกกวาดล้างต่อหน้าท่านจนไม่เหลือสักคน และหัวหน้ามหาปุโรหิตของพระเจ้า§ก็จะถูกกำจัดเช่นกัน ๒๓ หลังจากที่ท่านได้ทำสัมพันธภาพกับชาติอื่นแล้ว ท่านก็จะใช้วิธีการหลอกลวงเสมอ แม้ว่าจะมีคนหนุนหลังท่านอยู่น้อยมาก ท่านก็จะลุกขึ้นด้วยอำนาจได้ ๒๔ ท่านจะบุกรุกแคว้นที่มั่งคั่งที่สุดโดยที่ไม่มีใครคาดการล่วงหน้า และจะกระทำสิ่งที่บรรพบุรุษก่อนหน้าท่านไม่เคยทำมาก่อน ท่านจะแบ่งสิ่งที่ปล้นและริบมาให้กับพรรคพวกของท่าน ท่านจะวางแผนยึดป้อมปราการ แต่ก็ได้เพียงเวลาจำกัดเท่านั้น ๒๕ ท่านจะรวมกำลังและความใจกล้ามาโจมตีกษัตริย์แห่งทิศใต้ด้วยกองทัพใหญ่ กษัตริย์แห่งทิศใต้จะสู้รบด้วยกำลังกองทัพที่ใหญ่และเข้มแข็งมาก แต่ก็จะต้านไม่ไหวเพราะแผนการที่วางไว้เป็นอุบายต่อต้านท่าน ๒๖ แม้แต่บรรดาผู้ที่รับประทานอาหารเหมือนกับกษัตริย์จะทำให้ท่านพินาศ กองทัพของท่านจะถูกกวาดล้าง และจะมีคนตายในสงครามมากมาย ๒๗ กษัตริย์ทั้งสองนี้*มีจิตใจที่โน้มไปในทางชั่วร้าย ท่านจะนั่งร่วมโต๊ะและพูดเท็จต่อกันและกัน และต่างก็ไม่ประสบผล เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาบั้นปลาย ๒๘ กษัตริย์แห่งทิศเหนือจะกลับไปยังแผ่นดินของท่านเองด้วยสิ่งมากมายที่ปล้นมาได้ แต่ยังตั้งใจต่อต้านผู้มีความเชื่อในพระเจ้า ท่านจะทำตามความพอใจของท่าน แล้วจึงกลับแผ่นดินของตนไป

---

‡ **๑๑๑๒๑** ผู้นี้เป็นกษัตริย์ท่านสุดท้ายของกษัตริย์แห่งทิศเหนือ ชื่ออันทิโอคอสที่สี่ 175-164 ปีก่อน ค๑ศ๑ ท่านเรียกตนเองว่า เอภิฟาเนส ซึ่งมีความหมายว่า พระเจ้าสำแดงพระองค์ § **๑๑๑๒๒** ผู้นี้คือ โอนิอัสที่สาม หัวหน้ามหาปุโรหิตชาวยิวซึ่งถูกอันทิโอคอสที่สี่สั่งให้ฆ่า 171 ปีก่อน ค๑ศ๑ * **๑๑๑๒๗** อันทิโอคอสที่สี่กษัตริย์แห่งทิศเหนือ และปอโตเลมีที่หกกษัตริย์แห่งทิศใต้ 169 ปีก่อน ค๑ศ๑

๒๙ เมื่อถึงกำหนดเวลา ท่านจะกลับไปบุกรุกอาณาจักรแห่งทิศใต้อีก แต่ครั้งนี้จะไม่เหมือนครั้งก่อน ๓๐ เรือจากคิทธิม†จะเป็นฝ่ายตรงข้ามกับท่าน ท่านจะใจเสียและถอยกลับไปด้วยความโกรธ และพาลหาเรื่องผู้มีความเชื่อในพระเจ้า และกลับไปใส่ใจในบรรดาผู้ที่ละเลยต่อความเชื่อในพระเจ้า ๓๑ กองทัพทหารจะลุกฮือกันมาดูหมิ่นพระวิหารซึ่งเป็นหลักยึดอันมั่นคง และเลิกล้างการถวายเครื่องสักการะประจำวัน และพวกเขาจะตั้งสิ่งที่น่าชังซึ่งทำให้เกิดความวิบัติบนแท่นบูชา‡ ๓๒ กษัตริย์จะพูดจาเอาใจบรรดาผู้ที่ได้ฝ่าฝืนพันธสัญญา แต่ประชาชนที่รู้จักพระเจ้าของพวกเขาจะมั่นคงและไม่โอนอ่อนผ่อนตาม ๓๓ บรรดาผู้กอปรด้วยสติปัญญาจะสอนคนจำนวนมาก แต่บางครั้งพวกเขาจะเสียชีวิตในสงครามหรือไม่ก็ถูกไฟเผา ถูกจับเข้าคุก และถูกปล้น ๓๔ เมื่อเขาเหล่านั้นถูกบีบคั้น พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือบ้าง แต่มีคนจำนวนมากที่เสแสร้งเข้ามาร่วมกลุ่มด้วย ๓๕ ผู้ที่กอปรด้วยสติปัญญาบางคนจะพลาดพลั้ง เพื่อจะได้ถูกหลอมอย่างโลหะ ทำให้บริสุทธิ์ และขาวสะอาด จนถึงระยะเวลาสุดท้าย เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลา

๓๖ และกษัตริย์แห่งทิศเหนือจะกระทำตามความพอใจ ท่านจะยกย่องและโอ้อวดตนเองเหนือเทพเจ้าทั้งปวง และจะพูดสิ่งที่ไม่เคยมีผู้ใดพูดมาก่อนเป็นการต่อต้านพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง ท่านจะมีความสำเร็จจนกระทั่งเวลาแห่งการลงโทษของพระเจ้ามาถึง เพราะจะเป็นไปตามที่พระองค์ได้ตัดสินใจแล้ว ๓๗ กษัตริย์จะไม่ใส่ใจในเทพเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน หรือเทพเจ้าที่บรรดาผู้หญิงนิยมชมชอบ§ ท่านจะไม่ใส่ใจในเทพเจ้าใดๆ เลย เพราะท่านจะโอ้อวดตนเองเหนือเทพเจ้าทั้งปวง ๓๘ ท่านจะให้เกียรติแก่เทพเจ้าที่คุ้มกันป้อมปราการ* ท่านจะมอบทองคำ เงิน เพชรนิลจินดา และสิ่งที่สูงค่าแก่เทพเจ้าที่บรรพบุรุษไม่รู้จัก ๓๙ ท่านจะโจมตีป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดด้วยความช่วยเหลือจากเทพเจ้าต่างชาติ และจะให้เกียรติอย่างสูงแก่บรรดาผู้ที่ยอมรับท่าน ท่านจะแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นผู้ปกครองคนจำนวนมาก และจะแจกจ่ายที่ดินให้เป็นรางวัล

๔๐ เมื่อถึงเวลาสิ้นสุด กษัตริย์แห่งทิศใต้จะโจมตีท่าน แต่กษัตริย์แห่งทิศเหนือจะรีบสนองตอบราวกับพายุหมุน ด้วยรถศึกและทหารม้า ด้วยเรือหลายลำ ท่านจะบุกรุกหลายดินแดนดั่งน้ำท่วมที่ไหลหลาก ๔๑ ท่านจะเข้ามาในแผ่นดินอันงดงาม และคนนับหมื่นจะเสียชีวิต แต่เอโดม โมอับ และชาวอัมโมนที่ยังมีชีวิตอยู่จะรอดจากมือของท่าน ๔๒ ท่านจะใช้อำนาจรุกรานหลายดินแดน และแผ่นดินอียิปต์จะไม่รอดจากมือของท่าน ๔๓ ท่านจะยึดสมบัติจำพวกทองคำและเงิน และสิ่งมีค่าของอียิปต์ ลิเบียและคูช†จะยอมอยู่ใต้บังคับของท่าน ๔๔ แต่ข่าวลือที่ท่านทราบจากทางทิศตะวันออกและทิศเหนือจะทำให้ท่านตกใจ และท่านจะไหวตัวด้วยความเดือดดาลและฆ่าคนจำนวนมาก ๔๕ ท่านจะให้ตั้งค่ายกษัตริย์อยู่ระหว่างทะเลและภูเขาบริสุทธิ์อันงดงาม‡ แต่ท่านก็จะมาถึงจุดจบซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยท่านได้เลย

๑๒

ระยะเวลาสุดท้าย

๑ ในเวลานั้น มีคาเอลทูตสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้ปกป้องชนชาติของดาเนียลจะลุกขึ้น และจะเป็นเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ตั้งแต่แรกที่มีประชาชาติจนถึงเวลานี้ แต่ในเวลานั้น ชนชาติของดาเนียลที่มีนามบันทึกไว้แล้วในหนังสือจะรอดชีวิต ๒

---

† **๑๑๓๐** คิทธิม ชาวยูเดียนับว่าคิทธิมเป็นชาวตะวันตกที่อยู่ภายใต้การปกครองของโรม ‡ **๑๑๓๑** 168 ปีก่อน ค.ศ. อันทิโอคอส-เอภิฟาเนสออกคำสั่งให้กองทหารของท่านเข้าไปในพระวิหารในเยรูซาเล็มและถวายพระวิหารให้แก่เทพเจ้าซุส ซึ่งพระเยซูกล่าวถึงในฉบับมัทธิว 24:15; มาระโก 13:14 § **๑๑๓๗** อันทิโอคอสให้เทพเจ้าซุสแทนที่อปอลโลซึ่งเป็นเทพเจ้าของชาวกรีกและดูหมิ่นเทพเจ้าอโดนิสและดิโอนีซัสของอียิปต์ที่บรรดาผู้หญิงชื่นชอบ * **๑๑๓๘** คือเทพเจ้าซุส † **๑๑๔๓** คูช คือเอธิโอเปีย ‡ **๑๑๔๕** ภูเขาศิโยนในเยรูซาเล็ม

ผู้คนจำนวนมากมายที่นอนในผงธุลีจะตื่นขึ้น บางคนจะได้รับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ บางคนจะอับอายและถูกดูหมิ่นไปจนชั่วนิรันดร์ ๓ และรัศมีของบรรดาผู้ที่กอปรด้วยสติปัญญาจะสาดส่องดั่งความสว่างของฟ้าสวรรค์ และบรรดาผู้ที่นำคนจำนวนมากให้ถึงซึ่งความชอบธรรม จะสาดส่องดั่งดวงดาวไปชั่วนิรันดร์กาล ๔ แต่ดาเนียล ท่านจงปิดเรื่องเป็นความลับ และผนึกตราหนังสือไว้ จนถึงระยะเวลาสุดท้าย คนจำนวนมากจะวิ่งไปมา และความรู้จะเพิ่มยิ่งขึ้น□

๕ ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าดาเนียลก็มองดู ข้าพเจ้าเห็นอีก 2 ท่านยืนอยู่ ท่านหนึ่งยืนอยู่บนฝั่งนี้ของแม่น้ำ ส่วนอีกท่านยืนอยู่บนฝั่งนั้นของแม่น้ำ ๖ และข้าพเจ้าถามชายผู้สวมผ้าป่านซึ่งอยู่เหนือต้นน้ำว่า □จะนานแค่ไหนจนกว่าจะถึงระยะเวลาสุดท้ายของสิ่งวิเศษเหล่านี้□ ๗ ชายที่สวมผ้าป่านที่อยู่เหนือต้นน้ำยกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่สวรรค์ ข้าพเจ้าได้ยินท่านกล่าวสาบานโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ดำรงชีวิตชั่วนิรันดร์กาลว่า □จะเป็นเวลา 1 วาระ 2 วาระ และครึ่งวาระ* เมื่อการกดขี่ข่มเหงที่มีต่อชนชาติบริสุทธิ์สิ้นสุดลง และสิ่งเหล่านี้ก็จะสัมฤทธิผล□ ๘ ข้าพเจ้าได้ยิน แต่ไม่เข้าใจจึงถามว่า □โอ นายท่านของข้าพเจ้า ผลจะออกมาเป็นอย่างไร□ ๙ ท่านตอบว่า □ดาเนียลเอ๋ย ท่านไม่ต้องกังวล เพราะเรื่องถูกปิดผนึกจนจะถึงระยะเวลาสุดท้าย ๑๐ หลายคนจะชำระตัวให้บริสุทธิ์ และทำตนให้ขาวสะอาดและถูกหลอมอย่างโลหะ แต่คนชั่วร้ายจะประพฤติชั่ว และไม่มีผู้ใดในหมู่คนชั่วจะเข้าใจ แต่บรรดาผู้ที่กอปรด้วยสติปัญญาจะเข้าใจ ๑๑ และนับจากเวลาที่เลิกล้างการถวายเครื่องสักการะประจำวัน และจัดตั้งสิ่งที่น่าชังซึ่งทำให้เกิดความวิบัติ เวลา 1,290 วันจะผ่านพ้นไป ๑๒ บรรดาผู้ที่คงความภักดีจนกระทั่ง 1,335 วันผ่านพ้นไปก็เป็นสุข† ๑๓ แต่ท่านไม่ต้องกังวลจนถึงระยะเวลาสุดท้าย และท่านจะได้หยุดพัก และจะลุกขึ้นรับส่วนแบ่งของท่านเมื่อวันสิ้นสุดลง□

---

* **๑๒□๗** วิวรณ์ 12:14 † **๑๒□๑๒** อันทิโอคอส-เอภิฟาเนสกดขี่ข่มเหงชาวยิวเป็นเวลาสามปีครึ่งคือ ระหว่าง 164-168 ปีก่อน ค□ศ□ ชาวบาบิโลนใช้ปฏิทินตามความสว่างของดวงจันทร์หรือดวงดาวตามระยะข้างขึ้นหรือข้างแรม ชาวยิวบางคนใช้ปฏิทินตามที่โลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ ชาวกรีกใช้ปฏิทินทั้งสองแบบ แต่ยังมีการโต้แย้งไม่น้อยในหมู่ชาวยิวว่า จะใช้ปฏิทินแบบใด

โฮเชยา

๑ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงโฮเชยาบุตรของเบเออรี ในสมัยของกษัตริย์อุสซียาห์
โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ และในสมัยของกษัตริย์เย
โรโบอัมบุตรของเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล

ภรรยาและบุตรของโฮเชยา

๒ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าเริ่มกล่าวผ่านโฮเชยา พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโฮเชยาดังนี้ "จงไป
เอาภรรยาผู้ผิดประเวณี และมีลูกๆ ที่เกิดจากการผิดประเวณี เพราะแผ่นดินประพฤติผิด
ประเวณีอย่างร้ายแรงเมื่อได้ทอดทิ้งพระผู้เป็นเจ้า" ๓ ดังนั้นท่านจึงไปรับโกเมอร์บุตรสาว
ของดิบลาอิมมาเป็นภรรยา และนางตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย
๔ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านดังนี้ "จงตั้งชื่อเขาว่า ยิสเรเอล* เพราะอีกไม่นานเราจะ
ลงโทษพงศ์พันธุ์ของเยฮูที่ฆ่ายิสเรเอล และเราจะทำให้อาณาจักรของพงศ์พันธุ์อิสราเอล
หมดสิ้นลง ๕ และในวันนั้น เราจะหักแอกของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล"
๖ ต่อมานางตั้งครรภ์อีกและให้กำเนิดบุตรหญิง และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านดังนี้ "จง
ตั้งชื่อเธอว่า โลรุหะมาห์† เพราะเราจะไม่มีความเมตตาต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลอีกต่อไป จะ
ไม่ยกโทษให้พวกเขาเลย ๗ แต่เราจะมีเมตตาต่อพงศ์พันธุ์ยูดาห์ และเราจะช่วยพวกเขาให้
รอดพ้น แต่มิใช่ด้วยคันธนู ดาบหรือสงคราม หรือด้วยม้าและทหารม้า แต่โดยพระผู้เป็น
เจ้า พระเจ้าของพวกเขา"
๘ เมื่อนางหย่านมโลรุหะมาห์แล้ว นางก็ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย ๙ และพระผู้เป็น
เจ้ากล่าวดังนี้ "จงตั้งชื่อเขาว่า โลอัมมี‡ เพราะเจ้าไม่ใช่ชนชาติของเรา และเราไม่ใช่พระเจ้า
ของพวกเจ้า"
๑๐ ถึงกระนั้นจำนวนลูกหลานของอิสราเอลจะมากมายเปรียบได้กับเม็ดทรายบนชายฝั่ง
ทะเล ซึ่งนับไม่ถ้วน และในสถานที่ซึ่งพวกเขาถูกกล่าวถึงว่า "เจ้าไม่ใช่ชนชาติของเรา"
พวกเขาจะได้รับเรียกว่า "บรรดาบุตรของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่"§ ๑๑ บรรดาบุตรของยูดาห์
และบรรดาบุตรของอิสราเอลจะถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน และพวกเขาจะแต่งตั้งผู้นำคนหนึ่ง
พวกเขาทุกคนจะขึ้นไปจากแผ่นดิน เพราะวันของยิสเรเอลจะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่

๒

อิสราเอลถูกลงโทษเพราะความไม่ภักดี

๑ จงพูดกับบรรดาพี่น้องผู้ชายดังนี้ว่า "พวกท่านเป็นชนชาติของเรา" และพูดกับบรรดา
พี่น้องผู้หญิงว่า "พวกท่านได้รับความเมตตา"
๒ จงห้ามแม่ของพวกเจ้า จงห้ามนาง
เพราะนางไม่ใช่ภรรยาของเรา
และเราไม่ใช่สามีของนาง
ให้นางกำจัดสีหน้าซึ่งเป็นเยี่ยงหญิงแพศยา
และกำจัดความไม่ซื่อจากหว่างอกของนางไป
๓ มิฉะนั้น เราจะเปลื้องนางให้เปลือยเปล่า
และทำให้นางเหลือตัวเปล่าอย่างวันที่นางเกิดมา
และทำให้นางเป็นอย่างถิ่นทุรกันดาร

---

* ๑๔ 2 พงศ์กษัตริย์ 9:1-10:36 † ๑๖ ความหมายในภาษาฮีบรูคือ ไม่มีความเมตตา ‡ ๑๙ ความหมายในภาษาฮีบรูคือ ไม่ใช่ชนชาติของเรา § ๑๑๐ โรม 9:26

และทำให้นางเป็นอย่างแผ่นดินอันแห้งระแหง
และปล่อยให้นางกระหายน้ำจนสิ้นชีวิต
๔ เราจะไม่มีเมตตาต่อลูกๆ ของนาง
เพราะพวกเขาเป็นลูกๆ ของความแพศยา
๕ เพราะแม่ของพวกเขาแพศยา
นางมีครรภ์อันเกิดจากการกระทำอันน่าอับอาย
เพราะนางพูดดังนี้ว่า "ฉันจะไล่ตามบรรดาคนรักของฉัน
ซึ่งให้อาหารและน้ำดื่มแก่ฉัน
ให้ผ้าขนสัตว์และผ้าป่าน
ให้น้ำมันและเครื่องดื่มแก่ฉัน"
๖ ฉะนั้น เราจะขวางกั้นทางของนางด้วยขวากหนาม
และเราจะก่อกำแพงปิดกั้นนาง
เพื่อนางจะหาทางไม่พบ
๗ นางจะวิ่งตามบรรดาคนรักของนางไป
แต่จะจับพวกเขาไม่อยู่
และนางจะตามหาพวกเขา
แต่จะหาไม่พบ
ครั้นแล้ว นางจะพูดว่า
"ฉันจะกลับไปหาสามีคนแรกของฉัน
เพราะตอนนั้นฉันสบายยิ่งกว่าเวลานี้"
๘ แต่นางไม่รู้เลยว่า เราเป็นผู้ที่ให้
ธัญพืช เหล้าองุ่น และน้ำมันแก่นาง
และเราเป็นผู้ที่ให้เงินและทองแก่นางอย่างเหลือล้น
ซึ่งพวกเขาเอาไปใช้สักการะเทวรูปบาอัล*
๙ ฉะนั้น เราจะเอาธัญพืชกลับคืน
เมื่อได้เวลาของมัน
และเหล้าองุ่นตามฤดูกาลของมัน
และเราจะเอาขนสัตว์และผ้าป่านของเรา
ซึ่งใช้ปกปิดกายที่เปลือยเปล่าของนางคืนมา
๑๐ บัดนี้ เราจะเปิดเผยความมักมากในกามของนาง
ต่อหน้าบรรดาคนรักของนาง
และจะไม่มีใครที่จะช่วยนางให้รอดไปจากมือของเรา
๑๑ และเราจะยุติการเฉลิมฉลองของนางทั้งสิ้น
งานฉลองเทศกาล วันข้างขึ้น วันสะบาโต
และเทศกาลที่กำหนดไว้ทั้งสิ้น
๑๒ และเราจะทำลายเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของนางให้สิ้นซาก
อันเป็นสิ่งที่นางพูดว่า
"สิ่งเหล่านี้เป็นค่าแรง
ซึ่งบรรดาคนรักของฉันได้ให้แก่ฉัน"
เราจะทำให้ที่เหล่านั้นเป็นป่า
และสัตว์ในไร่นาจะขย้ำกิน
๑๓ และเราจะลงโทษนางในวันทีนาง
จุดเครื่องหอมให้แก่บาอัล
เวลาที่นางประดับตัวด้วยแหวนและเพชรพลอย
และไล่ตามบรรดาคนรักของนางไป แล้วก็ลืมเรา"

---

* **๒๘** เทพเจ้าบาอัลเป็นหัวหน้าบรรดาเทพเจ้าของชาวคานาอัน ซึ่งเชื่อกันว่า เป็นผู้ที่สามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์

พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

พระผู้เป็นเจ้ามีเมตตาต่ออิสราเอล

๑๔ ฉะนั้น ดูเถิด เราจะชวนนาง
และนำนางเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
และพูดกับนางอย่างนุ่มนวล
๑๕ และเราจะมอบสวนองุ่นของนางคืนให้แก่นางที่นั่น
และจะทำให้หุบเขาอาโคร์†เป็นประตูแห่งความหวัง
และนางจะตอบรับเหมือนกับเวลาที่นางอยู่ในวัยรุ่น
เหมือนกับเวลาที่นางออกจากแผ่นดินอียิปต์
๑๖ และพระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ในเวลานั้น เจ้าจะเรียกเราว่า สามีของฉัน และเจ้าจะไม่เรียกเราว่า บาอัลของฉัน อีกต่อไป ๑๗ เพราะเราจะกำจัดชื่อของบาอัลไปจากปากของนาง และชื่อบาอัลจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกต่อไป ๑๘ ในวันนั้น เราจะทำพันธสัญญากับบรรดาสัตว์ในไร่นา นกในอากาศ และสิ่งที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน และเราจะยกเลิกใช้คันธนู ดาบ และสงครามในแผ่นดินเพื่อพวกเขา และเราจะให้พวกเขาได้นอนอย่างปลอดภัย ๑๙ และเราจะหมั้นเจ้าไว้ให้เราชั่วนิรันดร์กาล เราจะให้หมั้นเจ้าไว้ในความชอบธรรมและความเป็นธรรม ในความรักอันมั่นคงและความเมตตา ๒๐ เราจะหมั้นเจ้าไว้ในความภักดี และเจ้าจะยอมรับรู้พระผู้เป็นเจ้า
๒๑ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
เราจะตอบรับ
และในวันนั้นเราจะตอบรับฟ้าสวรรค์
และฟ้าสวรรค์จะตอบรับแผ่นดินโลก
๒๒ และแผ่นดินโลกจะตอบรับธัญพืช
เหล้าองุ่น และน้ำมัน
และสิ่งเหล่านั้นจะตอบรับยิสเรเอล
๒๓ และเราจะหว่านนางให้แก่เราเองในแผ่นดิน
และเราจะมีเมตตาต่อผู้ที่ไม่มีความเมตตา‡
และเราจะพูดกับผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติของเราว่า เจ้าเป็นชนชาติของเรา§
และเขาจะพูดว่า พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า

๓

โฮเชยาได้รับภรรยากลับคืน

๑ และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงไปแสดงความรักต่อภรรยาของเจ้าอีก แม้จะมีชายอื่นที่รักนางอยู่แล้ว และนางผิดประเวณี จงรักนางอย่างที่พระผู้เป็นเจ้ารักพงศ์พันธุ์อิสราเอล แม้ว่าพวกเขาหันไปเชื่อบรรดาเทพเจ้าและติดใจขนมลูกเกด* ๒ ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อตัวนางเป็นค่าของเงินหนัก 15 เชเขล และข้าวบาร์เลย์ 1 โฮเมอร์ และ 1 เลเทค† ๓ และข้าพเจ้าพูดกับนางดังนี้ว่า เจ้าจะต้องอยู่กับเราหลายวัน เจ้าจะไม่ทำตัวเป็นหญิงแพศยาหรือเป็นของชายอื่น และเราจะทำอย่างนั้นต่อเจ้าด้วย ๔ เพราะพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะใช้ชีวิตโดยปราศจากกษัตริย์หรือผู้นำเป็นเวลานาน ปราศจากเครื่องสักการะหรือเสาหิน ปราศจากชุดคลุมของปุโรหิตหรือรูปเคารพ ๕ หลังจากนั้น พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา และดาวิดกษัตริย์ของพวกเขา‡

---

† **๒๑๑๕** อาโคร์ มีความหมายในภาษาฮีบรูว่า ความเดือดร้อน ฉบับโยชูวา 7:24-26 ‡ **๒๑๒๓** ภาษาฮีบรูคือ โลรุหะมาห์ § **๒๑๒๓** โรม 9:25 * **๓๑๑** ลูกเกด ใช้เป็นของถวายแก่บรรดาเทพเจ้าโดยหวังว่าจะได้เก็บเกี่ยวผลอย่างอุดมสมบูรณ์ † **๓๑๒** 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม, 1 โฮเมอร์ มีประมาณ 220 ลิตร, 1 เลเทค มีประมาณ 110 ลิตร ‡ **๓๑๕** 2 ซามูเอล 7:12,13; เยเรมีย์ 30:9; เอเสเคียล 34:24

และพวกเขาจะตัวสั่นเทาเมื่อมาหาพระผู้เป็นเจ้า และมารับพระพรจากพระองค์ในช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้าย

๔

พระผู้เป็นเจ้ากล่าวโทษอิสราเอล

๑ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย
จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพระผู้เป็นเจ้ามีคำกล่าวโทษ
ต่อบรรดาผู้อยู่อาศัยของแผ่นดิน
ไม่มีความสัตย์จริงหรือความรักอันมั่นคง
และไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าในแผ่นดิน
๒ มีการสาปแช่ง พูดเท็จ ฆ่า
ลักขโมย และผิดประเวณี
พวกเขาฝ่าฝืนทุกกรณี
และมีการนองเลือดอย่างไม่หยุดหย่อน*
๓ เพราะเหตุนี้ แผ่นดินจึงร้องคร่ำครวญ
และทุกคนที่อยู่อาศัยในแผ่นดินก็เศร้าสลด
นอกจากนั้นบรรดาสัตว์ในไร่นา
นกในอากาศ
และแม้แต่ปลาในทะเลก็ยังถูกพรากไป

๔ ถึงกระนั้น ก็อย่าให้ผู้ใดฟ้องร้อง
และอย่าให้ผู้ใดกล่าวหา
โอ ปุโรหิตเอ๋ย เพราะเรามีเรื่อง
ที่จะฟ้องร้องเจ้า
๕ เจ้าจะสะดุดทั้งวันและคืน
และผู้เผยคำกล่าวก็จะสะดุดไปกับเจ้าด้วย
และเราจะกำจัดแม่ของเจ้า
๖ ชนชาติของเราถูกทำลายล้าง
เพราะขาดความรู้
เพราะเจ้าได้ปฏิเสธความรู้
เราจึงปฏิเสธที่จะให้เจ้าเป็นปุโรหิตของเรา
และในเมื่อเจ้าได้ละเลยกฎบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า
เราจะละเลยพงศ์พันธุ์ของเจ้าเช่นกัน

๗ ยิ่งบรรดาปุโรหิตเพิ่มจำนวนมากขึ้น
พวกเขายิ่งกระทำบาปต่อเรา
เราจะเปลี่ยนเกียรติของพวกเขาให้กลายเป็นความอับอาย
๘ พวกเขามีกินก็เพราะเครื่องสักการะลบล้างบาปของชนชาติของเรา
และต้องการให้ประชาชนกระทำบาป
๙ ฉะนั้น สิ่งที่จะเกิดแก่ประชาชน ก็จะเกิดแก่ปุโรหิตคือ
เราจะลงโทษทั้งสองพวกตามวิถีทางของเขา
และจะสนองตอบการกระทำของเขา

---

* ๔๒ อพยพ 20:4-15

๑๐ พวกเขาจะรับประทาน แต่จะไม่อิ่ม
พวกเขาจะทำตัวเป็นหญิงแพศยา แต่จะไม่เพิ่มจำนวนคนขึ้น
เพราะพวกเขาไม่เอาใจใส่ต่อพระผู้เป็นเจ้า
๑๑ และจำนนให้กับความแพศยา เหล้าองุ่นใหม่และเก่า
ซึ่งปล้นความเข้าใจไปจากชนชาติของเรา
๑๒ ชนชาติของเราปรึกษากับท่อนไม้
และพวกเขาใช้ไม้เท้าเพื่อหาคำตอบ
เพราะวิญญาณของความแพศยาได้นำพวกเขาให้หลงผิด
พวกเขาจึงได้ละไปจากพระเจ้าของพวกเขา และกระทำตนเป็นแพศยา
๑๓ พวกเขามอบเครื่องสักการะบนยอดเขา
และเผาของถวายบนเนินเขา
ที่ใต้ต้นโอ๊ก ต้นพ๊อพลาร์ และต้นเทเรบินธ์
เพราะต้นไม้เหล่านั้นเป็นที่ร่มรื่น
บรรดาลูกสาวของพวกเจ้าจึงได้กระทำตนเป็นแพศยา
และบรรดาเจ้าสาวของพวกเจ้าประพฤติผิดประเวณี
๑๔ เราจะไม่ลงโทษบรรดาลูกสาวของพวกเจ้า
เมื่อพวกเขากระทำตนเป็นแพศยา
และไม่ลงโทษบรรดาเจ้าสาวของพวกเจ้า
เมื่อพวกเขาประพฤติผิดประเวณี
เพราะบรรดาผู้ชายเองยังไปกับบรรดาหญิงแพศยา
และมอบเครื่องสักการะร่วมกับหญิงแพศยาประจำวิหาร
และคนที่ขาดความหยั่งรู้ก็จะพินาศ

๑๕ โอ อิสราเอลเอ๋ย แม้ว่าเจ้ากระทำตนเป็นแพศยา
ก็อย่าปล่อยให้ยูดาห์มีความผิด
อย่าเข้าไปในกิลกาล
หรือขึ้นไปยังเบธอาเวน
และอย่าสาบานดังนี้ว่า
"ตราบที่พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด"
๑๖ อิสราเอลหัวรั้นเหมือนลูกโคตัวเมีย
ฉะนั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ายังจะให้พวกเขาเล็มหญ้า
อยู่ในทุ่งหญ้าเหมือนลูกแกะได้อย่างไร

๑๗ เอฟราอิมมีความสัมพันธ์กับรูปเคารพ
ก็ช่างเขา
๑๘ แม้เวลาเครื่องดื่มของพวกเขาจะหมดแล้ว
พวกเขาก็ยังจะกระทำตนเป็นแพศยาต่อไป
บรรดาผู้นำของพวกเขารักวิถีทางที่น่าอับอาย
๑๙ ลมพายุจะหอบอุ้มพวกเขาไว้ใต้ปีกของมัน
และพวกเขาจะอับอายเพราะแท่นบูชาของพวกเขา

๕

การลงโทษอิสราเอลและยูดาห์

๑ บรรดาปุโรหิตเอ๋ย จงฟังเถิด
พงศ์พันธุ์ของอิสราเอลเอ๋ย จงเอาใจใส่ให้ดี

พงศ์พันธุ์ของกษัตริย์เอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง
เพราะการลงโทษตกอยู่กับพวกเจ้า
เพราะพวกเจ้าเป็นกับดักที่มิสปาห์
และเป็นตาข่ายพรางบนภูเขาทาโบร์
๒ พวกที่ไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองได้เข่นฆ่าอย่างโหดร้าย
แต่เราจะกำราบพวกเขาทุกคน

๓ เรารู้เรื่องของเอฟราอิมดี
และอิสราเอลหลบซ่อนจากเราไม่ได้
เอฟราอิมเอ๋ย บัดนี้เจ้าได้กระทำตนเป็นแพศยา
อิสราเอลก็มีมลทิน
๔ การกระทำของพวกเขาไม่ยอมให้
พวกเขากลับไปหาพระเจ้าของตน
เพราะวิญญาณของความแพศยาอยู่ในตัวพวกเขา
และพวกเขาไม่รู้จักพระผู้เป็นเจ้า

๕ ความภูมิใจของอิสราเอลเป็นพยานฟ้องต่อหน้าเขา
อิสราเอลและเอฟราอิมจะสะดุดในความผิดของเขา
ยูดาห์จะสะดุดไปด้วยกันกับพวกเขา
๖ พวกเขาจะไปกับฝูงแพะแกะและโค
เพื่อแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า
แต่พวกเขาจะไม่พบพระองค์
พระองค์ได้ไปจากพวกเขาแล้ว
๗ พวกเขาไม่ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า
เพราะได้มีลูกที่เกิดจากการผิดประเวณี
บัดนี้เทศกาลข้างขึ้นจะเขมือบกินพวกเขาไปพร้อมกับไร่นา

๘ จงเป่าแตรงอนในกิเบอาห์
เป่าแตรยาวในรามาห์
ตะโกนก้องสนามรบที่เบธอาเวน
เบนยามินเอ๋ย พวกเราตามหลังเจ้าไป
๙ เอฟราอิมจะกลายเป็นที่รกร้าง
ในวันแห่งการลงโทษ
เราประกาศให้รู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นแน่นอน
ในบรรดาเผ่าของอิสราเอล
๑๐ บรรดาผู้นำของยูดาห์ได้
กลายเป็นเหมือนบรรดาผู้ที่เขยื้อนหลักเขต
เราจะกระหน่ำการลงโทษของเรา
ลงบนพวกเขาอย่างน้ำหลาก
๑๑ เอฟราอิมถูกกดขี่ข่มเหง
ถูกขยี้ในการลงโทษ
เพราะเขาปักใจจะไล่ตามความโสโครก
๑๒ แต่เราจะเป็นเหมือนแมลงเม่าต่อเอฟราอิม
และเป็นเหมือนความผุพังต่อพงศ์พันธุ์ยูดาห์

๑๓ เมื่อเอฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของเขา

และยูดาห์เห็นบาดแผลของเขา
แล้วเอฟราอิมหันไปหาอัสซีเรีย
และขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์ยาเรบ*
แต่เขาไม่สามารถรักษาพวกเจ้า
หรือทำให้บาดแผลของพวกเจ้าหายขาดได้
๑๔ เพราะเราจะเป็นเหมือนสิงห์ต่อเอฟราอิม
และเป็นดั่งสิงห์หนุ่มต่อพงศ์พันธุ์ยูดาห์
แม้แต่เราเองก็จะฉีกพวกเขาออกเป็นชิ้นๆ แล้วจึงจากไป
เราจะคาบพวกเขาไป และจะไม่มีใครมาช่วยเหลือให้รอดได้

๑๕ เราจะกลับไปยังที่ของเรา
จนกว่าพวกเขาจะยอมรับความผิดของตน
และจะแสวงหาเรา
เมื่อพวกเขาเป็นทุกข์
พวกเขาจะแสวงหาเราอย่างจริงใจ□

๖

อิสราเอลและยูดาห์ไม่กลับใจ

๑ □มาเถิด พวกเราหันกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้ากันเถิด
พระองค์ได้ฉีกพวกเราออกเป็นชิ้นๆ
แต่พระองค์จะรักษาพวกเราให้หาย
พระองค์ทำให้พวกเราบาดเจ็บ
แต่พระองค์จะพันบาดแผลให้
๒ อีกสองวันพระองค์จะให้ชีวิตแก่พวกเรา
ในวันที่สามพระองค์จะทำให้พวกเราฟื้นขึ้นอีก
เพื่อพวกเราจะมีชีวิตอยู่ ณ เบื้องหน้าพระองค์
๓ พวกเรายอมรับเถิด พวกเรามุมานะที่จะยอมรับพระผู้เป็นเจ้าต่อไปเถิด
พระองค์จะปรากฏอย่างแน่นอนดั่งอาทิตย์ยามเช้า
พระองค์จะมาหาพวกเราเหมือนสายฝนหลั่ง
เหมือนฝนในฤดูใบไม้ผลิที่โปรยปรายลงสู่พื้นดิน□

๔ □โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอย่างไรกับเจ้า
โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอย่างไรกับเจ้า
ความรักของเจ้าเป็นเหมือนละอองน้ำในยามเช้า
เป็นเหมือนน้ำค้างยามเช้าตรู่ที่จางหายไป
๕ ฉะนั้น เราได้สกัดพวกเขาด้วยบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
เราได้สังหารพวกเขาด้วยคำพูดจากปากของเรา
และการตัดสินโทษของเราจะมาเหมือนสายฟ้าแลบ
๖ เพราะเราต้องการความรักอันมั่นคง* มากกว่าเครื่องสักการะ
และการรู้จักพระเจ้า มากกว่าสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย

๗ พวกเขาได้ละเมิดพันธสัญญาเช่นเดียวกับอาดัม
พวกเขาไม่ภักดีต่อเรา
๘ กิเลอาดเป็นเมืองของบรรดาคนทำความชั่ว

---

* **๕□๑๓** มีอีกนามว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ คือทิกลัทปิเลเสอร์ที่สาม ฉบับ 2 พงศาวดาร 28:16-21 * **๖□๖** พันธสัญญาเดิมในภาษากรีกแปลได้ความว่า ความเมตตา

มีรอยเท้าที่เปื้อนเลือด
๙ นั่งดักซุ่มรอคนราวกับโจร
กลุ่มปุโรหิตก็กระทำเช่นเดียวกัน
พวกเขาฆ่าคนตามทางที่ไปยังเชเคม
กระทำการฆาตกรรมที่น่าอับอาย
๑๐ เราเห็นสิ่งที่น่ากลัวในพงศ์พันธุ์อิสราเอล
ความแพศยาของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น
อิสราเอลมีมลทิน

๑๑ โอ ยูดาห์เอ๋ย เวลาเก็บเกี่ยวถูกกำหนดแล้วสำหรับเจ้าด้วย
เมื่อเราทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของชนชาติของเราคืนสู่สภาพเดิม

๗

๑ เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย
บาปต่างๆ ของเอฟราอิมก็ถูกเปิดโปง
และความชั่วที่สะมาเรียกระทำก็ถูกเปิดเผย
เพราะพวกเขาปฏิบัติด้วยความหลอกลวง
พวกขโมยบุกเข้าบ้าน
พวกโจรปล้นอยู่นอกบ้าน
๒ แต่พวกเขาไม่คิดว่า
เราจำความชั่วร้ายของพวกเขาได้หมด
บัดนี้การกระทำของพวกเขามัดตัวไว้
และอยู่ที่เบื้องหน้าเรา
๓ พวกเขาทำให้กษัตริย์ยินดีกับความชั่วร้ายของพวกเขา
และให้บรรดาผู้นำยินดีกับความมดเท็จของพวกเขา
๔ พวกเขาทุกคนผิดประเวณี
ร้อนระอุเหมือนเตาอบ
ที่คนอบขนมไม่จำเป็นต้องเกลี่ยไฟให้คุยิ่งขึ้น
นับจากเวลานวดแป้ง
จนถึงเวลาแป้งฟู
๕ ในวันของกษัตริย์ของพวกเรา
บรรดาผู้นำกลายเป็นเพลิงลุกขึ้นก็เพราะเหล้าองุ่น
และเขามีสัมพันธไมตรีกับคนช่างเย้ยหยัน
๖ เพราะใจของพวกเขาเป็นเหมือนเตาอบ
พวกเขาเข้าหาเจ้าด้วยเล่ห์อุบาย
ความโกรธของพวกเขาคุขึ้นตลอดคืน
พอรุ่งเช้าความโกรธก็ลุกโพลงอย่างเปลวไฟ
๗ พวกเขาทุกคนร้อนระอุเหมือนเตาอบ
พวกเขากำจัดบรรดาผู้ปกครองของตนเอง
บรรดากษัตริย์ทั้งปวงล่มสลาย
และไม่มีสักคนในพวกเขาร้องเรียกถึงเรา

๘ เอฟราอิมร่วมคลุกคลีกับชนชาติต่างๆ
เอฟราอิมเป็นขนมที่สุกเพียงด้านเดียว
๙ บรรดาคนต่างชาติสูบกำลังของเขาไป

แต่เขาไม่รู้ตัว
ผมของเขาหงอกประปราย
แต่เขาไม่ได้สังเกตดู
๑๐ ความภูมิใจของอิสราเอลเป็นพยานฟ้องต่อหน้าเขา
แต่ถึงกระนั้นก็ตาม พวกเขายังไม่หันกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา
และไม่แสวงหาพระองค์

๑๑ เอฟราอิมเป็นเหมือนนกพิราบ
หลอกง่ายและเบาปัญญา
ร้องเรียกถึงอียิปต์ ไปหาอัสซีเรีย
๑๒ ขณะที่พวกเขาไป เราจะเหวี่ยงตาข่ายของเรา
เราจะดึงพวกเขาให้ลงมาอย่างพวกนกในอากาศ
เวลาเราได้ยินเสียงพวกเขารวมตัวเป็นฝูง
เราก็จะจับพวกเขาไว้
๑๓ วิบัติจงเกิดแก่พวกเขา
เพราะได้เร่ร่อนไปจากเรา
ความพินาศจงเกิดแก่พวกเขา
ที่ได้ดื้อดึงต่อเรา
เราใคร่ที่จะไถ่พวกเขา
แต่พวกเขาพูดเท็จต่อว่าเรา

๑๔ พวกเขาไม่ได้ส่งเสียงร้องถึงเราจากใจ
แต่พวกเขาร้องฟูมฟายอยู่ที่เตียง
พวกเขาเชือดเนื้อตัวเองเวลาขอข้าวและเหล้าองุ่นใหม่
แต่แล้วพวกเขาก็หันเหไปจากเรา
๑๕ เราได้ฝึกฝนและช่วยพวกเขาให้เข้มแข็ง
แต่พวกเขายังวางแผนชั่วต่อต้านเรา
๑๖ พวกเขาไม่หันขึ้นสู่เบื้องบน
พวกเขาเป็นเหมือนคันธนูคด
บรรดาผู้นำของพวกเขาจะถูกดาบฟาดฟันจนตาย
ก็เพราะลิ้นของพวกเขาพูดสบประมาท
เพราะเหตุนี้ พวกเขาจะถูกดูหมิ่น
ในแผ่นดินของอียิปต์

๘

อิสราเอลจะเก็บเกี่ยวลมพายุ

๑ จงแตะริมฝีปากด้วยแตรงอน
ดูเหมือนนกอินทรีตัวหนึ่งอยู่ที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
เพราะพวกเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา
และฝ่าฝืนกฎบัญญัติของเรา
๒ พวกเขาส่งเสียงร้องดังนี้ว่า
"พระเจ้าของข้าพเจ้า พวกเราชาวอิสราเอลรู้จักพระองค์"
๓ แต่อิสราเอลได้ปฏิเสธสิ่งที่ดี
ศัตรูจะไล่ล่าเขา

๔ พวกเขาแต่งตั้งบรรดากษัตริย์โดยไม่ได้ปรึกษาเรา
พวกเขาเลือกบรรดาผู้นำโดยไม่ขอความเห็นจากเรา

พวกเขาหล่อรูปเคารพด้วยเงินและทองคำ
ซึ่งก่อความพินาศให้แก่ตนเอง
๕ โอ สะมาเรียเอ๋ย จงโยนรูปปั้นลูกโคทิ้งเสีย
ความกริ้วของเราพลุ่งขึ้นต่อพวกเขา
พวกเขาจะคงความไม่บริสุทธิ์ไปอีกนานเพียงไร
๖ ด้วยว่า รูปปั้นนั้นมาจากอิสราเอล
ช่างฝีมือทำมันขึ้นมา
มันไม่ใช่พระเจ้า
รูปปั้นลูกโคของสะมาเรีย
จะแตกหักเป็นชิ้นๆ

๗ ด้วยว่า พวกเขาหว่านลม
และพวกเขาจะเก็บเกี่ยวลมพายุ
ธัญพืชที่ยืนตั้งขึ้นไม่มีเมล็ด
มันจะไม่ผลิตแป้งสาลี
แต่ถ้าหากว่ามันมีเมล็ดได้
บรรดาคนต่างชาติก็จะกลืนกินมันเสีย
๘ อิสราเอลถูกกลืน
พวกเขาอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้ว
เหมือนกับภาชนะที่ไร้ประโยชน์
๙ เพราะพวกเขาได้ขึ้นไปยังอัสซีเรีย
ลาป่าตัวหนึ่งเร่ร่อนไปตามลำพัง
เอฟราอิมได้ขายตัวให้กับคนรักทั้งหลาย
๑๐ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ขายตัวให้กับบรรดาประชาชาติ
เราจะรวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกันในไม่ช้า
พวกเขาจะเริ่มเศร้าสลด
ภายใต้การกดขี่ข่มเหงของกษัตริย์ผู้มีอานุภาพ

๑๑ เพราะเอฟราอิมสร้างแท่นบูชามากมายเพื่อมอบเครื่องสักการะลบล้างบาป
แต่แล้วมันก็กลับกลายเป็นแท่นบูชาสำหรับการกระทำบาป
๑๒ มีหลายสิ่งที่เราเขียนในกฎบัญญัติของเราเพื่อพวกเขา
แต่พวกเขานับว่าเป็นสิ่งแปลกประหลาด
๑๓ ส่วนเครื่องสักการะอันเป็นของถวายของเรา
พวกเขาถวายเนื้อสัตว์แล้วก็กินเสียเอง
แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่พอใจพวกเขา
ฉะนั้นพระองค์จะจดจำความชั่ว
และจะลงโทษบาปของพวกเขา
พวกเขาจะกลับไปยังอียิปต์
๑๔ ด้วยว่า อิสราเอลได้ลืมผู้สร้างของเขา
และสร้างวังทั้งหลาย
ยูดาห์ได้สร้างเมืองที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่งเพิ่มมากขึ้น
ดังนั้น เราจะจุดไฟเผาตามเมืองต่างๆ ของพวกเขา
และไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการของเมืองเสีย

๙

พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษอิสราเอล

๑ โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่ายินดีเลย
อย่าโห่ร้องอย่างบรรดาชนชาติต่างๆ
เพราะท่านได้ทำตนเป็นแพศยาด้วยการทอดทิ้งพระเจ้าของท่าน
ท่านรักค่าแรงหญิงแพศยา
ที่ลานนวดข้าวทุกแห่ง
๒ ลานนวดข้าวและเครื่องสกัดเหล้าองุ่นจะเลี้ยงดูประชาชนไม่ได้
และเหล้าองุ่นใหม่จะช่วยพวกเขาไม่ได้
๓ พวกเขาไม่อาจจะคงอยู่ในแผ่นดินของพระผู้เป็นเจ้า
แต่เอฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์
และพวกเขาจะรับประทานอาหารที่มีมลทินในอัสซีเรีย
๔ พวกเขาจะไม่รินเหล้าองุ่นซึ่งเป็นเครื่องดื่มบูชาให้แด่พระผู้เป็นเจ้า
และเครื่องสักการะของพวกเขาจะไม่ทำให้พระองค์พอใจ
มันจะเป็นเหมือนขนมปังของผู้ร้องคร่ำครวญ
ทุกคนที่รับประทานก็จะมีมลทิน
เพราะขนมปังของพวกเขาจะแก้ความหิวของพวกเขาได้เท่านั้น
มันจะไม่เข้ามาในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า

๕ พวกท่านจะทำอะไรในวันเทศกาลที่กำหนดไว้
และในวันฉลองของพระผู้เป็นเจ้า
๖ ดูเถิด พวกเขาจะหนีไปจากความพินาศ
แต่อียิปต์จะรวบรวมพวกเขา
เมมฟิสจะบรรจุศพพวกเขา
พุ่มไม้หนามจะงอกแทรกอยู่กับเครื่องเงินทีมีค่า
หนามจะงอกอยู่ในกระโจมของพวกเขา
๗ วันแห่งการลงโทษมาถึงแล้ว
วันแห่งการตอบสนองมาถึงแล้ว
อิสราเอลก็จะรู้
ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเป็นคนโง่
คนซึ่งควรดำรงในฝ่ายวิญญาณกลับวิกลจริต
เพราะบาปและความจงเกลียดจงชังของท่าน
มากมายนัก
๘ ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเป็นคนเฝ้ายาม
ของเอฟราอิมร่วมกับพระเจ้าของเรา
แต่ก็ยังมีกับดักรออยู่ทุกทางที่เขาไป
และความจงเกลียดจงชังอยู่ในตำหนักของพระเจ้าของเขา
๙ พวกเขาได้ถลำลึกในการกระทำอันเสื่อมทราม
อย่างที่เกิดขึ้นในสมัยกิเบอาห์*
พระองค์จะระลึกถึงความชั่วของพวกเขา
พระองค์จะลงโทษบาปของพวกเขา

๑๐ เมื่อเราพบอิสราเอล
เขาเป็นเหมือนผลองุ่นในถิ่นทุรกันดาร
เมื่อเราเห็นบรรพบุรุษของพวกเจ้า
พวกเขาเป็นเหมือนผลแรกของต้นมะเดื่อ
ในฤดูแรกเริ่ม

---

* ๙๙ ผู้วินิจฉัย 19:1-21:25

แต่พวกเขามายังบาอัลเปโอร์†
และมอบตนเองให้กับสิ่งที่น่าอับอาย
และกลายเป็นที่น่ารังเกียจเหมือนสิ่งที่พวกเขารัก
๑๑ บารมีของเอฟราอิมจะบินหนีไปเหมือนนกบิน
ไม่มีการให้กำเนิด ไม่มีการตั้งครรภ์ ไม่มีการปฏิสนธิ
๑๒ ถึงแม้ว่าพวกเขาเลี้ยงดูลูกๆ
เราก็จะพรากลูกทุกคนของพวกเขาไป
วิบัติจงเกิดแก่พวกเขา
เมื่อเราไปจากพวกเขา
๑๓ อย่างที่เราได้เห็นเอฟราอิมซึ่งเป็นเหมือนไทระ
ที่ถูกปลูกสร้างไว้ในที่น่าอยู่
แต่เอฟราอิมจะนำลูกๆ
ของพวกเขาไปยังผู้สังหาร
๑๔ โอ พระผู้เป็นเจ้า ให้พวกเขาเถิด
พระองค์จะให้อะไรแก่พวกเขา
ให้ครรภ์ที่แท้งลูก
และอกที่ขาดน้ำนมแก่พวกเขา

๑๕ เพราะความชั่วทั้งปวงของพวกเขาที่กิลกาล
เราจึงเกลียดชังพวกเขาที่นั่น
เพราะการกระทำที่เป็นบาปของพวกเขา
เราจะขับไล่พวกเขาออกไปจากตำหนักของเรา
เราจะไม่รักพวกเขาอีกต่อไป
บรรดาผู้นำของพวกเขาทุกคนเป็นพวกฝ่าฝืน
๑๖ เอฟราอิมแห้งโรยรา
รากเง่าของพวกเขาแห้งเหี่ยว
พวกเขาจะไม่ออกผล
แม้ว่าพวกเขาจะตั้งครรภ์
เราก็จะสังหารลูกๆ ที่พวกเขาทะนุถนอม

๑๗ พระเจ้าของข้าพเจ้าจะไม่ยอมรับพวกเขา
เพราะพวกเขาไม่ยอมฟังพระองค์
พวกเขาจะระหกระเหินอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ

๑๐

๑ อิสราเอลเป็นเถาองุ่นงาม
ที่แผ่ออกไปและออกผล
ยิ่งผลเพิ่มพูน
อิสราเอลก็ยิ่งจะสร้างแท่นบูชามากขึ้น
ในเวลาที่แผ่นดินอุดมสมบูรณ์
อิสราเอลก็ตกแต่งเสาหินของเขา
๒ จิตใจของพวกเขาลวงหลอก
บัดนี้พวกเขาจะต้องรับความผิดของตน
พระผู้เป็นเจ้าจะพังทลายแท่นบูชาของพวกเขา
และจะทำลายเสาหินของพวกเขา

๓ แล้วพวกเขาจะพูดดังนี้ว่า

---

† **๙๑๐** กันดารวิถี 25:1-5

พวกเราไม่มีกษัตริย์
เพราะพวกเราไม่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
แต่ถึงแม้ว่า พวกเราจะมีกษัตริย์
ท่านจะทำสิ่งใดให้พวกเราได้
๔ พวกเขาเพียงแต่ให้คำสัญญา
ไม่รักษาคำสาบานที่ให้ไว้
ดังนั้น การตัดสินโทษปรากฏขึ้น
เหมือนวัชพืชที่เป็นพิษในไร่นา
ตามร่องที่ไถคราดไว้
๕ บรรดาผู้อยู่อาศัยของสะมาเรียกลัวจนตัวสั่น
เพราะรูปเคารพลูกโคของเบธอาเวน
ประชาชนของที่แห่งนั้นร้องรำพันถึงรูปเคารพนั้น
และบรรดาปุโรหิตที่บูชารูปเคารพ
ก็จะร้องรำพันถึงความเรืองรองของมันเช่นกัน
เพราะมันได้ไปจากพวกเขาแล้ว
๖ สิ่งนั้นจะถูกแบกไปยังอัสซีเรีย
เป็นเช่นของกำนัลแก่กษัตริย์ยาเรบ*
เอฟราอิมจะรับความอัปยศ
และอิสราเอลจะละอายในรูปเคารพของเขา
๗ กษัตริย์แห่งสะมาเรียจะเป็นอย่างกิ่งไม้
ลอยไปบนผิวน้ำ
๘ สถานบูชาบนภูเขาสูงของอาเวน†
บาปของอิสราเอลจะถูกทำให้พินาศ
พุ่มไม้หนามและพืชพันธุ์ไม้มีหนาม
จะงอกโตที่แท่นบูชาของพวกเขา
และพวกเขาจะพูดกับภูเขาดังนี้ว่า กลบตัวเราเถิด
และพูดกับเนินเขาว่า กลิ้งลงมาทับเราเถิด

๙ โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำบาปตั้งแต่สมัยกิเบอาห์‡
และพวกเขาก็ยังยืนหยัดต่อไป
สงครามไม่ได้กำจัดคนชั่ว
ในกิเบอาห์หรอกหรือ
๑๐ เราจะลงโทษพวกเขาตามที่เราต้องการ
บรรดาชนชาติจะถูกรวบรวมไปต่อสู้กับพวกเขา
เมื่อพวกเขาถูกมัดเพราะบาปของตนเองเป็นทวีคูณ
๑๑ เอฟราอิมเป็นลูกโคตัวเมียที่ได้รับการฝึกแล้ว
เธอชอบนวดข้าว
และเราจะวางแอก
บนคออันงามของเธอ
เราจะให้เอฟราอิมแบกแอกไป
ยูดาห์จะต้องไถร่อง
ยาโคบจะต้องไถคราดด้วยตนเอง
๑๒ จงหว่านความชอบธรรมให้แก่พวกเจ้าเอง
เก็บเกี่ยวผลแห่งความรักอันมั่นคง
จงพรวนที่ดินของเจ้าที่ยังไม่ได้ไถ

---

* **๑๐๖** โฮเชยา 5:13 † **๑๐๘** อาเวน มีความหมายในภาษาฮีบรูว่า ความชั่วร้าย ‡ **๑๐๙** เอเสเคียล 9:9

เพราะถึงเวลาที่จะแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า
เพื่อพระองค์จะมา
และหลั่งความชอบธรรมลงบนพวกเจ้า
๑๓ พวกเจ้าปลูกความชั่ว
พวกเจ้าเก็บเกี่ยวความไม่ยุติธรรม
พวกเจ้ารับประทานผลแห่งความลวงหลอก
เพราะพวกเจ้าวางใจในวิถีทางของตนเอง
และในนักรบจำนวนมากของเจ้า
๑๔ ฉะนั้น เสียงชุลมุนของสงครามจะดังขึ้นในหมู่ประชาชนของเจ้า
และป้อมปราการของเจ้าทุกแห่งจะถูกพังทลาย
อย่างที่ชัลมันได้พังเบธอาร์เบลในวันสงคราม
แม่ทั้งหลายกับลูกๆ ของพวกนางถูกทำร้ายอย่างเหี้ยมโหด
๑๕ โอ เบธเอลเอ๋ย พวกเจ้าจะถูกกระทำเหมือนอย่างนั้น
เพราะความชั่วร้ายของเจ้ามากมายเหลือเกิน
เมื่ออรุณรุ่ง กษัตริย์แห่งอิสราเอล
ก็จะถูกกำจัดโดยสิ้นเชิง

๑๑

ความรักของพระผู้เป็นเจ้ามีต่ออิสราเอล

๑ เมื่ออิสราเอลยังเป็นเด็ก เรารักเขามาก
และเราเรียกบุตรของเราออกมาจากประเทศอียิปต์*
๒ ยิ่งเขาถูกเรียกให้มา
พวกเขายิ่งหนีห่างออกไป
พวกเขามอบเครื่องสักการะให้แก่บาอัล
และเผาเครื่องบูชาให้แก่รูปเคารพทั้งหลาย
๓ แต่ก็เป็นเรานั่นแหละที่สั่งสอนเอฟราอิมให้เดิน
เราจูงมือจูงแขนของพวกเขา
แต่พวกเขาไม่ตระหนักใจเลยว่า
เราได้รักษาพวกเขาให้หายขาด
๔ เรานำพวกเขาไปด้วยสายใยของความเป็นมนุษย์
ด้วยความผูกพันแห่งความรัก
และเราคลายแอกจากคอของพวกเขา
และเราก้มลงให้อาหารแก่พวกเขา

๕ พวกเขาจะไม่กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์
แต่อัสซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะกลับมาหาเรา
๖ ดาบจะห้ำหั่นเมืองต่างๆ
และจะพังดาลประตูของพวกเขา
และทำให้แผนการของพวกเขาพินาศ
๗ ชนชาติของเราได้ตัดสินใจหันเหไปจากเรา
และถ้าแม้ว่าพวกเขาจะร้องเรียกถึงองค์ผู้สูงสุด
พระองค์ก็จะไม่ช่วยพวกเขาให้ลุกขึ้นมาได้อีก

๘ โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะไม่แยแสเจ้าได้อย่างไร

* **๑๑๑** มัทธิว 2:15

โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะยกเจ้าให้ผู้อื่นได้อย่างไร
เราจะทำให้เจ้าเป็นอย่างอัดมาห์ได้อย่างไร
เราจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างเศโบยิมได้อย่างไร†
ส่วนลึกในใจของเราเปลี่ยนไป
พร้อมกับความเมตตาของเราที่ถูกกระตุ้นขึ้น
๙ เราจะไม่ปฏิบัติตามความกริ้วของเราที่คุขึ้น
เราจะไม่ทำลายเอฟราอิมอีก
เพราะเราเป็นพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์
เราเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่ท่ามกลางเจ้า
และเราจะไม่มาพร้อมกับการลงโทษ‡

๑๐ พวกเขาจะตามพระผู้เป็นเจ้าไป
พระองค์จะคำรามเหมือนสิงห์
เมื่อพระองค์คำราม
บรรดาลูกๆ ของพระองค์จะมาด้วยตัวสั่นเทาจากทิศตะวันตก
๑๑ พวกเขาจะมาด้วยตัวสั่นเทาเหมือนนกจากอียิปต์
และเหมือนนกพิราบจากแผ่นดินของอัสซีเรีย
และเราจะให้พวกเขากลับไปยังบ้านของพวกเขา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
๑๒ เอฟราอิมเต็มด้วยความเท็จ
และพงศ์พันธุ์อิสราเอลมีแต่ความหลอกลวง
ยูดาห์ไม่ดำเนินในทางของพระเจ้า
และไม่ภักดีต่อองค์ผู้บริสุทธิ์

๑๒

๑ เอฟราอิมไขว่คว้าลม
เขาตามล่าลมทะเลทรายตลอดวัน
พวกเขาทวีความเท็จและความรุนแรง
พวกเขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรีย
และส่งน้ำมันมะกอกไปให้อียิปต์

พระผู้เป็นเจ้ามีข้อกล่าวหาอิสราเอลและยูดาห์

๒ พระผู้เป็นเจ้ามีข้อกล่าวหายูดาห์
พระองค์จะลงโทษยาโคบตามวิถีทางของเขา
พระองค์จะสนองตอบเขาตามการกระทำของเขา
๓ เขาบีบส้นเท้าพี่ชายของเขาขณะยังอยู่ในครรภ์
และได้สู้กับพระเจ้าเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่*
๔ เขาสู้กับทูตสวรรค์และได้ชัยชนะ
เขาร้องไห้และอ้อนวอนท่าน
เขาพบกับพระเจ้าที่เบธเอล
และพระเจ้ากล่าวกับพวกเราที่นั่น
๕ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา
พระผู้เป็นเจ้าคือพระนามอันเลื่องลือของพระองค์
๖ แต่เจ้าต้องกลับไปหาพระเจ้าของเจ้า
จงคงไว้ซึ่งความรักอันมั่นคงและความเป็นธรรม
และรอพระเจ้าของเจ้าเสมอ

† ๑๑๔ เฉลยธรรมบัญญัติ 29:23 ‡ ๑๑๙ หรือ ไม่เข้ามาในเมือง * ๑๒๓ ปฐมกาล 25:26; 32:24-29

๗ พ่อค้าใช้ตาชั่งไม่เที่ยงตรง
เขาชอบกดขี่ข่มเหง
๘ เอฟราอิมได้พูดว่า ฉันร่ำรวยมาก
ฉันหาความมั่งมีให้กับตัวเองแล้ว
พวกเขาไม่อาจพบความชั่วหรือบาปในงานที่ฉันลงแรงทำทั้งสิ้น

๙ เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในกระโจมอีก
เหมือนเมื่อครั้งที่มีเทศกาลที่กำหนดไว้
๑๐ เรากล่าวกับบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
เราให้พวกเขามีภาพนิมิตมากมาย
และตั้งปริศนาหลายครั้งแก่บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า

๑๑ ถ้ามีความชั่วในกิเลอาด
พวกเขาก็จะไร้ค่า
พวกเขาสักการะด้วยโคในกิลกาล
แท่นบูชาของพวกเขาเป็นเหมือนกองหิน
บนไร่ที่ไถคราดแล้ว
๑๒ ยาโคบหลบหนีไปยังดินแดนอารัม†
อิสราเอลทำงานรับใช้เพื่อจะได้ภรรยาจากที่นั่น
และเขาเลี้ยงดูฝูงแกะเป็นค่าแรงงานสำหรับนาง
๑๓ พระผู้เป็นเจ้าใช้ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งนำอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์
และพระองค์ให้ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าดูแลเขา
๑๔ เอฟราอิมได้ยั่วโทสะพระองค์
พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะให้ความผิดของการหลั่งเลือดตกอยู่กับเขา
และจะสนองตอบการกระทำอันอัปยศของเขา

๑๓

พระผู้เป็นเจ้าลงโทษอิสราเอล

๑ เวลาที่เอฟราอิมพูด คนอื่นตัวสั่นเทา
เขาได้รับการยกย่องในอิสราเอล
แต่เขามีความผิดที่กราบบูชาบาอัลและเขาก็สิ้นชีวิต
๒ และบัดนี้พวกเขาทำบาปมากยิ่งขึ้น
พวกเขาใช้เครื่องเงินหล่อรูปเคารพให้ตนเอง
ด้วยความชำนาญ
ล้วนเป็นงานของช่างฝีมือ
มีการพูดถึงพวกเขาว่า
คนเหล่านั้นถวายมนุษย์เป็นเครื่องสักการะ
และจูบรูปเคารพลูกโค
๓ ฉะนั้น พวกเขาจะเป็นเหมือนละอองน้ำในยามเช้า
และเป็นเหมือนน้ำค้างยามเช้าตรู่ที่จางหายไป
เป็นเหมือนแกลบที่ปลิวว่อนไปจากลานนวดข้าว
เป็นเหมือนควันที่ลอดออกไปทางหน้าต่าง

† **๑๒๑๒** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน ฉบับปฐมกาล 28:1-5; 29:1-20

๔ แต่เราเป็นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เจ้าไม่ควรยอมรับพระเจ้าใดนอกจากเรา
และนอกเหนือจากเราแล้ว
ไม่มีผู้ใดช่วยให้รอดพ้นได้
๕ เรานั่นแหละเป็นผู้ที่รู้จักเจ้าในถิ่นทุรกันดาร
ในแผ่นดินอันแห้งผาก
๖ แต่เมื่อพวกเขารับการเลี้ยงดูในทุ่งหญ้า พวกเขาก็อิ่ม
พวกเขาได้รับจนอิ่มหนำแล้ว
ใจของพวกเขาก็หยิ่งผยองขึ้น
แล้วก็ลืมเรา
๗ ดังนั้น เราจะเข้าถึงตัวพวกเขาอย่างสิงห์
เราจะคอยซุ่มที่ข้างทางอย่างเสือดาว
๘ เราจะกระโจนใส่พวกเขาอย่างแม่หมีที่ลูกหมีถูกขโมย
เราจะฉีกอกพวกเขา
เราจะเขมือบกินพวกเขาอย่างสิงห์
เหมือนสัตว์ป่าที่ฉีกพวกเขาออกเป็นชิ้นๆ

๙ โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกทำลาย
เพราะเจ้าไม่ยอมรับเรา
ไม่ยอมรับผู้ที่จะช่วยเจ้า
๑๐ บัดนี้กษัตริย์ของเจ้า
ซึ่งจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน
บรรดาผู้นำของเจ้าอยู่ที่ไหน
พวกที่เจ้าพูดถึงดังนี้ว่า
ให้ข้าพเจ้าได้มีกษัตริย์และผู้นำเถิด
๑๑ เรามอบกษัตริย์ผู้หนึ่งให้ด้วยความโกรธของเรา
และเราพรากเขาไปด้วยการลงโทษของเรา
๑๒ ความชั่วของเอฟราอิมถูกเก็บสะสม
บาปของเขาถูกบันทึกเก็บไว้
๑๓ ความเจ็บปวดเหมือนผู้หญิงในยามคลอดลูกจะเกิดขึ้นกับเขา
แต่เขาเป็นบุตรชายที่ขาดสติปัญญา
เมื่อถึงกำหนดเวลาคลอด
เขาไม่ปรากฏตัวที่จุดกำเนิด

๑๔ เราควรจะไถ่พวกเขาคืนจากอำนาจของแดนคนตายหรือไม่
เราควรจะไถ่พวกเขาให้กลับมาจากความตายหรือไม่
ความตายเอ๋ย ภัยพิบัติของเจ้าอยู่ที่ไหน
แดนคนตายเอ๋ย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน*
ความเมตตาไม่อยู่ในสายตาของเราแล้ว

๑๕ แม้ว่าเขาจะรุ่งเรืองในหมู่พี่น้องของเขา
ลมทะเลทรายซึ่งเป็นลมของพระผู้เป็นเจ้าจะพัดมา

---

* **๑๓๑๔** 1 โครินธ์ 15:55

พัดจากถิ่นทุรกันดาร
และแหล่งน้ำของเขาจะแห้งเหือดลง
บ่อน้ำพุของเขาจะแห้งระแหง
สิงมีค่าทั้งสิ้นจะถูกปล้นไปจาก
แหล่งเก็บสมบัติของเขา
๑๖ สะมาเรียจะแบกความผิดของพวกเขา
เพราะพวกเขาได้ขัดขืนต่อพระเจ้า
และจะล้มตายด้วยดาบ
ลูกน้อยของพวกเขาจะถูกทำร้ายอย่างเหี้ยมโหด
และบรรดาผู้หญิงมีครรภ์ของพวกเขาจะถูกฟันทีท้อง

๑๔

วิงวอนเพื่อขอกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า

๑ โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
เพราะท่านได้สะดุดเนื่องจากความชั่วของท่าน
๒ จงกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า
พร้อมกับคำพูด
และพูดกับพระองค์ดังนี้ว่า
ขอพระองค์ยกโทษบาปทั้งสิ้นของพวกเรา
และกรุณายอมรับพวกเรา
และเราทั้งหลายจะให้คำสัญญาด้วยปาก
๓ อัสซีเรียจะไม่ช่วยพวกเราให้รอดพ้น
เราทั้งหลายจะไม่ขี่ม้าศึก
และจะไม่พูดกับสิ่งที่เราทำขึ้นด้วยมือของพวกเราว่า
พระเจ้าของพวกเรา อีกต่อไป
เพราะพระองค์มีเมตตาต่อเด็กกำพร้า

๔ เราจะรักษาพวกเขาให้หายจากการขาดความเชื่อ
เราจะรักพวกเขาอย่างไม่มีขอบเขต
เพราะความโกรธของเราได้หันไปจากพวกเขาแล้ว
๕ เราจะเป็นเหมือนหยดน้ำค้างให้แก่อิสราเอล
เขาจะผลิดอกเหมือนดอกไม้ป่า
เขาจะหยั่งรากเหมือนต้นไม้แห่งเลบานอน
๖ รากของเขาจะแผ่ออกไป
ความงามของเขาจะเป็นอย่างต้นมะกอก
และส่งกลิ่นหอมเหมือนไม้ซีดาห์แห่งเลบานอน
๗ พวกเขาจะกลับมาและอาศัยอยู่ในร่มเงาของเรา
พวกเขาจะงอกงามเหมือนธัญพืช
พวกเขาจะผลิดอกเหมือนเถาองุ่น
ความเลื่องลือของพวกเขาจะเป็นเหมือนเหล้าองุ่นแห่งเลบานอน
๘ โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราต้องทำอย่างไรกับพวกรูปเคารพอีก
เรานั่นแหละที่ให้คำตอบและเฝ้าดูแลเขา
เราเป็นเหมือนต้นสนที่เขียวชอุ่ม
ผลของเจ้ามาจากเรา

๙ ใครก็ตามที่มีสติปัญญา ก็ให้เขาเข้าใจสิ่งเหล่านี้

ใครก็ตามที่หยั่งรู้ ก็ให้เขารู้เรื่องเหล่านี้
เพราะวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าถูกต้อง
และบรรดาผู้มีความชอบธรรมดำเนินในทางนั้น
แต่บรรดาผู้ที่ขัดขืนกลับสะดุดในทางนั้น

โยเอล

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับโยเอลบุตรของเปธุเอลว่า

ตั๊กแตนคุกคาม

๒ บรรดาผู้อาวุโสเอ๋ย จงฟังเรื่องนี้
บรรดาผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดินจงเงี่ยหูฟัง
เคยมีอะไรเช่นนี้เกิดขึ้นในสมัยของพวกท่าน
หรือในสมัยของบรรพบุรุษของท่านไหม
๓ จงบอกกับลูกๆ ของพวกท่าน
และให้ลูกๆ ของพวกท่านบอกกับลูกๆ ของพวกเขา
และให้ลูกๆ ของพวกเขาบอกกับคนยุคต่อๆ ไป
๔ ตั๊กแตนตัวโตเกือบเต็มวัยกินสิ่งใดเหลือ
ตั๊กแตนตัวเต็มวัยก็จะกินสิ่งนั้น
ตั๊กแตนตัวเต็มวัยกินสิ่งใดเหลือ
ตั๊กแตนตัวอ่อนระยะแรกก็จะกินสิ่งนั้น
ตั๊กแตนตัวอ่อนระยะแรกกินสิ่งใดเหลือ
ตั๊กแตนตัวอ่อนระยะสองก็จะกินสิ่งนั้น

๕ พวกท่านขี้เมา จงตื่นขึ้นและร้องรำพัน
พวกท่านนักดื่มเหล้าองุ่น ทุกคนจงร้องรำพัน
เพราะเหล้าองุ่นหวาน
เพราะมันถูกยื้อไปจากปากของพวกท่าน
๖ เพราะประชาชาติได้ลุกล้ำแผ่นดินของข้าพเจ้า
ซึ่งมีกำลังมากและมีจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน
มีฟันเหมือนฟันสิงโต
มีเขี้ยวเหมือนเขี้ยวสิงโตตัวเมีย
๗ มันได้ทำลายเถาองุ่นของข้าพเจ้าจนยับเยิน
และต้นมะเดื่อของข้าพเจ้าเสียหาย
มันทิ้งกาบไม้ และโยนทิ้ง
มีแต่กิ่งก้านที่มันเหลือทิ้งไว้

๘ จงร้องรำพันอย่างพรหมจาริณีที่สวมผ้ากระสอบ
ซึ่งโศกเศร้ากับคู่หมั้นในวัยสาวของนาง
๙ ไม่มีการถวายเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา
ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
บรรดาปุโรหิตจึงร้องรำพัน
คือบรรดาผู้ที่รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า
๑๐ ไร่นาเสียหาย
พื้นดินคร่ำครวญ
เพราะธัญพืชถูกทำลาย
เหล้าองุ่นแห้งเหือด
น้ำมันเศร้าสลด

๑๑ พวกท่านที่เป็นชาวไร่ จงอับอาย
พวกท่านที่ดูแลเถาองุ่น จงร้องไห้ฟูมฟาย
เพราะข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์
เพราะการเก็บเกี่ยวไร่นาล้มเหลว
๑๒ เถาองุ่นแห้งเหี่ยว
ต้นมะเดื่อเศร้าสลด
ทับทิม ต้นอินทผลัม และแอปเปิ้ล
ต้นไม้ทุกต้นในไร่นาแห้งเหี่ยว
และความยินดีก็เหือดหาย
ไปจากลูกๆ ของมนุษย์

การเรียกให้สารภาพ

๑๓ บรรดาปุโรหิตเอ๋ย จงสวมผ้ากระสอบและร้องไห้ฟูมฟาย
บรรดาผู้รับใช้ที่แท่นบูชาเอ๋ย จงร้องรำพัน
ไปเถิด และจงสวมผ้ากระสอบตลอดทั้งคืน
บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าของข้าพเจ้า
เพราะงดการถวายเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา
ในพระตำหนักของพระเจ้าของพวกท่าน
๑๔ จงประกาศให้มีการอดอาหาร
ให้มีการประชุมอันบริสุทธิ์
จงให้บรรดาผู้อาวุโส
และผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดิน
มาร่วมกันที่พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน
และส่งเสียงร้องต่อพระผู้เป็นเจ้า

๑๕ วิบัติในวันนั้น
เพราะวันของพระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว
วันนั้นจะมาเหมือนกับความพินาศ
จากองค์ผู้กอปรด้วยมหิทธานุภาพ
๑๖ อาหารขาดแคลนอย่างที่เราเห็น
อีกทั้งความยินดีและรื่นเริงใจ
ก็ถูกระงับไปเสียจากพระตำหนัก
ของพระเจ้าของพวกเรามิใช่หรือ
๑๗ เมล็ดพืชเหี่ยวแห้งอยู่ใต้ก้อนดิน
แหล่งเก็บธัญพืชเป็นทีรกร้าง
โรงสีถูกพังลง
เพราะธัญพืชแห้งเหี่ยว
๑๘ สัตว์เลี้ยงโอดครวญอะไรเช่นนี้
ฝูงโคงงงัน
เพราะไม่มีทุ่งหญ้าสำหรับพวกมัน
แม้แต่ฝูงแกะก็ยังลำบาก

๑๙ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระองค์
เพราะไฟได้เผาไหม้ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดาร
เปลวไฟได้ลุกไหม้ต้นไม้ในทุ่งทั้งหมด

๒๐ พวกสัตว์ป่าก็กระเสือกกระสนหาพระองค์เช่นกัน
เพราะธารน้ำแห้งเหือดหมดแล้ว
และไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้า
ในถิ่นทุรกันดาร

๒

วันของพระผู้เป็นเจ้า

๑ จงเป่าแตรงอนในศิโยน
ส่งสัญญาณบนภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา

ให้บรรดาผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินตัวสั่นเทา
เพราะวันของพระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง ซึ่งใกล้เข้ามาแล้ว
๒ วันแห่งความมืดและความมืดมน
วันแห่งเมฆหมอกและดำอับแสง
กองทัพใหญ่อันแข็งแกร่งกองหนึ่งเดินทัพมา
เหมือนกับความมืดสลัวที่แผ่ปกเทือกเขา
อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน
และจะไม่เป็นอย่างนั้นอีกต่อไป
จนตลอดทุกชั่วอายุคน

๓ ไฟเผาผลาญที่เบื้องหน้าพวกเขา
และเปลวไฟลุกที่เบื้องหลังพวกเขา
แผ่นดินที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขาเป็นเหมือนสวนเอเดน
แต่ที่เบื้องหลังของพวกเขาเป็นถิ่นทุรกันดารอันรกร้าง
และไม่มีสิ่งใดหนีพ้นไปจากกองทัพนั้นได้
๔ พวกเขามีลักษณะเหมือนม้า
และวิ่งเหมือนกับม้าศึก
๕ เหมือนรถศึกกระหึ่ม
พวกเขากระโจนถึงยอดภูเขา
เหมือนเสียงไฟที่ลุกไหม้
ผลาญกองฟาง
เหมือนกองทัพอันแข็งแกร่ง
ตั้งแนวรบต่อสู้

๖ บรรดาชนชาติหวั่นหวาดต่อหน้าพวกเขา
ทุกคนหน้าซีดเผือด
๗ พวกเขาคุกคามอย่างนักรบเก่งกล้า
ปีนป่ายกำแพงอย่างพลทหาร
พวกเขาเดินเป็นขบวนโดยไม่ขยับ
ออกจากเส้นทางของเขา
๘ พวกเขาไม่ผลักดันกันเอง
แต่เดินในเส้นทางของตน
พวกเขาโถมใส่กำลังที่รุกล้ำ
และไม่มีใครกีดขวางพวกเขาได้
๙ พวกเขากระโจนใส่ตัวเมือง
และวิ่งบนกำแพง
พวกเขาปีนขึ้นบ้าน

และเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนขโมย

๑๐ แผ่นดินโลกโยกคลอนต่อหน้าพวกเขา
ฟ้าสวรรค์สั่นสะเทือน
ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดลง
และดวงดาวไม่ส่องแสง
๑๑ พระผู้เป็นเจ้าส่งเสียงอันกึกก้องของพระองค์
ข้างหน้ากองทัพของพระองค์
เพราะกำลังทหารของพระองค์มากยิ่งนัก
และบรรดาผู้ที่กระทำตามคำบัญชาของพระองค์เป็นพวกที่แข็งแกร่ง
เพราะวันของพระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่
และน่าเกรงขามยิ่งนัก
ใครจะสามารถทนได้

กลับมาหาพระผู้เป็นเจ้า

๑๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
"แม้เวลานี้ พวกเจ้าก็จงกลับมาหาเราด้วยสุดจิตสุดใจ
ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องรำพัน และด้วยการร้องคร่ำครวญ
๑๓ อย่าฉีกเสื้อผ้าของตนเพื่อแสดงว่าสำนึกผิด
แต่จงฉีกใจของพวกเจ้า"
จงกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน
เพราะพระองค์มีพระคุณและความสงสาร
ไม่โกรธง่าย และบริบูรณ์ด้วยความรักอันมั่นคง
และพระองค์เปลี่ยนความตั้งใจและไม่ให้ความวิบัติเกิดขึ้น
๑๔ ใครจะทราบได้ พระองค์อาจจะเปลี่ยนใจและสงสาร
ทิ้งประทานพรไว้เบื้องหลัง
เป็นเครื่องธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชา
สำหรับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน

๑๕ จงเป่าแตรงอนในศิโยน
จงประกาศให้มีการอดอาหาร
ให้มีการประชุมอันบริสุทธิ์
๑๖ รวบรวมประชาชน
ชำระที่ประชุมให้บริสุทธิ์
เรียกประชุมบรรดาผู้อาวุโส
รวบรวมเด็กๆ
แม้จะเป็นเด็กอ่อนที่ยังไม่อย่านม
ให้เจ้าบ่าวออกไปจากห้อง
และเจ้าสาวออกไปจากห้องหอของตน
๑๗ ให้บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า
ร้องไห้ระหว่างห้องมุขและแท่นบูชา
และพูดดังนี้ว่า "โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ไว้ชีวิตชนชาติของพระองค์เถิด
และอย่าทำให้ผู้สืบมรดกของพระองค์เป็นที่ดูหมิ่น
เป็นดั่งคำเปรียบเปรยในสุภาษิตท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ทำไมพวกเขาจึงจะพูดในท่ามกลางบรรดาชนชาติดังนี้ว่า
'พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน' "

พระผู้เป็นเจ้าสงสาร

๑๘ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็เกิดหวงแหนแผ่นดินของพระองค์
และสงสารชนชาติของพระองค์
๑๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวตอบชนชาติของพระองค์ดังนี้
ดูเถิด เรากำลังส่งธัญพืช เหล้าองุ่น และน้ำมันมาให้พวกเจ้า
และพวกเจ้าจะอิ่มหนำ
และเราจะไม่ทำให้พวกเจ้าเป็นทีดูหมิ่น
ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ

๒๐ เราจะขับไล่พวกที่อยู่ทางทิศเหนือไปให้ไกลจากพวกเจ้า
และผลักดันให้เข้าไปในแผ่นดินทีแห้งผากและรกร้างว่างเปล่า
ด้านหน้าของเขาจะลงไปสู่ทะเลทางตะวันออก
และด้านหลังสุดของเขาจะลงไปสู่ทะเลทางตะวันตก
กลิ่นเหม็นและความน่ารังเกียจของเขาจะโชยคลุ้งขึ้นมา
เพราะพระองค์ได้กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่

๒๑ โอ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย
จงดีใจและยินดี
ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าได้กระทำสิ่งอันยิ่งใหญ่
๒๒ อย่ากลัวเลย พวกเจ้าที่เป็นสัตว์ป่าของไร่นา
เพราะทุ่งหญ้าของถิ่นทุรกันดารเขียวชอุ่ม
ต้นไม้ออกผล
ต้นมะเดื่อและเถาองุ่นมีลูกดก
๒๓ โอ พงศ์พันธุ์ศิโยนเอ๋ย
จงดีใจและยินดีในพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน
ด้วยว่าพระองค์ได้ให้ฝนหลั่งในต้นฤดูเพราะความชอบธรรมของพวกท่าน
พระองค์ได้หลั่งฝนบนพวกท่านอย่างชุ่มฉ่ำ
ทั้งฝนในต้นและปลายฤดู เหมือนเมื่อก่อน
๒๔ ลานนวดข้าวจะเต็มด้วยธัญพืช
ถังเหล้าองุ่นจะเปี่ยมล้นด้วยเหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน

๒๕ เราจะชดใช้สิ่งที่ตั๊กแตนตัวเต็มวัย
ตัวอ่อนระยะแรก ตัวอ่อนระยะสอง
และตั๊กแตนตัวโตเกือบเต็มวัยกินไปแล้วนานนับปี คืนให้แก่พวกเจ้า
กองทัพใหญ่ของเราซึ่งเราได้ส่งไปในท่ามกลางพวกเจ้า
๒๖ พวกเจ้าจะมีรับประทานอย่างอุดมสมบูรณ์จนเป็นทีพอใจ
และสรรเสริญพระนามพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า
พระองค์ได้กระทำสิ่งอัศจรรย์ให้แก่พวกเจ้า
ชนชาติของเราจะไม่มีวันประสบกับความอับอายอีก
๒๗ พวกเจ้าจะรู้ว่า เราอยู่ในท่ามกลางอิสราเอล
และเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า
คือไม่มีผู้ใดอื่น
ชนชาติของเราจะไม่มีวันประสบกับความอับอายอีก

พระผู้เป็นเจ้าจะหลั่งพระวิญญาณ

๒๘ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อจากนั้นคือ
เราจะหลั่งวิญญาณของเราสู่มนุษย์ทั้งหลาย
บุตรชายหญิงของเจ้าจะเผยคำกล่าวของพระเจ้า
ผู้เฒ่าจะฝันเห็น
และคนหนุ่มจะเห็นภาพนิมิตต่างๆ
๒๙ แม้แต่บรรดาผู้รับใช้ชายและหญิง
เราก็จะหลั่งวิญญาณของเราสู่พวกเขาในวันนั้น
๓๐ และเราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก เลือด ไฟ และ
กลุ่มควัน ๓๑ ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์จะกลายเป็นเลือดก่อนการกลับ
มาของพระผู้เป็นเจ้า ในวันอันยิ่งใหญ่และน่าหวาดหวั่น ๓๒ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นคือ ทุกคน
ที่ร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจะรอดพ้น* ด้วยว่าที่ภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มจะ
มีบรรดาผู้ที่หนีรอด และในบรรดาผู้ที่รอดชีวิตจะเป็นบรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเรียก อย่าง
ที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวแล้ว

๓

พระผู้เป็นเจ้าประกาศโทษบรรดาประชาชาติ

๑ ดูเถิด ด้วยว่าในวันนั้นและเวลานั้น เมื่อเราให้ความอุดมสมบูรณ์ของยูดาห์และ
เยรูซาเล็มคืนสู่สภาพเดิม ๒ เราจะรวบรวมประชาชาติทั้งปวง และนำพวกเขาลงมายังหุบ
เขาเยโฮชาฟัท*และเราจะกล่าวโทษเขาทั้งหลายที่นั่น เพื่อชนชาติของเราและอิสราเอล
ผู้สืบมรดกของเรา เพราะพวกเขาได้ทำให้ชนชาติของเรากระจัดกระจายไปในท่ามกลาง
บรรดาประชาชาติ และแบ่งแยกแผ่นดินของเรา ๓ พวกเขาจับฉลากเป็นการตัดสินเลือก
ชนชาติของเราไป และได้ขายเด็กผู้ชายเพื่อแลกกับหญิงโสเภณี และได้ขายเด็กผู้หญิงเพื่อ
แลกกับเหล้าองุ่นเป็นเครื่องดื่ม

๔ โอ ไทระ ไซดอน และทั่วทุกแคว้นในฟีลิสเตียเอ๋ย พวกเจ้าต่อต้านเราเรื่องอะไรกัน พวก
เจ้ากำลังกระทำกลับคืนให้กับเราเพราะอะไรหรือ ถ้าพวกเจ้าจะจ่ายคืนให้กับเรา เราจะจ่าย
กลับคืนบนหัวของเจ้าเองอย่างไม่รอช้าและรวดเร็ว ๕ เพราะพวกเจ้าได้เอาเงินและทองคำ
ของเราไป และได้ขนของล้ำค่าและดีที่สุดของเราไปยังวิหารของเจ้า ๖ พวกเจ้าขายชาวยู
ดาห์และเยรูซาเล็มให้แก่ชาวกรีก เพื่อย้ายพวกเขาไปให้ไกลจากถิ่นฐานของพวกเขา ๗ ดู
เถิด เราจะกระตุ้นพวกเขาให้กลับออกมาจากที่ซึ่งเจ้าขายพวกเขาไป และเราจะจ่ายกลับ
คืนบนหัวของเจ้าเอง ๘ เราจะขายบรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าให้ตกอยู่ในมือของ
ชาวยูดาห์ และพวกเขาจะขายต่อให้แก่ชาวเช-บา ซึ่งเป็นประชาชาติที่อยู่ห่างไกล ด้วย
ว่าพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวแล้ว

๙ จงประกาศเรื่องดังกล่าวแก่บรรดาประชาชาติ
จงกระชับเครื่องอาวุธของท่าน
กระตุ้นทหารกล้า
ให้บรรดานักรบเดินทัพเข้ามาใกล้
ให้พวกเขาขึ้นมา
๑๐ จงตีใบมีดคันไถให้เป็นดาบ
และเครื่องมือลิดกิ่งไม้ให้เป็นหอก
ให้คนทีอ่อนแอพูดดังนี้ว่า
ฉันเป็นคนเข้มแข็ง

---

* ๒๓๒ กิจการของอัครทูต 2:17-21; โรม 10:13 * ๓๒ ความหมายในภาษาฮีบรูคือ พระผู้เป็นเจ้าพิพากษาโทษ

๑๑ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย
พวกท่านจงมาโดยเร็ว
และรวมตัวกันอยู่ที่นั่น
โอ พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ทำให้บรรดานักรบของพระองค์พ่ายแพ้เถิด
๑๒ ให้บรรดาประชาชาติกระตุ้นตัวเอง
และขึ้นมายังหุบเขาเยโฮชาฟัท
เพราะ ณ ที่นั้นเราจะนั่งตัดสินความ
ประชาชาติทั้งปวงที่อยู่รอบข้าง

๑๓ จงใช้เคียวเกี่ยว
เพราะได้เวลาเก็บเกี่ยวแล้ว
มาเหยียบย่ำผลองุ่นเถิด
เพราะเครื่องสุกัดเต็มแล้ว
และถังเหล้าองุ่นเปี่ยมล้น
ความชั่วร้ายของพวกเขามีมากยิ่งนัก

๑๔ ฝูงชนจำนวนมาก ฝูงชนจำนวนมาก
ในหุบเขาแห่งการตัดสินใจ
เพราะวันของพระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว
ในหุบเขาแห่งการตัดสินใจ
๑๕ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดลง
และดวงดาวไม่ส่องแสง
๑๖ พระผู้เป็นเจ้าจะเปล่งเสียงดั่งสิงห์คำรามจากศิโยน
และส่งเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนและสั่นไหว
แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่พึ่งพิงของชนชาติของพระองค์
เป็นหลักยึดอันมั่นคงของชาวอิสราเอล

อนาคตอันสุกใสของยูดาห์

๑๗ เพื่อพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเจ้า
ผู้พำนักในศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา
และเยรูซาเล็มจะบริสุทธิ์
และบรรดาชาวต่างชาติจะไม่บุกรุกที่นั่นอีกต่อไป

๑๘ และในวันนั้น เทือกเขาจะหยดเหล้าองุ่นใหม่
และเนินเขาจะอุดมด้วยน้ำนม
และธารน้ำทุกแห่งในหุบเขาของยูดาห์
จะมีน้ำไหลริน
และน้ำพุจะไหลออกจากพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
และจะรดหุบเขาชิทธีม

๑๙ อียิปต์จะกลายเป็นที่รกร้าง
และเอโดมจะเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง
เนื่องจากพวกเขากระทำความรุนแรงต่อชาวยูดาห์
และได้ฆ่าคนไร้ความผิดในแผ่นดินของพวกเขา

๒๐ แต่ยูดาห์จะมีผู้อยู่อาศัยไปตลอดกาล
และเยรูซาเล็มก็เช่นกันตลอดทุกชั่วอายุคน
๒๑ เราจะไม่ปล่อยมือเปื้อนเลือด
ที่เรายังไม่ได้แก้แค้น
ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าพำนักในศิโยน

อาโมส

๑ ข้อความบันทึกของอาโมส ผู้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะจากเมืองเทโคอา* ท่านเห็นเรื่องที่เกี่ยวกับอิสราเอล 2 ปีก่อนเกิดแผ่นดินไหว ในสมัยของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในสมัยของเยโรโบอัมบุตรเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล†

กล่าวโทษเพื่อนบ้านของอิสราเอล

๒ ท่านพูดดังนี้ว่า
□พระผู้เป็นเจ้าเปล่งเสียงดั่งสิงห์คำรามจากศิโยน
เปล่งเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม
ทุ่งหญ้าของบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะเหี่ยวแห้ง
และยอดภูเขาคาร์เมลแห้งผาก□

๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
□ชาวดามัสกัสกระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะพวกเขาเหยียบย่ำชาวกิเลอาด
ด้วยคราดหนามเหล็ก
๔ ฉะนั้น เราจะให้ไฟไหม้วังของฮาซาเอล
ไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการของเบนฮาดัด‡
๕ เราจะพังดาลประตูของดามัสกัส
เราจะกำจัดผู้ครองราชย์ไปจากหุบเขาอาเวน
และผู้ที่ถือคทาจากเบธเอเดน
และประชาชนของอารัม§จะลี้ภัยไปที่ดินแดนคีร์□
พระผู้เป็นเจ้ากล่าว

๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
□กาซากระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะเมืองนั้นจับคนหลายกลุ่มไปเป็นเชลย
และมอบให้แก่เอโดม
๗ ฉะนั้น เราจะให้ไฟไหม้กำแพงเมืองกาซา
ไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการเมือง
๘ เราจะกำจัดผู้ครองราชย์ไปจากอัชโดด
และผู้ที่ถือคทาจากอัชเคโลน
เราจะปะทะกับเอโครน
จนชาวฟีลิสเตียที่ยังมีชีวิตอยู่จะพินาศ□
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าว

๙ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
□ไทระกระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะเมืองนั้นจับคนหลายกลุ่มไปเป็นเชลยและมอบให้แก่เอโดม

---

* **๑□๑** เมืองนี้อยู่ในยูดาห์ ทางใต้ของเบธเลเฮม † **๑□๑** ปกครองระหว่าง 783-743 ปีก่อน ค□ศ□ ‡ **๑□๔** ทั้ง 2 ท่านเป็นกษัตริย์แห่งอารัม ฉบับ 2 พงศ์กษัตริย์ 13:3 § **๑□๕** อารัม คือประเทศซีเรียในปัจจุบัน

โดยไม่นึกถึงสัญญาพันธมิตรฉันพี่น้องที่มีต่อกัน
๑๐ ฉะนั้น เราจะให้ไฟไหม้กำแพงเมืองไทระ
ไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการเมือง
๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
เอโดมกระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะพวกเขาใช้ดาบไล่ล่าพี่น้องของเขา
และไร้ความเมตตา
ความโกรธของเขาพลุ่งพล่านอย่างไม่จบสิ้น
และฉุนเฉียวไม่หยุดหย่อน
๑๒ ฉะนั้น เราจะให้ไฟไหม้เมืองเทมาน
ไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการของโบสราห์
๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ชาวอัมโมนกระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะพวกเขาฟันท้องบรรดาหญิงมีครรภ์ของเมืองกิเลอาด
ในเวลาที่เขาขยายเขตแดน
๑๔ ฉะนั้น เราจะจุดไฟให้ลุกกำแพงเมืองรับบาห์
ไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการเมืองรับบาห์
เสียงตะโกนในวันออกศึก
พร้อมทั้งพายุกล้าในวันทีมีพายุหมุน
๑๕ กษัตริย์ของพวกเขาจะถูกเนรเทศ
พร้อมกับบรรดาผู้นำของเขา
พระผู้เป็นเจ้ากล่าว

๒

๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
โมอับกระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะพวกเขาเผากระดูกของกษัตริย์
แห่งเอโดมจนเป็นผงปูน
๒ เราจะให้ไฟไหม้โมอับ
ไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการของเคริโอท
โมอับจะสิ้นชีวิตในท่ามกลางเสียงชุลมุน
เสียงตะโกนและเสียงแตรงอน
๓ เราจะกำจัดผู้ครองราชย์ของโมอับ
และฆ่าบรรดาผู้นำทั้งปวงพร้อมกับเขา
พระผู้เป็นเจ้ากล่าว

กล่าวโทษยูดาห์

๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ยูดาห์กระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะพวกเขาได้ดูหมิ่นกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า
และไม่รักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
เพราะพวกเขาถูกชักนำให้หลงผิดด้วยสิ่งจอมปลอม

อย่างที่บรรพบุรุษของพวกเขาติดตามมาแล้ว
๕ เราจะให้ไฟไหม้ยูดาห์
ไฟจะเผาไหม้ป้อมปราการของเยรูซาเล็ม

กล่าวโทษอิสราเอล

๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
อิสราเอลกระทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เราจะไม่เปลี่ยนใจในการลงโทษ
เพราะพวกเขาขายผู้มีความชอบธรรมเพื่อแลกกับเงิน
และขายผู้ยากไร้เพื่อแลกกับรองเท้าเพียงคู่เดียว
๗ พวกเขาเหยียบย่ำศีรษะของผู้ขัดสน
อย่างกับฝุ่นผงบนพื้นดิน
และไม่ยอมให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกข่มเหง
ทั้งผู้ชายและพ่อของเขานอนกับหญิงสาวคนเดียวกัน
ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นที่ดูหมิ่น
๘ พวกเขานอนที่ข้างแท่นบูชาทุกแห่ง
เขานอนบนเสื้อผ้าซึ่งเป็นของประกันที่เขาริบได้มาจากผู้ยากไร้*
พวกเขาดื่มเหล้าองุ่นที่ปรับมาได้
ในตำหนักของเทพเจ้าของพวกเขา

๙ เรานั่นแหละที่ทำให้ชาวอัมโมนพินาศ
แม้เขาจะสูงใหญ่ดั่งต้นซีดาร์
และแข็งแกร่งดั่งต้นโอ๊ก
เราทำลายผลที่เบื้องบน
และรากที่เบื้องล่างของเขา
๑๐ เรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
และเราได้นำพวกเจ้าในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี
เพื่อให้พวกเจ้าเป็นเจ้าของแผ่นดินของชาวอัมโมน
๑๑ เรากำหนดบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าขึ้นจากพวกลูกหลานของเจ้า
และกำหนดชาวนาศีร์†ขึ้นจากบรรดาชายหนุ่มของพวกเจ้า
โอ ชาวอิสราเอลเอ๋ย นั่นเป็นความจริงมิใช่หรือ
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๑๒ แต่พวกเจ้าทำให้ชาวนาศีร์ดื่มเหล้าองุ่น
และสั่งบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า จงอย่าเผยคำกล่าว

๑๓ ฉะนั้น บัดนี้เราจะบดขยี้พวกเจ้า
เหมือนกับเกวียนที่บรรทุกข้าวบดขยี้
๑๔ ผู้ที่ว่องไวจะหนีไม่รอด
ผู้ที่แข็งแรงจะหมดเรี่ยวแรง
และนักรบจะเอาชีวิตไม่รอด
๑๕ นายขมังธนูจะไม่สามารถยืนหยัดได้
ทหารที่ขาว่องไวจะหนีไปไหนไม่ได้

---

* **๒๘** อพยพ 22:26; เฉลยธรรมบัญญัติ 24:12 † **๒๑๑** กันดารวิถี 6:1-8

และทหารม้าจะเอาชีวิตไม่รอด
๑๖ แม้บรรดานักรบผู้กล้าหาญ
ก็จะล่อนจ้อนเผ่นหนีในวันนั้น
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๓

ความผิดของอิสราเอลและการลงโทษ

๑ โอ ชาวอิสราเอลเอ๋ย จงฟังสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวคัดค้านพวกท่าน คัดค้านครอบครัวทั้งหมดที่เราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์
๒ จากบรรดาครอบครัวทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
มีพวกเจ้าเท่านั้นที่เราเลือกไว้แล้ว
ฉะนั้น เราจะลงโทษพวกเจ้า
เพราะบาปของเจ้าทั้งสิ้น

๓ คนสองคนเดินไปด้วยกันได้หรือ
นอกจากว่า เขาจะตกลงกันก่อน
๔ สิงโตจะคำรามในป่าหรือ
เมื่อมันไม่มีเหยื่อ
แล้วมันจะทำเสียงขู่ในถ้ำของมันหรือ
เมื่อมันจับอะไรไม่ได้
๕ นกติดกับดักที่พื้นดิน
เมื่อไม่มีบ่วงแร้วที่วางไว้หรือ
กับดักกระเด้งขึ้นจากพื้นดิน
เมื่อไม่มีอะไรจะจับหรือ
๖ เมื่อแตรงอนส่งเสียงในเมือง
ประชาชนจะไม่หวาดกลัวหรือ
ความวิบัติเกิดขึ้นกับเมืองได้หรือ
ถ้าพระผู้เป็นเจ้าไม่เป็นผู้กระทำ

๗ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ไม่ทำสิ่งใด
โดยไม่เผยความลับให้แก่บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบ
๘ เมื่อสิงโตคำรามแล้ว
ใครจะไม่กลัว
เมื่อพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้กล่าวแล้ว
ใครจะทำสิ่งใดได้นอกจากจะเผยความ

๙ จงประกาศแก่ป้อมปราการในอัชโดด
และแก่ป้อมปราการในแผ่นดินอียิปต์ว่า
จงเรียกประชุมให้พร้อมหน้าบนเทือกเขาของสะมาเรีย*
และดูความชุลมุนในเมือง
และการข่มเหงเกิดขึ้นท่ามกลางประชาชน
๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
พวกเขาไม่รู้จักทำสิ่งที่ถูกต้อง
สิ่งที่พวกเขาสะสมไว้ในป้อมปราการของตนคือ
การกระทำที่รุนแรงและเสียหายยับเยิน

* ๓๙ สะมาเรียเป็นเมืองหลวงของอาณาจักรของทิศเหนือ

๑๑ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้ว่า
"ศัตรูจะล้อมแผ่นดิน
และจะทำลายผู้คุ้มกันให้พ่ายแพ้
และป้อมปราการของเจ้าจะถูกปล้น"
๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะคว้ากระดูกขา 2 ท่อนหรือติ่งหูให้รอดจากปากสิงโตไว้ได้ฉันใด ชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในสะมาเรียก็จะคว้ามุมเก้าอี้นอนและขอบเตียงไว้ได้ฉันนั้น"
๑๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้
"พวกเจ้าจงฟัง
และเป็นพยานฟ้องบรรดาพงศ์พันธุ์ของยาโคบว่า
๑๔ ในวันทีเราลงโทษอิสราเอลเพราะบาปของเขา
เราจะทำลายแท่นบูชาที่เบธเอล†
เชิงงอนรูปเขาสัตว์ของแท่นบูชาจะถูกตัด
และตกลงบนพื้นดิน
๑๕ เราจะพังบ้านฤดูหนาว
พร้อมกับบ้านฤดูร้อนลง
บ้านที่ตกแต่งด้วยงาช้างจะถูกพังทลายลง
บ้านหรูๆ ทั้งหลายจะพังพินาศ"
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๔

๑ "จงฟังเถิด พวกเจ้าที่เป็นโคตัวเมียของบาชานบนภูเขาสะมาเรีย
พวกเจ้ากดขี่ข่มเหงผู้ขัดสน และเหยียบย่ำผู้ยากไร้
และสั่งบรรดาสามีว่า "ไปเอาเหล้ามาให้เราดื่ม" "
๒ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สาบานด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ดังนี้
"ดูเถิด จะถึงวันนั้น
เมื่อพวกเขาจะลากตัวเจ้าไปด้วยขอเกี่ยว
และแม้คนสุดท้ายก็จะถูกลากไปด้วยเบ็ดตกปลา
๓ และพวกเจ้าจะออกไปทางช่องกำแพงแตก
แต่ละคนวิ่งตรงไปล่วงหน้าเธอ
และเจ้าจะถูกเหวี่ยงออกไปยังภูเขาฮาร์โมน"
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ
๔ "พวกเจ้าไปยังเบธเอลและกระทำบาป
ไปยังกิลกาลและกระทำบาปมากยิ่งขึ้น
นำเครื่องสักการะของเจ้ามาให้ทุกเช้า
นำหนึ่งในสิบมาให้ทุกๆ 3 วัน
๕ และมอบเครื่องสักการะแห่งการขอบคุณที่มีเชื้อยีสต์ผสม
และโอ้อวดเครื่องสักการะด้วยความสมัครใจของเจ้า
ชาวอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าโอ้อวดในเรื่องเหล่านี้
เพราะเป็นสิ่งที่พวกเจ้าชอบที่จะทำนัก"
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศ

อิสราเอลยังไม่หันกลับมาหาพระเจ้า

๖ "เราทำให้พวกเจ้าไม่มีอาหารเข้าปากในทุกๆ เมือง

† ๓๑๔ ศูนย์ศาสนาของอาณาจักรของทิศเหนือ คืออิสราเอล

และเกิดความอดอยากทุกแห่งหน
พวกเจ้าก็ยังไม่หันกลับมาหาเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๗ อีกสามเดือนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว
แต่เราก็ทำให้ฝนไม่ตก
เราจะส่งฝนให้กับเมืองๆ หนึ่ง
และไม่ส่งให้อีกเมืองหนึ่ง
ทุ่งนาแห่งหนึ่งจะมีฝนตก
และทุ่งนาที่ไม่ได้รับฝนก็จะแห้งผาก
๘ ดังนั้น ชาวเมืองสองสามเมืองจะร่อนเร่ไปยังเมืองหนึ่ง
เพื่อหาน้ำดื่ม แต่ก็ไม่ฉ่ำใจ
แต่พวกเจ้าก็ยังไม่หันกลับมาหาเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๙ หลายครั้งที่เราทำให้มีลมร้อนแห้ง
มีเชื้อราในไร่นาและไร่องุ่นของพวกเจ้า
ฝูงตั๊กแตนกัดกินต้นมะเดื่อและต้นมะกอกของพวกเจ้า
แต่พวกเจ้าก็ยังไม่หันกลับมาหาเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๑๐ เราส่งภัยพิบัติมาท่ามกลางพวกเจ้า
อย่างที่เราทำต่ออียิปต์
เราทำให้บรรดาชายหนุ่มของพวกเจ้าตายด้วยคมดาบ
และให้ม้าถูกยึดไป
และเราทำให้เจ้าสูดกลิ่นเหม็นศพจากค่ายของเจ้า
แต่เจ้าก็ยังไม่หันกลับมาหาเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๑๑ เราให้พวกเจ้าบางคนพบกับความพินาศ
อย่างที่เราทำต่อโสโดมและโกโมราห์*
พวกเจ้าเป็นเหมือนกับกิ่งไม้ที่ถูกไฟเผาที่ถูกคว้าออกจากกองไฟ
แต่พวกเจ้าก็ยังไม่หันกลับมาหาเรา
พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๑๒ ฉะนั้น อิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำต่อเจ้าอย่างนี้
และเพราะว่าเราจะกระทำต่อเจ้าอย่างนี้
จงเตรียมตัวไปพบกับพระเจ้าของเจ้าเถิด อิสราเอลเอ๋ย
๑๓ พระองค์เป็นผู้ปั้นเทือกเขา
และสร้างลมขึ้นมา
และเผยความนึกคิดของพระองค์ให้แก่มนุษย์
พระองค์ทำให้อรุณรุ่งเป็นความมืด
และเดินย่ำบนที่สูงแห่งแผ่นดินโลก
พระองค์มีพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา

---

* **๔๑๑** ปฐมกาล 19:24,25

๕

แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า และจะมีชีวิต

๑ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเสียงร้องคร่ำครวญของข้าพเจ้าถึงความตายของท่าน
๒ อิสราเอลผู้บริสุทธิ์ถล่มลง
จะไม่มีวันลุกขึ้นได้อีก
ถูกทอดทิ้งในแผ่นดินของเธอเอง
และจะไม่มีใครพยุงเธอให้ลุกขึ้น
๓ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวดังนี้
เมืองที่มีทหารเดินหน้าออกไปนับพัน
จะมีชีวิตทหารเหลืออยู่เพียงนับร้อย
และเมืองที่มีทหารนับร้อย
จะมีชีวิตทหารเหลืออยู่เพียงนับสิบในพงศ์พันธุ์อิสราเอล
๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลดังนี้
จงแสวงหาเรา และจะมีชีวิต
๕ อย่าแสวงหาเบธเอล
อย่าไปยังกิลกาล
อย่าเดินทางไปยังเบเออร์เช-บา
เพราะกิลกาลจะต้องถูกเนรเทศ
และเบธเอลจะไม่มีอะไรเหลือเลย

๖ จงแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า และจะมีชีวิต
มิฉะนั้นพระองค์จะเผาผลาญพงศ์พันธุ์ของโยเซฟอย่างเพลิงไฟ
ไฟจะเผาไหม้
และเบธเอลจะไม่มีใครช่วยดับได้
๗ พวกท่านที่แปรความยุติธรรมให้เป็นความขมขื่น
และเหวี่ยงความชอบธรรมลงบนพื้นดิน

๘ พระองค์ผู้สร้างดาวลูกไก่และดาวไถ*
และทำความมืดให้เป็นอรุณรุ่ง
และทำกลางวันให้เป็นกลางคืน
พระองค์ผู้รวบรวมน้ำในทะเล
และเทลงบนพื้นดิน
พระนามของพระองค์คือ พระผู้เป็นเจ้า
๙ พระองค์ทำหลักยึดอันแข็งแกร่งให้พินาศในพริบตา
และทำให้ป้อมปราการพังทลายลง

๑๐ พวกเขาเกลียดผู้ที่ทักท้วงความไม่เป็นธรรมในที่ตัดสินความ
และพวกเขาดูหมิ่นผู้ที่พูดความจริง
๑๑ ฉะนั้น เมื่อพวกท่านเหยียบย่ำผู้ขัดสน
และยึดผลที่ได้จากไร่ไปจากเขา
แม้พวกท่านสร้างบ้านหรูด้วยหินสกัดแล้ว
แต่ท่านก็จะไม่ได้อาศัยอยู่
แม้พวกท่านปลูกสวนองุ่นทึงาม
แต่ท่านก็จะไม่ได้ดื่มเหล้าจากผลองุ่น

---

* **๕๘** โยบ 9:9

๑๒ เพราะเรารู้ว่า พวกท่านล่วงละเมิดเพียงไร
และบาปของพวกท่านใหญ่ยิ่งนัก
พวกท่านทำให้ผู้มีความชอบธรรมต้องเดือดร้อน
พวกท่านรับสินบน
และห้ามไม่ให้ผู้ยากไร้ได้รับความเป็นธรรมในที่ตัดสินความ
๑๓ ฉะนั้น ผู้ฉลาดรอบคอบจะนิ่งเงียบในเวลาเช่นนี้
เพราะเป็นกาลวิบัติ

๑๔ จงแสวงหาความดี ไม่ใช่ความชั่ว
เพื่อพวกท่านจะมีชีวิต
และพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะอยู่กับพวกท่าน
อย่างที่ท่านยืนยัน
๑๕ จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี
และเสริมสร้างความเป็นธรรมในการตัดสินความ
เผื่อว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา
จะมีเมตตาต่อบรรดาผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของโยเซฟ
๑๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
จะมีการร้องไห้ฟูมฟายตามถนนหนทาง
และพวกเขาจะพูดกันด้วยความปวดร้าวที่ลานชุมนุมว่า โธ่เอ๋ย โธ่เอ๋ย
พวกเขาจะเรียกชาวไร่ให้มาร้องรำพัน
และให้บรรดาผู้รับจ้างร้องคร่ำครวญมาเพื่อร้องไห้ฟูมฟาย
๑๗ และจะมีการร้องไห้ฟูมฟายในไร่องุ่น
เพราะเราจะมาลงโทษในหมู่พวกเจ้า
พระผู้เป็นเจ้ากล่าว

อิสราเอลวางใจในสิ่งที่ผิด

๑๘ วิบัติแก่พวกท่านที่รอคอย
วันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมา
ทำไมพวกท่านจึงรอคอยวันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมา
วันนั้นจะเป็นวันแห่งความมืดมนไม่ใช่ความสว่าง
๑๙ วันนั้นจะเป็นเหมือนกับคนที่หนีจากสิงโต
แต่จะไปปะกับหมี
จะเป็นเหมือนกับวันที่เขาถึงบ้าน
และเอามือพิงกำแพง
แล้วก็ถูกงูกัด
๒๐ วันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมาจะเป็นวันแห่งความมืดมน ไม่ใช่ความสว่างมิใช่หรือ
มืดมนจนไม่มีแม้แต่วีแววของความสว่างเลย

๒๑ เราเกลียดและขยะแขยงเทศกาลฉลองทางศาสนาของพวกเจ้า
เราทนต่อการนัดประชุมของพวกเจ้าไม่ได้
๒๒ ถึงแม้ว่าพวกเจ้านำสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและเครื่องธัญญบูชามาให้เรา
เราจะไม่รับ
แม้ว่าพวกเจ้านำของถวายเพื่อสามัคคีธรรมที่ดีที่สุด
เราจะไม่สนใจสิ่งเหล่านั้น
๒๓ จงหยุดส่งเสียงร้องเพลงให้เราฟัง
เราจะไม่ฟังทำนองจากพิณเล็กของเจ้า

๒๔ จงให้ความเป็นธรรมหลั่งออกมาอย่างสายน้ำ
และความชอบธรรมหลั่งอย่างธารน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย
๒๕ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้านำเครื่องสักการะและของถวายมาให้เราในช่วงเวลา 40 ปีในถิ่นทุรกันดารอย่างนั้นหรือ ๒๖ พวกเจ้าได้ยกหามเพิงของกษัตริย์ของเจ้า และฐานรูปเคารพของเจ้า และดาวเทพเจ้าที่เจ้าทำขึ้นเอง ๒๗ ฉะนั้นเราจะให้เจ้าถูกเนรเทศเลยเขตดามัสกัสไป†” พระผู้เป็นเจ้ากล่าว พระองค์มีพระนามว่า พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา

๖

วิบัติแก่บรรดาผู้ที่นิ่งนอนใจในศิโยน

๑ วิบัติแก่บรรดาผู้ที่นิ่งนอนใจในศิโยน
และแก่บรรดาผู้ที่รู้สึกปลอดภัยบนภูเขาในสะมาเรีย
แก่บรรดาผู้มีชื่อเสียง และเป็นที่หนึ่งของบรรดาประชาชาติ
ซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลมาขอความช่วยเหลือ
๒ จงไปดูเมืองคาลเนห์
จากนั่นก็ไปยังฮามัทเมืองอันยิ่งใหญ่
และลงไปยังเมืองกัทในฟีลิสเตีย
สามเมืองนี้มั่งคั่งกว่าอาณาจักรทั้งสองของพวกท่านหรือ
แผ่นดินของพวกเขากว้างใหญ่กว่าของพวกท่านหรือ
๓ พวกท่านผลักวันแห่งความทุกข์ยากให้ไกลออกไป
และเปิดทางให้กับการปกครองที่ชั่วร้ายเร็วยิ่งขึ้น
๔ วิบัติเกิดแก่พวกท่านที่นอนบนเตียงงาช้าง
และยืดกายบนเตียง
ท่านรับประทานเนื้อแกะจากฝูง
และเนื้อลูกโคตัวผู้จากคอก
๕ พวกท่านดีดพิณเล็กอย่างดาวิด
และแต่งเพลงร้องขึ้นเอง
๖ พวกท่านดื่มเหล้าองุ่นเป็นไห
และเจิมตัวเองด้วยน้ำมันชนิดดีที่สุด
แต่ไม่เศร้าใจกับความหายนะของพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ
๗ ฉะนั้น บัดนี้พวกท่านจะเป็นพวกแรกที่จะถูกเนรเทศ
การเลี้ยงฉลองและความสุขสบายจะจบสิ้นลง
๘ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สาบานด้วยพระองค์เอง พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้
“เราชิงชังความหยิ่งยโสของยาโคบ
และเกลียดป้อมปราการของเขา
เราจะยกเมืองและทุกสิ่งในนั้น
ให้แก่ศัตรูไป”
๙ ถ้าบ้านใดบ้านหนึ่งมีคน 10 คนอยู่ในบ้าน พวกเขาก็จะตายเช่นกัน ๑๐ และถ้าญาติคนหนึ่งที่จะเป็นผู้ทำศพมาหามพวกเขาออกไปจากบ้าน จะตะโกนถามว่า “ยังมีผู้ใดอยู่ในบ้านหรือไม่” ถ้ามีคนตอบว่า “ไม่มี” ญาติคนนั้นจะพูดว่า “เงียบไว้ พวกเราต้องไม่เอ่ยพระนามของพระผู้เป็นเจ้า”

---

† **๕๒๗** กิจการของอัครทูต 7:42,43

๑๑ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าออกคำสั่ง
พระองค์จะพังบ้านหลังใหญ่ให้ทลายลง
และหลังเล็กก็จะถูกพังจนแหลกละเอียด
๑๒ ม้าวิ่งตามโขดหินได้อย่างนั้นหรือ
จะให้โคไถนาที่นั่นได้หรือ
แต่พวกท่านได้ทำให้ความเป็นธรรมกลายเป็นยาพิษ
และผลแห่งความชอบธรรมกลายเป็นความขมขื่น
๑๓ พวกท่านดีใจที่ชนะเมืองโลเดบาร์
และพูดดังนี้ว่า "พวกเราได้ยึดคาร์นาอิม
ด้วยกำลังของเราเองมิใช่หรือ"
๑๔ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้
"โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เราจะทำให้ประชาชาติหนึ่งมาโจมตีพวกเจ้า
และจะกดขี่ข่มเหงพวกเจ้าตั้งแต่เลโบฮามัท
ไปจนถึงธารน้ำในหุบเขาอาราบาห์"

๗

เตือนด้วยภาพนิมิต

๑ นี่คือภาพที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ให้ข้าพเจ้าแลเห็น พระองค์บันดาลให้มีฝูงตั๊กแตนขึ้นมาขณะที่หญ้าเพิ่งจะเริ่มงอกครั้งต่อไป ดูเถิด เป็นหญ้าที่งอกครั้งต่อไปหลังจากที่ให้ตัดหญ้าของกษัตริย์แล้ว* ๒ เมื่อฝูงตั๊กแตนกัดกินหญ้าบนแผ่นดินจนเกลี้ยงแล้ว ข้าพเจ้าพูดว่า
"โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ โปรดยกโทษด้วยเถิด
พงศ์พันธุ์ของยาโคบจะรอดได้อย่างไร
เขาเป็นเพียงชนกลุ่มน้อย"
๓ พระผู้เป็นเจ้าเปลี่ยนใจในเรื่องนี้
พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวดังนี้ว่า
"จะไม่ให้เป็นไปตามนั้น"
๔ นี่คือภาพที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ให้ข้าพเจ้าแลเห็น พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กำลังจะลงโทษด้วยไฟ ซึ่งทำให้ห้วงน้ำลึกเหือดแห้งและลามไหม้ถึงพื้นแผ่นดิน ๕ ข้าพเจ้าจึงพูดดังนี้ว่า
"โอ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ โปรดหยุดกระทำเถิด
พงศ์พันธุ์ของยาโคบจะรอดได้อย่างไร
เขาเป็นเพียงชนกลุ่มน้อย"
๖ พระผู้เป็นเจ้าเปลี่ยนใจในเรื่องนี้
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จึงกล่าวดังนี้ว่า
"จะไม่ให้เป็นไปตามนั้นแล้วกัน"

๗ นี่คือภาพที่พระองค์ให้ข้าพเจ้าแลเห็น พระผู้เป็นเจ้ายืนข้างกำแพงที่ใช้สายดิ่งในการก่อสร้าง และสายดิ่งอยู่ในมือของพระองค์ ๘ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "อาโมส เจ้ามองเห็นอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "สายดิ่ง" พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวดังนี้
"ดูเถิด เรากำลังตั้งสายดิ่งเป็นมาตรฐานการวัด
ท่ามกลางอิสราเอลชนชาติของเรา

* ๗๑ กษัตริย์เก็บหญ้าที่ตัดครั้งแรกในฤดูใบไม้ผลิสำหรับฝูงม้าของท่านเอง

เราจะไม่ปล่อยพวกเขาไว้อีกต่อไป
๙ สถานบูชาบนภูเขาสูงของอิสอัคจะถูกทำลาย
และสถานที่บูชาต่างๆ ของอิสราเอลจะถูกพังทลายสิ้น
และเราจะทำให้พงศ์พันธุ์ของกษัตริย์เยโรโบอัมแพ้สงคราม

อาโมสถูกกล่าวหา

๑๐ อามาซิยาห์ปุโรหิตของเบธเอลจึงส่งสาสน์ถึงกษัตริย์เยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล
มีใจความดังนี้ว่า อาโมสได้วางแผนที่จะทำร้ายท่านในท่ามกลางพงศ์พันธุ์อิสราเอล แผ่
นดินไม่สามารถทนต่อคำพูดของเขาได้ ๑๑ เพราะอาโมสได้พูดไว้ว่า
เยโรโบอัมจะตายด้วยคมดาบ
และอิสราเอลจะถูกเนรเทศ
ไปจากแผ่นดินของตน
๑๒ อามาซิยาห์พูดกับอาโมสดังนี้ว่า โอ ผู้ทำนายจงไป หนีไปยังแผ่นดินแห่งยูดาห์ ไป
หาอาหารรับประทาน และเผยคำกล่าวที่นั่นได้แล้ว ๑๓ อย่าเผยคำกล่าวในเบธเอลอีกต่อไป
เพราะที่นี่เป็นสถานที่พำนักของกษัตริย์ และเป็นวิหารของอาณาจักร
๑๔ อาโมสตอบอามาซิยาห์ดังนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เผยคำกล่าว และไม่ใช่บุตรของผู้เผย
คำกล่าวเช่นกัน แต่ข้าพเจ้าเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ และข้าพเจ้าดูแลต้นมะเดื่อ ๑๕ แต่พระ
ผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้าเลิกเฝ้าฝูงแกะ และกล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงไปเผยคำกล่าวแก่
อิสราเอลชนชาติของเรา ๑๖ บัดนี้ จงฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า ท่านพูดว่า
อย่าเผยคำกล่าวต่อต้านอิสราเอล
และหยุดเทศนาต่อว่าพงศ์พันธุ์ของอิสอัค
๑๗ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ภรรยาของเจ้าจะเป็นโสเภณีในเมือง
บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าจะตายด้วยคมดาบ
แผ่นดินของเจ้าจะถูกแบ่งแยกด้วยสายดิ่ง
ตัวเจ้าเองจะตายในแผ่นดินทีเป็นมลทิน
และอิสราเอลจะถูกเนรเทศไปจากแผ่นดินอย่างแน่นอน

๘

จะถึงวันที่ร้องคร่ำครวญอย่างขมขื่น

๑ นี่คือภาพที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ให้ข้าพเจ้าแลเห็น ตะกร้าผลไม้สุก 1 ตะกร้า ๒
พระองค์กล่าวดังนี้ว่า อาโมส เจ้ามองเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ตะกร้าผลไม้สุก
และพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า
การสิ้นสุดได้มาถึงอิสราเอล ชนชาติของเราแล้ว
เราจะไม่ปล่อยพวกเขาไว้อีกต่อไป
๓ ในวันนั้น เพลงในวิหาร
จะกลายเป็นการร้องไห้ฟูมฟาย
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้
มีร่างคนตายมากมาย
พวกเขาถูกโยนไว้เกลื่อนกลาด
จงเงียบเถิด
๔ ฉะนั้น จงฟังเถิด พวกท่านที่เหยียบย่ำผู้ยากไร้
และทำให้ผู้ถูกข่มเหงของแผ่นดินจบชีวิตลง
๕ พวกท่านคิดในใจดังนี้ว่า

เมื่อไหร่ยามข้างขึ้นจะผ่านพ้นไปเสียที
พวกเราจะได้ขายธัญพืช
และเมื่อไหร่วันสะบาโตจะผ่านพ้นไปเสียที
พวกเราจะได้ประกาศขายข้าวสาลี
เพื่อพวกเราจะได้ลดปริมาณน้ำหนักเอฟาห์*ให้น้อยลง
เพิ่มราคาเชเขล†ให้มากขึ้น
และโกงด้วยตาชั่งที่ไม่เที่ยงตรง
๖ เพื่อเราจะได้ซื้อผู้ขัดสนด้วยเงิน
และซื้อผู้ยากไร้ด้วยรองเท้าคู่เดียว
และขายได้แม้แต่เศษข้าวสาลี
๗ พระผู้เป็นเจ้าสาบานด้วยความภูมิใจของยาโคบดังนี้ว่า
เราจะไม่มีวันลืมการกระทำของพวกเขาอย่างแน่นอน
๘ แผ่นดินจะไม่สั่นสะเทือนเพราะเหตุนี้หรือ
ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินจะไม่ร้องคร่ำครวญหรือ
ทั้งแผ่นดินจะเอ่อขึ้นอย่างแม่น้ำไนล์
และจะถูกซัดและจมดิ่งลงอีกอย่างแม่น้ำของอียิปต์
๙ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้
ในวันนั้น เราจะทำให้ดวงอาทิตย์ตกเวลาเที่ยงวัน
และทำให้โลกมืดลงในเวลากลางวัน
๑๐ เราจะทำให้งานฉลองเทศกาลกลับกลายเป็นการร้องคร่ำครวญ
และการร้องเพลงของพวกเจ้ากลับกลายเป็นการร้องรำพัน
เราจะให้พวกเจ้าทุกคนคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ
และให้ศีรษะของพวกเจ้าทุกคนล้าน
เราจะทำให้เวลานั้นเป็นเหมือนการร้องคร่ำครวญถึงบุตรชายเพียงคนเดียว
และจบสิ้นด้วยวันอันขมขื่น

๑๑ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ประกาศดังนี้
ดูเถิด วันเวลาดังกล่าวกำลังจะมาถึง
เมื่อเราจะก่อให้เกิดการอดอยากทั่วทั้งแผ่นดิน
ไม่ใช่อดอยากอาหารหรือกระหายน้ำ
แต่จะอดอยากเรื่องการได้ยินคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
๑๒ ผู้คนจะเร่ร่อนจากทะเลแห่งหนึ่งจรดทะเลอีกแห่งหนึ่ง
และจากทิศเหนือจนถึงทิศตะวันออก
พวกเขาจะวิ่งไปมาเพื่อแสวงหาคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
แต่พวกเขาก็จะไม่พบ
๑๓ ในวันนั้น พรหมจาริณีรูปงามและชายหนุ่มร่างกำยำ
จะสลบจากการกระหายน้ำ
๑๔ บรรดาผู้ที่สาบานด้วยรูปเคารพ
ที่น่าอับอายของสะมาเรีย
หรือผู้ที่พูดว่า โอ เมืองดานเอ๋ย
ตราบที่เทพเจ้าของเจ้ามีชีวิตอยู่
หรือพูดว่า ตราบที่เทพเจ้าของเบเออร์เช-บามีชีวิตอยู่
พวกเขาจะล้มลงและไม่มีวันลุกขึ้นอีก

---

* ๘๕ 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร † ๘๕ 1 เชเขล หนักประมาณ 11.4 กรัม

๙

ความพินาศของอิสราเอล

๑ ข้าพเจ้ามองเห็นพระผู้เป็นเจ้ายืนที่ข้างแท่นบูชา และพระองค์กล่าวดังนี้
□จงฟาดรูปบัวทรงกลมที่ยอดวิหาร
ซึ่งจะทำให้ธรณีประตูสั่นสะเทือน
และให้ตกใส่ศีรษะของทุกคนจนแตกละเอียด
เราจะกำจัดคนที่ยังมีชีวิตอยู่ด้วยคมดาบ
ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะหนีไปได้
ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะรอดชีวิตได้
๒ ถ้าหากว่าพวกเขาจะขุดลงไปยังแดนคนตาย
มือของเราก็จะกำจัดพวกเขาเอง
ถ้าพวกเขาจะปีนขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์
เราก็จะฉุดพวกเขาลงมาจากที่นั่น
๓ ถ้าหากว่าพวกเขาจะหลบซ่อนตัวบนยอดภูเขาคาร์เมล
เราก็จะหาพวกเขาที่นั่นจนพบและเอาตัวลงมา
และถ้าพวกเขาจะหลบซ่อนที่ก้นทะเลให้พ้นสายตาของเรา
เราก็จะสั่งงูทะเลให้ฉกกัดพวกเขา
๔ และถ้าหากว่าพวกเขาถูกพวกศัตรูจับตัวไปเป็นเชลย
เราก็จะสั่งดาบที่นั่นให้ฆ่าพวกเขา
และเราจะคอยจับตาดูว่า
พวกเขาจะประสบกับภัยอันตราย
ไม่ใช่ความปลอดภัย□

๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาผู้ยิ่งใหญ่
พระองค์แตะแผ่นดินโลก มันก็หลอมละลาย
และทุกคนที่อาศัยอยู่ในนั้นก็คร่ำครวญ
และทุกคนจะเอ่อขึ้นอย่างแม่น้ำไนล์
และจะลดลงอีกอย่างแม่น้ำไนล์ของอียิปต์
๖ พระองค์สร้างสถานที่อยู่เบื้องสูงในฟ้าสวรรค์
และวางฐานรากบนแผ่นดินโลก
พระองค์เรียกน้ำทะเลมา
แล้วเทน้ำลงบนพื้นดิน
พระนามของพระองค์คือ พระผู้เป็นเจ้า

๗ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
□โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย
เราเห็นว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนชาวคูช
เราได้นำอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์มิใช่หรือ
และชาวฟีลิสเตียจากคัฟโทร์
และชาวอารัมจากเมืองคีร์มิใช่หรือ
๘ ดูเถิด เราผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
จับตาดูอาณาจักรที่ชั่วโฉด
และเราจะทำลายล้างไปเสียจากพื้นโลก
แต่เราจะไม่ทำลายพงศ์พันธุ์ของยาโคบให้หมดสิ้นไป□

พระผู้เป็นเจ้าประกาศ

๙ เพราะเราจะบัญชา
และฝัดร่อนพงศ์พันธุ์อิสราเอล
ในท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง
เหมือนเขย่าด้วยตะแกรง
แต่ไม่มีหินสักก้อนที่จะลอดหลุด
และตกลงบนพื้นดินได้
๑๐ คนบาปของชนชาติเราทั้งปวง
จะตายด้วยคมดาบ
ทุกคนที่พูดว่า
ความชั่วร้ายจะไม่เกิดขึ้นกับเรา
หรือเข้าใกล้ถึงตัวเราหรอก

ฟื้นฟูอิสราเอล

๑๑ ในวันนั้น เราจะฟื้นฟูกระโจมของดาวิด
ที่ล้มลงขึ้นใหม่
เราจะซ่อมแซมส่วนที่แตกหัก
บูรณะสิ่งที่ปรักหักพัง
และสร้างขึ้นใหม่อย่างที่เคยเป็น
๑๒ เพื่อพวกเขาจะเป็นเจ้าของสิ่งที่ดินแดนเอโดมมีเหลืออยู่
อีกทั้งประชาชาติทั้งปวงที่เราเรียกมาให้เป็นคนของเรา
พระผู้เป็นเจ้าผู้จะกระทำสิ่งเหล่านี้ประกาศ*

๑๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
ดูเถิด จะถึงเวลาที่คนเก็บเกี่ยวจะมีข้าวให้เกี่ยวมากมายจนกระทั่งถึงเวลาไถนา
และคนย่ำองุ่นจะมีผลให้ย่ำมากมายจนกระทั่งถึงเวลาหว่านเมล็ด†
เหล้าองุ่นใหม่จะหยดจากเทือกเขา
และไหลจากเนินเขาทั้งหลาย
๑๔ เราจะนำอิสราเอลชนชาติของเรากลับมาจากที่ลี้ภัย
พวกเขาจะสร้างเมืองที่ถูกพังทลายขึ้นใหม่เพื่ออยู่อาศัยในนั้น
พวกเขาจะปลูกไร่องุ่นและดื่มเหล้าองุ่น
พวกเขาจะปลูกไร่นาและรับประทานผลที่ได้
๑๕ เราจะฟื้นฟูอิสราเอลให้อยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง
และจะไม่มีวันที่เขาจะถูกถอนรากถอนโคน
ไปจากแผ่นดินที่เราได้มอบให้แก่พวกเขาอีก
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านกล่าว

---

* **๙๗๑๒** กิจการของอัครทูต 15:16-18 † **๙๗๑๓** เลวีนิติ 26:5

โอบาดีห์

๑ ภาพนิมิตของโอบาดีห์

เอโดมจะต้องถ่อมตัวลง

พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กล่าวถึงเอโดม*ดังนี้
พวกเราได้รับข้อความจากพระผู้เป็นเจ้า
และผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งถูกส่งให้ไปยังบรรดาประชาชาติ เพื่อบอกดังนี้ว่า
"จงเตรียมพร้อม พวกเราจงพร้อมที่จะสู้รบกับเอโดม"
๒ "ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าด้อยในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
เจ้าจะถูกดูหมิ่นอย่างมาก
๓ ใจหยิ่งยโสของเจ้าได้ลวงเจ้าแล้ว
เจ้าอาศัยอยู่ในซอกหิน
และทำที่อยู่อาศัยบนภูเขาสูง
เจ้าคิดในใจว่า
'ใครจะทำให้เราลงมายังพื้นดินได้'
๔ แม้ว่าเจ้าจะโผบินอย่างนกอินทรี
แม้รังของเจ้าจะถูกวางในหมู่ดาว
เราก็จะทำให้เจ้าลงมาจากที่นั่น"
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๕ "ถ้าพวกขโมยมาหาเจ้า
ถ้านักปล้นมาในเวลากลางคืน
โอ ความทุกข์ร้อนรอเจ้าอยู่เพียงไร
พวกเขาจะขโมยทุกสิ่งที่ต้องการ
ถ้าพวกคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า
พวกเขาจะไม่เหลือให้คนอื่นเก็บบ้างเลยหรือ
๖ เอซาวถูกปล้นจนหมดสิ้น
สมบัติของเขาที่ซ่อนไว้ก็ถูกค้นหาทุกซอกทุกมุม
๗ มิตรสหายของเจ้าทุกคนได้ขับไล่เจ้าไปถึงชายแดนของเจ้า
บรรดาผู้ที่เป็นมิตรกับเจ้าได้ลวงเจ้า และข่มเจ้า
บรรดาผู้รับประทานอาหารของเจ้าได้วางกับดักจับเจ้า
แต่เจ้าจะไม่รู้ตัว"

๘ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
"ในวันนั้น เราจะไม่กำจัดผู้เรืองปัญญาให้สิ้นไปจากเอโดมหรือ
และกำจัดผู้มีความเข้าใจให้สิ้นไปจากภูเขาเอซาวหรือ
๙ โอ เทมานเอ๋ย บรรดานักรบของเจ้าจะตื่นตระหนก
และทุกคนที่ภูเขาเอซาวจะถูกตัดขาดด้วยการถูกสังหาร

เอโดมรุนแรงต่อยาโคบ

---

* ๑"๑ ปฐมกาล 25:19-26; 36:1-8; กันดารวิถี 20:14-21

๑๐ เพราะความรุนแรงที่เจ้ากระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า
เจ้าจะต้องอับอายมาก
และเจ้าจะถูกตัดขาดไปตลอดกาล
๑๑ ในวันทีเจ้ายืนอยู่ห่างๆ
ในวันทีบรรดาคนแปลกหน้าขนสมบัติของเขาไป
และบรรดาชาวต่างชาติเข้าไปในประตูเมืองของเขา
และจับฉลากเพื่อชิงเยรูซาเล็ม†
เจ้าเป็นเหมือนคนหนึ่งในบรรดาพวกเขา
๑๒ แต่เจ้าอย่าสะใจกับน้องชายของเจ้า
ในวันทีเขาประสบกับเรื่องร้ายๆ
อย่ายินดีในเวลาที่ชาวยูดาห์ลำบาก
อย่าโอ้อวดในวันแห่งความทุกข์
๑๓ อย่าเข้าประตูเมืองของชนชาติของเรา
ในวันแห่งความวิบัติของพวกเขา
อย่าสะใจเมื่อพวกเขามีความทุกข์ร้อน
ในวันแห่งความวิบัติของพวกเขา
อย่ายึดทรัพย์สมบัติของพวกเขา
ในวันแห่งความวิบัติของพวกเขา
๑๔ อย่ายืนทีทางแยก
และกำจัดบรรดาผู้ลี้ภัย
อย่าจับบรรดาผู้รอดชีวิตส่งให้แก่ศัตรู
ในยามที่พวกเขาเดือดร้อน

วันของพระผู้เป็นเจ้าใกล้จะถึงแล้ว

๑๕ ด้วยว่า วันของพระผู้เป็นเจ้าใกล้จะถึงแล้ว
สำหรับประชาชาติทั้งปวง
เจ้าได้กระทำอย่างไร เจ้าก็จะถูกกระทำตอบอย่างนั้น
การกระทำของเจ้าจะกลับมาสนองตัวเจ้าเอง
๑๖ เจ้าได้ดื่มบนภูเขาอันบริสุทธิ์ของเราอย่างไร
ประชาชาติทั้งปวงก็จะดื่มต่อไปอย่างนั้น
พวกเขาจะดื่มและกลืนลงไป
และจะเป็นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน
๑๗ แต่ที่ภูเขาศิโยนจะมีบรรดาผู้ที่หนีรอด
และจะเป็นทีบริสุทธิ์
และพงศ์พันธุ์ของยาโคบจะเป็นเจ้าของมรดกของพวกเขา
๑๘ พงศ์พันธุ์ของยาโคบจะเป็นประดุจไฟ
และพงศ์พันธุ์ของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ
พงศ์พันธุ์ของเอซาวจะเป็นกองฟาง
ไฟและเปลวไฟจะเผาและทำให้เอซาวมอดไหม้
และจะไม่มีผู้ใดในพงศ์พันธุ์ของเอซาวรอดชีวิตมาได้
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนั้น

อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า

๑๙ ประชาชนจากเนเกบจะยึดภูเขาเอซาว

---

† **๑–๑๑** สดุดี 137:7; เอเสเคียล 35:1-15; เพลงคร่ำครวญ 4:21,22

และประชาชนจากที่ลุ่มจะยึดแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย
พวกเขาจะยึดครองแผ่นดินของเอฟราอิมและแผ่นดินของสะมาเรีย
และเบนยามินจะยึดกิเลอาด
๒๐ บรรดาเชลยชาวอิสราเอลซึ่งอยู่ในคานาอัน
จะยึดแผ่นดินจนถึงศาเรฟัท
และบรรดาเชลยของเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในเสฟาราด
จะยึดเมืองต่างๆ ในเนเกบ
๒๑ บรรดาผู้ช่วยให้พ้นภัยจะขึ้นไปยังภูเขาศิโยน
และปกครองภูเขาเอซาว
และอาณาจักรจะเป็นของพระผู้เป็นเจ้า

โยนาห์

โยนาห์หลบหนีพระผู้เป็นเจ้า

๑ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงโยนาห์บุตรของอามิททัยดังนี้ว่า ๒ □จงลุกขึ้นเถิด ไปยังนีนะเวห์เมืองอันยิ่งใหญ่ และประกาศต่อต้านเมืองนั้น เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาได้ขึ้นมาปรากฏต่อหน้าเรา□ ๓ แต่โยนาห์ลุกขึ้นเพื่อหลบหนีไปยังเมืองทาร์ชิช เพื่อจะไปให้พ้นจากพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเขาจึงลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบเรือที่กำลังจะไปยังเมืองทาร์ชิช เขาจ่ายค่าโดยสาร และลงเรือไปกับเขาทั้งหลายเพื่อไปยังเมืองทาร์ชิช เพื่อไปให้พ้นจากพระผู้เป็นเจ้า

๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็บันดาลให้เกิดกระแสลมแรงขึ้นทีท้องทะเล พายุกล้าจึงเกิดขึ้นทีทะเลจนเรือใกล้จะแตก ๕ บรรดาลูกเรือเกิดความกลัว ต่างก็ตะโกนร้องเรียกถึงเทพเจ้าของตนเอง และเหวี่ยงสัมภาระในเรือทิ้งทะเลเพื่อให้เรือเบาขึ้น แต่โยนาห์กลับลงไปที่ท้องเรือและเอนกายลงนอนจนหลับสนิท ๖ นายเรือลงไปหาโยนาห์และพูดกับเขาดังนี้ว่า □ท่านเป็นอะไรไปจึงนอนหลับได้ ลุกขึ้นเถิด ร้องเรียกถึงเทพเจ้าของท่าน เผื่อเทพเจ้าจะคิดถึงพวกเรา เราจะได้ไม่วอดวายกัน□

๗ เขาทั้งหลายพูดกันและกันว่า □พวกเรามาจับฉลากกันเถิด จะได้รู้ว่าเหตุร้ายเช่นนี้เกิดขึ้นกับพวกเราเพราะใคร□ ดังนั้นพวกเขาก็จับฉลาก และฉลากชี้ชัดว่าเป็นเพราะโยนาห์ ๘ พวกเขาจึงไปพูดกับโยนาห์ดังนี้ว่า □บอกเราเถิดว่า ใครจะรับผิดชอบกับเหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับพวกเราเช่นนี้ ท่านมีอาชีพอะไร มาจากไหน ดินแดนไหน ท่านเป็นชนชาติอะไร□ ๙ เขาตอบว่า □เราเป็นคนฮีบรู เราเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้สร้างทะเลและแผ่นดิน□ ๑๐ ชายเหล่านั้นตกใจกลัวยิ่งนัก จึงพูดกับเขาว่า □ทำไมท่านจึงทำเช่นนี้□ พวกเขาทราบว่าโยนาห์กำลังหลบหนีให้พ้นจากพระผู้เป็นเจ้า เพราะโยนาห์ได้บอกพวกเขา

๑๑ พายุในท้องทะเลกำลังโหมหนักมากยิ่งขึ้น พวกเขาจึงถามโยนาห์ว่า □เราควรจะทำอย่างไรกับท่าน ทะเลจึงจะสงบลงให้พวกเรา□ ๑๒ เขาตอบว่า □จับตัวเราโยนลงทะเล แล้วมันก็จะสงบลงให้พวกท่าน เราทราบว่าเป็นเพราะเรา พายุแรงกล้าเช่นนี้จึงเกิดขึ้นกับพวกท่าน□ ๑๓ ถึงกระนั้น พวกลูกเรือก็ยังพยายามพายเรือเพื่อนำเรือกลับเข้าฝั่ง แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะพายุพัดต้านพวกเขาแรงยิ่งขึ้น ๑๔ ดังนั้นพวกเขาจึงร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้าดังนี้ว่า □โอ พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดเถิด อย่าให้พวกข้าพเจ้าตายเพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย และอย่าให้พวกข้าพเจ้ารับผิดชอบกับการตายของชายคนนี้ เพราะไม่ใช่ความผิดของพวกข้าพเจ้า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้กระทำสิ่งที่พระองค์พอใจแล้ว□ ๑๕ ครั้นแล้วพวกลูกเรือก็โยนโยนาห์ลงทะเล และทะเลก็สงบลง ๑๖ ชายเหล่านั้นจึงเกิดความเกรงกลัวในพระผู้เป็นเจ้ายิ่งนัก และถวายเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า และให้คำปฏิญาณต่อพระองค์

๑๗ แล้วพระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ปลาตัวใหญ่ตัวหนึ่งกลืนโยนาห์ ฉะนั้นโยนาห์อยู่ในท้องปลา 3 วัน 3 คืน*

๒

คำอธิษฐานของโยนาห์

---

* **๑□๑๗** มัทธิว 12:40; 16:4; ลูกา 11:30

๑ โยนาห์จึงอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาจากท้องปลาตัวนั้น ๒ โดยพูดดังนี้ว่า
"เวลาข้าพเจ้าตกอยู่ในความลำบาก ข้าพเจ้าก็ได้ร้องเรียกถึงพระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ก็ตอบข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากส่วนลึกของแดนคนตาย
พระองค์ก็ได้ยินเสียงของข้าพเจ้า
๓ พระองค์โยนข้าพเจ้าลงไปสู่ที่ลึก
ลงในใจกลางทะเล
และกระแสน้ำโอบรอบตัวข้าพเจ้า
ทั้งคลื่นลูกน้อยและลูกใหญ่
ซัดท่วมตัวข้าพเจ้า
๔ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า 'ข้าพเจ้าถูกขับไป
จากสายตาของพระองค์
กระนั้น ข้าพเจ้าก็ยังจะมองดูพระวิหาร
อันบริสุทธิ์ของพระองค์อีก'
๕ น้ำท่วมตัวข้าพเจ้าเจียนตาย
ทะเลลึกโอบรอบตัวข้าพเจ้า
สาหร่ายก็พันหัวข้าพเจ้า
๖ ข้าพเจ้าจมลงสู่ฐานรากของเทือกเขา
แผ่นดินเบื้องล่างปิดกั้นข้าพเจ้าไปจนชั่วนิรันดร์
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
แต่พระองค์ได้ดึงชีวิตข้าพเจ้าออกมาจากหลุมลึก
๗ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสิ้นหวัง
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าก็นึกถึงพระองค์
และคำอธิษฐานของข้าพเจ้าขึ้นไปถึงพระองค์
ณ พระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๘ บรรดาผู้ที่ยึดเหนี่ยวในรูปเคารพซึ่งไร้ค่า
สละทิ้งความรักอันมั่นคงของตน
๙ แต่ข้าพเจ้าจะสักการะพระองค์
ด้วยเสียงแห่งการขอบคุณว่า
สิ่งใดที่ข้าพเจ้าได้ปฏิญาณไว้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม
ความรอดพ้นมาจากพระผู้เป็นเจ้า"
๑๐ แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็สั่งให้ปลาตัวนั้นสำรอกโยนาห์ออกบนแผ่นดินแห้ง

๓

โยนาห์ไปยังนีนะเวห์

๑ ครั้นแล้วคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าก็มาถึงโยนาห์เป็นครั้งที่สอง โดยกล่าวดังนี้ว่า
๒ "จงลุกขึ้นเถิด ไปยังนีนะเวห์เมืองอันยิ่งใหญ่ และประกาศต่อต้านเมืองนั้น เป็นคำประกาศตามที่เรากำลังจะบอกเจ้า" ๓ ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้น และไปยังเมืองนีนะเวห์ตามคำของพระผู้เป็นเจ้า ในเวลานั้นนีนะเวห์เป็นเมืองที่ยิ่งใหญ่นัก ถ้าจะเดินให้ทั่วเมืองต้องใช้เวลา 3 วัน ๔ โยนาห์เริ่มเข้าไปในเมือง เดินเป็นเวลาหนึ่งวัน เขาประกาศกล่าวโทษว่า "อีก 40 วัน นีนะเวห์จะถูกทำลาย" ๕ แล้วชาวเมืองนีนะเวห์ก็เชื่อในพระเจ้า พวกเขาประกาศให้ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยอดอาหารและสวมผ้ากระสอบ

๖ เมื่อกษัตริย์แห่งนีนะเวห์ได้ยินเรื่องราว ท่านจึงลุกขึ้นจากที่นั่ง ถอดเสื้อคลุมออก คลุมกายด้วยผ้ากระสอบ และนั่งบนกองขี้เถ้า ๗ แล้วกษัตริย์ก็สั่งให้เขียนข้อความประกาศทั่วนีนะเวห์ว่า

"มีคำสั่งจากกษัตริย์และบรรดาผู้สูงศักดิ์ของท่านดังนี้

"อย่าให้คน สัตว์เลี้ยง ฝูงโค และฝูงแพะแกะลิ้มรสสิ่งใดเลย และอย่าให้ดื่มน้ำ ๘ แต่ให้คนและสัตว์สวมผ้ากระสอบ และร้องเรียกถึงพระเจ้าอย่างไม่ย่อท้อ ทุกคนจงหันจากวิถีทางที่ชั่วร้ายและจากการประพฤติที่รุนแรง ๙ ใครจะทราบได้ พระเจ้าอาจจะเปลี่ยนใจและสงสาร และถอนความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ พวกเราจะได้ไม่วอดวาย" "

๑๐ เมื่อพระเจ้าเห็นการกระทำของพวกเขาว่า พวกเขาได้หันไปจากทางที่ชั่วร้าย พระเจ้าจึงเปลี่ยนใจไม่ให้เกิดภัยพิบัติตามที่พระองค์ได้ประกาศไว้ และพระองค์ไม่ได้ส่งภัยพิบัติมาตามนั้น

๔

โยนาห์ไม่พอใจกับความสงสารของพระเจ้า

๑ แต่โยนาห์กลับไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง เขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ๒ และอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าดังนี้ว่า "พระผู้เป็นเจ้า ได้โปรดเถิด ข้าพเจ้าได้พูดแล้วเมื่อครั้งยังอยู่ที่บ้านข้าพเจ้ามิใช่หรือ ข้าพเจ้าจึงได้รีบหลบหนีไปยังเมืองทาร์ชิช เพราะข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์มีพระคุณและความสงสาร ไม่โกรธง่าย และบริบูรณ์ด้วยความรักอันมั่นคง เป็นพระเจ้าผู้เปลี่ยนความตั้งใจและไม่ให้ความวิบัติเกิดขึ้น ๓ และบัดนี้ โอ พระผู้เป็นเจ้า โปรดเอาชีวิตข้าพเจ้าไปเถิด เพราะว่าให้ข้าพเจ้าตาย ยังจะดีกว่าให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่" ๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "สมควรแล้วหรือที่เจ้าโกรธ"

๕ โยนาห์ก็ออกไปจากตัวเมือง ไปนั่งทางทิศตะวันออกของเมือง เขาสร้างเพิงไว้เป็นทีพักอยู่ที่นั่น แล้วเขาก็นั่งอยู่ใต้ที่พักในที่ร่มเพื่อจะดูว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นในเมืองนั้น ๖ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจึงกำหนดให้ไม้เลื้อยต้นหนึ่งงอกขึ้นจนเป็นทีร่มรื่นบังศีรษะ ให้เขาพ้นจากความไม่สบายกาย แล้วโยนาห์ก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่มีไม้เลื้อยต้นนั้น ๗ เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น พระเจ้ากำหนดให้มีหนอนตัวหนึ่ง มากินต้นไม้นั้นจนเหี่ยวเฉาไป ๘ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พระเจ้ากำหนดให้ลมร้อนพัดมาจากทางทิศตะวันออก ดวงอาทิตย์ก็แผดเผาศีรษะของโยนาห์ โยนาห์จึงเป็นลม และขอให้ตนสิ้นชีวิต พลางพูดว่า "ให้ข้าพเจ้าตายยังจะดีกว่าให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่" ๙ แต่พระเจ้ากล่าวกับโยนาห์ว่า "สมควรแล้วหรือที่เจ้าโกรธเรื่องไม้เลื้อยต้นนั้น" เขาพูดตอบว่า "สมควรแล้วที่ข้าพเจ้าโกรธ ข้าพเจ้าโกรธมากจนถึงแก่ความตายได้" ๑๐ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "เจ้ามีใจสงสารต่อไม้เลื้อยต้นนั้นซึ่งเจ้าก็ไม่ได้ดูแลหรือทำให้มันเติบโต มันมีชีวิตโตขึ้นในคืนเดียว แล้วมันก็ตายในชั่วคืนเดียว ๑๑ แต่นีนะเวห์มีประชากรมากกว่า 120,000 คนซึ่งไม่รู้ว่ามือไหนเป็นมือขวา มือไหนเป็นมือซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นจำนวนมากด้วย แล้วเราไม่ควรที่จะสงสารนีนะเวห์เมืองอันยิ่งใหญ่หรือ"

มีคาห์

๑ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงมีคาห์แห่งโมเรเชท ในรัชสมัยโยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์ บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์* ท่านเห็นภาพนิมิตเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม

ความพินาศใกล้เข้ามา

๒ โอ บรรดาชนชาติเอ๋ย พวกท่านทุกคนจงฟัง
โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย ทุกคนที่อยู่ในนั้น จงตั้งใจฟัง
และให้พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เป็นพยานถึงสิ่งที่พวกท่านกระทำ
พระผู้เป็นเจ้าจะมาจากพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๓ ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ากำลังออกมาจากที่ของพระองค์
พระองค์จะลงมาและเดินย่ำสถานบูชาบนภูเขาสูงของแผ่นดินโลก
๔ และภูเขาจะละลายอยู่ใต้พระองค์
หุบเขาจะแยกออก
เหมือนขี้ผึ้งที่อยู่หน้าไฟ
เหมือนน้ำที่ไหลลงจากที่สูงชัน
๕ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นก็เพราะการล่วงละเมิดของยาโคบ
เพราะบาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอล
การล่วงละเมิดของยาโคบคืออะไร
ไม่ใช่สะมาเรียหรือ
และอะไรคือสถานบูชาบนภูเขาสูงของยูดาห์
ไม่ใช่เยรูซาเล็มหรือ
๖ □ฉะนั้น เราจะทำให้สะมาเรียเป็นกองหินปรักหักพังในทุ่งโล่ง
เป็นที่สำหรับปลูกสวนองุ่น
และเราจะเทหินของเมืองนั้นลงสู่หุบเขา
และจะไม่มีอะไรเหลือจนถึงฐานราก
๗ รูปเคารพหินทั้งหลายจะถูกทุบจนแหลก
ของกำนัลของเมืองนั้นจะถูกเผาไฟ
และเราจะทำลายรูปบูชาให้พินาศหมด
ด้วยว่า เมืองนั้นเก็บของกำนัลได้จากหญิงแพศยา
ของกำนัลนั้นจะถูกใช้เป็นค่าตัวของหญิงแพศยาอีก□

๘ ข้าพเจ้าจะร้องรำพันและร้องฟูมฟาย
ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและไม่สวมเสื้อ
ข้าพเจ้าจะหอนดั่งหมาใน
และโอดครวญดั่งนกกระจอกเทศ
๙ เพราะบาดแผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย
และได้เกิดขึ้นกับยูดาห์
มันถึงประตูเมืองของชนชาติของข้าพเจ้าแล้ว
มาจนถึงเยรูซาเล็ม
๑๐ อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท

---

* **๑□๑** ระหว่าง 740-687 ปีก่อน ค□ศ□

อย่าร้องไห้เลย
พวกท่านจงเกลือกกลิ้งตัวในผงคลีดิน
ในเมืองเบธเลอัฟราห์
๑๑ ชาวเมืองชาฟีร์เอ๋ย
จงไปตามทางของพวกท่าน
ด้วยความเปลือยเปล่าและความอับอาย
ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองศาอานันเอ๋ย
จงอย่าออกมา
เบธเอเซลร้องรำพัน
ที่ยืนอันมั่นคงจะถูกเอาไปจากพวกท่าน
๑๒ ด้วยว่า บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในมาโรทเจ็บปวดแสนสาหัส
รอด้วยความหวังว่าจะดีขึ้น
เพราะความเลวร้ายได้ลงมาจากพระผู้เป็นเจ้า
และถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม
๑๓ บรรดาผู้อาศัยอยู่ในลาคีชเอ๋ย
จงผูกอานม้าเข้ากับรถศึก
ท่านเป็นจุดเริ่มต้น
ที่ทำให้ธิดาแห่งศิโยนทำบาป
ด้วยว่า ท่านกระทำตาม
การล่วงละเมิดของอิสราเอล
๑๔ ฉะนั้นท่านจงมอบสินสอด
ให้แก่โมเรเชทกัท
พงศ์พันธุ์ของอัคซีบจะกลายเป็นผู้หลอกลวง
สำหรับบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล
๑๕ ผู้อยู่อาศัยในมาเรชาห์เอ๋ย
เราจะนำผู้ยึดครองมายังเจ้า
ความสูงส่งของอิสราเอล
จะมายังอดุลลาม
๑๖ จงโกนศีรษะให้ล้านเป็นการไว้อาลัย
เพื่อลูกหลานที่เจ้าชื่นชอบ
โกนศีรษะให้ล้านอย่างนกแร้ง
เพราะพวกเขาจะลี้ภัยไปจากเจ้า

๒

วิบัติจงเกิดแก่ผู้กดขี่ข่มเหง

๑ วิบัติจงเกิดแก่บรรดาผู้ที่วางแผนชั่วร้าย
และเจตนาทำความชั่วขณะที่นอนอยู่บนเตียง
ทันทีที่ฟ้าสาง พวกเขาก็ดำเนินการ
เพราะมีอำนาจอยู่ในมือ
๒ พวกเขาโลภอยากได้ที่นาแล้วก็ยึดไป
อยากได้บ้านเรือนแล้วก็ยึดไป
พวกเขากดขี่ข่มเหงผู้อื่น และเอาบ้านของเขาไป
บ้านซึ่งเป็นมรดกของเขา
๓ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
ดูเถิด เรากำลังวางแผนที่จะทำให้คนเหล่านี้พินาศ
และเจ้าจะไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้

แล้วเจ้าจะไม่ดำเนินชีวิตด้วยความยโส
เพราะจะเป็นกาลวิบัติ
๔ ในวันนั้น จะมีคนที่ใช้สุภาษิตถากถางเจ้า
และเขาจะร้องคร่ำครวญดังนี้ว่า
"พวกเรายับเยินอย่างสิ้นเชิง
พระองค์เปลี่ยนส่วนแบ่งซึ่งเป็นของชนชาติของเรา
พระองค์เอาไปจากเราได้อย่างไร
พระองค์แบ่งที่นาของพวกเราไปให้แก่คนทรยศ"
๕ ฉะนั้น เจ้าจะไม่มีใครสักคนในที่ประชุมของพระผู้เป็นเจ้า
ที่จะแบ่งที่ดินด้วยการจับฉลาก

๖ พวกเขาเทศนาดังนี้ว่า "จงหยุดเทศนา
ไม่ควรมีใครกล่าวคำเทศนาเรื่องเหล่านี้
ความอัปยศจะไม่เกิดขึ้นกับพวกเรา"
๗ โอ พงศ์พันธุ์ของยาโคบเอ๋ย เจ้าควรจะพูดอย่างนี้กันหรือว่า
"พระผู้เป็นเจ้าหมดความอดทนแล้วหรือ
พระองค์กระทำสิ่งเหล่านี้หรือ"
คำพูดของเราไม่ทำให้เกิดผลดี
กับคนที่ดำเนินชีวิตด้วยความเที่ยงธรรมหรือ
๘ เมื่อไม่นานมานี้ ชนชาติของเรา
ได้ลุกขึ้นสู้เหมือนเป็นศัตรู
เจ้าริบเสื้อคลุมไปจากบรรดาผู้เดินผ่านมา
ซึ่งไม่นึกถึงภัยอันตราย
แต่พวกเขาถูกริบอย่างคนที่กลับจากการสู้รบ
๙ พวกเจ้าขับไล่บรรดาผู้หญิงของชนชาติของเรา
ออกไปจากบ้านอันร่มรื่นของพวกนาง
เจ้าเอาบารมีของเราไปจากลูกๆ ของ
พวกนางไปตลอดกาล
๑๐ จงลุกขึ้นและไปให้พ้น
เพราะนี่ไม่ใช่ที่พักของพวกเจ้า
เนื่องจากความเป็นมลทิน
เจ้าจะถูกทำลายจนยับเยิน
๑๑ ถ้าคนใดคนหนึ่งดำเนินชีวิตด้วยการพูดอย่างลมๆ แล้งๆ และโป้ปดว่า
"เราจะเทศนาเรื่องเหล้าองุ่นและสุราแก่เจ้า"
เขาจะเป็นนักเทศน์ของชนชาตินี้
๑๒ โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมพวกเจ้าทุกคนอย่างแน่นอน
เราจะรวบรวมผู้ที่ยังมีชีวิตเหลืออยู่ของอิสราเอล
เราจะให้พวกเขาเข้ามาอยู่ด้วยกัน
เหมือนแกะในคอก
เหมือนฝูงแกะในทุ่งหญ้า
ผู้คนจำนวนมากส่งเสียงเอิกเกริก
๑๓ ผู้ที่ทะลวงทางจะนำหน้าพวกเขาขึ้นไป
จะพังประตู และออกไปทางนั้น
กษัตริย์ของพวกเขาจะเดินนำพวกเขาออกไป
พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้นำของพวกเข

๓

ผู้ปกครองและผู้เผยคำกล่าวถูกห้ามปราม

๑ และข้าพเจ้าพูดดังนี้ว่า
บรรดาผู้นำของยาโคบ
และบรรดาผู้ปกครองของพงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย
จงฟังเถิด พวกท่านควรรู้จักความยุติธรรมมิใช่หรือ
๒ พวกท่านเกลียดความดีและรักความชั่ว
ท่านฉีกผิวหนังประชาชนของข้าพเจ้า
และขูดเนื้อจากกระดูกของพวกเขา
๓ ท่านกินเนื้อประชาชนของข้าพเจ้า
และขูดผิวจากพวกเขา
และหักกระดูกเป็นชิ้นๆ
และสับอย่างสับเนื้อลงในกระทะ
อย่างเนื้อในหม้อต้ม

๔ แล้วพวกเขาจะส่งเสียงร้องถึงพระผู้เป็นเจ้า
แต่พระองค์จะไม่ตอบพวกเขา
ในเวลานั้นพระองค์จะซ่อนหน้าไปจากพวกเขา
เพราะพวกเขาได้กระทำความชั่ว
๕ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า
บรรดาผู้เผยคำกล่าว
ซึ่งนำชนชาติของเราให้หลงผิด
ในเวลาที่มีคนให้อาหาร
พวกเขาก็ร้องประกาศสันติสุข
แต่กลับประกาศสงครามต่อต้าน
คนที่ไม่ให้อาหารพวกเขา
๖ ฉะนั้น ความมืดจะตกอยู่กับพวกเจ้าโดยปราศจากภาพนิมิต
และความมืดจะตกอยู่กับพวกเจ้าโดยปราศจากการทำนาย
จะไม่มีดวงอาทิตย์ส่องให้แก่บรรดาผู้เผยคำกล่าว
และพวกเขาจะเผชิญกับวันที่มืดมิด
๗ บรรดาผู้รู้จะได้รับความอัปยศ
และบรรดาผู้ทำนายจะต้องอับอาย
พวกเขาทุกคนจะปิดปาก
เพราะไม่มีคำตอบจากพระเจ้า
๘ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเปี่ยมล้นด้วยพลัง
ด้วยพระวิญญาณพระผู้เป็นเจ้า
ด้วยความยุติธรรมและอานุภาพ
เพื่อจะประกาศการล่วงละเมิดของยาโคบ
และประกาศบาปของอิสราเอลให้ทราบ

๙ บรรดาผู้นำของยาโคบ
และบรรดาผู้ปกครองของพงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด
ใครเกลียดความยุติธรรม
และทำทุกสิ่งที่ตรงให้คด
๑๐ บรรดาผู้สร้างศิโยนด้วยการนองเลือด

และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วร้าย
๑๑ บรรดาผู้นำของเมืองตัดสินโทษเพราะเห็นแก่สินบน
บรรดาปุโรหิตของเมืองสอนเพราะเห็นแก่ค่าสินจ้างรางวัล
บรรดาผู้เผยคำกล่าวทำนายเพราะเห็นแก่เงินทอง
ถึงกระนั้นพวกเขายังพึ่งในพระผู้เป็นเจ้า และพูดว่า
"พระผู้เป็นเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเรามิใช่หรือ
ความวิบัติใดๆ จะไม่เกิดแก่พวกเราหรอก"
๑๒ ฉะนั้น เป็นเพราะพวกท่าน
ศิโยนจะถูกไถเหมือนเป็นไร่นา
เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
และภูเขาของพระตำหนักจะเป็นดงไม้ทึบ

๔

ภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า

๑ เมื่อถึงช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้าย
ภูเขาของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า
จะได้รับการสถาปนาเป็นภูเขาสูงที่สุดในบรรดาเทือกเขาทั้งหลาย
และจะถูกยกขึ้นอยู่เหนือเนินเขาทั้งปวง
และบรรดาชนชาติจะพากันหลั่งไหลเข้าไป
๒ ประชาชาติจำนวนมากจะมาและพูดว่า
"มาเถิด เราขึ้นไปยังภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า
ไปยังพระตำหนักของพระเจ้าของยาโคบกันเถิด
เพื่อให้พระองค์สอนวิถีทางของพระองค์ให้แก่พวกเรา
และเพื่อพวกเราจะดำเนินในทางของพระองค์"
เพราะกฎบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
และคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจะมาจากเยรูซาเล็ม
๓ พระองค์จะตัดสินความระหว่างชนชาติจำนวนมาก
และจะตัดสินการโต้แย้งให้กับบรรดาประชาชาติที่แข็งแกร่งที่อยู่ห่างไกล
และพวกเขาจะตีดาบให้เป็นใบมีดคันไถ
และตีหอกให้เป็นขอเกี่ยวสำหรับลิดกิ่งไม้
ประชาชาติจะไม่ใช้ดาบต่อสู้กัน
และพวกเขาจะไม่ศึกษาเรื่องการสู้รบอีกต่อไป
๔ ผู้ชายแต่ละคนจะนั่งอยู่ใต้ซุ้มองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน
จะไม่มีผู้ใดทำให้พวกเขาหวาดกลัว
เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวดังนั้นแล้ว
๕ ชนชาติทั้งปวงดำเนินชีวิต
ในนามของปวงเทพเจ้าของพวกเขา
แต่พวกเราจะดำเนินชีวิตในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเราชั่วกัปชั่วกัลป์

พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยศิโยนให้รอด

๖ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
"ในวันนั้นเราจะเรียกประชุมคนง่อย
และรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่

และบรรดาผู้ที่เราได้ทำให้รับทุกข์
๗ เราจะทำให้คนง่อยเป็นผู้ที่เหลืออยู่
และบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่เป็นประชาชาติที่แข็งแกร่ง
และพระผู้เป็นเจ้าจะปกครองพวกเขาที่ภูเขาศิโยน
ตั้งแต่บัดนี้จนชั่วกัปชั่วกัลป์
๘ สำหรับเจ้า โอ หอคอยของฝูงแกะ
เนินเขาของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย
การปกครองแบบที่เคยเป็นจะกลับมา
อาณาจักรสำหรับธิดาแห่งเยรูซาเล็มจะกลับมาสู่เจ้า

๙ ทำไมท่านจึงร้องเสียงดังในเวลานี้
ท่านไม่มีกษัตริย์หรือ
ที่ปรึกษาของท่านเสียชีวิตไปแล้วหรือ
ท่านเจ็บปวดดั่งผู้หญิงในยามคลอดลูก
๑๐ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงบิดด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส
และโอดครวญดั่งผู้หญิงในยามคลอดลูก
เพราะบัดนี้ ท่านจะออกไปจากเมือง
และอาศัยอยู่ในที่โล่งแจ้ง
ท่านจะไปยังบาบิโลน
ที่นั่นท่านจะได้รับความปลอดภัย
ที่นั่นพระผู้เป็นเจ้าจะไถ่ท่านให้พ้นจากมือของศัตรู

๑๑ แต่ในเวลานี้ ประชาชาติจำนวนมาก
มาร่วมกันโจมตีท่าน พวกเขาพูดว่า
เราไปทำให้เมืองเป็นมลทินกันเถิด
และมองดูศิโยนอย่างสะใจ
๑๒ แต่พวกเขาไม่ทราบความคิดของพระผู้เป็นเจ้า
พวกเขาไม่เข้าใจแผนการของพระองค์
พระองค์ได้รวบรวมพวกเขา
อย่างฟ่อนข้าวไปที่ลานนวดข้าว
๑๓ โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย
จงลุกขึ้นและเหยียบย่ำเถิด
เพราะเราจะทำให้เขาของเจ้าแกร่งดั่งเหล็กกล้า
และเราจะทำให้กีบเท้าของเจ้าเป็นดั่งทองสัมฤทธิ์
เจ้าจะโจมตีชนชาติจำนวนมากให้แหลก
และท่านจะมอบสิ่งที่พวกเขาริบไปเพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า
มอบสมบัติมหาศาลของพวกเขาให้แด่พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งโลก

๕

ผู้ปกครองจะบังเกิดในเบธเลเฮม

๑ บัดนี้ จงรวบรวมกำลังของท่านเถิด เมืองแห่งพละกำลังเอ๋ย
พวกเราถูกล้อมเมือง
พวกเขาใช้ตะบองฟาดหน้าของ
ผู้ตัดสินความของอิสราเอล
๒ เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย

แม้เจ้าจะด้อยในตระกูลของยูดาห์
แต่ท่านที่จะเป็นผู้ปกครองของอิสราเอล
จะออกมาจากเจ้าเพื่อเรา
ท่านมาจากครั้งโบราณกาล
จากปฐมกาล□*
๓ ฉะนั้น ท่านจะละทิ้งพวกเขาไปจนกระทั่งถึงเวลา
เมื่อผู้หญิงที่เจ็บครรภ์คลอดบุตร
จากนั้นพี่น้องที่เหลืออยู่ของท่าน
จะกลับมารวมกับชาวอิสราเอล
๔ และท่านจะยืนหยัดและเลี้ยงดูฝูงแกะของท่าน
ด้วยอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า
ในความยิ่งใหญ่ของพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน
และพวกเขาจะอยู่ด้วยความมั่นคง
ด้วยว่า ในเวลานั้นความยิ่งใหญ่ของท่าน
จะเป็นที่รู้จักไปจนสุดขอบโลก
๕ และท่านจะเป็นสันติสุขของพวกเขา

เมื่อชาวอัสซีเรียรุกรานแผ่นดินของพวกเรา
และเหยียบย่ำวังทั้งหลายของพวกเรา
แล้วพวกเราจะกำหนดบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ 7 คน
และผู้นำ 8 คนไปต่อสู้กับเขา
๖ พวกเขาจะปกครองแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ
และแผ่นดินนิมโรดที่ทางเข้า
และท่านจะช่วยพวกเราให้รอดปลอดภัยจากชาวอัสซีเรีย
เมื่อเขารุกรานแผ่นดินของพวกเรา
และเหยียบย่ำอาณาเขตของเรา

พวกที่เหลืออยู่จะรอดปลอดภัย

๗ แล้วผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของยาโคบ
จะอยู่ในท่ามกลางชนชาติจำนวนมาก
จะเป็นดั่งน้ำค้างจากพระผู้เป็นเจ้า
ดั่งละอองฝนบนใบหญ้า
ซึ่งไม่หวังพึ่งใคร
หรือรอคอยบรรดาบุตรของมนุษย์
๘ และผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของยาโคบ
จะอยู่ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ในท่ามกลางชนชาติจำนวนมาก
จะเป็นดั่งสิงโตในท่ามกลางสัตว์ป่า
ดั่งสิงโตหนุ่มท่ามกลางฝูงแกะ
ซึ่งเวลาที่สิงโตเดินผ่านมาเหยียบย่ำ
และฉีกเนื้อออกเป็นชิ้นๆ
และไม่มีใครจะช่วยได้
๙ มือของท่านจะยกชูขึ้นเหนือฝ่ายตรงข้าม

---

* **๕□๒** มัทธิว 2:6; ยอห์น 7:42

และศัตรูของท่านทุกคนจะพินาศ
๑๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
ในวันนั้น เราจะพรากม้าไปจากพวกเจ้า
และเราจะทำให้รถศึกของเจ้าพินาศ
๑๑ เราจะทำเมืองในแผ่นดินของเจ้าพินาศ
และพังป้อมปราการอันแข็งแกร่งลง
๑๒ และเราจะกำจัดผู้ใช้เวทมนตร์ของเจ้า
และเจ้าจะไม่มีผู้เสกคาถาอีกต่อไป
๑๓ เราจะทำลายรูปสลักทั้งหลายของเจ้า
จะทำลายเสาหินของเจ้าไปเสียจากเจ้า
และเจ้าจะไม่ก้มกราบสิ่งที่เจ้าสร้างขึ้น
ด้วยมือของเจ้าอีกต่อไป
๑๔ และเราจะโค่นเทวรูปอาเชราห์ไปจากเจ้า
และทำลายเมืองทั้งหลายของเจ้า
๑๕ เราจะแก้แค้นในความกริ้วและการลงโทษ
ต่อบรรดาประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังเรา

๖

พระผู้เป็นเจ้ากล่าวท้วง

๑ จงฟังให้ดีว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่าอย่างไร
จงลุกขึ้น สู้ความของเจ้า ต่อหน้าเทือกเขา
และให้เนินเขาได้ยินเสียงของเจ้า
๒ เทือกเขาเอ๋ย จงฟังคำกล่าวท้วงของพระผู้เป็นเจ้า
และฐานรากอันมั่นคงของแผ่นดินโลก จงฟังเถิด
เพราะพระผู้เป็นเจ้ามีคำกล่าวท้วงชนชาติของพระองค์
และพระองค์จะกล่าวโทษอิสราเอล

๓ โอ ชนชาติของเราเอ๋ย เราได้ทำสิ่งใดต่อเจ้าหรือ
เราให้เจ้าแบกภาระอะไร จงตอบเรา
๔ เราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
และไถ่เจ้าจากบ้านเรือนแห่งความเป็นทาส*
และเราส่งโมเสส อาโรน และมิเรียม
ให้นำหน้าเจ้าไป
๕ โอ ชนชาติของเราเอ๋ย จงระลึกว่าบาลาคกษัตริย์ของโมอับวางอุบายอะไร
และบาลาอัมบุตรของเบโอร์ตอบเขาอะไร†
และเกิดอะไรขึ้นจากเมืองชิทธีมถึงเมืองกิลกาล‡
แล้วเจ้าจะได้รู้ถึงการกระทำอันชอบธรรมของพระผู้เป็นเจ้า

พระผู้เป็นเจ้าประสงค์อะไร

๖ ข้าพเจ้าจะนำอะไรมาเมื่อเข้าเฝ้าพระผู้เป็นเจ้า
และก้มกราบ ณ เบื้องหน้าพระเจ้าเบื้องสูง
ข้าพเจ้าควรจะเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยสัตว์ที่ใช้เผาเป็นของถวาย
ด้วยลูกโคอายุ 1 ปีหรือ
๗ พระผู้เป็นเจ้าจะพอใจในแกะตัวผู้หลายพันตัว
และน้ำมันจากแม่น้ำนับหมื่นสายหรือ

* ๖๔ อพยพ 20:2 † ๖๕ กันดารวิถี 22:1-24:25 ‡ ๖๕ โยชูวา 3:1-4:24

ข้าพเจ้าควรจะมอบบุตรคนแรกของข้าพเจ้าสำหรับการล่วงละเมิดของข้าพเจ้า
คือผลแรกซึ่งเกิดจากข้าพเจ้าสำหรับบาปของตนเองหรือ
๘ โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ได้บอกให้ท่านทราบแล้วว่า อะไรดี
พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านพึงปฏิบัติตนอย่างไรเล่า
จงให้ความเป็นธรรม รักความเมตตา
และดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของท่านอย่างถ่อมตัว

คนชั่วร้ายพินาศ

๙ เสียงของพระผู้เป็นเจ้าประกาศแก่เมือง
ความเกรงกลัวที่มีต่อพระนามของพระองค์นับว่ามีสติปัญญา
จงฟังการลงโทษและฟังองค์ผู้กำหนดโทษ
๑๐ โอ บ้านแห่งความชั่วเอ๋ย สิ่งที่พวกเขาริบไป
และเอฟาห์ของการวัดตวงที่ไม่ครบซึ่งถูกสาปแช่งนั้นเราจะลืมได้หรือ
๑๑ เราควรจะปล่อยคนที่ใช้ตาชั่งลวง
และตุ้มน้ำหนักปลอมอย่างนั้นหรือ
๑๒ บรรดาคนมั่งมีใช้การกระทำอันรุนแรง
ประชาชนพูดโกหก
ใช้ลิ้นหลอกลวง
๑๓ ฉะนั้น เราทำให้เจ้าล้มป่วย
ทำให้บ้านเมืองรกร้างเพราะบาปของเจ้า
๑๔ เจ้าจะกิน แต่ก็จะไม่อิ่มหนำ
และจะมีความหิวโหยอยู่ในบ้านเมือง
เจ้าจะเก็บตวง แต่ก็จะสงวนไว้ไม่ได้
และอะไรที่เจ้าสงวนไว้ เราจะให้ประสบกับคมดาบ
๑๕ เจ้าจะหว่าน แต่จะไม่ได้เก็บเกี่ยว
เจ้าจะคั้นมะกอก แต่จะไม่ได้น้ำมันชโลมตัวเจ้า
เจ้าจะย่ำองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่น
๑๖ เพราะเจ้าได้รักษากฎเกณฑ์ของอมรี
และปฏิบัติทุกสิ่งตามแบบอย่างของพงศ์พันธุ์อาหับ§
และเจ้าได้ดำเนินในวิถีทางของพวกเขา
ฉะนั้น เราจะทำให้เจ้าวิบัติ
และบรรดาผู้อยู่อาศัยของเจ้าจะเป็นที่เหน็บแนม
พวกเจ้าจะถูกดูหมิ่นอันเนื่องมาจากชนชาติของเรา

๗

รอคอยพระเจ้าแห่งความรอดพ้น

๑ วิบัติแก่ตัวข้าพเจ้าเอง เพราะข้าพเจ้าเป็น
เหมือนผลไม้ที่ถูกเก็บรวบรวมในฤดูร้อน
เหมือนองุ่นที่ถูกเก็บเมื่อตกหล่นแล้ว
ไม่มีพวงองุ่นรับประทาน
ไม่มีผลมะเดื่อสุกผลแรกที่ข้าพเจ้าอยากจะได้
๒ ผู้ที่ภักดีได้ตายไปจากโลกแล้ว
ไม่มีใครที่เที่ยงธรรมในมวลมนุษย์
พวกเขาทุกคนนั่งดักรอให้มีการหลั่งเลือด

---

§ **๖๑๖** 1 พงศ์กษัตริย์ 16:25-30

และแต่ละคนตามล่าพี่น้องของตนด้วยตาข่าย
๓ มือทั้งสองถนัดในการทำความชั่ว
เจ้านายและผู้ตัดสินความรับสินบน
ผู้มีอำนาจสั่งการตามความต้องการของตน
พวกเขาจึงวางแผนร่วมกัน
๔ คนทีดีที่สุดในพวกเขาเป็นดั่งขวากหนาม
คนทีเที่ยงธรรมที่สุดในพวกเขาเป็นดั่งพุ่มไม้หนาม
วันของบรรดาผู้เฝ้ายามและการลงโทษของท่านได้มาถึงแล้ว
บัดนี้พวกเขาไม่รู้จะทำอย่างไร
๕ อย่าไว้วางใจเพื่อนบ้าน
อย่ามั่นใจในเพื่อนฝูง
ระวังปากของท่าน
ไม่เผยให้กับเธอที่นอนอยู่ในอ้อมอกของท่าน
๖ เพราะลูกชายดูหมิ่นพ่อ
ลูกสาวก้าวร้าวต่อแม่ของเธอ
ลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามีของเธอ
คนในบ้านกลับเป็นศัตรูของเขาเอง
๗ แต่สำหรับข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะพึ่งในพระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเจ้าแห่งความรอดพ้นของข้าพเจ้า
พระเจ้าของข้าพเจ้าจะได้ยินข้าพเจ้า

๘ โอ ศัตรูของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าสมน้ำหน้าข้าพเจ้า
เวลาที่ข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้น
เวลาที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด
พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นแสงสว่างสำหรับข้าพเจ้า
๙ เพราะข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระองค์
ข้าพเจ้าจะทนต่อความโกรธของพระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าจะทนจนกระทั่งพระองค์จะสู้ความให้ข้าพเจ้า
และให้ข้าพเจ้าได้รับความเป็นธรรม
พระองค์จะนำข้าพเจ้าไปสู่ความสว่าง
ข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์
๑๐ แล้วศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็น
และจะสวมด้วยความอับอาย เธอที่พูดดังนี้ว่า
□พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอยู่ที่ไหน□
ดวงตาของข้าพเจ้าจะมองเธอ
บัดนี้เธอจะถูกเหยียบย่ำ
อย่างโคลนตมที่ถนน

๑๑ วันที่จะสร้างกำแพงของท่านจะมาถึง
เป็นวันขยายเขตแดนของท่าน
๑๒ ในวันนั้น ประชาชนจะมาหาท่าน
มาจากอัสซีเรียและเมืองต่างๆ ของอียิปต์
และจากอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส
จากทะเลจรดทะเล
และจากภูเขาจรดภูเขา

๑๓ แต่แผ่นดินโลกจะกลายเป็นทีรกร้าง
เหตุเพราะผู้อยู่อาศัย
เนื่องจากผลแห่งการกระทำของพวกเขา

๑๔ จงเลี้ยงดูชนชาติของพระองค์ด้วยไม้เท้า
พวกเขาเป็นฝูงชนซึ่งเป็นมรดกของพระองค์
และแยกอาศัยอยู่ตามลำพังในป่า
ในท่ามกลางแผ่นดินอันอุดม
ปล่อยให้พวกเขาหากินอยู่ในบาชานและกิเลอาด
เหมือนกับที่เป็นในครั้งโบราณกาล
๑๕ เหมือนสมัยที่เจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เราจะทำให้พวกเขาเห็นสิ่งมหัศจรรย์
๑๖ บรรดาประชาชาติจะเห็น
และอับอายกับพละกำลังของพวกเขาเอง
และจะเอามือปิดปากไว้
และหูของพวกเขาก็จะหนวก
๑๗ พวกเขาจะเลียผงคลีดินเหมือนงู
เหมือนสิ่งที่เลื้อยคลานบนดิน
พวกเขาจะตัวสั่นออกมาจากหลักยึดอันมั่นคง
พวกเขาจะหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา
และพวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์

ความรักและความเมตตาของพระเจ้า

๑๘ ใครเป็นพระเจ้าเหมือนพระองค์ซึ่งให้อภัยบาป
และยกโทษการล่วงละเมิดของผู้สืบมรดก
ที่ยังมีชีวิตเหลืออยู่ของพระองค์
พระองค์ไม่เก็บความโกรธของพระองค์ไปตลอดกาล
เพราะพระองค์ยินดีแสดงความรักอันมั่นคง
๑๙ พระองค์จะมีความเมตตาต่อพวกเราอีก
พระองค์จะเหยียบบาปทั้งหลายของพวกเราไว้ที่ใต้เท้า
และเหวี่ยงบาปต่างๆ ของพวกเราลงในทะเลลึก
๒๐ พระองค์จะแสดงความสัตย์จริงแก่ยาโคบ
และแสดงความรักอันมั่นคงต่ออับราฮัม
อย่างที่พระองค์ได้สาบานแก่บรรพบุรุษของพวกเรา
ในครั้งโบราณกาล

นาฮูม

๑ คำพยากรณ์เกี่ยวกับนีนะเวห์* หนังสือภาพนิมิตของนาฮูมแห่งหมู่บ้านเอลโคช

พระเจ้าลงโทษนีนะเวห์

๒ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าผู้หวงแหนและแก้แค้นแทน
พระผู้เป็นเจ้าแก้แค้นแทนและลงโทษ
พระผู้เป็นเจ้าลงโทษปรปักษ์
และเก็บความโกรธกริ้วไว้สนองศัตรูของพระองค์
๓ พระผู้เป็นเจ้าไม่โกรธง่ายและมีอานุภาพมาก
และพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ปล่อยให้ผู้กระทำผิดลอยนวลไป
วิถีทางของพระองค์อยู่ในพายุหมุนและลมพายุ
และหมู่เมฆเป็นผงคลีจากเท้าของพระองค์
๔ พระองค์บอกห้ามทะเล และทำให้มันเหือดหาย
พระองค์ทำให้แม่น้ำทั้งหลายเหือดแห้ง
บาชานและคาร์เมลแห้งเหี่ยว
และดอกที่เบ่งบานของเลบานอนก็เหี่ยวเฉา
๕ ภูเขาสั่นไหว ณ เบื้องหน้าพระองค์
เนินเขาละลาย
แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน ณ เบื้องหน้าพระองค์
ทั้งโลกและสิ่งทั้งปวงที่อยู่อาศัยในนั้นด้วย

๖ ใครจะสามารถทนต่อความโกรธของพระองค์ได้
ใครจะทนรับความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ได้
ความเกรี้ยวของพระองค์พลุ่งขึ้นดั่งเปลวไฟ
และหินแตกออกเมื่ออยู่ใกล้พระองค์
๗ พระผู้เป็นเจ้าประเสริฐ
พระองค์เป็นที่พึ่งพิงในยามวิบัติ
พระองค์ดูแลบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
๘ แต่พระองค์จะทำให้บรรดาศัตรู
ถึงจุดจบด้วยกระแสน้ำอันแรงกล้า
และจะไล่ล่าพวกศัตรูไปสู่ความมืด
๙ เจ้า†คิดวางแผนจะต่อต้านพระผู้เป็นเจ้าอย่างนั้นหรือ
พระองค์จะทำให้เจ้าถึงจุดจบ
ความยุ่งยากจะไม่ลุกขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง
๑๐ เพราะว่าพวกเขาจะติดอยู่ในบ่วงหนาม
เหมือนคนเมาเหล้า
พวกเขาถูกเผาไหม้จนมอด
เหมือนฟางที่แห้งสนิท
๑๑ มีผู้หนึ่งที่มาจากเจ้า
ซึ่งคิดวางแผนชั่วร้ายต่อต้านพระผู้เป็นเจ้า

---

* **๑□๑** นีนะเวห์เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย ซึ่งพ่ายแพ้แก่อาณาจักรบาบิโลน 612 ปีก่อน ค□ศ□ † **๑□๙** คำว่า เจ้า ในที่นี้หมายถึงนีนะเวห์

เขาให้คำปรึกษาอันไร้ค่า
๑๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
"ถึงแม้ว่า พวกเขาเข้มแข็งและมีจำนวนมาก
พวกเขาจะถูกโค่นลง และสิ้นไป
แม้ว่าเราได้ทำให้เจ้ารับทุกข์ทรมานแล้ว
เราจะไม่กระทำต่อเจ้าเช่นนั้นอีก
๑๓ บัดนี้ เราจะหักแอกของพวกเขาออกจากตัวเจ้า
และจะทำให้สิ่งที่มัดตัวเจ้าหลุดออกไป"
๑๔ พระผู้เป็นเจ้าได้ให้คำบัญชาเรื่องที่เกี่ยวกับเจ้าดังนี้
"เจ้าจะไม่มีผู้สืบชื่อของเจ้าไปตลอดกาล
เราจะทำลายรูปเคารพที่สลักและหล่อขึ้น
ซึ่งอยู่ในวิหารของบรรดาเทพเจ้าของเจ้า
เราจะเตรียมหลุมศพของเจ้า
เพราะเจ้าสมควรที่จะถูกดูหมิ่น"

๑๕ ดูเถิด ผู้หนึ่งมาบนภูเขา
พร้อมกับข่าวประเสริฐ‡
ผู้ประกาศสันติสุข
โอ ยูดาห์เอ๋ย จงรักษาเทศกาลฉลอง
จงกระทำตามคำปฏิญาณของพวกท่าน
คนไร้ค่าจะไม่มีวันบุกรุกท่านอีกต่อไป
เขาจะถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง

๒

ความพินาศของนีนะเวห์

๑ ผู้โจมตีผู้หนึ่งบุกโจมตีเจ้า
จงเฝ้าระวังที่คุ้มกัน
เฝ้าถนนหนทาง
จงพร้อมรบ
รวบรวมกำลังทั้งหมด

๒ เพราะพระผู้เป็นเจ้ากำลังให้ความยิ่งใหญ่ของยาโคบคืนสู่สภาพเดิม
เหมือนความยิ่งใหญ่ของอิสราเอล
เพราะพวกปล้นได้ปล้นพวกเขา
และทำลายกิ่งก้านของพวกเขาเสียหาย

๓ โล่ของนักรบผู้เก่งกล้าเป็นสีแดง
บรรดาทหารของเขาแต่งกายสีแดงสด
รถศึกสะท้อนแสงวาววับ
ในวันที่เขารวบรวมพล
หอกไม้สนถูกโบกสะบัด
๔ รถศึกควบแข่งกันอย่างบ้าคลั่งบนถนน
และรุดไปมาที่ลานชุมนุม
ลุกโพลงดั่งคบเพลิง

---

‡ **๑๑๑๕** อิสยาห์ 52:7; โรม 10:15

และพลุ่งดั่งสายฟ้าแลบ
๕ เขานึกถึงบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูง
พวกเขาสะดุดในขณะที่ออกไป
และรีบรุดไปยังกำแพงเมือง
เพื่อตั้งแผงคุ้มกันเมือง
๖ ประตูแม่น้ำเปิด
วังพังทลายลงไปกับน้ำ
๗ นายหญิงถูกปลดเครื่องแต่งกาย
และจับตัวไป
บรรดาหญิงรับใช้ของนางร้องสะอื้นอย่างนกพิราบ
และตีอกชกหัวตนเอง
๘ นีนะเวห์เป็นเหมือนสระน้ำ
ที่น้ำไหลทะลักออก
พวกเขาร้องว่า "หยุด หยุด"
แต่ไม่มีสักคนที่หันกลับ
๙ จงปล้นเงิน
และปล้นทอง
มีทั้งสมบัติและความมั่งคั่ง
สิ่งมีค่ามีมากมายไม่สิ้นสุด
๑๐ ที่รกร้าง ความวิบัติ และความหายนะ
ตกใจกลัวและเข่าอ่อน
หวั่นหวาด ทุกคนหน้าซีดเผือด

๑๑ ถ้ำสิงโตอยู่ไหน
ที่สำหรับป้อนเหยื่อให้กับลูกน้อยของมัน
ซึ่งเป็นทีสิงโตตัวผู้และตัวเมียเข้าไปอยู่
และไม่มีใครมารบกวนลูกๆ ของมัน
๑๒ สิงโตฉีกเหยื่อให้ลูกของมันกิน
และกระชากคอเหยื่อให้คู่ของมัน
มันเก็บเหยื่อจนเต็มที่ซ่อน
และมีซากศพเต็มถ้ำของมัน

๑๓ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ "ดูเถิด เราคัดค้านเจ้า และเราจะเผารถศึกของเจ้าให้มอดไหม้ และดาบจะฟาดฟันลูกสิงโตของเจ้า เราจะไม่มีเหยื่อให้เจ้าล่าบนโลก และจะไม่มีใครได้ยินเสียงของบรรดาผู้ส่งข่าวอีกต่อไป"

๓

วิบัติจงเกิดแก่นีนะเวห์

๑ วิบัติจงเกิดแก่เมืองที่นองเลือด
ซึ่งเต็มด้วยความมุดเท็จและการปล้นสะดม
ผู้คนตกเป็นเหยื่อไม่จบสิ้น
๒ มีเสียงแส้หวด
เสียงล้อรถศึกเคลื่อนกระทบกัน
ม้าควบ
และรถศึกเขย่าโครมคราม
๓ ทหารม้ารุดหน้าไป

ดาบวาววับ
และหอกประกายวูบวาบ
คนถูกฆ่าตายมากมาย
ศพกองเป็นพะเนิน
ร่างคนเกลื่อนกลาด
ผู้คนสะดุดร่างคนตาย
๔ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นก็เพราะกิเลสตัณหาของความแพศยา
ความงามสง่าและเสน่ห์ที่อันตรายถึงชีวิต
นางทำให้บรรดาประชาชาติลุ่มหลง
และพวกเขาตกเป็นทาสของนาง

๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้
"ดูเถิด เราคัดค้านเจ้า
และเราจะยกกระโปรงของเจ้าปิดหน้าเจ้าเสีย
เราจะให้บรรดาประชาชาติดูความเปลือยเปล่าของเจ้า
อาณาจักรเหล่านั้นจะเห็นความอับอายของเจ้า
๖ เราจะขว้างความโสโครกลงที่ตัวเจ้า
และจะกระทำต่อเจ้าด้วยการดูหมิ่น
และเจ้าจะตกเป็นเป้าสายตาของผู้คน
๗ ทุกคนที่มองดูเจ้าจะถอยห่างจากเจ้า และพูดดังนี้ว่า
"นีนะเวห์เป็นทีรกร้าง ใครจะแสดงความเห็นใจนาง"
เราจะหาบรรดาผู้ปลอบประโลมเจ้าได้จากที่ไหน"

๘ เจ้าดีกว่าเธเบส
ซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำไนล์หรือ
เธเบสมีน้ำล้อมรอบ
มีทะเลเป็นพลังคุ้มกัน
มีน้ำเป็นเหมือนกำแพง
๙ คูชและอียิปต์เป็นพลังอันแข็งแกร่งของเธเบสอย่างไม่มีจำกัด
พูตและลิเบียเป็นสัมพันธมิตรของเธเบส

๑๐ ถึงกระนั้นเธเบสก็ยังต้องลี้ภัย
และถูกจับไปเป็นเชลยศึก
บรรดาเด็กทารกถูกเหวี่ยงกระดูกหักตาย
ตามถนนทุกแห่ง
นางจับฉลากเป็นการตัดสินเลือกบรรดาผู้มีเกียรติ
และผู้นำทุกคนถูกล่ามโซ่
๑๑ เจ้าด้วยที่จะมึนเมา
เจ้าจะต้องไปหลบซ่อนตัว
และหาที่พักพิงจากศัตรู
๑๒ ป้อมปราการของเจ้าทุกแห่งเป็นเหมือนต้นมะเดื่อ
ที่มีผลสุกรุ่นแรก
ถ้าหากต้นถูกเขย่า
ผลก็จะร่วงหล่นเข้าปากของผู้กิน
๑๓ ดูเถิด บรรดาทหารของเจ้า
เป็นผู้หญิงทั้งหมด

ประตูเมืองในแผ่นดินของเจ้า
เปิดกว้างให้ศัตรู
ไฟเผาผลาญลูกกรงของเจ้า

๑๔ จงตุนน้ำดื่มไว้ยามศัตรูล้อมเมือง
คุ้มกันป้อมปราการของเจ้าให้แข็งแกร่ง
เตรียมดินเหนียวทำอิฐ
และผสมปูนสอ
๑๕ ไฟจะเผาผลาญเจ้าที่นั่น
ดาบจะห้ำหั่นเจ้า
และเจ้าจะถูกกลืนกินอย่างที่ตั๊กแตนกิน
จงทวีคนอย่างตั๊กแตน
ทวีคนอย่างตั๊กแตนใหญ่
๑๖ เจ้าได้เพิ่มจำนวนพ่อค้าของเจ้ามากขึ้น
จนมีจำนวนมากกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า
แต่พวกเขากัดกินแผ่นดินจนหมดเกลี้ยง
และบินหนีไปอย่างตั๊กแตน
๑๗ เหล่าจอมพลของเจ้าเป็นเหมือนตั๊กแตนใหญ่
และผู้สูงศักดิ์ของเจ้าเป็นเหมือนฝูงตั๊กแตนเล็ก
ที่ปักหลักอยู่บนกำแพงในวันที่หนาวเย็น
แต่เมื่อแดดส่อง พวกเขาก็บินหนีไป
ไม่มีใครรู้ว่าไปไหน

๑๘ โอ กษัตริย์ของอัสซีเรียเอ๋ย
บรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะของท่านนอนหลับ
ผู้ยิ่งใหญ่ของท่านเอนกายพัก
ประชาชนของท่านกระจัดกระจายไปบนภูเขา
โดยไม่มีใครมารวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกันได้
๑๙ ไม่มีอะไรที่สามารถบรรเทาความเจ็บปวดของนีนะเวห์ได้
และบาดแผลก็ฉกรรจ์นัก
ทุกคนที่ได้ยินเรื่องของพวกเจ้า
ก็ปรบมือเมื่อเจ้าล้มลง
มีใครบ้างที่ไม่รู้ถึงความโหดร้าย
ที่ไม่มีวันจบสิ้นของพวกเจ้า

ฮาบากุก

๑ คำพยากรณ์ที่ฮาบากุกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้รับ

ฮาบากุกพร่ำบ่น

๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องร้องขอความช่วยเหลือไปอีกนานเท่าไร
โดยที่พระองค์ไม่ฟัง
หรือจะร้องบอกพระองค์ว่า ความรุนแรง
และพระองค์ไม่ช่วยให้รอดปลอดภัย
๓ เหตุใดพระองค์จึงให้ข้าพเจ้าทนดูความไม่ยุติธรรม
เหตุใดพระองค์จึงทนต่อการกระทำผิด
ความหายนะและความรุนแรงรอข้าพเจ้าอยู่
เกิดการทะเลาะวิวาทและการไม่ลงรอยกัน
๔ ฉะนั้นกฎบัญญัติจึงใช้การไม่ได้
และความยุติธรรมไม่มีวันสำเร็จผล
เพราะคนชั่วอยู่ล้อมรอบคนมีความชอบธรรม
ความยุติธรรมจึงถูกบิดเบือน

คำตอบของพระผู้เป็นเจ้า

๕ จงแลดูบรรดาประชาชาติ และคอยเฝ้าดู
และเจ้าจะอัศจรรย์ใจอย่างที่สุด
ด้วยว่าเรากำลังจะทำบางสิ่งในสมัยของเจ้า
ซึ่งแม้มีคนบอกเจ้า เจ้าก็จะไม่เชื่อ*
๖ เรากำลังจะให้บรรดาชาวเคลเดีย†มีอำนาจขึ้น
พวกเขาเป็นประชาชาติที่โหดร้ายและยับยั้งไม่อยู่
ซึ่งเดินไปตามความกว้างของแผ่นดินโลก‡
เพื่อยึดที่อาศัยของผู้อื่น
๗ พวกเขาเป็นชนชาติที่น่ากลัวและน่าหวาดหวั่น
พวกเขาตั้งความยุติธรรม
และส่งเสริมเกียรติให้แก่ตนเอง
๘ ม้าของพวกเขาคล่องแคล่วยิ่งกว่าเสือดาว
ดุร้ายยิ่งกว่าสุนัขป่ายามพลบค่ำ
ทหารม้าของพวกเขาควบอย่างรวดเร็ว
บรรดาทหารม้าของพวกเขามาจากแดนไกล
พวกเขาบินไปอย่างแร้งและโฉบเฉี่ยวลง
๙ พวกเขาทุกคนมาเพื่อกระทำความรุนแรง
ต่างก็มุ่งหน้ารุดไป
และรวบรวมบรรดาเชลยได้มากอย่างเม็ดทราย
๑๐ พวกเขาดูหมิ่นบรรดากษัตริย์
และเย้ยหยันบรรดาผู้ปกครอง
พวกเขาหัวเราะเยาะเมืองต่างๆ
ที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง

---

* ๑๕ กิจการของอัครทูต 13:41 † ๑๖ ชาวบาบิโลน ‡ ๑๖ วิวรณ์ 20:9

พวกเขาใช้ดินก่อขึ้นเป็นสะพานข้าม
และยึดเมือง
๑๑ พวกเขาเดินผ่านไปเหมือนลมพัดผ่าน
และพัดฉิวต่อไป
มีความผิดเพราะพึ่งในพละกำลังของตน
เสมือนว่าเป็นพระเจ้า

ฮาบากุกพร่ำบ่นครั้งที่สอง

๑๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ดำรงมาตั้งแต่นิรันดร์กาลมิใช่หรือ
พระเจ้าของข้าพเจ้า องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพเจ้า พวกเราจะไม่สิ้นชีวิต
โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้กำหนดให้พวกเขาเป็นผู้ตัดสิน
โอ องค์ผู้เป็นศิลา พระองค์ได้กำหนดให้พวกเขาเป็นผู้ลงโทษ
๑๓ นัยน์ตาของพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าจะมองดูสิ่งชั่วร้าย
พระองค์ไม่ทนต่อการกระทำผิด
แล้วเหตุใดพระองค์จึงทนต่อคนทรยศ
เหตุใดพระองค์จึงนิ่งเฉยในขณะที่คนชั่วร้าย
ทำลายคนที่มีความชอบธรรมมากกว่าเขา
๑๔ พระองค์ได้สร้างมนุษย์ขึ้นเหมือนปลาในทะเล
เหมือนบรรดาสิ่งมีชีวิตที่ไร้ผู้ปกครอง
๑๕ คนชั่วร้ายดึงพวกเขาทุกคนขึ้นมาด้วยเบ็ด
เขาทอดแหจับพวกเขา
เขารวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกันในอวนของเขา
เขาจึงร่าเริงใจและดีใจ
๑๖ ดังนั้นเขาจึงมอบเครื่องสักการะแก่แหของเขา
และเผาเครื่องหอมแก่อวนของเขา
เขาใช้ชีวิตอย่างหรูหรา
และมีความสุขกับอาหารดีที่สุดได้
ก็เพราะแหของเขา
๑๗ เขาจะกอบโกยผลประโยชน์จากแหของเขาเรื่อยไป
และล้างผลาญบรรดาประชาชาติโดยไร้ความเมตตาอย่างนั้นหรือ

๒

๑ ข้าพเจ้าจะคอยเฝ้าไว้
และประจำอยู่ในที่คุ้มกันอันแข็งแกร่ง
ข้าพเจ้าจะดูว่า พระองค์จะพูดอย่างไรกับข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะตอบอย่างไรเกี่ยวกับการพร่ำบ่นในครั้งนี้

ผู้มีความชอบธรรมจะมีชีวิตได้โดยความเชื่อ

๒ พระผู้เป็นเจ้าจึงตอบดังนี้
จงบันทึกภาพนิมิต
เขียนให้ชัดเจนบนแผ่นศิลา
เพื่อคนประกาศจะอ่านได้โดยง่าย
๓ เพราะภาพนิมิตยังรอให้ถึงกำหนดเวลา
ภาพนิมิตพูดถึงบั้นปลาย
จะพิสูจน์ได้ว่าไม่ใช่ความเท็จ
แม้ว่าจะดูเหมือนว่าเชื่องช้า แต่จงรอ
สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

และจะไม่ล่าช้า

๔ เห็นไหมล่ะ เขาหยิ่งผยอง
จิตใจของเขาไม่เที่ยงธรรม
แต่ผู้มีความชอบธรรม
จะมีชีวิตได้โดยความเชื่อของเขา*
๕ จริงทีเดียว เหล้าองุ่นทรยศเขา
เขาเย่อหยิ่งและไม่เคยสงบนิ่ง
เพราะความโลภของเขาเปิดกว้างอย่างแดนคนตาย
และเป็นเหมือนความตายที่ไม่มีวันพึงพอใจ
เขารวบรวมประชาชาติทั้งปวงมาเป็นของเขาเอง
และจับชนชนชาติทั้งปวงไปเป็นเชลย
๖ คนทั้งหลายจะไม่ถากถางเขาด้วยการหัวเราะเยาะและดูหมิ่นดังนี้หรือว่า
วิบัติจงเกิดแก่คนที่สะสมสิ่งที่ไม่ได้เป็นของเขา
และกอบโกยความมั่งมีให้แก่ตนเองด้วยการบีบคั้น
จะเป็นอย่างนี้ไปอีกนานเพียงไร
๗ บรรดาเจ้าหนี้ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาอย่างฉับพลันหรอกหรือ
พวกเขาจะไม่ตื่นขึ้นและทำให้เจ้าสั่นสะท้านหรือ
แล้วเจ้าก็จะกลายเป็นเหยื่อของพวกเขา
๘ เพราะเจ้าได้ปล้นสะดมประชาชาติจำนวนมาก
บรรดาชนชาติที่เหลืออยู่จะปล้นสะดมเจ้า
เพราะการนองเลือดและความรุนแรงที่เจ้าได้กระทำแก่แผ่นดิน
แก่เมืองต่างๆ และแก่ชาวเมืองทั้งหลาย

๙ วิบัติจงเกิดแก่คนที่สร้างคฤหาสน์ของเขาซึ่งได้มาจากผลประโยชน์ที่ไร้คุณธรรม
เพื่อตั้งที่อยู่ของเขาไว้บนที่สูง
เพื่อหนีให้พ้นจากความพินาศ
๑๐ อุบายของเจ้าได้นำความอับอายสู่คฤหาสน์ของเจ้า
และทำให้ชนชาติจำนวนมากพินาศ
จนถึงกับทำลายชีวิตของเจ้าเอง
๑๑ กำแพงหินจะส่งเสียงร้อง
และคานไม้จะสะท้อนตอบเสียงนั้น

๑๒ วิบัติจงเกิดแก่คนที่สร้างเมืองด้วยการนองเลือด
และก่อสร้างเมืองด้วยความชั่วร้าย
๑๓ ดูเถิด ไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาหรอกหรือที่ตัดสินว่า
แรงงานของบรรดาชนชาติกลับกลายเป็นเชื้อเพลิง
และบรรดาประชาชาติก็เหนื่อยล้าไปโดยเปล่าประโยชน์
๑๔ เพราะแผ่นดินจะบริบูรณ์ด้วย
ความรู้ในเรื่องพระผู้เป็นเจ้า
เหมือนน้ำที่เต็มทะเล

๑๕ วิบัติจงเกิดแก่คนที่ให้บรรดาเพื่อนบ้านดื่ม
เทเหล้าจากถุงบรรจุเหล้าองุ่นจนทำให้พวกเขาเมามาย
เพื่อจะได้มองดูร่างกายที่เปลือยเปล่าของพวกเขา
๑๖ เจ้าจะได้รับความอับอายแทนสง่าราศี

* ๒๔ โรม 1:17; กาลาเทีย 3:11; ฮีบรู 10:37,38

คราวนี้เป็นเวลาของเจ้า จงดื่มและเปลือยเปล่า
ถ้วยจากมือขวาของพระผู้เป็นเจ้า
กำลังเวียนมาถึงตัวเจ้า
และความอัปยศจะปกคลุมสง่าราศีของเจ้า
๑๗ ความรุนแรงที่เจ้าได้กระทำแก่เลบานอนจะเกิดขึ้นกับเจ้าเช่นเดียวกันอย่างท่วมท้น
และเจ้าทำให้สัตว์วอดวายเช่นไรเจ้าก็จะต้องหวาดหวั่นเช่นนั้น
เพราะการนองเลือด และความรุนแรงที่เจ้าได้กระทำต่อแผ่นดิน
ต่อเมืองต่างๆ และต่อชาวเมืองทั้งหลาย

๑๘ รูปเคารพมีค่าอะไรในเมื่อมีคนแกะสลักมันขึ้นมา
หรือรูปบูชาที่สอนความเท็จ
เพราะคนที่ทำมันขึ้นมาวางใจในสิ่งที่ตนสร้างขึ้น
เขาทำรูปเคารพซึ่งไม่สามารถพูดได้
๑๙ วิบัติแก่คนทีพูดกับสิ่งที่เป็นไม้ว่า
"จงมีชีวิตขึ้นมา"
หรือพูดกับหินซึ่งไม่มีชีวิตว่า
"จงลุกขึ้นเถิด"
มันให้คำแนะนำได้หรือ
มันถูกแปะด้วยทองคำและเงิน
มันไม่มีลมหายใจ
๒๐ แต่พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่ในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
ให้ทั่วแผ่นดินโลกนิ่งเงียบ ณ เบื้องหน้าพระองค์"

๓

คำอธิษฐานของฮาบากุก

๑ คำอธิษฐานของฮาบากุก ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ตามทำนองชิกกาโยน*
๒ โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์
โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเกรงขามในสิ่งที่พระองค์สำแดง
ขอพระองค์ช่วยให้สิ่งดังกล่าวมีชีวิตขึ้นใหม่ในปัจจุบันนี้
ขอพระองค์กระทำให้เป็นที่ประจักษ์ในปัจจุบันนี้
โปรดระลึกถึงความเมตตาเมื่อพระองค์ลงโทษ
๓ พระเจ้ามาจากเทมาน
องค์ผู้บริสุทธิ์จากภูเขาปาราน เซล่าห์
ความเรืองรองของพระองค์ปกคลุมฟ้าสวรรค์
และแผ่นดินโลกเต็มด้วยพระบารมีของพระองค์
๔ แสงอันเจิดจ้าของพระองค์ปรากฏดุจแสงอรุณ
แสงทอส่องอยู่ในมือของพระองค์
ซึ่งเป็นที่พระองค์ซ่อนอานุภาพไว้
๕ ภัยพิบัติไปล่วงหน้าพระองค์
โรคระบาดตามฝีเท้าของพระองค์ไป
๖ พระองค์ยืนและทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน
พระองค์มองดู และทำให้บรรดาประชาชาติสะท้าน
เทือกเขาที่ตั้งอย่างถาวรแตกกระจาย
และเนินเขาที่ยืนยงถล่มลง

* ๓๑ ชื่อจังหวะเพลง

วิถีทางของพระองค์ยั่งยืนตลอดกาล
๗ ข้าพเจ้าเห็นกระโจมของชาวคูชันพบกับความยากลำบาก
ที่อยู่ของชาวมีเดียนปวดร้าว
๘ โอ พระองค์กริ้วแม่น้ำหรือ
การลงโทษของพระองค์มีต่อธารน้ำหรือ
เวลาพระองค์ขี่ม้า
และควบไปกับรถศึกซึ่งนำความรอดพ้นมา
พระองค์โกรธกริ้วทะเลหรือ
๙ พระองค์เปิดแล่งธนู
พระองค์ใช้ลูกธนูหลายลูก เซล่าห์
พระองค์แยกแผ่นดินโลกด้วยแม่น้ำหลายสาย
๑๐ เทือกเขาเห็นพระองค์ และมันก็ยำเกรง
กระแสน้ำไหลหลากไป
ห้วงน้ำลึกส่งเสียงครืนครั่น
และดันคลื่นให้สูงขึ้น
๑๑ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์หยุดนิ่งในฟ้าสวรรค์
เมื่อลูกธนูของพระองค์แล่นไปโดยเร็ว
เมื่อหลาวของพระองค์พุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ
๑๒ พระองค์ก้าวผ่านไปทั่วแผ่นดินโลกด้วยความโกรธกริ้ว
และพระองค์บดขยี้บรรดาประชาชาติด้วยความโกรธ
๑๓ พระองค์ออกไปเพื่อช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดพ้น
เพื่อช่วยผู้ได้รับการเจิมให้รอดพ้น
พระองค์ย่ำเหยียบหัวหน้าพงศ์พันธุ์ของคนชั่วร้าย
พระองค์เอาทุกสิ่งไปจากเขา
ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เซล่าห์
๑๔ พระองค์ให้หัวหน้าประชาชนถูกแทงด้วยหลาวของเขาเอง
เมื่อบรรดานักรบของเขาวิ่งกรูกันออกมาและทำให้พวกเรากระจัดกระจายไป
เขาสะใจที่ได้บีบคั้นคนเป็นทุกข์อย่างลับๆ
๑๕ พระองค์ควบม้าย่ำไปในทะเล
ทำให้น้ำจำนวนมหาศาลปั่นป่วน

๑๖ ข้าพเจ้าได้ยิน และใจของข้าพเจ้าเต้นแรง
ริมฝีปากของข้าพเจ้าสั่นระริกเมื่อได้ยินเสียง
กระดูกของข้าพเจ้าอ่อนกำลัง
และขาของข้าพเจ้าสั่นคลอน
แต่ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังจะอดทนรอวันวิบัติ
ให้มายังชนชาติที่รุกรานพวกเรา

๑๗ ถึงแม้ว่าต้นมะเดื่อจะไม่ผลิใบ
และเถาองุ่นไม่ออกผล
มะกอกไม่มีลูก
และไร่นาไม่ผลิตอาหาร
แม้ว่าจะไม่มีฝูงแพะแกะเหลืออยู่ในคอก
และโคก็ไม่มีเช่นกัน
๑๘ ข้าพเจ้าก็ยังจะยินดีในพระผู้เป็นเจ้า

ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
๑๙ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เป็นพละกำลังของข้าพเจ้า
พระองค์ทำให้เท้าของข้าพเจ้าเป็นเหมือนเท้ากวาง
พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้ขึ้นไปบนที่สูงได้

ถึงหัวหน้าวงดนตรี ด้วยเครื่องสายของข้าพเจ้า

เศฟันยาห์

๑ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงเศฟันยาห์บุตรคูชี ผู้เป็นบุตรเก-ดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตร
อามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรเฮเซคียาห์ ในรัชสมัยของโยสิยาห์ บุตรอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์*

เตือนถึงความพินาศที่กำลังจะมาถึง

๒ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
□เราจะกวาดล้างทุกสิ่ง
ให้สิ้นไปจากแผ่นดินโลก□
๓ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
□เราจะกวาดล้างทั้งมนุษย์และสัตว์
เราจะกวาดล้างนกในอากาศ
และปลาในทะเล
เมื่อเรากำจัดมนุษย์ให้สิ้นไปจากแผ่นดินโลก
คนชั่วร้ายจะเหลือเพียงกองซากปรักหักพัง

ขัดขวางยูดาห์

๔ เราจะยื่นมือของเราออกเพื่อลงโทษยูดาห์
และทุกคนที่อยู่อาศัยในเยรูซาเล็ม
เราจะกำจัดทุกคนของเทพเจ้าบาอัลที่เหลืออยู่†ไปจากที่นั้น
รวมถึงบรรดาปุโรหิตที่บูชารูปเคารพ
และจะกำจัดแม้แต่ชื่อของพวกเขาด้วย
๕ บรรดาผู้ที่ก้มกราบบนหลังคา
เพื่อนมัสการสรรพสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า
บรรดาผู้ที่ก้มกราบและสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า
และสาบานต่อเทพเจ้ามิลโคมด้วย‡
๖ บรรดาผู้ที่เลิกติดตามพระผู้เป็นเจ้า
และไม่แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า
หรือขอคำปรึกษาจากพระองค์

๗ จงนิ่งเงียบที่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
เพราะวันของพระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว
พระผู้เป็นเจ้าได้เตรียมเครื่องสักการะบูชา
พระองค์ได้ชำระบรรดาผู้ที่พระองค์เชิญให้บริสุทธิ์แล้ว
๘ ในวันสำหรับเครื่องสักการะของพระผู้เป็นเจ้า
เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่และ
บุตรชายทั้งหลายของกษัตริย์
และบรรดาผู้ที่สวมเครื่องแต่งกาย
ของคนต่างชาติ
๙ ในวันนั้น เราจะลงโทษ

---

* **๑□๑** โยสิยาห์ปกครองระหว่าง 640-609 ปีก่อน ค□ศ□ เฮเซคียาห์ปกครองระหว่าง 716-687 ปีก่อน ค□ศ□
† **๑□๔** หัวหน้าของบรรดาเทพเจ้าของชาวคานาอัน ซึ่งเชื่อกันว่า เป็นผู้ที่สามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์ ‡ **๑□๕** เทพเจ้าของชาวอัมโมน ฉบับเลวีนิติ 18:21

ทุกคนที่ก้าวข้ามธรณีประตู
และบรรดาผู้ที่ทำให้วิหารของเทพเจ้าของพวกเขา
เต็มด้วยความรุนแรงและหลอกลวง

๑๐ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า
ในวันนั้น เสียงร้องจะดังขึ้นไปจากประตูปลา
มีการร้องไห้ฟูมฟายจากเขตสอง
และเสียงโครมดังลั่นจากเนินเขา
๑๑ จงร้องไห้ฟูมฟาย พวกเจ้าที่อยู่อาศัยในแขวงครก
พ่อค้าทั้งหลายของพวกเจ้าจะถูกกวาดล้าง
ทุกคนที่ค้าเครื่องเงินจะพินาศ
๑๒ ในเวลานั้น เราจะส่องตะเกียงค้นหาเยรูซาเล็ม
และลงโทษบรรดาผู้ที่นิ่งนอนใจ
เหมือนเหล้าองุ่นที่ตกตะกอน
พวกที่คิดในใจว่า พระผู้เป็นเจ้าจะไม่กระทำสิ่งใดเลย
ไม่ว่าจะดีหรือร้าย
๑๓ ความมั่งมีของพวกเขาจะถูกปล้น
บ้านเรือนของพวกเขาจะถูกพังทลาย
พวกเขาจะสร้างบ้าน
แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่
พวกเขาจะปลูกสวนองุ่น
แต่ก็จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากสวน

วันอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า

๑๔ วันอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว
ใกล้และกำลังมาอย่างรวดเร็ว
จงฟังเถิด เสียงร้องในวันของพระผู้เป็นเจ้าจะขมขื่น
ผู้เก่งกล้าร้องเสียงดังอยู่ที่นั่น
๑๕ วันนั้นจะเป็นวันแห่งการลงโทษ
วันแห่งความทุกข์และความปวดร้าว
วันแห่งความทุกข์ใจและความหายนะ
วันแห่งความมืดและความมืดมน
วันแห่งเมฆหมอกและดำอับแสง
๑๖ วันแห่งแตรงอนและเสียงเตือนศึก
ซึ่งต่อต้านเมืองต่างๆ ที่มีการคุ้มกันอย่างแข็งแกร่ง
และต่อต้านหอคอยสูง

๑๗ เราจะให้ประชาชนประสบกับความทุกข์
และพวกเขาจะเดินอย่างคนตาบอด
เพราะพวกเขากระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า
เลือดของพวกเขาจะหลั่งออกอย่างธุลีดิน
และกายของพวกเขาจะเป็นอย่างมูลสัตว์
๑๘ เงินและทองของพวกเขา
จะไม่สามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้
ในวันแห่งการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้า

ทั่วทั้งโลกจะถูกเผาผลาญ
ในไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์
เพราะพระองค์จะทำให้บรรดาผู้อยู่อาศัยทุกคน
ของแผ่นดินโลกจบสิ้นอย่างทันควัน

๒

การลงโทษศัตรูของยูดาห์

๑ โอ ประชาชาติที่ไร้ความละอาย
จงร่วมชุมนุมกัน ร่วมชุมนุมกัน
๒ ก่อนวันจะล่วงไปอย่างแกลบ
ก่อนที่ความกริ้วอันร้อนแรงของพระผู้เป็นเจ้า
พลุ่งขึ้นต่อพวกท่าน
ก่อนวันแห่งความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้า
มาถึงท่าน
๓ จงแสวงหาพระผู้เป็นเจ้า พวกท่านทุกคนในแผ่นดินที่ถ่อมตัว
พวกท่านที่กระทำตามคำบัญชาของพระองค์
จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความอ่อนโยน
พวกท่านอาจจะได้หลบภัยในวัน
แห่งความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้า
๔ เพราะเมืองกาซาจะถูกปล่อยทิ้งไว้
และเมืองอัชเคโลนกลายเป็นสถานที่ร้าง
ตอนกลางวันแสกๆ เมืองอัชโดดจะไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่
เมืองเอโครนล่มสลาย

๕ วิบัติเกิดแก่บรรดาผู้อาศัยอยู่ริมฝั่งทะเล
โอ ประชาชาติของชาวเคเรธเอ๋ย
คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าคัดค้านพวกท่านดังนี้
โอ คานาอันเอ๋ย แผ่นดินของชาวฟีลิสเตียเอ๋ย
เราจะทำให้เจ้าพินาศ
และจะไม่มีใครสักคนเหลืออยู่เลย
๖ แผ่นดินที่ริมฝั่งทะเลอันเป็นที่ชาวเคเรธอาศัยอยู่
จะเป็นทุ่งหญ้าสำหรับบรรดาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ
และสำหรับฝูงแกะ
๗ ดินแดนนั้นจะเป็นของผู้ที่มีชีวิต
เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ยูดาห์
พวกเขาจะพบทุ่งหญ้าที่นั่น
ในเวลาเย็น พวกเขาจะนอนพัก
ในบ้านเรือนของเมืองอัชเคโลน
พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขาจะดูแลพวกเขา
พระองค์จะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของเขาคืนสู่สภาพเดิม

๘ เราได้ยินคำดูหมิ่นของโมอับ
และคำถากถางของชาวอัมโมน
ซึ่งดูหมิ่นชนชาติของเรา

และคุยโวข่มอาณาเขตของพวกเขา

๙ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลประกาศดังนี้
ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด โมอับจะเป็นเหมือนโสโดม
และอัมโมนจะเป็นเหมือนโกโมราห์*
แผ่นดินซึ่งมีแต่ต้นตำแยและบ่อเกลือ
และเป็นทีรกร้างตลอดไป
ชนชาติที่เหลือของเราที่ยังมีชีวิตอยู่
จะปล้นสะดมพวกเขา
และบรรดาผู้มีชีวิตรอดของประชาชาติของเรา
จะยึดดินแดนพวกนั้นไว้
๑๐ นี่คือสิ่งที่พวกเขาจะได้รับคืน
สำหรับความยโสของพวกเขา
เพราะพวกเขาดูหมิ่นและคุยโวข่ม
ชนชาติของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
๑๑ พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นทีน่าเกรงขามสำหรับพวกเขา
เพราะพระองค์จะทำลายเทพเจ้าทั้งปวงของแผ่นดิน
ทุกคนจะก้มลงกราบพระองค์จากที่ของตน
ในแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ

๑๒ โอ ชาวคูชเอ๋ย เจ้าด้วยที่จะถูกสังหาร
ด้วยดาบของเรา

๑๓ และพระองค์จะยื่นมือของพระองค์ออก
เพื่อลงโทษแผ่นดินทางทิศเหนือ
และทำอัสซีเรียให้พินาศ
และพระองค์จะทำให้นีนะเวห์เป็นทีรกร้าง
แห้งแล้งอย่างถิ่นทุรกันดาร
๑๔ ฝูงแพะแกะและวัวจะนอนอยู่ในนั้น
สัตว์ป่าทุกชนิดของประชาชาติ
นกกระทุงและเม่น
จะทำรังอยู่ตามเสาหลัก
เสียงกู่ร้องที่หน้าต่าง
สีงที่พังพินาศจะอยู่ที่ธรณีประตู
และจะมองเห็นคานไม้ซีดาร์
๑๕ นี่เป็นเมืองที่อยู่กันอย่างสบายๆ
และปลอดภัย
ซึ่งนึกในใจดังนี้ว่า
เราเป็นอยู่ และไม่มีผู้อื่นใดนอกจากเรา
นางได้กลายเป็นทีรกร้างอะไรเช่นนี้
เป็นที่อยู่ของบรรดาสัตว์ป่า
คนทั้งหลายที่เดินผ่านนางไป
ก็เย้ยหยันและยกกำปั้นขึ้น†

---

* **๒๙** ปฐมกาล 19:24 † **๒๑๕** นีนะเวห์ เมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรียล้ม 612 ปีก่อน คศ

๓

การลงโทษเยรูซาเล็มและบรรดาประชาชาติ

๑ วิบัติเกิดแก่เมืองที่ฝ่าฝืน
และเป็นมลทิน
๒ เมืองนี้ไม่เชื่อฟังใคร
ไม่ยอมรับการสั่งสอน
ไม่ไว้ใจพระผู้เป็นเจ้า
และไม่ใกล้ชิดพระเจ้าของตน

๓ บรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ในเมือง
ก็คือพวกสิงโตคำราม
บรรดาผู้ปกครองเมืองคือสุนัขป่าในยามค่ำ
ซึ่งไม่มีอะไรเหลือทิ้งไว้สำหรับเวลาเช้า
๔ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของเมืองยโสโอหัง
พวกเขาเป็นคนดุร้าย
บรรดาปุโรหิตของเมืองดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์
และพวกเขากระทำผิดต่อกฎบัญญัติ
๕ พระผู้เป็นเจ้าผู้สถิตในเมืองนั้นมีความชอบธรรม
พระองค์ทำสิ่งที่ถูกต้อง
ทุกๆ เช้าพระองค์ให้ความเป็นธรรม
ทุกๆ วันใหม่พระองค์เป็นที่พึ่งได้เสมอ
แต่คนที่ไม่ยุติธรรมไม่รู้สึกอับอาย

๖ “เราได้ตัดขาดบรรดาประชาชาติ
หลักยึดของพวกเขาพังพินาศ
เราได้ทำให้ถนนเป็นที่ร้าง
ไม่มีใครเดินผ่านไปมาได้
เมืองทั้งหลายของพวกเขาถูกทำลายจนไม่เหลือแม้แต่ซาก
ไม่มีผู้ชายสักคน ไม่มีผู้อยู่อาศัยสักคน
๗ เราพูดดังนี้ว่า
‘เจ้าจะเกรงกลัวเราอย่างแน่นอน
เจ้าจะยอมรับการสั่งสอน
แล้วที่อยู่อาศัยของเจ้าจะไม่ถูกกำจัด
ตามที่เราได้กำหนดที่จะขัดขวางเจ้าในทุกสิ่ง’
แต่พวกเขายังกระตือรือร้น
ที่จะทำทุกสิ่งให้เสื่อมทราม”

๘ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
“รอเราเพื่อวันที่เราจะลุกขึ้นให้คำพยาน
เพราะเราได้ตัดสินใจรวบรวมบรรดาประชาชาติ
เพื่อเรียกประชุมบรรดาอาณาจักร
เพื่อกระหน่ำการลงโทษของเราลงบนพวกเขา
และกระหน่ำความกริ้วอันร้อนแรงของเรา
เพราะความหวงแหนของเราลุกเป็นไฟ

ทั่วทั้งโลกจะถูกเผาผลาญ

บรรดาประชาชาติเปลี่ยนความเชื่อ

๙ เพราะในเวลานั้น เราจะเปลี่ยนคำพูด
จากริมฝีปากของประชาชนให้บริสุทธิ์
เพื่อพวกเขาทุกคนจะออกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
และรับใช้พระองค์ร่วมกัน
๑๐ บรรดาผู้นมัสการ ซึ่งเป็นชนชาติของเราที่กระจัดกระจายไป
จะนำของถวายจากโพ้นแม่น้ำของคูชมาให้เรา

๑๑ ในวันนั้น เจ้าจะไม่ต้องอับอาย
เพราะการกระทำผิดทั้งหลายที่เจ้ามีต่อเรา
เพราะเราจะกำจัดบรรดาผู้ที่โห่ร้อง
ด้วยความยโสของพวกเขาไปเสียจากเมืองนี้
และพวกเจ้าจะไม่มีวันเย่อหยิ่งอยู่
ในภูเขาอันบริสุทธิ์ของเราอีกต่อไป
๑๒ แต่เราจะให้มีชนชาติที่ถ่อมตัวและมีใจอ่อนน้อม
อยู่ในท่ามกลางพวกเจ้า
พวกเขาจะแสวงหาที่พึ่งในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า
๑๓ ผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ของอิสราเอล
จะไม่กระทำสิ่งใดที่ไม่เป็นธรรม
และจะไม่พูดเท็จ
ลิ้นทีลวงหลอก
จะไม่อยู่ในปากของพวกเขา
พวกเขาจะรับประทานและนอนพัก
และจะไม่มีผู้ใดทำให้พวกเขาหวาดผวา

อิสราเอลยินดีและกลับคืนสู่สภาพเดิม

๑๔ โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเถิด
โอ อิสราเอลเอ๋ย จงส่งเสียงดังเถิด
จงยินดีและโห่ร้องอย่างสุดจิตสุดใจ
โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย
๑๕ พระผู้เป็นเจ้าได้เอาการตัดสินโทษไปจากเจ้าแล้ว
พระองค์ได้ทำให้บรรดาศัตรูของเจ้าหันกลับไปแล้ว
พระผู้เป็นเจ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
เจ้าจะไม่ต้องกลัวสิ่งเลวร้ายอีกต่อไปแล้ว
๑๖ ในวันนั้น จะมีคนพูดกับเยรูซาเล็มดังนี้ว่า
โอ ศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย
อย่าให้มือของเจ้าอ่อนล้า
๑๗ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
พระองค์มีอานุภาพที่จะช่วยให้รอดพ้น
พระองค์จะชื่นชอบในตัวเจ้าด้วยความยินดี
พระองค์จะให้เจ้าสงบนิ่งด้วยความรักของพระองค์
พระองค์จะยินดีในตัวเจ้าด้วยการร้องเพลงเสียงดัง
๑๘ เราจะทำให้พวกเจ้าหายจากความโศกเศร้ากับเทศกาลต่างๆ

เนื่องจากสิ่งเหล่านั้นเป็นภาระ
และเป็นทีดูหมิ่นแก่พวกเจ้า
๑๙ ดูเถิด ในเวลานั้น เราจะจัดการ
กับบรรดาผู้กดขี่ข่มเหงของเจ้า
และเราจะช่วยคนง่อยให้รอดพ้น
และรวบรวมบรรดาผู้ถูกขับไล่ไสส่ง
และเราจะให้พวกเขาได้รับการยกย่องและเกียรติ
ในทุกแผ่นดินทีพวกเขาได้รับความอับอาย
๒๐ ในเวลานั้น เราจะรวบรวมพวกเจ้า
ในเวลานั้น เราจะพาพวกเจ้าเข้ามา
เราจะให้พวกเจ้าได้รับเกียรติและการยกย่อง
ในท่ามกลางชนชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลก
เมื่อเราทำให้เจ้าเห็นความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น

ฮักกัย

คำบัญชาให้สร้างพระตำหนัก

๑ ในปีที่สองของกษัตริย์ดาริอัส* วันแรกของเดือนที่หก† คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามา
ถึงเศรุบบาเบลบุตรของเชอัลทิเอลผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์ และมาถึงโยชูวาบุตรของเยโฮ
ซาดักหัวหน้ามหาปุโรหิต‡ โดยผ่านทางฮักกัยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๒ พระผู้เป็นเจ้า
จอมโยธากล่าวดังนี้ว่า □คนเหล่านี้พูดว่า □ยังไม่ถึงเวลาที่จะสร้างพระตำหนักของพระผู้
เป็นเจ้า□ □ ๓ แล้วคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าผ่านทางฮักกัยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าดังนี้
ว่า ๔ □นี่เป็นเวลาที่พวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในบ้านซึ่งกรุด้วยไม้หรือ ในขณะที่ตำหนักนี้ยังปรักห
ักพังอยู่□§ ๕ ฉะนั้น บัดนี้ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ □จงพิจารณาวิถีทางของเจ้า
ให้รอบคอบ ๖ พวกเจ้าหว่านไว้มาก แต่เก็บเกี่ยวน้อยนิด พวกเจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยพอ
พวกเจ้าดื่ม แต่ก็ไม่จุใจ พวกเจ้าสวมใส่เสื้อผ้า แต่ไม่มีใครรู้สึกอบอุ่น และคนที่ได้รับค่าจ้าง
ก็เก็บไว้ในกระเป๋าที่มีรูโหว่□
๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า □จงพิจารณาวิถีทางของเจ้าให้รอบคอบ ๘ จงขึ้น
ไปยังเนินเขาขนไม้มา และสร้างตำหนัก เพื่อว่าเราจะได้พอใจที่จะอยู่ในนั้น และเราจะได้
รับเกียรติ□ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนั้น ๙ □พวกเจ้าหวังมาก ดูเถิด แต่กลับได้คืนมาเพียง
นิดเดียว และเมื่อพวกเจ้านำมันกลับมาบ้าน เราก็ให้ลมพัดมันออกไป ทำไมจึงเป็นอย่าง
นั้น□ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ □เพราะตำหนักของเรายังปรักหักพังอยู่ ในขณะ
ที่พวกเจ้าแต่ละคนกลับง่วนอยู่กับบ้านของตนเอง ๑๐ ฉะนั้น เป็นเพราะพวกเจ้า ฟ้าสวรรค์
จึงไม่เอื้อหยาดน้ำค้าง และแผ่นดินโลกไม่ให้ผลผลิต ๑๑ เราได้ทำให้ฝนแล้งในแผ่นดินและ
เนินเขา ในธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน ในสิ่งใดก็ตามที่แผ่นดินผลิตได้ ในมนุษย์และ
สัตว์เลี้ยง และในแรงงานของพวกเขาทั้งหลาย□

ประชาชนเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า

๑๒ ครั้นแล้ว เศรุบบาเบลบุตรของเชอัลทิเอล และโยชูวาบุตรของเยโฮซาดักหัวหน้ามหา
ปุโรหิต พร้อมกันกับประชาชนที่เหลืออยู่จึงเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา และ
เชื่อฟังคำของฮักกัยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ตามที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขาได้
ส่งท่านไป และประชาชนเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ และฮักกัยผู้นำข่าวของพระผู้เป็นเจ้า
ให้ข่าวสารของพระผู้เป็นเจ้าแก่ประชาชนว่า พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ □เราอยู่กับพวก
เจ้า□ ๑๔ และพระผู้เป็นเจ้ากระตุ้นจิตวิญญาณของเศรุบบาเบลบุตรของเชอัลทิเอลผู้ว่า
ราชการแห่งยูดาห์ และจิตวิญญาณของโยชูวาบุตรของเยโฮซาดักหัวหน้ามหาปุโรหิต และ
จิตวิญญาณของประชาชนที่เหลือทั้งหมด เขาทั้งปวงจึงเข้ามาและเริ่มสร้างพระตำหนัก
ของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเจ้าของพวกเขา ๑๕ ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนหก ในปีที่สอง
ของกษัตริย์ดาริอัส

๒

พระบารมีของพระตำหนัก

๑ ในวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนเจ็ด คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าผ่านทางฮักกัยผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้าดังนี้ว่า ๒ □จงพูดกับเศรุบบาเบลบุตรของเชอัลทิเอลผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์

---

* ๑□๑ 520 ปีก่อน ค□ศ□ ดาริอัสปกครองเปอร์เซียระหว่าง 522-486 ปีก่อน ค□ศ□ † ๑□๑ เดือนสิงหาคม ‡ ๑□๑ เอสรา 5:1,2 § ๑□๔ พระตำหนักถูกทำลาย 587 ปีก่อน ค□ศ□

กับโยชูวาบุตรของเยโฮซาดักหัวหน้ามหาปุโรหิต และกับประชาชนที่เหลือ จงถามพวกเขาดังนี้ว่า ๓ "ในบรรดาพวกเจ้าที่เหลืออยู่นี้ มีใครบ้างที่เห็นตำหนักนี้เมื่อครั้งที่ความสง่างามปรากฏตั้งแต่แรก แล้วเจ้าเห็นว่าเป็นอย่างไรในเวลานี้ ในสายตาของเจ้าคงดูเหมือนว่าไม่เห็นอะไรเลย" ๔ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ "แต่จงเข้มแข็งเถิด เศรุบบาเบลเอ๋ย จงเข้มแข็งเถิด โยชูวาบุตรเยโฮซาดักหัวหน้ามหาปุโรหิต จงเข้มแข็งเถิด พวกเจ้าทุกคนที่เป็นประชาชนของแผ่นดิน" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น "จงปฏิบัติงาน เพราะเราอยู่กับพวกเจ้า" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น ๕ "ตามพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้กับพวกเจ้าเมื่อเจ้าออกจากอียิปต์ วิญญาณของเราอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า อย่ากลัวเลย" ๖ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ "อีกไม่นาน เราจะทำให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและแผ่นดินแห้งสั่นสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง* ๗ และเราจะทำให้ประชาชาติทั้งปวงได้รับผลกระทบ และสมบัติของประชาชาติทั้งปวงจะเข้ามา และเราจะให้ตำหนักนี้เต็มด้วยความสง่างาม" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๘ "เงินเป็นของเรา และทองคำก็เป็นของเรา" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น ๙ "ความสง่างามของตำหนักในครั้งนี้จะยิ่งใหญ่กว่าความสง่างามในครั้งแรก" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น "และเราจะให้ความสงบสุขแก่ที่แห่งนี้" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น

พระพรสำหรับชนชาติที่มีมลทิน

๑๐ ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนเก้า ในปีที่สองของดาริอัส คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าผ่านทางฮักกัยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าดังนี้ว่า ๑๑ "พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า "จงถามบรรดาปุโรหิตเรื่องกฎบัญญัติ ๑๒ ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งมีเนื้อสัตว์ที่เป็นเครื่องสักการะติดที่ชายเสื้อ และชายเสื้อนั้นแตะขนมปังหรือสตู เหล้าองุ่น น้ำมัน หรืออาหารอื่นๆ แล้วเนื้อนั้นยังจะบริสุทธิ์อยู่หรือ" บรรดาปุโรหิตตอบว่า "มันจะไม่บริสุทธิ์" ๑๓ ฮักกัยถามว่า "ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งมีมลทินจากการแตะต้องศพคนตาย แล้วแตะต้องสิ่งใดสิ่งหนึ่งดังกล่าว สิ่งนั้นจะเป็นมลทินหรือ" บรรดาปุโรหิตตอบว่า "มันจะเป็นมลทิน" ๑๔ ฮักกัยจึงตอบว่า "พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "ชนชาตินี้และประชาชาตินี้ก็เป็นอย่างนั้น ณ เบื้องหน้าเรา ไม่ว่าอะไรที่เขาถวายและกระทำ ล้วนเป็นมลทิน ๑๕ บัดนี้จงพิจารณาว่าอะไรจะเกิดขึ้นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ก่อนที่ก้อนหินจะถูกวางซ้อนกันในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ๑๖ เมื่อมีคนต้องการธัญพืช 20 กระสอบ แต่มีเพียง 10 กระสอบที่กองธัญพืช เมื่อมีคนมาที่ถังเหล้าองุ่นเพื่อตวง 50 ถัง แต่มีเพียง 20 ถัง ๑๗ เรากำจัดทุกสิ่งที่เจ้าใช้มือลงแรงทำด้วยลมร้อน แห้ง ด้วยเชื้อรา และด้วยลูกเห็บ แต่พวกเจ้าก็ยังไม่หันมาหาเรา" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๑๘ "จงพิจารณาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ตั้งแต่วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนเก้า ตั้งแต่วันที่วางฐานรากของพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าจงพิจารณาให้รอบคอบเถิด ๑๙ มีเมล็ดข้าวในยุ้งฉางบ้างไหม จนถึงเวลานี้แล้ว เถาองุ่น ต้นมะเดื่อ ทับทิม และต้นมะกอกก็ยังไม่ออกผลเลย แต่นับจากวันนี้ไป เราจะให้พรแก่เจ้า"

เศรุบบาเบลได้รับเลือก

๒๐ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงฮักกัยเป็นครั้งที่สองในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนดังนี้ว่า ๒๑ "จงพูดกับเศรุบบาเบลผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์ดังนี้ "เรากำลังจะทำให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน ๒๒ และโค่นบัลลังก์ของอาณาจักรทั้งหลาย เรากำลังจะทำให้อำนาจของอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติพินาศ และเราจะคว่ำรถศึกและสารถีทั้งม้าและสารถีจะล้มลง พี่น้องของพวกเขาเองจะใช้ดาบฆ่าฟันพวกเขา" ๒๓ ในวันนั้น

* **๒๖** ฮีบรู 12:26

พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ "โอ เศรุบบาเบลผู้รับใช้ของเรา บุตรเชอัลทิเอลเอ๋ย เราจะเอาตัวเจ้า และทำให้เจ้าเป็นเช่นเดียวกับแหวนตรา เพราะเราได้เลือกเจ้าแล้ว"

เศคาริยาห์

เรียกให้กลับมาหาพระผู้เป็นเจ้า

๑ ในเดือนแปด ปีที่สองของดาริอัส* คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงเศคาริยาห์ผู้เผยคำ
กล่าวของพระเจ้า ซึ่งเป็นบุตรของเบเรคิยาห์ผู้เป็นบุตรของอิดโด ดังนี้ว่า ๒ พระผู้เป็นเจ้า
กริ้วบรรพบุรุษของพวกเจ้ามาก ๓ ฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศ
ดังนี้ จงกลับมาหาเรา พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ และเราจะกลับมาหาพวก
เจ้า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๔ อย่าเป็นอย่างบรรพบุรุษของพวกท่าน ซึ่ง
บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ารุ่นก่อนๆ ร้องบอกไว้ว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าว
ดังนี้ จงหันไปจากวิถีทางอันชั่วร้ายของพวกเจ้า และจากการกระทำอันชั่วร้าย แต่
พวกเขาไม่ฟังและไม่เอาใจใส่ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น ๕ บรรพบุรุษของ
พวกเจ้าอยู่ไหนล่ะ และบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ามีชีวิตยั่งยืนตลอดไปหรือ ๖ แต่
คำกล่าวของเราและกฎเกณฑ์ของเราซึ่งเราบัญชาแก่บรรดาผู้เผยคำกล่าวผู้รับใช้ของเรา
นั้น ได้เกิดขึ้นกับพวกเขาตามที่เรากล่าวแล้วมิใช่หรือ พวกเขาได้กลับใจและพูดว่า พระผู้
เป็นเจ้าจอมโยธาได้กระทำต่อพวกเราสมกับวิถีทางและความประพฤติของพวกเรา อย่าง
ที่พระองค์ประสงค์ต่อพวกเรา

ภาพนิมิตทหารม้า

๗ ในวันที่ยี่สิบสี่ เดือนสิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเชบัท ในปีที่สองของดาริอัส คำกล่าวของพระ
ผู้เป็นเจ้ามาถึงเศคาริยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ซึ่งเป็นบุตรของเบเรคิยาห์ผู้เป็นบุตร
ของอิดโด ดังนี้ว่า ๘ ดูเถิด ในเวลากลางคืน ข้าพเจ้าเห็นชายผู้หนึ่งขี่ม้าสีแดง ท่านยืนอยู่
ท่ามกลางต้นเมอร์เทิลในหุบเขา ข้างหลังชายผู้นั้นมีม้าสีแดง น้ำตาล และขาว ๙ ข้าพเจ้า
ถามว่า นายท่าน นี่คืออะไร ทูตสวรรค์ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าตอบว่า เราจะชี้ให้ท่าน
เห็นว่า นี่คืออะไร ๑๐ ดังนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นเมอร์เทิลตอบว่า เขาเหล่านี้คือ
ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งมาเพื่อตรวจตราทั่วแผ่นดินโลก ๑๑ และเขาทั้งหลายตอบทูต
สวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งยืนอยู่ท่ามกลางต้นเมอร์เทิลดังนี้ว่า พวกเราได้ตรวจตรา
ทั่วแผ่นดินโลกแล้ว และดูเถิด ทั่วโลกอยู่ในความสันติสุข ๑๒ ครั้นแล้ว ทูตสวรรค์ของพระ
ผู้เป็นเจ้าพูดว่า โอ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระองค์จะไม่มีเมตตาต่อเยรูซาเล็มและ
เมืองทั้งหลายในยูดาห์นานเพียงไร พระองค์โกรธเคืองพวกเขามาเป็นเวลา 70 ปีแล้ว†
๑๓ พระผู้เป็นเจ้าตอบด้วยคำพูดซึ่งกอปรด้วยความกรุณา และปลอบประโลมทูตสวรรค์
ที่พูดกับข้าพเจ้า ๑๔ ดังนั้นทูตสวรรค์ที่พูดอยู่กับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า พระผู้เป็นเจ้า
กล่าวว่า จงร้องบอกดังนี้ เราหวงแหนเยรูซาเล็มและศิโยนยิ่งนัก ๑๕ และเราเกรี้ยวโกรธ
บรรดาประชาชาติมากที่ไม่สะทกสะท้านอะไร แต่แรกเรากริ้วพวกเขาเพียงเล็กน้อย แต่
ประชาชาติกระทำต่อพวกเขาเกินความตั้งใจของเรา ๑๖ ฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้
เราจะกลับมายังเยรูซาเล็มพร้อมกับความเมตตา และตำหนักของเราจะถูกสร้างขึ้นใหม่
และเชือกที่ขึงจะเหยียดไปที่เยรูซาเล็ม พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น ๑๗ จงร้อง
บอกต่อไปอีกว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ เมืองทั้งหลายของเราจะเปี่ยมล้นด้วย
ความมั่งมี และพระผู้เป็นเจ้าจะปลอบประโลมศิโยนและเลือกเยรูซาเล็มอีก

---

* **๑๑** เดือนตุลาคม 520 ปีก่อน ค.ศ. ดาริอัสปกครองเปอร์เซียระหว่าง 522-486 ปีก่อน ค.ศ. † **๑๑๒** เยเรมีย์ 25:11; 29:10

ภาพนิมิตเขาสัตว์และช่างฝีมือ

๑๘ ดูเถิด ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้น และแลเห็นเขาสัตว์ 4 เขา ๑๙ ข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ซึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่า "นี่คืออะไร" ท่านตอบข้าพเจ้าว่า "เขาสัตว์เหล่านี้เป็นเขาสัตว์ที่ทำให้ยูดาห์ อิสราเอล และเยรูซาเล็มกระจัดกระจายไป" ๒๐ หลังจากนั้นพระผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้าเห็นช่างฝีมือ 4 คน ๒๑ ข้าพเจ้าถามว่า "คนเหล่านี้มาทำอะไร" พระองค์ตอบว่า "นี่คือเขาสัตว์ 4 เขาที่ทำให้ยูดาห์กระจัดกระจายไป และทำให้ไม่มีผู้ใดเงยศีรษะขึ้นได้ ช่างฝีมือเหล่านี้มาเพื่อทำให้พวกเขาหวาดกลัว เพื่อเหวี่ยงเขาสัตว์ของบรรดาประชาชาติลง ประชาชาติเหล่านี้ยกเขาสัตว์ของพวกเขาต่อต้านแผ่นดินของยูดาห์เพื่อให้กระจัดกระจายไป"

๒

ภาพนิมิตชายผู้หนึ่งกับเชือกที่ขึง

๑ ดูเถิด ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้น และแลเห็นชายผู้หนึ่งถือเชือกที่ขึงอยู่ในมือ ๒ และข้าพเจ้าถามว่า "ท่านกำลังจะไปไหน" ท่านตอบข้าพเจ้าว่า "จะไปวัดเยรูซาเล็มเพื่อดูว่า ขนาดกว้างและยาวเท่าไหร่" ๓ ดูเถิด ทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าก้าวเท้าออกมา และทูตสวรรค์อีกท่านก้าวเท้าออกมา ๔ และพูดกับท่านนั้นว่า "รีบวิ่งไปบอกชายหนุ่มคนนั้นดังนี้ว่า "เยรูซาเล็มจะเป็นเมืองที่ไม่มีกำแพงล้อม แม้ว่าจะมีประชาชนและสัตว์เลี้ยงจำนวนมากอาศัยอยู่ก็ตาม ๕ และเราจะเป็นกำแพงไฟให้กับเมืองโดยรอบ" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น "และเราจะเป็นบารมีในท่ามกลางเมือง" "

๖ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ "มาเถิด มาเถิด หนีไปจากแผ่นดินของทิศเหนือ เพราะเราได้ทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจายออกไปยังลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์

๗ โอ ศิโยน มาเถิด ธิดาที่อาศัยอยู่ในบาบิโลนจงหนีไป" ๘ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า "หลังจากที่เขาได้ให้เกียรติแก่พระองค์ พระองค์ได้ส่งเราไปต่อต้านบรรดาประชาชาติที่ได้ปล้นพวกเจ้า เพราะผู้ใดก็ตามที่แตะต้องพวกเจ้า เท่ากับเขาแตะต้องแก้วตาของพระองค์ ๙ เราจะยกมือของเราต่อต้านพวกเขาอย่างแน่นอน และบรรดาทาสรับใช้พวกเขาจะปล้นพวกเขาเอง แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ส่งเรามา ๑๐ โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องตะโกนและชื่นชมยินดี เพราะเรากำลังมา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้า พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๑๑ ประชาชาติจำนวนมากจะร่วมกับพระผู้เป็นเจ้าในวันนั้น และจะมาเป็นชนชาติของเรา เราจะอยู่ในท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ส่งเรามาให้เจ้า ๑๒ พระผู้เป็นเจ้าจะยึดครองยูดาห์เป็นมรดกส่วนหนึ่งของพระองค์ในแผ่นดินอันบริสุทธิ์ และจะเลือกเยรูซาเล็มอีก

๑๓ มนุษย์ทั้งหลายจงนิ่งเงียบ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์กระตุ้นพระองค์เองขึ้นจากที่อยู่อันบริสุทธิ์ของพระองค์"

๓

ภาพนิมิตโยชูวาหัวหน้ามหาปุโรหิต

๑ และพระองค์ให้ข้าพเจ้าเห็นโยชูวาหัวหน้ามหาปุโรหิต* ซึ่งยืนอยู่ที่เบื้องหน้าทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า และซาตานยืนที่เบื้องขวาเขาเพื่อจะกล่าวหาเขา ๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับซาตานว่า "พระผู้เป็นเจ้าห้ามเจ้า† โอ ซาตานเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ได้เลือกเยรูซาเล็มห้ามเจ้า นี่คือท่อนไม้ที่ลุกเป็นไฟและถูกดึงออกจากกองไฟมิใช่หรือ" ๓ โยชูวาสวมเสื้อผ้าสกปรกและกำลังยืนอยู่ที่เบื้องหน้าทูตสวรรค์ ๔ และทูตสวรรค์พูดกับบรรดาผู้ยืนอยู่ที่เบื้องหน้าท่านว่า "จงถอดเสื้อผ้าสกปรกของเขาออก" และท่านพูดกับเขาว่า "ดูเถิด เราได้เอา

---

* ๓๑ ฮักกัย 1:1 † ๓๒ ยูดา 1:9

บาปของเจ้าไปจากเจ้าแล้ว และเราจะให้เจ้าได้ใส่เสื้อผ้าอันบริสุทธิ์ ๕ และข้าพเจ้าพูดว่า
“ให้พวกเขาโพกศีรษะเขาด้วยผ้าที่สะอาดเถิด” ดังนั้น พวกเขาก็โพกศีรษะให้ และสวม
เสื้อผ้าให้เขา และทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็ยืนอยู่ที่นั่น
๖ แล้วทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าสั่งโยชูวาว่า ๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ “ถ้า
เจ้าจะดำเนินตามวิถีทางของเรา และทำตามคำสั่งของเรา เจ้าก็จะจัดการในเรื่องตำหนัก
ของเรา และดูแลลานตำหนักของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิเข้านอกออกในเช่นเดียวกับ
บรรดาผู้ที่ยืนอยู่ที่นี่ ๘ โอ โยชูวาหัวหน้ามหาปุโรหิตเอ๋ย ทั้งตัวเจ้าและบรรดาเพื่อนๆ ของ
เจ้าที่นั่งอยู่ตรงหน้าเจ้าจงฟังเถิด ด้วยว่า พวกเขาเป็นผู้ชายซึ่งเป็นสัญลักษณ์ ดูเถิด เราจะ
นำผู้รับใช้ของเรามาคืออังกูร‡ ๙ ดูเถิด บนหินทีเราได้ตั้งไว้ตรงหน้าโยชูวา มีตา 7 ตาบนหิน
1 ก้อน” พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ว่า “เราจะสลักคำจารึก และเราจะเอาบาป
ออกจากแผ่นดินนี้ภายในวันเดียว” ๑๐ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ว่า “ในวันนั้น
ทุกคนในพวกเจ้าจะเชิญเพื่อนบ้านของเขามาที่ใต้ร่มเถาองุ่นและใต้ร่มต้นมะเดื่อของเขา”

๔

ภาพนิมิตคันประทีปทองคำ

๑ ทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้ามาหาและปลุกให้ตื่น ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่ถูกปลุกให้
ตื่นจากที่ได้หลับสนิท ๒ ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “ท่านเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ดูเถิด
ข้าพเจ้าเห็นคันประทีปทองคำล้วนซึ่งมีภาชนะ 1 ใบบนยอด และมีดวงประทีป 7 ดวงบน
นั้น มีท่อ 7 ท่อโยงกับดวงประทีปแต่ละดวงที่อยู่บนยอด ๓ มีต้นมะกอก 2 ต้นอยู่ข้างๆ
ต้นหนึ่งอยู่ด้านขวาภาชนะ และอีกต้นอยู่ด้านซ้าย” ๔ และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ที่พูดกับ
ข้าพเจ้าว่า “นายท่าน นี่คืออะไร” ๕ แล้วทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าตอบว่า “ท่านไม่รู้หรือ
ว่า สิงเหล่านี้คืออะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบหรอก นายท่าน” ๖ ท่านจึงตอบ
ข้าพเจ้าว่า “พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเศรุบบาเบลดังนี้ว่า ‘ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพ หรือด้วยอา
นุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา’ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น
๗ โอ ภูเขาอันยิ่งใหญ่ เจ้าเป็นใคร เจ้าจะกลายเป็นพื้นดินราบที่ตรงหน้าเศรุบบาเบล แล
้วเขาจะวางศิลามุมเอกในขณะที่มีเสียงโห่ร้องว่า ‘พระคุณ พระคุณแด่ศิลา’ ”
๘ แล้วคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงข้าพเจ้าดังนี้ ๙ “เศรุบบาเบลได้วางฐานรากของ
พระวิหารนี้ และเขาจะเป็นผู้สร้างให้เสร็จ แล้วท่านจะรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ส่งเรา
มา ๑๐ ใครดูหมิ่นวันแห่งความคืบหน้าอันน้อยนิด เขาทั้งหลายจะชื่นชมยินดีและจะเห็นสาย
ดิ่งอยู่ในมือของเศรุบบาเบล ดวงประทีปทั้งเจ็ดนี้คือตาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมองเห็นได้ทั่
วทั้งโลก” ๑๑ ข้าพเจ้าพูดกับท่านว่า “ต้นมะกอก 2 ต้นนี้คืออะไร ต้นทีอยู่ด้านขวาและด้าน
ซ้ายของคันประทีป” ๑๒ ข้าพเจ้าตอบครั้งที่สองเป็นคำถามว่า “กิ่งของต้นมะกอก 2 กิ่งนี้
คืออะไร เป็นกิ่งที่ข้างท่อทองคำ 2 ท่อซึ่งมีน้ำมันทองไหลออกมา” ๑๓ ท่านตอบว่า “ท่าน
ไม่รู้หรือว่าท่อเหล่านี้คืออะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบหรอก นายท่าน” ๑๔ ท่าน
ตอบว่า “นี่คือคนทั้งสองที่ได้รับการเจิม เป็นผู้ที่ยืนข้างพระผู้เป็นเจ้าของทั่วแหล่งหล้า”

๕

ภาพนิมิตหนังสือม้วนเหาะ

๑ ดูเถิด ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีก และแลเห็นหนังสือม้วนเหาะได้ ๒ ท่านถามข้าพเจ้าว่า
“ท่านเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นหนังสือม้วนเหาะ มีความยาว 20 ศอก และ
กว้าง 10 ศอก” ๓ ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “นี่คือคำสาปแช่งที่ออกไปทั่วแผ่นดินโลก เพราะ

‡ ๓๑๘ คือพระเมสสิยาห์ซึ่งพระเจ้าได้สัญญาไว้กับดาวิด ฉบับ 2 ซามูเอล 7:12,13; อิสยาห์ 4:2; 11:1; เยเรมีย์ 23:5; 33:15; เศคาริยาห์ 6:12

ทุกคนที่ลักขโมยจะถูกกำจัดให้สิ้นไป ตามที่เขียนไว้บนด้านหนึ่ง และทุกคนที่ให้คำสาบานเท็จจะถูกกำจัดให้สิ้นไป ตามที่เขียนไว้อีกด้านหนึ่ง๑ ๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ว่า "เราจะส่งหนังสือม้วนออกไป และมันจะเข้าไปในบ้านของผู้ลักขโมยและของผู้ที่ให้คำสาบานเท็จด้วยนามของเรา และมันจะอยู่ในบ้านของเขา และทำลายบ้านนั้นเสียทั้งที่เป็นไม้และหิน"

ภาพนิมิตหญิงผู้หนึ่งในตะกร้า

๕ แล้วทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าก็ก้าวออกมา และพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงเงยหน้าและดูว่าสิ่งที่กำลังจะออกไปนั่นคืออะไร" ๖ ข้าพเจ้าถามว่า "นั่นคืออะไร" ท่านตอบว่า "นี่คือตะกร้าที่กำลังจะออกไป" ท่านพูดว่า "นี่คือบาปของพวกเขาทั่วแหล่งหล้า" ๗ ดูเถิด ฝาตะกั่วเปิดออก และมีหญิงผู้หนึ่งนั่งอยู่ในตะกร้า ๘ และท่านพูดว่า "นี่คือความชั่วร้าย" และท่านกดนางกลับเข้าไปในตะกร้า และกดฝาตะกั่วปิดปากตะกร้า

๙ ดูเถิด แล้วข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้น และแลเห็นผู้หญิง 2 คนก้าวออกมา ลมพัดปีกของนางทั้งสอง ซึ่งเหมือนปีกนกกระสา และนางยกตะกร้าขึ้นระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ ๑๐ และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าว่า "นางจะเอาตะกร้าไปไหน" ๑๑ ท่านตอบว่า "ไปยังแผ่นดินของชินาร์* เพื่อสร้างบ้านให้ตะกร้า เมื่อสร้างเสร็จ นางทั้งสองจะวางตะกร้าไว้ในที่ของมัน"

๖

ภาพนิมิตรถศึก *4* คัน

๑ ดูเถิด ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีก และแลเห็นรถศึก 4 คันออกมาระหว่างภูเขาทองสัมฤทธิ์ 2 ลูก ๒ รถศึกแต่ละคันมีม้าหลายตัว คันแรกมีม้าสีแดง คันที่สองมีม้าสีดำ ๓ คันที่สามมีม้าสีขาว คันที่สีมีม้าด่างสีเทา ม้าทุกตัวแข็งแรง ๔ แล้วข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าว่า "นี่คืออะไร นายท่าน" ๕ ทูตสวรรค์ตอบข้าพเจ้าว่า "หลังจากที่พวกเขายืน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกแล้ว ก็จะออกไปยังลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ ๖ รถศึกที่มีม้าสีดำไปทางทิศเหนือของแผ่นดิน ม้าสีขาวก็ตามไป และม้าด่างสีเทาไปทางทิศใต้ของแผ่นดิน" ๗ เมื่อพวกม้าตัวที่แข็งแรงออกมา มันร้อนใจที่จะไปตรวจตราแผ่นดินโลก ท่านพูดว่า "จงออกไปตรวจตราแผ่นดินโลก" ม้าเหล่านั้นก็ออกไปตรวจตราแผ่นดินโลก ๘ แล้วท่านร้องบอกข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด พวกตัวที่ไปทางทิศเหนือของแผ่นดินทำให้วิญญาณของเราสงบลงในแผ่นดินทางทิศเหนือ"

มงกุฎและพระวิหาร

๙ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงข้าพเจ้าดังนี้ ๑๐ "จงนำเฮลดัย โทบียาห์ และเยดายาห์ออกจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน พวกเขาได้มาถึงแล้ว และในวันเดียวกันก็จงไปบ้านของโยสิยาห์บุตรของเศฟันยาห์ ๑๑ จงเอาเงินและทองคำจากพวกเขา แล้วเอาไปทำเป็นมงกุฎ และสวมบนศีรษะโยชูวาหัวหน้ามหาปุโรหิต ซึ่งเป็นบุตรของเยโฮซาดัก ๑๒ และบอกเขาดังนี้ว่า "พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า นี่คือบุรุษที่ชื่ออังกูร เขาจะแตกหน่อออกไปจากที่ของเขา และเขาจะสร้างพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ๑๓ เขานั่นแหละที่จะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า และจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ จะนั่งปกครองบนบัลลังก์ของเขา และจะเป็นปุโรหิตบนบัลลังก์ของเขา การปฏิบัติงานของเขาทั้งสองจะประสานกลมกลืนกันด้วยความสันติสุข" ๑๔ มงกุฎจะอยู่ในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นการเตือนให้ระลึกถึงเฮลดัย โทบียาห์ เยดายาห์ และเฮนบุตรของเศฟันยาห์

---

* **๕๑๑๑** คือบาบิโลน

๑๕ และบรรดาผู้ที่อยู่แดนไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า และท่านจะทราบว่า พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน และสิ่งดังกล่าวจะเกิดขึ้น ถ้าท่านจะเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างจริงจัง

๗

การร้องขอความเป็นธรรมและเมตตา

๑ ในปีที่สี่ของกษัตริย์ดาริอัส คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงเศคาริยาห์ ในวันที่สี
เดือนเก้าซึ่งเป็นเดือนคิสเลฟ* ๒ ประชาชนของเบธเอลได้ส่งชาเรเซอร์ เรเกมเมเลค และ
พรรคพวกของพวกเขา เพื่อไปถามพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงใจ ๓ โดยถามบรรดาปุโรหิตของ
พระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา และพูดกับบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า
ข้าพเจ้าควรจะร้องไห้และอดอาหารในเดือนห้า อย่างที่ข้าพเจ้าทำมาเป็นเวลาหลายปี
หรือไม่
๔ และคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาก็มาถึงข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๕ จงบอกประชาชน
ของแผ่นดินทุกคนและบรรดาปุโรหิตว่า เวลาพวกเจ้าอดอาหารและครวญคร่ำร่ำไห้ใน
เดือนห้าและเดือนเจ็ด ในช่วงเวลา 70 ปีที่ผ่านมานั้น เจ้าอดอาหารเพื่อเราหรือ ๖ และเวลา
พวกเจ้ารับประทานและดื่ม พวกเจ้ารับประทานและดื่มเพื่อพวกเจ้าเองมิใช่หรือ ๗ พระ
ผู้เป็นเจ้าประกาศผ่านบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ารุ่นก่อนๆ เป็นคำกล่าวเหล่านี้มิใช่
หรือ เมื่อเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ รอบข้างมีผู้คนอาศัยอยู่และเจริญรุ่งเรือง รวมทั้งเนเกบ
และเนินเขาเชเฟลาห์ด้วย
๘ และคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าก็มาถึงเศคาริยาห์ว่า ๙ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าว
ดังนี้ จงปกครองด้วยความเป็นธรรมอย่างแท้จริง แสดงความเมตตาและความสงสารต่อ
กันและกัน ๑๐ อย่ากดขี่ข่มเหงหญิงม่ายหรือเด็กกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือผู้ยากไร้ และ
อย่าคิดร้ายในใจต่อกัน ๑๑ แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะใส่ใจ และยังหัวรั้นหันหลัง และทำหู
ทวนลมไม่ฟัง ๑๒ พวกเขาทำจิตใจแข็งกระด้างดั่งหินเหล็กไฟ ไม่ฟังกฎบัญญัติและคำกล่าว
ที่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ส่งมาให้โดยพระวิญญาณผ่านบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระ
เจ้ารุ่นก่อนๆ ฉะนั้นความกริ้วอันร้อนแรงจึงมาจากพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ๑๓ เวลาเรา
ร้องบอก พวกเขาก็ไม่ฟัง ดังนั้นเวลาพวกเขาร้องบอก เราก็จะไม่ฟัง พระผู้เป็นเจ้าจอม
โยธากล่าวดังนั้น ๑๔ เราทำให้พวกเขากระจัดกระจายกันไปด้วยพายุหมุนในท่ามกลาง
ประชาชาติทั้งปวงที่พวกเขาไม่เคยรู้จัก แผ่นดินถูกทิ้งร้างไว้เบื้องหลัง จึงไม่มีใครไปมาหาสู่
กันได้ พวกเขาทำให้แผ่นดินอันน่าอยู่กลายเป็นทีรกร้าง

๘

ความสงบสุขและความรุ่งเรืองของศิโยน

๑ และคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาก็มาถึงข้าพเจ้าว่า ๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
กล่าวดังนี้ เราหวงแหนศิโยนยิ่งนัก และเราหวงแหนศิโยนด้วยความกริ้วอย่างที่สุด
๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ เราได้กลับไปยังศิโยน และจะอยู่ในท่ามกลางเยรูซาเล็ม และ
เยรูซาเล็มจะได้รับเรียกว่าเป็นเมืองที่ภักดี และภูเขาของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะได้รับ
เรียกว่า ภูเขาอันบริสุทธิ์ ๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ บรรดาชายหญิงสูงอายุจะ
นั่งที่ถนนของเยรูซาเล็ม แต่ละคนถือไม้เท้าเพราะมีอายุมาก ๕ และตามถนนในเมืองจะเต็ม
ไปด้วยเด็กๆ ทั้งชายและหญิงกำลังเล่นกัน ๖ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ ถ้าเป็น
สิ่งวิเศษในสายตาของประชาชนเหล่านี้ที่มีชีวิตเหลืออยู่ในสมัยก่อน แล้วจะเป็นสิ่งวิเศษ

* **๗๑** เดือนพฤศจิกายน 518 ปีก่อน ค.ศ.

ในสายตาของเราด้วยหรือ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น ๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ ดูเถิด เราจะช่วยชนชาติของเราให้รอดจากแผ่นดินทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ๘ และเราจะนำพวกเขามาอาศัยอยู่ในท่ามกลางเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ในความสัตย์จริงและความชอบธรรม

๙ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ บัดนี้พวกเจ้าที่ได้ยินจากปากของบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าในวันที่วางฐานรากของพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พวกเจ้าจงเข้มแข็งเอาไว้เพื่อจะได้สร้างพระวิหาร ๑๐ ก่อนหน้านั้น ไม่มีค่าแรงสำหรับมนุษย์หรือสัตว์ และผู้ที่เข้านอกออกในก็ไม่มีความปลอดภัยจากศัตรู เพราะเราได้ทำให้มนุษย์ทุกคนต่อต้านเพื่อนบ้านของตน ๑๑ แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อชนชาตินี้ซึ่งมีชีวิตเหลืออยู่เหมือนในสมัยก่อน พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนั้น ๑๒ ด้วยว่า จะมีการหว่านความสันติสุข เถาองุ่นจะออกผล พื้นดินจะให้พืชผล และฟ้าสวรรค์จะประพรมน้ำค้าง และเราจะทำให้ชนชาตินี้ซึ่งมีชีวิตเหลืออยู่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ ๑๓ และตามที่พวกเจ้าเป็นที่แช่งสาปในบรรดาประชาชาติฉันใด โอ พงศ์พันธุ์ยูดาห์และพงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เราจะช่วยพวกเจ้าให้รอดฉันนั้น และพวกเจ้าจะเป็นพระพร อย่ากลัวเลย แต่พวกเจ้าจงเข้มแข็งเอาไว้

๑๔ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ ตามที่เราเจตนานำความทุกข์ร้อนมายังพวกเจ้าเมื่อบรรพบุรุษของเจ้ายั่วโทษะเราให้เรากริ้ว และเราไม่เปลี่ยนใจฉันใด พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า ๑๕ เราได้เจตนาในสมัยนี้อีก ที่จะกระทำดีต่อเยรูซาเล็มและต่อพงศ์พันธุ์ยูดาห์ฉันนั้น อย่ากลัวเลย ๑๖ พวกเจ้าจงปฏิบัติสิ่งเหล่านี้คือ พูดความจริงต่อกันและกัน จงตัดสินความที่ประตูเมืองด้วยความจริงและความสงบสุข ๑๗ อย่าคิดร้ายในใจต่อกัน และอย่ารักการให้คำสาบานเท็จ เพราะเราเกลียดชังสิ่งเหล่านี้ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๑๘ และคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธามาถึงข้าพเจ้าอีก ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ การอดอาหารของเดือนสี่ เดือนห้า เดือนเจ็ด และเดือนสิบ จะเป็นโอกาสของความรื่นเริงใจและน่ายินดี และงานฉลองของความสุขสำหรับยูดาห์ ฉะนั้นจงรักความจริงและความสงบสุข

๒๐ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ บรรดาชนชาติและบรรดาผู้อยู่อาศัยของเมืองทั้งหลายจะมา ๒๑ บรรดาผู้อยู่อาศัยของเมืองหนึ่งจะไปยังอีกเมืองหนึ่งและพูดว่า เราไปถามพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงใจกันเดี๋ยวนี้ และไปแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากันเถิด เราเองก็กำลังไป ๒๒ บรรดาชนชาติจำนวนมากและบรรดาประชาชาติที่เป็นมหาอำนาจจะมาแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาในเยรูซาเล็ม และเพื่อถามพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงใจ

๒๓ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ ในสมัยนั้น ผู้ชาย 10 คนจากทุกภาษาและบรรดาประชาชาติจะคว้าเสื้อคลุมของชาวยิว 1 คน และจะพูดดังนี้ว่า ให้พวกเราไปกับพวกท่านเถิด เพราะพวกเราได้ยินมาว่า พระเจ้าสถิตกับพวกท่าน

๙

การตัดสินโทษศัตรูของอิสราเอล

๑ คำพยากรณ์แห่งคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าต่อต้านแผ่นดินฮัดราค
และเมืองดามัสกัสจะหนีไม่พ้น
เพราะสายตาของมนุษย์ทั้งปวงรวมถึงทุกเผ่าของอิสราเอล
จับอยู่ที่พระผู้เป็นเจ้า
๒ ฮามัทซึ่งเป็นเขตกั้นของแผ่นดิน
ไทระและไซดอนก็เช่นกัน แม้ว่าพวกเขาจะเรืองปัญญานัก
๓ ไทระได้สร้างป้อมปราการอันแข็งแกร่งให้แก่ตนเอง

และมีเงินเป็นกองพะเนินอย่างกองฝุ่น
และมีทองคำอย่างผงคลีดินบนถนน
๔ แต่ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าจะริบทุกสิ่งที่เป็นของเมืองจนเกลี้ยง
และทำลายอำนาจบนท้องทะเลของเมือง
และเมืองนั้นจะถูกไฟเผาผลาญ
๕ เมืองอัชเคโลนจะแลเห็นและตกใจกลัว
กาซาด้วยที่จะบิดตัวด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส
เอโครนด้วย เพราะความหวังจะสับสน
กษัตริย์จะสิ้นชีพไปจากกาซา
และอัชเคโลนจะถูกทิ้งให้ร้าง
๖ ชนชาติประสมจะอาศัยอยู่ในอัชโดด
และเราจะกำจัดความหยิ่งยโสของฟีลิสเตียให้หมดสิ้นไป
๗ เราจะเอาเลือดออกจากปากของพวกเขา
และเอาอาหารต้องห้ามที่ติดอยู่ตามฟันของเขาออก
ส่วนคนที่เหลืออยู่จะเป็นของพระเจ้าของพวกเรา
ซึ่งจะเป็นบรรดาผู้นำในยูดาห์
และเอโครนจะเป็นเหมือนชาวเยบุส
๘ แต่เราจะตั้งค่ายที่ตำหนักของเราเช่นผู้ดูแลรักษา
เพื่อไม่ให้ผู้ใดย่ำเข้าย่ำออก
ไม่ให้ผู้กดขี่ข่มเหงย่ำยีพวกเขาอีก
เพราะเราเฝ้าดูด้วยนัยน์ตาของเราเอง

กษัตริย์แห่งศิโยนกำลังมา

๙ โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงชื่นชมยินดี
โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงร้องตะโกน
ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา
ท่านมีความชอบธรรมและความรอดพ้น
เป็นผู้ที่อ่อนโยน ขี่ลามา
บนลูกลา ลาหนุ่ม*
๑๐ เราจะตัดกำลังรถศึกไปจากเอฟราอิม
และตัดม้าศึกไปเสียจากเยรูซาเล็ม
และคันธนูศึกจะถูกหัก
และท่านจะกล่าวถึงความสงบสุขแก่บรรดาประชาชาติ
ท่านจะปกครองจากทะเลแห่งหนึ่งจรดทะเลอีกแห่งหนึ่ง
และจากแม่น้ำจนถึงสุดมุมโลก
๑๑ เจ้าก็เช่นกัน เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราที่มีกับเจ้า
เราจะปลดปล่อยบรรดานักโทษของเจ้าให้เป็นอิสระจากหลุมลึกที่ปราศจากน้ำ
๑๒ โอ บรรดานักโทษแห่งความหวังเอ๋ย จงกลับไปยังป้อมปราการ
วันนี้เราประกาศว่า เราจะให้คืนแก่เจ้าเป็นสองเท่า
๑๓ เพราะเราได้ง้างยูดาห์ดังคันธนูของเรา
เราได้ทำเอฟราอิมให้เป็นลูกธนู
โอ ศิโยนเอ๋ย เราจะกระตุ้นบรรดาบุตรของเจ้า
เพื่อต่อต้านบรรดาบุตรของกรีก
และทำให้เจ้าเป็นดั่งดาบของนักรบ

---

* **๙๙** มัทธิว 21:5; ยอห์น 12:15

พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดพ้น

๑๔ แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะปรากฏแก่พวกเขา
และลูกธนูของพระองค์จะแล่นไปอย่างสายฟ้าแลบ
พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะเป่าแตรงอน
และจะเดินก้าวไปในพายุหมุนของทิศใต้
๑๕ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะปกป้องพวกเขา
และพวกเขาจะห้ำหั่นและเหยียบย่ำก้อนหินสลิง
พวกเขาจะดื่มและคำรามราวกับเมาเหล้าองุ่น
พวกเขาจะเต็มปริ่มเหมือนอ่าง
ที่ใช้ประพรมมุมแท่นบูชา
๑๖ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขาจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้น
เป็นฝูงแกะของชนชาติของพระองค์
พวกเขาจะสุกสว่างในแผ่นดินของพระองค์
เหมือนเพชรพลอยฝังมงกุฎ
๑๗ ความดีและความงามจะยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้
เมล็ดพืชจะทำให้บรรดาชายหนุ่มเติบโต
และเหล้าองุ่นใหม่ทำให้บรรดาหญิงสาวบานสะพรั่ง

๑๐

ฟื้นฟูยูดาห์และอิสราเอล

๑ ขอฝนจากพระผู้เป็นเจ้า
ในฤดูใบไม้ผลิ
พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้บันดาลพายุเมฆ
และพระองค์จะให้สายฝนหลั่งลงมาเพื่อพวกเขา
และให้เกิดพืชในไร่นาแก่ทุกคน
๒ บรรดารูปเคารพประจำครัวเรือนให้คำแนะนำไร้สาระ
บรรดาผู้ทำนายอนาคตเห็นภาพนิมิตอันลวงหลอก
พวกเขาแก้ฝันอย่างผิดๆ
และไม่สามารถปลอบใจได้จริง
ฉะนั้นประชาชนจึงระหกระเหินเหมือนแกะ
พวกเขารับความทุกข์ทรมานเนื่องจากไม่มีผู้ดูแลฝูง

๓ ความกริ้วของเราพลุ่งขึ้นต่อบรรดาผู้ดูแลฝูง
และเราจะลงโทษบรรดาผู้นำ
เพราะพระผู้เป็นเจ้าห่วงใยฝูงแกะของพระองค์ คือพงศ์พันธุ์ของยูดาห์
และจะทำให้พวกเขาเป็นเหมือนม้าที่ภาคภูมิในสงคราม
๔ หินมุมเอกจะมาจากยูดาห์
หมุดยึดกระโจมจะมาจากเขา
คันธนูจะมาจากเขา
ผู้ปกครองจะมาจากเขา มาด้วยกันทั้งหมด
๕ พวกเขาจะเป็นดั่งนักรบผู้เก่งกล้าในสงคราม
เหยียบย่ำข้าศึกในโคลนที่ถนน
พวกเขาจะสู้รบเพราะพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพวกเขา

และพวกเขาจะทำให้บรรดาทหารม้าอับอาย

๖ เราจะทำให้พงศ์พันธุ์ของยูดาห์มีพละกำลัง
และเราจะช่วยพงศ์พันธุ์ของโยเซฟให้รอดพ้น
เราจะนำพวกเขากลับมา
เพราะเราสงสารพวกเขา
และพวกเขาจะเป็นราวกับว่า
เราไม่เคยทอดทิ้ง
เพราะเราเป็นพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา
และเราจะตอบพวกเขา
๗ แล้วเอฟราอิมจะเป็นเหมือนนักรบผู้เก่งกล้า
และใจของพวกเขาจะยินดีเหมือนได้รับเหล้าองุ่น
บรรดาลูกๆ ของพวกเขาจะแลเห็นและยินดี
ใจของพวกเขาจะชื่นชมยินดีในพระผู้เป็นเจ้า
๘ เราจะส่งสัญญาณให้พวกเขามารวมกัน
เพราะเราจะไถ่พวกเขา
และพวกเขาจะมีจำนวนมากเท่ากับที่เคยมีมาก่อน
๙ แม้ว่าเราให้พวกเขากระจัดกระจายไปในท่ามกลางบรรดาชนชาติ
ซึ่งอยู่ไกลแสนไกล แต่พวกเขาก็จะยังจำเราได้
ทั้งตัวเขาและบรรดาลูกๆ จะคงชีวิตอยู่ได้
และพวกเขาจะกลับมา
๑๐ เราจะนำพวกเขากลับมาจากแผ่นดินอียิปต์
และรวบรวมพวกเขาจากอัสซีเรีย
และเราจะนำพวกเขาไปยังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอน
จนไม่มีที่พอสำหรับพวกเขา
๑๑ เขาจะเดินผ่านทะเลแห่งความลำบาก
คลื่นทะเลจะถูกทำให้สงบนิ่ง
และแม่น้ำไนล์ซึ่งลึกจะแห้งเหือดลง
ความยโสของอัสซีเรียจะถูกทำให้ถ่อมลง
และคทาของอียิปต์จะล่วงลับไป
๑๒ เราจะทำให้พวกเขาเข้มแข็งในพระผู้เป็นเจ้า
และพวกเขาจะเดินในพระนามของพระองค์
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

๑๑

ฝูงแกะถูกกำหนดให้ถูกเชือด

๑ โอ เลบานอนเอ๋ย จงเปิดประตูของเจ้า
ให้ไฟลุกผลาญดงซีดาร์ของเจ้า
๒ โอ ต้นสนเอ๋ย จงร้องไห้ฟูมฟายเถิด เพราะต้นซีดาร์โค่นลงแล้ว
ต้นไม้ซึ่งสูงตระหง่านถูกทำลาย
ต้นโอ๊กของบาชานเอ๋ย จงร้องไห้ฟูมฟายเถิด
เพราะป่าไม้ทึบถูกตัดลงแล้ว
๓ มีเสียงร้องไห้ฟูมฟายของบรรดาผู้ดูแลฝูงแกะ
เพราะความมั่งคั่งของพวกเขาถูกทำลาย
มีเสียงคำรามของบรรดาสิงโต
เพราะป่าไม้ของจอร์แดนเสียหาย

๔ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ จงดูแลฝูงแกะซึ่งกำหนดให้ถูกประหาร
๕ บรรดาผู้ซื้อประหารพวกเขา แต่ก็ไม่ถูกลงโทษ พวกที่ขายพวกเขาพูดว่า สรรเสริญพระ
ผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ามั่งมีแล้ว และบรรดาผู้ดูแลฝูงไร้ความเมตตาต่อพวกเขา ๖ เพราะเรา
จะไม่มีความเมตตาต่อผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินนี้ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ดูเถิด เราจะ
ทำให้พวกเขาตกอยู่ในมือของเพื่อนบ้านของเขา และแต่ละคนอยู่ในมือของกษัตริย์ของเขา
และพวกเขาจะกดขี่ข่มเหงแผ่นดิน และเราจะไม่ช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของคนเหล่านั้น
แม้แต่คนเดียว
๗ ดังนั้น ข้าพเจ้ากลายเป็นผู้ดูแลฝูงแกะซึ่งกำหนดให้ถูกประหารโดยบรรดาพ่อค้าแกะ
และข้าพเจ้าเอาไม้เท้า 2 อันมา ข้าพเจ้าตั้งชื่อไม้เท้าอันหนึ่งว่า ชื่นชอบ และอีกอันหนึ่งชื่อ
ว่า สหภาพ แล้วข้าพเจ้าก็ดูแลฝูงแกะ ๘ ข้าพเจ้ากำจัดผู้ดูแลฝูง 3 คนในเดือนเดียว ฝูง
แกะเกลียดข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเหนื่อยหน่ายพวกเขา ๙ ข้าพเจ้าจึงพูดดังนี้ว่า ข้าพเจ้าจะ
ไม่เป็นผู้ดูแลฝูงของพวกท่าน อะไรจะตายก็ปล่อยให้ตายไป อะไรจะถูกทำให้พินาศก็ปล่อย
ให้พินาศไป และปล่อยให้พวกที่เหลืออยู่กินเลือดกินเนื้อกันเอง ๑๐ ข้าพเจ้าหักไม้เท้าที่ชื่อ
ชื่นชอบ และพันธสัญญาที่ข้าพเจ้าได้ทำไว้กับประชาชนทั้งปวงกลายเป็นโมฆะ ๑๑ ดังนั้นมัน
ก็กลายเป็นโมฆะไปในวันนั้น และบรรดาผู้รับทุกข์ของฝูงที่กำลังเฝ้ามองข้าพเจ้าทราบว่า
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านข้าพเจ้า ๑๒ ข้าพเจ้าบอกพวกเขาดังนี้ว่า หากว่าเป็นสิ่งดีในสายตา
พวกท่าน ก็จ่ายค่าแรงให้แก่ข้าพเจ้า แต่ถ้าไม่เห็นด้วย ท่านก็เก็บค่าแรงไว้เอง พวกเขา
จ่ายเงิน 30 เหรียญให้แก่ข้าพเจ้า ๑๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า โยนให้แก่ช่าง
ปั้นหม้อ มันเป็นราคาสูงส่งซึ่งเราถูกตั้งราคาโดยพวกเขา ข้าพเจ้าจึงเอาเงิน 30 เหรียญไป
โยนไว้ในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้แก่ช่างปั้นหม้อ* ๑๔ และข้าพเจ้าหักไม้เท้าอัน
ที่สองที่ชื่อ สหภาพ ทำให้ความเป็นพี่น้องระหว่างยูดาห์และอิสราเอลเป็นโมฆะ
๑๕ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงเอาภาชนะชิ้นหนึ่งซึ่งผู้ดูแลฝูงที่ไร้ค่า
ใช้ ๑๖ ดูเถิด เรากำลังกำหนดผู้ดูแลฝูงผู้หนึ่งในแผ่นดิน ซึ่งไม่ห่วงใยบรรดาผู้ที่ถูกทำให้
พินาศ หรือตามหาบรรดาผู้อ่อนวัย หรือรักษาคนง่อยเปลี้ย หรือเลี้ยงดูผู้มีสุขภาพดี แต่กิน
เลือดเนื้อแกะตัวอ้วนพี และฉีกกีบเท้าแกะด้วย
๑๗ วิบัติเกิดแก่ผู้ดูแลฝูงแกะที่ไร้ค่า
ซึ่งได้ทอดทิ้งฝูงแกะ
ขอให้ดาบฟันแขนของเขา
และฟันตาขวาของเขา
ให้แขนของเขาลีบ
ให้ตาขวาของเขามืดบอด

๑๒

พระผู้เป็นเจ้าจะให้ความรอดพ้น

๑ คำพยากรณ์แห่งคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับอิสราเอล พระผู้เป็นเจ้าผู้สร้างฟ้า
สวรรค์ให้แผ่กว้างออกไป และวางฐานรากของแผ่นดินโลก และสร้างจิตวิญญาณให้อยู่
ในร่างของมนุษย์ ประกาศดังนี้ ๒ ดูเถิด เรากำลังจะทำเยรูซาเล็มให้เป็นถ้วยมึนเมาแก่
ประชาชนที่อยู่โดยรอบ การที่เยรูซาเล็มถูกล้อมทำให้ยูดาห์ถูกกระทำเช่นเดียวกัน ๓ ในวัน
นั้น เราจะทำให้เยรูซาเล็มเป็นหินหนักก้อนหนึ่งสำหรับชนชาติทั้งปวง ทุกคนที่ยกหินก็จะ
เจ็บตัวอย่างแน่นอน และประชาชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะร่วมกันต่อต้านเมือง ๔ ใน
วันนั้น เราจะทำให้ม้าทุกตัวตื่นตระหนก และคนขี่จะบ้าระห่ำ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้

* **๑๑๑๓** มัทธิว 27:9,10

เราจะจับตาเฝ้าดูพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ แต่เราจะทำให้ม้าทั้งปวงของทุกชนชาติตาบอด ๕ แล้วบรรดาผู้นำของยูดาห์จะคิดในใจว่า ผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็มเข้มแข็งได้ก็เพราะพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาเป็นพระเจ้าของพวกเขา

๖ ในวันนั้น เราจะทำให้บรรดาผู้นำของยูดาห์เป็นเหมือนหม้อที่ร้อนดั่งเพลิงในกองถ่าน เหมือนคบไฟลุกฟางข้าว และเขาจะปราบประชาชนทั้งปวงที่อยู่รอบด้านทั้งซ้ายและขวา ขณะที่เยรูซาเล็มจะมีผู้อยู่อาศัยในที่ของตนอย่างมั่นคง

๗ พระผู้เป็นเจ้าจะให้ยูดาห์ได้รับความรอดพ้นก่อนผู้อื่น เพื่อเกียรติของพงศ์พันธุ์ดาวิด และของผู้อยู่อาศัยในเยรูซาเล็มจะไม่ล้ำหน้ายูดาห์ ๘ ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะปกป้องผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม เพื่อบรรดาผู้อ่อนแอที่สุดในหมู่พวกเขาจะเป็นเหมือนดาวิด และพงศ์พันธุ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนกับพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าที่นำหน้าพวกเขาไป ๙ และในวันนั้น เราพร้อมที่จะทำลายประชาชาติทั้งปวงที่มาต่อต้านเยรูซาเล็ม

องค์ผู้ที่พวกเขาได้แทง

๑๐ และเราจะหลั่งวิญญาณแห่งพระคุณและคำขอร้องสู่พงศ์พันธุ์ของดาวิดและสู่บรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม พวกเขาจะมองดูองค์ผู้ที่พวกเขาได้แทง* พวกเขาจะครวญคร่ำร่ำไห้ถึงพระองค์ ราวกับผู้ที่ครวญคร่ำร่ำไห้ถึงบุตรคนเดียวของตน และร้องไห้อย่างขมขื่นถึงพระองค์ อย่างผู้ที่ร้องไห้ถึงบุตรหัวปี ๑๑ ในวันนั้น การครวญคร่ำร่ำไห้ในเยรูซาเล็มจะหนักเท่ากับการครวญคร่ำร่ำไห้แก่ฮาดัดริมโมนบนที่ราบเมกิดโด ๑๒ แผ่นดินจะครวญคร่ำร่ำไห้ แต่ละครอบครัวตามลำพัง ครอบครัวของพงศ์พันธุ์ของดาวิดตามลำพัง และบรรดาภรรยาของพวกเขาตามลำพัง ครอบครัวของพงศ์พันธุ์ของนาธาน†ตามลำพัง และบรรดาภรรยาของพวกเขาตามลำพัง ๑๓ ครอบครัวของพงศ์พันธุ์ของเลวีตามลำพัง และบรรดาภรรยาของพวกเขาตามลำพัง ครอบครัวของชาวชิเมอี‡ตามลำพัง และบรรดาภรรยาของพวกเขาตามลำพัง ๑๔ และครอบครัวทั้งปวงที่เหลือ ต่างก็ครวญคร่ำร่ำไห้ตามลำพัง และบรรดาภรรยาของพวกเขาตามลำพัง

๑๓

๑ ในวันนั้น จะมีน้ำพุแห่งหนึ่งพวยพุ่งให้แก่พงศ์พันธุ์ของดาวิดและบรรดาผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม เพื่อชำระบาปและมลทินจากพวกเขา

กำจัดรูปเคารพ

๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาประกาศดังนี้ ในวันนั้น เราจะกำจัดชื่อของรูปเคารพไปจากแผ่นดิน จะได้ไม่เป็นที่จดจำอีกต่อไป และเราจะกำจัดบรรดาผู้เผยคำกล่าวและวิญญาณซึ่งมีมลทินไปจากแผ่นดิน ๓ และถ้าผู้ใดเผยความอีก บิดาและมารดาผู้ให้กำเนิดแก่เขาจะพูดกับเขาดังนี้ว่า เจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าพูดเท็จในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า และบิดามารดาผู้ให้กำเนิดแก่เขาก็จะแทงเขาเมื่อเขาเผยคำกล่าว

๔ ในวันนั้น ผู้เผยคำกล่าวทุกคนจะอับอายเรื่องภาพนิมิตที่เขาเผย จะไม่มีใครสวมเสื้อคลุมขนสัตว์เพื่อจะหลอกลวงคน ๕ แต่เขาจะพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ข้าพเจ้าทำสวนทำไร่ ชายคนหนึ่งขายข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งยังเยาว์ ๖ และถ้ามีใครถามเขาว่า บาดแผลเหล่านี้บนหลังของท่านเป็นอะไร เขาจะตอบว่า ข้าพเจ้าได้รับบาดแผลที่บ้านเพื่อนๆ ของข้าพเจ้า

ผู้ดูแลฝูงแกะถูกกำจัด

---

* **๑๒๑๐** ยอห์น 19:37; วิวรณ์ 1:7 † **๑๒๑๒** 2 ซามูเอล 5:14 ‡ **๑๒๑๓** กันดารวิถี 3:17-20

๗ โอ ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นและต่อต้านผู้ดูแลฝูงแกะของเรา
ต่อต้านชายผู้ยืนอยู่ใกล้ตัวเรา□
พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
□จงฟาดฟันผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ
และบรรดาแกะจะกระจัดกระจายไป*
เราจะหันมือของเราต่อต้านเด็กๆ□
๘ พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้
□ทั่วทั้งแผ่นดิน
สองในสามจะถูกฟาดฟันและสิ้นชีวิต
หนึ่งในสามจะมีชีวิตอยู่
๙ และเราจะโยนหนึ่งในสามที่เหลือนี้ลงในกองไฟ
และจะหลอมพวกเขาเหมือนคนหลอมเงิน
และทดสอบพวกเขาเหมือนทดสอบทองคำ
พวกเขาจะเรียกนามของเรา
และเราจะตอบพวกเขา
เราจะพูดว่า □พวกเขาเป็นชนชาติของเรา□
และพวกเขาจะพูดว่า □พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า□ □

๑๔

วันของพระผู้เป็นเจ้ากำลังจะมาถึง

๑ ดูเถิด วันของพระผู้เป็นเจ้ากำลังจะมาถึง เมื่อสิ่งที่ริบมาได้จะถูกแบ่งในท่ามกลางท่าน ๒ เราจะรวบรวมประชาชาติทั้งปวงให้มาโจมตีเยรูซาเล็ม และเมืองจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้น และผู้หญิงจะถูกข่มขืน คนครึ่งเมืองจะต้องลี้ภัยไป แต่ชนชาติที่เหลือจะไม่ถูกกำจัดออกจากเมือง ๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เช่นเดียวกับเวลาที่พระองค์ต่อสู้ในสงคราม ๔ ในวันนั้น เท้าของพระองค์จะยืนบนภูเขามะกอก ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเยรูซาเล็ม และภูเขามะกอกจะถูกแยกออกเป็นสองส่วนจากทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตก ทำให้เกิดหุบเขากว้างใหญ่ โดยครึ่งหนึ่งของภูเขาเคลื่อนไปทางทิศเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งเคลื่อนไปทางทิศใต้ ๕ และพวกเจ้าจะหนีไปยังหุบเขาของภูเขาของเรา เพราะหุบเขาจะมีระยะไกลถึงอาซัล และพวกเจ้าจะหนีราวกับหนีจากแผ่นดินไหวในสมัยของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์* แล้วพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราจะมา ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงจะมากับพระองค์
๖ ในวันนั้น จะไม่มีแสงสว่าง ไม่หนาว และไม่เป็นน้ำแข็ง ๗ จะเป็นวันที่ไม่เหมือนวันใด ซึ่งเป็นที่ทราบดีสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ทั้งกลางวันหรือกลางคืน แต่จะมีแสงสว่างเมื่อถึงเวลาเย็น
๘ ในวันนั้น น้ำแห่งชีวิตจะไหลจากเยรูซาเล็ม† ครึ่งหนึ่งไหลสู่ทะเลด้านตะวันออก อีกครึ่งหนึ่งไหลสู่ทะเลด้านตะวันตก‡ น้ำไหลตลอดทั้งฤดูร้อนและฤดูหนาว
๙ พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นกษัตริย์ของทั่วทั้งแผ่นดินโลก ในวันนั้นจะมีพระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียว และพระนามของพระองค์เพียงผู้เดียว
๑๐ ทั่วทั้งแผ่นดินจะเป็นเหมือนอาราบาห์ จากเก-บาถึงริมโมน ทางใต้ของเยรูซาเล็ม แต่เยรูซาเล็มจะสูงเด่นตั้งอยู่ที่เดิม จากประตูเบนยามินถึงประตูแรก ถึงประตูมุม และจากหอคอยฮานันเอลถึงเครื่องสกัดเหล้าองุ่นของกษัตริย์ ๑๑ และจะเป็นทีอยู่อาศัย และจะไม่มีวันที่จะถูกทำลายอีก เยรูซาเล็มจะอยู่อย่างปลอดภัย

---

* **๑๓□๗** มัทธิว 26:31; มาระโก 14:27 * **๑๔□๕** อาโมส 1:1 † **๑๔□๘** ยอห์น 7:38; วิวรณ์ 22:1,2 ‡ **๑๔□๘** คือทะเลตายและทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

๑๒ พระผู้เป็นเจ้าจะให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นกับชนชาติทั้งปวงที่โจมตีเยรูซาเล็มคือ เนื้อหนังของพวกเขาจะเน่าขณะที่พวกเขายังยืนอยู่ ลูกตาของพวกเขาจะเน่าในเบ้าตา และลิ้นของพวกเขาจะเน่าในปาก
๑๓ และในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้พวกเขาตื่นตระหนกยิ่งนัก แต่ละคนจะคว้ามือของอีกคนหนึ่ง และต่างก็จะโจมตีกันเอง ๑๔ ยูดาห์จะต่อสู้ที่เยรูซาเล็ม สมบัติของประชาชาติทั้งปวงโดยรอบจะถูกเก็บรวบรวมคือ ทองคำ เงิน และเครื่องแต่งกายจำนวนมหาศาล ๑๕ และภัยพิบัติอย่างเดียวกันนี้จะเกิดแก่ม้า ล่อ อูฐ ลา และสัตว์ป่าชนิดใดก็ตามที่อยู่ในค่ายเหล่านั้น
๑๖ แล้วทุกคนจากประชาชาติทั้งปวงที่มีชีวิตรอดที่ได้โจมตีเยรูซาเล็ม ก็จะขึ้นไปปีแล้วปีเล่าเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา และฉลองเทศกาลอยู่เพิง ๑๗ และถ้าครอบครัวใดของแผ่นดินไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พวกเขาก็จะแล้งฝน ๑๘ และถ้าครอบครัวของอียิปต์ไม่ขึ้นไปด้วยตนเอง พวกเขาก็จะแล้งฝน แต่จะมีภัยพิบัติที่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาทำให้บรรดาประชาชาติที่ไม่ขึ้นไปฉลองเทศกาลอยู่เพิงได้รับทุกข์ ๑๙ การลงโทษนี้จะเกิดแก่อียิปต์และประชาชาติทั้งปวงที่ไม่ขึ้นไปฉลองเทศกาลอยู่เพิง
๒๐ และในวันนั้น จะมีคำจารึกบนลูกพรวนม้าทั้งหลายว่า □บริสุทธิ์สำหรับพระผู้เป็นเจ้า□§ และหม้อในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นเช่นอ่างที่หน้าแท่นบูชา ๒๑ หม้อทุกใบในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา และทุกคนที่ถวายเครื่องสักการะจะรับเอาหม้อไปใช้หุงต้ม และในวันนั้นจะไม่มีชาวคานาอัน*อีกต่อไปในพระตำหนักของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา

§ **๑๔□๒๐** อพยพ 39:30 * **๑๔□๒๑** ชาวคานาอันเป็นคำที่ใช้บ่งถึงผู้กระทำบาปและไม่เชื่อในพระเจ้า พวกเขาห้ามเข้าพระวิหาร มีอีกความหมายคือ พ่อค้า

มาลาคี

๑ คำพยากรณ์แห่งคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับอิสราเอลโดยมาลาคี*

ความรักของพระผู้เป็นเจ้ามีต่ออิสราเอล

๒ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ "เรารักพวกเจ้า" แต่พวกเจ้าถามว่า "พระองค์รักพวกเราอย่างไร" พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ว่า "เอซาวเป็นพี่ชายยาโคบมิใช่หรือ แม้ว่าเรารักยาโคบ ๓ แต่เราชังเอซาว† และเราได้ทำให้ดินแดนเนินเขาของเขากลายเป็นที่ร้างอันแร้นแค้น และมอบแผ่นดินที่เราได้ให้เขาเป็นมรดกแก่หมาในที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร" ๔ ถ้าเอโดมพูดว่า "พวกเราถูกเหยียบย่ำ แต่เราก็จะสร้างสิ่งปรักหักพังขึ้นใหม่" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ "พวกเขาจะสร้างก็ได้ แต่เราจะทำให้พังทลายลง และพวกเขาจะได้ชื่อว่า "ดินแดนชั่วร้าย" และ "ประชาชนที่พระผู้เป็นเจ้ากริ้วตลอดไป" ๕ พวกเจ้าจะเห็นด้วยตาเอง และจะพูดว่า "พระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่แม้กระทั่งนอกเขตแดนอิสราเอล" "

เครื่องสักการะที่มีตำหนิของปุโรหิต

๖ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ "บุตรชายให้เกียรติบิดาของเขา และผู้รับใช้ให้เกียรติเจ้านาย ถ้าเราเป็นบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นเจ้านาย ความเคารพที่มีต่อเราอยู่ที่ไหน โอ บรรดาปุโรหิตเอ๋ย พวกเจ้านั่นแหละที่ดูหมิ่นนามของเรา แต่พวกเจ้าถามว่า "พวกเราดูหมิ่นพระนามของพระองค์อย่างไร" ๗ พวกเจ้าถวายอาหารที่เป็นมลทินบนแท่นบูชาของเรา แต่พวกเจ้าถามว่า "พวกเราทำให้พระองค์เป็นมลทินได้อย่างไร" การที่พูดเช่นนั้น โต๊ะของพระผู้เป็นเจ้าถูกดูหมิ่น ๘ การที่พวกเจ้ามอบสัตว์ตาบอดเป็นเครื่องสักการะนั้น ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายหรือ และเมื่อพวกเจ้ามอบเครื่องสักการะพิการหรือเป็นโรคนั่นไม่เลวร้ายหรือ ลองมอบของเหล่านั้นแก่ผู้ว่าราชการของเจ้า เขาจะพอใจในตัวเจ้าหรือเขาจะยอมรับเจ้าไหม" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๙ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า "จงอ้อนวอนพระเจ้าให้มีพระคุณต่อพวกเรา มือพวกท่านถวายของเช่นนี้ แล้วพระองค์จะพอใจผู้ใดในหมู่ท่านไหม" ๑๐ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ "คนหนึ่งในพวกเจ้าจะปิดประตู เพื่อจะได้ไม่จุดไฟที่แท่นบูชาโดยไร้ประโยชน์ เราไม่พอใจในตัวพวกเจ้า และเราจะไม่รับของถวายจากมือของพวกเจ้า ๑๑ นามของเราจะยิ่งใหญ่ในบรรดาประชาชาติตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงดวงอาทิตย์ตก ทั่วทุกแห่งจะมีคนนำเครื่องหอมและของถวายอันบริสุทธิ์มาให้เพื่อนามของเรา เพราะนามของเราจะยิ่งใหญ่ในบรรดาประชาชาติ" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๑๒ "แต่พวกเจ้าดูหมิ่นเมื่อเจ้าพูดถึงโต๊ะของพระผู้เป็นเจ้าว่า "เป็นมลทิน" และพูดถึงอาหารว่า "เป็นที่น่าดูหมิ่น" ๑๓ และพวกเจ้าพูดว่า "เป็นภาระเสียจริง" และพวกเจ้าเหยียดหยามเชิดหน้าใส่" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น "เมื่อพวกเจ้านำสิ่งที่เอามาได้ด้วยการกระทำผิด หรือสิ่งที่พิการ หรือเป็นโรค พวกเจ้านำมาให้เป็นของถวาย เราควรจะรับสิ่งเหล่านั้นจากมือของพวกเจ้าหรือ ๑๔ คนโกงถูกแช่งสาป คนที่มีสัตว์ตัวผู้จากฝูง และสาบานว่าจะถวายให้ แต่แล้วก็มอบสัตว์มีตำหนิเป็นเครื่องสักการะแด่พระผู้เป็นเจ้า เพราะเราเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ และนามของเราจะต้องเป็นที่เกรงขามในบรรดาประชาชาติ" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น

---

* **๑๑** ชื่อนี้มีความหมายว่า ผู้ส่งข่าวของเรา † **๑๓** โรม 9:13

๒

พระผู้เป็นเจ้าตักเตือนบรรดาปุโรหิต

๑ และบัดนี้ ปุโรหิตเอ๋ย คำสั่งนี้สำหรับเจ้า ๒ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวว่า ถ้าพวกเจ้าจะไม่ฟัง ถ้าพวกเจ้าจะไม่ใส่ใจเพื่อยกย่องนามของเรา เราก็จะให้คำสาปแช่งตกอยู่กับพวกเจ้า และเราจะแช่งสาปพรที่เป็นของพวกเจ้า จริงๆ แล้วเราได้แช่งสาปพรแล้ว เพราะพวกเจ้าไม่ใส่ใจเลย ๓ ดูเถิด เราจะห้ามเชื้อสายของพวกเจ้า และจะละเลงหน้าพวกเจ้าด้วยสิ่งปฏิกูลจากของถวายของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกรวมไปทิ้งด้วยกัน ๔ เจ้าจะรู้ว่า เราได้ส่งคำบัญชานี้มาให้พวกเจ้า เพื่อพันธสัญญาของเราที่มีกับเลวีนั้นจะคงอยู่ต่อไป พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๕ พันธสัญญาของเราที่มีกับเขาเป็นพันธสัญญาแห่งชีวิตและสันติสุขซึ่งเรามอบให้แก่เขา เป็นพันธสัญญาแห่งความเกรงกลัว และเขาเกรงกลัวเราเขายำเกรงนามของเรา ๖ การสั่งสอน*ที่แท้จริงอยู่ในปากของเขา เขาไม่ได้พูดสิ่งใดผิด เขาดำเนินไปกับเราด้วยสันติสุขและความเที่ยงธรรม และเขาทำให้คนจำนวนมากหันไปจากบาป ๗ เพราะปากของปุโรหิตควรเป็นทีเก็บรักษาความรู้ และประชาชนควรแสวงหาการสั่งสอนจากปากของเขา เพราะเขาเป็นผู้ส่งข่าวของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ๘ แต่พวกเจ้าได้หันเหไปจากวิถีทาง พวกเจ้าเป็นเหตุให้คนจำนวนมากสะดุดด้วยการสั่งสอนของพวกเจ้า พวกเจ้าฝ่าฝืนพันธสัญญาที่มีกับเลวี พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๙ ดังนั้น เราได้ทำให้เจ้าเป็นทีดูหมิ่นและอับอายต่อหน้าชนชาติทั้งปวง เพราะพวกเจ้าไม่ได้ดำเนินตามทางของเรา แต่กลับแสดงความลำเอียงในการสอนกฎบัญญัติ

ยูดาห์ไม่เคารพพันธสัญญา

๑๐ พวกเราทุกคนมีพระบิดาองค์เดียวมิใช่หรือ พระเจ้าองค์เดียวเป็นผู้สร้างพวกเรามิใช่หรือ แล้วทำไมพวกเราจึงไม่สัตย์ซื่อต่อกัน ซึ่งเป็นการไม่เคารพพันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา ๑๑ ยูดาห์ไร้ความเชื่อ และได้กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจในอิสราเอลและเยรูซาเล็ม เพราะยูดาห์ไม่เคารพสถานที่บริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์รัก ด้วยการแต่งงานกับบุตรสาวของเทพเจ้าต่างชาติ† ๑๒ ชายใดก็ตามที่กระทำเช่นนี้ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าตัดเขาออกจากกระโจมของยาโคบ แม้เขาจะนำของถวายมามอบแด่พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาก็ตาม

๑๓ อีกสิ่งหนึ่งที่พวกท่านทำก็คือ พวกท่านทำแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้าเปียกโชกด้วยน้ำตา ท่านร้องไห้และโอดครวญเพราะพระองค์ไม่สนใจของถวายจากมือของพวกท่านหรือรับมันไว้ด้วยความยินดี ๑๔ แต่พวกท่านกลับถามว่า ทำไมจึงไม่รับ เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานระหว่างท่านกับภรรยาที่ท่านมีตั้งแต่ยังหนุ่ม ซึ่งท่านไม่ซื่อสัตย์ต่อนาง แม้นางจะเป็นทั้งเพื่อนและภรรยาโดยพันธสัญญาก็ตาม ๑๕ พระองค์ไม่ได้ให้เขาทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวกันหรือ‡ ทั้งสองเป็นของพระองค์ทั้งฝ่ายกายและวิญญาณ และเหตุใดจึงเป็นหนึ่งเดียวกัน ก็เพราะพระองค์ต้องการเชื้อสายที่มีความภักดี ฉะนั้นพวกท่านจงระวังตัวด้วยฝ่ายวิญญาณ และอย่าให้คนใดในพวกท่านไม่ซื่อสัตย์ต่อภรรยาที่ท่านมีตั้งแต่ยังหนุ่ม ๑๖ พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวว่า เราเกลียดการหย่าร้าง และเราเกลียดผู้ที่คลุมเสื้อผ้าด้วยการกระทำผิด พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ฉะนั้นพวกท่านจงระวังตัวด้วยฝ่ายวิญญาณ และอย่าเป็นคนไม่ซื่อสัตย์

ผู้ส่งข่าวของพระผู้เป็นเจ้า

---

* **๒๖** หรือกฎบัญญัติ † **๒๑๑** มีอีกความหมายว่า บุตรสาวที่นมัสการเทพเจ้าต่างชาติ ‡ **๒๑๕** ปฐมกาล 2:24; มัทธิว 19:4,5

๑๗ พวกท่านทำให้พระผู้เป็นเจ้าเหนื่อยใจด้วยคำพูดของท่าน และท่านพูดว่า "พวกเราได้ทำให้พระองค์เหนื่อยใจอย่างไร" ก็ด้วยการพูดว่า "ทุกคนที่กระทำความชั่วเป็นคนดีในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ชื่นชอบในพวกเขา" หรือด้วยการที่ท่านถามว่า "พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ไหน"

๓

๑ "ดูเถิด เราใช้ผู้ส่งข่าวของเราไป และเขาจะเตรียมทางล่วงหน้าเรา* และพระผู้เป็นเจ้าผู้ที่พวกเจ้าแสวงหาจะมายังพระวิหารของพระองค์ในทันใด และ ดูเถิด ผู้ส่งข่าวแห่งพันธสัญญาซึ่งพวกเจ้าชื่นชอบกำลังมา" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๒ แต่ใครสามารถทนต่อวันนั้นได้เมื่อพระองค์มา และใครจะสามารถทนเมื่อพระองค์ปรากฏ เพราะพระองค์เป็นเหมือนเปลวไฟสำหรับหลอมเหล็ก และเหมือนผงซักฟอกของผู้ซักเสื้อผ้า ๓ พระองค์จะนั่งราวกับผู้หลอมเหล็กและผู้ทำให้เงินบริสุทธิ์ และพระองค์จะทำให้บรรดาบุตรของเลวีบริสุทธิ์ และหลอมพวกเขาเหมือนทองคำและเงิน และพวกเขาจะนำของถวายในความชอบธรรมมามอบแด่พระผู้เป็นเจ้า ๔ แล้วของถวายของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า เหมือนในสมัยดึกดำบรรพ์ เหมือนสมัยโบราณกาล

๕ "เราจะมาใกล้พวกเจ้าเพื่อพิพากษา เราจะรีบเป็นพยานต่อต้านบรรดาผู้ใช้วิทยาคม ผู้ผิดประเวณี ผู้เป็นพยานเท็จ ผู้เอาเปรียบค่าจ้างของคนงานรับจ้าง หญิงม่ายและเด็กกำพร้า ผู้บิดเบือนความเป็นธรรมซึ่งคนต่างด้าวควรได้รับ และผู้ไม่เกรงกลัวเรา" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น

การปล้นพระเจ้า

๖ "เราคือพระผู้เป็นเจ้า เราไม่เปลี่ยนแปลง ฉะนั้น โอ บรรดาผู้สืบเชื้อสายของยาโคบเอ๋ย พวกเจ้าจะไม่ถูกทำให้พินาศ ๗ นับตั้งแต่สมัยของบรรพบุรุษของพวกเจ้า พวกเจ้าหันเหไปจากกฎเกณฑ์ของเรา และไม่ได้ปฏิบัติตาม จงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาพวกเจ้า" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น "แต่พวกเจ้าถามว่า 'พวกเราจะกลับมาหาพระองค์อย่างไร' ๘ คนจะปล้นพระเจ้าหรือไม่ แต่พวกเจ้ากำลังปล้นเรา แต่พวกเจ้าถามว่า 'พวกเราปล้นพระองค์ได้อย่างไร' ในของถวายหนึ่งในสิบ† และของถวายที่เจ้าบริจาค ๙ ประชาชาติของเจ้าอยู่ใต้คำสาปแช่ง เพราะพวกเจ้ากำลังปล้นเรา ๑๐ จงนำของถวายหนึ่งในสิบเข้ามาในคลัง เพื่อให้มีอาหารในตำหนักของเรา" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น "จงทดสอบเราในเรื่องนี้ และดูซิว่า เราจะเปิดประตูสวรรค์ให้แก่พวกเจ้า และหลั่งพรให้แก่พวกเจ้าจนกระทั่งล้นที่เก็บหรือไม่ ๑๑ เราจะป้องกันแมลงกินพืชให้พวกเจ้า เพื่อไม่ให้ทำลายพืชผลบนพื้นดิน และเถาองุ่นในไร่จะติดดอกออกผล" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น ๑๒ "แล้วประชาชาติทั้งปวงจะเรียกพวกเจ้าว่า ผู้ได้รับพระพร เพราะแผ่นดินของพวกเจ้าจะเป็นที่ๆ น่าอยู่" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนั้น

๑๓ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ว่า "สิ่งที่พวกเจ้าพูดนั้นบาดใจเรา แล้วพวกเจ้ายังถามอีกว่า 'พวกเราพูดสิ่งใดที่บาดใจพระองค์' ๑๔ พวกเจ้าพูดว่า 'เป็นการไร้ประโยชน์ที่จะรับใช้พระเจ้า พวกเราได้รับประโยชน์อะไรในการกระทำตามคำสั่งของพระองค์ หรือดำเนินชีวิตด้วยการร้องคร่ำครวญ ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ๑๕ และบัดนี้พวกเราเรียกคนยโสว่า ผู้ได้รับพระพร และพวกที่กระทำความชั่วไม่เพียงแต่จะรุ่งเรือง แต่เขาท้าทายพระเจ้าและก็ยังรอดตัวไปได้" ๑๖

หนังสืออนุสรณ์

---

* ๓๑ มัทธิว 11:10; มาระโก 1:2; ลูกา 7:27 † ๓๘ เลวีนิติ 27:30-32; กันดารวิถี 18:21-24

๑๖ ครั้นแล้วบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าจึงพูดโต้ตอบกัน พระผู้เป็นเจ้าตั้งใจฟัง
และได้ยิน หนังสืออนุสรณ์ถูกบันทึก ณ เบื้องหน้าพระองค์ ถึงบรรดาผู้เกรงกลัวพระผู้เป็น
เจ้าและเชิดชูพระนามของพระองค์
๑๗ พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวดังนี้ว่า "พวกเขาจะเป็นคนของเรา เป็นสมบัติอันมีค่า
ของเราในวันที่เราจะกระทำ เราจะไว้ชีวิตพวกเขาเช่นเดียวกับที่ชายคนหนึ่งไว้ชีวิตบุตรที่
รับใช้เขา ๑๘ และเจ้าจะเห็นอีกครั้งถึงความแตกต่างระหว่างผู้มีความชอบธรรมและผู้ชั่ว
ร้าย ระหว่างบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าและบรรดาผู้ที่ไม่รับใช้พระองค์

๔

วันอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า

๑ วันนั้นแหละกำลังจะมาถึง มันจะร้อนดั่งเตาอบ ผู้หยิ่งยโสและผู้ชั่วร้ายทั้งปวงจะเป็น
ฟาง และวันนั้นกำลังจะมาถึงซึ่งจะเผาพวกเขาให้ลุกเป็นไฟ" พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล
่าวดังนั้น "จะไม่มีรากหรือกิ่งก้านเหลืออยู่ ๒ แต่สำหรับพวกเจ้าที่เกรงกลัวนามของเรา ดวง
อาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะลุกขึ้นด้วยการรักษาในร่มเงาปีก พวกเจ้าจะออกไปและโลด
เต้นอย่างลูกโคที่ถูกปล่อยให้หลุดจากคอก ๓ และพวกเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่วร้าย เพราะ
พวกเขาจะเป็นดั่งเถ้าใต้เท้าของพวกเจ้าในวันที่เรากระทำสิ่งเหล่านี้" พระผู้เป็นเจ้าจอม
โยธากล่าวดังนั้น
๔ "จงระลึกถึงกฎบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา กฎเกณฑ์ และคำบัญชาที่เรามอบให้
แก่เขาที่โฮเรบสำหรับอิสราเอลทั้งปวง
๕ ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ก่อนที่วันอันยิ่งใหญ่และน่า
หวาดหวั่นของพระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง ๖ และเขาจะทำให้ใจของบิดาทั้งหลายหันเข้าหา
บรรดาบุตรของพวกเขา* และทำให้ใจของบุตรทั้งหลายเข้าหาบรรดาบิดาของพวกเขา มิ
ฉะนั้นเราจะมาและทำให้แผ่นดินพินาศด้วยคำสาปแช่ง"

* **๔๖** ลูกา 1:17

มัทธิว

ลำดับวงศ์ของพระเยซูคริสต์

๑ บันทึกลำดับวงศ์ของพระเยซูคริสต์* ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิดผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม
๒ อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค
อิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ
ยาโคบเป็นบิดาของยูดาห์และพี่น้องของเขา
๓ ยูดาห์เป็นบิดาของเปเรศกับเศรัคซึ่งเกิดจากนางทามาร์
เปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน
เฮสโรนเป็นบิดาของราม
๔ รามเป็นบิดาของอัมมีนาดับ
อัมมีนาดับเป็นบิดาของนาโชน
นาโชนเป็นบิดาของสัลโมน
๕ สัลโมนเป็นบิดาของโบอาสซึ่งเกิดจากนางราหับ
โบอาสเป็นบิดาของโอเบดซึ่งเกิดจากนางรูธ
โอเบดเป็นบิดาของเจสซี
๖ เจสซีเป็นบิดาของกษัตริย์ดาวิด

ดาวิดเป็นบิดาของซาโลมอน ซึ่งเกิดจากภรรยาของอุรียาห์
๗ ซาโลมอนเป็นบิดาของเรโหโบอัม
เรโหโบอัมเป็นบิดาของอาบียาห์
อาบียาห์เป็นบิดาของอาสา
๘ อาสาเป็นบิดาของเยโฮชาฟัท
เยโฮชาฟัทเป็นบิดาของเยโฮรัม
เยโฮรัมเป็นบิดาของอุสซียาห์
๙ อุสซียาห์เป็นบิดาของโยธาม
โยธามเป็นบิดาของอาหัส
อาหัสเป็นบิดาของเฮเซคียาห์
๑๐ เฮเซคียาห์เป็นบิดาของมนัสเสห์
มนัสเสห์เป็นบิดาของอาโมน
อาโมนเป็นบิดาของโยสิยาห์
๑๑ โยสิยาห์เป็นบิดาของเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้อง เกิดในยามที่ถูกเนรเทศไปยังบาบิโลน

๑๒ หลังจากช่วงเวลาที่ถูกเนรเทศไปยังบาบิโลนแล้ว
เยโคนิยาห์เป็นบิดาของเชอัลทิเอล
เชอัลทิเอลเป็นบิดาของเศรุบบาเบล
๑๓ เศรุบบาเบลเป็นบิดาของอาบียุด
อาบียุดเป็นบิดาของเอลียาคิม
เอลียาคิมเป็นบิดาของอาซอร์
๑๔ อาซอร์เป็นบิดาของศาโดก
ศาโดกเป็นบิดาของอาคิม
อาคิมเป็นบิดาของเอลีอูด
๑๕ เอลีอูดเป็นบิดาของเอเลอาซาร์

---

* ๑๑ เยชู ภาษาฮีบรูแปลได้ความว่า พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้น ส่วนคำว่า คริสต์ เป็นภาษากรีกที่แปลจากภาษาฮีบรู เมสสิยาห์ ชาวยิวเข้าใจว่า เมสสิยาห์คือผู้ที่ได้รับเลือกและเป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นที่พระเจ้าสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม

เอเลอาซาร์เป็นบิดาของมัทธาน
มัทธานเป็นบิดาของยาโคบ
๑๖ ยาโคบเป็นบิดาของโยเซฟสามีของมารีย์ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์

๑๗ ดังนั้นตั้งแต่อับราฮัมมาจนถึงดาวิดนับได้ 14 ชั่วอายุคน และระยะเวลานับจากดาวิดมาจนถึงช่วงเวลาการเนรเทศไปยังบาบิโลนก็มีอีก 14 ชั่วอายุคน และนับจากการเนรเทศไปยังบาบิโลนมาจนถึงพระคริสต์มี 14 ชั่วอายุคนเช่นกัน

การเกิดของพระเยซูคริสต์

๑๘ เรื่องการเกิดของพระเยซูคริสต์เป็นไปดังนี้คือ มารีย์มารดาของพระองค์ได้รับหมั้นไว้กับโยเซฟ แต่ก่อนที่ทั้งสองจะอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยานั้น มารีย์ทราบว่าเธอตั้งครรภ์แล้วโดยอานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์† ๑๙ โยเซฟสามีของนางเป็นคนมีความชอบธรรมและไม่ปรารถนาที่จะให้นางได้รับความอับอายจากคนทั่วไป จึงคิดจะถอนหมั้นอย่างลับๆ‡ ๒๐ แต่หลังจากที่โยเซฟได้ไตร่ตรองเรื่องนี้แล้ว ทูตสวรรค์§ของพระผู้เป็นเจ้าก็ได้มาปรากฏแก่เขาในฝันแล้วกล่าวว่า "โยเซฟ บุตรของดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์เป็นภรรยาของท่าน ที่นางตั้งครรภ์ก็เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๒๑ นางจะได้บุตรชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรว่า เยซู เพราะพระองค์จะเป็นผู้ที่โปรดให้ชนชาติของพระองค์รอดพ้นจากบาปของพวกเขา"

๒๒ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น เพื่อเป็นไปตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้โดยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า

๒๓ "ดูเถิด พรหมจารีณีผู้หนึ่งจะตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายผู้หนึ่ง
และคนทั้งหลายจะเรียกพระนามของพระองค์ว่า อิมมานูเอล"*

ซึ่งแปลได้ความว่า "พระเจ้าสถิตกับเรา"

๒๔ เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามที่ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าได้สั่งไว้ โดยรับมารีย์มาเป็นภรรยาของตน ๒๕ และให้นางดำรงความเป็นพรหมจารีณีอยู่จนนางได้ให้กำเนิดบุตรชาย และโยเซฟตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยซู

๒

โหราจารย์จากทิศตะวันออก

๑ หลังจากที่พระเยซูได้ถือกำเนิดที่เมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นสมัยของกษัตริย์เฮโรด*ก็ได้มีพวกโหราจารย์จากทิศตะวันออกมายังเมืองเยรูซาเล็มกล่าวว่า ๒ "ผู้ที่ได้เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิวอยู่ที่ไหน เพราะว่าพวกเราเห็นดาวของพระองค์ปรากฏทางทิศตะวันออก จึงได้พากันมานมัสการพระองค์" ๓ เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นก็กระวนกระวายใจ รวมไปถึงชาวเมืองเยรูซาเล็มด้วย ๔ ท่านเรียกบรรดามหาปุโรหิตและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติของประชาชนมาประชุม และไต่ถามว่าพระคริสต์จะบังเกิดที่ไหน ๕ พวกเขาพูดว่า "ที่เมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย เพราะผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้บันทึกไว้ว่า
๖ "และเจ้าเอง เมืองเบธเลเฮม ดินแดนแห่งแคว้นยูดาห์

---

† ๑๑๑๘ พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณพระเจ้า ‡ ๑๑๑๙ ตามกฎของชาวยิว การหมั้นเป็นเหมือนการแต่งงานยกเว้นเพียงไม่ได้อยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยา ฉะนั้นถ้าจะยกเลิกการหมั้นได้ก็ต้องหย่ากันอย่างเป็นทางการ
§ ๑๑๒๐ ทูตสวรรค์ ตัวแทนหรือผู้ส่งข่าวจากสวรรค์ * ๑๑๒๓ อิสยาห์ 7:14
* ๒๑๑ เฮโรด เป็นกษัตริย์ของปาเลสไตน์ตั้งแต่ 4-37 ปีก่อน ค"ศ" (พ"ศ"506-539) ขณะที่พระเยซูคริสต์ถือกำเนิดก็เป็นช่วงเวลาราวๆ 5 ปีก่อน ค"ศ" (พ"ศ"538)

หาใช่จะด้อยที่สุดในบรรดาผู้นำในแคว้นยูเดียไม่
เพราะผู้นำท่านหนึ่งซึ่งมาจากเจ้า
จะเป็นผู้นำทางให้แก่อิสราเอล ชนชาติของเรา” †

๗ ครั้นแล้วเฮโรดก็เรียกพวกโหราจารย์มาเป็นการลับ เพื่อถามให้ถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาวนั้นปรากฏขึ้น ๘ แล้วก็ให้โหราจารย์ไปยังเมืองเบธเลเฮมโดยสั่งว่า “จงไปค้นหาทารกนั้นให้ทั่วจนกว่าจะพบ เมื่อพบแล้วก็มารายงานให้เราทราบ เราจะได้ไปนมัสการพระองค์ด้วย”
๙ เมื่อรับคำสั่งจากกษัตริย์แล้ว พวกโหราจารย์ก็จากไป ดาวที่พวกเขาเห็นทางทิศตะวันออกก็นำทางล่วงหน้าพวกเขาไป และมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่ทารกอยู่ ๑๐ เมื่อพวกเขาเห็นดาวดวงนั้นก็ยินดียิ่ง ๑๑ ครั้นเข้าไปในเรือน ก็เห็นทารกและมารีย์มารดา จึงกราบนมัสการพระองค์ แล้วเปิดห่อของอันมีค่ามอบแด่พระองค์ ได้แก่ ทองคำ กำยาน และมดยอบ ๑๒ พระเจ้าได้เตือนพวกโหราจารย์ในฝันไม่ให้กลับไปหาเฮโรด พวกเขาจึงเดินทางกลับประเทศของตนโดยใช้เส้นทางอื่น

หนีไปยังประเทศอียิปต์

๑๓ เมื่อพวกเขาได้จากไปแล้ว ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่โยเซฟในฝันว่า “จงลุกขึ้นเถิด พาทารกและมารดาของพระองค์หนีไปยังประเทศอียิปต์ จงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกท่าน เพราะว่าเฮโรดจะค้นหาทารกนี้เพื่อจะฆ่าเสีย” ๑๔ โยเซฟจึงลุกขึ้นและพามารดาและทารกออกเดินทางไปในคืนนั้น แล้วเดินทางไปยังอียิปต์ ๑๕ และอยู่ที่นั่นจนเฮโรดเสียชีวิต ซึ่งเป็นไปตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้โดยผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า “เราเรียกบุตรของเราออกมาจากประเทศอียิปต์” ‡

เฮโรดฆ่าเด็ก

๑๖ เมื่อเฮโรดเห็นว่าตนหลงกลพวกโหราจารย์ก็ยิ่งโกรธมากขึ้น จึงสั่งให้ฆ่าเด็กชายทุกคนที่อายุตั้งแต่สองขวบลงมา ทั้งในเมืองเบธเลเฮมและย่านใกล้เคียง ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ได้ทราบเรื่องจากโหราจารย์ ๑๗ แล้วก็เป็นไปตามที่ได้กล่าวไว้โดยเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า
๑๘ “เสียงที่ได้ยินในหมู่บ้านรามาห์คือ
เสียงร้องไห้และร้องคร่ำครวญอันดัง
นางราเชลร่ำไห้เพราะลูกๆ ของนาง
และนางไม่ยอมให้ปลอบใจ
เพราะลูกๆ ตายเสียแล้ว” §

กลับไปยังนาซาเร็ธ

๑๙ หลังจากเฮโรดสิ้นชีวิตแล้ว ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ในฝันว่า ๒๐ “จงลุกขึ้นเถิด พาทารกกับมารดาของพระองค์ไปยังดินแดนของประเทศอิสราเอล เพราะว่าบรรดาคนที่ค้นหาเพื่อเอาชีวิตของทารกได้ตายไปแล้ว” ๒๑ โยเซฟก็ลุกขึ้นและพามารดากับทารกไปยังดินแดนของประเทศอิสราเอล ๒๒ แต่เมื่อเขาได้ยินว่าอาร์เค-ลาอัสครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา เขาก็ไม่กล้าไปที่นั่น พระเจ้าเตือนเขาในฝันให้เดินทางไปยังแคว้นกาลิลี ๒๓ ไปอาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ ดังที่เป็นไปตามที่ได้กล่าวไว้โดยบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า “ผู้คนจะพากันเรียกพระองค์ว่า ชาวนาซาเร็ธ”

๓

ยอห์นประกาศข่าวประเสริฐ

---

† **๒๖** มีคาห์ 5:2 ‡ **๒๑๕** โฮเชยา 11:1 § **๒๑๘** เยเรมีย์ 31:15

๑ ในครั้งนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมา*มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดียว่า ๒ จงกลับใจ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้จะมาถึงแล้ว† ๓ เพราะยอห์นคือผู้ที่กล่าวถึงโดยอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า
เสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร
จงเตรียมทางของพระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม
จงทำทางของพระองค์ให้ตรง ‡
๔ ยอห์นเองสวมเสื้อผ้าทำด้วยขนอูฐ คาดเอวด้วยหนังสัตว์ และอาหารคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า ๕ คนทั้งเมืองเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดีย และทั่วทั้งย่านแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหายอห์น ๖ พวกผู้คนสารภาพบาปและได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน
๗ เมื่อยอห์นเห็นฟาริสี§และสะดูสี*จำนวนมากมารับบัพติศมา จึงพูดกับพวกเขาว่า พวกชาติอสรพิษ ใครกันที่เตือนให้ท่านหนีการลงโทษที่จะมาถึง ๘ ฉะนั้นจงประพฤติตนเพื่อพิสูจน์ว่าท่านกลับใจจากการทำบาป ๙ และอย่าคิดว่าท่านพูดต่อกันไปได้ว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเรา ข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า พระเจ้าสามารถทำให้หินพวกนี้กลายเป็นลูกๆ ของอับราฮัมก็ได้ ๑๐ มีขวานจ่อไว้ที่รากต้นไม้แล้ว หากว่าต้นไม้ต้นใดก็ตามไม่สามารถให้ผลงามได้ ก็จะถูกโค่นลงและถูกโยนเข้าสู่กองไฟ
๑๑ ข้าพเจ้าให้บัพติศมาแก่ท่านด้วยน้ำเป็นการแสดงถึงการกลับใจของท่าน แต่พระองค์ผู้กำลังมาหลังจากข้าพเจ้านั้นมีอานุภาพยิ่งกว่าข้าพเจ้า แม้แต่รองเท้าของพระองค์ข้าพเจ้าก็มิบังควรที่จะถือ พระองค์จะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไฟ ๑๒ พลั่วสำหรับแยกแกลบอยู่ในมือของพระองค์ พระองค์จะปรับลานของพระองค์ให้เรียบ และแยกเก็บข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้ง แต่พระองค์จะเผาแกลบนั้นด้วยไฟซึ่งลุกโชติช่วงอยู่ตลอดเวลา

พระเยซูรับบัพติศมา

๑๓ ครั้นพระเยซูจากแคว้นกาลิลีมาจนถึงแม่น้ำจอร์แดน พระองค์มาหายอห์นเพื่อรับบัพติศมาจากท่าน ๑๔ แต่ยอห์นพยายามห้ามพระองค์โดยกล่าวว่า ข้าพเจ้าสมควรที่จะรับบัพติศมาจากพระองค์ แล้วพระองค์จะมารับจากข้าพเจ้าอย่างนั้นหรือ ๑๕ แต่พระเยซูกล่าวตอบยอห์นว่า ในเวลานี้ ขอให้เป็นไปตามนั้นเถิด เพราะสมควรที่เราทั้งสองจะกระทำการนี้เพื่อเป็นไปตามความชอบธรรมทุกประการ แล้วยอห์นก็ยินยอม
๑๖ หลังจากรับบัพติศมาแล้ว พระเยซูขึ้นจากน้ำทันที และสวรรค์ก็เปิดออก และเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าในรูปลักษณ์ของนกพิราบลงมาสถิตบนพระองค์ ๑๗ มีเสียงกล่าวจากสวรรค์ว่า ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา คือผู้ที่เราพอใจมาก

๔

พญามารผู้ยั่วยุท้าพระเยซู

๑ ครั้นแล้ว พระวิญญาณได้นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้ยั่วยุพระองค์* ๒ หลังจากพระองค์อดอาหารเป็นเวลา 40 วัน 40 คืนแล้ว พระองค์จึงรู้สึกหิว ๓ พญามารผู้ยั่วยุมาพูดกับพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า ก็ทำให้ก้อนหินพวกนี้กลายเป็นขนมปังสิ ๔ แต่พระองค์กล่าวตอบว่า มีบันทึกไว้ว่า
มนุษย์มิอาจยังชีพได้ด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียว

---

* ๓๑ บัพติศมา คือการจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ตั้งใจจะกลับใจจากการทำบาป † ๓๒ อาณาจักรแห่งสวรรค์ หรืออาณาจักรของพระเจ้า คือมนุษย์และโลกอยู่ในการควบคุมของพระเจ้า ‡ ๓๓ อิสยาห์ 40:3 § ๓๗ ฟาริสี มีความหมายว่า คนที่แยกออกจากผู้อื่นเป็นกลุ่มผู้นำชาวยิวซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติตนตามกฎบัญญัติเพื่อเป็นตัวอย่าง * ๓๗ สะดูสี เป็นกลุ่มผู้นำศาสนาของชาวยิวที่มั่งมี สมาชิกส่วนใหญ่เป็นปุโรหิต เป็นพวกที่ไม่ยอมเชื่อสิ่งอัศจรรย์ * ๔๑ พญามาร ความหมายของชื่อคือ ผู้กล่าวหา

แต่อยู่ได้ด้วยทุกถ้อยคำที่กล่าวจากปากของพระเจ้า [†]
๕ แล้วพญามารก็นำพระองค์เข้าไปยังเมืองบริสุทธิ์ ให้พระองค์ยืนบนยอดสูงสุดของพระวิหาร ๖ และพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า ก็กระโดดลงไปสิ เพราะมีบันทึกไว้ว่า
"พระองค์จะสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาปกป้องท่าน"
และ
"ทูตสวรรค์จะช่วยรับท่านไว้ในมือ
เพื่อว่าเท้าของท่านจะได้ไม่กระทบแม้หินสักก้อน" [‡]
๗ พระเยซูกล่าวกับพญามารว่า "มีบันทึกไว้ด้วยว่า 'อย่าลองดีกับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า'" [§] ๘ พญามารจึงนำพระองค์ไปยังภูเขาสูงเพื่อให้ดูทุกอาณาจักรในโลกพร้อมกับความรุ่งเรือง ๙ พญามารพูดกับพระองค์ว่า "เราจะยกสิ่งเหล่านี้ให้ท่านหากท่านก้มลงนมัสการเรา" ๑๐ พระเยซูกล่าวกับพญามารว่า "ไปเสียให้พ้นเถิดซาตาน* เพราะมีบันทึกไว้ว่า
"เจ้าจงกราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
และรับใช้พระองค์เพียงผู้เดียว" [†]
๑๑ ครั้นแล้วพญามารก็จากพระเยซูไป และเหล่าทูตสวรรค์ได้มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูเริ่มประกาศ

๑๒ เมื่อพระเยซูได้ยินว่ายอห์นถูกจับกุม พระองค์ก็เดินทางไปยังแคว้นกาลิลี ๑๓ เมื่อพระองค์เดินทางออกจากเมืองนาซาเร็ธก็ได้ไปอาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบในเขตแดนของเผ่าเศบูลุนและนัฟทาลี ๑๔ ทั้งนี้เพื่อเป็นไปตามที่ได้กล่าวไว้โดยผ่านอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า
๑๕ "เขตแดนของเผ่าเศบูลุน
และเขตแดนของเผ่านัฟทาลี
ตามทางข้างทะเลโพ้นแม่น้ำจอร์แดน
คือกาลิลีของบรรดาคนนอก [‡]
๑๖ ผู้คนที่อาศัยอยู่ในความมืด
ได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่
ผู้ที่นั่งอยู่ในดินแดนของเงาแห่งความตาย
ได้รับความสว่างที่สาดส่องมาถึงแล้ว" [§]
๑๗ ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็เริ่มประกาศว่า "จงกลับใจ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้จะมาถึงแล้ว"

สาวกกลุ่มแรกติดตามพระเยซู

๑๘ พระเยซูเดินเลียบไปตามทะเลสาบกาลิลี พระองค์เห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตร และอันดรูว์น้องชายกำลังทอดแหอยู่ที่ทะเลสาบ ด้วยว่าทั้งสองเป็นชาวประมง ๑๙ พระองค์กล่าวกับเขาทั้งสองว่า "จงตามเรามาเถิด และเราจะสอนให้เจ้าเป็นชาวประมงที่นำฝูงชนมาหาเรา" ๒๐ ทั้งสองจึงทิ้งแหและอวนเพื่อติดตามพระองค์ไปทันที ๒๑ ขณะที่เดินต่อไปนั้น พระองค์เห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขาอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขากำลังชุนแหและอวนอยู่ พระองค์จึงเรียกเขา ๒๒ เขาทั้งสองก็ละจากเรือและบิดาเพื่อติดตามพระองค์ไปทันที

การปฏิบัติงานของพระเยซู

---

† **๔๔** เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 ‡ **๔๖** สดุดี 91:11,12 § **๔๗** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 * **๔๑๐** คำว่า ซาตาน ในภาษาฮีบรูหมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน † **๔๑๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13 ‡ **๔๑๕** คนนอก หมายถึงชนชาติอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวยิว § **๔๑๖** อิสยาห์ 9:1,2

๒๓ พระเยซูสั่งสอนตามศาลาที่ประชุมทั่วทั้งแคว้นกาลิลี เพื่อประกาศข่าวประเสริฐเรื่อง
อาณาจักรของพระเจ้า และพระองค์รักษาผู้คนให้หายขาดจากโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิด ๒๔ ข่าว
เกี่ยวกับพระองค์แพร่ไปทั่วแคว้นซีเรีย มีผู้คนพาคนป่วยมาหาพระองค์ คนเหล่านั้นป่วย
ด้วยโรคนานาชนิด เช่น คนที่ทนทุกข์ทรมาน คนที่มีมารสิง คนที่เป็นโรคลมชักและคนง่อย
แล้วพระองค์ก็รักษาพวกเขาให้หายขาดจากโรค ๒๕ ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์จาก
แคว้นกาลิลี แคว้นทศบุรี เมืองเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และจากอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน

๕

หนทางที่นำไปสู่ความสุข

๑ เมื่อพระองค์เห็นฝูงชนแล้วก็ขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อนั่งลงแล้วเหล่าสาวกจึงมาหา
พระองค์ ๒ พระองค์เริ่มกล่าวสั่งสอนพวกเขาว่า

๓ ผู้ที่ยอมรับว่าตนบกพร่อง*ฝ่ายวิญญาณจะเป็นสุข
เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
๔ ผู้ที่เศร้าโศกจะเป็นสุข
เพราะว่าพระเจ้าจะปลอบประโลมเขา
๕ ผู้มีใจอ่อนน้อมจะเป็นสุข
เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดกจากพระเจ้า
๖ ผู้ที่หิวกระหายความชอบธรรมจะเป็นสุข
เพราะเขาจะอิ่มหนำ
๗ ผู้มีความเมตตาจะเป็นสุข
เพราะเขาจะได้รับความเมตตา
๘ ผู้มีใจบริสุทธิ์จะเป็นสุข
เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า
๙ ผู้สร้างสันติจะเป็นสุข
เพราะพระเจ้าจะเรียกเขาว่า บรรดาบุตรของพระองค์
๑๐ ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่การกระทำที่เป็นไปตามความชอบธรรมจะเป็นสุข
เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
๑๑ พวกท่านที่ถูกเหยียดหยาม ข่มเหง และถูกกล่าวหาว่าร้ายเหตุเพราะเรา ท่านก็จะ
เป็นสุข ๑๒ จงชื่นชมยินดีและดีใจเถิด เพราะรางวัลอันเลิศของท่านอยู่ในสวรรค์ เพราะว่า
พวกเขาได้ข่มเหงผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่มาล่วงหน้าท่านด้วยวิธีเดียวกัน

เกลือและแสงสว่าง

๑๓ พวกท่านเป็นเสมือนเกลือของแผ่นดินโลก แต่ถ้าเกลือสิ้นความเค็มแล้ว จะกลับมา
เค็มอีกได้อย่างไร ในเมื่อหมดประโยชน์แล้ว รังแต่จะถูกทิ้งและถูกคนเหยียบย่ำ
๑๔ ท่านเป็นเสมือนแสงสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนเขาไม่อาจปกปิดซ่อนเร้นไว้ได้ ๑๕
คนที่จุดตะเกียงก็เช่นกัน จะไม่วางไว้ใต้ภาชนะ แต่จะตั้งไว้บนขาตั้งตะเกียงให้แสงส่องถึง
ทุกคนที่อยู่ในบ้าน ๑๖ จงให้แสงสว่างของท่านส่องให้คนทั้งปวงเห็น เพื่อเขาจะได้เห็นการก
ระทำที่ดีของท่าน และสรรเสริญพระบิดาของท่านในสวรรค์

สิ่งที่เกี่ยวกับกฎบัญญัติ

๑๗ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อล้มล้างกฎบัญญัติหรือคำสั่งสอนของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
เรามิได้มาเพื่อล้มล้างสิ่งเหล่านั้น แต่เพื่อเป็นไปตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ๑๘ เราขอบอก
ความจริงกับท่านว่า ตราบที่สวรรค์และโลกคงอยู่ แม้แต่ตัวหนังสือเล็กสุดหรือจุดๆ หนึ่งจะ

---

* ๕๓ ศัพท์ภาษากรีกใช้คำว่า ยากไร้

ไม่ถูกตัดออกไปจากกฎบัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งที่บันทึกไว้จะสัมฤทธิผล ๑๙ ฉะนั้นผู้ใดก็ตาม
ที่ฝ่าฝืนพระบัญญัติข้อเล็กน้อย ข้อหนึ่งข้อใดและสอนผู้อื่นให้ทำตามด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้
น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามและสอนพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า
เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ๒๐ เราขอบอกท่านว่า ถ้าการกระทำของท่านที่เป็น
ไปตามความชอบธรรมไม่เหนือไปกว่าของพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสีแล้ว ท่าน
จะไม่มีวันเข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ได้

๒๑ พวกท่านได้ยินสิ่งที่กล่าวกับคนในสมัยโบราณว่า “อย่าฆ่าคน† ผู้ใดที่ฆ่าคนก็จะถูก
พิพากษาลงโทษ” ๒๒ แต่เราขอบอกท่านว่า ทุกคนที่โกรธพี่น้องของตนจะถูกพิพากษา
ลงโทษ และผู้ที่กล่าวกับพี่น้องของตนว่า “เจ้าคนไร้ค่า” ก็จะถูกพิพากษาที่ศาสนสภา‡
และผู้ที่กล่าวว่า “เจ้าคนโง่” ก็จะมีโทษพอที่จะตกลงสู่ไฟนรก ๒๓ ฉะนั้นถ้าท่านถวาย
เครื่องบูชาที่แท่นบูชา และท่านระลึกขึ้นได้ ณ ที่นั้นว่า พี่น้องคนหนึ่งมีเรื่องขัดเคืองต่อท่าน
๒๔ ก็จงวางเครื่องบูชาของท่านไว้ที่แท่นบูชา และกลับไปคืนดีกับพี่น้องของท่านก่อน แล้ว
จึงค่อยย้อนกลับมาถวายเครื่องบูชา ๒๕ จงตกลงกับโจทก์ของท่านระหว่างทางโดยเร็ว เพื่อ
ว่าเขาจะได้ไม่ส่งตัวท่านให้กับผู้พิพากษา และผู้พิพากษาส่งต่อให้ผู้คุมและโยนท่านเข้าคุก
๒๖ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าท่านจะจ่ายเงินเหรียญ
สุดท้ายเสียก่อน

๒๗ ท่านได้ยินคำกล่าวที่ว่า “อย่าผิดประเวณี”§ ๒๘ แต่เราขอบอกท่านว่า ทุกคนที่มอง
ผู้หญิงด้วยจิตที่เต็มด้วยกามกิเลสก็นับว่าผิดประเวณีทางใจกับเธอแล้ว ๒๙ และถ้าตาขวา
ของท่านเป็นเหตุให้ท่านทำบาป ก็จงควักทิ้งเสีย เพราะให้ส่วนหนึ่งของร่างกายของท่าน
เสียไป ก็ยังจะดีกว่าให้ทั้งกายของท่านถูกโยนลงนรก ๓๐ และถ้ามือขวาเป็นเหตุให้ท่าน
ทำบาปก็จงตัดมือทิ้งเสีย เพราะให้ส่วนหนึ่งของร่างกายของท่านเสียไป ก็ยังจะดีกว่าให้ทั้ง
กายของท่านถูกโยนลงนรก

๓๑ มีคำกล่าวไว้ว่า “ผู้ใดที่หย่าร้างจากภรรยาของตน จำต้องให้เธอมีใบหย่าร้าง”* ๓๒ แต่
เราขอกล่าวกับท่านว่า ทุกคนที่หย่าร้างจากภรรยาของตน ย่อมเป็นเหตุให้เธอผิดประเวณี
นอกจากว่าเธอเป็นผู้ประพฤติผิดทางเพศก่อน และผู้ที่สมรสกับหญิงที่หย่าร้างแล้วก็เป็น
ผู้ผิดประเวณี

๓๓ พวกท่านได้ยินคำที่กล่าวไว้กับคนในสมัยโบราณอีกว่า “อย่าเสียคำมั่นสัญญา แต่
จงทำตามที่ได้สัญญาไว้กับพระผู้เป็นเจ้า” ๓๔ แต่เราขอบอกท่านว่า อย่าสบถสาบานเลย
แม้ว่าจะเป็นการสาบานต่อสวรรค์ เพราะว่าสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า ๓๕ หรือแม้แต่
สาบานต่อแผ่นดินโลก เพราะว่าโลกเป็นที่วางเท้าของพระองค์ หรือการสาบานต่อเมือง
เยรูซาเล็ม เพราะว่าเยรูซาเล็มเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ๓๖ หรือสาบานต่อศีรษะของ
ท่าน เพราะว่าท่านไม่สามารถกำหนดผมเส้นหนึ่งให้ขาวหรือดำได้ ๓๗ แต่จงให้สิ่งที่ท่านพูด
เป็นเพียง ใช่ก็ว่าใช่ ไม่ก็ว่าไม่ และสิ่งใดที่เกินกว่านี้มาจากมารร้ายทั้งนั้น

๓๘ ท่านได้ยินคำกล่าวว่า “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน”† ๓๙ แต่เราขอบอกท่านว่า อย่าแก้แค้น
คนประพฤติชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่าน ท่านก็จงหันให้เขาตบอีกข้างด้วย ๔๐ ถ้ามีคน
ต้องการเรียกร้องเอาเงินจากท่าน แล้วเอาเสื้อตัวในของท่านไป ท่านก็จงให้เขาเอาเสื้อ
ตัวนอกไปด้วย ๔๑ ใครก็ตามที่บังคับให้ท่านเดินไปไกล 1 กิโลเมตร ท่านก็จงไปกับเขา 2
กิโลเมตร ๔๒ จงให้แก่คนที่ขอจากท่าน และอย่าหนีหน้าไปจากคนที่ต้องการขอยืมจากท่าน

---

† **๕๒๑** อพยพ 20:13 ‡ **๕๒๒** ศาสนสภา สภานี้เป็นศาลสูงสุดของชาวยิว มีสมาชิก 70 คนซึ่งประกอบด้วยปุโรหิต
อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ ฟาริสี และสะดูสี § **๕๒๗** อพยพ 20:14 * **๕๓๑** เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1 † **๕๓๘**
อพยพ 21:24

๔๓ ท่านได้ยินคำกล่าวที่ว่า จงรักเพื่อนบ้านของเจ้า‡ และเกลียดชังศัตรูของเจ้า ๔๔ แต่
เราขอบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และอธิษฐานให้บรรดาคนที่กดขี่ข่มเหงท่าน ๔๕ เพื่อ
ว่าท่านจะได้เป็นบรรดาบุตรของพระบิดาในสวรรค์ของท่าน เพราะว่าพระองค์เป็นผู้ที่ให้
ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องยังคนชั่วและคนดี และโปรดให้ฝนโปรยลงบนคนที่มีความ
ชอบธรรมและคนที่ไม่มีความชอบธรรม ๔๖ ถ้าหากว่าท่านรักบรรดาผู้ที่รักท่าน แล้วท่านจะ
ได้รางวัลอะไรเล่า พวกเก็บภาษีมิได้ทำเช่นนั้นด้วยหรือ ๔๗ ถ้าท่านพูดทักทายกับพี่น้องของ
ท่านเท่านั้น ท่านทำอะไรเกินกว่าคนอื่นๆ เล่า แม้แต่บรรดาคนนอกก็ยังทำอย่างนั้นมิใช่
หรือ ๔๘ ฉะนั้นท่านจงเป็นคนดีเพียบพร้อมทุกประการ เช่นเดียวกับพระบิดาในสวรรค์ของ
ท่านที่ดีเพียบพร้อมทุกประการ

๖

การให้ทานสงเคราะห์

๑ จงระวัง อย่าทำดีต่อหน้าผู้คนเพื่อหวังให้เขาเห็นว่าท่านมีความชอบธรรม เพราะถ้าทำ
อย่างนั้น ท่านจะไม่ได้รับรางวัลจากพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์
๒ ฉะนั้น เมื่อท่านให้ทานสงเคราะห์ ก็อย่าเป่าแตรนำหน้าไปอย่างเช่นพวกหน้าไหว้หลัง
หลอกกระทำกันในศาลาที่ประชุมและตามถนนเพื่อรับการเยินยอจากคน เราขอบอกความ
จริงกับท่านว่า พวกเขาได้รับรางวัลเต็มที่แล้ว ๓ เมื่อท่านให้ทานสงเคราะห์ ก็อย่าให้มือซ้าย
รู้ว่ามือขวาทำอะไร ๔ เพื่อว่าทานสงเคราะห์จะได้เป็นทานลับ และพระบิดาผู้เห็นสิ่งที่ท่าน
ทำเป็นการลับนั้นก็จะให้รางวัลแก่ท่าน

การอธิษฐาน

๕ เวลาที่ท่านอธิษฐาน ก็อย่าเป็นเช่นพวกหน้าไหว้หลังหลอก เพราะเขาเหล่านั้นชอบยืน
อธิษฐานในศาลาที่ประชุมและตามมุมถนนเพื่อให้ผู้คนเห็น เราขอบอกความจริงกับท่านว่า
พวกเขาได้รับรางวัลเต็มที่แล้ว ๖ แต่ท่านเอง เวลาอธิษฐานก็จงอยู่ในห้องชั้นใน ปิดประตู
แล้วอธิษฐานต่อพระบิดาของท่าน ซึ่งเรามองไม่เห็น แล้วพระบิดาผู้เห็นสิ่งที่ท่านทำเป็น
การลับนั้นจะให้รางวัลแก่ท่าน
๗ เวลาที่ท่านอธิษฐาน ก็อย่าใช้คำพูดยืดยาวที่ไม่มีความหมายดังเช่นบรรดาคนนอก
กระทำกัน เพราะเขาเหล่านั้นคิดว่าคำอธิษฐานอันยืดยาวจะเป็นที่ได้ยิน ๘ ฉะนั้นอย่าเป็น
เช่นพวกเขา เพราะพระบิดาทราบว่าท่านมีความจำเป็นในสิ่งใด ก่อนที่ท่านจะขอจาก
พระองค์
๙ ฉะนั้น จงอธิษฐานดังนี้

"ข้าแต่พระบิดาของเราในสวรรค์
ขอพระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
๑๐ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาสถิตเถิด
ขอให้ความประสงค์ของพระองค์
ลุล่วงบนแผ่นดินโลกดังที่เป็นไปในสวรรค์
๑๑ ขอพระองค์ให้อาหารประจำวันแก่พวกเราในวันนี้
๑๒ ขอพระองค์ยกโทษการกระทำผิดทั้งปวงให้แก่พวกเรา
ด้วยว่าพวกเรายกโทษให้แก่ทุกคนที่กระทำผิดต่อเรา
๑๓ ขอพระองค์นำเราไปให้พ้นจากสิ่งยั่วยุ
และช่วยให้พวกเราพ้นจากมารร้ายนั้น"*

---

‡ **๕๔๓** เลวีนิติ 19:18 * **๖๑๓** หรือ พ้นจากความชั่ว และมีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ
มีข้อความเพิ่มคือ "ด้วยว่าอาณาจักร อานุภาพ และพระบารมีเป็นของพระองค์ตลอดกาล อาเมน"

๑๔ ถ้าหากว่าพวกท่านยกโทษบาปให้แก่มนุษย์แล้ว พระบิดาในสวรรค์ของท่านก็จะยกโทษ
บาปให้แก่พวกท่านด้วย ๑๕ แต่ถ้าท่านไม่ยกโทษบาปให้แก่มนุษย์ พระบิดาก็จะไม่ยกโทษ
บาปของท่านเช่นกัน

การอดอาหาร

๑๖ เวลาที่ท่านอดอาหาร ก็อย่าทำหน้าเศร้าหมองดังเช่นทีพวกหน้าไหว้หลังหลอกกระทำ
กัน เพราะว่าเขาเหล่านั้นแสร้งทำสีหน้าให้คนเห็นว่ากำลังอดอาหารอยู่ เราขอบอกความ
จริงกับท่านว่า พวกเขาได้รับรางวัลเต็มที่แล้ว ๑๗ แต่ท่านเอง เวลาที่อดอาหารก็จงใส่น้ำมัน
บนศีรษะของท่าน และล้างหน้าเสีย ๑๘ เพื่อว่าคนจะได้ไม่เห็นว่าท่านกำลังอดอาหารอยู่ แต่
เป็นเพียงพระบิดาของท่าน ซึ่งเรามองไม่เห็น แล้วพระบิดาผู้เห็นสิ่งที่ท่านทำเป็นการลับน
ั้นจะให้รางวัลแก่ท่าน

การสะสมทรัพย์สมบัติ

๑๙ อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้เพื่อตนเองในโลก อันเป็นทีที่มีแมลงกัด สนิมกิน และโจร
บุกชิงเอาไปได้ ๒๐ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติในสวรรค์ซึ่งแมลงและสนิมกัดกินไม่ได้ และโจร
บุกชิงเอาไปไม่ได้ ๒๑ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

๒๒ ดวงตาเป็นเสมือนตะเกียงของร่างกาย ฉะนั้นถ้าดวงตาของท่านดี ทั่วทั้งร่างกายของ
ท่านจะเต็มด้วยความสว่าง ๒๓ แต่ถ้าดวงตาของท่านไม่ดี ทั่วทั้งร่างกายของท่านจะมีแต่
ความมืด ฉะนั้นถ้าความสว่างในตัวท่านคือความมืดแล้ว มันจะมืดมากเพียงไร
๒๔ ไม่มีผู้รับใช้คนใดจะรับใช้นาย 2 คนได้ เขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง หรือไม่
ก็จะทุ่มเทให้คนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง ท่านจะรับใช้ทั้งพระเจ้าและเงินทองด้วยกันไม่
ได้

ความกังวล

๒๕ ด้วยเหตุนี้ เราขอบอกท่านว่า อย่ากังวลกับชีวิตว่าจะกินหรือดื่มอะไร หรือกับร่างกาย
ของท่านว่าจะนุ่งห่มอะไร ชีวิตไม่มีค่ายิ่งกว่าอาหาร และร่างกายไม่มีค่ายิ่งกว่าเสื้อผ้า
หรือ ๒๖ จงดูนกในอากาศเถิด มันไม่หว่าน ไม่เกี่ยว มันไม่มีห้องหรือยุ้งฉางเก็บ พระบิดา
ของท่านในสวรรค์ก็ยังเลี้ยงมัน ท่านไม่มีคุณค่ายิ่งกว่านกหรือ ๒๗ มีใครในพวกท่านบ้างที่
สามารถยืดชีวิตให้ยาวได้ด้วยความวิตกกังวล ๒๘ แล้วทำไมท่านจึงวิตกกังวลเรื่องเสื้อผ้า
จงพิจารณาดูว่าดอกไม้ป่าในทุ่งเติบโตขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อมันไม่ทำงานหรือปั่นด้าย ๒๙ แต่
เราขอบอกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนผู้พร้อมด้วยสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ยังทรงเครื่องไม่
งามเท่าดอกไม้ดอกหนึ่ง ๓๐ แต่ถ้าพระเจ้าตกแต่งทุ่งหญ้าซึ่งยังอยู่ในวันนี้ และพรุ่งนี้ถูก
โยนเข้าเตาไฟ แล้วพระองค์จะไม่ตกแต่งท่านให้มากกว่านั้นอีกหรือ ท่านนี่ช่างมีความเชื่อ
น้อยเสียจริง ๓๑ ดังนั้นอย่าวิตกกังวลเลยว่า "พวกเราจะกินหรือดื่มอะไร" หรือว่า "พวก
เราจะสวมใส่อะไร" ๓๒ เพราะบรรดาคนนอกเสาะหาสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ พระบิดาของท่านใน
สวรรค์ทราบว่าท่านมีความจำเป็นในสิ่งเหล่านี้ ๓๓ แต่จงแสวงหาอาณาจักรและความชอบ
ธรรมของพระองค์เสียก่อน แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่งเหล่านี้ให้แก่ท่านเอง
๓๔ ฉะนั้นอย่าวิตกกังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้มีเรื่องวิตกกังวลสำหรับพรุ่งนี้เอง
แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว

๗

การตำหนิผู้อื่น

๑ อย่าตำหนิติเตียนผู้อื่น เพื่อท่านจะได้ไม่ถูกตำหนิ ๒ เพราะว่าท่านจะถูกตำหนิเช่นเดีย
วกับที่ท่านตำหนิผู้อื่น และท่านตวงให้ไปเท่าใด ท่านก็จะได้รับเท่านั้น ๓ เหตุใดท่านจึงมอง
เห็นผงในดวงตาของพี่น้องของท่าน แต่ไม่สังเกตเห็นไม้ท่อนใหญ่ในดวงตาของท่านเอง
๔ ท่านพูดกับพี่น้องของท่านได้อย่างไรว่า "ให้เราเขี่ยผงออกจากดวงตาของท่านเถิด" แต่

ดูเถิด ไม้ท่อนใหญ่อยู่ในดวงตาของท่านเอง ๕ คนหน้าไหว้หลังหลอกเอ๋ย ท่านต้องเอาไม้ท่อนใหญ่ออกจากดวงตาของท่านเสียก่อน จึงจะเห็นอย่างชัดเจน แล้วจะได้เขี่ยผงออกจากดวงตาของพี่น้องของท่านได้

๖ อย่าให้สิ่งที่ประเสริฐแก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกให้แก่หมู ถ้าท่านทำเช่นนั้นมันก็จะเหยียบย่ำเสีย และจะหันมาแว้งกัดท่าน

การขอจากพระเจ้า

๗ จงขอ และท่านก็จะได้รับ จงแสวงหา และท่านก็จะพบ จงเคาะประตู และประตูก็จะเปิดให้ท่าน ๘ เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้รับ คนที่หาก็พบ คนที่เคาะประตู ประตูก็จะเปิด ๙ มีคนใดบ้างที่ลูกขอขนมปัง แล้วให้ก้อนหินแทน ๑๐ หรือว่าถ้าลูกขอปลา แล้วพ่อจะให้งูแทนหรือ ๑๑ ดังนั้นถ้าพวกท่านซึ่งเป็นคนชั่วยังรู้จักให้สิ่งที่ดีแก่ลูกๆ แล้วพระบิดาในสวรรค์จะให้สิ่งดีมากกว่าเพียงไรแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์

๑๒ ฉะนั้น จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านต้องการให้เขาปฏิบัติต่อท่าน เพราะเป็นหมวดกฎบัญญัติและหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า*

อาณาจักรแห่งสวรรค์

๑๓ จงเข้าทางประตูแคบ เพราะประตูใหญ่และทางกว้างนำไปสู่ความพินาศ และมีคนจำนวนมากที่เข้าไปทางนั้น ๑๔ ประตูเล็กและทางแคบนำไปสู่ชีวิต และมีน้อยคนที่พบทางนั้น

๑๕ จงระวังบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอมซึ่งสวมรอยเป็นลูกแกะ แต่แท้จริงแล้วคือสุนัขป่าร้ายกาจ ๑๖ ท่านจะทราบได้โดยดูจากการกระทำของเขา ผลองุ่นไม่ได้มาจากพุ่มไม้ประเภทหนาม หรือมะเดื่อจากพืชพันธุ์ไม้หนาม ๑๗ ดังนั้นไม้ดีย่อมให้ผลดี และไม้เลวให้ผลเลว ๑๘ ไม้ดีย่อมไม่ให้ผลเลว ไม้เลวจะให้ผลดีก็ไม่ได้เช่นกัน ๑๙ ไม้ทุกต้นที่ไม่ให้ผลดีถูกฟันลงแล้วทิ้งไปในไฟเสีย ๒๐ ดังนั้นท่านจะทราบได้โดยดูจากการกระทำของเขา

๒๑ มิใช่ว่าทุกคนที่เรียกเราว่า “พระองค์ท่าน พระองค์ท่าน” แล้วจะเข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ แต่จะเป็นคนที่กระทำตามความประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ของเรา ๒๒ จะมีคนจำนวนมากที่พูดกับเราในวันนั้นว่า “พระองค์ท่าน พระองค์ท่าน พวกเราได้เผยคำกล่าวในพระนามของพระองค์ ขับพวกมารออกจากผู้คน และแสดงสิ่งอัศจรรย์หลายสิ่งในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ” ๒๓ แล้วเราจะประกาศว่า “เราไม่เคยรู้จักเจ้า ไปให้พ้นพวกเจ้าคนชั่ว”

ฐานรากอันมั่นคง

๒๔ ฉะนั้น ทุกคนที่ได้ยินคำของเราแล้วปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนที่มีสติปัญญา ที่สร้างบ้านของเขาบนฐานรากที่เป็นหิน ๒๕ ฝนกระหน่ำลง น้ำสาดท่วม พายุพัดปะทะบ้านหลังนั้น แต่ก็ไม่พังลงเพราะสร้างฐานรากไว้บนหิน ๒๖ ทุกคนที่ได้ยินคำของเรา แล้วไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านบนฐานรากที่เป็นทราย ๒๗ ฝนกระหน่ำลง น้ำสาดท่วม พายุพัดปะทะบ้านหลังนั้น บ้านก็พังทลายลง”

๒๘ เมื่อพระเยซูกล่าวสิ่งเหล่านั้นจบแล้ว ฝูงชนก็พากันอัศจรรย์ใจกับการสอนของพระองค์ ๒๙ ด้วยว่าพระองค์สั่งสอนพวกเขาดังเช่นผู้มีสิทธิอำนาจ ซึ่งไม่เหมือนบรรดาอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติของพวกเขา

---

* **๗๑๒** หมวดกฎบัญญัติและหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ในที่นี้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าหมายถึงพันธสัญญาเดิมที่ครบบริบูรณ์

๘

ชายโรคเรื้อน

๑ เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว ผู้คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป ๒ คนโรคเรื้อน
คนหนึ่งมาหาพระองค์ ก้มกราบลงแล้วพูดว่า “พระองค์ท่าน ถ้าพระองค์ต้องการ พระองค์
สามารถรักษาข้าพเจ้าให้หายขาดจากโรคได้”* ๓ พระองค์จึงยื่นมือออกไปสัมผัสตัวเขา
พลางกล่าวว่า “เราต้องการอย่างนั้น จงหายเถิด” ในทันใดนั้น เขาก็หายจากโรคเรื้อน ๔
พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงระวังว่าเจ้าจะไม่บอกใครเลย แต่ขอให้ไปแสดงตนต่อปุโรหิต
และมอบเครื่องสักการะ ตามที่โมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นการยืนยันแก่คนทั่วไป”

ด้วยความเชื่อสูงส่ง

๕ เมื่อพระองค์เดินเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์
๖ เขาพูดว่า “พระองค์ท่าน ผู้รับใช้ของข้าพเจ้านอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้านและได้รับความ
ทุกข์ทรมานมาก” ๗ พระองค์กล่าวกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หายขาด” ๘ นายร้อย
ตอบว่า “พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะให้พระองค์เข้ามาใต้หลังคาบ้านของข้าพเจ้า
เพียงแต่พระองค์พูด ผู้รับใช้ก็จะหายจากโรค ๙ สำหรับตัวข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอยู่ใต้บังคับ
บัญชา มีทหารในบังคับด้วย ข้าพเจ้าบอกคนนี้ว่า ‘ไป’ เขาก็ไป และคนนั้นว่า ‘มา’
เขาก็มา ข้าพเจ้าบอกทาสรับใช้ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ” ๑๐ เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้นจึง
ประหลาดใจและกล่าวกับบรรดาคนที่ติดตามไปว่า “เราขอบอกความจริงกับท่านว่า เราไม่
เคยพบความเชื่อมากเท่านี้แม้แต่ในประเทศอิสราเอล ๑๑ เราขอบอกท่านว่า จะมีคนจำนวน
มากที่มาจากทั่วทุกแห่งในโลก เพื่อเอนกายลงรับประทานร่วมกับอับราฮัม อิสอัค และยา
โคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ๑๒ แต่บรรดาบุตรของอาณาจักรจะถูกโยนออกไปสู่ความมืด
ข้างนอก ณ ที่นั่นจะมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ๑๓ แล้วพระเยซูกล่าวกับนายร้อยว่า
“ไปเถิด สิ่งนั้นจงบังเกิดแก่ท่านตามที่ท่านเชื่อ” และผู้รับใช้ของเขาก็หายจากโรคในโมง
นั้น

รักษาผู้ป่วย

๑๔ เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้านของเปโตรแล้ว พระองค์ก็เห็นแม่ยายของเปโตรกำลังนอน
ป่วยเป็นไข้อยู่ ๑๕ พระองค์จับมือนางแล้วไข้ก็หาย นางจึงลุกขึ้นรับใช้พระองค์ ๑๖ ในเย็นวัน
นั้น มีคนพาผู้คนจำนวนมากที่มีมารสิงมาหาพระองค์ พระองค์ขับพวกวิญญาณนั้นออก
จากร่างด้วยคำสั่ง และรักษาคนป่วยทุกคนให้หายขาด ๑๗ เพื่อจะได้เป็นไปตามคำที่อิสยาห์
ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้กล่าวไว้ว่า “พระองค์เองได้รับเอาความเจ็บป่วยและแบกเอา
โรคต่างๆ ของเราไป”†

ความพร้อมก่อนติดตามพระเยซู

๑๘ เมื่อพระเยซูเห็นมหาชนรายล้อมพระองค์ จึงสั่งให้ข้ามฟากไป ๑๙ มีอาจารย์ฝ่าย
กฎบัญญัติมาพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไปทุกแห่งหน” ๒๐
พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกอาศัยในโพรง นกมีรัง แต่บุตรมนุษย์‡ไม่มีที่อาศัย
นอน” ๒๑ มีอีกคนในบรรดาสาวกพูดว่า “พระองค์ท่าน โปรดให้ข้าพเจ้าได้ไปฝังศพบิดา
ของข้าพเจ้าก่อน” ๒๒ แต่พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝัง
ศพคนตายของเขาเองเถิด”

ห้ามคลื่นและลมให้หยุด

---

* **๘๒** ข้อ 2, 3 คำว่า หายจากโรค ภาษากรีกใช้คำว่า ทำให้สะอาด † **๘๑๗** อิสยาห์ 53:4 ‡ **๘๒๐** บุตรมนุษย์ ชื่อนี้มาจากฉบับเอเสเคียลและดาเนียล แสดงว่าถึงแม้พระเยซูเป็นพระเจ้า พระองค์ตั้งใจที่จะเป็นมนุษย์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น

๒๓ เมื่อพระองค์ลงเรือแล้ว พวกสาวกก็ติดตามพระองค์ไป ๒๔ ในเวลานั้นมีพายุใหญ่
กระหน่ำในทะเลสาบจนคลื่นซัดท่วมเรือ ส่วนพระเยซูนอนหลับอยู่ ๒๕ บรรดาสาวกจึงไป
ปลุกพระองค์ให้ตื่นแล้วพูดว่า "พระองค์ท่าน ช่วยชีวิตพวกเราด้วย พวกเรากำลังจะตาย
อยู่แล้ว" ๒๖ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกเจ้าถึงได้กลัวนัก ช่างมีความเชื่อน้อย
เสียจริง" ครั้นแล้วพระองค์ก็ลุกขึ้นห้ามลมและทะเล และทุกสิ่งก็สงบเงียบลง ๒๗ เหล่าสา
วกพากันอัศจรรย์ใจ และพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นอย่างไรนะ แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟัง
ท่าน"

ขับมารพ้นจากชาย *2* คน

๒๘ เมื่อพระองค์ได้ข้ามฟากไปยังดินแดนกาดารา§แล้ว ชาย 2 คนที่มีมารสิงอยู่ก็ออก
จากถ้ำเก็บศพมาพบพระองค์ ชายทั้งสองนั้นร้ายกาจมากจนไม่มีใครผ่านไปทางแถวนั้น
ได้ ๒๙ เขาร้องขึ้นว่า "พระบุตรของพระเจ้า ท่านมายุ่งเกี่ยวอะไรกับพวกเรา ท่านมาที่นี่เพื่อ
ทรมานพวกเราก่อนจะถึงเวลาหรือ" ๓๐ ในบริเวณใกล้เคียงนั้นมีฝูงหมูจำนวนมากกำลัง
หากินอยู่ ๓๑ พวกมารอ้อนวอนพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะขับพวกเราออกก็ขอให้เราเข้าในฝูง
หมูเถิด" ๓๒ ครั้นแล้วพระองค์กล่าวกับพวกมารว่า "ไปให้พ้น" แล้วมารก็ออกไปสิงในตัว
หมู ทันใดนั้น หมูทั้งฝูงก็เตลิดลงจากหน้าผาชันสู่ทะเลสาบและจมน้ำตาย ๓๓ ฝ่ายพวกคน
เลี้ยงหมูก็วิ่งหนีเข้าไปในเมืองเพื่อบอกเล่าทุกสิ่ง รวมทั้งเรื่องของมารที่สิงชาย 2 คนด้วย
๓๔ แล้วคนทั้งเมืองก็พากันออกมาพบกับพระเยซู เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์จึงขอร้องให้
พระองค์ออกไปเสียจากดินแดนของพวกเขา

๙

พระเยซูรักษาชายง่อย

๑ พระเยซูลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์ ๒ มีผู้คนพาชายง่อยคนหนึ่งนอนบน
เปลหามมา พอพระองค์เห็นความเชื่อของพวกเขาจึงกล่าวกับคนง่อยว่า "ลูกเอ๋ย จงทำใจ
ให้ดีไว้ บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว" ๓ พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบางคน
พูดต่อกันและกันว่า "ชายผู้นี้พูดจาหมิ่นประมาทพระเจ้า" ๔ พระเยซูทราบความคิดของ
พวกเขาจึงกล่าวว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดชั่วอยู่ในใจเล่า ๕ พูดอย่างไรจึงจะง่ายกว่ากัน
ระหว่าง "บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว" หรือจะพูดว่า "จงลุกขึ้นเดินเถิด"
๖ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะยกโทษบาปทั้งหลาย" แล
้วพระองค์กล่าวกับคนง่อยนั้นว่า "จงลุกขึ้น แล้วยกเปลหามกลับไปบ้านเถิด" ๗ เขาจึงลุก
ขึ้นแล้วกลับบ้านไป ๘ เมื่อฝูงชนเห็นเช่นนั้นก็กลัวยิ่งนัก แล้วต่างก็พากันสรรเสริญพระเจ้า
ที่มอบสิทธิอำนาจเช่นนั้นให้แก่มนุษย์

มัทธิวติดตามพระเยซูไป

๙ ขณะที่พระเยซูไปจากที่นั่น พระองค์เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว กำลังนั่งอยู่ที่ด่านเก็บ
ภาษี จึงกล่าวกับเขาว่า "จงติดตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นและติดตามพระองค์ไป

๑๐ ขณะที่พระองค์กำลังเอนกายอยู่ที่บ้าน มีคนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากมา และ
กำลังรับประทานอาหารร่วมกับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ ๑๑ ครั้นพวกฟาริสีเห
็นดังนั้นจึงพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานร่วมกับ
พวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า" ๑๒ เมื่อพระองค์ได้ยินจึงกล่าวว่า "คนที่มีสุขภาพดีไม่
จำเป็นต้องหาแพทย์ ยกเว้นแต่ผู้ป่วย ๑๓ จงไปเถิด และเรียนรู้ว่าคำพูดนี้มีความหมาย

§ **๘๒๘** กาดารา สำเนาโบราณบางฉบับเป็น เก-ราซา

ว่าอย่างไร "เราต้องการความเมตตา ไม่ต้องการเครื่องสักการะ"* เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนที่คิดว่าตนมีความชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาป"

ผู้คนถามเรื่องการอดอาหาร

๑๔ ครั้นแล้วบรรดาสาวกของยอห์นมาพูดกับพระองค์ว่า "ทำไมพวกเราและบรรดาฟาริสีอดอาหาร แต่พวกสาวกของท่านไม่อดอาหาร"

๑๕ พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า "พวกแขกของเจ้าบ่าวจะเป็นทุกข์ได้อย่างไรขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับเขา แต่เมื่อถึงเวลาที่เจ้าบ่าวถูกพาตัวไปจากพวกเขา เขาจึงจะอดอาหาร ๑๖ ไม่มีใครปะเศษผ้าใหม่ที่ยังไม่หดตัวลงบนเสื้อเก่า เพราะเศษผ้านั้นจะดึงเนื้อผ้าบนเสื้อเก่าออก จะยิ่งทำให้ขาดมากกว่าเดิม ๑๗ ในทำนองเดียวกันคือไม่มีใครเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่า ถ้าทำเช่นนั้นถุงหนังจะขาด เหล้าองุ่นจะรั่วออกและถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาจะเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังใหม่ และทั้งสองอย่างจะไม่เสียไป"

พระเยซูผู้รักษาโรคนานาชนิด และผู้พลิกฟื้นความตาย

๑๘ ขณะที่พระองค์กำลังกล่าวสิ่งเหล่านี้ให้พวกเขาฟังอยู่ ก็มีผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุมคนหนึ่งมาคุกเข่าลงที่เบื้องหน้าพระองค์และพูดว่า "บุตรสาวของข้าพเจ้าเพิ่งตาย ขอให้ท่านโปรดวางมือบนตัวเธอ แล้วเธอจะได้มีชีวิตอยู่" ๑๙ พระเยซูลุกขึ้นตามเขาไป บรรดาสาวกก็เช่นกัน ๒๐ ขณะนั้น มีหญิงคนหนึ่งซึ่งทนทรมานจากโลหิตตกนานถึง 12 ปี เข้ามาใกล้ทางเบื้องหลังของพระองค์แล้วแตะที่ชายเสื้อตัวนอกของพระองค์ ๒๑ เธอคิดในใจว่า "ถ้าเราเพียงได้แตะต้องเสื้อตัวนอกของพระองค์ เราก็จะหายจากโรค" ๒๒ พระเยซูหันไปเห็นเธอ และกล่าวว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงทำใจให้ดีไว้ ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายจากโรคแล้ว" และหญิงนั้นก็หายจากโรคทันที ๒๓ เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้านของผู้อยู่ในระดับปกครอง พระองค์ก็เห็นพวกคนเป่าขลุ่ยและผู้คนเอะอะชุลมุนกันอยู่ ๒๔ พระองค์กล่าวว่า "จงออกไปเถิด เธอยังไม่ตาย เพียงแค่หลับไปเท่านั้น" พวกเขาก็หัวเราะเยาะพระองค์ ๒๕ เมื่อฝูงชนถูกไล่ออกไปแล้ว พระองค์จึงเข้าไปจับมือเธอ เด็กคนนั้นก็ลุกขึ้น ๒๖ เรื่องราวนี้เลื่องลือไปทั่วแคว้นนั้น

๒๗ ขณะที่พระเยซูไปจากที่นั่น ชายตาบอด 2 คนตามพระองค์ไปพลางร้องขึ้นว่า "บุตรของดาวิด โปรดเมตตาพวกเราด้วย" ๒๘ หลังจากที่พระองค์ได้เข้าไปในบ้านแล้ว ชายตาบอดก็เข้ามาหาพระองค์ แล้วพระเยซูกล่าวกับเขาทั้งสองว่า "เจ้าเชื่อหรือว่าเรารักษาเจ้าได้" เขาทั้งสองพูดว่า "พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าเชื่อ" ๒๙ ดังนั้น พระองค์จึงแตะที่ตาของเขาทั้งสองพลางกล่าวว่า "จงเป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด" ๓๐ ตาของเขาก็มองเห็น แล้วพระเยซูก็กำชับเขาทั้งสองว่า "จงระวัง อย่าให้ใครรู้เรื่องนี้" ๓๑ แต่แล้วเขาก็ป่าวประกาศเรื่องของพระองค์ไปทั่วเขตแดน

๓๒ ขณะที่ชาย 2 คนนั้นจากไป มีคนพาชายใบ้ที่มีมารสิงอยู่มาหาพระองค์ ๓๓ หลังจากที่พระองค์ขับมารออกแล้ว ชายใบ้จึงพูดได้ และฝูงชนประหลาดใจพากันพูดว่า "ไม่เคยมีปรากฏเช่นนี้มาก่อนเลยในอิสราเอล" ๓๔ ฝ่ายพวกฟาริสีก็พูดกันว่า "คนนี้ขับพวกมารออกโดยใช้หัวหน้าของพวกมาร"

๓๕ พระเยซูเดินทางไปยังเมืองต่างๆ ตามหมู่บ้านทั่วไป สั่งสอนตามศาลาที่ประชุม ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิด ๓๖ เมื่อพระองค์เห็นฝูงชนก็รู้สึกสงสาร เพราะพวกเขาถูกรังควานและเหยียบย่ำดั่งเช่นฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยงดู ๓๗ พระองค์กล่าวกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ข้าวที่จะเก็บเกี่ยวมีอยู่

---

* **๙๑๑๓** โฮเชยา 6:6

มากมายแต่คนงานมีจำนวนน้อย ๓๘ ฉะนั้นจงขอให้พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นเจ้าของนาส่งพวกคนงานออกไปเก็บเกี่ยวในนาเถิด

๑๐

พระเยซูให้โอวาทแก่สาวก *12* คนก่อนออกไปประกาศ

๑ พระเยซูเรียกสาวกทั้งสิบสองของพระองค์มา แล้วก็ได้ให้สิทธิอำนาจในการขับพวกวิญญาณร้ายออก และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดได้ ๒ อัครทูตทั้งสิบสองมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนมีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรของเศเบดี ยอห์นน้องชายของยากอบ ๓ ฟีลิป บาร์โธโลมิว โธมัส มัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ธัดเดอัส ๔ ซีโมนผู้เป็นพรรคชาตินิยม และยูดาสอิสคาริโอทผู้ทรยศพระองค์

๕ ก่อนที่พระเยซูจะส่งทั้งสิบสองคนนี้ออกไป พระองค์สั่งพวกเขาว่า อย่าไปในเขตแดนของบรรดาคนนอก และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย* ๖ แต่ควรไปยังชนชาติอิสราเอลซึ่งเสมือนฝูงแกะที่หลงหาย ๗ เมื่อพวกเจ้าไป จงประกาศว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้จะมาถึงแล้ว ๘ จงรักษาคนป่วยไข้ สั่งให้คนตายฟื้นคืนชีวิต รักษาคนโรคเรื้อน ขับพวกมาร† ในเมื่อเจ้าได้รับมาโดยเปล่า เจ้าก็จงให้โดยเปล่า ๙ อย่านำทองคำ เงิน หรือทองแดงใส่กระเป๋าติดตัวไป ๑๐ หรือนำย่ามไปในการเดินทาง แม้แต่เสื้อสำรองตัวใน รองเท้า หรือไม้เท้า เพราะคนงานสมควรได้รับค่าจ้าง ๑๑ และเมื่อเจ้าเข้าไปในหมู่บ้านหรือเมืองใดก็ตาม จงสืบหาถึงคนดี และอยู่ที่นั่นจนกว่าเจ้าจะจากไป ๑๒ เมื่อเจ้าเข้าไปในบ้าน ก็จงกล่าวคำทักทาย ๑๓ และถ้าบ้านนั้นยินดีต้อนรับ ก็จงให้คำทักทายแห่งสันติสุขของเจ้ามาสู่บ้านนั้น แต่ถ้าไม่ยินดีต้อนรับ ก็ให้คำทักทายแห่งสันติสุขกลับมาสู่เจ้า ๑๔ ใครก็ตามที่ไม่ต้อนรับหรือฟังคำของเจ้า ก็จงสลัดฝุ่นออกจากเท้าของเจ้าเวลาออกไปจากบ้านหรือเมืองนั้น ๑๕ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์‡จะทนได้มากกว่าเมืองนั้นในวันพิพากษา

๑๖ เราส่งพวกเจ้าออกไปเช่นบรรดาแกะท่ามกลางเหล่าสุนัขป่า ฉะนั้นจงเฉลียวฉลาดเหมือนงูและไม่มีภัยเหมือนนกพิราบ ๑๗ แต่จงระวังพวกมนุษย์ เพราะเขาจะมอบตัวเจ้าให้ศาลต่างๆ แล้วเฆี่ยนพวกเจ้าตามศาลาที่ประชุมของเขา ๑๘ พวกเจ้าจะถูกพาตัวไปยืนต่อหน้าเหล่าผู้ว่าราชการและบรรดากษัตริย์ก็เพราะเรา เพื่อเป็นพยานแก่เขาและบรรดาคนนอก ๑๙ เมื่อพวกเขามอบตัวเจ้าไปก็อย่ากังวลว่าเจ้าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร เพราะเจ้าจะได้รับคำที่เจ้าจะพูดในเวลานั้น ๒๐ เพราะว่าไม่ใช่ตัวเจ้าเองที่พูด แต่พระวิญญาณของพระบิดาของเจ้าเป็นผู้กล่าวผ่านเจ้า ๒๑ บรรดาพี่น้องต่างคนก็ต่างจะส่งตัวกันและกันไปประหาร พ่อมอบลูก และบรรดาลูกๆ จะต่อต้านพ่อแม่ และเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ๒๒ คนทั่วไปจะเกลียดชังเจ้า เหตุเพราะชื่อของเรา แต่คนที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับชีวิตที่รอดพ้น ๒๓ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขากดขี่ข่มเหงพวกเจ้าในเมืองนี้ จงหนีไปยังเมืองอื่น เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า เจ้าจะไม่ได้ไปทั่วทุกเมืองในอิสราเอลก่อนที่บุตรมนุษย์จะมา

๒๔ ศิษย์จะไม่เหนือไปกว่าอาจารย์ และทาสรับใช้ไม่เหนือไปกว่านาย ๒๕ อย่างมากศิษย์ก็จะเป็นดังเช่นอาจารย์ และทาสรับใช้ดังเช่นนายเท่านั้น ถ้าคนเรียกเจ้าบ้านว่า เบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านแย่กว่านั้นอีกเพียงไร

๒๖ ฉะนั้น อย่ากลัวพวกเขาเลย เพราะไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้แล้วจะไม่ถูกเปิดเผยออก และที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่แสดงให้เป็นที่รับรู้ ๒๗ อะไรที่เราบอกเจ้าในที่มืด เจ้าต้องพูดในที่แจ้ง

---

* **๑๐๕** ชาวยิวและชาวสะมาเรียเข้ากันไม่ได้ เพราะว่าชาวสะมาเรียเป็นชนชาติผสมระหว่างยิวและชาติอื่นซึ่งนับว่าไม่ใช่ชาวยิวแท้

† **๑๐๘** พวกมาร คือวิญญาณร้าย (ไม่ใช่วิญญาณของบรรพบุรุษ) มีอำนาจทำร้ายชีวิตมนุษย์ได้ มีพญามารเป็นหัวหน้า

‡ **๑๐๑๕** พระเจ้าได้ทำลายเมืองทั้งสองนี้ เพราะเป็นเมืองที่มีคนชั่วร้ายอยู่ ฉบับปฐมกาล 19:1-29

และอะไรที่เจ้าได้ยินกระซิบในหู เจ้าต้องประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน ๒๘ อย่ากลัวพวกที่ฆ่าได้แต่เพียงร่างกายแต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณได้ จงกลัวพระองค์ผู้สามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรกได้ ๒๙ นกกระจอก 2 ตัวขายได้ในราคาเพียง 1 บาทมิใช่หรือ ถึงกระนั้น ไม่มีนกสักตัวเดียวจะตกลงพื้นได้ โดยที่พระบิดาของเจ้าไม่อนุญาต ๓๐ แม้แต่ผมบนศีรษะของเจ้า พระเจ้าก็นับไว้แล้ว ๓๑ ฉะนั้นอย่ากลัวเลย เจ้ามีค่ายิ่งกว่านกกระจอกหลายตัว ๓๒ ดังนั้นทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ด้วย ๓๓ แต่ใครก็ตามที่ไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์เช่นกัน

๓๔ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาสู่โลก เราไม่ได้มาเพื่อนำสันติสุขแต่นำดาบมา ๓๕ เรามาเพื่อทำให้ □ลูกชายต่อต้านพ่อของเขา ลูกสาวต่อต้านแม่ และลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามี ๓๖ และสมาชิกของคนในครอบครัวจะเป็นศัตรูของเขาเอง□§

๓๗ ผู้ที่รักพ่อแม่มากกว่ารักเรา และรักลูกชายลูกสาวมากกว่ารักเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นสาวกของเรา ๓๘ ผู้ที่ไม่แบกไม้กางเขนของตนและติดตามเราไป ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นสาวกของเรา ๓๙ ผู้ที่พบชีวิตของตนจะสูญเสียชีวิตนั้นไป และผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพื่อเราจะรักษาชีวิตไว้ได้

๔๐ ผู้ที่รับพวกเจ้าก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ผู้ส่งเรามา ๔๑ ผู้ที่รับผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเพราะเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ก็จะได้รับรางวัลอย่างที่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพึงได้รับ และผู้ที่รับผู้มีความชอบธรรมเพราะเขามีความชอบธรรม ก็จะได้รับรางวัลอย่างผู้มีความชอบธรรมพึงได้รับ ๔๒ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ใครก็ตามที่ให้เพียงน้ำเย็น 1 แก้วแก่ผู้หนึ่งในบรรดาผู้น้อยเหล่านี้ เพราะเขาเป็นสาวกของเรา ผู้นั้นจะไม่สูญเสียรางวัลของเขา□

๑๑

คำถามของยอห์นถึงพระเยซู

๑ หลังจากพระเยซูได้สั่งสาวกทั้งสิบสองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็ออกไปจากที่นั่นเพื่อสอนและประกาศตามเมืองต่างๆ ในแคว้นกาลิลี

๒ เมื่อยอห์นซึ่งติดคุกอยู่ได้ยินเรื่องกิจการของพระคริสต์ ท่านจึงส่งเหล่าสาวกของท่านไป ๓ เพื่อถามพระองค์ว่า □ท่านคือผู้ที่จะมานั้น หรือว่าพวกเราควรจะรอคอยผู้อื่นต่อไป□ ๔ พระเยซูกล่าวตอบพวกเขาว่า □จงกลับไปรายงานยอห์นถึงสิ่งที่เจ้าเห็นและได้ยิน ๕ คนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายขาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายฟื้นคืนชีวิต และข่าวประเสริฐถูกประกาศให้กับคนยากไร้ ๖ ผู้ใดที่ยังคงความเชื่อในเรา ผู้นั้นย่อมเป็นสุข□

๗ ขณะที่สาวกของยอห์นจากไป พระเยซูเริ่มกล่าวกับฝูงชนถึงยอห์นว่า □พวกท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ต้นอ้อที่ถูกลมพัดหรือ ๘ ถ้าไม่ใช่ แล้วท่านออกไปเพื่อดูอะไร ไปดูชายที่สวมเสื้อผ้าเนื้อนุ่มหรือ เปล่าเลย ผู้สวมใส่เสื้อผ้าเนื้อนุ่มย่อมอยู่ในวังของกษัตริย์ ๙ แต่ท่านออกไปเพื่อดูอะไรเล่า ไปดูผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าหรือ ใช่แล้ว เราขอบอกท่านว่า เขาเหนือกว่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเสียอีก ๑๐ มีคำกล่าวถึงผู้นี้ไว้ว่า

□ดูเถิด เราจะใช้ผู้ส่งข่าวของเราล่วงหน้าเจ้าไป
เพื่อเตรียมทางของเจ้าล่วงหน้า□*

§ **๑๐□๓๖** มีคาห์ 7:6 * **๑๑□๑๐** มาลาคี 3:1

๑๑ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ในบรรดาผู้เกิดจากครรภ์มารดา ไม่มีผู้ใดที่จะยิ่งใหญ่
เหนือยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์กลับยิ่งใหญ่กว่า
ยอห์นเสียอีก ๑๒ นับจากสมัยยอห์นผู้ให้บัพติศมา มาจนถึงทุกวันนี้อาณาจักรแห่งสวรรค์
ฟันฝ่าต่อความรุนแรง และพวกที่รุนแรงก็พยายามยึดอาณาจักรนั้นไปให้ได้ ๑๓ ด้วยว่า
หมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทั้งหมดและหมวดกฎบัญญัติได้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
มาจนถึงยอห์น ๑๔ ถ้าท่านตั้งใจจะรับ ยอห์นนี่แหละเป็นเอลียาห์†ผู้ที่จะมานั้น ๑๕ ผู้ใดมีหูที่
จะฟัง จงฟังเถิด
๑๖ เราจะเปรียบเทียบคนในช่วงกาลเวลานี้กับอะไรดี พวกเขาเป็นเหมือนกับเด็กๆ ที่นั่ง
ในย่านตลาดและร้องต่อกันและกันว่า
๑๗ “พวกเราเป่าขลุ่ยให้เธอ
แต่เธอกลับไม่เต้นรำ
เมื่อพวกเราได้ร้องเพลงเศร้า
เธอก็ไม่ร่ำไห้”
๑๘ เมื่อยอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่มเหล้า พวกเขาก็ว่า “เขามีมารสิงอยู่” ๑๙ บุตรมนุษย์มา ทั้ง
กินและดื่ม พวกเขาก็ว่า “ดูเขาซิ เป็นทั้งคนตะกละและขี้เมา เพื่อนของคนเก็บภาษีและ
คนบาป” แต่การกระทำเหล่านั้นชี้ให้เห็นว่าพระปัญญาเป็นทางที่ถูกต้อง”

พระเยซูตำหนิเมืองต่างๆ

๒๐ ครั้นประชาชนไม่กลับใจ พระองค์จึงติเตียนเมืองต่างๆ ที่พระองค์ได้กระทำสิ่งอัศจร
รย์ส่วนใหญ่ไว้ ๒๑ “วิบัติจงเกิดแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติจงเกิดแก่เจ้า เมืองเบธไซดา หา
กสิ่งอัศจรรย์ทั้งหลายที่ได้เกิดขึ้นต่อหน้าเจ้ามาปรากฏในเมืองไทระและไซดอน พวกเขา
จะต้องกลับใจไปนานแล้ว ทั้งนุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบและปาขี้เถ้าใส่หัวตัวเอง ๒๒ เราขอบอก
เจ้าว่า ในวันพิพากษานั้น เมืองไทระและไซดอนจะทนได้มากกว่าเจ้า ๒๓ ฝ่ายเจ้าเอง เมือง
คาเปอร์นาอุม เจ้าจะได้รับการยกขึ้นสู่ฟ้าหรือ เปล่าเลย เจ้าจะดิ่งลงสู่แดนคนตาย หากว่า
สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับเจ้าแล้วนั้นได้เกิดขึ้นกับเมืองโสโดม เมืองโสโดมก็จะอยู่
จนถึงทุกวันนี้ ๒๔ อย่างไรก็ตาม เราขอบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา ดินแดนโสโดมจะทนได้
มากกว่าตัวเจ้า”

ผู้ที่อ่อนเพลียเข้าหาพระเยซูได้

๒๕ ในเวลานั้นพระเยซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ผู้เป็นทั้งพระบิดาและพระ
ผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์และโลก เพราะพระองค์ได้ซ่อนสิ่งเหล่านี้จากผู้เรืองปัญญาและคน
ฉลาด แล้วเปิดเผยให้แก่พวกเด็กเล็กๆ ๒๖ ใช่แล้ว พระบิดา เพราะว่านี่คือความพึงพอใจ
ของพระองค์ ๒๗ พระบิดาของเราได้มอบสิ่งทั้งปวงให้แก่เรา ไม่มีใครทราบว่าพระบุตรคือ
ใคร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครทราบว่าพระบิดาคือใคร นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระ
บุตรเลือกที่จะเปิดเผยให้รู้ถึงพระองค์ ๒๘ ทุกคนที่ตรากตรำและแบกภาระหนัก จงมาหา
เรา และเราจะเป็นที่พักพิงให้แก่ท่าน ๒๙ จงแบกแอกของเราไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่า
เรามีใจอ่อนโยนและถ่อมตน และท่านจะพบที่พักพิงของจิตวิญญาณ ๓๐ เพราะว่าแอกของ
เราก็พอเหมาะพอดี และภาระของเราก็เบา”

๑๒

บุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต

† **๑๑๑๔** เอลียาห์ เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ฉบับมาลาคี 4:5,6

๑ ครั้งหนึ่งในวันสะบาโต* พระเยซูเดินผ่านไปในทุ่งนา เหล่าสาวกของพระองค์หิว จึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมาขยี้ในมือแล้วกิน ๒ เมื่อพวกฟาริสีเห็นจึงพูดกับพระองค์ว่า “ดูเถิด พวกสาวกของท่านทำสิ่งต้องห้ามในวันสะบาโต” ๓ พระองค์กล่าวกับเขาว่า “ท่านไม่เคยอ่านเลยหรือว่า ครั้งที่ดาวิดกับพรรคพวกที่ไปด้วยได้ทำอะไรบ้างเมื่อรู้สึกหิว ๔ คราวที่ดาวิดได้เข้าไปในตำหนักของพระเจ้า และรับประทานขนมปังอันบริสุทธิ์ ซึ่งเขาและพรรคพวกไม่มีสิทธิ์รับประทาน แต่เป็นของพวกปุโรหิตเท่านั้น ๕ หรือท่านไม่เคยอ่านในกฎบัญญัติหรือว่า ในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารละเมิดกฎวันสะบาโตและไม่มีความผิด ๖ เราขอบอกท่านว่า สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี่ ๗ แต่ถ้าท่านรู้ความหมายนี้แล้ว “เราต้องการความเมตตา ไม่ต้องการเครื่องสักการะ”† ท่านก็จะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีความผิด ๘ เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต”

๙ แล้วพระองค์จากสถานที่นั้นไป และเข้าไปในศาลาที่ประชุมของพวกเขา ๑๐ มีชายมือลีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น พวกเขาถามพระองค์ว่า “ถูกต้องตามกฎบัญญัติหรือที่รักษาผู้คนในวันสะบาโต” เขาถามดังนั้นเพื่อจะได้ใช้เป็นข้อกล่าวหาพระองค์ ๑๑ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าคนใดคนหนึ่งในพวกท่านมีแกะตัวหนึ่งซึ่งตกบ่อในวันสะบาโต ท่านจะไม่คว้าและดึงตัวขึ้นไว้หรือ ๑๒ แล้วมนุษย์คนหนึ่งมีค่ามากกว่าแกะเพียงไร ฉะนั้นการทำดีในวันสะบาโตนั้นถูกต้องตามกฎบัญญัติ” ๑๓ ครั้นแล้วพระองค์กล่าวกับชายนั้นว่า “จงยื่นมือออกมาเถิด” เมื่อเขาทำตาม มือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนอีกข้างหนึ่ง ๑๔ พวกฟาริสีจึงออกไป และปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรจึงฆ่าพระองค์ได้

ผู้รับใช้ที่พระเจ้าเลือก

๑๕ พระเยซูทราบดีจึงเดินออกไปจากที่นั้น มีคนจำนวนมากติดตามพระองค์ไป และพระองค์รักษาทุกคนให้หายขาด ๑๖ พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้บอกคนอื่นเกี่ยวกับพระองค์ ๑๗ เพื่อว่าจะได้เป็นไปตามสิ่งที่กล่าวไว้โดยผ่านอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า

๑๘ “นี่คือผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเป็นผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว
ผู้ที่เรารักและพึงพอใจยิ่งนัก
เราจะมอบวิญญาณของเราไว้ให้ท่าน
และท่านจะประกาศความยุติธรรมแก่บรรดาคนนอก
๑๙ ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาทและร้องเสียงดัง
และไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน
๒๐ ไม้อ้อที่หักแล้วท่านจะไม่ทำลาย
ไส้ตะเกียงที่ริบหรี่ท่านจะไม่ทำให้ดับ
จนกว่าท่านจะมีชัยในความยุติธรรม
๒๑ และบรรดาคนนอกจะฝากความหวังไว้กับท่าน”‡

พระเยซูและเบเอลเซบูล

๒๒ ครั้นแล้วมีคนพาชายใบ้ตาบอดซึ่งมีมารสิงอยู่มาหาพระองค์ พระองค์รักษาเขาให้หายขาด ชายใบ้จึงพูดได้และมองเห็น ๒๓ คนทั้งปวงต่างก็อัศจรรย์ใจพากันพูดว่า “ชายผู้นี้เป็นบุตรของดาวิดหรือ” ๒๔ เมื่อพวกฟาริสีได้ยินดังนั้นจึงพูดว่า “ชายผู้นี้ขับพวกมารออกได้ ก็เพราะเบเอลเซบูลหัวหน้าของพวกมารเท่านั้น” ๒๕ พระเยซูทราบความคิดของคนเหล่านั้นจึงกล่าวว่า “อาณาจักรใดก็ตามที่แบ่งแยกกันเองก็จะพินาศ และบ้านหรือเมืองใดๆ ที่แบ่งแยกกันเองก็จะล่มสลาย ๒๖ ถ้าซาตานขับซาตานออก มันก็แบ่งภาคออกจากกัน แล้วอาณาจักรของมันจะยืนหยัดได้อย่างไร ๒๗ ถ้าเราขับมารโดยใช้เบเอลเซบูล แล้วผู้ติด

---

* **๑๒๑** สะบาโต ชาวยิวนับว่าวันเสาร์เป็นวันสุดท้ายของแต่ละสัปดาห์ ซึ่งใช้เป็นวันสำหรับพระเจ้าและเป็นวันหยุดจากการทำงาน † **๑๒๗** โฮเชยา 6:6 ‡ **๑๒๑๒๑** อิสยาห์ 42:1-4

ตามของท่านเองล่ะ จะใช้ใครขับ ฉะนั้นแล้วเขาเหล่านั้นก็เป็นผู้ตัดสินความของท่าน ๒๘ แต่ถ้าเราขับพวกมารโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว ๒๙ การที่จะบุกรุกเข้าบ้านของคนที่มีกำลังมากและยึดทรัพย์สมบัติของเขาไป ก็จะต้องมัดตัวผู้ที่มีกำลังมากไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นเอาทรัพย์ไปจากบ้านได้ ๓๐ ใครที่ไม่เป็นฝ่ายเราก็เป็นฝ่ายค้านเรา และคนที่ไม่เก็บรวบรวมกับเราก็กระจัดกระจายไป ๓๑ ฉะนั้นเราขอบอกท่านว่า มนุษย์จะได้รับการยกโทษบาปและการหมิ่นประมาททุกประเภท แต่การหมิ่นประมาทพระวิญญาณจะไม่ได้รับการยกโทษ ๓๒ ใครก็ตามที่กล่าวแย้งต่อบุตรมนุษย์ยังจะได้รับการยกโทษอยู่ แต่ใครก็ตามที่กล่าวแย้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่ได้รับการยกโทษทั้งในยุคนี้และยุคที่จะมาถึง

๓๓ ผลไม้ดีย่อมเกิดจากต้นไม้ดี ผลไม้เลวย่อมเกิดจากต้นไม้เลว เราดูคุณภาพของต้นไม้ได้จากผลของมัน ๓๔ พวกชาติอสรพิษ ท่านเป็นคนชั่ว แล้วจะพูดสิ่งที่ดีได้อย่างไร ปากย่อมพูดแต่สิ่งที่อยู่ในใจ ๓๕ คนดีย่อมส่งสิ่งดีที่สะสมอยู่ในใจออกมา และคนชั่วย่อมส่งสิ่งชั่วออกจากใจเช่นกัน ๓๖ เราขอบอกท่านว่า ในวันพิพากษา มนุษย์ต้องรับผิดชอบคำพูดทุกคำที่เขาพูดโดยไม่ระวัง ๓๗ ท่านจะพ้นผิดหรือจะถูกกล่าวโทษก็ตามแต่คำที่ท่านพูด

ปรากฏการณ์อัศจรรย์ของโยนาห์

๓๘ ครั้นแล้วอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสีบางคนจึงตอบพระองค์ว่า อาจารย์ พวกเราต้องการเห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์จากท่าน ๓๙ พระองค์กล่าวตอบพวกเขาว่า คนในช่วงกาลเวลาอันชั่วโฉดและไม่ภักดีต่อพระเจ้าแสวงหาปรากฏการณ์อัศจรรย์แต่จะไม่ได้รับนอกจากปรากฏการณ์อัศจรรย์ของโยนาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเท่านั้น ๔๐ โยนาห์อยู่ในท้องปลาหืมาทั้งสามวันสามคืนฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ที่ใจกลางโลก 3 วัน 3 คืนฉันนั้น ๔๑ ชาวนีนะเวห์จะผงาดขึ้นในวันพิพากษา และกล่าวหาคนในช่วงกาลเวลานี้ ชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเพราะคำประกาศของโยนาห์ และเวลานี้ผู้ที่เหนือกว่าโยนาห์อยู่ที่นี่แล้ว ๔๒ ราชินีแห่งทิศใต้§จะลุกผงาดขึ้นในวันพิพากษา และกล่าวหาคนในช่วงกาลเวลานี้ ด้วยว่าพระนางมาจากปลายฟ้าเพื่อฟังสติปัญญาของกษัตริย์ซาโลมอน และบัดนี้ผู้ที่เหนือกว่ากษัตริย์ซาโลมอนอยู่ที่นี่

๔๓ เมื่อวิญญาณร้ายออกมาจากคนหนึ่ง มันก็เที่ยวหาที่แล้งเพื่อพำนัก เมื่อไม่พบ ๔๔ มันจึงพูดว่า ข้าจะกลับไปยังบ้านที่ข้าจากมา เมื่อมาถึงก็กลับพบว่าบ้านนั้นว่าง ถูกปัดกวาดจนสะอาดเรียบร้อย ๔๕ มันจึงไปเอาพวกวิญญาณอีก 7 ตนที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าเข้าไปอยู่ในบ้านนั้น ในที่สุดอาการของคนนั้นก็ทรุดหนักลงกว่าเดิม นั่นแหละเป็นทางที่จะเกิดขึ้นกับคนในช่วงกาลเวลาอันชั่วโฉดนี้

มารดาและน้องชายของพระเยซู

๔๖ ขณะที่พระองค์กำลังกล่าวกับฝูงชนอยู่ มารดาและพวกน้องชายที่ยืนอยู่ข้างนอกอยากจะพูดกับพระองค์ ๔๗ และมีคนมาบอกพระองค์ว่า มารดาและพวกน้องชายของท่านกำลังยืนอยู่ข้างนอกอยากจะพูดกับท่าน ๔๘ พระองค์ตอบคนที่มาบอกพระองค์ว่า ใครเป็นมารดาและน้องชายของเรา ๔๙ พระองค์ชี้ไปทางสาวกของพระองค์และกล่าวว่า นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา ๕๐ ใครก็ตามที่กระทำตามความประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์ คนนั้นก็เป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา

๑๓

อุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ด

§ **๑๒๔๒** 1 พงศ์กษัตริย์ 10:1-13

๑ ในวันนั้น พระเยซูออกจากบ้านไปนั่งอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบ ๒ ฝูงชนจำนวนมากมา
ห้อมล้อมพระองค์ พระองค์จึงลงไปนั่งในเรือโดยที่ฝูงชนทั้งหมดยังยืนอยู่ที่ชายทะเล ๓
พระองค์กล่าวเป็นอุปมาให้เขาเหล่านั้นฟังหลายต่อหลายเรื่องว่า "ชาวไร่คนหนึ่งออกไป
หว่านเมล็ดพืช ๔ ขณะที่เขากำลังหว่านเมล็ด บางเมล็ดตกลงตามทาง พวกนกพากันจิกก
ินเสียหมด ๕ บางเมล็ดตกลงบนหินซึ่งมีผิวดินเพียงเล็กน้อย ไม่ช้าเมล็ดก็งอกขึ้นเพราะ
ดินไม่ลึก ๖ แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแดดส่อง เมล็ดเหล่านั้นก็ถูกแผดเผาเสีย และเป็นเพราะ
ไม่มีรากจึงเหี่ยวแห้งไป ๗ บางเมล็ดตกลงท่ามกลางไม้หนามที่เติบโตขึ้นและแย่งอาหารไป
เสีย ๘ บางเมล็ดที่ตกบนดินดี ก็ให้ผลเป็น 100 เท่า บ้างเป็น 60 บ้างเป็น 30 เท่าของที่ได้
หว่านไว้ ๙ ผู้ใดมีหู จงฟังเถิด"

๑๐ เหล่าสาวกมาพูดกับพระองค์ว่า "ทำไมพระองค์จึงกล่าวเป็นอุปมาแก่พวกเขา" ๑๑
พระองค์กล่าวตอบว่า "เราทำให้เจ้าเข้าใจถึงความลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว แต่
ยังไม่ได้ให้กับพวกเขาเหล่านั้น ๑๒ ผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้วก็จะได้รับมากขึ้น และจะมีอย่าง
บริบูรณ์ แต่ผู้ใดที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขามีอยู่ ก็จะถูกยึดไปจากเขาเสีย ๑๓ ฉะนั้นเราจึงพูด
เป็นอุปมาแก่เขา "เพราะขณะที่กำลังมองดู พวกเขาก็มองไม่เห็น และขณะที่กำลังได้ยิน
พวกเขาก็ไม่ได้ยิน หรือไม่เข้าใจ" ๑๔ พวกเขาเป็นไปตามคำกล่าวของพระเจ้าที่อิสยาห์เผย
ไว้ว่า

"เจ้าจะได้ยินเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะเข้าใจ
และเจ้าจะมองดูเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะเห็น
๑๕ เพราะว่าใจของคนเหล่านี้แข็งกระด้าง
และหูของเขาก็แทบจะไม่ได้ยิน
เขาปิดตาของตนเอง มิฉะนั้นตาของเขาจะมองเห็น
หูจะได้ยิน และจิตใจของเขาจะเข้าใจ และหันกลับมา
แล้วเราจะรักษาเขาให้หายขาด"*

๑๖ นัยน์ตาของเจ้าก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของเจ้าก็เป็นสุขเพราะได้ยิน ๑๗ เราขอบอก
ความจริงกับเจ้าว่า ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าและผู้มีความชอบธรรมหลายท่านใคร่จะเห็น
เช่นเจ้าเห็น แต่ไม่อาจเห็น และใคร่ได้ยินเช่นเจ้าได้ยิน แต่ไม่ได้ยิน

๑๘ จงฟังเรื่องอุปมาของชาวไร่คนนั้น ๑๙ เมื่อผู้ใดได้ยินเรื่องของอาณาจักร แล้วไม่เข้าใจก็
เหมือนเมล็ดพืชที่หว่านไว้ตามทาง มารร้ายมาปล้นสิ่งที่ได้หว่านไว้ในจิตใจของเขา ๒๐ เมล็ด
พืชที่ตกลงบนหินซึ่งมีผิวดินเพียงเล็กน้อยเปรียบเสมือนคนที่ได้ยินคำกล่าวและรับไว้ทันที
ด้วยความยินดี ๒๑ แต่เขาไม่มีรากฐานอันมั่นคงในตัว จึงคงอยู่ได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น เมื่อ
เกิดความลำบากหรือการข่มเหงอันเนื่องมาจากคำกล่าว เขาก็ล้มเลิกความเชื่อนั้นเสียทัน
ที ๒๒ ส่วนเมล็ดพืชที่หว่านไว้ท่ามกลางไม้หนามเปรียบเสมือนคนที่ได้ยินคำกล่าว แล้ว
ความกังวลต่างๆ ในโลก และแรงดึงดูดของความร่ำรวยเข้าแทรกซ้อนคำกล่าว จึงทำให้ไม่
บังเกิดผล ๒๓ เมล็ดพืชที่ตกบนดินดีเปรียบเสมือนคนที่ได้ยินคำกล่าว และเข้าใจ จึงเกิดผล
แท้จริงเป็น 100 เท่า 60 และ 30 เท่า"

อุปมาเรื่องเมล็ดพืชชั้นดีและวัชพืช

๒๔ พระองค์เล่าเรื่องเป็นอุปมาให้พวกเขาฟังอีกว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือน
กับชาวไร่คนหนึ่งที่ได้ใช้เมล็ดพืชดีหว่านในนาของเขา ๒๕ ขณะที่คนนอนหลับกัน ศัตรูของ
เขามาหว่านเมล็ดวัชพืชปนกับเมล็ดข้าว แล้วหนีไป ๒๖ เมื่อข้าวงอกขึ้นจนออกรวง วัชพืชก็
งอกขึ้นเช่นกัน

๒๗ บรรดาทาสรับใช้ของเจ้าของที่ดินมาถามเขาว่า "เจ้านาย ท่านได้หว่านเมล็ดดีในนา
ของท่านมิใช่หรือ แล้วมีวัชพืชด้วยได้อย่างไร" ๒๘ เขาตอบทาสรับใช้ว่า "ศัตรูเป็นคน
กระทำ" ทาสรับใช้พูดว่า "ถ้าเช่นนั้นแล้ว ท่านจะให้เราไปถอนมันทิ้งไหม" ๒๙ แต่นายตอบ

---

* **๑๓๑๕** อิสยาห์ 6:9,10

ว่า □อย่าเลย เพราะหากว่าเจ้าถอนวัชพืชออก เจ้าอาจจะพลอยถอนข้าวดีไปด้วย ๓๐ ปล่อยทั้งสองชนิดให้โตไปด้วยกันจนถึงเวลาเก็บเกี่ยว เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว เราจะสั่งคนเกี่ยวว่า □มัดรวบรวมวัชพืชแล้วเผาไฟเสียก่อน แล้วจึงค่อยเก็บข้าวไว้ในยุ้งของเรา□ □ □

อุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์จิ๋ว

๓๑ พระองค์เล่าเรื่องอุปมาให้พวกเขาฟังอีกว่า □อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนเมล็ดพันธุ์จิ๋วที่ชายคนหนึ่งเอาไปปลูกในนาของเขา ๓๒ เมล็ดนี้เล็กที่สุดในบรรดาเมล็ดพืชอื่นๆ แต่เมื่อเติบโตเต็มที่แล้ว มันมีขนาดใหญ่กว่าบรรดาพืชสวนชนิดอื่น จนกลายเป็นต้นไม้ที่ฝูงนกเข้าพักพิงอาศัยได้ตามกิ่งของมัน□

อุปมาเรื่องเชื้อยีสต์

๓๓ พระองค์กล่าวเป็นอุปมาอีกว่า □อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนเชื้อยีสต์†ที่หญิงคนหนึ่งเอาไปผสมในแป้ง 3 ถังจนแป้งขึ้นฟูทั้งหมด□

๓๔ พระเยซูเล่าเรื่องเหล่านี้ให้ฝูงชนฟังเป็นอุปมา พระองค์ไม่ได้กล่าวสิ่งใดโดยไม่ใช้คำอุปมาให้พวกเขาฟัง ๓๕ เพื่อเป็นไปตามที่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ากล่าวไว้คือ

□เราจะเปิดปากของเรากล่าวคำอุปมา
เราจะเล่าเรื่องที่ซ่อนเร้นตั้งแต่แรกสร้างโลก□‡

พระเยซูอธิบายคำอุปมาเรื่องวัชพืช

๓๖ ครั้นแล้วพระเยซูก็จากฝูงชนเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง สาวกของพระองค์ได้กล่าวกับพระองค์ว่า □โปรดอธิบายคำอุปมาเรื่องวัชพืชในนาให้พวกเราฟังด้วยเถิด□ ๓๗ พระองค์กล่าวตอบว่า □ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชชนิดดี คือบุตรมนุษย์ ๓๘ นาก็คือโลก เมล็ดพืชชนิดดีคือบรรดาบุตรของอาณาจักร และเมล็ดวัชพืชคือบรรดาบุตรของมารร้าย ๓๙ ศัตรูที่หว่านคือพญามาร และฤดูเก็บเกี่ยวแสดงถึงการสิ้นยุคนี้ บรรดาผู้เก็บเกี่ยวคือทูตสวรรค์ ๔๐ ฉะนั้นเมล็ดวัชพืชถูกรวบรวมและถูกไฟเผาอย่างไร การสิ้นยุคนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น ๔๑ บุตรมนุษย์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของท่านให้มารวบรวมทุกสิ่งที่เป็นเหตุให้คนทำบาป และพวกที่ประพฤติชั่วร้ายไปเสียจากอาณาจักรของท่าน ๔๒ แล้วโยนพวกเขาเข้าสู่เตาไฟ ณ ที่นั่นจะมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ๔๓ แล้วรัศมีของบรรดาผู้มีความชอบธรรมจะสาดส่องดุจดวงอาทิตย์ในอาณาจักรของพระบิดาของเขา ผู้ใดมีหู จงฟังเถิด

อุปมาเรื่องสมบัติที่ซ่อนไว้

๔๔ อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนสมบัติที่ซ่อนไว้ในทุ่งนาซึ่งชายคนหนึ่งมาพบแล้วนำไปซ่อนอีก ชายคนดังกล่าวยินดียิ่งจึงได้ขายทุกสิ่งที่ตนมีอยู่ เพื่อซื้อที่นานั้น

อุปมาเรื่องไข่มุก

๔๕ อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบได้อีกเสมือนพ่อค้าคนหนึ่งที่เสาะหาไข่มุกชนิดดี ๔๖ เมื่อพบไข่มุกเม็ดหนึ่งซึ่งมีค่ามหาศาล เขาก็ไปขายทุกสิ่งที่มีอยู่ แล้วมาซื้อไข่มุกนั้น

อุปมาเรื่องอวน

๔๗ อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนอวนที่ทอดอยู่ในทะเล มีปลาทุกชนิดติดอยู่ ๔๘ เมื่ออวนเต็ม เขาก็ลากขึ้นชายฝั่ง แล้วก็นั่งแยกปลาชนิดดีใส่ถัง ส่วนตัวที่ไม่ดีก็โยนทิ้งไป ๔๙ เมื่อถึงการสิ้นยุคนี้ก็เช่นกัน เหล่าทูตสวรรค์จะมาเอาตัวพวกคนชั่วร้าย

---

† **๑๓□๓๓** เชื้อยีสต์ ในพระคัมภีร์มักจะหมายถึงสิ่งที่ชั่วร้าย แต่ในที่นี้หมายถึงการกระจายและเพิ่มพูน ‡ **๑๓□๓๕** สดุดี 78:2

แยกไปจากบรรดาผู้มีความชอบธรรม ๕๐ แล้วโยนพวกเขาสู่เตาไฟ ณ ที่นั่นจะมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

๕๑ พระเยซูถามพวกเขาว่า เจ้าเข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้วยัง

พวกเขาตอบว่า เข้าใจ

๕๒ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า ฉะนั้นอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติทุกคนที่เรียนรู้ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ เปรียบเสมือนเจ้าบ้านที่เอาสมบัติทั้งใหม่และเก่าของตนออกมาให้ดู

พระเยซูไม่เป็นที่ยอมรับ

๕๓ ครั้นพระเยซูเล่าเรื่องอุปมาเหล่านี้จบแล้ว พระองค์ก็จากที่นั้นไป ๕๔ และเมื่อมาถึงเมืองที่พระองค์เติบโตมา พระองค์ก็เริ่มสั่งสอนผู้คนในศาลาที่ประชุม จนพวกเขาอัศจรรย์ใจกันและพูดว่า ชายผู้นี้ได้สติปัญญาและอานุภาพอันอัศจรรย์นี้มาจากไหน ๕๕ ผู้นี้เป็นบุตรช่างไม้มิใช่หรือ แม่ชื่อมารีย์มิใช่หรือ พวกน้องชายคือยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ๕๖ และน้องสาวทั้งปวงอยู่กับเรามิใช่หรือ แล้วชายผู้นี้เอาสิ่งเหล่านี้มาจากไหน ๕๗ และพวกเขาก็เหยียดหยามพระองค์ แต่พระเยซูกล่าวกับเขาว่า ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเป็นทียอมรับนับถือทั่วทุกแห่งหน เว้นแต่ในเมืองที่ตนเติบโตมาและในครอบครัวของตนเอง ๕๘ แล้วพระองค์ก็ไม่ได้กระทำสิ่งอัศจรรย์ที่นั่นมากเท่าใด ก็เนื่องมาจากความไม่เชื่อของพวกเขา

๑๔

ยอห์นถูกตัดศีรษะ

๑ ในครั้งนั้นเฮโรด*ผู้ปกครองแคว้นได้ยินเรื่องราวของพระเยซู ๒ จึงพูดกับพวกผู้รับใช้ว่า ผู้นี้เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา ท่านฟื้นคืนชีวิตจากความตายแล้ว จึงเป็นเหตุให้ท่านมีอานุภาพสำแดงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ได้ ๓ เมื่อครั้งที่เฮโรดให้คนจับกุมยอห์น ท่านให้จำตรวนไว้ในคุก เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน ๔ เพราะยอห์นได้พูดไว้เสมอว่า เป็นการผิดกฎที่ท่านจะสมรสกับนาง ๕ แม้เฮโรดต้องการจะฆ่ายอห์นให้ตาย แต่ยังกลัวฝูงชนอยู่ เพราะพวกเขานับว่ายอห์นเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๖ เมื่อถึงวันเกิดของเฮโรด บุตรสาวของนางเฮโรเดียสเต้นระบำต่อหน้าผู้คน และเป็นทีพอใจของเฮโรด ๗ เฮโรดจึงปฏิญาณจะให้สิ่งใดก็ตามที่เธอขอ ๘ มารดาของเธอแนะให้เธอขอ เธอจึงขอว่า ข้าพเจ้าขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาบนถาดเดี๋ยวนี้ ๙ แม้เฮโรดจะเศร้าใจ แต่เป็นเพราะคำปฏิญาณและเห็นแก่แขกในงาน ท่านจึงสั่งให้นำมาให้ ๑๐ ท่านสั่งให้คนตัดศีรษะของยอห์นในคุก ๑๑ ฉะนั้นศีรษะถูกวางมาบนถาดนำมาให้เด็กสาวคนนั้น และเธอก็นำไปให้มารดา ๑๒ พวกสาวกของยอห์นมารับเอาร่างของท่านไปฝัง แล้วไปรายงานต่อพระเยซู

มหาชนกับขนมปัง *5* ก้อนและปลา *2* ตัว

๑๓ เมื่อพระเยซูทราบเรื่องจึงลงเรือจากที่นั่นไปยังที่ร้างตามลำพัง ฝูงชนจากเมืองต่างๆ รู้เช่นนั้นก็ได้เดินตามพระองค์ไป ๑๔ เมื่อพระองค์ขึ้นฝั่งก็เห็นมหาชนและเกิดความสงสาร พระองค์ได้รักษาผู้คนทีป่วยไข้ ๑๕ ครั้นถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกมาพูดกับพระองค์ว่า ที่นี่เป็นทีกันดารและเวลาล่วงเลยแล้วเช่นนี้ ฉะนั้นปล่อยให้ผู้คนไปเถิด พวกเขาจะได้เข้าไปตามหมู่บ้านซื้ออาหารกันเอง ๑๖ พระเยซูกล่าวว่า พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปหรอก พวกเจ้าเอาอาหารมาให้เขาเถิด ๑๗ บรรดาสาวกจึงพูดกับพระองค์ว่า พวกเรามีเพียงขนมปัง 5 ก้อนกับปลา 2 ตัวเท่านั้น ๑๘ พระองค์กล่าวว่า เอาอาหารนั้นมาให้เราเถิด ๑๙ พระองค์สั่ง

* **๑๔๑** เฮโรดผู้นี้เป็นบุตรของกษัตริย์เฮโรดในบทที่ 2

ฝูงชนให้นั่งลงบนพื้นหญ้า พระองค์หยิบขนมปัง 5 ก้อนกับปลา 2 ตัว แล้วแหงนหน้าขึ้นสู่สวรรค์กล่าวขอบคุณพระเจ้า และบิขนมปังยื่นให้เหล่าสาวก ซึ่งสาวกก็แจกจ่ายให้แก่ฝูงชน ๒๐ พวกเขาทุกคนได้รับประทานกันจนอิ่มหนำ และสามารถรวบรวมอาหารที่เหลือได้ 12 ตะกร้าเต็มๆ ๒๑ มีผู้ชายประมาณ 5,000 คนที่รับประทานกัน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูเดินบนผิวน้ำในทะเลสาบ

๒๒ พระองค์สั่งเหล่าสาวกให้ลงเรือข้ามฟากไปล่วงหน้าพระองค์ทันที ขณะเดียวกันพระองค์บอกให้ฝูงชนกลับไปบ้าน ๒๓ หลังจากพระองค์บอกฝูงชนให้กลับไปบ้านแล้ว พระองค์ก็ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อเย็นลงพระองค์ก็ยังอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว ๒๔ เรือออกไปไกลจากฝั่งมากแล้ว และถูกคลื่นซัดเพราะทวนลม ๒๕ ระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้าพระองค์เดินบนผิวน้ำในทะเลสาบไปยังสาวก ๒๖ เมื่อสาวกเห็นพระองค์เดินบนผิวน้ำ ก็ตกใจพูดว่า “ผีมา” แล้วส่งเสียงร้องด้วยความกลัว ๒๗ พระองค์กล่าวกับพวกเขาทันทีว่า “ทำใจให้ดีไว้ นี่เราเอง อย่ากลัวเลย”

๒๘ เปโตรตอบว่า “พระองค์ท่าน ถ้าเป็นพระองค์ โปรดสั่งให้ข้าพเจ้าเดินบนน้ำมาหาพระองค์เถิด” ๒๙ พระองค์กล่าวว่า “มาเถิด” เปโตรก้าวออกจากเรือ แล้วเดินบนน้ำไปหาพระเยซู ๓๐ เปโตรเห็นว่ามีลมพัด จึงเกิดความกลัวแล้วเริ่มจมน้ำ เขาร้องส่งเสียงว่า “พระองค์ท่าน ช่วยข้าพเจ้าด้วย” ๓๑ ทันใดนั้น พระเยซูยื่นมือออกไปจับเปโตรแล้วกล่าวว่า “เจ้ามีความเชื่อน้อยเสียจริง ทำไมเจ้าจึงสงสัย” ๓๒ เมื่อได้ลงเรือกันแล้ว ลมก็หยุดพัด ๓๓ พวกคนที่อยู่ในเรือก็ก้มกราบนมัสการพระองค์ แล้วพูดว่า “พระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง”

๓๔ ครั้นข้ามฟากไปแล้วก็ขึ้นฝั่งที่แขวงเยนเนซาเรท ๓๕ ผู้คนในเมืองนั้นจำพระองค์ได้ จึงให้คนไปบอกและพาคนป่วยไข้จากแขวงเมืองรอบๆ นั้นมาหาพระองค์ ๓๖ และขอให้พระองค์โปรดให้ผู้ป่วยเพียงแต่แตะชายเสื้อตัวนอกของพระองค์ ทุกคนที่กระทำอย่างนั้นแล้วก็หายขาดจากโรค

๑๕

กฎบัญญัติและประเพณีนิยม

๑ มีพวกฟาริสีและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบางคนมาจากเมืองเยรูซาเล็มมาพูดกับพระองค์ว่า ๒ “ทำไมบรรดาสาวกของท่านละเมิดประเพณีนิยมของบรรพบุรุษ พวกเขาไม่ล้างมือเวลารับประทานอาหาร” ๓ พระองค์กล่าวตอบว่า “แล้วทำไมพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อเห็นแก่ประเพณีนิยมของท่านเอง ๔ พระเจ้ากล่าวว่า ‘จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า’* และ ‘คนที่พูดว่าร้ายบิดามารดา ก็ให้เขาได้รับโทษถึงตาย’† ๕ แต่พวกท่านพูดว่า ถ้าผู้ใดพูดกับบิดาหรือมารดาว่า ‘สิ่งของของเราที่จะช่วยเหลือบิดามารดาได้นั้น ได้มอบให้แก่พระเจ้าแล้ว’ ๖ ดังนั้นเขาไม่จำเป็นต้องให้เกียรติบิดาหรือมารดาของเขา ซึ่งเป็นอันว่าพวกท่านยกเลิกคำกล่าวของพระเจ้าเพื่อเห็นแก่ประเพณีนิยมของท่าน ๗ พวกหน้าไหว้หลังหลอก อิสยาห์ได้เผยคำกล่าวของพระเจ้าถึงพวกท่านถูกต้องแล้วว่า

๘ ‘คนเหล่านี้ให้เกียรติเราเพียงแค่ปาก
แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
๙ พวกเขากราบนมัสการเราโดยไร้ประโยชน์
เขาสอนกฎเกณฑ์ของมนุษย์ เสมือนว่าเป็นคำสั่งสอนของพระเจ้า’” ‡

๑๐ หลังจากพระองค์ได้เรียกฝูงชนมาแล้ว พระองค์กล่าวว่า “จงฟังและเข้าใจว่า ๑๑ ไม่ใช่สิ่งที่เข้าปากที่ทำให้คนเป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกจากปากนั่นแหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน”

---

* ๑๕๔ อพยพ 20:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16 † ๑๕๔ อพยพ 21:17; เลวีนิติ 20:9 ‡ ๑๕๙ อิสยาห์ 29:13

๑๒ บรรดาสาวกมาพูดกับพระองค์ว่า "พระองค์ทราบไหมว่า พวกฟาริสีโกรธเคืองมากที่ได้
ยินพระองค์กล่าวเช่นนั้น" ๑๓ พระองค์กล่าวตอบว่า "ต้นไม้ทุกต้นที่พระบิดาในสวรรค์ของ
เราไม่ได้ปลูกไว้จะถูกถอนรากเสีย ๑๔ ช่างพวกเขาเถิด พวกคนตาบอดเป็นคนนำคนตาบอด
เอง ถ้าชายตาบอดคนหนึ่งนำคนตาบอดอีกคนหนึ่ง ทั้งสองก็จะพากันตกบ่อ" ๑๕ เปโตรพูด
ตอบพระองค์ว่า "โปรดอธิบายคำอุปมาแก่พวกเราด้วย" ๑๖ พระเยซูกล่าวว่า "เจ้ายังไม่เข
้าใจเช่นกันหรือ ๑๗ เจ้าไม่เข้าใจหรือว่า ทุกสิ่งที่เข้าปาก ผ่านเข้าไปในท้อง แล้วก็ออกนอก
กายไป ๑๘ แต่สิ่งที่ออกจากปากมาจากใจ สิ่งนี้แหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน ๑๙ เพราะว่าสิ่ง
ที่ออกจากใจคือความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดประเวณี การประพฤติผิดทางเพศ การ
ลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ๒๐ สิ่งเหล่านี้ทำให้คนเป็นมลทิน แต่การรับประทาน
ด้วยมือที่ไม่ล้างไม่ทำให้คนเป็นมลทิน"

ความเชื่อมั่นคงของหญิงคานาอัน

๒๑ พระเยซูไปจากสถานที่นั้น และไปยังเขตเมืองไทระและไซดอน ๒๒ มีหญิงชาวคานา
อันคนหนึ่งมาจากชายแดนนั้นส่งเสียงร้องว่า "พระองค์ท่าน บุตรของดาวิด โปรดเมตตา
ข้าพเจ้าด้วย ลูกสาวของข้าพเจ้าถูกมารสิงจนแย่แล้ว"

๒๓ พระองค์ไม่ตอบนางสักคำเดียว บรรดาสาวกของพระองค์มาขอร้องพระองค์ว่า
"โปรดขับไล่นางไปเถิด เพราะนางร้องตะโกนตามพวกเรามา" ๒๔ พระองค์กล่าวตอบ
ว่า "พระเจ้าส่งเรามายังชนชาติอิสราเอลเท่านั้น เพราะพวกเขาเป็นเสมือนฝูงแกะที่หลง
หาย" ๒๕ นางมาก้มกราบเบื้องหน้าพระองค์แล้วกล่าวว่า "พระองค์ท่าน โปรดช่วยข้าพเจ้า
ด้วย" ๒๖ พระองค์กล่าวตอบว่า "การที่จะเอาอาหารของเด็กๆ โยนให้พวกสุนัขนั้นไม่ดี"
๒๗ นางพูดว่า "ใช่แล้ว พระองค์ท่าน แต่แม้สุนัขก็ยังกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของนาย
มัน" ๒๘ พระเยซูกล่าวตอบนางว่า "หญิงเอ๋ย เจ้ามีความเชื่อสูงส่ง จงเป็นไปตามที่เจ้า
ต้องการเถิด" ครั้นแล้วลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติดีทันที

มหาชนกับขนมปัง 7 ก้อนและปลาเล็กเพียงสองสามตัว

๒๙ พระเยซูจากที่นั่นไปตามริมทะเลสาบกาลิลี แล้วขึ้นไปนั่งอยู่บนภูเขา ๓๐ มหาชนพา
คนง่อย คนพิการ คนตาบอด คนใบ้และอื่นๆ อีกมากมาหาพระองค์ พวกเขานำคนเหล่านั้น
มาอยู่ที่แทบเท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ก็รักษาพวกเขาให้หายขาด ๓๑ ฝูงชนพากันอัศ
จรรย์ใจเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดมองเห็น และ
เขาเหล่านั้นก็สรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

๓๒ พระเยซูเรียกบรรดาสาวกของพระองค์มาหาและกล่าวว่า "เราสงสารบรรดาฝูงชน
เพราะพวกเขาอยู่กับเรามาได้ 3 วันแล้วโดยไม่มีอะไรรับประทาน เราไม่อยากให้เขาเดินหิว
กลับบ้านไป เขาอาจจะเป็นลมระหว่างทางก็ได้" ๓๓ บรรดาสาวกพูดกับพระองค์ว่า "ในที่
กันดารเช่นนี้ พวกเราจะเอาอาหารจากไหนมาเลี้ยงฝูงชนจำนวนมากได้" ๓๔ พระเยซูกล่า
วกับพวกเขาว่า "พวกเจ้ามีขนมปังกี่ก้อน" เขาตอบว่า "7 ก้อนกับปลาเล็กๆ อีกสองสาม
ตัว" ๓๕ ครั้นแล้วพระองค์ก็สั่งฝูงชนให้นั่งลงบนพื้นดิน ๓๖ พระองค์หยิบขนมปัง 7 ก้อนกับ
ปลานั้นมา และกล่าวขอบคุณพระเจ้า บิส่งให้เหล่าสาวก แล้วพวกเขาก็แจกให้แก่ฝูงชน
๓๗ ทุกคนรับประทานจนอิ่มหนำ พวกเขารวบรวมอาหารที่เหลือได้เต็ม 7 ตะกร้าใหญ่ ๓๘ ผู้
ที่รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชาย 4,000 คน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก ๓๙ พระองค์บอกให้ฝูงชนก
ลับไปบ้าน แล้วก็ลงเรือไปยังเขตเมืองมากาดาน

๑๖

ฟาริสีและสะดูสีทดสอบพระเยซู

๑ พวกฟาริสีและสะดูสีเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อทดสอบขอให้พระองค์แสดงปรากฏการณ์
อัศจรรย์จากสวรรค์ ๒ พระองค์กล่าวตอบพวกเขาว่า "เมื่อถึงเวลาเย็น พวกท่านจะพูด
ว่า "อากาศจะดี เพราะท้องฟ้าแดง" ๓ ในเวลาเช้าก็ว่า "วันนี้จะมีพายุ เพราะท้องฟ้า
แดงครึ้ม" ท่านรู้จักตีความหมายของความเป็นไปของท้องฟ้า แต่ปรากฏการณ์อัศจรรย์
ต่างๆ ของเวลานี้ ท่านไม่สามารถตีความได้ ๔ คนในช่วงกาลเวลาอันชั่วโฉดและไม่ภักดีต่อ
พระเจ้า แสวงหาปรากฏการณ์อัศจรรย์แต่จะไม่ได้รับ นอกจากปรากฏการณ์อัศจรรย์ของ
โยนาห์เท่านั้น" ครั้นแล้วพระองค์ก็จากไป

เชื้อยีสต์ของฟาริสีและสะดูสี

๕ บรรดาสาวกข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งและลืมเอาขนมปังไปด้วย ๖ พระเยซูกล่าวกับพวก
เขาว่า "จงระวังเชื้อยีสต์ของพวกฟาริสีและสะดูสีให้ดี"
๗ พวกเขาจึงพูดกันเองว่า "เป็นเพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาขนมปังมาด้วย"
๘ พระเยซูทราบเรื่องดีจึงกล่าวว่า "ช่างมีความเชื่อน้อยจริง ทำไมพวกเจ้าจึงพูดกันใน
พวกเจ้าถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ๙ พวกเจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ จำเรื่องขนมปัง 5 ก้อนกับคน
5,000 คนไม่ได้หรือ และเจ้าเก็บได้เต็มกี่ตะกร้า ๑๐ หรือขนมปัง 7 ก้อนกับคน 4,000 คน เจ้า
รวบรวมได้กี่ตะกร้าใหญ่ ๑๑ เป็นอย่างไรนะ ที่พวกเจ้าไม่เข้าใจว่าเราไม่ได้พูดกับเจ้าเรื่อง
ขนมปังเลย แต่จงระวังเชื้อยีสต์ของพวกฟาริสีและสะดูสี" ๑๒ แล้วพวกสาวกจึงเข้าใจว่า
พระองค์ไม่ได้กล่าวว่า ให้ระวังเชื้อยีสต์ในขนมปัง แต่ให้ระวังการสั่งสอนของพวกฟาริสี
และสะดูสี

บุตรมนุษย์เป็นใคร

๑๓ เมื่อพระเยซูเข้าไปถึงเขตเมืองซีซาริยาฟีลิปปี พระองค์เริ่มถามบรรดาสาวกว่า "ผู้
คนพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร" ๑๔ พวกเขาพูดว่า "บางคนพูดว่า เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศ
มา บ้างพูดว่าเป็นเอลียาห์ บางคนก็ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นผู้หนึ่งในบรรดาผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้า" ๑๕ พระองค์กล่าวว่า "แต่พวกเจ้าพูดว่าเราเป็นใคร" ๑๖ ซีโมนเปโตรตอบว่า
"พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่" ๑๗ พระเยซูกล่าวตอบเปโตรว่า
"ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย เจ้าก็เป็นสุข มนุษย์มิได้สำแดงเรื่องนี้ให้เจ้ารับรู้ แต่เป็นพระบิดาใน
สวรรค์ของเรา ๑๘ เราขอบอกเจ้าด้วยว่า เจ้าคือเปโตร* เราจะสร้างคริสตจักรของเราบนหิน
นี้ และแม้พลังจากแดนคนตายก็ไม่อาจมีชัยต่อคริสตจักรนี้ได้ ๑๙ เราจะให้ลูกกุญแจของ
อาณาจักรแห่งสวรรค์แก่เจ้า อะไรก็ตามที่เจ้าห้ามในโลกก็จะถูกห้ามในสวรรค์ และอะไรก็
ตามที่เจ้าอนุญาตในโลก ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์" ๒๐ แล้วพระองค์ก็กำชับบรรดาสาวก
ว่า พวกเขาจะต้องไม่บอกผู้ใดว่า พระองค์เป็นพระคริสต์

พระเยซูแจ้งมรณกาลของพระองค์ไว้ล่วงหน้า

๒๑ จากนั้นมา พระเยซูเริ่มแสดงให้บรรดาสาวกทราบว่า พระองค์ต้องไปยังเมือง
เยรูซาเล็ม จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่ มหาปุโรหิต และจากพวก
อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ พระองค์จะถูกประหารชีวิต แล้ว 3 วันต่อมาจะฟื้นคืนชีวิต ๒๒ เปโต
รก็พูดทัดทานพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า "พระองค์ท่าน ขอพระเจ้าโปรดอย่าให้สิ่งนั้นเกิด
ขึ้นเลย จะให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นกับพระองค์ไม่ได้" ๒๓ แล้วพระองค์ก็หันไปพูดกับเปโตรว่า "เจ้า
ซาตาน จงไปให้พ้น เจ้าเป็นสิ่งกีดขวางเรา เพราะเจ้าไม่คิดในมุมของพระเจ้า แต่คิดจาก
มุมมองของมนุษย์"

---

* **๑๖๑๘** เปโตร มีความหมายว่า หิน

๒๔ แล้วพระเยซูกล่าวกับบรรดาสาวกของพระองค์ว่า ถ้าใครปรารถนาจะตามเรามา เขาต้องไม่เห็นแก่ตนเอง และแบกไม้กางเขนของเขา และติดตามเราไป ๒๕ เพราะใครก็ตามที่ต้องการช่วยชีวิตของตนให้รอด จะสูญเสียชีวิตนั้น แต่ใครก็ตามที่ยอมเสียชีวิตของเขาเพื่อเรา ก็จะรักษาชีวิตไว้ ๒๖ จะมีประโยชน์อันใด หากคนหนึ่งได้ทั้งโลกมาเป็นของตน แต่ต้องเสียชีวิตของเขาไป หรือคนหนึ่งจะเอาอะไรมาแลกเปลี่ยนกับชีวิตของตนได้ ๒๗ บุตรมนุษย์จะมาด้วยพระสง่าราศีของพระบิดาของท่าน พร้อมด้วยบรรดาทูตสวรรค์ของท่าน แล้วจะสนองตอบแก่ทุกคนตามแต่การกระทำของเขา ๒๘ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า บางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่รู้รสความตาย ก่อนที่จะเห็นบุตรมนุษย์มาในอาณาจักรของท่าน

๑๗

พระเยซู โมเสส และเอลียาห์

๑ หกวันต่อมา พระเยซูพาเปโตร ยากอบและน้องชายของเขาคือยอห์น ขึ้นไปยังภูเขาสูงแต่เพียงลำพัง ๒ ร่างกายของพระองค์เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ใบหน้าเปล่งรังสีราวกับดวงอาทิตย์ และเสื้อตัวนอกของพระองค์ก็ขาวกระจ่างเรืองรองดุจแสงสว่าง ๓ ในทันใดนั้น โมเสสและเอลียาห์ได้ปรากฏแก่พวกเขา และกำลังสนทนาอยู่กับพระองค์ ๔ เปโตรพูดกับพระเยซูว่า พระองค์ท่าน ดีเหลือเกินที่พวกเราได้มาอยู่กันที่นี่ ถ้าพระองค์ปรารถนา ข้าพเจ้าจะสร้างกระโจม 3 หลังที่นี่ กระโจมหนึ่งสำหรับพระองค์ กระโจมหนึ่งสำหรับโมเสส และกระโจมหนึ่งสำหรับเอลียาห์ ๕ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น เมฆสว่างจ้าก้อนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นปกคลุมผู้คน ณ ที่นั้น ในทันใดนั้น มีเสียงจากเมฆกล่าวว่า ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา คือผู้ที่เราพอใจมาก จงฟังท่านเถิด ๖ เมื่อพวกสาวกได้ยินเช่นนั้นก็ซบหน้าลงกับพื้นด้วยความกลัวยิ่ง ๗ พระเยซูมาสัมผัสตัวพวกเขาและกล่าวว่า ลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย ๘ เมื่อเขาเหล่านั้นเงยหน้าขึ้นดูก็ไม่เห็นใครเลย เว้นแต่พระเยซูเท่านั้น

๙ ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูสั่งพวกเขาว่า อย่าบอกใครๆ ในเรื่องภาพที่เห็นจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๑๐ เหล่าสาวกของพระองค์ถามว่า แล้วทำไมพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติพูดกันว่า เอลียาห์ต้องมาก่อน ๑๑ พระองค์กล่าวตอบว่า เอลียาห์จะต้องมาและจะทำให้ทุกสิ่งคืนสู่สภาพเดิม ๑๒ แต่เราขอบอกเจ้าว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นเอลียาห์ และกระทำต่อเขาตามใจชอบ บุตรมนุษย์จะทนทุกข์ทรมานเพราะพวกเขาเช่นเดียวกัน ๑๓ ดังนั้นเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้กล่าวถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมาให้พวกเขาฟัง

พระเยซูขับมารพ้นจากตัวเด็ก

๑๔ เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกมายังฝูงชน มีชายคนหนึ่งเข้ามาก้มกราบเบื้องหน้าพระองค์และกล่าวว่า ๑๕ พระองค์ท่าน โปรดเมตตาลูกชายของข้าพเจ้าด้วย เพราะเขาเป็นโรคลมชักและทรมานมาก เขามักจะพลัดตกในกองไฟและพลัดตกน้ำบ่อยครั้ง ๑๖ ข้าพเจ้าพาเขาไปหาเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกเขารักษาให้ไม่ได้ ๑๗ พระเยซูกล่าวตอบว่า คนในช่วงกาลเวลานี้ช่างไร้ความเชื่อ และบิดเบือนเสียจริง เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้านานสักเท่าไร เราจะต้องทนต่อพวกเจ้าไปนานสักเท่าไร พาเขามาหาเราที่นี่เถิด ๑๘ พระเยซูห้ามมารให้หยุด และมันก็ออกจากตัวเด็ก และเขาก็หายเป็นปกติทันที ๑๙ เหล่าสาวกมาหาพระเยซูตามลำพังและถามว่า ทำไมพวกเราจึงขับมันออกมาไม่ได้ ๒๐ พระองค์กล่าวว่า เพราะความเชื่อของเจ้ามีน้อย เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ถ้าเจ้ามีความเชื่อมากเพียงเท่ากับเมล็ดพันธุ์จิ๋ว เมื่อเจ้าพูดกับภูเขานี้ว่า จงเคลื่อนจากที่นี่ไปที่

นั่น□ แล้วมันก็จะเคลื่อน ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้า [๒๑ แต่มารประเภทนี้จะไม่มีวันถูกขับออกมาได้จนกว่าจะมีการอธิษฐานและอดอาหาร□]*

๒๒ ขณะที่พวกเขาชุมนุมกันอยู่ที่แคว้นกาลิลี พระเยซูกล่าวว่า □บุตรมนุษย์จะถูกมอบตัวให้อยู่ในมือของมนุษย์ ๒๓ พวกเขาจะฆ่าท่านเสีย และท่านจะฟื้นคืนชีวิตในวันที่สาม□ แล้วเหล่าสาวกก็เศร้าใจยิ่งนัก

ภาษีพระวิหาร

๒๔ เมื่อมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว คนเก็บภาษี 2 ดร๊าคม่า†มาหาเปโตรพลางกล่าวว่า □อาจารย์ของท่านไม่จ่ายภาษีพระวิหารหรือ□ ๒๕ เปโตรตอบว่า □จ่าย□ ครั้นเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูกล่าวกับเขาก่อนเลยว่า □ซีโมน เจ้าคิดว่าอย่างไร บรรดากษัตริย์ในโลกเก็บภาษีอากรและภาษีอื่นๆ จากใคร จากลูกๆ หรือจากผู้อื่น□ ๒๖ เปโตรตอบว่า □จากผู้อื่น□ พระเยซูกล่าวว่า □ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าลูกๆ ไม่ต้องจ่าย ๒๗ แต่เพื่อไม่ให้ใครตำหนิเรา จงไปตกเบ็ดที่ทะเลสาบ เอาปลาตัวแรกที่ตกได้มาเปิดปากดู แล้วเจ้าก็จะพบเหรียญสตาเตเหรียญหนึ่ง‡ เอาเหรียญนั้นไปจ่ายเขาเป็นภาษีสำหรับเราและเจ้า□

๑๘

ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์

๑ ไม่นานหลังจากนั้น เหล่าสาวกมาหาพระเยซูเพื่อถามว่า □ใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์□ ๒ พระองค์เรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนต่อหน้าพวกเขา ๓ แล้วกล่าวว่า □เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ถ้าพวกเจ้าไม่เปลี่ยนมาเป็นเหมือนเด็กๆ พวกเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้ ๔ ถ้าผู้ใดก็ตามที่ถ่อมตนดังเช่นเด็กคนนี้ เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์

๕ และใครก็ตามรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเราก็ถือได้ว่า รับเราด้วย ๖ แต่หากเขาเป็นต้นเหตุให้คนหนึ่งในบรรดาเด็กเล็กๆ เหล่านี้ที่มีความเชื่อในเราพลั้งพลาดไป* ให้ถ่วงคอเขาด้วยหินโม่แป้งก้อนใหญ่ เพื่อจะได้จมลงไปใต้ทะเลลึกจะดีกว่า

๗ วิบัติจงเกิดแก่โลก เพราะการล่อลวงให้คนทำบาป การล่อลวงเหล่านั้นมักจะมาถึงตัว แต่วิบัติจะเกิดแก่คนที่นำสิ่งล่อลวงมา ๘ ถ้ามือหรือเท้าเป็นเหตุให้เจ้ากระทำบาป ก็จงตัดทิ้งเสีย เจ้าจะมีชีวิตตลอดไปเยี่ยงคนพิการและง่อยเปลี้ยก็ยังดีกว่ามีมือหรือเท้าทั้งสองข้างแล้วต้องถูกโยนเข้าสู่ไฟที่ลุกโชนชั่วนิรันดร์ ๙ ถ้าตาของเจ้าเป็นเหตุให้เจ้าทำบาป ก็จงควักทิ้งเสีย เจ้าจะมีชีวิตตลอดไปด้วยตาข้างเดียวก็ยังดีกว่ามีตาสองข้างและต้องถูกโยนลงในไฟนรกด้วย

อุปมาเรื่องแกะที่หลงหาย

๑๐ เจ้าจงระมัดระวัง อย่าดูหมิ่นคนหนึ่งคนใดในพวกเด็กๆ เหล่านี้ เราขอบอกเจ้าว่า เหล่าทูตสวรรค์ประจำตัวของเขาในสวรรค์เข้าเฝ้าพระบิดาของเราในสวรรค์เสมอ [๑๑ ด้วยว่าบุตรมนุษย์มาเพื่อช่วยผู้หลงหายให้รอดพ้น]†

๑๒ เจ้าคิดเห็นอย่างไร ถ้าคนหนึ่งมีแกะ 100 ตัว ตัวหนึ่งหลงหายไป เขาจะไม่ปล่อย 99 ตัวไว้บนภูเขา แล้วตามหาตัวที่หายหรือ ๑๓ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่า 99 ตัวที่ไม่หลงหาย ๑๔ ฉะนั้นพระบิดาในสวรรค์ไม่ประสงค์ให้เด็กน้อยอย่างเด็กเหล่านี้หลงหายไปแม้แต่คนเดียว

---

* **๑๗□๒๑** [□] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย † **๑๗□๒๔** 2 ดร๊าคม่า มีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 2 วัน ‡ **๑๗□๒๗** 1 เหรียญสตาเตร มีค่าเท่ากับ 4 ดร๊าคม่า * **๑๘□๖** พลั้งพลาด หรือล้มเลิกความเชื่อ หรือทำบาป † **๑๘□๑๑** [□] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย

ตราบาปของพี่น้อง

๑๕ ถ้าพี่หรือน้องของเจ้าทำผิดบาปต่อเจ้า ก็จงไปแจ้งความผิดแก่เขาสองต่อสอง ถ้าเขาฟังเจ้า เจ้าจะได้พี่น้องคืนมา ๑๖ แต่ถ้าเขาจะไม่ฟังเจ้า จงพาอีกคนหรือสองคนไปด้วยกันกับเจ้า เพื่อว่า "ข้อกล่าวหาทุกข้อจะต้องมีพยานปาก 2 หรือ 3 คนจึงจะถือเป็นหลักฐานยืนยันได้"‡ ๑๗ ถ้าเขาไม่ยอมฟังคนเหล่านั้น ก็จงไปแจ้งแก่คริสตจักร และถ้าเขาไม่ยอมฟังแม้แต่คริสตจักร จงคิดเสมือนว่าเขาเป็นคนนอกและคนเก็บภาษี ๑๘ เราขอบอกความจริงกับพวกเจ้าว่า อะไรก็ตามที่เจ้าห้ามในโลก ก็จะถูกห้ามในสวรรค์ และอะไรก็ตามที่เจ้าอนุญาตในโลก ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์ ๑๙ เราขอบอกเจ้าอีกว่า ถ้า 2 คนในพวกเจ้าเห็นพ้องต้องกันในเรื่องอะไรก็ตามที่เจ้าขอในโลก พระบิดาของเราในสวรรค์ก็จะกระทำสิ่งนั้นให้ ๒๐ เพราะว่า 2 หรือ 3 คนประชุมกันอยู่ที่ไหนในนามของเรา เราก็อยู่ที่นั่นร่วมกับเขา"

อุปมาเรื่องทาสรับใช้ที่ชั่วร้าย

๒๑ ครั้นแล้วเปโตรมาพูดกับพระเยซูว่า "พระองค์ท่าน เมื่อพี่น้องกระทำผิดบาปต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกโทษให้แก่เขากี่ครั้ง ถึง 7 ครั้งหรือ"

๒๒ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "เราขอบอกเจ้าว่า ไม่ใช่ถึง 7 ครั้ง แต่ถึง 77 ครั้ง§

๒๓ ด้วยเหตุนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนกษัตริย์ผู้หนึ่งที่ใคร่จะคิดบัญชีกับบรรดาทาสรับใช้ ๒๔ เมื่อเริ่มคิดบัญชี คนทีเป็นหนี้ 10,000 ตะลันต์*ถูกนำตัวมา ๒๕ ในเมื่อเขาไม่มีเงินพอที่จะจ่าย กษัตริย์จึงสั่งให้เขาขายตนเอง รวมทั้งภรรยา ลูกๆ และทุกสิ่งที่เขามีเพื่อจ่ายคืนให้ ๒๖ ทาสรับใช้จึงก้มกราบเบื้องหน้ากษัตริย์พลางพูดว่า "ขอโปรดผลัดไว้ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะจ่ายทุกสิ่งคืนให้" ๒๗ ครั้นแล้วกษัตริย์ของทาสรับใช้รู้สึกสงสาร จึงปล่อยเขาไปและยกหนี้ให้ ๒๘ แต่แล้วทาสรับใช้คนนั้นไปเจอเพื่อนผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้เขา 100 เดนาริอัน† เขาจับตัวมากระชากคอแล้วตะคอกใส่ว่า "จ่ายหนี้คืนมาให้หมด" ๒๙ ดังนั้นเพื่อนผู้รับใช้ก้มตัวลงอ้อนวอนเขาว่า "ขอโปรดผลัดไว้ก่อน แล้วเราจะจ่ายคืนให้" ๓๐ เขาไม่ยินยอม แต่โยนเขาเข้าคุกจนกว่าจะจ่ายคืนหมด ๓๑ เมื่อบรรดาเพื่อนผู้รับใช้ของเขาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เศร้าใจมาก จึงไปรายงานเรื่องแก่กษัตริย์ของเขาตามสิ่งที่เกิดขึ้น ๓๒ กษัตริย์จึงเรียกตัวเขามาพูดว่า "เจ้าเป็นทาสรับใช้ที่ชั่วร้าย เรายกหนี้ทั้งหมดให้เจ้า เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา ๓๓ เจ้าไม่ควรมีเมตตาต่อเพื่อนผู้รับใช้ของเจ้า ตามที่เราได้มีเมตตาต่อเจ้าหรือ" ๓๔ กษัตริย์ผู้นั้นโกรธจึงมอบตัวเขาให้กับเจ้าหน้าที่ให้ทรมานจนกว่าเขาจะจ่ายหนี้คืนหมด ๓๕ พระบิดาของเราในสวรรค์จะกระทำเช่นนั้นต่อเจ้าด้วย หากว่าทุกคนในพวกเจ้าไม่ยกโทษให้แก่พี่น้องของเจ้าด้วยใจจริง"

๑๙

การหย่าร้าง

๑ เมื่อพระเยซูกล่าวสิ่งเหล่านั้นจบแล้ว ก็ไปจากแคว้นกาลิลีจนถึงแคว้นยูเดีย คืออีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน ๒ มหาชนยังคงติดตามพระองค์ไป และพระองค์รักษาโรคของพวกเขาให้หายขาดที่นั่น

๓ พวกฟาริสีบางคนมาทดสอบพระองค์โดยถามว่า "ถูกต้องตามกฎหรือไม่ ถ้าผู้ชายจะหย่าร้างภรรยาด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม" ๔ พระองค์กล่าวตอบว่า "ท่านไม่เคยอ่านหรือว่าพระองค์ผู้ได้สร้างมนุษย์ตั้งแต่ครั้งปฐมกาล ได้สร้างทั้งชายและหญิง ๕ และกล่าวว่า "ด้วยเหตุนี้ ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของเขาไป และผูกพันอยู่กับภรรยาของตน และทั้งสองจะเป็นหนึ่งเดียวกัน"* ๖ ดังนั้นเขาไม่ใช่คนสองคนอีกต่อไป แต่เป็นหนึ่งเดียวกัน ฉะนั้น

---

‡ **๑๘๑๖** เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15 § **๑๘๒๒** 77 ครั้ง หรือ 70 คูณ 7 หมายถึงไม่มีข้อจำกัด * **๑๘๒๔** 10,000 ตะลันต์ มีค่าเท่ากับเงินหลายสิบล้านบาท † **๑๘๒๘** 1 เดนาริอัน เป็นเงินมีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 1 วัน
* **๑๙๕** ปฐมกาล 2:24

อะไรก็ตามที่พระเจ้าได้เชื่อมสัมพันธ์กันแล้ว ก็อย่าให้ผู้ใดแยกจากกันเลย ๗ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า แล้วทำไมโมเสสจึงออกคำสั่งให้ยื่นใบหย่าร้าง แล้วสามารถหย่าร้างภรรยาได้ ๘ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เป็นเพราะความแข็งกระด้างในจิตใจของท่าน โมเสสจึงได้อนุญาตให้ท่านหย่าร้างจากภรรยา แต่มิได้เป็นเช่นนั้นในปฐมกาล ๙ เราขอบอกท่านว่า ใครก็ตามที่หย่าร้างจากภรรยาของตนและไปสมรสกับหญิงอื่นนับว่าผิดประเวณี ยกเว้นกรณีที่ภรรยาประพฤติผิดทางเพศ

๑๐ เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า ถ้าความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับภรรยาเป็นเช่นนี้ การที่ไม่สมรสก็จะดีกว่า

๑๑ พระองค์กล่าวว่า มิใช่ทุกคนที่สามารถรับข้อนี้ได้ มีเพียงบางคนที่พระเจ้าจะให้รับได้เท่านั้น ๑๒ เพราะมีพวกขันทีที่เป็นแต่กำเนิด บ้างก็เป็นพวกที่มนุษย์กระทำให้เป็น และบ้างก็ไม่สมรสเพื่ออาณาจักรแห่งสวรรค์ ใครที่สามารถรับข้อนี้ได้ก็ให้เขารับไป

เด็กๆ มาหาพระเยซู

๑๓ ครั้นแล้วมีคนนำเด็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้วางมือทั้งสองบนตัวพวกเขาและอธิษฐานให้ แต่บรรดาสาวกห้ามไว้ ๑๔ พระเยซูกล่าวว่า ปล่อยให้เด็กๆ มาหาเราเถิด อย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนอย่างเด็กเหล่านี้ ๑๕ หลังจากพระองค์ได้วางมือทั้งสองบนตัวพวกเขา และอธิษฐานให้ แล้วพระองค์ก็จากที่นั่นไป

เศรษฐีหนุ่ม

๑๖ ครั้งหนึ่งมีคนหนึ่งมาถามพระองค์ว่า อาจารย์ ข้าพเจ้าควรจะทำอะไรที่ประเสริฐเพื่อได้รับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๑๗ พระองค์กล่าวว่า ทำไมท่านจึงถามเราว่าอะไรประเสริฐ มีเพียงผู้เดียวที่ประเสริฐ แต่ถ้าท่านปรารถนาจะได้ชีวิต ก็จงปฏิบัติตามพระบัญญัติ ๑๘ เขาพูดว่า ข้อไหนบ้าง พระเยซูกล่าวว่า อย่าฆ่าคน อย่าผิดประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ ๑๙ จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง† ๒๐ ชายหนุ่มพูดกับพระองค์ว่า สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอยู่แล้ว ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีก ๒๑ พระเยซูกล่าวว่า ถ้าท่านอยากเป็นผู้ที่ดีเพียบพร้อมทุกประการ ก็จงไปขายสิ่งของที่ท่านมีเพื่อแจกจ่ายให้แก่คนยากไร้ แล้วท่านจะมีสมบัติในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด ๒๒ เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินคำที่กล่าวแล้ว ก็เดินจากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาเป็นคนที่มีทรัพย์สมบัติมากมาย

๒๓ พระเยซูกล่าวกับพวกสาวกว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ยากที่คนมั่งมีจะเข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ ๒๔ เราขอบอกเจ้าอีกว่า ตัวอูฐจะผ่านเข้ารูเข็มก็ยังจะง่ายกว่าที่คนมั่งมีจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า ๒๕ เมื่อพวกสาวกได้ยินดังนั้นก็อัศจรรย์ใจยิ่งนักและพูดว่า แล้วใครเล่าที่จะมีชีวิตรอดพ้นได้ ๒๖ พระเยซูมองดูพวกเขาแล้วกล่าวว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์จะช่วยตนเองให้รอดพ้น แต่ไม่มีสิ่งใดยากเกินกว่าที่พระเจ้าจะทำได้ ๒๗ เปโตรพูดตอบพระองค์ว่า ดูเถิด พวกเราได้สละทุกสิ่งและติดตามพระองค์มา แล้วพวกเราจะได้รับอะไร ๒๘ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ในโลกใหม่เมื่อบุตรมนุษย์นั่งบนบัลลังก์อันสง่างามของท่าน พวกเจ้าที่ติดตามเราก็จะนั่งบนบัลลังก์ทั้งสิบสองและตัดสินความ 12 เผ่าของอิสราเอลด้วย ๒๙ ทุกคนที่สละบ้าน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกๆ หรือไร่นาเพื่อนามของเรา เขาจะได้รับจากพระเจ้ามากเป็น 100 เท่า และจะได้รับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๓๐ แต่มีคนจำนวนมากที่เป็นคนแรกก็จะเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายก็จะเป็นคนแรก

---

† **๑๙๑๙** อพยพ 20:12-16; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20; เลวีนิติ 19:18

๒๐

อุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น

๑ อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนเจ้าของที่ดินคนหนึ่งที่ออกไปจ้างคนมาทำงานในสวนองุ่นของเขาแต่เช้าตรู่ ๒ เมื่อเขาได้ตกลงจ่ายคนงาน 1 เหรียญเดนาริอันสำหรับวันนั้นแล้ว ก็ให้พวกคนงานไปในสวนองุ่นของเขา ๓ ประมาณ 9 โมงเช้า เขาก็ออกไปอีก เห็นคนยืนออกันในย่านตลาดโดยไม่ทำอะไรเลย ๔ เขาพูดกับคนเหล่านั้นว่า “ท่านไปทำงานในสวนองุ่นได้เช่นกัน เราจะจ่ายท่านอย่างยุติธรรม” ดังนั้นพวกเขาก็ไป ๕ เวลาเที่ยงวันและบ่าย 3 โมงเขาก็ออกไปอีก ทำเหมือนเดิม ๖ ประมาณ 5 โมงเย็น เขาออกไปพบคนอื่นยืนอยู่ จึงถามว่า “ทำไมท่านยืนกันอยู่ที่นี่ทั้งวันโดยไม่ทำอะไรเลย” ๗ พวกเขาพูดว่า “เพราะไม่มีใครจ้างเรา” เจ้าของสวนพูดว่า “ท่านไปทำงานในสวนองุ่นได้เช่นกัน” ๘ พอตกเย็น เจ้าของสวนองุ่นพูดกับหัวหน้าคนงานว่า “จงเรียกพวกคนงานมา และจ่ายค่าจ้างแก่เขา ให้คนกลุ่มหลังสุดมาก่อน ไล่ไปจนถึงคนแรกสุด” ๙ เมื่อพวกคนที่รับจ้างตอน 5 โมงเย็นมา เขาทุกคนได้รับ 1 เหรียญเดนาริอัน ๑๐ พอถึงพวกคนที่รับจ้างตอนแรกสุดมา พวกเขาคิดว่าจะได้รับมากกว่า แต่ทุกคนได้รับ 1 เหรียญเดนาริอันเช่นกัน ๑๑ เมื่อพวกเขาได้รับแล้วก็บ่นพึมพำกับเจ้าของสวนว่า ๑๒ “คนพวกสุดท้ายนี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว แล้วท่านจ่ายให้เท่ากับเราขณะที่เราต้องตรากตรำทนแดดมาทั้งวัน” ๑๓ เจ้าของสวนพูดตอบคนหนึ่งในพวกนั้นว่า “เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้กระทำผิดต่อท่านเลย ท่านไม่ได้ตกลงรับ 1 เหรียญเดนาริอันจากเราหรือ ๑๔ จงรับส่วนที่เป็นของท่านไปเถิด เราต้องการให้แก่คนพวกสุดท้ายนี้เท่าๆ กับที่เราให้แก่ท่าน ๑๕ เราไม่มีสิทธิ์ทำตามที่เราต้องการกับสิ่งที่เป็นของเราหรือ หรือว่าท่านอิจฉาเพราะเราเอื้อเฟื้อ” ๑๖ ฉะนั้นคนสุดท้ายจะเป็นคนแรก และคนแรกเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูแจ้งมรณกาลของพระองค์ไว้ล่วงหน้า

๑๗ ขณะที่พระเยซูกำลังขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์พาเพียงสาวกทั้งสิบสองไปพูดตามลำพังว่า ๑๘ “ดูเถิด พวกเรากำลังจะขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม บุตรมนุษย์จะถูกมอบตัวให้แก่พวกมหาปุโรหิตและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ และพวกเขาจะกล่าวโทษให้ท่านถึงแก่ความตาย ๑๙ และจะมอบตัวท่านให้บรรดาคนนอกล้อเลียน โบยและตรึงบนไม้กางเขน* แล้วในวันที่สามจะฟื้นคืนชีวิต”

มารดาของยากอบและยอห์นขอร้องสิ่งหนึ่งจากพระเยซู

๒๐ ขณะนั้นภรรยาและบุตรทั้งสองของเศเบดีมาหาพระองค์ นางก้มกราบขอร้องสิ่งหนึ่งจากพระองค์ ๒๑ พระองค์กล่าวกับนางว่า “ท่านต้องการอะไร” นางพูดว่า “โปรดรับสั่งว่าบุตรทั้งสองของข้าพเจ้าจะได้นั่งในอาณาจักรของพระองค์ คนหนึ่งทางด้านขวาและอีกคนหนึ่งทางด้านซ้ายของพระองค์” ๒๒ แต่พระเยซูกล่าวตอบว่า “พวกเจ้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังขออะไร เจ้าสามารถดื่มจากถ้วยที่เราจะดื่มได้หรือ” พวกเขาตอบว่า “เราทำได้” ๒๓ พระองค์กล่าวกับเขาว่า “ถ้วยของเรานั้นเจ้าจะดื่ม แต่จะนั่งทางขวามือและทางซ้ายมือของเรานั้น ไม่ใช่สิทธิ์ของเราที่จะให้ แต่เป็นที่สำหรับบรรดาผู้ซึ่งพระบิดาของเราได้เตรียมให้ไว้” ๒๔ เมื่อสาวก 10 คนได้ยินดังนั้นก็โกรธพี่น้องสองคนนั้น ๒๕ พระเยซูจึงเรียกพวกเขามาหาและกล่าวว่า “เจ้าก็รู้อยู่ว่า พวกที่อยู่ในระดับปกครองของบรรดาคนนอกนั้นย่อมมีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา และคนใหญ่คนโตของเขาใช้อำนาจกับพวกเขา ๒๖ มิใช่เช่นนั้นในพวกเจ้า ใครก็ตามที่อยากจะเป็นใหญ่ในพวกเจ้าต้องเป็นผู้รับใช้ของเจ้า ๒๗ และใครก็ตามที่

---

* **๒๐๑๙** ตรึงบนไม้กางเขน เป็นการตายที่ทารุณและเจ็บปวดที่สุดที่ชาวโรมันรู้จัก ใช้เฉพาะฆาตกรรายเหี้ยมที่สุดและตามกฎแล้วประชาชนชาวโรมันเองไม่ต้องถูกตรึงบนไม้กางเขน

อยากเป็นคนแรกในพวกเจ้า ต้องเป็นทาสรับใช้เจ้า ๒๘ แม้แต่บุตรมนุษย์ก็ไม่ได้มาเพื่อให้ผู้ใดรับใช้ แต่มาเพื่อจะรับใช้ และเพื่อมอบชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่แก่คนจำนวนมาก

ดวงตาที่ได้คืนของชายตาบอด 2 คน

๒๙ ขณะที่พระองค์และเหล่าสาวกกำลังออกไปจากเมืองเยรีโค มหาชนก็ติดตามพระองค์ไป ๓๐ ชายตาบอด 2 คนนั่งอยู่ข้างถนนได้ยินว่าพระเยซูกำลังเดินผ่านมาจึงร้องตะโกนขึ้นว่า พระองค์ท่าน บุตรของดาวิด โปรดเมตตาพวกเราด้วย ๓๑ ฝูงชนห้ามพวกเขาและบอกให้เงียบเสีย แต่เขายิ่งตะโกนดังมากขึ้นว่า พระองค์ท่าน บุตรของดาวิด โปรดเมตตาพวกเราด้วย ๓๒ พระเยซูหยุดเดินและเรียกเขามาพูดว่า เจ้าต้องการจะให้เราทำอะไรให้เล่า ๓๓ พวกเขาพูดว่า พระองค์ท่าน ช่วยให้ตาของเรามองเห็นเถิด ๓๔ พระเยซูมีความสงสารจึงแตะที่ตาของเขา ในทันใดนั้นทั้งสองคนก็มองเห็นได้และตามพระองค์ไป

๒๑

พระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม

๑ ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกเดินทางเข้าใกล้เมืองเยรูซาเล็ม และมาถึงหมู่บ้านเบธฟายีบนภูเขามะกอก พระเยซูส่งสาวก 2 คนไป ๒ โดยกล่าวว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าเจ้า และในทันทีเจ้าก็จะได้พบลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่นั่น มีลูกลาอยู่ด้วย จงแก้เชือกมันออกแล้วนำทั้งสองตัวมาให้เรา ๓ ถ้าใครพูดอะไรกับเจ้าก็จงบอกว่า พระองค์ท่านจำเป็นต้องใช้พวกมัน และเขาจะให้มาทันที*

๔ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อเป็นไปตามที่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า

๕ จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า
ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา
เป็นผู้ที่อ่อนโยน ขี่ลามา
บนลูกลา ลาหนุ่ม †

๖ ครั้นแล้วเหล่าสาวกก็ไปทำตามที่พระเยซูสั่งไว้ ๗ คือไปนำลาและลูกลามา ปูเสื้อตัวนอกบนหลังลาทั้งสองตัวให้พระองค์นั่ง ๘ ฝูงชนส่วนใหญ่ปูเสื้อตัวนอกบนถนน บ้างก็ตัดกิ่งไม้ปูบนถนน ๙ ฝูงชนพากันเดินไปข้างหน้าพระองค์ คนที่เดินตามร้องเสียงดังว่า โฮซันนาแด่บุตรของดาวิด‡ ขอให้พระองค์ผู้มาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นสุขเถิด§ โฮซันนาในที่สูงสุด ๑๐ เมื่อพระองค์ได้เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มแล้ว คนทั้งเมืองก็พากันแตกตื่นพูดว่า ผู้นี้เป็นใคร ๑๑ ฝูงชนพูดกันว่า นี่คือเยซู ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี

พระเยซูขับไล่คนซื้อขายที่พระวิหาร

๑๒ พระเยซูเข้าไปในบริเวณพระวิหาร ขับไล่พวกที่เข้ามาซื้อขายให้ออกไปจากพระวิหาร พระองค์คว่ำโต๊ะของพวกคนแลกเปลี่ยนเงินตรา และที่นั่งของคนขายนกพิราบ ๑๓ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า มีบันทึกไว้ว่า ตำหนักของเราจะได้ชื่อว่า ตำหนักอธิษฐาน* แต่พวกท่านทำให้กลายเป็น ถ้ำโจร †

๑๔ บรรดาคนตาบอดและคนง่อยมาหาพระองค์ที่พระวิหาร และพระองค์รักษาโรคของพวกเขาให้หายขาด ๑๕ เมื่อพวกมหาปุโรหิตและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติเห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ และเด็กๆ ร้องกันในบริเวณพระวิหารว่า โฮซันนาแด่บุตรของดาวิด

---

* **๒๑๓** แปลได้อีกนัยหนึ่งคือ และท่านจะส่งกลับมาให้ทันที † **๒๑๕** เศคาริยาห์ 9:9 ‡ **๒๑๙** โฮซันนา เป็นภาษาฮีบรู มีความหมายว่า ช่วยให้รอดพ้น § **๒๑๙** สดุดี 118:26 * **๒๑๑๓** อิสยาห์ 56:7 † **๒๑๑๓** เยเรมีย์ 7:11

พวกเขาก็ยิ่งโกรธมากขึ้น ๑๖ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า □ท่านได้ยินไหมว่าเขาเหล่านี้พูดอะไร□ พระเยซูกล่าวว่า □ได้ยิน ท่านไม่เคยอ่านหรือว่า
□พระองค์กระทำให้คำสรรเสริญออกจากปากเด็ก
และทารกที่ยังไม่หย่านม□ □‡
๑๗ พระองค์จากพวกเขาไป โดยออกไปจากเมืองนั้นไปถึงหมู่บ้านเบธานีและพักแรมอยู่ที่นั่น

พระเยซูกับต้นมะเดื่อ

๑๘ ในเวลาเช้าตรู่ ขณะที่พระองค์กำลังกลับเข้าไปในเมืองก็เกิดหิว ๑๙ ครั้นแลเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งที่ข้างถนน พระองค์จึงเดินเข้าไปใกล้แต่ไม่เห็นผลมะเดื่อ มีแต่ใบเท่านั้น พระองค์จึงพูดกับต้นนั้นว่า □เจ้าจะไม่มีผลอีกต่อไป□ แล้วต้นมะเดื่อนั้นก็เหี่ยวแห้งไปทันที
๒๐ เหล่าสาวกอัศจรรย์ใจเมื่อเห็นดังนั้น จึงพูดว่า □ต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งทันทีได้อย่างไร□
๒๑ พระเยซูกล่าวตอบพวกเขาว่า □เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ถ้าเจ้ามีความเชื่อโดยไม่สงสัยเลย ไม่เพียงแต่เจ้าสามารถทำต่อต้นมะเดื่อดังที่เราทำ แต่แม้เจ้าจะพูดกับภูเขานี้ว่า □จงเคลื่อนลงไปในทะเล□ มันก็จะเป็นไปตามนั้น ๒๒ และไม่ว่าเจ้าจะอธิษฐานขอสิ่งใดด้วยความเชื่อ เจ้าจะได้รับสิ่งนั้น□

คำถามระหว่างพวกผู้นำกับพระเยซู

๒๓ เมื่อพระองค์เข้าไปในบริเวณพระวิหาร พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนก็มาหาพระองค์ ขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่ พวกเขาพูดว่า □ท่านกระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด และใครให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน□ ๒๔ พระเยซูกล่าวตอบพวกเขาว่า □เราจะถามท่านอย่างหนึ่งด้วย ถ้าท่านบอกเรา เราก็จะบอกท่านเช่นกันว่าเรากระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด ๒๕ บัพติศมาของยอห์นมาจากไหน จากสวรรค์หรือจากมนุษย์□ เขาเหล่านั้นจึงเริ่มถามหาเหตุผลกันเองว่า □ถ้าพวกเราพูดว่า □มาจากสวรรค์□ เขาก็จะพูดว่า □แล้วทำไมท่านจึงไม่เชื่อเขา□ ๒๖ แต่ถ้าพวกเราพูดว่า □มาจากมนุษย์□ เราก็กลัวฝูงชน เพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า□ ๒๗ พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า □พวกเราไม่ทราบ□ พระองค์กล่าวกับเขาว่า □เราก็จะไม่บอกท่านเช่นกันว่า เรากระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด

อุปมาเรื่องบุตรชาย *2* คน

๒๘ แต่ท่านคิดเห็นอย่างไรเล่า ชายคนหนึ่งมีบุตรชาย 2 คน เขามาพูดกับคนแรกว่า □ลูกเอ๋ย วันนี้เจ้าจงไปทำงานในสวนองุ่นเถิด□ ๒๙ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าจะไม่ไป□ แต่ต่อมาเปลี่ยนใจ แล้วก็ไป ๓๐ เขามาพูดกับคนที่สองเช่นเดียวกัน แต่เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าจะไป□ และเขาก็ไม่ได้ไป ๓๑ สองคนนี้คนไหนกระทำตามความประสงค์ของบิดาของเขา□ พวกเขาตอบว่า □คนแรก□ พระเยซูกล่าวว่า □เราขอบอกความจริงกับท่านว่า บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงแพศยาจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกท่านเสียอีก ๓๒ เพราะยอห์นมาชี้ให้พวกท่านเห็นทางแห่งความชอบธรรม และท่านก็ไม่เชื่อเขา แต่บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงแพศยาได้เชื่อเขา แม้ต่อมา ทั้งๆ ที่ท่านได้เห็นแล้วแต่ก็ไม่ได้กลับใจ และเชื่อเขา

อุปมาเรื่องผู้เช่าสวนองุ่น

๓๓ จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง มีเจ้าของสวนคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้ ซึ่งมีกำแพงที่สร้างล้อมไว้โดยรอบ และขุดบ่อเก็บเครื่องสกัดเหล้าองุ่น เขาสร้างหอคอยไว้และให้พวกชาวสวนเช่า แล้วก็เดินทางไปต่างประเทศ ๓๔ เมื่อถึงเวลาเก็บพืชผล เขาใช้ให้พวกผู้รับใช้ของเขา

‡ **๒๑□๑๖** สดุดี 8:2

ไปหาพวกคนเช่าสวน เพื่อรับส่วนปันผลของเขา ๓๕ พวกคนเช่าสวนจับตัวพวกผู้รับใช้ไว้
ทุบตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่งและเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง ๓๖ เจ้าของสวนส่งพวกผู้รับใช้อี
กกลุ่มไป ซึ่งมากคนกว่าครั้งแรก พวกคนเช่าสวนก็กระทำต่อเขาเหล่านั้นเหมือนครั้งแรก
๓๗ หลังจากนั้นเขาจึงส่งลูกชายของเขาไปหาคนเช่าสวนโดยคิดว่า "พวกเขาจะนับถือลูก
ของเราคนนั้น" ๓๘ แต่เมื่อพวกคนเช่าสวนเห็นลูกคนนั้นก็พูดกันว่า "คนนี้เป็นทายาท มา
ช่วยกันฆ่าเขาเถิด มรดกจะได้ตกเป็นของเรา" ๓๙ เขาทั้งหลายจึงจับตัวลูกคนนั้นโยนออก
ไปจากสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย ๔๐ ฉะนั้นเมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอย่างไรกับพวกคน
เช่าสวน" ๔๑ พวกเขาตอบว่า "เขาจะฆ่าคนชั่วร้ายเหล่านั้นอย่างแน่นอน และจะให้คนสวน
อื่นเช่าสวนเสีย จะได้แบ่งปันผลให้แก่เขาเมื่อถึงเวลา"
๔๒ พระเยซูกล่าวว่า "ท่านไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือว่า
"ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างทิ้ง
ได้กลายเป็นศิลามุมเอก
พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำการนี้
และเป็นสิ่งวิเศษยิ่งในสายตาของเรา"§
๔๓ ฉะนั้น เราขอบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะต้องถูกยึดไปจากท่าน และยกให้
แก่ชนชาติหนึ่งที่จะผลิตผลได้ตามควร ๔๔ คนที่ล้มลงบนศิลานี้จะแตกหักกระจายเป็นชิ้นๆ
หากแต่ศิลานั้นล้มทับผู้ใดแล้ว ผู้นั้นจะแหลกเป็นผุยผงไป"
๔๕ ครั้นพวกมหาปุโรหิตและฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์แล้ว ก็เข้าใจว่าพระองค์กล
่าวถึงพวกเขา ๔๖ ฉะนั้นพวกเขาใคร่จะจับกุมพระองค์เสีย แต่กลัวฝูงชนเพราะพวกเขานับ
ว่าพระองค์เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า

๒๒

อุปมาเรื่องงานเลี้ยงสมรส

๑ พระเยซูกล่าวตอบพวกเขาเป็นอุปมาอีกว่า ๒ "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนกษั
ตริย์ผู้หนึ่งซึ่งจัดงานเลี้ยงสมรสให้บุตรชาย ๓ ท่านส่งผู้รับใช้ไปเชิญบรรดาแขกมางานเลี้ยง
สมรส แต่เขาเหล่านั้นไม่อยากจะมา ๔ ท่านจึงส่งผู้รับใช้อื่นๆ ไปอีกว่า "จงไปบอกบรรดา
แขกว่า "ดูสิ เราได้เตรียมอาหารเย็นไว้ ทั้งโคและลูกโคอ้วนพีก็ฆ่าไว้แล้ว ทุกสิ่งก็พร้อม มา
งานเลี้ยงสมรสเถิด" " ๕ แต่เขาเหล่านั้นไม่สนใจเลย ต่างก็ไปทำธุระของตน คนหนึ่งไปยัง
ไร่นาของตน อีกคนหนึ่งไปทำการค้า ๖ คนอื่นที่เหลือก็จับพวกผู้รับใช้มาทารุณแล้วฆ่าเสีย
๗ กษัตริย์ผู้นั้นโกรธมาก จึงส่งกองทหารไปทำลายพวกฆาตกรเหล่านั้นแล้วเผาเมืองเสีย
๘ ครั้นแล้วก็กล่าวกับบรรดาผู้รับใช้ว่า "งานสมรสพร้อมแล้ว แต่บรรดาแขกไม่สมควรที่จะ
มาในงาน ๙ ฉะนั้นจงไปตามถนนใหญ่ เชิญคนมางานเลี้ยงสมรสให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะหา
ได้" ๑๐ บรรดาผู้รับใช้จึงออกไปตามถนน รวบรวมคนที่หาได้ทั้งคนชั่วและคนดีจนห้องเลี้ยง
ฉลองเต็มไปด้วยแขกของงาน
๑๑ ครั้นกษัตริย์เข้ามาดูแขกในงาน ก็เห็นว่าชายคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส
๑๒ จึงถามเขาว่า "เพื่อนเอ๋ย ท่านเข้ามาในที่นี้ได้อย่างไร โดยไม่มีเสื้อสำหรับงานสมรส"
เขาก็อึงไป ๑๓ กษัตริย์กล่าวกับพวกผู้รับใช้ว่า "จงมัดมือและเท้าของเขาแล้วโยนตัวออกไป
สู่ความมืดข้างนอก ณ ที่นั่นจะมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" ๑๔ เพราะคนจำนวนมาก
ได้รับเชิญ แต่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับเลือก"

คำถามเรื่องการเสียภาษี

§ **๒๑๔๒** สดุดี 118:22,23

๑๕ ครั้นแล้วพวกฟาริสีจึงออกไปปรึกษากันว่าจะจับผิดในสิ่งที่พระองค์กล่าวได้อย่างไร
๑๖ เขาเหล่านั้นจึงให้พวกสาวกของเขาไปกับพรรคของเฮโรด ไปหาพระองค์เพื่อถามว่า
อาจารย์ พวกเราทราบว่า ท่านพูดความจริงและสั่งสอนวิถีทางของพระเจ้าจริงๆ โดยไม่
เอาใจผู้ใด เพราะท่านไม่ลำเอียง ๑๗ ฉะนั้นกรุณาบอกเราว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร เป็นสิ่งถูก
ต้องตามกฎหรือไม่ในการเสียภาษีให้แก่ซีซาร์ ๑๘ พระเยซูตระหนักถึงความมุ่งร้ายของ
พวกเขา จึงกล่าวว่า ทำไมจึงทดสอบเรา พวกหน้าไหว้หลังหลอก ๑๙ ให้เราดูเหรียญที่ใช้
จ่ายค่าภาษีสิ พวกเขาจึงเอาเหรียญเดนาริอันมาให้พระองค์ ๒๐ พระองค์กล่าวว่า รูป
และคำจารึกนี้เป็นของใคร ๒๑ เขาทั้งหลายตอบพระองค์ว่า ของซีซาร์ แล้วพระองค์
กล่าวว่า ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่เป็นของซีซาร์ก็จงให้แก่ซีซาร์ และสิ่งที่เป็นของพระเจ้าก็จงให้
แก่พระเจ้า ๒๒ พวกเขาได้ยินเช่นนั้นก็อัศจรรย์ใจ แล้วจากพระองค์ไป

ความสงสัยเรื่องวันที่ฟื้นคืนชีวิต

๒๓ ในวันนั้นพวกสะดูสี (ซึ่งพูดว่าไม่มีการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ได้มาหาพระองค์
และถามว่า ๒๔ อาจารย์ ตามที่โมเสสกล่าวว่า ถ้าชายคนหนึ่งตายไปโดยที่ไม่มีบุตรเลย
น้องชายของเขาควรสมรสกับหญิงม่าย และมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชายของเขา* ๒๕ ครั้ง
หนึ่งมีพี่น้องที่เป็นชายอยู่ 7 คน คนแรกสมรสและตายโดยไม่มีบุตร ทอดทิ้งภรรยาไว้กับน้
องชายของตน ๒๖ คนที่สอง คนที่สามก็เช่นเดียวกัน มาจนถึงคนที่เจ็ด ๒๗ ในที่สุดหญิงคน
นั้นก็ตายด้วย ๒๘ เมื่อถึงวันที่ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย แล้วนางจะเป็นภรรยาของใคร ใน
เมื่อทั้งเจ็ดคนได้สมรสกับนาง
๒๙ พระเยซูกล่าวตอบว่า ท่านผิดแล้ว ท่านไม่เข้าใจพระคัมภีร์และอานุภาพของพระเจ้า
๓๐ เพราะในวันที่ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย พวกเขาจะไม่มีการสมรสหรือการยกให้เป็นสามี
ภรรยากัน แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ ๓๑ แต่เรื่องคนตายที่ฟื้นคืนชีวิตน
ั้น ท่านยังไม่ได้อ่านตอนที่พระเจ้าได้กล่าวกับท่านหรือว่า ๓๒ เราเป็นพระเจ้าของอับรา
ฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ† พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็น
พระเจ้าของคนเป็น ๓๓ เมื่อฝูงชนได้ยินดังนั้น ก็อัศจรรย์ใจกับการสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใดยิ่งใหญ่ที่สุด

๓๔ เมื่อพวกฟาริสีทราบว่าพระองค์ไล่ต้อนจนพวกสะดูสีนิ่งอึ้ง จึงได้ประชุมกัน ๓๕ คน
หนึ่งในพวกเขาซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติได้ถามพระเยซูเป็นการทดสอบว่า ๓๖
อาจารย์ พระบัญญัติข้อใดในหมวดกฎบัญญัติยิ่งใหญ่ที่สุด ๓๗ พระองค์ตอบว่า
จงรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าอย่างสุดดวงใจ สุดดวงจิต และสุดความคิดของเจ้า‡ ๓๘
นี่คือพระบัญญัติแรกและสำคัญที่สุด ๓๙ พระบัญญัติที่สองก็เหมือนกัน จงรักเพื่อนบ้าน
ของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง§ ๔๐ ทั้งหมวดกฎบัญญัติและหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติ 2 ข้อนี้

คำถามเรื่องบุตรของดาวิด

๔๑ ขณะที่พวกฟาริสีประชุมกันอยู่ พระเยซูจึงถามพวกเขาว่า ๔๒ ท่านคิดเห็นอย่างไร
เกี่ยวกับพระคริสต์ พระองค์เป็นบุตรของผู้ใด พวกเขาพูดว่า บุตรของดาวิด ๔๓
พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า เป็นไปได้อย่างไรที่ดาวิดเรียกพระองค์โดยพระวิญญาณ
ของพระเจ้าผู้ดลใจว่า พระผู้เป็นเจ้า ตามที่กล่าวไว้คือ
๔๔ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
จงนั่งทางด้านขวาของเรา

---

* **๒๒๒๔** เฉลยธรรมบัญญัติ 25:5 † **๒๒๓๒** อพยพ 3:6 ‡ **๒๒๓๗** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 § **๒๒๓๙** เลวีนิติ 19:18

จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้า
อยู่ใต้เท้าเจ้า *
๔๕ ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่า พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร
๔๖ ไม่มีใครสามารถตอบพระองค์ได้สักคำเดียว และตั้งแต่วันนั้นไม่มีใครกล้าซักถาม
พระองค์อีก

๒๓

ความวิบัติ 7 ประการ

๑ ครั้นแล้วพระเยซูกล่าวกับฝูงชนและเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ๒ พวกอาจารย์ฝ่าย
กฎบัญญัติและฟาริสีนั่งในที่นั่งของโมเสส ๓ ฉะนั้นจงกระทำตามทุกสิ่งที่พวกเขาบอก
ให้เจ้าฟัง แต่อย่ากระทำตามการกระทำของเขา เพราะเขาสอนเท่านั้น แต่ไม่ปฏิบัติตาม
๔ พวกเขาให้ผู้คนแบกหามภาระหนัก โดยที่พวกเขาไม่ยอมแม้แต่จะยกนิ้วขึ้นช่วยเขาเลย
๕ พวกเขาปฏิบัติตนให้คนสังเกตเห็น ติดเครื่องราง*ขนาดใหญ่ไว้กับตัว และมีพู่ยาวห้อย
จากเสื้อ ๖ พวกเขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง และที่นั่งสำหรับคนสำคัญที่สุดในศาลา
ที่ประชุม ๗ ชอบให้คนทักทายแสดงความเคารพในย่านตลาดและให้ผู้คนเรียกพวกเขาว่า
รับบี† ๘ อย่าให้คนเรียกเจ้าว่า รับบี เพราะมีผู้เดียวที่เป็นอาจารย์ และทุกคนในพวก
เจ้าเป็นพี่น้องกัน ๙ อย่าเรียกใครในโลกนี้ว่าบิดา เพราะเจ้ามีพระบิดาผู้เดียว และพระองค์
สถิตบนสวรรค์ ๑๐ อย่าให้คนเรียกเจ้าว่า ผู้สอน เพราะเจ้ามีผู้สอนผู้เดียว พระองค์คือ
พระคริสต์ ๑๑ แต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในพวกเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเจ้า ๑๒ ผู้ใดที่ยกย่องตัวเองก็
จะถูกเหยียดลง และผู้ใดที่ถ่อมตัวก็จะได้รับการยกย่อง

๑๓ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสี ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลัง
หลอก เพราะท่านได้ปิดอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ให้คนเข้า ท่านเองไม่ได้เข้าไปและยังขัด
ขวางไม่ให้ผู้อื่นล่วงเข้าไปเสียด้วย [๑๔ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ
และฟาริสี ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ท่านริบบ้านเรือนของพวกหญิงม่าย และแสร้ง
อธิษฐานเสียยืดยาวเพื่อให้คนเห็น ฉะนั้นท่านจะถูกกล่าวโทษอย่างหนัก‡ ๑๕ วิบัติจงเกิด
แก่ท่าน พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสี ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก เพราะท่าน
เดินทางทั้งทางบกและทางน้ำเพื่อจะทำให้คนหนึ่งเชื่อในศาสนายิว เมื่อเขาหันมาเชื่อแล้ว
ท่านก็ทำให้เขาลงนรกยิ่งกว่าท่านเองถึง 2 เท่า

๑๖ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน พวกผู้นำทางที่มีแต่ความมืดบอด ท่านพูดว่า ใครก็ตามที่อ้าง
ถึงพระวิหารเวลาสาบาน เขาก็ไม่ต้องทำตามคำสาบาน แต่ใครก็ตามที่อ้างถึงทองของพระ
วิหารเวลาสาบาน ผู้นั้นผูกมัดกับคำสาบานแล้ว ๑๗ พวกท่านช่างโง่เขลามืดบอด อะไร
สำคัญกว่ากัน ทองหรือพระวิหารซึ่งทำให้ทองบริสุทธิ์ ๑๘ และท่านพูดว่า ใครก็ตามที่อ้าง
ถึงแท่นบูชาเวลาสาบาน เขาก็ไม่ต้องทำตามคำสาบาน แต่ใครก็ตามที่อ้างถึงของบูชาบน
แท่นนั้น เขาผูกมัดกับคำสาบานแล้ว ๑๙ พวกท่านช่างมืดบอดเสียจริง อะไรสำคัญกว่ากัน
ของบูชาหรือแท่นซึ่งทำให้ของบูชาบริสุทธิ์ ๒๐ ฉะนั้นคนที่สาบานโดยอ้างถึงแท่นบูชา ก็อ้าง
ถึงแท่นบูชาและทุกสิ่งที่อยู่บนแท่นด้วย ๒๑ และคนที่สาบานโดยอ้างถึงพระวิหาร ก็อ้างถึง
พระวิหารและพระองค์ผู้สถิตในนั้นด้วย ๒๒ และคนที่สาบานโดยอ้างถึงสวรรค์ ก็อ้างถึงบ
ัลลังก์ของพระเจ้าและพระองค์ผู้สถิตบนนั้นด้วย

---

* **๒๒๔๔** สดุดี 110:1 * **๒๓๕** เครื่องรางนี้เป็นกระเป๋าหนังบรรจุข้อความบางข้อจากพระคัมภีร์ ผูกติดที่หน้าผากและแขนซ้าย ฉบับเฉลยธรรมบัญญัติ 6:8 † **๒๓๗** รับบี เป็นภาษาฮีบรู แปลได้ความว่า อาจารย์ ‡ **๒๓๑๔** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย

๒๓ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสี ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก เพราะท่านให้หนึ่งในสิบของสะระแหน่ ผักชี§ และยี่หร่า แต่กลับเพิกเฉยต่อกฎบัญญัติที่สำคัญกว่าคือ ความเป็นธรรม ความเมตตา และความเชื่อ สิ่งเหล่านี้ท่านควรกระทำอยู่ก่อนแล้วโดยไม่ละเลยจำนวนหนึ่งในสิบด้วย ๒๔ พวกผู้นำทางที่มีแต่ความมืดบอด พวกท่านกรองตัวริ้นออกและกลืนตัวอูฐลงไป

๒๕ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสี ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก เพราะท่านทำความสะอาดถ้วยชามภายนอก แต่ภายในกลับเต็มด้วยความโลภและกิเลส ๒๖ ท่านฟาริสีก็เต็มด้วยความมืดบอดเสียจริง จงล้างภายในถ้วยชามก่อน เพื่อภายนอกจะได้สะอาดด้วย

๒๗ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสี ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก เพราะท่านเป็นเหมือนถ้ำเก็บศพฉาบด้วยปูนขาวซึ่งภายนอกดูสวยงาม แต่ภายในเต็มไปด้วยกระดูกของคนตายและสิ่งที่เป็นมลทินทั้งปวง ๒๘ ภายนอกดูเหมือนว่าท่านมีความชอบธรรมในสายตามนุษย์ แต่ภายในท่านเต็มไปด้วยความหลอกลวงและความชั่วช้า

๒๙ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสี ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก เพราะท่านสร้างถ้ำเก็บศพให้พวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และประดับประดาหลุมฝังศพของคนมีความชอบธรรม ๓๐ ท่านพูดว่า “ถ้าพวกเราได้มีชีวิตอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรา เราก็จะไม่มีส่วนร่วมในการนองเลือดของพวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแล้ว” ๓๑ ดังนั้น ท่านได้ยืนยันว่าท่านเป็นบรรดาบุตรของพวกที่ฆ่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๓๒ ฉะนั้นท่านก็กระทำต่อให้ครบขั้นตอนของบรรพบุรุษของท่านเถิด ๓๓ ท่านเป็นพวกงูพวกชาติอสรพิษ ท่านจะพ้นจากโทษแห่งนรกได้อย่างไร ๓๔ ฉะนั้นเรากำลังส่งพวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า พวกผู้มีปัญญา และเหล่าอาจารย์มายังท่าน ท่านจะฆ่าและตรึงพวกเขาบางคนบนไม้กางเขน สำหรับบางคน ท่านก็จะเฆี่ยนเขาในศาลาที่ประชุมของท่าน และข่มเหงไปทั่วทุกเมือง ๓๕ ผลที่ตามมาก็คือโลหิตที่หลั่งออกจากบรรดาผู้มีความชอบธรรมลงสู่พื้นนั้นจะตกอยู่กับท่าน นับตั้งแต่โลหิตของอาแบล*ผู้มีความชอบธรรม จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์†บุตรของเบเรคิยาห์ที่ท่านได้ฆ่าในระหว่างพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้าและแท่นบูชา ๓๖ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับคนในช่วงกาลเวลานี้

๓๗ โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็มเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และได้เอาหินขว้างผู้ที่พระเจ้าส่งมาให้เจ้า หลายต่อหลายครั้งที่เราอยากจะปกป้องลูกๆ ของเจ้าไว้เหมือนกับแม่ไก่โอบลูกไก่ไว้ใต้ปีก พวกเจ้านั้นแหละที่ไม่ยินยอม ๓๘ ดูเถิด บ้านของเจ้าถูกทิ้งร้างไว้ ๓๙ เราขอบอกว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะพูดว่า “ขอให้พระองค์ผู้มาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นสุขเถิด” ‡

๒๔

พระวิหารถูกทำลาย และการสิ้นยุคนี้

๑ แล้วพระเยซูก็ออกไปจากพระวิหาร ขณะที่กำลังเดินไปอยู่นั้น เหล่าสาวกของพระองค์ได้ชี้ตึกในบริเวณพระวิหารให้พระองค์ดู ๒ พระองค์กล่าวตอบว่า “เจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ใช่ไหม เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ไม่มีหินก้อนใดซึ่งวางทับซ้อนกันอยู่ที่นี่จะรอดจากการทำลายไปได้”

---

§ **๒๓๒๓** เหมือนผักชีลาวของสมัยปัจจุบัน * **๒๓๓๕** อาแบล เป็นคนแรกที่ถูกฆ่าในพันธสัญญาเดิม ฉบับปฐมกาล 4:8 † **๒๓๓๕** เศคาริยาห์ เป็นปุโรหิตคนสุดท้ายที่ถูกฆ่าในพันธสัญญาเดิม ฉบับ 2 พงศาวดาร 24:20,21 ‡ **๒๓๓๙** สดุดี 118:26

๓ ขณะที่พระองค์นั่งอยู่บนภูเขามะกอก เหล่าสาวกมาพูดกับพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า โปรดบอกพวกเราเถิดว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด และปรากฏการณ์สำคัญอันใดที่จะบ่งบอกให้รู้ว่า พระองค์จะมาและเป็นการสิ้นยุคนี้ ๔ พระเยซูกล่าวตอบว่า จงระวังอย่าให้ผู้ใดชักจูงเจ้าไปในทางที่ผิด ๕ เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากที่จะมาและกล่าวอ้างนามของเราโดยว่า เราเป็นพระคริสต์ และจะชักจูงคนจำนวนมากไปในทางที่ผิด ๖ เจ้าจะได้ยินถึงการสงครามต่างๆ และข่าวลือเรื่องสงคราม ก็อย่าตกใจกลัว เพราะสิ่งเหล่านั้นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่การสิ้นสุดจะยังไม่เกิดขึ้นในทันที ๗ ประเทศชาติต่างๆ จะต่อสู้กัน และอาณาจักรต่างๆ จะต่อสู้กัน จะเกิดความอดอยากและแผ่นดินไหวตามที่ต่างๆ ๘ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการเริ่มต้นความเจ็บปวดเหมือนก่อนคลอดลูก

๙ ในเวลานั้นพวกเขาจะมอบตัวเจ้าให้เขาข่มเหงและฆ่า และทุกชนชาติจะเกลียดชังเจ้าเหตุเพราะชื่อของเรา ๑๐ คราวนั้นคนจำนวนมากจะละจากความเชื่อ เขาจะทรยศกันและเกลียดชังกัน ๑๑ ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอมจำนวนมากจะแสดงตนขึ้น และจะนำคนจำนวนมากไปในทางที่ผิด ๑๒ เป็นเพราะความชั่วร้ายที่เพิ่มมากขึ้น ความรักของคนส่วนใหญ่จึงสลายลง ๑๓ แต่คนที่ยืนหยัดจนถึงที่สุดจะได้ชีวิตรอดพ้น ๑๔ และข่าวประเสริฐของอาณาจักรจะถูกประกาศไปทั่วโลกเพื่อเป็นพยานให้แก่ทุกชนชาติ แล้วก็จะถึงวันสิ้นยุคนี้

๑๕ เมื่อเจ้าเห็นสิ่งที่น่าชังซึ่งทำให้เกิดความวิบัติที่ดาเนียลผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้พูดถึง ยืนอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเถิด)* ๑๖ เวลานั้นจงปล่อยให้ผู้คนในแคว้นยูเดียหนีไปยังแถบภูเขา ๑๗ อย่าให้คนที่อยู่บนหลังคาบ้านลงไปขนสิ่งที่อยู่ในบ้านของเขาออกมา ๑๘ อย่าให้คนที่อยู่ในทุ่งนากลับไปหยิบเสื้อตัวนอกของเขา ๑๙ วิบัติจะเกิดแก่หญิงมีครรภ์และมารดาผู้ให้นมลูกในวันนั้น ๒๐ จงอธิษฐานขอว่าเวลาเจ้าหนีไปนั้นไม่ใช่ฤดูหนาวหรือวันสะบาโต ๒๑ เพราะในเวลานั้นจะเป็นเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากอันใหญ่หลวงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ตั้งแต่แรกสร้างโลกจนถึงเวลานี้ และจะไม่เป็นเช่นนั้นอีก ๒๒ หากว่าพระเจ้าไม่ลดจำนวนวันอันแสนทุกข์ให้น้อยลง ก็จะไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้เลย แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้ พระองค์จึงลดจำนวนวันลง ๒๓ ในเวลานั้นถ้าใครพูดกับเจ้าว่า ดูสิ พระคริสต์อยู่ที่นี่ หรือ พระองค์อยู่ที่นั่น ก็อย่าเชื่อเขา ๒๔ เพราะบรรดาพระคริสต์จอมปลอมและผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอมจะแสดงตน และแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์รวมถึงสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่างๆ เพื่อหากว่าเป็นไปได้ ก็จะชักจูงให้แม้ผู้ที่พระเจ้าเลือกไว้ให้หลงไปในทางที่ผิด ๒๕ เราขอบอกพวกเจ้าล่วงหน้าไว้ก่อน ๒๖ ฉะนั้นถ้าพวกเขาพูดกับเจ้าว่า ดูสิ พระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ก็จงอย่าตามออกไปที่นั่น หรือว่า ดูสิ พระองค์อยู่ที่ห้องด้านใน ก็อย่าเชื่อพวกเขา ๒๗ เพราะว่าฟ้าแลบจากทางทิศตะวันออก และแสงส่องไปยังทิศตะวันตกฉันใด การมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น ๒๘ ซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงอีแร้งก็จะรุมกันอยู่ที่นั่น

๒๙ ทันทีหลังจากระยะเวลาอันทุกข์ยากลำบาก ดวงอาทิตย์จะมืดลง และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง บรรดาดวงดาวจะตกลงจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่ทรงพลังในท้องฟ้าจะสั่นสะเทือน† ๓๐ ครั้นแล้วปรากฏการณ์อัศจรรย์ของบุตรมนุษย์จะปรากฏที่ท้องฟ้า และทุกเผ่าพันธุ์ในโลกจะครวญคร่ำร่ำไห้ เขาเหล่านั้นจะเห็นบุตรมนุษย์มาในเมฆด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ ๓๑ ท่านจะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของท่านไปพร้อมกับเสียงแตรใหญ่

---

* **๒๔๑๕** ดาเนียล 9:27; 11:31; 12:11 † **๒๔๒๙** อิสยาห์ 13:10; 34:4

เพื่อรวบรวมบรรดาผู้ที่ท่านเลือกไว้จากลมทั้งสี่ คือนับจากสุดฟากฟ้าด้านหนึ่งจนถึงสุดฟากฟ้าอีกด้านหนึ่ง
๓๒ จงเรียนเรื่องอุปมาจากต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านเขียวสดแตกใบอ่อน เจ้าก็รู้ว่าฤดูฝนใกล้จะถึงแล้ว ๓๓ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเจ้าเห็นสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ จงรู้เถิดว่าท่านอยู่ใกล้ประตูมากแล้ว ๓๔ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า คนในช่วงกาลเวลานี้จะไม่อาจล่วงลับไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นก่อน ๓๕ สวรรค์และโลกจะดับสูญไป แต่คำของเราจะไม่มีวันสูญหายไป

ใครจะหยั่งรู้อนาคต

๓๖ แต่ไม่มีใครทราบถึงวันและเวลานั้น บรรดาทูตสวรรค์แห่งสวรรค์หรือแม้แต่พระบุตรก็ไม่ทราบเช่นกัน ยกเว้นพระบิดาองค์เดียว ๓๗ การมาของบุตรมนุษย์จะเหมือนกับสมัยของโนอาห์‡ ๓๘ เพราะในสมัยก่อนที่จะถึงวาระน้ำท่วมนั้น ผู้คนกำลังดื่มกิน สมรส และยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันที่โนอาห์ได้ลงเรือใหญ่ ๓๙ เขาเหล่านั้นไม่ทันรู้ตัวจนกระทั่งน้ำท่วมทำลายพวกเขาหมดสิ้นฉันใด การมาของบุตรมนุษย์ก็เป็นฉันนั้น ๔๐ จะมีชาย 2 คนอยู่ในนา คนหนึ่งจะถูกพาตัวไป อีกคนหนึ่งถูกทิ้งไว้ ๔๑ หญิง 2 คนจะโม่แป้งอยู่ด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกพาตัวไป อีกคนหนึ่งถูกทิ้งไว้ ๔๒ ฉะนั้นจงคอยระวังไว้ เพราะเจ้าไม่รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะมาในวันไหน ๔๓ จงเข้าใจด้วยว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้เวลาว่าขโมยจะมากี่ยาม เขาก็จะคอยระวังไว้แล้ว และไม่ยอมให้ขโมยบุกรุกเข้ามาในบ้านได้ ๔๔ ด้วยเหตุนี้เจ้าต้องเตรียมพร้อมเช่นกัน เพราะบุตรมนุษย์จะมาในยามที่เจ้าไม่ได้คาดคิดไว้

๔๕ ใครเล่าที่เป็นผู้รับใช้ที่ทั้งซื่อสัตย์และชาญฉลาด ที่นายมอบหน้าที่ให้แจกอาหารแก่คนรับใช้อื่นๆ ตามเวลา ๔๖ ผู้รับใช้นั้นจะเป็นสุขเมื่อนายกลับมาพบว่าเขากำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ ๔๗ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า นายจะมอบหน้าที่ให้เขาดูแลทุกสิ่งที่เขามี ๔๘ แต่ถ้าหัวหน้าคนรับใช้ชั่วร้ายพูดกับตนเองว่า “กว่านายของเราจะมาก็อีกนาน” ๔๙ และเขาก็ทุบตีเพื่อนผู้รับใช้อื่นๆ แล้วดื่มกินจนเมามายกับพวกขี้เมา ๕๐ นายของผู้รับใช้คนนั้นจะมาในวันที่ไม่คาดคิดและในยามที่เขาไม่รู้ ๕๑ นายจะทำโทษอย่างสาหัสสากรรจ์ และให้ไปอยู่กับพวกหน้าไหว้หลังหลอก ณ ที่นั่นจะมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

๒๕

อุปมาเรื่องพรหมจาริณีทั้งสิบ

๑ ครั้นแล้ว อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเสมือนกับพรหมจาริณี 10 คนที่เอาตะเกียงออกไปเพื่อจะพบเจ้าบ่าว ๒ มี 5 คนที่โง่เขลา อีก 5 คนชาญฉลาด ๓ ฝ่ายที่โง่เขลาเอาตะเกียงไป แต่ก็ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย ๔ ส่วนคนชาญฉลาดเอาน้ำมันใส่โถติดตัวไปกับตะเกียงด้วย ๕ ขณะที่เจ้าบ่าวยังล่าช้าอยู่ พวกเธอเกิดง่วงเหงาและหลับไป ๖ พอถึงเที่ยงคืนก็มีเสียงตะโกนว่า “ดูสิ เจ้าบ่าวไง ออกมาพบเถิด” ๗ ครั้นแล้วพรหมจาริณีทั้งสิบก็ลุกขึ้นเตรียมจุดตะเกียงให้พร้อม ๘ คนโง่เขลาพูดกับคนฉลาดว่า “แบ่งปันน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของพวกเราจะดับแล้ว” ๙ คนฉลาดตอบว่า “ไม่ได้หรอก มีน้ำมันไม่มากพอสำหรับพวกเราและพวกท่านด้วย ไปหาซื้อจากคนขายเอาเองเถิด” ๑๐ ขณะที่คนโง่เขลาไปซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มา บรรดาคนที่พร้อมแล้วก็เข้าไปในงานเลี้ยงสมรสกับท่าน และประตูก็ปิด ๑๑ ต่อมาเหล่าพรหมจาริณีอีก 5 คนมาถึงและพูดว่า “นายท่าน นายท่าน โปรดเปิดประตูให้พวกเราด้วย” ๑๒ ท่านกล่าวตอบว่า “เราขอบอกความจริงกับพวกท่านว่า เราไม่รู้จักท่าน” ๑๓ ฉะนั้นจงคอยระวังไว้ เพราะเจ้าไม่อาจรู้วันเวลานั้น

---

‡ **๒๔๓๗** ปฐมกาล 6:1-22

อุปมาเรื่องผู้รับใช้ *3* คนกับเงินตะลันต์

๑๔ และยังเปรียบเสมือนชายคนหนึ่งที่ออกเดินทางไป เขาเรียกบรรดาผู้รับใช้มาเพื่อให้ดู
แลทรัพย์สมบัติของเขา ๑๕ เขาให้เงินจำนวน 5 ตะลันต์*แก่คนหนึ่ง อีกคนได้รับ 2 ตะลัน
ต์ และอีกคนได้ 1 ตะลันต์ แต่ละคนได้รับตามความสามารถของตน แล้วเขาก็เดินทางไป
๑๖ คนที่ได้รับ 5 ตะลันต์ก็เอาเงินนั้นไปทำการค้าทันที จนได้มาอีก 5 ตะลันต์ ๑๗ คนที่ได้รับ
2 ตะลันต์ก็ทำเช่นเดียวกันคือได้มาอีก 2 ตะลันต์ ๑๘ แต่คนที่ได้รับ 1 ตะลันต์ออกไปขุดดิน
ซ่อนเงินของนายเขาไว้ ๑๙ เป็นเวลานานหลังจากนั้น นายของพวกผู้รับใช้เหล่านั้นก็กลับมา
และคิดบัญชีกับพวกเขา ๒๐ คนที่ได้รับ 5 ตะลันต์มาหาพร้อมกับนำเงินอีก 5 ตะลันต์มาพูด
ว่า “นายท่าน ท่านให้ข้าพเจ้าดูแล 5 ตะลันต์ ดูสิ ข้าพเจ้าได้เพิ่มอีก 5 ตะลันต์” ๒๑ นายของ
เขากล่าวว่า “ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและภักดี เจ้าได้รับการไว้วางใจเพียงไม่กี่สิ่ง เราจะให้เจ้า
ดูแลอีกหลายสิ่ง เข้ามาร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด” ๒๒ คนที่ได้รับ 2 ตะลันต์ก็มาหาด้วย
และพูดว่า “นายท่าน ท่านได้ให้ข้าพเจ้าดูแล 2 ตะลันต์ ดูสิ ข้าพเจ้าได้เพิ่มอีก 2 ตะลันต์”
๒๓ นายของเขากล่าวว่า “ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและภักดี เจ้าได้รับการไว้วางใจเพียงไม่กี่สิ่ง เรา
จะให้เจ้าดูแลอีกหลายสิ่ง เข้ามาร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด” ๒๔ คนที่ได้รับ 1 ตะลันต์ก็มา
หาด้วย และพูดว่า “นายท่าน ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บเกี่ยวสิ่งที่ท่าน
ไม่ได้หว่าน และเก็บรวบรวมสิ่งที่ท่านไม่ได้โปรยเมล็ดไว้ ๒๕ ข้าพเจ้าเกรงกลัวจึงเอาเงินตะ
ลันต์ไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูสิ ท่านได้สิ่งที่เป็นของท่านไป” ๒๖ นายคนนั้นกล่าวตอบเขาว่า “เจ้า
เป็นผู้รับใช้ที่ชั่วช้า ขี้เกียจ เจ้ารู้ว่าเราเก็บเกี่ยวสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน และรวบรวมสิ่งที่เราไม่
ได้โปรยเมล็ดไว้ ๒๗ ถ้าเช่นนั้นเจ้าควรฝากเงินของเราไว้ในธนาคาร เมื่อเรากลับมาเราจะได้
รับเงินทีฝากไว้คืนมาพร้อมดอกเบี้ย ๒๘ ฉะนั้นจงเอาเงินตะลันต์จากเขาไปให้แก่คนทีมีอยู่
10 ตะลันต์” ๒๙ เพราะทุกคนที่มีอยู่แล้ว ก็จะได้รับมากขึ้น เขาจะมีอย่างอุดมสมบูรณ์ และ
ใครที่ไม่มี แม้แต่สิงที่เขามีอยู่ก็จะถูกริบไปจากเขา ๓๐ และจงโยนผู้รับใช้ไร้ประโยชน์ออกไป
ยังความมืดข้างนอก ณ ที่นั่นจะมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

จำแนกแกะออกจากแพะ

๓๑ เมื่อบุตรมนุษย์มาด้วยสง่าราศีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด แล้วท่านจะนั่งบนบัลลั
งก์อันสง่างาม ๓๒ ชนทุกชาติจะมาชุมนุมร่วมกันในเบื้องหน้าท่านและท่านจะแยกพวกเขา
ออกจากกัน ดังเช่นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะจำแนกแกะออกจากแพะ ๓๓ ท่านจะจัดให้แกะอยู่ทาง
ขวามือของท่านและแพะอยู่ทางซ้ายมือ ๓๔ แล้วกษัตริย์จะกล่าวกับพวกที่อยู่ทางขวามือ
ว่า “พวกเจ้าเป็นบรรดาผู้ที่พระบิดาของเราได้ให้พร มารับเอาอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้ให้เจ้า
ตั้งแต่แรกสร้างโลกเถิด ๓๕ เพราะเมื่อครั้งที่เราหิว เจ้าก็ให้เรารับประทาน เรากระหาย เจ้า
ก็ให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้าแต่เจ้าก็เชิญเราเข้าไป ๓๖ เราเปลือยกาย เจ้าก็ให้เสื้อผ้า
เรานุ่งห่ม เราเจ็บไข้ เจ้าก็ดูแลเรา เราถูกจำคุก เจ้าก็มาหาเรา” ๓๗ แล้วบรรดาผู้มีความ
ชอบธรรมจะตอบท่านว่า “พระผู้เป็นเจ้า เมื่อไรที่พวกเราเห็นพระองค์หิวก็ให้รับประทาน
หรือกระหายก็ให้ดื่ม ๓๘ เมื่อไรที่พวกเราเห็นพระองค์เป็นคนแปลกหน้า และเชิญพระองค์
เข้าไป หรือเปลือยกายก็ให้นุ่งห่ม ๓๙ เมื่อไรที่พวกเราเห็นพระองค์เจ็บไข้หรือถูกจำคุกและ
มาเยี่ยมพระองค์” ๔๐ แล้วกษัตริย์จะกล่าวตอบพวกเขาว่า “เราขอบอกความจริงกับเจ้า
ว่า เท่าที่พวกเจ้าได้กระทำต่อผู้ที่ต่ำต้อยคนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ ก็เหมือนได้
กระทำต่อเราด้วย”

๔๑ ครั้นแล้วท่านจะกล่าวกับพวกคนที่อยู่ทางซ้ายมือของท่านด้วยว่า “จงไปให้พ้นหน้า
เรา เจ้าพวกที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปสู่ไฟที่ลุกไหม้ชั่วนิรันดร์ซึ่งได้เตรียมไว้ให้พญามารกับ

---

* **๒๕๑๕** 1 ตะลันต์ เป็นเงินมีค่าประมาณได้เท่ากับค่าแรงทำงานเกินกว่า 15 ปี

พวกทูตของมัน ๔๒ เพราะเมื่อครั้งที่เราหิว เจ้าไม่ให้อะไรเรารับประทาน เรากระหาย เจ้าไม่ให้อะไรเราดื่ม ๔๓ เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าไม่ได้เชิญเราเข้าไป เราเปลือยกาย เจ้าไม่ได้ให้เสื้อเรานุ่งห่ม เราเจ็บไข้และถูกจำคุก เจ้าก็ไม่ได้ดูดำดูดี ๔๔ แล้วพวกเขาจะตอบด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้า เมื่อไรที่พวกเราเห็นพระองค์หิวหรือกระหาย หรือเป็นคนแปลกหน้า หรือเปลือยกาย หรือเจ็บไข้ หรือจำคุกและไม่ได้ช่วยดูแลพระองค์ ๔๕ ครั้นแล้วท่านจะกล่าวตอบพวกเขาว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า เท่าที่พวกเจ้าไม่ได้กระทำต่อผู้ที่ต่ำต้อยคนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ เจ้าก็ไม่ได้กระทำต่อเรา ๔๖ เขาเหล่านี้จะต้องไปรับโทษอันเป็นนิรันดร์ แต่สำหรับพวกที่มีความชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตอันเป็นนิรันดร์

๒๖

แผนการลับจับกุมพระเยซู

๑ เมื่อพระเยซูกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นจบแล้ว ก็กล่าวกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ๒ พวกเจ้ารู้แล้วว่าอีก 2 วันก็จะถึงเทศกาลปัสกา* บุตรมนุษย์จะถูกมอบตัวไปตรึงบนไม้กางเขน ๓ พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนเข้าร่วมประชุมกันในวังของหัวหน้ามหาปุโรหิตชื่อคายาฟาส ๔ เขาเหล่านั้นวางแผนกันเพื่อจับกุมและฆ่าพระเยซูอย่างลับๆ ๕ พวกเขาพูดว่า ต้องไม่ทำในระหว่างเทศกาล มิฉะนั้นจะเกิดการจลาจลในหมู่ผู้คน

น้ำมันหอมชโลมศีรษะ

๖ ขณะที่พระเยซูอยู่ที่บ้านของซีโมนชายโรคเรื้อนในหมู่บ้านเบธานี ๗ มีหญิงคนหนึ่งเอาผอบหินซึ่งบรรจุด้วยน้ำมันหอมราคาแพงมากมาหาพระองค์ และชโลมบนศีรษะของพระองค์ขณะที่พระองค์เอนกายลงรับประทาน ๘ แต่พวกสาวกเห็นเข้าก็โกรธและพูดว่า ทำไมจึงทำให้เสียของเปล่าๆ เช่นนี้ ๙ เพราะว่าน้ำหอมนี้อาจจะขายได้ราคาสูง และเอาเงินไปแจกแก่ผู้ยากไร้ได้ ๑๐ พระเยซูตระหนักดีถึงสิ่งนั้น จึงกล่าวกับพวกเขาว่า ทำไมเจ้าจึงยุ่งกับหญิงคนนี้ นางได้ทำสิ่งดีให้เรา ๑๑ พวกเจ้ามีผู้ยากไร้อยู่ด้วยเสมอ แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกเจ้าตลอดไป ๑๒ การที่นางเทน้ำมันหอมบนกายของเรา เท่ากับนางได้เตรียมพิธีฝังศพของเรา ๑๓ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ไม่ว่าข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศไปที่ใดในโลกก็ตาม สิ่งที่นางได้ทำจะเป็นที่กล่าวขวัญถึง เพื่อเป็นการระลึกถึงนาง

ยูดาสผู้ทรยศ

๑๔ คนหนึ่งในสาวกทั้งสิบสองชื่อยูดาสอิสคาริโอทไปหาพวกมหาปุโรหิต ๑๕ และพูดว่า ถ้าข้าพเจ้ามอบพระองค์ให้ท่านจับกุมตัว ท่านจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า แล้วพวกเขาก็นับเหรียญเงินให้ 30 เหรียญ ๑๖ หลังจากนั้น เขาก็รอโอกาสที่จะทรยศพระองค์

ฉลองวันปัสกา

๑๗ ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาหาพระเยซูแล้วพูดว่า พระองค์ประสงค์จะให้พวกเราเตรียมปัสกาเพื่อพระองค์รับประทานที่ไหน ๑๘ พระเยซูกล่าวว่า จงเข้าไปในเมือง ไปหาชายคนหนึ่งและพูดกับเขาว่า อาจารย์กล่าวว่า ถึงกำหนดเวลาของเราแล้ว เราต้องฉลองปัสกากับสาวกของเราที่บ้านของท่าน ๑๙ เหล่าสาวกกระทำตามที่พระเยซูได้สั่งพวกเขาไว้ แล้วก็เตรียมอาหารวันปัสกากัน

๒๐ ครั้นเย็นลง พระองค์เอนกายลงรับประทานกับเหล่าสาวกทั้งสิบสอง ๒๑ ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอยู่ พระองค์กล่าวว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะทรยศเรา ๒๒ เหล่าสาวกเศร้าใจยิ่งนัก ต่างก็พูดว่า พระองค์ท่าน เป็นข้าพเจ้าหรือ

---

* **๒๖๒** ปัสกา เป็นเทศกาลของชาวยิวเพื่อระลึกถึงชนชาติยิวที่ได้รับการปลดปล่อยทาสออกจากประเทศอียิปต์ ฉบับอพยพ บทที่ 12

เปล่า ๒๓ พระองค์กล่าวตอบว่า คนที่ใช้มือจิ้มร่วมกับเราในถ้วยนี้เป็นคนที่จะทรยศเรา
๒๔ บุตรมนุษย์ต้องไป ตามที่มีบันทึกไว้เกี่ยวกับท่าน แต่วิบัติจะเกิดกับคนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่ได้มาเกิดก็จะดีกว่า ๒๕ ยูดาสคนที่กำลังทรยศพระองค์ถามว่า รับบี เป็นข้าพเจ้าหรือเปล่า พระองค์กล่าวว่า เจ้าได้พูดขึ้นเอง

๒๖ ขณะที่เขาเหล่านั้นกำลังรับประทานกันอยู่ พระเยซูหยิบขนมปังและกล่าวขอบคุณพระเจ้า แล้วก็บิเป็นชิ้น ยื่นให้แก่เหล่าสาวก พลางกล่าวว่า เอาไปรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา ๒๗ เมื่อพระองค์หยิบถ้วยและกล่าวขอบคุณพระเจ้าแล้ว พระองค์จึงยื่นให้แก่พวกเขาและกล่าวว่า ทุกคนจงดื่มจากถ้วยนี้ ๒๘ เพราะนี่เป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราซึ่งหลั่งออกให้แก่คนจำนวนมาก เพื่อเป็นการยกโทษบาป ๒๙ เราขอบอกเจ้าว่า เราจะไม่ดื่มน้ำจากผลของเถาองุ่นอีก จนจะถึงวันนั้น คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกเจ้าในอาณาจักรของพระบิดาของเรา

สาวกปฏิเสธคำพยากรณ์

๓๐ หลังจากที่ได้ร้องเพลงสรรเสริญกันแล้วก็พากันออกไปยังภูเขามะกอก
๓๑ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า พวกเจ้าทุกคนจะละทิ้งเราในคืนนี้ เพราะมีบันทึกไว้ว่า เราจะฟาดฟันผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ และบรรดาแกะในฝูงจะกระจัดกระจายไป† ๓๒ แต่หลังจากที่เราได้ฟื้นคืนชีวิตแล้ว เราจะไปล่วงหน้าพวกเจ้ายังแคว้นกาลิลี ๓๓ แต่เปโตรพูดตอบพระองค์ว่า แม้คนทั้งปวงจะละทิ้งพระองค์ ข้าพเจ้าไม่มีวันทิ้งพระองค์แน่นอน ๓๔ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ในคืนวันนี้เอง ก่อนไก่จะขัน เจ้าจะปฏิเสธ 3 ครั้งว่าเจ้าไม่รู้จักเรา ๓๕ เปโตรพูดกับพระเยซูว่า ถึงแม้ข้าพเจ้าจะต้องตายไปด้วยกับพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์ สาวกต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันอย่างนั้นทุกคน

เกทเสมนี

๓๖ แล้วพระเยซูกับพวกสาวกมายังที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่าเกทเสมนี พระองค์กล่าวกับเหล่าสาวกว่า จงนั่งลงที่นี่ขณะที่เราไปอธิษฐานที่โน่น ๓๗ พระองค์พาเปโตรและบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์เริ่มเศร้าใจและหนักใจ ๓๘ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า จิตใจของเราเป็นทุกข์เจียนตาย จงอยู่ตรงนี้ เฝ้าคอยอยู่กับเราเถิด ๓๙ พระองค์เดินเลยพวกเขาไปเล็กน้อยแล้วซบหน้าลงที่พื้นดินอธิษฐานว่า พระบิดาของข้าพเจ้า ถ้าเป็นไปได้ ขอโปรดให้ถ้วยนี้ผ่านพ้นไปจากข้าพเจ้า ถึงกระนั้น ขออย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพเจ้า แต่ขอให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระองค์เถิด ๔๐ พระเยซูเดินมาหาเหล่าสาวกและพบว่าพวกเขากำลังนอนหลับกัน พระองค์กล่าวกับเปโตรว่า พวกเจ้าไม่สามารถคอยเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วโมงเดียวหรือ ๔๑ จงคอยเฝ้าและอธิษฐานเถิดว่า พวกเจ้าจะไม่ตกอยู่ในสิ่งยั่วยุ ฝ่ายวิญญาณมีความตั้งใจดี แต่ฝ่ายเนื้อหนังกลับอ่อนแอ‡ ๔๒ พระองค์เดินจากไปอีกเป็นครั้งที่สอง และอธิษฐานว่า พระบิดาของข้าพเจ้า หากถ้วยนี้ผ่านข้าพเจ้าไปไม่ได้ นอกจากว่าข้าพเจ้าจะต้องดื่มก่อน ก็ขอให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระองค์เถิด ๔๓ แล้วพระเยซูกลับมาอีกก็พบว่าพวกเขานอนหลับกัน เพราะง่วงจนลืมตาไม่ขึ้น ๔๔ พระองค์เดินจากพวกเขาไปอีกและอธิษฐานเป็นครั้งที่สาม โดยกล่าวเช่นเดิมอีก ๔๕ พระองค์มาหาเหล่าสาวกและกล่าวกับพวกเขาว่า พวกเจ้ายังนอนหลับและพักผ่อนอยู่หรือ ดูเถิด ใกล้เวลาแล้ว และบุตรมนุษย์กำลังถูกทรยศส่งมอบให้อยู่ในมือของพวกคนบาป ๔๖ จงลุกขึ้น ไปกันเถิด ดูสิ คนทรยศเราเข้ามาใกล้แล้ว

พระเยซูถูกจับกุม

---

† **๒๖๓๑** เศคาริยาห์ 13:7 ‡ **๒๖๔๑** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับ ฝ่ายวิญญาณ คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดีซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ

๔๗ พระองค์ยังกล่าวไม่ทันขาดคำ ยูดาสหนึ่งในสาวกทั้งสิบสองก็เดินมา พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่จากบรรดามหาปุโรหิตและผู้ใหญ่ของประชาชน ต่างถือดาบและไม้ตะบองมาด้วย ๔๘ ผู้ทรยศนั้นได้ให้สัญญาณแก่พวกเขาโดยกล่าวว่า "เป็นคนที่เราจะจูบแก้มนั่นแหละ§ จงจับกุมเขาได้เลย" ๔๙ เขาไปหาพระเยซูทันทีและพูดว่า "สวัสดี รับบี" แล้วก็จูบแก้มพระองค์ ๕๐ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "เพื่อนเอ๋ย มาเพื่ออะไรก็ทำไปเถิด" ครั้นแล้วพวกเขาก็เข้ามาจับกุมพระเยซู ๕๑ ในทันใดนั้น คนหนึ่งในบรรดาผู้ที่อยู่กับพระเยซูชักดาบออกฟันหูผู้รับใช้ของหัวหน้ามหาปุโรหิตขาด ๕๒ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "เก็บดาบเสีย เพราะทุกคนที่ใช้ดาบจะตายเพราะดาบ ๕๓ เจ้าคิดหรือว่าเราจะร้องขอพระบิดาของเราให้ช่วยไม่ได้ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์มาเป็นจำนวนมากกว่า 12 เลเกโอน*ให้เราได้ทันที ๕๔ ถ้าเช่นนั้นแล้วจะเป็นไปตามพระคัมภีร์ได้อย่างไร เรื่องจะต้องเป็นไปเช่นนี้" ๕๕ ในเวลานั้น พระเยซูกล่าวกับฝูงชนว่า "พวกท่านเอาดาบและไม้ตะบองพากันมาจับกุมเรา เหมือนกับว่าเราเป็นโจรอย่างนั้นหรือ ทุกวันเราเคยนั่งสั่งสอนในบริเวณพระวิหาร แต่ท่านก็ไม่ได้จับกุมเรา ๕๖ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นก็เพื่อเป็นไปตามพระคัมภีร์ในหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า" เหล่าสาวกก็ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูถูกปรักปรำที่ศาสนสภา

๕๗ แล้วพวกที่จับกุมพระเยซูก็พาพระองค์ไปหาคายาฟาสหัวหน้ามหาปุโรหิต ณ ที่ซึ่งพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและพวกผู้ใหญ่ประชุมร่วมกัน ๕๘ แต่เปโตรก็ได้ติดตามพระองค์ไปอยู่ห่างๆ เขาเข้าใกล้ที่สุดได้ถึงในบริเวณลานบ้านของหัวหน้ามหาปุโรหิต แล้วนั่งลงกับพวกเจ้าหน้าที่เพื่อดูว่าเรื่องจะเป็นอย่างไร ๕๙ ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและสมาชิกทั้งหมดในศาสนสภาพยายามหาพยานเท็จปรักปรำพระเยซูเพื่อจะทำให้พระองค์ได้รับโทษถึงตาย ๖๐ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถทำได้ แม้ว่าพยานเท็จจำนวนมากมาให้การ แต่ในที่สุดมี 2 คนมาให้การว่า ๖๑ "ชายคนนี้กล่าวว่า 'เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้าได้และสร้างขึ้นใหม่ใน 3 วัน'" ๖๒ หัวหน้ามหาปุโรหิตยืนขึ้นและพูดกับพระองค์ว่า "ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ท่านจะว่าอย่างไรกับคำให้การที่กล่าวหาท่านมานี้" ๖๓ แต่พระเยซูนิ่งเงียบ ส่วนหัวหน้ามหาปุโรหิตพูดกับพระองค์ว่า "เราให้ท่านสาบานต่อหน้าพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ ให้ท่านบอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้าหรือไม่" ๖๔ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ท่านเป็นคนพูดเช่นนั้นเอง แต่เราขอบอกท่านว่า หลังจากนี้พวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาขององค์ผู้มีอานุภาพมาพร้อมเมฆแห่งสวรรค์" ๖๕ ครั้นแล้วหัวหน้ามหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อตัวนอกของตนเองจนขาด และกล่าวว่า "เขาได้พูดจาหมิ่นประมาท พวกเราจำต้องมีพยานอะไรมากกว่านี้ ดูสิ พวกท่านก็ได้ยินคำพูดหมิ่นประมาทแล้ว ๖๖ พวกท่านเห็นว่าอย่างไร" พวกเขาตอบว่า "เขาสมควรตาย" ๖๗ แล้วพวกเขาถ่มน้ำลายใส่หน้าพระองค์ และชกพระองค์ด้วยกำปั้น บ้างก็ตบพระองค์ ๖๘ และพูดว่า "ท่านผู้เป็นพระคริสต์จงพยากรณ์ซิว่าใครเป็นคนตบตีท่าน"

เปโตรปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระเยซู

๖๙ ขณะนั้นเปโตรกำลังนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้าน และผู้รับใช้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้เขาและพูดว่า "ท่านก็ด้วย ท่านอยู่กับเยซูชาวกาลิลี" ๗๐ แต่เขาปฏิเสธต่อหน้าทุกคนโดยพูดว่า "เราไม่รู้ว่าเจ้าพูดถึงอะไร" ๗๑ เมื่อเขาออกไปทางประตู ผู้รับใช้หญิงอีกคนเห็นเปโตรจึงพูดกับพวกที่ยืนอยู่ว่า "ชายคนนี้อยู่กับเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ" ๗๒ เขาสาบานไม่

§ **๒๖๔๘** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย แต่ในบางครั้งจูบมือแทน

* **๒๖๕๓** เลเกโอน จำนวนกองทัพโรมันหมายถึงจำนวนทหาร 6,000 คน

ยอมรับอีกว่า เราไม่รู้จักชายผู้นั้น ๗๓ อีกชั่วครู่ต่อมา พวกที่ยืนอยู่มาหาเปโตรและพูดว่า แน่แล้ว ท่านด้วยที่เป็นพวกเดียวกันกับเขา ก็สำเนียงของท่านส่อให้รู้นี่นา ๗๔ แล้วเปโตรก็เริ่มสบถสาบานว่า เราไม่รู้จักชายคนนั้น ในทันใดนั้น ไก่ก็ขัน ๗๕ แล้วเปโตรนึกถึงคำซึ่งพระเยซูได้กล่าวไว้ว่า ก่อนไก่จะขัน เจ้าจะปฏิเสธ 3 ครั้งว่าเจ้าไม่รู้จักเรา เขาจึงออกไปข้างนอกแล้วร้องไห้ด้วยความปวดร้าวใจยิ่งนัก

๒๗

ยูดาสผูกคอตาย

๑ เมื่อถึงเวลาฟ้าสางพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ร่วมคบคิดกันเพื่อจะทำให้พระเยซูได้รับโทษถึงตาย ๒ พวกเขามัดตัวพระองค์และพาไปส่งมอบให้แก่ปีลาตผู้ว่าราชการ

๓ เมื่อยูดาสผู้ทรยศเห็นพระองค์ถูกกล่าวโทษ จึงเสียใจและคืนเหรียญเงินทั้งสามสิบเหรียญแก่พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ ๔ เขาพูดว่า เราได้กระทำบาปด้วยการทรยศคนที่ไร้ความผิด แต่พวกเขาพูดว่า แล้วเรื่องอะไรของเราเล่า มันเป็นธุระของท่าน ๕ ยูดาสก็โยนเหรียญเงินนั้นไว้ในพระวิหารแล้วจากไป และเขาก็ไปผูกคอตาย ๖ พวกมหาปุโรหิตเอาเงินเหรียญไปพลางกล่าวว่า ไม่ถูกกฎบัญญัติที่จะเก็บเหรียญไว้ในคลังพระวิหาร ในเมื่อเป็นเงินเปื้อนเลือด ๗ พวกเขาปรึกษากันแล้วก็ซื้อที่นาของช่างปั้นหม้อไว้สำหรับฝังชาวต่างแดน ๘ ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงเรียกทุ่งนานั้นว่า ทุ่งโลหิต มาจนถึงทุกวันนี้ ๙ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นไปตามที่พระเจ้ากล่าวผ่านเยเรมีย์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าไว้ว่า และพวกเขาได้เอาเงิน 30 เหรียญซึ่งเป็นราคาที่ตั้งให้ผู้นั้นโดยพวกชนชาติอิสราเอล ๑๐ และเขาเหล่านั้นได้ใช้เงินจำนวนนั้นซื้อทุ่งนาของช่างปั้นหม้อ ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งข้าพเจ้าไว้*

ปีลาตสอบสวนพระเยซู

๑๑ ขณะนั้นพระเยซูยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการซึ่งถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ พระเยซูกล่าวว่า เป็นตามที่ท่านพูด ๑๒ เมื่อพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่กล่าวหาพระองค์อยู่นั้น พระองค์ไม่ได้ตอบกลับ ๑๓ แล้วปีลาตพูดกับพระองค์ว่า ท่านไม่ได้ยินหรือว่าพวกเขาอ้างคำยืนยันที่ต่อต้านท่านมากมาย ๑๔ และพระองค์ไม่ได้แก้ข้อกล่าวหาแม้แต่ข้อเดียว ฉะนั้นผู้ว่าราชการจึงประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

๑๕ ในงานเทศกาลนั้น ผู้ว่าราชการมักจะปลดปล่อยนักโทษ 1 คนตามที่ฝูงชนต้องการ ๑๖ ในเวลานั้นพวกเขากำลังกักตัวนักโทษร้ายกาจคนหนึ่ง ชื่อบารับบัส ๑๗ ฉะนั้นเมื่อพวกเขาประชุมกัน ปีลาตพูดว่า พวกท่านจะให้เราปลดปล่อยใคร บารับบัสหรือเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ ๑๘ เขารู้อยู่ว่า ชาวยิวได้มอบพระเยซูให้แก่เขาเนื่องจากความอิจฉา ๑๙ ขณะที่ปีลาตนั่งตัดสินความอยู่นั้น ภรรยาของเขาส่งคนมาเรียนว่า อย่าไปทำอะไรกับคนที่ไม่มีความผิดคนนั้นเลย เพราะว่าเมื่อคืนดิฉันฝันถึงเขา และก็ทำให้ดิฉันทรมานมาก ๒๐ แต่พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ชักจูงฝูงชนให้ขอปลดปล่อยบารับบัส และฆ่าพระเยซูเสีย ๒๑ ผู้ว่าราชการพูดว่า พวกท่านอยากให้เราปลดปล่อยคนใดใน 2 คนนี้ และพวกเขาตอบว่า บารับบัส ๒๒ ปีลาตพูดว่า แล้วเราควรจะทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ พวกเขาต่างตอบว่า ให้ตรึงเขาบนไม้กางเขน ๒๓ ปีลาตถามว่า ทำไมเล่า เขาทำอะไรชั่วร้ายหรือ แต่พวกเขาตะโกนมากยิ่งขึ้นว่า ให้ตรึงเขาไว้บนไม้กางเขน

๒๔ เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่มีประโยชน์อันใด และการจลาจลกำลังก่อตัว เขาจึงเอาน้ำล้างมือต่อหน้าฝูงชนพลางพูดว่า ข้าพเจ้าไม่รับผิดชอบกับความตายของชายผู้นี้ นี่เป็นเรื่องของ

* **๒๗๑๐** เศคาริยาห์ 11:12,13; เยเรมีย์ 19:1-13; 32:6-9

พวกท่านเองๆ ๒๕ แล้วทุกคนตอบว่า พวกเราและลูกหลานของเรารับผิดชอบการตายของเขาเองๆ ๒๖ ครั้นแล้วปีลาตจึงปลดปล่อยบารับบัสให้แก่พวกเขาไป หลังจากที่สั่งให้เฆี่ยนพระเยซูแล้ว ก็ให้นำพระองค์ไปตรึงไว้บนไม้กางเขน

ทหารล้อเลียนพระเยซู

๒๗ ดังนั้นพวกทหารของผู้ว่าราชการจึงนำพระเยซูเข้าไปในวังซึ่งเรียกว่าปริโทเรียม และรวบรวมทหารในกองทั้งหมดมายืนห้อมล้อมพระองค์ ๒๘ พวกเขากระชากเสื้อของพระองค์ออก และสวมเสื้อคลุมไหล่สีแดงสดให้ ๒๙ แล้วสวมมงกุฎหนามสานไว้บนศีรษะของพระเยซู ให้ถือไม้อ้อไว้ในมือขวา และพวกเขาคุกเข่าลงเบื้องหน้าพระองค์และล้อเลียนว่า ไชโย ขอต้อนรับกษัตริย์ของชาวยิวๆ ๓๐ พวกเขาถ่มน้ำลายใส่ และเอาไม้อ้อนั้นตบตีศีรษะของพระองค์ ๓๑ หลังจากพวกเขาได้ล้อเลียนพระเยซูแล้วก็ถอดเสื้อคลุมไหล่ออก สวมเสื้อตัวนอกของพระองค์คืนให้ แล้วนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงบนไม้กางเขน

ไม้กางเขน

๓๒ ขณะที่กำลังเดินกันออกไปก็พบกับชาวไซรีนคนหนึ่งชื่อซีโมน พวกเขาจึงใช้ให้แบกไม้กางเขนของพระองค์ ๓๓ เมื่อพวกเขามายังสถานที่ซึ่งเรียกว่ากลโกธาซึ่งมีความหมายว่า ที่ของกะโหลกศีรษะ ๓๔ พวกเขาให้พระเยซูดื่มเหล้าองุ่นผสมกับของขม แต่เมื่อพระองค์ชิมแล้ว ก็ไม่ดื่ม ๓๕ เมื่อพวกเขาได้ตรึงพระเยซูบนไม้กางเขนแล้วก็แบ่งปันเสื้อตัวนอกของพระองค์ด้วยการจับฉลากในหมู่พวกเขาเอง ๓๖ หลังจากนั้นก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น ๓๗ พวกเขาติดข้อกล่าวหาพระองค์ไว้เหนือศีรษะของพระองค์ มีความว่า

นี่คือพระเยซู กษัตริย์ของชาวยิวๆ

๓๘ ในเวลานั้นมีโจร 2 คนถูกตรึงบนไม้กางเขนพร้อมกับพระองค์ คนหนึ่งทางด้านขวาและคนหนึ่งทางด้านซ้าย ๓๙ พวกผู้คนที่เดินผ่านไป ต่างก็เยาะเย้ยพระองค์พลางส่ายหัวกันไปมา ๔๐ และพูดว่า ในเมื่อท่านเป็นผู้ที่จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ได้ใน 3 วัน ก็ช่วยตนเองเสียสิ ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า ก็ลงมาจากกางเขนเสียเถอะๆ ๔๑ พวกมหาปุโรหิตกับอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและพวกผู้ใหญ่ล้อเลียนพระองค์ในทำนองเดียวกันและพูดว่า ๔๒ เขาช่วยให้คนอื่นๆ รอดพ้นได้ แต่กลับช่วยตนเองให้รอดพ้นไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เวลานี้ก็ให้ลงมาจากไม้กางเขนสิ แล้วพวกเราจะได้เชื่อเขา ๔๓ เขาไว้ใจพระเจ้า ถ้าพระเจ้าต้องการ ก็ให้พระองค์ช่วยเหลือเขาเดี๋ยวนี้ เพราะเขากล่าวไว้ว่า เราเป็นบุตรของพระเจ้าๆ ๔๔ โจรทั้งสองที่ถูกตรึงพร้อมกับพระเยซูก็เช่นกัน พวกเขาสบประมาทพระองค์ในทำนองเดียวกัน

พระเยซูสิ้นชีวิต

๔๕ ความมืดปกคลุมไปทั่วแผ่นดินตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่าย 3 โมง ๔๖ ประมาณเวลาบ่าย 3 โมง พระเยซูร้องขึ้นเสียงดังว่า เอลี เอลี ลามา สะบักธานีๆ คือ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์จึงทอดทิ้งข้าพเจ้าๆ† ๔๗ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินดังนั้นจึงพูดว่า คนนี้กำลังเรียกเอลียาห์ๆ ๔๘ ในทันใดนั้น คนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวติดไว้ที่ปลายไม้อ้อยื่นให้พระองค์จิบ ๔๙ คนอื่นพูดว่า รอดูกันเถิดว่าเอลียาห์จะมาช่วยเหลือเขาหรือไม่ๆ ๕๐ พระเยซูร้องเสียงดังขึ้นอีกครั้ง และสิ้นชีวิต

๕๑ ดูเถิด ผ้าม่านในพระวิหารขาดออกเป็น 2 ท่อนจากส่วนบนถึงส่วนล่าง และแผ่นดินไหว หินก็แตกออกจากกัน ๕๒ ถ้ำเก็บศพเปิดออก ร่างของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ตายไปแล้วกลับฟื้นคืนชีวิต ๕๓ เขาเหล่านั้นได้ออกมาจากถ้ำเก็บศพ และหลังจากพระองค์ได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายแล้ว พวกเขาก็เข้าไปในเมืองบริสุทธิ์ และปรากฏตัวแก่คน

† **๒๗๔๖** สดุดี 22:1

จำนวนมาก ๕๔ เมื่อนายร้อยและพวกคนที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันเห็นแผ่นดินไหวและสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็ตกใจกลัวมาก พูดว่า "จริงทีเดียว ผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"

๕๕ มีผู้หญิงจำนวนมากซึ่งอยู่ที่นั่นมองดูอยู่แต่ไกล พวกนางได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีมาเพื่อปรนนิบัติพระองค์ ๕๖ ในบรรดาหญิงเหล่านั้นมี มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ และมารดาของบุตรชายทั้งสองของเศเบดี

ถ้ำเก็บศพที่เป็นของโยเซฟ

๕๗ ครั้นถึงเวลาเย็น มีชายมั่งมีคนหนึ่งจากเมืองอาริมาเธียชื่อโยเซฟ ซึ่งก็ได้มาเป็นสาวกของพระเยซูเช่นกัน ๕๘ ชายคนนี้ไปหาปีลาตเพื่อขอร่างของพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้เขาเอาร่างนั้นไปได้ ๕๙ โยเซฟเอาร่างนั้นไปและพันหุ้มไว้ในผ้าป่านสะอาด ๖๐ เขาวางร่างพระองค์ไว้ในถ้ำเก็บศพของเขาเองซึ่งเจาะเข้าไปในหิน กลิ้งหินก้อนใหญ่พิงปิดทางเข้าถ้ำเก็บศพไว้แล้วจากไป ๖๑ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกคนก็อยู่ที่นั่นด้วย นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามถ้ำเก็บศพ

ทหารยามเฝ้าถ้ำเก็บศพ

๖๒ ในวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันหลังวันจัดเตรียม‡ พวกมหาปุโรหิตและฟาริสีพากันไปหาปีลาต ๖๓ และพูดว่า "นายท่าน พวกเราจำได้ว่าเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ คนหลอกลวงคนนั้นได้กล่าวไว้ว่า "หลังจาก 3 วันเราจะมีชีวิตขึ้นอีก" ๖๔ ฉะนั้นโปรดสั่งให้คนทำถ้ำเก็บศพให้แน่นหนาจนถึงวันทีสาม มิฉะนั้นพวกสาวกจะมาขโมยร่างไปเสีย และจะพูดกับผู้คนได้ว่า เขาได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายแล้ว การโกหกครั้งนี้จะส่งผลร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก" ๖๕ ปีลาตพูดกับเขาเหล่านั้นว่า "พวกท่านเอาทหารยามไปเถิด จงไปอารักขาให้แน่นหนาเท่าที่ท่านจะทำได้" ๖๖ ครั้นแล้วพวกเขาก็ไปทำถ้ำเก็บศพให้แน่นหนา ปิดผนึกหินและมีทหารยามเฝ้าไว้

๒๘

การฟื้นคืนชีวิต

๑ หลังจากวันสะบาโต พอใกล้รุ่งในวันแรกของสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกคนมาดูที่ถ้ำเก็บศพ ๒ ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ขึ้น เพราะทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์กลิ้งก้อนหินออกและนั่งอยู่บนหินนั้น ๓ ลักษณะของทูตสวรรค์ที่ปรากฏราวกับฟ้าแลบ เสื้อผ้าขาวราวกับหิมะ ๔ พวกทหารยามหวาดกลัวทูตสวรรค์จนตัวสั่นแล้วกลับแน่นิ่งราวกับคนตาย ๕ ทูตสวรรค์กล่าวตอบพวกผู้หญิงว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าท่านกำลังมองหาพระเยซูผู้ถูกตรึงบนไม้กางเขน ๖ พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ เพราะได้ฟื้นคืนชีวิตแล้ว ตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้ มาดูที่ซึ่งพวกเขาวางร่างของพระองค์ไว้ ๗ จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์โดยเร็วว่า พระองค์ได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายแล้ว และกำลังไปล่วงหน้าท่านยังแคว้นกาลิลี ท่านจะพบพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกพวกท่านแล้ว" ๘ พวกเขาก็จากถ้ำเก็บศพไปโดยเร็วทั้งกลัวทั้งยินดียิ่ง วิ่งไปบอกเหล่าสาวกของพระองค์ ๙ ในทันใดนั้น พระเยซูพบพวกเขาและกล่าวคำทักทาย หญิงเหล่านั้นมากอดเท้าของพระองค์และนมัสการพระองค์ ๑๐ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพบกับเราที่นั่น"

ทหารยามรายงาน

๑๑ ขณะที่พวกเขากำลังจากไปนั้นเอง มีทหารยามบางคนเข้าไปในเมืองเพื่อรายงานแก่พวกมหาปุโรหิตตามเรื่องที่ได้เกิดขึ้น ๑๒ เมื่อเขาเหล่านั้นได้ประชุมกันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็

‡ **๒๗๕๖๒** วันจัดเตรียม เป็นวันศุกร์ ในเมื่อชาวยิวไม่สามารถทำงานในวันสะบาโต จึงใช้วันศุกร์เป็นวันจัดเตรียมเพื่อฉลองวันสะบาโต และวันสะบาโตเริ่มหลังจากตะวันตกดินของวันศุกร์

ให้เงินจำนวนมากแก่เหล่าทหาร ๑๓ และบอกว่า "เจ้าต้องพูดว่า "บรรดาสาวกของเขามา
ในเวลากลางคืนขโมยร่างไปขณะที่พวกเรานอนหลับอยู่" ๑๔ และหากว่าเรื่องนี้ทราบถึงหูผู้
ว่าราชการ พวกเราจะจูงใจให้เขาเชื่อ และไม่ก่อความลำบากให้แก่เจ้า" ๑๕ พวกเขาเอาเงิน
ไปและกระทำตามคำบงการ เรื่องนี้ก็เลื่องลือไปในหมู่ชาวยิวมาจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูปรากฏแก่สาวก

๑๖ สาวก 11 คนเริ่มเดินทางไปยังแคว้นกาลิลี ยังภูเขาซึ่งพระเยซูได้กล่าวเจาะจงไว้
๑๗ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็กราบนมัสการพระองค์ แต่มีบางคนที่ยังสงสัย ๑๘ พระเยซูมา
และกล่าวกับพวกเขาว่า "สิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนโลกได้มอบให้แก่เราแล้ว ๑๙
ดังนั้น จงออกไปนำให้ชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา ให้บัพติศมาแก่พวกเขาในพระนาม
ของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๒๐ สอนให้เขาปฏิบัติสิ่งที่เราได้สั่งพวกเจ้า
ไว้ทั้งสิ้น พวกเจ้ามั่นใจได้ว่า เราอยู่กับพวกเจ้าเสมอจนกว่าจะสิ้นยุคนี้"

มาระโก

ยอห์นประกาศข่าวประเสริฐ

๑ การเริ่มต้นข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์*พระบุตรของพระเจ้า ๒ ตามที่บันทึกในฉบับอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า
□ดูเถิด เราจะใช้ผู้ส่งข่าวของเราล่วงหน้าเจ้าไป
เพื่อเตรียมทางของเจ้า†
๓ เสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร
□จงเตรียมทางของพระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม
จงทำทางของพระองค์ให้ตรง□ □‡
๔ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา§ได้ปรากฏตัวในถิ่นทุรกันดาร ประกาศเรื่องบัพติศมาซึ่งเกิดจากการกลับใจ เพื่อจะได้รับการยกโทษบาป ๕ ผู้คนทั่วแคว้นยูเดียและชาวเยรูซาเล็มทุกคนต่างก็พากันไปหาท่าน พวกเขาสารภาพบาปและได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ๖ ยอห์นนุ่งห่มด้วยขนอูฐ คาดเอวด้วยหนังสัตว์ และท่านรับประทานตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า ๗ ท่านประกาศว่า □จะมีผู้ที่มาภายหลังข้าพเจ้า พระองค์มีอานุภาพยิ่งกว่าข้าพเจ้า แม้แต่เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ ข้าพเจ้าก็มิบังควรที่จะก้มลงแก้ออก ๘ ข้าพเจ้าให้บัพติศมาแก่พวกท่านด้วยน้ำแล้ว แต่พระองค์จะให้บัพติศมาแก่พวกท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์□*

พระเยซูรับบัพติศมา พญามารยั่วยุ

๙ เรื่องมีอยู่ว่า ในเวลานั้นพระเยซูมาจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี และพระองค์รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ๑๐ ทันทีที่พระองค์ขึ้นมาจากน้ำ ก็เห็นสวรรค์เปิดออกและพระวิญญาณในรูปลักษณ์ของนกพิราบลงมาอยู่เบื้องบนพระองค์ ๑๑ มีเสียงจากสวรรค์ว่า □เจ้าเป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจในตัวเจ้ามาก□
๑๒ ในทันใดนั้น พระวิญญาณดลใจให้พระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ๑๓ พระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 วันและถูกซาตาน†ยั่วยุ พระองค์อยู่ท่ามกลางสัตว์ป่า และเหล่าทูตสวรรค์‡ได้มาปรนนิบัติพระองค์

สาวกกลุ่มแรกที่ติดตามพระเยซู

๑๔ หลังจากที่ยอห์นถูกคุมขังแล้ว พระเยซูก็ไปยังแคว้นกาลิลีเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า ๑๕ พระองค์กล่าวว่า □ถึงเวลาแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว จงกลับใจและเชื่อในข่าวประเสริฐ□
๑๖ ขณะที่พระเยซูเดินเลียบไปตามทะเลสาบกาลิลี พระองค์เห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของเขากำลังทอดแหอยู่ที่ทะเลสาบ ด้วยว่าทั้งสองเป็นชาวประมง ๑๗ พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งสองว่า □จงตามเรามาเถิด และเราจะสอนให้เจ้าเป็นชาวประมงที่นำฝูงชนมาหาเรา□ ๑๘ ทั้งสองจึงทิ้งแหและอวนเพื่อติดตามพระองค์ไปทันที ๑๙ เมื่อเดินทางต่อมาได้อีกระยะหนึ่ง พระองค์ก็เห็นยากอบบุตรของเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขากำลังซุนแห

---

* **๑□๑** เยซู ภาษาฮีบรูแปลได้ความว่า พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้น ส่วนคำว่า คริสต์ เป็นภาษากรีกที่แปลจากภาษาฮีบรู เมสสิยาห์ ชาวยิวเข้าใจว่า เมสสิยาห์คือผู้ที่ได้รับเลือกและเป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นที่พระเจ้าสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม † **๑□๒** มาลาคี 3:1 ‡ **๑□๓** อิสยาห์ 40:3 § **๑□๔** บัพติศมา คือการจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ตั้งใจจะกลับใจจากการทำบาป * **๑□๘** พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณพระเจ้า † **๑□๑๓** คำว่า ซาตาน ในภาษาฮีบรูหมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน ‡ **๑□๑๓** ทูตสวรรค์ ตัวแทนหรือผู้ส่งข่าวจากสวรรค์

และอวนอยู่ในเรือ ๒๐ ทันทีที่พระองค์เรียกเขาทั้งสอง เขาก็ละเศเบดีผู้เป็นบิดาไว้ในเรือกับ
บรรดาคนรับจ้าง และติดตามพระองค์ไป

พระเยซูและชายที่วิญญาณร้ายสิง

๒๑ พระองค์พร้อมด้วยเขาเหล่านั้นเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อถึงวันสะบาโต§
พระองค์ก็เข้าไปในศาลาที่ประชุมเพื่อสั่งสอน ๒๒ ผู้คนพากันอัศจรรย์ใจกับการสั่งสอนของ
พระองค์ เพราะพระองค์สั่งสอนพวกเขาดังเช่นผู้มีสิทธิอำนาจ ซึ่งไม่เหมือนบรรดาอาจารย์
ฝ่ายกฎบัญญัติ ๒๓ ในเวลานั้นมีชายคนหนึ่งในศาลาที่ประชุมถูกวิญญาณร้ายเข้าสิง เขา
ได้ร้องขึ้นว่า ๒๔ "ท่านมายุ่งเกี่ยวอะไรกับพวกเรา พระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ ท่านมาเพื่อ
ทำลายเราหรือ ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านคือใคร องค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า" ๒๕ พระเยซูได้กล่าว
ห้ามว่า "จงเงียบเสีย และออกมาจากตัวเขา" ๒๖ วิญญาณร้ายได้ทำให้เขาล้มลงชักและ
ร้องด้วยเสียงอันดัง ก่อนจะออกมาจากตัวเขา ๒๗ และผู้คนก็พากันแปลกใจนักจึงถามกัน
ว่า "นี่เป็นเรื่องอะไรกัน การสั่งสอนใหม่ที่ทรงไว้ซึ่งสิทธิอำนาจ ท่านสั่งได้ แม้กระทั่งพวก
วิญญาณร้ายก็ยังเชื่อฟังคำสั่งของท่าน" ๒๘ ในทันใดนั้น ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็ได้แพร่ไป
ทุกแห่งหนทั่วแคว้นกาลิลีอย่างรวดเร็ว

รักษาผู้ป่วย

๒๙ หลังจากที่พวกเขาได้ออกมาจากศาลาที่ประชุมแล้ว เขาก็เข้าไปในบ้านของซีโมนและ
อันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น ๓๐ พบว่าแม่ยายของซีโมนนอนป่วยเป็นไข้อยู่ พวกเขา
จึงแจ้งเรื่องนางให้พระองค์ทราบทันที ๓๑ พระองค์จึงได้ไปหานาง จับมือพยุงนางขึ้น แล้ว
ไข้ก็หาย นางจึงรับใช้พระองค์และบรรดาสาวก

๓๒ ในเย็นวันนั้นเมื่อตะวันตกแล้ว ผู้คนก็เริ่มพาบรรดาคนป่วยและคนที่มีมารสิงมาหา
พระองค์ ๓๓ และคนทั้งเมืองได้มาออกันอยู่ที่ประตู ๓๔ แล้วพระองค์ได้รักษาคนจำนวนมาก
ที่ป่วยด้วยโรคนานาชนิด อีกทั้งขับไล่มารจำนวนมากออกจากผู้คน พระองค์ไม่ให้พวกมาร
พูด เพราะมันรู้ว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูประกาศทั่วแคว้นกาลิลี

๓๕ ครั้นเวลาเช้ามืด พระองค์ลุกขึ้นและออกไปยังที่ร้างเพื่ออธิษฐาน ๓๖ ซีโมนและพวกที่
ไปด้วยก็พากันตามหาพระองค์ ๓๗ เมื่อพวกเขาพบพระองค์จึงพูดว่า "ทุกคนกำลังตามหา
พระองค์" ๓๘ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "เราไปยังเมืองอื่นๆ ที่อยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้
กันเถิด เราจะได้ประกาศข่าวที่นั่นด้วย เพราะเรามาก็เพื่อการนั้น" ๓๙ และพระองค์เข้าไป
ในศาลาที่ประชุมของพวกเขาทั่วทั้งแคว้นกาลิลี เพื่อประกาศข่าวและขับไล่พวกมารออก
เสีย

ชายโรคเรื้อน

๔๐ ชายโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงขอร้องต่อหน้าว่า "ถ้าเป็นความ
ต้องการของพระองค์แล้ว พระองค์สามารถรักษาข้าพเจ้าให้หายขาดจากโรคได้"* ๔๑
พระองค์รู้สึกสงสารยิ่งนักจึงยื่นมือออกไปสัมผัสตัวเขาแล้วกล่าวว่า "เราต้องการอย่าง
นั้น จงหายเถิด" ๔๒ ในทันใดนั้น โรคเรื้อนหายไปและเขาก็หายจากโรคนั้น

๔๓ พระเยซูได้กำชับเขาและส่งเขากลับไปทันที ๔๔ พระองค์กล่าวกับเขาว่า "จงระวังว่า
เจ้าจะไม่บอกใครเลย แต่ขอให้ไปแสดงตนต่อปุโรหิต† และมอบสิ่งที่โมเสสได้สั่งไว้ เป็นการ
ชำระตัวให้สะอาด เพื่อยืนยันแก่คนทั่วไป" ๔๕ แต่เขากลับออกไปปล่อยข่าวนั้นตามใจชอบ

---

§ **๑๐๒๑** วันสะบาโต ชาวยิวนับว่าวันเสาร์เป็นวันสุดท้ายของแต่ละสัปดาห์
ซึ่งใช้เป็นวันสำหรับพระเจ้าและเป็นวันหยุดจากการทำงาน * **๑๐๔๐** ข้อ 40,41,42,44 คำว่า หายจากโรค
ศัพท์ภาษากรีกใช้คำว่า ทำให้สะอาด † **๑๐๔๔** ปุโรหิต ผู้ที่ทำงานประจำพระวิหาร

ทำให้เรื่องราวแพร่ออกไปจนกระทั่งพระเยซูไม่สามารถเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยได้
พระองค์จึงอยู่ในบริเวณที่ร้างห่างออกไป และผู้คนจากทุกแห่งหนก็มาหาพระองค์

๒

พระเยซูรักษาชายง่อย

๑ ครั้นล่วงไปสองสามวันพระเยซูก็กลับมายังเมืองคาเปอร์นาอุมอีก ผู้คนได้ยินว่า
พระองค์อยู่ที่บ้าน ๒ ซึ่งมีคนชุมนุมกันอยู่มากจนไม่มีที่ว่าง แม้ที่ด้านนอกประตู พระองค์
จึงกล่าวคำประกาศแก่พวกเขา ๓ มีชาย 4 คนหามชายง่อยคนหนึ่งมาหาพระองค์ ๔ แต่เป็น
เพราะมีผู้คนหนาแน่น ทำให้ไม่สามารถเข้ามาถึงพระองค์ได้ จึงได้รื้อหลังคาเหนือพระองค์
และเมื่อพวกเขารื้อเปิดออกได้แล้วก็หย่อนเสื่อที่คนง่อยนอนอยู่ลงมา ๕ พอพระเยซูเห็น
ความเชื่อของพวกเขา จึงกล่าวกับคนง่อยว่า “ลูกเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการยก
โทษแล้ว” ๖ แต่มีพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบางคนนั่งอยู่ที่นั่นพลางกลับคิดในใจว่า ๗ “
เหตุใดชายผู้นี้จึงกล้าพูดเช่นนั้น เขาพูดจาหมิ่นประมาทพระเจ้า มีใครที่ไหนจะยกโทษบาป
ได้นอกจากพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว” ๘ ในทันใดนั้น เมื่อพระเยซูหยั่งรู้ว่าพวกเขาคิดใน
ใจกันเช่นนั้น พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงคิดในใจกันถึงสิ่งเหล่านี้ ๙ จะพู
ดกับคนง่อยอย่างไรจึงจะง่ายกว่ากันระหว่าง ‘บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว’
หรือจะพูดว่า ‘จงลุกขึ้น หยิบเสื่อของเจ้าไปและเดินเถิด’ ๑๐ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้ว่า บุ
ตรมนุษย์*มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะยกโทษบาปทั้งหลาย” แล้วพระองค์กล่าวกับคนง่อยนั้น
นว่า ๑๑ “เราขอบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้น แล้วเอาเสื่อกลับไปบ้านเถิด” ๑๒ คนง่อยก็ลุกขึ้นและ
หยิบเสื่อออกไปต่อหน้าทุกคนทันที ผู้คนจึงประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้าว่า “พวกเรา
ไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้เลย”

เลวีติดตามพระเยซูไป

๑๓ พระเยซูเดินออกไปตามชายฝั่งทะเลสาบอีก ฝูงชนต่างก็มาหาพระองค์ และพระองค์
ก็สั่งสอนพวกเขา ๑๔ ขณะที่พระองค์เดินผ่านไปก็แลเห็นเลวีบุตรของอัลเฟอัสกำลังนั่งอยู่ที่
ด่านเก็บภาษี จึงกล่าวกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นและติดตามพระองค์ไป

๑๕ ขณะที่พระเยซูกำลังเอนกายอยู่ที่บ้านของเลวี มีคนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมาก
มารับประทานอาหารด้วยกันกับพระองค์และกับบรรดาสาวก และมีคนติดตามพระองค์ไป
เป็นจำนวนมาก ๑๖ เมื่อพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติของฝ่ายฟาริสี†เห็นว่า พระองค์กำลัง
รับประทานอาหารอยู่กับพวกคนบาปและพวกคนเก็บภาษี เขาจึงพูดกับพวกสาวกของ
พระองค์ว่า “ทำไมเขาจึงรับประทานร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป” ๑๗ พระเยซูได้
ยินดังนั้นจึงกล่าวกับเขาว่า “คนที่มีสุขภาพดีไม่จำเป็นต้องหาหมอ ยกเว้นแต่ผู้ป่วย เราไม่
ได้มาเพื่อเรียกคนที่คิดว่าตนมีความชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

ผู้คนถามเรื่องการอดอาหาร

๑๘ บรรดาสาวกของยอห์นและเหล่าฟาริสีกำลังอดอาหารอยู่ มีบางคนมาถามพระองค์
ว่า “ทำไมพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีอดอาหาร แต่พวกสาวกของท่านไม่อด
อาหาร” ๑๙ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “ขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา บรรดาแขกของเจ้า
บ่าวก็ไม่อดอาหารมิใช่หรือ ตราบที่เจ้าบ่าวอยู่ด้วย พวกเขาจะอดอาหารไม่ได้ ๒๐ แต่เมื่อ
ถึงเวลาที่เจ้าบ่าวถูกพาตัวไปจากพวกเขา เขาจึงจะอดอาหารในวันนั้น ๒๑ ไม่มีใครปะเศษ

---

* **๒๑๐** บุตรมนุษย์ ชื่อนี้มาจากฉบับเอเสเคียล และดาเนียล แสดงว่าถึงแม้พระเยซูเป็นพระเจ้า พระองค์ตั้งใจที่จะเป็นมนุษย์ เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น † **๒๑๖** ฟาริสี มีความหมายว่า คนที่แยกออกจากผู้อื่น เป็นกลุ่มผู้นำชาวยิวซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติตนตามกฎบัญญัติเพื่อเป็นตัวอย่าง

ผ้าใหม่ที่ยังไม่หดตัวลงบนเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเศษผ้าใหม่จะดึงเนื้อผ้าบนเสื้อเก่าออก
ทำให้ขาดยิ่งกว่าเดิม ๒๒ และไม่มีใครเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่า ถ้าทำเช่นนั้นเหล้า
องุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังขาด ทั้งเหล้าองุ่นและถุงหนังก็จะเสียไป แต่ควรเทเหล้าองุ่นใหม่
ลงในถุงหนังใหม่"

บุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต

๒๓ เมื่อพระองค์เดินผ่านไปในทุ่งนาในวันสะบาโต และบรรดาสาวกของพระองค์ก็เด็ด
รวงข้าวขณะเดินไปตามทาง ๒๔ พวกฟาริสีพูดกับพระองค์ว่า "ดูสิ ทำไมพวกเขาจึงกระทำ
สิ่งต้องห้ามในวันสะบาโต" ๒๕ พระองค์กล่าวกับเขาว่า "ท่านไม่เคยอ่านเลยหรือว่า ดาวิด
ทำอะไรเมื่อครั้งที่เขาและพรรคพวกที่ไปด้วยกันรู้สึกหิวและไม่มีอาหาร ๒๖ คราวที่ดาวิดได้
เข้าไปในตำหนักของพระเจ้าสมัยที่อาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต และได้รับประทานขนมปังอ
นบริสุทธิ์ซึ่งไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์รับประทาน ยกเว้นบรรดาปุโรหิตเท่านั้น และเขาได้ให้แก่พรรค
พวกที่ไปกับเขาด้วย" ๒๗ และพระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า "วันสะบาโตตั้งไว้เพื่อมนุษย์
และไม่ได้สร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต ๒๘ ฉะนั้นบุตรมนุษย์ก็เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต
ด้วย"

๓

๑ พระองค์เดินเข้าไปในศาลาที่ประชุมอีก มีคนมือลีบข้างหนึ่งอยู่ที่นั่น ๒ ผู้คนคอยจับตา
ดูว่า พระองค์จะรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อว่าพวกเขาจะได้ใช้เป็นข้อกล่าวหา
พระองค์ ๓ พระองค์กล่าวกับชายมือลีบผู้นั้นว่า "จงลุกขึ้นมาข้างหน้าเถิด"

๔ และพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "การทำดีหรือการทำชั่ว การช่วยชีวิตหรือการเข่น
ฆ่าจึงถูกกฎบัญญัติในวันสะบาโต" แต่พวกเขานิ่งเงียบ ๕ พระองค์มองดูพวกเขาโดยรอบ
ทั้งโกรธและเศร้าใจที่จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง พระองค์กล่าวกับชายนั้นว่า "จงยื่นม
ือออกมาเถิด" เขาก็ยื่นมือออกและมือของเขาก็หายเป็นปกติ ๖ พวกฟาริสีจึงออกไป และ
ในทันใดนั้นก็ได้ปรึกษากับพรรคของเฮโรดเพื่อจะต่อต้านพระองค์ และดูว่าพวกเขาจะทำ
อย่างไรจึงฆ่าพระองค์ได้

มหาชนที่ทะเลสาบ

๗ ส่วนพระเยซูและพวกสาวกก็ปลีกตัวออกไปยังทะเลสาบ และผู้คนจำนวนมากจาก
แคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดียตามไปด้วย ๘ และจากเมืองเยรูซาเล็ม ย่านอิดูเม-อา อีกฟาก
ของแม่น้ำจอร์แดน และจากบริเวณรอบเมืองไทระและไซดอน ผู้คนจำนวนมากได้ยินถึง
ทุกสิ่งที่พระเยซูกระทำก็มาหาพระองค์ ๙ พระองค์บอกบรรดาสาวกให้เตรียมเรือให้พร้
อมสำหรับพระองค์ เพื่อไม่ให้คนเบียดเสียดเพราะผู้คนหนาแน่น ๑๐ พระเยซูได้รักษาคน
จำนวนมากให้หายจากโรค ฉะนั้นทุกคนที่ป่วยด้วยโรคต่างๆ จึงเบียดเข้ามาใกล้เพื่อจะ
สัมผัสพระองค์ ๑๑ เมื่อใดก็ตามที่วิญญาณร้ายเห็นพระองค์ พวกมันก็ล้มลงไปตรงหน้าและ
ร้องขึ้นว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า" ๑๒ พระเยซูสั่งห้ามไม่ให้มันบอกให้คนรู้ว่าพระองค์
คือใคร

พระเยซูแต่งตั้งอัครทูต *12* คน

๑๓ พระเยซูขึ้นไปบนภูเขาและเรียกคนที่พระองค์ประสงค์ให้มาหา และเขาเหล่านั้นก็มา
๑๔ พระองค์แต่งตั้ง 12 คนให้อยู่กับพระองค์เพื่อจะได้ส่งพวกเขาออกไปประกาศ ๑๕ และมี
สิทธิอำนาจขับไล่พวกมารออกได้ ๑๖ สิบสองคนที่พระองค์แต่งตั้งคือ ซีโมนซึ่งพระองค์ให้
ชื่อว่าเปโตร ๑๗ ยากอบบุตรของเศเบดี ยอห์นน้องของยากอบ ทั้ง 2 คนนี้พระองค์ให้ชื่อว่า
โบอาเนรเกซซึ่งมีความหมายว่า "ลูกๆ แห่งฟ้าร้อง" ๑๘ อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว

โธมัส ยากอบบุตรอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนผู้เป็นพรรคชาตินิยม ๑๙ และยูดาสอิสคาริโอทผู้ทรยศพระองค์

พระเยซูและเบเอลเซบูล

๒๐ พระเยซูกลับบ้านไป และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และบรรดาสาวกไม่สามารถรับประทานอาหารได้ ๒๑ เมื่อญาติพี่น้องของพระองค์ได้ยินเรื่องจึงออกไปเพื่อจะรั้งพระองค์ไว้ เพราะพวกเขาพูดกันว่า "เขาได้เสียสติไปแล้ว"

๒๒ บรรดาอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติที่เดินทางลงมาจากเมืองเยรูซาเล็มพูดกันว่า "เขามีมารเบเอลเซบูลสิงอยู่ เขาขับไล่พวกมารออกได้ก็เพราะหัวหน้าของพวกมาร"

๒๓ พระองค์เรียกพวกเขามาหาและกล่าวเป็นอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานออกเองได้อย่างไร ๒๔ และถ้าอาณาจักรแบ่งแยกกันเองแล้ว อาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ๒๕ ถ้าครัวเรือนใดเกิดแบ่งแยกกันเองแล้ว ครัวเรือนนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้ ๒๖ ถ้าซาตานลุกขึ้นต่อต้านตัวมันเองและแบ่งแยกกัน มันก็จะอยู่ไม่ได้และสูญสิ้นไป ๒๗ แต่ไม่มีใครที่จะสามารถเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมากและยึดทรัพย์สมบัติของเขาไป เว้นแต่ว่าเขาจะมัดตัวผู้ที่มีกำลังมากไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นเอาทรัพย์ไปจากบ้านได้ ๒๘ เราขอบอกความจริงกับท่านว่ามนุษย์จะได้รับการยกโทษบาปและคำหมิ่นประมาททุกประเภท ๒๙ แต่ใครก็ตามที่พูดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่มีวันได้รับการยกโทษ และจะนับว่าเป็นบาปไปชั่วนิรันดร์" ๓๐ พระเยซูกล่าวเช่นนี้เพราะพวกเขาพูดกันว่าพระองค์มีวิญญาณร้ายสิงอยู่

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซู

๓๑ มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาถึงก็ยืนอยู่ข้างนอก และให้คนไปเรียกพระองค์ ๓๒ ฝูงชนนั่งล้อมรอบพระองค์ และพูดว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของท่านตามหาท่านอยู่ข้างนอก" ๓๓ พระองค์กล่าวตอบพวกเขาว่า "ใครคือมารดาและพี่น้องของเรา"

๓๔ พระองค์มองดูผู้คนที่นั่งล้อมรอบอยู่ และกล่าวว่า "นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา ๓๕ ใครก็ตามที่กระทำตามความประสงค์ของพระเจ้า คนนั้นก็คือพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

๔

อุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ด

๑ พระเยซูเริ่มสั่งสอนที่ริมฝั่งทะเลสาบอีก ผู้คนล้นหลามมาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์จึงต้องลงในเรือที่จอดอยู่ในทะเลสาบแล้วก็นั่งลง ผู้คนทั้งหลายก็อยู่ที่ชายฝั่ง ๒ พระองค์สั่งสอนเป็นอุปมาให้เขาเหล่านั้นฟังหลายต่อหลายเรื่อง และในการสอนพระองค์กล่าวว่า ๓ "จงฟังเถิด ชาวไร่คนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ๔ ขณะที่เขากำลังหว่านเมล็ด บางเมล็ดตกลงตามทาง พวกนกพากันจิกกินเสียหมด ๕ บางเมล็ดตกลงบนหินซึ่งมีผิวดินเพียงเล็กน้อย ไม่ช้าเมล็ดก็งอกขึ้น แต่เนื่องจากดินไม่ลึก ๖ ครั้นดวงอาทิตย์ขึ้นแดดส่อง เมล็ดก็ถูกแผดเผาเสีย และเป็นเพราะไม่มีรากจึงเหี่ยวแห้งไป ๗ บางเมล็ดตกลงท่ามกลางไม้หนามที่เติบโตขึ้นและแย่งอาหารไปเสีย จึงไม่เกิดผล ๘ บางเมล็ดที่ตกบนดินดี เมื่อเติบโตขึ้นก็งอกงามและเกิดผลเป็น 30 60 และ 100 เท่า" ๙ พระองค์กล่าวว่า "ผู้ใดมีหูที่จะฟัง จงฟังเถิด"

๑๐ ครั้นพระเยซูอยู่ตามลำพัง บรรดาผู้ที่ติดตามพร้อมกับสาวกทั้งสิบสองก็ถามพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมา ๑๑ พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า "ความลับของอาณาจักรของพระเจ้าได้มอบให้แก่ท่านแล้ว แต่ฝ่ายคนนอกนั้นรับเอาทุกสิ่งเป็นคำอุปมา ๑๒ เพื่อว่า
"พวกเขาจะมองดูเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะมองเห็น

และจะได้ยินเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะเข้าใจ
มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะหันกลับมา
และได้รับการยกโทษ” *
๑๓ พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า “ท่านไม่เข้าใจคำอุปมานี้หรือ แล้วท่านจะเข้าใจคำ
อุปมาทั้งปวงได้อย่างไร ๑๔ ผู้หว่านนั้นหว่านคำกล่าว ๑๕ และคนเหล่านี้อยู่ตามทางซึ่งมีคำ
กล่าวหว่านไว้ เมื่อพวกเขาได้ยิน ซาตานก็มาชิงคำกล่าวซึ่งได้หว่านไว้ไปทันที ๑๖ บางคนที่
เป็นเสมือนเมล็ดที่ถูกหว่านไว้บนหินที่มีผิวดินเพียงเล็กน้อย เมื่อได้ยินคำกล่าวก็รับไว้ทันที
ด้วยความยินดี ๑๗ แต่พวกเขาไม่มีรากฐานอันมั่นคงในตัว จึงคงอยู่ได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น
เมื่อเกิดความลำบากหรือการข่มเหงอันเนื่องมาจากคำกล่าว พวกเขาก็ล้มเลิกความเชื่อนั้น
เสียทันที ๑๘ คนอื่นๆ เป็นเสมือนเมล็ดที่ถูกหว่านไว้ท่ามกลางไม้หนาม พวกนี้เป็นคนที่ได้
ยินคำกล่าว ๑๙ แต่ความกังวลต่างๆ ในโลก แรงดึงดูดของความร่ำรวย และความต้องการ
ในสิ่งทั้งปวงเข้าแทรกซ้อนคำกล่าว จึงทำให้ไม่บังเกิดผล ๒๐ คนอื่นๆ เป็นเสมือนเมล็ดที่ถูก
หว่านไว้บนดินดี เมื่อพวกเขาได้ยินคำกล่าวและรับไว้ จึงเกิดผลเป็น 30 60 และ 100 เท่า”

ตะเกียงใต้ภาชนะ

๒๑ พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า “ตะเกียงถูกนำมาเพื่อวางไว้ใต้ภาชนะหรือใต้เตียง
อย่างนั้นหรือ ตะเกียงมีไว้เพื่อวางบนขาตั้งตะเกียงมิใช่หรือ ๒๒ ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่
ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่เร้นลับแล้วจะไม่ถูกเปิดเผยในที่แจ้ง ๒๓ ถ้าผู้ใดมีหูที่จะฟัง จง
ฟังเถิด” ๒๔ และพระองค์กล่าวกับพวกเขาอีกว่า “จงเอาใจใส่ต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านตวง
ให้ไปเท่าใด ท่านก็จะได้รับเท่านั้น แล้วพระเจ้าจะให้มากขึ้นไปอีก ๒๕ ใครก็ตามที่มีอยู่แล้ว
ก็จะได้รับมากขึ้น และใครที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขามีอยู่ ก็จะถูกริบไปจากเขา”

อุปมาเรื่องเมล็ดที่งอกและเติบโต

๒๖ พระองค์กล่าวว่า “อาณาจักรของพระเจ้าอุปมาเหมือนคนหนึ่งที่หว่านเมล็ดลงบนดิน
๒๗ กลางคืนเขาก็นอน กลางวันก็ตื่น เมล็ดนั้นก็งอกและเติบโตขึ้น เขาเองไม่รู้ว่าเกิดขึ้นได้
อย่างไร ๒๘ ดินทำให้เกิดพืชผล งอกขึ้นเป็นต้นกล้าก่อน แล้วจึงออกรวง ซึ่งต่อมาก็จะมี
เมล็ดเต็มรวง ๒๙ เมื่อเมล็ดสุกเต็มที่ เขาก็ใช้เคียวเกี่ยวทันทีเพราะถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว”

อุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์จิ๋ว

๓๐ และพระองค์ได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “พวกเราจะเปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้า
กับสิ่งใดดีหนอ หรือพวกเราจะอุปมาได้ในรูปไหน ๓๑ อาณาจักรของพระเจ้าอุปมาเหมือน
เมล็ดพันธุ์จิ๋วที่หว่านลงบนดิน ซึ่งเป็นขนาดเล็กที่สุดในจำนวนเมล็ดพืชอื่นๆ ที่อยู่บนดิน
๓๒ ถึงกระนั้นก็ตามเมื่อหว่านลงแล้ว ก็จะเติบโตขึ้นกลายเป็นต้นใหญ่ที่สุดในบรรดาพืช
สวนทั้งปวง และออกกิ่งก้านใหญ่ ให้ฝูงนกสามารถพักพิงอาศัยใต้ร่มได้”
๓๓ พระเยซูประกาศคำกล่าวเป็นอุปมาในทำนองนั้นหลายประการให้พวกเขาฟังเท่าที่
เขาจะสามารถรับฟังได้ ๓๔ พระองค์ไม่ได้กล่าวสิ่งใดโดยไม่ใช้คำอุปมาให้พวกเขาฟัง แต่ยัง
ได้อธิบายทุกสิ่งเป็นการส่วนตัวให้แก่พวกสาวกของพระองค์เองด้วย

ห้ามคลื่นและลมให้หยุด

๓๕ เมื่อถึงเวลาเย็นวันนั้น พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “เราข้ามไปอีกฟากกันเถิด”
๓๖ พวกสาวกจึงนำพระองค์ไปทันที พระองค์ก็อยู่ในเรือ และในขณะที่เรือลำอื่นๆ ก็แล่
นออกไปด้วยกัน ทิ้งฝูงชนไว้เบื้องหลัง ๓๗ พายุใหญ่เริ่มพัดมา คลื่นก็โถมซัดเข้าไปในเรือ
จนน้ำปริ่มเรือ ๓๘ พระเยซูหนุนหมอนนอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ พวกเขาปลุกพระองค์ให้ตื่น

* **๔๑๑๒** อิสยาห์ 6:9,10

ขึ้นและบอกว่า "อาจารย์ ท่านไม่ห่วงหรือว่าพวกเรากำลังจะตายอยู่แล้ว" ๓๙ พระองค์ตื่นขึ้นห้ามลมและสั่งทะเลว่า "จงสงบนิ่งเสีย" ลมจึงหยุดพัดและทุกสิ่งก็สงบเงียบลง ๔๐ พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงกลัวนัก เจ้ายังไม่มีความเชื่ออีกหรือ" ๔๑ พวกสาวกเกรงกลัวนักจึงถามกันและกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกันทีแม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังท่าน"

๕

ขับไล่มารพันจากชายผู้หนึ่ง

๑ พระเยซูกับสาวกก็ข้ามทะเลสาบไปยังดินแดนเก-ราซา ๒ เมื่อพระองค์ขึ้นจากเรือ มีชายคนหนึ่งที่มีวิญญาณร้ายสิงอยู่ออกมาจากถ้ำเก็บศพ ได้มาพบพระองค์ทันที ๓ เขาอาศัยอยู่ตามถ้ำเก็บศพ และไม่มีใครที่สามารถมัดตัวเขาได้อีก แม้ว่าจะใช้โซ่ก็ตาม ๔ เขาถูกล่ามโซ่คล้องตรวนบ่อยครั้ง แต่ก็สามารถหักโซ่และตรวนออกเป็นชิ้นๆ และไม่มีใครที่แข็งแรงพอที่จะทำให้เขาสงบลงได้ ๕ ตลอดทั้งวันและคืนเขาร้องลั่นบริเวณถ้ำเก็บศพและตามภูเขา อีกทั้งเอาหินขูดขีดเนื้อตนเอง

๖ เมื่อเขาเห็นพระเยซูอยู่แต่ไกลๆ จึงวิ่งไปหาและก้มลงกราบเบื้องหน้าพระองค์ ๗ พลางร้องเสียงดังว่า "ท่านมาเกี่ยวข้องอะไรกับข้าพเจ้า พระเยซูบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด ข้าพเจ้าขอร้องท่านในพระนามของพระเจ้าว่าอย่าทรมานข้าพเจ้าเลย" ๘ ที่พูดเช่นนั้นก็เพราะพระองค์ได้กล่าวกับมันว่า "เจ้าวิญญาณร้าย จงออกมาจากร่างของชายคนนี้" ๙ พระองค์ถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าชื่อเลเกโอน* เพราะพวกเรามีหลายตน" ๑๐ มันอ้อนวอนพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ให้ขับพวกมันออกไปจากดินแดนนั้น

๑๑ ขณะนั้นมีหมูฝูงใหญ่ที่กำลังหากินอยู่บนเชิงเขาแห่งหนึ่ง ๑๒ พวกมารอ้อนวอนพระองค์ว่า "โปรดส่งพวกเราเข้าในฝูงหมูเถิด เราจะได้เข้าสิงมัน" ๑๓ พระองค์ก็อนุญาต เหล่าวิญญาณร้ายจึงออกจากตัวของชายคนนั้น แล้วเข้าสิงในตัวหมู และทั้งฝูงก็เตลิดลงจากหน้าผาชันสู่ทะเลสาบ หมูทั้ง 2,000 ตัวพากันจมน้ำตายในทะเลสาบ

๑๔ พวกคนเลี้ยงหมูก็วิ่งหนีไปบอกเรื่องทั้งในเมืองและชนบท และผู้คนก็มาดูกันว่าได้เกิดอะไรขึ้น ๑๕ พวกเขามาหาพระเยซูและสำรวจดูชายที่เคยมีมารสิงนุ่งห่มเสื้อผ้ามีสติดี ที่กำลังนั่งลงเป็นบุคคลคนเดียวกับที่เคยมีเลเกโอนสิง คนเหล่านั้นจึงพากันกลัว ๑๖ พวกที่ได้เห็นเหตุการณ์ก็บรรยายให้พวกเขาฟังว่า เกิดอะไรขึ้นกับชายที่ถูกมารสิงและเกี่ยวกับฝูงหมูด้วย ๑๗ แล้วพวกเขาก็เริ่มอ้อนวอนให้พระองค์ออกไปเสียจากดินแดนของเขา

๑๘ ขณะที่พระเยซูกำลังลงเรือ คนที่เคยมีมารสิงก็ขอร้องเพื่อจะติดตามพระองค์ไป ๑๙ พระองค์ไม่อนุญาตให้เขาไป แต่กล่าวกับเขาว่า "จงกลับไปบ้าน หาพวกพ้องของเจ้าแล้วบอกให้พวกเขาฟังว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยเจ้ามากมายเพียงไร และพระองค์กรุณาต่อเจ้าขนาดไหน" ๒๐ ดังนั้นเขาก็จากไป และเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีว่า พระเยซูได้ช่วยเขามากมายเพียงไร และทุกคนก็ประหลาดใจยิ่งนัก

พระเยซูผู้รักษาโรคนานาชนิด และผู้พลิกฟื้นความตาย

๒๑ เมื่อพระเยซูได้ลงเรือข้ามฟากไปอีก มหาชนพากันห้อมล้อมพระองค์ที่ชายฝั่งทะเลสาบ ๒๒ ผู้หนึ่งในบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุมชื่อไยรัสเดินมา เขาเห็นพระเยซูจึงซบลงที่แทบเท้าของพระองค์ ๒๓ และอ้อนวอนพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า

* ๕๙ เลเกโอน จำนวนกองทัพโรมัน หมายถึงจำนวนทหาร 6,000 คน

ว่า ลูกสาวที่ยังเล็กอยู่ของข้าพเจ้าใกล้จะตายอยู่แล้ว ขอให้ท่านโปรดวางมือทั้งสองบนตัวเธอ เธอจะได้หายขาดและมีชีวิตอยู่ ๒๔ พระองค์ก็ไปกับเขา

มีผู้คนจำนวนมากที่ติดตามพระองค์ไปและเบียดเสียดพระองค์รอบด้าน ๒๕ มีหญิงคนหนึ่งซึ่งตกโลหิตนานถึง 12 ปีแล้ว ๒๖ เธอทนทุกข์มาก ทั้งๆ ที่มีแพทย์หลายคนดูแลรักษา เธอใช้เงินทั้งหมดที่มี แต่อาการก็มิได้ทุเลา กลับทรุดหนักลงด้วย ๒๗ หลังจากที่ได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็แทรกเข้ามาในหมู่ชนที่เบียดอยู่ด้านหลังของพระองค์และก็แตะเสื้อตัวนอกของพระองค์ ๒๘ เพราะเธอคิดว่า ถ้าเราเพียงได้แตะต้องเสื้อตัวนอกของพระองค์ เราก็จะหายจากโรค ๒๙ และโลหิตที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที และเธอรู้สึกในตัวว่า ได้หายจากโรคของเธอแล้ว

๓๐ ในทันใดนั้น พระเยซูทราบว่าฤทธานุภาพได้แผ่ซ่านออกจากกายของพระองค์ไป พระองค์หันดูในหมู่คนและกล่าวว่า ใครแตะต้องเสื้อผ้าของเรา ๓๑ เหล่าสาวกของพระองค์พูดว่า พระองค์ก็เห็นว่าคนตั้งมากมายกำลังเบียดเสียดพระองค์อยู่ และพระองค์กล่าวว่า ใครแตะต้องตัวเรา ๓๒ พระเยซูมองดูรอบข้างเพื่อหาคนที่แตะต้องพระองค์ ๓๓ หญิงคนนั้นกลัวจนตัวสั่น เพราะเธอรู้ตัวว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับเธอ จึงมาหมอบลงที่เบื้องหน้าของพระองค์เพื่อบอกความจริงทั้งสิ้น ๓๔ พระองค์กล่าวกับเธอว่า ลูกสาวเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายจากโรค จงไปอย่างสันติสุขเถิด และจงหายจากโรคที่เจ้าทนทุกข์มา

๓๕ ขณะที่พระเยซูยังกล่าวอยู่นั้น ก็มีคนมาจากบ้านของไยรัสซึ่งเป็นผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุม และบอกเขาว่า ลูกสาวของท่านตายแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์อีกทำไม ๓๖ แต่พระเยซูไม่ได้สนใจกับสิ่งที่คนพูดกัน จึงกล่าวกับผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุมว่า อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น

๓๗ ครั้นแล้วพระองค์ไม่ปล่อยให้ใครติดตามไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ๓๘ แล้วพากันไปยังบ้านของผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุม พระองค์เห็นว่า มีคนเอะอะชุลมุนและผู้คนกำลังร้องไห้และร้องฟูมฟายเสียงดัง ๓๙ พระองค์เดินเข้าไปข้างในและกล่าวกับพวกเขาว่า ทำไมจึงเอะอะชุลมุนและร้องไห้ฟูมฟายกัน เด็กยังไม่ตายเพียงแค่หลับไปเท่านั้น ๔๐ ผู้คนก็หัวเราะเยาะพระองค์ และพระองค์ให้ทุกคนออกไปอยู่กันข้างนอก แต่ให้เฉพาะบิดามารดาและสาวกที่มากับพระองค์เข้าไปในห้องที่เด็กอยู่ ๔๑ พระองค์จับมือเด็กและกล่าวกับเธอว่า ทาลิธา คูม ซึ่งแปลได้ความว่า เด็กหญิงน้อยเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด ๔๒ ในทันใดนั้น เด็กหญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เธออายุ 12 ปี และทันทีทันใดคนทั้งปวงก็ประหลาดใจยิ่งนัก ๔๓ พระองค์กำชับพวกเขาว่าต้องไม่ให้ใครรู้เรื่องนี้ และให้เอาอาหารมาให้เด็กน้อยรับประทาน

๖

พระเยซูไม่เป็นที่ยอมรับ

๑ พระเยซูได้ออกไปจากที่นั่น และมายังเมืองที่พระองค์เติบโตมา เหล่าสาวกก็ติดตามไปด้วย ๒ เมื่อถึงวันสะบาโตพระองค์เริ่มสั่งสอนในศาลาที่ประชุม และมีคนฟังจำนวนมากที่อัศจรรย์ใจและพูดกันว่า ชายผู้นี้ได้สิ่งเหล่านี้มาจากไหน ช่างมีสติปัญญาอะไรเช่นนี้ และแสดงสิ่งอัศจรรย์ด้วยตัวเขาเองได้อย่างไรกัน ๓ ชายผู้นี้เป็นช่างไม้บุตรของมารีย์ พี่ชายของยากอบ โยเสส ยูดาสและซีโมนมิใช่หรือ พวกน้องสาวของเขาก็อยู่ที่นี่กับเรามิใช่หรือ และพวกเขาก็เหยียดหยามพระองค์ ๔ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเป็นที่ยอมรับนับถือทั่วทุกแห่งหน เว้นแต่ในเมืองที่ตนเติบโตมาและในหมู่ญาติพี่น้อง

และครอบครัวของตน ๕ พระองค์ไม่สามารถแสดงสิ่งอัศจรรย์ที่นั่น เว้นแต่ว่าพระองค์
วางมือทั้งสองบนพวกคนป่วยไม่กี่คน และรักษาพวกเขาให้หายจากโรค ๖ พระองค์แปลก
ใจในความไม่เชื่อของพวกเขา

พระเยซูให้โอวาทแก่สาวกทั้งสิบสองก่อนออกไปประกาศ

ครั้นแล้วพระเยซูเที่ยวสั่งสอนไปตามหมู่บ้านต่างๆ โดยรอบ ๗ พระองค์เรียกสาวกทั้งสิบ
สองมา แล้วใช้ให้เขาออกไปกันเป็นคู่ อีกทั้งได้ให้พวกเขามีสิทธิอำนาจเหนือวิญญาณร้าย
๘ พระองค์สั่งพวกเขาว่า “ไม่ต้องนำของติดตัวในการเดินทางเลย นอกจากไม้เท้าเท่านั้น
ไม่เอาอาหารหรืออย่าม ไม่เอาเงินทองติดกระเป๋าไปด้วย ๙ เพียงแต่สวมรองเท้า และอย่านำ
เสื้อสำรองตัวในไปด้วย” ๑๐ พระองค์บอกพวกเขาว่า “เมื่อเจ้าเข้าไปในบ้านใครก็ตาม จง
อยู่ที่นั่นจนกว่าจะออกไปจากเมืองนั้น ๑๑ สถานที่ใดที่ไม่ยอมต้อนรับหรือฟังเจ้า เวลาเจ้า
ออกไปจากที่นั่นก็จงสลัดฝุ่นออกจากเท้าเพื่อแสดงถึงความผิดของเขา” ๑๒ ดังนั้นพวกเขา
จึงออกไปประกาศว่า ผู้คนควรจะกลับใจ ๑๓ พวกเขาขับไล่มารจำนวนมากออกจากผู้คน
และใช้น้ำมันเจิมบรรดาคนป่วยและรักษาพวกเขาให้หายขาด

ยอห์นถูกตัดศีรษะ

๑๔ กษัตริย์เฮโรดได้ยินเรื่องดังกล่าวก็เพราะพระนามของพระองค์เป็นที่รู้จัก บางคนพู
ดกันว่า “ยอห์นผู้ให้บัพติศมาฟื้นคืนชีวิตจากความตายจึงเป็นเหตุให้ท่านสำแดงสิ่งอัศจร
รย์ต่างๆ ได้” ๑๕ แต่คนอื่นๆ พูดกันว่า “ท่านเป็นเอลียาห์”* บ้างพูดว่า “เป็นผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้า เช่นเดียวกับบรรดาผู้เผยคำกล่าวคนอื่นๆ ในอดีต”

๑๖ แต่เมื่อเฮโรดได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า “เขาคือยอห์นที่เราสั่งตัดหัว เขาได้ฟื้นคืนชีวิต
จากความตาย” ๑๗ เฮโรดเองเป็นผู้ที่ใช้ให้คนจับกุมยอห์นและมัดไว้ในคุก เพราะเห็นแก่
นางเฮโรเดียสผู้เป็นภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน เนื่องจากเฮโรดได้สมรสกับนาง
๑๘ เป็นเพราะยอห์นได้บอกเฮโรดว่า “เป็นการผิดกฎที่ท่านจะเอาภรรยาของน้องมาเป็น
ภรรยาของตน” ๑๙ นางเฮโรเดียสจึงผูกใจเจ็บต่อยอห์น และต้องการชีวิตของท่าน แต่ก็
ทำไม่ได้ ๒๐ เนื่องจากเฮโรดกลัวยอห์นเพราะรู้ว่า ท่านเป็นคนมีความชอบธรรมและเป็นคน
บริสุทธิ์ จึงได้ป้องกันตัวท่านไว้ ฉะนั้นเมื่อเฮโรดได้ยินยอห์นสั่งสอน ท่านก็รู้สึกสับสนงุนงง
ยิ่งนัก แต่ก็พอใจที่จะฟัง

๒๑ แล้วโอกาสก็มาถึง คือเฮโรดจัดงานเลี้ยงวันเกิดของตนโดยเชิญพวกข้าราชสำนัก
นายทหารชั้นเอก และผู้นำทั้งปวงในแคว้นกาลิลี ๒๒ เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเองมา
เต้นระบำ ก็ทำให้เฮโรดและแขกในงานพอใจ กษัตริย์จึงกล่าวกับหญิงสาวนั้นว่า “จะขอ
สิ่งใดจากเราก็ได้ แล้วเราจะให้” ๒๓ กษัตริย์ได้สัญญาเธอว่า “อะไรก็ตามที่เจ้าขอจากเรา
เราจะให้แก่เจ้า แม้จะถึงครึ่งหนึ่งของราชอาณาจักรของเรา” ๒๔ ดังนั้นเธอจึงออกไปถาม
มารดาของเธอว่า “จะขอสิ่งใดดี” มารดาตอบว่า “ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา” ๒๕ เธอ
รีบเข้ามาเฝ้ากษัตริย์และขอว่า “ดิฉันอยากได้ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาบนถาดเดี๋ยว
นี้” ๒๖ ถึงแม้ว่ากษัตริย์เสียใจมาก แต่เพราะคำปฏิญาณของท่านและเพราะแขกในงาน
ท่านจึงปฏิเสธเธอไม่ได้ ๒๗ กษัตริย์จึงสั่งเพชฌฆาตให้ไปเอาศีรษะของยอห์นมาทันที โดย
เขาก็ไปตัดศีรษะของยอห์นในคุก ๒๘ และนำศีรษะของท่านวางบนถาดมาให้หญิงสาว และ
เธอก็ให้มารดาไป ๒๙ เมื่อเหล่าสาวกของยอห์นได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจึงมารับเอาร่างของ
ท่านไปวางไว้ในถ้ำเก็บศพ

มหาชนกับขนมปัง *5* ก้อนและปลา *2* ตัว

---

* **๖๑๕** เอลียาห์ เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ฉบับมาลาคี 4:5,6

๓๐ บรรดาอัครทูตชุมนุมร่วมกับพระเยซู และรายงานพระองค์ถึงสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาได้
แสดงและสั่งสอน ๓๑ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ไปหาที่ร้างเพื่อพักตามลำพังเถอะ เรา
จะได้พักผ่อนกันหน่อย” ด้วยเหตุว่ามีผู้คนไปมามาก จนพวกเขาไม่มีแม้กระทั่งเวลาที่จะ
รับประทานอาหารกัน ๓๒ พวกเขาจึงออกเรือกันไปยังที่ร้างกันตามลำพัง ๓๓ คนจำนวนมาก
ได้เห็นพระเยซูและอัครทูตออกเรือกันไปก็จำได้ จึงพากันวิ่งออกจากเมืองต่างๆ และไป
ถึงที่หมายก่อน ๓๔ เมื่อพระองค์ขึ้นฝั่งก็เห็นมหาชน และเกิดความสงสารเพราะว่าพวกเขา
เป็นเสมือนฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยงดู ครั้นแล้วพระองค์ก็เริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายสิ่ง
หลายอย่าง ๓๕ ขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย เหล่าสาวกจึงมาบอกพระองค์ว่า “ที่นี่เป็นทีกันดาร
และก็เป็นเวลาบ่ายมากแล้ว ๓๖ ปล่อยให้พวกเขาไปเถิด จะได้เข้าไปกันตามชนบทและ
หมู่บ้านใกล้เคียงหาซื้ออาหารรับประทาน” ๓๗ แต่พระองค์กล่าวตอบพวกเขาว่า “พวกเจ้า
เอาอาหารมาให้เขาเถิด” พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า “ให้พวกเราใช้ 200 เหรียญเดนาริ
อัน†ไปซื้ออาหารให้เขารับประทานกันหรือ” ๓๘ พระองค์กล่าวว่า “ดูสิว่าเจ้ามีขนมปังอยู่กี่
ก้อน” เมื่อพวกเขาทราบแล้วก็พูดว่า “5 ก้อนกับปลา 2 ตัว”

๓๙ พระองค์สั่งทุกคนให้นั่งรวมกันเป็นกลุ่มบนพื้นหญ้าอันเขียวชอุ่ม ๔๐ พวกเขาจึงนั่ง
รวมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 100 คนบ้าง 50 บ้าง ๔๑ พระองค์หยิบขนมปัง 5 ก้อนกับปลา 2 ตัว แล
้วแหงนหน้าขึ้นสู่สวรรค์ กล่าวขอบคุณพระเจ้าและบิขนมปังยื่นให้แก่เหล่าสาวกเพื่อแจก
แก่ผู้คน และพระองค์แบ่งปลา 2 ตัวให้ได้ทั่วกันทุกคน ๔๒ พวกเขาทุกคนได้รับประทานกัน
จนอิ่มหนำ ๔๓ มีคนเก็บขนมปังและปลาที่เหลือได้ 12 ตะกร้าเต็มๆ ๔๔ จำนวนผู้ชายที่รับประ
ทานขนมปังมี 5,000 คน

พระเยซูเดินบนผิวน้ำในทะเลสาบ

๔๕ ในทันใดนั้น พระองค์ก็สั่งเหล่าสาวกให้ลงเรือออกไปก่อน ข้ามฟากไปยังเมืองเบธไซ
ดา ขณะที่พระองค์บอกฝูงชนให้กลับไป ๔๖ หลังจากที่ได้ร่ำลากับพวกเขาแล้ว พระองค์
จึงขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน ๔๗ ครั้นเย็นลง เรือยังล่องอยู่ในทะเลสาบ และพระองค์อยู่
บนฝั่งแต่ผู้เดียว ๔๘ พระองค์เห็นพวกเขาตีกรรเชียงกันอย่างขะมักเขม้นเพราะทวนลมอยู่
ระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้า พระองค์เดินบนผิวน้ำในทะเลสาบไปหาพวกเขา และพระองค์
ตั้งใจที่จะเดินผ่านพวกเขาไป ๔๙ แต่เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์เดินบนผิวน้ำก็สำคัญว่าเป็น
ผี จึงร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง ๕๐ เพราะทุกคนเห็นพระองค์และตกใจ แต่พระองค์กล่าวกับ
พวกเขาทันทีว่า “ทำใจให้ดีไว้ นี่เราเอง อย่ากลัวเลย” ๕๑ แล้วพระองค์ก็ลงเรือไปกับพวก
เขา ลมหยุดพัดและพวกเขาก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก ๕๒ เพราะว่าเขาเหล่านั้นยังไม่เข้าใจเรื่อง
ขนมปัง และใจของพวกเขายังคงแข็งกระด้าง

๕๓ ครั้นข้ามฟากไปแล้วก็ขึ้นฝั่งที่แขวงเยนเนซาเรทแล้วผูกเรือไว้ ๕๔ เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว
ผู้คนก็จำพระองค์ได้ ๕๕ พวกเขาวิ่งกันไปทั่วแว่นแคว้น เมื่อได้ข่าวว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็พา
กันหามพวกคนป่วยบนเปลหามไปหาพระองค์ ๕๖ พระองค์เดินไปตามหมู่บ้าน ในเมือง หรือ
ตามชานเมืองที่ใดก็ตาม พวกเขาจะวางคนป่วยไว้ที่ย่านตลาด และขอให้พวกเขาเพียงแต่
แตะชายเสื้อตัวนอกของพระองค์ ทุกคนที่กระทำอย่างนั้นแล้วก็หายขาดจากโรค

๗

กฎบัญญัติและประเพณีนิยม

๑ พวกฟาริสีและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบางคนได้มาจากเมืองเยรูซาเล็มพากันมา
ห้อมล้อมพระเยซู ๒ พวกเขาเห็นว่าสาวกบางคนของพระองค์ใช้มือที่เป็นมลทินรับประทาน
อาหาร คือไม่ได้ล้างมือก่อน ๓ ด้วยเหตุว่าพวกฟาริสีและชาวยิวทั้งหลายไม่รับประทาน

† **๖๓๗** 1 เดนาริอัน เป็นเงินมีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 1 วัน

อาหาร นอกจากว่าจะล้างมืออย่างระมัดระวังเสียก่อน ทั้งนี้เป็นการทำตามประเพณีนิยม
ของบรรพบุรุษ ๔ พวกเขาจะไม่รับประทานสิ่งที่มาจากย่านตลาด นอกจากว่าเขาจะล้าง
ให้สะอาดก่อน และมีอีกหลายสิ่งที่พวกเขาถือปฏิบัติกันมา เช่น การล้างถ้วย โถน้ำ และ
หม้อทองแดง ๕ พวกฟาริสีและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติถามพระองค์ว่า "ทำไมเหล่าสาวก
ของท่านไม่กระทำตามประเพณีนิยมของบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารด้วยมือที่เป็น
มลทิน" ๖ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "อิสยาห์ได้เผยคำกล่าวของพระเจ้าถึงพวกท่านว่า
ท่านเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ก็ถูกต้องแล้วตามที่มีบันทึกไว้ว่า

"คนเหล่านี้ให้เกียรติเราเพียงแค่ปาก
แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
๗ พวกเขากราบนมัสการเราโดยไร้ประโยชน์
เขาสอนกฎเกณฑ์ของมนุษย์
เสมือนว่าเป็นคำสั่งสอนของพระเจ้า"*
๘ พวกท่านละเลยพระบัญญัติของพระเจ้า และถือตามประเพณีนิยมของมนุษย์"

๙ พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้นด้วยว่า "พวกท่านละเลยพระบัญญัติของพระเจ้าได้ด้วย
ความชำนาญ เพื่อรักษาประเพณีนิยมของพวกท่านเอง ๑๐ โมเสสได้กล่าวไว้ว่า "จงให้
เกียรติบิดามารดาของเจ้า"† และ "คนที่พูดว่าร้ายบิดาหรือมารดา ก็ให้เขาได้รับโทษถึง
ตาย"‡ ๑๑ แต่พวกท่านพูดว่า ถ้าผู้ใดพูดกับบิดาหรือมารดาของเขาว่า "สิ่งใดที่เป็นของเรา
ที่จะช่วยท่านได้นั้นเป็นโกระบาน" (ซึ่งหมายถึงของที่ได้มอบให้แก่พระเจ้าแล้ว" ๑๒ พวก
ท่านก็ไม่อนุญาตให้ผู้นั้นช่วยบิดามารดาเลย ๑๓ จึงเป็นการยกเลิกคำกล่าวของพระเจ้า
ด้วยประเพณีนิยมของพวกท่านซึ่งถ่ายทอดต่อกันไป และก็กระทำหลายสิ่งในทำนองนั้น
ด้วย"

๑๔ หลังจากที่พระเยซูได้เรียกฝูงชนมาหาพระองค์อีก พระองค์ก็เริ่มกล่าวกับพวกเขาว่า
"ทุกคนในพวกท่านจงฟังเรา และจงเข้าใจว่า ๑๕ ไม่มีสิ่งใดที่อยู่นอกกายจะเข้าไปภายใน
กาย แล้วก็ทำให้เขามีมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจากคนนั่นแหละเป็นสิ่งที่ทำให้คนเป็นมลทิน
[๑๖ ถ้าผู้ใดมีหูที่จะฟัง จงฟังเถิด"§

๑๗ เมื่อพระองค์จากฝูงชนไปแล้วจึงเข้าไปในบ้าน พวกสาวกของพระองค์จึงถามเรื่อง
คำอุปมานั้น ๑๘ พระองค์กล่าวว่า "พวกเจ้าไม่เข้าใจด้วยหรือ เจ้าไม่เห็นหรือว่า สิ่งใดๆ ที่
มาจากภายนอกกายเข้าไปอยู่ในตัวคน ไม่สามารถทำให้เขาเป็นมลทิน ๑๙ เพราะว่ามันไม่
สามารถเข้าไปภายในจิตใจของเขาได้ แต่ผ่านเข้าไปในท้อง แล้วก็ออกนอกกายไป" (ฉะนั้น
พระองค์ประกาศว่าอาหารทุกอย่างไม่มีมลทิน) ๒๐ และพระองค์กล่าวว่า "สิ่งที่ออกจาก
คนจึงทำให้คนเป็นมลทิน ๒๑ เพราะว่าออกจากภายในก็คือออกจากใจคน มีความคิดชั่ว
ร้าย การประพฤติผิดทางเพศ การลักขโมย การฆ่าคน การผิดประเวณี ๒๒ การแสดงออก
ถึงความโลภและการปองร้าย รวมทั้งการหลอกลวง ความมักมากในกาม การอิจฉา การใส่
ร้าย ความหยิ่งยโส และความเขลา ๒๓ สิ่งชั่วร้ายเหล่านี้เกิดขึ้นจากภายในและทำให้คนเป็น
มลทิน"

ความเชื่อของหญิงชาวซีเรียฟีนิเซีย

๒๔ พระองค์ลุกขึ้นจากที่นั่นแล้วก็ไปยังแขวงเมืองไทระ เมื่อได้เข้าไปในบ้านแห่งหนึ่ง
พระองค์ไม่ต้องการให้ใครทราบ แต่ก็ไม่อาจพ้นสายตาของผู้คน ๒๕ หญิงคนหนึ่งมีบุตรสาว
ที่วิญญาณร้ายสิงอยู่ ทันทีที่นางได้ยินข่าวถึงเรื่องของพระองค์ นางก็มาก้มลงที่แทบเท้า
ของพระองค์ ๒๖ หญิงคนนี้เป็นชาวกรีก มีเชื้อชาติซีเรียฟีนิเซีย นางอ้อนวอนให้พระองค์ขับ
ไล่มารออกจากบุตรสาวของนาง ๒๗ พระองค์กล่าวกับนางว่า "ให้พวกเด็กได้รับจนพอใจ

---

* **๗๗** อิสยาห์ 29:13 † **๗๑๐** อพยพ 20:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16 ‡ **๗๑๐** อพยพ 21:17; เลวีนิติ 20:9
§ **๗๑๖** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย

ก่อน เพราะการเอาอาหารของเด็กๆ โยนให้พวกสุนัขนั้นไม่ดี ๒๘ แต่นางตอบพระองค์ว่า
ใช่แล้ว พระองค์ท่าน แม้แต่พวกสุนัขใต้โต๊ะก็ยังกินเศษอาหารของเด็กๆ ๒๙ แล้วพระองค์
กล่าวกับนางว่า เป็นเพราะคำตอบเช่นนี้ เจ้าจงไปเถิด มารได้ออกไปจากตัวบุตรสาวของ
เจ้าแล้ว ๓๐ นางกลับบ้านไปก็พบว่าเด็กนั้นนอนอยู่ที่เตียง มารก็ออกจากตัวไปแล้ว

พระเยซูรักษาชายหูหนวก

๓๑ พระเยซูเดินทางออกจากแขวงเมืองไทระ ผ่านเมืองไซดอนไปยังทะเลสาบกาลิลี ในละแวกแคว้นทศบุรี ๓๒ มีคนพาชายคนหนึ่งซึ่งหูหนวกและพูดตะกุกตะกักมาหาพระองค์ พวกเขาขอร้องให้พระองค์วางมือบนตัวชายคนนั้น
๓๓ พระเยซูพาเขาออกมาจากฝูงชนตามลำพังและแยงนิ้วของพระองค์เข้าไปในหูทั้งสองของเขา บ้วนน้ำลายออก แล้วใช้น้ำลายแตะลิ้นของเขา ๓๔ พระองค์แหงนหน้าขึ้นสู่สวรรค์ พลางถอนใจยาว และกล่าวกับเขาว่า เอฟฟาธา คือ จงเปิดออก ๓๕ หูของเขาก็หาย หนวกและลิ้นที่เคยพูดตะกุกตะกักก็หายเป็นปกติ เขาเริ่มพูดได้ชัดเจน ๓๖ พระองค์สั่งเขาเหล่านั้นไม่ให้บอกแก่ผู้ใด แต่ยิ่งพระองค์ห้ามมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งป่าวประกาศต่อไปมากขึ้นเท่านั้น ๓๗ ฝูงชนประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดว่า ทุกสิ่งที่พระองค์กระทำล้วนเป็นสิ่งดี แม้แต่คนหูหนวกก็ได้ยินและคนใบ้ก็พูดได้

๘

มหาชนกับขนมปัง 7 ก้อนและปลาตัวเล็กเพียงสองสามตัว

๑ ในครั้งนั้น มีมหาชนที่ชุมนุมกันอีก และไม่มีสิ่งใดรับประทาน พระองค์เรียกบรรดาสาวกมาหาและกล่าวกับพวกเขาว่า ๒ เราสงสารบรรดาฝูงชนเพราะพวกเขาอยู่กับเรามาได้ 3 วันแล้วโดยไม่มีอะไรรับประทาน ๓ ถ้าเราส่งเขากลับบ้านทั้งๆ ที่หิวโหย เขาก็จะเป็นลมระหว่างทาง บางคนก็มาจากที่ไกล ๔ บรรดาสาวกตอบพระองค์ว่า ทำอย่างไรจึงจะหาขนมปังพอที่จะเลี้ยงคนเหล่านี้ในที่กันดารอย่างนี้ ๕ พระองค์ถามพวกเขาว่า พวกเจ้ามีขนมปังกี่ก้อน เขาพูดว่า 7 ก้อน ๖ ครั้นแล้วพระเยซูจึงสั่งฝูงชนให้นั่งลงบนพื้นดิน เมื่อพระองค์หยิบขนมปัง 7 ก้อนแล้วก็กล่าวขอบคุณพระเจ้า บิส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์เพื่อแจก พวกเขาจึงแจกให้แก่ฝูงชน ๗ พวกเขายังมีปลาเล็กๆ สองสามตัว พระองค์กล่าวขอบคุณพระเจ้าและให้แจกปลานั้นด้วย ๘ ผู้คนก็รับประทานกันจนอิ่มหนำ และเก็บอาหารที่เหลือได้เต็ม 7 ตะกร้าใหญ่ ๙ มีคนประมาณ 4,000 คนทีนั่น แล้วพระองค์ก็ให้พวกเขากลับบ้านไป ๑๐ จากนั้นพระองค์ก็ลงเรือกับสาวกมาจนถึงเขตเมืองดาลมานูธา
๑๑ พวกฟาริสีมาหาพระเยซูและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ อยากจะให้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์จากสวรรค์เพื่อทดสอบพระองค์ ๑๒ พระองค์ถอนใจลึกและกล่าวว่า ทำไมคนในช่วงกาลเวลานี้แสวงหาปรากฏการณ์อัศจรรย์ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า คนเหล่านี้จะไม่ได้รับปรากฏการณ์อัศจรรย์ ๑๓ พระองค์จากพวกเขาไปและลงเรือข้ามฟากไปอีก

เชื้อยีสต์ของพวกฟาริสีและเฮโรด

๑๔ เหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไปด้วยจึงมีติดตัวในเรือเพียงก้อนเดียว ๑๕ พระองค์ให้คำสั่งพวกเขาว่า จงระวังเชื้อยีสต์ของพวกฟาริสีและของเฮโรดให้ดี* ๑๖ พวกเขาเริ่มพูดกันว่า เป็นเพราะเราไม่มีขนมปัง ๑๗ พระเยซูทราบดีจึงกล่าวกับพวกเขาว่า ทำไมพวกเจ้าจึงพูดกันในเรื่องที่ไม่มีขนมปัง เจ้ายังไม่เห็นและเข้าใจอีกหรือ ใจของเจ้าแข็งกระด้างใช่ไหม ๑๘ เจ้ามีตา แต่มองไม่เห็นหรือ และเจ้ามีหู แต่ไม่ได้ยินหรือ พวกเจ้าจำไม่ได้หรือว่า ๑๙ เมื่อเราบิขนมปัง 5 ก้อนให้คน 5,000 คน เจ้าเก็บอาหารที่เหลือได้เต็มกี่ตะกร้า พวกเขาพูดก

* **๘๑๕** เชื้อยีสต์ ในพระคัมภีร์มักจะหมายถึงสิ่งที่ชั่วร้าย

ับพระองค์ว่า 12 ตะกร้า ๒๐ เมื่อเราบิ 7 ก้อนให้คน 4,000 คน เจ้าเก็บอาหารที่เหลือได้เต็มกี่ตะกร้า พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า 7 ตะกร้า ๒๑ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า แล้วพวกเจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ

พระเยซูรักษาคนตาบอด

๒๒ แล้วพระเยซูกับพวกสาวกก็มายังเมืองเบธไซดา มีคนพาคนตาบอดผู้หนึ่งมาหาพระองค์ และขอร้องให้สัมผัสตัวเขา ๒๓ พระองค์จับมือคนตาบอดเดินออกมาจากหมู่บ้าน และบ้วนน้ำลายใส่ตาทั้งสองของเขา วางมือทั้งสองบนตัวเขา แล้วพระองค์ถามว่า เจ้ามองเห็นอะไรไหม ๒๔ เขาเงยหน้าขึ้นดูแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าเห็นคน เป็นเหมือนต้นไม้เดินอยู่ ๒๕ แล้วพระเยซูแตะมือทั้งสองของพระองค์ที่ตาของเขา เขาเพ่งดู แล้วตาก็หายเป็นปกติ และก็เริ่มเห็นทุกสิ่งอย่างชัดเจน ๒๖ พระองค์ให้เขากลับบ้านไป และกล่าวว่า อย่าเข้าไปในหมู่บ้านเลย

บุตรมนุษย์เป็นใคร

๒๗ พระเยซูกับสาวกของพระองค์เดินออกไปยังหมู่บ้านแขวงซีซารียาฟีลิปปี และระหว่างทางที่ไปพระองค์ถามสาวกว่า ผู้คนพูดกันว่าเราเป็นใคร ๒๘ พวกเขาตอบว่า เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บ้างพูดว่าเป็นเอลียาห์ แต่บางคนก็ว่าเป็นผู้หนึ่งในบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๒๙ พระองค์ถามเขาต่อไปว่า แต่พวกเจ้าพูดว่าเราเป็นใคร เปโตรตอบว่า พระองค์เป็นพระคริสต์ ๓๐ แล้วพระองค์กำชับพวกเขาไม่ให้บอกใครๆ ในเรื่องที่เกี่ยวกับพระองค์

พระเยซูแจ้งมรณกาลของพระองค์ไว้ล่วงหน้า

๓๑ พระเยซูเริ่มสั่งสอนพวกเขาว่าบุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และพวกผู้ใหญ่ บรรดามหาปุโรหิต และอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติจะไม่ยอมรับ และพระองค์จะถูกประหารชีวิต แต่หลังจากนั้น 3 วันก็จะฟื้นคืนชีวิตอีก ๓๒ พระองค์กล่าวให้ฟังอย่างชัดเจน และเปโตรก็พูดทัดทานพระองค์เป็นการส่วนตัว ๓๓ พระองค์มองดูเหล่าสาวกแล้วก็ห้ามเปโตรว่า เจ้าซาตาน จงไปให้พ้น เพราะเจ้าไม่คิดในมุมของพระเจ้า แต่คิดจากมุมมองของมนุษย์

๓๔ พระเยซูเรียกฝูงชนมาร่วมกับเหล่าสาวกของพระองค์และกล่าวว่า ถ้าใครปรารถนาที่จะตามเรามา เขาต้องไม่เห็นแก่ตนเอง และแบกไม้กางเขนของเขา และติดตามเราไป ๓๕ เพราะใครก็ตามที่ต้องการช่วยชีวิตของตนให้รอดจะสูญเสียชีวิตนั้นไป แต่ใครก็ตามที่ยอมเสียชีวิตของเขาเพื่อเราและเพื่อข่าวประเสริฐก็จะมีชีวิตที่รอดพ้น ๓๖ จะมีประโยชน์อันใด หากคนหนึ่งได้ทั้งโลกมาเป็นของตน แต่ต้องเสียชีวิตของเขาไป ๓๗ คนหนึ่งสามารถเอาอะไรมาแลกเปลี่ยนกับชีวิตของตนได้ ๓๘ ใครก็ตามในช่วงกาลเวลาที่ผิดประเวณีและชั่วโฉดนี้ มีความอายเพราะเราและคำพูดของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะเขาเช่นกัน ในเวลาที่ท่านมาด้วยสง่าราศีของพระบิดาของท่าน พร้อมด้วยบรรดาทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์

๙

๑ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า บางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่รู้รสความตายก่อนที่จะเห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ

พระเยซู โมเสส และเอลียาห์

๒ หกวันต่อมา พระเยซูพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นไปยังภูเขาสูงกับพระองค์แต่เพียงลำพัง และร่างกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ๓ เสื้อผ้าของพระองค์ก็ทอแสง

สกาว ขาวบริสุทธิ์ชนิดที่ไม่มีช่างฟอกคนใดในโลกสามารถฟอกให้ขาวได้ ๔ แล้วเอลียาห์
และโมเสสได้ปรากฏแก่พวกเขา ทั้ง 2 ท่านกำลังสนทนาอยู่กับพระเยซู ๕ เปโตรพูดกับพระ
เยซูว่า "รับบี*ดีเหลือเกินที่พวกเราได้มาอยู่กันที่นี่ ให้พวกเราสร้างกระโจม 3 หลัง เถิด
กระโจมหนึ่งสำหรับพระองค์ กระโจมหนึ่งสำหรับโมเสสและกระโจมหนึ่งสำหรับเอลียาห์"
๖ เปโตรไม่ทราบว่าจะพูดอย่างไรเนื่องจากพวกเขาตกใจกลัวกัน ๗ เมฆก้อนหนึ่งก็ปรากฏ
ขึ้นปกคลุมผู้คน และมีเสียงจากเมฆกล่าวว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด" ๘
แล้วพวกสาวกแลดูรอบตัวทันที ก็ไม่เห็นใครอยู่ด้วยเลย เว้นแต่พระเยซูเท่านั้น

๙ ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้เล่าสิ่งที่ได้เห็นแก่ผู้ใด จนกว่าบุตรม
นุษย์จะฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๑๐ พวกสาวกเก็บเรื่องนั้นเงียบไว้ ต่างก็ถกเถียงกันว่า
การฟื้นคืนชีวิตจากความตายหมายความว่าอย่างไร

๑๑ พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติจึงพูดกันว่า เอลียาห์
ต้องมาก่อน" ๑๒ พระองค์กล่าวว่า "จริงทีเดียวที่เอลียาห์มาก่อน และจะทำให้ทุกสิ่งคืน
สู่สภาพเดิม แล้วทำไมจึงมีบันทึกไว้ว่าบุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานมากและผู้คนไม่
ยอมรับ ๑๓ แต่เราขอบอกเจ้าว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว พวกเขาได้กระทำต่อเขาตามใจชอบ
ตามที่มีเรื่องบันทึกของเขาไว้"

พระเยซูขับไล่วิญญาณร้ายออกจากตัวเด็ก

๑๔ เมื่อพระเยซูและสาวกทั้งสามกลับมาหาสาวกอื่น ก็เห็นว่ามหาชนอยู่ล้อมรอบเหล่า
สาวก อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบางคนก็กำลังโต้เถียงอยู่กับพวกเขา ๑๕ ทันทีที่ฝูงชนทั้ง
กลุ่มเห็นพระองค์ ก็ประหลาดใจยิ่งนักและวิ่งกรูกันเข้ามาทักทายพระองค์ ๑๖ พระองค์ถาม
พวกเขาว่า "พวกเจ้าถกเถียงอะไรกันกับเขาเหล่านั้น" ๑๗ คนหนึ่งในกลุ่มตอบพระองค์
ว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าพาบุตรชายของข้าพเจ้ามา เขาถูกวิญญาณร้ายสิงจึงทำให้เขาเป็น
ใบ้ ๑๘ เมื่อใดก็ตามที่มันเข้าสิงเขา มันก็ทำให้เขาล้มลงฟาดพื้น มีน้ำลายฟูมปาก ฟันขบ
กัน และตัวแข็งเกร็ง ข้าพเจ้าให้เหล่าสาวกของพระองค์ขับไล่มันออก พวกเขาก็ทำไม่ได้"
๑๙ พระองค์กล่าวตอบว่า "คนในช่วงกาลเวลานี้ช่างไร้ความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้า
นานสักเท่าไร เราจะต้องทนต่อพวกเจ้าไปนานสักเท่าไร พาตัวเขามาหาเราเถิด" ๒๐ พวก
เขาก็นำเด็กคนนั้นมาหาพระเยซู ทันทีที่เขาเห็นพระองค์ วิญญาณร้ายนั้นก็ทำให้เขาชัก
ล้มลงบนพื้นแล้วก็กลิ้งไปมาน้ำลายฟูมปาก ๒๑ พระองค์ถามบิดาของเด็กว่า "เป็นมานาน
เท่าไรแล้ว" เขาตอบว่า "ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆ แล้ว ๒๒ มารทำให้เขาตกลงในกองไฟ และ
ตกน้ำบ่อยครั้งเพื่อทำลายเขา แต่ถ้าพระองค์ช่วยได้ ก็โปรดสงสารช่วยพวกเราด้วย" ๒๓
พระเยซูกล่าวกับเขาว่า " "ถ้าพระองค์ช่วยได้" อย่างนั้นหรือ ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับคนที่
เชื่อ" ๒๔ ในทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องขึ้นว่า "ข้าพเจ้าเชื่อ โปรดช่วยเพิ่มความเชื่อของ
ข้าพเจ้าด้วย" ๒๕ เมื่อพระเยซูเห็นว่าฝูงชนวิ่งกันเข้ามา พระองค์กล่าวห้ามวิญญาณร้ายว่า
"เจ้าวิญญาณหนวกใบ้ เราสั่งให้เจ้าออกมาจากตัวเขา และอย่าเข้าสิงเขาอีก" ๒๖ หลังจาก
วิญญาณร้ายร้องและทำให้เขาชักก่อนที่มันจะออกมา เด็กคนนั้นก็แน่นิ่งไปเหมือนไร้ชีวิต
จนคนส่วนใหญ่พูดกันว่า "เขาตายแล้ว" ๒๗ แต่พระเยซูจับมือเขาพยุงขึ้น แล้วเขาก็ลุกขึ้น
๒๘ เมื่อพระองค์มาถึงบ้านแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็เริ่มซักถามพระองค์เป็นการส่วนตัว
ว่า "ทำไมพวกเราจึงขับมันออกมาไม่ได้" ๒๙ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "วิญญาณร้าย
ประเภทนี้จะถูกขับออกมาด้วยสิ่งใดไม่ได้ จนกว่าจะมีการอธิษฐานเท่านั้น"†

๓๐ หลังจากนั้นพระเยซูและเหล่าสาวกก็เดินทางกันไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ได้ตั้งใจ
ให้ใครทราบ ๓๑ พระองค์กำลังสั่งสอนเหล่าสาวกและบอกว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบตัวให้

---

* **๙๕** รับบี เป็นภาษาฮีบรู แปลได้ความว่า อาจารย์ † **๙๒๙** มีหนังสือฉบับแรกๆ
บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณเพิ่มคำว่า "และอดอาหาร" ด้วย

อยู่ในมือของมนุษย์และพวกเขาจะฆ่าท่านเสีย เมื่อท่านถูกฆ่าแล้ว 3 วันต่อมาท่านจะฟื้นคืนชีวิตอีก” ๓๒ แต่พวกเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่พระองค์กล่าว แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์

ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

๓๓ พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังเมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อพระองค์อยู่ในบ้านก็ได้เริ่มซักถามพวกเขาว่า “ระหว่างทางมานั้นพวกเจ้าถกเถียงอะไรกัน” ๓๔ แต่พวกเขานิ่งเงียบกัน เพราะระหว่างทางมานั้นได้ถกเถียงกันว่า คนไหนในพวกเขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด ๓๕ พระองค์นั่งลงแล้วก็เรียกสาวกทั้งสิบสองมากล่าวให้ฟังว่า “ถ้าใครต้องการจะเป็นคนแรกสุด เขาต้องเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง”

๓๖ พระองค์เอาเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนต่อหน้าพวกเขาและโอบตัวเด็กไว้ กล่าวว่า ๓๗ “ใครก็ตามที่รับเด็กเล็กๆ เช่นนี้คนหนึ่งในนามของเราก็ถือได้ว่า รับเราด้วย และใครก็ตามที่รับเราก็ไม่ได้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ส่งเรามา”

ผู้ขับไล่พวกมารในพระนามของพระเยซู

๓๘ ยอห์นพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ พวกเราเห็นชายคนหนึ่งขับไล่พวกมารในพระนามของพระองค์ และพวกเราพยายามที่จะห้ามเขา เพราะว่าเขาไม่ใช่คนของเรา” ๓๙ แต่พระเยซูกล่าวว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีใครที่จะแสดงสิ่งอัศจรรย์ในนามของเรา และทันทีหลังจากนั้นจะพูดว่าร้ายเราได้ ๔๐ เพราะว่าคนที่ไม่เป็นฝ่ายค้านพวกเราก็เป็นฝ่ายเรา ๔๑ ใครก็ตามที่ให้น้ำเจ้าดื่มถ้วยหนึ่ง เพราะเจ้าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ผู้นั้นจะไม่สูญเสียรางวัลของเขา

เตือนไม่ให้ทำบาป

๔๒ แต่หากเขาเป็นต้นเหตุให้คนหนึ่งในบรรดาเด็กเล็กๆ เหล่านี้ที่มีความเชื่อในเราพลั้งพลาดไป‡ ให้ถ่วงคอเขาด้วยหินโม่แป้งก้อนใหญ่ และโยนลงทะเลจะดีกว่า ๔๓ และถ้ามือของเจ้าเป็นเหตุให้เจ้ากระทำบาป ก็จงตัดทิ้งเสีย เจ้าจะมีชีวิตตลอดไปเยี่ยงคนพิการก็ยังดีกว่ามีมือทั้งสอง แต่ต้องลงนรกในไฟที่ไม่รู้ดับ [๔๔ ในที่ซึ่ง “ตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตายและไฟก็ไม่มีวันดับ”]§ ๔๕ และถ้าเท้าของเจ้าเป็นเหตุให้เจ้ากระทำบาป ก็จงตัดทิ้งเสีย เจ้าจะมีชีวิตตลอดไปเยี่ยงคนง่อยเปลี้ยก็ยังจะดีกว่ามีเท้าทั้ง 2 ข้าง แต่ก็ถูกโยนลงนรก [๔๖ ในที่ซึ่ง “ตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่มีวันดับ”]* ๔๗ และถ้าตาของเจ้าเป็นเหตุให้เจ้าทำบาป ก็จงควักทิ้งเสีย เจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวก็ยังดีกว่ามีตาทั้ง 2 ข้างแต่ก็ถูกโยนลงนรก ๔๘ ในที่ซึ่ง

“ตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย
และไฟก็ไม่มีวันดับ”†

๔๙ เพราะทุกคนจะถูกชำระด้วยไฟเสมือนการชำระด้วยเกลือ

๕๐ เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าสิ้นความเค็มแล้วจะกลับเค็มอีกได้อย่างไร พวกเจ้าจงเก็บเกลือในตัวเอง และมีความสงบสุขต่อกันและกันเถิด”

๑๐

การหย่าร้าง

๑ พระเยซูออกไปจากที่นั่นเพื่อไปยังแคว้นยูเดีย และอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน ฝูงชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์ก็เริ่มสั่งสอนพวกเขาอย่างที่เคย

---

‡ **๙๔๒** พลั้งพลาด หรือล้มเลิกความเชื่อ § **๙๔๔** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย * **๙๔๖** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย
† **๙๔๘** อิสยาห์ 66:24

๒ มีพวกฟาริสีบางคนมาทดสอบพระองค์ว่า □ถูกต้องตามกฎหรือไม่ที่ผู้ชายจะหย่าร้าง
จากภรรยา□ ๓ พระองค์กล่าวตอบพวกเขาว่า □โมเสสสั่งท่านไว้อย่างไรเล่า□ ๔ พวกเขา
ตอบว่า □โมเสสอนุญาตให้ผู้ชายเขียนใบหย่าร้าง และให้ภรรยาไปจากเขา□
๕ แต่พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า □เป็นเพราะความแข็งกระด้างในจิตใจของท่าน โมเสส
จึงได้เขียนพระบัญญัตินี้ให้แก่ท่าน ๖ แต่ในปฐมกาลของการสร้างโลก พระเจ้า □ได้สร้าง
ทั้งชายและหญิง□* ๗ □ด้วยเหตุนี้ ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของเขาไป [และผูกพันอยู่กับ
ภรรยาของตน□† ๘ และทั้งสองจะเป็นหนึ่งเดียวกัน□‡ ดังนั้นเขาไม่ใช่สองคนอีกต่อไป แต่
เป็นหนึ่งเดียวกัน ๙ ฉะนั้นอะไรก็ตามที่พระเจ้าได้เชื่อมสัมพันธ์กันแล้ว ก็อย่าให้ผู้ใดแยก
จากกันเลย□
๑๐ ขณะที่อยู่ในบ้าน เหล่าสาวกเริ่มซักถามพระองค์ถึงเรื่องนี้อีก ๑๑ พระองค์กล่าวกับ
พวกเขาว่า □ใครก็ตามที่หย่าร้างจากภรรยาของตนและไปสมรสกับหญิงอื่น นับว่าผิด
ประเวณีต่อภรรยาเดิม ๑๒ และถ้านางหย่าร้างจากสามีของนางและสมรสกับชายอื่น นางก็
ผิดประเวณี□

เด็กๆ มาหาพระเยซู

๑๓ ผู้คนพาเด็กๆ มาหาพระเยซูเพื่อให้พระองค์สัมผัสตัว แต่เหล่าสาวกห้ามพวกเขาไว้
๑๔ เมื่อพระเยซูเห็นดังนั้นพระองค์ก็โกรธและกล่าวกับพวกเขาว่า □ปล่อยให้เด็กๆ มาหา
เราเถิด อย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนอย่างเด็กเหล่านี้
๑๕ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ใครก็ตามที่ไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเช่นเดียวกับที่
เด็กๆ รับ ก็จะเข้าอาณาจักรนั้นไม่ได้เลย□ ๑๖ แล้วพระองค์ก็โอบเด็กๆ ในอ้อมแขน แล้ว
วางมือทั้งสองของพระองค์บนตัวพวกเขา และอำนวยพรให้

เศรษฐีหนุ่ม

๑๗ ขณะที่พระเยซูกำลังเตรียมตัวออกเดินทาง มีชายคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์และ
คุกเข่าลงเบื้องหน้า เขาเริ่มถามพระองค์ว่า □อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องทำสิ่งใดจึง
จะได้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์□ ๑๘ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า □ทำไมท่านจึงเรียกเราว่าประเสริฐ
ไม่มีผู้ใดที่ประเสริฐ เว้นแต่พระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ๑๙ ท่านทราบพระบัญญัติว่า □อย่า
ฆ่าคน อย่าผิดประเวณี อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกง จงให้เกียรติบิดามารดา
ของเจ้า□ □§
๒๐ เขาพูดกับพระองค์ว่า □อาจารย์ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่เยาว์วัยแล้ว□
๒๑ พระเยซูมองดูเขาด้วยความรักและกล่าวว่า □มีสิ่งหนึ่งที่ท่านขาดคือ จงไปขายทุกสิ่งที่
ท่านมี แจกจ่ายให้แก่คนยากไร้ และท่านจะมีสมบัติในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด□
๒๒ เมื่อเขาได้ยินดังนั้นแล้ว ใบหน้าของเขาก็สลดลง และเดินจากไปด้วยความเศร้า เพราะ
เขาเป็นคนที่มีทรัพย์สมบัติมากมาย
๒๓ พระเยซูมองดูรอบข้างและกล่าวกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า □ยากเหลือเกินที่คน
มั่งมีจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า□ ๒๔ เหล่าสาวกแปลกใจในคำพูดของพระองค์ แต่พระ
เยซูกล่าวตอบพวกเขาอีกว่า □ลูกเอ๋ย ยากเหลือเกินที่จะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า ๒๕ ให้
ตัวอูฐผ่านเข้ารูเข็มก็ยังจะง่ายกว่าที่คนมั่งมีจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า□ ๒๖ พวกเขา
อัศจรรย์ใจมากยิ่งขึ้นและกล่าวต่อกันและกันว่า □แล้วใครเล่าที่จะมีชีวิตรอดพ้นได้□ ๒๗
พระเยซูมองดูพวกเขาและกล่าวว่า □เป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์จะช่วยตนเองให้รอดพ้น แต่
พระเจ้าทำได้ เพราะไม่มีสิ่งใดยากเกินกว่าที่พระเจ้าจะทำได้□ ๒๘ เปโตรเริ่มพูดกับพระองค์
ว่า □ดูเถิด พวกเราได้สละทุกสิ่งและติดตามพระองค์มา□ ๒๙ พระเยซูกล่าวตอบว่า □เรา
ขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ไม่มีผู้ที่สละบ้าน พี่น้องชายหญิง แม่ พ่อ ลูกๆ หรือไร่นาเพื่อเรา

---

* **๑๐□๖** ปฐมกาล 1:27 † **๑๐□๗** [□] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย ‡ **๑๐□๘** ปฐมกาล 2:24 § **๑๐□๑๙** อพยพ 20:12-16; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

และเพื่อข่าวประเสริฐ ๓๐ แล้วจะไม่ได้รับจากพระเจ้ามากเป็น 100 เท่าทั้งในยุคปัจจุบัน (บ้าน พี่น้องชายหญิง แม่ ลูกๆ และไร่นา รวมทั้งการกดขี่ข่มเหง) และในยุคที่จะมาถึงคือชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๓๑ แต่คนจำนวนมากที่เป็นคนแรกก็จะเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายก็จะเป็นคนแรก

พระเยซูแจ้งมรณกาลของพระองค์ไว้ล่วงหน้า

๓๒ ขณะที่พระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเดินทางขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูเดินนำหน้าพวกเขาไป และพวกเขาก็แปลกใจ คนที่ตามไปด้วยก็หวาดกลัว พระองค์พาสาวกทั้งสิบสองไปอีก เพื่อบอกว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพระองค์ ๓๓ พระองค์กล่าวว่า ดูเถิด พวกเรากำลังจะขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกมอบตัวให้แก่พวกมหาปุโรหิตและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ และพวกเขาจะกล่าวโทษให้ท่านถึงแก่ความตาย และจะมอบท่านให้แก่บรรดาคนนอก ๓๔ พวกเขาจะล้อเลียนและถ่มน้ำลายรดท่าน จะโบยและประหารท่าน 3 วันหลังจากนั้นท่านจะฟื้นคืนชีวิต

ยากอบและยอห์นขอร้องสิ่งหนึ่งจากพระเยซู

๓๕ ฝ่ายยากอบและยอห์นบุตรทั้งสองของเศเบดีมาหาพระองค์และพูดว่า อาจารย์ข้าพเจ้าทั้งสองอยากให้พระองค์ช่วยทำตามสิ่งที่ขอด้วย ๓๖ พระองค์กล่าวกับเขาว่า พวกเจ้าอยากให้เราทำสิ่งใดให้เล่า ๓๗ พวกเขาพูดว่า ขอพระองค์ได้โปรดให้ข้าพเจ้าทั้งสองนั่งร่วมในบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คนหนึ่งทางด้านขวา และอีกคนหนึ่งทางด้านซ้ายของพระองค์ ๓๘ แต่พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า พวกเจ้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังขออะไร เจ้าสามารถดื่มจากถ้วยที่เราดื่มได้หรือ และจะได้รับบัพติศมาซึ่งเรารับได้หรือ ๓๙ เขาทั้งสองพูดกับพระองค์ว่า พวกเราทำได้แน่ แล้วพระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า เจ้าจะดื่มจากถ้วยที่เราดื่มและเจ้าจะได้รับบัพติศมาซึ่งเราได้รับ ๔๐ แต่จะนั่งอยู่ทางขวามือหรือทางซ้ายมือของเรานั้น ไม่ใช่สิทธิ์ของเราที่จะให้ แต่เป็นทีสำหรับบรรดาผู้ที่พระองค์เตรียมให้ไว้

๔๑ เมื่อสาวก 10 คนได้ยินดังนั้นจึงโกรธยากอบและยอห์น ๔๒ พระเยซูจึงเรียกพวกเขามาหาและกล่าวว่า เจ้าก็รู้อยู่ว่า พวกที่อยู่ในระดับปกครองของบรรดาคนนอกนั้นมีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา และคนใหญ่คนโตของเขาใช้สิทธิอำนาจกับพวกเขา ๔๓ แต่มิใช่เช่นนั้นในพวกเจ้า ใครก็ตามที่อยากจะเป็นใหญ่ในพวกเจ้าต้องเป็นผู้รับใช้ของเจ้า ๔๔ และใครก็ตามที่อยากเป็นคนแรกในพวกเจ้า ต้องเป็นทาสรับใช้ของคนทั้งปวง ๔๕ เพราะแม้แต่บุตรมนุษย์ก็ไม่ได้มาเพื่อให้ผู้ใดรับใช้ แต่มาเพื่อจะรับใช้ และเพื่อมอบชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่แก่คนจำนวนมาก

ดวงตาที่ได้คืนของชายตาบอด

๔๖ พระเยซูและเหล่าสาวกมายังเมืองเยริโค และขณะที่พระองค์กำลังออกจากเมืองเยรีโคกับสาวกของพระองค์และมหาชน มีขอทานตาบอดคนหนึ่งชื่อบาร์ทิเมอัสบุตรของทิเมอัส นั่งอยู่ที่ข้างถนน ๔๗ เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธกำลังเดินผ่านมา เขาจึงร้องตะโกนขึ้นว่า พระเยซูบุตรของดาวิด โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย ๔๘ คนจำนวนมากห้ามเขาและบอกให้เงียบเสีย แต่เขากลับยิ่งตะโกนดังขึ้นว่า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย ๔๙ พระเยซูก็หยุดเดินและกล่าวว่า เรียกตัวเขามาที่นี่ และพวกเขาก็เรียกตัวชายตาบอดมา และพูดกับเขาว่า ทำใจให้ดีไว้ จงลุกขึ้น พระองค์เรียกตัวเจ้าไปหา ๕๐ เขากระโดดขึ้นพลางทิ้งเสื้อตัวนอกไว้และไปหาพระเยซู ๕๑ พระเยซูกล่าวตอบเขาว่า เจ้าต้องการจะให้เราทำอะไรให้เล่า ชายตาบอดพูดกับพระองค์ว่า รับบี ข้าพเจ้าอยากจะมองเห็น ๕๒ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า ไปตามทางของเจ้าเถิด ความเชื่อของเจ้าได้

ทำให้เจ้าหายจากโรคแล้ว และในทันใดนั้น เขาก็มองเห็นได้ แล้วก็ตามพระองค์ไปตามทางถนน

๑๑

พระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม

๑ ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกเดินทางเข้าใกล้เมืองเยรูซาเล็ม คือที่หมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีที่อยู่บนภูเขามะกอกนั้น พระองค์ส่งสาวก 2 คนไป ๒ และกล่าวกับพวกเขาว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าเจ้า และในทันทีเจ้าก็จะได้พบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่นั่น เป็นลาที่ยังไม่เคยมีผู้ใดขึ้นขี่เลย จงแก้เชือกและจูงตัวมันมา ๓ ถ้าใครพูดกับเจ้าว่า ทำไมท่านจึงทำเช่นนี้ เจ้าจงพูดว่า พระองค์ท่านจำเป็นต้องใช้มัน และท่านจะส่งกลับมาให้ที่นี่ทันที ๔ เขาทั้งสองก็ไปและพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่นอกประตูที่ถนน และเขาก็แก้เชือกมันออก ๕ บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นพูดกับเขาว่า ท่านแก้เชือกลูกลานั้นทำไม ๖ พวกเขาตอบไปตามที่พระเยซูได้บอกไว้ แล้วเขาเหล่านั้นก็ปล่อยให้ไป ๗ ทั้งสองก็นำลูกลามาให้พระเยซู และปูเสื้อตัวนอกของเขาบนหลังลูกลาให้พระองค์นั่ง ๘ คนจำนวนมากปูเสื้อตัวนอกของตนลงบนถนน บ้างก็ปูด้วยใบไม้ที่ตัดมาจากทุ่งนา ๙ บรรดาคนที่เดินไปข้างหน้า และคนที่ตามไปข้างหลังก็โห่ร้องกันว่า

“โฮซันนา* ขอให้พระองค์ผู้มาใน
พระนามของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นสุขเถิด†
๑๐ ขอให้อาณาจักรของดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษของเราที่กำลังจะปรากฏได้รับพระพรเถิด
โฮซันนาในที่สูงสุด”

๑๑ พระเยซูเดินทางเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มแล้วก็เข้าไปที่พระวิหาร พระองค์มองดูรอบๆ แล้วก็เดินทางต่อไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกทั้งสิบสองเนื่องจากเป็นเวลาใกล้ค่ำแล้ว

๑๒ วันรุ่งขึ้นพระเยซูกับเหล่าสาวกก็ออกไปจากหมู่บ้านเบธานี พระองค์รู้สึกหิว ๑๓ ครั้นแลเห็นแต่ไกลว่าต้นมะเดื่อต้นหนึ่งผลิใบ พระองค์จึงไปดูว่าจะมีผลหรือไม่ และก็พบว่ามีแต่ใบไม่มีผลเลย เพราะว่าไม่ใช่ฤดูออกผล ๑๔ พระองค์จึงพูดกับต้นนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปอย่าได้มีใครกินผลจากเจ้าอีกเลย” เหล่าสาวกของพระองค์ก็ฟังกันอยู่

พระเยซูขับไล่คนซื้อขายที่พระวิหาร

๑๕ เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ก็เข้าไปในบริเวณพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่พวกที่เข้ามาซื้อขายให้ออกไปจากพระวิหาร พระองค์คว่ำโต๊ะของพวกคนแลกเปลี่ยนเงินตรา และที่นั่งของคนขายนกพิราบ ๑๖ พระองค์ไม่ยอมให้ใครถือสินค้าผ่านเข้าบริเวณพระวิหาร ๑๗ และเริ่มสั่งสอนพวกเขาว่า “มีบันทึกไว้มิใช่หรือว่า ‘ตำหนักของเราจะได้ชื่อว่า ตำหนักอธิษฐาน สำหรับประชาชาติทั้งปวง’‡ แต่พวกท่านได้ทำให้กลายเป็น ‘ถ้ำโจร’ §

๑๘ บรรดามหาปุโรหิตและอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติได้ยินดังนั้น ก็เริ่มพยายามคิดหาทางที่จะฆ่าพระองค์ พวกเขาเกรงกลัวพระองค์เพราะฝูงชนพากันอัศจรรย์ใจในการสั่งสอนของพระองค์ ๑๙ เมื่อถึงเวลาเย็นพระเยซูและสาวกก็ออกไปจากตัวเมือง

ต้นมะเดื่อที่ถูกสาป

๒๐ ครั้นถึงเวลาเช้าพระองค์กับสาวกก็เดินผ่านต้นมะเดื่อต้นนั้น เห็นว่าเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก ๒๑ เปโตรระลึกขึ้นได้จึงพูดกับพระเยซูว่า “รับบี ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์สาป

---

* **๑๑๙** โฮซันนา เป็นภาษาฮีบรู มีความหมายว่า ช่วยให้รอดพ้น † **๑๑๙** สดุดี 118:25,26 ‡ **๑๑๑๗** อิสยาห์ 56:7 § **๑๑๑๗** เยเรมีย์ 7:11

ไว้นั้นเหี่ยวแห้งแล้ว□ ๒๒ พระเยซูกล่าวตอบว่า □จงมีความเชื่อในพระเจ้า ๒๓ เราขอบอก
ความจริงกับเจ้าว่า ใครก็ตามที่พูดกับภูเขานี้ว่า □จงเคลื่อนลงไปในทะเล□ และไม่มีความ
สงสัยในใจเลย แต่เชื่อว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นจะเกิดขึ้น เขาก็จะได้รับตามนั้น ๒๔ ฉะนั้นเราขอบ
อกเจ้าว่า ทุกสิ่งที่เจ้าขอเวลาอธิษฐาน จงเชื่อว่าได้รับตามคำขอแล้ว และพระเจ้าก็จะให้สิ
่งนั้นแก่เจ้า ๒๕ เมื่อใดก็ตามที่เจ้ายืนอธิษฐาน ถ้าเจ้าถือโทษต่อผู้ใดก็จงยกโทษให้แก่เขา
เพื่อว่าพระบิดาผู้อยู่ในสวรรค์จะได้ยกโทษบาปของเจ้าด้วย [๒๖ แต่ถ้าเจ้าไม่ยกโทษ พระ
บิดาผู้อยู่ในสวรรค์ก็จะไม่ยกโทษบาปของเจ้าเช่นกัน□□*

คำถามระหว่างพวกผู้นำกับพระเยซู

๒๗ พระองค์กับเหล่าสาวกเดินทางไปยังเมืองเยรูซาเล็มอีก และขณะที่พระองค์กำลัง
เดินอยู่ในบริเวณพระวิหาร พวกมหาปุโรหิต อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ และพวกผู้ใหญ่มาหา
พระองค์ ๒๘ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า □ท่านกระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด หรือ
ใครให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่านในการกระทำสิ่งเหล่านี้□ ๒๙ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า □เรา
จะถามพวกท่านสิ่งหนึ่ง ท่านก็ตอบเราด้วย และเราจะบอกท่านว่าเรากระทำสิ่งเหล่านี้ด้วย
สิทธิอำนาจอันใด ๓๐ ตอบเราสิว่า บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์ หรือมาจากมนุษย์□
๓๑ พวกเขาจึงเริ่มหาเหตุผลกันเองว่า □ถ้าพวกเราพูดว่า □มาจากสวรรค์□ ท่านจะถามว่า
□แล้วทำไมท่านจึงไม่เชื่อเขา□ ๓๒ แต่เราควรจะพูดหรือว่า □มาจากมนุษย์□ □ พวกเขากลัว
ฝูงชน เพราะว่าทุกคนนับว่ายอห์นเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่แท้จริง ๓๓ พวกเขาจึง
ตอบพระเยซูว่า □พวกเราไม่ทราบ□ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า □เราก็จะไม่บอกท่านเช่นกันว่า
เรากระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด□

๑๒

อุปมาเรื่องผู้เช่าสวนองุ่น

๑ พระองค์กล่าวกับพวกเขาเป็นอุปมาว่า □ชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้ ซึ่งมีกำแพงที่
สร้างล้อมไว้โดยรอบ แล้วก็ขุดบ่อสำหรับเครื่องสกัดเหล้าองุ่น เขาสร้างหอคอยไว้และให้
พวกชาวสวนเช่า แล้วก็เดินทางไปต่างประเทศ ๒ เมื่อถึงเวลาเก็บผล เขาใช้ให้คนรับใช้คน
หนึ่งไปหาพวกคนเช่าสวน เพื่อรับส่วนปันผลจากคนเช่าสวนบ้าง ๓ พวกคนเช่าสวนจับตัว
เขาไว้ ทุบตี แล้วก็ไล่เขากลับไปมือเปล่า ๔ ชายเจ้าของสวนจึงส่งคนรับใช้อีกคนไป พวกเขา
ก็ทำร้ายที่ศีรษะและลบหลู่เขา ๕ เขาใช้ให้อีกคนไปซึ่งพวกเขาก็ฆ่าเสีย คนอื่นๆ อีกจำนวน
มากก็เช่นกัน บ้างก็ถูกเฆี่ยน บ้างก็ถูกฆ่า

๖ ชายเจ้าของสวนมีเหลืออีกคนที่จะส่งไปคือลูกชายที่รัก เขาส่งไปหาเป็นคนสุดท้ายโดย
คิดว่า □พวกเขาจะนับถือลูกของเราคนนั้น□ ๗ แต่พวกคนเช่าสวนพูดกันว่า □คนนี้เป็น
ทายาท มาช่วยกันฆ่าเขาเถิด แล้วมรดกจะได้ตกเป็นของพวกเรา□ ๘ เขาทั้งหลายจึงจับตัว
ลูกคนนั้นฆ่าเสีย แล้วโยนตัวออกไปจากสวนองุ่น ๙ เจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไร เขาจะ
มาฆ่าพวกคนเช่าสวน และยกสวนองุ่นให้แก่คนอื่นๆ ไป ๑๐ พวกท่านไม่เคยอ่านพระคัมภีร์
ตอนนี้หรือว่า
□ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างทิ้ง
ได้กลายเป็นศิลามุมเอก
๑๑ พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำการนี้
และเป็นสิ่งวิเศษยิ่งในสายตาของเรา□ □*

---

* **๑๑□๒๖** [□] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย * **๑๒□๑๑** สดุดี 118:22,23

๑๒ แล้วพวกเขาก็พยายามที่จะจับกุมพระเยซู แต่ยังกลัวฝูงชน เพราะเขาทราบว่า
พระองค์กล่าวเป็นอุปมาเพื่อกระทบพวกเขาเอง เขาจึงเดินจากพระองค์ไป

คำถามเรื่องการเสียภาษี

๑๓ ครั้นแล้วพวกเขาจึงให้บรรดาฟาริสีและบางคนในพรรคของเฮโรดไปหาพระเยซู เพื่อ
จะจับผิดในสิ่งที่พระองค์กล่าว ๑๔ พวกเขาจึงมาพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ พวกเราทราบ
ว่า ท่านพูดความจริงและไม่เขวไปตามมนุษย์ เพราะท่านไม่เอาใจผู้ใด แต่สั่งสอนในวิถีทาง
ของพระเจ้าตามความจริง ถูกต้องตามกฎหรือไม่ในการเสียภาษีให้แก่ซีซาร์ ๑๕ พวกเรา
ควรจ่ายหรือไม่” แต่พระเยซูทราบว่าพวกเขาเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก พระองค์กล่าวว่า
“ทำไมจึงทดสอบเรา เอาเงินเหรียญเดนาริอันมาให้เราดูสิ” ๑๖ แล้วพวกเขาก็เอามาให้
พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทั้งหลายตอบว่า “ของซี
ซาร์” ๑๗ พระเยซูกล่าวว่า “สิ่งที่เป็นของซีซาร์ก็จงให้แก่ซีซาร์ และสิ่งที่เป็นของพระเจ้าก็
จงให้แก่พระเจ้า” แล้วพวกเขาก็อัศจรรย์ใจในพระองค์

ความสงสัยเรื่องวันที่ฟื้นคืนชีวิต

๑๘ พวกสะดูสี† (ซึ่งเชื่อว่าไม่มีการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย) ได้มาหาพระองค์และถาม
ว่า ๑๙ “อาจารย์ ตามที่โมเสสได้เขียนไว้ให้พวกเราว่า ถ้าชายใดตายไป แต่ภรรยายังอยู่
โดยที่ไม่มีบุตรด้วยกัน น้องชายของคนตายควรรับหญิงม่ายไว้ เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่
ชายของเขา ๒๐ มีพี่น้องที่เป็นชายอยู่ 7 คน คนแรกมีภรรยาและตายโดยไม่มีบุตร ๒๑ คนที
สองสมรสกับนางแล้วก็ตายโดยไม่มีบุตรด้วย คนที่สามก็เช่นกัน ๒๒ ดังนั้นทั้ง 7 คนก็ไม่
ได้มีบุตรสืบตระกูลเลย ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายไปด้วย ๒๓ ในวันที่ฟื้นคืนชีวิตจากความ
ตาย เมื่อเขาเหล่านั้นฟื้นคืนชีวิต แล้วนางจะเป็นภรรยาของใคร ในเมื่อทั้ง 7 คนได้นางเป็น
ภรรยา”

๒๔ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “เหตุที่พวกท่านผิด ก็เป็นเพราะว่าท่านไม่รู้พระคัมภีร์
และอานุภาพของพระเจ้าใช่ไหม ๒๕ ด้วยว่าเมื่อผู้คนฟื้นคืนชีวิตจากความตาย พวกเขาจะ
ไม่มีการสมรสหรือการยกให้เป็นสามีภรรยากัน แต่จะเป็นเหมือนกับพวกทูตสวรรค์ในฟ้า
สวรรค์ ๒๖ แต่เรื่องจริงที่ว่า คนตายฟื้นคืนชีวิตอีกนั้น ท่านไม่เคยอ่านในฉบับของโมเสส
หรือ ในตอนที่เกี่ยวกับพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ พระเจ้ากล่าวกับเขาว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับ
ราฮัม‡ พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ”§ ๒๗ พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย
แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น พวกท่านเข้าใจผิดเป็นอย่างมากทีเดียว”

พระบัญญัติข้อใดยิ่งใหญ่ที่สุด

๒๘ คนหนึ่งในพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติมาและได้ยินการโต้เถียงกัน และทราบว่าพระ
เยซูได้ตอบพวกเขาได้ดีจึงถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด”

๒๙ พระเยซูกล่าวว่า “ข้อที่สำคัญที่สุดคือ ‘จงฟังเถิด อิสราเอลเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเราเป็นพระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ๓๐ และจงรักพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
เจ้าอย่างสุดดวงใจ สุดดวงจิต สุดความคิด และสุดกำลังของเจ้า’* ๓๑ ข้อที่สองคือ ‘จงรัก
เพื่อนบ้านของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง’† ไม่มีพระบัญญัติข้ออื่นใดที่ยิ่งใหญ่กว่า 2 ข้อนี้”

๓๒ อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติพูดกับพระองค์ว่า “ถูกต้องแล้ว อาจารย์ ท่านได้กล่าวโดย
แท้จริงว่ามีเพียงพระเจ้าผู้เดียว และนอกจากพระองค์แล้วไม่มีผู้ใดอีก ๓๓ และการที่รัก
พระองค์อย่างสุดดวงใจ สุดความคิด และสุดกำลัง และจงรักเพื่อนบ้านของท่านให้เหมือน

---

† **๑๒๑๘** สะดูสี เป็นกลุ่มผู้นำศาสนาของชาวยิวที่มั่งมี สมาชิกส่วนใหญ่เป็นปุโรหิต เป็นพวกที่ไม่ยอมเชื่อสิ่งอัศจรรย์
‡ **๑๒๒๖** อับราฮัม เป็นบิดาต้นตระกูลของชนชาติยิว § **๑๒๒๖** อพยพ 3:6 * **๑๒๓๐** เฉลยธรรมบัญญัติ
6:4,5 † **๑๒๓๑** เลวีนิติ 19:18

รักตนเองนั้น สำคัญยิ่งกว่าสัตว์ที่เผาเป็นของถวายและเครื่องสักการะทั้งปวง ๓๔ เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาได้ตอบด้วยการไตร่ตรองจากสติปัญญา พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า ท่านอยู่ใกล้อาณาจักรของพระเจ้าแล้ว หลังจากนั้นไม่มีใครกล้าซักถามสิ่งใดกับพระองค์อีก

คำถามเรื่องบุตรของดาวิด

๓๕ ขณะที่พระเยซูสั่งสอนในบริเวณพระวิหาร พระองค์กล่าวว่า พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติพูดได้อย่างไรว่า พระคริสต์เป็นบุตรของดาวิด ๓๖ พระวิญญาณบริสุทธิ์ดลใจให้ดาวิดเองพูดว่า

พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
จงนั่งทางด้านขวาของเรา
จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้า
อยู่ใต้เท้าของเจ้า ‡

๓๗ ดาวิดเองเรียกพระองค์ว่า พระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นพระองค์เป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร แล้วมหาชนก็ฟังพระองค์ด้วยความยินดี

๓๘ พระองค์สั่งสอนว่า จงระวังพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติที่ชอบสวมเสื้อคลุมเดินไปมา ชอบให้คนแสดงความเคารพในย่านตลาด ๓๙ มักเลือกที่นั่งสำหรับคนสำคัญที่สุดในศาลาที่ประชุม และที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง ๔๐ พวกเขาริบบ้านเรือนของพวกหญิงม่ายและแสร้งอธิษฐานเสียยืดยาวเพื่อให้คนเห็น คนพวกนี้จะถูกกล่าวโทษอย่างหนัก

หญิงม่ายผู้ยากไร้ถวายเงิน

๔๑ ครั้นแล้วพระเยซูก็นั่งลงตรงข้ามกับตู้ถวายเงิน พระองค์สังเกตดูว่าผู้คนถวายเงินในตู้อย่างไร คนมั่งมีหลายคนถวายเงินจำนวนมหาศาล ๔๒ หญิงม่ายผู้ยากไร้คนหนึ่งมาถวายเหรียญทองแดง 2 เหรียญซึ่งมีค่าประมาณ 1 สลึง ๔๓ พระองค์เรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาและกล่าวกับเขาว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า หญิงม่ายผู้ยากไร้คนนี้ถวายเงินมากกว่าคนเหล่านั้นที่มอบให้ในตู้ถวายเงินเสียอีก ๔๔ เพราะเขาทุกคนได้ให้จากเงินเหลือใช้ของเขา แต่ถึงแม้ว่านางจะขัดสน นางก็ยังถวายทุกสตางค์ที่เก็บไว้สำหรับเลี้ยงตนเอง

๑๓

พระวิหารถูกทำลาย และการสิ้นยุคนี้

๑ ขณะที่พระเยซูกำลังออกไปจากพระวิหาร สาวกของพระองค์คนหนึ่งพูดกับพระองค์ว่า อาจารย์ ดูเถิดว่าหินและตึกช่างใหญ่มหึมาอะไรเช่นนี้ ๒ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า เจ้าเห็นตึกใหญ่เหล่านี้ใช่ไหม ไม่มีหินก้อนใดซึ่งวางทับซ้อนกันอยู่ที่นี่จะรอดจากการทำลายไปได้

๓ ขณะที่พระองค์นั่งอยู่บนภูเขามะกอกตรงข้ามกับพระวิหารนั้น เปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์ก็ไต่ถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า ๔ โปรดบอกพวกเราเถิดว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด และปรากฏการณ์สำคัญอันใดที่จะบ่งบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทุกประการใกล้จะบรรลุผล ๕ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า จงระวัง อย่าให้ผู้ใดชักจูงเจ้าไปในทางที่ผิด ๖ จะมีคนจำนวนมากมากล่าวอ้างนามของเราโดยว่า เราเป็นพระองค์ และจะชักจูงคนจำนวนมากไปในทางที่ผิด ๗ เมื่อเจ้าได้ยินเรื่องการสงครามต่างๆ และข่าวลือเรื่องสงครามก็อย่าตกใจกลัว สิ่งเหล่านั้นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่การสิ้นสุดจะยังไม่เกิดขึ้นในทันที ๘ ด้วยว่าประเทศชาติต่างๆ จะต่อสู้กัน และอาณาจักรต่างๆ จะต่อสู้กัน จะเกิดแผ่นดินไหวตาม

‡ **๑๒๓๖** สดุดี 110:1

ที่ต่างๆ จะมีการอดอยากด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการเริ่มของความเจ็บปวดเหมือนก่อนคลอดลูก

๙ แต่จงระวังให้ดี เพราะว่าพวกเขาจะมอบตัวเจ้าไปให้ตามศาลต่างๆ แล้วเจ้าจะถูกโบยตีตามศาลาที่ประชุม และเจ้าจะยืนต่อหน้าเหล่าผู้ว่าราชการและบรรดากษัตริย์ก็เพราะเรา ครั้นแล้วเจ้าจะได้เป็นพยานแก่พวกเขา ๑๐ และข่าวประเสริฐจะถูกประกาศแก่ประเทศชาติทั้งปวงก่อน ๑๑ เมื่อพวกเขาจับกุมเจ้าและมอบตัวเจ้าไป ก็อย่ากังวลล่วงหน้าว่าเจ้าจะต้องพูดอะไร จงพูดตามคำที่เจ้าจะได้รับให้พูดในเวลานั้น เพราะว่าไม่ใช่ตัวเจ้าเองที่พูด แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๑๒ บรรดาพี่น้องต่างคนก็ต่างจะส่งตัวกันและกันไปประหาร พ่อมอบลูก และบรรดาลูกๆ จะต่อต้านพ่อแม่ และเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ๑๓ และคนทั้งปวงจะเกลียดชังเจ้าเหตุเพราะชื่อของเรา แต่คนที่ยืนหยัดจนถึงที่สุดจะได้ชีวิตรอดพ้น

๑๔ แต่เมื่อเจ้าเห็นสิ่งที่น่าชังซึ่งทำให้เกิดความวิบัติยืนอยู่ในที่ซึ่งไม่ควรจะอยู่ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเถิด□* เวลานั้นจงปล่อยให้ผู้คนในแคว้นยูเดียหนีไปยังแถบภูเขา ๑๕ และอย่าให้คนที่อยู่บนหลังคาบ้านลงหรือเข้าไปในบ้านของเขาเพื่อขนสิ่งใดออกมา ๑๖ และอย่าให้คนที่อยู่ในทุ่งนาหันกลับไปหยิบเสื้อตัวนอกของเขา ๑๗ วิบัติจะเกิดแก่หญิงมีครรภ์และมารดาผู้ให้นมลูกในวันนั้น ๑๘ แต่จงอธิษฐานเพื่อว่าจะได้ไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว ๑๙ เพราะในเวลานั้นจะเป็นเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลกจนถึงเวลานี้และจะไม่เป็นเช่นนั้นอีก ๒๐ หากว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ลดจำนวนวันให้น้อยลงแล้ว ก็จะไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้เลย แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้ พระองค์จึงลดจำนวนวันลง ๒๑ และในเวลานั้นถ้าใครพูดกับเจ้าว่า □ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี่□ หรือ □ดูเถิด พระองค์อยู่ที่นั่น□ ก็อย่าเชื่อเขา ๒๒ บรรดาพระคริสต์จอมปลอมและผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอมจะแสดงตน พวกเขาจะแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ เพื่อหากว่าเป็นไปได้ ก็จะชักจูงให้แม้ผู้ที่พระเจ้าเลือกไว้ให้หลงไปในทางที่ผิด ๒๓ แต่จงระวังไว้ เราได้บอกทุกสิ่งล่วงหน้าไว้กับเจ้าแล้ว

๒๔ แต่ในระยะเวลาหลังจากที่คราวทุกข์ยากลำบากผ่านพ้นไปแล้ว
□ดวงอาทิตย์จะมืดลง
และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
๒๕ บรรดาดวงดาวจะร่วงหล่นจากฟ้า
และบรรดาสิ่งที่ทรงพลังในท้องฟ้าจะสั่นสะเทือน□†

๒๖ ในเวลานั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มาในเมฆด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่และสง่าราศี ๒๗ แล้วท่านจะส่งเหล่าทูตสวรรค์ไปเพื่อรวบรวมบรรดาผู้ที่ท่านเลือกไว้จากลมทั้งสี่ คือจากสุดปลายของแผ่นดินโลกจนถึงสุดปลายฟ้าสวรรค์

๒๘ จงเรียนเรื่องอุปมาจากต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านเขียวสดแตกใบอ่อน เจ้าก็รู้ว่าฤดูฝนใกล้จะถึงแล้ว ๒๙ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น จงรู้เถิดว่าท่านอยู่ใกล้ประตูมากแล้ว ๓๐ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า คนในช่วงกาลเวลานี้จะไม่อาจล่วงลับไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นก่อน ๓๑ สวรรค์และโลกจะดับสูญไป แต่คำของเราจะไม่มีวันสูญหายไป

ใครจะหยั่งรู้อนาคต

๓๒ แต่ไม่มีใครทราบถึงวันและเวลานั้น บรรดาทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ หรือแม้แต่พระบุตรก็ไม่ทราบเช่นกัน ยกเว้นพระบิดาองค์เดียว ๓๓ จงระวังและตื่นตัวไว้ เพราะเจ้าไม่รู้ว่าเวลา

---

* **๑๓□๑๔** ดาเนียล 9:27; 11:31; 12:11 † **๑๓□๒๕** อิสยาห์ 13:10; 34:4

จะมาถึงเมื่อใด ๓๔ เหมือนกับชายคนหนึ่งที่ออกเดินทางไป เมื่อถึงเวลาที่เขาจะจากบ้านไป
เขาให้พวกทาสรับใช้ดูแล มอบหมายงานให้แต่ละคนและสั่งให้นายประตูเฝ้าไว้ ๓๕ ฉะนั้น
จงคอยระวังไว้ เพราะเจ้าไม่รู้ว่าเมื่อไหร่เจ้าบ้านจะมา จะมาในเวลาเย็น ตอนเที่ยงคืน เวลา
ไก่ขัน หรือในตอนเช้าตรู่ ๓๖ ถ้าเขาเข้ามาอย่างฉับพลัน ก็อย่าให้เขาพบว่าเจ้านอนหลับอยู่
๓๗ สิ่งที่เรากล่าวกับเจ้า เราได้กล่าวกับทุกคนไว้ว่า จงคอยระวังไว้

๑๔

น้ำมันหอมชโลมศีรษะ

๑ อีก 2 วันก็ถึงเทศกาลปัสกา* และเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เหล่ามหาปุโรหิตและอาจารย์
ฝ่ายกฎบัญญัติพยายามหาทางว่า จะจับกุมและฆ่าพระองค์อย่างลับๆ ได้อย่างไร ๒ พวกเขา
พูดว่า ต้องไม่ทำในระหว่างเทศกาล มิฉะนั้นจะเกิดการจลาจลในหมู่ผู้คน

๓ ขณะที่พระองค์เอนกายอยู่ที่บ้านของซีโมนชายโรคเรื้อนในหมู่บ้านเบธานี หญิงคน
หนึ่งเอาผอบหินซึ่งบรรจุด้วยน้ำมันหอมนาราดาบริสุทธิ์ราคาแพงมากมา แล้วนางก็ทุบ
ผอบให้เปิดออก และชโลมน้ำมันบนศีรษะของพระองค์ ๔ แต่บางคนก็พูดต่อกันและกัน
ด้วยความโกรธว่า ทำไมจึงทำให้น้ำหอมนี้เสียของเปล่าๆ ๕ เพราะว่าน้ำหอมนี้อาจจะขาย
ได้มากกว่า 300 เหรียญเดนาริอัน† และเอาเงินไปแจกแก่ผู้ยากไร้ได้ แล้วพวกเขาก็ดุว่า
นาง ๖ แต่พระเยซูกล่าวว่า ปล่อยนางเถิด ทำไมเจ้าจึงยุ่งกับนางด้วย นางได้ทำสิ่งดีให้เรา
๗ พวกเจ้ามีผู้ยากไร้อยู่ด้วยเสมอ เมื่อไรก็ตามที่เจ้าปรารถนาจะช่วยพวกเขา เจ้าก็ทำได้
แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกเจ้าตลอดไป ๘ นางได้กระทำเท่าที่นางจะทำได้ นางได้ชโลมกาย
ของเราก่อนพิธีฝังศพ ๙ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ไม่ว่าข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศ
ไปที่ใดในโลกก็ตาม สิ่งที่นางได้ทำจะเป็นที่กล่าวขวัญถึง เพื่อเป็นการระลึกถึงนาง

๑๐ ครั้นแล้วยูดาสอิสคาริโอทผู้เป็นหนึ่งในสาวกทั้งสิบสอง ก็ไปหาพวกมหาปุโรหิต เพื่อ
ที่จะมอบพระองค์ให้แก่พวกเขา ๑๑ พวกเขายินดีเมื่อได้ยินดังนั้น และสัญญาที่จะให้เงินแก่
ยูดาส และเขาก็รอโอกาสที่จะทรยศพระองค์

ฉลองวันปัสกา

๑๒ ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เมื่อลูกแกะปัสกาถูกสังเวย เหล่าสาวกของพระ
เยซูพูดว่า พระองค์ประสงค์จะให้พวกเราไปเตรียมอาหารวันปัสกาเพื่อให้พระองค์รับ
ประทานที่ไหน ๑๓ พระองค์ส่งสาวก 2 คนไปโดยกล่าวว่า จงเข้าไปในเมืองและจะมีชายผู้
หนึ่งแบกโถน้ำมาพบเจ้า จงตามเขาไป ๑๔ ที่ใดก็ตามที่เขาเข้าไป จงพูดกับเจ้าของบ้านว่า
อาจารย์ถามว่า ห้องรับรองของเราที่เราจะรับประทานอาหารวันปัสกากับเหล่าสาวกของ
เราอยู่ที่ไหน ๑๕ และเขาจะชี้ให้เจ้าดูห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้พร้อมแล้ว จงเตรียมไว้
ให้พวกเราที่นั่น ๑๖ สาวกทั้งสองจึงเดินเข้าไปในเมืองและพบสิ่งต่างๆ ตามที่พระองค์ได้
บอกพวกเขาไว้ เขาจึงเตรียมอาหารวันปัสกากัน

๑๗ เมื่อถึงเวลาเย็นพระองค์จึงมากับสาวกทั้งสิบสอง ๑๘ ขณะที่เอนกายลงรับประทานกัน
ที่โต๊ะ พระเยซูกล่าวว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะทรยศเรา
เขาคือคนที่กำลังรับประทานร่วมกับเรา ๑๙ พวกเขาเริ่มเศร้าใจและพูดกับพระองค์ทีละ
คนว่า เป็นข้าพเจ้าหรือเปล่า ๒๐ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เป็น 1 ใน 12 คนที่จิ้ม
ขนมปังร่วมกับเราในถ้วยนี้ ๒๑ เพราะว่าบุตรมนุษย์ต้องไปตามที่มีบันทึกไว้เกี่ยวกับท่าน
แต่วิบัติจะเกิดกับคนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่ได้เกิดมาก็จะดีกว่า

---

* **๑๔๑๐** ปัสกา เป็นเทศกาลของชาวยิวเพื่อระลึกถึงชนชาติยิวที่ได้รับการปลดปล่อยทาสออกจากประเทศอียิปต์ ฉบับอพยพ บทที่ 12 † **๑๔๕** 1 เดนาริอัน เป็นเงินมีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 1 วัน

๒๒ ขณะที่เขาเหล่านั้นกำลังรับประทานกันอยู่ พระองค์หยิบขนมปังมา กล่าวขอบคุณ
พระเจ้า แล้วก็บิเป็นชิ้น ยื่นให้แก่พวกเขาพลางกล่าวว่า "จงรับเถิด นี่เป็นกายของเรา"
๒๓ เมื่อพระองค์หยิบถ้วยและกล่าวขอบคุณพระเจ้าแล้ว พระองค์จึงยื่นให้แก่พวกสาวก
และเขาทุกคนก็ดื่มกัน ๒๔ และพระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "นี่เป็นโลหิตแห่งพันธสัญญา
ของเรา ซึ่งหลั่งออกให้แก่คนจำนวนมาก ๒๕ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า เราจะไม่ดื่มน้ำ
จากผลของเถาองุ่นอีกจนกว่าจะถึงวันนั้น คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า"
๒๖ หลังจากที่ได้ร้องเพลงสรรเสริญกันแล้วก็พากันออกไปยังภูเขามะกอก

สาวกปฏิเสธคำพยากรณ์

๒๗ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าทุกคนจะละทิ้งเรา เพราะมีบันทึกไว้ว่า
"เราจะฟาดฟันผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ
และบรรดาแกะจะกระจัดกระจายไป"‡
๒๘ แต่หลังจากที่เราได้ฟื้นคืนชีวิตแล้ว เราจะไปล่วงหน้าพวกเจ้ายังแคว้นกาลิลี"
๒๙ แต่เปโตรพูดกับพระองค์ว่า "ถึงแม้ว่าทุกคนจะละทิ้งพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำเช่น
นั้น" ๓๐ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ในคืนวันนี้เองก่อนไก่จะ
ขัน 2 ครั้ง เจ้าจะปฏิเสธ 3 ครั้งว่าเจ้าไม่รู้จักเรา" ๓๑ แต่เปโตรพูดอย่างหนักแน่นว่า "ถึง
แม้ข้าพเจ้าจะต้องตายไปด้วยกับพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์" และต่างก็พูด
เป็นเสียงเดียวกันอย่างนั้นทุกคน

เกทเสมนี

๓๒ พระเยซูและเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่าเกทเสมนี พระองค์กล่าวกับเหล่า
สาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งลงที่นี่ขณะที่เราอธิษฐาน" ๓๓ พระองค์พาเปโตร ยากอบและ
ยอห์นไปด้วย และพระองค์เจ็บปวดรวดร้าวและหนักใจมาก ๓๔ พระองค์กล่าวกับพวกเขา
ว่า "จิตใจของเราเป็นทุกข์เจียนตาย จงอยู่ตรงนี้ และเฝ้าคอยเถิด"
๓๕ พระองค์เดินเลยพวกเขาไปเล็กน้อยแล้วซบหน้าลงที่พื้นดิน แล้วอธิษฐานว่าถ้าเป็น
ไปได้ ขอให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจากพระองค์ ๓๖ พระเยซูกล่าวว่า "อับบา§ พระบิดา ทุกสิ่ง
เป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอให้เอาถ้วยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด แต่ก็อย่าได้เป็นไปตามความ
ประสงค์ของข้าพเจ้า ขอให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระองค์เถิด" ๓๗ พระองค์มาพบ
ว่าพวกเขากำลังนอนหลับกัน จึงกล่าวกับเปโตรว่า "ซีโมน เจ้านอนหลับหรือ เจ้าจะคอย
เฝ้าสักชั่วโมงเดียวไม่ได้หรือ ๓๘ จงคอยเฝ้าและอธิษฐานเถิดว่า พวกเจ้าจะไม่ตกอยู่ในสิ่ง
ยั่วยุ ฝ่ายวิญญาณมีความตั้งใจดี แต่ฝ่ายเนื้อหนังกลับอ่อนแอ"*
๓๙ พระองค์เดินออกไปอธิษฐานอีก กล่าวคำอธิษฐานเหมือนเดิม ๔๐ แล้วพระองค์กลับ
มาอีกก็พบว่าพวกเขานอนหลับกัน เพราะง่วงจนลืมตาไม่ขึ้นเลยและไม่รู้ว่าจะตอบพระองค์
อย่างไร ๔๑ พระองค์กลับมาเป็นครั้งที่สาม และกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกเจ้ายังนอนหลับ
และพักผ่อนอยู่หรือ พอแล้ว ถึงเวลาแล้ว ดูเถิด บุตรมนุษย์กำลังถูกทรยศส่งมอบให้อยู่ใน
มือของพวกคนบาป ๔๒ จงลุกขึ้น ไปกันเถิด ดูสิ คนทรยศเราเข้ามาใกล้แล้ว"

พระเยซูถูกจับกุม

๔๓ พระองค์ยังกล่าวไม่ทันขาดคำ ยูดาสหนึ่งในสาวกทั้งสิบสองก็เดินมาทันที พร้อมกับ
กลุ่มคนจากบรรดามหาปุโรหิต อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ และพวกผู้ใหญ่ ต่างก็ถือดาบและ
ไม้ตะบองมาด้วย ๔๔ ผู้ทรยศนั้นได้ให้สัญญาณแก่พวกเขาโดยกล่าวว่า "เป็นคนที่เราจะจูบ

---

‡ **๑๔๒๗** เศคาริยาห์ 13:7 § **๑๔๓๖** อับบา เป็นภาษาอาราเมค มีความหมายว่า คุณพ่อ
* **๑๔๓๘** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับ ฝ่ายวิญญาณ คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดี
ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ

แก้ม†นั่นแหละ จงจับกุมเขาได้เลย และพาเขาไปโดยคุมตัวไว้ ๔๕ เมื่อเขามาถึงแล้วก็ไปหาพระองค์ทันที พูดว่า รับบี แล้วก็จูบแก้มพระองค์ ๔๖ พวกเขาลงมือจับกุมพระองค์ ๔๗ แต่มีคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ชักดาบออกฟันหูผู้รับใช้ของหัวหน้ามหาปุโรหิตขาด ๔๘ พระเยซูกล่าวตอบพวกเขาว่า พวกท่านเอาดาบและไม้ตะบองแล้วพากันมาจับกุมเรา เหมือนกับว่าเราเป็นโจรอย่างนั้นหรือ ๔๙ ทุกวันเราเคยอยู่กับท่านในบริเวณพระวิหาร และสั่งสอน แต่ท่านก็ไม่ได้จับกุมเรา แต่นี่เกิดขึ้นเพื่อเป็นไปตามพระคัมภีร์ ๕๐ แล้วเหล่าสาวกก็ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

๕๑ มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินตามพระเยซูไป เขาไม่ได้สวมเสื้อผ้า มีเพียงผ้าผืนคลุมตัวไว้ และพวกเขาก็ดึงตัวจะจับชายคนนั้น ๕๒ แต่เขากลับสลัดผ้าทิ้งแล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูถูกปรักปรำที่ศาสนสภา

๕๓ พวกเขานำพระเยซูไปยังหัวหน้ามหาปุโรหิต ฝ่ายมหาปุโรหิตทั้งปวง พวกผู้ใหญ่ และอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติก็ชุมนุมร่วมกัน ๕๔ แล้วเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปอยู่ห่างๆ เปโตรอยู่ในบริเวณลานบ้านของหัวหน้ามหาปุโรหิต เขานั่งผิงไฟอยู่ร่วมกับพวกเจ้าหน้าที่ ๕๕ พวกมหาปุโรหิตและสมาชิกทั้งหมดในศาสนสภา‡พยายามหาพยานปรักปรำพระเยซู เพื่อทำให้พระองค์ได้รับโทษถึงตาย แต่ก็ไม่สามารถหาพยานได้ ๕๖ มีคนจำนวนมากที่เป็นพยานเท็จต่อต้านพระองค์ แต่คำยืนยันของพวกเขาไม่ตรงกัน ๕๗ มีบางคนที่ยืนเป็นพยานเท็จต่อต้านพระองค์ว่า ๕๘ พวกเราได้ยินเขาพูดว่า เราจะทำลายพระวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์นี้ลง และใน 3 วันเราจะสร้างอีกวิหารหนึ่งขึ้นโดยไม่ใช้มือมนุษย์เลย ๕๙ แม้กระนั้น คำยืนยันของพวกเขาก็ยังไม่ตรงกัน

๖๐ หัวหน้ามหาปุโรหิตยืนขึ้นต่อหน้าเขาเหล่านั้น และถามพระเยซูว่า ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ท่านจะว่าอย่างไรกับคำให้การที่กล่าวหาท่านมานี้ ๖๑ แต่พระองค์นิ่งเงียบไม่ตอบ หัวหน้ามหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านเป็นพระคริสต์บุตรขององค์ผู้ได้รับการสรรเสริญหรือ ๖๒ พระเยซูกล่าวว่า เราเป็น และพวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาขององค์ผู้มีอานุภาพ และมาพร้อมเมฆแห่งสวรรค์

๖๓ หัวหน้ามหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อตัวในของตนจนขาดและกล่าวว่า พวกเราจำต้องมีพยานอะไรมากกว่านี้ ๖๔ พวกท่านก็ได้ยินคำพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว พวกท่านเห็นว่าอย่างไร แล้วเขาทุกคนก็กล่าวโทษพระองค์ให้รับโทษถึงตาย ๖๕ บางคนถ่มน้ำลายใส่พระองค์ โพกผ้าปิดตา ตบตีและพูดกับพระองค์ว่า พยากรณ์ซิ และพวกเจ้าหน้าที่ก็ตบพระองค์ด้วย

เปโตรปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระเยซู

๖๖ ขณะที่เปโตรอยู่เบื้องล่างที่ลานบ้าน หญิงรับใช้คนหนึ่งของหัวหน้ามหาปุโรหิตเดินมา ๖๗ นางเห็นเปโตรกำลังผิงไฟอยู่ก็มองดูเขา และพูดว่า ท่านก็ด้วย ท่านอยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธ ๖๘ แต่เขาปฏิเสธว่า เราไม่รู้และไม่เข้าใจว่าเจ้าพูดเรื่องอะไร และเปโตรก็เดินออกไปทางลานบ้าน ๖๙ เมื่อสาวใช้คนนั้นเห็นเขาอยู่ที่นั่นจึงพูดกับพวกที่ยืนอยู่อีกว่า ชายคนนี้เป็นพวกเดียวกันกับเขา ๗๐ แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก และต่อมาไม่นานพวกที่ยืนอยู่จึงพูดกับเปโตรอีกว่า ใช่แน่แล้ว ท่านเป็นพวกเดียวกันกับพวกเขา เพราะเป็นชาวกาลิลี ๗๑ แต่เปโตรก็สบถสาบานอย่างจริงจังว่า เราไม่รู้จักชายคนที่ท่านพูดถึงนี้ ๗๒ ในทันใดนั้น

---

† **๑๔๔๔** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย แต่ในบางครั้งจูบมือแทน

‡ **๑๔๕๕** ศาสนสภา สภานี้เป็นศาลสูงสุดของชาวยิว มีสมาชิก 70 คนซึ่งประกอบด้วยปุโรหิต อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ ฟาริสี และสะดูสี

ไก่ก็ขันเป็นครั้งที่สอง และเปโตรนึกถึงคำซึ่งพระเยซูได้กล่าวกับเขาไว้ว่า "ก่อนไก่จะขัน 2 ครั้ง เจ้าจะปฏิเสธ 3 ครั้งว่าเจ้าไม่รู้จักเรา" เปโตรจึงร้องไห้

๑๕

ปีลาตสอบสวนพระเยซู

๑ ทันทีที่ฟ้าสาง พวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้ใหญ่ อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและสมาชิกทั้งหมดในศาสนสภาร่วมคบคิดกัน และมัดตัวพระเยซูและพาไปส่งมอบให้แก่ปีลาต
๒ ปีลาตถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ" พระองค์กล่าวตอบเขาว่า "เป็นตามที่ท่านพูด" ๓ ครั้นแล้วพวกมหาปุโรหิตก็กล่าวหาพระองค์หลายประการ ๔ ปีลาตถามพระองค์อีกว่า "ท่านไม่ตอบคำถามหรือ เห็นไหมว่าเขามีคำฟ้องร้องท่านมากเพียงไร" ๕ แต่พระเยซูไม่ตอบคำถามเพิ่มเติมอีก ดังนั้นปีลาตจึงประหลาดใจ
๖ ในงานเทศกาลนั้น ปีลาตเคยปลดปล่อยนักโทษ 1 คนให้ตามคำขอของฝูงชน ๗ มีชายคนหนึ่งชื่อบารับบัสซึ่งถูกจำคุกร่วมกับพวกกบฏที่ได้ฆ่าคนในการกบฏ ๘ ฝูงชนขึ้นไปขอให้ปีลาตทำตามอย่างที่เคยทำให้พวกเขา ๙ ปีลาตพูดตอบพวกเขาว่า "ท่านต้องการให้เราปลดปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวหรือ" ๑๐ เพราะปีลาตรู้อยู่ว่า พวกมหาปุโรหิตได้ส่งมอบพระองค์ให้แก่เขาเนื่องจากความอิจฉา ๑๑ แต่พวกมหาปุโรหิตยุยงฝูงชนให้ขอปีลาตปลดปล่อยบารับบัสให้แก่พวกเขาแทน ๑๒ ปีลาตพูดตอบพวกเขาอีกว่า "แล้วเราจะทำอย่างไรกับคนที่พวกท่านเรียกว่า กษัตริย์ของชาวยิว" ๑๓ พวกเขาตะโกนกลับว่า "ตรึงเขาเสีย" ๑๔ แต่ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า "ทำไมเล่า เขาทำอะไรชั่วร้ายหรือ" แต่พวกเขาตะโกนมากยิ่งขึ้นว่า "ตรึงเขาเสีย" ๑๕ ปีลาตปรารถนาที่จะเอาใจฝูงชนจึงปลดปล่อยบารับบัสให้แก่พวกเขาไป หลังจากที่สั่งให้เฆี่ยนพระเยซูแล้ว ก็ให้นำพระองค์ไปตรึงไว้บนไม้กางเขน

ทหารล้อเลียนพระเยซู

๑๖ พวกทหารนำพระองค์เข้าไปในวังซึ่งเรียกว่าปรีโทเรียม และเรียกทหารในกองทั้งหมดมาประชุมกัน ๑๗ พวกเขาให้พระองค์สวมเสื้อคลุมสีม่วง แล้วสวมมงกุฎหนามที่สานไว้ให้พระองค์ ๑๘ แล้วคำนับพระองค์พร้อมกับพูดว่า "ไชโย ขอต้อนรับกษัตริย์ของชาวยิว" ๑๙ เขาเหล่านั้นคอยเอาไม้อ้อตบตีศีรษะของพระองค์ ถ่มน้ำลาย คุกเข่า และก้มเคารพพระองค์ ๒๐ หลังจากที่พวกเขาได้ล้อเลียนพระเยซูแล้ว ก็ถอดเสื้อคลุมสีม่วงออก สวมเสื้อผ้าของพระองค์คืนให้ แล้วนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงบนไม้กางเขน

ไม้กางเขน

๒๑ ซีโมนชาวไซรีน (บิดาของอเล็กซานเดอร์และรูฟัส" กำลังเดินทางมาจากบ้านนอกพอดีเดินผ่านมา พวกทหารจึงใช้ให้แบกไม้กางเขนให้พระองค์ ๒๒ พวกเขานำพระองค์มายังสถานที่ซึ่งเรียกว่ากลโกธา มีความหมายว่า ที่ของกะโหลกศีรษะ ๒๓ พวกเขาให้เหล้าองุ่นผสมมดยอบแก่พระเยซู แต่พระองค์ไม่ดื่ม ๒๔ แล้วพวกเขาก็ตรึงพระเยซู และแบ่งปันเสื้อตัวนอกของพระองค์ด้วยการจับฉลากในหมู่พวกเขาเอง เพื่อเป็นการตัดสินว่าใครจะได้อะไร
๒๕ เวลาที่เขาตรึงพระเยซูนั้นเป็นเวลา 9 โมงเช้า ๒๖ ข้อกล่าวหาพระองค์มีจารึกไว้ว่า

"กษัตริย์ของชาวยิว"

๒๗ พวกเขาตรึงโจร 2 คนพร้อมกับพระองค์ คนหนึ่งทางด้านขวาและคนหนึ่งทางด้านซ้ายของพระองค์ [๒๘ เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า "และพระองค์ถูกนับอยู่ในพวกคนนอกกฎหมาย"]* ๒๙ พวกผู้คนที่เดินผ่านไปมาต่างก็เยาะเย้ยพระองค์พลางส่ายหัวก

---

* **๑๕๒๘** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย ฉบับอิสยาห์ 53:12

นไปมา และพูดว่า อ้าว ในเมื่อท่านเป็นผู้ที่จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ได้ใน
3 วัน ๓๐ ก็ช่วยตนเองเสียสิ ลงมาจากกางเขนเสียเถอะ ๓๑ พวกมหาปุโรหิตกับอาจารย์
ฝ่ายกฎบัญญัติก็ประพฤติในทำนองเดียวกัน คือล้อเลียนพระองค์ในหมู่ตนว่า เขาช่วยให้
คนอื่นๆ รอดพ้นได้ แต่กลับช่วยตนเองให้รอดพ้นไม่ได้ ๓๒ ตอนนี้ให้พระคริสต์กษัตริย์ของ
อิสราเอลผู้นี้ลงมาจากไม้กางเขนสิ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ 2 คนทีถูกตรึงบนไม้กางเขน
พร้อมกับพระเยซูก็สบประมาทพระองค์ในทำนองเดียวกัน

พระเยซูสิ้นชีวิต

๓๓ ครั้นถึงเวลาเที่ยง ความมืดปกคลุมไปทั่วแผ่นดินจนถึงบ่าย 3 โมง ๓๔ เวลาบ่าย 3 โมง
นั้นพระเยซูร้องขึ้นเสียงดังว่า เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี แปลได้ความว่า พระเจ้า
ของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์จึงทอดทิ้งข้าพเจ้า† ๓๕ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินดังนั้นจึงพูดว่า ดูเถิด เขากำลังเรียกเอลียาห์ ๓๖ มีคน
หนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวติดไว้ที่ปลายไม้อ้อยื่นให้พระองค์จิบ พลางพูดว่า
รอดูกันเถิดว่าเอลียาห์จะมาเอาร่างของเขาลงมาหรือไม่ ๓๗ พระเยซูร้องเสียงดัง และ
หายใจเฮือกสุดท้าย ๓๘ แล้วผ้าม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็น 2 ท่อนจากส่วนบนถึงส่วน
ล่าง ๓๙ เมื่อนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงเบื้องหน้าพระองค์ได้เห็นว่า พระองค์สิ้นชีวิตอย่างไร เขาก็
พูดว่า จริงทีเดียว ชายผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า

๔๐ มีพวกผู้หญิงซึ่งกำลังมองดูอยู่แต่ไกล ในบรรดาหญิงเหล่านั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา
มารีย์มารดาของยากอบน้อยกับของโยเสส และนางสะโลเม ๔๑ เมื่อพระเยซูอยู่ในแคว้นกา
ลิลี หญิงเหล่านั้นเคยติดตามและปรนนิบัติพระองค์ และมีหญิงอื่นอีกมากที่ขึ้นมายังเมือง
เยรูซาเล็มกับพระองค์

โยเซฟเอาร่างของพระเยซูไปฝัง

๔๒ เมื่อถึงเวลาเย็นของวันจัดเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต‡ ๔๓ โยเซฟเป็นชาวเมือง
อาริมาเธีย และเป็นสมาชิกผู้นำคนหนึ่งในศาสนสภา เขาเองกำลังรอคอยอาณาจักรของ
พระเจ้า เขาเข้าไปหาปีลาตด้วยใจกล้าหาญเพื่อขอร่างของพระเยซู ๔๔ ปีลาตแปลกใจว่า
พระองค์สิ้นชีวิตแล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามว่า พระองค์สิ้นชีวิตแล้วหรือ ๔๕ เมื่อเขาทราบ
จากนายร้อยแล้ว ปีลาตก็ให้ร่างแก่โยเซฟไป ๔๖ โยเซฟได้ซื้อผ้าป่าน เอาร่างของพระองค์
ลงมาแล้วพันหุ้มด้วยผ้าป่านนั้น วางร่างในถ้ำเก็บศพซึ่งเจาะเข้าไปในหิน แล้วเขาก็กลิ้งหิน
พิงปิดทางเข้าถ้ำเก็บศพไว้ ๔๗ มารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสสที่มองดูก็เห็น
ว่า เขาวางร่างพระองค์ไว้ที่ไหน

๑๖

การฟื้นคืนชีวิต

๑ เมื่อวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะ
โลเมก็ได้ซื้อเครื่องหอมเพื่อเอาไปชโลมพระองค์ ๒ เช้าตรู่ในวันแรกของต้นสัปดาห์ เมื่อดวง
อาทิตย์ขึ้นแล้วพวกเขาก็ไปที่ถ้ำเก็บศพ ๓ ต่างก็พูดกันว่า ใครจะเป็นคนกลิ้งก้อนหินที
ทางเข้าถ้ำเก็บศพออกให้พวกเรา ๔ เมื่อพวกนางเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าก้อนหินนั้นกลิ้งออก
แล้ว ทั้งๆ ที่เป็นหินก้อนที่ใหญ่โตมาก ๕ เมื่อพวกเขาเข้าไปในถ้ำเก็บศพ ก็เห็นชายหนุ่มคน
หนึ่งสวมเสื้อคลุมสีขาวนั่งอยู่ทางขวามือ พวกเขาก็แปลกใจ ๖ ชายนั้นพูดว่า อย่าแปลก
ใจเลย พวกท่านกำลังมองหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน พระองค์ได้ฟื้น

---

† **๑๕๓๔** สดุดี 22:1 ‡ **๑๕๔๒** วันจัดเตรียม เป็นวันศุกร์ ในเมื่อชาวยิวทำงานในวันสะบาโตไม่ได้
จึงใช้วันศุกร์เป็นวันจัดเตรียมเพื่อฉลองวันสะบาโต และวันสะบาโตเริ่มหลังจากตะวันตกดินของวันศุกร์

คืนชีวิตแล้ว พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ ดูเถิด นี่เป็นทีซึ่งพวกเขาวางร่างของพระองค์ไว้ ๗ แต่จงไปบอกเหล่าสาวกของพระองค์ และบอกเปโตรด้วยว่า □พระองค์กำลังไปล่วงหน้าท่านยังแคว้นกาลิลี ท่านจะพบพระองค์ที่นั่นตามที่พระองค์กล่าวไว้กับท่าน□ □ ๘ พวกเขาก็ออกจากถ้ำเก็บศพรีบหนีไป ทั้งตัวสั่นและสับสนยิ่งนัก และด้วยความหวาดกลัว จึงไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ผู้ใด

[๙ เมื่อพระเยซูได้ฟื้นคืนชีวิตในตอนเช้าตรู่ในวันแรกของสัปดาห์ พระองค์ได้ปรากฏร่างกับมารีย์ชาวมักดาลาก่อน นางเป็นคนที่พระองค์ได้ขับไล่มารทั้งเจ็ดออก ๑๐ นางไปบอกบรรดาคนที่เคยอยู่กับพระองค์ขณะที่พวกเขากำลังร้องคร่ำครวญและร้องไห้อยู่ ๑๑ เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ และนางก็เห็นพระองค์ พวกเขาไม่ยอมเชื่อ

๑๒ หลังจากนั้นพระเยซูได้ปรากฏแก่ 2 คนในอีกแบบหนึ่ง คือขณะที่เขาทั้งสองกำลังเดินไปตามทางในชนบท ๑๓ แล้ว 2 คนนั้นก็ไปบอกให้เหล่าสาวกฟัง แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อเช่นกัน

๑๔ หลังจากนั้นพระเยซูได้ปรากฏแก่เหล่าสาวกทั้งสิบเอ็ด ขณะที่พวกเขากำลังเอนกายอยู่ พระองค์ติเตียนพวกเขาที่ไม่เชื่อและมีใจแข็งกระด้าง เพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อบรรดาผู้ที่ได้เห็นพระองค์ หลังจากที่พระองค์ได้ฟื้นคืนชีวิตแล้ว ๑๕ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า □จงเดินทางไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ๑๖ ใครก็ตามที่เชื่อและรับบัพติศมาแล้วก็จะมีชีวิตรอดพ้น แต่คนทีไม่เชื่อจะถูกกล่าวโทษ ๑๗ ปรากฏการณ์อัศจรรย์เหล่านี้จะอยู่กับคนที่เชื่อคือ เขาจะขับไล่พวกมารในนามของเรา เขาจะพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก ๑๘ เขาจะจับงูขึ้นได้ด้วยมือเปล่า และถ้าเขาดื่มยาที่มีพิษร้ายแรงขึ้นถึงตาย เขาก็จะไม่เป็นอันตราย เขาจะวางมือบนตัวคนป่วย และคนป่วยก็จะหายขาด□

๑๙ เมื่อพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์และนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาของพระเจ้า ๒๐ ดังนั้นพวกเขาจึงออกกันไปประกาศทุกแห่งหน ขณะที่พระผู้เป็นเจ้าทำงานร่วมกับพวกเขา และยืนยันคำประกาศด้วยปรากฏการณ์อัศจรรย์ที่เกิดขึ้นควบคู่กันไป□*

* **๑๖□๒๐** 16:9-20 [□] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย

ลูกา

ผู้เขียนได้ลำดับเหตุการณ์ถึงเธโอฟีลัส

๑ ด้วยเหตุว่าหลายท่านได้พยายามรวบรวมเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหมู่เรา ๒ คือ
รวบรวมเรื่องได้เหมือนกับบรรดาผู้รู้เห็นเหตุการณ์มาแต่แรก ซึ่งก็เป็นผู้ประกาศคำกล่าว
ที่ได้ถ่ายทอดเรื่องเหล่านี้ให้แก่เรา ๓ ในเมื่อข้าพเจ้าได้สืบสวนเรื่องราวอย่างถ้วนถี่มาแต่
ต้นแล้ว จึงควรอย่างยิ่งที่ข้าพเจ้าจะเขียนลำดับเหตุการณ์ถึงใต้เท้าเธโอฟีลัส ๔ เพื่อท่านจะ
ได้ทราบข้อเท็จจริงในเรื่องที่ท่านได้รับทราบมาแล้ว

ทูตสวรรค์ประกาศแก่เศคาริยาห์

๕ ในสมัยของเฮโรด*กษัตริย์ของแคว้นยูเดีย มีปุโรหิต†ผู้หนึ่งชื่อเศคาริยาห์อยู่ในกลุ่ม
เวรอาบียาห์ ภรรยาของเขาชื่อเอลีซาเบธซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลอาโรน‡ ๖ ใน
สายตาของพระเจ้าแล้ว เขาทั้งสองมีความชอบธรรม ปฏิบัติตนตามพระบัญญัติและกฎข้
อบังคับต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างเคร่งครัด ๗ เขาไม่มีบุตรเพราะว่าเอลีซาเบธเป็นหมัน
และทั้งสองก็มีอายุมากแล้ว

๘ ครั้งหนึ่ง ขณะที่กองเวรของเศคาริยาห์เข้าเวรและเขากำลังปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิตอยู่
เบื้องหน้าพระเจ้า ๙ ตามประเพณีของเหล่าปุโรหิต เขาได้รับเลือกโดยการจับฉลากให้เป็น
ผู้ที่เผาเครื่องหอมในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้า ๑๐ ครั้นถึงเวลาเผาเครื่องหอม คนทั่วไป
จะอธิษฐานอยู่เพียงภายนอก ๑๑ ทูตสวรรค์§ของพระผู้เป็นเจ้าองค์หนึ่งได้มาปรากฏแก่เศ
คาริยาห์ ยืนอยู่ทางด้านขวาของแท่นเผาเครื่องหอม ๑๒ ครั้นเศคาริยาห์เห็นทูตสวรรค์ก็
ตกใจกลัว ๑๓ ทูตสวรรค์จึงกล่าวว่า □อย่ากลัวเลยเศคาริยาห์ พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของ
ท่านแล้ว เอลีซาเบธภรรยาของท่านจะให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่าน จงตั้งชื่อเขาว่า ยอห์น
๑๔ ท่านจะมีความยินดีและดีใจยิ่งนัก คนทั้งหลายก็จะชื่นชมยินดีที่เขาเกิดมา ๑๕ เขาจะ
เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า เขาต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราชนิดใดๆ และ
จะเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์*นับตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ๑๖ เขาจะนำชาว
อิสราเอลจำนวนมากให้กลับใจเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งปวง ๑๗ เขาจะไปล่วง
หน้าพระองค์โดยจิตวิญญาณและอานุภาพของเอลียาห์† เพื่อให้บิดาเปิดใจเข้าหาบุตร และ
ให้ผู้ที่ไม่เชื่อฟังกลับมาเข้าใจถึงวิถีทางของผู้มีความชอบธรรม เขาจะเตรียมผู้คนให้พร้อม
เพื่อพระผู้เป็นเจ้า□

๑๘ เศคาริยาห์ถามทูตสวรรค์ว่า □ข้าพเจ้าจะแน่ใจได้อย่างไร ในเมื่อข้าพเจ้าและภรรยา
อายุมากแล้ว□ ๑๙ ทูตสวรรค์ตอบว่า □เราคือกาเบรียลผู้อยู่เบื้องหน้าพระเจ้า พระองค์ส่ง
เรามาเพื่อบอกข่าวอันประเสริฐแก่ท่าน ๒๐ เพราะท่านไม่เชื่อคำของเรา ท่านจึงมิอาจเปล่ง
เสียงหรือพูดได้ จนกว่าวันที่เหตุการณ์นี้จะบังเกิดขึ้นตามกำหนดเวลา□ ๒๑ หมู่คนภายนอก
ที่รอคอยเศคาริยาห์อยู่ต่างก็แปลกใจที่เขาอยู่ในพระวิหารนานกว่าที่เคย ๒๒ เมื่อเขาออก
มาก็ไม่อาจเจรจาสิ่งใด ได้แต่ส่งภาษาใบ้ ทำให้ผู้คนทั้งหลายคิดไปว่า เขาเห็นภาพนิมิตใน
พระวิหาร ๒๓ เมื่อทำหน้าที่อยู่จนครบกำหนด เศคาริยาห์ก็กลับบ้านไป

---

* **๑□๕** เฮโรด เป็นกษัตริย์ของปาเลสไตน์ตั้งแต่ 4-37 ปีก่อน ค□ศ□ (พ□ศ□ 506-539) ขณะที่พระเยซูคริสต์เกิดราว 5 ปีก่อน ค□ศ□ (พ□ศ□ 538) † **๑□๕** ปุโรหิต ผู้ที่ทำงานประจำพระวิหาร ‡ **๑□๕** อาโรน เป็นปุโรหิตคนแรกในราว 900 ปีก่อน พ□ศ□ § **๑□๑๑** ทูตสวรรค์ ตัวแทนหรือผู้ส่งข่าวจากสวรรค์ * **๑□๑๕** พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณพระเจ้า † **๑□๑๗** เอลียาห์ เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าในฉบับมาลาคี 4:5,6

๒๔ จากนั้นเอลีซาเบธผู้ภรรยาก็ตั้งครรภ์ และไม่ได้ออกไปที่ไหนนานถึง 5 เดือน ๒๕ นาง
พูดว่า “ในเวลานี้พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดข้าพเจ้า พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าไม่อับอายผู้คน”

ทูตสวรรค์ประกาศแก่มารีย์

๒๖ เมื่อเข้าเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งกาเบรียลทูตสวรรค์ไปยังเมืองนาซาเร็ธในแคว้น
กาลิลี ๒๗ เพื่อพบกับพรหมจารีณีชื่อมารีย์ เธอหมั้นอยู่กับชายผู้หนึ่งคือโยเซฟผู้เป็นเชื้อ
สายของดาวิด‡ ๒๘ เมื่อทูตสวรรค์ไปถึงก็ได้บอกมารีย์ว่า “สันติสุขจงอยู่กับท่าน ท่านเป็น
ที่โปรดปรานอย่างยิ่ง พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน” ๒๙ มารีย์ฉงนใจมากและครุ่นคิดว่า
ทำไมทูตสวรรค์ทักทายเธอเช่นนั้น ๓๐ ทูตสวรรค์พูดต่อไปอีกว่า “อย่ากลัวเลยมารีย์ เพ
ราะท่านเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า ๓๑ ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย จงตั้ง
ชื่อพระองค์ว่า เยชู§ ๓๒ พระองค์จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ และจะได้รับพระนามว่า พระบุตรของ
พระเจ้าผู้สูงสุด พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจะมอบบัลลังก์ของดาวิดผู้เป็นบิดาต้นตระกูล
แก่พระองค์ ๓๓ และจะครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบตลอดกาล อาณาจักรของพระองค์จะไม่
มีวันสิ้นสุด”

๓๔ มารีย์ถามทูตสวรรค์ว่า “สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นพรหมจารี
ณี”

๓๕ ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสถิตกับท่าน อำนาจแห่งพระเจ้าผู้สูงสุด
จะปกเหนือท่าน ด้วยเหตุนี้องค์ผู้บริสุทธิ์จะได้รับพระนามว่า พระบุตรของพระเจ้า ๓๖ ดูเถิด
เอลีซาเบธญาติผู้ชราของท่านตั้งครรภ์ได้ 6 เดือนแล้ว แม้ผู้คนทั้งหลายจะกล่าวว่านางเป็น
หมันก็ตาม ๓๗ ไม่มีอะไรยากเกินกว่าที่พระเจ้าจะทำได้”

๓๘ มารีย์กล่าวกับทูตสวรรค์ก่อนที่ทูตสวรรค์จะจากไปว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระผู้
เป็นเจ้า ขอสิ่งนั้นจงบังเกิดตามคำของท่านเถิด”

มารีย์ทักทายเอลีซาเบธ

๓๙ มารีย์รีบเดินทางไปยังเมืองหนึ่งซึ่งตั้งอยู่แถบเทือกเขาแห่งแคว้นยูเดีย ๔๐ ครั้นเธอ
เข้าบ้านของเศคาริยาก็ได้ทักทายกับเอลีซาเบธ ๔๑ เมื่อเอลีซาเบธได้ยินเสียงทักทายนั้น
ทารกในครรภ์ก็ดิ้นแรงราวกับจะโลดแล่น และทันใดนั้นเอลีซาเบธก็เปี่ยมล้นด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ๔๒ เอลีซาเบธร้องด้วยเสียงอันดัง และกล่าวว่า “ในหมู่สตรีทั้งหลายเธอ
เป็นผู้ที่ได้รับพระพร และบุตรในครรภ์ของเธอก็เช่นกัน ๔๓ เป็นไปได้อย่างไรที่มารดาของ
พระผู้เป็นเจ้าของฉันมาเยี่ยมฉัน ๔๔ เมื่อได้ยินเสียงเธอทักทาย ทารกในครรภ์ของฉันจึงดิ้นด้วยความยินดี ๔๕ เธอคือผู้ที่ได้รับพระพร เพราะเธอเชื่อว่าสิ่งทั้งหลายจะสัมฤทธิผลตาม
คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า”

มารีย์สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๔๖ มารีย์พูดว่า
“จิตวิญญาณของฉันเชิดชูพระผู้เป็นเจ้า
๔๗ วิญญาณของฉันชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นของฉัน
๔๘ เพราะพระองค์สนใจผู้รับใช้ซึ่งเจียมตัว
ดูเถิด ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ทุกชั่วอายุคนจะถือว่าฉันได้รับพระพร
๔๙ ด้วยว่าองค์ผู้มีอานุภาพกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่แก่ฉัน
และพระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์

---

‡ **๑๒๗** ตระกูลดาวิด หรือราชวงศ์ดาวิด เมื่อสืบย้อนหลังราชวงศ์ของพระเยชูได้หลักฐานว่ามาจากราชวงศ์ดาวิด อาณาจักรของพระองค์ไม่มีวันสิ้นสุด เป็นสัญญาที่พระเจ้าได้ให้ไว้กับดาวิดในฉบับ 2 ซามูเอล 7:12-16 § **๑๓๑** เยชู ภาษาฮีบรูมีความหมายว่า พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้น

๕๐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่ทุกกาล
หากว่ามีผู้ใดเกรงกลัวในพระองค์
๕๑ พระองค์ก็แสดงอานุภาพด้วยแขนของพระองค์
สำหรับผู้ที่มีความเย่อหยิ่งในหัวใจ พระองค์ทำให้แยกกระจัดกระจายไป
๕๒ พระองค์นำให้ผู้สูงส่งลงจากบัลลังก์
และยกผู้ถ่อมตัวขึ้นมา
๕๓ ผู้ที่หิวกระหาย พระองค์ก็ให้จนอิ่มหนำด้วยสิ่งดี
และผู้มั่งมี พระองค์ก็จะส่งกลับไปมือเปล่า
๕๔ พระองค์ได้ช่วยผู้รับใช้ของพระองค์คือชาวอิสราเอล
พระองค์ได้ระลึกถึงความเมตตาของพระองค์
๕๕ ที่มีต่ออับราฮัม*และผู้สืบเชื้อสายตลอดไป
ดังที่พระองค์กล่าวกับบรรพบุรุษของเรา
๕๖ มารีย์พักอยู่กับเอลีซาเบธประมาณ 3 เดือนจึงได้กลับบ้านไป

การเกิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

๕๗ เมื่อถึงกำหนดคลอด เอลีซาเบธก็ได้คลอดบุตรเป็นชาย ๕๘ เพื่อนบ้านและญาติที่ทราบ
ถึงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อนาง ก็พากันมาแสดงความยินดีกับนาง
๕๙ เมื่อถึงวันทีแปด ผู้คนเหล่านั้นก็พากันมาร่วมในพิธีเข้าสุหนัตของทารก และจะตั้งชื่อ
ทารกนี้ว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา ๖๐ แต่มารดากลับกล่าวว่า ไม่ได้หรอก ทารกน้อยนี้
จะต้องชื่อ ยอห์น ๖๑ ผู้คนเหล่านั้นพูดกับนางว่า ไม่มีใครในตระกูลของท่านชื่อนี้เลย
๖๒ พวกเขาจึงผงกศีรษะเป็นเชิงถามเศคาริยาห์ว่าเขาจะให้ทารกชื่ออะไร ๖๓ เศคาริยาห์เขี
ียนลงบนแผ่นไม้ที่เขาให้คนนำมาว่า ยอห์น คือชื่อของเขา คนเหล่านั้นต่างประหลาดใจ
๖๔ และทันใดนั้นปากและลิ้นของเศคาริยาห์ก็ขยับได้เป็นปกติ เศคาริยาห์จึงกล่าวสรรเสริญ
พระเจ้า ๖๕ เพื่อนบ้านใกล้เคียงก็เกิดความยำเกรง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ถูกเล่าขานกันไป
ทั่วแถบเทือกเขาแห่งแคว้นยูเดีย ๖๖ ทุกคนที่ได้ยินเรื่องเหล่านี้ล้วนแต่สงสัยและพูดว่า
แล้วทารกนี้จะเป็นอย่างไรในภายหน้า ด้วยว่ามือของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา

เศคาริยาห์สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

๖๗ ส่วนเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เผยคำกล่าวของ
พระเจ้าว่า
๖๘ สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล
เพราะว่าพระองค์ได้มาไถ่ชนชาติของพระองค์
๖๙ และได้ยกชูเขาแห่งความรอดพ้นสำหรับเรา†
ในตระกูลของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
๗๐ ดังที่พระองค์ได้กล่าวผ่านผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าหลายท่านที่บริสุทธิ์ในสมัยโบราณ
๗๑ ความรอดพ้นจากหมู่ศัตรู
และเงื้อมมือของทุกคนที่เกลียดชังเรา
๗๒ เพื่อที่จะแสดงความเมตตาต่อบรรพบุรุษของเรา
และเพื่อที่จะระลึกถึงพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
๗๓ คำปฏิญาณ‡ที่พระองค์ได้สาบานไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา
๗๔ พระองค์ช่วยให้เราหลุดรอดจากเงื้อมมือของเหล่าศัตรู

---

* **๑๐๕๕** อับราฮัม เป็นบิดาต้นตระกูลของชนชาติยิว † **๑๐๖๙** เขาสัตว์ เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจและความเข้มแข็ง
‡ **๑๐๗๓** คำปฏิญาณ พระเจ้าให้คำปฏิญาณกับอับราฮัม ฉบับปฐมกาล 22:16-18

และรับใช้พระองค์โดยไม่มีความกลัว
๗๕ ด้วยความบริสุทธิ์และความชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ตลอดชีวิตของเรา

๗๖ และเจ้าเอง ลูกยอห์น เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้สูงสุด
เพราะว่าเจ้าจะไปล่วงหน้าพระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่จะเตรียมทางให้แก่พระองค์
๗๗ และเพื่อบอกชนชาติของพระองค์ ให้มีความรู้ถึงความรอดพ้น
อันเนื่องมาจากที่ได้รับการยกโทษบาปของเขา
๗๘ เพราะว่าพระเจ้าของเรามีใจเมตตาอย่างลึกล้ำ
โดยที่ว่าอรุณรุ่งจากสวรรค์จะมาเยือนเรา
๗๙ เพื่อจะส่องให้ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืด
และในเงาแห่งความตาย
เพื่อจะนำทางให้เราพบกับทางสันติสุข

๘๐ ทารกนี้เจริญเติบโตสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
จนถึงวันที่ปรากฏตัวกับชาวอิสราเอล

๒

การเกิดของพระเยซู

๑ ในครั้งนั้นซีซาร์ออกัสตัส*ได้ออกคำสั่งให้ประชาชนไปจดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วราช
อาณาจักรโรมัน† ๒ และเป็นครั้งแรกที่มีการจดทะเบียนขณะที่คีรินิอัสเป็นผู้ว่าราชการ
แคว้นซีเรีย ๓ ทุกคนก็เตรียมพร้อมที่จะไปจดทะเบียนยังเมืองของตน
๔ โยเซฟก็เดินทางไปเช่นกัน เขาออกจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปยังเมืองของ
ดาวิด ซึ่งเรียกว่าเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย เพราะเขาสืบเชื้อสายจากราชวงศ์ดาวิด ๕ เพื่อ
จดทะเบียนสำมะโนครัวกับมารีย์คู่หมั้นซึ่งกำลังตั้งครรภ์อยู่ ๖ ขณะที่อยู่ในเมืองนั้นมารีย์ก็
ครบกำหนดคลอด ๗ ทั้งสองไม่อาจหาห้องว่างได้แม้แต่ห้องเดียวจากโรงแรมทั่วไป นางได้
ให้กำเนิดบุตรชายหัวปี และใช้ผ้าพันไว้แล้ววางในรางหญ้า

ทูตสวรรค์ปรากฏแก่คนเลี้ยงแกะ

๘ ในแถบเดียวกันนั้นเองมีคนเลี้ยงแกะกำลังเฝ้าฝูงแกะอยู่ในทุ่งนายามราตรี ๙ ใน
ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏกายต่อหน้าคนเลี้ยงแกะเหล่า
นั้น แสงรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบพวกเขา จึงทำให้เขาตกใจกลัวอย่างยิ่ง
๑๐ ทูตสวรรค์กล่าวกับพวกเขาว่า อย่ากลัวเลย เรานำข่าวอันประเสริฐที่น่ายินดียิ่งมาให้
ทุกท่าน ๑๑ ด้วยว่าวันนี้องค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นได้กำเนิดขึ้นแล้วในเมืองของดาวิด พระองค์
คือพระคริสต์‡ องค์พระผู้เป็นเจ้า ๑๒ สัญลักษณ์สำคัญที่จะทำให้ท่านทราบได้คือ ท่านจะ
พบว่าทารกนั้นห่อหุ้มด้วยผ้านอนอยู่ในรางหญ้า ๑๓ ในทันใดนั้น ชาวสวรรค์กลุ่มใหญ่ก็ได้
ปรากฏกายขึ้นใกล้ๆ ทูตสวรรค์องค์นั้น และได้ร่วมกล่าวสรรเสริญพระเจ้าว่า
๑๔ ขอพระบารมีจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด
และสันติสุขจงบังเกิดท่ามกลางมวลมนุษย์ในโลกที่พระองค์โปรด

๑๕ แล้วทูตสวรรค์เหล่านั้นก็จากคนเลี้ยงแกะคืนสู่สวรรค์ คนเลี้ยงแกะพูดกันเองว่า ถ้า
เป็นเช่นนั้นเราจงเดินทางไปยังเมืองเบธเลเฮมกันเถิด จะได้เห็นว่าสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าบอก

---

* **๒๑** ซีซาร์ออกัสตัส เป็นจักรพรรดิและปกครองอาณาจักรโรมัน 27 ปี ก่อน คศ ถึง 14 ปีหลัง คศ (พศ 516-557) † **๒๑** อาณาจักรโรมัน ในระยะเวลานั้นประกอบด้วยภาคใต้ของทวีปยุโรป ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเหนือ ‡ **๒๑๑** คริสต์ เป็นภาษากรีกที่แปลจากภาษาฮีบรู เมสสิยาห์ ชาวยิวเข้าใจว่า เมสสิยาห์คือผู้ที่ได้รับเลือกและเป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นที่พระเจ้าสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม

แก่เรานั้นได้บังเกิดขึ้นจริง ๑๖ หมู่คนเลี้ยงแกะจึงได้รีบเดินทางมาพบกับมารีย์ โยเซฟ
และทารกน้อยที่นอนอยู่ในรางหญ้า ๑๗ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็ได้เล่าเรื่องที่ทูตสวรรค์
บอกเกี่ยวกับทารกน้อยนี้ ๑๘ ทุกคนที่ได้ยินต่างก็ประหลาดใจกับเรื่องราวที่คนเลี้ยงแกะ
เหล่านั้นบอกแก่เขา ๑๙ แต่ว่ามารีย์เองได้เก็บเรื่องราวทั้งหมดมาใคร่ครวญในใจ ๒๐ ขณะ
ที่พวกเลี้ยงแกะกลับออกไป เขาทั้งหลายก็ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าที่พวกเขาได้ยินและได้
เห็นทุกสิ่ง ตามที่พวกเขาได้รับฟังคำบอกไว้

๒๑ เมื่อครบ 8 วันก็ได้เวลาเข้าสุหนัต พระองค์ได้รับนามว่า เยซู ซึ่งเป็นชื่อที่ทูตสวรรค์ให้
ไว้กับมารีย์เมื่อก่อนตั้งครรภ์

โยเซฟและมารีย์มอบพระเยซูแด่พระผู้เป็นเจ้า

๒๒ เมื่อครบกำหนดเวลาที่จะทำพิธีชำระตัวตามหมวดกฎบัญญัติของโมเสสแล้ว§ โยเซฟ
และมารีย์ก็นำพระองค์ไปยังเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อมอบแด่พระผู้เป็นเจ้า ๒๓ ตามที่มีบันทึก
ไว้ในกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าว่า “บุตรชายคนแรกทุกคนจะนับว่าเป็นบุตรที่ถวายให้
แก่พระผู้เป็นเจ้า”* ๒๔ และเขายังได้ถวายเครื่องสักการะตามกฎบัญญัติของพระผู้เป็น
เจ้าอันได้แก่ “นกเขา 1 คู่ หรือนกพิราบหนุ่ม 2 ตัว”† ๒๕ ในเมืองเยรูซาเล็มมีชายผู้หนึ่ง
ชื่อ สิเมโอน ซึ่งเป็นคนที่มีความชอบธรรมทั้งยังเชื่อในพระเจ้ามาก เขารอคอยวันที่ชาว
อิสราเอลจะรอดพ้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สถิตกับเขาด้วย ๒๖ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
เผยให้สิเมโอนทราบว่า เขาจะได้เห็นพระคริสต์ของพระผู้เป็นเจ้า ก่อนที่เขาจะตาย ๒๗ พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ได้นำสิเมโอนเข้าไปในพระวิหาร ขณะที่บิดามารดานำพระเยซูมาเข้าพิธี
ตามกฎบัญญัติ ๒๘ สิเมโอนจึงรับพระองค์มาไว้ในอ้อมแขนและกล่าวสรรเสริญพระเจ้าว่า
๒๙ “พระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุด ขอพระองค์ให้ข้าพเจ้า
ผู้เป็นผู้รับใช้ไปอย่างสันติสุขเถิด ตามที่ได้สัญญาไว้
๓๐ เพราะว่าตาของข้าพเจ้าได้เห็นความรอดพ้นที่มาจากพระองค์
๓๑ ซึ่งพระองค์ได้จัดเตรียมไว้เบื้องหน้าคนทั้งปวงแล้ว
๓๒ เป็นแสงสว่างให้บรรดาคนนอกได้รู้เห็นชัด‡
และเพื่อเป็นบารมีแก่อิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติของพระองค์”

๓๓ บิดามารดาของพระเยซูต่างประหลาดใจเมื่อได้ยินคำที่สิเมโอนกล่าวอ้างถึงพระองค์
เช่นนั้น ๓๔ หลังจากสิเมโอนอวยพรทั้งสองแล้วก็ได้กล่าวกับมารีย์มารดาของพระองค์ว่า
“ดูเถิด เด็กผู้นี้ได้รับมอบหมายให้เป็นเหตุของการล้มลงและลุกขึ้นของคนจำนวนมากใน
อิสราเอล และเป็นปรากฏการณ์สำคัญที่ผู้คนจะต่อต้าน ๓๕ เพื่อว่าความคิดในใจของคนเป็น
อันมากจะปรากฏชัด และความโศกเศร้าดั่งคมดาบจะทิ่มแทงจิตใจของท่าน มารีย์”

๓๖ ยังมีหญิงชราผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าคนหนึ่งชื่ออันนา นางเป็นบุตรีของฟานูเอล
เผ่าอาเชอร์ นางสมรสอยู่กินกับสามีได้เพียง 7 ปี ๓๗ และก็เป็นม่ายมาจนอายุได้ 84 ปี นาง
ไม่เคยย่างกรายออกจากพระวิหารเลย อันนาใช้เวลาทั้งกลางวันและกลางคืนนมัสการ อด
อาหาร และอธิษฐาน ๓๘ ขณะนั้นนางได้เดินเข้ามาหาและกล่าวขอบคุณพระเจ้า แล้วนางก็
พูดถึงพระองค์ให้คนทั้งหลายที่เฝ้ารอการไถ่ของเยรูซาเล็มฟังด้วย

๓๙ หลังจากเสร็จพิธีตามกฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว คนทั้งสามได้เดินทางกลับ
มายังนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี ๔๐ ทารกนั้นก็ได้เจริญวัยแข็งแรงขึ้นและเปี่ยม
ด้วยพระปัญญา และพระคุณของพระเจ้าได้สถิตกับพระองค์ด้วย

---

§ **๒๒๒** หมวดกฎบัญญัติของโมเสส พระเจ้าให้กฎบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับชาวอิสราเอลเกือบ 1,500 ปีก่อนที่พระเยซูเกิด * **๒๒๓** อพยพ 13:2,12 † **๒๒๔** เลวีนิติ 12:8 ‡ **๒๓๒** คนนอก คือชนชาติอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวยิว

พระเยซูไปยังพระวิหารครั้งยังเยาว์

๔๑ โยเซฟและมารีย์ได้เดินทางไปยังเมืองเยรูซาเล็มทุกๆ ปีในเทศกาลปัสกา§ ๔๒ เมื่อ
พระเยซูอายุได้ 12 ปี ทั้งสามก็ขึ้นไปร่วมในเทศกาลนั้นตามประเพณีนิยม ๔๓ ครั้นงาน
เทศกาลสิ้นสุดลง บิดามารดาของพระองค์ได้เดินทางกลับบ้าน แต่พระเยซูยังอยู่ต่อที่
เมืองเยรูซาเล็ม โดยที่ทั้งสองไม่ทราบ ๔๔ แต่คิดว่าพระองค์อาจจะเดินทางพร้อมกับหมู่
คนที่เดินทางไปด้วยแล้ว ครั้นออกกันไปได้หนึ่งวัน จึงได้ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและ
เพื่อน ๔๕ เมื่อไม่พบพระองค์ ทั้งสองจึงได้ย้อนกลับไปตามหาพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็ม
๔๖ สามวันผ่านไป จึงพบพระเยซูในพระวิหารท่ามกลางเหล่าอาจารย์ กำลังฟังและซักถาม
เขาเหล่านั้น ๔๗ ทุกคนที่ได้ยินต่างก็ประหลาดใจที่พระองค์เข้าใจและตอบคำถามต่างๆ ได้
๔๘ เมื่อบิดามารดาเห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ มารีย์บอกพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมเจ้าจึง
ทำเช่นนี้ ดูเถิด พ่อแม่ต้องตามหาเจ้าด้วยความกังวล” ๔๙ พระเยซูตอบว่า “ทำไมจึงตาม
หาข้าพเจ้า ท่านไม่ทราบหรือว่า ข้าพเจ้าต้องร่วมในกิจการของพระบิดาของข้าพเจ้า*” ๕๐
แต่บิดามารดาก็ไม่เข้าใจคำพูดของพระองค์ ๕๑ พระเยซูได้เดินทางกลับลงไปยังเมืองนา
ซาเร็ธพร้อมกับบิดามารดา และเชื่อฟังเขาทั้งสองด้วยดี แต่มารีย์เก็บเรื่องราวทั้งหมดมา
ขบคิดในใจ

๕๒ พระเยซูเจริญวัยขึ้นไม่เพียงแต่ร่างกายและพระปัญญา พระองค์ยังเป็นที่พอใจของ
พระเจ้าและบุคคลทั่วไปด้วย

๓

ยอห์นประกาศข่าวประเสริฐ

๑ ในปีที่สิบห้าของรัชกาลทิเบริอัสซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาตเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดีย
เฮโรดปกครองแคว้นกาลิลี ฟีลิปผู้น้องปกครองแคว้นอิทูเรียและตราโคนิติส ลีซาเนีย
สปกครองแคว้นอาบีเลน ๒ ในช่วงเวลาที่อันนาสกับคายาฟาสเป็นหัวหน้ามหาปุโรหิต คำ
กล่าวของพระเจ้าก็มาถึงยอห์นบุตรของเศคาริยาห์ ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ๓ ยอห์นได้เดิน
ทางไปทั่วย่านแม่น้ำจอร์แดนเพื่อประกาศเรื่องบัพติศมา* ซึ่งเกิดจากการกลับใจเพื่อจะได้
รับการยกโทษบาป ๔ ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ฉบับอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า

“เสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร
‘จงเตรียมทางของพระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม
จงทำทางของพระองค์ให้ตรง
๕ หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม
ภูเขาและเนินเขาทุกลูกจะถูกลดให้ต่ำลง
ทางที่คดเคี้ยวจะกลายเป็นทางตรง
ถนนที่ขรุขระจะราบเรียบ
๖ และมวลมนุษย์จะเห็นความรอดพ้นที่มาจากพระเจ้า’” †

๗ ยอห์นจึงพูดกับหมู่ชนที่กำลังจะรับบัพติศมาจากท่านว่า “พวกชาติอสรพิษ ใครกันที
เตือนให้ท่านหนีการลงโทษที่จะมาถึง ๘ ฉะนั้นจงประพฤติตนเพื่อพิสูจน์ว่าท่านกลับใจจาก
การทำบาป อย่าเริ่มพูดในหมู่ท่านว่า ‘เรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเรา’ ข้าพเจ้าขอบอก
ท่านว่า พระเจ้าสามารถทำให้หินพวกนี้กลายเป็นลูกๆ ของอับราฮัมก็ได้ ๙ มีขวานจ่อไว้ที่

---

§ **๒๔๑** ปัสกา เป็นเทศกาลของชาวยิวเพื่อระลึกถึงชนชาติยิว ที่ได้รับการปลดปล่อยทาสออกจากประเทศอียิปต์
ฉบับอพยพ บทที่ 12 * **๒๔๙** ในกิจการ แปลได้ความอีกอย่างคือ อยู่ในตำหนัก * **๓๓** บัพติศมา
คือการจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ตั้งใจจะกลับใจจากการทำบาป † **๓๖** อิสยาห์ 40:3-5

รากต้นไม้แล้ว หากว่าต้นไม้ต้นใดก็ตามไม่สามารถให้ผลงามได้ ก็จะถูกโค่นลงและถูกโยนเข้าสู่กองไฟ

๑๐ ฝูงชนพากันถามยอห์นว่า แล้วเราจะทำอย่างไรเล่า ๑๑ ยอห์นตอบว่า ใครที่มีเสื้อตัวใน 2 ตัวก็ควรแบ่งปันให้กับผู้ที่ไม่มี และคนที่มีอาหารก็ควรทำเช่นเดียวกัน ๑๒ พวกเก็บภาษีซึ่งมารับบัพติศมาด้วยนั้นได้ถามยอห์นว่า อาจารย์ เราควรทำอย่างไรดี ๑๓ ยอห์นจึงตอบว่า อย่าเก็บภาษีเกินกว่าที่ควรจะเก็บ ๑๔ พวกทหารถามขึ้นบ้างว่า พวกเราเล่าควรทำอย่างไร ยอห์นก็ตอบทหารว่า อย่าบังคับขู่เข็ญเอาเงินจากผู้ใดหรือกล่าวหาแบบผิดๆ จงพอใจกับค่าจ้างที่ได้รับ

๑๕ ผู้คนซึ่งรอดูเหตุการณ์อยู่ต่างก็สงสัยว่ายอห์นคือพระคริสต์หรือไม่ ๑๖ ยอห์นตอบพวกเขาว่า ข้าพเจ้าให้บัพติศมาแก่ท่านด้วยน้ำ ทว่าเมื่อองค์ผู้มีอานุภาพยิ่งกว่าข้าพเจ้าจะมา แม้แต่เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ ข้าพเจ้าก็มิบังควรที่จะแก้ออก พระองค์จะเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไฟ ๑๗ พลั่วสำหรับแยกแกลบอยู่ในมือของพระองค์ เพื่อปรับลานของพระองค์ให้เรียบ และเพื่อแยกเก็บข้าวสาลีไว้ในยุ้งของพระองค์ แต่พระองค์จะเผาแกลบนั้นด้วยไฟซึ่งลุกโชติช่วงอยู่ตลอดเวลา

๑๘ ยอห์นได้เสนอแนะหลายสิ่งแก่ผู้คน รวมทั้งประกาศข่าวอันประเสริฐนั้นด้วย ๑๙ เฮโรดผู้ปกครองแคว้นถูกยอห์นตำหนิเรื่องนางเฮโรเดียสน้องสะใภ้ รวมทั้งสิ่งชั่วร้ายซึ่งเฮโรดได้กระทำไว้ ๒๐ มากไปกว่านั้น เฮโรดยังให้ยอห์นถูกจำคุก

บัพติศมาและลำดับวงศ์ของพระเยซู

๒๑ เมื่อผู้คนทั้งปวงได้รับบัพติศมา พระเยซูก็ได้รับบัพติศมาเช่นกัน และขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน สวรรค์ก็เปิด ๒๒ พระวิญญาณบริสุทธิ์ในรูปลักษณ์ของนกพิราบลงมาอยู่เบื้องบนพระองค์ และมีเสียงจากสวรรค์ว่า เจ้าเป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจในตัวเจ้ามาก

๒๓ เมื่อพระเยซูเริ่มรับใช้นั้น พระองค์มีอายุประมาณ 30 ปี ตามที่คนคิดว่าพระองค์เป็นบุตรของโยเซฟ

โยเซฟเป็นบุตรของเฮลี ๒๔ เฮลีเป็นบุตรของมัทธัต
มัทธัตเป็นบุตรของเลวี เลวีเป็นบุตรของเมลคี
เมลคีเป็นบุตรของยันนาย ยันนายเป็นบุตรของโยเซฟ
๒๕ โยเซฟเป็นบุตรของมัทธาธีอัส มัทธาธีอัสเป็นบุตรของอาโมส
อาโมสเป็นบุตรของนาฮูม นาฮูมเป็นบุตรของเอสลี
เอสลีเป็นบุตรของนักกาย ๒๖ นักกายเป็นบุตรของมาอาท
มาอาทเป็นบุตรของมัทธาธีอัส มัทธาธีอัสเป็นบุตรของเสเมอิน
เสเมอินเป็นบุตรของโยเสค โยเสคเป็นบุตรของโยดา
๒๗ โยดาเป็นบุตรของโยอานัน โยอานันเป็นบุตรของเรซา
เรซาเป็นบุตรของเศรุบบาเบล เศรุบบาเบลเป็นบุตรของเชอัลทิเอล
เชอัลทิเอลเป็นบุตรของเนรี ๒๘ เนรีเป็นบุตรของเมลคี
เมลคีเป็นบุตรของอัดดี อัดดีเป็นบุตรของโคสัม
โคสัมเป็นบุตรของเอลมาดัม เอลมาดัมเป็นบุตรของเอร์
๒๙ เอร์เป็นบุตรของโยชูวา โยชูวาเป็นบุตรของเอลีเอเซอร์
เอลีเอเซอร์เป็นบุตรของโยริม โยริมเป็นบุตรของมัทธัต
มัทธัตเป็นบุตรของเลวี ๓๐ เลวีเป็นบุตรของสิเมโอน
สิเมโอนเป็นบุตรของยูดาส ยูดาสเป็นบุตรของโยเซฟ

โยเซฟเป็นบุตรของโยนาม โยนามเป็นบุตรของเอลียาคิม
๓๑ เอลียาคิมเป็นบุตรของเมเลอา เมเลอาเป็นบุตรของเมนนา
เมนนาเป็นบุตรของมัทตะธา มัทตะธาเป็นบุตรของนาธาน
นาธานเป็นบุตรของดาวิด ๓๒ ดาวิดเป็นบุตรของเจสซี
เจสซีเป็นบุตรของโอเบด โอเบดเป็นบุตรของโบอาส
โบอาสเป็นบุตรของสัลโมน สัลโมนเป็นบุตรของนาโชน
๓๓ นาโชนเป็นบุตรของอัมมีนาดับ อัมมีนาดับเป็นบุตรของอัดมิน
อัดมินเป็นบุตรของอารนี อารนีเป็นบุตรของเฮสโรน
เฮสโรนเป็นบุตรของเปเรศ เปเรศเป็นบุตรของยูดาห์
๓๔ ยูดาห์เป็นบุตรของยาโคบ ยาโคบเป็นบุตรของอิสอัค
อิสอัคเป็นบุตรของอับราฮัม อับราฮัมเป็นบุตรของเทราห์
เทราห์เป็นบุตรของนาโฮร์ ๓๕ นาโฮร์เป็นบุตรของเสรุก
เสรุกเป็นบุตรของเรอู เรอูเป็นบุตรของเปเลก
เปเลกเป็นบุตรของเอเบอร์ เอเบอร์เป็นบุตรของเชลาห์
๓๖ เชลาห์เป็นบุตรของไคนาน ไคนานเป็นบุตรของอาร์ฟาซัด
อาร์ฟาซัดเป็นบุตรของเชม เชมเป็นบุตรของโนอาห์
โนอาห์เป็นบุตรของลาเมค ๓๗ ลาเมคเป็นบุตรของเมธูเสลาห์
เมธูเสลาห์เป็นบุตรของเอโนค เอโนคเป็นบุตรของยาเรด
ยาเรดเป็นบุตรของมาหะลาเลเอล มาหะลาเลเอลเป็นบุตรของไคนาน
๓๘ ไคนานเป็นบุตรของเอโนช เอโนชเป็นบุตรของเสท
เสทเป็นบุตรของอาดัม อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า

๔

พญามารผู้ยั่วยุท้าพระเยซู

๑ พระเยซูเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์กลับมาจากแม่น้ำจอร์แดน และ
พระวิญญาณได้นำพระองค์ไปยังถิ่นทุรกันดาร ๒ ระหว่างนั้นพญามาร*ยั่วยุพระองค์เป็น
เวลา 40 วัน โดยที่ตลอดเวลานั้นพระองค์มิได้รับประทานอะไรเลยจึงรู้สึกหิว ๓ พญามาร
ได้พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า ก็ทำให้หินก้อนนี้กลายเป็นขนมปังสิ”
๔ พระเยซูตอบว่า “มีบันทึกไว้ว่า ‘มนุษย์มิอาจยังชีพได้ด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียว’” †
๕ พญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปเพื่อให้ดูทุกอาณาจักรในโลกในพริบตาเดียว ๖ แล้วพูดก
ับพระองค์ว่า “เราจะยกสิทธิอำนาจและความรุ่งเรืองของอาณาจักรเหล่านั้นให้แก่ท่าน
เพราะเราได้รับมอบมาแล้ว และเราจะยกให้ใครก็ได้ ๗ หากท่านก้มลงนมัสการเรา สิ่งเหล่า
นี้ก็จะเป็นของท่าน” ๘ พระเยซูตอบพญามารว่า “มีบันทึกไว้ว่า
‘เจ้าจงกราบนมัสการพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า
และรับใช้พระองค์เพียงผู้เดียว’” ‡
๙ พญามารได้นำพระองค์ไปยังเมืองเยรูซาเล็มโดยให้ยืนบนยอดสูงสุดของพระวิหาร
และพูดกับพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า ก็กระโดดลงจากที่นี่สิ ๑๐ เพราะมี
บันทึกไว้ว่า
‘พระองค์จะสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์
มาปกป้องท่านให้ปลอดภัย

---

* ๔๒ พญามาร ความหมายของชื่อคือ ผู้กล่าวหา † ๔๔ เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 ‡ ๔๘ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13

๑๑ ทูตสวรรค์จะช่วยรับท่านไว้ในมือ
เพื่อว่าเท้าของท่านจะได้ไม่กระทบแม้หินสักก้อน” §
๑๒ พระเยซูตอบว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า “อย่าลองดีกับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า” *
๑๓ เมื่อพญามารจบสิ้นการยั่วยุทุกประการแล้วก็ได้จากไป แต่ก็พร้อมจะกลับมาอีกเมื่อมีโอกาส

ผู้คนที่เมืองนาซาเร็ธไม่ยอมรับพระเยซู

๑๔ พระเยซูกลับไปยังแคว้นกาลิลีโดยฤทธานุภาพของพระวิญญาณ เรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์ได้แพร่ไปทั่วอาณาเขตโดยรอบนั้น ๑๕ พระองค์เริ่มสอนในศาลาที่ประชุมต่างๆ ซึ่งก็ได้รับการสรรเสริญจากคนทั่วไป
๑๖ พระองค์มายังเมืองนาซาเร็ธ อันเป็นสถานที่ซึ่งเจริญวัยมา พระองค์เข้าไปในศาลาที่ประชุมในวันสะบาโตตามปกติวิสัย† และก็ยืนขึ้นอ่าน ๑๗ พระคัมภีร์ที่ยื่นให้แก่พระองค์คือฉบับที่อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าบันทึกไว้ พระองค์จึงคลี่พระคัมภีร์ออก พบตอนที่เขียนว่า
๑๘ “พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเรา
เพราะว่าพระองค์เจิมเรา‡
เพื่อประกาศข่าวประเสริฐให้แก่ผู้ยากไร้
พระองค์ส่งเรามาประกาศกับนักโทษ
เพื่อให้ได้รับการปลดปล่อย คนตาบอดจะมองเห็น
และเพื่อปลดปล่อยผู้ที่ถูกบีบบังคับไปสู่อิสระ
๑๙ เพื่อประกาศปีที่โปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้า”§
๒๐ แล้วพระเยซูก็ม้วนพระคัมภีร์ ก่อนจะคืนให้กับผู้ที่เก็บรักษา จากนั้นก็นั่งลงขณะที่อยู่ในเป้าสายตาของผู้คนทั้งหลายในศาลาที่ประชุม ๒๑ พระองค์ได้เริ่มกล่าวกับพวกเขาว่า “สิ่งที่พระคัมภีร์ระบุไว้ในตอนนี้ได้บรรลุผลแล้วขณะที่ท่านกำลังฟังกันในวันนี้”
๒๒ ผู้คนทั้งปวงก็พากันสรรเสริญพระองค์ แต่ก็ประหลาดใจในคำกล่าวอันเป็นพระคุณซึ่งออกมาจากปากของพระองค์ เขาทั้งหลายจึงพูดกันว่า “นี่เป็นบุตรของโยเซฟมิใช่หรือ”
๒๓ พระเยซูได้กล่าวขึ้นว่า “พวกท่านคงจะต้องกล่าวสุภาษิตนี้กับเราอย่างแน่นอน “เป็นแพทย์ก็ต้องรักษาตนเอง” อะไรก็ตามที่พวกเราได้ยินว่าท่านแสดงในเมืองคาเปอร์นาอุมก็เชิญแสดงในเมืองที่ท่านเติบโตมานี้ด้วย” ๒๔ พระองค์พูดต่อไปอีกว่า “เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ไม่มีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้ใดเป็นที่ยอมรับในเมืองที่ตนเติบโตมา ๒๕ แต่เราจะย้ำความจริงกับท่านว่า ในสมัยของเอลียาห์* มีหญิงม่ายจำนวนมากในอิสราเอล ขณะที่ท้องฟ้าไม่เอื้อฝนถึงสามปีครึ่ง ความอดอยากแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดิน ๒๖ พระเจ้าก็ไม่ได้ส่งเอลียาห์ไปช่วยหญิงม่ายเหล่านั้น แต่ไปเพื่อช่วยหญิงม่ายเพียงคนเดียวในเมืองศาเรฟัทแขวงไซดอน ๒๗ และในสมัยเอลีชา†ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า มีผู้เป็นโรคเรื้อนจำนวนมากในอิสราเอล และไม่มีใครสักคนที่ได้รับการรักษาให้หาย ยกเว้นนาอามานชาวซีเรียเท่านั้น” ๒๘ เมื่อทุกคนในศาลาที่ประชุมฟังแล้วก็เกิดโทสะขึ้น ๒๙ จึงลุกขึ้นไล่พระองค์ไปจากเมือง และนำไปยังหน้าผาที่เมืองนั้นตั้งอยู่ เพื่อจะโยนพระองค์ลงมา ๓๐ แต่พระองค์ฝ่าหมู่คนเหล่านั้นไปได้ และไปตามทางของพระองค์

พระเยซูและชายที่มีวิญญาณร้ายสิง

§ ๔๑๑ สดุดี 91:11,12 * ๔๑๒ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 † ๔๑๖ สะบาโต ชาวยิวนับว่าวันเสาร์เป็นวันสุดท้ายของแต่ละสัปดาห์ ซึ่งใช้เป็นวันสำหรับพระเจ้าและเป็นวันหยุดจากการทำงาน ‡ ๔๑๘ เจิม หมายถึงการเลือกไว้เพื่อให้ปฏิบัติงานอันพิเศษ § ๔๑๙ อิสยาห์ 61:1,2 * ๔๒๕ 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1-24 † ๔๒๗ 2 พงศ์กษัตริย์ 5:1-14

๓๑ พระเยซูมายังเมืองคาเปอร์นาอุมในแคว้นกาลิลี และสั่งสอนประชาชนในวันสะบาโต ๓๒ ผู้คนพากันอัศจรรย์ใจกับการสั่งสอนของพระองค์ เพราะคำพูดของพระองค์มีสิทธิอำนาจ ๓๓ มีชายคนหนึ่งในศาลาที่ประชุมถูกวิญญาณร้ายของมารเข้าสิง เขาได้ร้องตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า ๓๔ "อ้าว ท่านมายุ่งเกี่ยวอะไรกับพวกเรา พระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ ท่านมาเพื่อทำลายเราหรือ ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านคือใคร องค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า" ๓๕ พระเยซูได้กล่าวห้ามว่า "จงเงียบเสีย และออกมาจากตัวเขา" มารได้ออกจากร่างของชายนั้นโดยมิได้ทำอันตรายแต่ประการใด เขาเพียงแต่ล้มลงต่อหน้าคนทั้งหลายเท่านั้น ๓๖ และผู้คนก็พากันแปลกใจนักจึงเริ่มพูดโต้ตอบกันว่า "ช่างเป็นคำพูดที่มีสิทธิอำนาจและอานุภาพยิ่งนักจึงทำให้พวกวิญญาณร้ายออกมาได้" ๓๗ จากนั้นเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วดินแดนใกล้เคียง

รักษาผู้ป่วย

๓๘ พระเยซูออกไปจากศาลาที่ประชุม และเข้าไปในบ้านของซีโมน ขณะนั้นแม่ยายของซีโมนป่วยด้วยไข้สูง ผู้คนทีนั่นได้ขอให้พระองค์ช่วยรักษานาง ๓๙ พระองค์ยืนก้มเหนือตัวนางและห้ามไข้ ทันใดนั้นผู้ป่วยก็หายเป็นปกติ ลุกขึ้นได้ทันที และมารับใช้พวกเขา

๔๐ ขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังตก ผู้คนทั้งหลายพาคนเจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์วางมือทั้งสองบนตัวของทุกคนและรักษาให้เขาเหล่านั้นให้หายจากโรค ๔๑ เหล่ามารได้ออกจากร่างของคนจำนวนมาก มันพากันกรีดร้องว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า" แต่พระเยซูได้ห้ามไม่ให้มันพูด เพราะมันรู้ว่าพระองค์คือพระคริสต์

๔๒ เมื่อฟ้าสางพระองค์ก็ไปยังที่ร้าง แต่ฝูงชนก็ตามหาจนพบ และพยายามที่จะหน่วงเหนี่ยวให้พระองค์อยู่กับพวกเขาต่อไป ๔๓ แต่พระเยซูกล่าวว่า "เราต้องประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าที่เมืองอื่นๆ ด้วย เพราะเราถูกส่งมาเพื่อการนี้" ๔๔ จากนั้นพระองค์ได้ประกาศต่อในศาลาที่ประชุมอื่นๆ ในแคว้นยูเดีย

๕

สาวกกลุ่มแรกติดตามพระเยซู

๑ วันหนึ่งขณะที่พระองค์กำลังยืนอยู่ข้างทะเลสาบเยนเนซาเรท ฝูงชนก็พากันมารายล้อมพระองค์เพื่อฟังคำกล่าวของพระเจ้า ๒ พระองค์มองไปยังเรือ 2 ลำที่จอดอยู่ริมทะเลสาบ ส่วนชาวประมงกำลังล้างแหและอวนอยู่นอกเรือ ๓ พระเยซูจึงลงเรือซึ่งเป็นของซีโมน แล้วขอให้เขาแล่นเรือออกจากฝั่งไปเล็กน้อยก่อนจะนั่งลงเพื่อสั่งสอนผู้คน ๔ เมื่อพระองค์กล่าวจบแล้วก็หันมากล่าวกับซีโมนว่า "จงออกเรือไปเขตน้ำลึกและหย่อนอวนลงจับปลาเถิด" ๕ ซีโมนตอบว่า "นายท่าน แม้เราลงแรงกันมามากตลอดคืนและไม่สามารถจับอะไรได้เลย แต่เพราะเป็นคำพูดของท่าน ข้าพเจ้าจะหย่อนอวนลง" ๖ เมื่อพวกเขาหย่อนอวนลงแล้ว ก็จับปลาได้เป็นจำนวนมากจนอวนเริ่มปริ ๗ แล้วพวกเขาจึงส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือไปยังเพื่อนประมงที่อยู่ในเรืออีกลำ ให้ช่วยบรรทุกจนเพียบเรือทั้ง 2 ลำ ๘ เมื่อซีโมนเปโตรเห็นดังนั้น ก็ทรุดตัวลงแทบเท้าพระเยซูพลางพูดว่า "พระองค์ท่าน กรุณาไปให้ไกลจากข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าเป็นคนบาป" ๙ เขาและเพื่อนที่ไปด้วยกันต่างก็แปลกใจที่สามารถจับปลาเหล่านั้นมาได้ ๑๐ ยากอบและยอห์นบุตรของเศเบดีซึ่งมีหุ้นกับซีโมนก็ประหลาดใจเช่นกัน แล้วพระเยซูก็กล่าวกับซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย นับแต่นี้ไปเจ้าจะเป็นชาวประมงที่นำฝูงชนมาหาเรา" ๑๑ เมื่อชาวประมงเหล่านั้นนำเรือเข้าฝั่งแล้วก็ได้สละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อติดตามพระองค์ไป

ชายโรคเรื้อน

๑๒ ขณะที่พระเยซูพักอยู่ที่เมืองหนึ่ง มีชายผู้หนึ่งเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็น
พระองค์ จึงมาซบหน้าลงกับพื้นอ้อนวอนพระเยซูว่า "พระองค์ท่าน ถ้าพระองค์ต้องการ
พระองค์สามารถรักษาข้าพเจ้าให้หายขาดจากโรคได้"* ๑๓ พระเยซูจึงยื่นมือออกไปสัมผัส
ตัวเขา พลางกล่าวว่า "เราต้องการอย่างนั้น จงหายเถิด" ในทันใดนั้น โรคเรื้อนก็หายไป
๑๔ พระองค์รับสั่งขึ้นว่า "อย่าบอกผู้ใด แต่ขอให้ไปแสดงตนต่อปุโรหิต และมอบเครื่องสัก
การะเป็นการชำระตัวให้สะอาด ตามที่โมเสสได้สั่งไว้ เพื่อยืนยันแก่คนทั่วไป" ๑๕ ข่าวเกี่ยว
กับพระองค์ได้แพร่ไปไกลยิ่งขึ้น มหาชนจึงได้มาฟังพระองค์ บ้างมาเพื่อรับการรักษาโรค
ต่างๆ ๑๖ ทว่าพระเยซูมักจะผละออกไปยังที่ร้างเพื่ออธิษฐาน

พระเยซูรักษาชายง่อย

๑๗ วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่ พวกฟาริสี†และอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติก็นั่ง
อยู่ด้วย ณ ที่นั้น พวกเขาเหล่านั้นมาจากหมู่บ้านต่างๆ ของแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และ
เมืองเยรูซาเล็ม และอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพระองค์เพื่อรักษาโรคให้หาย ๑๘ มี
คนกลุ่มหนึ่งยกเปลหามชายง่อยคนหนึ่งเข้ามา และพยายามนำเขาเข้าไปวางไว้ ณ เบื้อง
หน้าพระเยซู ๑๙ เมื่อไม่อาจทำได้เพราะมีผู้คนหนาแน่น จึงหามขึ้นหลังคา และหย่อนชาย
ง่อยทั้งเปลหามลงตามช่องกระเบื้องมาวางตรงกลางหมู่คนต่อหน้าพระเยซู ๒๐ พอพระ
เยซูเห็นความเชื่อของพวกเขาจึงกล่าวว่า "เพื่อนเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการยก
โทษแล้ว" ๒๑ ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติก็เริ่มคิดว่า "ชายผู้นี้คือใคร
จึงพูดจาหมิ่นประมาทพระเจ้า มีใครที่ไหนจะยกโทษบาปให้ได้เล่า นอกจากพระเจ้าเพียง
พระองค์เดียว" ๒๒ พระเยซูทราบความคิดของเขาเหล่านั้นจึงถามว่า "ทำไมพวกท่านจึง
คิดในใจกันเช่นนี้ ๒๓ พูดอย่างไรจึงจะง่ายกว่ากันระหว่าง "บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการ
ยกโทษแล้ว" หรือจะพูดว่า "จงลุกขึ้นเดินเถิด" ๒๔ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์‡
มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะยกโทษบาปทั้งหลาย" พระองค์กล่าวกับชายง่อยว่า "เราขอบอก
เจ้าว่า จงลุกขึ้น แล้วเอาเปลหามกลับไปบ้านเถิด" ๒๕ ในทันใดนั้น ชายง่อยก็ลุกขึ้นยืนต่อ
หน้าคนทั้งปวง และยกเปลหามที่เขาใช้นอนกลับบ้านไป พลางสรรเสริญพระเจ้าไปด้วย ๒๖
ทุกๆ คนพากันแปลกใจ และกล่าวสรรเสริญพระเจ้าทั้งๆ ที่ตกใจกลัวแล้วพูดว่า "วันนี้เรา
ได้เห็นหลายสิ่งซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เหลือเชื่อ"

เลวีติดตามพระเยซูไป

๒๗ หลังจากนั้นพระองค์ออกไปเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อเลวีกำลังนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี
จึงกล่าวกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" ๒๘ เลวีก็ลุกขึ้น สละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์
ไป

๒๙ เลวีได้จัดงานใหญ่เลี้ยงฉลองพระเยซูที่บ้านของเขา แขกรับเชิญจำนวนมากซึ่งม
ีทั้งคนเก็บภาษีและคนอื่นๆ ที่ได้มารับประทานด้วย ๓๐ แต่พวกฟาริสีและอาจารย์ฝ่า
ยกฎบัญญัติ ซึ่งอยู่ในพรรคฟาริสีบ่นพึมพำกับสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมท่านจึงรับ
ประทานและดื่มกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป" ๓๑ พระเยซูตอบว่า "คนที่มีสุขภาพดี
ไม่จำเป็นต้องหาแพทย์ ยกเว้นแต่ผู้ป่วย ๓๒ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนที่คิดว่าตนมีความชอบ
ธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ"

---

* **๕๑๒** ข้อ 12,13 คำว่า หายจากโรค ศัพท์ภาษากรีกใช้คำว่า ทำให้สะอาด † **๕๑๗** ฟาริสี มีความหมายว่า คนที่แยกออกจากผู้อื่น เป็นกลุ่มผู้นำชาวยิวซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติตนตามกฎบัญญัติเพื่อเป็นตัวอย่าง ‡ **๕๒๔** บุตรมนุษย์ ชื่อนี้มาจากฉบับเอเสเคียลและดาเนียล แสดงว่าถึงแม้พระเยซูเป็นพระเจ้า พระองค์ตั้งใจที่จะเป็นมนุษย์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น

ผู้คนถามเรื่องการอดอาหาร

๓๓ เขาบอกพระองค์ว่า “พวกสาวกของยอห์นและของฟาริสีได้อดอาหารและอธิษฐานบ่อยๆ แต่สาวกของท่านกลับรับประทานและดื่มเรื่อยไป” ๓๔ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “ท่านจะให้แขกของเจ้าบ่าวอดอาหารขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับเขาหรือ ๓๕ แต่เมื่อถึงเวลาที่เจ้าบ่าวถูกพาตัวไป พวกเขาจึงจะอดอาหารในเวลานั้น” ๓๖ พระองค์จึงเล่าเรื่องเป็นอุปมาให้คนเหล่านั้นฟังว่า “ไม่มีใครฉีกผ้าชิ้นหนึ่งจากเสื้อใหม่มาเย็บติดกับเสื้อเก่า ถ้าทำเช่นนั้นเสื้อใหม่จะเสียไป และชิ้นผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่จะไม่เข้ากับเสื้อเก่าด้วย ๓๗ และไม่มีใครเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่า ถ้าทำเช่นนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังขาด เหล้าองุ่นใหม่ก็จะรั่ว ถุงหนังจะเสียด้วย ๓๘ เหล้าองุ่นใหม่จะต้องเทลงในถุงหนังใหม่ ๓๙ และไม่มีใครต้องการดื่มเหล้าองุ่นใหม่หลังจากที่ได้ดื่มของเก่าแล้ว เขาจะพูดว่า ‘ของเก่าดีอยู่แล้ว’ ”

๖

บุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต

๑ ครั้งหนึ่งในวันสะบาโต พระเยซูเดินผ่านไปในทุ่งนา พวกสาวกของพระองค์เริ่มเด็ดรวงข้าวมาขยี้ในมือกิน ๒ ฟาริสีบางคนถามว่า “ทำไมท่านจึงทำสิ่งต้องห้ามในวันสะบาโต” ๓ พระเยซูตอบว่า “ท่านไม่เคยอ่านเลยหรือว่า ครั้งที่ดาวิดกับพรรคพวกที่ไปด้วยได้ทำอะไรบ้างเมื่อรู้สึกหิว ๔ คราวที่ดาวิดได้เข้าไปในตำหนักของพระเจ้า และเอาขนมปังอันบริสุทธิ์ซึ่งไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์รับประทานยกเว้นบรรดาปุโรหิตเท่านั้นมากัดกินและให้แก่พรรคพวกของเขาด้วย”* ๕ พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต”

๖ ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่งพระองค์เข้าไปในศาลาที่ประชุมและสั่งสอน มีชายผู้หนึ่งซึ่งมือขวาลีบอยู่ที่นั่นด้วย ๗ ส่วนพวกฟาริสีและพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติต่างหาเหตุผลเพื่อใช้เป็นข้อกล่าวหาพระเยซู เขาคอยจับตาดูว่า พระองค์จะรักษาคนในวันสะบาโตหรือไม่ ๘ พระเยซูทราบความคิดของคนเหล่านั้นจึงกล่าวกับคนมือลีบว่า “จงลุกขึ้น และยืนต่อหน้าทุกๆ คนเถิด” เขาก็ลุกขึ้นยืน ๙ แล้วพระเยซูกล่าวกับคนทั้งหลายว่า “เราขอถามท่านว่า ทำอย่างไรจึงถูกกฎบัญญัติในวันสะบาโต การทำดีหรือการทำชั่ว การช่วยชีวิตหรือการทำลายชีวิต” ๑๐ พระองค์มองดูทุกคนที่อยู่รอบข้าง แล้วกล่าวกับชายผู้นั้นว่า “จงยื่นมือออกมาเถิด” เมื่อเขาทำตาม มือนั้นก็หายเป็นปกติ ๑๑ คนเหล่านั้นก็โกรธมากและถกเถียงกันเองว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซูดี

อัครทูตทั้งสิบสอง

๑๒ วันหนึ่งพระเยซูออกไปยังแถบภูเขาและอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน ๑๓ เมื่อถึงเวลาเช้าพระองค์ก็เรียกสาวกทั้งหลายของพระองค์มา และเลือกสาวก 12 คนซึ่งพระองค์ตั้งให้เป็นอัครทูต ๑๔ ซีโมนซึ่งพระองค์ตั้งชื่อว่าเปโตร อันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบ ยอห์น ฟีลิป บาร์โธโลมิว ๑๕ มัทธิว โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่าเป็นพรรคชาตินิยม ๑๖ ยูดาสบุตรของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทซึ่งเป็นผู้ทรยศ

ความสุขและความวิบัติ

๑๗ พระเยซูลงมาจากภูเขาพร้อมด้วยอัครทูต มายังที่ราบแห่งหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยสาวกของพระองค์กลุ่มใหญ่ ผู้คนจำนวนมากมาจากทั่วแคว้นยูเดีย เมืองเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งทะเลของเมืองไทระและไซดอน ๑๘ เขามาเพื่อฟังพระองค์ และมาขอรับการรักษาให้หายจากโรคต่างๆ รวมทั้งพวกที่ถูกวิญญาณร้ายทั้งหลายรังควานก็ได้รับการรักษาหาย

---

* ๖๔ 1 ซามูเอล 21:1-9

๑๙ ฝูงชนทั้งปวงก็พยายามจะแตะต้องพระเยซู เพราะฤทธานุภาพที่ออกมาจากกายของ
พระองค์ ทำให้คนทั้งปวงหายจากโรคภัยต่างๆ ได้
๒๐ พระองค์มองดูพวกสาวกของพระองค์แล้วกล่าวว่า
ท่านผู้ยากไร้จะเป็นสุข
เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน
๒๑ ท่านผู้ที่หิวกระหายเวลานี้ก็เป็นสุข
เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ
ท่านผู้ร่ำไห้เวลานี้ก็เป็นสุข
เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ
๒๒ ท่านจะเป็นสุขเมื่อถูกคนทั้งหลายเกลียดชัง
เมื่อเขาตัดขาด ดูถูก
และประณามชื่อของท่านว่าชั่ว
เหตุเพราะบุตรมนุษย์
๒๓ วาระนั้นจงชื่นชมยินดีและโลดเต้นด้วยความยินดี เพราะรางวัลอันเลิศของท่านอยู่
ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาทั้งปวงได้กระทำต่อผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าด้วย
วิธีเดียวกัน
๒๔ แต่วิบัติจงเกิดแก่ผู้มั่งมี
เพราะว่าท่านได้รับความสบายแล้ว
๒๕ วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่อิ่มหนำเวลานี้
เพราะว่าท่านจะมีความอดอยาก
วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่หัวเราะเวลานี้
เพราะว่าท่านจะมีความเศร้าโศกและร้องไห้
๒๖ วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่เวลาคนทั่วไปพูดยกยอท่าน
เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายได้กระทำเช่นเดียวกัน ต่อบรรดาผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้าจอมปลอม

รักศัตรู

๒๗ เราขอบอกท่านที่ฟังเราว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน ๒๘ จง
อวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงอธิษฐานให้แก่คนทีกระทำผิดต่อท่าน ๒๙ ถ้าใครตบแก้มของ
ท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย ถ้าใครเอาเสื้อตัวนอกของท่านไป และจะเอาเสื้อ
ตัวในไปด้วยก็อย่าห้ามเขา ๓๐ จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าผู้ใดเอาสิ่งของที่เป็นของ
ท่านไปก็อย่าทวงกลับคืน ๓๑ จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อท่าน
๓๒ ถ้าท่านรักบรรดาผู้ที่รักท่าน แล้วท่านจะได้คุณประโยชน์อะไร เพราะแม้แต่คนบาป
ก็ยังรักผู้ที่รักเขา ๓๓ ถ้าท่านทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน แล้วท่านจะได้คุณประโยชน์อะไร
เพราะคนบาปก็ทำเช่นนั้น ๓๔ ถ้าท่านให้ยืมแก่ผู้ที่ท่านหวังว่าจะได้รับคืน แล้วท่านจะได้
คุณประโยชน์อะไร เพราะคนบาปก็ให้ยืมแก่คนบาป ด้วยหวังว่าจะได้รับคืนทั้งหมด ๓๕ แต่
จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีต่อเขาเหล่านั้น และให้ยืมโดยไม่หวังเลยว่าจะได้รับสิ่งใดคืน
แล้วท่านจะได้รับรางวัลอันเลิศ ท่านทั้งหลายก็จะได้เป็นบุตรของผู้สูงสุด ด้วยว่าพระองค์มี
ความกรุณาต่อคนอกตัญญูและคนชั่ว ๓๖ จงมีความเมตตา เหมือนกับพระบิดาของท่านผู้
มีความเมตตา

การตำหนิผู้อื่น

๓๗ อย่าตำหนิติเตียนผู้อื่นแล้วท่านจะไม่ถูกตำหนิ อย่ากล่าวโทษแล้วท่านจะไม่ถูกกล่า
วโทษ จงยกโทษให้ผู้อื่น แล้วท่านจะได้รับการยกโทษ ๓๘ จงให้แก่ผู้อื่น และท่านจะได้รับ

ในจำนวนที่อัดเขย่าให้แน่นจนล้นบนตัก ด้วยว่าท่านตวงให้ไปเท่าใด ท่านก็จะได้รับกลับในจำนวนเท่านั้น

๓๙ พระองค์กล่าวเป็นอุปมาแก่เขาว่า คนตาบอดสามารถนำทางให้คนตาบอดได้หรือไม่ ทั้งสองจะไม่พากันตกลงในบ่อหรือ ๔๐ ศิษย์จะไม่เหนือไปกว่าอาจารย์ แต่ทุกคนที่ได้รับการอบรมฝึกฝนครบถ้วนจะเป็นดังเช่นอาจารย์ของเขา ๔๑ เหตุใดท่านจึงมองเห็นผงในดวงตาของพี่น้องของท่าน แต่ไม่สังเกตเห็นไม้ท่อนใหญ่ในดวงตาของท่านเอง ๔๒ ท่านพูดกับพี่น้องของท่านได้อย่างไรว่า พี่น้องเอ๋ย ให้เราเขี่ยผงออกจากดวงตาของท่านเถิด ทั้งๆ ที่ตัวท่านไม่สามารถเห็นไม้ท่อนใหญ่ในดวงตาของท่านเอง คนหน้าไหว้หลังหลอกเอ๋ย ท่านต้องเอาไม้ท่อนใหญ่ออกจากดวงตาของท่านเสียก่อน จึงจะเห็นอย่างชัดเจน แล้วจะได้เขี่ยผงออกจากดวงตาของพี่น้องของท่านได้

ผลที่ได้จากต้นไม้

๔๓ ไม้ดีย่อมไม่ให้ผลเลว ไม้เลวจะให้ผลดีก็ไม่ได้เช่นกัน ๔๔ ด้วยว่าเราดูชนิดของต้นไม้ได้จากผลของมัน เราไม่สามารถเก็บผลมะเดื่อจากพืชพันธุ์ไม้มีหนาม หรือองุ่นจากพุ่มไม้ประเภทหนามได้ ๔๕ คนดีย่อมแสดงสิ่งดีที่สะสมอยู่ในใจของเขาออกมา และคนชั่วย่อมแสดงสิ่งชั่วที่สะสมอยู่ในใจของเขาออกมาเช่นกัน เพราะว่าปากย่อมพูดแต่สิ่งที่อยู่ในใจ

ฐานรากอันมั่นคง

๔๖ ทำไมท่านจึงเรียกเราว่า พระองค์ท่าน พระองค์ท่าน แต่ไม่ทำตามที่เราพูด ๔๗ เราจะชี้แจงให้ท่านเข้าใจว่า ทุกคนที่มาหาเรา ได้ยินคำของเราและปฏิบัติตามนั้นเขาจะเป็นเช่นไร ๔๘ เขาเหมือนกับคนที่กำลังสร้างบ้านหลังหนึ่ง และขุดลึกลงไปเพื่อวางฐานรากบนหิน เมื่อน้ำท่วม กระแสน้ำก็ซัดสาดขึ้นมา แต่ก็มิอาจขยับบ้านได้ เพราะว่าเป็นบ้านที่สร้างไว้อย่างดี ๔๙ แต่ผู้ที่ได้ยินคำของเราและไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนที่สร้างบ้านบนพื้นซึ่งไม่มีฐานราก เมื่อกระแสน้ำซัดมาบ้านก็พังทลายลงได้ และความเสียหายนั้นยิ่งใหญ่นัก

๗

ด้วยความเชื่อสูงส่ง

๑ เมื่อพระเยซูได้กล่าวให้ฝูงชนฟังจบแล้ว ก็เข้าไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ๒ มีผู้รับใช้ของนายร้อยโรมันคนหนึ่งกำลังป่วยใกล้สิ้นลม นายเห็นคุณค่าในตัวเขามาก ๓ นายร้อยผู้นี้เคยได้ยินเรื่องราวของพระเยซู จึงให้ผู้ใหญ่บางคนของชาวยิวไปหาพระองค์เพื่อขอให้มารักษาผู้รับใช้คนนั้น ๔ เมื่อคนเหล่านั้นมาพบพระเยซู ก็อ้อนวอนพระองค์ว่า นายร้อยผู้นี้สมควรจะได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ ๕ เพราะว่าเขารักชาติของเรา และได้สร้างศาลาที่ประชุมให้พวกเรา ๖ พระเยซูจึงไปกับพวกเขา เมื่อใกล้จะถึงบ้านแล้ว นายร้อยก็ได้ขอให้เพื่อนๆ มาบอกพระเยซูว่า พระองค์ท่าน อย่าลำบากเลย เพราะว่าไม่สมควรให้พระองค์เข้ามาใต้หลังคาบ้านของข้าพเจ้า ๗ ฉะนั้นข้าพเจ้ามิบังควรที่จะมาพบพระองค์เช่นกัน เพียงแต่พระองค์พูด ผู้รับใช้ก็จะหายจากโรค ๘ สำหรับตัวข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอยู่ใต้บังคับบัญชา มีทหารในบังคับด้วย ข้าพเจ้าบอกคนนี้ว่า ไป เขาก็ไป และคนนั้นว่า มา เขาก็มา ข้าพเจ้าบอกทาสรับใช้ว่า จงทำสิ่งนี้ เขาก็ทำ

๙ เมื่อพระเยซูได้ยินคำพูดเช่นนั้นก็ประหลาดใจ และหันไปกล่าวกับหมู่คนที่เดินตามมาว่า เราขอบอกท่านว่า เราไม่เคยเห็นความเชื่อมากเท่านี้แม้แต่ในประเทศอิสราเอล ๑๐ เมื่อคนเหล่านั้นกลับไปก็พบว่าผู้รับใช้คนนั้นได้หายเป็นปกติแล้ว

ลูกชายของหญิงม่ายฟื้นจากความตาย

๑๑ ไม่นานหลังจากนั้นพระเยซูก็ไปยังเมืองนาอิน พวกสาวกของพระองค์และผู้คน
จำนวนมากติดตามไปด้วย ๑๒ ขณะที่พระองค์เข้าไปใกล้ประตูเมือง ก็สวนทางกับขบวน
แห่ศพซึ่งมีคนแห่ร่วมมา ผู้ตายเป็นลูกชายคนเดียวของหญิงม่าย ๑๓ เมื่อพระเยซูเจ้าเห็น
หญิงม่าย ก็เกิดความสงสารจึงกล่าวว่า “อย่าร้องไห้เลย” ๑๔ พระองค์เดินเข้าไปใกล้แล้ว
เอื้อมไปแตะศพ พวกหามศพก็ยืนนิ่งอยู่ พระองค์กล่าวว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เราขอบอกเจ้าว่า
จงลุกขึ้นเถิด” ๑๕ คนตายก็ลุกขึ้นนั่งและพูดได้ พระเยซูจึงมอบชายหนุ่มคืนให้แม่ของเขา
๑๖ เขาทั้งหลายรู้สึกกลัวและสรรเสริญพระเจ้า พูดกันว่า “ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้ยิ่ง
ใหญ่ได้ปรากฏท่ามกลางเรา พระเจ้าได้มาช่วยชนชาติของพระองค์แล้ว” ๑๗ เรื่องราวของ
พระเยซูได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นยูเดียและเขตใกล้เคียง

คำถามของยอห์นถึงพระเยซู

๑๘ สาวกของยอห์นได้เล่าเรื่องเหล่านี้ให้ยอห์นฟัง ท่านจึงเรียกสาวก 2 คนมา ๑๙ และส่ง
เขาทั้งสองไปถามพระเยซูเจ้าว่า “ท่านคือผู้ที่จะมานั้น หรือว่าพวกเราควรจะรอคอยผู้อื่น
ต่อไป” ๒๐ เมื่อสาวกทั้งสองมาพบพระเยซูก็พูดว่า “ยอห์นผู้ให้บัพติศมาให้พวกเรามาถาม
ท่านว่า “ท่านคือผู้ที่จะมานั้น หรือว่าพวกเราควรจะรอคอยผู้อื่นต่อไป” ” ๒๑ ขณะนั้นพระ
เยซูกำลังรักษาผู้คนจำนวนมากให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ จากวิญญาณร้ายต่างๆ และให้
คนตาบอดมองเห็น ๒๒ พระองค์ตอบผู้ส่งข่าวทั้งสองว่า “จงกลับไปรายงานยอห์นถึงสิ่งที่
เจ้าเห็นและได้ยิน คนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายขาด คนหูหนวกได้
ยิน คนตายฟื้นคืนชีวิต และข่าวประเสริฐถูกประกาศให้กับคนยากไร้ ๒๓ ผู้ใดที่ยังคงความ
เชื่อในเรา ผู้นั้นย่อมเป็นสุข”

๒๔ หลังจากผู้สื่อข่าวของยอห์นจากไปแล้ว พระเยซูเริ่มกล่าวกับฝูงชนถึงยอห์นว่า “พวก
ท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ต้นอ้อที่ถูกลมพัดหรือ ๒๕ ถ้าไม่ใช่ แล้วท่านออก
ไปเพื่อดูอะไร ไปดูชายที่สวมเสื้อผ้าเนื้อนุ่มหรือ เปล่าเลย ผู้สวมใส่เสื้อผ้าราคาแพงและ
เพลิดเพลินในสิ่งหรูหราย่อมอยู่ในวัง ๒๖ แต่ท่านออกไปเพื่อดูอะไรเล่า ไปดูผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้าหรือ ใช่แล้ว เราขอบอกท่านว่า เขาเหนือกว่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเสียอีก
๒๗ มีคำที่กล่าวถึงผู้นี้ไว้ว่า

“ดูเถิด เราจะใช้ผู้ส่งข่าวของเราล่วงหน้าเจ้าไป
เพื่อเตรียมทางของเจ้าล่วงหน้า”*

๒๘ เราขอบอกท่านว่า ในบรรดาผู้เกิดจากครรภ์มารดา ไม่มีผู้ใดที่จะยิ่งใหญ่เหนือยอห์น
แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้ากลับยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” ๒๙ เมื่อ
ฝูงชนทั้งปวงหรือแม้แต่พวกเก็บภาษีได้ยินคำกล่าวของพระเยซู ต่างก็รับว่าวิถีทางของ
พระเจ้าเป็นทางที่ถูกต้อง เพราะว่าเขาเหล่านั้นได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว ๓๐ แต่พวก
ฟาริสีและผู้เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติปฏิเสธความประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกเขาเอง
เพราะว่าพวกเขาไม่ได้รับบัพติศมาจากยอห์น

๓๑ “เราเปรียบเทียบคนในช่วงกาลเวลานี้กับอะไรดี พวกเขาเป็นอย่างไร ๓๒ พวกเขา
เหมือนกับเด็กๆ ที่นั่งในย่านตลาดและร้องต่อกันและกันว่า

“พวกเราเป่าขลุ่ยให้เธอ
แต่เธอกลับไม่เต้นรำ
เมื่อพวกเราได้ร้องเพลงเศร้า
เธอก็ไม่ร้องรำไห้”

---

* **๗๒๗** มาลาคี 3:1

๓๓ เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่กินขนมปังและไม่ดื่มเหล้าองุ่น พวกท่านก็พูดว่า “เขามีมารสิงอยู่” ๓๔ บุตรมนุษย์ได้มาแล้ว ทั้งกินและดื่ม พวกท่านก็พูดว่า “ดูเขาซิ เป็นทั้งคนตะกละและขี้เมา เพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป” ๓๕ แต่ทุกคนที่เชื่อในพระเจ้ารับว่าพระปัญญาเป็นทางที่ถูกต้อง”

น้ำมันหอมชโลมเท้า

๓๖ ฟาริสีคนหนึ่งได้เชิญพระเยซูไปรับประทานอาหารกับเขา เมื่อพระองค์ไปถึงบ้านเขาแล้วก็เอนกายลงรับประทาน ๓๗ หญิงคนบาปคนหนึ่งในเมืองนั้นรู้ว่าพระเยซูกำลังรับประทานอาหารอยู่ที่บ้านของฟาริสี นางจึงเอาผอบหินซึ่งบรรจุด้วยน้ำมันหอมมา ๓๘ ขณะที่นางยืนอยู่เบื้องหลังพระองค์ พลางร้องไห้อยู่ที่แทบเท้า น้ำตาก็ไหลลงเปียกเท้าของพระองค์ แล้วนางใช้ผมของตนเช็ดเท้า ครั้นแล้วก็จูบและเทน้ำมันหอมชโลมบนเท้าของพระเยซู ๓๙ เมื่อฟาริสีผู้เป็นเจ้าบ้านเห็นดังนั้นก็รำพึงกับตนเองว่า “ถ้าชายคนนี้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแล้ว เขาจะรู้ว่าหญิงผู้กำลังจับต้องตัวเขาเป็นคนบาป” ๔๐ พระเยซูตอบเขาว่า “ซีโมน เรามีอะไรบางสิ่งจะบอกท่าน” ซีโมนพูดว่า “เชิญบอกข้าพเจ้าเถิดอาจารย์”

๔๑ “มีชายลูกหนี้ 2 คน คนหนึ่งเป็นหนี้ 500 เหรียญเดนาริอัน† และอีกคนเป็นหนี้ 50 ๔๒ ทั้งสองไม่มีเงินจ่ายคืนเจ้าหนี้ เจ้าหนี้ก็ยกหนี้ให้แก่เขาทั้งสอง แล้วคนใดจะรักเจ้าหนี้มากกว่ากัน” ๔๓ ซีโมนตอบว่า “คงจะเป็นคนที่ได้รับการยกหนี้จำนวนมากกว่า” พระเยซูกล่าวว่า “ท่านได้ตัดสินถูกต้องแล้ว” ๔๔ แล้วพระองค์หันไปทางหญิงคนนั้นพลางกล่าวกับซีโมนว่า “ท่านเห็นหญิงคนนี้ไหม เราเข้ามาในบ้านของท่าน และท่านไม่ได้ให้น้ำล้างเท้าเรา แต่นางล้างเท้าเราด้วยน้ำตา เช็ดด้วยผมของนาง ๔๕ ท่านไม่ได้จูบแก้มเรา‡ หญิงคนนี้ยังไม่ได้หยุดจูบเท้าเรานับตั้งแต่เวลาที่เราได้เข้ามา ๔๖ ท่านไม่ได้ใส่น้ำมันบนผมเรา แต่นางเทน้ำมันหอมลงบนเท้าเรา§ ๔๗ ฉะนั้นเราขอประกาศว่าบาปต่างๆ ของนางได้รับการยกโทษแล้ว เพราะว่านางมีความรักมากมาย และคนที่ได้รับการยกโทษเพียงเล็กน้อยก็มีความรักน้อย” ๔๘ แล้วพระเยซูกล่าวกับนางว่า “บาปของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว” ๔๙ แขกผู้ร่วมงานอื่นๆ ก็เริ่มคุยกันว่า “คนนี้เป็นใคร แม้แต่บาปก็ยกโทษให้ได้” ๕๐ พระเยซูกล่าวกับหญิงคนนั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอดพ้นแล้ว จงไปอย่างสันติสุขเถิด”

๘

อุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ด

๑ หลังจากนั้น พระเยซูพร้อมด้วยอัครทูตทั้งสิบสองได้เดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านเพื่อประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า ๒ มีผู้หญิงบางคนที่รับการรักษาหายจากพวกวิญญาณร้ายและโรคต่างๆ ด้วยคือ มารีย์ชาวมักดาลา ซึ่งมารทั้งเจ็ดได้ออกจากตัวไป ๓ โยอันนาภรรยาของคูซาผู้ดูแลผลประโยชน์ของเฮโรด ซูซานาและคนอื่นอีกจำนวนมาก ผู้หญิงเหล่านี้ได้มอบทรัพย์สินส่วนตัวของพวกนางเองเพื่อช่วยเหลือพระเยซูและเหล่าอัครทูต

๔ ขณะที่มหาชนจากเมืองต่างๆ มาชุมนุมกัน พระเยซูกล่าวเป็นอุปมาว่า ๕ “ชาวไร่คนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของเขา ขณะที่เขากำลังหว่านเมล็ด บางเมล็ดตกลงตามทางแล้วก็ถูกเหยียบ พวกนกพากันจิกกินเสียหมด ๖ บางเมล็ดตกลงบนหิน พองอกขึ้นแล้วต้นก็เหี่ยวแห้งไปเพราะขาดความชื้น ๗ บางเมล็ดตกลงท่ามกลางไม้หนามที่เติบโตขึ้นและแย่ง

† ๗๔๑ 1 เดนาริอัน เป็นเงินมีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 1 วัน ‡ ๗๔๕ จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย § ๗๔๖ การต้อนรับปกติแล้วมักล้างเท้าด้วยน้ำ จูบแก้มและหยดน้ำมันบนศีรษะ

อาหารไปเสีย ๘ บางเมล็ดที่ตกบนดินดี ก็ได้งอกขึ้นและเกิดผลเป็น 100 เท่าเพิ่มขึ้นจากที่ได้หว่านไว้ เมื่อพระองค์กล่าวจบแล้วก็ประกาศขึ้นว่า ผู้ใดมีหูที่จะฟัง จงฟังเถิด

๙ พวกสาวกของพระองค์ถามว่า คำอุปมานี้หมายความว่าอย่างไร ๑๐ พระองค์กล่าวว่า เราทำให้เจ้าเข้าใจถึงความลับของอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว แต่สำหรับผู้อื่น เรากล่าวเป็นอุปมาเพื่อว่า แม้ว่าขณะที่กำลังดู พวกเขาก็มองไม่เห็น แม้ว่าขณะที่กำลังได้ยิน พวกเขาก็ไม่เข้าใจ* ๑๑ นี่คือความหมายของคำอุปมาที่ว่านี้ เมล็ดพืชนั้นเป็นเสมือนคำกล่าวของพระเจ้า ๑๒ พวกที่อยู่ตามทางคือผู้ที่ได้ยินแล้ว และพญามารก็มาปล้นคำกล่าวออกจากจิตใจของเขา เพื่อไม่ให้เชื่อและรอดพ้นได้ ๑๓ พวกที่อยู่บนหิน คือผู้ที่เมื่อได้ยินคำกล่าวก็รับไว้ด้วยความยินดี แต่เนื่องจากเขาไม่มีรากฐานอันมั่นคง จึงเชื่อสักพักหนึ่ง พอถึงเวลาทดสอบใจก็ล้มเลิกจากความเชื่อนั้น ๑๔ เมล็ดที่ตกท่ามกลางไม้หนามเปรียบได้กับผู้ที่ได้ยิน แต่ขณะที่เขาดำรงชีวิตต่อไป ก็ถูกขัดขวางโดยความกังวลต่างๆ ความร่ำรวยและความสำราญ ซึ่งทำให้ไม่อาจเติบโตได้ ๑๕ แต่เมล็ดบนดินดีนั้นเปรียบเสมือนผู้ที่บากบั่น ด้วยจิตใจอันซื่อสัตย์และดีงามเมื่อได้ยินคำกล่าว และด้วยความพากเพียรจึงบังเกิดผล

แสงสว่างจากตะเกียง

๑๖ ไม่มีผู้ใดที่จุดตะเกียงแล้วซ่อนไว้ในโถหรือใต้เตียง แต่จะตั้งไว้บนขาตั้งตะเกียงเพื่อให้ผู้ที่เข้ามาได้เห็นแสงสว่างนั้น ๑๗ ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่เร้นลับแล้วจะไม่ถูกเปิดเผยในที่แจ้ง ๑๘ ฉะนั้นเจ้าจงฟังให้ดี ผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้วจะได้รับมากขึ้น และผู้ใดที่ไม่มี แม้ว่าสิ่งซึ่งเขาคิดว่าเขามีอยู่ก็จะถูกยึดไปจากเขาเสีย

มารดาและน้องชายของพระเยซู

๑๙ ขณะนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระเยซูมาหาพระองค์ แต่ไม่อาจฝ่าฝูงชนเข้ามาได้เพราะคนแน่น ๒๐ มีคนมาบอกพระเยซูว่า มารดาและพวกน้องชายของท่านกำลังยืนอยู่ข้างนอกและต้องการจะมาหาท่าน

๒๑ พระองค์ตอบว่า มารดาและพี่น้องของเรา คือพวกที่ฟังคำกล่าวของพระเจ้าและปฏิบัติตาม

ห้ามคลื่นและลมให้หยุด

๒๒ วันหนึ่ง พระเยซูกล่าวกับกลุ่มสาวกว่า เราข้ามทะเลสาบไปอีกฟากกันเถิด ฉะนั้นสาวกทั้งหลายก็ออกเรือไป ๒๓ ขณะที่แล่นใบออกไปนั้นพระองค์นอนหลับอยู่ และเกิดพายุกระหน่ำในทะเลสาบ น้ำก็ท่วมลำเรือจนเข้าขั้นอันตราย ๒๔ บรรดาสาวกจึงไปปลุกพระองค์ให้ตื่นพลางพูดว่า นายท่าน นายท่าน พวกเรากำลังจะตายอยู่แล้ว พระองค์ตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น พายุจึงหยุดและสงบเงียบลง ๒๕ พระองค์จึงถามพวกเขาว่า ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน พวกเขาถามกันและกันด้วยความตกใจและอัศจรรย์ใจว่า แล้วท่านผู้นี้เป็นใคร จึงสั่งลมและน้ำให้เชื่อฟังได้

ขับไล่มารพ้นจากชายผู้หนึ่ง

๒๖ แล้วพระเยซูกับเหล่าสาวกก็ได้แล่นใบไปถึงดินแดนเก-ราซา ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับแคว้นกาลิลี ๒๗ เมื่อพระเยซูขึ้นฝั่ง ก็มีชายชาวเมืองเก-ราซาคนหนึ่งซึ่งมีมารสิงอยู่มาหาพระองค์ ชายคนนี้ไม่ได้สวมเสื้อตัวนอกและไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านมาเป็นเวลานานแล้ว แต่อยู่ตามถ้ำเก็บศพ ๒๘ เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ล้มตัวลงแทบเท้าของพระองค์ และร้องตะโกนเสียงดังว่า พระเยซูบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด ท่านมายุ่งเกี่ยวอะไรกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องท่านว่าอย่าทรมานข้าพเจ้าเลย ๒๙ เป็นเพราะพระเยซูได้บัญชาให้วิญญาณร้ายออกมา

---

* **๘๑๐** อิสยาห์ 6:9

จากตัวของชายคนนั้น เพราะหลายต่อหลายครั้งที่มันเข้ามาสิงเขา แม้มีคนคุมตัวเขา ถูกตรวนทั้งที่ข้อมือและข้อเท้า เขาก็ยังหักโซ่ตรวนได้ และมารผลักดันเขาออกไปยังที่ไม่มีผู้คน ๓๐ พระเยซูถามเขาว่า “เจ้าชื่ออะไร” เขาตอบว่า “เลเกโอน”† ด้วยว่ามีมารหลายตนสิงเขาอยู่ ๓๑ พวกมันอ้อนวอนพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีกมิให้ส่งมันลงขุมนรก ๓๒ ขณะนั้นมีหมูฝูงใหญ่ที่กำลังหากินอยู่บนเชิงเขาในบริเวณใกล้ๆ นั้น พวกมารอ้อนวอนให้พระเยซูปล่อยมันไปสิงในฝูงหมู พระองค์ก็อนุญาต ๓๓ พวกมารจึงออกมาจากร่างของชายคนนั้น แล้วเข้าสิงในตัวหมู และทั้งฝูงเตลิดลงจากหน้าผาชันสู่ทะเลสาบและจมน้ำตาย

๓๔ บรรดาคนเลี้ยงหมูที่เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ก็วิ่งหนีออกไปบอกเรื่องนั้นทั้งในเมืองและชนบท ๓๕ ผู้คนจึงพากันมาดูว่าได้เกิดอะไรขึ้น เมื่อคนเหล่านั้นมาหาพระเยซู ก็พบว่า ชายผู้พ้นอำนาจมารกำลังนั่งแทบเท้าพระเยซู โดยนุ่งห่มเสื้อผ้าและมีสติดี คนเหล่านั้นจึงพากันกลัว ๓๖ พวกที่ได้เห็นเหตุการณ์ก็เล่าให้คนอื่นๆ ฟังว่าชายที่ถูกมารสิงนั้นหายได้อย่างไร ๓๗ ผู้คนทั้งปวงในดินแดนเก-ราซาจึงขอให้พระเยซูไปเสียให้พ้น เพราะพวกเขาหวาดกลัวยิ่งนัก พระองค์จึงลงเรือจากไป ๓๘ ส่วนชายที่มารออกจากตัวไปแล้ว ก็ได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไปด้วย แต่พระเยซูไม่อนุญาต และกล่าวว่า ๓๙ “จงกลับไปบ้าน และบอกผู้อื่นว่าพระเจ้าได้ช่วยเจ้ามากเพียงไร” ดังนั้นชายคนนั้นจึงจากไปเพื่อเล่าเรื่องให้คนทั่วเมืองทราบว่า พระเยซูได้ช่วยเขามากมายเพียงไร

พระเยซูผู้รักษาโรคนานาชนิด และผู้พลิกฟื้นความตาย

๔๐ ครั้นพระเยซูกลับไป ประชาชนก็รอคอยต้อนรับพระองค์อยู่ ๔๑ ไยรัสผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุมมาซบลงที่แทบเท้าของพระเยซู และอ้อนวอนให้พระองค์มายังบ้านของเขา ๔๒ เพราะว่าลูกสาวคนเดียวของเขาซึ่งอายุประมาณ 12 ปีกำลังจะตาย

ครั้นพระเยซูไปกับเขา ผู้คนก็มาเบียดเสียดรายล้อมพระองค์มากมาย ๔๓ และมีหญิงคนหนึ่งซึ่งตกโลหิตนานถึง 12 ปีโดยไม่มีใครรักษาได้ ๔๔ เธอเข้ามาใกล้ทางเบื้องหลัง แล้วแตะที่ชายเสื้อตัวนอกของพระองค์ โลหิตที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที ๔๕ พระเยซูถามว่า “ใครแตะต้องตัวเรา” เมื่อไม่มีผู้ใดรับ เปโตรจึงพูดว่า “นายท่าน ผู้คนหนาแน่นเบียดเสียดท่านอยู่” ๔๖ แต่พระเยซูกล่าวว่า “มีคนที่ได้แตะตัวเรา เพราะฤทธานุภาพได้แผ่ซ่านออกจากกายของเราไป” ๔๗ หญิงคนนั้นเกรงว่าจะมีคนสังเกตเห็นการกระทำของเธอ จึงได้ทรุดตัวอันสั่นเทาลงแทบเท้าพระองค์ และพูดต่อหน้าผู้คนว่า เหตุใดเธอจึงแตะตัวพระองค์ และหายจากโรคทันทีได้อย่างไร ๔๘ พระองค์จึงกล่าวกับเธอว่า “ลูกสาวเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายจากโรค จงไปอย่างสันติสุขเถิด”

๔๙ ขณะที่พระเยซูกำลังกล่าวอยู่นั้น ก็มีคนมาจากบ้านของไยรัสผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุม มาบอกไยรัสว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว อย่าได้รบกวนอาจารย์ท่านอีกเลย” ๕๐ พระเยซูได้ยินดังนั้นจึงกล่าวกับไยรัสว่า “อย่ากลัวเลย เพียงแต่เชื่อ และเธอก็จะหายดี” ๕๑ เมื่อพระองค์ไปถึงบ้านไยรัส ก็ไม่อนุญาตให้ใครล่วงเข้าไปด้านใน เว้นแต่เปโตร ยอห์น ยากอบ และบิดามารดาของเด็ก ๕๒ ในขณะที่คนอื่นๆ กำลังร้องไห้ฟูมฟายและร้องครำ่ครวญถึงเด็กน้อย พระเยซูกล่าวว่า “จงหยุดร้องไห้ฟูมฟายเถิด เธอไม่ตาย เพียงแค่หลับเท่านั้น” ๕๓ ผู้คนพากันหัวเราะเยาะพระองค์เพราะรู้ว่าเธอตายแล้ว ๕๔ แต่พระองค์จับมือเธอและกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” ๕๕ วิญญาณของเธอก็กลับคืนสู่ร่าง แล้วเธอก็ลุกขึ้นยืนทันที และพระเยซูบอกให้คนเหล่านั้นนำอาหารมาให้เธอ ๕๖ บิดามารดาของเธอก็ประหลาดใจ และพระองค์สั่งไม่ให้เขาเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ใด

† **๘๓๐** เลเกโอน จำนวนกองทัพโรมัน หมายถึงจำนวนทหาร 6,000 คน

๙

พระเยซูให้โอวาทแก่สาวกทั้งสิบสองก่อนออกไปประกาศ

๑ ครั้นแล้วพระเยซูจึงเรียกอัครทูตทั้งสิบสองนั้นมา เพื่อรับอานุภาพและสิทธิอำนาจในการขับไล่มารทั้งปวง รวมถึงการรักษาโรคต่างๆ ๒ และพระองค์ส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าและรักษาคนป่วย ๓ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "ไม่ต้องนำของติดตัวในการเดินทางเลย เช่นไม้เท้า ย่าม อาหาร เงินทอง และเสื้อสำรองตัวใน ๔ เมื่อเข้าไปในบ้านใครก็จงอยู่ที่นั่นจนกว่าจะออกไปจากเมือง ๕ ถ้าไม่มีผู้ใดต้อนรับ ก็จงสลัดฝุ่นออกจากเท้าเจ้าเวลาที่ไปจากเมืองนั้น เพื่อแสดงถึงความผิดของเขาว่า พระเจ้าจะลงโทษพวกเขา" ๖ ดังนั้นสาวกจึงไปตามหมู่บ้านเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและรักษาผู้คนทุกแห่งหน

๗ เมื่อเฮโรดผู้ปกครองแคว้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็รู้สึกงุนงง เพราะมีคำเล่าขานว่ายอห์นฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๘ บ้างก็พูดว่า เอลียาห์มาปรากฏ และบ้างก็พูดว่าเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าท่านหนึ่งในสมัยโบราณที่ได้ฟื้นคืนชีวิตอีก ๙ เฮโรดกล่าวว่า "เขาคือยอห์นที่เราสั่งตัดหัว แล้วคนที่เราได้ยินเรื่องของเขานี้คือผู้ใด" แล้วเฮโรดเองก็พยายามอย่างยิ่งที่จะได้พบพระเยซู

มหาชนกับขนมปัง *5* ก้อนและปลา *2* ตัว

๑๐ หลังจากที่อัครทูตเดินทางกลับมาแล้ว ก็ได้รายงานการปฏิบัติงานของเขากับพระเยซู แล้วพระองค์ก็พาพวกเขาไปกันตามลำพังถึงเมืองเบธไซดา ๑๑ ฝูงชนที่ทราบเรื่องก็ตามพระองค์ไป พระเยซูต้อนรับพวกเขา และกล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า ทั้งยังรักษาผู้ป่วยที่จำเป็นต้องรับการรักษา

๑๒ ครั้นใกล้เวลาเย็น อัครทูตทั้งสิบสองนั้นมาหาพระองค์และบอกว่า "ปล่อยให้ผู้คนไปตามหมู่บ้านใกล้เคียงและชนบท เพื่อหาอาหารและที่พักเถิด เพราะที่นี่เป็นทีกันดาร" ๑๓ พระองค์ตอบว่า "พวกเจ้าเอาอาหารมาให้เขาเถิด" เหล่าสาวกพูดว่า "เรามีเพียงขนมปัง 5 ก้อนกับปลาอีก 2 ตัวเท่านั้น นอกจากว่าเราจะไปซื้ออาหารมาให้คนเหล่านี้" ๑๔ มีชายประมาณ 5,000 คนทีนั่น แต่พระองค์กล่าวกับสาวกว่า "จงให้คนนั่งลงรวมเป็นกลุ่มๆ ละประมาณ 50 คน" ๑๕ พวกสาวกก็ทำตาม โดยให้ทุกคนนั่งลง ๑๖ พระองค์หยิบขนมปัง 5 ก้อนกับปลา 2 ตัว แล้วแหงนหน้าขึ้นสู่สวรรค์ กล่าวขอบคุณพระเจ้า และบิขนมปังให้กับพวกสาวกเพื่อแจกแก่ผู้คน ๑๗ พวกเขาทุกคนได้รับประทานกันจนอิ่มหนำ และสามารถรวบรวมอาหารที่เหลือได้ 12 ตะกร้า

บุตรมนุษย์เป็นใคร

๑๘ ครั้งหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่เพียงพระองค์เดียว พระองค์ถามบรรดาสาวกที่อยู่ด้วยว่า "ฝูงชนพูดกันว่าเราเป็นใคร" ๑๙ สาวกตอบว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บ้างพูดว่าเป็นเอลียาห์ บางคนก็ว่า เป็นผู้หนึ่งในบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจากสมัยโบราณที่ได้ฟื้นคืนชีวิตอีก" ๒๐ พระองค์ถามว่า "แต่พวกเจ้าพูดว่าเราเป็นใคร" เปโตรตอบว่า "พระคริสต์ของพระเจ้า"

๒๑ พระเยซูกำชับพวกเขาไม่ให้บอกใครๆ ๒๒ พระองค์กล่าวว่า "บุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และพวกผู้ใหญ่ บรรดามหาปุโรหิต และอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติจะไม่ยอมรับ บุตรมนุษย์จะถูกประหารชีวิตและ 3 วันต่อมาจะฟื้นคืนชีวิต"

๒๓ แล้วพระองค์กล่าวกับทุกคนที่นั่นว่า "ถ้าใครปรารถนาที่จะตามเรามาจะต้องไม่เห็นแก่ตนเอง เขาจะแบกไม้กางเขนของตนเป็นประจำทุกวันและติดตามเรา ๒๔ เพราะใครก็ตามที่ต้องการช่วยชีวิตของตนให้รอดจะสูญเสียชีวิตนั้นไป แต่ใครก็ตามที่ยอมเสียชีวิต

ของเขาเพื่อเราก็จะมีชีวิตที่รอดพ้น ๒๕ จะมีประโยชน์อะไร หากคนหนึ่งได้ทั้งโลกมาเป็นของตน แต่ต้องสูญเสียชีวิตของเขาไป ๒๖ ใครก็ตามที่มีความอายเพราะเราและคำพูดของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะเขา ในเวลาที่ท่านมาด้วยสง่าราศีของท่าน ของพระบิดาและของบรรดาทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ๒๗ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า บางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่รู้รสความตายก่อนที่จะเห็นอาณาจักรของพระเจ้า

พระเยซู โมเสส และเอลียาห์

๒๘ หลังจากที่พระเยซูกล่าวสิ่งนี้ได้ประมาณ 8 วันก็พาเปโตร ยอห์น และยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาด้วยเพื่ออธิษฐาน ๒๙ ขณะที่พระองค์อธิษฐานอยู่ ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเสื้อตัวนอกที่สวมก็บังเกิดขาวประกายเจิดจ้า ๓๐ มีชาย 2 คนกำลังสนทนาอยู่กับพระองค์ คือโมเสสและเอลียาห์ ๓๑ เขาทั้งสองปรากฏตัวด้วยสง่าราศีที่รุ่งโรจน์ และกำลังสนทนากันถึงการจากไปของพระองค์ ซึ่งใกล้ถึงเวลาที่จะกระทำให้สำเร็จเสร็จสิ้นที่เมืองเยรูซาเล็ม ๓๒ เปโตรและสาวกอีก 2 คนที่ติดตามมาด้วยกำลังเคลิ้ม แต่เมื่อตื่นขึ้นก็เห็นพระสง่าราศีของพระเยซู และชาย 2 คนนั้นก็ยืนอยู่ด้วย ๓๓ ขณะที่ชายทั้งสองกำลังจากไป เปโตรพูดกับพระเยซูโดยไม่รู้สึกตัวว่า "นายท่าน ดีเหลือเกินที่พวกเราได้มาอยู่กันที่นี่ ให้พวกเราสร้างกระโจม 3 หลังเถิด กระโจมหนึ่งสำหรับพระองค์ กระโจมหนึ่งสำหรับโมเสส และกระโจมหนึ่งสำหรับเอลียาห์" ๓๔ ขณะที่กำลังพูด เมฆก้อนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นปกคลุมผู้คน ณ ที่นั้นไว้ จนต่างก็เกิดความตระหนกยิ่ง ๓๕ ทั้งมีเสียงจากเมฆกล่าวว่า "ผู้นี้เป็นบุตรของเรา คือผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว จงฟังท่านเถิด" ๓๖ สิ้นเสียงนั้นแล้วสาวกทั้งสามก็พบพระเยซูแต่เพียงลำพัง และพวกเขาเก็บเรื่องนี้ไว้โดยไม่แพร่งพรายกับผู้ใดในเวลานั้นว่า พวกเขาได้พบอะไรมาบ้าง

พระเยซูขับไล่วิญญาณร้ายออกจากตัวเด็ก

๓๗ ในวันรุ่งขึ้น เมื่อพระองค์และเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาก็พบว่า มีผู้คนมากมายมารอพบพระองค์ ๓๘ ชายคนหนึ่งในฝูงชนตะโกนขึ้นว่า "อาจารย์ ขอให้ท่านโปรดดูลูกชายของข้าพเจ้า เพราะเขาเป็นลูกคนเดียวเท่านั้น ๓๙ มีวิญญาณเข้าสิงเขา ทำให้กรีดร้องดังทันทีทันใด แล้วเขาจะชักจนน้ำลายฟูมปาก มันทำให้เขาล้มลุกคลุกคลาน และแทบจะไม่ได้ละไปจากร่างของเขาเลย ๔๐ ข้าพเจ้าได้อ้อนวอนให้สาวกของท่านขับไล่มันไปเสีย แต่พวกเขาทำไม่ได้" ๔๑ พระเยซูตอบว่า "คนในช่วงกาลเวลานี้ช่างไร้ความเชื่อ และบิดเบือนเสียจริง เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้า และทนต่อเจ้าไปนานสักเท่าไร จงนำตัวลูกชายของเจ้ามาที่นี่เถิด" ๔๒ ขณะที่เด็กนั้นกำลังเดินมา มารก็ทำให้เขาล้มลงกับพื้นและชัก แต่พระเยซูห้ามวิญญาณร้าย และรักษาเด็กจนหายดี แล้วส่งกลับไปหาพ่อของเขา ๔๓ ฝูงชนต่างอัศจรรย์ใจในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ขณะที่ทุกคนกำลังแปลกใจกับสิ่งทั้งปวงที่พระเยซูกระทำ พระองค์กล่าวกับพวกสาวกว่า ๔๔ "จงฟังเราให้ดี จวนเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะถูกมอบตัวให้อยู่ในมือของมนุษย์" ๔๕ แต่พวกเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่พระองค์กล่าวถึง เขาไม่อาจเห็นความหมายที่แฝงอยู่ แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามถึงความนัยนั้น

ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

๔๖ พวกสาวกเริ่มถกเถียงกันว่าใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในจำนวนพวกเขา ๔๗ พระเยซูทราบถึงความคิดของสาวกจึงนำเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนใกล้พระองค์ ๔๘ แล้วกล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "ผู้ใดก็ตามที่รับเด็กเล็กๆ คนนี้ในนามของเรา ก็ถือได้ว่า รับเราด้วย และผู้ใดที่รับเราก็นับว่ารับพระองค์ผู้ส่งเรามา ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในพวกเจ้าคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"

๔๙ ยอห์นพูดว่า นายท่าน พวกเราเห็นชายคนหนึ่งขับไล่พวกมารในพระนามของ
พระองค์ และพวกเราพยายามที่จะห้ามเขา เพราะว่าเขาไม่ใช่คนของเรา ๕๐ พระเยซูกล่าว
ว่า อย่าห้ามเขาเลย คนที่ไม่เป็นฝ่ายค้านพวกเจ้าก็เป็นฝ่ายเจ้า

ชาวสะมาเรียไม่ยอมรับพระเยซู

๕๑ เมื่อใกล้เวลาที่พระองค์จะคืนสู่สวรรค์ พระเยซูตั้งใจแน่วแน่ที่จะเดินทางไปยังเมือง
เยรูซาเล็ม ๕๒ และส่งพวกผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปยังหมู่บ้านของชาวสะมาเรีย* เพื่อเตรียมสิ่ง
ต่างๆ ให้พร้อม ๕๓ แต่ผู้คนที่นั่นกลับไม่ยอมรับพระองค์ เพราะเมืองเยรูซาเล็มเป็นจุดหมาย
ปลายทางของพระองค์ ๕๔ เมื่อสาวกของพระองค์คือยากอบและยอห์นเห็นดังนั้นจึงถามว่า
พระองค์ท่าน พระองค์จะโปรดให้พวกเราขอไฟลงมาจากสวรรค์ทำลายเขาเสียไหม ๕๕
แต่พระเยซูหันกลับและห้ามพวกเขาไว้ ๕๖ แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกจึงไปยังหมู่บ้านอื่น

ความพร้อมก่อนติดตามพระเยซู

๕๗ ขณะที่พวกเขากำลังเดินกันไปตามถนน ได้มีชายคนหนึ่งพูดกับพระองค์ว่า ข้าพเจ้า
จะติดตามพระองค์ไปทุกแห่งหน ๕๘ พระเยซูตอบว่า สุนัขจิ้งจอกอาศัยในโพรง นกมีรัง
แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่อาศัยนอน ๕๙ พระองค์กล่าวกับอีกคนว่า จงตามเรามาเถิด ชาย
ผู้นั้นพูดว่า พระองค์ท่าน โปรดให้ข้าพเจ้าได้ไปฝังศพบิดาของข้าพเจ้าก่อน ๖๐ พระเยซู
กล่าวกับเขาว่า ปล่อยให้คนตายฝังศพคนตายของเขาเอง เจ้าจงไปเพื่อประกาศเรื่อง
อาณาจักรของพระเจ้า ๖๑ อีกคนพูดว่า พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไป แต่
ขอให้ได้ร่ำลาครอบครัวของข้าพเจ้าก่อน ๖๒ พระเยซูตอบว่า ไม่มีผู้ใดที่จับคันไถแล้วหัน
หน้ากลับไป จะเหมาะสมกับการเป็นผู้รับใช้ในอาณาจักรของพระเจ้า

๑๐

พระเยซูให้โอวาทแก่สาวก 72 คนก่อนออกไปประกาศ

๑ หลังจากนั้นพระเยซูเจ้าแต่งตั้งสาวกอื่นอีก 72 คน* โดยแบ่งเป็นกลุ่มๆ ละ 2 คน เดิน
ทางล่วงหน้าไปยังทุกๆ เมืองและทุกที่ที่พระองค์จะผ่านไป ๒ พระองค์บอกพวกเขาว่า ข้าว
ที่จะเก็บเกี่ยวมีอยู่มากมายแต่คนงานมีจำนวนน้อย ฉะนั้นจงขอให้พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็น
เจ้าของนาส่งพวกคนงานออกไปเก็บเกี่ยวในนา ๓ จงไปเถิด เราส่งพวกเจ้าออกไปเช่นพวก
ลูกแกะท่ามกลางเหล่าสุนัขป่า ๔ อย่านำถุงเงิน ย่าม หรือรองเท้าไป และก็อย่าทักทายผู้
ใดตามถนนหนทาง ๕ เมื่อเจ้าเข้าไปในบ้านใด ก่อนอื่นจงกล่าวคำทักทายว่า สันติสุขจงมี
แก่บ้านนี้ ๖ ถ้าผู้มีสันติสุขอยู่ที่นั่น คำทักทายแห่งสันติสุขของเจ้าจะอยู่กับเขา มิฉะนั้น
แล้วคำทักทายแห่งสันติสุขจะย้อนกลับมาสู่เจ้า ๗ จงพักอยู่ที่บ้านหลังนั้น ดื่มกินสิ่งที่เขาให้
เพราะคนงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน อย่าได้โยกย้ายจากบ้านนี้ไปบ้านโน้น ๘ เมื่อเจ้า
เข้าไปในเมืองและชาวเมืองต้อนรับก็จงกินสิ่งที่เขาจัดหาให้ ๙ จงรักษาผู้ป่วยที่นั่นและบอก
เขาว่า อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้ท่าน ๑๐ หากเจ้าเข้าไปในเมือง และเขาไม่ยอมรับก็
จงไปตามถนนและประกาศว่า ๑๑ แม้ฝุ่นผงในเมืองของท่านที่ติดเท้าเรา เราปัดออกเพื่อ
แสดงถึงความผิดของท่าน จงแน่ใจได้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว ๑๒ เรา
ขอบอกเจ้าว่า ในวันนั้นเมืองโสโดม†จะทนได้มากกว่าเมืองนั้น
๑๓ วิบัติจงเกิดแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติจงเกิดแก่เจ้า เมืองเบธไซดา หากสิ่งอัศจรรย์
ทั้งหลายที่ได้เกิดขึ้นต่อหน้าเจ้า มาปรากฏในเมืองไทระและไซดอน พวกเขาจะต้องกลับใจ
ไปนานแล้ว ทั้งนุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ และนั่งปาขี้เถ้าใส่หัวตัวเอง ๑๔ แต่ในวันพิพากษานั้น

---

* **๙๕๒** ชาวยิวและชาวสะมาเรียเข้ากันไม่ได้ เพราะว่าชาวสะมาเรียเป็นชนชาติผสมระหว่างยิวและชาติอื่นซึ่งนับว่าไม่ใช่ชาวยิวแท้

* **๑๐๑๑** มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับบันทึกไว้ครั้งโบราณว่าเป็นจำนวน 70 คน † **๑๐๑๑๒** โสโดม
เป็นเมืองที่มีคนชั่วร้ายอยู่ และพระเจ้าได้ทำลายเมืองโสโดมทั้งเมือง ฉบับปฐมกาล 19:1-29

เมืองไทระและไซดอนจะทนได้มากกว่าเจ้า ๑๕ ฝ่ายเจ้าเอง เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าจะได้รับ
การยกขึ้นสู่ฟ้าหรือ เปล่าเลย เจ้าจะดิ่งลงไปถึงแดนคนตาย
๑๖ ผู้ที่ฟังเจ้าก็ฟังเรา ผู้ไม่ยอมรับเจ้าก็จะไม่ยอมรับเรา และผู้ไม่ยอมรับเราก็จะไม่ยอมรับ
พระองค์ผู้ส่งเรามา□
๑๗ สาวก 72 คน‡กลับมาด้วยความยินดีและพูดว่า □พระองค์ท่าน แม้แต่พวกมาร
ก็ยังยอมเชื่อฟังพวกเราเมื่อเราใช้พระนามของพระองค์□ ๑๘ พระองค์ตอบว่า □เราเห็น
ซาตาน§ตกลงจากสวรรค์ราวฟ้าแลบ ๑๙ เรามอบสิทธิอำนาจให้แก่เจ้าเพื่อเหยียบขยี้พวกงู
แมงป่อง* และเอาชนะอำนาจทั้งปวงของศัตรู ไม่มีสิ่งใดที่จะทำร้ายเจ้าได้เลย ๒๐ อย่างไร
ก็ดี อย่าชื่นชมยินดีที่เหล่าวิญญาณยอมเชื่อฟังเจ้า แต่จงชื่นชมยินดีที่นามของเจ้าได้มี
บันทึกไว้แล้วในสวรรค์□
๒๑ ในขณะนั้นพระเยซูชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ได้กล่าวว่า □ข้าพเจ้า
สรรเสริญพระองค์ผู้เป็นพระบิดา พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์และโลก เพราะพระองค์ได้ซ่อน
สิ่งเหล่านี้จากผู้เรืองปัญญา คนฉลาด แล้วเปิดเผยให้แก่พวกเด็กเล็กๆ ใช่แล้ว พระบิดา
เพราะว่านี่คือความพึงพอใจของพระองค์ ๒๒ พระบิดาของเราได้มอบสิ่งทั้งปวงให้แก่เรา
ไม่มีใครทราบว่าพระบุตรคือใคร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครทราบว่าพระบิดาคือใคร
นอกจากพระบุตรและผู้ที่พระบุตรเลือกที่จะเปิดเผยให้รู้ถึงพระองค์□
๒๓ แล้วพระองค์หันไปยังเหล่าสาวก กล่าวเฉพาะแก่พวกเขาว่า □นัยน์ตาทั้งหลายที่เห็น
สิ่งที่เจ้าเห็นก็เป็นสุข ๒๔ เราขอบอกเจ้าว่า มีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าหลายท่าน และกษัตริย์หลายองค์ใคร่จะเห็นเช่นเจ้าเห็น แต่ไม่อาจเห็น และใคร่ได้ยินเช่นเจ้าได้ยิน แต่ไม่ได้ยิน□

อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้มีเมตตา

๒๕ ครั้งหนึ่งผู้เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติลุกขึ้นถามเป็นการทดสอบพระเยซูว่า □อาจารย์
ข้าพเจ้าจะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะได้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์□ ๒๖ พระองค์ตอบว่า □ในหมวด
กฎบัญญัติเขียนไว้อย่างไร แล้วท่านอ่านได้ความว่าอย่างไร□ ๒๗ เขาตอบว่า □ □จงรักพระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้าอย่างสุดดวงใจ สุดดวงจิต สุดกำลัง และสุดความคิดของเจ้า□†
และ □จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง□ □‡ ๒๘ พระเยซูตอบว่า □ท่านตอบได้ถูก
ต้องแล้ว จงทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต□
๒๙ แต่เขาต้องการจะแก้ตัว ฉะนั้นเขาถามต่อไปว่า □แล้วใครคือเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า□
๓๐ พระเยซูตอบว่า □มีชายคนหนึ่งกำลังจากเมืองเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค ระหว่างทาง
โจรได้ปล้นเขาโดยเปลื้องเอาเสื้อผ้าของเขา ทั้งยังทุบตีก่อนจะหนีหายไป ทิ้งชายผู้บาดเจ็บ
เจียนตายไว้ ๓๑ เผอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินไปตามถนนนั้น เมื่อเห็นผู้บาดเจ็บกลับเดินเลย
ไปอีกฟากถนน ๓๒ ชาวเลวี§คนหนึ่งซึ่งผ่านมาถึงที่นั่นเหมือนกันและเห็นชายคนนั้นก็เดิน
เลยไปอีกฟากถนน ๓๓ ส่วนชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางผ่านมาจนมาใกล้ชายคนนั้น เมื่อ
เห็นเขาแล้วก็เกิดความสงสาร ๓๔ จึงเข้าไปช่วยพันบาดแผล เทน้ำมันและเหล้าองุ่นลงที่
บาดแผลให้ แล้วพาชายคนนั้นบนลาของเขาเอง พาเขาไปที่โรงแรมแห่งหนึ่งเพื่อช่วย
รักษา ๓๕ วันรุ่งขึ้นชายเดินทางผู้นั้นหยิบ 2 เหรียญเดนาริอันออกมาให้เจ้าของโรงแรม
และพูดว่า □ช่วยดูแลเขาด้วย เวลาเรากลับมาเราจะชดใช้ส่วนที่ขาดนั้นให้□ ๓๖ ท่านคิดว่า
3 คนที่ว่ามานี้ คนไหนเป็นเพื่อนบ้านของชายที่ตกอยู่ในมือของโจร□ ๓๗ ผู้เชี่ยวชาญฝ่าย
กฎบัญญัติตอบว่า □คนที่มีเมตตาต่อเขา□ พระเยซูกล่าวว่า □จงไปปฏิบัติเช่นนั้นเถิด□

---

‡ **๑๐□๑๗** หรือ 70 คน § **๑๐□๑๘** คำว่า ซาตาน ในภาษาฮีบรูหมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน
* **๑๐□๑๙** งู แมงป่อง เป็นสัญลักษณ์ของวิญญาณร้าย † **๑๐□๒๗** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 ‡ **๑๐□๒๗** เลวีนิติ
19:18 § **๑๐□๓๒** พวกเลวี มีหน้าที่ช่วยพวกปุโรหิตทำงานในพระวิหาร

มาร์ธาและมารีย์

๓๘ ขณะที่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์เดินทางมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มาร์ธา
หญิงในหมู่บ้านนั้นได้ต้อนรับพระองค์ที่บ้านของเธอเอง ๓๙ มารีย์ผู้เป็นน้องสาวนั่งชิดแทบ
เท้าของพระเยซูเจ้า เพื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ ๔๐ แต่มาร์ธากลับหมกมุ่นอยู่กับการเต
รียมต้อนรับ เธอมาถามว่า “พระองค์ท่าน พระองค์ไม่ห่วงหรอกหรือว่าน้องสาวทิ้งงานให้
ข้าพเจ้าทำแต่ผู้เดียว ขอพระองค์ได้โปรดเตือนให้เธอมาช่วยข้าพเจ้าด้วย” ๔๑ พระเยซูเจ้
าตอบว่า “มาร์ธา มาร์ธา เจ้าเอาแต่กังวลและอารมณ์เสียกับหลายเรื่อง ๔๒ มีสิ่งเดียวที่
จำเป็น มารีย์ได้เลือกกระทำสิ่งที่ดีกว่าซึ่งไม่มีใครจะเอาไปจากเธอได้”

๑๑

การอธิษฐาน

๑ พระเยซูกำลังอธิษฐานในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกคนหนึ่งได้พูดขึ้นว่า “พระองค์
ท่าน ขอได้โปรดสอนพวกข้าพเจ้าอธิษฐานเหมือนกับที่ยอห์นสอนพวกสาวกของเขาเถิด”
๒ พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า “เมื่อเจ้าอธิษฐาน จงว่า
“ข้าแต่พระบิดา
ขอพระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาสถิตเถิด
๓ ขอพระองค์ให้อาหารประจำวันแก่พวกเราในแต่ละวัน
๔ ขอพระองค์ยกโทษบาปทั้งปวงให้แก่พวกเรา
ด้วยว่าพวกเรายกโทษให้กับทุกคนที่กระทำบาปต่อเรา
และขอพระองค์นำเราไปให้พ้นจากสิ่งยั่วยุ” ๕ แล้วพระองค์กล่าวต่อไปอีกว่า “หากคนใดในพวกเจ้าไปหาเพื่อนในเวลาเที่ยงคืน แล
้วพูดว่า “เพื่อนเอ๋ย เราขอยืมขนมปังสัก 3 ก้อนเถิด ๖ เพราะว่าเพื่อนคนหนึ่งของเราเดิน
ทางมาหา แล้วเราไม่มีอะไรที่จะต้อนรับเขา” ๗ คนทีอยู่ข้างในตอบว่า “อย่ารบกวนเราเลย
ประตูก็ลงกลอนแล้ว ทั้งลูกๆ และเราเองก็เข้านอนแล้ว เราลุกขึ้นหยิบอะไรให้ไม่ได้” ๘ เรา
ขอบอกเจ้าว่า แม้ว่าเขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบขนมปังให้เพราะความเป็นเพื่อน แต่เป็นเพราะ
ความไม่ย่อท้อ เขาก็จะลุกขึ้นและหยิบให้ตามที่เพื่อนต้องการ ๙ ฉะนั้นเราขอบอกพวกเจ้า
ว่า จงขอและเจ้าก็จะได้รับ จงแสวงหาและเจ้าก็จะพบ จงเคาะประตูและประตูก็จะเปิดให้
เจ้า ๑๐ เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้รับ คนทีหาก็พบ คนทีเคาะประตู ประตูก็จะเปิด ๑๑ ถ้าลูก
ของเจ้าขอปลาแล้ว เจ้าผู้เป็นพ่อจะให้งูแทนหรือ ๑๒ ถ้าหากเขาขอไข่แล้วกลับให้แมงป่อง
แทนหรือ ๑๓ ถ้าเจ้าเองผู้เป็นคนชั่วยังรู้จักให้สิ่งที่ดีแก่ลูกๆ และยิ่งกว่านั้นขนาดไหนที่พระ
บิดาในสวรรค์จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอจากพระองค์”

พระเยซูกับเบเอลเซบูล

๑๔ พระเยซูขับไล่มารใบ้ตนหนึ่งออกจากร่างของชายคนหนึ่ง เมื่อมารออกจากร่างแล้ว
ชายใบ้จึงพูดได้ และฝูงชนก็ประหลาดใจ ๑๕ บางคนพูดว่า “ชายผู้นี้ขับไล่พวกมารออกมา
ได้เพราะใช้เบเอลเซบูลหัวหน้าของพวกมารนั่นเอง” ๑๖ คนอื่นๆ ได้ทดสอบพระองค์ โดยขอ
ให้พระองค์ส่งปรากฏการณ์อัศจรรย์จากสวรรค์ ๑๗ พระเยซูทราบความคิดของคนเหล่านั้น
จึงกล่าวว่า “อาณาจักรใดก็ตามที่แบ่งแยกกันเองก็จะพินาศ และบ้านใดที่แบ่งแยกกันเอง
ก็จะล้มลง ๑๘ ถ้าซาตานแบ่งแยกตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะยืนหยัดได้อย่างไร เรา
พูดเช่นนี้เพราะท่านยืนยันว่าเราขับไล่พวกมารโดยใช้เบเอลเซบูล ๑๙ ถ้าเราขับมารโดยใช้
เบเอลเซบูล แล้วผู้ติดตามของท่านเองล่ะ ใช้ใครในการขับ ฉะนั้นแล้วเขาเหล่านั้นก็เป็น
ผู้ตัดสินความของท่าน ๒๐ แต่ถ้าเราขับพวกมารโดยการใช้นิ้วของพระเจ้า อาณาจักรของ
พระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว ๒๑ เมื่อคนที่แข็งแกร่งถืออาวุธไว้พร้อมเพื่อเฝ้าบ้านของเขา ทรัพย์

สมบัติของเขาก็ปลอดภัย ๒๒ แต่หากมีคนที่แข็งแกร่งกว่าเข้าจู่โจมและชนะเขา คนนั้นก็ริบอาวุธยุทธภัณฑ์ที่เขาพึ่งพา แล้วแบ่งปันของที่เขาได้ริบเอาไปนั้น ๒๓ ใครที่ไม่เป็นฝ่ายเราก็เป็นฝ่ายค้านเรา และคนที่ไม่เก็บรวบรวมกับเราก็กระจัดกระจายไป

๒๔ เมื่อวิญญาณร้ายออกมาจากคนหนึ่ง มันก็เที่ยวหาที่แล้งเพื่อพำนัก เมื่อไม่พบ มันจึงพูดว่า □ข้าจะกลับไปยังบ้านที่ข้าจากมา□ ๒๕ แต่เมื่อมาถึง ก็กลับพบว่าบ้านนั้นถูกปัดกวาดจนสะอาดเรียบร้อย ๒๖ มันจึงไปเอาพวกวิญญาณอีก 7 ตนที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าเข้าไปอยู่ในบ้านนั้น ในที่สุดอาการของคนนั้นก็ทรุดหนักลงกว่าเดิม□

๒๗ ขณะที่พระองค์กำลังกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ มีหญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่ในกลุ่มคนได้ร้องขึ้นว่า □มารดาที่ได้ให้กำเนิดและให้น้ำนมเลี้ยงดูพระองค์ก็เป็นสุข□ ๒๘ พระองค์ตอบว่า □ผู้ที่ได้ยินคำกล่าวของพระเจ้าแล้วปฏิบัติตามต่างหากเล่าจึงเป็นสุข□

ปรากฏการณ์อัศจรรย์ของโยนาห์

๒๙ ขณะที่ผู้คนเข้ามาสมทบมากขึ้น พระเยซูกล่าวว่า □คนในช่วงกาลเวลาอันชั่วโฉด เป็นพวกที่แสวงหาปรากฏการณ์อัศจรรย์ แต่จะไม่ได้รับสิ่งใดนอกจากปรากฏการณ์อัศจรรย์ของโยนาห์* ๓๐ ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์กับชาวนีนะเวห์อย่างไร บุตรมนุษย์ก็จะเป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์กับคนในช่วงกาลเวลานี้อย่างนั้น ๓๑ ราชินีแห่งทิศใต้†จะลุกผงาดขึ้นในวันพิพากษา และกล่าวหาคนในช่วงกาลเวลานี้ ด้วยว่าพระนางมาจากปลายฟ้าเพื่อฟังสติปัญญาของกษัตริย์ซาโลมอน และบัดนี้ผู้ที่เหนือกว่ากษัตริย์ซาโลมอนอยู่ที่นี่ ๓๒ ชาวนีนะเวห์จะผงาดขึ้นในวันพิพากษา และกล่าวหาคนในช่วงกาลเวลานี้ ชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเพราะคำประกาศของโยนาห์ และเวลานี้ผู้ที่เหนือกว่าโยนาห์อยู่ที่นี่แล้ว

ดวงตาคือตะเกียงของร่างกาย

๓๓ ไม่มีผู้ใดที่จุดตะเกียงแล้วซ่อนหรือวางไว้ใต้ภาชนะ แต่จะตั้งไว้บนขาตั้งตะเกียงเพื่อผู้ที่เข้ามาจะได้เห็นแสงสว่างนั้น ๓๔ ดวงตาของเจ้าเป็นเสมือนตะเกียงของร่างกาย เมื่อดวงตาของเจ้าดี ร่างกายของเจ้าก็เต็มด้วยความสว่าง ถ้าดวงตาของเจ้าไม่ดี ร่างกายก็มีแต่ความมืด ๓๕ จงดูให้ดีว่าเจ้ามีความสว่างภายใน ไม่ใช่ความมืด ๓๖ ฉะนั้นถ้าทั่วทั้งร่างกายของเจ้าสว่างและไม่มีส่วนใดเลยที่มืด มันก็จะสว่างตลอดเหมือนเวลาที่แสงของตะเกียงส่องมาที่เจ้า□

วิบัติบังเกิดแก่บรรดาผู้นำทางศาสนา

๓๗ เมื่อพระเยซูกล่าวจบแล้ว ฟาริสีผู้หนึ่งก็ได้เชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารกับเขา เมื่อไปถึงก็เอนกายลงรับประทาน ๓๘ ฟาริสีรู้สึกประหลาดใจเมื่อสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ล้างมือก่อนรับประทานอาหาร ๓๙ พระเยซูเจ้ากล่าวว่า □เอาละ พวกท่านฟาริสีทำความสะอาดถ้วยชามภายนอก แต่ภายในกลับเต็มด้วยความโลภและความชั่วร้าย ๔๐ เจ้าคนเขลา คนที่สร้างภายนอกไม่ได้สร้างภายในด้วยหรือ ๔๑ จงให้ทานสงเคราะห์ที่เกิดจากใจ และทุกสิ่งก็จะสะอาดสำหรับท่าน

๔๒ วิบัติจงเกิดแก่พวกฟาริสี แม้ว่าท่านให้หนึ่งในสิบของสะระแหน่ ขมิ้นและสมุนไพรชนิดอื่นๆ ทุกชนิดแก่พระเจ้า แต่กลับเพิกเฉยต่อความเป็นธรรมและความรักของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ท่านควรกระทำอยู่ก่อนแล้วโดยไม่ละเลยจำนวนหนึ่งในสิบด้วย ๔๓ วิบัติจงเกิดแก่พวกฟาริสี เพราะท่านชอบที่นั่งสำหรับคนสำคัญที่สุดในศาลาที่ประชุม และชอบให้คนทักทายแสดงความเคารพในย่านตลาด ๔๔ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน เพราะท่านเป็นเสมือนหลุมฝังศพที่ไม่มีเครื่องหมายระบุไว้ คนเดินเหยียบไปก็มิอาจทราบได้□

---

* **๑๑□๒๙** โยนาห์ ฉบับโยนาห์ † **๑๑□๓๑** 1 พงศ์กษัตริย์ 10:1-13

๔๕ คนหนึ่งในจำนวนผู้เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ ท่านพูดเช่นนี้ท่านก็ดูถูกพวกเราด้วย” ๔๖ พระเยซูตอบว่า “และท่านที่เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติ วิบัติก็จงเกิดแก่ท่าน เพราะท่านให้ผู้คนแบกหามภาระหนัก โดยที่พวกท่านไม่ยอมแม้แต่จะยกนิ้วขึ้นช่วยเขาเลย ๔๗ วิบัติจงเกิดแก่ท่าน เพราะท่านสร้างถ้ำเก็บศพให้พวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และบรรพบุรุษของท่านนั่นแหละที่ฆ่าพวกเขา ๔๘ ดังนั้นนับได้ว่าท่านเป็นผู้เห็นชอบด้วยกับการกระทำของบรรพบุรุษของท่าน ที่พวกเขาฆ่าบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และท่านเองก็ได้สร้างถ้ำเก็บศพให้ ๔๙ ด้วยเหตุนี้ และด้วยพระปัญญา พระเจ้ากล่าวว่า ‘เราจะส่งพวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าและพวกอัครทูตให้คนเหล่านั้น บางคนจะต้องถูกฆ่า บ้างก็จะถูกกดขี่ข่มเหง’ ๕๐ ฉะนั้นคนในช่วงกาลเวลานี้จะต้องรับผิดชอบในหยาดโลหิตทุกหยดของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทุกท่านที่ได้พลีไว้ ตั้งแต่แรกสร้างโลก ๕๑ นับแต่โลหิตของอาแบล‡ จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์§ ผู้ถูกสังหารในระหว่างแท่นบูชาและพระตำหนักของพระเจ้า ใช่แล้ว เราขอบอกท่านว่า คนในช่วงกาลเวลานี้จะต้องรับผิดชอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ ๕๒ วิบัติจงเกิดแก่ท่านผู้เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติ เพราะท่านได้เอากุญแจแห่งความรู้ไปเสีย ท่านเองยังไม่ได้เข้าไปและยังขัดขวางไม่ให้ผู้อื่นก้าวเข้าไปเสียด้วย”

๕๓ เมื่อพระเยซูเดินออกไป พวกฟาริสีและพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติเริ่มกลุ้มรุมพระองค์ และกระตุ้นให้พระองค์พูดต่อไปอีกหลายเรื่อง ๕๔ เพื่อคอยเฝ้าจับผิดจากคำพูดของพระองค์

๑๒

พระเยซูตักเตือนสาวก

๑ ในขณะที่คนจำนวนนับพันได้ชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระเยซูได้กล่าวกับสาวกของพระองค์ในตอนแรกว่า “จงระวังเชื้อยีสต์*ของพวกฟาริสี คือการเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ๒ ไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้แล้วจะไม่ถูกเปิดเผยออก และที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่แสดงให้เป็นที่รับรู้ ๓ สิ่งใดก็ตามที่เจ้าพูดในที่มืดจะได้ยินกันในที่แจ้ง และสิ่งใดที่เจ้ากระซิบในห้องลับจะถูกประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน

๔ เพื่อนเอ๋ย เราขอบอกว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่เพียงร่างกาย จากนั้นก็ทำอะไรเจ้าไม่ได้อีก ๕ เราจะชี้ให้เห็นว่าเจ้าควรกลัวใคร จงกลัวพระองค์ผู้สังหารเจ้าแล้ว ยังมีอำนาจโยนเจ้าลงนรกได้ ใช่แล้ว เราขอบอกเจ้าว่า จงกลัวพระองค์เถิด ๖ นกกระจอก 5 ตัวขายได้ในราคาเพียงบาทสองบาทมิใช่หรือ ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ไม่ลืมมันสักตัว ๗ แม้แต่ผมบนศีรษะของเจ้า พระเจ้าก็นับไว้แล้ว อย่ากลัวเลย เจ้ามีค่ายิ่งกว่านกกระจอกหลายตัว

๘ เราขอบอกเจ้าว่า ทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับเขาต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย ๙ แต่ผู้ที่ไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า ๑๐ ผู้ที่กล่าวแย้งต่อบุตรมนุษย์ยังจะได้รับการยกโทษอยู่ แต่ผู้ที่พูดจาหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการยกโทษ ๑๑ เมื่อเจ้าถูกพาตัวไปยังศาลาที่ประชุม หรืออยู่ต่อหน้าบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองและบรรดาผู้มีสิทธิอำนาจ ก็อย่ากังวลว่าจะตอบโต้อย่างไรหรือเจ้าจะพูดอะไร ๑๒ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนเจ้าในเวลานั้นว่า เจ้าควรจะพูดอะไร”

อุปมาเรื่องคนมั่งมีกับความเขลา

---

‡ **๑๑๕๑** อาแบล เป็นคนแรกที่ถูกฆ่าในพันธสัญญาเดิม ฉบับปฐมกาล 4:8 § **๑๑๕๑** เศคาริยาห์ ปุโรหิตคนนี้เป็นคนสุดท้ายที่ถูกฆ่าในฉบับ 2 พงศาวดาร 24:20,21 * **๑๒๑** เชื้อยีสต์ ในพระคัมภีร์มักจะหมายถึงสิ่งที่ชั่วร้าย

๑๓ มีคนหนึ่งในฝูงชนนั้นได้บอกพระองค์ว่า "อาจารย์ ช่วยบอกพี่ชายของข้าพเจ้าให้
แบ่งมรดกให้แก่ข้าพเจ้าบ้าง" ๑๔ พระเยซูกล่าวว่า "เจ้าหนุ่มเอ๋ย ใครแต่งตั้งให้เราเป็นผู้
พิพากษาหรือผู้แบ่งมรดกให้แก่เจ้า" ๑๕ แล้วก็กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "จงระวังเถิด จง
ระวังตัวจากความโลภทุกชนิด ชีวิตของคนไม่ได้นับจากการมีทรัพย์สินมั่งคั่ง" ๑๖ แล้ว
พระองค์ได้กล่าวเป็นอุปมากับเขาว่า "คนมั่งมีคนหนึ่งมีที่ดินผืนงามที่ให้ผลดี ๑๗ เขาคิด
ในใจว่า 'จะทำอย่างไรดีหนอในเมื่อเราไม่มีที่เก็บพืชผลเลย' ๑๘ แล้วเขาพูดขึ้นว่า 'เอา
อย่างนี้ดีกว่า เราจะรื้อยุ้งเดิมออก แล้วสร้างให้ใหญ่ขึ้น จะได้มีที่เก็บพืชผลและสินค้า ๑๙
ครั้งนี้เราจะได้บอกตัวเองได้ว่า 'เจ้ามีสรรพสิ่งที่สะสมไว้อย่างอุดมสมบูรณ์จนพอใช้ไปอีก
หลายปี จงใช้ชีวิตแบบสบาย กินและดื่มและสำเริงสำราญเถิด'" ๒๐ แต่พระเจ้ากล่าวกับ
เขาว่า 'เจ้าคนเขลา ในคืนนี้แหละที่ชีวิตของเจ้าจะดับลง แล้วใครจะได้สิ่งที่เจ้าตระเตรียม
ไว้สำหรับตนเอง' ๒๑ นี่คือสิ่งที่จะเกิดกับคนที่สะสมทรัพย์สมบัติให้ตัวเอง แต่ไม่เผื่อแผ่แก่
พระเจ้าเลย"

ความกังวล

๒๒ แล้วพระเยซูกล่าวกับเหล่าสาวกต่อไปอีกว่า "ฉะนั้นอย่ากังวลกับชีวิตว่าจะกินอะไร
หรือกับร่างกายของเจ้าว่าจะนุ่งห่มอะไร ๒๓ ชีวิตมีค่ายิ่งกว่าอาหาร และร่างกายมีค่ายิ่งก
ว่าเสื้อผ้า ๒๔ จงดูพวกนกกาเถิด มันไม่หว่าน ไม่เกี่ยว มันไม่มีห้องเก็บหรือยุ้งฉาง พระเจ้า
ก็ยังเลี้ยงมัน เจ้านั้นมีคุณค่ามากกว่าพวกนกเพียงไร ๒๕ มีใครบ้างที่สามารถยืดชีวิตให้ยาว
ได้ด้วยความวิตกกังวล ๒๖ ในเมื่อเจ้าไม่สามารถทำสิ่งเล็กน้อยนี้ได้ แล้วจะวิตกถึงสิ่งอื่นๆ
ทำไม ๒๗ จงพิจารณาดูว่าดอกไม้ป่าเติบโตขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อมันไม่ทำงานหรือปั่นด้าย
อย่างไรก็ดีเราขอบอกเจ้าว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนผู้พร้อมด้วยสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ ยัง
ทรงเครื่องไม่งามเท่าดอกไม้ดอกหนึ่ง ๒๘ ถ้าพระเจ้าตกแต่งหญ้าซึ่งยังอยู่ในทุ่งวันนี้ และ
พรุ่งนี้ถูกโยนเข้าเตาไฟ พระองค์จะตกแต่งให้เจ้ามากกว่าเพียงไร เจ้านี่ช่างมีความเชื่อ
น้อยเสียจริง ๒๙ อย่าตั้งความหวังว่าจะกินหรือดื่มอะไร และอย่าวิตกเรื่องนั้นเลย ๓๐ เพราะ
ชาติต่างๆ ในโลกล้วนเสาะหาสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ และพระบิดาของเจ้าทราบว่าเจ้ามีความ
จำเป็นในสิ่งเหล่านี้ ๓๑ แต่จงแสวงหาอาณาจักรของพระองค์ แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่ง
เหล่านี้ให้แก่เจ้าเอง

๓๒ อย่ากลัวไปเลย แกะฝูงน้อยๆ เอ๋ย เพราะพระบิดาของเจ้าพอใจที่จะมอบอาณาจักรน
ั้นให้แก่เจ้า ๓๓ จงขายของที่เจ้ามีอยู่เพื่อให้แก่คนยากไร้ จัดหาถุงเงินที่ไม่มีวันขาดสำหรับ
ตนเอง เพื่อทรัพย์สมบัติในสวรรค์จะไม่มีวันหมด เป็นที่ซึ่งขโมยไม่อาจเข้าใกล้ และไม่มี
แมลงกินผ้า ๓๔ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของเจ้าอยู่ที่ไหน ใจของเจ้าก็อยู่ที่นั่นด้วย

จงเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

๓๕ จงแต่งกายไว้ให้พร้อมที่จะรับใช้ และให้ตะเกียงของเจ้าจุดอยู่ ๓๖ เหมือนกับคนที่คอย
นายกลับจากงานเลี้ยงสมรส เมื่อนายมาและเคาะประตู เขาจะได้เปิดให้นายได้ทันที ๓๗
ผู้รับใช้ย่อมเป็นสุข เมื่อนายกลับมาแล้วพบว่าพวกเขากำลังเฝ้าคอยอยู่ เราขอบอกความ
จริงกับเจ้าว่า นายจะแต่งตัวไว้ให้พร้อมที่จะรับใช้ โดยให้คนรับใช้เอนกายลงรับประทาน
และนายเข้ามารอรับใช้พวกเขา ๓๘ พวกคนรับใช้ก็จะเป็นสุข เมื่อนายเห็นว่าพวกเขาเตรี
ยมพร้อม แม้ว่านายกลับมายามดึกหรือรุ่งอรุณก็ตาม ๓๙ จงเข้าใจด้วยว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้
เวลาที่ขโมยจะมา เขาก็จะไม่ยอมให้ขโมยบุกรุกเข้ามาในบ้านได้ ๔๐ เจ้าก็ต้องเตรียมพร้อม
เช่นกัน เพราะบุตรมนุษย์จะมาในยามที่เจ้าไม่ได้คาดคิดไว้"

๔๑ เปโตรถามว่า "พระองค์ท่าน พระองค์เล่าเรื่องเป็นอุปมานี้สำหรับพวกเราหรือสำหรับ
ทุกคน" ๔๒ พระเยซูเจ้าตอบว่า "ใครเล่าที่เป็นผู้ดูแลผลประโยชน์ที่ทั้งซื่อสัตย์และชาญ

ฉลาด ที่นายมอบหน้าที่ให้แจกอาหารแก่คนรับใช้อื่นตามเวลา ๔๓ ผู้รับใช้นั้นจะเป็นสุขเมื่อ
นายกลับมาพบว่าเขากำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ ๔๔ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า นายจะมอบ
หน้าที่ให้เขาดูแลทุกสิ่งที่เขามี ๔๕ แต่ถ้าผู้รับใช้พูดกับตนเองว่า "กว่านายของเราจะมา
ก็อีกนาน" และเขาก็ทุบตีคนรับใช้อื่นๆ ทั้งชายและหญิง แล้วดื่มกินจนเมามาย ๔๖ นาย
ของผู้รับใช้คนนั้นจะมาในวันที่ไม่คาดคิดและในยามที่เขาไม่รู้ นายจะทำโทษอย่างสาหัส
สากรรจ์ และให้ไปอยู่กับพวกที่ไม่ภักดี ๔๗ คนรับใช้ที่รู้ความประสงค์ของนาย แต่ไม่เตรียม
พร้อมและไม่ปฏิบัติตามที่นายต้องการ ก็จะถูกลงโทษอย่างหนัก ๔๘ ส่วนคนที่ไม่รู้ก็สมควร
ที่จะถูกลงโทษสถานเบา ทุกคนที่ได้รับมาก ก็ถูกเรียกร้องคืนจากเขามาก และคนที่ได้รับ
มากกว่านั้น ก็ยิ่งถูกเรียกร้องคืนมากกว่าอีก

สันติสุขหรือการแตกแยก

๔๙ เรามาเพื่อที่จะโยนไฟลงบนโลก และปรารถนาอย่างยิ่งว่าไฟนั้นได้ถูกจุดไว้แล้ว ๕๐ แต่
เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับซึ่งทำให้เราเป็นทุกข์มาก จนกว่าจะเสร็จสมบูรณ์ ๕๑
เจ้าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาสู่โลกหรือ เปล่าเลย ความเป็นจริงเรานำความแตกแยก
มา ๕๒ เพราะตั้งแต่นี้ไปจะมี 5 คนในครอบครัวหนึ่งแตกแยกกันเอง คือสามต่อสอง และ
สองต่อสาม ๕๓ พ่อต่อต้านลูกชาย และลูกชายต่อต้านพ่อ แม่ต่อต้านลูกสาว และลูกสาว
ต่อต้านแม่ แม่สามีต่อต้านลูกสะใภ้และลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามี"

๕๔ พระองค์กล่าวกับหมู่คนนั้นว่า "เวลาที่ท่านเห็นหมู่เมฆรวมตัวกันทางทิศตะวันตกก็พู
ดทันทีว่า "ฝนกำลังจะตก" แล้วมันก็ตก ๕๕ เวลาที่ลมใต้พัด ท่านมักจะพูดว่า "อากาศจะ
ร้อน" แล้วมันก็ร้อน ๕๖ พวกหน้าไหว้หลังหลอก ท่านรู้จักตีความการแปรเปลี่ยนของแผ่น
ดินและท้องฟ้า แต่ทำไมท่านจึงไม่รู้จักตีความของยามนี้

๕๗ ทำไมท่านไม่ตัดสินเองว่า อะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ๕๘ ระหว่างทางที่จะไปพบเจ้าหน้าที่
บังคับคดี จงพยายามอย่างที่สุดเพื่อที่จะปรองดองกับโจทก์ มิฉะนั้นเขาอาจจะลากท่านไป
หาผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะส่งเรื่องต่อให้ผู้คุม และผู้คุมโยนท่านเข้าคุก ๕๙ เราขอบ
อกท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าท่านจะจ่ายเงินเหรียญสุดท้ายเสียก่อน"

๑๓

หากไม่กลับใจก็จะพินาศ

๑ ในขณะนั้นมีคนบอกพระเยซูเรื่องที่ปีลาตใช้โลหิตของชาวกาลิลีผสมกับเครื่องสักการะ
๒ พระเยซูตอบว่า "ท่านคิดว่าชาวกาลิลีพวกนี้เป็นคนบาปหนายิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆ จึงได้
รับความทุกข์ทรมานขนาดนี้หรือ ๓ เราขอบอกท่านว่า ไม่ใช่ หากว่าท่านไม่กลับใจ ท่านเองก็
จะพินาศไปด้วย ๔ ส่วนผู้ที่เสียชีวิตทั้ง 18 คนเพราะถูกหอคอยที่สิโลอัมล้มทับตายนั้น ท่าน
คิดว่าพวกเขาผิดบาปมากกว่าคนอื่นๆ ที่ยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มหรือ ๕ เราขอบอกท่านว่า
ไม่ใช่ ถ้าท่านไม่กลับใจ พวกท่านก็จะพินาศไปด้วย"

๖ แล้วพระองค์กล่าวเป็นอุปมาว่า "ชายผู้หนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ในสวนองุ่น เมื่อไปหาลูก
มะเดื่อ กลับไม่พบ ๗ เขาจึงพูดกับคนดูแลสวนองุ่นว่า "สามปีแล้วที่เรามามองหาลูกมะเดื่อ
ที่ต้นนี้แต่ไม่เห็นเลย ตัดมันทิ้งเสียเถิด ให้มันใช้ดินโดยเปล่าประโยชน์ทำไม" ๘ คนสวน
ตอบว่า "นายท่าน ปล่อยมันไว้อีก 1 ปีเถิด จะพรวนดินรอบๆ ต้น และลงปุ๋ยให้ ๙ ถ้าปีหน้า
มันให้ผล ก็ดีไป ถ้าไม่ ก็ตัดมันทิ้งเสีย" "

รักษาหญิงง่อยในวันสะบาโต

๑๐ ในวันสะบาโต ขณะที่พระเยซูสอนในศาลาที่ประชุมแห่งหนึ่ง ๑๑ มีหญิงผู้หนึ่งมี
วิญญาณง่อยสิงอยู่ 18 ปี ทำให้นางหลังค่อม และไม่อาจยืนตัวตรงได้ ๑๒ เมื่อพระเยซูเห็
นเธอ ก็เรียกให้มาหาและกล่าวว่า “หญิงเอ๋ย เจ้าพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว” ๑๓ แล้ววางมือ
ทั้งสองบนตัวหญิงนั้น ทันใดนั้นเธอก็ยืนตัวตรงได้ พลางกล่าวสรรเสริญพระเจ้า ๑๔ ด้วย
เหตุว่าพระเยซูได้รักษาคนในวันสะบาโต ผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุมโกรธจึงพูดก
ับประชาชนว่า “มีวันสำหรับทำงานอยู่ 6 วัน จงมารับการรักษาในวันทำงาน ไม่ใช่ในวัน
สะบาโต” ๑๕ พระเยซูเจ้าตอบเขาว่า “พวกหน้าไหว้หลังหลอก พวกท่านเองแต่ละคนไม่ได้
ปล่อยโคหรือลาออกจากคอก แล้วพาไปกินน้ำในวันสะบาโตหรอกหรือ ๑๖ แล้วหญิงคนนี้
ซึ่งเป็นลูกสาวคนหนึ่งของอับราฮัมที่ซาตานได้ครอบงำเป็นเวลายาวนานถึง 18 ปี ไม่ควร
หรือที่เธอจะได้รับการปลดปล่อยในวันสะบาโต” ๑๗ เมื่อพระองค์กล่าวดังนี้ ผู้ต่อต้านจึง
เสียหน้า ขณะที่ผู้คนกลับยินดียิ่งที่พระองค์ทำสิ่งประเสริฐ

อุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์จิ๋ว และเชื้อยีสต์

๑๘ แล้วพระเยซูถามว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเป็นอย่างไร แล้วเราจะเปรียบเทียบกับ
สิ่งใดดีหนอ ๑๙ ก็เสมือนกับเมล็ดพันธุ์จิ๋วที่ชายคนหนึ่งเอาไปปลูกในสวนของเขา เมล็ดพืช
เติบโตขึ้นจนกลายเป็นต้นไม้ ฝูงนกจึงเข้าพักพิงอาศัยได้ตามกิ่งของมัน”

๒๐ แล้วพระองค์ถามอีกว่า “เราจะเปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด ๒๑ ก็
เปรียบเสมือนเชื้อยีสต์ที่หญิงคนหนึ่งเอาไปผสมในแป้ง 3 ถังจนแป้งขึ้นฟูทั้งหมด”

ประตูแคบ

๒๒ แล้วพระเยซูออกไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ เพื่อสั่งสอน ขณะที่พระองค์เดินทาง
ไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๒๓ ได้มีคนถามว่า “พระองค์ท่าน คนจำนวนน้อยนิดเท่านั้นหรือที่
จะรอดพ้น” พระองค์ตอบพวกเขาว่า ๒๔ “จงบากบั่นเพื่อจะผ่านเข้าประตูแคบ เราขอบอก
ท่านทั้งหลายว่า มีคนมากมายที่พยายามจะผ่านเข้าและไม่สามารถเข้าได้ ๒๕ เมื่อเจ้าของ
บ้านลุกขึ้นและปิดประตู ท่านได้เพียงยืนอยู่ข้างนอก ทั้งเคาะและอ้อนวอนว่า “นายท่าน
ช่วยเปิดประตูให้พวกเราด้วย” แต่เขาจะตอบว่า “เราไม่รู้จักเจ้า และไม่รู้ว่าเจ้ามาจาก
ไหน” ๒๖ แล้วท่านจะพูดว่า “พวกเราดื่มกินอยู่กับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวก
เรา” ๒๗ เขาตอบว่า “เราไม่รู้จักเจ้า และไม่รู้ว่าเจ้ามาจากไหน ไปเสียให้พ้นหน้าเรา เจ้าคน
ทำชั่ว” ๒๘ ณ ที่นั้นจะมีการร่ำไห้และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อท่านเห็นอับราฮัม อิสอัค ยา
โคบ และบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทุกท่านอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ขณะที่พวก
ท่านกลับถูกโยนออกมา ๒๙ ผู้คนจะมาจากทั่วทุกสารทิศเพื่อเอนกายลงรับประทานอาหาร
ในอาณาจักรของพระเจ้า ๓๐ จงดูเถิด มีบางคนที่เป็นคนสุดท้ายซึ่งจะเป็นคนแรก และคน
แรกจะเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูอยากจะปกป้องเยรูซาเล็ม

๓๑ ในเวลานั้นบางคนในกลุ่มฟาริสีได้พูดกับพระเยซูว่า “จงออกไปจากที่นี่เถิด เฮโรด
ต้องการประหารชีวิตท่าน” ๓๒ พระองค์ตอบว่า “จงไปบอกเจ้าสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า “เราจะ
ขับไล่มารทั้งหลาย และรักษาผู้คนในวันนี้และพรุ่งนี้ และในวันที่สามเราจะบรรลุผลดังที่
เราคาดหมายไว้” ๓๓ อย่างไรก็ตาม เราต้องก้าวไปในวันนี้ พรุ่งนี้ และวันรุ่งขึ้น เพราะว่าผู้
เผยคำกล่าวของพระเจ้าจะตายนอกเมืองเยรูซาเล็มไม่ได้แน่ ๓๔ โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม
เอ๋ย เจ้าได้ฆ่าบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และได้เอาหินขว้างผู้ที่พระเจ้าส่งมาให้เจ้า
หลายต่อหลายครั้งที่เราอยากจะปกป้องลูกๆ ของเจ้าไว้เหมือนกับแม่ไก่โอบลูกไก่ไว้ใต้ปีก

พวกเจ้านั้นแหละที่ไม่ยินยอม ๓๕ ดูเถิด บ้านของเจ้าถูกทิ้งร้างไว้ เราขอบอกว่า เจ้าจะไม่เห็นเราจนกว่าเจ้าจะพูดว่า “ขอให้พระองค์ผู้มาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นสุขเถิด” *

๑๔

พระเยซูไปที่บ้านฟาริสี

๑ ครั้งหนึ่งในวันสะบาโต พระเยซูไปรับประทานอาหารที่บ้านของฟาริสี ซึ่งผู้นี้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้นำ พระองค์ถูกเฝ้าสังเกตอยู่อย่างพินิจพิเคราะห์ ๒ และที่เบื้องหน้าพระองค์มีชายคนหนึ่งซึ่งเป็นโรคมานน้ำ ๓ พระเยซูถามกลุ่มฟาริสีและผู้เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติว่า “เป็นการถูกกฎบัญญัติหรือไม่ที่จะรักษาคนให้หายจากโรคในวันสะบาโต” ๔ คนเหล่านั้นนิ่งเฉยไม่โต้ตอบ พระองค์จึงเอื้อมมือไปยังชายผู้นั้น รักษาเขาให้หายขาด แล้วให้เขากลับบ้านไป ๕ พระองค์ถามคนเหล่านั้นว่า “หากพวกท่านคนใดคนหนึ่งมีบุตรหรือโคที่ตกบ่อในวันสะบาโต ท่านจะไม่ดึงตัวเขาขึ้นมาทันทีหรือ” ๖ คนเหล่านั้นไม่อาจตอบคำถามได้

๗ เมื่อได้สังเกตเห็นแขกในงานเลือกนั่งในที่ของผู้มีเกียรติ พระองค์จึงกล่าวเป็นอุปมาว่า ๘ “เมื่อมีคนเชิญท่านไปงานเลี้ยงสมรส ก็อย่านั่งในที่ของผู้มีเกียรติ เพราะอาจจะมีผู้ใหญ่ซึ่งมีตำแหน่งสูงกว่าท่านมาร่วมงาน ๙ หากเป็นเช่นนั้นแล้ว เจ้าของงานต้องมาพูดกับท่านว่า ‘ขอได้โปรดให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด’ แล้วท่านจะได้รับความอายที่ต้องเลื่อนมานั่งในที่ซึ่งด้อยที่สุด ๑๐ แต่เมื่อท่านได้รับเชิญ ก็จงนั่งในที่ซึ่งด้อยที่สุด เมื่อเจ้าของงานมา เขาจะได้พูดกับท่านว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เชิญเลื่อนไปที่นั่งดีกว่านี้’ แล้วท่านจะได้รับเกียรติต่อหน้าแขกทั้งหลายในงาน ๑๑ ด้วยว่าทุกคนที่ยกย่องตัวเองก็จะถูกเหยียดลง แต่คนที่ถ่อมตัวก็จะได้รับการยกย่อง”

๑๒ แล้วพระเยซูก็กล่าวกับผู้ที่เชื้อเชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจัดงานเลี้ยง อย่าเชิญสหายและเครือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี ถ้าทำดังนั้นเขาก็จะเชิญท่านบ้างเป็นการตอบแทน ๑๓ เมื่อท่านมีงานเลี้ยงก็จงเชิญผู้ยากไร้ คนพิการ คนง่อย คนตาบอด ๑๔ แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถตอบแทนท่านได้ แต่ท่านจะได้รับคืนในวันที่ผู้มีความชอบธรรมฟื้นคืนชีวิตจากความตาย”

อุปมาเรื่องงานเลี้ยงครั้งใหญ่

๑๕ ผู้หนึ่งซึ่งเอนกายอยู่กับพระองค์ด้วยได้ยินดังนั้น จึงบอกพระเยซูว่า “ผู้เป็นสุขคือผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารในงานเลี้ยงในอาณาจักรของพระเจ้า” ๑๖ พระเยซูตอบว่า “มีชายผู้หนึ่งกำลังเตรียมงานเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญแขกมากมาย ๑๗ เมื่อพร้อมก็ส่งคนรับใช้ให้ไปเชิญแขกว่า ‘มาเถิด ทุกสิ่งพร้อมแล้ว’ ๑๘ แต่แขกทุกคนมีข้ออ้างต่างๆ กันไป คนแรกพูดว่า ‘เราเพิ่งซื้อที่นา จะต้องไปดู ฉะนั้นขอตัวด้วย’ ๑๙ อีกคนพูดว่า ‘เราเพิ่งซื้อโคไว้ 5 คู่ เราคงต้องไปลองให้มันลากดู ต้องขอตัวด้วย’ ๒๐ อีกคนพูดว่า ‘เราเพิ่งสมรส ฉะนั้นเรามาไม่ได้’ ๒๑ คนรับใช้จึงกลับมารายงานนายตามนั้น ครั้นแล้วเจ้าของบ้านโกรธมากจึงสั่งคนรับใช้ว่า ‘จงไปพาคนยากไร้ คนพิการ คนตาบอด และคนง่อยที่อยู่ตามถนนซอกซอยในเมืองมาที่นี่ทันที’ ๒๒ คนรับใช้พูดว่า ‘นายท่าน สิ่งที่ท่านสั่งให้ทำนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ก็ยังมีที่ว่างอีก’ ๒๓ แล้วนายก็บอกคนรับใช้ว่า ‘เจ้าจงไปพาพวกคนที่อยู่ตามถนน ตรอกซอกซอยในชนบทมาที่นี่ บ้านของเราจะได้เต็ม ๒๔ เราขอบอกพวกเจ้าว่า ไม่มีใครเลยสักคนในบรรดาแขกรับเชิญที่จะได้ลิ้มรสอาหารของเรา” ”

แบกไม้กางเขนและติดตามพระเยซู

* **๑๓๓๕** สดุดี 118:26

๒๕ แล้วพระเยซูก็หันไปยังมหาชนที่เดินทางมาพร้อมพระองค์และกล่าวว่า ๒๖ “ถ้าผู้
ใดมาหาเรา แล้วไม่รักเรามากกว่าพ่อแม่ ภรรยา ลูกๆ และพี่น้อง หรือแม้แต่ชีวิตของ
ตนเอง เขาไม่สามารถเป็นสาวกของเราได้ ๒๗ และใครก็ตามที่ไม่แบกไม้กางเขนของตน
แล้วติดตามเรามา ก็ไม่สามารถเป็นสาวกของเราได้ ๒๘ สมมุติว่าคนใดในพวกท่านต้องการ
จะสร้างหอคอย เขาจะไม่นั่งคิดงบประมาณดูก่อนหรือว่า เขามีเงินพอที่จะสร้างให้เสร็จ
หรือไม่ ๒๙ ถ้าหากว่าเขาลงฐานราก แล้วไม่สามารถสร้างให้เสร็จ ผู้คนจะพากันเยาะเย้ยว่า
๓๐ “นายคนนี้เริ่มสร้างขึ้นแล้ว แต่ก็ไม่สามารถทำให้เสร็จได้” ๓๑ หรือว่าถ้ากษัตริย์จะต้อง
กระทำการสงครามกับกษัตริย์อีกผู้หนึ่ง แล้วจะไม่ขบคิดดูก่อนหรือว่า กำลังคนหนึ่งหมื่น
จะต่อต้านอีกฝ่ายที่มีกำลังคนสองหมื่นได้หรือไม่ ๓๒ ถ้าหากว่ากษัตริย์ผู้นั้นทำไม่ได้ ก็คงจะ
ส่งกลุ่มตัวแทนไปเจรจาสงบศึกก่อนที่อีกฝ่ายจะมาถึง ๓๓ ก็เช่นเดียวกันแหละ พวกท่าน
คนใดไม่สละทุกสิ่งที่มี ก็ไม่สามารถเป็นสาวกของเราได้

๓๔ เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าสิ้นความเค็มแล้วจะกลับเค็มอีกได้อย่างไร ๓๕ จะใช้ใส่ในดินหรือ
กองปุ๋ยก็ไม่ได้ ต้องโยนทิ้งไป ผู้ใดมีหูที่จะฟัง จงฟังเถิด”

๑๕

อุปมาเรื่องแกะที่หลงหาย

๑ ครั้งหนึ่งพวกเก็บภาษีและพวกคนบาปต่างอยู่รายล้อมเพื่อฟังพระองค์ ๒ พวกฟาริสี
และอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบ่นว่า “ชายผู้นี้ยินดีรับพวกคนบาปและรับประทานร่วมกับ
เขา”

๓ พระเยซูจึงกล่าวเป็นอุปมาแก่คนเหล่านั้นว่า ๔ “สมมุติว่าท่านมีแกะ 100 ตัวและตัว
หนึ่งหลงหายไป ท่านจะไม่ปล่อย 99 ตัวไว้กลางทุ่ง แล้วตามหาตัวที่หายจนพบหรือ ๕ เมื่อ
พบแล้วก็จะเอามันพาดบ่าด้วยความชื่นชมยินดี ๖ กลับบ้านไป แล้วเรียกสหายและเพื่อน
บ้านมา พลางพูดว่า ‘มาชื่นชมยินดีกับเราเถิด เราพบแกะของเราที่หายไปแล้ว’ ๗ เรา
ขอบอกท่านว่า เช่นเดียวกันกับเวลาที่คนบาปคนหนึ่งกลับใจ ในสวรรค์จะมีความชื่นชม
ยินดีเพราะเขา มากกว่าอีก 99 คนที่มีความชอบธรรม ซึ่งไม่จำเป็นต้องกลับใจ

อุปมาเรื่องเหรียญเงินที่หาย

๘ หรือสมมุติว่า หญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงินอยู่ 10 เหรียญ แล้วเหรียญหนึ่งหายไป เธอจะ
จุดตะเกียง กวาดบ้านและค้นหาอย่างละเอียดจนกว่าเธอจะพบมิใช่หรือ ๙ เมื่อพบก็เรียก
สหายและเพื่อนบ้านของเธอมาและพูดว่า ‘มาชื่นชมยินดีกับเราเถิด เราพบเหรียญของ
เราที่หายไปแล้ว’ ๑๐ เช่นเดียวกับเวลาที่คนบาปคนหนึ่งกลับใจ ก็ย่อมมีความชื่นชมยินดี
ในหมู่ทูตสวรรค์ของพระเจ้า”

อุปมาเรื่องบุตรชายที่หลงหาย

๑๑ พระองค์กล่าวต่อไปอีกว่า “ชายผู้หนึ่งมีลูกชาย 2 คน ๑๒ คนเล็กพูดกับพ่อว่า ‘พ่อช่วย
แบ่งทรัพย์สมบัติในส่วนที่เป็นของลูกเถิด’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้ลูกทั้งสอง ๑๓ ไม่นานนัก ลูก
คนเล็กก็รวบรวมทรัพย์สมบัติของเขา แล้วออกเดินทางไปต่างแดน ใช้ชีวิตสำมะเลเทเมา
และสุรุ่ยสุร่าย ๑๔ หลังจากที่เขาใช้ทรัพย์หมดแล้วทั้งยังเกิดข้าวยากหมากแพงทั่วท้องถิ่น
นั้น เขาจึงขัดสนยิ่ง ๑๕ จึงได้ไปรับจ้างเลี้ยงหมูในทุ่งให้คนหนึ่งที่เป็นชาวเมืองนั้น ๑๖ ชายคน
นี้หิวโหยมากจนแทบจะกลืนกินฝักถั่วที่ใช้เลี้ยงหมู แต่ก็ไม่มีใครสักคนหยิบยื่นอาหารให้แก่
เขา

๑๗ เขาจึงได้รู้สำนึกตัวและกล่าวว่า ‘ผู้รับจ้างของพ่อเรามีจำนวนมากเพียงไรที่มีอาหาร
เหลือกิน เราเองกำลังอดตายอยู่ที่นี่ ๑๘ เราจะเดินทางกลับไปหาพ่อ แล้วสารภาพผิดกับพ่อ

ว่า ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อสวรรค์และต่อท่าน ๑๙ ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ช่วยให้ข้าพเจ้าได้เป็นผู้รับจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด๒๐ เขาจึงรีบรุดเดินทางกลับไปหาพ่อในบัดนั้น เมื่อพ่อเห็นเขาเดินมาแต่ไกล เกิดความสงสารยิ่งจึงวิ่งไปโอบคอและจูบแก้มลูก ๒๑ ลูกชายพูดกับพ่อว่า พ่อท่าน ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อสวรรค์และต่อท่าน และไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป๒๒ แต่พ่อพูดกับพวกคนรับใช้ว่า เร็วๆ เอาเสื้อคลุมที่ดีที่สุด ทั้งแหวนและรองเท้ามาสวมให้เขาเสียด้วย ๒๓ ฆ่าลูกโคอ้วนๆ เอามาเลี้ยงฉลองกันให้สนุกเถิด ๒๔ เพราะว่าลูกชายของเราคนนี้ตายไปแล้ว กลับมีชีวิตขึ้นมาอีก เขาหายไปและเราก็พบแล้ว ดังนั้นงานฉลองจึงได้เริ่มขึ้น

๒๕ ขณะนั้นลูกชายคนโตยังอยู่ในทุ่ง เมื่อเขาเข้ามาใกล้บ้านก็ได้ยินเสียงดนตรีและเต้นรำในงาน ๒๖ จึงได้ถามเอาความจากคนรับใช้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น ๒๗ เขาตอบว่า น้องชายได้กลับมาแล้ว พ่อของท่านได้ฆ่าลูกโคอ้วน เพราะว่าท่านได้ตัวเขากลับมาอย่างปลอดภัย ๒๘ พี่ชายคนโตโมโหจึงไม่ยอมเข้าบ้าน พ่อจำต้องไปอ้อนวอนให้เข้ามา ๒๙ แต่เขากลับตอบว่า ดูเถิด หลายปีที่ผ่านมาลูกได้รับใช้พ่ออย่างขยันขันแข็งและไม่เคยขัดคำสั่งท่านเลย แต่ท่านไม่เคยให้แม้แต่แพะหนุ่มสักตัวเพื่อฉลองกับสหายของลูก ๓๐ เมื่อลูกชายคนที่พ่อก็รู้ว่า เขาผลาญเงินทองไปกับหญิงแพศยาได้กลับมา ท่านก็ฆ่าลูกโคอ้วนเพื่อเขา ๓๑ พ่อจึงตอบว่า ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับพ่อเสมอ ทุกสิ่งที่เป็นของพ่อก็เสมือนเป็นของเจ้า ๓๒ แต่เราต้องฉลองและยินดีกัน เพราะว่าน้องชายของเจ้าคนนี้ได้ตายไปแล้ว กลับมีชีวิตอีก เขาหายไปและเราก็พบแล้ว

๑๖

อุปมาเรื่องผู้ดูแลผลประโยชน์ผู้คดโกง

๑ พระเยซูเล่าให้พวกสาวกของพระองค์ฟังว่า คนมั่งมีคนหนึ่งได้กล่าวหาว่า ผู้ดูแลผลประโยชน์ทำลายทรัพย์สินของเขาเสียหาย ๒ ดังนั้นเขาจึงเรียกตัวมาถามว่า เรื่องที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีที่เจ้าดูแลผลประโยชน์อยู่คืนมา เพราะว่าเราจะไม่ให้เจ้าทำอีกแล้ว ๓ ผู้ดูแลผลประโยชน์รำพึงกับตนเองว่า แล้วเราจะทำอย่างไรดี นายปลดเราออกจากงาน แต่เราไม่แข็งแรงพอที่จะขุดดิน และก็อายเกินกว่าจะไปขอทาน ๔ เรารู้แล้วว่าเราจะทำอย่างไรดี เพื่อว่าเมื่อเราออกจากงานไป ผู้คนยังคงยินดีต้อนรับเราเข้าบ้านพวกเขาอีก ๕ เขาจึงเรียกทุกคนที่เป็นลูกหนี้ของนายมา แล้วก็ถามคนแรกว่า ท่านเป็นหนี้นายของเราเท่าไหร่ ๖ เขาตอบว่า น้ำมันมะกอก 100 ถัง ผู้ดูแลผลประโยชน์บอกว่า เอาบัญชีของท่านออกมาเถิด รีบๆ นั่งลง แล้วแก้เป็น 50 ถัง ๗ เขาถามคนที่สองว่า ท่านเป็นหนี้เท่าไหร่ ลูกหนี้ตอบว่า ข้าวสาลี 1,000 กระสอบ เขาก็ว่า เอาบัญชีออกมาเถิด แล้วแก้เป็น 800 กระสอบ ๘ นายคนนั้นยกย่องผู้ดูแลผลประโยชน์ผู้คดโกง เพราะว่าปฏิบัติอย่างฉลาดเพื่อผลประโยชน์ของตน ด้วยว่าคนในโลกนี้ใช้ความฉลาด เพื่อการคบค้าสมาคมกับคนประเภทเดียวกับเขาเองมากกว่าคนของความสว่าง ๙ เราขอบอกเจ้าว่า จงใช้ความมั่งมีในโลกในการหามิตร เพื่อว่าเมื่อใช้หมดแล้ว เจ้าจะได้รับการต้อนรับเข้าในที่อันเป็นนิรันดร์

๑๐ ใครก็ตามที่เป็นคนที่ไว้ใจได้ในสิ่งเล็กน้อย ก็จะเป็นทีไว้ใจได้ในสิ่งที่ใหญ่ และใครก็ตามที่ไม่มีความซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อย ก็จะไม่มีความซื่อสัตย์ในสิ่งที่ใหญ่ ๑๑ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เป็นทีไว้ใจในการจัดการความมั่งมีในโลกได้แล้ว ใครจะไว้ใจเจ้าได้กับความมั่งมีที่แท้จริง ๑๒ และถ้าเจ้าไม่เป็นที่ไว้ใจได้ในสินสมบัติของคนอื่นแล้ว ใครจะให้สินสมบัติที่จะเป็นของเจ้าเอง ๑๓ ไม่มีผู้รับใช้คนใดจะรับใช้นาย 2 คนได้ เขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคน

หนึ่ง หรือไม่ก็จะทุ่มเทให้คนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง เจ้าจะรับใช้ทั้งพระเจ้าและเงินทองด้วยกันไม่ได้
๑๔ พวกฟาริสีผู้รักเงิน ได้ยินดังนั้นก็เยาะเย้ยพระเยซู ๑๕ พระองค์กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า ท่านชอบแก้ตัวในสายตาของมนุษย์ แต่พระเจ้าย่อมตระหนักดีถึงใจของท่าน อะไรก็ตามที่นับว่ามีค่าสำหรับมนุษย์ ก็เป็นที่น่าชังในสายตาของพระเจ้า
๑๖ หมวดกฎบัญญัติและหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า* ถูกประกาศจนกระทั่งถึงยอห์น และนับแต่กาลบัดนั้นข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าก็กำลังถูกประกาศ และทุกคนก็พยายามฟันฝ่าเข้าไปในอาณาจักรนั้น ๑๗ สวรรค์และโลกจะสูญไปง่ายเสียยิ่งกว่าที่กฎบัญญัติจุดหนึ่งจะถูกตัดออกไป
๑๘ ผู้ใดที่หย่าร้างจากภรรยาของตนและไปสมรสกับหญิงอื่นนับว่าผิดประเวณี เช่นเดียวกับชายที่สมรสกับหญิงที่หย่าร้างแล้ว

อุปมาเรื่องชายผู้มั่งมีกับลาซารัส

๑๙ ครั้งหนึ่งมีคนมั่งมีผู้หนึ่งนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและผ้าป่านเนื้อดีและใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน ๒๐ ส่วนลาซารัสเป็นชายขอทานที่มีแผลเต็มตัว ได้มานอนอยู่ที่หน้าประตูบ้านของคนมั่งมีนั้น ๒๑ เขามักจะคอยกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของคนมั่งมี แม้แต่พวกสุนัขก็ยังมาเลียแผลของเขา ๒๒ เมื่อชายขอทานตายลง บรรดาทูตสวรรค์มารับเขาไปอยู่ใกล้ทรวงอกของอับราฮัม คนมั่งมีนั้นตายไปและถูกฝัง ๒๓ เขาอยู่ในแดนคนตายซึ่งเต็มด้วยความทุกข์ทรมาน เมื่อเขาแหงนหน้าขึ้นเห็นอับราฮัมอยู่ไกลๆ โดยมีลาซารัสอยู่ข้างๆ ๒๔ เขาจึงร้องเรียกว่า คุณพ่ออับราฮัม โปรดสงสารข้าพเจ้าด้วย ช่วยส่งลาซารัสมาหยดน้ำจากปลายนิ้วสู่ลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็นชุ่มหน่อย ข้าพเจ้าทรมานเหลือเกินที่อยู่ท่ามกลางไฟนรกเช่นนี้ ๒๕ แต่อับราฮัมตอบว่า ลูกเอ๋ย จำไว้ด้วยว่าในชีวิตของเจ้า เจ้าได้รับความสบาย ขณะที่ลาซารัสได้รับสิ่งตรงกันข้าม ขณะนี้ ณ ที่นี้เขาได้รับความสำราญ และเจ้าทนทุกข์ทรมาน ๒๖ และนอกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ยังมีเหวลึกซึ่งกั้นระหว่างเราและเจ้า ผู้ปรารถนาจะข้ามจากที่นี่ไปหาเจ้าก็มิอาจทำได้ และใครจะข้ามจากที่โน่นมาหาเราก็มิอาจทำได้ ๒๗ เขาจึงตอบว่า ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอร้องท่าน คุณพ่ออับราฮัมช่วยส่งลาซารัสไปยังบ้านคุณพ่อของข้าพเจ้าเถิด ๒๘ เพื่อตักเตือนน้องชายอีก 5 คน พวกเขาจะได้ไม่ต้องมาทรมานในที่นี้ด้วย ๒๙ อับราฮัมตอบว่า คนพวกนั้นมีโมเสสและเหล่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า จงให้น้องๆ ของเจ้าฟังพวกเขาเถิด ๓๐ เขาพูดว่า อย่าเลย คุณพ่ออับราฮัม ถ้าคนที่ตายแล้วไปบอกพวกเขา เขาจะได้กลับใจ ๓๑ อับราฮัมตอบว่า ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและเหล่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า แม้จะมีผู้ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย เขาก็จะไม่มีวันเชื่อ

๑๗

หินโม่แป้ง

๑ พระเยซูกล่าวกับสาวกว่า สิ่งอันเป็นเหตุให้ผู้คนทำบาปนั้นมาแน่ แต่วิบัติจะไปยังผู้ที่นำสิ่งเหล่านั้นมา ๒ หากเขาเป็นเหตุให้คนหนึ่งในบรรดาเด็กเล็กๆ เหล่านี้พลั้งพลาดไป* ให้ถ่วงคอเขาด้วยหินโม่แป้ง และโยนลงทะเลจะดีกว่า ๓ ฉะนั้นพวกเจ้าจงระวังตัวไว้ให้ดี ถ้าพี่น้องของเจ้าทำบาปก็จงเตือนเขา เมื่อเขากลับใจก็จงยกโทษให้เสีย ๔ ถ้าเขาทำบาปต่อเจ้าวันละ 7 ครั้ง และกลับมาหาเจ้าพูดว่า เราขอกลับใจ เสียทั้ง 7 ครั้งก็จงยกโทษให้แก่เขา

---

* **๑๖๑๖** หมวดกฎบัญญัติและหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเป็นสองส่วนสามของพันธสัญญาเดิม * **๑๗๒** พลั้งพลาด หรือล้มเลิกความเชื่อ หรือทำบาป

ความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์จิ๋ว

๕ อัครทูตพูดกับพระเยซูเจ้าว่า “โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด”
๖ พระองค์ตอบว่า “ถ้าเจ้ามีความเชื่อมากเพียงเท่ากับเมล็ดพันธุ์จิ๋ว เจ้าก็สามารถสั่งต้นหม่อนต้นนี้ได้ว่า ‘จงถอนรากขึ้นและลงไปปักในทะเล’ มันจะเชื่อฟังเจ้า

หน้าที่ของคนรับใช้

๗ สมมุติว่าพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งส่งคนรับใช้ให้ไปไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อคนรับใช้กลับมาจากนา เจ้าจะพูดไหมว่า ‘มานั่งกินเถิด’ ๘ แต่จะพูดอย่างนี้มากกว่าใช่ไหมว่า ‘เตรียมอาหารเย็นให้แก่เรา แล้วเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อรอรับใช้เราขณะที่เรากินดื่ม เสร็จแล้วเจ้าจึงจะกินและดื่มได้’ ๙ แล้วจะขอบใจคนรับใช้ เพราะเขาทำตามคำสั่งหรือ ๑๐ ฉะนั้นเจ้าก็เช่นกัน เมื่อเจ้าทำทุกสิ่งที่ได้รับตามคำสั่งให้ทำแล้วก็ควรพูดว่า ‘พวกข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่ได้มีบุญคุณ เพราะเพียงแต่ทำตามหน้าที่เท่านั้น’ ”

ชายโรคเรื้อน *10* คน

๑๑ ในการเดินทางที่มุ่งไปสู่เมืองเยรูซาเล็มนั้น พระเยซูเดินทางไปตามเขตแดนระหว่างแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี ๑๒ พระองค์ได้เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชายโรคเรื้อน 10 คนมาพบพระองค์ คนเหล่านั้นได้แต่ยืนอยู่ห่างๆ ๑๓ และร้องด้วยเสียงอันดังว่า “พระเยซูนายท่านโปรดเมตตาพวกเราเถิด” ๑๔ เมื่อพระเยซูได้เห็นดังนั้นก็กล่าวว่า “จงไปแสดงตัวแก่บรรดาปุโรหิตเถิด” และขณะที่เขาทั้งหลายไปก็หายจากโรค† ๑๕ หนึ่งในผู้ป่วยที่หายเป็นปกติได้กลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงอันดัง ๑๖ ชายผู้นี้เป็นชาวสะมาเรียซึ่งก็ได้ทรุดตัวลงแทบเท้าพระเยซูเพื่อขอบคุณพระองค์ ๑๗ พระเยซูถามว่า “ทั้ง 10 คนมิใช่หรือที่หายเป็นปกติ แล้วอีก 9 คนอยู่ไหน ๑๘ ไม่มีใครกลับมาสรรเสริญพระเจ้า ยกเว้นชายต่างแดนคนนี้ใช่ไหม” ๑๙ พระองค์กล่าวกับเขาว่า “จงลุกขึ้นแล้วไปได้ ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายดี”

อาณาจักรของพระเจ้า

๒๐ ครั้งหนึ่งพวกฟาริสีถามว่า เมื่อใดที่อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเยือน พระเยซูตอบว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาในสภาพที่มองเห็นได้ ๒๑ จะไม่มีใครพูดว่า ‘ดูเถิด อยู่นี่เอง’ หรือ ‘ดูเถิด อยู่นั่นเอง’ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในตัวท่านเอง‡”

๒๒ พระองค์ได้กล่าวกับสาวกว่า “จะถึงเวลาที่เจ้าอยากจะเห็นวันหนึ่งของบุตรมนุษย์ ก็จะไม่เห็น ๒๓ พวกเขาจะบอกเจ้าว่า ‘ดูนั่นเถิด’ หรือ ‘ดูนี่เถิด’ ก็อย่าวิ่งตามพวกเขาไป ๒๔ เพราะว่าวันของบุตรมนุษย์เป็นเสมือนฟ้าแลบ ซึ่งเปล่งประกายส่องฟากฟ้าให้แจ่มจ้าจากด้านหนึ่งสู่อีกด้านหนึ่ง ๒๕ แต่ท่านต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่างก่อน และคนในช่วงกาลเวลานี้จะไม่ยอมรับท่าน ๒๖ ในสมัยของโนอาห์§เป็นอย่างไร สมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น ๒๗ ผู้คนกำลังดื่มกิน สมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากันจนถึงวันที่โนอาห์ได้ลงเรือใหญ่ แล้วน้ำท่วมทำลายพวกเขาหมดสิ้น ๒๘ เช่นเดียวกับสมัยของโลท*ที่ผู้คนดื่มกิน หรือซื้อขาย หว่านไถเพาะปลูก และปลูกสร้างบ้านเรือน ๒๙ แต่ในวันที่โลทออกจากเมืองโสโดม กำมะถันกับไฟตกลงจากสวรรค์ได้ทำลายพวกเขาหมด ๓๐ และจะเป็นเช่นเดียวกันกับวันที่บุตรมนุษย์ปรากฏขึ้น ๓๑ ในวันนั้น คนที่อยู่บนหลังคาบ้านไม่ควรลงมาเก็บสมบัติในบ้าน คนที่อยู่ในทุ่งนาก็ไม่ควรย้อนกลับไป ๓๒ จงรำลึกถึงภรรยาของโลทเถิด ๓๓ ใครก็ตามที่พยายามจะได้มาซึ่งชีวิตของตนจะสูญเสียชีวิตนั้นไป และใครก็ตามที่สูญเสียชีวิตของตน

---

† **๑๗๑๔** หายจากโรค ศัพท์ภาษากรีกใช้คำว่า ทำให้สะอาด ‡ **๑๗๒๑** อยู่ในตัวท่าน แปลได้ความอีกอย่างคือ อยู่ท่ามกลางพวกท่าน § **๑๗๒๖** โนอาห์ ฉบับปฐมกาล บทที่ 6 * **๑๗๒๘** โลท ฉบับปฐมกาล บทที่ 19

ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ ๓๔ เราขอบอกเจ้าว่า ในคืนวันนั้นคน 2 คนจะอยู่ในเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกพาตัวไป อีกคนหนึ่งถูกทิ้งไว้ ๓๕ หญิง 2 คนจะโม่แป้งอยู่ด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกพาตัวไป อีกคนหนึ่งถูกทิ้งไว้ [๓๖ ชาย 2 คนจะอยู่ในนา คนหนึ่งจะถูกพาตัวไป อีกคนหนึ่งถูกทิ้งไว้]† ๓๗ เขาเหล่านั้นถามว่า "ที่ไหน พระองค์ท่าน" พระองค์ตอบว่า "ซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงอีแร้งก็จะรุมกันอยู่ที่นั่น"

๑๘

อุปมาเรื่องหญิงม่ายกับผู้พิพากษา

๑ แล้วพระเยซูกล่าวเป็นอุปมากับบรรดาสาวกของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่ท้อถอย ๒ พระองค์ได้กล่าวว่า "ในเมืองหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่ห่วงใยเพื่อนมนุษย์ ๓ มีหญิงม่ายคนหนึ่งในเมืองนั้นได้เพียรมาขอพบเขาและวิงวอนว่า "ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความยุติธรรมในการสู้คดีกับโจทก์ของข้าพเจ้าเถิด" ๔ เขาได้ปฏิเสธหญิงนั้นอยู่พักใหญ่ แต่ในที่สุดเขาก็รำพึงกับตนเองว่า "แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่ห่วงใยมนุษย์ ๕ แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้ก่อความลำบากให้เรามาก เราจะต้องสอดส่องให้เธอได้รับความยุติธรรม เธอจะได้ไม่มารบกวนบ่อยๆ จนเราเหนื่อยอ่อน" " ๖ แล้วพระเยซูเจ้าได้กล่าวต่อไปอีกว่า "ฟังผู้พิพากษาผู้ไร้ความยุติธรรมดูเถิด ๗ แล้วพระเจ้าจะไม่ให้ความยุติธรรมแก่พวกที่พระองค์เลือก และร่ำร้องต่อพระองค์ทั้งวันและคืนหรือ พระองค์จะผลัดวันกับพวกเขาเรื่อยไปหรือ ๘ เราขอบอกเจ้าว่า พระองค์โปรดที่จะเห็นพวกเขาได้รับความยุติธรรมโดยเร็ว อย่างไรก็ตาม เวลาที่บุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในโลกหรือไม่"

อุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษี

๙ พระเยซูกล่าวกับคนที่คิดว่าตนมีความชอบธรรมแต่กลับเหยียดหยามผู้อื่น เป็นอุปมาว่า ๑๐ "ชาย 2 คนไปยังพระวิหารเพื่ออธิษฐาน คนหนึ่งเป็นฟาริสี อีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี ๑๑ ฟาริสียืนขึ้นและอธิษฐานในใจว่า "พระเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ที่ข้าพเจ้าไม่เหมือนกับคนอื่นๆ พวกโจร พวกคนโฉดชั่ว พวกผิดประเวณี หรือเหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ๑๒ ข้าพเจ้าอดอาหารสัปดาห์ละ 2 ครั้งและให้หนึ่งในสิบของทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับ" ๑๓ คนเก็บภาษีที่ยืนอยู่ห่างๆ นั้นไม่แหงนหน้าขึ้นสู่สวรรค์เลย ได้แต่ตีอกชกตัวและรำพันว่า " พระเจ้า ขอพระองค์มีเมตตาต่อคนบาปอย่างข้าพเจ้าด้วย" ๑๔ เราขอบอกท่านว่า ชายคนนี้ต่างหากที่จะได้กลับบ้านไปโดยพระเจ้านับว่าเขาพ้นผิด ทุกคนที่ยกย่องตัวเองก็จะถูกเหยียดลง แต่คนที่ถ่อมตัวก็จะได้รับการยกย่อง"

เด็กๆ มาหาพระเยซู

๑๕ มีคนพาบรรดาทารกมาหาพระเยซูเพื่อให้พระองค์สัมผัสตัว พวกสาวกเห็นจึงได้ห้ามคนเหล่านั้น ๑๖ แต่พระเยซูเรียกเด็กๆ มาหาพระองค์และกล่าวว่า "ปล่อยให้เด็กๆ มาหาเราเถิด อย่าได้ห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนอย่างเด็กเหล่านี้ ๑๗ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ใครก็ตามที่ไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเช่นเดียวกับที่เด็กๆ รับ ก็จะเข้าอาณาจักรนั้นไม่ได้เลย"

เศรษฐีหนุ่ม

๑๘ ผู้อยู่ในระดับปกครองคนหนึ่งถามพระองค์ว่า "อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำสิ่งใดจึงจะได้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์" ๑๙ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงเรียกเราว่า

† **๑๗๓๖** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย

ประเสริฐ ไม่มีผู้ใดที่ประเสริฐ เว้นแต่พระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ๒๐ ท่านทราบพระบัญญัติว่า อย่าผิดประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า *๒๑ เขาตอบว่า สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามตั้งแต่เยาว์วัยแล้ว ๒๒ เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้น พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงขายทุกสิ่งที่ท่านมีเพื่อให้แก่คนยากไร้ และท่านจะได้สมบัติในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด ๒๓ เมื่อเขาได้ยินดังนั้นแล้วก็รู้สึกเศร้าใจยิ่งนักเพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก ๒๔ พระเยซูมองดูเขาและกล่าวว่า ยากเหลือเกินที่คนมั่งมีจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า ๒๕ จริงทีเดียว จะให้ตัวอูฐผ่านเข้ารูเข็ม ก็ยังจะง่ายกว่าที่คนมั่งมีจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า ๒๖ ผู้ที่ได้ยินดังนั้นถามว่า แล้วใครเล่าที่จะมีชีวิตรอดพ้นได้ ๒๗ พระเยซูตอบว่า มนุษย์ช่วยตนเองให้รอดพ้นไม่ได้ แต่ไม่มีสิ่งใดยากเกินกว่าที่พระเจ้าจะทำได้ ๒๘ เปโตรบอกพระองค์ว่า พวกเราได้สละบ้านของเราเพื่อติดตามพระองค์มา ๒๙ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ไม่มีผู้ใดที่สละบ้าน ภรรยา พี่น้อง พ่อแม่ หรือลูกๆ เพื่ออาณาจักรของพระเจ้า ๓๐ แล้วจะไม่ได้รับจากพระเจ้ามากเป็นหลายเท่าทั้งในยุคนี้ และในยุคที่จะมาถึง คือชีวิตอันเป็นนิรันดร์

พระเยซูแจ้งมรณกาลของพระองค์ไว้ล่วงหน้า

๓๑ พระเยซูพาสาวกทั้งสิบสองนั้นมา และกล่าวกับพวกเขาว่า เรากำลังจะขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ทุกสิ่งที่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าบันทึกไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์ก็จะบรรลุผล ๓๒ ท่านจะถูกมอบตัวให้แก่บรรดาคนนอก ซึ่งเขาจะล้อเลียน ดูหมิ่น ถ่มน้ำลายรด โบยและประหารท่าน ๓๓ ในวันที่สามท่านจะฟื้นคืนชีวิต ๓๔ พวกสาวกไม่เข้าใจคำพูดซึ่งเร้นความนัยไว้ เขาไม่รู้แม้กระทั่งว่าพระองค์กล่าวถึงเรื่องอะไร

ดวงตาที่ได้คืนของชายตาบอด

๓๕ ขณะที่พระเยซูเข้าไปใกล้เมืองเยรีโค ชายตาบอดคนหนึ่งกำลังนั่งขอทานที่ข้างๆ ถนน ๓๖ เมื่อเขาได้ยินผู้คนผ่านไป เขาถามว่าเกิดอะไรขึ้น ๓๗ คนเดินถนนบอกเขาว่า พระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธกำลังเดินผ่านมา ๓๘ เขาจึงร้องตะโกนว่า พระเยซู บุตรของดาวิด โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย ๓๙ พวกที่เดินนำหน้าไปจึงห้ามและบอกให้เงียบเสีย แต่เขากลับยิ่งตะโกนดังขึ้นว่า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย ๔๐ พระเยซูหยุดเดินและสั่งให้คนนำตัวชายคนนั้นมาหาพระองค์ เมื่อเขาเข้ามาใกล้ พระเยซูจึงถามว่า ๔๑ เจ้าต้องการจะให้เราทำอะไรให้เล่า เขาตอบว่า พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าอยากจะมองเห็น

๔๒ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายจากโรคแล้ว ๔๓ ทันใดนั้น เขาก็มองเห็นได้และตามพระเยซูไปพลางสรรเสริญพระเจ้า เมื่อผู้คนเห็นดังนั้นก็สรรเสริญพระเจ้าด้วย

๑๙

ศักเคียสหัวหน้าคนเก็บภาษี

๑ ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางผ่านเข้าไปในเมืองเยรีโค ๒ มีชายผู้หนึ่งชื่อศักเคียสเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีผู้มั่งมีอยู่ที่นั่น ๓ เขาอยากจะเห็นว่าพระเยซูคือใคร แต่เขาเป็นคนเตี้ยจึงมองไม่เห็นเพราะมีผู้คนมุงอยู่เนืองแน่น ๔ ศักเคียสจึงวิ่งไปปีนขึ้นต้นมะเดื่อ เพื่อจะได้เห็นพระเยซูเมื่อพระองค์กำลังเดินผ่านมาทางนั้น ๕ เมื่อพระเยซูมาถึงจุดนั้นก็มองเห็นเขา และกล่าวว่า ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมาเถิด วันนี้เราจะต้องไปพักอยู่ที่บ้านเจ้า ๖ ศักเคียสจึงรีบลงมาเพื่อต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี ๗ ทุกคนที่เห็นก็เริ่มบ่นพึมพำว่า

---

* **๑๘๒๐** อพยพ 20:12-16

พระองค์ไปเป็นผู้รับเชิญของคนบาปแล้ว ๘ แต่ศักเคียสยืนขึ้นและพูดกับพระเยซูเจ้าว่า ดูเถิด พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าจะมอบทรัพย์สมบัติครึ่งหนึ่งของข้าพเจ้าแก่คนยากไร้ทันที ถ้าหากว่าข้าพเจ้าได้โกงสิ่งใดจากผู้ใดก็ตาม ข้าพเจ้าจะจ่ายคืนเป็น 4 เท่า ๙ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า วันนี้ความรอดพ้นมาถึงบ้านนี้แล้ว ในเมื่อชายคนนี้เป็นบุตรของอับราฮัมด้วย ๑๐ ด้วยว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้หลงหายให้รอดพ้น

อุปมาเรื่องผู้รับใช้ *10* คนกับเงินมินา

๑๑ ขณะที่ผู้คนกำลังฟังอยู่ พระองค์ได้กล่าวเป็นอุปมาต่อไปอีก เพราะว่าอยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม และผู้คนคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏขึ้นทันที ๑๒ พระองค์กล่าวว่า มีชายผู้หนึ่งเกิดมาในตระกูลขุนนาง ท่านเดินทางไปยังต่างแดนเพื่อรับการแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ แล้วจะกลับมาอีก ๑๓ ดังนั้นจึงเรียกผู้รับใช้ 10 คนมาและมอบเงินให้แก่พวกเขา 10 มินา* และกล่าวว่า จงใช้เงินนี้ให้เป็นประโยชน์ จนกว่าเราจะกลับมา ๑๔ แต่ชาวเมืองนั้นเกลียดท่านและได้ส่งกลุ่มตัวแทนมาบอกว่า พวกเราไม่ต้องการให้ชายผู้นี้มาเป็นกษัตริย์ของเรา ๑๕ อย่างไรก็ตาม ท่านก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ และได้เดินทางกลับไป ท่านให้ตามหาพวกผู้รับใช้ซึ่งได้รับเงินไว้ เพื่อดูว่าแต่ละคนได้ผลกำไรเท่าไหร่ ๑๖ คนแรกมาบอกว่า นายท่าน มินาของท่านเพิ่มอีก 10 มินาแล้ว ๑๗ ท่านตอบเขาว่า ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดี เป็นเพราะว่าเจ้าได้รับการไว้วางใจในสิ่งเล็กน้อยแล้ว จงดูแล 10 เมืองเถิด ๑๘ คนที่สองมาบอกว่า นายท่าน มินาของท่านเพิ่มอีก 5 มินาแล้ว ๑๙ ท่านตอบว่า เจ้าจงดูแล 5 เมืองเถิด ๒๐ แล้วผู้รับใช้อีกคนมาบอกว่า นายท่าน มินาของท่านอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าได้เก็บห่อไว้ในผ้า ๒๑ ข้าพเจ้าเกรงกลัวเพราะว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านหยิบสิ่งที่ไม่ได้วางไว้ และเก็บเกี่ยวสิ่งที่ท่านไม่ได้หว่าน ๒๒ ท่านตอบว่า เราจะตัดสินเจ้าด้วยคำพูดของเจ้าเอง เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ชั่วช้า เจ้าก็รู้ใช่ไหมว่าเราเป็นคนเข้มงวด หยิบสิ่งที่เราไม่ได้วางไว้ และเก็บเกี่ยวสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน ๒๓ แล้วทำไมเจ้าจึงไม่เก็บเงินโดยการฝากเล่า เพื่อว่าเวลาที่เรากลับมา เราจะได้มาเอาเงินพร้อมดอกเบี้ยด้วย ๒๔ แล้วท่านกล่าวกับพวกที่กำลังยืนอยู่ด้วยว่า จงเอามินาของเขาไปให้กับคนที่มี 10 มินา ๒๕ เขาทั้งหลายพูดว่า นายท่าน เขามี 10 มินาแล้ว ๒๖ ท่านตอบว่า เราขอบอกเจ้าว่า ทุกคนที่มีก็จะได้รับมากขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขามีก็จะถูกริบไปจากเขา ๒๗ แต่จงนำตัวศัตรูที่ไม่อยากให้เราเป็นกษัตริย์มาฆ่าต่อหน้าเราที่นี่ ๒๘ หลังจากที่พระเยซูกล่าวจบแล้ว ก็เดินนำหน้าพวกเขาไปเพื่อขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม

พระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม

๒๙ ขณะที่พระองค์เข้ามาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและเบธานีที่อยู่ในบริเวณภูเขามะกอก พระองค์ส่งสาวก 2 คนไปโดยกล่าวว่า ๓๐ จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วเจ้าจะได้พบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่นั่น เป็นลาที่ยังไม่เคยมีผู้ใดขึ้นขี่เลย จงแก้เชือกมันแล้วจูงมาที่นี่ ๓๑ ถ้ามีผู้ใดถามว่า ทำไมท่านจึงแก้เชือกมัน จงบอกเขาว่า พระองค์ท่านจำเป็นต้องใช้มัน ๓๒ เมื่อสาวกไปก็ได้พบตามสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวไว้ ๓๓ ขณะที่พวกเขากำลังแก้เชือกลูกลาอยู่ เจ้าของก็ถามพวกเขาว่า ทำไมท่านจึงแก้เชือกลูกลา ๓๔ เหล่าสาวกตอบว่า พระองค์ท่านจำเป็นต้องใช้มัน ๓๕ แล้วได้นำตัวมันมาให้พระเยซู พวกเขาปูเสื้อตัวนอกของเขาเองบนลูกลา แล้วจึงยกพระองค์ขึ้นลา ๓๖ ขณะที่พระองค์ขึ้นลาไป ผู้คนต่างก็ปูเสื้อตัวนอกของพวกเขาลงบนถนน ๓๗ เมื่อพระองค์เข้ามาใกล้ถนนที่เป็นทางลงจากภูเขามะกอก สาวกกลุ่มใหญ่ก็เริ่มสรรเสริญพระเจ้าอย่างรื่นเริงด้วยเสียงอันดัง เพราะ

* **๑๙๑๓** 1 มินา เป็นเหรียญทองซึ่งมีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 3 เดือน

เขาเหล่านั้นได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ทั้งปวงแล้ว ๓๘ ขอให้กษัตริย์ผู้มาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นสุขเถิด† สันติสุขจงบังเกิดในสวรรค์และพระบารมีในที่สูงสุด ๓๙ ฟาริสีบางคนในกลุ่มพูดกับพระเยซูว่า อาจารย์ จงห้ามพวกสาวกของท่านเถิด ๔๐ พระองค์ตอบว่า เราขอบอกท่านว่า ถ้าเขานิ่งเงียบแล้วพวกหินก็จะส่งเสียงร้องเอง

๔๑ ขณะที่พระองค์เข้าไปใกล้จนเห็นตัวเมือง พระองค์ร้องไห้ด้วยความสงสารต่อเมืองนั้น ๔๒ และกล่าวว่า โธ่..แม้แต่ตัวเจ้าเอง หากว่าในวันนี้เจ้ารู้ว่า อะไรจะนำสันติสุขมาสู่เจ้า แต่ขณะนี้สิ่งเหล่านั้นกลับถูกซ่อนไว้จากสายตาของเจ้า ๔๓ วันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกศัตรูของเจ้าก่อรั้วกั้น ตีโอบ และล้อมเจ้าไว้ทุกด้าน ๔๔ พวกเขาจะทำลายเจ้าและแม้แต่ลูกๆ โดยสิ้นเชิงภายในเขตกำแพงของเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้หินตั้งซ้อนกันอยู่ เพราะเจ้าไม่รู้ว่าเป็นเวลาที่พระเจ้ามาเยี่ยมพวกเจ้า

พระเยซูขับไล่พวกพ่อค้าที่พระวิหาร

๔๕ พระเยซูเข้าไปในบริเวณพระวิหารและเริ่มขับไล่พวกพ่อค้าพาณิชย์ ๔๖ พระองค์กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า มีบันทึกไว้ว่า ตำหนักของเราจะเป็นตำหนักอธิษฐาน‡ แต่พวกท่านได้ทำให้กลายเป็น ถ้ำโจร §

๔๗ ทุกๆ วันพระองค์จะสอนที่พระวิหาร ขณะที่บรรดามหาปุโรหิต อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและผู้นำมวลชนได้พยายามที่จะฆ่าพระองค์เสีย ๔๘ แต่พวกเขาก็ยังไม่สามารถหาทางได้ เพราะว่าผู้คนทั้งปวงล้วนตั้งใจฟังคำพูดของพระองค์

๒๐

คำถามระหว่างพวกผู้นำกับพระเยซู

๑ วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์กำลังสอนผู้คนอยู่ในบริเวณพระวิหาร และประกาศข่าวประเสริฐอยู่ บรรดามหาปุโรหิต อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ พร้อมกับพวกผู้ใหญ่ได้มาพบพระองค์ ๒ คนเหล่านั้นพูดว่า ช่วยบอกพวกเราเถิดว่าท่านกระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด และใครให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน ๓ พระเยซูตอบว่า เรามีสิ่งหนึ่งที่จะถามท่านเช่นกัน จงตอบเราเถิดว่า ๔ บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ ๕ เขาทั้งหลายปรึกษากันพลางพูดกันเองว่า ถ้าพวกเราพูดว่า มาจากสวรรค์ ท่านจะถามว่า ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเขา ๖ แต่ถ้าเราพูดว่า มาจากมนุษย์ ผู้คนก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะว่าพวกเขาเชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๗ ดังนั้นเขาจึงตอบว่า พวกเราไม่ทราบว่ามาจากไหน ๘ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า เราก็จะไม่บอกท่านเช่นกันว่า เรากระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด

อุปมาเรื่องผู้เช่าสวนองุ่น

๙ พระองค์กล่าวเป็นอุปมาให้ผู้คนฟังว่า ชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้ เขาให้ชาวสวนอื่นๆ เช่า แล้วก็เดินทางไปต่างประเทศเป็นเวลานาน ๑๐ เมื่อถึงเวลาเก็บผล เขาก็ส่งคนรับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน เพื่อให้เขาแบ่งส่วนปันผลจากสวนบ้าง แต่พวกคนที่เช่าสวนกลับทุบตีแล้วก็ไล่เขากลับไปมือเปล่า ๑๑ ชายเจ้าของสวนจึงส่งคนรับใช้อีกคนไป แต่พวกคนเช่าสวนก็ทุบตีเขา ลบหลู่และส่งเขากลับไปมือเปล่าเช่นกัน ๑๒ เขาก็ยังส่งคนที่สามไปซึ่งก็ได้รับบาดเจ็บ และถูกไล่กลับไปเช่นกัน ๑๓ เจ้าของสวนองุ่นพูดว่า เราจะทำอย่างไรดี เราจะส่งลูกชายที่รักของเราไป พวกเขาคงจะนับถือลูกคนนั้น ๑๔ แต่เมื่อพวกคนเช่าสวนเห็นเขาก็พูดกันว่า คนนี้เป็นทายาท ช่วยกันฆ่าเขาเถิดเพื่อว่ามรดกจะได้ตกเป็นของเรา

---

† **๑๙๓๘** สดุดี 118:26 ‡ **๑๙๔๖** อิสยาห์ 56:7 § **๑๙๔๖** เยเรมีย์ 7:11

๑๕ และเขาทั้งหลายก็โยนลูกคนนั้นออกจากสวนองุ่นและฆ่าเสีย แล้วเจ้าของสวนองุ่นจะ
ทำอย่างไรกับพวกเขาเล่า ๑๖ เขาจะมาฆ่าพวกคนเช่าสวนเหล่านั้น และยกสวนองุ่นให้แก่
คนอื่นๆ ไป เมื่อผู้คนได้ยินเรื่องนี้แล้วจึงพูดว่า ขออย่าได้เป็นไปเช่นนั้นเลย ๑๗ พระเยซู
มองจ้องพวกเขาและถามว่า แล้วสิ่งที่บันทึกไว้มีความหมายว่าอย่างไร
ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างทิ้ง
ได้กลายเป็นศิลามุมเอก*
๑๘ ใครที่ล้มลงบนศิลานี้จะแตกหักกระจายเป็นชิ้นๆ หากแต่เมื่อศิลานั้นล้มทับผู้ใดแล้ว ผู้
นั้นจะแหลกเป็นผุยผงไป

๑๙ พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและมหาปุโรหิตทราบว่า พระองค์กล่าวเป็นอุปมานี้เพื่อ
กระทบพวกเขา คนเหล่านั้นใคร่จะจับกุมพระองค์เสียทันที แต่ก็ยังเกรงผู้คนทีอยู่รายรอบ
พระองค์

คำถามเรื่องการเสียภาษี

๒๐ เขาจึงได้ส่งพวกสอดแนมโดยทำทีเป็นคนซื่อมาคอยเฝ้าพระเยซูอย่างใกล้ชิด โดย
หวังว่าจะจับผิดคำกล่าวของพระองค์ เพื่อส่งให้กับผู้ว่าราชการผู้มีอิทธิพลและสิทธิอำนาจ
๒๑ พวกสอดแนมจึงได้ซักถามพระองค์ว่า อาจารย์ พวกเราทราบว่า ท่านพูดและสั่งสอน
ในสิ่งที่ถูกต้อง ท่านไม่แสดงความลำเอียงเลย แต่สั่งสอนในวิถีทางของพระเจ้าตามความ
จริง ๒๒ ถูกต้องตามกฎหรือไม่ ที่เราเสียภาษีให้แก่ซีซาร์ ๒๓ พระองค์หยั่งรู้ถึงเล่ห์เหลี่ยม
ของเขาจึงตอบว่า ๒๔ ให้เราดูเหรียญเดนาริอันเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร ๒๕ เขา
ทั้งหลายตอบพระองค์ว่า ของซีซาร์ พระองค์จึงกล่าวว่า ถ้าอย่างนั้นแล้ว สิงที่เป็น
ของซีซาร์ก็จงให้แก่ซีซาร์ และสิ่งที่เป็นของพระเจ้าก็จงให้แก่พระเจ้า ๒๖ เขาทั้งหลายไม่
สามารถระบุข้อผิดพลาดของพระองค์ต่อหน้าประชาชนได้ และก็ประทับใจในคำตอบของ
พระองค์ด้วยจึงนิ่งไป

ความสงสัยเรื่องวันทีฟื้นคืนชีวิต

๒๗ พวกสะดูสีบางคน† (ซึ่งพูดว่าไม่มีการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ได้มาหาพระเยซู
และถามว่า ๒๘ อาจารย์ ตามที่โมเสสได้เขียนไว้ให้พวกเราว่า ถ้าชายคนหนึ่งมีพี่ชายซึ่ง
ตายไป และทิ้งภรรยาไว้โดยไม่มีบุตรด้วยเลย น้องชายของคนตายควรรับหญิงม่ายไว้ เพื่
อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชายของเขา ๒๙ ครั้งหนึ่งมีพี่น้องที่เป็นชายอยู่ 7 คน คนแรกมีภรรยา
และตายโดยไม่มีบุตรด้วย ๓๐ คนทีสอง ๓๑ และคนที่สามสมรสกับนาง จนถึงคนที่เจ็ดก็ตาย
เช่นกันโดยไม่มีบุตรด้วย ๓๒ ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ๓๓ เมื่อถึงวันทีฟื้นคืนชีวิตจาก
ความตาย แล้วหญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ในเมื่อทั้ง 7 คนได้นางเป็นภรรยา

๓๔ พระเยซูตอบว่า ผู้คนในยุคนี้สมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน ๓๕ แต่สำหรับ
พวกที่นับว่าสมควรจะได้ร่วมในยุคที่จะมาถึงและในวันทีฟื้นคืนชีวิตจากความตาย จะ
ไม่มีการสมรสหรือการยกให้เป็นสามีภรรยากัน ๓๖ และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะว่าเขาจะ
เป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ ในเมื่อเขาเป็นบรรดาบุตรที่ได้รับการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย
เขาจึงเป็นบุตรของพระเจ้า ๓๗ โมเสสแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ตายไปแล้วยังจะฟื้นคืนชีวิตจาก
ความตาย ในตอนที่เกี่ยวกับพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น โมเสสพูดถึงพระผู้เป็นเจ้าว่า พระองค์
เป็น พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ‡ ๓๘ พระองค์ไม่ใช่
พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น เพราะว่าสำหรับพระเจ้าแล้วทุกคนเป็น
อยู่ ๓๙ พวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบางคนตอบว่า กล่าวได้ดี อาจารย์ ๔๐ แล้วไม่มีผู้ใด
กล้าซักถามสิ่งใดกับพระองค์อีก

---

* **๒๐๑๗** สดุดี 118:22 † **๒๐๒๗** สะดูสี เป็นกลุ่มผู้นำศาสนาของชาวยิวที่มั่งมี สมาชิกส่วนใหญ่เป็นปุโรหิต
เป็นพวกที่ไม่ยอมเชื่อสิ่งอัศจรรย์ ‡ **๒๐๓๗** อพยพ 3:6

คำถามเรื่องบุตรของดาวิด

๔๑ แล้วพระเยซูกล่าวกับเขาว่า "เขาเหล่านั้นพูดได้อย่างไรว่า พระคริสต์เป็นบุตรของดาวิด ๔๒ ดาวิดกล่าวในพระคัมภีร์ฉบับสดุดีว่า
"พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
"จงนั่งทางด้านขวาของเรา
๔๓ จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้า
อยู่ใต้เท้าดั่งที่วางเท้าของเจ้า" §
๔๔ ดาวิดเรียกพระองค์ว่า "พระผู้เป็นเจ้า" แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร"

๔๕ ขณะที่ทุกๆ คนกำลังฟังอยู่ พระเยซูกล่าวกับสาวกว่า ๔๖ "จงระวังพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติที่ชอบสวมเสื้อคลุมเดินไปมาให้คนทักทาย แสดงความเคารพในย่านตลาด และชอบที่นั่งสำหรับคนสำคัญสุดในศาลาที่ประชุม และที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง ๔๗ พวกเขาริบบ้านเรือนของพวกหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานเสียยืดยาวเพื่อให้คนเห็น คนพวกนี้จะถูกลงโทษอย่างหนัก"

๒๑

หญิงม่ายผู้ยากไร้ถวายเงิน

๑ ขณะที่พระองค์เงยหน้าขึ้นก็เห็นพวกคนมั่งมีกำลังถวายเงินในตู้ถวาย ๒ พระองค์เห็นหญิงม่ายผู้ยากไร้คนหนึ่งถวายเหรียญทองแดง 2 เหรียญด้วย ๓ พระองค์กล่าวว่า "เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า หญิงม่ายผู้ยากไร้คนนี้ถวายเงินมากกว่าคนทั้งปวงเสียอีก ๔ เพราะเขาทุกคนได้ให้จากเงินเหลือใช้ของเขา แต่ถึงแม้ว่านางจะขัดสน นางก็ยังถวายทุกสตางค์ที่เก็บไว้สำหรับเลี้ยงตนเอง"

ใครจะหยั่งรู้อนาคต

๕ ขณะที่สาวกบางคนกำลังกล่าวชื่นชมพระวิหารที่ตกแต่งด้วยหินและวัตถุที่คนถวายแด่พระเจ้าอย่างสวยงาม พระเยซูก็กล่าวว่า ๖ "สิ่งซึ่งเจ้าเห็นกันอยู่นี้ สักวันหนึ่งจะถึงเวลาที่ไม่มีหินก้อนใดซึ่งวางทับซ้อนกันอยู่ที่นี่จะรอดจากการทำลายไปได้"* ๗ เขาทั้งหลายถามว่า "อาจารย์ เมื่อไหร่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น และปรากฏการณ์สำคัญอันใดที่จะบ่งบอกให้รู้ว่าสิ่งเหล่านี้ใกล้จะเกิดขึ้น" ๘ พระองค์ตอบว่า "จงระวัง อย่าให้ผู้ใดชักจูงเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมากล่าวอ้างนามของเราโดยว่า 'เราเป็นผู้นั้น' และ 'ใกล้เวลานั้นแล้ว' ก็อย่าตามพวกเขาไป ๙ เมื่อเจ้าได้ยินถึงการสงครามต่างๆ และการปฏิวัติ ก็อย่าตกใจกลัว สิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้นก่อน แต่การสิ้นสุดจะยังไม่เกิดขึ้นในทันที"

๑๐ แล้วพระองค์กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "ประเทศชาติต่างๆ จะต่อสู้กัน และอาณาจักรต่างๆ จะต่อสู้กัน ๑๑ จะเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่มากมาย มีความอดอยาก โรคระบาดในที่ต่างๆ เหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัว และปรากฏการณ์อัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่างๆ จากสวรรค์ ๑๒ แต่ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์เหล่านี้ พวกเขาจะจับกุมและข่มเหงเจ้า มอบตัวเจ้าไปยังศาลาที่ประชุมและที่คุมขัง เจ้าจะถูกนำไปยืนต่อหน้าบรรดากษัตริย์และผู้ว่าราชการ เหตุเพราะชื่อของเรา ๑๓ ผลที่เกิดขึ้นคือ เจ้าจะเป็นพยานแก่พวกเขา ๑๔ แต่จงตัดสินใจที่จะไม่กังวลล่วงหน้าว่าจะแก้คดีอย่างไร ๑๕ เพราะว่าเราจะมอบคำพูดและปัญญาซึ่งไม่มีศัตรูคนใดต่อต้านหรือโต้แย้งได้ ๑๖ แม้แต่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง และสหายจะส่งตัวเจ้าไป พวกเขาจะทำให้

---

§ **๒๐๔๓** สดุดี 110:1 * **๒๑๖** ประมาณ 35 ปี (ค.ศ. 70 หรือ พ.ศ. 613) นับจากเวลาที่พระเยซูได้พยากรณ์สิ่งเหล่านี้แล้ว เยรูซาเล็มรวมทั้งพระวิหารก็ถูกทำลายโดยกองทัพทหารโรมัน

พวกเจ้าบางคนถึงแก่ชีวิตได้ ๑๗ คนทั้งปวงจะเกลียดชังเจ้า เหตุเพราะชื่อของเรา ๑๘ แต่ว่า
จะไม่มีใครแตะต้องผมของเจ้าได้แม้เพียงเส้นเดียว ๑๙ จงยืนหยัดและเจ้าจะได้ชีวิต

๒๐ เมื่อเจ้าเห็นว่าเมืองเยรูซาเล็มถูกล้อมด้วยกองทหาร จงรู้ว่าความหายนะใกล้เข้า
มาแล้ว ๒๑ เวลานั้นจงปล่อยให้ผู้คนในแคว้นยูเดียหนีไปยังแถบภูเขา ปล่อยพวกที่อยู่ใน
ตัวเมืองให้ออกไป และอย่าให้พวกที่อยู่ในชนบทเข้าไปในตัวเมือง ๒๒ เพราะว่านี่เป็นเวลา
ลงโทษ เพื่อจะได้ให้สิ่งทั้งปวงบรรลุผลตามที่มีบันทึกไว้ ๒๓ วิบัติจะเกิดแก่หญิงมีครรภ์และ
มารดาผู้ให้นมลูกในวันนั้น ความทุกข์ใหญ่หลวงจะบังเกิดบนแผ่นดิน และการลงโทษจะมี
ต่อคนเหล่านั้น ๒๔ เขาจะตายด้วยคมดาบ บ้างจะถูกจับไปเป็นเชลยต่อประเทศชาติทั้งปวง
เมืองเยรูซาเล็มจะถูกเหยียบย่ำโดยบรรดาคนนอก จนกว่าวาระของพวกคนนอกจะเสร็จ
สิ้น

๒๕ จะมีปรากฏการณ์อัศจรรย์ที่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว ชาติต่างๆ บนโลก
จะได้รับความทุกข์ร้อน และงงงวยกับเสียงก้องคำรามทะเลและคลื่น ๒๖ ผู้คนจะตกใจจน
เป็นลมขณะที่รอดูว่า อะไรจะเกิดขึ้นบนโลก เพราะบรรดาสิ่งที่ทรงพลังในท้องฟ้าจะสั่น
สะเทือน ๒๗ ขณะนั้นผู้คนจะเห็นบุตรมนุษย์มาในเมฆด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่ง
ใหญ่ ๒๘ เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มจะเกิดขึ้นจงยืนยกศีรษะขึ้น เพราะว่าการไถ่ของเจ้ากำลังใกล้เข
้ามาแล้ว

๒๙ พระองค์กล่าวเป็นอุปมาต่อไปอีกว่า จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้อื่นๆ ทั่วไปเถิด ๓๐ ทันที
ที่ต้นแตกใบอ่อน เจ้าจะเห็นด้วยตัวของเจ้าเองและรู้ว่าฤดูฝนใกล้จะถึงแล้ว ๓๑ ในทำนอง
เดียวกันเมื่อเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ก็จงรู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว ๓๒ เรา
ขอบอกความจริงกับเจ้าว่า คนในช่วงกาลเวลานี้จะไม่อาจล่วงลับไป จนกว่าสิ่งเหล่านี้จะ
เกิดขึ้นก่อน ๓๓ สวรรค์และโลกจะดับสูญไป แต่คำของเราจะไม่มีวันสูญหายไป

๓๔ จงระวังเถิด มิฉะนั้นใจของพวกเจ้าจะหมกมุ่นอยู่กับการดื่มกินในงานฉลอง จากการ
เสพติดของมึนเมา และความกังวลกับชีวิตนี้ และวันนั้นก็จะมาถึงเจ้าโดยไม่คาดคิดดั่งบ
่วงแร้ว ๓๕ วันนั้นจะมาเยือนทุกชีวิตบนโลก ๓๖ จงระวังอยู่เสมอ จงอธิษฐานเพื่อให้เจ้าได้
หนีพ้นจากสิ่งเหล่านี้ที่กำลังจะเกิดขึ้น และเจ้าจะสามารถยืนต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้

๓๗ ในเวลากลางวันพระเยซูสั่งสอนที่พระวิหาร และเวลากลางคืนพระองค์ออกไปอยู่บน
เขาที่ชื่อภูเขามะกอก ๓๘ ผู้คนจะมาเฝ้าที่พระวิหารตั้งแต่ยามรุ่งอรุณเพื่อฟังพระองค์

๒๒

ยูดาสผู้ทรยศ

๑ เมื่อเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ*ซึ่งเรียกว่าเทศกาลปัสกาใกล้จะถึง ๒ บรรดามหาปุโรหิต
และอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติกำลังหาทางกำจัดพระเยซูอย่างลับๆ เพราะกลัวผู้คน

๓ ซาตานก็เข้าไปสิงอยู่ในยูดาสอิสคาริโอทผู้เป็นหนึ่งในอัครทูตทั้งสิบสองนั้น ๔ ยูดาส
ไปหาพวกมหาปุโรหิตและพวกนายทหารประจำพระวิหาร เพื่อปรึกษาดูว่าเขาจะมอบตัว
พระองค์ให้แก่พวกเขาได้อย่างไร ๕ เขาทั้งหลายยินดี และตกลงให้เงินแก่เขา ๖ ยูดาส
ยินยอม และรอโอกาสที่จะทรยศแล้วมอบตัวพระเยซูให้แก่พวกเขาเมื่อไม่มีผู้คน

วันปัสกากับสาวก

๗ เมื่อถึงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อซึ่งมีการสังเวยลูกแกะปัสกา ๘ พระเยซูให้เปโตรและ
ยอห์นไปโดยกล่าวว่า จงไปเตรียมปัสกาให้พวกเรารับประทานกันเถิด ๙ เขาทั้งสองถาม
ว่า พระองค์ประสงค์จะให้พวกเราเตรียมไว้ที่ไหน ๑๐ พระองค์ตอบว่า ขณะที่เจ้าเข้าไป
ในตัวเมือง จะมีชายคนหนึ่งแบกโถน้ำมาพบเจ้า ถ้าเขาเข้าไปบ้านใดก็จงตามไปบ้านนั้น

* **๒๒๑** อพยพ 12:1-51

๑๑ จงพูดกับเจ้าของบ้านว่า อาจารย์ถามว่า ห้องรับรองที่เราจะรับประทานอาหารวันปัสกากับเหล่าสาวกของเราอยู่ที่ไหน ๑๒ เขาจะชี้ให้เจ้าเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว จงเตรียมปัสกาที่นั่น ๑๓ เขาทั้งสองก็ไปและพบตามสิ่งที่พระองค์ได้บอกพวกเขาไว้ เขาจึงเตรียมอาหารวันปัสกากัน

๑๔ เมื่อถึงเวลา พระเยซูและอัครทูตของพระองค์ก็เอนกายลงรับประทาน ๑๕ และพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับประทานปัสกาครั้งนี้กับเจ้าก่อนที่เราจะทนทุกข์ทรมาน ๑๖ เราขอบอกเจ้าว่า เราจะไม่รับประทานปัสกาอีกจนกว่าความหมายของปัสกาจะบรรลุผลในอาณาจักรของพระเจ้า ๑๗ พระองค์หยิบถ้วย กล่าวขอบคุณพระเจ้าและกล่าวต่อไปว่า จงเอาถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม ๑๘ เราขอบอกเจ้าว่า เราจะไม่ดื่มน้ำจากผลของเถาองุ่นอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง ๑๙ ครั้นพระองค์หยิบขนมปังและกล่าวขอบคุณพระเจ้าแล้ว ก็บิเป็นชิ้น ยื่นให้แก่เหล่าสาวก พลางกล่าวว่า นี่เป็นกายของเราซึ่งมอบไว้เพื่อพวกเจ้า จงปฏิบัติเช่นนี้เพื่อระลึกถึงเรา ๒๐ ในทำนองเดียวกัน หลังจากอาหารเย็นนั้นพระองค์หยิบถ้วยพลางกล่าวว่า ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเราซึ่งได้หลั่งเพื่อพวกเจ้า ๒๑ แต่ดูเถิด มือของคนที่กำลังจะทรยศเราอยู่ด้วยกันกับมือของเราบนโต๊ะ ๒๒ เพราะว่าบุตรมนุษย์ก้าวไปสู่ทางที่ได้กำหนดไว้แล้ว วิบัติจะเกิดกับคนที่ทรยศท่าน ๒๓ เขาทั้งหลายก็เริ่มถามกันและกันว่าคนใดในพวกเขาเป็นคนที่จะกระทำการนี้

๒๔ เหล่าสาวกได้ถกเถียงกันว่าคนใดในพวกเขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด ๒๕ พระเยซูกล่าวว่า เหล่ากษัตริย์ของบรรดาคนนอกมีสิทธิอำนาจในการปกครองเหนือผู้คน และพวกที่แสดงอำนาจนั้นเรียกตนว่าเป็นผู้อุปถัมภ์ ๒๖ แต่ว่าพวกเจ้าไม่ควรเป็นเช่นนั้น ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพวกเจ้าควรเป็นอย่างผู้ที่เยาว์ที่สุด และเป็นผู้ที่ปกครองที่มีน้ำใจรับใช้ ๒๗ ใครจะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่ากัน ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้ที่รับใช้ มิใช่ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือ แต่ว่าเราเป็นอย่างผู้รับใช้ในท่ามกลางพวกเจ้า

๒๘ เจ้าเป็นพวกที่ยืนเคียงข้างเราเวลาที่เราเผชิญความลำบาก ๒๙ เรามอบหมายอาณาจักรให้แก่เจ้าดังที่พระบิดาของเราได้มอบหมายให้แก่เรา ๓๐ เพื่อว่าเจ้าจะได้กินและดื่มที่โต๊ะในอาณาจักรของเรา และนั่งบนบัลลังก์ตัดสินความ 12 เผ่าของอิสราเอล

๓๑ ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ซาตานได้เรียกร้องที่จะฝัดร่อนพวกเจ้าเหมือนฝัดข้าวสาลี ๓๒ แต่เราได้อธิษฐานให้เจ้า เพื่อว่าความเชื่อจะได้คงอยู่ และเมื่อเจ้ากลับมาแล้ว ก็จงให้กำลังใจแก่พวกพี่น้องเถิด ๓๓ เปโตรตอบว่า พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าพร้อมที่จะไปทุกแห่งกับพระองค์ ไม่ว่าที่คุมขังหรือความตายก็ตาม ๓๔ พระเยซูตอบว่า เปโตร เราขอบอกเจ้าว่า ก่อนไก่จะขันในวันนี้ เจ้าจะปฏิเสธ 3 ครั้งว่าเจ้าไม่รู้จักเรา

๓๕ แล้วพระเยซูถามพวกเขาว่า เวลาที่เราส่งเจ้าออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ย่าม หรือรองเท้านั้น เจ้าขัดสนอะไรบ้างหรือเปล่า เขาตอบว่า เปล่าเลย ๓๖ พระองค์กล่าวกับสาวกว่า แต่เวลานี้ถ้าเจ้ามีถุงเงินก็เอาไปด้วย ย่ามก็เช่นกัน และถ้าเจ้าไม่มีดาบก็จงขายเสื้อตัวนอกเพื่อเอาไปซื้อดาบ ๓๗ มีบันทึกไว้ว่า พระองค์ถูกนับอยู่ในพวกคนนอกกฎหมาย† และเราขอบอกเจ้าว่าสิ่งที่กล่าวไว้จะต้องเป็นไปตามนั้น ใช่แล้ว สิ่งใดที่ได้มีบันทึกไว้เกี่ยวกับเรานั้นกำลังจะสำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ ๓๘ พวกสาวกพูดว่า พระองค์ท่าน นี่แน่ะมีดาบ 2 เล่ม พระองค์ตอบว่า นั่นก็พอแล้ว

พระเยซูอธิษฐานที่ภูเขามะกอก

† **๒๒๓๗** อิสยาห์ 53:12

๓๙ พระเยซูไปยังภูเขามะกอกตามเคย เหล่าสาวกก็ติดตามพระองค์ไปด้วย ๔๐ เมื่อ
ถึงที่นั่นแล้ว พระองค์กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า จงอธิษฐานขอว่า เจ้าจะพ้นจากสิ่งยั่ว
ยุ ๔๑ พระองค์เดินเลยพวกเขาไปได้ไกลประมาณขว้างก้อนหินตก และคุกเข่าลงอธิษฐาน
๔๒ พระบิดา ถ้าพระองค์ประสงค์ ก็ขอให้เอาถ้วยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด ถึงกระนั้น ขออย่าได้
เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพเจ้า แต่ขอให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระองค์เถิด
๔๓ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ และช่วยให้มีกำลังใจดีขึ้น ๔๔
พระเยซูปวดร้าวทุกข์ใจยิ่งนัก พระองค์จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานมากยิ่งขึ้น เหงื่อของพระองค์
เป็นดุจโลหิตหยาดหยดลงดิน ๔๕ เมื่อพระเยซูลุกขึ้นหลังจากที่ได้อธิษฐาน พระองค์ก็เดิน
มาหาเหล่าสาวก และพบว่าพวกเขากำลังนอนหลับกันด้วยความเศร้า ๔๖ พระองค์ถามว่า
ทำไมพวกเจ้าจึงนอนหลับกัน ลุกขึ้นและอธิษฐานเถิดว่าพวกเจ้าจะไม่ตกอยู่ในสิ่งยั่วยุ

พระเยซูถูกจับกุม

๔๗ พระองค์ยังกล่าวไม่ทันขาดคำ ก็มีคนกลุ่มหนึ่งเดินมา และยูดาสหนึ่งในสาวกทั้งสิบ
สองก็กำลังเดินนำหน้ามา เขาเข้ามาใกล้เพื่อจูบแก้มพระองค์ ๔๘ พระเยซูถามเขาว่า ยูดา
สเอ๋ย เจ้ากำลังทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบแก้มหรือ ๔๙ เมื่อพวกที่อยู่ด้วยกันกับพระเยซู
เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นจึงพูดขึ้นว่า พระองค์ท่าน จะให้พวกเราเอาดาบฟันพวกเขาดีไหม
๕๐ คนหนึ่งในพวกเขาก็ฟันหูขวาของผู้รับใช้หัวหน้ามหาปุโรหิตขาด ๕๑ แต่พระเยซูตอบว่า
พอเสียทีเถิด พระองค์แตะหูของชายคนนั้น แล้วรักษาให้หาย ๕๒ แล้วพระเยซูกล่าวกับ
พวกมหาปุโรหิต นายทหารประจำพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ ซึ่งมาจับกุมพระองค์ว่า พวก
ท่านเอาดาบและไม้ตะบองแล้วพากันมาจับกุมเรา เหมือนกับว่าเราเป็นโจรอย่างนั้นหรือ
๕๓ ทุกวันเราเคยอยู่กับท่านในบริเวณพระวิหาร ท่านก็ไม่ได้จับกุมเรา แต่นี่เป็นเวลาของ
ท่านเมื่อความมืดครอบครอง

เปโตรปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระเยซู

๕๔ เขาทั้งหลายจับกุมพระองค์เพื่อนำไปยังบ้านของหัวหน้ามหาปุโรหิต เปโตรก็ได้ติด
ตามไปอยู่ห่างๆ ๕๕ แต่เมื่อเขาทั้งหลายได้ก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เป
โตรก็นั่งกับพวกเขา ๕๖ สาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ที่นั่น เธอก็อาศัยแสงไฟมองดูเขา
อย่างใกล้ชิดและพูดว่า ชายคนนี้อยู่ด้วยกันกับเยซู ๕๗ แต่เขาปฏิเสธว่า หญิงเอ๋ย เรา
ไม่รู้จักท่าน ๕๘ ไม่นานหลังจากนั้น อีกคนก็เห็นเขาจึงพูดว่า ท่านเป็นคนหนึ่งในพวกเขา
ด้วย เปโตรตอบว่า ท่านเอ๋ย ไม่ใช่เรา ๕๙ ประมาณ 1 ชั่วโมงต่อมา อีกคนยืนยันว่า
แน่แล้ว ชายคนนี้อยู่ด้วยกันกับเยซู ด้วยว่าเขาเป็นชาวกาลิลี ๖๐ เปโตรตอบว่า ท่านเอ๋ย
เราไม่รู้ว่าท่านพูดเรื่องอะไร ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ไก่ก็ขัน ๖๑ พระเยซูเจ้าหันและมองตรง
ไปยังเปโตร แล้วเปโตรก็นึกถึงคำซึ่งพระเยซูเจ้าได้กล่าวไว้กับเขาว่า ก่อนที่ไก่จะขันในวัน
นี้ เจ้าจะปฏิเสธ 3 ครั้งว่าเจ้าไม่รู้จักเรา ๖๒ เปโตรจึงออกไปข้างนอกแล้วร้องไห้ด้วยความ
ปวดร้าวใจยิ่งนัก
๖๓ ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูได้เริ่มเยาะเย้ยและโบยตีพระองค์ ๖๔ เขาเหล่านั้นเอาผ้าปิดตา
พระองค์และถามว่า จงพยากรณ์ซิว่าใครเป็นคนตบตีท่าน ๖๕ และพวกเขาได้กล่าววาจา
ดูหมิ่นต่างๆ นานา

ปีลาตและเฮโรดสอบสวนพระเยซู

๖๖ ครั้นรุ่ง เช้า คณะ ผู้ ใหญ่ ของ ประชาชน รวม ทั้ง พวก มหา ปุโรหิต และ อาจารย์ ฝ่า
ยกฎบัญญัติได้ประชุมร่วมกันขณะที่พระเยซูถูกนำไปยืน ณ เบื้องหน้าศาสนสภา‡ ๖๗ เขา

‡ **๒๒๖๖** ศาสนสภา สภานี้เป็นศาลสูงสุดของชาวยิว มีสมาชิก 70 คนซึ่งประกอบด้วยปุโรหิต อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ ฟาริสี และสะดูสี

พูดว่า ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ ก็จงบอกพวกเราเถิด พระเยซูตอบว่า ถ้าเราบอกท่าน
ท่านก็จะไม่เชื่อเรา ๖๘ และถ้าเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา ๖๙ แต่ว่าตั้งแต่นี้ไปบุตรม
นุษย์จะนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้มีอานุภาพ ๗๐ เขาทั้งปวงถามกันว่า ถ้าเช่นนั้น
ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ พระองค์ตอบว่า ท่านพูดถูกต้องแล้วที่ว่าเราเป็น ๗๑ แล
้วเขาทั้งหลายพูดว่า ทำไมเราจะต้องมีคำยืนยันต่อไปอีก พวกเราได้ยินจากปากของเขา
เองแล้ว

๒๓

๑ ที่ประชุมทั้งหมดจึงลุกขึ้นแล้วนำพระองค์ไปหาปีลาต ๒ เขาเหล่านั้นเริ่มกล่าวหา
พระองค์ว่า พวกเราเห็นว่าชายผู้นี้เป็นผู้นำชาติของเราไปในทางที่ผิด เขาฝ่าฝืนการจ่าย
ภาษีให้แก่ซีซาร์และก็อ้างว่าเป็นพระคริสต์ กษัตริย์องค์หนึ่ง ๓ ดังนั้นปีลาตถามพระองค์
ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ พระองค์กล่าวตอบว่า เป็นตามที่ท่านพูด ๔ แล้วปี
ลาตประกาศต่อพวกมหาปุโรหิตและปวงชนว่า เราเห็นว่าชายผู้นี้ไม่มีความผิด ๕ แต่เขา
ทั้งหลายยืนกรานว่า เขาทำให้ผู้คนทั่วแคว้นยูเดียปั่นป่วนวุ่นวายเพราะการสอนของเขา
เขาเริ่มจากแคว้นกาลิลีและมาตลอดทางจนถึงที่นี่

๖ เมื่อปีลาตได้ยินเช่นนั้น เขาถามว่าชายผู้นี้เป็นชาวกาลิลีหรือไม่ ๗ เมื่อเขารู้ว่าพระเยซู
อยู่ในแขวงที่เฮโรดปกครอง จึงได้ส่งพระองค์ไปยังเฮโรดซึ่งอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มด้วยใน
เวลานั้น ๘ เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซู ก็มีความยินดียิ่งเพราะใคร่จะได้เห็นพระเยซูมานานแล้ว
และเท่าที่ได้ยินเรื่องราวของพระองค์มานั้น ท่านหวังจะเห็นการทำสิ่งอัศจรรย์จากพระองค์
๙ จึงซักไซ้ไล่เลียงพระองค์ด้วยคำถามมากมาย แต่ไม่ได้รับคำตอบใดๆ ๑๐ พวกมหาปุโรหิต
และอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติซึ่งยืนอยู่ที่นั่นด้วยก็กล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง ๑๑ เฮโรด
และพวกทหารของท่านพากันหัวเราะเยาะและล้อเลียน เขาเอาเสื้อผ้าชุดที่ดูสง่า สวมให้
พระองค์ แล้วจึงส่งกลับไปหาปีลาต ๑๒ จากวันนั้นเองเฮโรดและปีลาตก็กลายเป็นเพื่อนกัน
ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ทั้งสองเคยเป็นศัตรูกัน

๑๓ ปีลาตได้เรียกมหาปุโรหิตประชุมร่วมกับพวกที่อยู่ในระดับปกครองและประชาชน
๑๔ และประกาศในที่ประชุมว่า ท่านนำชายผู้นี้มาราวกับว่าเขาเป็นผู้ยุยงประชาชนให้แข็ง
ข้อ เราได้สอบถามเขาต่อหน้าท่านแล้ว และเราเห็นว่าชายผู้นี้ไม่มีความผิดในสิ่งที่ท่าน
กล่าวหาเขา ๑๕ ทั้งเฮโรดก็เช่นกันจึงได้ส่งเขากลับมา พวกท่านก็เห็นแล้วว่าเขาไม่ได้ทำสิ่ง
ใดอันมีโทษถึงชีวิต ๑๖ ฉะนั้นเราจะลงโทษแล้วจึงปล่อยเขาไป [๑๗ ปีลาตมีข้อผูกพันที่จะ
ปล่อยชาย 1 คนให้พวกเขาในงานเทศกาล*

๑๘ ผู้คนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวว่า กำจัดคนนี้เสีย ปล่อยบารับบัสให้พวกเราเถิด ๑๙ บา
รับบัสถูกโยนเข้าคุกก็เพราะการกบฏในเมืองและการฆาตกรรม ๒๐ ปีลาตต้องการจะปล่อย
พระเยซูจึงได้กล่าวแย้งขึ้นอีก ๒๑ แต่ฝูงชนยังตะโกนอยู่อีกว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย†
๒๒ ปีลาตได้พูดอีกเป็นครั้งที่สามว่า ทำไมเล่า เขาทำอะไรชั่วร้ายหรือ เราไม่เห็นว่าเขาผิด
จนต้องรับโทษถึงตาย ฉะนั้นเราจะให้เขารับโทษแล้วก็ปล่อยไป ๒๓ แต่ผู้คนยิ่งส่งเสียงดัง
รบเร้าให้ตรึงพระเยซูบนไม้กางเขน แล้วเสียงตะโกนของพวกเขาก็สำเร็จผล ๒๔ ในที่สุดปี
ลาตก็กระทำตามมติมหาชน ๒๕ โดยปล่อยคนที่เคยติดคุกกรณีกบฏและฆาตกรรมตามคำ
เรียกร้อง และมอบพระเยซูให้แก่มหาชนตามความประสงค์ของพวกเขา

ไม้กางเขน

---

* **๒๓๑๗** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย † **๒๓๒๑** ตรึงบนไม้กางเขน เป็นการตายที่ทารุณและเจ็บปวดที่สุดที่ชาวโรมันรู้จัก ใช้เฉพาะฆาตกรรายเหี้ยมที่สุดและตามกฎแล้วประชาชนชาวโรมันเองไม่ต้องถูกตรึงบนไม้กางเขน

๒๖ ขณะที่พวกเขาพาพระองค์ไปนั้นก็ได้คว้าตัวซีโมนชาวไซรีนซึ่งกำลังเดินทางมาจาก
บ้านนอก และวางไม้กางเขนบนหลังซีโมนเพื่อให้แบกตามพระเยซูไป ๒๗ ไม่เพียงหมู่สตรี
ซึ่งร้องคร่ำครวญและร้องไห้ฟูมฟายเท่านั้นที่ตามพระองค์ไป แต่ยังมีประชาชนจำนวนมาก
อีกด้วย ๒๘ พระเยซูหันกลับมาเพื่อกล่าวกับเหล่าสตรีนั้นว่า “ลูกหญิงของเมืองเยรูซาเล็ม
เอ๋ย อย่าร้องไห้เพื่อเราเลย จงร้องไห้เพื่อพวกเจ้าและลูกๆ ของเจ้าเองเถิด ๒๙ ด้วยว่าจะ
ถึงเวลาที่เจ้าจะพูดว่า ‘พวกผู้หญิงที่เป็นหมัน ท้องที่ไม่เคยอุ้ม และอกที่ไม่เคยให้น้ำนมก็
เป็นสุข’ ๓๐ แล้ว ‘เขาทั้งหลายจะพูดกับภูเขาว่า ปกคลุมเราเถิด และพูดกับเนินเขาว่า กล
ั้งลงมาทับเราเถิด’‡ ๓๑ ถ้าหากว่าคนกระทำสิ่งเหล่านี้เมื่อต้นไม้ยังเขียวชอุ่ม แล้วอะไรจะ
เกิดขึ้นเมื่อมันแห้งลง”

๓๒ ชายคนร้ายอีก 2 คนถูกนำตัวไปกับพระองค์ด้วยเพื่อประหาร ๓๓ เมื่อพวกเขามายัง
สถานที่ที่เรียกว่ากะโหลกศีรษะ ที่นั่นแหละที่พวกเขาตรึงพระเยซูร่วมกับคนร้าย คนหนึ่ง
ทางด้านขวา และคนหนึ่งทางด้านซ้ายของพระองค์ ๓๔ พระเยซูกล่าวว่า “พระบิดา ช่วยยก
โทษให้แก่พวกเขาด้วยเถิด เพราะเขาต่างไม่ทราบว่าตนกำลังทำอะไรอยู่” และพวกเขาจับ
ฉลากเพื่อแบ่งปันเสื้อตัวนอกของพระองค์ ๓๕ ประชาชนต่างยืนดู และแม้แต่พวกที่อยู่ใน
ระดับปกครองยังพูดดูหมิ่นพระองค์ว่า “เขาช่วยให้คนอื่นๆ รอดพ้นได้ ถ้าหากว่าเขาเป็น
พระคริสต์ของพระเจ้า ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกละก็ ให้เขาช่วยตัวเองเสียสิ” ๓๖ พวกทหารก็ล้อ
เลียนพระองค์แล้วเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวมาให้ ๓๗ เขาพูดว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว
ก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นสิ”

๓๘ เหนือร่างของพระองค์มีข้อความจารึกไว้ว่า

“นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว”

๓๙ ผู้ร้ายคนหนึ่งซึ่งถูกตรึงอยู่ที่นั่นได้กล่าววาจาดูหมิ่นพระองค์ว่า “ท่านไม่ใช่พระคริสต์
หรอกหรือ ช่วยตัวท่านเองแล้วช่วยเราให้รอดพ้นด้วยสิ” ๔๐ คนร้ายอีกคนห้ามเขาว่า “
เจ้าไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ ในเมื่อเจ้าก็ถูกโทษเช่นเดียวกัน ๔๑ เราถูกลงโทษอย่างยุติ
ธรรม เพราะว่าเราสมควรจะได้รับโทษตามสิ่งที่เราทำไป แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำผิดแต่อย่าง
ใดเลย” ๔๒ แล้วเขาพูดว่า “พระเยซู เวลาพระองค์เข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ โปรดระลึก
ถึงข้าพเจ้าด้วยเถิด” ๔๓ พระเยซูตอบเขาว่า “เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า วันนี้เจ้าจะไป
อยู่กับเราในสวนสวรรค์”

พระเยซูสิ้นชีวิต

๔๔ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน แต่ความมืดปกคลุมไปทั่วแผ่นดินจนถึงบ่าย 3
โมง ๔๕ ดวงอาทิตย์หยุดส่องแสง ผ้าม่านในพระวิหารขาดออกเป็น 2 ท่อน ๔๖ พระเยซู
ร้องเสียงดังว่า “พระบิดา ข้าพเจ้าขอฝากวิญญาณของข้าพเจ้าไว้ในมือของพระองค์ด้วย
” พระองค์กล่าวจบพร้อมกับหายใจเฮือกสุดท้าย ๔๗ นายร้อยเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็
สรรเสริญพระเจ้าและพูดว่า “จริงทีเดียว ชายผู้นี้เป็นผู้มีความชอบธรรม” ๔๘ เมื่อคนทั้ง
ปวงที่ได้ชุมนุมกันเพื่อจะดูเหตุการณ์เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เขาทั้งหลายจึงตีอกตนเองแล้วก็
จากไป ๔๙ คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์ รวมทั้งพวกผู้หญิงซึ่งได้ติดตามพระองค์ไปจากแคว้น
กาลิลีก็ยืนอยู่ห่างๆ เฝ้าดูเหตุการณ์เหล่านั้น

โยเซฟเอาร่างของพระเยซูไปเก็บไว้

๕๐ มีชายผู้หนึ่งชื่อโยเซฟซึ่งเป็นสมาชิกในศาสนสภา เป็นคนดีและมีความชอบธรรม
๕๑ โยเซฟไม่เห็นด้วยกับการตัดสินและการกระทำของเขาเหล่านั้น เขาเป็นชาวเมืองอาริมา

‡ **๒๓๓๐** โฮเชยา 10:8

เธียซึ่งเป็นเมืองของชาวยิว และกำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า ๕๒ เขาไปหาปีลาตเพื่อขอร่างของพระเยซู ๕๓ เขาวางร่างลงแล้วพันหุ้มด้วยผ้าป่าน ใส่ในถ้ำเก็บศพซึ่งเจาะเข้าไปในหินและยังไม่เคยมีร่างอื่นวางไว้มาก่อน ๕๔ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม§ซึ่งใกล้วันสะบาโตแล้ว ๕๕ พวกผู้หญิงที่มากับพระเยซูจากแคว้นกาลิลีก็ตามโยเซฟไป และเห็นถ้ำเก็บศพ อีกทั้งเห็นด้วยว่าเขาวางร่างของพระองค์ไว้อย่างไร ๕๖ แล้วเขาเหล่านั้นจึงกลับบ้านไปเพื่อเตรียมเครื่องหอมกับน้ำหอม และจะพักผ่อนในวันสะบาโตตามพระบัญญัติ

๒๔

การฟื้นคืนชีวิต

๑ รุ่งอรุณวันแรกของสัปดาห์ พวกผู้หญิงก็นำเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้ไปยังถ้ำเก็บศพ ๒ พวกนางพบว่า หินได้กลิ้งพ้นจากทางเข้าถ้ำเก็บศพแล้ว ๓ แต่เมื่อได้เข้าไปข้างในก็ไม่พบร่างของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ๔ ขณะที่กำลังฉงนใจอยู่ ในทันใดนั้นก็มีชาย 2 คนยืนอยู่ข้างๆ มีเครื่องนุ่งห่มอันเป็นประกายเจิดจ้า ๕ นางเหล่านั้นตกใจและก้มหน้าลงซบพื้น ชายทั้งสองพูดขึ้นว่า “ทำไมพวกท่านจึงแสวงหาคนเป็นในเหล่าคนตาย ๖ พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ เพราะได้ฟื้นคืนชีวิตแล้ว จงระลึกถึงสิ่งที่พระองค์กล่าวไว้กับท่านขณะที่ยังอยู่กับท่านในแคว้นกาลิลี ๗ ‘บุตรมนุษย์จะต้องตกอยู่ในมือของพวกคนบาป จะถูกตรึงบนไม้กางเขน และในวันที่สามจะฟื้นคืนชีวิตอีก’” ๘ หญิงเหล่านั้นจึงระลึกถึงคำพูดของพระองค์ได้ ๙ เมื่อพวกเขากลับจากถ้ำเก็บศพก็ได้เล่าให้อัครทูตทั้งสิบเอ็ดและผู้ติดตามทั้งปวงฟังด้วย ๑๐ ผู้ที่บอกเหตุการณ์นี้กับพวกอัครทูตคือ มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับพวกเขา ๑๑ แต่พวกเขาไม่เชื่อและคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ๑๒ อย่างไรก็ตาม เปโตรได้ลุกขึ้นวิ่งไปยังถ้ำเก็บศพ และขณะที่ก้มมองดูข้างใน เขาก็เห็นริ้วผ้าป่านวางแยกไว้ แล้วเปโตรก็เดินจากไป คิดฉงนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น

ระหว่างทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

๑๓ ในวันเดียวกันนั้นเองสาวก 2 คนได้เดินทางไปยังหมู่บ้าน ชื่อเอมมาอูสซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็ม 11 กิโลเมตร ๑๔ เขาทั้งสองกำลังคุยกันเกี่ยวกับทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ๑๕ ขณะที่คุยโต้ตอบกันอยู่นั้น พระเยซูเองเดินเข้ามาใกล้และร่วมเดินทางไปด้วยกัน ๑๖ แต่ด้วยเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง เขาทั้งสองจำพระองค์ไม่ได้ ๑๗ พระองค์ถามว่า “ท่านเดินคุยอะไรกันอยู่” เขาทั้งสองหยุดยืนนิ่งหน้าสลด ๑๘ คนที่ชื่อเคลโอปัสถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้เยี่ยมเยียนเมืองเยรูซาเล็มเพียงผู้เดียวเท่านั้นหรือที่ไม่ทราบถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นที่นั่น” ๑๙ พระองค์ถามว่า “สิ่งใด” เขาตอบว่า “เกี่ยวกับพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ พระองค์เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้มีอานุภาพทั้งวาจาและการกระทำต่อหน้าพระเจ้าและคนทั่วไป ๒๐ พวกมหาปุโรหิตและพวกที่อยู่ในระดับปกครองของเราได้มอบพระองค์ไปให้ประหาร แล้วเขาทั้งหลายก็ตรึงพระองค์บนไม้กางเขน ๒๑ พวกเราได้แต่หวังว่าพระองค์เป็นผู้ที่จะไถ่อิสราเอล และยิ่งไปกว่านั้น นี่ก็เป็นวันที่สามตั้งแต่สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น ๒๒ อีกอย่างคือพวกผู้หญิงบางคนในหมู่เราทำให้เราแปลกใจที่วันนี้เขาไปยังถ้ำเก็บศพกันแต่เช้าตรู่ ๒๓ แต่ก็ไม่พบร่างของพระองค์ แล้วยังมาบอกพวกเราว่า ได้เห็นเหล่าทูตสวรรค์ในภาพนิมิต แจ้งการคืนชีวิตของพระเยซู ๒๔ เพื่อนของเราบางคนได้ไปที่ถ้ำเก็บศพก็เห็นว่าเป็นจริงตามที่พวกผู้หญิงได้พูดไว้ คือไม่เห็นพระองค์” ๒๕ พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งสองว่า “เจ้าคนเขลา เจ้าช่างเชื่อยากนักกับสิ่งทั้งปวงที่บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้

§ ๒๓๕๔ วันจัดเตรียม เป็นวันศุกร์ ในเมื่อชาวยิวไม่สามารถทำงานในวันสะบาโต จึงใช้วันศุกร์เป็นวันจัดเตรียมเพื่อฉลองวันสะบาโต และวันสะบาโตเริ่มหลังจากตะวันตกดินของวันศุกร์

พูดไว้ ๒๖ จำเป็นไม่ใช่หรือ ที่พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานกับสิ่งเหล่านี้ แล้วจึงเข้าสู่
พระบารมีของพระองค์ ๒๗ พระองค์จึงได้อธิบายให้พวกเขาฟังสิ่งที่พระคัมภีร์ระบุไว้เกี่ย
วกับพระองค์โดยทั่ว โดยเริ่มจากฉบับที่โมเสสบันทึกไว้ อีกทั้งฉบับของผู้เผยคำกล่าวของ
พระเจ้าทุกท่าน
๒๘ เมื่อจวนจะถึงหมู่บ้านที่กำลังจะไป พระเยซูแสดงทีท่าว่าจะเดินทางต่อไปอีก ๒๙ แต่
เขาได้คะยั้นคะยอพระองค์ว่า อยู่กับพวกเราเถิด นี่ก็จวนค่ำแล้ว ตะวันจวนจะตกแล้ว
พระองค์จึงเข้าไปพักอยู่กับพวกเขา ๓๐ เมื่อพระเยซูเอนกายลงรับประทานกับเขาทั้งสอง
พระองค์ได้หยิบขนมปัง แล้วกล่าวขอบคุณพระเจ้า บิและยื่นให้แก่เขา ๓๑ เขาก็รู้แจ้งและจำ
พระองค์ได้ แล้วพระองค์ก็หายร่างไปจากสายตาของเขา ๓๒ พวกเขาต่างก็ถามกันและกันว
่า ใจของพวกเราไม่เร่าร้อนกันบ้างหรือ ขณะที่พระองค์พูดกับเราที่ถนน และอธิบายความ
หมายในพระคัมภีร์ให้เราฟัง ๓๓ เขาทั้งสองลุกขึ้น แล้วก็กลับไปยังเมืองเยรูซาเล็มทันที
และได้พบกับอัครทูตทั้งสิบเอ็ดและคนอื่นๆ ร่วมประชุมอยู่ด้วยที่นั่น ๓๔ พวกเขาพูดกันว่า
พระเยซูเจ้าฟื้นคืนชีวิตแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน ๓๕ แล้ว 2 คนนั้นก็เล่าเรื่องที่
เกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง ว่าพวกเขาจำพระองค์ได้ ก็ตอนที่พระองค์บิขนมปังนั่นเอง

พระเยซูปรากฏแก่สาวก

๓๖ ขณะที่เขาเหล่านั้นกำลังพูดกันอยู่ พระเยซูก็ยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและกล่าวว่า
สันติสุขจงอยู่กับเจ้า ๓๗ พวกเขาตกใจกลัวคิดว่าเป็นผี ๓๘ พระองค์กล่าวขึ้นว่า ทำไมพวก
เจ้าจึงคิดกังวลและมีความสงสัยอยู่ในใจ ๓๙ ดูมือและเท้าของเราสิ นี่เป็นตัวเราเอง แตะ
ต้องตัวเราดู ผีไม่มีเนื้อหนังและกระดูกเหมือนที่เห็น ๔๐ พระองค์กล่าวจบแล้วก็ให้พวก
เขาดูมือและเท้าของพระองค์ ๔๑ เขาเหล่านั้นก็ยังไม่เชื่อ แต่ก็ยังรู้สึกยินดี อีกทั้งประหลาด
ใจอยู่ พระองค์ก็ถามเขาว่า เจ้ามีอะไรรับประทานที่นี่บ้างไหม ๔๒ เขาทั้งหลายให้ปลาย่าง
ชิ้นหนึ่งแก่พระองค์ ๔๓ พระองค์ก็รับประทานต่อหน้าพวกเขา
๔๔ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า สิ่งที่เราได้บอกเจ้าไว้ขณะที่เรายังอยู่กับเจ้าก็คือ ทุกสิ่ง
ที่เขียนไว้เกี่ยวกับเราในหมวดกฎบัญญัติของโมเสส หมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และ
หมวดสดุดี จะเกิดขึ้นสำเร็จตามนั้น* ๔๕ ครั้นแล้วพระองค์ก็ทำให้เขาเหล่านั้นเข้าใจถึง
พระคัมภีร์ ๔๖ และพระองค์กล่าวว่า นี่คือสิ่งที่บันทึกไว้ พระคริสต์จะทนทุกข์ทรมานและ
ฟื้นคืนชีวิตจากความตายในวันที่สาม ๔๗ การกลับใจและการยกโทษบาปจะถูกประกาศแก่
ชนทุกชาติในพระนามของพระองค์ เริ่มจากเมืองเยรูซาเล็ม ๔๘ พวกเจ้าเป็นพยานของสิ่ง
เหล่านี้ ๔๙ เรากำลังจะส่งคำมั่นสัญญาซึ่งพระบิดาของเราได้ให้ไว้สำหรับพวกเจ้า แต่จงอยู่
ในตัวเมืองจนกว่าเจ้าจะพร้อมด้วยอานุภาพจากเบื้องบน

พระเยซูคืนจากไปสู่สวรรค์

๕๐ พระองค์นำพวกเขาออกไปยังใกล้เขตหมู่บ้านเบธานีแล้วยกมือขึ้นอำนวยพรให้ ๕๑
ขณะที่อำนวยพรพวกเขา พระองค์ก็จากไป และถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ ๕๒ เขาทั้งหลายนมัสการ
พระองค์และกลับไปยังเมืองเยรูซาเล็มด้วยความยินดียิ่ง ๕๓ และอยู่ที่พระวิหารเรื่อยไป
และสรรเสริญพระเจ้า

---

* **๒๔๔๔** ทั้ง 3 หมวดนี้รวมกันเป็นพันธสัญญาเดิมที่ครบบริบูรณ์

ยอห์น

คำกล่าวแห่งชีวิต

๑ คำกล่าวดำรงอยู่นับแต่ครั้งปฐมกาล คำกล่าวนั้นดำรงอยู่กับพระเจ้า และคำกล่าวนั้น
คือพระเจ้า ๒ พระองค์ได้ดำรงอยู่กับพระเจ้านับแต่ครั้งปฐมกาล ๓ ทุกสิ่งเกิดขึ้นได้ก็เพราะ
พระองค์ ถ้าปราศจากพระองค์แล้ว สิ่งที่เป็นอยู่นี้จะมีขึ้นมาไม่ได้ ๔ พระองค์เป็นแหล่ง
กำเนิดแห่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ๕ ความสว่างส่องเข้ามาในความ
มืด และความมืดก็ไม่อาจเอาชนะความสว่างได้
๖ มีชายคนหนึ่งชื่อยอห์นผู้ซึ่งพระเจ้าใช้มา ๗ ท่านได้มาเพื่อเป็นพยาน และเป็นผู้ยืนยัน
ถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อ*โดยผ่านท่าน ๘ ท่านเองไม่ใช่ความสว่าง
แต่มาเพื่อเป็นผู้ยืนยันถึงความสว่างเท่านั้น
๙ ความสว่างที่แท้ได้ทอแสงไปยังมนุษย์ทุกคน กำลังเข้ามาสู่โลก ๑๐ พระองค์ดำรงอยู่ใน
โลก แม้ว่าพระเจ้าสร้างโลกขึ้นมาโดยผ่านพระองค์ แต่โลกกลับไม่รู้จักพระองค์ ๑๑ พระองค์
มาสู่บ้านเมืองของพระองค์ แต่ชนชาติของพระองค์กลับไม่ต้อนรับ ๑๒ ส่วนคนที่ต้อนรับ
และเชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ให้ได้รับสิทธิ์เป็นบุตรของพระเจ้า ๑๓ คือบุตร
ที่ไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อที่เป็นมนุษย์หรือความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง† หรือความประสงค์
ของฝ่ายชาย แต่เกิดจากพระเจ้า
๑๔ คำกล่าวนั้นได้มาเกิดเป็นมนุษย์และพำนักอยู่ท่ามกลางเรา พวกเราได้เห็นพระ
บารมีของพระองค์ อันเป็นพระบารมีของพระบุตรองค์เดียวผู้มาจากพระบิดา บริบูรณ์ด้วย
พระคุณและความจริง ๑๕ ยอห์นร้องประกาศเพื่อยืนยันถึงพระองค์ว่า "พระองค์คือผู้ที่
ข้าพเจ้ากล่าวถึงว่า "ผู้ที่มาภายหลังข้าพเจ้าเหนือยิ่งกว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ดำรง
อยู่ก่อนข้าพเจ้า" " ๑๖ จากความบริบูรณ์ของพระองค์ เราทุกคนจะได้รับพระคุณเพิ่มแล้ว
เพิ่มอีกเสมอไป ๑๗ กฎบัญญัติที่เราได้รับนั้นผ่านมาทางโมเสส‡ ส่วนพระคุณและความจริง
ผ่านพระเยซูคริสต์§ ๑๘ ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า แต่พระบุตรองค์เดียวผู้ดำรงความเป็น
พระเจ้า ผู้อยู่ในอ้อมอกของพระบิดา ได้ทำให้พระบิดาเป็นที่รู้จัก

คำยืนยันของยอห์น

๑๙ นี่เป็นคำยืนยันของยอห์น เมื่อชาวยิวจากเมืองเยรูซาเล็มส่งพวกปุโรหิต*และพวก
เลวี†ไปถามว่า ท่านคือใคร ๒๐ ท่านยอมรับ และตอบตามความจริงว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระ
คริสต์" ๒๑ พวกเขาจึงถามต่อไปว่า "แล้วท่านคือใครเล่า เป็นเอลียาห์หรือ" ท่านตอบว่า
"ไม่ใช่" "ท่านเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้นั้นหรือ" ท่านตอบว่า "ไม่ใช่" ๒๒ ในที่สุด
เขาเหล่านั้นพูดว่า "ท่านเป็นใคร โปรดให้คำตอบแก่เราเพื่อกลับไปบอกบรรดาผู้ที่ส่งเรา
มาเถิด ท่านอ้างว่าท่านเป็นใคร" ๒๓ ยอห์นตอบตามคำกล่าวของอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของ
พระเจ้าว่า "ข้าพเจ้าเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า "จงทำทางให้ตรงเพื่อพระผู้
เป็นเจ้าเถิด" "‡

---

* **๑๗** เชื่อ คำนี้นอกจากจะมีความหมายว่า เชื่อในพระเจ้า แล้วยังหมายถึงการวางใจด้วย ซึ่งบันทึกไว้ในฉบับยอห์นเกือบ 100 ครั้ง † **๑๑๓** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับฝ่ายวิญญาณ คือความต้องการที่มักจะโน้มเอียงไปในทางไม่ดี ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ ‡ **๑๑๗** โมเสส เป็นผู้ที่นำชาวยิวที่เป็นทาสออกจากประเทศอียิปต์ไปประเทศอิสราเอล ประมาณ 1,500 ปีก่อน ค"ศ" (1,000 ปี ก่อน พ"ศ") § **๑๑๗** เยซู ภาษาฮีบรูแปลได้ความว่า พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้น ส่วนคำว่า คริสต์ เป็นภาษากรีกที่แปลจากภาษาฮีบรู เมสสิยาห์ ชาวยิวเข้าใจว่า เมสสิยาห์คือผู้ที่ได้รับเลือกและเป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นที่พระเจ้าสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม * **๑๑๙** ปุโรหิต ผู้ที่ทำงานประจำพระวิหาร † **๑๑๙** พวกเลวี มีหน้าที่ช่วยพวกปุโรหิตทำงานในพระวิหาร ‡ **๑๒๓** อิสยาห์ 40:3

๒๔ ส่วนคนที่พวกฟาริสี§ส่งมา ๒๕ ได้ถามยอห์นว่า "ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์
หรือผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้นั้น แล้วทำไมท่านจึงให้บัพติศมา*เล่า" ๒๖ ยอห์นตอบว่า
"ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่ผู้ที่ยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ท่านกลับไม่รู้จัก ๒๗ พระองค์
เป็นผู้ที่มาภายหลังข้าพเจ้า แม้แต่เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ ข้าพเจ้าก็มิบังควรที่จะแก้
ออก" ๒๘ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นทีหมู่บ้านเบธานีทางด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน อันเป็
นทีซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

ลูกแกะของพระเจ้า

๒๙ วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเดินตรงมาหาท่าน จึงกล่าวว่า "ดูสิ ลูกแกะของ
พระเจ้า เป็นผู้ที่รับเอาบาปของโลกไป ๓๐ นี่คือผู้ที่ข้าพเจ้าพูดถึงว่า "ผู้มาภายหลังข้าพเจ้า
คือผู้ที่เหนือยิ่งกว่าข้าพเจ้า เพราะพระองค์ดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า" ๓๑ ข้าพเจ้าเองแม้ไม่รู้จัก
พระองค์มาก่อน แต่เหตุที่ข้าพเจ้ามาให้บัพติศมาด้วยน้ำ ก็เพื่อให้พระองค์ได้เป็นทีประจักษ์
แก่พวกชนชาติอิสราเอล" ๓๒ แล้วยอห์นก็กล่าวยืนยันว่า "ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณลง
มาจากสวรรค์ในรูปลักษณ์ของนกพิราบ และสถิตกับพระองค์ ๓๓ ข้าพเจ้าเองแม้ไม่รู้จัก
พระองค์มาก่อน แต่ผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำได้บอกข้าพเจ้าไว้ว่า "เมื่อเจ้า
เห็นพระวิญญาณลงมาสถิตกับผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ
์"† ๓๔ ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว และขอยืนยันว่า ผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"

สาวกกลุ่มแรกของพระเยซู

๓๕ ในวันรุ่งขึ้น ยอห์นยืนอยู่ที่นั่นอีกกับสาวก 2 คน ๓๖ เมื่อท่านเห็นพระเยซูเดินผ่านไป
ท่านกล่าวว่า "ดูสิ ลูกแกะของพระเจ้า" ๓๗ เมื่อสาวกทั้งสองได้ยิน ก็ติดตามพระเยซูไป ๓๘
พระเยซูหันมาพบว่า พวกเขาเดินตามมา จึงถามว่า "เจ้าแสวงหาอะไร" เขาตอบว่า "รับ
บี" (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) "ท่านพักอยู่ที่ไหน" ๓๙ พระองค์ตอบว่า "มาเถิด แล้วเจ้าจะได้เห
็นเอง" ดังนั้นสาวกทั้งสองจึงได้ตามไปและเห็นว่า พระองค์พักอยู่ที่ไหน ในวันนั้นเขาก็ได้
พักอยู่กับพระองค์ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 10 โมงเช้า‡ ๔๐ หนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์
นพูดและได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร ๔๑ อันดรูว์จึงไปหา
ซีโมนพี่ชายของตนก่อนเพื่อบอกเขาว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์ (ซึ่งแปลว่าพระคริสต์)
แล้ว" ๔๒ ครั้นแล้ว ก็พาซีโมนมาหาพระเยซู พระเยซูมองเขาและกล่าวว่า "เจ้าคือซีโม
นบุตรของยอห์น เจ้าจะได้รับชื่อว่าเคฟาส" (ซึ่งแปลว่าเปโตร)

ฟีลิปและนาธานาเอลติดตามพระเยซู

๔๓ วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งใจจะไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์พบฟีลิปจึงกล่าวขึ้นว่า "จงตาม
เรามาเถิด" ๔๔ ฟีลิปมาจากเมืองเบธไซดา เช่นเดียวกับอันดรูว์และเปโตร ๔๕ ฟีลิปพบนา
ธานาเอลและบอกเขาว่า "เราได้พบผู้ที่โมเสสเขียนถึงในหมวดกฎบัญญัติ และที่บรรดา
ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเขียนถึงด้วย คือพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธผู้เป็นบุตรของโย
เซฟ" ๔๖ นาธานาเอลถามว่า "สิ่งดีอันใดจะมาจากเมืองนาซาเร็ธได้หรือ" ฟีลิปบอกเขา
ว่า "มาดูสิ" ๔๗ เมื่อพระเยซูเห็นนาธานาเอลเดินเข้ามาใกล้ พระองค์จึงกล่าวว่า "คนนี้
เป็นชาวอิสราเอลแท้ หามีเล่ห์เหลี่ยมไม่" ๔๘ นาธานาเอลจึงถามว่า "ท่านรู้จักข้าพเจ้าได้
อย่างไร" พระเยซูตอบว่า "เราเห็นเจ้าเวลาเจ้าอยู่ใต้ต้นมะเดื่อก่อนที่ฟีลิปจะไปเรียกเสียอ
ีก" ๔๙ นาธานาเอลตอบพระองค์ว่า "รับบี พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์เป็นก

---

§ **๑๒๔** ฟาริสี มีความหมายว่า คนที่แยกออกจากผู้อื่น เป็นกลุ่มผู้นำชาวยิวซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติตนตามกฎบัญญัติเพื่อเป็นตัวอย่าง
* **๑๒๕** บัพติศมา คือการจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ตั้งใจจะกลับใจจากการทำบาป † **๑๓๓** พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณพระเจ้า ‡ **๑๓๙** หรือ 4 โมงเย็น

ษัตริย์ของอิสราเอล๕๐ พระเยซูกล่าวว่า เจ้าเชื่อเพราะเราบอกว่า เราเห็นเจ้าอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ เจ้าจะเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้๕๑ พระองค์กล่าวต่อไปอีกว่า เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า เจ้าจะเห็นสวรรค์เปิด และบรรดาทูตสวรรค์§ของพระเจ้าจะขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์*

๒

งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

๑ ในวันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี มารดาของพระเยซูอยู่ที่นั่น ๒ และพระเยซูพร้อมด้วยเหล่าสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้นด้วย ๓ เมื่อเหล้าองุ่นหมด มารดาของพระเยซูได้พูดกับพระองค์ว่า เหล้าองุ่นหมดแล้ว ๔ พระเยซูกล่าวกับนางว่า ท่านแม่ เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าและท่านหรือ ยังไม่ถึงกำหนดเวลาของข้าพเจ้า ๕ มารดาของพระองค์บอกพวกผู้รับใช้ว่า จงทำตามที่ท่านสั่งเจ้าเถิด

๖ มีโอ่งหินชนิดที่ชาวยิวใช้สำหรับพิธีชำระล้างตั้งอยู่ 6 ใบ แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณ 80-120 ลิตร ๗ พระเยซูกล่าวกับพวกคนรับใช้นั้นว่า จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม คนรับใช้ก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงปากโอ่ง ๘ พระองค์บอกพวกเขาว่า จงตักไปให้หัวหน้าคนรับใช้เถิด คนรับใช้ก็ทำตาม ๙ หัวหน้าคนรับใช้ชิมน้ำและพบว่า น้ำได้กลายเป็นเหล้าองุ่นไปแล้ว เขาไม่ทราบว่าเหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน แต่ว่าพวกคนรับใช้ที่ตักน้ำทราบดี เขาจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ๑๐ และพูดว่า ทุกคนเอาเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อดื่มกันจนมากมายแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมาให้ แต่ท่านได้เก็บเหล้าองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้ ๑๑ นี่เป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ครั้งแรกที่พระเยซูได้กระทำที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี พระองค์ได้แสดงให้เห็นพระบารมีของพระองค์ และบรรดาสาวกก็เชื่อในพระองค์

๑๒ หลังจากนั้นพระองค์พร้อมด้วยมารดาและบรรดาน้องชาย รวมทั้งสาวกของพระองค์ได้เดินทางลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม และพักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูขับไล่คนซื้อขายที่พระวิหาร

๑๓ เมื่อเกือบถึงเทศกาลปัสกาของชาวยิว* พระเยซูเดินทางขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๑๔ ในบริเวณพระวิหาร พระองค์พบว่ามีคนขายโค แกะ และนกพิราบ มีคนนั่งโต๊ะแลกเปลี่ยนเงินตรา ๑๕ พระองค์เอาเชือกทำเป็นแส้ ไล่ทั้งโคและแกะเหล่านั้นให้พ้นจากบริเวณพระวิหาร พระองค์เทเหรียญออกและคว่ำโต๊ะของพวกคนแลกเปลี่ยนเงิน ๑๖ ครั้นแล้วก็กล่าวกับพวกคนขายนกพิราบว่า จงเอานกพวกนี้ไป และอย่ามาใช้พระตำหนักของพระบิดาของเราเป็นที่ค้าขายอีก ๑๗ บรรดาสาวกของพระองค์จำได้ว่ามีบันทึกไว้ว่า ความปรารถนาอันแรงกล้าในเรื่องพระตำหนักของพระองค์ท่วมท้นใจข้าพเจ้า†

๑๘ บรรดาชาวยิวพูดกับพระองค์ว่า ท่านแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์อะไรให้เราเห็นได้บ้างไหมว่า ท่านมีสิทธิอำนาจในการกระทำสิ่งเหล่านี้ ๑๙ พระเยซูตอบพวกเขาว่า ท่านทำลายพระวิหารนี้ และใน 3 วันเราจะสร้างขึ้นมาได้อีก ๒๐ บรรดาชาวยิวตอบว่า ต้องใช้เวลาถึง 46 ปีจึงสร้างพระวิหารนี้ขึ้นมาได้ ท่านจะสร้างให้เสร็จได้ใน 3 วันหรือ ๒๑ พระวิหารที่พระองค์พูดถึงนั้นคือร่างของพระองค์ ๒๒ หลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตายแล้ว เหล่าสาวกจึงจำได้ว่า พระองค์ได้พูดถึงเรื่องนี้ แล้วนั่นเองทำให้พวกเขาเชื่อพระคัมภีร์และคำที่พระเยซูได้กล่าวไว้

---

§ **๑๕๑** ทูตสวรรค์ ตัวแทนหรือผู้ส่งข่าวจากสวรรค์ * **๑๕๑** บุตรมนุษย์ ชื่อนี้มาจากฉบับเอเสเคียล และดาเนียล แสดงว่าถึงแม้พระเยซูเป็นพระเจ้า พระองค์ตั้งใจที่จะเป็นมนุษย์ เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น * **๒๑๓** ปัสกา เป็นเทศกาลของชาวยิวเพื่อระลึกถึงชนชาติยิวที่ได้รับการปลดปล่อยทาสออกจากประเทศอียิปต์ ฉบับอพยพ บทที่ 12 † **๒๑๗** สดุดี 69:9

๒๓ ในเทศกาลปัสกาขณะที่พระองค์พำนักอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม มีคนจำนวนมากที่เห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้กระทำ พวกเขาจึงเชื่อในพระนามของพระองค์ ๒๔ แต่พระเยซูมิได้วางใจในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์รู้ถึงจิตใจมนุษย์ทั้งหลาย ๒๕ พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้ผู้ใดมายืนยันในเรื่องของมนุษย์ เพราะทราบดีว่ามนุษย์เป็นอย่างไร

๓

พระเยซูและนิโคเดมัส

๑ มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อนิโคเดมัส ซึ่งเป็นผู้อยู่ในระดับปกครองของชาวยิว ๒ เขาได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและกล่าวว่า "รับบี พวกเราทราบว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดสามารถแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ เหมือนที่ท่านกระทำได้ เว้นแต่ว่า พระเจ้าจะอยู่กับผู้นั้น" ๓ พระเยซูตอบว่า "เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ไม่มีผู้ใดที่จะสามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้ นอกเสียจากว่าผู้นั้นจะเกิดใหม่" ๔ นิโคเดมัสพูดขึ้นว่า "คนชราแล้วจะเกิดใหม่ได้อย่างไร เขาจะกลับเข้าไปในท้องแม่เป็นครั้งที่สอง แล้วเกิดใหม่อย่างนั้นหรือ" ๕ พระเยซูตอบว่า "เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ไม่มีผู้ใดที่จะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าได้ นอกเสียจากว่าเขาจะเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ๖ สิ่งที่เกิดจากเนื้อหนังก็จะเป็นฝ่ายเนื้อหนัง และสิ่งที่เกิดจากพระวิญญาณก็จะเป็นฝ่ายวิญญาณ ๗ อย่าประหลาดใจที่เราพูดกับท่านว่า "ท่านจะต้องเกิดใหม่" ๘ ลมจะพัดไปทางไหนก็พัดไป ท่านได้ยินเสียงลมพัดแต่ไม่อาจทราบได้ว่าพัดมาจากไหน และจะพัดไปที่ไหน เช่นเดียวกับทุกคนที่เกิดจากพระวิญญาณ"

๙ นิโคเดมัสถามพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้เป็นไปได้อย่างไร" ๑๐ พระเยซูตอบว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของชาวอิสราเอลแล้วยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ ๑๑ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า พวกเราพูดถึงสิ่งที่พวกเรารู้ และยืนยันในสิ่งที่พวกเราได้เห็น แต่ท่านทั้งหลายก็ยังไม่ยอมรับคำยืนยันของเรา ๑๒ เราพูดให้ท่านฟังถึงสิ่งต่างๆ ทางโลก แต่พวกท่านไม่เชื่อ แล้วจะเชื่ออย่างไรถ้าเราพูดถึงสิ่งต่างๆ ในสวรรค์ ๑๓ ไม่มีผู้ใดเคยขึ้นไปสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่ลงมาจากสวรรค์คือบุตรมนุษย์ ๑๔ โมเสสชูงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์ต้องถูกชูขึ้นฉันนั้น* ๑๕ เพื่อทุกคนที่เชื่อในท่านจะได้มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์

๑๖ เพราะว่า พระเจ้ารักโลกยิ่งนัก จึงได้มอบพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๑๗ ด้วยเหตุว่า พระเจ้ามิได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกเพื่อกล่าวโทษ แต่เพื่อให้โลกได้รอดพ้นโดยผ่านพระองค์ ๑๘ ผู้ที่เชื่อในพระองค์ก็ไม่ถูกกล่าวโทษ แต่ผู้ใดไม่เชื่อก็ถูกกล่าวโทษแล้ว เพราะเขาไม่เชื่อในพระนามของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ๑๙ คำกล่าวโทษก็คือ ความสว่างได้ส่องมายังโลกแล้ว แต่คนมักชอบความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะพวกเขาชอบทำความชั่ว ๒๐ ทุกคนที่ทำความชั่วจะเกลียดความสว่าง และจะไม่เดินเข้าหาความสว่าง เพราะกลัวว่าการกระทำของเขาจะปรากฏแจ้ง ๒๑ แต่คนที่ประพฤติถูกต้องตามความจริงจะเดินเข้าหาความสว่าง เพื่อให้การกระทำของเขาในพระเจ้าเป็นที่ปรากฏแจ้ง"

พระเยซูและยอห์นผู้ให้บัพติศมา

๒๒ หลังจากนั้น พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ได้เข้าไปในดินแดนของแคว้นยูเดีย ซึ่งพระองค์ใช้เวลาอยู่กับพวกเขา และให้บัพติศมา ๒๓ ยอห์นเองก็กำลังให้บัพติศมาที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเพราะว่าที่นั่นอุดมไปด้วยน้ำ และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา ๒๔ ด้วยว่า ยอห์นยังไม่ถูกจำขัง

---

* **๓๑๔** กันดารวิถี 21:4-9

๒๕ เกิดการถกเถียงกันเรื่องพิธีชำระระหว่างพวกสาวกของยอห์นและชาวยิวผู้หนึ่ง
๒๖ พวกเขาจึงมาหายอห์นและถามว่า “รับบี บุคคลที่อยู่กับท่านที่ฟากแม่น้ำจอร์แดน
ด้านตะวันออกที่ท่านยืนยันนั้น กำลังให้บัพติศมาอยู่ และผู้คนต่างก็พากันไปหาท่านด้วย”
๒๗ ยอห์นตอบว่า “คนเราจะไม่ได้รับสิ่งใดเลยนอกจากพระเจ้าจะมอบจากสวรรค์ให้แก่เขา
๒๘ พวกท่านเองก็ยืนยันเพื่อข้าพเจ้าได้ในคำพูดของข้าพเจ้าที่ว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์
แต่พระเจ้าส่งข้าพเจ้ามาล่วงหน้าพระองค์’ ๒๙ ท่านที่มีเจ้าสาวก็คือเจ้าบ่าว แต่เพื่อนเจ้า
บ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าวอยู่ก็ชื่นชมยินดียิ่งนัก เพราะได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความยินดี
ของข้าพเจ้านั้นเต็มเปี่ยมแล้ว ๓๐ พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น ในขณะที่ข้าพเจ้าจะด้อยลง

๓๑ พระองค์ผู้มาจากเบื้องบนย่อมเป็นใหญ่เหนือสิ่งทั้งปวง ผู้มาจากฝ่ายโลกย่อมเป็น
ฝ่ายโลกและพูดถึงฝ่ายโลก พระองค์ผู้มาจากสวรรค์เป็นใหญ่เหนือสิ่งทั้งปวง ๓๒ พระองค์
ยืนยันในสิ่งที่พระองค์ได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดยอมรับคำยืนยันของพระองค์ ๓๓ คนที
่รับคำยืนยันก็ยอมรับแล้วว่า เขาเชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้ากล่าวไว้เป็นความจริง ๓๔ ด้วยว่าองค์
ที่พระเจ้าได้ส่งมาก็คือผู้ประกาศคำกล่าวของพระเจ้า เพราะพระองค์มอบพระวิญญาณให้
อย่างไร้ขอบเขตจำกัด ๓๕ พระบิดารักพระบุตรและได้มอบทุกสิ่งไว้ในมือของพระบุตรแล้ว
๓๖ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ แต่ผู้ที่ปฏิเสธพระบุตรก็จะไม่เห็น
ชีวิต เพราะการลงโทษของพระเจ้าจะตกอยู่กับเขา”

๔

พระเยซูและหญิงชาวสะมาเรีย

๑ เมื่อพระเยซูทราบว่าพวกฟาริสีได้ยินว่า พระองค์ให้บัพติศมา และได้สาวกมากกว่า
ยอห์น ๒ (ความจริงพระเยซูไม่ได้ให้บัพติศมา แต่สาวกของพระองค์ต่างหากที่เป็นผู้ให้) ๓
พระองค์จึงออกไปจากแคว้นยูเดียและไปยังแคว้นกาลิลีอีก ๔ พระองค์จำต้องเดินทางผ่าน
แคว้นสะมาเรีย* ๕ ดังนั้นเมื่อได้เดินทางมาถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรียใกล้ๆ
ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟผู้เป็นบุตร ๖ เวลาประมาณ 6 โมงเย็น† พระเยซูเหนื่อยล้าจาก
การเดินทางจึงได้นั่งลงที่ข้างๆ บ่อน้ำของยาโคบ

๗ พระเยซูได้กล่าวกับหญิงชาวสะมาเรียผู้หนึ่งที่มาตักน้ำว่า “ขอน้ำให้เราดื่มหน่อย
เถิด” ๘ เนื่องจากในขณะนั้นพวกสาวกของพระองค์กำลังไปซื้ออาหารในเมือง ๙ หญิงชาว
สะมาเรียผู้นั้นพูดกับพระองค์ว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านผู้เป็นชาวยิวจะมาขอน้ำดื่มจาก
ข้าพเจ้า ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นหญิงชาวสะมาเรีย” (ด้วยเหตุว่าชาวยิวไม่คบหากับชาวสะมา
เรีย) ๑๐ พระเยซูตอบนางว่า “ถ้าเจ้ารู้จักของประทานจากพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้า
ว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยเถิด’ เจ้าก็คงจะขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นก็จะให้น้ำอันก
่อให้เกิดชีวิตแก่เจ้า” ๑๑ นางพูดกับพระองค์ว่า “นายท่าน ท่านไม่มีอะไรมาตักน้ำ มิหนำซ้ำ
บ่อก็ลึกเสียด้วย แล้วท่านจะเอาน้ำอันก่อให้เกิดชีวิตมาจากไหน ๑๒ ท่านยิ่งใหญ่กว่ายาโคบ
บรรพบุรุษของเราผู้มอบบ่อน้ำนี้ให้แก่เราหรือ ยาโคบเองได้ดื่มน้ำจากบ่อนี้รวมทั้งบรรดา
บุตรและพวกแพะแกะด้วย”

๑๓ พระเยซูตอบว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก ๑๔ แต่ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำที่เราให้จะไม่
มีวันกระหาย น้ำที่เราให้แก่เขาจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นสู่ชีวิตอันเป็นนิรันดร์”
๑๕ หญิงนั้นพูดกับพระองค์ว่า “นายท่าน โปรดให้น้ำนี้แก่ข้าพเจ้าเถิด จะได้ไม่กระหายหรือ
ต้องมาตักน้ำที่นี่อยู่ร่ำไป”

---

* **๔๔** ชาวยิวและชาวสะมาเรียเข้ากันไม่ได้ เพราะว่าชาวสะมาเรียเป็นชนชาติผสมระหว่างยิวและชาติอื่นซึ่งนับว่าไม่ใช่ชาวยิวแท้
† **๔๖** หรือเที่ยงวัน

๑๖ พระองค์บอกนางว่า "จงไปเรียกสามีเจ้ามานี่เถิด" ๑๗ นางตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่มีสามี"
พระเยซูกล่าวกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วที่ว่าไม่มีสามี ๑๘ ความจริงเจ้ามีมาแล้วถึง 5 คน
และชายที่เจ้ามีเวลานี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า สิ่งที่เจ้าพูดมานี้จริงทีเดียว" ๑๙ หญิงนั้นพูดว่า
"นายท่าน ข้าพเจ้าเห็นแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๒๐ บรรพบุรุษของเราได้
นมัสการที่ภูเขานี้ และพวกท่านพูดว่าเมืองเยรูซาเล็มเป็นสถานที่ที่ควรใช้ในการนมัสการ"
๒๑ พระเยซูกล่าวกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิดว่า จะถึงเวลาที่พวกเจ้าจะนมัสการพระ
บิดาในที่ซึ่งไม่ใช่ภูเขานี้หรือที่เมืองเยรูซาเล็ม ๒๒ พวกเจ้านมัสการอะไรที่เจ้าไม่รู้จัก แต่
พวกเรานมัสการสิ่งที่เรารู้จัก เพราะความรอดพ้นมาจากพวกชาวยิว ๒๓ แต่จะถึงเวลา ที่
จริงบัดนี้ก็ถึงเวลานั้นแล้วที่พวกนมัสการแท้จะนมัสการพระบิดาด้วยวิญญาณและความ
จริง เพราะว่าพระบิดาแสวงหาผู้คนเหล่านี้ให้เป็นผู้นมัสการพระองค์ ๒๔ พระเจ้าเป็นพระ
วิญญาณ ดังนั้นบรรดาผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการด้วยวิญญาณและความจริง"
๒๕ หญิงนั้นพูดว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าพระเมสสิยาห์กำลังจะมา (คือผู้ที่เรียกว่าพระคริสต์)
พระองค์จะประกาศทุกสิ่งแก่เราเมื่อมาถึง" ๒๖ แล้วพระเยซูกล่าวกับนางว่า "เราที่พูดอยู่
กับเจ้าคือผู้นั้น"‡

๒๗ ขณะนั้นบรรดาสาวกของพระองค์กลับมาและประหลาดใจที่พบว่าพระองค์กำลังพู
ดอยู่กับผู้หญิง แต่ไม่มีผู้ใดถามว่า "พระองค์มีประสงค์อะไร" หรือ "ทำไมพระองค์จึงพูดก
ับนาง" ๒๘ หญิงนั้นทิ้งหม้อน้ำไว้ แล้วกลับเข้าไปในเมืองเพื่อบอกผู้คนว่า ๒๙ "มาเถิด มาดู
ชายผู้บอกข้าพเจ้าถึงทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้กระทำไป ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์หรือไม่" ๓๐ ผู้คน
ก็ออกจากเมืองไปหาพระองค์

๓๑ ในขณะเดียวกันบรรดาสาวกก็ขอร้องพระองค์ว่า "รับบี เชิญรับประทาน" ๓๒ แต่
พระองค์กล่าวว่า "เรามีอาหารสำหรับรับประทานที่เจ้าไม่รู้จัก" ๓๓ บรรดาสาวกพูดโต้
ตอบกันว่า "ไม่มีผู้ใดนำอาหารมาให้พระองค์มิใช่หรือ" ๓๔ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า
"อาหารของเราคือการกระทำตามความประสงค์ของพระองค์ผู้ส่งเรามา และทำงานของ
พระองค์ให้เสร็จสมบูรณ์ ๓๕ เจ้าไม่ได้พูดเช่นนี้หรือว่า "อีก 4 เดือนก็จะถึงฤดูเกี่ยวข้าว
แล้ว" เราขอบอกเจ้าว่า จงเปิดตาดูทุ่งนาอันเหลืองอร่ามเถิดว่าถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว ๓๖
ผู้เก็บเกี่ยวก็จะได้รับค่าแรง และรวบรวมพืชผลสำหรับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ และเพื่อทั้งคน
หว่านและคนเก็บเกี่ยวก็จะได้ชื่นชมยินดีร่วมกัน ๓๗ ในกรณีนี้ คำกล่าวนั้นเป็นความจริงที่
ว่า "คนหนึ่งหว่าน และอีกคนเก็บเกี่ยว" ๓๘ เราส่งพวกเจ้าไปเก็บเกี่ยวสิ่งที่เจ้าไม่ได้ลงแรง
คนอื่นๆ ได้ลงแรง และเจ้าได้รับประโยชน์จากแรงของเขา"

๓๙ ชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้นเชื่อในพระองค์ เพราะคำพูดของหญิงคนนั้นที่ได้
ยืนยันว่า "ท่านได้บอกทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้กระทำ" ๔๐ ดังนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์
ก็ได้ขอให้พระองค์พักอยู่ด้วย พระองค์จึงอยู่ที่นั่น 2 วัน ๔๑ และมีคนอีกมากมายที่เชื่อเพราะ
คำกล่าวของพระองค์ ๔๒ พวกเขาพูดกับหญิงนั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไป มิใช่เพราะสิ่งที่ท่านพูดที่
ทำให้พวกเราเชื่อ แต่เป็นเพราะเราได้ยินด้วยตนเอง จึงทราบว่าท่านผู้นี้เป็นองค์ผู้ช่วยโลก
ให้รอดพ้นทีแท้จริง"

พระเยซูรักษาบุตรของข้าราชการ

๔๓ ครั้นล่วงไป 2 วันพระองค์ได้เดินทางไปยังแคว้นกาลิลี ๔๔ เพื่อยืนยันว่า ผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้าไม่เป็นที่ยอมรับนับถือในถิ่นฐานบ้านเกิดของตนเอง ๔๕ ดังนั้นเมื่อพระองค์มาย
ังแคว้นกาลิลีก็พบว่าชาวเมืองต้อนรับพระองค์ เพราะพวกเขาได้ไปงานเทศกาลปัสกามา
และได้เห็นทุกสิ่งที่พระองค์กระทำที่งานเทศกาลในเมืองเยรูซาเล็ม

‡ **๔๑๒๖** ศัพท์ภาษากรีกและฮีบรูคือ "เราเป็น" ฉบับอพยพ 3:14,15

๔๖ เมื่อพระองค์เดินทางกลับมายังหมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี อันเป็นสถานที่ซึ่ง
พระองค์ได้ทำให้น้ำกลายเป็นเหล้าองุ่น และมีข้าราชการคนหนึ่งในเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่ง
บุตรชายกำลังป่วยอยู่ ๔๗ เขาได้ยินว่าพระเยซูได้ออกจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิ
ลี เขาจึงไปหาพระองค์เพื่อขอร้องให้รักษาบุตรชายของเขาที่กำลังจะตาย ๔๘ พระเยซูกล
าวกับเขาว่า “พวกท่านจะไม่เชื่อแน่ นอกจากว่าจะได้เห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่ง
มหัศจรรย์ต่างๆ” ๔๙ ข้าราชการผู้นั้นพูดกับพระองค์ว่า “นายท่าน โปรดลงมาก่อนที่บุตร
ของข้าพเจ้าจะตาย” ๕๐ พระเยซูกล่าวว่า “จงกลับไปเถิด บุตรชายของท่านไม่ตาย” ชายผู้
นั้นเชื่อในคำที่พระเยซูกล่าวจึงกลับไป ๕๑ ขณะที่เขากลับลงไป พวกผู้รับใช้ก็มาพบเขาและ
บอกว่าบุตรชายของเขายังมีชีวิตอยู่ ๕๒ เขาจึงถามพวกผู้รับใช้ว่าเป็นเวลาใดที่บุตรชายเริ่มรู้
สึกดีขึ้น พวกเขาตอบว่า “ไข้หายเมื่อวานนี้เวลาหนึ่งทุ่ม§” ๕๓ บิดาจึงทราบว่าเป็นเวลาเดีย
วกันกับที่พระเยซูได้บอกเขาว่า “บุตรของท่านไม่ตาย” ข้าราชการผู้นั้นและทั้งครัวเรือน
ก็พากันเชื่อในพระเยซู ๕๔ นี่ก็เป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ครั้งที่สอง ที่พระเยซูได้กระทำใน
แคว้นกาลิลี หลังจากที่พระองค์ได้ออกมาจากแคว้นยูเดียแล้ว

๕

พระเยซูรักษาชายอัมพาต

๑ หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลของชาวยิวและพระเยซูเดินทางขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม
๒ บริเวณใกล้ประตูแกะในเมืองเยรูซาเล็ม มีสระน้ำชื่อตามภาษาฮีบรูคือ เบธซาธา เป็น
สถานที่ซึ่งมีศาลา 5 แห่ง ๓ ที่นั่นมีคนป่วยจำนวนมากคือคนตาบอด คนง่อย และคนที่เป็น
อัมพาต [รอให้น้ำกระเพื่อม ๔ บางครั้งทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าลงมากวนน้ำในสระ
หลังจากที่ได้กวนน้ำแล้ว ใครก็ตามที่เป็นคนแรกก้าวลงในน้ำ ก็หายจากโรคที่เป็น]* ๕ มี
ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาได้ป่วยมานาน 38 ปีแล้ว ๖ เมื่อพระเยซูเห็นชายผู้นั้นนอนอยู่ และ
ทราบว่าเขาอยู่ในสภาพนั้นเป็นเวลานานแล้ว พระองค์ก็กล่าวกับเขาว่า “เจ้าอยากจะหาย
หรือไม่” ๗ คนป่วยนั้นตอบว่า “นายท่าน เวลาน้ำกระเพื่อมไม่มีผู้ใดเอาตัวข้าพเจ้าลงไปใน
น้ำ แต่เวลาที่ข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ก้าวลงไปเสียก่อน”
๘ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงลุกขึ้น หยิบเสื่อของเจ้าไป แล้วเดินเถิด” ๙ ในทันใดนั้น
ชายคนนั้นก็หายจากโรค เขาหยิบเสื่อขึ้น แล้วก็เดินไป
วันนั้นเป็นวันสะบาโต† ๑๐ ฉะนั้นชาวยิวจึงพูดกับคนที่หายจากโรคว่า “นี่เป็นวันสะบาโต
และผิดกฎบัญญัติที่เจ้าหยิบเสื่อขึ้น” ๑๑ แต่เขาตอบชาวยิวว่า “ผู้ที่ทำให้ข้าพเจ้าหายเป็น
ผู้บอกข้าพเจ้าว่า ‘จงหยิบเสื่อขึ้นแล้วเดินเถิด’ ” ๑๒ พวกเขาจึงถามว่า “ใครเป็นผู้ที่บอก
ให้เจ้าหยิบเสื่อขึ้นแล้วเดิน” ๑๓ แต่ชายที่หายจากโรคนั้นไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด เพราะว่าพระ
เยซูได้เดินหลบออกไปขณะที่มีฝูงชนหนาแน่นอยู่ ๑๔ ต่อมาพระเยซูพบเขาที่พระวิหารและ
กล่าวว่า “ดูเถิด เจ้าหายดีแล้ว ต่อไปก็อย่าได้ทำบาปอีก มิฉะนั้นเจ้าจะได้รับทุกข์ที่สาหัส
ยิ่งกว่านี้” ๑๕ ชายผู้นั้นจากไปและได้บอกชาวยิวว่า พระเยซูเป็นผู้ที่ทำให้เขาหายจากโรค
๑๖ และด้วยเหตุนี้ชาวยิวจึงกดขี่ข่มเหงพระเยซู เพราะว่าพระองค์ได้ทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะ
บาโต ๑๗ แต่พระองค์ตอบเขาเหล่านั้นว่า “พระบิดาของเรายังกระทำสิ่งเหล่านี้อยู่จนถึงบ
ัดนี้ และเราเองก็เช่นกัน” ๑๘ เหตุฉะนั้นชาวยิวพยายามรอโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะ
นอกจากพระองค์จะฝ่ากฎวันสะบาโตแล้ว ยังเรียกพระเจ้าเป็นพระบิดาของตนอีก ซึ่งพวก
เขาถือว่าเป็นการทำตนเสมอพระเจ้า

---

§ **๔๕๖** หรือบ่ายโมง * **๕๔** 5:3-4 [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย † **๕๙** สะบาโต ชาวยิวนับว่าวันเสาร์เป็นวันสุดท้ายของแต่ละสัปดาห์ ซึ่งใช้เป็นวันสำหรับพระเจ้าและเป็นวันหยุดจากการทำงาน

บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจ

๑๙ พระเยซูกล่าวตอบพวกเขาว่า เราขอบอกความจริงกับท่านว่า พระบุตรไม่อาจกระทำ
สิ่งใดตามลำพังเอง นอกจากจะเป็นสิ่งที่เห็นพระบิดากระทำ ด้วยว่าสิ่งใดก็ตามที่พระ
บิดากระทำ พระบุตรก็กระทำสิ่งเหล่านั้นด้วย ๒๐ พระบิดารักพระบุตร และแสดงทุกสิ่งที่
พระองค์กระทำอยู่ให้พระบุตรเห็น และจะแสดงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ให้พระบุตรเห็น เพื่อว่า
พวกท่านจะได้อัศจรรย์ใจ ๒๑ ตามที่พระบิดาทำให้คนตายฟื้นคืนชีวิตและมอบชีวิตให้เช่นใด
พระบุตรก็ให้ชีวิตแก่ผู้ที่พระองค์โปรดได้เช่นกัน ๒๒ ยิ่งกว่านั้นพระบิดาจะไม่กล่าวโทษผู้ใด
แต่กลับได้มอบคำกล่าวโทษไว้กับพระบุตร ๒๓ เพื่อว่าทุกคนจะให้เกียรติแก่พระบุตร เหมือน
ได้ให้เกียรติแก่พระบิดา ผู้ใดไม่ให้เกียรติพระบุตร ก็ถือว่าไม่ได้ให้เกียรติแก่พระบิดาผู้ส่ง
พระบุตรมา ๒๔ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ผู้ที่ได้ยินคำกล่าวของเรา และเชื่อพระองค์
ผู้ส่งเรามา ผู้นั้นจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์และจะไม่ถูกกล่าวโทษ แต่ผ่านพ้นจากความตาย
ไปสู่ชีวิต

๒๕ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า จะถึงเวลานั้นแล้ว และบัดนี้ก็ถึงเวลาแล้วที่คนตาย
จะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต ๒๖ พระบิดาเองเป็น
แหล่งกำเนิดชีวิตเช่นใด พระองค์ก็ได้มอบให้พระบุตรเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตเช่นนั้น ๒๗ และ
ได้มอบสิทธิอำนาจให้กล่าวโทษเพราะว่าพระองค์เป็นบุตรมนุษย์ ๒๘ อย่าประหลาดใจใน
เรื่องนี้เลย เพราะว่าจะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ในหลุมศพจะได้ยินเสียงของพระองค์ ๒๙ และ
จะออกมา บรรดาผู้ที่ได้กระทำความดีไว้จะฟื้นขึ้นและมีชีวิตอีก บรรดาผู้ที่ได้ทำความชั่ว
จะฟื้นขึ้นและถูกกล่าวโทษ ๓๐ เราไม่อาจกระทำสิ่งใดตามลำพังเราเอง เรากล่าวโทษตามที่
เราได้ยินและด้วยความยุติธรรม เราไม่ทำตามอำเภอใจของเราเอง แต่ตามความประสงค์
ของพระองค์ผู้ส่งเรามา

คำยืนยันของพระเยซู

๓๑ ถ้าเรายืนยันเพื่อตัวเราเอง คำของเราก็ไม่จริง ๓๒ มีอีกผู้หนึ่งที่ยืนยันเพื่อเรา และ
เรารู้ว่าคำยืนยันเรื่องของเราที่ผู้นั้นให้ไว้เป็นความจริง ๓๓ พวกท่านได้ส่งคนไปหายอห์น
และยอห์นก็ได้ยืนยันถึงความจริง ๓๔ แต่มิใช่ว่าเราต้องรับคำยืนยันที่มาจากมนุษย์ ที่
เรากล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้พวกท่านทั้งหลายได้รอดพ้น ๓๕ เมื่อก่อนยอห์นเป็นเสมือน
ตะเกียงที่จุดอยู่ และปรากฏแสงส่องสว่าง ซึ่งพวกท่านตั้งใจที่จะชื่นชมยินดีในความสว่าง
ของเขาชั่วขณะหนึ่ง ๓๖ แต่คำยืนยันของเรายิ่งใหญ่กว่าคำยืนยันของยอห์นเสียอีก ด้วย
ว่างานที่พระบิดามอบให้เราทำให้เสร็จสมบูรณ์ ซึ่งเราก็กำลังทำงานนี้อยู่ เป็นหลักฐานยืน
ยันว่า พระบิดาได้ส่งเรามา ๓๗ พระบิดาผู้ส่งเรามาก็ได้ยืนยันเพื่อเรา แต่พวกท่านไม่เคย
ได้ยินเสียงและไม่เคยเห็นว่าพระองค์มีพระลักษณะอย่างไร ๓๘ ในตัวของพวกท่านไม่มีคำ
กล่าวของพระองค์อยู่ในจิตใจ เพราะความไม่เชื่อในองค์ผู้ที่พระบิดาส่งมา ๓๙ ท่านค้นหา
ในพระคัมภีร์เพราะคิดว่าจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ในนั้น แต่พระคัมภีร์นั้นเองที่ยืนยันถึง
เรา ๔๐ ท่านทั้งหลายกลับไม่ยอมที่จะมาหาเราเพื่อจะให้ได้ชีวิต ๔๑ เราไม่รับบารมีจากมนุษย์
๔๒ เรารู้ว่าพวกท่านเป็นอย่างไร คือท่านไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในตัวท่าน ๔๓ เรามาใน
พระนามของพระบิดาของเรา แต่พวกท่านไม่รับเรา ในขณะที่ผู้อื่นมาในนามของเขาเอง
ท่านกลับจะรับเขา ๔๔ พวกท่านจะเชื่อกันได้อย่างไร ในเมื่อท่านได้รับคำสรรเสริญจากกัน
และกัน โดยไม่ได้แสวงหาคำสรรเสริญที่มาจากพระเจ้าแต่พระองค์เดียว ๔๕ อย่าคิดว่าเรา
จะมากล่าวหาท่านต่อหน้าพระบิดา โมเสสซึ่งท่านได้ฝากความหวังไว้ต่างหากได้กล่าวหา
พวกท่าน ๔๖ ถ้าพวกท่านเชื่อในโมเสสแล้ว ท่านก็จะเชื่อในเรา เพราะโมเสสเคยเขียนไว้

เกี่ยวกับเรา ๔๗ แต่ถ้าหากท่านไม่เชื่อสิ่งที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อคำกล่าวของเราได้อย่างไร

๖

มหาชนกับขนมปัง *5* ก้อนและปลา *2* ตัว

๑ หลังจากนั้นพระเยซูได้เดินทางไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าทะเลสาบทิเบเรียส ๒ ผู้คนจำนวนมากติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาได้เห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระองค์กระทำต่อบรรดาคนป่วย ๓ แล้วพระเยซูขึ้นไปนั่งบนภูเขากับบรรดาสาวกของพระองค์ ๔ ในเวลานั้นใกล้ถึงเทศกาลปัสกาของชาวยิวแล้ว ๕ เมื่อพระเยซูเงยหน้าขึ้นก็พบว่าผู้คนจำนวนมากได้พากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงกล่าวกับฟิลิปว่า เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้รับประทานได้ ๖ คำถามนี้พระองค์ได้ถามเพื่อเป็นการลองใจเขาดู เพราะจริงๆ แล้วพระองค์ทราบแล้วว่าจะทำอย่างไร ๗ ฟิลิปตอบพระองค์ว่า 200 เหรียญเดนาริอัน*ก็ไม่พอซื้ออาหารให้ทุกคนรับประทานคนละเล็กละน้อยได้ ๘ อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งได้พูดกับพระองค์ว่า ๙ เด็กคนหนึ่งที่นี่มีขนมปังลูกเดือย 5 ก้อนกับปลา 2 ตัว เพียงเท่านั้นจะพอสำหรับคนมากอย่างนี้หรือ ๑๐ พระเยซูกล่าวว่า ให้ทุกคนนั่งลง 5,000 คนก็นั่งบนบริเวณที่มีหญ้าซึ่งกว้างขวางเพียงพอ ๑๑ พระเยซูหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบคุณพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็แจกขนมปังและปลาแก่คนที่นั่งลง ได้มากพอตามที่ต้องการกัน ๑๒ เมื่อคนรับประทานกันจนอิ่มแล้ว พระองค์จึงกล่าวกับบรรดาสาวกว่า จงรวบรวมอาหารที่เหลือไว้อย่าให้เสียของ ๑๓ พวกเขาจึงรวบรวมขนมปังใส่ในตะกร้าได้ 12 ใบเต็มๆ เป็นอาหารที่คนรับประทานเหลือจากขนมปังลูกเดือย 5 ก้อนนั้น ๑๔ ฉะนั้นเมื่อผู้คนเห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ จึงพูดว่า นี่เป็นผู้เผยคำกล่าวที่แท้จริงของพระเจ้าซึ่งได้รับมอบหมายให้มาในโลก ๑๕ พระเยซูทราบว่า เขาเหล่านั้นตั้งใจที่จะใช้กำลังจับกุมพระองค์ไปเพื่อให้เป็นกษัตริย์ จึงได้ปลีกตัวออกไปยังภูเขาแต่เพียงลำพังอีก

พระเยซูเดินบนผิวน้ำในทะเลสาบ

๑๖ ครั้นถึงเวลาเย็นพวกสาวกของพระองค์ก็เดินลงไปยังทะเลสาบ ๑๗ แล้วลงเรือข้ามทะเลสาบไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม จนมืดแล้วพระเยซูก็ยังไม่ได้กลับมาหาพวกเขา ๑๘ ลมพายุได้ทำให้เกิดคลื่นลมแรงในทะเลสาบนั้น ๑๙ เมื่อพวกสาวกตีกรรเชียงไปได้ห้าหกกิโลเมตร ก็เห็นพระเยซูเดินบนผิวน้ำเข้าไปใกล้เรือ พวกเขาพากันตกใจกลัวยิ่งนัก ๒๐ แต่พระองค์กล่าวกับเขาว่า นี่เราเอง อย่ากลัวเลย ๒๑ พวกเขาจะรับพระองค์ขึ้นเรือ แต่พริบตาเดียวเท่านั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปกัน

๒๒ วันรุ่งขึ้นฝูงชนที่ยังพักอยู่อีกฟากของทะเลสาบเห็นว่า ก่อนหน้านั้นมีเพียงเรือลำเดียวจอดอยู่ และพวกสาวกได้ใช้เรือลำนั้นออกกันไป พระเยซูไม่ได้ไปด้วย ๒๓ หลังจากนั้นมีเรือจากเมืองทิเบเรียสลำอื่นๆ จอดอยู่ที่ฝั่งใกล้บริเวณที่พระเยซูเจ้าได้กล่าวขอบคุณพระเจ้าสำหรับขนมปังที่พวกเขาได้รับประทานกัน ๒๔ เมื่อฝูงชนเห็นว่า พระเยซูและบรรดาสาวกไม่อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงลงเรือกันไปตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม

อาหารแห่งชีวิต

๒๕ เมื่อพวกเขาพบพระองค์ที่อีกฟากหนึ่งของทะเลสาบ จึงพูดกับพระองค์ว่า รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร ๒๖ พระเยซูกล่าวตอบว่า เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ที่ท่านตามหาเรามิใช่เพราะท่านเห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ แต่เป็นเพราะท่านได้รับประทานขนมปัง

---

* **๖๗** 1 เดนาริอัน เป็นเงินมีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 1 วัน

จนอิ่ม ๒๗ อย่าลงทุนลงแรงเพื่ออาหารที่เปื่อยเน่าได้ แต่เพื่ออาหารที่จะดำรงถึงชีวิตอันเป็นนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่พวกท่าน ด้วยว่าพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาได้ประทับตราแสดงถึงการยอมรับพระบุตรแล้ว๒๘ เขาเหล่านั้นจึงพูดกับพระองค์ว่า พวกเราควรจะทำอย่างไรจึงจะปฏิบัติงานของพระเจ้าได้ ๒๙ พระเยซูกล่าวตอบว่า งานของพระเจ้านั้นคือการเชื่อในผู้ที่พระเจ้าได้ส่งมา ๓๐ ดังนั้นเขาเหล่านั้นจึงพูดกับพระองค์ว่า แล้วท่านจะแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์อะไรให้เราดูได้บ้าง เราจะได้เชื่อท่าน ท่านจะทำอะไรได้บ้าง ๓๑ บรรพบุรุษของเราได้กินมานา†ในถิ่นทุรกันดารตามที่มีบันทึกไว้ว่า พระองค์ให้พวกเขากินอาหารจากสวรรค์ ‡ ๓๒ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า เราขอบอกความจริงกับท่านว่า โมเสสไม่ได้ให้อาหารจากสวรรค์แก่ท่าน แต่เป็นพระบิดาของเราที่ให้อาหารแท้จริงจากสวรรค์ ๓๓ เพราะว่าอาหารของพระเจ้าคือผู้ที่ลงมาจากสวรรค์และมอบชีวิตให้แก่โลก ๓๔ ดังนั้นพวกเขาจึงพูดกับพระองค์ว่า พระองค์ท่าน โปรดให้อาหารนี้แก่พวกเราเสมอไปเถิด

๓๕ พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า เราคืออาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่มีวันหิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่มีวันกระหาย ๓๖ แต่เราขอบอกท่านว่า ท่านได้เห็นเราแล้ว และยังไม่เชื่อ ๓๗ ทุกคนที่พระเจ้ามอบให้แก่เราจะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรานั้น เราจะไม่ขับไล่เขาออกไปเลย ๓๘ เราได้ลงมาจากสวรรค์มิใช่เพื่อทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่ตามความประสงค์ของพระองค์ผู้ส่งเรามา ๓๙ ความประสงค์ของพระองค์ผู้ส่งเรามาคือ เราไม่ควรให้ผู้ใดที่พระองค์ได้มอบให้แก่เราต้องหลงหายไปแม้เพียงคนเดียว แต่เราจะให้เขาฟื้นคืนชีวิตในวันสุดท้าย ๔๐ ความประสงค์ของพระบิดาของเราคือ ทุกคนที่หันเข้าหาพระบุตร และเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ และเราเองจะให้ผู้นั้นฟื้นคืนชีวิตในวันสุดท้าย

๔๑ ชาวยิวจึงพากันบ่นพึมพำต่อกันเมื่อพระองค์กล่าวว่า เราคืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์ ๔๒ เขาเหล่านั้นพูดว่า นี่เยซูบุตรของโยเซฟที่เรารู้จักทั้งบิดามารดาไม่ใช่หรือ แล้วขณะนี้พูดได้อย่างไรว่า เราได้ลงมาจากสวรรค์ ๔๓ พระเยซูกล่าวตอบว่า อย่ามัวแต่บ่นพึมพำกันอยู่ในหมู่ท่านเลย ๔๔ ไม่มีผู้ใดที่มาหาเราได้นอกจากพระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นผู้นำทางเขามาถึงเรา และเราจะให้เขาฟื้นคืนชีวิตในวันสุดท้าย ๔๕ มีบันทึกในหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า พระเจ้าจะสั่งสอนเขาทุกคน§ ทุกคนที่ได้ยินและเรียนรู้จากพระบิดาก็มาหาเรา ๔๖ มิใช่ว่ามีใครเคยเห็นพระบิดา เว้นแต่ผู้ที่มาจากพระเจ้าเท่านั้นที่ได้เห็นพระบิดาแล้ว ๔๗ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ผู้ที่เชื่อจึงมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๔๘ เราคืออาหารแห่งชีวิต ๔๙ บรรพบุรุษของท่านได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและได้ตายไป ๕๐ นี่คืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์ คนที่กินก็จะไม่ตาย ๕๑ เราคืออาหารที่มีชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ผู้ใดกินอาหารนี้ก็จะมีชีวิตอยู่ตลอดกาล และอาหารที่เราจะให้เพื่อชีวิตของโลกด้วยก็คือเลือดเนื้อของเรา

๕๒ ในยามนี้ชาวยิวเริ่มโต้เถียงกันว่า ชายผู้นี้สามารถให้เลือดเนื้อเรากินได้อย่างไร ๕๓ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่านเอง ๕๔ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ และเราจะให้ฟื้นคืนชีวิตในวันสุดท้าย ๕๕ เพราะว่าเนื้อของเราคืออาหารแท้เช่นเดียวกับโลหิตของเราที่เป็นของดื่มแท้ ๕๖ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็ดำรงอยู่ในเรา และเราก็ดำรงอยู่ในผู้นั้น ๕๗ พระบิดาผู้ดำรงชีวิตได้ส่งเรามา และเราดำรง

† **๖๓๑** อพยพ 16:4-15 ‡ **๖๓๑** อพยพ 16:4; เนหะมีย์ 9:15; สดุดี 78:24,25 § **๖๔๕** อิสยาห์ 54:13

ชีวิตก็เพราะพระบิดา ดังนั้นผู้ที่กินเราจะมีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะเรา ๕๘ นี่คืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนอาหารที่บรรพบุรุษกินและตายไป ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดกาล๑ ๕๙ พระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ ขณะที่สั่งสอนในศาลาที่ประชุมที่เมืองคาเปอร์นาอุม

สาวกบางคนเลิกติดตามพระเยซู

๖๐ เมื่อสาวกจำนวนมากของพระองค์ได้ยินจึงพูดว่า ๑ถ้อยคำเหล่านี้ยากที่จะเข้าใจ ใครจะยอมรับได้๑ ๖๑ แต่พระเยซูทราบดีว่า พวกสาวกแอบบ่นพึมพำกันในเรื่องนี้อยู่ จึงกล่าวกับพวกเขาว่า ๑สิ่งนี้เป็นเหตุให้เจ้าต้องลำบากใจหรือ ๖๒ ถ้าเจ้าเห็นบุตรมนุษย์ขึ้นไปยังที่ซึ่งท่านอยู่แต่ก่อน แล้วเจ้าจะว่าอย่างไร ๖๓ พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต ฝ่ายเนื้อหนังไม่ได้รับประโยชน์อันใด คำกล่าวที่เราได้บอกให้เจ้าฟังเป็นวิญญาณและชีวิต ๖๔ แต่พวกเจ้าบางคนก็ไม่เชื่อ๑ พระเยซูทราบแต่แรกแล้วว่ามีใครบ้างที่ไม่เชื่อ และทราบดีว่าผู้ใดจะทรยศพระองค์ ๖๕ พระองค์กล่าวว่า ๑ด้วยเหตุนี้เราจึงบอกเจ้าว่า ไม่มีผู้ใดที่มาหาเราได้ นอกจากพระบิดาจะโปรดให้ผู้นั้นมา๑

๖๖ ด้วยเหตุนี้เองบรรดาสาวกจำนวนมากของพระองค์จึงได้ปลีกตัวออกไป และไม่ได้ติดตามพระองค์ต่อไปอีก ๖๗ พระเยซูจึงกล่าวกับสาวกทั้งสิบสองว่า ๑เจ้าอยากจะจากเราไปด้วยหรือ๑ ๖๘ ซีโมนเปโตรตอบว่า ๑พระองค์ท่าน เราจะไปหาใครได้ พระองค์มีคำกล่าวแห่งชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๖๙ พวกเราเชื่อและทราบว่า พระองค์เป็นองค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า๑ ๗๐ พระเยซูตอบพวกเขาว่า ๑เราเองเป็นผู้ที่เลือกพวกเจ้าทั้งสิบสองมิใช่หรือ แต่ถึงอย่างนั้นคนหนึ่งในพวกเจ้าก็เป็นพญามาร*๑ ๗๑ พระองค์หมายถึงยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ และเป็นคนหนึ่งในสาวกทั้งสิบสอง

๗

เทศกาลอยู่เพิง

๑ หลังจากนั้นพระเยซูเดินทางไปตามแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ประสงค์ที่จะไปยังแคว้นยูเดีย เพราะชาวยิวหาโอกาสจะฆ่าพระองค์ ๒ ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของชาวยิว ๓ พวกน้องๆ ของพระเยซูพูดกับพระองค์ว่า ๑ท่านออกไปจากที่นี่เถิด แล้วไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อให้บรรดาสาวกของท่านเห็นงานที่ท่านกำลังกระทำอยู่ ๔ ด้วยเหตุที่ว่าไม่มีผู้ใดกระทำการในที่ลับ ในเมื่อเขาต้องการให้เป็นที่ประจักษ์อย่างเปิดเผย หากท่านกระทำการเหล่านี้แล้ว ก็จงแสดงตนให้โลกเห็นเถิด๑ ๕ แม้พวกน้องๆ ของพระองค์ก็ไม่เชื่อในพระองค์ ๖ พระเยซูกล่าวกับน้องๆ ว่า ๑ยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา แต่สำหรับเจ้าแล้วโอกาสใดก็ได้ ๗ โลกจะเกลียดชังเจ้าไม่ได้ แต่จะเกลียดเราเพราะเรายืนยันในสิ่งชั่วร้ายที่โลกได้กระทำ ๘ พวกเจ้าไปร่วมในงานเทศกาลกันเองเถิด เราไม่ไปเพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา๑ ๙ เมื่อกล่าวกับพวกเขาแล้วพระองค์ก็พักอยู่ที่แคว้นกาลิลีนั่นเอง

๑๐ แต่เมื่อพวกน้องๆ ของพระองค์ไปที่งานเทศกาลแล้ว พระองค์ก็ตามขึ้นไปด้วยอย่างเงียบๆ โดยไม่ให้ผู้คนรู้ ๑๑ ชาวยิวที่กำลังตามหาพระองค์ในงานเทศกาลพากันถามว่า ๑คนนั้นอยู่ที่ไหน๑ ๑๒ ฝูงชนพากันซุบซิบเรื่องของพระองค์มากมาย บ้างพูดว่า ๑ท่านเป็นคนดี๑ บ้างก็พูดว่า ๑คนหลอกลวงประชาชน๑ ๑๓ แต่ก็ไม่มีผู้ใดพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะเกรงกลัวชาวยิว

๑๔ แต่เมื่อถึงช่วงกลางๆ ของงานเทศกาล พระเยซูขึ้นไปที่พระวิหารแล้วเริ่มสั่งสอน ๑๕ ชาวยิวต่างประหลาดใจกันจึงพูดว่า ๑ชายผู้นี้รู้สึงต่างๆ มากมายเช่นนี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนมาก่อน๑ ๑๖ พระเยซูตอบว่า ๑การสั่งสอนของเรานั้นไม่ใช่ของเรา แต่เป็น

* **๖๑๗๐** พญามาร ความหมายของชื่อคือ ผู้กล่าวหา

ของพระองค์ผู้ส่งเรามา ๑๗ ถ้าผู้ใดเลือกที่จะกระทำตามความประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นจะทราบว่าคำสั่งสอนของเรามาจากพระเจ้า หรือเราพูดตามความตั้งใจของเราเอง ๑๘ ผู้ที่พูดจากความตั้งใจของตนเองย่อมแสวงหาบารมีให้แก่ตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาพระบารมีของพระองค์ผู้ที่ได้ส่งผู้นั้นมา ผู้นั้นมีแต่ความสัตย์และปราศจากความเท็จ ๑๙ โมเสสได้ให้กฎบัญญัติไว้แก่พวกท่านมิใช่หรือ แต่ก็ไม่มีพวกท่านสักคนที่ปฏิบัติตามกฎบัญญัติ แล้วทำไมท่านจึงหาโอกาสฆ่าเรา" ๒๐ ฝูงชนตอบว่า "ท่านมีมารสิงอยู่ ใครเล่าที่พยายามฆ่าท่าน" ๒๑ พระเยซูกล่าวตอบว่า "เราแสดงสิ่งอัศจรรย์สิ่งเดียว พวกท่านก็พากันประหลาดใจ ๒๒ โมเสสได้ให้ท่านเข้าสุหนัต (มิใช่เพราะว่าการเข้าสุหนัตมาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ" และในวันสะบาโตพวกท่านก็ยังให้บุตรของท่านเข้าสุหนัต ๒๓ ถ้าบุตรของท่านเข้าสุหนัตในวันสะบาโตเพื่อไม่ให้ละเมิดหมวดกฎบัญญัติของโมเสสแล้ว พวกท่านโกรธเราเพราะว่า เราได้ทำให้ชายคนหนึ่งหายเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ ๒๔ อย่าตัดสินจากลักษณะภายนอก แต่จงตัดสินตามความเป็นจริงเถิด"

๒๕ บางคนในเมืองเยรูซาเล็มพูดกันว่า "ชายผู้นี้มิใช่หรือที่ผู้คนพยายามฆ่า ๒๖ ดูสิ ท่านกำลังพูดอย่างเปิดเผยและไม่มีใครว่าท่านเลย พวกที่อยู่ในระดับปกครองสรุปข้อเท็จจริงได้แล้วหรือว่า ผู้นี้เป็นพระคริสต์ ๒๗ อย่างไรก็ตาม เราทราบว่าชายผู้นี้มาจากไหน แต่เมื่อใดก็ตามที่พระคริสต์มา ไม่มีใครเลยที่ทราบว่าพระองค์มาจากไหน" ๒๘ พระเยซูกล่าวสั่งสอนด้วยเสียงอันดังในพระวิหารว่า "พวกท่านรู้จักเรา และรู้ด้วยว่าเรามาจากไหน และเราไม่ได้มาโดยลำพังตนเอง แต่พระองค์ผู้ส่งเรามานั้นเป็นจริง และพวกท่านก็ไม่รู้จักพระองค์ ๒๙ เรารู้จักพระองค์เพราะว่าเรามาจากพระองค์ และพระองค์ส่งเรามา" ๓๐ ด้วยเหตุนี้เองเขาเหล่านั้นจึงพยายามจะจับกุมพระเยซู แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ได้ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ ๓๑ แต่มีหลายคนในฝูงชนที่เชื่อในพระเยซูและพูดกันว่า "เมื่อพระคริสต์มา พระองค์คงจะไม่แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์มากกว่าที่ชายผู้นี้ได้กระทำหรอก"

๓๒ พวกฟาริสีได้ยินฝูงชนพากันซุบซิบเรื่องของพระองค์ พวกมหาปุโรหิตและฟาริสีจึงได้ส่งพวกเจ้าหน้าที่ที่เฝ้าพระวิหารไปเพื่อจับกุมพระองค์ ๓๓ ฉะนั้นพระเยซูกล่าวว่า "เราอยู่กับพวกท่านอีกเพียงประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วเราก็จะไปหาผู้ที่ส่งเรามา ๓๔ พวกท่านจะแสวงหาเรา แต่จะไม่พบ และที่ซึ่งเราอยู่นั้นพวกท่านไม่อาจไปถึงได้" ๓๕ ดังนั้นชาวยิวจึงพูดโต้ตอบกันว่า "ชายผู้นี้ตั้งใจจะไปที่ไหนที่พวกเราจะหาไม่พบ จะตั้งใจไปหาพวกเราที่กระจัดกระจายไปอยู่กับชาวกรีก และสั่งสอนชาวกรีกหรือ ๓๖ ท่านหมายความว่าอย่างไรที่กล่าวว่า "พวกท่านจะแสวงหาเรา แต่จะไม่พบ และที่ซึ่งเราอยู่นั้นพวกท่านไม่อาจไปถึงได้" "

แม่น้ำแห่งชีวิต

๓๗ ในวันสุดท้ายอันเป็นวันยิ่งใหญ่ของงานเทศกาลนั้น พระเยซูยืนขึ้นกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "ถ้าผู้ใดกระหายก็ให้เขามาหาเราและดื่ม ๓๘ ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ว่า ผู้ที่เชื่อเรา "จะมีแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตไหลจากภายในที่เป็นส่วนลึกสุดของเขา" " ๓๙ สิ่งที่พระองค์กล่าวนี้หมายถึงพระวิญญาณซึ่งบรรดาคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระเยซูยังไม่ได้รับพระบารมี จึงยังไม่ได้มอบพระวิญญาณให้

๔๐ เมื่อฝูงชนได้ยินแล้ว บางคนก็พูดว่า "ผู้นี้เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้นั้นอย่างแน่นอน" ๔๑ บ้างก็พูดว่า "ผู้นี้เป็นพระคริสต์" คนอื่นๆ พูดว่า "พระคริสต์ไม่ได้มาจากแคว้นกาลิลีแน่ใช่ไหม ๔๒ พระคัมภีร์ได้ระบุไว้แล้วมิใช่หรือว่า พระคริสต์สืบเชื้อสายมาจากดาวิด

และจากหมู่บ้านเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่ ๔๓ ดังนั้นฝูงชนก็แบ่งพรรคแบ่งพวกกันเพราะเรื่องของพระเยซู ๔๔ บางคนต้องการจะจับกุมพระองค์ แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้ายื่นมือออกไปแตะต้องพระองค์

ความไม่เชื่อของผู้นำชาวยิว

๔๕ บรรดาเจ้าหน้าที่ที่เฝ้าพระวิหารจึงมาหาพวกมหาปุโรหิตและฟาริสี เขาเหล่านั้นถามเจ้าหน้าที่ว่า "ทำไมพวกท่านจึงไม่นำตัวเขามา" ๔๖ บรรดาเจ้าหน้าที่ที่เฝ้าพระวิหารตอบว่า "ชายผู้นี้พูดไม่เหมือนใครเลย" ๔๗ ฉะนั้นพวกฟาริสีตอบพวกเขาว่า "เจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ ๔๘ มีผู้ใดในระดับปกครองหรือพวกฟาริสีที่เชื่อเขาบ้างไหม ๔๙ แต่ฝูงชนกลุ่มนี้ไม่รู้กฎบัญญัติจึงถูกสาปแช่ง" ๕๐ นิโคเดมัสเป็นผู้หนึ่งในพวกเขา ซึ่งเป็นคนที่มาหาพระเยซูก่อนหน้านี้และได้ถามพวกเขาว่า ๕๑ "กฎบัญญัติของเราไม่ควรกล่าวโทษคน จนกว่าจะฟังเขาก่อนและรู้ว่าเขากระทำอะไรมิใช่หรือ" ๕๒ เขาเหล่านั้นตอบนิโคเดมัสว่า "ท่านก็มาจากแคว้นกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูให้ดีเถิด แล้วท่านจะพบว่าไม่มีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้ใดที่มาจากแคว้นกาลิลี" ๕๓ [จากนั้นทุกคนก็พากันกลับไปยังบ้านของตน

๘

หญิงผู้ล่วงประเวณี

๑ แต่พระเยซูเดินทางไปยังภูเขามะกอก ๒ พอเช้าตรู่พระเยซูไปที่พระวิหารอีก และผู้คนต่างก็พากันมาหา พระองค์นั่งลงและเริ่มสั่งสอนพวกเขา ๓ บรรดาอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติและฟาริสีได้พาหญิงคนหนึ่งที่ถูกจับฐานผิดประเวณีมายืนต่อหน้าทุกคนที่นั่น ๔ คนเหล่านั้นพูดกับพระองค์ว่า "อาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับขณะที่กำลังล่วงประเวณี ๕ กฎบัญญัติของโมเสสได้สั่งให้เราเอาหินขว้างผู้หญิงอย่างนี้ แล้วท่านจะว่าอย่างไร" ๖ คนเหล่านั้นยกเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นการทดสอบพระองค์เพื่อจะใช้เป็นเหตุในการกล่าวหาพระองค์ แต่พระเยซูกลับก้มตัวลงเอานิ้วมือเขียนที่พื้นดิน ๗ แต่คนเหล่านั้นยังคงถามพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก พระองค์จึงยืนขึ้นและถามว่า "พวกท่านคนใดที่ไม่มีบาป ก็ให้เป็นคนแรกที่ใช้ก้อนหินขว้างนาง" ๘ แล้วพระองค์ก็ก้มลงเขียนบนพื้นดินต่อไป ๙ คนพวกนั้นจึงเริ่มถอยออกไปทีละคน โดยเริ่มจากคนที่มีอาวุโสก่อน ในที่สุดก็มีเพียงพระองค์อยู่ที่นั่นกับหญิงคนนั้นซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ ๑๐ พระเยซูยืนขึ้นและกล่าวกับนางว่า "หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนหมด ไม่มีใครกล่าวโทษเจ้าหรือ" ๑๑ นางพูดว่า "ไม่มีใครเลย นายท่าน" พระเยซูกล่าวว่า "เราก็ไม่กล่าวโทษเจ้าเช่นกัน ไปเถิดและจากนี้ไปอย่าทำบาปอีก"]*

ความสว่างของโลก

๑๒ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาเหล่านั้นอีกว่า "เราคือความสว่างของโลก คนที่ตามเรามาจะไม่ดำเนินชีวิตในความมืด และจะได้พบกับความสว่างของชีวิต" ๑๓ พวกฟาริสีจึงพูดกับพระองค์ว่า "ท่านยืนยันเพื่อตัวท่านเอง เพราะฉะนั้นคำยืนยันของท่านย่อมไม่เป็นความจริง" ๑๔ พระเยซูกล่าวตอบว่า "ถ้าแม้ว่าเราจะยืนยันเพื่อตัวเราเอง คำยืนยันของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ใด แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนหรือจะไปที่ใด ๑๕ พวกท่านกล่าวโทษตามวิสัยโลก แต่เราไม่กล่าวโทษผู้ใด ๑๖ ถ้าแม้ว่าเราจะกล่าวโทษ การกล่าวโทษของเราก็เป็นความจริงเพราะไม่ใช่เราคนเดียวที่กล่าวโทษ แต่เรากระทำร่วมกันกับพระองค์ผู้ส่งเรามา ๑๗ แม้ว่าในกฎบัญญัติของท่านมีบันทึกไว้ว่า คำยืนยันจาก 2 คนจึงจะเป็นความจริง ๑๘ เรายืนยันเพื่อตนเอง พระบิดาผู้ส่งเรามาก็ยืนยันเพื่อเราด้วย" ๑๙ เขาเหล่านั้นจึงพูดกับพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" พระเยซู

* **๘๑๑** 7:53-8:11 [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย

ตอบว่า ๑ท่านไม่รู้จักทั้งเราและพระบิดา เพราะถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย๒ ๒๐ พระองค์กล่าวคำเหล่านี้ใกล้ๆ ตู้ถวายเงิน ขณะที่พระองค์สั่งสอนในพระวิหาร และไม่มีใครจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

๒๑ ฉะนั้น พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้นอีกว่า ๑เมื่อเราจากไป พวกท่านจะแสวงหาเรา ท่านจะตายด้วยบาปที่ติดตัวท่านอยู่ แล้วที่ซึ่งเราไปนั้นท่านก็ไม่อาจไปถึงได้๒ ๒๒ ชาวยิวจึงพูดว่า ๑เขาจะฆ่าตัวตายหรือ ในเมื่อเขาพูดว่า ๑ที่ซึ่งเราไปนั้นท่านไม่อาจไปถึงได้๒ ๒๓ พระองค์กล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า ๑พวกท่านมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นคนของโลกนี้ แต่เราไม่ได้เป็นคนของโลกนี้ ๒๔ ฉะนั้นเราจึงพูดกับท่านว่า ท่านจะตายด้วยบาปทั้งหลายที่ติดตัวท่านอยู่ ถ้าท่านไม่เชื่อว่าเราคือผู้ที่เราอ้างว่าเราเป็น† ท่านก็จะตายเพราะบาปทั้งหลายของท่านเอง๒ ๒๕ เขาเหล่านั้นจึงพูดกับพระองค์ว่า ๑ท่านเป็นใคร๒ พระเยซูกล่าวว่า ๑เราเป็นตามที่เราบอกท่านไว้ตั้งแต่แรก ๒๖ เรามีหลายสิ่งที่จะพูดและกล่าวโทษท่าน แต่ผู้ที่ส่งเรามาเป็นผู้ที่วางใจได้ สิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เราก็กล่าวแก่โลก๒ ๒๗ เขาทั้งปวงไม่ทราบว่าพระองค์ได้พูดกับเขาถึงเรื่องพระบิดา ๒๘ ดังนั้นพระเยซูกล่าวว่า ๑เมื่อพวกท่านยกบุตรมนุษย์ขึ้น ท่านจะได้รู้ว่าเราคือผู้ที่เราอ้างว่าเราเป็น และเราไม่ทำสิ่งใดตามลำพังของเราเอง แต่เราพูดถึงสิ่งเหล่านี้ตามที่พระบิดาสอนเราไว้ ๒๙ พระองค์ผู้ส่งเรามาดำรงอยู่กับเรา และไม่เคยทอดทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเรากระทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจพระองค์เสมอ๒ ๓๐ ขณะที่พระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ ก็มีคนจำนวนมากที่เชื่อในพระองค์

บุตรของอับราฮัม

๓๑ พระเยซูกล่าวกับชาวยิวที่ได้เชื่อในพระองค์ว่า ๑ถ้าท่านดำรงอยู่ในคำกล่าวของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง ๓๒ ท่านจะรู้ความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านเป็นอิสระ๒ ๓๓ เขาเหล่านั้นตอบพระองค์ว่า ๑พวกเราสืบตระกูลมาจากอับราฮัม‡ และยังไม่เคยเป็นทาสของใครเลย ท่านพูดได้อย่างไรว่า ๑ท่านจะเป็นอิสระ๒ ๒

๓๔ พระเยซูตอบว่า ๑เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ทุกคนที่กระทำบาปเป็นทาสของบาป ๓๕ และทาสจะไม่ได้อยู่ในบ้านตลอดไป บุตรต่างหากที่สามารถอยู่ได้ตลอดกาล ๓๖ ฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทำให้ท่านเป็นอิสระ ท่านก็จะเป็นอิสระอย่างแท้จริง ๓๗ เรารู้ว่าพวกท่านสืบตระกูลมาจากอับราฮัม แต่ท่านก็ยังพยายามจะฆ่าเรา เพราะไม่ยอมรับคำกล่าวของเรา ๓๘ เราพูดถึงสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา ฉะนั้นท่านกระทำสิ่งที่ท่านได้ยินจากบิดาของท่านด้วย๒

๓๙ เขาเหล่านั้นตอบพระองค์ว่า ๑อับราฮัมเป็นบิดาของเรา๒ พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า ๑ถ้าพวกท่านเป็นบรรดาบุตรของอับราฮัม ก็จงทำในสิ่งที่อับราฮัมได้ทำมาแล้ว ๔๐ แต่เท่าที่เป็นอยู่ ท่านพยายามฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้ทำอย่างนี้ ๔๑ พวกท่านกำลังทำในสิ่งที่บิดาของท่านได้ทำมาแล้ว๒ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า ๑เราไม่ได้เกิดจากการผิดประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า๒ ๔๒ พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า ๑ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่าน ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้า และอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาด้วยความตั้งใจของเราเอง แต่พระองค์ส่งเรามา ๔๓ ทำไมท่านจึงไม่เข้าใจเรื่องที่เราพูด นั่นก็เป็นเพราะว่าท่านไม่ยอมรับฟังคำกล่าวของเรา ๔๔ พวกท่านเป็นเช่นบิดาของท่านคือพญามาร ท่านจึงต้องการปฏิบัติตามความต้องการของบิดาของท่าน ซึ่งเป็นฆาตกรมาตั้งแต่ต้นและไม่ยืนอยู่ในความจริง

---

† **๘๒๔** ผู้ที่เราอ้างว่าเราเป็น ในข้อ 24,28 เป็นความหมายจากคำศัพท์ภาษากรีกและฮีบรูคือ ๑เราเป็น๒ ฉบับอพยพ 3:14,15 ‡ **๘๓๓** อับราฮัม เป็นบิดาต้นตระกูลของชนชาติยิว

เพราะว่าไม่มีความจริงอยู่ในตัวเอง เมื่อไรก็ตามที่บิดาของท่านพูดเท็จ ก็เพราะพูดจากนิสัยของตนเองคือขี้ปด และเป็นบิดาแห่งความเท็จทั้งปวง ๔๕ เมื่อเราพูดความจริง ท่านกลับไม่เชื่อเรา ๔๖ มีใครบ้างในพวกท่านที่พิสูจน์ให้เห็นได้ว่าเราทำบาป เมื่อเราพูดความจริง แล้วทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา ๔๗ คนของพระเจ้าย่อมฟังคำกล่าวของพระเจ้า พวกท่านไม่ใช่คนของพระเจ้าจึงไม่ได้ยินคำกล่าวนั้น

๔๘ ชาวยิวตอบพระองค์ว่า พวกเราพูดผิดหรือที่ว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีมารสิงอยู่ ๔๙ พระเยซูตอบว่า เราไม่มีมารสิง เราให้เกียรติพระบิดาของเรา แต่ท่านหลู่เกียรติของเรา ๕๐ เราไม่แสวงหาบารมีของเรา แต่มีพระองค์ผู้เดียวที่เป็นผู้แสวงหาให้และเป็นผู้พิพากษา ๕๑ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำกล่าวของเราไว้ ผู้นั้นจะไม่มีวันประสบความตายเลย ๕๒ ชาวยิวพูดกับพระองค์ว่า บัดนี้พวกเราทราบว่าท่านมีมารสิงอยู่ อับราฮัมตายไปแล้ว และผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็เช่นกัน ท่านยังจะพูดว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำกล่าวของเรา ผู้นั้นจะไม่มีวันลิ้มรสความตายเลย ๕๓ ท่านยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ได้ตายไปแล้วหรือ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าล้วนตายไปหมดแล้ว ท่านคิดว่าท่านเป็นใคร ๕๔ พระเยซูตอบว่า ถ้าเราให้บารมีแก่ตนเอง บารมีของเราก็ไม่มีความหมาย แต่พระบิดาของเราซึ่งพวกท่านบอกว่าเป็นพระเจ้าของท่าน เป็นผู้ให้บารมีแก่เรา ๕๕ พวกท่านกลับไม่รู้จักพระองค์เลย ในขณะที่เรารู้จักพระองค์ หากเราพูดว่าไม่รู้จักพระองค์ เราก็จะเป็นคนพูดเท็จเหมือนกับท่าน เรารู้จักพระองค์และรักษาคำกล่าวของพระองค์ ๕๖ อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา ซึ่งอับราฮัมก็ได้เห็นแล้วและได้ชื่นชมยินดี ๕๗ ชาวยิวจึงพูดกับพระองค์ต่อไปว่า ท่านอายุยังไม่ถึง 50 ปี ได้เคยเห็นอับราฮัมแล้วหรือ ๕๘ พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดนั้นเราดำรงอยู่ก่อนแล้ว§ ๕๙ เขาเหล่านั้นจึงได้หยิบก้อนหินขึ้นจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูหลบพ้นและออกจากพระวิหารไป

๙

ชายตาบอดแต่กำเนิดมองเห็น

๑ ขณะที่พระองค์เดินผ่านไป ก็ได้พบชายตาบอดแต่กำเนิดคนหนึ่ง ๒ บรรดาสาวกถามพระองค์ว่า รับบี ใครเป็นผู้ทำบาป ชายผู้นี้หรือบิดามารดา เขาจึงเกิดมาตาบอด ๓ พระเยซูตอบว่า ไม่ใช่ทั้งชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาที่ทำบาป แต่ที่เป็นไปเช่นนี้เพื่อว่างานของพระเจ้าจะได้ปรากฏให้เห็นในตัวเขา ๔ เราต้องปฏิบัติงานของพระองค์ผู้ส่งเรามาตราบที่ยังวันอยู่ เวลากลางคืนกำลังจะมาถึงซึ่งไม่มีผู้ใดทำงานได้ ๕ ขณะที่เรายังอยู่ในโลก เราคือความสว่างของโลก ๖ เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้วก็บ้วนน้ำลายลงบนพื้นดินเพื่อผสมให้เป็นโคลน แล้วทาที่ตาทั้งสองของคนตาบอด ๗ พระองค์กล่าวกับเขาว่า จงไปล้างตาในสระสิโลอัมเถิด (สิโลอัมแปลว่า ถูกส่งไป) เขาจึงไปล้างโคลนออก เมื่อกลับมาก็มองเห็นได้

๘ เพื่อนบ้านและพวกที่เคยเห็นเขาเป็นขอทานมาก่อนก็พูดว่า นี่เป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ไม่ใช่หรือ ๙ บางคนพูดว่า ใช่ เขานั่นแหละ บ้างก็ยังพูดว่า ไม่ใช่ แต่เขาเหมือนกับคนนั้น ชายตาบอดเองพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนนั้น ๑๐ พวกเขาจึงกล่าวกับชายตาบอดว่า ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร ๑๑ เขาตอบว่า คนที่ชื่อเยซูได้ทำโคลนทาตาข้าพเจ้าและบอกข้าพเจ้าว่า จงไปที่สิโลอัมและล้างตาเถิด ข้าพเจ้าก็ไปล้างออกแล้วก็มองเห็นได้ ๑๒ พวกเขาพูดกับชายนั้นว่า ท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน เขาตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบ

§ ๘๕๘ เราดำรงอยู่ก่อนแล้ว เป็นความหมายจากคำศัพท์ภาษากรีกและฮีบรูคือ เราเป็น ฉบับอพยพ 3:14,15

๑๓ พวกเขาพาคนที่เคยตาบอดมาหาพวกฟาริสี ๑๔ วันที่พระเยซูทำโคลนและให้ตา
ของเขาหายบอดนั้นเป็นวันสะบาโต ๑๕ พวกฟาริสีถามเขาอีกว่าตาของเขาหายบอดได้
อย่างไร และเขาก็บอกว่า "ท่านใช้โคลนทาที่ตาทั้งสองของข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าล้าง
ออก ข้าพเจ้าก็มองเห็น" ๑๖ ดังนั้นฟาริสีบางคนจึงได้พูดว่า "ชายผู้นี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า
เพราะว่าเขาไม่ได้ถือกฎวันสะบาโต" แต่ในขณะที่บางคนกลับพูดว่า "คนบาปจะกระทำ
ปรากฏการณ์อัศจรรย์เช่นนี้ได้อย่างไร" พวกฟาริสีจึงแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันเอง ๑๗ แล้วพวก
เขาก็หันมาพูดกับคนตาบอดอีกว่า "เจ้ามีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับชายผู้นี้ ในเมื่อเขา
ทำให้เจ้ามองเห็น" ชายที่เคยตาบอดจึงพูดว่า "ท่านเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า"

๑๘ ชาวยิวไม่เชื่อเรื่องที่ว่า เขาเคยตาบอดและกลับมองเห็นได้ จนกระทั่งเรียกบิดามารดา
ของคนที่ตาหายบอดคนนั้นมา ๑๙ และซักไซ้คนทั้งสองว่า "นี่เป็นบุตรของเจ้าที่ว่าตาบอด
แต่กำเนิดหรือ แล้วบัดนี้เขาเห็นได้อย่างไร" ๒๐ บิดามารดาของเขาตอบว่า "เราทราบ
ว่าเขาเป็นบุตรของเราและตาบอดแต่กำเนิด ๒๑ แต่บัดนี้เขามองเห็นได้อย่างไรนั้นเราไม่
ทราบ หรือใครทำให้ตาหายบอดเราก็ไม่ทราบ ถามเขาเถิด เขาโตพอที่จะพูดเองได้" ๒๒ บิ
ดามารดาของเขาพูดเช่นนั้นเพราะกลัวชาวยิว ด้วยเหตุว่าชาวยิวได้ตกลงกันไว้ว่า ถ้าผู้ใด
ยอมรับว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็จะถูกขับไล่ออกจากศาลาที่ประชุม ๒๓ ด้วยเหตุนี้
เองบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "เขาโตแล้ว ถามเขาเถิด"

๒๔ ดังนั้นเขาเหล่านั้นจึงเรียกคนที่เคยตาบอดมาเป็นครั้งที่สอง และพูดกับเขาว่า "จง
สรรเสริญพระเจ้าเถิด พวกเราทราบว่าชายผู้นี้เป็นคนบาป" ๒๕ เขากลับตอบว่า "ท่านเป็น
คนบาปหรือไม่นั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าทราบคือ ข้าพเจ้าเคยตาบอด และ
บัดนี้ข้าพเจ้ามองเห็น" ๒๖ คนเหล่านั้นพูดกับเขาว่า "เขาทำอะไรกับเจ้า เขาทำให้เจ้ามอง
เห็นได้อย่างไร" ๒๗ ชายที่เคยตาบอดตอบว่า "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว ท่านก็ไม่ฟัง ทำไม
ท่านจึงอยากได้ยินอีกเล่า ท่านอยากเป็นสาวกด้วยหรือ" ๒๘ ผู้คนจึงถากถางเขาว่า "ที่แท้
เจ้าก็เป็นสาวกของเขา แต่พวกเราเป็นสาวกของโมเสส ๒๙ พวกเราทราบว่าพระเจ้าได้พู
ดกับโมเสส แต่สำหรับชายผู้นี้เราไม่ทราบว่าเขามาจากไหน" ๓๐ ชายคนนั้นตอบว่า "น่า
ประหลาดที่ท่านไม่ทราบว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน และท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ข้าพเจ้ามอง
เห็น ๓๑ เราทราบว่าพระเจ้าไม่ได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดเกรงกลัวพระเจ้า และทำตามความ
ประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ฟังผู้นั้น ๓๒ ตั้งแต่แรกเริ่มมา ไม่มีผู้ใดเคยได้ยินว่า มี
คนทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดเห็นได้ ๓๓ ถ้าชายผู้นี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็คงไม่
สามารถทำอะไรได้เลย" ๓๔ คนพวกนั้นจึงแย้งว่า "เจ้าเกิดอยู่ในบาปโดยสิ้นเชิง แล้วยังจะ
มาสอนเราอีกหรือ" จากนั้นพวกเขาก็ขับไล่คนตาบอดนั้นไป

ตาบอดฝ่ายวิญญาณ

๓๕ พระเยซูได้ยินว่าพวกเขาได้ขับไล่ชายตาบอดออกไป เมื่อพระองค์พบเขาจึงถามว่า "
เจ้าเชื่อในบุตรมนุษย์หรือไม่" ๓๖ เขาตอบว่า "นายท่าน ผู้ใดเป็นบุตรมนุษย์ ข้าพเจ้าจะได้
เชื่อ" ๓๗ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว และท่านเป็นผู้ที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า"
๓๘ เขาจึงพูดว่า "พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าเชื่อ" และเขาก็กราบนมัสการพระองค์ ๓๙ พระเยซู
กล่าวว่า "เรามายังโลกนี้เพื่อการกล่าวโทษ สำหรับบรรดาคนที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น
และบรรดาคนที่มองเห็นกลับตาบอด" ๔๐ พวกฟาริสีที่อยู่กับพระองค์ได้ยินดังนั้นจึงพูดกับ
พระองค์ว่า "พวกเราตาบอดด้วยหรือ" ๔๑ พระเยซูกล่าวว่า "ถ้าพวกท่านตาบอด ท่านก็จะ
ไม่มีบาป แต่ในเมื่อท่านพูดว่า "พวกเรามองเห็น" บาปของท่านก็ยังดำรงอยู่

๑๐

ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ดี

๑ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ผู้ที่ไม่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นถือว่าเป็นขโมยและโจร ๒ แต่ผู้ที่ผ่านเข้าทางประตูถือเป็นผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ ๓ ผู้เฝ้าประตูจึงจะเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะก็ได้ยินเสียงของท่าน ท่านเรียกแกะของท่านเองตามชื่อและนำออกไป ๔ เมื่อท่านนำแกะของท่านทุกตัวออกไปแล้ว ท่านจึงเดินนำหน้าไป และแกะก็ติดตามท่านไปเพราะจำเสียงของท่านได้ ๕ แกะจะไม่ติดตามคนแปลกหน้าไป ซ้ำยังจะหนีไปจากเขา เพราะว่าไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า" ๖ คำสั่งสอนที่เป็นความเปรียบนี้พระเยซูกล่าวให้เขาฟัง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าสิ่งที่พระองค์พูดถึงนั้นหมายถึงอะไร

๗ ฉะนั้น พระเยซูกล่าวกับพวกเขาต่อไปอีกว่า "เราขอบอกความจริงกับท่านว่า เราคือประตูของแกะทั้งหลาย ๘ ทุกคนที่มาล่วงหน้าเราคือขโมยและโจร แต่บรรดาแกะไม่ได้ฟังพวกเขา ๙ เราคือประตู ถ้าผู้ใดเข้าโดยผ่านเรา ผู้นั้นก็จะรอดพ้น เขาจะเข้าออกได้และจะพบทุ่งหญ้า ๑๐ ขโมยมาเพื่อลักขโมย ฆ่าและทำลายเท่านั้น เรามาเพื่อให้คนเหล่านั้นมีชีวิตและมีอย่างอุดมสมบูรณ์ ๑๑ เราคือผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ดี เพราะผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ดีย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ๑๒ ผู้รับจ้างไม่ใช่เจ้าของแกะ และไม่ใช่ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ พอเขาเห็นสุนัขป่ามาก็ทอดทิ้งฝูงแกะแล้วหนีไป สุนัขป่าจะคว้าคาบแกะไป ทำให้แกะทั้งฝูงวิ่งหนีกันเตลิดเปิดเปิง ๑๓ เขาหนีไปโดยไม่ห่วงฝูงแกะเพราะเขาเป็นเพียงผู้รับจ้าง ๑๔ เราคือผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ดีและรู้จักแกะของเรา แกะก็รู้จักเราด้วย ๑๕ เหมือนกับที่พระบิดารู้จักเราและเรารู้จักพระบิดา และเราสละชีวิตของเราเพื่อฝูงแกะ ๑๖ เรามีแกะอื่นๆ ที่ไม่ได้มาจากคอกนี้ เราต้องพาพวกนั้นมาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา รวมกันเป็นฝูงเดียว โดยมีผู้เลี้ยงดูเพียงผู้เดียว ๑๗ ด้วยเหตุนี้พระบิดาจึงรักเรา เพราะว่าเราสละชีวิตของเราซึ่งเป็นชีวิตที่เราจะได้รับคืนมาอีก ๑๘ ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตไปจากเรา แต่เราสละชีวิตด้วยความสมัครใจ เรามีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิตและมีสิทธิอำนาจที่จะรับคืนอีก เราได้รับบัญชานี้จากพระบิดาของเรา"

๑๙ เป็นเพราะคำกล่าวนี้ชาวยิวจึงมีความคิดแตกแยกกันอีก ๒๐ หลายคนพูดกันว่า "เขามีมารสิงอยู่และเสียสติ ท่านจะมัวแต่ฟังเขาอยู่ทำไม" ๒๑ บางคนพูดว่า "นั่นไม่ใช่คำกล่าวของคนที่มีมารสิง มารทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ"

ความไม่เชื่อของชาวยิว

๒๒ ขณะนั้นที่เมืองเยรูซาเล็มเป็นเทศกาลอุทิศพระวิหารซึ่งอยู่ในฤดูหนาว ๒๓ และพระเยซูก็กำลังเดินที่เฉลียงของซาโลมอนในบริเวณพระวิหาร ๒๔ ชาวยิวจึงได้มาห้อมล้อมพระองค์และพูดกับพระองค์ว่า "ท่านจะให้เราสงสัยไปอีกนานแค่ไหน ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็บอกเราตรงๆ เถิด" ๒๕ พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราบอกพวกท่านแต่ท่านไม่เชื่อ สิ่งที่เรากระทำในพระนามของพระบิดาของเรายืนยันอยู่ ๒๖ ท่านไม่เชื่อเพราะท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา ๒๗ แกะของเราย่อมฟังเสียงและติดตามเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้นดี ๒๘ เราให้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะพวกนั้นจะไม่มีวันพินาศ และจะไม่มีผู้ใดที่จะแย่งไปจากมือเราได้ ๒๙ พระบิดาของเราคือผู้ที่ได้มอบแกะเหล่านั้นให้แก่เรา พระองค์ยิ่งใหญ่เหนือทุกสิ่ง ไม่มีผู้ใดที่สามารถแย่งชิงแกะไปจากมือของพระบิดาได้ ๓๐ เราและพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวกัน"

๓๑ พวกชาวยิวหยิบก้อนหินขึ้นอีกเพื่อจะขว้างพระองค์ ๓๒ พระเยซูบอกพวกเขาว่า "เราได้แสดงให้ท่านเห็นผลงานดีๆ จากพระบิดามากมาย แล้วท่านจะขว้างเราเพราะการก

ระทำในข้อใด ๓๓ พวกชาวยิวตอบว่า พวกเราไม่ขว้างท่านในส่วนที่ออกมาดี แต่ขว้างในส่วนที่เป็นการพูดจาหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะว่าท่านเป็นมนุษย์ แต่กลับตั้งตนเป็นพระเจ้า ๓๔ พระเยซูตอบพวกเขาว่า ไม่มีบันทึกในกฎบัญญัติของท่านหรือว่า เราได้กล่าวว่าพวกเจ้าคือบรรดาเทพเจ้า* ๓๕ ถ้าพระองค์เรียกพวกเขาซึ่งเป็นพวกที่ได้รับคำกล่าวของพระเจ้าว่า บรรดาเทพเจ้า (และพระคัมภีร์นั้นเปลี่ยนไม่ได้) ๓๖ ทำไมท่านจึงพูดถึงผู้ที่พระบิดาได้อุทิศให้และส่งเข้ามายังโลกว่า ท่านพูดจาหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะเราพูดว่า เราคือบุตรของพระเจ้า ๓๗ ถ้าเราไม่กระทำการงานที่เป็นของพระบิดาของเราแล้ว ก็จงอย่าเชื่อเราเลย ๓๘ แต่ถ้าเรากระทำการงานเหล่านั้น แม้ว่าท่านไม่เชื่อเรา ก็จงเชื่อในการงานเพื่อว่าท่านจะได้รู้และเข้าใจว่า พระบิดาอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา ๓๙ ฉะนั้นเขาเหล่านั้นจึงได้พยายามที่จะจับกุมพระองค์อีก แต่พระองค์ก็รอดพ้นจากมือของพวกเขาไปได้

๔๐ จากนั้นพระองค์ก็เดินทางข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังที่ที่ยอห์นเคยให้บัพติศมาก่อนหน้านั้น และพักอยู่ที่นั่น ๔๑ มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์และพูดกันเองว่า ยอห์นไม่ได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์เลย แต่ทุกสิ่งที่ยอห์นพูดไว้เกี่ยวกับชายผู้นี้เป็นความจริง ๔๒ และทำให้หลายคนในที่นั้นเชื่อในพระองค์

๑๑

ลาซารัสฟื้นจากความตาย

๑ มีชายที่กำลังป่วยคนหนึ่งชื่อลาซารัสจากหมู่บ้านเบธานีซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มารีย์และมาร์ธาผู้เป็นพี่สาวอาศัยอยู่ ๒ ลาซารัสผู้ที่ป่วยเป็นน้องชายของมารีย์ที่ชโลมพระเยซูเจ้าด้วยน้ำมันหอม และเช็ดเท้าของพระองค์ด้วยผมของเธอ ๓ พี่สาวทั้งสองส่งคนไปพบพระเยซูเพื่อบอกว่า พระองค์ท่าน ดูเถิด คนที่พระองค์รักกำลังป่วยอยู่

๔ เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้น พระองค์กล่าวว่า การป่วยไข้ครั้งนี้ไม่ถึงแก่ความตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อพระบารมีของพระเจ้า เพื่อว่าพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับพระบารมีเพราะการป่วยครั้งนี้

๕ พระเยซูรักมาร์ธาและน้องสาวของเธอรวมทั้งลาซารัส ๖ เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสป่วย พระองค์จึงยืดเวลาอยู่ที่นั่นต่ออีก 2 วัน ๗ หลังจากนั้นพระองค์ได้กล่าวกับบรรดาสาวกว่า ให้เรากลับเข้าไปที่แคว้นยูเดียกันอีกครั้งเถิด ๘ บรรดาสาวกพูดกับพระองค์ว่า รับบี เมื่อไม่นานมานี้ชาวยิวได้พยายามจะเอาหินขว้างพระองค์ แล้วพระองค์ยังจะกลับไปที่นั่นอีกหรือ ๙ พระเยซูตอบว่า วันหนึ่งมี 12 ชั่วโมงที่สว่างมิใช่หรือ ผู้ใดเดินในตอนกลางวันก็จะไม่สะดุด เพราะว่าเขามองเห็นความสว่างของโลกนี้ ๑๐ แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาจะสะดุด เพราะว่าไม่มีความสว่างอยู่ในตัวเขา ๑๑ จากนั้นพระองค์ได้กล่าวกับคนเหล่านั้นต่อไปอีกว่า ลาซารัสเพื่อนของพวกเราได้นอนหลับไป แต่เราจะไปเพื่อปลุกให้เขาตื่น ๑๒ บรรดาสาวกพูดว่า พระองค์ท่าน ถ้าเขานอนหลับไป เขาจะหายดีขึ้น ๑๓ แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์กล่าวถึงการนอนหลับพักผ่อน ในขณะที่พระองค์หมายถึงความตายของเขา ๑๔ พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาตรงๆ ว่า ลาซารัสตายแล้ว ๑๕ เราดีใจที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่น เพราะเห็นแก่เจ้า และเพื่อเจ้าจะได้เชื่อ เราไปหาเขากันเถิด ๑๖ โธมัสที่คนเรียกกันว่าแฝดพูดกับพวกเพื่อนสาวกว่า พวกเราไปด้วยกันเถิด เราจะได้ตายไปกับพระองค์

๑๗ เมื่อพระเยซูมาถึง ก็พบว่าลาซารัสอยู่ในถ้ำเก็บศพได้ 4 วันแล้ว ๑๘ หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มประมาณ 3 กิโลเมตร ๑๙ ชาวยิวจำนวนมากได้มาหามาร์ธาและมารีย์เพื่อปลอบโยนเรื่องน้องชายของเขา ๒๐ เมื่อมาร์ธาได้ยินว่าพระเยซูกำลังมาก็ออก

---

* **๑๐๓๔** สดุดี 82:6

ไปพบพระองค์ แต่มารีย์ยังนั่งอยู่ในบ้าน ๒๑ มาร์ธาพูดกับพระเยซูว่า “พระองค์ท่าน ถ้าพระองค์ได้อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพเจ้าก็จะไม่ตาย ๒๒ แม้เวลานี้ข้าพเจ้าทราบว่าสิ่งใดที่พระองค์ขอจากพระเจ้า พระเจ้าก็จะให้แก่พระองค์” ๒๓ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นคืนชีวิตอีก” ๒๔ มาร์ธาพูดกับพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าเขาจะฟื้นคืนชีวิตอีกในวันสุดท้ายที่เป็นวันแห่งการฟื้นคืนชีวิต” ๒๕ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “เราคือผู้ที่ทำให้คนตายฟื้นคืนชีวิต และเราให้ชีวิตแก่เขา ผู้ที่เชื่อในเราซึ่งถึงแม้จะตายไปก็ยังจะดำรงชีวิตอยู่ ๒๖ ทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม” ๒๗ มาร์ธาพูดว่า “พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าเชื่อแล้วว่า พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าที่ได้รับมอบหมายให้เข้ามาในโลก”

พระเยซูร้องไห้

๒๘ เมื่อเธอพูดเช่นนี้แล้วก็กลับไปเรียกมารีย์น้องสาวของเธอ และบอกเธอเป็นการส่วนตัวว่า “อาจารย์อยู่ที่นี่และกำลังตามหาตัวเธออยู่” ๒๙ เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้นก็รีบลุกขึ้นไปหาพระองค์ ๓๐ ขณะนั้นพระเยซูยังไม่เข้ามาในหมู่บ้านแต่ยังอยู่ที่ที่มาร์ธาพบพระองค์ ๓๑ ชาวยิวที่อยู่กับเธอในบ้านกำลังปลอบโยนเธอ เมื่อเห็นว่ามารีย์รีบลุกขึ้นออกไปจึงตามเธอไป เพราะคิดว่าเธอกำลังจะไปร้องไห้ที่ถ้ำเก็บศพ

๓๒ มารีย์มาถึงสถานที่ที่พระเยซูอยู่ เมื่อเธอเห็นพระองค์แล้วก็ทรุดตัวลงหมอบแทบเท้า และพูดว่า “พระองค์ท่าน ถ้าพระองค์ได้อยู่ที่นี่น้องชายของข้าพเจ้าก็จะไม่ตาย” ๓๓ เมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้อยู่และชาวยิวที่มากับเธอก็ร้องไห้ด้วย พระองค์เป็นทุกข์และสะเทือนใจมาก ๓๔ จึงกล่าวว่า “เจ้าเอาตัวเขาไปไว้ที่ไหน” คนเหล่านั้นพูดว่า “พระองค์ท่าน โปรดมาดูเถิด” ๓๕ พระเยซูร้องไห้ ๓๖ ชาวยิวจึงพากันพูดว่า “ดูเถิดว่าพระองค์รักเขาเพียงไร” ๓๗ แต่บางคนพูดว่า “ชายผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ แล้วจะกันไม่ให้คนนี้ตายไม่ได้หรือ”

๓๘ พระเยซูยิ่งรู้สึกสะเทือนใจขึ้นอีก พระองค์ไปยังที่เก็บศพ ซึ่งเป็นถ้ำที่มีหินพิงปิดทางเข้าอยู่ ๓๙ พระเยซูกล่าวว่า “จงเลื่อนหินออกเสีย” มาร์ธาพี่สาวของคนตายจึงพูดว่า “พระองค์ท่าน เขาตายไปได้ 4 วันแล้ว ป่านนี้คงจะมีกลิ่นเหม็นแล้ว” ๔๐ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ๔๑ เขาเหล่านั้นจึงเลื่อนหินออก พระเยซูแหงนหน้าขึ้นพลางกล่าวว่า “พระบิดา ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ที่ฟังข้าพเจ้า ๔๒ และข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์ฟังข้าพเจ้าเสมอ แต่เป็นเพราะผู้คนที่กำลังยืนอยู่รอบตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวเช่นนี้เพื่อว่าพวกเขาจะได้เชื่อว่า พระองค์ได้ส่งข้าพเจ้ามา” ๔๓ เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้ว จึงร้องขึ้นเสียงดังว่า “ลาซารัสเอ๋ย ออกมาเถิด” ๔๔ คนที่ตายไปแล้วก็ออกมา ทั้งมือและเท้ามีริ้วผ้าป่านพันไว้ที่หน้าก็มีผ้าห่อหุ้มไว้ด้วย พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า “จงแก้ริ้วผ้าที่พันออกเสียและปล่อยให้เขาไป”

แผนการลับจับกุมพระเยซู

๔๕ ชาวยิวจำนวนมากที่มาหามารีย์เห็นการกระทำของพระองค์ก็เชื่อในพระองค์ ๔๖ แต่ชาวยิวบางคนได้กลับไปหาพวกฟาริสีเพื่อบอกถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูได้กระทำ ๔๗ ดังนั้นพวกมหาปุโรหิตและฟาริสีจึงเรียกประชุมศาสนสภา* และกล่าวว่า “พวกเราจะทำอย่างไรกัน ชายผู้นี้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์มากมาย ๔๘ ถ้าพวกเราปล่อยให้เขาดำเนินการต่อไปเช่นนี้ ทุกคนก็จะเชื่อเขา และพวกชาวโรมันจะมายึดเอาบ้านช่องและประเทศชาติของ

* **๑๑๔๗** ศาสนสภา สภานี้เป็นศาลสูงสุดของชาวยิว มีสมาชิก 70 คนซึ่งประกอบด้วยปุโรหิต อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ ฟาริสี และสะดูสี

เราไป ๔๙ คายาฟาสซึ่งเป็นหัวหน้ามหาปุโรหิตในเวลานั้นพูดกับพวกเขาว่า พวกท่านไม่รู้
อะไรเสียเลย ๕๐ และไม่ได้ระลึกถึงประโยชน์ของตนว่า ให้คนหนึ่งตายแทนคนทั้งปวง ย่อม
ดีกว่ายอมให้ประเทศชาติพินาศไป ๕๑ เขาไม่ได้พูดเพราะเจตนาของเขาเอง แต่ในปีนั้น
เขาเป็นหัวหน้ามหาปุโรหิตและได้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า พระเยซูกำลังจะสิ้นชีวิตเพื่อ
ประเทศชาตินั้น ๕๒ และไม่ใช่เพื่อประเทศชาติแต่เพียงเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมบรรดาบุตร
ของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปต่างแดนให้มาเป็นหนึ่งเดียวกันด้วย ๕๓ ตั้งแต่วันนั้นมาคน
เหล่านั้นก็ร่วมกันวางแผนเพื่อจะฆ่าพระองค์

๕๔ ดังนั้นพระเยซูจึงไม่แสดงตนอยู่ร่วมกับพวกชาวยิวอย่างเปิดเผย แต่ออกไปยังเมือง
เอฟราอิมซึ่งเป็นดินแดนอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร พระองค์อยู่ที่นั่นกับบรรดาสาวก

๕๕ ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของชาวยิว จึงมีคนจำนวนมากเดินทางมาจาก
แว่นแคว้นนอกเมือง ไปยังเมืองเยรูซาเล็มก่อนงานเทศกาลเพื่อชำระตน ๕๖ คนเหล่านั้น
พยายามตามหาพระเยซู ขณะที่ยืนอยู่ในบริเวณพระวิหารก็พูดโต้ตอบกันว่า ท่านคิดว่า
พระองค์จะไม่มาในงานเทศกาลเลยหรือ ๕๗ พวกมหาปุโรหิตและฟาริสีออกคำสั่งว่า ถ้าผู้
ใดทราบว่าพระองค์อยู่ที่ไหนก็จะต้องรายงานให้ทราบ เพื่อพวกเขาจะได้จับกุมพระองค์ไว้

๑๒

น้ำมันหอมชโลมเท้า

๑ ก่อนเทศกาลปัสกาได้ 6 วัน พระเยซูได้มาที่หมู่บ้านเบธานีซึ่งเป็นทีอยู่ของลาซารัส ผู้
ที่พระเยซูได้ให้ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๒ มีคนจัดอาหารเย็นให้พระองค์ที่นั่น และลาซา
รัสเป็นคนหนึ่งที่ร่วมรับประทานกับพระองค์ที่โต๊ะ ขณะที่มาร์ธารับใช้อยู่ด้วย ๓ มารีย์เอา
น้ำมันหอมนาราดาบริสุทธิ์ราคาแพงมาก หนักประมาณครึ่งกิโลกรัมมาชโลมเท้าของพระ
เยซู และเช็ดเท้าของพระองค์ด้วยผมของเธอ ทำให้ทั่วบ้านฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันหอม ๔
แต่คนหนึ่งในบรรดาสาวกของพระองค์ชื่อยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนที่ตั้งใจจะทรยศ
พระองค์พูดขึ้นว่า ๕ ทำไมไม่เอาน้ำหอมนี้ไปขาย จะได้ราคา 300 เหรียญเดนาริอัน และ
เอาเงินไปแจกแก่ผู้ยากไร้เล่า ๖ ที่เขาพูดขึ้นเช่นนี้ไม่ใช่ว่าเขาเอาใจใส่ผู้ยากไร้ แต่เป็น
เพราะว่าเขาเป็นคนหัวขโมย และเมื่อมีหน้าที่ดูแลรักษากล่องเก็บเงิน เขาจึงเคยยักยอกเงิน
ทีเก็บสะสมไว้ ๗ ดังนั้นพระเยซูจึงกล่าวว่า ปล่อยนางเถิด นางเก็บน้ำหอมไว้สำหรับวัน
ฝังศพของเรา ๘ พวกเจ้ามีผู้ยากไร้อยู่ด้วยเสมอ แต่เราไม่ได้อยู่กับพวกเจ้าตลอดไป

๙ ฝูงชนชาวยิวจำนวนมากทราบว่าพระองค์อยู่ที่นั่นจึงได้พากันมา มิใช่เพียงเพื่อพบพระ
เยซูเท่านั้น แต่ด้วยความอยากเห็นลาซารัสที่พระองค์ให้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายด้วย
๑๐ และพวกมหาปุโรหิตเองก็หมายจะฆ่าลาซารัสเช่นกัน ๑๑ เพราะลาซารัสนี่เองที่ทำให้ชาว
ยิวหลายคนหันเหไปเชื่อในพระเยซู

พระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม

๑๒ วันรุ่งขึ้นเมื่อมหาชนที่มาร่วมงานเทศกาลได้ยินว่า พระเยซูกำลังจะมายังเมือง
เยรูซาเล็ม ๑๓ จึงถือกิ่งอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์แล้วก็เริ่มร้องว่า โฮซันนา* ขอให้
พระองค์ผู้มาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นสุข ขอให้กษัตริย์ของอิสราเอลจงเป็นสุข
เถิด† ๑๔ พระเยซูจึงนั่งบนลูกลาที่ได้มา ตามที่มีบันทึกไว้ว่า

๑๕ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย
ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา

---

* **๑๒๑๓** โฮซันนา เป็นภาษาฮีบรู มีความหมายว่า ช่วยให้รอดพ้น † **๑๒๑๓** สดุดี 118:25,26

นั่งบนหลังลูกลา‡
๑๖ ตอนแรก บรรดาสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เมื่อพระเยซูได้
รับพระบารมีแล้ว พวกเขาจึงจำได้ว่าสิ่งที่เขียนไว้นั้น ระบุถึงพระองค์และสิ่งที่ประชาชน
ได้กระทำต่อพระองค์ ๑๗ พวกคนที่อยู่กับพระองค์ในเวลาที่พระองค์เรียกลาซารัสออก
มาจากถ้ำเก็บศพ และให้เขาฟื้นคืนชีวิตจากความตายนั้น ก็กำลังยืนยันถึงเรื่องราวของ
พระองค์ ๑๘ ด้วยเหตุนี้ฝูงชนจึงพากันไปหาพระองค์ เพราะเขาได้ยินกันว่าพระองค์ได้แสดง
ปรากฏการณ์อัศจรรย์นั้น ๑๙ พวกฟาริสีจึงพูดโต้ตอบกันว่า “ท่านเห็นไหมว่าท่านทำอะไร
ไม่ได้เลย ดูสิ ทั้งโลกได้ติดตามเขาไปแล้ว”

พระเยซูแจ้งมรณกาลของพระองค์ล่วงหน้า

๒๐ ในบรรดาผู้คนที่ขึ้นไปนมัสการในงานเทศกาลนั้นมีชาวกรีกร่วมไปด้วย ๒๑ พวกเขา
ได้ไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับเขาว่า “นายท่าน พวก
เราอยากจะเห็นพระเยซู” ๒๒ ฟีลิปไปบอกอันดรูว์ แล้วทั้งฟีลิปกับอันดรูว์ก็ไปบอกพระเยซู
๒๓ พระเยซูตอบเขาทั้งสองว่า “ถึงกำหนดเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับพระบารมี ๒๔ เรา
ขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ถ้าเมล็ดข้าวสาลีไม่ตกลงบนพื้นดินและตายไป เมล็ดนั้นก็จะ
อยู่เพียงเมล็ดเดียว แต่ถ้าเมล็ดตายไปก็จะเกิดผลงอกงาม ๒๕ ผู้ที่รักชีวิตของตนจะสูญเสีย
ชีวิตนั้นไป และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้จะรักษาชีวิตไว้ได้ชั่วนิรันดร์ ๒๖ ถ้าผู้ใดรับใช้เราก็
ให้ติดตามเรามา และเราอยู่ที่ไหนผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระบิดาก็จะ
ให้เกียรติแก่ผู้นั้น
๒๗ ขณะนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ จะให้เราพูดอย่างไรดี จะให้พูดว่า “พระบิดา โปรดช่วย
ให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากช่วงเวลานี้เถิด” อย่างนั้นหรือ ก็ไม่ได้ เป็นเพราะเหตุนี้เราจึงได้มา
เผชิญช่วงเวลานี้อยู่ ๒๘ พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับพระบารมีเถิด” ในขณะ
นั้นได้มีเสียงจากสวรรค์ว่า “เราทั้งได้รับบารมีแล้ว และจะได้รับอีก” ๒๙ บางคนในฝูงชนที่
ยืนฟังอยู่พูดกันว่าเป็นเสียงฟ้าร้อง บ้างก็ว่าทูตสวรรค์ได้พูดกับพระองค์ ๓๐ พระเยซูตอบ
ว่า “เสียงนี้ไม่ได้เปล่งออกมาเพื่อเรา แต่เพื่อพวกท่าน ๓๑ บัดนี้การกล่าวโทษอยู่กับโลก
นี้ และบัดนี้ผู้ครองโลก§จะถูกโยนออกไปแล้ว ๓๒ เมื่อเราถูกชูขึ้นเหนือโลก เราจะทำให้ทุก
คนมาหาเรา” ๓๓ พระองค์กล่าวเช่นนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่าพระองค์จะต้องสิ้นชีวิตอย่างไร ๓๔ ฝูง
ชนจึงตอบว่า “เราได้ยินจากกฎบัญญัติว่าพระคริสต์จะดำรงอยู่ตลอดกาล และท่านพูดได้
อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกชูขึ้น’ บุตรมนุษย์คือใคร” ๓๕ พระเยซูกล่าวกับเขาเหล่านั้น
ว่า “ในเมื่อความสว่างยังอยู่กับท่านยาวนานขึ้นอีกชั่วประเดี๋ยวหนึ่ง จงเดินขณะที่ยังม
ีความสว่างอยู่ เพื่อว่าความมืดจะได้เอาชนะท่านไม่ได้ ผู้ที่เดินอยู่ในความมืดย่อมไม่รู้ว่า
จะไปทางไหน ๓๖ ขณะที่มีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่าง เพื่อว่าท่านจะได้เป็นพวกบุตร
ของความสว่าง” หลังจากที่พระเยซูกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้แล้วก็จากไปเพื่อหลบซ่อนให้พ้น
จากพวกเขา

ความไม่เชื่อของชาวยิว

๓๗ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์หลายสิ่งต่อหน้าพวกเขา แต่พวกเขา
ก็ยังไม่เชื่อพระองค์ ๓๘ ซึ่งเป็นไปตามคำที่อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้ากล่าวไว้คือ
“พระผู้เป็นเจ้า ใครบ้างที่เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจากพวกเราแล้ว
และอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแจ้งแก่ผู้ใด”*
๓๙ ด้วยเหตุนี้พวกเขาไม่อาจจะเชื่อในสิ่งเหล่านี้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้อีกว่า

---

‡ **๑๒๑๕** เศคาริยาห์ 9:9 § **๑๒๓๑** ผู้ครองโลกคือ พญามารหรือซาตาน * **๑๒๓๘** อิสยาห์ 53:1

๔๐ “พระองค์ได้ทำให้พวกเขาตาบอด
และทำใจของเขาให้แข็งกระด้าง
พวกเขาจึงไม่สามารถมองเห็นด้วยตา
หรือเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมา
แล้วเราจะรักษาเขาให้หายขาด”†
๔๑ อิสยาห์พูดถึงพระองค์และกล่าวอ้างถึงสิ่งเหล่านี้ได้ เพราะว่าได้เห็นพระบารมีของพระองค์แล้ว
๔๒ แม้จะมีผู้คนจำนวนมากในบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองที่เชื่อในพระองค์ แต่เป็นเพราะพวกฟาริสี พวกเขาจึงไม่กล้ายอมรับกัน ด้วยเกรงว่าจะถูกขับไล่ออกจากศาลาที่ประชุม ๔๓ ไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วย ผู้คนเหล่านั้นยังปรารถนาที่จะได้รับการยกย่องจากคนมากกว่าพระเจ้า
๔๔ แล้วพระเยซูก็เปล่งเสียงดังว่า “ผู้ที่เชื่อเราหาได้เชื่อในเราเท่านั้นไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย ๔๕ และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ส่งเรามา ๔๖ เราได้มายังโลกนี้ในฐานะที่เป็นความสว่าง เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อเราจะได้ไม่อยู่ในความมืด ๔๗ ถ้าผู้ใดได้ยินคำพูดของเราและไม่กระทำตาม เราก็จะไม่กล่าวโทษผู้นั้น เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะกล่าวโทษโลก แต่มาเพื่อช่วยโลกให้รอดพ้น ๔๘ มีการกล่าวโทษสำหรับคนที่ไม่ยอมรับเราและคำของเราอยู่แล้ว คำที่เราพูดไว้นั้นจะกล่าวโทษเขาในวันสุดท้าย ๔๙ เราไม่ได้พูดตามใจของเราเอง แต่พระบิดาผู้ส่งเรามาได้สั่งว่าเราจะพูดอะไรและพูดอย่างไร ๕๐ เรารู้ว่าคำสั่งของพระองค์เป็นชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ฉะนั้นอะไรก็ตามที่เราพูดเป็นสิ่งที่พระบิดาได้กล่าวกับเรา”

๑๓

พระเยซูล้างเท้าของสาวก

๑ ก่อนถึงงานเทศกาลปัสกา พระเยซูทราบว่า ถึงกำหนดเวลาแล้วที่จะจากโลกนี้กลับไปหาพระบิดา พระองค์รักคนของพระองค์ที่อยู่ในโลกนี้มาโดยตลอด จนถึงที่สุด ๒ ในระหว่างอาหารค่ำ พญามารได้ดลใจให้ยูดาสอิสคาริโอทบุตรของซีโมนทรยศพระองค์ ๓ พระเยซูทราบว่า พระบิดามอบทุกสิ่งให้อยู่ในมือของพระองค์ พระองค์มาจากพระเจ้า และกำลังจะกลับไปหาพระเจ้า ๔ พระองค์จึงลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อตัวนอกวางไว้ คาดผ้าเช็ดตัวไว้ที่เอว ๕ เทน้ำลงในอ่างและล้างเท้าของสาวก พร้อมทั้งใช้ผ้าที่คาดเอวไว้ซับเท้าด้วย ๖ เมื่อพระองค์มาถึงซีโมนเปโตร เขาพูดว่า “พระองค์ท่าน พระองค์จะล้างเท้าของข้าพเจ้าหรือ”
๗ พระเยซูกล่าวตอบว่า “สิ่งที่เรากระทำขณะนี้เจ้าไม่เข้าใจ แต่เจ้าจะเข้าใจในภายหลัง”
๘ เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “พระองค์จะมาล้างเท้าของข้าพเจ้าไม่ได้” พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างเท้าเจ้า เจ้าจะไม่มีส่วนกับเราเลย” ๙ ซีโมนเปโตรพูดว่า “พระองค์ท่าน ไม่เพียงแต่เท้าของข้าพเจ้าเท่านั้น แต่มือและศีรษะของข้าพเจ้าด้วย” ๑๐ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ผู้ที่ได้อาบน้ำแล้วเหลือเพียงเท้าเท่านั้นที่ต้องล้าง เพราะทั้งตัวสะอาดหมด พวกเจ้าก็สะอาด แต่ไม่ใช่ทุกคน” ๑๑ พระองค์ทราบดีว่าใครกำลังจะทรยศพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงกล่าวขึ้นว่า “ไม่ใช่ทุกคนในพวกเจ้าที่สะอาด”
๑๒ เมื่อพระองค์ได้ล้างเท้าของพวกเขาเสร็จแล้ว ก็สวมเสื้อตัวนอกที่ได้ถอดวางไว้ แล้วเอนกายลงอีก พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “เจ้าเข้าใจสิ่งที่เราได้กระทำต่อเจ้าไหม ๑๓ เจ้าเรียกเราว่า อาจารย์ และพระองค์ท่าน เจ้าเรียกถูกต้องแล้วเพราะว่าเราเป็นเช่นนั้นจริง ๑๔ ฉะนั้นถ้าเราคือทั้งพระองค์ท่านและอาจารย์ของพวกเจ้าซึ่งได้ล้างเท้าของเจ้า เจ้าเองควรจะล้างเท้าให้กันและกันด้วย ๑๕ เพราะเราได้เป็นตัวอย่างให้แก่เจ้า ดังนั้น เจ้าควรทำตา

† **๑๒๔๐** อิสยาห์ 6:10

มอย่างดังที่เราได้กระทำต่อเจ้าแล้ว ๑๖ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ทาสรับใช้ไม่ยิ่งใหญ่กว่านายของเขา และผู้ที่ถูกส่งออกไปก็ไม่ยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่ส่งเขาไปเช่นกัน ๑๗ เจ้ารู้สิ่งเหล่านี้แล้ว และถ้าปฏิบัติตาม เจ้าก็จะเป็นสุข

พระเยซูทราบว่ายูดาสจะทรยศพระองค์

๑๘ เราไม่ได้พูดถึงทุกคนในพวกเจ้า เรารู้จักบรรดาผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อให้เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่ว่า □คนที่รับประทานอาหารของข้าพเจ้าได้ยกส้นเท้าต่อต้านข้าพเจ้า□* ๑๙ จากนี้ไปเราจะบอกสิ่งที่จะเกิดขึ้นให้เจ้ารู้ ก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นจริงๆ เพื่อว่าเมื่อเกิดขึ้นแล้วเจ้าจะได้เชื่อว่า เราคือผู้นั้น† ๒๐ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ผู้ที่รับคนที่เราส่งออกไปเสมือนได้รับเรา และถือว่าผู้นั้นรับพระองค์ผู้ส่งเรามาเช่นกัน□

๒๑ เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้ว ก็ทุกข์ใจเป็นอย่างยิ่งจึงกล่าวยืนยันว่า □เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะทรยศเรา□ ๒๒ พวกสาวกเริ่มมองหน้ากันสงสัยว่าพระองค์หมายถึงใคร ๒๓ สาวกคนหนึ่งที่พระเยซูรักก็กำลังเอนกายใกล้ทรวงอกของพระองค์ ๒๔ ซีโมนเปโตรจึงพยักหน้าพูดกับคนนั้นว่า □บอกเราเถิดว่าพระองค์กล่าวถึงผู้ใด□ ๒๕ เขาเอนหลังพิงทรวงอกของพระเยซู แล้วพูดว่า □พระองค์ท่าน คนนั้นคือใคร□ ๒๖ พระเยซูจึงตอบว่า □คือผู้ที่เราจะเอาขนมปังนี้จิ้มในถ้วยให้□ แล้วพระเยซูก็จิ้มขนมปังนั้นและยื่นให้แก่ยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท ๒๗ เมื่อยูดาสรับประทานขนมปังนั้นเข้าไป ซาตาน‡ก็เข้าสิงในตัวเขา พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า □อะไรที่เจ้าจะทำก็ทำเร็วๆ เถิด□ ๒๘ พวกที่เอนกายอยู่ ณ ที่นั้นไม่ทราบว่าพระองค์ได้กล่าวเช่นนั้นกับเขาด้วยจุดประสงค์อะไร ๒๙ หรืออาจเป็นเพราะยูดาสถือกล่องเก็บเงิน บางคนจึงคิดว่าพระเยซูกล่าวว่า □จงซื้อสิ่งที่เราจำเป็นต้องใช้สำหรับงานเทศกาลนี้□ หรือไม่ก็บอกว่า เขาควรให้ทานแก่ผู้ยากไร้ ๓๐ หลังจากยูดาสได้รับขนมปังนั้นแล้วก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

พระเยซูทราบว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

๓๑ เมื่อยูดาสจากไปแล้ว พระเยซูจึงกล่าวว่า □บัดนี้บุตรมนุษย์ได้รับพระบารมีแล้ว และทำให้พระเจ้าได้รับพระบารมีด้วย ๓๒ หากว่าบุตรมนุษย์ทำให้พระเจ้าได้รับพระบารมี พระเจ้าเองก็จะมอบพระบารมีนั้นให้แก่บุตรมนุษย์ด้วย และจะมอบให้ทันที ๓๓ บรรดาลูกที่รักเอ๋ย เราอยู่กับเจ้ายาวนานอีกสักประเดี๋ยวหนึ่ง เจ้าจะแสวงหาเรา และเราจะบอกเจ้าอีกครั้งเหมือนกับที่เคยพูดกับชาวยิวแล้วว่า □ที่ซึ่งเราจะไปนั้น เจ้าไม่อาจไปถึงได้□ ๓๔ บัญญัติใหม่ที่เราให้แก่เจ้า คือเจ้าจงรักซึ่งกันและกัน พวกเจ้าต้องรักซึ่งกันและกันดังที่เรารักเจ้า ๓๕ ถ้าเจ้ามีความรักให้กันและกันแล้ว ทุกคนจะได้รู้ว่าพวกเจ้าเป็นสาวกของเรา□

๓๖ ซีโมนเปโตรพูดว่า □พระองค์ท่าน พระองค์จะไปไหน□ พระเยซูตอบว่า □ที่ซึ่งเราจะไปนั้น เจ้าตามไปไม่ได้ในเวลานี้ แต่จะตามไปในภายหลัง□ ๓๗ เปโตรพูดว่า □พระองค์ท่าน ทำไมในเวลานี้ข้าพเจ้าจึงตามพระองค์ไปไม่ได้ ข้าพเจ้าจะสละชีวิตให้แก่พระองค์□ ๓๘ พระเยซูตอบว่า □เจ้าจะสละชีวิตของเจ้าให้แก่เราหรือ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ไก่จะไม่ขันจนกว่าเจ้าจะปฏิเสธเรา 3 ครั้ง

๑๔

พระเยซูคือหนทางที่นำไปสู่พระบิดา

---

* **๑๓□๑๘** ฉบับสดุดี 41:9 ยกส้นเท้า คือยกเท้าให้เห็นใต้ฝ่าเท้า เป็นการแสดงว่าเกลียดชังมาก † **๑๓□๑๙** เราคือผู้นั้น เป็นความหมายจากคำศัพท์ภาษากรีกและฮีบรูคือ □เราเป็น□ ฉบับอพยพ 3:14,15 ‡ **๑๓□๒๗** คำว่า ซาตาน ในภาษาฮีบรูหมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน

๑ อย่าทุกข์ใจเลย จงเชื่อในพระเจ้าและเรา ๒ ในบ้านของพระบิดาของเรามีที่อยู่มากมาย
ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นแล้วเราก็จะไม่บอกเจ้าหรอก เราไปเพื่อจัดเตรียมที่ให้พวกเจ้า ๓ หลังจาก
เราไปจัดเตรียมที่ให้พวกเจ้าแล้ว เราจะกลับมาอีกเพื่อรับเจ้าไปอยู่กับเรา เราไปอยู่ที่ไหน
เจ้าจะได้อยู่ที่นั่นด้วย ๔ และเจ้ารู้จักทางที่เราจะไปนั้น ๕ โธมัสพูดว่า พระองค์ท่าน ใน
เมื่อพวกเราไม่ทราบว่าพระองค์จะไปไหน แล้วเราจะทราบทางได้อย่างไร ๖ พระเยซูกล่า
วกับเขาว่า เราคือหนทาง ความจริงและชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะผ่าน
เรา ๗ ถ้าพวกเจ้าได้รู้จักเราแล้ว เจ้าก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไปพวกเจ้าก็รู้จัก
พระองค์ และได้เห็นพระองค์แล้ว
๘ ฟีลิปพูดว่า พระองค์ท่าน โปรดช่วยให้เราได้เห็นพระบิดาเท่านั้น ก็เพียงพอแล้ว ๙
พระเยซูกล่าวกับเขาว่า ฟีลิปเอ๋ย เราอยู่กับเจ้านานแล้ว ยังไม่รู้จักเราอีกหรือ ผู้ที่เคยเห็น
เราแล้วก็เคยเห็นพระบิดา เจ้าพูดได้อย่างไรว่า ช่วยให้เราได้เห็นพระบิดาเถิด ๑๐ เจ้า
ไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาอยู่ในเรา คำกล่าวที่เราบอกเจ้านั้นไม่ได้มา
จากเราเอง แต่พระบิดาผู้ดำรงอยู่ในเราเป็นผู้ปฏิบัติงานของพระองค์ ๑๑ จงเชื่อว่าเราอยู่
ในพระบิดาและพระบิดาอยู่ในเรา ถ้าไม่อย่างนั้นก็จงเชื่อเพราะสิ่งที่เรากระทำเถิด ๑๒ เรา
ขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำสิ่งซึ่งเรากระทำ และเขาก็จะกระทำสิ่งที่
ยิ่งใหญ่กว่านี้ เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดา ๑๓ และอะไรก็ตามที่เจ้าขอในนามของเรา เรา
จะกระทำให้ เพื่อว่าพระบิดาจะได้รับพระบารมีโดยผ่านพระบุตร ๑๔ ถ้าเจ้าขอสิ่งใดจากเรา
ในนามของเรา เราก็จะกระทำสิ่งนั้นให้

พระองค์มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์

๑๕ ถ้าเจ้ารักเรา ก็จงปฏิบัติตามบัญญัติของเราเถิด ๑๖ แล้วเราจะขอจากพระบิดา
พระองค์จะมอบองค์ผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้ เพื่ออยู่กับเจ้าไปตลอดกาล ๑๗ พระองค์เป็นพระ
วิญญาณแห่งความจริงที่โลกนี้ไม่สามารถรับได้ เพราะพวกเขามองไม่เห็นและไม่รู้จัก
พระองค์ แต่พวกเจ้ารู้จักพระองค์เพราะพระองค์ดำรงอยู่กับเจ้าและจะอยู่ในตัวเจ้าด้วย
๑๘ เราจะไม่จากเจ้าไป และปล่อยให้พวกเจ้าเป็นเช่นเด็กกำพร้า เราจะมาหาเจ้าอีก
๑๙ เพียงประเดี๋ยวหนึ่ง โลกนี้ก็จะมองไม่เห็นเราอีก แต่พวกเจ้าจะมองเห็นเราเพราะเรา
ดำรงอยู่ และพวกเจ้าจะดำรงอยู่ด้วยเช่นกัน ๒๐ ในวันนั้นพวกเจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา
ของเรา และเจ้าอยู่ในเรา ดังที่เราอยู่ในพวกเจ้า ๒๑ ผู้ที่มีบัญญัติของเราและปฏิบัติตามนั้น
เป็นผู้ที่รักเรา ผู้ที่รักเราจะได้รับความรักจากพระบิดาและเรา เราจะมาสำแดงตัวเราให้
ปรากฏแก่เขา ๒๒ ยูดาส (มิใช่อิสคาริโอท พูดว่า พระองค์ท่าน เพราะเหตุใดพระองค์
จึงจะสำแดงแก่พวกข้าพเจ้าเท่านั้น แต่ไม่สำแดงแก่โลก ๒๓ พระเยซูกล่าวตอบว่า ถ้าผู้
ใดรักเรา ผู้นั้นจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของเรา และพระบิดาของเราจะรักเขา พระบิดาและ
เราจะมาหาเขาและอยู่ร่วมกันกับเขา ๒๔ ผู้ที่ไม่รักเราก็ไม่ปฏิบัติตามคำของเรา คำกล่าวที่
เจ้าได้ยินนี้ไม่ใช่คำกล่าวของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ส่งเรามา
๒๕ เราพูดถึงสิ่งเหล่านี้กับพวกเจ้าขณะที่อยู่กับเจ้า ๒๖ แต่องค์ผู้ช่วยผู้นั้นคือพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ที่พระบิดาจะส่งมาในนามของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนทุกสิ่งแก่
เจ้า และจะช่วยให้พวกเจ้าระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้กับเจ้าแล้ว ๒๗ เรามอบสันติสุขไว้
กับพวกเจ้า สันติสุขที่เราให้แก่เจ้านี้ไม่เหมือนกับที่โลกให้ ดังนั้นอย่าทุกข์ใจหรือหวาดกลัว
เลย ๒๘ พวกเจ้าได้ยินสิ่งที่เราพูดกับเจ้าแล้วว่า เรากำลังจะจากไปและจะมาหาเจ้าอีก
ถ้าเจ้ารักเรา เจ้าก็จะยินดีที่เราจะไปหาพระบิดา เพราะพระบิดายิ่งใหญ่กว่าเรา ๒๙ และ
บัดนี้เราได้บอกแก่พวกเจ้าก่อนที่เหตุการณ์จะเกิดขึ้น เมื่อเกิดขึ้นแล้ว พวกเจ้าจะได้เชื่อ

๓๐ เราจะไม่พูดกับเจ้ามากไปกว่านี้ เพราะผู้ครองโลกนี้กำลังจะมา และไม่มีอำนาจอะไรเหนือเราเลย ๓๑ แต่เพื่อให้โลกรู้ว่าเรารักพระบิดา เราจึงกระทำตามคำสั่งของพระบิดา ลุกขึ้นเถิด เราไปกันได้แล้ว

๑๕

เถาองุ่นแท้

๑ เราคือเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราคือผู้ดูแลรักษาสวน ๒ พระองค์ตัดทุกกิ่งก้านที่เป็นส่วนหนึ่งของเราซึ่งไม่ออกผลทิ้งเสีย กิ่งก้านใดที่ผลิดอกออกผล พระองค์จะตัดแต่งให้ออกผลมากขึ้น ๓ บัดนี้พวกเจ้าสะอาดแล้วเพราะคำกล่าวที่เราได้ให้แก่เจ้า ๔ จงดำรงอยู่ในเราและเราจะดำรงอยู่ในพวกเจ้า กิ่งก้านจะให้ผลตามลำพังไม่ได้ นอกจากว่าจะติดอยู่กับเถาองุ่น พวกเจ้าจะเกิดผลเองไม่ได้ นอกจากเจ้าจะดำรงอยู่ในเรา ๕ เราคือเถาองุ่น ส่วนพวกเจ้าคือกิ่งก้าน ผู้ที่ดำรงอยู่ในเราและเราดำรงอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะให้ผลมาก หากแยกห่างจากเราไปแล้ว พวกเจ้าก็ทำอะไรไม่ได้ ๖ ถ้าผู้ใดไม่ดำรงอยู่ในเรา เขาก็เหมือนกิ่งก้านที่จะถูกโยนทิ้งให้แห้งตาย รังแต่จะมีคนเก็บไปเผาไฟทิ้ง ๗ ถ้าเจ้าดำรงอยู่ในเรา และคำกล่าวของเราดำรงอยู่ในเจ้าแล้ว จงขอสิ่งที่เจ้าปรารถนา แล้วเจ้าก็จะได้รับสิ่งนั้น ๘ เมื่อเจ้าให้ผลมาก พระบิดาของเราก็ได้รับพระบารมี และพวกเจ้าก็จะเป็นบรรดาสาวกของเรา ๙ พระบิดารักเราเช่นไร เราก็รักเจ้าเช่นนั้น จงดำรงอยู่ในความรักของเรา ๑๐ ถ้าพวกเจ้าปฏิบัติตามบัญญัติของเรา เจ้าก็ย่อมดำรงอยู่ในความรักของเราด้วย เช่นเดียวกับที่เราได้ปฏิบัติตามบัญญัติของพระบิดา และดำรงอยู่ในความรักของพระองค์ ๑๑ เราพูดถึงสิ่งเหล่านี้กับเจ้า เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในตัวเจ้า และความยินดีของเจ้าจะได้เต็มเปี่ยม

๑๒ บัญญัติของเราคือให้พวกเจ้ารักซึ่งกันและกัน เหมือนที่เรารักเจ้า ๑๓ ไม่มีผู้ใดที่มีความรักมากไปกว่าผู้ที่สละชีวิตของตนให้แก่เพื่อนของเขา ๑๔ ถ้าเจ้าปฏิบัติตามที่เราสั่ง เจ้าก็เป็นเพื่อนของเรา ๑๕ เราจะไม่เรียกเจ้าว่าทาสรับใช้ เพราะทาสไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกเจ้าว่าเพื่อน เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรานั้น เราได้บอกให้พวกเจ้ารู้แล้ว ๑๖ พวกเจ้าไม่ได้เลือกเรา แต่เป็นเราที่เลือก และแต่งตั้งเจ้าให้ออกไปและก่อเกิดผล อันเป็นผลซึ่งจะยั่งยืน เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่เจ้าขอพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ให้แก่เจ้า ๑๗ สิ่งที่เราบัญญัติกับพวกเจ้าไว้ก็คือ เจ้าจงรักซึ่งกันและกัน

โลกเกลียดชังผู้ที่ติดตามพระเยซู

๑๘ ถ้าโลกนี้เกลียดชังเจ้า ก็จงรู้เถิดว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่จะเกลียดชังเจ้า ๑๙ ถ้าเจ้าเป็นคนของโลกนี้ โลกจะรักเจ้าซึ่งเป็นคนของโลก แต่เจ้าไม่ใช่คนของโลกนี้เพราะเราได้เลือกให้เจ้าออกมาจากโลก ฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังเจ้า ๒๐ จงจำคำที่เรากล่าวไว้กับเจ้าว่า ทาสรับใช้ไม่ยิ่งใหญ่กว่านายของเขา ถ้าคนของโลกกดขี่ข่มเหงเราแล้ว เขาก็จะกดขี่ข่มเหงเจ้าด้วย ถ้าพวกเขาปฏิบัติตามคำของเราแล้ว เขาก็จะปฏิบัติตามคำของเจ้าด้วย ๒๑ สิ่งที่พวกเขาจะกระทำต่อเจ้านั้นเป็นเพราะชื่อของเรา เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ส่งเรามา ๒๒ ถ้าเราไม่ได้พูดกับพวกเขา พวกเขาก็จะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาเหล่านั้นไม่มีข้ออ้างในเรื่องบาปของเขา ๒๓ ผู้ที่เกลียดชังเรา ก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย ๒๔ ถ้าเราไม่ได้กระทำสิ่งต่างๆ ซึ่งไม่มีใครเคยทำในหมู่เขา พวกเขาก็จะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาเหล่านั้นได้เห็นและเกลียดชังทั้งเราและพระบิดาของเรา ๒๕ เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติของพวกเขาว่า พวกเขาเกลียดชังข้าพเจ้าอย่างไร้สาเหตุ*

---

* **๑๕๒๕** สดุดี 35:19; 69:4

๒๖ เราจะส่งองค์ผู้ช่วยจากพระบิดามายังพวกเจ้า องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณแห่งความจริงที่มาจากพระบิดา พระองค์มาเพื่อจะยืนยันในเรื่องที่เกี่ยวกับเรา ๒๗ และเจ้าจะร่วมยืนยันด้วย เพราะเจ้าได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว

๑๖

๑ เราบอกถึงสิ่งเหล่านี้กับเจ้าเพื่อเจ้าจะได้ไม่หลงผิด ๒ ผู้คนจะขับไล่เจ้าออกจากศาลาที่ประชุม แต่จะถึงเวลาซึ่งใครก็ตามที่ฆ่าเจ้าตายจะคิดว่า สิ่งที่เขากระทำไปนั้นเป็นการรับใช้พระเจ้า ๓ พวกเขาจะทำดังนั้นเพราะไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา ๔ แต่เราบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้นแล้วเจ้าจะจำได้ว่าเราบอกไว้แล้ว แม้ว่าไม่ได้บอกแต่แรกเพราะเรายังอยู่กับเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ปฏิบัติงาน

๕ บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ส่งเรามา แต่ไม่มีพวกเจ้าสักคนเลยที่ถามเราว่า “จะไปไหน” ๖ เป็นเพราะเราได้บอกเจ้าแล้วเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ จิตใจของเจ้าจึงเต็มด้วยความเศร้า ๗ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า การที่เราจากไปก็เพื่อประโยชน์ของเจ้า ถ้าเราไม่จากไป องค์ผู้ช่วยจะไม่มาหาเจ้า แต่ถ้าเราไป เราจะส่งพระองค์มาหาเจ้า ๘ เมื่อพระองค์มา พระองค์ก็จะพิสูจน์ให้โลกเห็นในเรื่องบาป เรื่องความชอบธรรม และการพิพากษาโลก ๙ เรื่องบาปนั้นก็คือ พวกเขาไม่เชื่อในเรา ๑๐ เรื่องความชอบธรรมนั้นก็เพราะเรากำลังจะไปหาพระบิดา และพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีก ๑๑ และเรื่องการพิพากษาโลก เพราะผู้ครองโลกนี้ได้ถูกกล่าวโทษแล้ว

๑๒ มีอีกหลายสิ่งที่เราจะบอกเจ้า แต่เจ้าจะทนรับไม่ได้ในเวลานี้ ๑๓ เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมา พระองค์จะนำพวกเจ้าสู่ความจริงทั้งสิ้น พระองค์จะไม่พูดตามใจของพระองค์เอง แต่จะพูดตามที่พระองค์ได้ยิน พระองค์จะแจ้งให้เจ้ารู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น ๑๔ พระองค์จะให้พระบารมีแก่เรา เพราะว่าสิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเรา พระองค์ก็จะให้พวกเจ้าทราบ ๑๕ ทุกสิ่งที่พระบิดามีอยู่เป็นของเรา ฉะนั้นเราพูดได้ว่า สิ่งที่พระวิญญาณได้ยินจากเรา พระองค์ก็จะให้พวกเจ้าทราบ

ความเศร้ากลับกลายเป็นความยินดี

๑๖ อีกเพียงประเดี๋ยวหนึ่งพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเราอีก และอีกเพียงประเดี๋ยวหนึ่งพวกเจ้าก็จะได้เห็นเราอีก” ๑๗ สาวกบางคนของพระองค์พูดโต้ตอบกันว่า “สิ่งที่พระองค์กำลังบอกพวกเรานั้นคืออะไร “เพียงประเดี๋ยวหนึ่งพวกเจ้าจะไม่เห็นเรา และอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกเจ้าก็จะได้เห็นเราอีก” และ “เพราะเราไปหาพระบิดา” ” ๑๘ ดังนั้นพวกเขาจึงพูดว่า “สิ่งที่พระองค์พูดนั้นคืออะไร “เพียงประเดี๋ยวหนึ่ง” เราไม่ทราบว่าพระองค์พูดถึงอะไร” ๑๙ พระเยซูทราบว่าบรรดาสาวกปรารถนาที่จะถามพระองค์ พระองค์จึงกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าถามกันไปมาในเรื่องที่เราพูดหรือว่า “เพียงประเดี๋ยวหนึ่งพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีก และอีกเพียงประเดี๋ยวหนึ่งพวกเจ้าก็จะได้เห็นเราอีก” ๒๐ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ขณะที่พวกเจ้าร้องไห้และคร่ำครวญ โลกก็จะชื่นชมยินดี เจ้าจะมีความเศร้า แต่ความเศร้าของเจ้าก็จะกลับกลายเป็นความยินดี ๒๑ เมื่อไรก็ตามที่ผู้หญิงจะคลอดบุตร นางมีความทุกข์ก็เพราะถึงกำหนด แต่เมื่อนางคลอดแล้วก็ไม่คิดถึงความเจ็บปวดอีกเลย เพราะยินดีที่ลูกได้เกิดมาในโลกแล้ว ๒๒ บัดนี้พวกเจ้ามีความเศร้า แต่เราจะเห็นพวกเจ้าอีก และใจของเจ้าจะชื่นชมยินดี ไม่มีผู้ใดเอาความยินดีนั้นไปจากเจ้าได้ ๒๓ ในวันนั้นพวกเจ้าจะไม่ถามเราอีก เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า ถ้าเจ้าจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะมอบสิ่งนั้นให้แก่เจ้า ๒๔ จนบัดนี้พวกเจ้ายังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วเจ้าจะได้รับ เพื่อความชื่นชมยินดีของเจ้าจะได้เต็มเปี่ยม

๒๕ เราได้พูดถึงสิ่งเหล่านี้กับเจ้าเป็นความเปรียบ จะถึงเวลาที่เราไม่ต้องพูดกับพวกเจ้าเป็นความเปรียบอีกต่อไปแล้ว และบอกเรื่องของพระบิดาอย่างแจ่มแจ้งได้ ๒๖ ในวันนั้นพวกเจ้าจะขอในนามของเรา และไม่ได้หมายความว่าเราจะขอจากพระบิดาให้เจ้า ๒๗ ด้วยว่าพระบิดาเองรักพวกเจ้า เพราะเจ้ารักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระบิดา ๒๘ เรามาจากพระบิดาและเข้ามาในโลก และบัดนี้เรากำลังจะจากโลกนี้ไปสู่พระบิดา

๒๙ บรรดาสาวกของพระองค์พูดว่า ดูเถิด บัดนี้พระองค์กล่าวอย่างแจ่มแจ้ง ไม่ได้กล่าวเป็นความเปรียบ ๓๐ บัดนี้พวกเราเห็นแล้วว่าพระองค์ทราบถึงทุกสิ่ง และไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดซักถามพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเราเชื่อว่าพระองค์มาจากพระเจ้า ๓๑ พระเยซูตอบพวกเขาว่า บัดนี้พวกเจ้าเชื่อแล้วหรือ ๓๒ ดูเถิด จวนจะถึงเวลา และในที่สุดก็ถึงเวลาแล้วที่พวกเจ้าจะต้องกระจัดกระจายไปยังบ้านของตน และทิ้งเราไว้เพียงลำพัง แต่อย่างไรก็ตามเราไม่ได้อยู่เพียงลำพัง เพราะว่าพระบิดาอยู่กับเรา ๓๓ เราพูดถึงสิ่งเหล่านี้กับเจ้าเพื่อเจ้าจะได้มีสันติสุขในเรา พวกเจ้าจะประสบกับความทุกข์ยากในโลกนี้ แต่จงทำใจให้กล้าหาญ เถิด เรามีชัยชนะต่อโลกแล้ว

๑๗

คำอธิษฐานของพระเยซู

๑ หลังจากที่พระเยซูได้พูดถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็เงยหน้าขึ้นสู่สวรรค์และกล่าวว่า

พระบิดา ถึงเวลาแล้ว ขอพระบารมีของพระองค์จงมีแด่พระบุตรของพระองค์เถิด เพื่อพระบุตรจะได้มอบพระบารมีให้แด่พระองค์ ๒ พระองค์ได้ให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งปวง เพื่อจะได้มอบชีวิตอันเป็นนิรันดร์แก่ทุกคนที่พระองค์ได้ให้แก่พระบุตร ๓ ชีวิตอันเป็นนิรันดร์ คือพวกเขาจะได้รู้จักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าที่แท้จริง และพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ได้ส่งมา ๔ ข้าพเจ้าได้ให้พระบารมีแด่พระองค์ในโลก ด้วยเหตุว่าข้าพเจ้าได้ทำงานที่พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้าทำเสร็จสมบูรณ์แล้ว ๕ พระบิดา บัดนี้ขอพระองค์โปรดให้ข้าพได้รับพระบารมีร่วมกับพระองค์ ซึ่งเป็นพระบารมีที่ข้าพเจ้าเคยมีร่วมกับพระองค์ ก่อนที่โลกนี้จะมีมาด้วยเถิด

๖ ข้าพเจ้าเปิดเผยพระนามของพระองค์ แก่คนทีพระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า ซึ่งมาจากโลกนี้ เขาเหล่านั้นเป็นคนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า และเขาก็ได้เชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์แล้ว ๗ บัดนี้พวกเขาทราบแล้ว ว่าทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้ามาจากพระองค์ ๘ เพราะว่าคำสั่งสอนที่พระองค์ให้แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้ให้แก่พวกเขา และพวกเขาก็ได้รับแล้ว และเข้าใจอย่างแท้จริงแล้วว่า ข้าพเจ้ามาจากพระองค์ และเชื่อว่าพระองค์ส่งข้าพเจ้ามา ๙ ข้าพเจ้าขอร้องเพื่อพวกเขา มิใช่เพื่อโลกนี้ แต่เพื่อบรรดาคนที่พระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า เพราะพวกเขาเป็นคนของพระองค์ ๑๐ ทุกสิ่งที่เป็นของข้าพเจ้า ก็เป็นของพระองค์ และสิ่งที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพเจ้าเช่นกัน ข้าพเจ้าได้รับบารมีผ่านเขาเหล่านั้น ๑๑ ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในโลกต่อไปแล้ว แต่พวกเขาเองยังคงอยู่ในโลก ข้าพเจ้ามาหาพระองค์ พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์โปรดพิทักษ์รักษาเขาไว้ในพระนามของพระองค์ พระนามซึ่งพระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อให้พวกเขาได้เป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนกับที่พระองค์และข้าพเจ้าได้เป็นหนึ่งเดียวกัน ๑๒ ขณะที่ข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกเขา ข้าพเจ้าได้คุ้มครองพวกเขาด้วยพระนามของพระองค์ พระนามซึ่งพระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พิทักษ์รักษาเขาไว้ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดสูญหายไป นอกจากบุตรแห่งความพินาศ เพื่อจะได้เป็นไปตามที่พระคัมภีร์ระบุไว้

๑๓ บัดนี้ข้าพเจ้ามาหาพระองค์ ที่ข้าพเจ้าพูดถึงสิ่งเหล่านี้ขณะที่ยังอยู่ในโลก ก็เพื่อว่าเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมในจิตใจ ๑๔ ข้าพเจ้าได้มอบ

คำสั่งสอนของพระองค์ให้แก่พวกเขา และโลกก็เกลียดชังพวกเขาแล้ว เนื่องจากที่ไม่เป็นคนของโลกนี้ เหมือนกับข้าพเจ้าที่ไม่เป็นคนของโลก ๑๕ ข้าพเจ้าไม่ได้ขอให้พระองค์พาตัวพวกเขาไปจากโลก แต่พิทักษ์รักษาเขาให้พ้นจากมารร้าย ๑๖ พวกเขาไม่เป็นคนของโลกนี้ เหมือนกับข้าพเจ้าที่ไม่เป็นคนของโลก ๑๗ ขอพระองค์ชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง คำสั่งสอนของพระองค์เป็นความจริง ๑๘ ข้าพเจ้าได้ส่งเขาไปในโลก ดังที่พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาในโลก ๑๙ ข้าพเจ้ารักษาตนให้บริสุทธิ์ก็เพื่อเขาเหล่านั้น และเขาจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงเช่นกัน

๒๐ ข้าพเจ้ามิได้อ้อนวอนขอเพื่อเฉพาะคนเหล่านี้เท่านั้น แต่เพื่อบรรดาคนที่เชื่อในข้าพเจ้า จากการได้ยินคำสั่งสอนของพวกเขาด้วย ๒๑ พระบิดา เพื่อเขาทุกคนจะได้เป็นหนึ่งเดียวกันดังที่พระองค์อยู่ในข้าพเจ้า และข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และอยู่ในข้าพเจ้าด้วย และเพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ได้ส่งข้าพเจ้ามา ๒๒ พระบารมีซึ่งพระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าก็ได้มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้เป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่พระองค์และข้าพเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน ๒๓ ข้าพเจ้าอยู่ในพวกเขาและพระองค์อยู่ในข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อให้โลกรู้ว่าพระองค์ได้ส่งข้าพเจ้ามา และพระองค์รักพวกเขาเช่นเดียวกับที่พระองค์รักข้าพเจ้า

๒๔ พระบิดา ข้าพเจ้าอยากให้บรรดาผู้ที่พระองค์มอบให้แก่ข้าพเจ้า มาอยู่ในที่ที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วย เพื่อให้พวกเขาได้เห็นบารมีของข้าพเจ้าซึ่งพระองค์ได้มอบให้ไว้ เพราะว่าพระองค์รักข้าพเจ้าก่อนที่จะสร้างโลก

๒๕ พระบิดาผู้มีความชอบธรรม แม้ว่าโลกจะไม่รู้จักพระองค์แต่ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ และเขาเหล่านี้รู้แล้วว่า พระองค์ได้ส่งข้าพเจ้ามา ๒๖ ข้าพเจ้าได้ทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักในหมู่พวกเขา และจะกระทำต่อไปอีก เพื่อว่าความรักที่พระองค์มีต่อข้าพเจ้าจะได้บังเกิดขึ้นในพวกเขาด้วย และเพื่อข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพวกเขา

๑๘

พระเยซูถูกจับกุม

๑ เมื่อพระเยซูกล่าวดังนี้แล้ว พระองค์พร้อมด้วยสาวกได้เดินข้ามซอกหุบเขาขิดโรน เข้าไปยังสวนแห่งหนึ่ง ๒ ยูดาสผู้กำลังจะทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้น เพราะพระเยซูเคยไปพบปะกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่นบ่อยครั้ง ๓ ยูดาสจึงพาทหารในกองกลุ่มหนึ่งกับพวกเจ้าหน้าที่จากบรรดามหาปุโรหิตและฟาริสีไปที่นั่น ต่างก็ถือตะเกียง ไต้ และอาวุธมาด้วย ๔ พระเยซูทราบดีถึงทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ จึงก้าวออกไปถามพวกเขาว่า "ท่านตามหาใคร" ๕ พวกเขาตอบว่า "เยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ" พระองค์กล่าวว่า "เราคือผู้นั้น"* และยูดาสผู้ที่กำลังจะทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่ที่นั่นด้วย ๖ เมื่อพระองค์กล่าวว่า "เราคือผู้นั้น" พวกเขาก็ถอยหลังกลับไปและล้มลงที่พื้น ๗ พระองค์จึงถามพวกเขาอีกว่า "ท่านตามหาใคร" เขาพูดว่า "เยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ" ๘ พระเยซูตอบว่า "เราบอกแล้วว่าเราคือผู้นั้น ถ้าท่านตามหาเรา ก็จงปล่อยให้คนเหล่านี้ไปเถิด" ๙ เพื่อจะได้เป็นไปตามคำที่พระองค์กล่าวไว้ว่า "ในบรรดาผู้ที่พระองค์ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ให้สักคนเดียวหลงหายเลย"† ๑๐ ซีโมนเปโตรมีดาบจึงชักออกฟันทาสชื่อมัลคัส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของหัวหน้ามหาปุโรหิต และตัดหูขวาของเขาขาด ๑๑ พระเยซูกล่าวกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราควรจะต้องดื่มจากถ้วยซึ่งพระบิดาได้ให้แก่เรามิใช่หรือ"

---

* **๑๘๕** ศัพท์ภาษากรีกและฮีบรูคือ "เราเป็น" ฉบับอพยพ 3:14,15 † **๑๘๙** ยอห์น 6:39

๑๒ แล้วเหล่าทหารในกองกลุ่มหนึ่งพร้อมทั้งผู้บังคับกองพันกับพวกเจ้าหน้าที่ของชาวยิว
จึงจับกุมและมัดพระเยซูไว้ ๑๓ แรกทีเดียวพวกเขานำพระองค์ไปหาอันนาส ซึ่งเป็นพ่อตา
ของคายาฟาสหัวหน้ามหาปุโรหิตในปีนั้น ๑๔ คายาฟาสเป็นคนแนะนำพวกชาวยิวว่า ดีแล้
วที่คนหนึ่งจะตายแทนคนทั้งปวง

เปโตรปฏิเสธครั้งแรก

๑๕ ซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนกำลังตามพระเยซูไป สาวกคนนั้นซึ่งรู้จักกับหัวหน้ามหา
ปุโรหิต จึงได้เข้าไปกับพระเยซูถึงลานบ้านของหัวหน้ามหาปุโรหิต ๑๖ แต่เปโตรกำลังยืน
อยู่ที่ประตูด้านนอก ฉะนั้นสาวกคนที่รู้จักหัวหน้ามหาปุโรหิต จึงได้ออกไปพูดกับหญิงที่เฝ้า
ประตูและนำเปโตรเข้ามา ๑๗ ทาสรับใช้หญิงที่เฝ้าประตูจึงพูดกับเปโตรว่า “ท่านไม่ใช่สาวก
อีกคนของชายผู้นี้ใช่ไหม” เขาพูดว่า “เราไม่ได้เป็น” ๑๘ ขณะนั้นอากาศหนาวเย็น พวกทาส
รับใช้และเจ้าหน้าที่กำลังยืนผิงไฟซึ่งก่อจากถ่าน เปโตรเองก็ยืนผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

หัวหน้ามหาปุโรหิตถามพระเยซู

๑๙ หัวหน้ามหาปุโรหิตถามพระเยซูเกี่ยวกับบรรดาสาวกและการสั่งสอนของพระองค์
๒๐ พระเยซูตอบว่า “เราได้พูดอย่างเปิดเผยต่อโลก เราสั่งสอนอยู่เสมอในศาลาที่ประชุม
และในพระวิหารที่พวกชาวยิวมาชุมนุมกัน เราไม่ได้พูดสิ่งใดในที่ลับ ๒๑ ทำไมท่านจึงถาม
เรา จงถามพวกที่ได้ยินเถิดว่าเราพูดอะไรกับเขา เพราะพวกเขารู้ว่าเราได้พูดอะไรไป”
๒๒ เมื่อพระองค์กล่าวดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ตบหน้าพระเยซูแล้ว
พูดว่า “ท่านตอบหัวหน้ามหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ” ๒๓ พระเยซูตอบว่า “ถ้าเราพูดผิดก็
จงกล่าวหาเถิดว่าผิดอย่างไร แต่ถ้าถูกต้องแล้ว ท่านมาตบเราทำไม” ๒๔ อันนาสจึงมอบ
พระองค์ซึ่งถูกมัดอยู่ให้กับคายาฟาสหัวหน้ามหาปุโรหิต

เปโตรปฏิเสธครั้งที่ *2* และครั้งที่ *3*

๒๕ ขณะนั้นซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาว่า “ท่านไม่ใช่หนึ่ง
ในบรรดาสาวกของเขาด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “เราไม่ได้เป็น” ๒๖ ทาสรับใช้คนหนึ่ง
ของหัวหน้ามหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรตัดหูขาดก็พูดขึ้นว่า “ข้าพเจ้าเห็นท่าน
ในสวนกับเขามิใช่หรือ” ๒๗ เปโตรจึงปฏิเสธอีก และทันใดนั้นเอง ไก่ก็ขัน

ปีลาตสอบสวนพระเยซู

๒๘ เขาเหล่านั้นก็พาพระเยซูจากคายาฟาสไปยังวังของผู้ว่าราชการโรมันในตอนเช้าตรู่
แต่ไม่ได้เข้าไปในวังเพื่อไม่ให้เป็นมลทิน และจะได้รับประทานในเทศกาลปัสกาได้ ๒๙ ปีลาต
จึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วพูดว่า “ชายผู้นี้ถูกฟ้องร้องด้วยข้อหาอะไร” ๓๐ พวกเขาตอบ
ว่า “ถ้าชายผู้นี้ไม่กระทำความชั่ว พวกเราก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” ๓๑ ปีลาตจึงพูดกับเขา
ว่า “พวกท่านจงเอาตัวเขาไปกล่าวโทษตามกฎของท่านเองเถิด” บรรดาชาวยิวพูดกับเขา
ว่า “พวกเราไม่มีสิทธิ์ประหารใคร” ๓๒ ทั้งนี้เพื่อเป็นไปตามที่พระเยซูได้กล่าวไว้ ซึ่งแสดง
ให้เห็นว่าพระองค์จะสิ้นชีวิตอย่างไร

๓๓ ปีลาตจึงเข้าไปในวังอีกและเรียกพระเยซูมาถามว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว
หรือ” ๓๔ พระเยซูตอบว่า “ท่านพูดเกี่ยวกับเราตามความคิดของท่านเอง หรือเพราะคน
อื่นๆ บอกท่าน” ๓๕ ปีลาตตอบว่า “เราเป็นคนยิวหรือ ชนชาติของท่านและเหล่ามหาปุโรหิต
ได้มอบตัวท่านไว้กับเรา ท่านได้กระทำอะไรไปบ้าง” ๓๖ พระเยซูตอบว่า “อาณาจักรของเรา
ไม่ได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเราเป็นของโลกนี้แล้ว บรรดาผู้รับใช้ของเราก็จะต่อสู้
เพื่อไม่ให้เราถูกมอบตัวไว้กับพวกชาวยิว แต่เท่าที่เป็นอยู่นี้ อาณาจักรของเราไม่ได้อยู่ที่นี่

 ๓๗ ดังนั้นปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้นท่านก็คือกษัตริย์น่ะสิ พระเยซูตอบว่า ท่านพูดถูกต้องแล้วว่าเราคือกษัตริย์ และด้วยเหตุนี้เราจึงเกิดมา และเราจึงมาในโลก เพื่อยืนยันถึงความจริง ทุกคนที่มาจากความจริงฟังเสียงของเรา

๓๘ ปีลาตพูดกับพระองค์ว่า ความจริงคืออะไร และเมื่อพูดดังนั้นแล้วก็ออกไปหาชาวยิวอีก และพูดว่า เราเห็นว่าเขาไม่มีความผิด ๓๙ แต่พวกท่านมีธรรมเนียมอย่างหนึ่ง คือให้เราปลดปล่อยใครสักคนให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ท่านอยากให้เราปลดปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวให้แก่ท่านไหม ๔๐ เขาเหล่านั้นจึงร้องขึ้นอีกว่า ไม่ใช่ชายคนนี้ ควรเป็นบารับบัส แต่บารับบัสที่ว่านั้นเป็นโจร

๑๙

พระเยซูถูกตัดสินให้ตรึงบนไม้กางเขน

๑ ปีลาตจึงเอาตัวพระเยซูไปและสั่งให้คนเฆี่ยนพระองค์ ๒ พวกทหารสานมงกุฎหนามแล้วสวมไว้บนศีรษะให้ พร้อมทั้งเหวี่ยงเสื้อตัวนอกสีม่วงลงบนร่างของพระองค์ ๓ แล้วพวกเขาก็มาหาพระองค์ พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า ไชโย ขอต้อนรับกษัตริย์ของชาวยิว แล้วเขาก็ตบหน้าพระองค์ ๔ ปีลาตก็ออกไปอีกและพูดกับเขาเหล่านั้นว่า ดูเถิด เราจะเอาตัวเขาออกมาให้พวกท่าน เพื่อท่านจะได้รู้ว่า เราเห็นว่าเขาไม่มีความผิด ๕ พระเยซูซึ่งสวมมงกุฎหนามและเสื้อตัวนอกสีม่วงก็ได้ออกมา ปีลาตพูดกับเขาเหล่านั้นว่า นี่ไง ชายคนนั้น ๖ ดังนั้นเมื่อเหล่ามหาปุโรหิตและเจ้าหน้าที่เห็นพระองค์ พวกเขาจึงร้องเสียงดังว่า ให้ตรึงเขาเสีย ให้ตรึงเขาเสีย ปีลาตพูดกับเขาเหล่านั้นว่า เอาตัวเขาไป แล้วก็ตรึงเขาเองเถิด เพราะเราเห็นว่าเขาไม่มีความผิด ๗ พวกชาวยิวตอบเขาว่า ตามกฎของพวกเราแล้ว เขาควรตาย เพราะว่าเขาตั้งตนเป็นพระบุตรของพระเจ้า ๘ เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้นก็ตกใจกลัวยิ่งขึ้น ๙ จึงเข้าไปในวังอีก แล้วพูดกับพระเยซูว่า ท่านมาจากไหน พระเยซูไม่ตอบ ๑๐ ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า ท่านไม่พูดกับเราหรือ ไม่รู้หรือว่าเรามีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยท่าน และก็มีสิทธิอำนาจที่จะตรึงท่าน ๑๑ พระเยซูตอบว่า ท่านไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเรา นอกจากว่าจะได้รับมาจากเบื้องบน ด้วยเหตุนี้เองคนที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีบาปยิ่งกว่าท่าน

๑๒ ปีลาตพยายามอย่างยิ่งที่จะปลดปล่อยพระองค์ไป แต่ชาวยิวร้องด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าท่านปลดปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ คนที่ตั้งตนเป็นกษัตริย์ถือว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อซีซาร์ ๑๓ เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้นจึงพาพระเยซูออกมา และนั่งลงบนที่นั่งของผู้ตัดสินความ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา หรือตามภาษาฮีบรูคือ กับบาธา ๑๔ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม*สำหรับเทศกาลปัสกา เวลาประมาณ 6 โมงเช้า†ปีลาตพูดกับชาวยิวว่า นี่ไง กษัตริย์ของท่าน ๑๕ พวกเขาจึงร้องเสียงดังว่า เอาตัวเขาไปเสีย เอาตัวเขาไปเสีย ให้ตรึงเขาเสีย ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า เราควรจะตรึงกษัตริย์ของท่านหรือ บรรดามหาปุโรหิตตอบว่า เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์ ๑๖ จากนั้นปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาเหล่านั้นนำพระองค์ไปตรึงบนไม้กางเขน

ไม้กางเขน

๑๗ พวกเขาจึงพาพระเยซูไป ให้พระองค์แบกไม้กางเขนของพระองค์เอง‡ ออกไปยังสถานที่ซึ่งเรียกว่า ที่ของกะโหลกศีรษะหรือเรียกเป็นภาษาฮีบรูว่า กลโกธา ๑๘ ที่นั้นเองที่พวกเขาตรึงพระองค์พร้อมกับชายอื่นอีก 2 คนโดยให้พระเยซูอยู่กลาง

---

* **๑๙๑๔** วันจัดเตรียม เป็นวันศุกร์ ในเมื่อชาวยิวไม่สามารถทำงานในวันสะบาโต จึงใช้วันศุกร์เป็นวันจัดเตรียมเพื่อฉลองวันสะบาโต และวันสะบาโตเริ่มหลังจากตะวันตกดินของวันศุกร์ † **๑๙๑๔** หรือเที่ยงวัน ‡ **๑๙๑๗** ตรึงบนไม้กางเขน เป็นการตายที่ทารุณและเจ็บปวดที่สุดที่ชาวโรมันรู้จัก ใช้เฉพาะฆาตกรรายเหี้ยมที่สุด และตามกฎแล้วประชาชนชาวโรมันเองไม่ต้องถูกตรึงบนไม้กางเขน

๑๙ ปีลาตเขียนป้ายติดไว้ที่ไม้กางเขนด้วยว่า
“พระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชาวยิว”
๒๐ ชาวยิวจำนวนมากอ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่เขาตรึงพระเยซูอยู่ใกล้ตัวเมือง และเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษาลาติน และภาษากรีก ๒๑ ดังนั้นพวกมหาปุโรหิตของชาวยิวพูดกับปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ แต่ให้เขียนตามที่เขาได้กล่าวไว้ว่า ‘เราคือกษัตริย์ของชาวยิว’” ๒๒ ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้ว ก็แล้วไป”
๒๓ เมื่อพวกทหารได้ตรึงพระเยซูบนไม้กางเขนแล้ว ก็เอาเสื้อตัวนอกของพระองค์มาแบ่งออกเป็น 4 ส่วนให้ทหารคนละส่วน และที่เหลือเป็นเสื้อตัวใน ทอเป็นชิ้นเดียวโดยไม่มีตะเข็บ ๒๔ เขาเหล่านั้นจึงพูดโต้ตอบกันว่า “อย่าฉีกเสื้อตัวนั้นเลย แต่มาจับฉลากกันและดูว่าใครจะได้ไป” ซึ่งเป็นไปตามพระคัมภีร์ที่ว่า
“พวกเขาแบ่งปันเสื้อตัวนอกของข้าพเจ้าในหมู่พวกเขา
แล้วเขาจับฉลากเอาเสื้อตัวในของข้าพเจ้าไป”§
พวกทหารก็ได้ทำตามนั้น
๒๕ บรรดาผู้ที่ยืนอยู่ข้างไม้กางเขนของพระเยซูมี มารดากับน้าสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมักดาลา ๒๖ เมื่อพระเยซูมองเห็นมารดาของพระองค์และสาวกที่พระองค์รักยืนอยู่ใกล้ๆ จึงกล่าวกับมารดาของพระองค์ว่า “ท่านแม่ ดูเถิด บุตรของท่าน” ๒๗ แล้วพระองค์กล่าวกับสาวกคนนั้นว่า “ดูเถิด มารดาของเจ้า” ครั้นแล้วสาวกผู้นั้นก็รับมารดาของพระองค์เข้ามาอยู่ในบ้านของตน

พระเยซูสิ้นชีวิต

๒๘ หลังจากนั้น พระเยซูทราบว่าทุกสิ่งเสร็จสมบูรณ์แล้ว เพื่อเป็นไปตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ พระองค์กล่าวว่า “เรากระหายน้ำ” ๒๙ มีโถใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยวตั้งอยู่ที่นั่น เขาเหล่านั้นจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวติดไว้ที่ปลายไม้หุสบ ยื่นให้ถึงปากของพระองค์ ๓๐ เมื่อพระเยซูรับเหล้าองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์กล่าวว่า “เสร็จสิ้นแล้ว” จากนั้นพระองค์ก็ก้มศีรษะลงสิ้นชีวิต
๓๑ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม ชาวยิวจึงขอให้ปีลาตหักขาของผู้ที่ถูกตรึงและเอาตัวไป เพื่อไม่ให้ร่างค้างอยู่บนไม้กางเขนในวันสะบาโต (ในเมื่อเฉพาะวันสะบาโตวันนั้นสำคัญเป็นพิเศษ) ๓๒ ดังนั้นเหล่าทหารจึงมาหักขาของชายคนแรกที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ แล้วก็หักขาของชายอีกคน ๓๓ แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซูก็พบว่าพระองค์สิ้นชีวิตแล้ว จึงไม่หักขาของพระองค์ ๓๔ แต่ทหารคนหนึ่งใช้หอกแทงสีข้างของพระองค์ โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที ๓๕ ชายคนที่เห็นก็ได้ยืนยัน และคำยืนยันของเขาเป็นความจริง เขารู้ว่าเขาบอกความจริงเพื่อว่าพวกท่านจะได้เชื่อเช่นกัน ๓๖ สิ่งนี้เกิดขึ้นก็เพื่อจะได้เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่ว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักสักชิ้นเดียว”* ๓๗ และมีอีกตอนที่พระคัมภีร์ระบุว่า “พวกเขาจะมองดูองค์ผู้ที่พวกเขาได้แทง”†

โยเซฟเอาร่างของพระเยซูไปฝัง

๓๘ หลังจากนั้นโยเซฟชาวเมืองอาริมาเธียก็ได้มาขอร่างของพระเยซูไปจากปีลาต โยเซฟแอบเป็นสาวกอย่างลับๆ ของพระเยซูเพราะกลัวพวกชาวยิว และปีลาตได้อนุญาต เขาจึงมาเอาร่างของพระองค์ไป ๓๙ เขามาพร้อมกับนิโคเดมัสซึ่งตอนแรกก็ได้มาหาพระองค์ในเวลากลางคืน โดยนำเครื่องหอมอันประกอบด้วยมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย ๔๐ ชายทั้งสองจึงนำร่างของพระเยซูมาปฏิบัติตามประเพณีนิยมการฝังศพของชาวยิว โดยพันหุ้มด้วยริ้วผ้าป่านห่อด้วยเครื่องหอม ๔๑ สถานที่ซึ่งพระองค์ถูก

§ ๑๙๒๔ สดุดี 22:18 * ๑๙๓๖ อพยพ 12:46; กันดารวิถี 9:12; สดุดี 34:20 † ๑๙๓๗ เศคาริยาห์ 12:10

ตรึงบนไม้กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีถ้ำเก็บศพใหม่ซึ่งไม่เคยมีร่างอื่นฝังมาก่อน ๔๒ เพราะว่าวันนั้นเป็นวันจัดเตรียมของชาวยิวและเพราะถ้ำเก็บศพอยู่ใกล้ๆ เขาจึงวางร่างของพระเยซูไว้ที่นั่น

๒๐

พระเยซูฟื้นคืนชีวิต

๑ วันแรกของสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลามาถึงถ้ำเก็บศพแต่เช้าตรู่ ซึ่งเป็นเวลาที่ยังมืดอยู่ นางเห็นว่าหินถูกเลื่อนออกจากทางเข้า ๒ นางจึงวิ่งมาหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนที่พระเยซูรัก แล้วพูดกับเขาทั้งสองว่า “พวกเขาได้เอาพระเยซูเจ้าออกไปจากถ้ำเก็บศพแล้ว พวกเราไม่รู้ว่าเขาได้เอาร่างของพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ๓ ดังนั้นเปโตรกับสาวกคนนั้นจึงพากันไปที่ถ้ำเก็บศพ ๔ โดยวิ่งไปด้วยกัน สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร จึงถึงถ้ำเก็บศพก่อน ๕ ขณะที่ก้มมองดูข้างใน เขาเห็นริ้วผ้าป่านวางอยู่ที่นั่น แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ๖ ซีโมนเปโตรก็ตามมาจนถึง จึงเข้าไปข้างในถ้ำเก็บศพ และเห็นริ้วผ้าป่านวางอยู่ที่นั่น ๗ ผ้าที่ใช้พันศีรษะของพระองค์ไม่ได้วางไว้กับริ้วผ้าป่าน แต่ถูกพับวางไว้ต่างหาก ๘ สาวกคนที่ถึงถ้ำเก็บศพก่อนก็เข้าไปข้างในด้วย เขาจึงเห็นและเชื่อ ๙ เขาทั้งสองยังไม่เข้าใจตามที่พระคัมภีร์ระบุไว้ว่า พระองค์ต้องฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๑๐ ดังนั้นสาวกทั้งสองจึงกลับไปบ้านของตน

พระเยซูปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลา

๑๑ ส่วนมารีย์ก็ยืนร้องไห้อยู่นอกถ้ำเก็บศพ ขณะที่ร้องไห้อยู่นางก้มลงดูในถ้ำเก็บศพ ๑๒ นางเห็นทูตสวรรค์ 2 องค์สวมเสื้อสีขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางร่างของพระเยซูไว้ องค์หนึ่งอยู่เบื้องศีรษะ อีกองค์หนึ่งอยู่ทางปลายเท้า ๑๓ ทูตสวรรค์พูดกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” นางพูดว่า “เพราะว่าเขาเอาร่างของพระเยซูเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ๑๔ เมื่อนางได้พูดเช่นนั้นแล้วก็หมุนตัวกลับไป และได้เห็นพระเยซูยืนอยู่ที่นั่นโดยไม่ทราบว่าเป็นพระเยซู ๑๕ พระองค์กล่าวกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาใคร” นางคิดว่าพระองค์เป็นคนสวนจึงพูดกับพระองค์ว่า “นายท่าน หากว่าท่านเอาพระองค์ไป ก็โปรดบอกข้าพเจ้าว่า ท่านเอาไปไว้ที่ไหน ข้าพเจ้าจะได้ไปรับพระองค์” ๑๖ พระเยซูกล่าวกับนางว่า “มารีย์” นางหันกลับมาและพูดกับพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า “รับโบนี” (ซึ่งหมายความว่า อาจารย์) ๑๗ พระเยซูกล่าวกับนางว่า “อย่าจับต้องตัวเรา เพราะว่าเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดา เจ้าจงไปบอกพวกพี่น้องของเราว่า ‘เราขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของเจ้า พระเจ้าของเราและพระเจ้าของเจ้า’ ”

๑๘ มารีย์ชาวมักดาลาจึงไปบอกเหล่าสาวกว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเยซูเจ้า” และนางได้บอกพวกเขาถึงสิ่งที่พระองค์กล่าวกับนาง

พระเยซูปรากฏแก่สาวก

๑๙ ค่ำวันนั้นอันเป็นวันแรกของสัปดาห์ เหล่าสาวกลงกลอนประตูอยู่ด้วยกันเพราะกลัวชาวยิว พระเยซูมายืนอยู่ท่ามกลางเหล่าสาวกและกล่าวกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงอยู่กับพวกเจ้า” ๒๐ เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ให้เขาดูมือและสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นพระเยซูเจ้าก็ยินดี ๒๑ พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาอีกว่า “สันติสุขจงอยู่กับพวกเจ้า พระบิดาได้ส่งเรามาเช่นใด เราก็ส่งเจ้าไปเช่นนั้น” ๒๒ เมื่อพระองค์กล่าวดังนั้นแล้วก็ระบายลมหายใจใส่พวกเขา และกล่าวว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด ๒๓ ถ้าเจ้ายกโทษบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็จะได้รับการยกโทษ ถ้าเจ้าไม่ยกโทษบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็จะไม่ได้รับการยกโทษ”

พระเยซูปรากฏแก่โธมัส

๒๔ โธมัสที่เรียกกันว่าแฝด ซึ่งเป็นคนหนึ่งในสาวกทั้งสิบสองไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วยเมื่อพระ
เยซูมาหา ๒๕ สาวกอื่นๆ จึงพูดกับเขาว่า “พวกเราได้เห็นพระเยซูเจ้า” แต่เขาพูดว่า “ถ้า
ข้าพเจ้าไม่เห็นรอยตะปูที่มือของพระองค์ และใช้นิ้วของข้าพเจ้าแยงที่รอยตะปู และไม่ได้
เอามือของข้าพเจ้าแยงที่สีข้างแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อเลย”
๒๖ แปดวันต่อมาเหล่าสาวกอยู่ในบ้านกันอีก และโธมัสก็อยู่ด้วย ประตูก็ปิดอยู่ พระเยซู
มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์กล่าวว่า “สันติสุขจงอยู่กับพวกเจ้า” ๒๗ พระองค์กล
่าวกับโธมัสว่า “จงยื่นนิ้วของเจ้าออกมาและดูมือของเรา จงยื่นมือของเจ้าออกมาจับที่สี
ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย จงเชื่อเถิด” ๒๘ โธมัสพูดตอบพระองค์ว่า “พระผู้เป็น
เจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า” ๒๙ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นเรา เจ้าก็เชื่อ
แล้วใช่ไหม คนทีแม้ไม่ได้เห็นแต่เชื่อ ก็เป็นสุข”
๓๐ มีปรากฏการณ์อัศจรรย์อื่นอีกมากที่พระเยซูได้สำแดงต่อหน้าเหล่าสาวก ซึ่งไม่ได้
บันทึกไว้ในฉบับนี้ ๓๑ แต่สิงเหล่านี้มีบันทึกไว้เพื่อท่านจะได้เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์
พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อท่านเชื่อในพระนามของพระองค์ ท่านจะได้มีชีวิต

๒๑

พระเยซูปรากฏแก่สาวกที่ทะเลสาบกาลิลี

๑ หลังจากนั้น พระเยซูได้ปรากฏแก่เหล่าสาวกอีกที่ทะเลสาบทิเบเรียส* เรื่องราวเกิดขึ้น
ดังนี้ ๒ คือซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่าแฝด นาธานาเอลชาวบ้านคานาในแคว้นกาลิลี บุตร
ทั้งสองของเศเบดีและสาวกของพระองค์อีก 2 คนกำลังอยู่ด้วยกัน ๓ ซีโมนเปโตรพูดขึ้นว่า
“เราเองจะไปจับปลา” พวกเขาพูดกับเปโตรว่า “เราไปด้วย” พวกเขาก็ออกเรือกันไป คืน
นั้นพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย
๔ ครั้นฟ้าสาง พระเยซูยืนอยู่ที่ชายฝั่ง แต่เหล่าสาวกยังไม่รู้ว่าเป็นพระองค์ ๕ พระเยซู
จึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย เจ้าจับปลาไม่ได้เลยใช่ไหม” พวกเขาตอบพระองค์ว่า
“ไม่ได้เลย” ๖ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “โยนอวนลงทางด้านขวาของเรือเถิด แล้วจะ
จับปลาได้บ้าง” พวกเขาจึงโยนอวนลง แต่ไม่สามารถลากอวนขึ้นได้เพราะมีปลาติดมา
มาก ๗ ฉะนั้นสาวกคนที่พระเยซูรักจึงพูดกับเปโตรว่า “เป็นองค์พระเยซูเจ้า” เมื่อซีโมนเป
โตรซึ่งไม่ได้สวมเสื้อชั้นนอกได้ยินว่าเป็นพระเยซูเจ้า จึงเอาเสื้อมาสวม แล้วก็กระโจนลง
ทะเลสาบ ๘ ส่วนสาวกที่อยู่ในเรือก็แล่นตามไป เพราะอยู่ไม่ไกลจากฝั่งคือประมาณ 100
เมตร กำลังลากอวนที่ติดปลาเต็ม
๙ เมื่อขึ้นฝั่งก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ มีปลาปิ้งไว้ และมีขนมปัง ๑๐ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จง
เอาปลาที่เจ้าจับได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง” ๑๑ ซีโมนเปโตรลงไปในเรือแล้วลากอวนขึ้นฝั่ง มีปลา
ใหญ่มากมาย รวมได้ 153 ตัว และแม้ว่ามีปลาจำนวนมากอวนก็ไม่ขาด ๑๒ พระเยซูกล่า
วกับเขาว่า “มารับประทานอาหารเช้าเถิด” ไม่มีสาวกคนใดกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือ
ใคร” เพราะเขารู้อยู่ว่าเป็นพระเยซูเจ้า ๑๓ พระเยซูจึงไปหยิบขนมปังแจกให้ แล้วก็แจกปลา
ให้ด้วย ๑๔ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม ที่พระเยซูปรากฏแก่เหล่าสาวก หลังจากที่พระองค์ฟื้นคืน
ชีวิตจากความตาย

พระเยซูและเปโตร

๑๕ เมื่อพวกเขาเสร็จจากอาหารเช้าแล้ว พระเยซูถามซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรของ
ยอห์น เจ้ารักเรามากกว่าที่คนเหล่านี้รักเราหรือ†” เขาพูดกับพระองค์ว่า “ข้าพเจ้ารัก

---

* **๒๑๑** คือทะเลสาบกาลิลี † **๒๑๑๕** ภาษากรีกแปลได้อีกนัยหนึ่งว่า เจ้ารักเรามากกว่าสิ่งเหล่านี้หรือ

พระองค์ยิ่งกว่า พระองค์ก็ทราบว่าข้าพเจ้ารักพระองค์ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า จงเลี้ยงดูบรรดาลูกแกะของเรา ๑๖ พระองค์กล่าวกับเขาอีกเป็นครั้งที่สองว่า ซีโมนบุตรของยอห์น เจ้ารักเราหรือ เขาพูดกับพระองค์ว่า ข้าพเจ้ารักพระองค์ พระองค์ก็ทราบว่าข้าพเจ้ารักพระองค์ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า จงดูแลบรรดาแกะของเรา ๑๗ พระองค์กล่าวกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า ซีโมนบุตรของยอห์น เจ้ารักเราหรือ เปโตรเศร้าเสียใจ เพราะว่าพระองค์กล่าวกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า เจ้ารักเราหรือ และเขาพูดว่า พระองค์ท่านพระองค์ทราบถึงทุกสิ่ง พระองค์ทราบว่าข้าพเจ้ารักพระองค์ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า จงเลี้ยงดูบรรดาแกะของเรา ๑๘ เราขอบอกความจริงกับเจ้าว่า เมื่อเจ้ายังเยาว์อยู่ เจ้าเคยคาดเอวเองและไปไหนๆ ได้ตามใจชอบ แต่เมื่อเจ้าชราลง เจ้าจะยื่นมือของเจ้าออก และคนอื่นจะคาดเอวให้เจ้า แล้วพาเจ้าไปยังที่ที่เจ้าไม่อยากจะไป ๑๙ ที่พระองค์กล่าวดังนั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า เขาจะตายแบบไหนที่จะให้เกียรติแก่พระเจ้า และเมื่อพระองค์ได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด

๒๐ เปโตรหันกลับก็เห็นสาวกคนที่พระเยซูรักกำลังตามมา เขาเป็นคนที่เอนกายอยู่ใกล้ทรวงอกของพระองค์ตอนอาหารเย็นมื้อนั้น และกล่าวว่า พระองค์ท่าน ใครเป็นคนที่ทรยศพระองค์ ๒๑ เปโตรเห็นคนนั้นจึงพูดกับพระเยซูว่า พระองค์ท่าน และคนนี้จะเป็นอย่างไร ๒๒ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า ถ้าเราต้องการให้เขาดำรงอยู่จนกว่าเราจะกลับมา แล้วเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า เจ้าจงตามเรามาเถิด ๒๓ คำที่กล่าวนั้นเป็นที่เล่าลือไปในหมู่พี่น้องว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้กล่าวกับเขาว่าเขาจะไม่ตาย เพียงแต่กล่าวว่า ถ้าเราต้องการให้เขาดำรงอยู่จนกว่าเราจะกลับมา แล้วเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า

๒๔ คนนั้นคือสาวกที่ยืนยันถึงสิ่งเหล่านี้ และได้เขียนบันทึกไว้ และพวกเราทราบว่าคำยืนยันของเขาเป็นความจริง

๒๕ มีสิ่งอื่นอีกมากที่พระเยซูได้กระทำ หากว่าได้มีบันทึกไว้ครบทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า แม้ทั้งโลกก็จะไม่มีที่พอสำหรับหนังสือที่จะเขียนขึ้น

กิจการของอัครทูต

พระเยซูคืนสู่สวรรค์

๑ เรียนใต้เท้าเธโอฟีลัส ในฉบับแรกนั้น ข้าพเจ้าได้เขียนถึงทุกสิ่งที่พระเยซูเริ่มกระทำ
และสั่งสอน ๒ จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ หลังจากที่พระองค์สั่งเหล่าอัครทูตซึ่ง
พระองค์ได้เลือกไว้แล้ว โดยอานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๓ หลังจากที่ทนทุกข์ทรมาน
พระองค์ได้ปรากฏกายให้คนเหล่านั้นเห็น และได้กระทำสิ่งอันเป็นข้อพิสูจน์หลายประการ
ว่า พระองค์ยังมีชีวิตอยู่ พระองค์ปรากฏกายแก่พวกเขาในช่วงเวลา 40 วัน และได้กล่าวถึง
อาณาจักรของพระเจ้า
๔ ครั้งหนึ่ง ขณะที่พระองค์กำลังรับประทานอยู่กับพวกเขา พระองค์ได้สั่งพวกเขาว่า
“อย่าออกไปจากเมืองเยรูซาเล็ม แต่จงรอรับของประทานซึ่งพระบิดาได้ให้สัญญาไว้ ดังที่
เราพูดไว้กับพวกเจ้าแล้ว ๕ ด้วยว่ายอห์นให้บัพติศมาด้วยน้ำ*แต่อีกไม่กี่วัน เจ้าจะรับบัพ
ติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”
๖ ดังนั้น เมื่อเหล่าสาวกมาประชุมร่วมกันแล้วก็ได้ถามพระองค์ว่า “พระองค์ท่าน
พระองค์จะให้อิสราเอลกลับมาปกครองอาณาจักรในไม่ช้าหรือ” ๗ พระองค์กล่าวกับเขา
เหล่านั้นว่า “ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าจะได้รู้วันเวลา ที่พระบิดาได้กำหนดขึ้นด้วยสิทธิอำนาจของ
พระองค์เอง ๘ แต่เจ้าจะได้รับฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตกับเจ้า และเจ้า
จะเป็นบรรดาพยานของเราในเมืองเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และสุดขอบ
โลก” ๙ สิ้นคำกล่าวแล้ว พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปต่อหน้าคนเหล่านั้น ครั้นแล้วก็มีเมฆก้อน
หนึ่งมาบังพระองค์พ้นจากสายตาพวกเขา ๑๐ ขณะที่คนเหล่านั้นแหงนหน้ามองพระเยซู
จากไป โดยไม่กะพริบตาอยู่นั้นเอง ดูเถิด มีชาย 2 คนสวมเสื้อสีขาวมายืนอยู่ข้างๆ ๑๑ ชาย
ทั้งสองกล่าวขึ้นว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมท่านจึงยืนแหงนดูฟ้าอยู่ที่นี่ พระเยซูถูกรับไปจาก
ท่านขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์จะกลับมาในแบบเดียวกันกับที่ท่านเห็นพระองค์คืนสู่สวรรค์นั้น
”

มัทธีอัสมาแทนยูดาส

๑๒ พวกเขาเดินกลับจากภูเขามะกอกไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นระยะทางเดินสำหรับ
วันสะบาโต† ๑๓ เมื่อถึงแล้วก็ขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่เขากำลังพักอยู่ ซึ่งขณะนั้นมีเปโตร
ยอห์น ยากอบ อันดรูว์ ฟีลิป โธมัส บาร์โธโลมิว มัทธิว ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนผู้เป็น
พรรคชาตินิยม และยูดาสบุตรของยากอบ ๑๔ เขาเหล่านี้อธิษฐานร่วมกัน พร้อมกับกลุ่ม
สตรีและมารีย์มารดาของพระเยซู และกับเหล่าน้องชายของพระองค์อยู่เสมอ
๑๕ แล้วเปโตรก็ยืนขึ้นท่ามกลางหมู่พี่น้อง (รวมทั้งกลุ่มได้ประมาณ 120 คน) ๑๖ พูดขึ้นว
่า “พี่น้องทั้งหลาย เรื่องของยูดาสผู้นำคนไปจับพระเยซู ต้องเป็นไปตามที่พระคัมภีร์ระบุไว้
ดังที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กล่าวถึงโดยผ่านดาวิดนานมาแล้ว ๑๗ เขาเป็นคนหนึ่งในพวก
เรา และทำงานรับใช้ร่วมกัน” ๑๘ (ยูดาสได้นำเงินรางวัลที่ได้จากการทำความชั่วของตนไป
ซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง แล้วเขาล้มคะมำลง ท้องแตกและไส้ทะลัก ณ ที่นั้น ๑๙ เมื่อทุกคนใน
เมืองเยรูซาเล็มได้ยินเรื่องนี้ ก็เรียกที่ดินนั้นตามภาษาของตนว่า อาเคลดามา คือที่ดินเลือ
ด)

---

* **๑๕** บัพติศมา คือการจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ตั้งใจจะกลับใจจากการทำบาป † **๑๑๒** ระยะทางเดินสำหรับวันสะบาโต ประมาณได้ 1,100 เมตร

๒๐ เปโตรพูดว่า “ด้วยเหตุว่ามีบันทึกไว้ในฉบับสดุดีดังนี้
“ขอให้ค่ายของเขาร้าง
และอย่าได้มีผู้ใดอาศัยอยู่เลย”‡
และ
“ขอให้คนอื่นมาเป็นผู้นำ แทนในตำแหน่งของเขา”§
๒๑ ฉะนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเลือกคนใดคนหนึ่งในบรรดาผู้ชายที่ได้อยู่กับพวกเรา
ตลอดระยะเวลาที่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าเข้านอกออกในท่ามกลางพวกเรา ๒๒ นับ
ตั้งแต่เวลาที่ยอห์นทำพิธีบัพติศมาให้แก่พระเยซู จนถึงเวลาที่พระองค์ถูกรับขึ้นไปจาก
เรา เพราะผู้ที่จะได้รับเลือกนั้น ต้องเป็นพยานร่วมกับเราถึงการฟื้นคืนชีวิตของพระองค์”
๒๓ ดังนั้น พวกเขาจึงเสนอชื่อชาย 2 คนคือ โยเซฟที่บางคนเรียกว่าบาร์ซับบาส (มีอีกชื่อ
หนึ่งด้วยว่ายุสทัส” และมัทธีอัส ๒๔ แล้วก็อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทราบ
ถึงจิตใจของทุกๆ คน ขอพระองค์ได้โปรดชี้ให้พวกเราเห็นว่า ในระหว่าง 2 คนนี้ ผู้ใดคือผู้ที่
พระองค์เลือก ๒๕ ให้ปฏิบัติงานรับใช้ของอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งได้จากไปยังที่ๆ เขาสมควร
อยู่” ๒๖ จากนั้นพวกเขาก็จับฉลาก ซึ่งได้เป็นชื่อของมัทธีอัส ฉะนั้นเขาจึงเป็นคนที่เพิ่มเข้า
มาในหมู่อัครทูตทั้งสิบเอ็ด

๒

ผู้ที่เชื่อเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

๑ เมื่อถึงวันเทศกาลเพ็นเทคศเต* ขณะที่พี่น้องทั้งหลายรวมตัวกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน
๒ ในทันใดนั้นมีเสียงเหมือนลมพัดกล้าจากฟ้าสวรรค์ ดังก้องทั่วบ้านที่พวกเขากำลังนั่งกัน
อยู่ ๓ มีเปลวไฟรูปร่างเหมือนลิ้นปรากฏขึ้น และกระจายแยกออกไปอยู่เหนือพวกเขาแต่ละ
คน ๔ ทุกคนจึงเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก ตามแต่
พระวิญญาณบริสุทธิ์โปรดให้พูด
๕ มีกลุ่มชาวยิวจากทั่วทุกมุมโลกที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คนเหล่านี้ล้วนเกรงกลัว
ในพระเจ้า ๖ เมื่อบังเกิดเสียงอย่างนั้น คนกลุ่มใหญ่จึงพากันเข้ามาและต่างก็ฉงนสนเท่ห์
เพราะแต่ละคนได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตน ๗ คนทั้งปวงล้วนแต่อัศจรรย์ใจยิ่งนัก จึงถา
มกันว่า “พวกคนที่กำลังพูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีมิใช่หรือ ๘ แล้วเป็นไปได้อย่างไร ที่พวกเรา
แต่ละคนได้ยินภาษาของเราเอง ๙ ชาวปาร์เธีย มีเดีย และชาวเอลาม คนที่อยู่ในเขตแดน
เมโสโปเตเมีย แคว้นยูเดีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นปอนทัสและเอเชีย ๑๐ แคว้นฟรีเจีย
แคว้นปัมฟีเลีย ประเทศอียิปต์ และบางส่วนของลิเบียใกล้เมืองไซรีน บ้างก็เป็นชาวโรมซึ่ง
มาเยือน (คือชาวยิวและพวกที่เปลี่ยนมาเชื่อในศาสนายิว” ๑๑ อีกทั้งชาวเกาะครีตและชาว
อาระเบียด้วย พวกเราได้ยินคนเหล่านั้น กล่าวถึงสิ่งมหัศจรรย์ของพระเจ้าในภาษาของ
เราเอง” ๑๒ ผู้คนเหล่านั้นพากันอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์ จึงถามกันและกันว่า “นี่มัน
หมายความว่าอย่างไรกัน” ๑๓ แต่มีบางคนที่ได้ล้อเลียนและพูดว่า “พวกเขาดื่มเหล้าองุ่น
มากเกินไป”

เปโตรเทศนาครั้งแรก

๑๔ เปโตรจึงยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตทั้งสิบเอ็ด และกล่าวกับผู้คนด้วยเสียงอันดังว่า
“ท่านชาวยิวทั้งหลาย และทุกท่านที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ขอให้ข้าพเจ้าได้อธิบาย
บางสิ่งแก่ท่านเถิด จงฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าจะพูดให้ดี ๑๕ ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เมาอย่างที่ท่านคิดก

---

‡ **๑๒๐** สดุดี 69:25 § **๑๒๐** สดุดี 109:8 * **๒๑** เพ็นเทคศเต เป็นภาษากรีก หมายความว่าวันที่ 50 คือ 50 วันหลังจากเทศกาลวันปัสกา และเป็นวันฉลองเทศกาลวันเก็บเกี่ยวข้าวสาลี ฉบับอพยพ 23:16; 34:22; เลวีนิติ 23:15-21; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:9-12

ัน แล้วนี่ก็ 9 โมงเช้าเท่านั้น ๑๖ แต่สิงที่เกิดขึ้นนี้ เป็นไปตามคำที่โยเอลผู้เผยคำกล่าวของ
พระเจ้าได้กล่าวไว้ว่า
๑๗ พระเจ้ากล่าวว่า เมื่อถึงช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้าย
เราจะหลั่งวิญญาณของเราสู่มนุษย์ทั้งหลาย
บุตรชายหญิงของเจ้าจะเผยคำกล่าวของพระเจ้า
คนหนุ่มจะเห็นภาพนิมิตต่างๆ
ผู้เฒ่าจะฝันเห็น
๑๘ แม้แต่ผู้รับใช้ของเราทั้งชายหญิง
เราก็จะหลั่งวิญญาณของเราในวาระนั้น
และเขาเหล่านั้นจะเผยคำกล่าวของพระเจ้า
๑๙ เราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่ปรากฏในสวรรค์เบื้องบน
และปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ บนโลกเบื้องล่าง
จะมีเลือด ไฟ และกลุ่มควัน
๒๐ ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด
ดวงจันทร์จะกลายเป็นเลือด
ก่อนที่จะถึงวันอันยิ่งใหญ่และงามตระการของพระผู้เป็นเจ้า
๒๑ และทุกคนที่ร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจะรอดพ้น†
๒๒ ชาวอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด พระเจ้าได้รับรองให้พระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ เป็นผู้
สำแดงฤทธานุภาพ สิ่งมหัศจรรย์ และปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ ท่ามกลางท่าน ดังที่
ท่านทราบกันอยู่ ๒๓ พระเยซูผู้นี้ถูกมอบให้ท่าน ตามแผนการที่วางไว้และการรู้เหตุการณ์
ล่วงหน้าของพระเจ้า ท่านได้ประหารพระองค์ พวกคนชั่วร้ายให้ความช่วยเหลือท่านในการ
ตรึงพระองค์บนไม้กางเขน ๒๔ แต่พระเจ้าให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ปลดปล่อย
พระองค์ให้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดรวดร้าวแห่งความตาย เพราะความตายไม่อาจฉุดรั้ง
พระองค์ไว้ได้ ๒๕ ด้วยว่าดาวิดได้กล่าวเกี่ยวกับพระองค์ไว้ว่า
ข้าพเจ้าเห็นพระผู้เป็นเจ้า ณ เบื้องหน้าข้าพเจ้าเสมอ
ด้วยว่าพระองค์อยู่ทางขวามือของข้าพเจ้า
จึงไม่มีผู้ใดทำให้ข้าพเจ้าหวั่นไหวได้
๒๖ ฉะนั้น ใจของข้าพเจ้าแสนจะโสมนัส และลิ้นของข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี
ร่างกายของข้าพเจ้าก็จะมีชีวิตอยู่ด้วยความหวัง
๒๗ เพราะพระองค์จะไม่ละทิ้งข้าพเจ้าไว้ในแดนคนตาย
และจะไม่ปล่อยให้องค์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป
๒๘ พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้าทราบถึงวิถีทางแห่งชีวิต
และจะโปรดให้ข้าพเจ้าปิติอย่างมากล้น ณ เบื้องหน้าพระองค์‡
๒๙ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านได้อย่างมั่นใจว่า ดาวิดบรรพบุรุษของเราผู้ล่วง
ลับไปแล้ว และถ้ำเก็บศพของท่านก็ยังอยู่ มาจนถึงทุกวันนี้ ๓๐ ท่านเป็นผู้เผยคำกล่าว
ของพระเจ้า และทราบว่าพระเจ้าได้ให้คำปฏิญาณว่า พระองค์จะให้ผู้หนึ่งในบรรดาผู้สืบ
วงศ์ตระกูลครองบัลลังก์ ๓๑ ท่านล่วงรู้ล่วงหน้า จึงได้กล่าวถึงการฟื้นคืนชีวิตของพระ
คริสต์ว่า พระองค์จะไม่ถูกทอดทิ้งอยู่ในแดนคนตาย และร่างของพระองค์ก็จะไม่เปื่อย
เน่า ๓๒ พระเจ้าได้บันดาลให้พระเยซูนี้ฟื้นคืนชีวิต และพวกเราทุกคนก็เป็นพยานในเรื่อง
จริงนี้ ๓๓ พระองค์ได้รับการเชิดชู ณ เบื้องขวาของพระเจ้า พระบิดาได้มอบพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ตามพระสัญญาให้แก่พระองค์ เพื่อหลั่งให้แก่พวกเรา ดังที่ท่านเห็นและได้ยินกัน
๓๔ ด้วยว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปสวรรค์แต่ยังได้กล่าวไว้ว่า

† **๒๒๑** โยเอล 2:28-32 ‡ **๒๒๘** สดุดี 16:8-11

พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
จงนั่งทางด้านขวาของเรา
๓๕ จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้า
อยู่ใต้เท้า ดั่งที่วางเท้าของเจ้า §
๓๖ ฉะนั้น ให้ชาวอิสราเอลทั้งปวงตระหนักว่า พระเจ้าให้พระเยซูเป็นทั้งพระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ ซึ่งพวกท่านได้ตรึงที่ไม้กางเขนแล้ว
๓๗ เมื่อผู้คนได้ยินแล้วก็รู้สึกเสียดแทงใจ จึงพูดกับเปโตรและอัครทูตอื่นๆ ว่า พี่น้องทั้งหลาย พวกเราควรจะทำอย่างไรกันดี ๓๘ เปโตรจึงตอบว่า พวกท่านทุกๆ คนจงกลับใจและรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพื่อรับการยกโทษบาปของท่าน แล้วท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๓๙ พระสัญญานี้เป็นของท่าน ของลูกๆ และทุกท่านที่อยู่ห่างไกล และทุกท่านที่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราจะเรียกตัว ๔๐ ท่านได้เตือนผู้คนหลายต่อหลายสิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เตือนว่า จงให้ตัวท่านเองรอดพ้นจากคนในช่วงกาลเวลาที่คดโกงนี้เถิด ๔๑ ผู้ที่ยอมรับคำประกาศของเปโตรก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีจำนวนที่เพิ่มขึ้นอีกประมาณ 3,000 คน

ผู้ที่เชื่อพบปะกันอยู่เสมอ

๔๒ ผู้คนเหล่านั้นล้วนใฝ่ใจทั้งในคำสั่งสอนของเหล่าอัครทูต การร่วมสามัคคีธรรม รวมถึงการบิขนมปัง* และการอธิษฐาน ๔๓ ทุกคนเกรงกลัวในสิ่งมหัศจรรย์และปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ ที่พวกอัครทูตกระทำ ๔๔ ทุกคนที่เชื่อต่างก็พบปะกันด้วยความใกล้ชิดอยู่เสมอ และแบ่งปันสิ่งของที่ตนมีให้แก่กันและกัน ๔๕ ต่างขายสมบัติพัสถานของตนเอง เพื่อแบ่งปันให้แก่ทุกคนที่ขัดสน ๔๖ เขาเหล่านั้นร่วมประชุมกันต่อไปทุกวันในบริเวณพระวิหาร บิขนมปังรับประทานกันตามบ้านด้วยความยินดีและความจริงใจ ๔๗ ผู้ที่เชื่อพากันสรรเสริญพระเจ้า และคนทั่วไปล้วนชื่นชมไปกับพวกเขาด้วย พระผู้เป็นเจ้าได้เพิ่มจำนวนผู้รอดพ้นให้ทวีขึ้นเป็นประจำทุกวัน

๓

เปโตรรักษาชายขอทานง่อย

๑ วันหนึ่งในขณะที่เปโตรและยอห์นกำลังขึ้นไปยังพระวิหาร เป็นเวลาบ่าย 3 โมงซึ่งเป็นเวลาอธิษฐาน ๒ มีคนหามชายง่อยแต่กำเนิด มาวางไว้ที่ประตูพระวิหารที่มีชื่อว่าประตูงาม ทุกๆ วันเขาจะมาขอรับทานจากผู้คนที่ผ่านเข้าออกพระวิหาร ๓ เมื่อเขาเห็นว่าเปโตรและยอห์นกำลังจะเข้าไป จึงได้ร้องขอเงิน ๔ เปโตรและยอห์นจึงหันไปจ้องมองชายง่อย เปโตรพูดขึ้นว่า ดูพวกเราสิ ๕ ชายง่อยก็หันมาฟังอย่างเอาใจใส่ และคาดหวังว่าจะได้รับอะไรบางอย่างจากท่านทั้งสอง ๖ เปโตรพูดต่อไปว่า ข้าพเจ้าไม่มีเงินไม่มีทอง แต่ก็จะให้สิ่งที่ข้าพเจ้ามี ในพระนามของพระเยซูคริสต์แห่งเมืองนาซาเร็ธ จงเดินเถิด ๗ เปโตรเอื้อมจับมือขวาของชายง่อยให้ลุกขึ้น และทันใดนั้นทั้งเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีแรงขึ้น ๘ เขากระโดดยืดขาขึ้น แล้วก็เริ่มเดินเข้าไปในบริเวณพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินไปพลางกระโดดไปพลางและสรรเสริญพระเจ้า ๙ เมื่อผู้คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า ๑๐ ก็จำได้ว่าเป็นคนง่อยซึ่งเคยนั่งขอทานที่ประตูพระวิหารที่ชื่อประตูงาม พวกคนเหล่านั้นก็แปลกใจและอัศจรรย์ใจยิ่งนักกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา

เปโตรเทศนาที่เฉลียงของซาโลมอน

§ **๒๓๕** สดุดี 110:1 * **๒๔๒** การบิขนมปังคงจะรวมถึงการฉลองอาหารมื้อสุดท้ายที่พระเยซูร่วมรับประทานกับสาวกในคืนที่พระองค์ถูกต

๑๑ ขณะที่ชายขอทานยังเกาะแขนเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนทั้งหลายแปลกใจยิ่งนัก จึงพากันวิ่งมาหาพวกเขาที่เฉลียง ซึ่งเรียกว่าเฉลียงของซาโลมอน ๑๒ เมื่อเปโตรเห็นดังนั้น จึงพูดว่า "ชาวอิสราเอลเอ๋ย ทำไมท่านจึงต้องแปลกใจด้วย ทำไมจึงจ้องพวกเราเหมือนกับว่า เราทำให้ชายผู้นี้เดินได้เพราะเรามีฤทธานุภาพหรือเคร่งครัดในศาสนา ๑๓ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้มอบพระบารมีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์คือพระเยซู พวกท่านได้มอบพระองค์ให้แก่ผู้มีอำนาจ และไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้าปีลาต แม้ว่าเขาได้ตัดสินใจปลดปล่อยพระองค์ไปแล้วก็ตาม ๑๔ พวกท่านไม่ยอมรับองค์ผู้บริสุทธิ์ คือองค์ผู้มีความชอบธรรม แต่กลับขอให้ปลดปล่อยฆาตกรให้แก่ท่าน ๑๕ ท่านประหารผู้ให้กำเนิดชีวิต แต่พระเจ้าได้บันดาลให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้ ๑๖ ด้วยความเชื่อในพระนามพระเยซู ชายที่ท่านเห็นและรู้จักคนนี้จึงกลับแข็งแรงขึ้นมาได้ เป็นเพราะพระนามของพระเยซูและความเชื่อในพระองค์ ที่ได้รักษาเขาให้หายขาด ตามที่ท่านทั้งหลายเห็นกันอยู่นี้

๑๗ เอาละ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านกระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังที่พวกผู้นำของท่านได้กระทำมาแล้ว ๑๘ แต่เหตุการณ์ที่พระเจ้าได้ประกาศไว้ล่วงหน้า โดยใช้ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทุกท่านว่า พระคริสต์ของพระองค์จะทนทุกข์ทรมานนั้น พระองค์โปรดให้เป็นไปตามนั้นแล้ว ๑๙ ฉะนั้นจงกลับใจและน้อมเข้าหาพระเจ้า เพื่อบาปของพวกท่านจะได้ถูกลบล้างไป พร้อมทั้งรับความชื่นบานจากพระผู้เป็นเจ้า ๒๐ และพระองค์จะได้ส่งพระเยซู คือพระคริสต์ผู้ที่ได้รับมอบหน้าที่ไว้ให้แก่พวกท่าน ๒๑ พระองค์จะต้องอยู่ในสวรรค์จนถึงเวลาที่พระเจ้าจะสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่ ตามที่ได้สัญญาไว้นานมาแล้วกับพวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่บริสุทธิ์ ๒๒ โมเสสได้กล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน จะกำหนดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งดังเช่นเราให้แก่ท่าน และท่านผู้นั้นมาจากหมู่พี่น้องของท่านเอง ฉะนั้นจงฟังทุกสิ่งที่ผู้นั้นบอกไว้ ๒๓ ผู้ใดที่ไม่ฟังท่าน ก็จะถูกตัดขาดจากชนชาติของพระองค์โดยสิ้นเชิง"* ๒๔ จริงทีเดียว เหล่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทุกท่านนับตั้งแต่ซามูเอลเป็นต้นมาได้พูดและพยากรณ์ไว้ถึงวาระนี้ ๒๕ และพวกท่านซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า รวมทั้งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของท่าน พระองค์กล่าวกับอับราฮัมว่า "มนุษย์ทั้งปวงในโลกจะได้รับพรโดยผ่านบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า"† ๒๖ เมื่อพระเจ้ากำหนดผู้รับใช้ของพระองค์ขึ้นแล้ว ก็ได้ส่งพระองค์มายังพวกท่านก่อน เพื่อให้พรแก่ท่าน โดยที่ให้ท่านเว้นเสียจากการทำชั่วต่างๆ"

๔

เปโตรและยอห์นยืนอยู่ต่อหน้าศาสนสภา

๑ พวกปุโรหิต นายทหารรักษาพระวิหาร และพวกสะดูสี*ได้เดินมาหาเปโตรและยอห์นขณะที่ทั้งสองกำลังสนทนาอยู่กับหมู่ชน ๒ คนเหล่านั้นโกรธมาก เพราะพวกอัครทูตกำลังสั่งสอนคนทั้งปวง และประกาศว่าพระเยซูฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๓ เพราะเป็นเวลาเย็นแล้ว คนเหล่านั้นจึงจับตัวเปโตรและยอห์นขังไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น ๔ แต่ก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่เชื่อในสิ่งที่ทั้งสองประกาศ และทำให้จำนวนผู้ที่เชื่อเพิ่มเป็นประมาณ 5,000 คน

๕ เมื่อถึงวันรุ่งขึ้นพวกที่อยู่ในระดับปกครอง พวกผู้ใหญ่ และพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติก็ประชุมกันในเมืองเยรูซาเล็ม ๖ อันนาสหัวหน้ามหาปุโรหิต คายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และคนอื่นๆ ในครอบครัวของหัวหน้ามหาปุโรหิตก็อยู่ที่นั่นด้วย ๗ พวกเขาได้ให้คนนำ

---

* ๓๒๓ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15,18,19 † ๓๒๕ ปฐมกาล 12:3; 22:18; 26:4 * ๔๑ สะดูสี เป็นกลุ่มผู้นำศาสนาของชาวยิวที่มั่งมี ซึ่งไม่ยอมเชื่อสิ่งอัศจรรย์

เปโตรและยอห์นมายืนต่อหน้าเพื่อไต่ถามว่า “ท่านกระทำการนี้ด้วยอานุภาพหรือในนามของผู้ใด” ๘ ขณะนั้นเปโตรซึ่งเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “บรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองและหัวหน้าชั้นผู้ใหญ่ของหมู่ชน ๙ ถ้าเราทั้งสองถูกเรียกตัวมาสอบถามในวันนี้ ด้วยเหตุที่เรามีใจช่วยเหลือคนง่อย และที่ท่านถามว่ารักษาเขาหายได้อย่างไร ๑๐ พวกท่านและชาวอิสราเอลทั้งหลายจงรับรู้เถิดว่า ชายผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่านนี้ได้รับการรักษาให้หายโดยพระนามของพระเยซูคริสต์แห่งเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งท่านได้ตรึงบนไม้กางเขน แต่พระเจ้าบันดาลให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๑๑ พระองค์คือ ‘ศิลาที่พวกท่านซึ่งเป็นช่างก่อสร้างทิ้ง ได้กลายเป็นศิลามุมเอก’† ๑๒ ความรอดพ้นจะมาจากใครอื่นใดไม่ได้เลย เพราะไม่มีชื่ออื่นใดในโลก ซึ่งพระเจ้ามอบให้แก่มนุษย์และสามารถช่วยให้เรารอดพ้นได้”

๑๓ เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรและยอห์น และทราบว่าทั้งสองเป็นเพียงคนธรรมดาที่ไม่ได้รับการศึกษาก็อัศจรรย์ใจ และสำนึกได้ว่าท่านทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู ๑๔ เมื่อคนเหล่านั้นเห็นชายที่ได้รับการรักษาให้หายแล้วยืนอยู่กับเปโตรและยอห์นจึงไม่ได้กล่าวอะไรต่อไป ๑๕ แต่สั่งให้ทั้งสองออกไปเสียจากศาสนสภา และปรึกษากันว่า ๑๖ “เราควรจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะชาวเมืองทุกคนในเมืองเยรูซาเล็มต่างรู้ว่า เขาได้แสดงสิ่งอัศจรรย์ที่โดดเด่นยิ่งสิ่งหนึ่ง และเราไม่สามารถปฏิเสธได้ ๑๗ แต่ถ้าจะไม่ให้เรื่องนี้แพร่หลายยิ่งไปกว่านี้ในหมู่ชน เราต้องเตือนเขาทั้งสองไม่ให้พูดโดยอ้างนามนี้กับใครอื่นอีกต่อไป” ๑๘ ครั้นแล้วคนเหล่านั้นก็เรียกเปโตรและยอห์นเข้ามาอีกครั้ง เพื่อสั่งไม่ให้พูดหรือสอนโดยอ้างอิงพระนามของพระเยซูอีก ๑๙ แต่เปโตรและยอห์นกลับตอบว่า “ท่านทั้งหลายลองพิจารณาเองเถิดว่า เป็นการถูกต้องในสายตาของพระเจ้าแล้วหรือ ที่เราจะต้องเชื่อฟังท่านมากกว่าเชื่อฟังพระองค์ ๒๐ ดังนั้น เราไม่สามารถหยุดพูดถึงสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยินได้” ๒๑ หลังจากที่คนเหล่านั้นได้ขู่เข็ญท่านทั้งสองแล้วก็ปล่อยไป เพราะไม่สามารถตัดสินได้ว่า จะลงโทษเปโตรและยอห์นอย่างไร ด้วยเหตุว่าผู้คนทั้งปวงกำลังสรรเสริญพระเจ้าเนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ๒๒ เพราะชายที่ได้รับการรักษาให้หายอย่างน่าอัศจรรย์นั้นมีอายุเกินกว่า 40 ปีแล้ว

ผู้ที่เชื่ออธิษฐานขอความกล้า

๒๓ เมื่อเปโตรและยอห์นได้รับการปลดปล่อยแล้ว ก็กลับไปหาเพื่อนๆ และรายงานถึงทุกสิ่งที่พวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้ใหญ่ได้กล่าวแก่ท่านทั้งสอง ๒๔ เมื่อหมู่เพื่อนได้ยินก็ร่วมกันเปล่งเสียงอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุด พระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น ๒๕ พระองค์กล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านปากของผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า

“ทำไมบรรดาประชาชาติจึงมีความเคียดแค้น
และชนชาติทั้งหลายวางแผนอันไร้ประโยชน์
๒๖ หมู่กษัตริย์ในโลกยืนกราน
และพวกที่อยู่ในระดับปกครองมาร่วมกัน
ต่อต้านพระผู้เป็นเจ้า
และต่อต้านองค์ผู้ได้รับการเจิม‡ไว้แล้วของพระองค์”§

๒๗ จริงทีเดียวที่เฮโรดและปอนทิอัสปีลาตได้ประชุมร่วมกับบรรดาคนนอก*และชาวอิสราเอลในเมืองนี้ เพื่อจะรวมหัวกันต่อต้านผู้รับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ คือพระเยซูที่

† ๔๑๑ สดุดี 118:22 ‡ ๔๒๖ เจิม หมายถึงการเลือกไว้เพื่อให้ปฏิบัติงานอันพิเศษ § ๔๒๖ สดุดี 2:1,2
* ๔๒๗ ชนชาติอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวยิว

พระองค์ได้เจิม ๒๘ เขาทั้งหลายได้กระทำตามอานุภาพและความประสงค์ของพระองค์ ที่ได้กำหนดไว้ก่อนที่จะเกิดขึ้น ๒๙ บัดนี้ขอให้พระผู้เป็นเจ้าพิจารณาการขู่เข็ญของพวกเขา และโปรดช่วยให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ประกาศคำกล่าวของพระองค์ด้วยความกล้าหาญยิ่ง ๓๐ ขอพระองค์โปรดเหยียดมือออก เพื่อรักษาโรคให้หายขาดและแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ และสิ่งมหัศจรรย์ในพระนามของพระเยซู ผู้รับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์

๓๑ สิ้นคำอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งพวกเขาประชุมกันอยู่นั้นก็เกิดการสั่นสะเทือน ทุกคนต่างก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้ประกาศคำกล่าวของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ผู้ที่เชื่อแบ่งปันให้แก่กันและกัน

๓๒ คนทั้งปวงที่เชื่อต่างก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่มีผู้ใดอ้างความเป็นเจ้าของในสิ่งที่มีอยู่ แต่กลับแบ่งทุกสิ่งที่มีให้แก่กันและกัน ๓๓ พวกอัครทูตก็ให้คำยืนยันต่อไปด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ กล่าวถึงการฟื้นคืนชีวิตของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่ได้อยู่กับเขาทั้งหลาย ๓๔ ไม่มีผู้ยากจนเข็ญใจในหมู่คนเหล่านั้น ด้วยเหตุว่าผู้ใดที่เป็นเจ้าของที่ดินหรือบ้านก็ขายกันไป และนำเงินที่ขายได้มา ๓๕ วางไว้ที่เท้าของเหล่าอัครทูต เพื่อแจกจ่ายให้แก่ผู้ที่ขัดสน ๓๖ โยเซฟหนึ่งในเผ่าเลวีจากเกาะไซปรัสที่พวกอัครทูตเรียกว่า บาร์นาบัส (ซึ่งมีความหมายว่า บุตรแห่งการให้กำลังใจ) ๓๗ ท่านได้ขายที่นาของท่านแห่งหนึ่ง และนำเงินมาวางไว้ที่เท้าของเหล่าอัครทูต

๕

อานาเนียและสัปฟีรา

๑ มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียซึ่งมีภรรยาชื่อสัปฟีรา ได้ขายที่ดินผืนหนึ่ง ๒ โดยเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้สำหรับตนเอง ซึ่งภรรยาก็ทราบดี และนำส่วนที่เหลือมาวางไว้ที่เท้าของเหล่าอัครทูต ๓ เปโตรจึงถามว่า อานาเนีย เป็นเพราะอะไร ซาตานจึงได้ครองใจของท่านจนกล้าพูดเท็จต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้เก็บเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการขายที่ดินไว้สำหรับตนเอง ๔ ก่อนที่จะขายได้ ที่ดินนี้เป็นของท่าน และหลังจากที่ขายได้แล้ว เงินก็ยังเป็นสิทธิ์ของท่านมิใช่หรือ ทำไมท่านจึงได้คิดกระทำเช่นนั้น ท่านไม่ได้โกหกต่อมนุษย์ แต่โกหกต่อพระเจ้า ๕ เมื่อสิ้นคำกล่าวนั้น อานาเนียก็ล้มลงตาย และผู้คนที่ได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นก็เกิดความหวาดกลัว ๖ จากนั้นพวกคนหนุ่มๆ ก็ได้ลุกขึ้นมาห่อตัวเขา และหามออกไปฝัง

๗ ประมาณ 3 ชั่วโมงต่อมาภรรยาของเขาก็เข้ามาโดยไม่ทราบว่าได้เกิดอะไรขึ้น ๘ เปโตรถามนางว่า ช่วยบอกข้าพเจ้าว่าท่านและอานาเนียขายที่ดินได้ในราคานี้หรือ นางตอบว่า ใช่แล้ว ขายได้ในราคานี้ ๙ เปโตรจึงตอบว่า พวกท่านเห็นพ้องต้องกันได้อย่างไรในการที่จะลองดีกับพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า ดูนั่น เท้าของพวกที่ฝังสามีของท่านยังอยู่ที่ประตู และพร้อมที่จะหามตัวท่านออกไปเช่นกัน ๑๐ ทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายอยู่แทบเท้าของเปโตร เมื่อกลุ่มคนหนุ่มนั้นเข้ามาก็พบว่านางตายแล้ว จึงหามนางออกไปฝังไว้ข้างสามีนั้นเอง ๑๑ ทั่วทั้งคริสตจักรและทุกคนที่ได้ยินเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็เกิดความหวาดกลัวยิ่งนัก

อัครทูตรักษาโรคให้คนจำนวนมาก

๑๒ เหล่าอัครทูตได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ อีกทั้งสิ่งมหัศจรรย์หลายอย่างในหมู่ฝูงชน และผู้ที่เชื่อทั้งหลายประชุมร่วมกันที่เฉลียงของซาโลมอน ๑๓ แม้ไม่มีผู้ใดกล้าที่จะเข้ามาร่วมด้วย แต่กระนั้นผู้คนก็ยังเคารพพวกเขามาก ๑๔ และผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้ามีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ทั้งชายและหญิงมีเป็นจำนวนมาก ๑๕ จนถึงขั้นที่พวกเขาได้หามคนป่วยไปที่ถนนหนทาง และให้นอนอยู่บนแคร่หรือไม่ก็เสื่อ เพื่ออย่างน้อยเงาของเปโตรจะได้

ถูกตัวบ้างเวลาที่ท่านเดินผ่านไป ๑๖ มีผู้คนชุมนุมกันทีมาจากเมืองต่างๆ ใกล้เมืองเยรูซาเล็มด้วยที่นำคนป่วยและพวกที่ถูกวิญญาณร้ายรังควานมา และทุกคนก็ได้รับการรักษาให้หาย

อัครทูตถูกกดขี่ข่มเหง

๑๗ ส่วนหัวหน้ามหาปุโรหิตและผู้ร่วมงานทุกคนของเขาซึ่งเป็นสมาชิกของพรรคสะดูสีก็เกิดความอิจฉา ๑๘ จึงจับตัวเหล่าอัครทูตขังไว้ในคุกหลวง ๑๙ ตกกลางคืน ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าได้เปิดประตูคุกและพาพวกเขาออกไป ๒๐ ทูตสวรรค์กล่าวว่า "จงไปยืนทีบริเวณพระวิหารเพื่อบอกผู้คนถึงเรื่องราวทั้งสิ้นในการดำเนินชีวิตใหม่นี้" ๒๑ เมื่อได้ยินดังนั้น พวกเขาจึงได้เข้าไปสั่งสอนผู้คนในบริเวณพระวิหารตอนฟ้าสาง

ครั้นหัวหน้ามหาปุโรหิตและพวกร่วมงานของเขามาถึง ก็เรียกประชุมศาสนสภา คือคณะพวกผู้ใหญ่ของชาวอิสราเอลทั้งหมด และให้คนไปพาตัวเหล่าอัครทูตออกมาจากคุก ๒๒ แต่เมื่อถึงคุกแล้ว พวกเจ้าหน้าที่กลับไม่พบใครเลย จึงได้กลับไปรายงานว่า ๒๓ "พวกเราเห็นคุกยังคงปิดอยู่อย่างแข็งแรง และมียามยืนเฝ้าอยู่ที่ประตูด้วย แต่เมื่อพวกเราเปิดประตู กลับไม่พบใครอยู่ข้างในเลย" ๒๔ เมื่อหัวหน้านายทหารประจำพระวิหารและพวกมหาปุโรหิตได้ยินรายงานนั้นก็งุนงงว่าเกิดอะไรขึ้น ๒๕ มีใครคนหนึ่งได้มายืนพลางพูดว่า "ดูสิ พวกที่ท่านจับเข้าคุกนั้นกำลังยืนสั่งสอนผู้คนอยู่ที่บริเวณพระวิหาร" ๒๖ นายทหารพร้อมพวกเจ้าหน้าที่จึงพากันไปยังที่นั้น เพื่อนำเหล่าอัครทูตกลับมาโดยไม่ใช้กำลัง ด้วยเกรงจะถูกผู้คนเอาหินขว้างปา

๒๗ คนที่ไปจับกุมอัครทูตได้นำพวกเขามายืนต่อหน้าศาสนสภา เพื่อให้หัวหน้ามหาปุโรหิตเป็นผู้ซักถาม ๒๘ หัวหน้ามหาปุโรหิตจึงกล่าวว่า "พวกเราออกคำสั่งอย่างเด็ดขาดไม่ให้ท่านสั่งสอนในนามนี้ แต่พวกท่านยังสั่งสอนผู้คนทั่วทั้งเมืองเยรูซาเล็ม และต้องการให้เรารับผิดชอบกับความตายของชายคนนี้" ๒๙ เปโตรและอัครทูตอื่นๆ ตอบว่า "พวกเราย่อมเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ ๓๐ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราได้บันดาลให้พระเยซูฟื้นคืนชีวิตจากความตายทั้งๆ ที่พวกท่านได้ประหารพระองค์ โดยตรึงบนไม้กางเขน ๓๑ พระเจ้าได้เชิดชูพระเยซู ณ เบื้องขวาของพระองค์ในการเป็นผู้นำและองค์ผู้ช่วยให้รอดพ้น เพื่อจะให้ชนชาติอิสราเอลกลับใจ และโปรดที่จะยกโทษบาปให้ ๓๒ พวกเราเป็นพยานในเรื่องเหล่านี้ได้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้แก่คนทีเชื่อฟังพระองค์ ก็เป็นพยานได้เช่นกัน"

๓๓ เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินก็โกรธมากและต้องการจะฆ่าเหล่าอัครทูต ๓๔ แต่ฟาริสี* ผู้หนึ่งชื่อกามาลิเอล เป็นอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติซึ่งผู้คนทั้งหลายนับถือ ได้ยืนขึ้นในศาสนสภาสั่งให้พวกอัครทูตออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง ๓๕ จากนั้นเขาจึงกล่าวว่า "ชาวอิสราเอล จงพิจารณาดูให้ดีว่าท่านเจตนาจะทำอะไรกับคนพวกนี้ ๓๖ ครั้งหนึ่ง ธุดาสปรากฏตนโดยอ้างว่าเป็นคนสำคัญ และมีคนติดตามประมาณ 400 คน เมื่อธุดาสถูกฆ่า ผู้ติดตามทั้งหมดก็กระจัดกระจายหายไป สิ่งที่เกิดขึ้นล้วนไม่ก่อประโยชน์ใดๆ ๓๗ หลังจากธุดาสแล้ว ก็มียูดาสชาวกาลิลีซึ่งปรากฏตัว และนำคนก่อการปฏิวัติขึ้นในครั้งที่มีการจดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อเขาถูกฆ่า ผู้ติดตามทุกคนก็กระจัดกระจายไป ๓๘ ฉะนั้นในกรณีนี้ ข้าพเจ้าขอแนะท่านว่า อย่าไปยุ่งกับคนพวกนี้เลย ปล่อยเขาไปเถิด เพราะถ้าจุดประสงค์หรือการกระทำของเขาเริ่มมาจากมนุษย์แล้ว มันก็จะล้มเหลว ๓๙ แต่ถ้าเป็นคำสั่งจากพระเจ้าแล้ว ท่านก็จะไม่สามารถห้ามชายเหล่านี้ได้ ท่านจะเห็นว่าท่านกำลังต่อสู้กับพระเจ้า" ๔๐ คำพูดของเขา

* **๕๓๔** ฟาริสี คำนี้มีความหมายว่า คนที่แยกออกจากผู้อื่น เป็นกลุ่มผู้นำชาวยิวซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติตนตามกฎบัญญัติเพื่อเป็นตัวอย่าง

สามารถเกลี้ยกล่อมคนเหล่านั้นได้ หลังจากที่ได้เรียกตัวพวกอัครทูตมาและโบยแล้ว ก็สั่งไม่ให้เขากล่าวสิ่งใดในพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยพวกเขาไป ๔๑ เหล่าอัครทูตก็จากศาสนสภาไปด้วยความชื่นชมยินดี ที่พวกเขาได้รับเกียรติให้มารับการดูหมิ่นเพื่อพระนามนั้น ๔๒ พวกเขาสั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐไม่เว้นแต่ละวัน ทั้งในบริเวณพระวิหารและตามบ้านเรือนว่า พระเยซูคือพระคริสต์

๖

เลือกชาย 7 คนให้รับใช้

๑ ในเวลานั้นจำนวนสาวกเพิ่มขึ้น และในหมู่สาวกก็มีชาวยิวที่พูดภาษากรีกพากันว่ากล่าวติเตียนชาวยิวที่พูดภาษาฮีบรู เพราะว่าพวกแม่ม่ายของเขาเหล่านั้นไม่ได้รับการแจกอาหารประจำวัน ๒ อัครทูตทั้งสิบสองจึงเรียกสาวกทั้งหมดมาประชุมกันแล้วกล่าวว่า “หากว่าเราจะละเลยคำกล่าวของพระเจ้าเพื่อไปรับใช้ในการแจกอาหาร ก็จะไม่ใช่การกระทำที่ถูกต้อง ๓ พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงเลือกชาย 7 คนผู้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณและสติปัญญาจากพวกท่านมา เพื่อเราจะได้ให้พวกเขารับผิดชอบในเรื่องนี้ ๔ ส่วนพวกเราจะได้ใส่ใจในการอธิษฐาน และรับใช้ในการประกาศคำกล่าว” ๕ ผู้คนเหล่านั้นล้วนพอใจในข้อเสนอนี้ จึงเลือกสเทเฟนผู้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ และได้เลือกฟีลิป โปรโครัส นิคาโนร์ ทิโมน ปาร์เมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันทิโอกซึ่งเป็นผู้ที่เปลี่ยนมาเชื่อในศาสนายิว ๖ ให้พวกเขามายืนต่อหน้าอัครทูตซึ่งได้อธิษฐานและวางมือบนตัวพวกเขาเหล่านั้น

๗ ดังนั้นคำกล่าวของพระเจ้าจึงได้แผ่ขยาย ทำให้สาวกในเมืองเยรูซาเล็มมีเพิ่มมากยิ่งขึ้น รวมทั้งปุโรหิตจำนวนมากก็กลับมารับเชื่อด้วย

สเทเฟนถูกจับกุม

๘ สเทเฟนผู้เปี่ยมด้วยพระคุณและอานุภาพของพระเจ้า ก็ได้แสดงสิ่งมหัศจรรย์และปรากฏการณ์อัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ ท่ามกลางฝูงชน ๙ หมู่สมาชิกจากศาลาที่ประชุม (ตามที่เรียกกันว่า ศาลาที่ประชุมของทาสอิสระ) ได้ตั้งตัวเป็นฝ่ายตรงข้าม ซึ่งเป็นชาวยิวจากเมืองไซรีนและเมืองอเล็กซานเดรีย และชาวยิวอื่นๆ จากแคว้นซีลีเซียและแคว้นเอเชีย ต่างก็เริ่มถกเถียงกับสเทเฟน ๑๐ แต่ก็ไม่สามารถคัดค้านสติปัญญาของเขาหรือพระวิญญาณผู้กล่าวผ่านเขาได้ ๑๑ แล้วชายเหล่านั้นแอบชักชวนคนอื่นๆ ให้พูดว่า “เราได้ยินสเทเฟนพูดหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า” ๑๒ ผู้คนเหล่านั้นได้ทำให้ประชาชน พวกผู้ใหญ่ และพวกอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติเกิดความฉุนเฉียว และจับกุมสเทเฟนไปยังศาสนสภา ๑๓ คนเหล่านั้นตั้งพยานเท็จขึ้นและให้การว่า “ชายผู้นี้กล่าวร้ายต่อสถานที่อันบริสุทธิ์นี้และต่อกฎบัญญัติอย่างไม่หยุดยั้ง ๑๔ พวกเราได้ยินเขาพูดว่า เยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนแปลงประเพณีนิยมซึ่งโมเสสได้ถ่ายทอดให้แก่พวกเรา” ๑๕ ทุกคนที่นั่งอยู่ในศาสนสภามองดูสเทเฟนอย่างตั้งอกตั้งใจ และต่างยอมรับว่าหน้าของเขาเหมือนหน้าทูตสวรรค์

๗

สเทเฟนเทศนาที่ศาสนสภา

๑ แล้วหัวหน้ามหาปุโรหิตจึงถามเขาว่า “เรื่องเหล่านี้เป็นความจริงหรือไม่” ๒ สเทเฟนตอบว่า

□พี่น้องและท่านอาวุโสทั้งหลาย ฟังข้าพเจ้าเถิด พระเจ้าแห่งพระบารมีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบรรพบุรุษของเราขณะที่ท่านยังอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย ก่อนที่ท่านจะย้ายไปยังเมืองฮาราน ๓ พระเจ้ากล่าวว่า □จงไปจากดินแดนและญาติพี่น้องของเจ้า และมุ่งหน้าไปสู่ดินแดนที่เราจะชี้ให้เจ้าดู□* ๔ อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปตั้งรกรากที่เมืองฮาราน ภายหลังที่บิดาของท่านสิ้นชีวิตลงแล้ว พระเจ้าได้ให้อับราฮัมมาอยู่ในแผ่นดินซึ่งพวกท่านอาศัยอยู่กันทุกวันนี้ ๕ พระองค์ไม่ได้มอบมรดกแก่อับราฮัมในแผ่นดินนี้ แม้แต่พื้นดินขนาดยาวเท่าฝ่าเท้า แต่ให้สัญญาว่าท่านและเชื้อสายของท่าน จะเป็นเจ้าของแผ่นดินโดยที่ในเวลานั้นอับราฮัมไม่มีบุตร ๖ พระเจ้ากล่าวกับท่านว่า □เชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนแปลกถิ่นอยู่ในประเทศซึ่งไม่ใช่ของตน และก็จะเป็นทาสถูกกดขี่ข่มเหงเป็นเวลา 400 ปี ๗ แต่เราจะกล่าวโทษชาติที่ให้พวกเขาต้องรับใช้เยี่ยงทาส และในภายหลังพวกเขาจะเดินทางออกจากประเทศนั้นมาเพื่อนมัสการเราในสถานที่นี้□† ๘ จากนั้นพระองค์ก็มอบพันธสัญญาพิธีเข้าสุหนัตแก่อับราฮัม ต่อมาอับราฮัมก็มีบุตรชายคืออิสอัค ซึ่งพออายุได้ 8 วันก็ให้เข้าสุหนัต อิสอัคนี้ต่อมาคือบิดาของยาโคบผู้เป็นบิดาของต้นตระกูลทั้งสิบสอง

๙ ต้นตระกูลเหล่านั้นอิจฉาโยเซฟ จึงได้ขายเขาไปเป็นทาสในประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าสถิตกับโยเซฟ ๑๐ จึงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยาก พระองค์ได้ให้สติปัญญา ทั้งยังโปรดให้ฟาโรห์กษัตริย์ของประเทศอียิปต์โปรดปรานโยเซฟ และแต่งตั้งให้เป็นผู้ดูแลพระราชฐานและทั้งประเทศด้วย ๑๑ ต่อมาได้เกิดทุพภิกขภัยขึ้นทั่วทั้งประเทศอียิปต์และดินแดนคานาอัน ทำให้ผู้คนได้รับความลำบากเป็นอย่างมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร ๑๒ แต่เมื่อยาโคบทราบว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงได้ส่งบรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก ๑๓ ครั้งที่สอง โยเซฟบอกพวกพี่ๆ ให้ทราบว่าท่านคือใคร ฟาโรห์จึงทราบเรื่องราวของครอบครัวโยเซฟ ๑๔ หลังจากนั้นโยเซฟได้เรียกยาโคบผู้เป็นบิดาและสมาชิกในครอบครัวมาทั้ง 75 คน ๑๕ ครั้นแล้วยาโคบก็ออกเดินทางไปประเทศอียิปต์ ที่นั่นแหละเป็นทีที่ท่านและบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีวิต ๑๖ ร่างของพวกเขาถูกนำกลับไปวางในถ้ำเก็บศพที่เมืองเชเคม ซึ่งอับราฮัมได้ใช้เงินจำนวนหนึ่งซื้อไว้จากพวกลูกๆ ของฮาโมร์ที่เมืองเชเคม

๑๗ เมื่อใกล้กำหนดเวลาของพระสัญญาที่พระเจ้าได้กล่าวไว้กับอับราฮัมแล้ว จำนวนคนของพวกเราได้เพิ่มขึ้นอย่างมากในประเทศอียิปต์ ๑๘ มีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งซึ่งไม่ทราบเรื่องราวของโยเซฟเลย ขึ้นมาปกครองประเทศอียิปต์ ๑๙ ท่านใช้เล่ห์เหลี่ยมและกดขี่ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา ทั้งยังบังคับให้คนของเราทอดทิ้งทารกแรกเกิดเพื่อให้ถึงแก่ความตาย ๒๐ ในเวลานั้นโมเสสได้กำเนิดขึ้น และเป็นทีเอ็นดูของพระเจ้า หลังจากที่ได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของบิดาได้ 3 เดือน ๒๑ ก็ถูกทิ้งไว้นอกบ้าน ธิดาของฟาโรห์จึงรับตัวไปเลี้ยงเป็นบุตรของตน ๒๒ แล้วให้โมเสสศึกษาเรียนรู้วิชาการทุกแขนงของชาวอียิปต์ และโมเสสมีอิทธิพลทั้งการพูดและการกระทำ

๒๓ เมื่อโมเสสมีอายุได้ 40 ปี ก็ใคร่จะไปเยี่ยมเยียนพี่น้องคือชนชาติอิสราเอล ๒๔ โมเสสเห็นคนถูกข่มเหงจึงเข้าช่วยเหลือ และได้ฆ่าคนร้ายซึ่งเป็นชาวอียิปต์เสีย ๒๕ โมเสสคิดไปว่า ชาวอิสราเอลจะตระหนักถึงการที่พระเจ้าใช้ท่านมาช่วยชาวอิสราเอลให้รอดพ้น แต่เขาเหล่านั้นหาได้เข้าใจตามนั้นไม่ ๒๖ วันรุ่งขึ้นเมื่อโมเสสเห็นชาวอิสราเอล 2 คนกำลังต่อสู้กัน ก็พยายามที่จะให้เขาคืนดีกันโดยพูดว่า □บุรุษเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ทำไมจึงทำร้ายกันเอง□ ๒๗ แต่อันธพาลคนนั้นผลักโมเสสออกไปและพูดว่า □ใครแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสินความของเรา ๒๘ ท่านอยากจะฆ่าเราอย่างที่ท่านได้ฆ่าชาวอียิปต์เมื่อ

---

* **๗□๓** ปฐมกาล 12:1 † **๗□๗** ปฐมกาล 15:13,14; อพยพ 3:12

วานนี้หรือ□‡ ๒๙ เมื่อโมเสสได้ยินดังนั้นจึงหนีไปอยู่ในต่างแดนเขตของมีเดียน และมีบุตรที่นั่น 2 คน

๓๐ เวลาผ่านไป 40 ปี ทูตสวรรค์ได้มาปรากฏกายแก่โมเสสในถิ่นทุรกันดารใกล้ภูเขาซีนาย ในพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ ๓๑ เมื่อท่านเห็นสิ่งที่ปรากฏขึ้นก็แปลกใจ ขณะที่เข้าไปดูใกล้ๆ ท่านก็ได้ยินเสียงของพระผู้เป็นเจ้าว่า ๓๒ □เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ□§ โมเสสตกใจกลัวจนตัวสั่นไม่กล้าแม้แต่จะชำเลืองดู ๓๓ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับท่านว่า □จงถอดรองเท้าออกเสียเถิด เพราะว่าที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นสถานที่บริสุทธิ์ ๓๔ เราเห็นจริงแล้วว่าคนของเราถูกข่มเหงในประเทศอียิปต์ เราได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา และได้ลงมาเพื่อปล่อยเขาเหล่านั้นให้มีอิสระ มาเถิด เราจะส่งเจ้ากลับไปยังประเทศอียิปต์□*

๓๕ นี่คือโมเสสคนเดิมที่คนเหล่านั้นได้ปฏิเสธท่านว่า □ใครแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสินความ□ พระเจ้าได้แต่งตั้งโมเสสให้เป็นผู้ปกครองและผู้ช่วยปลดปล่อย ด้วยความช่วยเหลือของทูตสวรรค์ที่ปรากฏแก่ท่านในพุ่มไม้ ๓๖ โมเสสได้นำผู้คนออกไปจากประเทศอียิปต์ และกระทำสิ่งมหัศจรรย์ รวมทั้งปรากฏการณ์อัศจรรย์ในประเทศอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี ๓๗ นี่คือโมเสสผู้ที่บอกชาวอิสราเอลว่า □พระเจ้าจะกำหนดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าผู้หนึ่งดังเช่นเราจากหมู่พี่น้องของท่านเอง□† ๓๘ ท่านเป็นผู้ที่อยู่กับหมู่ชนที่ชุมนุมกันในถิ่นทุรกันดาร กับทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้กล่าวกับท่านบนภูเขาซีนายและบรรพบุรุษของเราด้วย ท่านได้รับคำกล่าวแห่งชีวิตมาเพื่อถ่ายทอดให้แก่พวกเรา ๓๙ บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังท่าน นอกจากจะไม่ยอมรับท่านแล้ว ใจของเขาเหล่านั้นก็หวนระลึกถึงประเทศอียิปต์อีกด้วย ๔๐ พวกเขาบอกอาโรนว่า □ช่วยสร้างบรรดาเทพเจ้าให้เป็นผู้นำหน้าพวกเราไปเถิด ไม่รู้ว่าโมเสสคนที่ได้นำเราออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปแล้ว□‡ ๔๑ ขณะนั้นพวกเขาได้ปั้นรูปลูกโคขึ้น และนำเครื่องสักการะมาถวาย ทั้งจัดงานฉลองเพื่อแสดงความเคารพต่อสิ่งที่ทำขึ้นด้วยมือของพวกเขาเอง ๔๒ พระเจ้าจึงหันจากไปโดยปล่อยให้เขาไปนมัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า ดังที่ปรากฏเป็นบันทึกในหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า

□โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เจ้านำเครื่องสักการะและของถวาย
มาเซ่นสรวงเรา 40 ปีในถิ่นทุรกันดารหรือ
๔๓ พวกเจ้าได้ยกกระโจมของเทพเจ้าโมเลค
และดาวของเทพเจ้าเรฟานของเจ้า
รูปเคารพต่างๆ ที่เจ้าสร้างขึ้นเพื่อนมัสการ
ฉะนั้นเราจะให้เจ้าถูกเนรเทศออกไปจนเลยเขตบาบิโลน□§

๔๔ บรรพบุรุษของเรามีกระโจมแห่งสักขีพยาน*ในถิ่นทุรกันดารซึ่งสร้างตามแบบที่พระเจ้ากำหนดมากับโมเสส ดังที่โมเสสเคยเห็นมาแล้ว ๔๕ ต่อมาบรรพบุรุษของเราก็ได้ขนกระโจมนั้นไปกับโยชูวา เมื่อครั้งที่พวกเขาไปยึดแผ่นดินจากชาติต่างๆ ที่พระเจ้าได้ขับไล่ออกไป และกระโจมก็ยังคงอยู่ในถิ่นนั้นจนถึงสมัยดาวิด ๔๖ ผู้เป็นที่พอใจของพระเจ้าและได้ขออนุญาตพระองค์เพื่อหาที่พำนักสำหรับพระเจ้าของยาโคบ ๔๗ แต่ซาโลมอนเป็นผู้ที่สร้างพระตำหนักสำหรับพระองค์ ๔๘ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าผู้สูงสุดไม่ได้พำนักอยู่ในพระตำหนักที่สร้างด้วยฝีมือมนุษย์ ตามที่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้กล่าวไว้ว่า
๔๙ □พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า

---

‡ **๗□๒๘** อพยพ 2:14 § **๗□๓๒** อพยพ 3:6 * **๗□๓๔** อพยพ 3:5,7,8,10 † **๗□๓๗** เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 ‡ **๗□๔๐** อพยพ 32:1 § **๗□๔๓** อาโมส 5:25-27 * **๗□๔๔** กระโจมแห่งสักขีพยาน ฉบับอพยพ 36:8-38

สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา
และโลกเป็นที่วางเท้าของเรา
เจ้าสร้างตำหนักอะไรให้เรา
หรือว่าที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน
๕๐ มิใช่มือของเราหรอกหรือที่ได้สร้างสิ่งเหล่านี้ไว้"†
๕๑ พวกคนหัวรั้นเอ๋ย ท่านใจแข็งต่อพระเจ้า ทั้งยังทำหูทวนลม พวกท่านเหมือนกับ
บรรพบุรุษของท่านที่ไม่เชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย ๕๒ มีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ท่านใดบ้าง ที่บรรพบุรุษของท่านไม่ได้กดขี่ข่มเหง เขาฆ่าแม้แต่บรรดาผู้พยากรณ์ถึงการ
มาขององค์ผู้มีความชอบธรรม และบัดนี้ท่านได้ทรยศและฆ่าพระองค์เสีย ๕๓ พวกท่านได้
รับกฎบัญญัติที่ทูตสวรรค์นำมาให้ แต่กลับไม่เชื่อฟัง"

สเทเฟนถูกขว้างก้อนหิน

๕๔ เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินก็รู้สึกโกรธมาก ต่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน ๕๕ แต่ว่า
สเทเฟนผู้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้แหงนหน้าขึ้นสู่สวรรค์ และได้แลเห็นพระสง่า
ราศีของพระเจ้า โดยมีพระเยซูยืนอยู่ ณ เบื้องขวาของพระองค์ ๕๖ สเทเฟนพูดว่า "ดูสิ
ข้าพเจ้าเห็นสวรรค์เปิดออก และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ ณ เบื้องขวาของพระเจ้า" ๕๗ คนเหล่า
นั้นยกมืออุดหูแล้วร้องตะโกนด้วยเสียงอันดัง และวิ่งกรูกันเข้าหาสเทเฟน ๕๘ เมื่อพวกเขา
ขับไล่สเทเฟนออกไปจากเมืองแล้วก็เริ่มเอาก้อนหินขว้างท่าน พวกพยานก็เอาเสื้อของตน
ไปวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล ๕๙ ขณะที่กำลังถูกขว้างก้อนหินใส่อยู่ สเทเฟน
ได้อธิษฐานว่า "พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดรับวิญญาณของข้าพเจ้าด้วย" ๖๐ แล้วท
่านก็คุกเข่าลงร้องว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าได้ถือโทษบาปแก่เขาเหล่านั้นเลย" สิ้น
ประโยคนั้น สเทเฟนก็ล้มลงขาดใจตาย

๘

๑ เซาโลซึ่งอยู่ที่นั่นก็เห็นชอบด้วยกับการตายของสเทเฟน

ชาวยิวกดขี่ข่มเหงคริสตจักร

ในวันนั้นได้มีการกดขี่ข่มเหงคริสตจักรในเมืองเยรูซาเล็มครั้งใหญ่ ผู้ที่เชื่อทุกคนจึง
กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย เว้นแต่พวกอัครทูตเท่านั้น ๒ ผู้ที่เชื่อ
อย่างมั่นคงในพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟน และร้องคร่ำครวญถึงท่านอย่างมาก ๓ แต่ว่าเซา
โลกลับเข้าไปฉุดกระชากทั้งชายและหญิงออกจากบ้านเอาไปจำคุกเพื่อทำลายคริสตจักร

ฟิลิปประกาศคำกล่าวในแคว้นสะมาเรีย

๔ ผู้ที่ได้กระจัดกระจายกันออกไปก็ประกาศคำกล่าวทุกแห่งหน ๕ ฟิลิปได้ไปยังเมืองหนึ่ง
ในแคว้นสะมาเรียเพื่อประกาศเรื่องพระคริสต์ที่นั่น ๖ เมื่อฝูงชนได้ยินฟิลิปพูด และเห็น
ปรากฏการณ์อัศจรรย์ที่ท่านได้กระทำแล้วก็ตั้งใจฟัง ๗ พวกวิญญาณร้ายพากันร้องเสียง
ดังและออกมาจากร่างของผู้ป่วยหลายคน ผู้ป่วยเป็นอัมพาตและคนง่อยจำนวนมากได้รับ
การรักษาให้หาย ๘ ผู้คนในเมืองนั้นพากันยินดีอย่างยิ่ง

๙ มีชายคนหนึ่งในเมืองนั้นชื่อซีโมน เขาอวดอ้างตัวว่าเป็นผู้วิเศษ เคยใช้เวทมนตร์คาถา
ซึ่งทำให้พวกชนชาติสะมาเรียพากันพิศวง ๑๐ คนทั่วไปทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยพากันสนใจฟังและ
อุทานว่า "ชายคนนี้เป็นที่รู้จักกันว่า เป็นอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า" ๑๑ จึงได้ติด
ตามเขาไปด้วยอำนาจคาถาอาคมที่น่าพิศวงมานาน ๑๒ แต่เมื่อพวกเขาเชื่อในข่าวประเสริฐ
ขณะที่ฟิลิปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าและพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว ทั้ง

† **๗๕๐** อิสยาห์ 66:1,2

ชายและหญิงต่างก็รับบัพติศมากัน ๑๓ ซีโมนเองก็เป็นอีกคนที่เชื่อและรับบัพติศมา เขาได้
ติดตามฟีลิปไปทุกแห่งหน เพราะแปลกใจกับปรากฏการณ์อัศจรรย์และฤทธานุภาพอันยิ่ง
ใหญ่ต่างๆ ที่เกิดขึ้น
๑๔ เมื่อพวกอัครทูตในเมืองเยรูซาเล็มทราบว่า แคว้นสะมาเรียยอมรับคำกล่าวของ
พระเจ้าแล้ว จึงส่งเปโตรและยอห์นไป ๑๕ เมื่อทั้งสองไปถึงก็ได้อธิษฐาน เพื่อว่าคนเหล่า
นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๑๖ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังมิได้ลงมาสถิตกับพวก
เขา เพียงแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า ๑๗ เมื่อเปโตรและยอห์นได้วางมือ
บนตัวคนเหล่านั้นแล้ว พวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๑๘ เมื่อซีโมนเห็นว่าผู้คนได้
รับพระวิญญาณจากการที่อัครทูตวางมือบนตัว เขาจึงนำเงินมาให้อัครทูต ๑๙ และพูดว่า
“ขอให้ข้าพเจ้าได้รับฤทธิ์นี้ด้วย เพื่อว่าเวลาข้าพเจ้าวางมือบนตัวผู้ใด ผู้นั้นก็จะได้รับพระ
วิญญาณบริสุทธิ์” ๒๐ เปโตรตอบว่า “ขอให้เงินของเจ้าจงสูญสิ้นไปพร้อมกับเจ้า เพราะ
ถ้าเจ้าคิดว่าจะสามารถซื้อของประทานจากพระเจ้าได้ด้วยเงิน ๒๑ เจ้าก็ไม่มีส่วนร่วมใดๆ
เกี่ยวข้องกับงานนี้ เพราะว่าใจของเจ้าไม่ซื่อต่อพระเจ้า ๒๒ จงกลับใจจากความชั่วร้ายของ
เจ้าในเรื่องนี้ และถ้าเป็นไปได้ ก็จงอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าเพื่อความคิดในใจของเจ้าจะ
ได้รับการยกโทษ ๒๓ เราเห็นว่าเจ้ามีความขมขื่นมากและเป็นทาสของบาป” ๒๔ แล้วซีโมน
ตอบว่า “โปรดอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าให้ข้าพเจ้า เพื่อสิ่งที่ท่านกล่าวจะได้ไม่เกิดขึ้นกับ
ข้าพเจ้า”
๒๕ เมื่อเขาทั้งสองให้คำยืนยันและประกาศคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว เปโตรและ
ยอห์นก็ประกาศข่าวประเสริฐที่หมู่บ้านหลายแห่งในแคว้นสะมาเรีย แล้วจึงกลับไปยังเมือง
เยรูซาเล็ม

ฟีลิปและขันทีชาวเอธิโอเปีย

๒๖ ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวกับฟีลิปว่า “จงลุกขึ้น ไปยังทิศใต้ ไปตามถนนที่
เป็นถิ่นทุรกันดาร ซึ่งลงจากเมืองเยรูซาเล็มไปยังเมืองกาซา” ๒๗ ฟีลิปจึงออกเดินทางไป
ตามทางนั้น และได้พบขันทีชาวเอธิโอเปีย ซึ่งเป็นผู้ดูแลการคลังทั้งหมดของราชินีคานดา
สีของชาวเอธิโอเปีย ในขณะที่ขันทีเดินทางกลับจากนมัสการที่เมืองเยรูซาเล็ม ๒๘ ระหว่าง
ทางที่เขานั่งในรถม้าเพื่อกลับบ้าน ก็ได้อ่านหนังสือฉบับที่อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
เขียนไว้ ๒๙ พระวิญญาณกล่าวกับฟีลิปว่า “จงไปอยู่ใกล้ๆ รถม้านั้น” ๓๐ ฟีลิปจึงวิ่งเข้าไป
ใกล้รถม้านั้น จนได้ยินเสียงอ่านข้อความที่อิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเขียนไว้ ฟีลิป
จึงถามว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่ท่านอ่านหรือไม่” ๓๑ เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้อย่างไรถ้า
ไม่มีคนอธิบายให้ข้าพเจ้าฟัง” และขันทีได้เชิญฟีลิปขึ้นมานั่งด้วยกัน ๓๒ พระคัมภีร์ตอนที่
ขันทีกำลังอ่านอยู่ก็คือ
“พระองค์ถูกนำไปดั่งแกะที่รอการประหาร
ลูกแกะนิ่งอยู่เบื้องหน้าคนตัดขนของมันฉันใด
พระองค์ก็ไม่ปริปากของพระองค์ฉันนั้น
๓๓ เมื่อพระองค์ถูกเหยียดหยาม พระองค์ไม่ได้รับความยุติธรรม
ใครเล่าจะพูดถึงเชื้อสายของพระองค์
เพราะชีวิตของพระองค์ถูกชิงไปเสียจากโลกแล้ว”*
๓๔ ขันทีถามฟีลิปว่า “โปรดบอกข้าพเจ้าเถิดว่า ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดถึงผู้ใด พู
ดถึงตัวท่านเองหรือคนอื่น” ๓๕ ฟีลิปจึงบอกข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเริ่มจากพระคัมภีร์
ตอนนั้น ๓๖ ขณะที่ทั้งสองเดินทางไปตามถนน จนมาถึงที่ซึ่งมีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงพูดขึ้

* **๘๓๓** อิสยาห์ 53:7,8

นว่า “ดูน้ำนั่นสิ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมาไหม” [๓๗ ฟีลิปตอบว่า “ถ้าท่านเชื่ออย่างสุดใจ ก็เชิญท่าน” ขันทีตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า”]† ๓๘ แล้วเขาก็ได้สั่งให้รถม้าหยุด ฟีลิปและขันทีจึงลงไปในน้ำ ฟีลิปก็ให้บัพติศมาแก่เขา ๓๙ หลังจากขึ้นจากน้ำแล้วพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็รับฟีลิปไป ขันทีก็ไม่อาจเห็นฟีลิปได้อีก จึงออกเดินทางต่อไปด้วยความชื่นชมยินดี ๔๐ ฟีลิปไปปรากฏตัวที่เมืองอาโซทัส แล้วเดินทางเรื่อยไปเพื่อประกาศข่าวประเสริฐทั่วทุกเมืองจนถึงเมืองซีซารียา

๙

เซาโลกลับใจ

๑ ในเวลานั้นเซาโลยังคงขู่ฆ่าพวกสาวกของพระผู้เป็นเจ้าต่อไป ทั้งยังไปหาหัวหน้ามหาปุโรหิต ๒ เพื่อทำหนังสือยื่นไปยังศาลาที่ประชุมต่างๆ ในเมืองดามัสกัสว่า หากมีผู้ใดไม่ว่าชายหรือหญิงที่ดำเนินตามใน “วิถีทางนั้น” ให้จับมัดพามายังเมืองเยรูซาเล็ม ๓ ขณะที่เซาโลเดินทางจวนจะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้น ก็มีแสงจากสวรรค์ส่องล้อมรอบตัวท่าน ๔ ท่านทรุดตัวลงบนพื้นและได้ยินเสียงพูดกับท่านว่า “เซาโล เซาโลเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงกดขี่ข่มเหงเรา” ๕ เซาโลถามว่า “พระองค์ท่าน พระองค์เป็นผู้ใด” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซูผู้ที่เจ้ากำลังข่มเหง ๖ จงลุกขึ้นเถิด เข้าไปในเมือง และจะมีคนบอกว่าเจ้าจะต้องทำสิ่งใดบ้าง” ๗ ชายพวกที่เดินทางไปกับเซาโลได้แต่ยืนนิ่งอึ้ง พูดไม่ออกเพราะได้ยินเสียงแต่ไม่เห็นตัวผู้พูด ๘ เมื่อเซาโลลุกขึ้นมา แม้จะเปิดตา แต่กลับมองอะไรไม่เห็น เขาเหล่านั้นจึงต้องช่วยจูงมือไปยังเมืองดามัสกัส ๙ เซาโลตาบอดอยู่ 3 วันและไม่ได้ดื่มกินสิ่งใดเลย

๑๐ ในเมืองดามัสกัสมีสาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาในภาพนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” เขาตอบว่า “พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ๑๑ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า “เจ้าจงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่า ถนนตรง ไปยังบ้านของยูดาสและถามหาเซาโลที่มาจากเมืองทาร์ซัส เขากำลังอธิษฐานอยู่ ๑๒ และเขาได้เห็นภาพนิมิตของชายผู้หนึ่งชื่ออานาเนีย ซึ่งมาและวางมือทั้งสองบนตัวเขาเพื่อจะได้มองเห็นอีก” ๑๓ อานาเนียตอบว่า “พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องของชายคนนี้จากคนจำนวนมาก เขาได้กระทำความชั่วมากมายต่อบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม ๑๔ และที่นี่เขาก็ยืมสิทธิอำนาจของพวกมหาปุโรหิต เพื่อจับกุมทุกคนที่ร้องเรียกพระนามของพระองค์” ๑๕ แต่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับอานาเนียว่า “จงไปเถิด ชายคนนี้เป็นเครื่องมือที่เราเลือกไว้ เพื่อจะนำชื่อของเราไปยังบรรดาคนนอก บรรดากษัตริย์ และไปยังชนชาติอิสราเอล ๑๖ เราจะแสดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องรับความทุกข์ทรมานมากเพียงไรเพื่อนามของเรา” ๑๗ แล้วอานาเนียก็ไปยังบ้านนั้น แล้ววางมือทั้งสองบนตัวเซาโลพลางพูดว่า “พี่เซาโลเอ๋ย พระเยซูเจ้าได้ส่งข้าพเจ้ามา พระองค์เป็นผู้ปรากฏแก่ท่านที่ถนนระหว่างทางที่จะมาที่นี่ พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านมองเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะได้เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ๑๘ ในทันใดนั้น มีสิ่งหนึ่งคล้ายเกล็ดหลุดจากตาของเซาโล จึงทำให้ท่านสามารถมองเห็นได้อีก เซาโลจึงลุกขึ้นและรับบัพติศมา ๑๙ และหลังจากที่ได้รับประทานอาหารแล้วท่านก็มีกำลังขึ้น

เซาโลที่เมืองดามัสกัสและเยรูซาเล็ม

เซาโลอยู่กับพวกสาวกในเมืองดามัสกัสเป็นเวลาหลายวัน ๒๐ ท่านประกาศที่ศาลาที่ประชุมต่างๆ ทันทีว่า พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า ๒๑ ทุกคนที่ได้ยินพากันประหลาด

† **๘๓๗** [“] มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ มีข้อความบันทึกตามนี้

ใจและถามว่า ชายคนนี้พยายามทำลายคนที่ร้องเรียกนามนี้ในเมืองเยรูซาเล็มมิใช่หรือ และมาที่นี่เพื่อจับกุมคนไปให้พวกมหาปุโรหิตมิใช่หรือ ๒๒ อย่างไรก็ดี การประกาศของเซาโลเป็นทีน่าเชื่อยิ่งขึ้น จนชาวยิวที่อาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัสโต้กลับไม่ได้ เพราะข้อพิสูจน์ที่ว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์นั้นน่าเชื่ออย่างยิ่ง

๒๓ หลายวันต่อมา ชาวยิวจึงคบคิดกันจะฆ่าเซาโล ๒๔ แต่ว่าเซาโลกลับทราบถึงแผนการนั้น ตลอดทั้งวันทั้งคืนทีคนเหล่านั้นคอยเฝ้าดูตามประตูเมืองเพื่อหาโอกาสฆ่าเซาโล ๒๕ แต่เหล่าสาวกพาท่านไปนั่งลงในเข่ง แล้วหย่อนลงออกทางช่องกำแพงเมือง ในเวลากลางคืน

๒๖ เมื่อท่านมาถึงเมืองเยรูซาเล็มก็พยายามที่จะสมาคมกับพวกสาวก แต่พวกเขาหวาดกลัวและไม่เชื่อว่าท่านเป็นสาวกที่แท้จริง ๒๗ บาร์นาบัสจึงพาเซาโลไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าเรื่องของท่านว่า ระหว่างทางที่เซาโลไปยังเมืองดามัสกัส ก็เห็นพระผู้เป็นเจ้าและพระองค์ได้กล่าวกับท่าน และท่านได้ประกาศในพระนามของพระเยซูด้วยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส ๒๘ ดังนั้นเซาโลจึงเข้านอกออกในอยู่กับพวกเขาในเมืองเยรูซาเล็ม ได้พูดด้วยใจกล้าหาญโดยอ้างพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ๒๙ ท่านสนทนาและโต้ตอบกับกลุ่มชาวยิวที่พูดภาษากรีก แม้กระนั้นพวกเขาก็พยายามจะฆ่าท่าน ๓๐ เมื่อพวกพี่น้องทราบเรื่องนี้ก็ได้พาท่านลงไปยังเมืองซีซารียา เพื่อให้เดินทางต่อไปยังเมืองทาร์ซัส

๓๑ จากนั้นคริสตจักรทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลีและสะมาเรียก็สงบสุขขึ้น เพราะได้รับกำลังใจและการปลอบประโลมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่เชื่อมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และคริสตจักรอยู่กันด้วยความเกรงกลัวในพระผู้เป็นเจ้า

ไอเนอัสและโดรคัส

๓๒ ขณะที่เปโตรเดินทางไปทั่วแคว้นนั้น ก็ได้ไปเยี่ยมเยียนบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าในเมืองลิดดาด้วย ๓๓ และที่นั่นเองท่านได้พบไอเนอัสชายอัมพาตที่นอนอยู่เป็นเวลา 8 ปี ๓๔ เปโตรพูดกับเขาว่า ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่รักษาท่านให้หายขาด จงลุกขึ้นเก็บเสื่อของท่านเถิด ทันใดนั้นไอเนอัสก็ลุกขึ้น ๓๕ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและที่ราบชาโรนเห็นเขาแล้ว ก็หันมาเชื่อในพระผู้เป็นเจ้า

๓๖ ในเมืองยัฟฟามีสาวกผู้หนึ่งชื่อทาบิธา ในภาษากรีกเรียกว่าโดรคัส เธอมักจะประกอบคุณงามความดีและช่วยเหลือคนจนเสมอ ๓๗ ในเวลานั้นเธอล้มเจ็บและเสียชีวิตไป ร่างของเธอได้รับการชำระล้างและวางไว้ในห้องชั้นบน ๓๘ เนื่องจากเมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกสาวกทราบว่าเปโตรอยู่ในเมืองลิดดาจึงส่งชาย 2 คนไปอ้อนวอนว่า โปรดมาโดยเร็ว ๓๙ เปโตรจึงมากับชาย 2 คนนั้นซึ่งพาท่านขึ้นไปที่ห้องชั้นบน บรรดาหญิงม่ายได้มายืนร้องไห้อยู่ข้างๆ ท่าน ให้ท่านดูเสื้อคลุมและเสื้อผ้าที่โดรคัสได้ทำไว้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ๔๐ เปโตรให้ทุกคนออกไปจากห้องแล้ว ท่านก็คุกเข่าลงอธิษฐาน ครั้นแล้วก็หันไปทางหญิงผู้ตายและพูดว่า ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด เธอลืมตาขึ้นเห็นเปโตรแล้วก็ลุกขึ้นนั่ง ๔๑ ท่านช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้น เรียกผู้ที่เชื่อและพวกหญิงม่ายมา เพื่อมอบทาบิธาที่ฟื้นขึ้นมาให้กับพวกเขา ๔๒ เรื่องนี้ได้เป็นทีเล่าลือกันไปทั่วเมืองยัฟฟา ผู้คนจำนวนมากได้เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า ๔๓ เปโตรได้พักอยู่กับซีโมนช่างฟอกหนังในเมืองยัฟฟาชั่วระยะหนึ่ง

๑๐

เปโตรและโครเนลิอัส

๑ ที่เมืองซีซารียามีชายนายร้อยคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส สังกัดทหารในกองอิตาเลียน ๒ ทั้งท่านและครอบครัวเป็นคนที่เชื่อและเกรงกลัวพระเจ้ามาก ท่านให้ทานจำนวนมากแก่ผู้

ยากไร้และอธิษฐานต่อพระเจ้าเป็นประจำ ๓ วันหนึ่งประมาณเวลาบ่าย 3 โมงท่านเห็นภาพนิมิตอย่างชัดเจน คือทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาหา และกล่าวว่า "โครเนลิอัส" ๔ โครเนลิอัสจ้องดูทูตสวรรค์ด้วยความกลัว แล้วถามออกไปว่า "ท่านมีอะไรหรือ" ทูตสวรรค์จึงกล่าวว่า "คำอธิษฐานและทานที่ท่านให้แก่คนยากจนนั้น ได้ปรากฏขึ้นมาดั่งของถวายที่เตือนความทรงจำ ณ เบื้องหน้าพระเจ้า ๕ จงส่งคนไปยังเมืองยัฟฟา เพื่อนำซีโมนหรือที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตรมาที่นี่ ๖ ขณะนี้ท่านพักอยู่กับซีโมนช่างฟอกหนังซึ่งมีบ้านอยู่ติดกับทะเล" ๗ เมื่อทูตสวรรค์ที่พูดกับท่านจากไปแล้ว โครเนลิอัสจึงเรียกคนรับใช้ 2 คนกับทหารรับใช้ซึ่งเชื่อในพระเจ้ามากมาพบ ๘ ท่านเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกเขาฟัง แล้วใช้ให้ไปยังเมืองยัฟฟา

๙ ประมาณเที่ยงของวันรุ่งขึ้น ขณะที่คนของโครเนลิอัสได้เดินทางใกล้จะถึงตัวเมืองแล้ว เปโตรขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่อจะอธิษฐาน ๑๐ ท่านบังเกิดความหิวและใคร่จะรับประทานอาหาร ขณะที่คนเตรียมอาหารอยู่ ท่านก็ตกอยู่ในภวังค์ ๑๑ เห็นสวรรค์เปิดออก และมีสิ่งหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ซึ่งทั้ง 4 มุมหย่อนวางลงบนพื้นโลก ๑๒ ในนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกชนิด พวกสัตว์เลื้อยคลาน และพวกนกในอากาศก็เช่นกัน ๑๓ แล้วมีเสียงหนึ่งบอกท่านว่า "เปโตร จงลุกขึ้นเถิด ฆ่าและกินเสีย" ๑๔ เปโตรตอบว่า "ไม่ได้หรอก พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยรับประทานสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์หรือมีมลทิน" ๑๕ เสียงนั้นกล่าวกับเปโตรเป็นครั้งที่สองว่า "สิ่งที่พระเจ้าได้ทำให้สะอาดแล้ว ก็อย่าเรียกว่าไม่บริสุทธิ์" ๑๖ หลังจากที่เกิดขึ้น 3 ครั้งแล้ว ผืนผ้านั้นก็หายกลับขึ้นไปในสวรรค์

๑๗ ขณะที่เปโตรกำลังคิดสงสัยเรื่องภาพนิมิตที่ปรากฏนั้น ชายทั้งสามที่โครเนลิอัสส่งมาก็พบบ้านของซีโมนและหยุดอยู่ที่หน้าประตู ๑๘ แล้วตะโกนถามว่าซีโมนที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตร กำลังพักอยู่ที่นั่นหรือไม่ ๑๙ ขณะที่เปโตรยังครวญคิดเรื่องภาพนิมิตที่ท่านได้เห็น พระวิญญาณกล่าวกับท่านว่า "ซีโมนเอ๋ย ชาย 3 คนกำลังตามหาเจ้า ๒๐ ฉะนั้นจงลงไปข้างล่างอย่าลังเลที่จะไปกับพวกเขา เพราะว่าเราส่งเขามา" ๒๑ แล้วเปโตรก็ได้ลงไปหาชายเหล่านั้นและพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านกำลังตามหา ท่านมาด้วยธุระอะไรกัน" ๒๒ เขาเหล่านั้นตอบว่า "นายร้อยโครเนลิอัสส่งพวกเรามา ท่านเป็นผู้มีความชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า ทั้งยังเป็นที่นับถือทั่วไปในบรรดาชนชาติยิว ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งได้บอกให้โครเนลิอัสเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน" ๒๓ แล้วเปโตรจึงเชิญให้ชายเหล่านั้นเข้ามาพักในบ้าน

วันรุ่งขึ้นเปโตรจึงเดินทางไปกับพวกเขา โดยพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาก็ตามไปด้วย ๒๔ วันต่อมาก็ถึงเมืองซีซารียา พบว่า โครเนลิอัสกำลังรอพวกเขาอยู่พร้อมกับบรรดาญาติและเพื่อนสนิทที่ได้เชิญมา ๒๕ เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน โครเนลิอัสก็มาต้อนรับ และหมอบลงแทบเท้าเพื่อแสดงความเคารพ ๒๖ เปโตรให้ท่านลุกขึ้นและพูดว่า "จงลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าเองก็เป็นเพียงมนุษย์เช่นกัน" ๒๗ ขณะที่สนทนากันอยู่ เปโตรก็เข้าไปข้างใน พบว่าผู้คนกลุ่มใหญ่กำลังอยู่พร้อมกัน ๒๘ ท่านกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านก็ทราบดีอยู่แล้วว่า เป็นการผิดกฎของพวกเราชาวยิวที่จะติดต่อหรือเยี่ยมเยียนคนนอก แต่พระเจ้าได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้าพเจ้าไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าไม่บริสุทธิ์หรือมีมลทิน ๒๙ ดังนั้นเมื่อมีคนเรียกข้าพเจ้ามา และข้าพเจ้าก็มาโดยมิได้ขัดขืน ข้าพเจ้าขอถามว่าทำไมท่านจึงตามตัวข้าพเจ้ามา"

๓๐ โครเนลิอัสตอบว่า "4 วันมาแล้วขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในบ้านเวลาบ่าย 3 โมง ราวๆ เวลานี้ ในทันใดนั้น ก็มีชายผู้หนึ่งสวมเสื้อผ้าเปล่งประกายยืนอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ๓๑ และกล่าวว่า "โครเนลิอัสเอ๋ย พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของท่าน และระลึกถึงทานที่ท่านได้ให้แก่คนยากไร้ ๓๒ จงส่งคนไปเมืองยัฟฟา ตามตัวซีโมนหรือที่มีอีกชื่อหนึ่งว่า

เปโตรให้มาหาท่าน เขากำลังพักอยู่ที่บ้านของซีโมนช่างฟอกหนังซึ่งอยู่ติดกับทะเล ๓๓ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงให้คนไปตามท่านมาทันทีและก็น่ายินดีที่ท่านมา พวกเราทุกคนอยู่เบื้องหน้าพระเจ้า เพื่อที่จะฟังทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้เอ่ยสั่งท่านไว้

คนนอกได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

๓๔ แล้วเปโตรเริ่มพูดขึ้นว่า ข้าพเจ้ารู้แน่แก่ใจแล้วว่า เป็นความจริงเพียงไรที่พระเจ้าไม่ลำเอียง ๓๕ แต่พระองค์รับคนจากทุกๆ ชาติที่ยำเกรงพระองค์และกระทำสิ่งที่ถูกต้อง ๓๖ ท่านก็ทราบถึงคำกล่าวซึ่งพระองค์ได้ให้ไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขโดยผ่านพระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง ๓๗ พวกท่านทราบว่าเกิดอะไรขึ้นทั่วทั้งแคว้นยูเดีย โดยเริ่มจากแคว้นกาลิลี หลังจากเรื่องบัพติศมาที่ยอห์นได้ประกาศ ๓๘ ท่านทราบว่า พระเจ้าได้เจิมพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และอานุภาพอย่างไร และพระองค์ได้ไปตามที่ต่างๆ เพื่อกระทำสิ่งดีงาม และรักษาทุกคนที่อยู่ใต้อำนาจของพญามารให้หายขาด เพราะว่าพระเจ้าสถิตกับพระองค์ ๓๙ พวกเราเป็นพยานในทุกสิ่งที่พระองค์กระทำ ทั้งในบ้านเมืองของชาวยิวรวมถึงเมืองเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาฆ่าพระองค์โดยตรึงไว้บนไม้กางเขน ๔๐ แต่ว่าพระเจ้าได้ให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตายในวันที่สาม และให้ผู้คนได้เห็นพระองค์ ๔๑ พระองค์มิได้ปรากฏแก่ทุกคน แต่ปรากฏแก่พวกพยานที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว คือพวกเราซึ่งได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ หลังจากที่พระองค์ได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๔๒ พระองค์สั่งให้พวกเราประกาศแก่ผู้คน และยืนยันว่าพระองค์เป็นผู้ที่พระเจ้าได้มอบหมาย ให้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ๔๓ ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทุกท่านเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ ย่อมได้รับการยกโทษบาปโดยพระนามของพระองค์

๔๔ ขณะที่เปโตรกำลังพูดถึงสิ่งเหล่านี้อยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาสถิตกับทุกคนที่ฟังเรื่องที่ประกาศ ๔๕ ผู้ที่เชื่อทั้งปวงซึ่งได้เข้าสุหนัตและมากับเปโตร ล้วนแปลกใจว่าพระเจ้าได้หลั่งของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แม้แต่บรรดาคนนอก ๔๖ ที่ทราบก็เพราะได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก และพากันสรรเสริญพระเจ้า ครั้นแล้วเปโตรก็พูดว่า ๔๗ มีใครบ้างไหมที่อาจจะห้ามผู้คนเหล่านี้ไม่ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำ พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเราแล้ว ๔๘ และท่านก็สั่งให้พวกเขารับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ ครั้นแล้วคนเหล่านั้นขอให้เปโตรอยู่ด้วยกันกับเขาอีกสองสามวัน

๑๑

เปโตรเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนนอก

๑ เหล่าอัครทูตและพี่น้องทั่วแคว้นยูเดียได้ยินว่า บรรดาคนนอกก็ได้รับคำกล่าวของพระเจ้าด้วย ๒ เมื่อเปโตรขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม พวกที่เชื่อซึ่งเข้าสุหนัตแล้วก็ตำหนิท่าน ๓ โดยพูดว่า ท่านไปยังบ้านของพวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัตแล้วก็รับประทานร่วมกับเขา ๔ เปโตรเริ่มอธิบายทุกสิ่งให้พวกเขาฟังตามขั้นตอนว่า ๕ ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟา กำลังอธิษฐานอยู่และข้าพเจ้าตกอยู่ในภวังค์เห็นภาพนิมิต มีสิ่งหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ทั้ง 4 มุมหย่อนลงมาจากสวรรค์ ลงมายังที่ซึ่งข้าพเจ้าอยู่ ๖ เมื่อมองดูก็เห็นพวกสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ ๗ แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงกล่าวว่า เปโตร จงลุกขึ้นเถิด ฆ่าและกินเสีย ๘ ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่ได้หรอก พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยให้สิ่งใดที่ไม่บริสุทธิ์หรือมีมลทินเข้าปากของข้าพเจ้า ๙ เสียงพูดจากสวรรค์เป็นครั้งที่สองว่า สิ่งที่

พระเจ้าได้ทำให้สะอาดแล้ว ก็อย่าเรียกว่าไม่บริสุทธิ์ ๑๐ หลังจากที่เกิดขึ้น 3 ครั้งแล้วผืนผ้านั้นก็กลับขึ้นไปในสวรรค์อีก ๑๑ ทันใดนั้นเอง ชาย 3 คนที่ถูกส่งมาหาข้าพเจ้าจากซีซารียาก็หยุดอยู่ที่บ้านซึ่งข้าพเจ้าพักอยู่ ๑๒ พระวิญญาณกล่าวกับข้าพเจ้าว่า ไม่ต้องลังเลใจที่จะไปกับพวกเขา พี่น้อง 6 คนนี้ก็ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย และพวกเราเข้าไปในบ้านของชายผู้นั้น ๑๓ ท่านบอกพวกเราว่า ท่านเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏในบ้านของท่านและบอกท่านว่า "ส่งคนไปหาซีโมนหรือที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตร ที่เมืองยัฟฟา ๑๔ เขาจะนำเรื่องมาบอกท่าน เพื่อให้ท่านและทุกคนในบ้านรับชีวิตที่รอดพ้น" ๑๕ เมื่อข้าพเจ้าเริ่มต้นพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มาสถิตกับคนเหล่านั้น ดังที่เคยลงมาสถิตกับพวกเราในตอนแรก ๑๖ แล้วข้าพเจ้าก็ระลึกถึงสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้กล่าวไว้ว่า "ยอห์นให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่เจ้าจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" ๑๗ ดังนั้น ถ้าพระเจ้าให้ของประทานแก่พวกเขา ดังที่พระองค์ให้แก่พวกเราซึ่งเชื่อในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะคิดว่าตนเองจะคัดค้านพระเจ้าได้" ๑๘ เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินดังนั้นแล้วก็มิได้ค้านอีกต่อไป และสรรเสริญพระเจ้าว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าได้โปรดให้บรรดาคนนอกกลับใจเพื่อจะมีชีวิตใหม่ด้วย"

คริสตจักรที่เมืองอันทิโอก

๑๙ ส่วนพวกที่หนีกระจัดกระจายไปเพราะถูกกดขี่ข่มเหงเนื่องมาจากสเทเฟน ก็ได้หนีไปถึงแคว้นฟีนิเซีย เกาะไซปรัสและเมืองอันทิโอก เขาเหล่านั้นพากันประกาศคำกล่าวแก่ชาวยิวเท่านั้น ๒๐ อย่างไรก็ตาม บางคนที่มาจากเกาะไซปรัสและเมืองไซรีนได้ไปยังเมืองอันทิโอก เพื่อบอกข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้ากับชาวกรีกด้วย ๒๑ มือของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพวกเขา ผู้คนจำนวนมากเชื่อและหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า ๒๒ ข่าวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรที่เมืองเยรูซาเล็ม ผู้คนได้ขอให้บาร์นาบัสไปยังเมืองอันทิโอก ๒๓ เมื่อท่านไปถึงก็เห็นจริงถึงพระคุณของพระเจ้า ท่านเกิดความยินดีและให้กำลังใจพวกเขาทุกคน ให้ยึดมั่นในพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ ๒๔ ท่านเป็นคนดี เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ และผู้คนจำนวนมากได้หันมาเชื่อในพระผู้เป็นเจ้า ๒๕ แล้วบาร์นาบัสก็ออกตามหาเซาโลที่เมืองทาร์ซัส ๒๖ เมื่อพบแล้วก็พาเซาโลมาที่เมืองอันทิโอก ระยะเวลาตลอดทั้งปีนั้นบาร์นาบัสและเซาโลได้พบกับคริสตจักรและได้สั่งสอนผู้คนจำนวนมาก และที่เมืองอันทิโอกนั่นเองพวกสาวกได้รับการขนานนามว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรก

๒๗ ในเวลานั้นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าบางท่านได้ลงมาจากเมืองเยรูซาเล็มเพื่อจะไปยังเมืองอันทิโอก ๒๘ ผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ยืนขึ้นพยากรณ์ด้วยพระวิญญาณว่า ความอดอยากรุนแรงจะเกิดขึ้นทั่วอาณาจักรโรมัน และความอดอยากนั้นก็ได้เกิดขึ้นในสมัยจักรพรรดิคลาวดิอัส ๒๙ พวกสาวกได้ตัดสินใจให้ความช่วยเหลือแก่พี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดียตามความสามารถของแต่ละคน ๓๐ จึงส่งเงินบริจาคไปกับบาร์นาบัสและเซาโลเพื่อให้แก่พวกผู้ปกครอง

๑๒

เปโตรตามทูตสวรรค์ออกไปจากคุก

๑ ในระยะเวลานั้น กษัตริย์เฮโรดจับกุมบางคนที่มีส่วนร่วมในคริสตจักร โดยเจตนาจะข่มเหงคนเหล่านั้น ๒ เฮโรดสั่งฆ่ายากอบซึ่งเป็นพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ ๓ เมื่อท่านเห็นว่าชาวยิวพอใจก็คิดจะจับกุมเปโตรด้วย เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ๔ หลังจากที่ท่านได้จับกุมเปโตรแล้วก็สั่งจำคุก มีทหาร 4 กลุ่มๆ ละ 4 คนคุมตัวไว้

เฮโรดตั้งใจที่จะพิจารณาคดีต่อหน้าประชาชนหลังจากเทศกาลปัสกา ๕ ขณะที่เปโตรถูกจำคุก คริสตจักรก็ตั้งจิตอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านมากยิ่งขึ้น

๖ ในคืนก่อนที่เฮโรดจะนำตัวเปโตรออกพิจารณาคดี เปโตรนอนอยู่ระหว่างทหาร 2 คน โดยมีโซ่ล่ามไว้ 2 เส้น และมีพวกทหารยามเฝ้าอยู่ทางเข้า ๗ ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงส่องในเรือนจำ ทูตสวรรค์สัมผัสเปโตรที่สีข้างให้ตื่นขึ้นแล้วกล่าวว่า "เร็วๆ ลุกขึ้นเถิด" แล้วโซ่ก็หลุดออกจากข้อมือของเปโตร ๘ ทูตสวรรค์กล่าวกับเปโตรว่า "จงสวมเสื้อผ้าและรองเท้าของท่านเถิด" เปโตรก็ทำตาม ทูตสวรรค์จึงกล่าวต่อไปว่า "สวมเสื้อคลุมแล้วตามเรามา" ๙ เปโตรก็ตามทูตสวรรค์ออกไปจากคุก แต่ไม่คิดว่าที่ทูตสวรรค์กระทำอยู่นั้นเป็นความจริง คิดว่าที่เห็นเป็นเพียงภาพนิมิตเท่านั้น ๑๐ เมื่อทั้งสองผ่านยามชั้นทีหนึ่งและที่สองมา แล้วก็มาถึงประตูเหล็กทางเข้าสู่เมือง ประตูก็เปิดออกเองให้เขาทั้งสองผ่านไปได้ เมื่อออกมาได้ไกลประมาณถนนหนึ่ง ทูตสวรรค์ก็จากท่านไปโดยฉับพลัน ๑๑ เปโตรรู้สึกตัวขึ้นจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าทราบแน่แล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของเฮโรด และจากทุกสิ่งที่ชาวยิวคาดหมายว่าจะทำ"

๑๒ เมื่อท่านตระหนักเช่นนั้นแล้ว จึงไปยังบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นทีมีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโก ที่นั่นมีผู้คนจำนวนมากกำลังร่วมกันอธิษฐานอยู่ ๑๓ ครั้นเปโตรเคาะประตูทางเข้าด้านนอก เด็กรับใช้หญิงชื่อโรดาก็มาฟังที่ประตู ๑๔ และจำเสียงของเปโตรได้ จึงเกิดความยินดี วิ่งกลับไปโดยไม่ได้เปิดประตูให้ พลางร้องว่า "เปโตรอยู่ที่ประตู" ๑๕ เขาเหล่านั้นบอกเธอว่า "เธอเสียสติแล้ว" เมื่อเธอยืนกรานว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ พวกเขาจึงกล่าวว่า "คงต้องเป็นทูตสวรรค์ของท่าน" ๑๖ แต่เปโตรก็ยังเคาะประตูอยู่ เมื่อคนเหล่านั้นเปิดประตูแล้ว เห็นท่านยืนอยู่ก็พากันแปลกใจ ๑๗ เปโตรโบกมือให้พวกเขาเงียบ แล้วอธิบายว่าพระผู้เป็นเจ้าได้นำท่านออกจากคุกได้อย่างไร ท่านพูดว่า "จงรายงานเรื่องนี้ให้ยากอบและพวกพี่น้องทราบด้วย" แล้วท่านก็เดินทางไปยังที่อื่นต่อไป

๑๘ พอรุ่งเช้า ก็เกิดความอลหม่านไม่น้อยในหมู่ทหาร เพราะไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร ๑๙ ส่วนเฮโรดก็ค้นหาแต่ไม่พบเช่นกัน จึงไต่สวนพวกทหารยามและสั่งฆ่าเสีย แล้วก็ลงจากแคว้นยูเดียไปพักอยู่ที่เมืองซีซาริยาชั่วระยะหนึ่ง

๒๐ ช่วงนั้นเฮโรดกำลังบาดหมางกับชาวเมืองไทระและเมืองไซดอนอยู่ และชาวเมืองของทั้งสองได้ร่วมใจกันเข้าพบท่าน โดยเกลี้ยกล่อมบลัสตัสต้นห้องของกษัตริย์เฮโรดได้ แล้วก็ขอเป็นไมตรี เพราะพวกเขาต้องอาศัยอาหารจากดินแดนของเฮโรดเลี้ยงคนในเขตเมืองของพวกเขา

เฮโรดสิ้นชีวิต

๒๑ เมื่อถึงวันที่กำหนดไว้ เฮโรดสวมเสื้อคลุมของกษัตริย์อยู่บนบัลลังก์ และกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้คน ๒๒ ฝ่ายผู้คนก็ร้องตะโกนว่า "นี่คือเสียงของเทพเจ้า ไม่ใช่เสียงของคน" ๒๓ ทันใดนั้นเอง ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าได้บันดาลให้ท่านล้มเจ็บ เป็นเพราะว่าเฮโรดไม่ได้สรรเสริญยกย่องพระเจ้า และท่านก็ถูกหนอนกินจนสิ้นชีวิต

๒๔ คำกล่าวของพระเจ้ากลับแผ่ขยายและเพิ่มพูนไปมากยิ่งขึ้น

๒๕ เมื่อบาร์นาบัสและเซาโลทำหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายเสร็จแล้ว จึงได้กลับไปจากเมืองเยรูซาเล็ม และได้พายอห์นทีมีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

๑๓

พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แต่งตั้งบาร์นาบัสและเซาโลเพื่อปฏิบัติงาน

๑ ในคริสตจักรเมืองอันทิโอก มีกลุ่มผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าและพวกอาจารย์ คือบาร์นาบัส สิเมโอนที่มีอีกชื่อหนึ่งว่านิเกอร์ ลูสิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอน (ซึ่งเติบโตคู่มากับเฮโรดผู้ปกครองแคว้น และเซาโล ๒ ขณะที่คนเหล่านี้กำลังนมัสการพระผู้เป็นเจ้าและอดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวว่า จงแต่งตั้งบาร์นาบัสและเซาโลเพื่อปฏิบัติงานที่เราได้เรียกตัวไว้ใช้ ๓ หลังจากที่ทั้งกลุ่มอดอาหารและอธิษฐานเสร็จสิ้นแล้ว ก็วางมือบนตัวบาร์นาบัสและเซาโล แล้วจึงให้ทั้งสองเดินทางต่อไป

ที่เกาะไซปรัส

๔ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ดลใจให้ท่านทั้งสองลงไปยังเมืองเซลูเคีย และแล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส ๕ เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส ก็ได้ประกาศคำกล่าวของพระเจ้าตามศาลาที่ประชุมของชาวยิว โดยมียอห์นเป็นผู้ช่วย ๖ ทั้ง 3 คนเดินทางไปทั่วเกาะจนถึงเมืองปาโฟส และได้พบกับบาร์เยซูชาวยิวผู้ใช้เวทมนตร์คาถา และยังเป็นผู้เผยคำกล่าวเท็จด้วย ๗ เขาอยู่กับเสอร์จีอัสเปาโลซึ่งเป็นผู้ว่าราชการแคว้นทีฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการจึงให้คนไปตามบาร์นาบัสและเซาโลมาพบ เพราะต้องการจะฟังคำกล่าวของพระเจ้า ๘ แต่เอลีมาส (ชื่อของบาร์เยซูในภาษากรีก ผู้ใช้เวทมนตร์คาถาได้คัดค้านบาร์นาบัสและเซาโล โดยพยายามจะหันเหความเชื่อของผู้ว่าราชการแคว้น ๙ แล้วเซาโลหรือที่มีอีกชื่อหนึ่งว่า เปาโล ซึ่งเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จ้องมาที่เอลีมาสและพูดว่า ๑๐ เจ้าเต็มด้วยความหลอกลวงจอมปลอม บุตรของพญามาร เจ้าเป็นศัตรูของความดี เจ้ายังจะไม่หยุดบิดเบือนหนทางของพระผู้เป็นเจ้าอีกหรือ ๑๑ บัดนี้พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะลงโทษเจ้า เจ้าจะตาบอดและมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ไปชั่วระยะหนึ่ง ในทันใดนั้นดวงตาของเอลีมาสก็มืดมัวไป จนต้องคลำหาให้คนจูงมือไป ๑๒ เมื่อผู้ว่าราชการแคว้นผู้นั้นเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นก็เชื่อ เพราะอัศจรรย์ใจกับการสอนเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า

ที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย

๑๓ เปาโลและเพื่อนร่วมทางแล่นเรือจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กา ในแคว้นปัมฟีเลีย ซึ่งเป็นเมืองที่ยอห์นได้แยกจากท่านทั้งสอง เพื่อกลับไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๑๔ แล้วเปาโลกับบาร์นาบัสก็เดินทางจากเมืองเปอร์กา ถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย ในวันสะบาโตก็เข้าไปนั่งในศาลาที่ประชุม ๑๕ หลังจากที่ได้อ่านจากหมวดกฎบัญญัติและหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าแล้ว บรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุมได้ใช้ให้คนมาบอกว่า พี่น้องเอ๋ย ถ้าท่านมีเรื่องชื่นชูจิตใจผู้คนก็กรุณาพูดเถิด

๑๖ เปาโลยืนขึ้นโบกมือและพูดว่า ชาวอิสราเอลและบรรดาคนนอกผู้นมัสการพระเจ้า จงฟังข้าพเจ้าเถิด ๑๗ พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้เลือกบรรพบุรุษของเรา พระองค์ทำให้พวกเขาเจริญยิ่งขึ้นขณะที่อยู่ในประเทศอียิปต์ และด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ พระองค์นำพวกเขาออกไปจากประเทศนั้น ๑๘ พระองค์อดกลั้นต่อความประพฤติของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาประมาณ 40 ปี ๑๙ เมื่อพระองค์ได้ทำลาย 7 ชาติในดินแดนคานาอันแล้ว จึงมอบดินแดนนั้นให้เป็นมรดกแก่ชนชาติของพระองค์ ๒๐ สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ใช้เวลาประมาณ 450 ปี หลังจากนั้นพระเจ้าได้มอบบรรดาผู้วินิจฉัยแก่พวกเขา จนกระทั่งถึงซามูเอลผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๒๑ ครั้นแล้วประชาชนได้เรียกร้องให้มีการแต่งตั้งกษัตริย์ พระองค์จึงมอบกษัตริย์ซาอูลบุตรคีชจากเผ่าเบนยามิน ให้ปกครองคนเหล่านั้น 40 ปี ๒๒ หลังจากที่ได้ปลดกษัตริย์ซาอูลแล้ว พระเจ้าเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์อ้างถึงดาวิดว่า เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซีเป็นคนที่เราโปรดปรานยิ่งนัก เขาจะทำทุกสิ่งที่เราบัญชาให้เขาทำ ๒๓ จากเชื้อสายของชายผู้นี้ พระเจ้าได้มอบพระเยซูผู้ช่วยให้รอดพ้นแก่ประเทศอิสราเอล ดังที่ได้สัญญาไว้ ๒๔ ก่อนที่พระเยซูจะมา ยอห์นได้ประกาศเรื่องการกลับ

ใจและบัพติศมาให้แก่มวลชนของอิสราเอล ๒๕ ขณะที่ยอห์นกำลังดำเนินงานของท่านให้
เสร็จครบถ้วน ยอห์นก็พูดว่า ท่านคิดว่าข้าพเจ้าคือใคร ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้น แต่ว่าพระองค์
กำลังจะมาภายหลังข้าพเจ้า แม้แต่เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ ข้าพเจ้าก็มิบังควรที่จะ
แก้ออก
๒๖ พี่น้องเอ๋ย ลูกๆ ของอับราฮัม และบรรดาคนนอกที่เกรงกลัวพระเจ้า คำกล่าวเรื่องการ
มีชีวิตรอดพ้นนี้ ส่งมาเพื่อพวกเรา ๒๗ ทั้งๆ ที่ผู้คนในเมืองเยรูซาเล็มและพวกที่อยู่ในระดับ
ปกครองของเขาไม่ยอมรับพระเยซู พวกเขาจึงกล่าวโทษพระองค์ ทำให้เหตุการณ์กลับเป็น
ไปตามคำป่าวประกาศของบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าซึ่งเราได้ยินทุกครั้งในวันสะบา
โต ๒๘ แม้ว่าพวกนั้นไม่มีข้อกล่าวหาใดที่จะให้พระองค์ถึงแก่ความตายได้ ก็ยังขอให้ปีลาต
สั่งประหารพระองค์เสีย ๒๙ เมื่อคนเหล่านั้นได้กระทำทุกอย่างต่อพระองค์ ตามที่บันทึกไว้
ในพระคัมภีร์แล้ว พวกเขาจึงนำร่างของพระองค์ลงจากไม้กางเขน และวางไว้ในถ้ำเก็บศพ
๓๐ แต่พระเจ้าให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๓๑ กลุ่มชนที่เดินทางไปกับพระองค์
จากแคว้นกาลิลีถึงเมืองเยรูซาเล็ม ได้เห็นพระองค์เป็นเวลาหลายวัน และขณะนี้ต่างก็เป็น
บรรดาพยานของพระองค์แก่ชนชาติของเรา ๓๒ พวกเราประกาศข่าวประเสริฐนี้เพื่อให้ท่าน
ทราบว่า สิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรานั้น ๓๓ พระองค์ได้กระทำตามพระ
สัญญาเพื่อพวกเราซึ่งเป็นลูกหลานของเขาเหล่านั้น โดยให้พระเยซูฟื้นคืนชีวิตจากความ
ตาย ตามที่มีบันทึกในฉบับสดุดีบทที่สอง ว่า
เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราประกาศว่าเราเป็นบิดาของเจ้า*
๓๔ ความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตายโดยไม่เปื่อยเน่านั้น
พระองค์กล่าวคำเหล่านี้ว่า
เราจะให้พรที่บริสุทธิ์อย่างแน่นอนแก่เจ้า ตามที่ได้สัญญาไว้กับดาวิด†
๓๕ และตามที่ได้กล่าวไว้อีกครั้งในฉบับสดุดีว่า
พระองค์จะไม่ปล่อยให้องค์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป‡
๓๖ ด้วยว่าดาวิดได้รับใช้ตามความประสงค์ของพระเจ้าในสมัยของท่านแล้ว และได้ล่วง
ลับไป ร่างที่เปื่อยเน่าถูกฝังเคียงข้างบรรพบุรุษของท่าน ๓๗ แต่ผู้ที่พระเจ้าได้ให้ฟื้นคืนชีวิต
จากความตายแล้วนั้นไม่ได้เปื่อยเน่าไป ๓๘ ฉะนั้นพี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทราบ
ว่า เป็นเพราะพระเยซู จึงมีการประกาศการยกโทษบาปให้แก่พวกท่าน ๓๙ และโดยพระองค์
ผู้ที่เชื่อทุกคนก็จะพ้นผิดจากทุกสิ่งที่ไม่สามารถพ้นผิดได้ด้วยหมวดกฎบัญญัติของโมเสส
๔๐ จงระวังไว้ เพื่อว่าสิ่งที่บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้กล่าวไว้ จะได้ไม่เกิดขึ้นกับท
่าน
๔๑ ดูก่อน พวกเจ้าผู้ดูหมิ่น
จงประหลาดใจแล้วก็พินาศ
ด้วยว่าเรากำลังจะทำบางสิ่งในสมัยของเจ้า
ซึ่งแม้มีคนบอกเจ้า เจ้าก็จะไม่มีวันเชื่อ §
๔๒ ขณะที่เปาโลและบาร์นาบัสกำลังจะไปจากศาลาที่ประชุม ผู้คนก็เชิญให้ท่านทั้งสอง
พูดถึงสิ่งเหล่านี้ต่ออีกในวันสะบาโตหน้า ๔๓ เมื่อการประชุมเลิกแล้ว มีคนจำนวนมาก ทั้ง
ชาวยิวและคนที่เปลี่ยนมาเชื่อในศาสนายิวและเกรงกลัวพระเจ้าก็ติดตามเปาโลและบาร์
นาบัสไป ท่านทั้งสองได้สนับสนุนพวกเขาให้พึ่งในพระคุณของพระเจ้าต่อไป
๔๔ ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า ผู้คนเกือบทั้งเมืองก็มาร่วมกันฟังคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
๔๕ เมื่อชาวยิวเห็นว่ามีผู้คนจำนวนมากก็เกิดความริษยาขึ้น จึงพูดจาดูแคลนและคัดค้าน

---

* **๑๓๓๓** สดุดี 2:7 † **๑๓๓๔** อิสยาห์ 55:3 ‡ **๑๓๓๕** สดุดี 16:10 § **๑๓๔๑** ฮาบากุก 1:5

คำพูดของเปาโล ๔๖ เปาโลและบาร์นาบัสก็ตอบคนเหล่านั้นด้วยใจกล้าหาญว่า "จำเป็นที่เราจะพูดถึงคำกล่าวของพระเจ้ากับพวกท่านก่อน เมื่อท่านไม่รับและไม่คิดว่าตัวพวกท่านเองสมควรที่จะได้รับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ เราจึงได้เบนเข็มมายังบรรดาคนนอก ๔๗ ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าได้สั่งพวกเราไว้ว่า

"เราได้ทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างแก่บรรดาคนนอก
เพื่อเจ้าจะได้นำความรอดพ้นไปยังทุกมุมโลก" *

๔๘ เมื่อบรรดาคนนอกได้ยินดังนั้นก็ชื่นชมยินดี พวกเขาพากันสรรเสริญคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า และทุกคนที่ได้รับเลือกในชีวิตอันเป็นนิรันดร์ก็มีความเชื่อ ๔๙ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าได้แผ่ขยายไปทั่วเขตแดนนั้น ๕๐ แต่ชาวยิวพากันยุยงพวกสตรีสูงศักดิ์ที่เกรงกลัวพระเจ้า รวมทั้งผู้นำชายในเมืองนั้น ให้ข่มเหงและขับไล่เปาโลกับบาร์นาบัสออกไปให้พ้นจากเขตแดนของพวกเขา ๕๑ ดังนั้นท่านทั้งสองจึงสลัดฝุ่นออกจากเท้าเพื่อแสดงความผิดของพวกเขา แล้วก็ไปยังเมืองอิโคนียูม ๕๒ เหล่าสาวกก็เปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

๑๔

ที่เมืองอิโคนียูม

๑ เปาโลและบาร์นาบัสเข้าไปในศาลาที่ประชุมของชาวยิวที่เมืองอิโคนียูมตามปกติ วิธีการพูดของท่านทั้งสองนั้น ทำให้ชาวยิวและชาวกรีก*จำนวนมากเกิดความเชื่อ ๒ แต่พวกชาวยิวที่ไม่ยอมเชื่อ ก็ก่อกวนให้บรรดาคนนอกไม่พอใจพวกพี่น้อง ๓ เปาโลและบาร์นาบัสจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และพูดถึงพระผู้เป็นเจ้าด้วยใจกล้าหาญ พระองค์แสดงให้เห็นชัดถึงพระคุณของพระองค์ โดยให้ท่านทั้งสองกระทำสิ่งอัศจรรย์ ด้วยปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ๔ ผู้คนในเมืองเกิดการแตกแยกกันเป็นก๊กเป็นเหล่า บ้างก็เข้าข้างชาวยิว บ้างก็เข้าข้างอัครทูตทั้งสอง ๕ บรรดาคนนอกและชาวยิวร่วมกับผู้นำของเขาเตรียมที่จะทำร้าย โดยจะเอาก้อนหินขว้างปาอัครทูต ๖ แต่ท่านทั้งสองทราบเสียก่อน จึงหนีไปที่เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บีในแคว้นลิคาโอเนียและแถบใกล้เคียง ๗ และท่านทั้งสองก็ได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่นต่อไปอีก

ที่เมืองลิสตราและเดอร์บี

๘ ที่เมืองลิสตรามีชายเท้าลีบเป็นง่อยเดินไม่ได้มาแต่เกิด ๙ เขาได้มานั่งฟังเปาโลพูดอยู่ เมื่อจ้องดูชายผู้นั้น เปาโลเห็นว่าเขามีความเชื่อเพียงพอที่จะรับการรักษาให้หายได้ ๑๐ จึงร้องขึ้นว่า "จงลุกขึ้นยืน" ชายง่อยก็กระโดดขึ้นแล้วก็เริ่มเดิน ๑๑ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลกระทำจึงพากันร้องตะโกนเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า "บรรดาเทพเจ้าได้แปลงเป็นคนลงมาหาพวกเราแล้ว" ๑๒ เขาทั้งหลายเรียกบาร์นาบัสว่า เทพเจ้าซุส และเรียกเปาโลว่า เทพเจ้าเฮอร์เมส เพราะว่าท่านเป็นผู้นำในการพูด ๑๓ ปุโรหิตประจำวิหารเทพเจ้าซุสที่ตั้งอยู่นอกเมือง ได้ต้อนโคตัวผู้และมาลัยมาที่ประตูเมืองร่วมกับฝูงชน เพื่อมอบสิ่งนั้นเป็นของสักการะแก่เปาโลและบาร์นาบัส ๑๔ แต่เมื่ออัครทูตคือบาร์นาบัสกับเปาโลทราบเรื่อง จึงฉีกเสื้อผ้าของตนแล้ววิ่งออกไปยังฝูงชนตะโกนว่า ๑๕ "ทำไมท่านจึงทำเช่นนี้ พวกเราเป็นเพียงมนุษย์เหมือนกับท่าน พวกเรานำข่าวประเสริฐมายังท่าน เพื่อให้ท่านหันเหจากสิ่งที่ไร้ประโยชน์เหล่านี้ไปสู่พระเจ้าผู้ดำรงอยู่ พระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น ๑๖ ในอดีตพระองค์ปล่อยให้ทุกชาติดำเนินไปตามที่ตนเห็น

---

* **๑๓๔๗** อิสยาห์ 49:6 * **๑๔๑** ชาวกรีก ในที่นี้หมายถึง คนนอก คือผู้ที่ไม่ใช่ชาวยิว

ชอบ ๑๗ ถึงกระนั้นพระองค์ก็มิได้ละการเป็นพยาน ให้เห็นว่าพระองค์แสดงความเมตตา
โดยโปรดให้มีฝนจากสวรรค์แก่พวกท่าน และให้พืชผลตามฤดูกาล พระองค์มอบอาหารให้
อย่างสมบูรณ์ และให้ใจของพวกท่านมีความชื่นชมยินดี ๑๘ แม้ท่านจะกล่าวเช่นนั้นแล้ว
ก็ยังมิอาจห้ามฝูงชนที่เข้ามาสักการะพวกท่านได้

๑๙ แล้วก็มีชาวยิวบางคนที่มาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนียูม พวกเขาสามารถ
ชักจูงให้ผู้คนเอาก้อนหินขว้างเปาโล และลากท่านออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าท่านตาย
แล้ว ๒๐ แต่หลังจากที่พวกสาวกได้มาห้อมล้อมท่าน ท่านจึงลุกขึ้นกลับเข้าไปในเมืองได้
และวันรุ่งขึ้นจึงไปยังเมืองเดอร์บีกับบาร์นาบัส

กลับไปยังเมืองอันทิโอกในแคว้นซีเรีย

๒๑ เปาโลและบาร์นาบัสประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้คนจำนวนมากมาเป็น
สาวก แล้วท่านทั้งสองก็กลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนียูม และเมืองอันทิโอก ๒๒ เพื่อเส
ริมกำลังด้านความคิดและให้กำลังใจพวกสาวก ให้คงอยู่ในความเชื่อต่อไป ท่านทั้งสองพูด
ว่า "พวกเราต้องผ่านความยากลำบากมาไม่น้อย เพื่อจะได้เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า"
๒๓ เปาโลและบาร์นาบัสแต่งตั้งบรรดาผู้ปกครองให้พวกเขาในแต่ละคริสตจักร ท่านได้
อธิษฐานและอดอาหาร ฝากชีวิตเขาเหล่านั้นไว้กับพระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อมั่น ๒๔ หลังจาก
นั้นจึงเดินทางผ่านแคว้นปิสิเดียมายังแคว้นปัมฟีเลีย ๒๕ เมื่อได้ประกาศคำกล่าวในเมือง
เปอร์กาแล้ว จึงได้ลงไปยังเมืองอัททาลียา

๒๖ อัครทูตทั้งสองแล่นเรือจากเมืองอัททาลียากลับไปยังเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นเมืองที่
ท่านได้รับการฝากฝังไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้ทำงาน ซึ่งเวลานั้น ท่านก็ได้กระทำสำเร็จ
แล้ว ๒๗ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองเรียกประชุมคริสตจักร และรายงานถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าได้
กระทำผ่านท่าน และพระองค์เปิดโอกาสให้บรรดาคนนอกมีความเชื่อ ๒๘ และท่านทั้งสอง
พักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกเป็นเวลานาน

๑๕

การประชุมที่เมืองเยรูซาเล็ม

๑ มีชายบางคนที่ลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า "ถ้าพวกท่านไม่เข้าสุหน
ัตตามประเพณีนิยมที่โมเสสสอน ท่านก็จะไม่รอดพ้น" ๒ เปาโลและบาร์นาบัสจึงโต้แย้ง
และถกเถียงอย่างรุนแรงกับพวกเขา ดังนั้นเปาโล บาร์นาบัส และผู้ที่เชื่อบางคนจึงได้รับ
เลือกให้ขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อปรึกษากับพวกอัครทูตและผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องที่
โต้เถียงกันอยู่ ๓ และคริสตจักรได้ส่งไปก็เพื่อการนั้น ขณะที่พวกเขาเดินทางผ่านแคว้นฟี
นิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ก็ได้เล่าถึงการที่บรรดาคนนอกหันมาเชื่อในพระเจ้า ข่าวนั้นจึง
สร้างความปิติแก่พี่น้องทุกคนยิ่งนัก ๔ เมื่อท่านทั้งหลายมาถึงเมืองเยรูซาเล็มก็ได้รับการ
ต้อนรับจากคริสตจักร พวกอัครทูต และจากผู้ปกครอง และได้รายงานถึงทุกสิ่งที่พระเจ้า
ได้ใช้ให้พวกท่านทำ ๕ มีผู้ที่เชื่อบางคนซึ่งอยู่ในพรรคของฟาริสียืนขึ้นกล่าวว่า "บรรดา
คนนอกต้องเข้าสุหนัตและต้องปฏิบัติตามหมวดกฎบัญญัติของโมเสส"

๖ พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองจึงประชุมกันเพื่อพิจารณาเรื่องนั้น ๗ หลังจากที่ได้
ปรึกษากันเป็นอย่างดีแล้ว เปโตรลุกขึ้นกล่าวว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านคงทราบดีแล้วว่า เป็น
เวลาหลายปีมาแล้วที่พระเจ้าได้เลือกข้าพเจ้าจากบรรดาท่าน เพื่อประกาศข่าวประเสริฐให้
บรรดาคนนอกฟังและเชื่อ ๘ พระเจ้าหยั่งถึงใจมนุษย์ จึงแสดงให้เห็นว่า พระองค์รับพวก
เขาโดยมอบพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขา เช่นเดียวกับที่มอบแก่พวกเรา ๙ พระเจ้าแสดง
ให้เห็นว่าพวกเราไม่ต่างไปจากพวกเขาเลย พระองค์ชำระใจของเขาให้บริสุทธิ์ก็เพราะเขา

เชื่อ ๑๐ อย่างนั้นแล้ว ทำไมท่านจึงพยายามลองดีกับพระเจ้า โดยการวางแอกบนคอของพวกสาวก ทั้งๆ ที่พวกเราหรือบรรพบุรุษของเราไม่สามารถแบกเองได้ ๑๑ แต่พวกเราเชื่อว่า เป็นเพราะพระคุณของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ทำให้เราทั้งหลายและพวกเขารอดพ้น"

๑๒ ที่ประชุมทั้งหมดก็นิ่งเงียบ ขณะที่ฟังบาร์นาบัสและเปาโลเล่าถึงปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเจ้าได้ใช้ท่านทั้งสองกระทำในหมู่คนนอก ๑๓ จากนั้น ยากอบจึงกล่าวว่า "พี่น้องเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้าเถิด ๑๔ ซีโมนได้บรรยายให้พวกเราฟังว่า พระเจ้าแสดงความห่วงใยมาตั้งแต่แรก จึงได้เลือกบรรดาคนนอกให้มาเป็นคนของพระองค์ ๑๕ คำพูดของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็เห็นพ้องด้วย ตามที่มีบันทึกไว้ว่า

๑๖ "หลังจากนี้ เราจะกลับมาสร้าง
กระโจมของดาวิดที่ล้มลงขึ้นใหม่
สิ่งที่ปรักหักพัง เราจะสร้างขึ้นใหม่
และเราจะบูรณะให้กลับคืนมา
๑๗ ให้มนุษย์ส่วนที่เหลืออยู่แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า
และคนนอกทุกคนที่เราเรียกมาให้เป็นคนของเรา
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวเช่นนั้น เพื่อให้เป็นทีทราบกัน
๑๘ ตั้งแต่นานมาแล้ว"*

๑๙ ด้วยเหตุฉะนั้น ตามความเห็นของข้าพเจ้าแล้ว เราไม่ควรทำให้คนนอกซึ่งกลับใจเข้าหาพระเจ้าต้องลำบาก ๒๐ แต่ว่าเราควรเขียนถึงพวกเขา ให้ละเว้นอาหารที่มีมลทินจากรูปเคารพต่างๆ จากการประพฤติผิดทางเพศ ละเว้นการรับประทานเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย หรือรับประทานเลือด ๒๑ เพราะเหตุว่าตั้งแต่สมัยโบราณมา ในทุกเมืองมีผู้ประกาศเรื่องที่โมเสสได้เขียนไว้ และมีการอ่านกันในศาลาที่ประชุมทุกๆ วันสะบาโต"

ที่ประชุมส่งจดหมายถึงพี่น้องที่เป็นคนนอก

๒๒ ครั้นแล้วพวกอัครทูต ผู้ปกครอง และทุกคนในคริสตจักรก็ได้ตัดสินใจเลือกชายบางคนในพวกเขาเอง เพื่อส่งไปยังเมืองอันทิโอกด้วยกันกับเปาโลและบาร์นาบัส คนทีพวกเขาเลือกคือสิลาส และยูดาสที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าบาร์ซับบาส ซึ่งทั้งสองก็เป็นผู้นำในหมู่พี่น้อง ๒๓ โดยให้มีจดหมายถือไปด้วยว่า

"เหล่าอัครทูตและเหล่าผู้ปกครองที่เป็นพี่น้องของท่าน ส่งความคิดถึงมายังพี่น้องทั้งหลายที่เป็นคนนอก ที่เมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเซีย ๒๔ เราทั้งหลายได้ยินว่ามีบางคนในหมู่เราที่ได้ออกไป โดยไม่ได้รับคำสั่งจากเรา และได้พูดรบกวนก่อความรำคาญใจให้ท่าน ๒๕ ดังนั้นเราทุกคนจึงเห็นชอบที่จะเลือกชายบางคนเพื่อให้มาหาท่าน พร้อมกับเพื่อนที่รักของเราคือบาร์นาบัสและเปาโล ๒๖ ที่ได้เสี่ยงชีวิตตนเองเพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๒๗ เหตุฉะนั้น พวกเราจะให้ยูดาสและสิลาสมาเล่าให้ท่านฟังถึงสิ่งเดียวกันกับที่บันทึกไว้ ๒๘ พระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นชอบแล้วที่จะไม่ให้ท่านแบกภาระหนักเกินไปกว่ากฎเกณฑ์เหล่านี้ ๒๙ คือ พวกท่านต้องละเว้นจากอาหารที่ได้บูชาแก่รูปเคารพต่างๆ จากเลือด จากเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และละเว้นจากการประพฤติผิดทางเพศ ท่านหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ได้ก็จะดี ขอให้อยู่เป็นสุขเถิด"

๓๐ เมื่อท่านเหล่านั้นเดินทางจากไปแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นเมืองที่เขาทั้งหลายเรียกประชุมคริสตจักร และยื่นจดหมายนั้นให้ ๓๑ ครั้นอ่านแล้ว พวกเขาต่างก็ชื่นชมยินดีในเรื่องที่เป็นการให้กำลังใจ ๓๒ ยูดาสและสิลาสซึ่งก็เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า

---

* **๑๕๑๘** อาโมส 9:11,12

เอง ได้กล่าวถึงหลายเรื่องแก่พวกพี่น้อง เพื่อให้กำลังใจและให้มีความกล้าหาญ ๓๓ หลังจากที่ได้พักอยู่ที่นั่นเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว พวกพี่น้องก็ส่งท่านเหล่านั้นกลับไปยังพวกที่ใช้ให้มา โดยกล่าวให้พรแก่พวกเขา [๓๔ แต่สิลาสตัดสินใจที่จะอยู่ที่นั่นต่อ□† ๓๕ เปาโลและบาร์นาบัสยังคงอยู่ในเมืองอันทิโอก สั่งสอนและประกาศคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าร่วมกับท่านอื่นๆ อีกหลายท่านด้วย

เปาโลและบาร์นาบัสแยกทางกัน

๓๖ ต่อมาเปาโลพูดกับบาร์นาบัสว่า □เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องตามเมืองต่างๆ ที่เราได้ประกาศคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ากันเถิด ไปดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง□ ๓๗ บาร์นาบัสคิดจะพายอห์นหรือที่มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย ๓๘ แต่เปาโลเห็นว่าไม่สมควร เพราะว่าเขาได้ละทิ้งเปาโลและบาร์นาบัสไว้ที่แคว้นปัมฟีเลีย และไม่ได้ทำงานกับท่านทั้งสองให้เสร็จ ๓๙ เปาโลและบาร์นาบัสขัดแย้งกันอย่างรุนแรงจนถึงกับต้องแยกทางกัน บาร์นาบัสพามาระโกแล่นเรือกันไปยังเกาะไซปรัส ๔๐ เปาโลได้เลือกสิลาสให้ไปด้วย โดยที่พวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระผู้เป็นเจ้า ๔๑ แล้วท่านเดินทางไปตลอดแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซียเพื่อให้กำลังใจแก่คริสตจักร

๑๖

ทิโมธีร่วมทางไปกับเปาโลและสิลาส

๑ เปาโลเดินทางต่อไปยังเมืองเดอร์บีและลิสตรา ซึ่งเป็นเมืองที่ทิโมธีสาวกอาศัยอยู่ มารดาของเขาเป็นชาวยิวและเป็นผู้ที่เชื่อในพระเยซู แต่บิดาเป็นชาวกรีก ๒ ในสายตาของหมู่พี่น้องที่เมืองลิสตราและเมืองอิโคนียูมแล้ว ทิโมธีเป็นคนดีอยู่ไม่น้อย ๓ เปาโลอยากจะพาทิโมธีเดินทางไปด้วย จึงให้เขาเข้าสุหนัต เพราะว่าพวกชาวยิวที่อยู่ในเขตนั้นทราบว่าบิดาเขาเป็นชาวกรีก ๔ ขณะที่เขาเหล่านั้นไปตามเมืองต่างๆ นั้น ก็ได้ให้ผู้คนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ซึ่งเหล่าอัครทูตและพวกผู้ปกครองในเมืองเยรูซาเล็มได้ออกคำสั่งไว้ ๕ คริสตจักรจึงมีความมั่นคงยิ่งขึ้นในด้านความเชื่อ และจำนวนผู้ที่เชื่อก็เพิ่มขึ้นทุกวัน

เปาโลเห็นภาพนิมิต

๖ เปาโลและผู้ร่วมทางจึงได้เดินทางไปทั่วแว่นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทีย เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามการประกาศคำกล่าวในเขตเอเชีย ๗ เมื่อคนเหล่านั้นมาถึงเขตแดนแคว้นมิเซียแล้ว ก็ได้พยายามเข้าไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่อนุญาตให้เข้าไป ๘ ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซียและลงไปยังเมืองโตรอัส ๙ ในเวลากลางคืน ภาพนิมิตของชายชาวมาซิโดเนียมาปรากฏให้เปาโลเห็น และยืนอ้อนวอนท่านว่า □โปรดมาช่วยพวกเราที่แคว้นมาซิโดเนียเถิด□ ๑๐ หลังจากเปาโลได้เห็นภาพนิมิตแล้ว พวกเราก็เตรียมพร้อมทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย โดยสรุปตามความคิดว่า พระเจ้าได้เรียกให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้น

ลิเดียเปิดใจเชื่อ

๑๑ จากเมืองโตรอัสพวกเราจึงลงเรือมุ่งหน้าไปยังเกาะซาโมธรัส และวันรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาบุรี ๑๒ จากนั้นพวกเราก็เดินทางต่อไปยังเมืองฟีลิปปี ซึ่งเป็นเมืองเอกในแคว้นมาซิโดเนียและเป็นอาณานิคมของโรมัน ทั้งได้พักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาหลายวัน

๑๓ ในวันสะบาโตพวกเราได้ออกไปจากประตูเมือง ไปยังแม่น้ำโดยคาดว่าจะมีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งลงพูดกับเหล่าผู้หญิงที่ชุมนุมกันอยู่ที่นั่น ๑๔ มีหญิงคนหนึ่งที่ร่วมฟังอยู่

† **๑๕□๓๔** [□] มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ มีข้อความบันทึกตามนี้

ด้วยชื่อลิเดีย มาจากเมืองธิยาทิราเป็นคนขายผ้าสีม่วง เธอเป็นผู้นมัสการพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจึงเปิดใจของเธอให้สนใจในเรื่องที่เปาโลพูด ๑๕ เมื่อเธอและทุกคนในบ้านได้รับบัพติศมาแล้ว เธอก็ได้เชิญพวกเราไปที่บ้านโดยกล่าวว่า "ถ้าท่านนับว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า ก็เชิญมาพักที่บ้านของข้าพเจ้า" แล้วเธอก็ชักชวนให้พวกเราไป

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

๑๖ ครั้งหนึ่งขณะที่พวกเราออกไปยังที่อธิษฐาน มีทาสสาวคนหนึ่งซึ่งถูกวิญญาณหมอดูสิงสามารถทำนายอนาคตได้ มาพบเรา เธอหาเงินให้พวกเจ้านายได้มากจากการทำนาย ๑๗ หญิงคนนี้ตามเปาโลกับพวกเราไป พลางร้องตะโกนว่า "ชายเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด และเป็นผู้มาบอกท่านถึงทางที่จะรอดพ้นได้" ๑๘ เธอทำเช่นนั้นอยู่หลายวัน จนในที่สุด เปาโลก็เกิดความรำคาญมากจึงหันไปพูดกับวิญญาณนั้นว่า "ในพระนามของพระเยซูคริสต์ จงออกมาจากตัวเธอ" ในทันใดนั้นมันก็ออกไปจากตัวเธอ

๑๙ บรรดานายของทาสหญิงแน่ใจ ว่าไม่มีโอกาสที่จะหาเงินจากการทำนายได้อีกต่อไปแล้ว จึงจับเปาโลและสิลาสลากไปที่ย่านตลาดให้พบกับพวกที่อยู่ในระดับปกครอง ๒๐ คนเหล่านั้นก็นำท่านทั้งสองมาพบกับพวกเจ้าหน้าที่บังคับคดี และกล่าวหาว่า "พวกนี้เป็นชาวยิวและก่อความวุ่นวายในเมืองของเรา ๒๑ เขาสนับสนุนพวกเราชาวโรมันให้ถือและรับขนบธรรมเนียมที่ผิดกฎ" ๒๒ ฝูงชนพากันสมทบเข้าทำร้ายเปาโลและสิลาส พวกเจ้าหน้าที่บังคับคดีได้ออกคำสั่งให้ถอดเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วเฆี่ยนเสีย ๒๓ หลังจากที่ถูกเฆี่ยนอย่างทารุณแล้วก็ถูกสั่งจำคุก โดยมีผู้คุมดูแลอย่างระมัดระวัง ๒๔ เมื่อผู้คุมได้รับคำสั่งเช่นนั้นก็จำขังท่านไว้ในห้องชั้นใน และเอาเท้าใส่ขื่อไว้อย่างแน่นหนา

๒๕ ประมาณเที่ยงคืน เปาโลและสิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าอยู่ โดยมีนักโทษอื่นๆ ก็ฟังอยู่ด้วย ๒๖ ในทันใดนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่จนฐานคุกสั่นสะเทือน ประตูคุกเปิดออกพร้อมกันหมดทุกบาน และเครื่องที่ล่ามทุกคนอยู่ก็คลายออก ๒๗ เมื่อผู้คุมตื่นขึ้นจึงเห็นว่าประตูคุกเปิดหมด ก็ชักดาบออกเพื่อจะฆ่าตัวตาย เพราะเขาคิดว่าพวกนักโทษได้พากันหนีไปแล้ว ๒๘ แต่เปาโลตะโกนร้องว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเรายังอยู่กันที่นี่ทุกคน" ๒๙ ผู้คุมคุกคนนั้นให้คนจุดไฟมา และถลันเข้าไป พลางทรุดลงกับพื้น ตัวสั่นสะท้าน อยู่เบื้องหน้าเปาโลและสิลาส ๓๐ แล้วพาท่านทั้งสองออกไปโดยถามว่า "นายท่าน ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดพ้นได้" ๓๑ ท่านทั้งสองตอบว่า "จงเชื่อในพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วท่านก็จะรอดพ้น ทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่าน" ๓๒ แล้วท่านทั้งสองพูดถึงคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าให้เขาและทุกๆ คนที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง ๓๓ ในชั่วโมงเดียวกันของคืนนั้นเอง ผู้คุมพาท่านไปล้างบาดแผล แล้วทั้งตัวเขาและทุกคนในบ้านก็รับบัพติศมาทันที ๓๔ จากนั้นผู้คุมได้นำท่านไปยังบ้านของเขา และจัดอาหารมาให้ เพราะเขาชื่นชมยินดีที่ตนและทุกคนในบ้านได้เชื่อในพระเจ้า

๓๕ ในตอนเช้าบรรดาเจ้าหน้าที่บังคับคดีส่งพวกเจ้าหน้าที่ไปหาผู้คุมพร้อมกับสั่งว่า "จงปล่อยชาย 2 คนนั้นไป" ๓๖ ผู้คุมบอกเปาโลว่า "พวกเจ้าหน้าที่บังคับคดีได้มีคำสั่งให้ปล่อยท่านและสิลาสไป ท่านออกมาเถิด และไปได้อย่างสันติสุข" ๓๗ แต่เปาโลพูดกับบรรดาเจ้าหน้าที่ว่า "เขาเฆี่ยนพวกเราต่อหน้าผู้คนโดยไม่มีการขึ้นคดี พวกเราเองก็เป็นคนสัญชาติโรมันด้วย เขาโยนพวกเราเข้าคุก มาคราวนี้จะกำจัดพวกเราอย่างลับๆ เช่นนี้หรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้พวกเขามาคุ้มกันพาเราออกไปเอง" ๓๘ พวกเจ้าหน้าที่จึงได้รายงานเรื่องต่อพวกเจ้าหน้าที่บังคับคดี และเมื่อพวกเขาทราบว่าเปาโลและสิลาสเป็นคนสัญชาติโรมันก็ตกใจ ๓๙ พวกเขาจึงมาขอไกล่เกลี่ยกับท่านทั้งสอง แล้วคุ้มกันตัวออกไปจากคุก พลาง

ขอร้องให้ออกจากเมืองไป ๔๐ หลังจากที่เปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้วก็ไปยังบ้านของลิเดีย เมื่อพบกับพวกพี่น้องก็ให้กำลังใจแก่พวกเขา แล้วลาจากไป

๑๗

ที่เมืองเธสะโลนิกา

๑ เมื่อพวกเขาได้ข้ามเมืองอัมฟีบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว ก็มายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีศาลาที่ประชุมของชาวยิว ๒ เปาโลเข้าไปในศาลาที่ประชุมตามเคย และท่านใช้วันสะบาโตถึง 3 สัปดาห์ อภิปรายกับผู้คนโดยให้เหตุผลจากพระคัมภีร์ ๓ และได้อธิบายทั้งยังพิสูจน์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานและฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ท่านกล่าวว่า “พระเยซูที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านอยู่นี้คือพระคริสต์” ๔ เปาโลได้ชักจูงชาวยิวบางคนให้เข้าพวกไปกับท่านและสิลาส ชาวกรีกอีกจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้า รวมทั้งผู้นำหญิงจำนวนไม่น้อยก็เข้าพวกไปด้วยเช่นกัน ๕ แต่ชาวยิวเกิดอิจฉา จึงได้วานพวกอันธพาลมาจากย่านตลาด รวมกันเป็นกลุ่มเพื่อร่วมก่อการจลาจลในเมือง และพวกเขาก็รีบบุกเข้าไปในบ้านของยาโสนเพื่อตามหาเปาโลและสิลาส เพื่อจะพาตัวท่านทั้งสองออกไปกลางฝูงชน ๖ แต่เมื่อไม่พบจึงได้ฉุดกระชากยาโสน และพี่น้องบางคนออกไปหาเจ้าหน้าที่ประจำเมือง พลางตะโกนว่า “คนพวกนี้ได้ทำความยุ่งยากไปทั่วโลก แล้วบัดนี้ก็มาถึงที่นี่ ๗ ยาโสนได้ยินดีรับพวกเขาเข้าบ้าน ซึ่งพวกนั้นกระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยกล่าวอ้างว่า มีกษัตริย์อีกองค์ชื่อเยซู” ๘ ครั้นแล้วฝูงชนและพวกเจ้าหน้าที่ประจำเมืองเกิดความไม่พอใจยิ่งนักที่ได้ยินอย่างนั้น ๙ และเมื่อได้รับค่าประกันตัวจากยาโสนกับคนอื่นๆ แล้ว จึงปล่อยตัวพวกเขาไป

ที่เมืองเบโรอา

๑๐ ทันทีที่ตกค่ำพวกพี่น้องก็ส่งเปาโลและสิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อถึงแล้ว พวกเขาก็ไปที่ศาลาที่ประชุมของชาวยิว ๑๑ ชาวเมืองเบโรอายินดีรับฟังคำกล่าวอย่างกระตือรือร้นมากกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา และตรวจสอบกับพระคัมภีร์ทุกวันว่า สิ่งที่เปาโลพูดนั้นเป็นความจริงหรือไม่ ๑๒ มีชาวยิวจำนวนมากที่เชื่อ พร้อมทั้งพวกสตรีสูงศักดิ์ชาวกรีก รวมถึงชายชาวกรีกก็จำนวนไม่น้อยด้วย ๑๓ เมื่อชาวยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่า เปาโลกำลังประกาศคำกล่าวของพระเจ้าที่เมืองเบโรอา ก็ตามไปที่นั่นเพื่อก่อความวุ่นวายและปลุกระดมฝูงชน ๑๔ พวกพี่น้องจึงช่วยให้เปาโลเดินทางออกไปยังแถบชายฝั่งทะเลทันที แต่สิลาสและทิโมธีพักอยู่ต่อที่เมืองเบโรอา ๑๕ พวกคนที่พาเปาโลไปนั้นได้นำท่านไปถึงเมืองเอเธนส์ หลังจากที่พวกเขาได้รับคำสั่งให้ไปบอกสิลาสและทิโมธีมาร่วมงานกับท่านโดยเร็ว แล้วก็จากไป

ที่เมืองเอเธนส์

๑๖ ขณะที่เปาโลกำลังรอสิลาสและทิโมธีอยู่ที่เมืองเอเธนส์นั้น ก็เกิดความวิตกกังวลมากเมื่อพบว่า เมืองนั้นเต็มไปด้วยรูปเคารพ ๑๗ ดังนั้นท่านจึงอภิปรายในศาลาที่ประชุมกับชาวยิวและชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้า และในย่านตลาดทุกวันกับคนที่บังเอิญอยู่ที่นั่น ๑๘ มีนักปรัชญาบางคนในพวกเอปิคูเรียน และนักปรัชญาบางคนในพวกสโตอิกที่เริ่มโต้แย้งกับท่าน บางคนก็ถามว่า “คนที่เก็บความรู้ของคนอื่นใคร่จะพูดอะไรให้พวกเราฟัง” บางคนก็พูดเสียดสีว่า “ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นผู้ประกาศของบรรดาเทพเจ้าต่างชาติ” เขาทั้งหลายพูดเช่นนี้ เป็นเพราะว่าเปาโลประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระเยซูและการฟื้นคืนชีวิต ๑๙ แล้วพวกเขาจึงพาท่านไปยังที่ประชุมของอาเรโอปากัส แล้วถามว่า “พวกเราขอทราบได้ไหมว่า การสอนแบบใหม่ที่ท่านเสนอนี้เป็นอย่างไร ๒๐ เราได้ยินความคิดเห็นแปลกประหลาดจากสิ่งที่ท่านพูดมา และเราอยากทราบว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”

๒๑ ชาวเอเธนส์และชนต่างชาติทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นต่างไม่ทำสิ่งอื่นใดเลย นอกจากจะพูดหรือฟังเรื่องใหม่ล่าสุด

๒๒ เปาโลจึงยืนขึ้นในที่ประชุมของอาเรโอปากัส และพูดว่า "ท่านชาวเมืองเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเคร่งครัดในกรอบของศาสนามาก ๒๓ ข้าพเจ้าได้เดินดูรอบๆ และเห็นสิ่งที่ท่านนมัสการ ข้าพเจ้ายังพบแท่นนมัสการแห่งหนึ่งซึ่งมีคำจารึกไว้ว่า

"แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก"

ฉะนั้นข้าพเจ้าจะประกาศให้ท่านทราบถึงผู้ที่ท่านไม่รู้จัก แต่ยังนมัสการอยู่

๒๔ พระเจ้าผู้สร้างโลกและทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้น คือพระผู้เป็นเจ้าของสวรรค์และโลก พระองค์ไม่สถิตในวิหารต่างๆ ที่มนุษย์สร้าง ๒๕ และไม่จำเป็นต้องให้มือมนุษย์มาปรนนิบัติราวกับว่าพระองค์ต้องอาศัยสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะพระองค์เป็นผู้มอบชีวิตกับลมหายใจแก่มนุษย์ทั้งหลายและสิ่งทั้งปวง ๒๖ พระองค์สร้างมนุษย์ทุกชาติขึ้นมาจากชายคนเดียว เพื่อให้มีชีวิตครองโลก พระองค์เจาะจงกาลเวลาและเขตแดนว่า มนุษย์คนใดควรจะอยู่แห่งใด ๒๗ เพื่อว่ามนุษย์จะได้แสวงหาพระองค์ และอาจจะไขว่คว้าหาพระองค์จนพบ ทั้งๆ ที่พระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากเราแต่ละคนเลย ๒๘ ด้วยว่า "เรามีชีวิต เคลื่อนไหว และเป็นอยู่ได้ก็เพราะพระองค์" ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวไว้ว่า "พวกเราเป็นเชื้อสายของพระองค์"

๒๙ ในเมื่อพวกเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้า ก็ไม่ควรคิดว่าพระเจ้าเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหินที่เป็นรูปเคารพ ซึ่งสร้างขึ้นด้วยการออกแบบและความชำนาญของมนุษย์ ๓๐ ในสมัยก่อน พระเจ้ามองข้ามความไร้เดียงสาเช่นนั้นของมนุษย์ แต่มาบัดนี้พระองค์ออกคำสั่งให้คนทั่วทุกแห่งหนกลับใจ ๓๑ เพราะว่าพระองค์ได้กำหนดวัน ซึ่งพระองค์จะพิพากษาโลกอย่างยุติธรรม โดยผ่านมนุษย์ผู้หนึ่ง ซึ่งพระองค์ได้เลือกไว้ พระเจ้าได้พิสูจน์แก่คนทั้งปวง ด้วยการให้มนุษย์ผู้นั้นฟื้นคืนชีวิตจากความตาย"

๓๒ เมื่อเขาเหล่านั้นได้ยินเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย บ้างก็พูดเยาะเย้ย แต่บางคนกล่าวว่า "พวกเราอยากจะได้ยินท่านพูดเรื่องนี้อีก" ๓๓ เปาโลก็เดินออกไปจากที่นั่น ๓๔ แต่บางคนเชื่อและได้ติดตามเปาโลไป รวมทั้งดิโอนิสิอัสซึ่งเป็นสมาชิกผู้หนึ่งของสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริสและคนอื่นๆ อีก

๑๘

ที่เมืองโครินธ์

๑ หลังจากนั้นเปาโลก็ออกจากเมืองเอเธนส์ แล้วไปยังเมืองโครินธ์ ๒ ท่านพบชาวยิวชื่ออาควิลลาซึ่งมีพื้นเพดั้งเดิมมาจากแคว้นปอนทัส เขาเพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสสิลลา เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัสได้ออกคำสั่งให้ชาวยิวทุกคนออกจากเมืองโรม เปาโลจึงไปหาเขาทั้งสอง ๓ และด้วยเหตุที่ท่านมีอาชีพสร้างกระโจมเหมือนกัน ท่านจึงพักและทำงานอยู่ด้วยกับเขา ๔ ทุกวันสะบาโตท่านจะอภิปรายในศาลาที่ประชุมเพื่อชักชวนกลุ่มชาวยิวและกรีก

๕ เมื่อสิลาสและทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลอุทิศตนอย่างเต็มที่ในการประกาศคำกล่าว และยืนยันแก่ชาวยิวว่าพระเยซูคือพระคริสต์ ๖ แต่เมื่อชาวยิวต่อต้านเปาโลจนกลายเป็นการว่าร้าย ท่านก็สลัดเสื้อออกเพื่อแสดงความผิดของพวกเขา และกล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า "ถ้าพวกท่านตัดสินใจรับผิดชอบกับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ก็เป็นการเลือกของท่านเอง ข้าพเจ้าไม่รับผิดชอบด้วย ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปประกาศแก่บรรดาคนนอก" ๗ ครั้นแล้วเปาโลก็ออกจากศาลาที่ประชุมไปยังบ้านที่อยู่ถัดไป ซึ่งเป็นของทิทิอัสยุสทัสผู้นมัสการพระเจ้า ๘ และคริสปัสผู้อยู่ในระดับปกครองศาลาที่ประชุมกับทุกคนในบ้านก็เชื่อ

ในพระผู้เป็นเจ้า อีกทั้งชาวโครินธ์จำนวนมากที่ได้ยินท่านพูดก็เชื่อและได้รับบัพติศมา
๙ คืนหนึ่งพระผู้เป็นเจ้าปรากฏในภาพนิมิตและกล่าวกับเปาโลว่า “อย่ากลัวเลย จงพูดต่อไปเถิด และอย่านิ่งเงียบเสีย ๑๐ เราอยู่กับเจ้า จะไม่มีผู้ใดโจมตีและทำร้ายเจ้าได้ เพราะว่าเรามีคนของเราจำนวนมากที่อยู่ในเมืองนี้” ๑๑ ดังนั้นเปาโลจึงพักอยู่เป็นเวลาปีครึ่ง เพื่อสั่งสอนคำกล่าวของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้น

๑๒ ขณะที่กัลลิโอเป็นผู้ว่าราชการแคว้นอาคายา ชาวยิวร่วมกันระดมจับเปาโลและนำท่านไปขึ้นศาล ๑๓ โดยกล่าวหาว่า “ชายผู้นี้ชักจูงให้ผู้คนนมัสการพระเจ้าในทางที่ขัดแย้งกับกฎบัญญัติ” ๑๔ เมื่อเปาโลจะเปิดปากขึ้นโต้แย้ง กัลลิโอก็พูดกับชาวยิวว่า “ถ้าพวกท่านที่เป็นชาวยิวกล่าวว่าเป็นการทำผิดหรือเป็นอาชญากรรมแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่ามีเหตุผลดีพอที่จะฟังท่าน ๑๕ แต่ในเมื่อเป็นเรื่องที่โต้แย้งเกี่ยวกับคำพูด เกี่ยวกับชื่อและกฎของพวกท่านเอง ก็จงตกลงกันเองเถิด เราจะไม่เป็นผู้ตัดสินความในเรื่องเหล่านั้น” ๑๖ แล้วก็ไล่พวกเขาออกไปจากศาล ๑๗ เขาทั้งหลายจึงจับตัวโสสเธเนสผู้ปกครองศาลาที่ประชุมไปแล้วทุบตีเขาที่หน้าศาล แต่กัลลิโอกลับไม่เอาธุระ

ปริสสิลลา อาควิลลา และอปอลโล

๑๘ เปาโลอยู่ต่อที่เมืองโครินธ์สักพักหนึ่ง แล้วจึงจากพวกพี่น้องไป โดยแล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย ปริสสิลลาและอาควิลลาก็ไปด้วย ก่อนที่ท่านจะไป ก็ได้ตัดผมที่เมืองเคนเครียตามที่ท่านได้ให้ปฏิญาณไว้ ๑๙ เมื่อไปถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้เข้าไปในศาลาที่ประชุมเพื่ออภิปรายกับชาวยิว และที่เมืองนั้นเองเปาโลได้แยกทางกับปริสสิลลาและอาควิลลา ๒๐ และปฏิเสธที่จะอยู่ต่อเมื่อชาวยิวพากันขอร้อง ๒๑ แต่ก่อนจะจากไปก็ได้สัญญาว่า “ข้าพเจ้าจะกลับมาอีกหากเป็นความประสงค์ของพระเจ้า” แล้วท่านก็แล่นเรือออกไปจากเมืองเอเฟซัส

๒๒ เมื่อท่านมาถึงเมืองซีซาริยา ก็ได้ขึ้นไป*ทักทายบรรดาพี่น้องในคริสตจักร แล้วจึงลงไปยังเมืองอันทิโอก ๒๓ หลังจากที่ได้อยู่ที่เมืองอันทิโอกชั่วระยะหนึ่ง เปาโลก็เดินทางต่อไปเรื่อยๆ จนทั่วแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียเพื่อให้กำลังใจสาวกทุกคน

๒๔ ในเวลานั้นมีชาวยิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล บ้านเกิดอยู่ที่เมืองอเล็กซานเดรีย ท่านได้มาที่เมืองเอเฟซัส นอกจากจะมีโวหารดีแล้วก็ยังรอบรู้ในพระคัมภีร์ด้วย ๒๕ ท่านได้เรียนรู้วิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า ท่านได้กล่าวด้วยจิตวิญญาณที่กระตือรือร้น และสั่งสอนในเรื่องของพระเยซูอย่างถูกต้อง แม้ว่าท่านทราบแต่เพียงบัพติศมาของยอห์นก็ตาม ๒๖ ท่านเริ่มพูดในศาลาที่ประชุมด้วยใจกล้าหาญ เมื่อปริสสิลลากับอาควิลลาได้ยินท่านพูดแล้วก็ได้เชิญท่านไปที่บ้าน เพื่ออธิบายวิถีทางของพระเจ้าให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๒๗ เมื่ออปอลโลต้องการที่จะไปยังแคว้นอาคายา พวกพี่น้องก็สนับสนุนและเขียนถึงพวกสาวกที่นั่นให้ต้อนรับท่าน เมื่อไปถึงก็ได้ช่วยพวกที่เชื่อโดยพระคุณของพระเจ้าอย่างมากมาย ๒๘ ท่านโต้แย้งอย่างรุนแรงกับชาวยิวต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อชี้แจงให้เห็นจริงจากพระคัมภีร์ว่า พระเยซูคือพระคริสต์

๑๙

ที่เมืองเอเฟซัส

๑ ขณะที่อปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลก็เดินทางไปตามถนนตอนในจนถึงเมืองเอเฟซัส แล้วท่านพบกับสาวกบางคนที่นั่น ๒ ท่านถามพวกเขาว่า “เวลาที่ท่านเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” เขาทั้งหลายตอบว่า “เปล่า พวกเราไม่เคยได้ยินเลยว่า

* **๑๘๒๒** ในสมัยนั้นคำว่า ขึ้นไป หมายถึง ขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม

มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๓ ดังนั้นเปาโลถามว่า "แล้วท่านได้รับบัพติศมาใดเล่า" พวกเขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น" ๔ เปาโลกล่าวว่า "บัพติศมาของยอห์นเป็นบัพติศมาของการกลับใจใหม่ ยอห์นบอกผู้คนให้เชื่อในองค์ผู้ที่กำลังจะมาภายหลัง คือพระเยซู" ๕ เมื่อได้ยินเช่นนั้นแล้ว เขาเหล่านั้นก็ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ๖ เมื่อเปาโลวางมือทั้งสองของท่านบนตัวของเขาเหล่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาสถิตกับพวกเขา แล้วเขาก็พูดภาษาที่ตนไม่รู้จักและเผยคำกล่าวของพระเจ้า ๗ รวมผู้คนทั้งหมดได้ประมาณ 12 คน

๘ เปาโลได้เข้าไปในศาลาที่ประชุม และกล่าวคำด้วยใจกล้าหาญ เป็นเวลาประมาณ 3 เดือน โดยกล่าวชี้แจงถึงอาณาจักรของพระเจ้าอย่างน่าเชื่อถือ ๙ แต่เมื่อมีบางคนที่เกิดใจแข็งและไม่ยอมเชื่อ ทั้งยังว่าร้ายเรื่อง "วิถีทางนั้น" ต่อหน้าชุมชน ท่านก็ถอนตัวออกไปจากเขาเหล่านั้น ท่านได้พาพวกสาวกไปด้วย เพื่ออภิปรายทุกวันในห้องประชุมของทีรันนัส ๑๐ ท่านได้กระทำเช่นนี้ติดต่อกันเป็นเวลา 2 ปี ดังนั้นทุกคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งชาวยิวและกรีก จึงได้ยินคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า

๑๑ พระเจ้าได้กระทำสิ่งอัศจรรย์เป็นพิเศษผ่านเปาโล ๑๒ จนแม้ว่าผ้าเช็ดหน้าและผ้ากันเปื้อนที่ถูกต้องตัวเปาโล แล้วก็เอาไปวางบนผู้ป่วย โรคต่างๆ ก็หายขาดได้ และพวกวิญญาณร้ายก็ออกไปจากร่างคนที่ถูกสิง ๑๓ แต่ชาวยิวบางคนเที่ยวไปทำตนเป็นคนขับไล่วิญญาณร้าย โดยใช้พระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ในการขับไล่พวกวิญญาณร้ายด้วยคำพูดว่า "เราสั่งให้เจ้าออกมาในพระนามของพระเยซูที่เปาโลประกาศ" ๑๔ มหาปุโรหิตชาวยิวผู้หนึ่งชื่อเสวา เขามีบุตรชาย 7 คนทีปฏิบัติเช่นนั้น ๑๕ วันหนึ่งวิญญาณร้ายตอบพวกเขาว่า "เรารู้ว่าพระเยซูคือผู้ใด และเปาโลนั้นเราก็รู้ แต่เจ้าล่ะ เป็นใครกัน" ๑๖ แล้วชายที่มีวิญญาณร้ายสิงอยู่ก็กระโจนเข้าใส่ และทำร้ายจนชายทั้งเจ็ดพ่ายแพ้ราบคาบ พวกเขาต้องวิ่งหนีออกจากบ้านทั้งๆ ที่เปลือยกายและบาดเจ็บด้วย ๑๗ เมื่อชาวยิวและกรีกที่อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัสได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้น ต่างก็เกิดความหวาดกลัว และพระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญอย่างสูง ๑๘ คนที่เชื่อจำนวนมากจึงมาสารภาพการกระทำที่ชั่วร้ายอย่างเปิดเผย ๑๙ คนจำนวนมากที่เคยใช้เวทมนตร์คาถา ก็นำตำรับตำราซึ่งประมาณค่าได้ทั้งหมดถึง 50,000 ดร๊าคม่า*มารวมกันและเผาต่อหน้าคนทั้งปวง ๒๐ ด้วยวิธีการนี้ คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าก็แผ่ขยายไปไกลและมีฤทธานุภาพมากขึ้นไปอีก

๒๑ ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านั้นแล้ว เปาโลก็ได้ตัดสินใจไปยังเมืองเยรูซาเล็ม โดยเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายา โดยท่านกล่าวว่า "หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าต้องไปเยี่ยมเมืองโรมด้วย" ๒๒ ท่านได้ส่งผู้ช่วย 2 คนคือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ขณะที่ท่านอยู่ในแคว้นเอเชียต่อเพียงระยะสั้น

๒๓ เวลานั้นได้เกิดความวุ่นวายไม่น้อยในเรื่อง "วิถีทางนั้น" ๒๔ เนื่องจากเดเมตริอัส ช่างเงินที่ได้ทำวิหารจำลองของเทพเจ้าอาร์เทมิสได้ช่วยให้พวกช่างเงินอื่นๆ มีงานทำกันไม่น้อย ๒๕ เดเมตริอัสเรียกพวกช่างเงินเหล่านั้น และช่างทั้งหลายที่มีอาชีพแบบเดียวกับเขาให้มาประชุมกัน กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่าพวกเราหาเงินได้มากจากอาชีพนี้ ๒๖ และท่านทั้งเห็นและได้ยินว่า เปาโลคนนี้ได้เกลี้ยกล่อมคนจำนวนมากให้ลุ่มหลง ทั้งในเมืองเอเฟซัสและเกือบทั่วทั้งแคว้นเอเชียก็ว่าได้ เปาโลพูดว่าบรรดาเทพเจ้าที่คนทำขึ้นนั้นไม่ใช่พวกเทพเจ้าเลย ๒๗ นอกจากจะทำให้ชื่อเสียงในอาชีพของพวกเราเสียหายแล้ว วิหาร

* **๑๙๑๙** 1 ดร๊าคม่า มีค่าเท่ากับแรงงาน 1 วัน

ของเทพเจ้าอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่จะถูกดูหมิ่น ความยิ่งใหญ่ของนางซึ่งผู้คนนมัสการทั่วทั้งแคว้นเอเชียและทั่วโลกก็จะตกต่ำลงไปด้วย
๒๘ เมื่อพวกเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้นก็รู้สึกโกรธแค้น พากันร้องตะโกนว่า ผู้ยิ่งใหญ่คือเทพเจ้าอาร์เทมิสแห่งเมืองเอเฟซัส ๒๙ แล้วทั่วทั้งเมืองก็เกิดความสับสนวุ่นวาย ผู้คนได้จับตัวกายอัสและอาริสทาร์คัสผู้ร่วมเดินทางของเปาโลจากแคว้นมาซิโดเนีย แล้วพร้อมใจกันฉุดเขาทั้งสองไปที่โรงละคร ๓๐ เปาโลต้องการจะปรากฏตัวต่อหน้าฝูงชน แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านทำดังนั้น ๓๑ แม้เจ้าหน้าที่ประจำแคว้นบางคนซึ่งเป็นเพื่อนของเปาโลก็ยังให้คนไปขอร้องท่านไม่ให้ไปที่โรงละคร ๓๒ ที่ประชุมเกิดอลหม่านวุ่นวาย บ้างก็ร้องตะโกนว่าอย่างนี้ บ้างก็ร้องตะโกนว่าอย่างนั้น คนส่วนใหญ่ก็ไม่รู้ว่าทำไมจึงกรูมาอยู่ที่นั่น ๓๓ ชาวยิวผลักให้อเล็กซานเดอร์ออกไปข้างหน้า บ้างก็ตะโกนกำกับเขา อเล็กซานเดอร์ก็โบกมือให้เงียบเพื่อจะพูดแก้คดีต่อหน้าฝูงชน ๓๔ แต่เมื่อเขาเหล่านั้นทราบว่าเขาเป็นชาวยิว จึงได้ร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันนานประมาณ 2 ชั่วโมงว่า ผู้ยิ่งใหญ่คือเทพเจ้าอาร์เทมิสแห่งเมืองเอเฟซัส
๓๕ เจ้าหน้าที่ประจำเมืองทำให้ฝูงชนสงบลงและประกาศว่า ท่านชาวเมืองเอเฟซัส ทั่วโลกไม่รู้หรอกหรือว่า เมืองเอเฟซัสรับผิดชอบในการดูแลรักษาวิหารของเทพเจ้าอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้รักษารูปเคารพของนางซึ่งได้ตกลงมาจากสวรรค์ ๓๖ ฉะนั้นเมื่อไม่สามารถปฏิเสธความจริงเหล่านี้ได้ ท่านควรจะนิ่งเงียบไว้ อย่าวู่วามทำสิ่งใดลงไป ๓๗ ท่านได้นำตัวชายเหล่านี้มาที่นี่ แม้ว่าเขาไม่ได้ปล้นวิหารหรือดูหมิ่นเทพเจ้าของเรา ๓๘ ถ้าหากว่าเดเมตริอัสและกลุ่มช่างเงินเป็นความกับผู้ใดแล้ว ศาลก็เปิดรออยู่ ผู้ว่าราชการแคว้นก็มีให้พวกเขาไปฟ้องกันได้ ๓๙ ถ้าหากท่านต้องการสิ่งใดเกินกว่านี้ก็จงตกลงกันในที่ประชุมสามัญ ๔๐ สถานการณ์เท่าที่เป็นอยู่นี้ พวกเราอาจถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในวันนี้ ทั้งๆ ที่ไม่มีเหตุผลพอเพียง ถ้าอย่างนั้นแล้วพวกเราจะไม่มีข้ออ้างพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้ ๔๑ หลังจากที่เขาพูดจบแล้วก็ให้เลิกประชุมกัน

๒๐

ที่แคว้นมาซิโดเนียและประเทศกรีก

๑ เมื่อความวุ่นวายได้สงบลง เปาโลก็ให้คนไปตามเหล่าสาวกมาเพื่อให้กำลังใจและกล่าวลา ครั้นแล้วก็เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ๒ ท่านเดินทางแวะไปตามดินแดนต่างๆ ในแถบนั้น และได้ให้กำลังใจมากมายแก่ผู้คน ในที่สุดก็มายังประเทศกรีก ๓ ซึ่งได้พักอยู่เป็นเวลา 3 เดือน เมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย ก็ได้ตัดสินใจย้อนกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย เพราะชาวยิวได้วางแผนจะสังหารท่าน ๔ ในครั้งนี้คนที่ไปด้วยคือ โสปาเทอร์บุตรของปีรัสจากเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสจากเมืองเธสะโลนิกา กายอัสจากเมืองเดอร์บี และทิโมธี ทีคิกัสกับโตรฟีมัสจากแคว้นเอเชีย ๕ ชายเหล่านั้นได้ไปล่วงหน้าก่อนแล้ว และได้รอคอยพวกเราอยู่ที่โตรอัส ๖ แต่เราได้ลงเรือมาจากเมืองฟีลิปปีหลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ 5 วันต่อมาก็ร่วมทางไปกับพวกเขาที่โตรอัส และเราพักอยู่ที่นั่นได้ 7 วัน

ที่เมืองโตรอัส

๗ วันแรกของสัปดาห์นั้นพวกเรามาร่วมประชุมกันเพื่อบิขนมปัง เปาโลได้สั่งสอนผู้คน และด้วยเหตุว่าท่านตั้งใจที่จะเดินทางจากไปในวันรุ่งขึ้น ท่านจึงพูดยาวนานไปจนถึงเที่ยงคืน ๘ ในห้องชั้นบนที่พวกเราประชุมกันนั้นมีตะเกียงหลายดวง ๙ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างและง่วงนอนเต็มที ขณะที่เปาโลพูดสั่งสอนต่อไปอีก เขาโงกหลับไปจึง

พลัดตกจากชั้นที่สามลงมา พอยกขึ้นมาก็พบว่าตายเสียแล้ว ๑๐ เปาโลจึงลงไปข้างล่างแล้ว
นอนทาบลงบนชายหนุ่ม กอดตัวเขาแล้วพูดว่า "ไม่ต้องตกใจ เขามีชีวิตแล้ว" ๑๑ แล้วท่า
นก็ขึ้นไปห้องชั้นบนอีก บิขนมปังรับประทานกัน หลังจากที่ได้สนทนาจนถึงรุ่งเช้าแล้วก็ได้
จากไป ๑๒ ผู้คนได้พาชายหนุ่มที่ยังมีชีวิตอยู่กลับบ้านไปด้วยความสบายใจไม่น้อย

เปาโลกล่าวกับผู้ปกครองที่เมืองเอเฟซัส

๑๓ พวกเราไปล่วงหน้าเพื่อจะลงเรือไปยังเมืองอัสโสส โดยหมายจะรับเปาโลที่นั่น ท่าน
ได้เตรียมการณ์ไว้อย่างนั้นเพราะว่าท่านตั้งใจจะไปทางบก ๑๔ เมื่อท่านพบกับพวกเราที่
เมืองอัสโสสแล้ว เราก็รับท่านไปยังเมืองมิทิเลนีต่อ ๑๕ วันรุ่งขึ้นพวกเราลงเรือจากที่นั่น
จนมาถึงฝั่งตรงข้ามเกาะคิโอส วันต่อมาพวกเราข้ามไปยังเกาะสามอส และอีกวันต่อมาก็
ถึงเมืองมิเลทัส ๑๖ เปาโลได้ตัดสินใจจะลงเรือเลยเมืองเอเฟซัสไป เพราะไม่ต้องการอยู่ใน
แคว้นเอเชีย ท่านรีบไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้จะได้ให้ทันวันเพ็นเทคสเต

๑๗ จากเมืองมิเลทัส เปาโลได้ส่งคนไปเชิญคณะผู้ปกครองของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซั
สมา ๑๘ เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึง ท่านกล่าวขึ้นว่า

"พวกท่านทราบว่าข้าพเจ้าใช้ชีวิตอย่างไร ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน นับแต่วัน
แรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย ๑๙ ข้าพเจ้าได้รับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมตัวและ
ด้วยน้ำตานองหน้า ข้าพเจ้าถูกทดสอบอย่างหนักจากชาวยิวที่คิดร้ายต่อข้าพเจ้า ๒๐ พวก
ท่านทราบว่า ข้าพเจ้าไม่เคยลังเลที่จะสั่งสอนสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่พวกท่าน ทั้งในที่ชุมชน
และตามบ้าน ๒๑ ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ชาวยิวและกรีกว่า เขาต้องกลับใจเข้าหาพระเจ้า
และมีความเชื่อในพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๒๒ มาบัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังจะไปยัง
เมืองเยรูซาเล็ม โดยรับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยที่ไม่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น
กับข้าพเจ้าที่นั่น ๒๓ ข้าพเจ้าทราบแต่เพียงว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เตือนข้าพเจ้าในทุก
เมือง ว่าเรือนจำและความลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่ ๒๔ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะเป็นหรือ
ตายก็ไม่ว่า เพียงแต่ขอวิ่งในการแข่งขันให้เสร็จสิ้น และทำงานซึ่งพระเยซู องค์พระผู้เป็น
เจ้ามอบหมายไว้ให้เสร็จสมบูรณ์ คือการยืนยันเรื่องข่าวประเสริฐซึ่งแสดงถึงพระคุณของ
พระเจ้า ๒๕ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เที่ยวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่ท่าน บัดนี้ข้าพเจ้า
ทราบว่าไม่มีใครในพวกท่านที่จะเห็นหน้าข้าพเจ้าอีก ๒๖ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงยืนยันแก่
ท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่เป็นผู้รับผิดชอบถ้าใครหลงหายตายไป ๒๗ เพราะข้าพเจ้าไม่
ลังเลเลยที่จะประกาศความประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้าให้ท่านทราบ ๒๘ จงรักษาตัวท่าน
เองและรักษาแกะทุกตัวในฝูงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้มอบให้ท่านเป็นผู้ดูแล จงเลี้ยงดูค
ริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้มาด้วยโลหิตของพระองค์เอง ๒๙ ข้าพเจ้าทราบว่าหลัง
จากที่ข้าพเจ้าจากไปแล้ว พวกสุนัขป่าร้ายกาจจะเข้ามาในหมู่ท่านและจะไม่ละเว้นฝูงแกะ
ไว้ ๓๐ บางคนในพวกท่านเองนั่นแหละ จะลุกขึ้นมากล่าวสิ่งที่บิดเบือนความจริงเพื่อชัก
พาสาวกให้ตามพวกเขาไป ๓๑ ฉะนั้นจงระวังให้ดี จงจำไว้ว่าเป็นเวลา 3 ปีที่ข้าพเจ้าไม่ได้
หยุดตักเตือนท่านทุกคนทั้งวันและคืนด้วยน้ำตานองหน้า ๓๒ บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับ
พระเจ้า และกับคำกล่าวของพระองค์ ซึ่งเป็นพระคุณที่สามารถเสริมพลังฝ่ายวิญญาณให้
ท่าน และมอบมรดกแก่ท่านด้วยกันกับทุกคนที่พระเจ้าชำระให้บริสุทธิ์แล้ว ๓๓ ข้าพเจ้าไม่
โลภอยากได้เงินและทอง หรือเสื้อผ้าของผู้ใด ๓๔ พวกท่านเองก็ทราบว่า มือทั้งสองของ
ข้าพเจ้าได้ทำงานเลี้ยงชีวิตของข้าพเจ้า และของคนที่อยู่กับข้าพเจ้าด้วย ๓๕ ข้าพเจ้าได้
แสดงให้ท่านเห็นว่าการทำงานหนักเช่นนี้ พวกเราต้องช่วยเหลือผู้อ่อนแอ จงจำคำที่พระ
เยซู องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ว่า "การให้ย่อมทำให้มีความสุขมากกว่าการรับ" "

๓๖ เมื่อท่านพูดเช่นนั้นแล้วก็คุกเข่าลงกับทุกคนและอธิษฐาน ๓๗ เขาเหล่านั้นร้องไห้ขณะที่กอดและจูบแก้ม*ลาท่าน ๓๘ สิ่งที่ทำให้เขาเหล่านั้นเศร้าโศกมากที่สุดก็คือ คำกล่าวของเปาโลที่ว่า เขาจะไม่มีวันเห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พากันเดินไปส่งท่านลงเรือ

๒๑

เปาโลเดินทางไปยังเมืองเยรูซาเล็ม

๑ เมื่อพวกเราได้ลาเขาเหล่านั้นเสร็จแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะโคส วันรุ่งขึ้นก็ไปถึงเกาะโรดส์และจากที่นั่นก็เดินทางต่อไปยังเมืองปาทารา ๒ พวกเราพบเรือลำหนึ่งที่กำลังจะข้ามไปยังแคว้นฟีนิเซียจึงลงเรือนั้นต่อไป ๓ เมื่อเห็นเกาะไซปรัสแล้วก็ผ่านเกาะนั้นไปทางขวา แล่นต่อไปยังแคว้นซีเรีย พวกเราขึ้นจากเรือที่เมืองไทระ ซึ่งเป็นที่ต้องขนสินค้าบรรทุกออก ๔ เราพบเหล่าสาวกที่นั่นจึงพักอยู่ด้วย 7 วัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ดลใจให้พวกเขาเฝ้าบอกเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๕ แต่เมื่อถึงเวลาแล้วพวกเราก็เดินทางต่อ เหล่าสาวกทุกคนพร้อมทั้งภรรยาและลูกๆ ได้ไปด้วยกันกับเราจนเราออกไปจากเมืองนั้น พวกเราก็คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด ๖ หลังจากที่ได้กล่าวร่ำลากันและกันแล้ว เราก็ลงเรือขณะที่พวกเขากลับบ้านไป

๗ พวกเราแล่นเรือออกจากเมืองไทระต่อไปจนถึงเมืองทอเลเมอิส ซึ่งเป็นเมืองที่เราได้ทักทายกับบรรดาพี่น้อง และพักอยู่ด้วยหนึ่งวัน ๘ วันรุ่งขึ้นพวกเราก็เดินทางไปถึงเมืองซีซาริยา และพักอยู่ที่บ้านของฟีลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ด* ๙ ฟีลิปมีลูกหญิงพรหมจรรย์ 4 คนที่เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๑๐ หลังจากที่พวกเราได้อยู่ด้วยกันมาหลายวัน ก็มีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าคนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดีย ชื่ออากาบัส ๑๑ เขาเดินมาหาพวกเรา แล้วก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือกับเท้าของตน และกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวว่า ‘ชาวยิวในเมืองเยรูซาเล็มจะมัดเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้เหมือนกันอย่างนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของบรรดาคนนอก’ ” ๑๒ เมื่อพวกเราได้ยินเช่นนั้น พวกเรากับคนที่อาศัยอยู่แถวนั้นพากันอ้อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๑๓ แต่เปาโลตอบว่า “ทำไมท่านจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเศร้าใจ ข้าพเจ้าไม่เพียงพร้อมที่จะถูกมัด แต่พร้อมที่จะตายในเมืองเยรูซาเล็มเพื่อพระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า” ๑๔ เมื่อพวกเราไม่สามารถชักจูงท่านได้ จึงหยุดอ้อนวอนและพูดว่า “ขอให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเถิด”

๑๕ หลังจากนั้นพวกเราก็เตรียมพร้อมเพื่อขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๑๖ เหล่าสาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซาริยาก็ไปด้วย เขานำเราไปยังบ้านของมนาสันสาวกเก่าแก่ชาวเกาะไซปรัส เพื่อให้เราพักอยู่ที่นั่น

๑๗ เมื่อเรามาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกพี่น้องก็ต้อนรับด้วยความยินดี ๑๘ วันรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงไปหายากอบ ผู้ปกครองทุกคนก็มาอยู่พร้อมกัน ๑๙ เปาโลทักทายกับพวกเขา แล้วก็เล่าถึงงานรับใช้ที่พระเจ้าได้ให้ท่านกระทำตามลำดับในหมู่คนนอก ๒๐ เมื่อเขาเหล่านั้นได้ยินเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า และพูดกับเปาโลว่า “ดูเถิด พี่เอ๋ย ชาวยิวกี่พันคนที่มีความเชื่อ และทุกคนก็ได้รักษากฎบัญญัติอย่างเคร่งครัด ๒๑ พวกเขาได้ยินว่า ท่านสอนชาวยิวทุกคนที่อาศัยอยู่ในหมู่คนนอก ให้ละเลยหมวดกฎบัญญัติของโมเสส และบอกพวกเขาไม่ให้ลูกๆ เข้าสุหนัต หรือดำเนินชีวิตตามขนบธรรมเนียมของพวกเรา ๒๒ แล้วเราควรจะทำอย่างไร เขาเหล่านั้นย่อมทราบว่าท่านจะมาที่นี่ ๒๓ ฉะนั้นขอให้ทำตามที่พวกเราบอกท่านเถิด มีชาย 4 คนในพวกเราได้ปฏิญาณตนไว้ ๒๔ ท่านจงพาเขาทั้งสี่ไปทำพิธี

---

* **๒๐๓๗** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย * **๒๑๘** อ้างอิงถึงชาย 7 คนในบทที่ 6:1-6

ชำระตัวด้วยกันกับท่านแล้วเสียเงินแทนเขา เพื่อว่าเขาจะได้โกนศีรษะ แล้วทุกคนจะได้ทราบว่า รายงานเกี่ยวกับท่านนั้นไม่เป็นความจริงเลย ท่านเองดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติ ๒๕ พวกเราได้เขียนจดหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนนอกแล้วว่า เราได้ตัดสินใจว่า เขาต้องละเว้นจากอาหารที่ได้บูชาแก่รูปเคารพต่างๆ จากเลือด จากเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการประพฤติผิดทางเพศ ๒๖ วันรุ่งขึ้นเปาโลก็พาชาย 4 คนนั้นไปเพื่อทำพิธีชำระตัวด้วยกันกับท่าน แล้วท่านก็ไปยังพระวิหารเพื่อประกาศว่า วันชำระตัวจะจบสิ้นเมื่อไหร่ และจะได้ถวายเครื่องบูชาเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกจับกุมที่เมืองเยรูซาเล็ม

๒๗ เมื่อเกือบจะสิ้น 7 วัน ชาวยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียเห็นเปาโลที่พระวิหาร จึงก่อความวุ่นวายขึ้นและจับท่านไป ๒๘ พลางตะโกนว่า ชาวอิสราเอลเอ๋ย มาช่วยกันเถิด ชายคนนี้เป็นคนเสี้ยมสอนคนทั่วทุกแห่งหนให้ต่อต้านคนของเรา รวมทั้งกฎบัญญัติและสถานที่นี้ด้วย ยิ่งกว่านั้นเขาได้พาชาวกรีกเข้ามาในบริเวณพระวิหาร ทำให้ที่บริสุทธิ์เป็นมลทิน ๒๙ ก่อนหน้านี้ เขาเหล่านั้นเห็นชาวเอเฟซัสที่ชื่อโตรฟีมัสอยู่ในเมืองกับเปาโล และก็สรุปความว่า เปาโลได้พาเขาเข้าไปในบริเวณพระวิหาร ๓๐ ทั้งเมืองจึงเกิดโกลาหล ผู้คนวิ่งกรูกันมาจากทุกสารทิศ จับกุมเปาโลแล้วฉุดลากท่านออกไปจากพระวิหาร ประตูก็ปิดทันที ๓๑ ขณะที่ผู้คนกำลังพยายามจะฆ่าท่านอยู่นั้น ผู้บังคับกองพันทหารของเมืองโรมได้ยินว่า เมืองเยรูซาเล็มทั้งเมืองกำลังเกิดความอลหม่าน ๓๒ เขาจึงนำกองทหารและเหล่านายร้อยวิ่งลงไปหาฝูงชน เมื่อพวกที่ก่อการจลาจลเห็นผู้บังคับกองพันกับพวกทหารของเขา จึงหยุดทุบตีเปาโล ๓๓ ผู้บังคับกองพันเข้าไปใกล้แล้วจับกุมท่าน และสั่งให้ล่ามด้วยโซ่ 2 เส้น แล้วไต่ถามว่าท่านเป็นใคร มาทำอะไร ๓๔ ฝูงชนก็ตะโกนกันต่างๆ นานา และในเมื่อผู้บังคับกองพันไม่สามารถทราบความเพราะไม่อาจหยุดความวุ่นวายได้ จึงสั่งให้คนพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร ๓๕ เมื่อเปาโลถึงบันไดแล้ว ฝูงชนได้เกิดจลาจลขึ้นอีกจนพวกทหารต้องยกตัวท่านขึ้น ๓๖ ฝูงชนที่ตามไปก็ร้องตะโกนแล้วตะโกนอีกว่า ฆ่าเขาเสียเถิด

เปาโลกล่าวกับฝูงชน

๓๗ พวกทหารเกือบจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหารอยู่แล้ว ขณะที่ท่านถามผู้บังคับกองพันว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้พูดกับท่านหน่อยได้ไหม เขาจึงตอบว่า พูดภาษากรีกเป็นหรือ ๓๘ เจ้าไม่ใช่ชาวอียิปต์คนนั้นหรอกหรือที่ก่อการกบฏ และนำผู้ก่อการร้าย 4,000 คนออกไปในถิ่นทุรกันดารก่อนหน้านี้ ๓๙ เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย พลเมืองจากเมืองที่ไม่ด้อยเลย กรุณาให้ข้าพเจ้าพูดกับผู้คนเถิด ๔๐ เมื่อเปาโลได้รับอนุญาตจากนายพันแล้ว จึงยืนบนขั้นบันไดโบกมือให้สัญญาณกับฝูงชน เมื่อเสียงโหวกเหวกสงบลงแล้ว ท่านก็พูดเป็นภาษาฮีบรูว่า

๒๒

๑ พี่น้องและท่านอาวุโสทั้งหลาย จงฟังคำแก้คดีของข้าพเจ้าด้วย

๒ เมื่อเขาเหล่านั้นได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรูด้วย ก็นิ่งเงียบทีเดียว เปาโลกล่าวต่อไปว่า

๓ ข้าพเจ้าเป็นชาวยิว เกิดที่เมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซียแต่เติบโตในเมืองนี้ ได้รับการศึกษาภายใต้ท่านกามาลิเอลในด้านกฎบัญญัติของบรรพบุรุษของพวกเราอย่างเคร่งครัด และกระตือรือร้นในพระเจ้ามากเท่าที่พวกท่านเป็นกันอยู่ในวันนี้ ๔ ข้าพเจ้าเคยกดขี่ข่มเหงพวกที่ติดตามใน วิถีทางนั้น จนพวกเขาถึงแก่ความตาย เที่ยวจับกุมทั้งชายหญิงแล้วก็ส่งพวกเขาไปจองจำ ๕ ซึ่งหัวหน้ามหาปุโรหิตและคณะผู้ใหญ่ทั้งหมดเป็นพยานให้ได้

ข้าพเจ้าได้รับกระทั่งจดหมายจากท่านเหล่านั้นที่มีไปถึงพวกพี่น้องชาวยิวในเมืองดามัสกัส
และข้าพเจ้าไปที่นั่นเพื่อจะจับกุมคนเหล่านี้มาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อลงโทษ
๖ ขณะที่ข้าพเจ้าเดินทางเข้าใกล้เมืองดามัสกัสราวๆ เที่ยงวัน ในทันใดนั้นก็มีแสงสว่าง
จากสวรรค์ส่องลงมาล้อมรอบข้าพเจ้า ๗ ข้าพเจ้าทรุดตัวลงบนพื้น และได้ยินเสียงพูดกับ
ข้าพเจ้าว่า "เซาโล เซาโลเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงกดขี่ข่มเหงเรา" ๘ ข้าพเจ้าถามว่า "พระองค์ท่าน
พระองค์เป็นผู้ใด" พระองค์ตอบว่า "เราคือเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธซึ่งเจ้ากำลังข่มเหง"
๙ บรรดาผู้ที่ไปกับข้าพเจ้าก็เห็นแสงนั้นด้วย แต่เขาไม่ได้ยินเสียงของพระองค์ที่กำลังกล่าว
กับข้าพเจ้าอยู่ ๑๐ ข้าพเจ้าถามว่า "ข้าพเจ้าควรจะทำอย่างไร พระองค์ท่าน" พระองค์ท่าน
ตอบว่า "จงลุกขึ้นเถิด แล้วเข้าไปในเมืองดามัสกัส จะมีคนที่นั่นมาบอกว่าเจ้าจะต้องทำสิ่ง
ใดบ้าง" ๑๑ แสงสว่างจ้านั้นทำให้ตาของข้าพเจ้าบอด คนที่ไปกับข้าพเจ้าจึงต้องจูงมือนำ
ข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส
๑๒ ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียมาหาข้าพเจ้า ท่านเป็นผู้รักษากฎบัญญัติที่เชื่อในพระเจ้า
มาก และเป็นทีนับถืออย่างสูงในหมู่ชาวยิวที่อาศัยอยู่ที่นั่น ๑๓ ท่านยืนอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้า พูด
ว่า "พี่เซาโลเอ๋ย จงเห็นเถิด" และขณะนั้นเอง ข้าพเจ้าก็มองเห็นท่านได้ ๑๔ แล้วท่านพูด
ว่า "พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราได้เลือกท่าน ให้รับรู้ความประสงค์ของพระองค์และเห็น
องค์ผู้มีความชอบธรรม เพื่อฟังคำกล่าวจากพระองค์โดยตรง ๑๕ ท่านจะเป็นพยานฝ่าย
พระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ที่ท่านได้เห็นและได้ยินนั้น ๑๖ ทำไมท่านจะต้องรอ
ต่อไปอีก จงลุกขึ้นรับบัพติศมา และชำระล้างบาป โดยร้องเรียกพระนามของพระองค์เถิด"
๑๗ ข้าพเจ้ากลับไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ขณะที่กำลังอธิษฐานอยู่ที่พระวิหาร ข้าพเจ้าก็ตก
อยู่ในภวังค์ ๑๘ และเห็นพระองค์ซึ่งได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงรีบออกไปจากเมืองเยรูซา
เล็มทันที เพราะว่าผู้คนทั้งหลายจะไม่ยอมรับคำยืนยันของเจ้าที่เกี่ยวกับเรา" ๑๙ ข้าพเจ้า
ตอบว่า "พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเองทราบว่า ข้าพเจ้าเที่ยวไปจับบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์
ตามศาลาที่ประชุมเพื่อให้พวกเขาถูกจำคุกและโบยตี ๒๐ และเมื่อสเทเฟนผู้เป็นพยานของ
พระองค์ถึงกับโลหิตตก ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่นั่น โดยเห็นชอบในการกระทำนั้น และเฝ้าเสื้อผ้า
ของพวกที่กำลังฆ่าสเทเฟน" ๒๑ แล้วพระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงไปเถิด เราจะ
ส่งเจ้าไปยังบรรดาคนนอกที่อยู่ห่างไกล"

เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมัน

๒๒ ฝูงชนฟังเปาโลกล่าวจนถึงเพียงนี้ ก็ตะโกนเสียงลั่นว่า "กำจัดชายคนนี้ให้หาย
สาบสูญไปจากโลกเสียเถิด เขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว" ๒๓ ขณะที่เขาทั้ง
หลายกำลังตะโกนไป พร้อมกับเหวี่ยงเสื้อคลุมออกไปจนฝุ่นตลบอยู่นั้น ๒๔ ผู้บังคับกองพัน
ได้สั่งให้เปาโลเข้าไปในกรมทหาร สั่งให้ทหารเฆี่ยน เพื่อจะได้ไต่สวนดูว่าทำไมผู้คนจึงได้
ตะโกนใส่ท่านเช่นนั้น ๒๕ ขณะที่พวกทหารขึงร่างของท่านเพื่อรอการเฆี่ยน เปาโลก็กล่า
วกับนายร้อยที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า "ถูกกฎแล้วหรือที่ท่านจะเฆี่ยนคนสัญชาติโรมันก่อนที่จะ
พิพากษาว่าผิด" ๒๖ เมื่อนายร้อยได้ยินเช่นนั้นจึงนำความไปรายงานกับผู้บังคับกองพันว
่า "ท่านจะทำอย่างไรต่อไป ชายคนนี้เป็นคนสัญชาติโรมัน" ๒๗ ผู้บังคับกองพันจึงไปถาม
เปาโลว่า "บอกข้าพเจ้าเถิดว่า ท่านเป็นคนสัญชาติโรมันหรือ" ท่านตอบว่า "ใช่แล้ว" ๒๘
แล้วผู้บังคับกองพันพูดว่า "กว่าข้าพเจ้าจะได้เป็นคนสัญชาติโรมันนั้นข้าพเจ้าต้องเสียเงิน
มาก" เปาโลตอบว่า "แต่ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมันโดยกำเนิด" ๒๙ ฝ่ายพวกที่กำลังจะ
ซักถามท่านก็ถอยออกไปทันที ผู้บังคับกองพันเองก็ตกใจที่ล่ามโซ่เปาโลซึ่งเป็นคนสัญชาติ
โรมัน

เปาโลยืนอยู่ต่อหน้าศาสนสภา

๓๐ วันรุ่งขึ้น ผู้บังคับกองพันต้องการที่จะทราบให้แน่ชัดว่าเหตุใดชาวยิวจึงกล่าวหาเปาโล เขาจึงให้คนถอดเครื่องที่ล่ามเปาโลออก แล้วสั่งให้ทั้งบรรดามหาปุโรหิตและศาสนสภาทั้งหมดมาร่วมประชุมกัน ครั้นแล้วก็ให้เปาโลมายืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งปวง

๒๓

๑ เปาโลจ้องเขม็งไปยังศาสนสภาและกล่าวว่า "พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ดำเนินชีวิตด้วยมโนธรรมที่ดีต่อพระเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้" ๒ อานาเนียหัวหน้ามหาปุโรหิตจึงสั่งให้พวกที่ยืนอยู่ใกล้เปาโลตบปากท่าน ๓ แล้วเปาโลพูดกับเขาว่า "พระเจ้าจะตบท่าน ท่านเป็นเหมือนผนังกำแพงที่ฉาบด้วยปูนขาวเท่านั้น ท่านนั่งกล่าวโทษข้าพเจ้าไปตามกฎบัญญัติ แต่ตัวท่านเองยังฝ่าฝืนกฎบัญญัตินั้นโดยที่สั่งให้คนตบข้าพเจ้า"

๔ พวกที่ยืนอยู่ใกล้เปาโลพูดว่า "ท่านกล้าสบประมาทหัวหน้ามหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ" ๕ เปาโลตอบว่า "พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าไม่ได้ตระหนักว่าเขาเป็นหัวหน้ามหาปุโรหิต ด้วยมีบันทึกไว้ว่า "อย่าพูดว่าร้ายต่อบุคคลในระดับปกครองพลเมือง" "*

๖ ครั้นเปาโลเห็นว่าบางคนในศาสนสภาเป็นสะดูสี และบางคนก็เป็นฟาริสี ท่านจึงร้องขึ้นในศาสนสภาว่า "พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีและเป็นบุตรของฟาริสี ข้าพเจ้าถูกพิพากษาก็เพราะเรื่องความหวังในการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย" ๗ ครั้นเปาโลกล่าวเช่นนั้น พวกฟาริสีและสะดูสีก็เกิดเถียงกัน และที่ประชุมก็แบ่งออกเป็น 2 พวก ๘ พวกสะดูสีพูดว่าการฟื้นคืนชีวิตนั้นไม่มีจริง อีกทั้งไม่มีทูตสวรรค์และไม่มีวิญญาณ แต่พวกฟาริสีถือว่ามีทั้งนั้น ๙ แล้วก็เกิดโกลาหลขนานใหญ่ขึ้น อาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติบางคนซึ่งเป็นพวกฟาริสีก็ยืนขึ้นเถียงอย่างรุนแรงว่า "พวกเราเห็นว่าชายคนนี้ไม่มีความผิดเลย วิญญาณหรือทูตสวรรค์อาจจะกล่าวกับเขาก็ได้" ๑๐ เมื่อการโต้เถียงเป็นไปอย่างรุนแรงมากขึ้น จนกระทั่งผู้บังคับกองพันกลัวว่าคนพวกนั้นจะฉีกเปาโลออกเป็นชิ้นๆ เขาจึงสั่งให้ใช้กำลังกองทหารลงไปรับตัวท่านไปยังกรมทหาร

๑๑ คืนต่อมาพระผู้เป็นเจ้ายืนอยู่ใกล้เปาโลกล่าวว่า "จงกล้าหาญเถิด เมื่อเจ้าได้ให้คำยืนยันเกี่ยวกับเราในเมืองเยรูซาเล็มแล้ว เจ้าต้องให้คำยืนยันในเมืองโรมด้วย"

ชาวยิววางแผนฆ่าเปาโล

๑๒ เช้าวันรุ่งขึ้นชาวยิวได้วางแผนการร้าย และสาบานว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าจะฆ่าเปาโลก่อน ๑๓ คนที่เกี่ยวข้องกับแผนการนี้มีกว่า 40 คน ๑๔ เขาทั้งหลายไปหาพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ และกล่าวว่า "เราทุกคนได้สาบานตัวกันอย่างจริงจังว่าจะไม่กินอะไรเลยจนกว่าจะฆ่าเปาโลสำเร็จ ๑๕ บัดนี้พวกท่านและศาสนสภาขอร้องให้ผู้บังคับกองพันนำตัวเขามาหาท่าน ราวกับว่าท่านจะพิจารณาคดีเขาโดยการสอบสวนอย่างรอบคอบ และพวกเราพร้อมที่จะฆ่าเขาก่อนที่เขาจะมาถึงที่นี่"

๑๖ แต่เมื่อลูกชายของน้องสาวเปาโลได้ยินแผนการนั้น จึงไปบอกเปาโลที่กรมทหาร ๑๗ เปาโลก็เรียกนายร้อยคนหนึ่งเข้ามาแล้วกล่าวว่า "พาชายหนุ่มคนนี้ไปหาผู้บังคับกองพันเถิด เขามีบางสิ่งที่จะแจ้งให้ทราบ" ๑๘ ดังนั้นเขาจึงพาชายหนุ่มนั้นไปหาผู้บังคับกองพัน นายร้อยพูดว่า "เปาโลที่เป็นนักโทษอยู่ให้ข้าพเจ้าพาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่านเพราะว่าเขามีเรื่องที่จะบอก" ๑๙ ผู้บังคับกองพันจูงมือชายหนุ่มนั้นไปไต่ถามตามลำพังว่า "เจ้ามีอะไรจะบอกเราหรือ" ๒๐ เขาพูดว่า "ชาวยิวได้ตกลงกันที่จะขอให้ท่านนำตัวเปาโลมายังศาสนสภาในวันพรุ่งนี้ ราวกับว่าต้องการจะทราบเรื่องของเปาโลให้ละเอียดมากขึ้น

---

* **๒๓๕** อพยพ 22:28

๒๑ อย่าให้เปาโลไปกับพวกเขา เพราะว่ามีผู้คนกว่า 40 คนกำลังดักซุ่มโจมตีอยู่ เขาเหล่านั้นได้สาบานไว้ว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าจะฆ่าเปาโลได้ก่อน บัดนี้เขาพร้อมกันแล้ว และกำลังรอการตัดสินใจของท่านอยู่ ๒๒ ผู้บังคับกองพันให้ชายหนุ่มนั้นไปและกำชับว่า อย่าบอกผู้ใดว่าเจ้าได้รายงานเรื่องนี้ให้กับเรา

เปาโลถูกส่งตัวไปยังผู้ว่าราชการเฟลิกส์

๒๓ แล้วเขาเรียกนายร้อย 2 คนมาสั่งว่า จงเตรียมพลทหาร 200 คนกับทหารม้า 70 คน และทหารหอก 200 คนให้พร้อม เพื่อที่จะไปยังเมืองซีซาริยาเวลา 3 ทุ่มคืนวันนี้ ๒๔ จงจัดม้าให้เปาโลขี่ เพื่อจะได้พาตัวเขาไปหาผู้ว่าราชการเฟลิกส์อย่างปลอดภัย ๒๕ เขาได้เขียนจดหมายได้ความดังนี้

๒๖ คลาวดิอัสลีเซียสส่งความคิดถึงมายังใต้เท้าผู้ว่าราชการเฟลิกส์ ๒๗ ชาวยิวจับกุมชายผู้นี้ไปและเกือบจะฆ่าเขาแล้ว แต่ข้าพเจ้าเอาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ เพราะข้าพเจ้าทราบมาว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรมัน ๒๘ ข้าพเจ้าต้องการทราบว่าเหตุใดเขาเหล่านั้นจึงกล่าวหาชายผู้นี้ ข้าพเจ้าจึงได้พาเขาไปยังศาสนสภาของพวกเขาเอง ๒๙ ข้าพเจ้าเห็นว่าการกล่าวหานั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎบัญญัติของพวกเขา แต่ไม่มีข้อหาที่จะปรักปรำให้เขามีโทษถึงตายหรือจำคุก ๓๐ มีคนมาบอกข้าพเจ้าถึงแผนการที่มุ่งร้ายต่อเขา ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทันที ข้าพเจ้าได้ออกคำสั่งให้พวกที่กล่าวหาเขาไปฟ้องร้องคดีต่อท่านด้วย

๓๑ ฉะนั้น พวกทหารที่ปฏิบัติตามคำสั่งก็พาเปาโลไปในเวลากลางคืน จนถึงเมืองอันทิปาตรีส์ ๓๒ วันรุ่งขึ้นก็ปล่อยให้เหล่าทหารม้าเดินทางต่อไปกับเปาโล ส่วนที่เหลือก็กลับไปยังกรมทหาร ๓๓ เมื่อเหล่าทหารม้ามาถึงเมืองซีซาริยาแล้ว ก็ได้ยื่นจดหมายให้ผู้ว่าราชการและมอบเปาโลไว้ให้ท่าน ๓๔ ผู้ว่าราชการอ่านจดหมายและถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อรู้ว่ามาจากแคว้นซีลีเซีย ๓๕ ท่านจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะพิจารณาคดีของท่านเมื่อพวกกล่าวหามาถึงที่นี่ แล้วท่านสั่งให้คุมเปาโลไว้ที่วังของกษัตริย์เฮโรด

๒๔

เปาโลขึ้นคดีที่เมืองซีซาริยา

๑ ห้าวันต่อมา อานาเนียหัวหน้ามหาปุโรหิตได้เดินทางลงไปยังเมืองซีซาริยา กับพวกผู้ใหญ่บางคนและทนายความคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องร้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการ ๒ เมื่อเปาโลถูกเรียกตัวเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสก็ยื่นคำร้องคดีของเขาต่อเฟลิกส์ว่า

ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความสงบสุขเป็นเวลานานภายใต้การปกครองของท่าน และเพราะสติปัญญาของท่าน จึงได้มีการปรับปรุงให้แก่ชาตินี้ ๓ ข้าพเจ้าทั้งหลายรู้คุณอย่างซาบซึ้งในทุกด้านและทุกแห่งหนถึงท่านใต้เท้าเฟลิกส์ ๔ เพื่อไม่ให้เสียเวลาเนิ่นนานไป ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านกรุณาฟังพวกข้าพเจ้าเพียงสั้นๆ เถิด ๕ ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่าชายผู้นี้ทำให้คนอื่นยุ่งยากลำบาก โดยได้ยุยงชาวยิวทั่วโลกให้ก่อการจลาจล เขานี่เองที่เป็นตัวการของพรรคชาวเมืองนาซาเร็ธ ๖ เขาพยายามทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ดังนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจึงได้จับกุมเขาไว้ [และต้องการจะพิพากษาโทษเขาตามกฎของเรา ๗ แต่นายพันลีเซียสได้ใช้กำลังมหาศาลมาคว้าเขาไปจากมือของเรา ๘ และออกคำสั่งให้พวกผู้กล่าวหามาให้ท่านพิจารณา]* เมื่อท่านซักถามเขาเองเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ท่านเองจะได้ทราบความจริงเกี่ยวกับข้อกล่าวหาที่พวกเรามีต่อเขา

* **๒๔๑๘** 24:6-8 [] มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ มีข้อความบันทึกตามนี้

๙ ชาวยิวสนับสนุนคำกล่าวหานั้นโดยยืนยันว่าเป็นความจริง

๑๐ เมื่อผู้ว่าราชการโบกมือส่งสัญญาณให้เปาโลพูด เปาโลจึงตอบว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาของชาตินี้เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว ฉะนั้นข้าพเจ้ายินดีจะแก้คดี ๑๑ ท่านสามารถสืบทราบได้ง่ายๆ ว่าข้าพเจ้าได้ขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการไม่เกิน 12 วันมาแล้ว ๑๒ พวกที่กล่าวหาข้าพเจ้าไม่ได้เห็นข้าพเจ้าถกเถียงกับผู้ใดที่พระวิหาร ก่อกวนฝูงชนในศาลาที่ประชุมหรือที่อื่นใดในเมืองเลย ๑๓ พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ตามข้อที่กล่าวหาข้าพเจ้าได้ ๑๔ แต่ข้าพเจ้ายอมรับว่า ข้าพเจ้านมัสการพระเจ้าของบรรพบุรุษของเราเหมือนกับผู้ติดตามใน "วิถีทางนั้น" ซึ่งพวกเขาเรียกว่า "พรรค" ข้าพเจ้าเชื่อทุกสิ่งที่เห็นด้วยกับกฎบัญญัติและที่บันทึกอยู่ในหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๑๕ ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเจ้าเช่นเดียวกับชายเหล่านี้ คือทั้งคนที่มีความชอบธรรมและคนที่ไม่มีความชอบธรรมจะฟื้นคืนชีวิต ๑๖ ทั้งนี้ข้าพเจ้าดิ้นรนอยู่เสมอที่จะให้มีมโนธรรมที่ดีต่อพระเจ้าและมนุษย์ ๑๗ หลังจากที่ไม่ได้อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสองสามปีแล้ว ข้าพเจ้าได้ไปที่นั่นเพื่อนำเงินบริจาคมายังชนชาติของข้าพเจ้า และให้ของถวายต่างๆ ๑๘ เมื่อพวกเขาเห็นข้าพเจ้าในบริเวณพระวิหาร คือตอนที่ข้าพเจ้าได้ชำระตัวแล้ว เขามิได้พบว่าข้าพเจ้าอยู่กับฝูงชนหรือทำการก่อกวน ๑๙ แต่มีชาวยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชีย ซึ่งควรจะมาฟ้องร้องท่านก่อนแล้ว ถ้าหากเขามีอะไรจะฟ้อง ๒๐ หรือพวกที่อยู่ที่นี่ควรให้การว่าเขาพบข้าพเจ้าผิดอย่างไรเวลาที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าศาสนสภา ๒๑ มีสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าร้องตะโกนต่อหน้าเขาเหล่านี้คือ "เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ข้าพเจ้าจึงต้องยืนรับการพิจารณาคดีต่อหน้าท่านในวันนี้" "

๒๒ แล้วเฟลิกส์ผู้ที่คุ้นเคยกับ "วิถีทางนั้น" ก็เลื่อนการพิจารณาโดยกล่าวว่า "เมื่อผู้บังคับกองพันลีเซียสมา ข้าพเจ้าจึงจะตัดสินคดีของท่าน" ๒๓ ท่านสั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ก็ให้มีอิสระบ้างและอนุญาตให้เพื่อนๆ ของเปาโลมาปรนนิบัติตามความจำเป็นได้

๒๔ สองสามวันต่อมาเฟลิกส์มากับภรรยาชาวยิวชื่อดรูสิลลา ท่านให้คนพาตัวเปาโลมาและได้ฟังท่านพูดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ๒๕ ขณะที่เปาโลได้พูดถึงความชอบธรรม การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่จะมาถึงตัว เฟลิกส์ก็เกิดกลัวขึ้นแล้วพูดว่า "พอเท่านี้ก่อน ท่านไปได้แล้ว แต่พอถึงเวลาอีกข้าพเจ้าจะเรียกตัวท่านมา" ๒๖ ในเวลาเดียวกันท่านก็หวังว่าเปาโลจะเสนอให้สินบน ท่านจึงให้ตามตัวเปาโลมาพูดด้วยบ่อยครั้ง ๒๗ สองปีผ่านไป ปอร์สิอัสเฟสทัสได้มารับตำแหน่งแทนเฟลิกส์ แต่ว่าเฟลิกส์ต้องการจะเอาความดีความชอบจากชาวยิว จึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

๒๕

เปาโลถวายฎีกาถึงซีซาร์

๑ หลังจากเฟสทัสมาถึงแคว้นได้ 3 วันก็ออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๒ ณ ที่นั้นเองที่พวกมหาปุโรหิตและผู้นำชาวยิวนำเรื่องเปาโลมาฟ้องร้อง ๓ และอ้อนวอนเฟสทัสอย่างร้อนใจให้ช่วยเหลือพวกเขา โดยให้สั่งย้ายตัวเปาโลไปยังเมืองเยรูซาเล็ม เพราะว่าเขาทั้งหลายมีแผนการที่จะดักซุ่มเพื่อฆ่าเปาโลระหว่างทาง ๔ เฟสทัสตอบว่า "เปาโลถูกคุมตัวไว้ที่เมืองซีซารียาและเราเองก็กำลังจะไปที่นั่นในไม่ช้านี้ ๕ ถ้าหากว่าเปาโลได้กระทำผิดอย่างไรก็ปล่อยให้พวกผู้นำบางคนไปกับเรา ไปฟ้องร้องเปาโลกันที่นั่นเถิด"

๖ หลังจากที่ท่านได้อยู่กับพวกเขาได้ไม่เกิน 8 หรือ 10 วันแล้ว ก็ลงไปยังเมืองซีซารียา วันรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งลงตัดสินความ และสั่งให้นำเปาโลมาหาท่าน ๗ เมื่อเปาโลมาแล้ว

ชาวยิวที่ได้ลงมาจากเมืองเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ มีข้อกล่าวหาเปาโลอย่างร้ายแรง
ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ ๘ เปาโลแก้คดีว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ
ผิดกฎบัญญัติของชาวยิว หรือผิดต่อพระวิหาร หรือผิดต่อซีซาร์แต่อย่างใด ๙ เฟสทัส
อยากสร้างความดีความชอบกับชาวยิวจึงพูดกับเปาโลว่า ท่านยินดีที่จะขึ้นไปยังเมือง
เยรูซาเล็ม เพื่อรับการพิจารณาคดีต่อหน้าเราตามข้อหาที่กล่าวมานี้ไหม ๑๐ เปาโลตอบว่า
เวลานี้ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ต่อหน้าศาลของซีซาร์ อันเป็นที่ข้าพเจ้าควรได้รับการพิพากษา
ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อชาวยิวแต่อย่างใด ท่านเองก็ทราบดี ๑๑ ถ้าหากว่าข้าพเจ้ากระทำ
ผิดจนมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธที่จะตาย แต่ถ้าข้อกล่าวหาทั้งหลายที่มาจากชาว
ยิวพวกนี้ไม่เป็นความจริงแล้ว ไม่มีใครจะมาละเมิดสิทธิ์ และมอบตัวข้าพเจ้าให้แก่พวกเขา
ได้ ข้าพเจ้าขอถวายฎีกาถึงซีซาร์ ๑๒ เฟสทัสจึงพูดกับคณะที่ปรึกษาแล้วประกาศว่า ท่าน
ถวายฎีกาถึงซีซาร์ ท่านก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์

ผู้ว่าราชการเฟสทัสปรึกษากษัตริย์อากริปปา

๑๓ หลายวันผ่านไป กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสก็มาเยี่ยมคำนับเฟสทัสที่เมือง
ซีซารียา ๑๔ เมื่อท่านทั้งสองพักอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสจึงปรึกษาเรื่องของเปาโลกับกษัตริย์อากริปปาโดยกล่าวว่า ที่นี่มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกส์ยังคงขังให้เป็นนักโทษอยู่ ๑๕ เมื่อ
ข้าพเจ้าไปยังเมืองเยรูซาเล็ม พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวยื่นฟ้องร้องเขา
และขอให้มีการตัดสินลงโทษเขาด้วย ๑๖ ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่า ชาวโรมันไม่มีธรรมเนียม
ที่จะปล่อยให้จำเลยถูกลงโทษก่อนที่เขากับโจทก์จะสู้ความกัน เพื่อว่าจำเลยจะมีโอกาสแก้
ข้อกล่าวหานั้น ๑๗ เมื่อพวกเขามาพร้อมกัน ข้าพเจ้าจึงไม่ได้รอช้า วันรุ่งขึ้นก็ได้นั่งพิจารณา
คดี และสั่งให้พาตัวชายคนนั้นมา ๑๘ เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้นฟ้อง พวกเขาก็ไม่ได้กล่าวหาว่า
ผู้นั้นชั่วร้าย เหมือนที่ข้าพเจ้าได้คาดหมายไว้ ๑๙ เขาเพียงแต่โต้แย้งกันเรื่องศาสนาของ
พวกเขา และเรื่องคนตายที่ชื่อเยซูซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่ ๒๐ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะ
พิจารณาความอย่างไรดี ดังนั้นข้าพเจ้าถามว่าเขาจะยินดีไปยังเมืองเยรูซาเล็มเพื่อสู้คดีที่
นั่นหรือไม่ ๒๑ เมื่อเปาโลได้ถวายฎีกามอบตัวขอให้เป็นการตัดสินใจของจักรพรรดิ ข้าพเจ้า
จึงสั่งให้คุมตัวไว้จนกว่าจะส่งตัวเขาไปถึงซีซาร์ได้ ๒๒ แล้วอากริปปาก็กล่าวกับเฟสทัสว่า
เราอยากจะฟังปากคำจากชายคนนี้ด้วย เฟสทัสกล่าวว่า พรุ่งนี้ท่านก็จะได้ฟังเขา

เปาโลยืนให้การกับกษัตริย์อากริปปา

๒๓ วันรุ่งขึ้นกษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสมายังศาลอย่างเอิกเกริก และได้เข้า
ไปในห้องพิจารณากับเจ้าหน้าที่ชั้นสูงและผู้นำทั้งหลายของเมืองนั้น เปาโลถูกนำตัวเข้า
มา ตามคำสั่งของเฟสทัส ๒๔ เฟสทัสกล่าวว่า กษัตริย์อากริปปา และทุกท่าน ณ ที่นี่ ท่าน
เห็นชายคนนี้แล้ว เขาคือคนที่ชาวยิวทั้งในเมืองเยรูซาเล็มและที่นี่ได้ร้องทุกข์ต่อข้าพเจ้า
และต่างก็ร้องตะโกนว่า เขาไม่ควรมีชีวิตอยู่ต่อไป ๒๕ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งใด
ที่สมควรจะต้องตาย และเป็นเพราะว่าเขาได้ถวายฎีกาต่อจักรพรรดิ ข้าพเจ้าจึงได้ตัดสิน
ใจที่จะส่งเขาไป ๒๖ ข้าพเจ้าไม่มีข้อมูลแน่นอนเกี่ยวกับชายผู้นี้ที่จะเขียนรายงานถึงองค์
จักรพรรดิ ฉะนั้นข้าพเจ้าได้พาตัวเขามายืนต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ต่อกษัตริย์อากริปปา เพื่อว่าหลังจากมีการสอบสวนแล้วข้าพเจ้าจะได้มีข้อมูลที่จะเขียน
รายงานไป ๒๗ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เหมาะในการที่จะส่งนักโทษไปโดยที่ไม่ระบุข้อกล่าว
หา

๒๖

๑ อากริปปาจึงกล่าวกับเปาโลว่า ท่านได้รับอนุญาตให้พูดแก้คดีเอง เปาโลจึงยื่นมืออ
ออกเป็นสัญญาณแล้วเริ่มแก้คดีว่า

๒ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ในเรื่องข้อกล่าวหาทุกสิ่งที่ชาวยิวมีต่อข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้า
รู้สึกยินดีที่มีโอกาสแก้คดีต่อหน้าใต้เท้าในวันนี้ ๓ ข้าพเจ้ายินดีจริงๆ เพราะใต้เท้าคุ้นเคย
กับประเพณีนิยม และปัญหาโต้แย้งทุกอย่างของชาวยิว ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ใต้เท้าได้โปรด
ทนฟังข้าพเจ้าเถิด

๔ ชาวยิวทุกคนทราบว่าข้าพเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไรตั้งแต่เป็นเด็กมา เริ่มจากชีวิตใน
ประเทศของข้าพเจ้าและในเมืองเยรูซาเล็มด้วย ๕ เขาทั้งหลายก็รู้จักข้าพเจ้าเป็นเวลานาน
และถ้าเขายินยอม เขาจะให้ปากคำได้ว่า ข้าพเจ้าเคยอยู่ในพรรคที่เคร่งที่สุดในศาสนาของ
พวกเรา คือเป็นอยู่อย่างฟาริสี ๖ และมาบัดนี้ข้าพเจ้าต้องขึ้นศาล ก็เพราะข้าพเจ้ามีความ
หวังในพระสัญญาของพระเจ้าที่ได้มอบไว้แก่บรรพบุรุษของเรา ๗ นี่คือพระสัญญาที่ 12 เผ่า
มีความหวังว่าจะสำเร็จลุล่วง ขณะที่พวกเขาได้นมัสการพระเจ้าทั้งวันและคืน ข้าแต่มหา
กษัตริย์ เป็นเพราะความหวังนี้เอง ที่ชาวยิวกำลังกล่าวหาข้าพเจ้า ๘ ทำไมท่านทั้งหลายจึง
คิดว่า การที่พระเจ้าให้คนตายฟื้นคืนชีวิตนั้นเป็นไปไม่ได้

๙ ข้าพเจ้าเคยคิดในใจว่า ข้าพเจ้าต้องกระทำทุกสิ่งที่จะขัดขวางพระนามของพระเยซู
แห่งเมืองนาซาเร็ธ ๑๐ และข้าพเจ้าก็ได้กระทำไปตามนั้นในเมืองเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจับก
ุมผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นจำนวนมากให้เข้าคุก ตามที่ได้รับสิทธิอำนาจจากบรรดามหา
ปุโรหิต และเมื่อพวกเขาถูกฆ่าแล้ว ข้าพเจ้าก็ออกคะแนนเสียงเห็นดีด้วย ๑๑ บ่อยครั้งที่
ข้าพเจ้าได้ไปยังศาลาที่ประชุมทุกแห่งหน เพื่อให้พวกเขาได้รับโทษ ข้าพเจ้าพยายามบังคับ
ให้พวกเขากล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้า ข้าพเจ้าโกรธพวกเขามาก จึงได้ไปข่มเหงพวกเขา
ถึงต่างแดน

๑๒ ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส โดยถือสิทธิอำนาจของพวกมหา
ปุโรหิตที่มีคำสั่งไป ๑๓ ข้าแต่มหากษัตริย์ พอประมาณได้เที่ยงวันขณะที่ข้าพเจ้าเดินทาง
ไป ข้าพเจ้าเห็นแสงจากสวรรค์ซึ่งสว่างกว่าดวงอาทิตย์เจิดจ้าอยู่รอบตัวข้าพเจ้าและพวก
ที่เดินทางไปด้วย ๑๔ พวกเราทุกคนก็ทรุดตัวลงบนพื้น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงกล่าวเป็น
ภาษาฮีบรูว่า เซาโล เซาโลเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงกดขี่ข่มเหงเรา เจ้าเตะปฏักก็เจ็บตัวเปล่า
๑๕ ข้าพเจ้าถามว่า พระองค์ท่าน พระองค์เป็นผู้ใด พระองค์ท่านตอบว่า เราคือเยซูผู้
ที่เจ้ากำลังข่มเหง ๑๖ จงลุกขึ้นยืนเถิด เราปรากฏแก่เจ้าเพื่อแต่งตั้งให้เจ้าเป็นผู้รับใช้ และ
เป็นผู้ให้คำยืนยันถึงสิ่งที่เจ้าเห็นแล้ว อีกทั้งสิ่งที่เราจะปรากฏให้แก่เจ้าอีกด้วย ๑๗ เราจะ
ช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากชาวยิวและจากพวกคนนอกที่เรากำลังจะใช้ให้เจ้าไปหา ๑๘ เพื่อให้
เขาลืมตาและหันจากความมืดสู่ความสว่าง และจากอำนาจของซาตานสู่พระเจ้า เพื่อว่า
พวกเขาจะได้รับการยกโทษบาป และได้รับมรดกร่วมกับหมู่คนทีพระเจ้าชำระให้บริสุทธิ์แล
้วเพราะเขามีความเชื่อในเรา

๑๙ กษัตริย์อากริปปา ข้าพเจ้าไม่ได้ขัดขืนภาพนิมิตที่ปรากฏจากสวรรค์ ๒๐ ข้าพเจ้าเริ่ม
ประกาศแก่ผู้คนในเมืองดามัสกัส เมืองเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดียและแก่บรรดาคนนอก
ด้วย ข้าพเจ้าประกาศว่าเขาเหล่านั้นควรกลับใจ และหันเข้าหาพระเจ้าและปฏิบัติตน
เพื่อแสดงการกลับใจนั้น ๒๑ เพราะเหตุนี้ชาวยิวจึงได้จับกุมข้าพเจ้าในบริเวณพระวิหาร
และพยายามจะฆ่าข้าพเจ้า ๒๒ แต่ว่าพระเจ้าได้ช่วยเหลือข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ ดังนั้น
ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่นี่และยืนยันกับผู้ใหญ่และผู้น้อย ข้าพเจ้าไม่ได้พูดสิ่งใดนอกเหนือไปกว่า
เรื่องที่เหล่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าและโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น ๒๓ คือพระคริสต์

จะทนทุกข์ทรมาน และเป็นบุคคลแรกที่ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย พระองค์จะประกาศเรื่องความสว่างแก่ชนชาติของพระองค์ และแก่บรรดาคนนอก"

๒๔ ขณะที่เปาโลกำลังแก้คดีของตนอยู่นั้น เฟสทัสก็ตะโกนสอดขึ้นว่า "เปาโล ท่านเสียสติแล้ว ท่านรู้วิชามากจนทำให้ท่านฟั่นเฟือนไปเสียแล้ว" ๒๕ เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่เสียสติหรอก ใต้เท้าเฟสทัส แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเป็นความจริงและมีเหตุผล ๒๖ กษัตริย์ท่านคุ้นกับสิ่งเหล่านี้ และข้าพเจ้าพูดได้โดยอิสระ ข้าพเจ้าเชื่ออย่างแน่นอนว่าไม่มีเหตุการณ์ใดที่รอดพ้นสายตาไปได้ เพราะว่าไม่ได้เกิดขึ้นอย่างลับๆ ๒๗ กษัตริย์อากริปปา ท่านเชื่อเหล่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าหรือไม่ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเชื่อ" ๒๘ แล้วอากริปปาจึงกล่าวกับเปาโลว่า "ท่านคิดหรือว่า ท่านจะชักจูงให้เราเป็นคริสเตียนได้ในระยะเวลาสั้นเพียงนี้" ๒๙ เปาโลตอบว่า "ในระยะเวลาสั้นหรือยาวนานก็ตาม ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ไม่เพียงท่านเท่านั้นที่จะเป็นเหมือนกับข้าพเจ้า แต่ทุกคนที่กำลังฟังข้าพเจ้าในวันนี้ด้วย เว้นแต่ไม่ต้องถูกล่ามโซ่เหมือนกับข้าพเจ้า"

๓๐ กษัตริย์กับผู้ว่าราชการและพระนางเบอร์นิสและพวกที่นั่งด้วยกันอยู่นั้นก็ลุกขึ้น ๓๑ เขาทั้งหลายออกไปจากห้อง ต่างก็พูดกันว่า "ชายผู้นี้ไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะได้รับโทษถึงตายหรือถูกจำคุก" ๓๒ อากริปปาจึงกล่าวกับเฟสทัสว่า "ชายผู้นี้จะได้รับการปลดปล่อยให้มีอิสระได้ หากว่าเขาไม่ได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์"

๒๗

เปาโลแล่นเรือไปยังเมืองโรม

๑ เมื่อตัดสินใจกันได้ว่า จะให้พวกเราแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เปาโลและนักโทษอื่นบางคนก็ถูกส่งตัวให้นายร้อยชื่อยูเลียสซึ่งเป็นนายทหารในกองของจักรพรรดิ ๒ และยังมีชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเธสะโลนิกาคนหนึ่งชื่ออาริสทาร์คัสไปกับเราด้วย โดยลงเรือที่มาจากเมืองอัดรามิททิยุมซึ่งพร้อมที่จะแล่นไปยังท่าต่างๆ ตามชายฝั่งทะเลในแคว้นเอเชีย แล้วพวกเราก็ออกเรือกันไป ๓ วันรุ่งขึ้นพวกเราขึ้นฝั่งที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสผู้มีใจกรุณาต่อเปาโลก็ยอมให้ท่านไปหาพวกเพื่อนๆ ได้ เผื่อจะได้รับความช่วยเหลือ ๔ ครั้นเราออกเรือไปจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านอับลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม ๕ เมื่อเราได้ล่องเรือเลียบฝั่งทะเลของแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย เราก็ได้ขึ้นฝั่งที่เมืองมิราในแคว้นลีเซีย ๖ ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากอเล็กซานเดรีย ซึ่งกำลังจะแล่นไปยังประเทศอิตาลี จึงให้พวกเราลงเรือกัน ๗ เราแล่นไปช้าๆ หลายวันและมาถึงใกล้เมืองคนีดัสด้วยความยากลำบาก เมื่อลมพัดทวนมาก เราก็แล่นไปทางด้านอับลมของเกาะครีตเลียบเคียงใต้แหลมสัลโมเน ๘ เราแล่นไปตามชายฝั่งด้วยความยากลำบาก จนมาถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่าท่าพักพิง ซึ่งอยู่ใกล้เมืองลาเซีย

๙ การเดินเรือช่วงนี้อันตรายยิ่งและเสียเวลาไปมากแล้ว เพราะได้ล่วงเลยช่วงเวลาเทศกาลอดอาหารไปแล้ว เปาโลจึงเตือนเขาทั้งหลายว่า ๑๐ "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางของพวกเราจะเกิดการเสียหาย และจะมีการสูญเสียใหญ่ยิ่ง คือไม่เกิดกับเรือและของบรรทุกเท่านั้น แต่ชีวิตของพวกเราเองด้วย" ๑๑ แต่แทนที่นายร้อยนั้นจะฟังเปาโลพูด กลับทำตามที่กัปตันและเจ้าของเรือแนะนำ ๑๒ ในเมื่อท่าเรือนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดพักในฤดูหนาว คนส่วนใหญ่จึงตัดสินใจให้แล่นต่อไป โดยหวังที่จะไปถึงเมืองฟีนิกส์และพักตลอดช่วงฤดูหนาวที่นั่น ฟีนิกส์เป็นเมืองท่าเรือของเกาะครีต ซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือและตะวันตกเฉียงใต้

พายุ

๑๓ เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาเหล่านั้นก็คิดว่าได้การสมความปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นไปตามชายฝั่งของเกาะครีต ๑๔ ไม่นานต่อมาลมพายุกล้าชื่อ ตะวันออกเฉียงเหนือ พัดลงมาจากเกาะนั้น ๑๕ เรือจึงถูกพายุอย่างจัง สุดกำลังจะต้านลม จึงปล่อยไปตามกระแสลมพัด ๑๖ เมื่อเราแล่นผ่านไปจนถึงที่อับลมของเกาะคาวดาซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ เราแทบจะคุมเรือเล็กไม่ไหว ๑๗ และเมื่อยกขึ้นเรือใหญ่ได้แล้ว ก็เอาเชือกโอบใต้เรือใหญ่ไว้ให้แน่นกันเรือแตก ด้วยเกรงว่าจะเกยสันดอนทรายในอ่าวเสอร์ทิส จึงทอดสมอลงแล้วก็ปล่อยเรือไปตามกระแสลม ๑๘ เมื่อต้องต้านพายุมากจนวันรุ่งขึ้น คนเหล่านั้นจึงเริ่มโยนของที่บรรทุกมาทิ้งทะเลเสียบ้าง ๑๙ พอวันที่สามพวกเขาโยนเครื่องที่โยงระยางกับใบลงทะเลด้วยมือของเขาเอง ๒๐ เมื่อไม่เห็นทั้งดวงอาทิตย์และดวงดาวหลายวัน และพายุยังคงพัดกระหน่ำต่อไป เราก็ไม่มีแม้แต่ความหวังว่าจะรอดชีวิตไปได้

๒๑ เมื่อพวกเขาไม่ได้รับประทานอาหารมาเป็นเวลานาน เปาโลยืนขึ้นกล่าวว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังข้าพเจ้าโดยไม่แล่นออกจากเกาะครีตแล้ว ท่านก็จะไม่ต้องเผชิญกับความเสียหายและสูญเสียสิ่งของเช่นนี้ ๒๒ แต่มาบัดนี้ข้าพเจ้าขอแนะว่าจงทำใจให้กล้าหาญต่อไปเถิด เพราะว่าไม่มีผู้ใดในพวกท่านที่จะเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น ๒๓ เมื่อคืนนี้ทูตสวรรค์ของพระเจ้า ผู้เป็นเจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้ารับใช้มายืนอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้า ๒๔ และกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านต้องไปให้ซีซาร์พิจารณาคดี และด้วยพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อท่าน พระองค์ได้ไว้ชีวิตทุกคนที่ลงเรือมากับท่าน’ ๒๕ ดังนั้นท่านทั้งหลายจงทำใจให้เข้มแข็งเถิด เพราะข้าพเจ้ามีความเชื่อในพระเจ้าว่า ทุกสิ่งจะเกิดขึ้นตามที่ข้าพเจ้าได้ยิน ๒๖ แต่ว่าพวกเราต้องเกยตื้นที่เกาะแห่งหนึ่ง”

เรือแตก

๒๗ คืนที่สิบสี่ เรายังถูกพายุพัดข้ามทะเลอาเดรียติกอยู่ พอราวเที่ยงคืนพวกกะลาสีมีความรู้สึกว่าเข้าใกล้แผ่นดินแล้ว ๒๘ เมื่อหยั่งความลึกก็วัดได้ว่าน้ำลึก 40 เมตร และเพียงชั่วครู่ต่อมาก็หยั่งดูอีกและวัดได้ว่าลึก 30 เมตร ๒๙ ด้วยกลัวว่าเรือจะกระแทกหิน พวกเขาจึงทอดสมอ 4 ตัวลงที่ท้ายเรือและอธิษฐานว่าไม่ช้าฟ้าก็จะสาง ๓๐ เมื่อพวกกะลาสีหาช่องทางหนีจากเรือใหญ่ได้ เขาก็หย่อนเรือเล็กลงทะเล ทำทีว่าจะหย่อนสมอลงจากหัวเรือ ๓๑ แล้วเปาโลพูดกับนายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนพวกนั้นไม่อยู่ในเรือใหญ่ พวกท่านจะไม่รอดตาย” ๓๒ ดังนั้นทหารเหล่านั้นจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กไว้ให้ตกลงน้ำไป

๓๓ พอจวนรุ่งเช้าเปาโลชักชวนให้ทุกคนรับประทาน โดยกล่าวว่า “14 วันมาแล้วที่พวกท่านรอคอยอยู่ตลอดเวลาและไม่ได้รับประทานอะไรเลย ๓๔ ฉะนั้นข้าพเจ้าชวนให้ท่านรับประทานบ้าง มันจำเป็นเพื่อประทังชีวิต แม้แต่ผมเส้นเดียวก็จะไม่หลุดจากศีรษะของท่านหรอก” ๓๕ เมื่อท่านกล่าวดังนั้นแล้วก็หยิบขนมปังมาขอบคุณพระเจ้าต่อหน้าพวกเขา แล้วท่านก็บิรับประทาน ๓๖ ทุกคนก็มีกำลังใจดีขึ้นและเริ่มรับประทานกัน ๓๗ รวมพวกเราทั้งหมดที่อยู่ในเรือได้ 276 คน ๓๘ เมื่อเขาเหล่านั้นได้รับประทานอิ่มแล้ว จึงโยนข้าวสาลีทิ้งลงทะเลเพื่อให้เรือเบาขึ้น

๓๙ พอฟ้าสางพวกเขาก็เห็นพื้นดินแต่ไม่รู้ว่าเป็นที่ใด เพราะเป็นอ่าวที่มีชายหาดซึ่งเขาตัดสินใจกันว่า จะให้เรือเกยตื้นที่นั่นถ้าเป็นไปได้ ๔๐ แล้วเขาจึงตัดสายสมอทิ้งลงทะเลเสีย และในขณะเดียวกันก็ได้แก้เชือกที่มัดหางเสือออก แล้วก็ชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าชายฝั่ง ๔๑ แต่เรือติดสันดอนทรายเกยค้างอยู่ และหัวเรือติดแน่นขยับไม่ได้ ท้ายเรือก็หักออกเป็นเสี่ยงๆ เพราะคลื่นกระทบอย่างแรง ๔๒ พวกทหารวางแผนที่จะฆ่านักโทษทั้งหมดเพื่อกันไม่ให้ว่ายน้ำหนีไป ๔๓ แต่นายร้อยอยากไว้ชีวิตเปาโล จึงห้ามไม่ให้เขาทำตาม

แผนนั้น เขาสั่งให้พวกที่ว่ายน้ำเป็น กระโดดน้ำว่ายเข้าฝั่งไปก่อน ๔๔ คนที่เหลือบ้างก็เกาะกระดาน บ้างก็เกาะท่อนไม้ที่หักออกจากเรือ ทุกคนจึงได้ถึงฝั่งและมีชีวิตรอดทั้งหมด

๒๘

เปาโลที่เกาะมอลตา

๑ ครั้นรอดชีวิตกันแล้วพวกเราจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา ๒ ชาวเกาะแสดงความกรุณาต่อพวกเราอย่างผิดปกติ และได้ก่อไฟต้อนรับพวกเราทุกคน เพราะว่าฝนตกและอากาศหนาวเย็น ๓ เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งได้กองหนึ่งมาใส่ไฟ งูพิษตัวหนึ่งหนีออกมาเพราะความร้อนจากไฟ แล้วกัดติดอยู่ที่มือของเปาโล ๔ เมื่อชาวเกาะเห็นงูห้อยอยู่ที่มือของท่านจึงพูดกันว่า “ชายผู้นี้ต้องเป็นฆาตกรแน่ เพราะถึงแม้ว่าเขาพ้นจากทะเลมาได้ เจ้าแห่งความยุติธรรมก็ยังไม่ยอมให้เขามีชีวิตอยู่” ๕ แต่ว่าเปาโลสะบัดมือให้งูตกเข้ากองไฟ และไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใด ๖ คนทั้งหลายคิดว่าแผลของท่านจะบวมขึ้นหรือล้มตายทันที แต่หลังจากที่ได้รอเป็นเวลานานก็เห็นว่าท่านไม่เป็นอะไรเลย เขาจึงเปลี่ยนใจพูดว่าท่านเป็นเทพเจ้า

๗ มีที่ดินแห่งหนึ่งใกล้บริเวณนั้น เป็นที่ดินของปูบลิอัสหัวหน้าใหญ่ของเกาะนั้น ท่านได้ต้อนรับพวกเราอย่างเป็นกันเองถึง 3 วัน ๘ ขณะนั้นบิดาของปูบลิอัสนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และโรคบิด เปาโลเข้าไปหาท่าน และหลังจากที่ได้อธิษฐานแล้ว ก็วางมือทั้งสองบนตัวท่านและรักษาให้หายจากโรค ๙ จากนั้นบรรดาคนป่วยที่อยู่บนเกาะก็พากันมารับการรักษาให้หาย ๑๐ ชาวเกาะให้เกียรติแก่พวกเราหลายประการ เมื่อพวกเราพร้อมที่จะแล่นเรือจากไป เขาทั้งหลายจึงนำสิ่งที่จำเป็นสำหรับเรามาให้

เปาโลที่เมืองโรม

๑๑ สามเดือนผ่านไป พวกเราจึงลงเรือซึ่งได้จอดพักในฤดูหนาวที่เกาะนั้น เรือที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรียมีรูปปั้นเทพเจ้าแฝด 2 รูป ๑๒ พวกเราจอดแวะที่เมืองไซราคิวส์ 3 วัน ๑๓ เราออกเรือจากที่นั่นไปจนถึงเมืองเรยีอูม วันรุ่งขึ้นลมทิศใต้พัดมา พออีกวันต่อมา พวกเราก็ถึงเมืองปูทีโอลิ ๑๔ เราพบพวกพี่น้องที่นั่นซึ่งได้เชิญเราให้อยู่ด้วย 7 วัน แล้วเราก็ไปยังเมืองโรม ๑๕ พวกพี่น้องที่นั่นได้ข่าวว่าพวกเรากำลังจะมา จึงได้เดินทางไปพบถึงตลาดอัปปีอัสและย่านสามโรงเตี๊ยม เมื่อเปาโลเห็นเหล่าพี่น้องแล้วก็ขอบคุณพระเจ้า ท่านก็มีกำลังใจดีขึ้น ๑๖ เมื่อพวกเรามาถึงเมืองโรมแล้ว เปาโลจึงได้รับอนุญาตให้อยู่ตามลำพังได้โดยมีทหารคนหนึ่งคุมไว้

๑๗ สามวันต่อมาท่านเรียกบรรดาผู้นำชาวยิวมาประชุม เมื่อพวกเขาเข้าประชุมแล้ว เปาโลกล่าวว่า “พี่น้องเอ๋ย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดที่ผิดต่อคนของพวกเรา หรือผิดต่อประเพณีนิยมของบรรพบุรุษของเราเลย แต่ข้าพเจ้าก็ถูกจับกุมในเมืองเยรูซาเล็มและมอบตัวให้แก่พวกชาวโรมัน ๑๘ พวกเขาไต่สวนข้าพเจ้า และอยากจะปลดปล่อยเพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผิดจนต้องโทษถึงตาย ๑๙ แต่เมื่อชาวยิวคัดค้าน ข้าพเจ้าจำต้องถวายฎีกาถึงซีซาร์ ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าฟ้องร้องชนชาติของข้าพเจ้า ๒๐ ด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ขอพบกับท่านและพูดกับท่าน ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่เช่นนี้ก็เพื่อความหวังของชนชาติอิสราเอล” ๒๑ เขาเหล่านั้นตอบว่า “พวกเราไม่ได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียเกี่ยวกับท่านเลย และไม่มีพี่น้องคนใดที่มาจากที่นั่นได้บอกหรือพูดสิ่งใดเลวร้ายเกี่ยวกับท่าน ๒๒ แต่พวกเราอยากจะฟังว่าท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกเราทราบว่าผู้คนทุกแห่งหนกำลังพูดคัดค้านพรรคนี้”

๒๓ พวกเขานัดวันมาพบกับเปาโล และมีคนจำนวนมากที่มาหาท่านยังที่พัก ท่านได้อธิบายและประกาศถึงอาณาจักรของพระเจ้าแก่เขาทั้งปวง ตั้งแต่เช้าจนกระทั่งเย็น และ

พยายามจะชักชวนให้เขาเหล่านั้นเชื่อในพระเยซู โดยอ้างถึงหมวดกฎบัญญัติของโมเสส
และจากหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ๒๔ บางคนก็เชื่อเนื่องจากสิ่งที่ท่านกล่าว แต่บาง
คนก็ไม่เชื่อ ๒๕ พวกเขามีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน และต่างก็ทยอยจากไปหลังจากที่เปาโล
ได้กล่าวข้อความสุดท้ายว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กล่าวความจริงแก่เหล่าบรรพบุรุษ
ของท่าน ครั้งที่พระองค์กล่าวผ่านอิสยาห์ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าว่า

๒๖ จงไปบอกชนชาตินี้ว่า
พวกเจ้าจะได้ยินเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะเข้าใจ
และพวกเจ้าจะมองดูเรื่อยไป แต่ไม่มีวันที่จะเห็น
๒๗ เพราะว่าใจของคนเหล่านี้แข็งกระด้าง
และหูของเขาก็แทบจะไม่ได้ยิน
เขาปิดตาของตนเอง
มิฉะนั้นแล้วตาของเขาจะมองเห็น
หูจะได้ยิน
และจิตใจของเขาจะเข้าใจ และหันกลับมา
แล้วเราจะรักษาเขาให้หายขาด*

๒๘ ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบว่า ความรอดพ้นที่มาจากพระเจ้านั้นได้ไปยังพวกคนนอก
และเขาก็จะฟัง

[๒๙ ครั้นเปาโลกล่าวเช่นนั้นแล้ว ชาวยิวก็จากไปและเถียงกันไป†

๓๐ เปาโลได้อาศัยอยู่ในบ้านเช่า‡ของท่านเป็นเวลา 2 ปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาหา
ท่าน ๓๑ ท่านประกาศอาณาจักรของพระเจ้าและสั่งสอนเรื่องของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้
เป็นเจ้าด้วยใจกล้าหาญ และไม่มีผู้ใดยับยั้งได้

---

* **๒๘๒๗** อิสยาห์ 6:9,10 † **๒๘๒๙** [] มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ
มีข้อความบันทึกตามนี้ ‡ **๒๘๓๐** หรือ เช่าบ้านอยู่ด้วยเงินของท่านเอง

โรม

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และได้รับมอบให้เป็นอัครทูต และได้รับแต่ง
ตั้งให้เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า ๒ คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้สัญญาไว้ล่วง
หน้า ผ่านเหล่าผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ๓ เกี่ยวกับพระบุตรของ
พระองค์ ซึ่งโดยสายเลือดแล้วมาจากเชื้อสายของดาวิด ๔ และโดยพระวิญญาณแห่งความ
บริสุทธิ์ พระเจ้าได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นพระบุตรของพระองค์โดยฤทธานุภาพ คือให้
พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๕ พวกเรา
ได้รับพระคุณและการเป็นอัครทูตผ่านทางพระองค์ เพื่อนำผู้คนจากบรรดาคนนอก*ใน
ทุกชาติให้มีความเชื่อและเชื่อฟัง เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ๖ และท่านก็รวมอยู่ใน
บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เรียก ให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

๗ เรียน ทุกท่านที่อยู่ในเมืองโรมที่พระเจ้ารักและเรียกให้เป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า
ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์ องค์
พระผู้เป็นเจ้าจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

คำอธิษฐานขอบพระคุณ

๘ ประการแรก ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าสำหรับพวกท่านทุกคนโดยผ่าน
พระเยซูคริสต์ ทั้งนี้เพราะความเชื่อของท่านเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก ๙ ข้าพเจ้ารับใช้
พระเจ้าด้วยชีวิตจิตใจในการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าเป็น
พยานของข้าพเจ้าว่า เวลาอธิษฐาน ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านอยู่เสมอไม่ว่างเว้น ๑๐ ข้าพเจ้า
อธิษฐานว่า หากเป็นความประสงค์ของพระเจ้า ในที่สุด ข้าพเจ้าก็จะได้มีโอกาสมาเยี่ยม
ท่าน ๑๑ ข้าพเจ้าอยากจะพบท่าน เพื่อจะได้นำของประทานจากพระวิญญาณมาให้ท่านบ้าง
เพื่อให้ท่านได้รับการเสริมสร้าง ๑๒ นั่นก็คือ ทั้งท่านและข้าพเจ้าจะได้ให้กำลังใจกันและ
กัน ด้วยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย ๑๓ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า
ข้าพเจ้าเตรียมการหลายครั้งที่จะมาหาท่าน เพื่อจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้า
ได้กระทำในหมู่คนนอกอื่นๆ (แต่ถูกขัดขวางไม่ให้มาจนบัดนี้□ ๑๔ ข้าพเจ้าเป็นหนี้บุญคุณ
ทั้งชาวกรีก†และทั้งที่ไม่ใช่กรีก รวมทั้งผู้มีสติปัญญาและผู้โง่เขลา ๑๕ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกระ
ตือรือร้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านที่อยู่ในเมืองโรมด้วย

๑๖ ข้าพเจ้าไม่มีความละอายเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะข่าวประเสริฐเป็นอานุภาพของ
พระเจ้า ซึ่งให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอดพ้น สำหรับชาวยิวก่อน แล้วก็สำหรับชาวกรีก‡
ด้วย ๑๗ ด้วยว่าข่าวประเสริฐชี้ให้เห็นว่า พระเจ้าให้มนุษย์มีความชอบธรรมได้อย่างไร นั่นก
็คือ โดยการมีความเชื่อตั้งแต่ต้นจนจบ ตามที่มีบันทึกไว้ว่า □ผู้มีความชอบธรรมจะมีชีวิต
ได้โดยความเชื่อ□§

การลงโทษของพระเจ้า

๑๘ พระเจ้าได้แสดงให้เห็นถึงการลงโทษที่มาจากสวรรค์ ต่อการกระทำที่ไร้คุณธรรมและ
ความชั่วร้ายทุกอย่าง ของบรรดาผู้ยับยั้งความจริงด้วยความชั่วร้ายของเขา ๑๙ เพราะสิ่ง
ที่รู้ได้ในเรื่องของพระเจ้านั้น ก็ประจักษ์แจ้งในใจพวกเขาอยู่แล้ว เพราะพระเจ้าได้สำแดง

---

* **๑□๕** ชนชาติอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวยิว † **๑□๑๔** ชาวกรีก ในที่นี้อ้างถึงคนที่มีอารยธรรมสูง ‡ **๑□๑๖** ชาวกรีกในฉบับโรม 1:16-16:4 หมายถึงคนนอก คือผู้ที่ไม่ใช่ชาวยิว § **๑□๑๗** ฮาบากุก 2:4

พวกเขาเอง ๒๐ นับตั้งแต่สร้างโลกมา คุณสมบัติต่างๆ ที่มองไม่เห็นของพระองค์ คือฤทธานุภาพอันเป็นนิรันดร์ และความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ก็เป็นที่ประจักษ์ชัดจากสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น ดังนั้นเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัว ๒๑ เพราะถึงแม้ว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้เคารพเทิดทูนพระองค์ ให้สมกับที่พระองค์เป็นพระเจ้า และไม่ได้ขอบคุณพระองค์ แต่กลับกลายเป็นคนคิดสิ่งไร้สาระ และความคิดอันโง่เขลาของเขาจึงมืดมนไป ๒๒ เขาอ้างตนว่าเป็นผู้มีปัญญา เขาก็กลับกลายเป็นคนโง่เขลาไป ๒๓ และได้เปลี่ยนพระบารมีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะให้กลายเป็นรูปเคารพต่างๆ ซึ่งทำให้เหมือนลักษณะมนุษย์ที่ตายได้ นก และสัตว์ รวมทั้งสัตว์เลื้อยคลาน

๒๔ ฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ในสิ่งอันเป็นมลทินตามแรงกิเลสทางใจ ทำให้เขาก่อความอัปยศทางร่างกายต่อกันและกัน ๒๕ พวกเขาเอาความจริงของพระเจ้าไปแลกกับความเท็จ เขานมัสการและรับใช้สรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นแทนผู้สร้างสรรพสิ่งซึ่งได้รับการสรรเสริญตลอดกาล อาเมน

๒๖ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ในตัณหาอันน่าอับอาย แม้แต่บรรดาผู้หญิงของพวกเขาก็เปลี่ยนจากความสัมพันธ์ตามธรรมชาติให้ผิดธรรมชาติไป ๒๗ ฝ่ายผู้ชายก็เช่นกัน คือได้ทิ้งความสัมพันธ์ตามธรรมชาติกับผู้หญิง และเร่าร้อนด้วยตัณหาต่อกัน พวกผู้ชายกระทำสิ่งที่น่าอับอายต่อผู้ชายด้วยกัน และได้รับผลคือการลงโทษสมกับการกระทำผิดของพวกเขา

๒๘ ยิ่งไปกว่านั้น ในเมื่อพวกเขาไม่เห็นว่า เป็นการสมควรที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าอีกต่อไป พระเจ้าจึงปล่อยให้ความคิดอันเสื่อมศีลธรรมของพวกเขานำสู่การประพฤติที่ไม่สมควร ๒๙ พวกเขาจึงมีแต่ความไม่ชอบธรรม ความชั่วร้าย ความโลภ และเสื่อมศีลธรรมสารพัด พวกเขาเต็มด้วยความอิจฉา ฆาตกรรม การวิวาท หลอกลวง การปองร้าย ซ่างนินทา ๓๐ การว่าร้าย เกลียดชังพระเจ้า สบประมาท เย่อหยิ่ง โอ้อวด ริวางแผนทำความชั่ว ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ๓๑ โง่เง่า ไร้ความเชื่อ ไร้ความรัก ไร้ความเมตตา ๓๒ และแม้เขาจะรู้คำสั่งของพระเจ้าว่า พวกที่กระทำสิ่งเหล่านี้สมควรจะตาย เขากลับไม่เพียงแต่ประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

๒

พระเจ้ากล่าวโทษ

๑ ฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย พวกท่านทุกคนที่กล่าวโทษ ท่านจึงไม่มีข้อแก้ตัว เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ก็นับว่าท่านตำหนิติเตียนตนเอง เพราะท่านผู้กล่าวโทษนั้นก็ประพฤติเช่นเดียวกัน ๒ และเราทราบว่า สมควรแล้วที่คำพิพากษาของพระเจ้าจะตกอยู่กับคนที่ประพฤติเช่นนั้น ๓ มนุษย์เอ๋ย เมื่อท่านกล่าวโทษคนที่ประพฤติสิ่งเหล่านี้ และท่านเองก็ประพฤติเหมือนกัน แล้วท่านจะหนีพ้นจากการกล่าวโทษของพระเจ้าหรือ ๔ หรือท่านประมาทว่าพระองค์มีความกรุณา ความอดกลั้น และความอดทนยิ่ง โดยหารู้ไม่ว่า ความกรุณาของพระเจ้านั้นมีเพื่อนำพาท่านสู่การกลับใจ ๕ แต่เป็นเพราะความดื้อด้านและการไม่กลับใจของท่านต่างหาก ท่านจึงสะสมการลงโทษบาปให้แก่ตนเองในวันลงโทษของพระเจ้า คือเวลาที่การกล่าวโทษอันชอบธรรมของพระองค์จะปรากฏ

๖ พระองค์จะสนองตอบแต่ละคนตามการกระทำของเขา ๗ พระองค์จะให้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์แก่คนที่พากเพียรทำความดี แสวงหาพระบารมี พระเกียรติ และความเป็นอมตะ ๘ ส่วนบรรดาผู้หาผลประโยชน์ใส่ตัวและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความชั่ว ก็จะประสบกับการลงโทษและความโกรธกริ้ว ๙ ความทุกข์ยากลำบาก และความเจ็บปวดรวดร้าวจะเกิดขึ้นแก่ทุกคนที่กระทำความชั่ว แก่ชาวยิวก่อน แล้วก็แก่ชาวกรีกด้วย ๑๐ แต่บารมี

เกียรติ และสันติสุขจะมีแก่ทุกคนที่กระทำความดี แก่ชาวยิวก่อน แล้วก็แก่ชาวกรีกด้วย
๑๑ ด้วยเหตุว่า พระเจ้าไม่ลำเอียง
๑๒ ทุกคนที่ทำบาปโดยไม่มีกฎบัญญัติ*จะพินาศโดยไม่มีกฎบัญญัติ และทุกคนที่ได้
ทำบาปโดยอยู่ภายใต้กฎบัญญัติ จะถูกกล่าวโทษโดยกฎบัญญัติ ๑๓ ด้วยว่าผู้ที่ได้ยินกฎ
บัญญัติ หาใช่เป็นผู้มีความชอบธรรมในสายตาของพระเจ้าไม่ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามกฎบัญญัติ
ต่างหากที่นับว่าเป็นผู้มีความชอบธรรม ๑๔ ด้วยว่าเวลาบรรดาคนนอกผู้ไม่มีกฎบัญญัติ แต่
ปฏิบัติตามกฎโดยสัญชาตญาณ เขาก็เป็นกฎบัญญัติให้ตัวเอง ถึงแม้พวกเขาไม่มีกฎบัญญัติก็ตาม ๑๕ ในเมื่อเขาแสดงให้เห็นว่า สิ่งที่กฎบัญญัติเรียกร้องได้จารึกอยู่ในจิตใจของเขาแล้ว มโนธรรมของเขาก็เป็นพยาน และความนึกคิดต่างๆ ของเขาก็จะกล่าวหาเขา หรือไม่ก็ช่วยป้องกันเขาไว้ ๑๖ วันนั้นจะเกิดขึ้น คือเวลาที่พระเจ้าจะตัดสินโทษความลับต่างๆ ของคนทั้งหลาย โดยผ่านพระเยซูคริสต์ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศไว้

ชาวยิวและกฎบัญญัติ

๑๗ แต่ถ้าท่านเรียกตนเองว่าเป็นชาวยิว ถ้าท่านพึ่งกฎบัญญัติและโอ้อวดว่าผูกพันกับ
พระเจ้า ๑๘ ทราบความประสงค์ของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่เลิศยิ่ง เพราะท่านเรียนรู้
จากกฎบัญญัติ ๑๙ ถ้าท่านมั่นใจว่าท่านเองเป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นแสงสว่างสำหรับบรรดา
ผู้ที่อยู่ในความมืด ๒๐ เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูสอนเด็ก เพราะในกฎบัญญัติท่านมีทั้งความ
รู้และความจริงอย่างบริบูรณ์ ๒๑ ฉะนั้นเมื่อท่านเองสอนผู้อื่น แล้วท่านไม่สอนตนเองหรือ
ท่านเองประกาศสอนไม่ให้ขโมย แล้วท่านขโมยหรือเปล่า ๒๒ ท่านเองพูดว่า ไม่ควรมีผู้ใด
ประพฤติผิดประเวณี แล้วท่านผิดประเวณีหรือเปล่า ท่านชิงชังรูปเคารพนัก แล้วท่านเอง
ปล้นวิหารต่างๆ หรือเปล่า ๒๓ ท่านเองโอ้อวดเรื่องกฎบัญญัติ แล้วท่านหลู่เกียรติพระเจ้า
ด้วยการละเมิดกฎบัญญัติหรือเปล่า ๒๔ ตามที่มีบันทึกไว้ว่า “พระนามของพระเจ้าถูกหมิ่น
ประมาทในหมู่คนนอกก็เพราะท่าน”†
๒๕ การเข้าสุหนัตมีคุณค่า หากว่าท่านปฏิบัติตามกฎบัญญัติ แต่ถ้าท่านละเมิดกฎ
ก็เหมือนกับว่าท่านไม่ได้เข้าสุหนัต ๒๖ ฉะนั้นถ้าคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตรักษาข้อบังคับของกฎบัญญัติ แล้วการไม่ได้เข้าสุหนัตของเขาจะไม่ถือว่าเขาได้เข้าสุหนัตแล้วหรือ ๒๗ และ
คนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตฝ่ายกาย แต่รักษากฎบัญญัติจะกล่าวโทษท่านผู้ละเมิดกฎบัญญัติ แม้
ท่านจะมีกฎบัญญัติที่เขียนไว้และเข้าสุหนัตแล้วก็ตาม ๒๘ คนทีเป็นชาวยิวเพียงภายนอก
ไม่ใช่ชาวยิวแท้ การเข้าสุหนัตฝ่ายกายเพียงภายนอกก็ไม่ใช่สุหนัตแท้เช่นกัน ๒๙ แต่คนที
เป็นชาวยิวภายในเป็นชาวยิวแท้ และการเข้าสุหนัตที่แท้จริงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในจิตใจโดย
พระวิญญาณ ไม่ใช่โดยกฎบัญญัติที่เขียนไว้ และเขาไม่ได้รับการสรรเสริญจากผู้คน แต่ได้
รับจากพระเจ้า

๓

๑ ถ้าเช่นนั้นชาวยิวได้เปรียบอะไรเล่า หรือการเข้าสุหนัตมีประโยชน์อะไร ๒ มีประโยชน์
มากทุกด้าน ประการแรกชาวยิวเป็นผู้ได้รับมอบให้อารักขาคำกล่าวของพระเจ้า ๓ ถ้าบาง
คนในพวกเขาไม่มีความภักดี แล้วความไม่ภักดีของเขาจะทำให้พระเจ้าถอนคำมั่นสัญญา
หรือ ๔ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น แม้ว่าทุกคนพูดเท็จ พระเจ้าก็เป็นผู้รักษาคำพูด ตามที่มี
บันทึกไว้ว่า
“เพื่อพระองค์เป็นที่เห็นว่าถูกต้องเวลาพระองค์กล่าว

---

* **๒๑๒** กฎบัญญัติ คำนี้มีในฉบับโรมประมาณกว่า 70 ครั้ง ปกติอ้างอิงถึงกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม บางครั้งก็หมายถึงกฎโดยทั่วไปของชาวยิวหรือชาวโรมัน † **๒๒๔** อิสยาห์ 52:5; เอเสเคียล 36:22

และมีชัยชนะเมื่อพระองค์ตัดสินโทษ□*
๕ แต่ถ้าความไม่ชอบธรรมของเราแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้าชัดเจนยิ่งขึ้น แล้วเราจะว่าอย่างไร เมื่อพระเจ้าลงโทษเรา พระองค์ไม่มีความยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์□ ๖ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะกล่าวโทษโลกได้อย่างไร ๗ แต่ถ้าการมดเท็จของข้าพเจ้าทำให้ความสัตย์จริงของพระเจ้าปรากฏชัดยิ่งขึ้น และเพิ่มพูนพระบารมีของพระองค์แล้ว ทำไมข้าพเจ้าจึงยังถูกกล่าวโทษเช่นคนบาปเล่า ๘ ทำไมไม่พูดว่า □ให้เรากระทำความชั่วเถิด เพื่อความดีจะได้เกิดขึ้นกับเรา□ ดังที่พวกเขาใส่ร้ายเรา และตามที่บางคนอ้างว่าเราพูดอย่างนั้น เป็นการยุติธรรมแล้วที่คนแบบนั้นจะถูกกล่าวโทษ

ไม่มีผู้ใดมีความชอบธรรม

๙ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราชาวยิวดีกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งชาวยิวและชาวกรีกล้วนอยู่ใต้อำนาจบาปทั้งนั้น ๑๐ ตามที่มีบันทึกไว้ว่า
□ไม่มีผู้ใดมีความชอบธรรม ไม่มีแม้แต่คนเดียว
๑๑ ไม่มีผู้ใดเข้าใจ
ไม่มีผู้ใดแสวงหาพระเจ้า
๑๒ ทุกคนหันหลังกลับ
เขากลายเป็นคนไร้ประโยชน์กันหมด
ไม่มีผู้ใดกระทำความดี
ไม่มีแม้แต่คนเดียว□†
๑๓ □ลำคอของพวกเขาคือหลุมฝังศพเปิดอยู่
เขาใช้ลิ้นเพื่อหลอกลวง□‡
□พิษงูเห่าอยู่ภายใต้ริมฝีปากของเขา□§
๑๔ □ปากของเขาเต็มด้วยคำสาปแช่งและความขมขื่น□*
๑๕ □เท้าของเขาว่องไวเพื่อทำให้เกิดการนองเลือด
๑๖ ความพินาศและความทุกข์อยู่ในวิถีทางของเขา
๑๗ และเขาไม่รู้จักทางสู่สันติสุข□†
๑๘ □เขาไม่เคยคิดที่จะเกรงกลัวพระเจ้าเลย□‡
๑๙ เราทราบแล้วว่า ทุกสิ่งในกฎบัญญัติจะเอามาใช้กับคนที่อยู่ใต้อำนาจกฎบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และทั่วทั้งโลกจะอยู่ภายใต้การตัดสินของพระเจ้า ๒๐ ฉะนั้นจะไม่มีผู้ใดที่ถูกนับว่า มีความชอบธรรมในสายตาของพระองค์โดยการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ ด้วยกฎบัญญัตินั้นเองจึงทำให้เรารู้สำนึกบาป

มีความชอบธรรมได้ด้วยความเชื่อ

๒๑ แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าได้เป็นที่ปรากฏแล้วนอกเหนือกฎบัญญัติ ซึ่งหมวดกฎบัญญัติและหมวดผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าก็ได้เป็นพยานในเรื่องนี้ ๒๒ พระเจ้านับทุกคนที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ว่า ได้รับความชอบธรรมจากพระเจ้า เพราะคนทั้งหลายไม่ต่างกันเลย ๒๓ ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป และไม่สามารถเข้าถึงพระบารมีของพระเจ้าได้ ๒๔ แต่เราพ้นผิดได้ด้วยพระคุณของพระองค์ ซึ่งมอบให้แก่เรา จากการที่พระเยซูคริสต์เป็นผู้ไถ่บาป ๒๕ พระเจ้าได้ให้พระองค์เป็นเครื่องสักการะเพื่อชดใช้บาปของมนุษย์ โดยให้พวกเขามีความเชื่อในโลหิตของพระองค์ พระองค์ได้กระทำไปก็เพื่อเป็นการแสดงความชอบธรรมของพระองค์ เพราะเท่าที่ผ่านมาในอดีต พระองค์อดกลั้น

* **๓□๔** สดุดี 51:4 † **๓□๑๒** สดุดี 14:1-3; 53:1-3; ปัญญาจารย์ 7:20 ‡ **๓□๑๓** สดุดี 5:9 § **๓□๑๓** สดุดี 140:3 * **๓□๑๔** สดุดี 10:7 † **๓□๑๗** อิสยาห์ 59:7,8 ‡ **๓□๑๘** สดุดี 36:1

ไว้ ไม่ลงโทษคนที่ได้กระทำบาป ๒๖ แต่ในปัจจุบันนี้การกระทำของพระองค์แสดงถึงความชอบธรรม และในการนี้แสดงว่า พระองค์เป็นผู้มีความยุติธรรม และพระองค์เป็นผู้ถือว่าคนทีมีความเชื่อในพระเยซูพ้นผิดแล้ว

๒๗ ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะโอ้อวดอะไรได้ ไม่มีเลย ใช้หลักอะไรได้บ้าง ด้วยการปฏิบัติตามกฎบัญญัติหรือ ไม่ใช่ แต่ด้วยหลักแห่งความเชื่อต่างหาก ๒๘ เพราะเราเห็นว่ามนุษย์จะพ้นผิดได้โดยความเชื่อ ซึ่งเป็นสิ่งนอกเหนือจากการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ ๒๙ หรือว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าของชาวยิวเพียงเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของบรรดาคนนอกด้วยหรือใช่แล้ว พระองค์เป็นพระเจ้าของบรรดาคนนอกด้วย ๓๐ ในเมื่อมีเพียงพระเจ้าองค์เดียว พระองค์จะโปรดให้คนทีได้เข้าสุหนัตพ้นผิดถ้าเขามีความเชื่อ และคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตก็ใช้ความเชื่อเดียวกันนั้นเอง ๓๑ เช่นนั้นแล้วเรายกเลิกกฎบัญญัติโดยการมีความเชื่อหรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น แต่ตรงกันข้าม เราสนับสนุนกฎบัญญัติเสียอีก

๔

ความเชื่อของอับราฮัม

๑ ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไรที่อับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประสบเรื่องนี้แล้ว ๒ ถ้าอับราฮัมพ้นผิดด้วยการปฏิบัติเอง ท่านก็สามารถโอ้อวดได้ แต่ไม่ใช่ในสายตาของพระเจ้า ๓ พระคัมภีร์ระบุไว้ว่าอย่างไร “อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระองค์จึงนับว่าท่านเป็นผู้มีความชอบธรรม”*

๔ เวลาคนปฏิบัติงาน ค่าจ้างที่ได้รับ ไม่นับว่าเป็นของขวัญ แต่เป็นค่าแรง ๕ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไม่ได้อาศัยการปฏิบัติตน แต่ได้วางใจพระเจ้าผู้โปรดให้คนชั่วร้ายพ้นผิด จึงนับได้ว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม ๖ ดาวิดกล่าวไว้เช่นเดียวกันว่า ผู้เป็นสุขก็คือ คนทีพระเจ้านับว่าเขามีความชอบธรรมโดยไม่ได้อาศัยการปฏิบัติตน

๗ “คนทั้งหลายที่พระเจ้าได้ยกโทษให้เนื่องจากการล่วงละเมิด
และได้รับการลบล้างบาปแล้ว ก็เป็นสุข
๘ คนทีพระผู้เป็นเจ้าจะไม่มีวันถือโทษ ก็เป็นสุข”†

๙ ความสุขนี้สำหรับคนที่เข้าสุหนัตเท่านั้น หรือสำหรับคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตด้วย เรากล่าวกันว่า “พระเจ้านับว่าอับราฮัมเป็นผู้มีความชอบธรรม เพราะท่านมีความเชื่อ” ๑๐ แล้วอับราฮัมได้รับความชอบธรรมนั้นอย่างไร ขณะที่ท่านเข้าสุหนัตแล้ว หรือก่อนหน้านั้น เป็นเวลาก่อนที่ท่านเข้าสุหนัต ไม่ใช่หลังจากเข้าสุหนัต ๑๑ และอับราฮัมได้รับเครื่องหมายของการเข้าสุหนัต เป็นตราประทับแห่งความชอบธรรมที่ท่านได้รับ โดยการมีความเชื่อขณะที่ท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต ดังนั้นท่านเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ แม้จะไม่ได้เข้าสุหนัตก็ตาม เพื่อพระเจ้าจะได้นับว่า พวกเขาเป็นผู้มีความชอบธรรม ๑๒ และท่านในฐานะที่เป็นบิดาของพวกที่เข้าสุหนัตแล้ว คือพวกที่ไม่เพียงแต่เข้าสุหนัตเท่านั้น แต่เป็นบรรดาผู้ที่เดินตามรอยเท้าแห่งความเชื่อที่อับราฮัมบิดาของเรามีอยู่ ก่อนที่ท่านจะเข้าสุหนัตด้วย

๑๓ อับราฮัมและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่าน ได้รับพระสัญญาว่าจะได้ทั้งโลกเป็นมรดก ก็เพราะมีความชอบธรรมอันเนื่องมาจากความเชื่อ ไม่ใช่มาจากกฎบัญญัติ ๑๔ ถ้าหากว่าบรรดาผู้ที่ดำรงชีวิตด้วยกฎบัญญัติเป็นผู้รับมรดกแล้ว ความเชื่อก็ไม่มีความหมาย และพระสัญญาก็ไม่มีค่าเลย ๑๕ ด้วยว่ากฎบัญญัตินำการลงโทษ และที่ใดไม่มีกฎ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดกฎ

---

* ๔๓ ปฐมกาล 15:6 † ๔๘ สดุดี 32:1,2

๑๖ ฉะนั้น พระสัญญาได้มาโดยความเชื่อเพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญาจะได้
เป็นของผู้สืบเชื้อสายทุกคนอย่างแน่นอน ไม่เป็นแต่เฉพาะบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามกฎบัญญัติเท่านั้น แต่เป็นของบรรดาผู้ที่ทำตามความเชื่อของอับราฮัมผู้เป็นบิดาของเราทุกคนด้วย
๑๗ ตามที่มีบันทึกไว้ว่า "เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากหลาย"‡
อับราฮัมเป็นบิดาของเราในสายตาของพระเจ้าที่อับราฮัมเองเชื่อ พระองค์ผู้เป็นพระเจ้าผู้ให้คนตายมีชีวิต และให้สิ่งที่ยังไม่มีตัวตนปรากฏขึ้นมาได้ ๑๘ ถึงแม้ว่าจะไม่มีความหวังหลงเหลืออยู่ แต่อับราฮัมยังเชื่อและยังมีความหวัง จึงได้เป็นบิดาของประชาชาติมากหลาย
ตามที่พระเจ้ากล่าวแก่ท่านไว้ว่า "ผู้สืบเชื้อสายของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น"§
๑๙ ความเชื่อของท่านไม่ได้ลดน้อยลงเลย ท่านคิดถึงความจริงที่ว่า ร่างกายของท่านเป็นเหมือนของคนตายแล้ว เพราะท่านอายุประมาณ 100 ปี และครรภ์ของซาราห์ก็เป็นหมันด้วย ๒๐ แต่ท่านก็ยังไม่ลังเลหรือขาดความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า และมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น และได้สรรเสริญพระเจ้า ๒๑ ท่านเชื่ออย่างแน่นอนว่าพระเจ้ามีอานุภาพกระทำสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ๒๒ ด้วยเหตุนี้เอง "พระเจ้านับว่าท่านเป็นผู้มีความชอบธรรม" ๒๓ คำกล่าวที่ว่า "พระเจ้านับท่านไว้แล้ว" นั้น ไม่ได้มีบันทึกไว้สำหรับท่านผู้เดียว ๒๔ แต่สำหรับพวกเราด้วย คือพระเจ้าจะนับว่าเรามีความชอบธรรม สำหรับพวกเราที่เชื่อพระองค์ ผู้ให้พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๒๕ พระองค์ถูกส่งไปสู่ความตายเพราะการล่วงละเมิดของเรา และได้ฟื้นคืนชีวิตเพื่อเราจะได้พ้นผิด

๕

ความเชื่อนำมาซึ่งความชื่นชมยินดี

๑ ฉะนั้น ในเมื่อเราพ้นผิดได้โดยการมีความเชื่อ เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยผ่านพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๒ เราได้รับพระคุณที่ประสบนี้เพราะเรามีความเชื่อในพระองค์ และเราชื่นชมยินดีที่มีความหวังว่าจะได้ร่วมในพระบารมีของพระเจ้า ๓ และไม่เพียงเท่านั้น แต่เรายังชื่นชมยินดีที่เราทนทุกข์ทรมานด้วย เพราะเราทราบว่าการทนทุกข์นั้นก่อให้เกิดความบากบั่น ๔ ความบากบั่นก่อให้เกิดคุณลักษณะที่ดี และคุณลักษณะที่ดีก่อให้เกิดความหวัง ๕ และความหวังไม่ทำให้เราผิดหวัง เพราะความรักของพระเจ้าได้หลั่งลงมาในจิตใจของเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระองค์ได้มอบให้แก่เราแล้ว
๖ ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์ได้เสียชีวิตเพื่อคนที่ไร้คุณธรรมอย่างเราในเวลาที่เหมาะสม ๗ หายากเหลือเกินที่จะมีใครตายเพื่อคนที่มีความชอบธรรม แต่อาจจะมีบางคนที่กล้าตายเพื่อคนดีก็ได้ ๘ แต่พระเจ้าแสดงความรักของพระองค์เองต่อเรา คือพระคริสต์สิ้นชีวิตเพื่อเรา ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่ ๙ เราพ้นผิดแล้วโดยโลหิตของพระองค์ แล้วเราจะพ้นจากการลงโทษของพระเจ้าโดยพระองค์ยิ่งกว่านั้นเสียอีก ๑๐ ถ้าขณะที่เราเป็นศัตรูของพระเจ้า เรากลับคืนดีกับพระองค์ได้ เนื่องจากการสิ้นชีวิตของพระบุตรของพระองค์ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดพ้นอย่างแน่นอนโดยชีวิตของพระองค์ ๑๑ ไม่เพียงเท่านี้ แต่เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้าด้วย โดยผ่านพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าได้ก็เพราะพระองค์

เปรียบเทียบระหว่างอาดัมและพระคริสต์

๑๒ ฉะนั้น บาปได้เข้ามาในโลกโดยผ่านคนๆ หนึ่ง และบาปนั้นนำความตายมาฉันใด ความตายก็แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันนั้น เพราะทุกคนทำบาป ๑๓ บาปอยู่ในโลกก่อนที่พระเจ้าจะให้กฎบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีกฎก็ถือว่าบาปไม่ได้ละเมิดกฎ ๑๔ ถึงกระนั้น ความ

‡ **๔๑๑๗** ปฐมกาล 17:5 § **๔๑๑๘** ปฐมกาล 15:5

ตายก็ได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส และครอบงำแม้แต่บรรดาผู้ที่ไม่ได้กระทำบาป
ละเมิดคำสั่งอย่างที่อาดัมได้กระทำ อาดัมเป็นแบบขององค์ผู้ที่จะมาภายหลัง
๑๕ แต่สิ่งที่พระเจ้ามอบให้นั้นไม่เหมือนการล่วงละเมิด ด้วยว่าถ้าการล่วงละเมิดของคนๆ
เดียวเป็นเหตุให้คนมากมายต้องตาย พระคุณของพระเจ้ากับสิ่งที่มอบให้โดยพระคุณของ
พระเยซูคริสต์ผู้เดียว ย่อมหลั่งท่วมท้นให้แก่คนมากมายยิ่งกว่านั้นเสียอีก ๑๖ และสิ่งที่
พระเจ้ามอบให้นั้นไม่เหมือนกับผลที่เกิดจากบาปของคนๆ เดียวคือ การตัดสินเกิดขึ้นจาก
การทำบาปครั้งเดียว และผลที่ได้คือการลงโทษ แต่สิ่งที่มอบให้นั้นเกิดขึ้นหลังจากการ
ล่วงละเมิดหลายครั้ง และผลที่ได้กลับเป็นการพ้นผิด ๑๗ ถ้าโดยการล่วงละเมิดของคนๆ
เดียว ทำให้ความตายครอบงำเพราะคนๆ เดียวนั้น ยิ่งกว่านั้นทีบรรดาผู้ซึ่งได้รับทั้งพระคุณ
ท่วมท้น และความชอบธรรมอันเป็นของประทาน ก็จะครอบครองชีวิตโดยผ่านพระองค์ผู้
เดียว คือพระเยซูคริสต์
๑๘ ฉะนั้น หากผลที่เกิดขึ้นจากการล่วงละเมิดครั้งเดียว คือการที่ทุกคนถูกลงโทษฉันใด
การกระทำอันมีความชอบธรรมครั้งเดียวก็เกิดผล คือการพ้นผิดอันนำมาซึ่งชีวิตสำหรับท
กคนฉันนั้น ๑๙ คนๆ เดียวที่ไม่เชื่อฟังทำให้คนจำนวนมากเป็นคนบาปฉันใด พระองค์ผู้เดียว
ที่ได้เชื่อฟัง ก็จะทำให้คนจำนวนมากมีความชอบธรรมฉันนั้น ๒๐ เมื่อมีกฎบัญญัติขึ้น ผลที่
ตามมาคือการละเมิดเพิ่มขึ้น แต่ที่ใดมีบาปเพิ่มขึ้น ที่นั้นพระคุณก็มีเพิ่มมากยิ่งขึ้น ๒๑ เพื่อ
ว่า ตามที่บาปครอบงำซึ่งนำไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็ครอบครองด้วยความชอบธรรม
ให้ถึงชีวิตอันเป็นนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

๖

ตายต่อบาป และมีชีวิตด้วยพระคริสต์

๑ แล้วเราจะว่าอย่างไร เราควรทำบาปต่อไปเพื่อว่าพระคุณจะได้เพิ่มขึ้นอย่างนั้นหรือ ๒
ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น ในเมื่อเราตายต่อบาปแล้ว เราจะมีชีวิตในบาปต่อไปอีกได้อย่างไร
๓ ท่านไม่ทราบหรือว่าพวกเราทุกคนที่ได้รับบัพติศมา*ในพระเยซูคริสต์ ก็เท่ากับได้รับบัพ
ติศมาสู่ความตายของพระองค์ ๔ ฉะนั้นเราถูกฝังไว้กับพระองค์โดยผ่านบัพติศมาสู่ความ
ตาย เพื่อว่าพระคริสต์ได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายโดยพระบารมีของพระบิดาเช่นใด เราจะ
ได้ดำเนินชีวิตใหม่ด้วยเช่นนั้น
๕ ถ้าเราผูกพันกับพระองค์ในการตายอย่างพระองค์ เราจะผูกพันกับพระองค์ในการฟื้น
คืนชีวิตของพระองค์อย่างแน่นอน ๖ เราทราบว่าชีวิตเก่าถูกตรึงกับพระองค์ เพื่อว่าอำนาจ
บาปในร่างเราจะได้สูญสิ้น เพื่อว่าเราจะไม่ตกเป็นทาสบาปอีกต่อไป ๗ เพราะใครก็ตามที่
ตายแล้ว ก็พ้นจากอำนาจบาป ๘ ถ้าเราได้ตายไปกับพระคริสต์แล้ว เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิ
ตอยู่กับพระองค์ด้วย ๙ เราทราบว่าพระคริสต์ผู้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายจะไม่มีวันตาย
อีก ความตายไม่มีอำนาจเหนือพระองค์อีกต่อไป ๑๐ ด้วยว่าความตายที่พระองค์เผชิญนั้น
พระองค์ตายต่อบาปครั้งเดียวเป็นพอ ส่วนชีวิตที่พระองค์ดำเนินอยู่ พระองค์มีชีวิตเพื่อ
พระเจ้า ๑๑ ในวิธีเดียวกันคือ จงนับว่าตัวท่านตายต่อบาป และมีชีวิตเพื่อพระเจ้า ในพระ
เยซูคริสต์
๑๒ ฉะนั้น อย่าปล่อยให้บาปครอบงำสังขารอันไม่ยั่งยืน ซึ่งทำให้ท่านกระทำตามกิเลส
๑๓ อย่ามอบอวัยวะของท่านแก่อำนาจบาปเพื่อให้เป็นเครื่องมือของความชั่ว แต่ควรมอบตัว
ท่านให้แก่พระเจ้า เหมือนบรรดาผู้ที่ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย และมอบอวัยวะของท่าน
ให้แก่พระองค์ ดั่งเครื่องมือแห่งความชอบธรรม ๑๔ ด้วยว่าบาปจะไม่มีอำนาจเหนือท่าน
เพราะท่านไม่ได้อยู่ภายใต้กฎบัญญัติ แต่อยู่ภายใต้พระคุณ

---

* ๖๓ บัพติศมา คือการจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ตั้งใจจะกลับใจจากการทำบาป คือเราตายกับชีวิตเก่า (จุ่มลงในน้ำ และได้รับชีวิตใหม่ (ขึ้นมาจากน้ำ เมื่อเราเชื่อในพระเยซู

ทาสแห่งความชอบธรรม

๑๕ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร เราควรทำบาป เพราะเราไม่อยู่ภายใต้กฎบัญญัติ แต่อยู่
ภายใต้พระคุณหรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น ๑๖ ท่านไม่ทราบหรือว่า เมื่อท่านมอบตัวเสมือน
เป็นทาสที่ยอมเชื่อฟังใครแล้ว ท่านก็เป็นทาสของคนที่ท่านเชื่อฟังนั้น ไม่ว่าท่านเป็นทาส
บาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม ๑๗ แต่
ขอบคุณพระเจ้าที่แม้ว่าท่านเคยเป็นทาสของบาป ท่านกลับมาเชื่อฟังการสอนที่ท่านได้
รับนั้นอย่างสุดจิตสุดใจ ๑๘ ในเมื่อท่านพ้นจากอำนาจบาปแล้ว ท่านก็กลายเป็นทาสแห่ง
ความชอบธรรม ๑๙ ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์เพราะท่านอ่อนแอฝ่ายเนื้อหนัง ตามที่ท่านเคย
มอบอวัยวะส่วนต่างๆ ให้เป็นทาสความไม่บริสุทธิ์และความชั่วช้าเลวทรามที่ทวียิ่งขึ้น บัดนี้
ท่านจงมอบอวัยวะส่วนต่างๆ ให้เป็นทาสในความชอบธรรมซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์
๒๐ ยามที่ท่านเป็นทาสบาป ท่านไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของความชอบธรรม ๒๑ ใน
เวลานั้นท่านได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์อะไรบ้างจากสิ่งต่างๆ ซึ่งท่านกลับละอายในเวลานี้
ผลที่ได้จากสิ่งเหล่านั้นคือความตาย ๒๒ แต่ขณะนี้ ท่านได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจาก
อำนาจบาป และกลับมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านเก็บเกี่ยวนำไปสู่ความบริสุทธิ์
และผลสุดท้ายที่ได้รับคือชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๒๓ ด้วยว่าค่าตอบแทนของบาปคือความตาย
แต่สิ่งที่พระเจ้ามอบให้คือชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

๗

ตายจากกฎบัญญัติ

๑ พี่น้องเอ๋ย ท่านไม่ทราบหรือว่า กฎบัญญัติมีอำนาจเหนือมนุษย์ตราบเท่าที่เขามีชีวิตอ
ยู่ (ทั้งนี้ข้าพเจ้าพูดกับบรรดาคนที่รู้กฎบัญญัติ) ๒ ตัวอย่างเช่น ตามกฎ หญิงที่แต่งงาน
แล้วจะมีข้อผูกมัดอยู่กับสามีของนางตราบเท่าที่สามียังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีตาย นางก็พ้น
จากกฎนั้น ๓ ดังนั้นถ้าสามีของนางยังมีชีวิตอยู่ แล้วนางไปร่วมชีวิตกับชายอื่น นางก็จะได้
ชื่อว่าเป็นผู้ผิดประเวณี แต่ถ้าสามีของนางตาย นางก็พ้นจากกฎนั้น นางก็จะไม่เป็นผู้ผิด
ประเวณี แม้ว่าจะร่วมชีวิตกับชายอื่น
๔ เช่นเดียวกัน พี่น้องเอ๋ย ท่านได้ตายจากกฎบัญญัติแล้ว โดยการตายของพระคริสต์
ท่านจะได้เป็นคนขององค์ผู้ได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย เพื่อเราจะได้เกิดผลเพื่อพระเจ้า
๕ ด้วยว่าแต่ก่อนเราดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง* กฎบัญญัติปลุกตัณหาชั่วที่อยู่ในตัวของ
เราให้ตื่นขึ้น เราจึงเกิดผลซึ่งนำไปสู่ความตาย ๖ แต่บัดนี้เราพ้นจากกฎบัญญัติ เราได้ตาย
จากกฎบัญญัติที่เคยพันธนาการเราไว้ เพื่อเราจะได้รับใช้ในวิถีทางใหม่แห่งพระวิญญาณ
ไม่ใช่ทางเก่าแห่งกฎบัญญัติที่เขียนบันทึกไว้

กฎบัญญัติและบาป

๗ แล้วเราจะว่าอย่างไร กฎบัญญัติเป็นบาปหรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น แต่ตรงกันข้าม
ถ้าปราศจากกฎบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่มีวันรู้จักบาป ด้วยว่าถ้ากฎบัญญัติไม่ได้เขียน
ไว้ว่า “อย่าโลภ”† ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าความโลภคืออะไร ๘ แต่บาปหาโอกาสใช้พระบัญญัติ
เป็นเครื่องกระตุ้นความโลภสารพัดในตัวข้าพเจ้า ด้วยว่าถ้าไม่มีกฎบัญญัติ บาปก็คงสภาพ
ราวกับไม่มีชีวิต ๙ เมื่อก่อน ข้าพเจ้าเคยดำรงชีวิตอยู่ขณะที่ไม่มีกฎบัญญัติ แต่เมื่อมีพระ
บัญญัติขึ้น บาปก็กลับมีชีวิตขึ้น และข้าพเจ้าก็ตาย ๑๐ ข้าพเจ้าพบว่าพระบัญญัตินั้นควรจะ
นำชีวิตมาให้ แต่กลับนำความตายมาสู่ข้าพเจ้า ๑๑ ด้วยว่าบาปหาโอกาสหลอกลวงข้าพเจ้า

---

* **๗๑๕** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับฝ่ายวิญญาณคือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดี
ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ † **๗๑๗** โลภในข้อนี้และข้อ 13:9 หมายถึง อยากได้สิ่งที่เป็นของคนอื่น ฉบับอพยพ
20:17; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:21

โดยใช้พระบัญญัติ และบาปใช้พระบัญญัตินั้นเพื่อจะฆ่าข้าพเจ้า ๑๒ ฉะนั้นกฎบัญญัตินั้นบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ชอบธรรม และดีงาม

๑๓ แล้วสิ่งที่ดีงามนั้นนำความตายมาสู่ข้าพเจ้าหรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น แต่เพื่อว่าบาปจะปรากฏชัดว่าเป็นบาป บาปทำให้ความตายบังเกิดในตัวข้าพเจ้าโดยผ่านสิ่งดีงามนั้น เพื่อว่าพระบัญญัติจะได้ทำให้เห็นว่าบาปชั่วร้ายยิ่งนัก ๑๔ เราทราบว่ากฎบัญญัติเป็นฝ่ายวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นฝ่ายวิญญาณ ข้าพเจ้าถูกขายให้ตกเป็นทาสของบาป ๑๕ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าทำอยู่ เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการทำนั้น ข้าพเจ้าไม่ทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียด ๑๖ และถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ไม่ต้องการทำ เท่ากับข้าพเจ้าเห็นด้วยว่ากฎบัญญัตินั้นดีงาม ๑๗ เท่าที่เป็นอยู่นี้ ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเองที่ทำ แต่เป็นบาปที่อยู่ในตัวข้าพเจ้าเองเป็นผู้ทำ ๑๘ ข้าพเจ้าทราบว่าฝ่ายเนื้อหนังในตัวข้าพเจ้านั้นไม่มีอะไรดีเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าต้องการทำความดี แต่ไม่สามารถทำได้ ๑๙ ด้วยว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไม่ใช่สิ่งดีอันเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการทำ แต่กลับทำสิ่งชั่วร้ายที่ไม่ต้องการทำเรื่อยไป ๒๐ แต่ถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งที่ไม่ต้องการทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าอีกแล้วที่กระทำ แต่เป็นบาปที่อยู่ในตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ทำ

๒๑ ดังนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าสิ่งที่มักจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเป็นหลักคือ เมื่อต้องการกระทำความดี ความชั่วก็อยู่ด้วยกับข้าพเจ้า ๒๒ ด้วยว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายินดีในกฎบัญญัติของพระเจ้า ๒๓ แต่ข้าพเจ้าเห็นกฎอื่นในตัวข้าพเจ้า ซึ่งเป็นกฎที่ต่อต้านกับกฎบัญญัติที่ความคิดของข้าพเจ้าเห็นดีด้วย และทำให้ข้าพเจ้ามาเป็นเชลยของกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้า ๒๔ ข้าพเจ้าเป็นคนมีทุกข์อะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยชีวิตข้าพเจ้าจากร่างแห่งความตายนี้ ๒๕ ขอบคุณพระเจ้าโดยผ่านพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นตามความคิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นทาสต่อกฎบัญญัติของพระเจ้า ส่วนฝ่ายเนื้อหนังนั้น ข้าพเจ้าเป็นทาสต่อกฎแห่งบาป

๘

ใช้ชีวิตตามฝ่ายพระวิญญาณ

๑ ฉะนั้น บัดนี้การลงโทษจึงไม่มีแก่ผู้ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์แล้ว ๒ ด้วยว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตช่วยให้ท่านมีอิสระจากกฎแห่งบาปและความตาย โดยผ่านพระเยซูคริสต์ ๓ สิ่งใดก็ตามที่กฎบัญญัติกระทำไม่ได้ เพราะฝ่ายเนื้อหนังทำให้กฎบัญญัติอ่อนกำลัง พระเจ้ากระทำได้โดยส่งพระบุตรของพระองค์เองมา มีภาพลักษณ์ของความเป็นมนุษย์ดั่งคนบาปทั่วไป* และเป็นเครื่องสักการะชดใช้บาปของเรา พระองค์จึงกล่าวโทษบาปที่ควบคุมฝ่ายเนื้อหนังของเรา ๔ เพื่อจะได้นับว่า เรากระทำตามข้อบังคับอันชอบธรรมของกฎบัญญัติอย่างสมบูรณ์ คือเราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ ๕ ด้วยว่าคนที่ใช้ชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งที่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่คนที่ใช้ชีวิตตามฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งที่เป็นฝ่ายพระวิญญาณ ๖ ด้วยว่าการปักใจไปตามฝ่ายเนื้อหนังนั้นเป็นความตาย แต่การปักใจไปตามฝ่ายพระวิญญาณเป็นชีวิตและสันติสุข ๗ เพราะว่าการปักใจไปตามฝ่ายเนื้อหนังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ยอมเชื่อฟังกฎบัญญัติของพระเจ้า และไม่สามารถปฏิบัติได้ด้วย ๘ คนที่ถูกควบคุมโดยฝ่ายเนื้อหนังไม่อาจเป็นที่พอใจของพระเจ้าได้

๙ อย่างไรก็ตาม ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าดำรงอยู่ในตัวท่านจริงๆ แล้ว ท่านก็ไม่ใช้ชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ ส่วนผู้ใดที่ไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์

* ๘□๓ พระเยซูมีความเป็นเนื้อหนังเหมือนมนุษย์ก็จริง แต่ไม่เคยทำบาป ฉบับ 2 โครินธ์ 5:21

เขาก็ไม่ใช่คนของพระองค์ ๑๐ ถ้าพระคริสต์อยู่ในตัวท่าน และแม้ว่าร่างกายจะตายเพราะบาป แต่วิญญาณก็ยังมีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรม ๑๑ ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ให้พระเยซูฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ดำรงอยู่ในตัวท่าน พระองค์ผู้ให้พระคริสต์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย จะให้สังขารอันไม่ยั่งยืนของท่านมีชีวิตขึ้นด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ที่ดำรงอยู่ในตัวท่าน

๑๒ ดังนั้น พี่น้องเอ๋ย เราเป็นหนี้ซึ่งไม่ใช่หนี้ฝ่ายเนื้อหนัง ที่ต้องดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง ๑๓ ถ้าท่านใช้ชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณ ท่านทำลายการกระทำชั่วฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะมีชีวิตอยู่ ๑๔ เพราะทุกคนที่มีพระวิญญาณของพระเจ้านำทาง ก็ได้เป็นบรรดาบุตรของพระเจ้า ๑๕ และท่านไม่ได้รับวิญญาณแห่งทาสซึ่งนำไปสู่ความกลัวได้อีก แต่ท่านได้พระวิญญาณแห่งการได้รับการยกฐานะเป็นบุตร และเราร้องเรียกว่า อับบา† พระบิดา ได้ก็เพราะพระวิญญาณ ๑๖ พระวิญญาณเองได้เป็นพยานต่อวิญญาณของเราว่า เราเป็นบรรดาบุตรของพระเจ้า ๑๗ ถ้าเราเป็นบรรดาบุตร เราก็เป็นผู้รับมรดก คือเป็นผู้รับมรดกของพระเจ้า และเป็นผู้รับมรดกร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเรามีส่วนร่วมในการทนทุกข์ทรมานร่วมกับพระองค์ เราจะได้มีส่วนร่วมกับพระบารมีของพระองค์ด้วย

พระบารมีที่จะปรากฏ

๑๘ ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่า การทนทุกข์ทรมานในเวลานี้ไม่สมควรจะเปรียบเทียบกับพระบารมีที่จะเผยให้เราเห็น ๑๙ สรรพสิ่งที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นกำลังรอคอยอย่างใจจดจ่อให้บรรดาบุตรของพระเจ้าปรากฏ ๒๐ ด้วยว่าสรรพสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้น ถูกกำหนดให้อยู่ในสภาพที่ไร้ประโยชน์ มิใช่ว่าสิ่งเหล่านั้นต้องการเป็นไปตามสภาพแบบนั้น แต่เพราะพระองค์ตั้งใจให้เป็นไป โดยมีความหวังว่า ๒๑ สรรพสิ่งเหล่านั้นเองจะได้พ้นจากการเน่าเปื่อยผุพัง และได้รับอิสระอันยิ่งใหญ่ของบรรดาบุตรของพระเจ้า ๒๒ เราทราบว่าสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าสร้างขึ้นได้ครำ่ครวญและทนทุกข์ทรมานต่อความเจ็บปวด เหมือนการปวดของหญิงให้กำเนิดทารกเรื่อยมาจนถึงบัดนี้ ๒๓ และไม่เพียงเท่านี้ เราเองซึ่งได้รับพระวิญญาณเป็นผลแรก‡ ก็ยังครำ่ครวญอยู่ในใจ เฝ้าคอยพระเจ้าเพื่อให้เราได้รับการยกฐานะเป็นบุตร คือให้ร่างกายของเราได้รับการไถ่ ๒๔ ด้วยความหวังนี้ เราได้รับชีวิตรอดพ้น แต่ความหวังที่มองเห็นไม่ใช่ความหวัง ใครจะหวังในสิ่งที่เขาเห็น ๒๕ แต่ถ้าเราหวังในสิ่งที่เราไม่เห็น เราก็จะรอด้วยความอดทน

๒๖ ในวิธีเดียวกันคือ พระวิญญาณช่วยความอ่อนแอของเรา เพราะเราไม่ทราบว่าควรอธิษฐานอย่างไร แต่พระวิญญาณเองอธิษฐานขอให้เราด้วยการครำ่ครวญอันลึกซึ้งเกินกว่าที่จะกล่าวออกมาได้ ๒๗ และพระองค์ผู้รู้เห็นถึงจิตใจทราบว่าพระวิญญาณคิดอย่างไร เพราะพระวิญญาณอธิษฐานขอให้บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าตามความประสงค์ของพระเจ้า ๒๘ และเราทราบว่า พระเจ้าช่วยให้ทุกสิ่งเป็นไปด้วยดีแก่บรรดาผู้ที่รักพระเจ้า คือบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เรียกตามความประสงค์ของพระองค์ ๒๙ สำหรับบรรดาผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้แต่แรกแล้ว พระองค์ได้กำหนดพวกเขาไว้ล่วงหน้า ให้เป็นไปตามคุณลักษณะของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระองค์จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องเป็นอันมาก ๓๐ และคนที่พระองค์กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว พระองค์ได้เรียกมาด้วย และคนที่พระองค์เรียกมานั้น พระองค์ให้พ้นผิดด้วย และคนที่พระองค์ให้พ้นผิดนั้น พระองค์ให้ได้รับพระบารมีด้วย

ไม่มีสิ่งใดพรากเราไปจากความรักของพระคริสต์

† **๘๑๑๕** อับบา เป็นภาษาอาราเมค มีความหมายว่า คุณพ่อ ‡ **๘๑๒๓** ผลแรก ชาวฮีบรูถวายผลจากการเก็บเกี่ยวของการกสิกรรมส่วนแรกให้แก่พระเจ้าเพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดเป็นของพระเจ้า

๓๑ ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นฝ่ายค้านเรา ๓๒ พระองค์เป็นผู้ที่ไม่ได้เว้นชีวิตพระบุตรของพระองค์เอง แต่มอบพระองค์ให้แก่เราทุกคน นอกจากพระบุตรแล้ว พระองค์จะมอบทุกสิ่งให้แก่เราโดยไม่มีข้อผูกพันมิใช่หรือ ๓๓ ใครจะฟ้องร้องผู้ที่พระเจ้าเลือกไว้ได้ พระเจ้าผู้เดียวที่ให้เราพ้นผิดได้ ๓๔ ใครเป็นคนกล่าวโทษเรา ไม่มีผู้ใด พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่ได้เสียชีวิตให้แล้ว ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าได้ให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิต และพระองค์สถิต ณ เบื้องขวาของพระเจ้า และกำลังอธิษฐานขอให้พวกเรา ๓๕ ใครจะแยกเราออกจากความรักของพระคริสต์ได้ จะเป็นความทุกข์ยากลำบากหรือ ความเจ็บปวดรวดร้าวและการกดขี่ข่มเหงหรือ การอดอยากและขาดเครื่องนุ่งห่มหรือ ภัยอันตรายและการฆ่าฟันให้ตายหรือ ๓๖ ตามที่มีบันทึกไว้ว่า

"พวกเราเผชิญความตายเพื่อพระองค์ทุกวันเวลา
พวกเราถูกนับว่าเป็นเช่นแกะที่จะถูกนำไปเชือด"§

๓๗ แต่เรามีชัยเหนือสิ่งเหล่านี้โดยสมบูรณ์ก็เพราะพระองค์ผู้รักเรา ๓๘ เพราะข้าพเจ้าเชื่อเป็นอย่างยิ่งแล้วว่า แม้ความตายหรือชีวิต ทูตสวรรค์หรืออำนาจ ปัจจุบันหรืออนาคต อานุภาพใดๆ ก็ตาม ๓๙ เบื้องสูงหรือเบื้องลึก หรือสิ่งอื่นใดในสรรพสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้น ก็ไม่สามารถแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าได้ คือความรักที่พระองค์แสดงให้เห็นในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

๙

พระเจ้าเลือกอิสราเอล

๑ ข้าพเจ้าขอบอกความจริงในพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่พูดเท็จ มโนธรรมของข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ๒ ข้าพเจ้าเศร้าใจยิ่งนัก และปวดร้าวใจอย่างไม่มีสิ้นสุด ๓ ถ้าเป็นไปได้ ข้าพเจ้ายินดีจะรับการสาปแช่งและถูกตัดขาดจากพระคริสต์เพื่อพี่น้องของข้าพเจ้า คือบรรดาพี่น้องร่วมชาติ ๔ พวกเขาเป็นชาวอิสราเอล ซึ่งได้รับการยกฐานะเป็นบุตร ได้รับพระบารมี พันธสัญญานานา กฎบัญญัติ ได้นมัสการที่พระวิหาร และพระสัญญาต่างๆ ๕ ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของพวกเขาด้วย พระคริสต์ได้กำเนิดเป็นมนุษย์โดยสืบเชื้อสายมาจากชนชาติของพวกเขา สรรเสริญพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสรรพสิ่งตลอดกาล อาเมน

๖ แต่มิใช่ว่า คำกล่าวของพระเจ้าไม่บรรลุผล ด้วยว่าทุกคนที่สืบตระกูลมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นชาวอิสราเอลทุกคนไม่ ๗ และมิใช่ว่าทุกคนที่สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมเป็นบุตรแท้ด้วย แต่ "บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสอัคจะนับได้ว่าเป็นลูกของเจ้า"*

๘ คือไม่ใช่บรรดาบุตรทางสายเลือดที่เป็นบุตรของพระเจ้า แต่เป็นบรรดาบุตรทางพระสัญญาที่ถูกนับว่าเป็นผู้สืบเชื้อสาย ๙ ด้วยว่าพระสัญญาคือคำที่กล่าวไว้ว่า "ตามกำหนดเวลานี้เราจะมา และนางซาราห์จะได้บุตรเป็นชาย"†

๑๐ และไม่เพียงเท่านั้น แต่นางเรเบคาห์ด้วย คือเมื่อนางตั้งครรภ์แฝดโดยชายคนหนึ่งคืออิสอัคบิดาของเรา ๑๑ ถึงแม้ว่าแฝดคู่นั้นยังไม่เกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่วแต่ประการใด เพื่อจะได้เป็นไปตามจุดประสงค์ของพระเจ้าที่ได้เลือกไว้ ๑๒ ไม่ใช่เป็นเพราะการปฏิบัติตน แต่เป็นเพราะพระองค์ผู้เป็นฝ่ายที่เรียก พระเจ้าพูดกับนางว่า "คนพี่จะรับใช้คนน้อง"‡ ๑๓ ตามที่มีบันทึกไว้ว่า "ยาโคบนั้นเรารัก แต่เอซาวเราชัง"§

๑๔ แล้วเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ยุติธรรมหรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น ๑๕ เพราะพระองค์กล่าวกับโมเสสว่า

"เรามีความเมตตาให้กับผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น

---

§ **๘๓๖** สดุดี 44:22 * **๙๓๗** ปฐมกาล 21:12 † **๙๓๙** ปฐมกาล 18:10,14 ‡ **๙๓๑๒** ปฐมกาล 25:23
§ **๙๓๑๓** มาลาคี 1:2,3

และเรามีความสงสารให้กับผู้ใด เราก็จะสงสารผู้นั้น*
๑๖ ฉะนั้น จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับความประสงค์หรือความมานะพยายามของมนุษย์ แต่ขึ้นอยู่กับ
ความเมตตาของพระเจ้า ๑๗ ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า เราแต่งตั้งเจ้าขึ้นมาเพราะ
จุดประสงค์นี้เอง เพื่อเราจะได้แสดงอานุภาพของเราให้ปรากฏในตัวเจ้า และเพื่อนามของ
เราจะได้ถูกประกาศไปทั่วโลก†
๑๘ ฉะนั้น พระเจ้ามีความเมตตาต่อคนที่พระองค์ประสงค์จะเมตตา และพระองค์ทำให้
คนมีใจแข็งกระด้างตามที่พระองค์ประสงค์
๑๙ แล้วท่านก็จะพูดกับข้าพเจ้าว่า แล้วทำไมพระเจ้ายังตำหนิเราอยู่อีก มีใครจะขัดขืน
ความตั้งใจของพระองค์ได้เล่า ๒๐ มนุษย์เอ๋ย ท่านเป็นใครกันจึงพูดตอกกลับพระเจ้า สิ
่งที่ถูกปั้นขึ้นจะพูดกับผู้ปั้นได้หรือว่า ทำไมท่านจึงปั้นเราแบบนี้ ‡ ๒๑ และช่างปั้นหม้อ
ไม่มีสิทธิ์เอาดินจากก้อนเดียวกัน มาปั้นเป็นภาชนะสำหรับการใช้งานอันมีเกียรติ และ
ภาชนะสำหรับใช้สอยธรรมดาด้วยหรือ ๒๒ แม้ว่าพระเจ้าประสงค์จะแสดงให้เห็นถึงความ
โกรธเกรี้ยวของพระองค์ และให้อานุภาพเป็นที่ประจักษ์ แต่พระองค์ก็ยังได้อดทนมากต่อ
บรรดาผู้เป็นภาชนะที่ถูกปั้นไว้เพื่อการทำลาย แล้วใครจะว่าอย่างไร ๒๓ และถ้าพระองค์
ทำเช่นนั้น เพื่อแสดงพระบารมีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งมีต่อบรรดาภาชนะที่ถูกปั้นล่วง
หน้าเพื่อรับความเมตตา แล้วใครจะว่าอย่างไร ๒๔ แม้แต่พวกเราเองพระองค์ก็ได้เรียกให้มา
พระองค์ไม่ได้เรียกมาจากหมู่ชนชาติยิวเท่านั้น แต่มาจากหมู่คนนอกด้วย ๒๕ ดังที่พระองค์
กล่าวไว้ในฉบับโฮเชยาว่า
เราจะเรียกพวกเขาซึ่งไม่ใช่ชนชาติของเราว่า ชนชาติของเรา
และเรียกชนชาติซึ่งไม่ใช่ที่รักว่า ที่รัก §
๒๖ และ ณ ที่ซึ่งพระเจ้ากล่าวว่า
เจ้าไม่ใช่ชนชาติของเรา
พระเจ้าจะเรียกเขาว่า บรรดาบุตรของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ *
๒๗ อิสยาห์กล่าวถึงอิสราเอลด้วยเสียงอันดังว่า แม้จำนวนชนชาติอิสราเอลเปรียบได้
เท่าเม็ดทรายในทะเล แต่จะมีผู้ที่เหลืออยู่จำนวนหนึ่งเท่านั้นที่จะรอดพ้น ๒๘ ด้วยว่า พระผู้
เป็นเจ้าจะลงโทษโลกอย่างรวดเร็วและครบถ้วน†
๒๙ ตามที่อิสยาห์ได้กล่าวล่วงหน้าไว้ว่า
ถ้าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
ไม่ได้เหลือผู้สืบวงศ์ตระกูลไว้ให้พวกเรา
พวกเราคงกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม
และเป็นอย่างเมืองโกโมราห์‡

ความไม่เชื่อของอิสราเอล

๓๐ แล้วเราจะว่าอย่างไร แม้ว่าพวกคนนอกไม่ได้มุ่งหาความชอบธรรม แต่ก็ยังได้รับ
ความชอบธรรมโดยความเชื่อ ๓๑ ส่วนพวกอิสราเอลมุ่งหาความชอบธรรมตามกฎบัญญัติ
แต่ก็ปฏิบัติตามกฎนั้นไม่สำเร็จ ๓๒ เพราะอะไร ก็เพราะพวกเขาไม่ได้มุ่งหาตามความเชื่อ
แต่คิดว่าได้มาโดยการปฏิบัติ พวกเขาสะดุดก้อนหินทีทำให้สะดุดนั้น ๓๓ ตามที่มีบันทึกไว้
ว่า
ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน ที่เป็นเหตุให้คนสะดุด
และเป็นหินทีทำให้พวกเขาล้มลง
และผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย§

---

* ๙๑๑๕ อพยพ 33:19 † ๙๑๑๗ อพยพ 9:16 ‡ ๙๑๒๐ อิสยาห์ 29:16; 45:9 § ๙๑๒๕ โฮเชยา 2:23
* ๙๑๒๖ โฮเชยา 1:10 † ๙๑๒๘ อิสยาห์ 10:22,23 ‡ ๙๑๒๙ อิสยาห์ 1:9 § ๙๓๓ อิสยาห์ 8:14; 28:16

๑๐

๑ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่ง และอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อชาวอิสราเอล คือ
ให้พวกเขาได้รอดพ้น ๒ เพราะข้าพเจ้าสามารถเป็นพยานให้พวกเขาได้ว่า เขาเอาจริงเอา
จังต่อพระเจ้า แต่ความปรารถนาอันแรงกล้าของเขามิได้มีพื้นฐานอยู่บนความรู้ที่แท้จริง
๓ ด้วยว่า พวกเขาขาดความรู้เรื่องความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้า และพยายามก่อตั้ง
ความชอบธรรมแบบของตนเองขึ้น พวกเขาไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า
๔ พระคริสต์เป็นจุดจบของกฎบัญญัติ เพื่อทุกคนที่เชื่อจะได้มีความชอบธรรม

ความรอดพ้นสำหรับทุกคน

๕ โมเสสเขียนไว้ว่า ความชอบธรรมที่ถือตามกฎบัญญัติคือ □คนที่ถือตามพระบัญญัติ
จะมีชีวิตได้ด้วยการปฏิบัติตามนั้น□* ๖ แต่ความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อกล่าวว่า
□อย่านึกในใจว่า □ใครจะขึ้นไปสวรรค์□† (หมายถึงขึ้นไปเพื่อพาพระคริสต์ลงมา) ๗ หรือ
□ใครจะลงไปถึงขุมนรก□‡ (หมายถึงลงไปเพื่อพาพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย□□ ๘ แต่
พระคัมภีร์ระบุว่าอย่างไร □คำกล่าวอยู่ใกล้ท่าน คืออยู่ในปากและในจิตใจของท่าน□§ นั่น
คือคำกล่าวแห่งความเชื่อซึ่งเรากำลังประกาศอยู่ ๙ ด้วยว่าถ้าท่านยอมรับด้วยปากของ
ท่านว่า พระเยซูเป็นพระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่า พระเจ้าได้ให้พระองค์ฟื้น
คืนชีวิตจากความตายแล้ว ท่านก็จะรอดพ้น ๑๐ เพราะผลที่ได้จากการเชื่อด้วยใจคือการ
พ้นผิด และผลที่ได้จากการสารภาพจากปากคือความรอดพ้น ๑๑ ตามที่พระคัมภีร์ระบุว่า
□ใครก็ตามที่เชื่อพระองค์ จะไม่ได้รับความอับอาย□* ๑๒ ไม่มีความแตกต่างระหว่างชาวยิว
และชาวกรีก เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้น เป็นพระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง และ
ให้พรอย่างล้นเหลือแก่ทุกคนที่ร้องเรียกพระนามของพระองค์ ๑๓ เพราะมีบันทึกไว้ว่า □ทุก
คนที่ร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจะรอดพ้น□†

๑๔ ฉะนั้นแล้ว พวกเขาจะร้องเรียกถึงพระองค์ได้อย่างไรในเมื่อเขาไม่ได้เชื่อ และเขาจะ
เชื่อพระองค์ได้อย่างไรในเมื่อเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน และเขาจะได้ยินได้อย่างไรหากไม่มีผู้
ประกาศ ๑๕ และพวกเขาจะประกาศได้อย่างไร นอกจากว่าจะมีผู้ส่งเขาไป ตามที่มีบันทึกไว้
ว่า □ดีเหลือเกินที่พวกเขามาพร้อมกับข่าวประเสริฐ□‡ ๑๖ แต่ไม่ใช่ชาวอิสราเอลทั้งหมดที่
ยอมรับข่าวประเสริฐ เพราะอิสยาห์กล่าวว่า □พระผู้เป็นเจ้า ใครบ้างที่เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจาก
เราแล้ว□§ ๑๗ ดังนั้นความเชื่อจึงมาจากการได้ยินคำประกาศ คือได้ยินเรื่องของพระคริสต์
๑๘ แต่ข้าพเจ้าถามว่า จริงหรือที่ว่า พวกเขาไม่เคยได้ยินคำประกาศ พวกเขาได้ยินแล้ว
อย่างแน่นอน ด้วยว่า
□เสียงของสิ่งเหล่านั้นได้กระจายออกไปทั่วแหล่งหล้า
และคำประกาศได้แผ่กระจายไปจนสุดขอบโลก□*
๑๙ ข้าพเจ้าถามอีกว่า ชนชาติของอิสราเอลไม่ทราบหรือ แรกทีเดียวโมเสสกล่าวว่า
□เราจะกระตุ้นให้พวกเจ้าอิจฉาพวกที่ไม่ใช่ประชาชาติ
เราจะทำให้พวกเจ้าโกรธด้วยประชาชาติที่ไม่มีความเข้าใจ□†
๒๐ และอิสยาห์กล้ากล่าวว่า
□พวกคนที่ไม่ได้แสวงหาเราได้พบเรา
เราปรากฏแก่พวกที่ไม่ได้ถามหาเรา□‡
๒๑ พระเจ้าได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลดังนี้คือ □ตลอดวันเวลาเรายื่นมือของเราให้แก่ชนชาติ
ที่ไม่เชื่อฟังและดื้อกระด้าง□§

---

* **๑๐□๕** เลวีนิติ 18:5 † **๑๐□๖** เฉลยธรรมบัญญัติ 30:12 ‡ **๑๐□๗** เฉลยธรรมบัญญัติ 30:13 § **๑๐□๘** เฉลยธรรมบัญญัติ 30:14 * **๑๐□๑๑** อิสยาห์ 28:16 † **๑๐□๑๓** โยเอล 2:32 ‡ **๑๐□๑๕** อิสยาห์ 52:7 § **๑๐□๑๖** อิสยาห์ 53:1 * **๑๐□๑๘** สดุดี 19:4 † **๑๐□๑๙** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:21 ‡ **๑๐□๒๐** อิสยาห์ 65:1 § **๑๐□๒๑** อิสยาห์ 65:2

๑๑

พระคุณที่มีต่ออิสราเอล

๑ ข้าพเจ้าจึงถามว่า พระเจ้าทอดทิ้งชนชาติของพระองค์หรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น
ข้าพเจ้าเองก็เป็นชาวอิสราเอล เป็นผู้สืบเชื้อสายคนหนึ่งของอับราฮัม มาจากเผ่าเบนยามิน
๒ พระเจ้ายังไม่ได้ทอดทิ้งชนชาติของพระองค์ ซึ่งได้เลือกไว้ตั้งแต่แรก ท่านไม่ทราบหรือว่า
พระคัมภีร์ระบุถึงอะไรในข้อความที่เกี่ยวกับเอลียาห์ว่า ท่านกล่าวติเตียนพวกอิสราเอลต่อ
พระเจ้าอย่างไร ๓ “พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้ฆ่าบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระองค์ แท่น
บูชาของพระองค์เขาก็ได้ทำลายเสีย เหลือแต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว และพวกเขาก็หาทาง
กำจัดชีวิตของข้าพเจ้า”* ๔ และพระเจ้าตอบเอลียาห์ว่าอย่างไร “เราได้ไว้ชีวิต 7,000 คนที
ไม่ได้ก้มกราบเทพเจ้าบาอัล”† ๕ เช่นเดียวกันคือ ในเวลานี้มีผู้ที่มีชีวิตเหลืออยู่จำนวนหนึ่ง
ที่ได้รับเลือกไว้โดยพระคุณ ๖ แต่ถ้าเป็นไปโดยพระคุณ ก็ไม่ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ มิฉะนั้น
พระคุณก็ไม่ใช่พระคุณ

๗ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร ชนชาติอิสราเอลไม่ได้พบสิ่งที่ตนแสวงหา แต่ผู้ที่พระเจ้า
เลือกไว้ กลับเป็นผู้ได้รับสิ่งนั้น ส่วนคนที่เหลือก็ถูกทำให้ใจแข็งกระด้างไป ๘ ตามที่มีบันทึก
ไว้ว่า

“พระเจ้าได้ให้วิญญาณที่เงื่องหงอย
ตาที่มองไม่เห็น
และหูที่ไม่ได้ยิน
มาจนถึงทุกวันนี้” ‡

๙ และดาวิดกล่าวว่า

“ให้งานเลี้ยงฉลองของพวกเขากลายเป็นบ่วงแร้วและกับดัก
เป็นเครื่องกีดขวางให้สะดุด และเป็นการคืนสนองแก่เขา
๑๐ ให้ตาของเขามืดลงเพื่อให้มองไม่เห็น
และหลังโค้งค่อมตลอดกาล”§

๑๑ ฉะนั้น ข้าพเจ้าถามอีกว่า พวกเขาสะดุดจนล้มคะมำลงหรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น
แต่เป็นเพราะการกระทำผิดของพวกเขาเอง ความรอดพ้นจึงได้มายังบรรดาคนนอก เพื่อ
กระตุ้นให้พวกเขาอิจฉา ๑๒ แต่ถ้าการกระทำผิดของพวกเขาเป็นเหตุให้โลกได้รับพระพรยิ่ง
ใหญ่ และการสูญเสียของพวกเขาเป็นเหตุให้บรรดาคนนอกได้รับพระพรยิ่ง แล้วพระพรจะ
ทวียิ่งขึ้นเพียงไร เมื่อรวบรวมพวกเขาได้จนครบบริบูรณ์

๑๓ แต่ข้าพเจ้ากำลังพูดกับท่านผู้เป็นบรรดาคนนอก ตราบที่ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายัง
บรรดาคนนอก ข้าพเจ้านับว่างานรับใช้ของข้าพเจ้าสำคัญมาก ๑๔ เผื่อว่าข้าพเจ้าอาจจะ
กระตุ้นให้พี่น้องร่วมชาติกับข้าพเจ้าเกิดอิจฉาขึ้นมา และจะได้ช่วยพวกเขาบางคนให้
รอดพ้นได้ ๑๕ ถ้าการที่พระเจ้าไม่ยอมรับพวกเขา เป็นเหตุให้โลกคืนดีกับพระเจ้าได้ แล้วจะ
เป็นอย่างไร เมื่อพระเจ้ายอมรับพวกเขา ก็จะเป็นอย่างคนตายที่ได้ชีวิตกลับคืนมา ๑๖ และ
ถ้าแป้งนวดส่วนที่มอบให้เป็นผลแรกบริสุทธิ์ ทั้งก้อนก็บริสุทธิ์ด้วย* และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่ง
ก้านก็บริสุทธิ์ด้วย

๑๗ แต่ถ้าบางกิ่งถูกหัก และท่านที่เป็นต้นมะกอกป่าถูกต่อกิ่งเข้ากับต้น และได้รับน้ำ
เลี้ยงจากรากอันสมบูรณ์จากต้นมะกอกนั้น ๑๘ ดังนั้น อย่าหยิ่งผยองกับกิ่งก้านที่หักออก
ถ้าท่านเป็นเช่นนั้นก็จงจำไว้ว่า ไม่ใช่ตัวท่านที่ค้ำจุนราก แต่เป็นรากที่ค้ำจุนท่าน ๑๙ แล้วท

---

* **๑๑๓** 1 พงศ์กษัตริย์ 19:10,14 † **๑๑๔** หัวหน้าของบรรดาเทพเจ้าของชาวคานาอัน ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นผู้ที่สามารถปรับสภาพลมฟ้าอากาศ และให้ความอุดมสมบูรณ์แก่มนุษย์และสัตว์ ฉบับ 1 พงศ์กษัตริย์ 19:18
‡ **๑๑๘** เฉลยธรรมบัญญัติ 29:4; อิสยาห์ 29:10 § **๑๑๑๐** สดุดี 69:22,23 * **๑๑๑๖** กันดารวิถี 15:19,20

'านก็จะพูดว่า □กิ่งก้านถูกหักออก เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ถูกต่อกิ่งเข้ากับต้น□ ๒๐ ถูกต้องที
เดียว เขาถูกหักออกเพราะความไม่เชื่อของเขา แต่ท่านยืนหยัดได้ด้วยความเชื่อของท่าน
อย่าคิดยโสเลย แต่จงมีความเกรงกลัวเถิด ๒๑ ด้วยว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้เก็บกิ่งก้านเดิมของ
ต้นไว้แล้ว พระองค์ก็จะไม่เก็บท่านไว้ด้วยเช่นกัน ๒๒ ฉะนั้นจงดูความกรุณาและความเข้ม
งวดของพระเจ้า พระองค์เข้มงวดต่อผู้หลงผิด แต่สำหรับท่าน พระองค์มีความกรุณาต่อ
ท่าน ถ้าท่านดำรงตนเพื่อรับความกรุณาจากพระองค์ต่อไป มิฉะนั้นท่านจะถูกตัดออกด้วย
๒๓ พวกเขาด้วย ถ้าเขาหันมาเชื่อพระเจ้า ก็จะถูกต่อกิ่งเข้าไว้ เพราะพระเจ้าสามารถต่อกิ่ง
เข้าอีกได้ ๒๔ เพราะถ้าท่านถูกตัดออกจากต้นมะกอกป่าที่เป็นต้นไม้ป่า และถูกต่อกิ่งเข้ากับ
ต้นมะกอกบ้านซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว พวกกิ่งก้านที่ถูกตัดจากต้นมะกอกบ้านจะต่อ
เข้ากับต้นเดิมของมันเองได้ง่ายยิ่งกว่าเพียงไร

พระคุณที่มีต่อทุกคน

๒๕ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบถึงสิ่งลึกลับซับซ้อนนี้ ท่านจะได้ไม่คิดว่าท่าน
ปัญญาดีเหลือเกิน ชนชาติอิสราเอลบางคนมีใจแข็งกระด้าง จนกว่าบรรดาคนนอกจะ
เข้าหาพระเจ้าครบบริบูรณ์ตามจำนวน ๒๖ แล้วพวกอิสราเอลทั้งหมดจะรอดพ้น ตามที่มี
บันทึกไว้ว่า

□องค์ผู้ช่วยปลดปล่อยจะมาจากศิโยน
พระองค์จะกำจัดความไร้คุณธรรมจากผู้สืบเชื้อสายของยาโคบ
๒๗ นี่คือพันธสัญญาของเราที่ให้ไว้กับพวกเขา
เมื่อเราลบล้างบาปของเขาออก□†

๒๘ เท่าที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐแล้ว พวกเขาเป็นศัตรูก็เพื่อผลประโยชน์ของท่าน แต่
เท่าที่เกี่ยวข้องกับการเลือกของพระเจ้าแล้ว พวกเขาเป็นที่รักได้ก็เพราะบรรพบุรุษ ๒๙ ด้วย
ว่าพระเจ้าไม่เปลี่ยนใจในการมอบสิ่งใดๆ ให้ และในการเรียกผู้ใด ๓๐ พวกท่านก็เหมือน
กัน คือเมื่อก่อนท่านไม่เชื่อฟังพระเจ้า แต่เดี๋ยวนี้ท่านได้รับความเมตตาจากพระเจ้าเพราะ
ความไม่เชื่อฟังของพวกเขา ๓๑ ในเวลานี้ พวกเขาก็เช่นกันที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า และเขาจะได้
รับความเมตตาด้วย เพราะความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อท่าน ๓๒ ด้วยว่าพระเจ้าได้ให้คน
ทั้งปวงเป็นเหมือนนักโทษที่ถูกกักขังอยู่ในการไม่เชื่อฟัง เพื่อว่าพระองค์จะได้แสดงความ
เมตตาแก่ทุกคนได้

๓๓ โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้าลึกล้ำยิ่งนัก ข้อตัดสินของพระองค์ยากที่
จะหยั่งถึงได้ และทางของพระองค์ยากที่จะเข้าใจได้

๓๔ □ใครทราบความคิดของพระผู้เป็นเจ้าได้
หรือใครเป็นที่ปรึกษาของพระองค์□‡
๓๕ □หรือใครเคยให้อะไรแก่พระองค์
ที่พระองค์ควรให้ตอบแทนแก่เขา□§
๓๖ ด้วยว่าทุกสิ่งมาจากพระองค์ โดยผ่านพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระบารมีจงมีแด่
พระองค์ชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน

๑๒

เครื่องสักการะที่มีชีวิต

๑ ฉะนั้น เป็นเพราะความเมตตาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงขอร้องให้ท่านผู้เป็นพี่น้อง มอบ
กายของท่านดั่งเครื่องสักการะที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์ และน่าพอใจแด่พระเจ้า นี่คือการ
นมัสการฝ่ายวิญญาณของท่าน ๒ อย่าทำตัวตามอย่างโลกนี้ แต่จงยอมให้พระเจ้าเปลี่ยน

---

† **๑๑□๒๗** อิสยาห์ 59:20,21; เยเรมีย์ 31:33,34 ‡ **๑๑□๓๔** อิสยาห์ 40:13 § **๑๑□๓๕** โยบ 41:11

ความคิดของท่านใหม่ แล้วท่านจะได้เห็นว่าความประสงค์ของพระเจ้าเป็นอย่างไร คืออะไร
ดี น่าพอใจ และเพียบพร้อมทุกประการ
๓ เพราะพระคุณที่มอบแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอกล่าวกับท่านทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเอง
สูงส่งมากไปกว่าที่ตนควรจะคิด แต่จงคิดให้สมเหตุสมผล ตามแต่ระดับความเชื่อมาก
น้อยที่พระเจ้าได้ให้แก่ท่าน ๔ เหมือนกับการที่เราเป็นร่างกายเดียวกันทีมีอวัยวะหลายส่วน
และทุกส่วนไม่ได้มีหน้าที่อย่างเดียวกัน ๕ ดังนั้นเราซึ่งเป็นหลายส่วน เป็นกายเดียวในพระ
คริสต์ และแต่ละส่วนก็เป็นของส่วนอื่นๆ ด้วย ๖ เรามีของประทานที่ต่างกัน ตามพระคุณที่
ได้ให้แก่เรา ถ้าคนใดได้ของประทานเป็นการเผยคำกล่าวของพระเจ้า ก็จงให้เขาเผยตาม
ระดับความเชื่อของเขา ๗ ถ้าเป็นการรับใช้ ก็จงให้เขารับใช้ ถ้าเป็นการสอน ก็จงให้เขาสอน
๘ ถ้าเป็นการให้กำลังใจ ก็จงให้เขาให้กำลังใจ ถ้าเป็นการบริจาค ก็จงให้ด้วยใจเอื้อเฟื้อ ถ้า
เป็นผู้นำ ก็จงให้เขานำด้วยความขยันขันแข็ง ถ้าเป็นการแสดงความเมตตา ก็จงให้เขาปฏิ
บัติด้วยความยินดี
๙ จงรักอย่างจริงใจ จงชังความชั่ว และยึดมั่นในสิ่งที่ดี ๑๐ จงรักกันให้อบอุ่นอย่างเป็นพี่
เป็นน้อง อย่าลังเลที่จะให้เกียรติกันและกัน ๑๑ อย่าเกียจคร้าน แต่จงรับใช้พระผู้เป็นเจ้า
ด้วยจิตวิญญาณที่กระตือรือร้น ๑๒ จงยินดีที่มีความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จง
อุทิศตนในการอธิษฐาน ๑๓ จงเผื่อแผ่แก่ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ขัดสน และมีอัธยาศัยดีใน
การต้อนรับ
๑๔ จงอวยพรบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน จงอวยพรและอย่าสาปแช่งพวกเขา ๑๕ จงชื่นชมยินดี
กับคนที่ชื่นชมยินดี และร้องไห้กับคนที่ร้องไห้ ๑๖ จงมีความสามัคคีกลมเกลียวกัน อย่ามีใจ
หยิ่งยโส แต่จงคบหาสมาคมกับคนที่มีสถานภาพด้อยกว่า อย่าคิดว่าตนฉลาดนัก ๑๗ อย่า
ตอบความชั่วต่อผู้ใดด้วยความชั่ว แต่จงหมั่นทำสิ่งที่ดีอันน่าเชื่อถือในสายตาของทุกคน
๑๘ หากเป็นไปได้และถ้าเป็นการที่ขึ้นอยู่กับท่านแล้ว จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ๑๙ ท่านที่
รัก อย่าแก้แค้นด้วยตนเอง จงปล่อยให้การลงโทษเป็นเรื่องของพระเจ้าเถิด เพราะมีบันทึก
ไว้ว่า พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง”* ๒๐ แต่ “ถ้าศัตรู
ของเจ้าหิว ก็จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหาย จงให้เขาดื่ม เพราะการกระทำเช่นนี้เท่ากับ
เป็นการสุมถ่านที่ลุกโพลงทั้งกองบนศีรษะของเขา”† ๒๑ อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จง
ชนะความชั่วด้วยความดี

๑๓

เชื่อฟังผู้ปฏิบัติหน้าที่ในระดับปกครอง

๑ ทุกคนควรยอมเชื่อฟังพวกที่มีสิทธิอำนาจในระดับปกครองบ้านเมือง เพราะไม่มี
อำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า และอำนาจที่มีอยู่นั้นพระเจ้าได้กำหนดขึ้น ๒ ฉะนั้น
คนที่ฝ่าฝืนอำนาจ ก็เท่ากับต่อต้านสิ่งที่พระเจ้าได้แต่งตั้งขึ้น แล้วพวกเขาเหล่านั้นจะได้
รับการลงโทษเอง ๓ เพราะว่าบรรดาผู้มีสิทธิอำนาจไม่เป็นทีน่ากลัวเลยสำหรับคนประพฤติ
ดี แต่น่ากลัวสำหรับคนประพฤติชั่ว ท่านอยากใช้ชีวิตโดยไม่มีความกลัวต่อผู้มีสิทธิอำนาจ
ไหม ถ้าเช่นนั้นก็จงประพฤติดี และเขาจะยกย่องท่าน ๔ เพราะเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่
มีไว้เพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำสิ่งชั่วร้าย ก็จงมีความกลัวเถิด เพราะเขาไม่ได้
ถือดาบไว้เฉยๆ ในเมื่อเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า คือเป็นผู้ลงโทษคนที่ประพฤติชั่ว ๕ ฉะนั้น
ท่านจึงจำเป็นต้องยอมเชื่อฟัง ไม่ใช่เพื่อเลี่ยงการถูกลงโทษเท่านั้น แต่เพื่อมโนธรรมด้วย
๖ เพราะเหตุนี้ ท่านจึงต้องเสียภาษีด้วย เพราะว่าผู้อยู่ในระดับปกครองเป็นผู้รับใช้ของ
พระเจ้า และอุทิศตนในการปฏิบัติหน้าที่นี้ ๗ จงให้แก่ทุกคนที่ควรจะได้รับ เสียภาษีรายได้
และภาษีสินค้าตามที่ควรจะเสีย จงเกรงกลัวคนที่น่ายำเกรง จงให้เกียรติแก่คนทีควรได้รับ

---

* **๑๒๑๙** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 † **๑๒๒๐** สุภาษิต 25:21,22

รักเพื่อนบ้าน

๘ อย่าเป็นหนี้ผู้ใด นอกจากความรักที่มีต่อกัน เพราะคนที่รักเพื่อนบ้านได้ปฏิบัติตามกฎบัญญัติอย่างครบถ้วนแล้ว ๙ กฎบัญญัติมีว่า อย่าผิดประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าโลภ* และพระบัญญัติอื่นใดอีกที่มีก็รวมความได้คือ จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง† ๑๐ คนที่มีความรักย่อมไม่กระทำผิดต่อเพื่อนบ้าน ฉะนั้นความรักจึงเป็นการปฏิบัติตามกฎบัญญัติอย่างครบถ้วน

๑๑ นอกจากนี้ ท่านก็ทราบถึงวิกฤตการณ์ว่า ถึงเวลาแล้วที่ท่านควรตื่นจากการนอนหลับ เพราะว่าขณะนี้ความรอดพ้นอยู่ใกล้เรามากกว่าเมื่อตอนที่เราเชื่อใหม่ๆ ๑๒ กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา ฉะนั้นเราจงละจากการกระทำของความมืด และสวมเกราะของความสว่างเถิด ๑๓ เราจงประพฤติตนให้เหมาะสมกับคนที่ใช้ชีวิตในเวลากลางวัน ไม่ดื่มสุราเฮฮามั่วสุม ไม่เมามาย ไม่ประพฤติผิดทางเพศและมีราคะตัณหา ไม่วิวาทและริษยากัน ๑๔ แต่จงให้คุณสมบัติของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในตัวท่าน และไม่เปิดโอกาสให้กับการบำเรอฝ่ายเนื้อหนัง

๑๔

อย่ากล่าวโทษผู้ใด

๑ จงรับผู้ที่ยังมีความเชื่ออ่อนแอ แต่อย่าโต้เถียงกับเขาในเรื่องความคิดเห็นส่วนตัว ๒ คนหนึ่งเชื่อว่าจะรับประทานอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ผู้ที่ยังมีความเชื่ออ่อนแอรับประทานแต่ผักเท่านั้น ๓ อย่าให้คนที่รับประทานทุกสิ่งดูหมิ่นคนที่ไม่รับประทาน และอย่าให้คนที่ไม่รับประทานกล่าวโทษคนที่รับประทาน เพราะพระเจ้าได้รับเขาไว้แล้ว ๔ ท่านเป็นใครที่จะกล่าวโทษผู้รับใช้ของผู้อื่น เขาจะยืนหยัดได้หรือล้มลงก็แล้วแต่นายของเขา และเขาจะยืนหยัดได้แน่ เพราะพระผู้เป็นเจ้าสามารถเป็นผู้โปรดให้เขายืนหยัดได้

๕ คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งสำคัญกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน จงให้แต่ละคนมีความแน่ใจในความคิดของตนเถิด ๖ คนที่ถือวันก็ถือเพื่อเป็นเกียรติแก่พระผู้เป็นเจ้า และคนที่รับประทานก็เพื่อเป็นเกียรติแก่พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่รับประทานก็เพื่อเป็นเกียรติแก่พระผู้เป็นเจ้า และขอบคุณพระเจ้าด้วย ๗ เพราะว่าไม่มีใครในพวกเรามีชีวิตอยู่เพื่อตนเอง และไม่มีใครตายเพื่อตนเอง ๘ เพราะถ้าเรามีชีวิตอยู่ เราก็อยู่เพื่อพระผู้เป็นเจ้า หรือถ้าเราตาย เราก็ตายเพื่อพระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นไม่ว่าเราอยู่หรือตาย เราก็เป็นของพระผู้เป็นเจ้า ๙ เพราะเหตุนี้เอง พระคริสต์ได้ตายและฟื้นคืนชีวิต เพื่อว่าพระองค์จะได้เป็นพระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น

๑๐ แล้วตัวท่านเล่า ทำไมท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือทำไมท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน ด้วยว่าเราทุกคนจะได้ยืนต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า ๑๑ เพราะมีบันทึกไว้ว่า

พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ตราบที่เรามีชีวิตอยู่ฉันใด
ทุกคนก็จะคุกเข่าลงต่อหน้าเรา
ทุกลิ้นจะออกปากยอมรับว่า เราเป็นพระเจ้า *

๑๒ แล้วเราทุกคนจะไปรายงานเรื่องราวของตนเองต่อพระเจ้า

๑๓ ฉะนั้น เราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจให้แน่วแน่ว่า จะไม่ทำให้พี่น้องสะดุดใจหรือฉุดรั้งเขาไว้ ๑๔ ข้าพเจ้าทราบและเชื่อแน่ในพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ไม่มีสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่คนที่คิดเองว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็น

* **๑๓๙** อพยพ 20:13-15,17; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17-19,21 † **๑๓๙** เลวีนิติ 19:18 * **๑๔๑๑** อิสยาห์ 45:23

มลทินสำหรับคนๆ นั้น ๑๕ ถ้าพี่น้องของท่านต้องมาสะเทือนใจเพราะเรื่องอาหาร ท่านก็
ไม่ได้ประพฤติตามความรักเสียแล้ว อย่าให้พี่น้องของท่านพินาศเพราะอาหารที่ท่านรับ
ประทานเลย เพราะพระคริสต์สิ้นชีวิตเพื่อเขาด้วย ๑๖ ฉะนั้นอย่าปล่อยให้สิ่งที่ท่านนับว่า
ดี กลายเป็นสิ่งที่ถูกกล่าวกันว่าเลวร้าย ๑๗ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่การดื่ม
กิน แต่เป็นความชอบธรรม สันติสุขและความยินดีอันเนื่องมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๑๘ เพราะใครก็ตามที่รับใช้พระคริสต์ในทางที่กล่าวมานี้ ก็เป็นที่พอใจของพระเจ้า และ
มนุษย์ก็เห็นชอบด้วย ๑๙ ดังนั้นเราจึงควรพยายามมุ่งกระทำสิ่งที่นำสันติสุข และการเสริม
สร้างกันและกันขึ้นเถิด
๒๐ อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเห็นแก่อาหารเลย ทุกสิ่งไม่มีมลทินก็จริง แต่ก็
ผิด หากว่ารับประทานสิ่งที่ทำให้คนอื่นต้องสะดุดใจ ๒๑ ถ้าการรับประทานเนื้อสัตว์หรือดื่ม
เหล้าองุ่น หรือกระทำสิ่งใดที่ทำให้พี่น้องของท่านสะดุดใจก็อย่าทำเลยเสียดีกว่า ๒๒ สิ่งใด
ในเรื่องเหล่านี้ที่ท่านเชื่อ ท่านจงนึกเสียว่าเป็นเรื่องระหว่างท่านกับพระเจ้า ผู้ใดไม่กล่าว
โทษตนเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้ว ก็เป็นสุข ๒๓ แต่ถ้าคนที่รับประทานมีความสงสัยก็ถูกก
ล่าวโทษ เพราะเขาไม่ได้รับประทานตามความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาป

๑๕

๑ พวกเราซึ่งมีความเชื่ออันมั่นคง ควรจะมีความอดทนต่อผู้ที่อ่อนแอกว่า และไม่
ประพฤติตามความพอใจของตนเอง ๒ เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจเพื่อประโยชน์
ของเขา เพื่อเสริมสร้างความเชื่อของเขา ๓ เพราะแม้แต่พระคริสต์ ก็ไม่ได้กระทำสิ่งใด
ตามความพอใจของพระองค์เอง ตามที่มีบันทึกไว้ว่า “การสบประมาทของพวกที่กระทำ
ต่อพระองค์ เป็นการสบประมาทข้าพเจ้า”* ๔ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์
ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวัง เมื่อเรามีมานะอดทนและมีกำลังใจได้
โดยพระคัมภีร์ ๕ ขอพระเจ้าผู้ให้ความมานะอดทนและให้กำลังใจ โปรดให้ท่านมีน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกันตามแบบอย่างพระเยซูคริสต์ ๖ แล้วท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสรรเสริญพระเจ้าผู้
เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นเสียงเดียวกัน ๗ ฉะนั้นจงยอ
มรับซึ่งกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้รับท่าน ผู้คนจะได้สรรเสริญพระเจ้า
๘ ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระคริสต์ได้มารับใช้พวกที่เข้าสุหนัต เพื่อให้เห็นว่าพระเจ้ามีความ
สัตย์จริง เพื่อแสดงการรักษาคำมั่นสัญญาของพระองค์ ที่ได้ให้ไว้กับบรรดาบรรพบุรุษ
๙ เพื่อว่าพวกคนนอกจะได้สรรเสริญพระเจ้า เพราะความเมตตาของพระองค์ ตามที่มี
บันทึกไว้ว่า
“ฉะนั้นข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนนอก
และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์”†
๑๐ และกล่าวอีกว่า
“บรรดาคนนอก จงชื่นชมยินดีกับชนชาติของพระองค์เถิด”‡
๑๑ และกล่าวอีกว่า
“บรรดาคนนอกทุกชาติจงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
และให้ชนชาติทั้งปวงสรรเสริญพระองค์เถิด”§
๑๒ และอิสยาห์กล่าวอีกว่า
“รากแห่งเจสซี*จะงอกขึ้น
คือผู้ที่ขึ้นมาปกครองบรรดาคนนอก
และบรรดาคนนอกจะมีความหวังในพระองค์”†

---

* **๑๕๓** สดุดี 69:9 † **๑๕๙** 2 ซามูเอล 22:50; สดุดี 18:49 ‡ **๑๕๑๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43
§ **๑๕๑๑** สดุดี 117:1 * **๑๕๑๒** ราก เป็นสัญลักษณ์ของผู้สืบวงศ์ตระกูล เจสซีเป็นบิดาของกษัตริย์ดาวิด พระเมสิยาห์เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด † **๑๕๑๒** อิสยาห์ 11:10

๑๓ ขอพระเจ้าแห่งความหวัง โปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความยินดีและสันติสุขเมื่อท่าน
เชื่อในพระองค์ ท่านจะได้เปี่ยมล้นด้วยความหวังโดยอานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลเขียนถึงพี่น้องเพื่อเตือนสติ

๑๔ พี่น้องเอ๋ย เกี่ยวกับเรื่องของท่านนั้น ข้าพเจ้าเองเชื่อว่าท่านบริบูรณ์ด้วยความดีและ
ความรอบรู้ และสามารถเตือนสติกันและกันได้ ๑๕ ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านอย่างตรงไปตรง
มา เพื่อเตือนท่านอีกในบางเรื่อง ก็เพราะพระคุณที่พระเจ้าได้ให้แก่ข้าพเจ้า ๑๖ เพื่อเป็น
ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์สำหรับบรรดาคนนอก รับใช้ในหน้าที่ปุโรหิตฝ่ายข่าวประเสริฐ
ของพระเจ้า เพื่อว่าบรรดาคนนอกซึ่งถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
จะได้เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้ายอมรับ ๑๗ ฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงมีเหตุผลที่
จะภาคภูมิใจกับการงานที่ข้าพเจ้าปฏิบัติเพื่อพระเจ้า ๑๘ ข้าพเจ้าจะไม่กล้าพูดถึงสิ่งใด
นอกจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำให้สัมฤทธิผลโดยผ่านข้าพเจ้า คือการที่ข้าพเจ้านำให้บรรดา
คนนอกเข้ามาเชื่อฟังพระเจ้า ด้วยคำพูดและการกระทำของข้าพเจ้า ๑๙ โดยอานุภาพแห่ง
ปรากฏการณ์อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ และโดยอานุภาพแห่งพระวิญญาณ ดังนั้น
ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างครบถ้วน ตั้งแต่เมืองเยรูซาเล็มเรื่อย
ไปจนถึงแคว้นอิลลิริคุม ๒๐ ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งอยู่เสมอ ที่จะประกาศข่าวประเสริฐ
ในที่ซึ่งพระคริสต์ยังไม่เป็นที่รู้จัก เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ไม่สร้างบนฐานรากของคนอื่น ๒๑ แต่
ตามที่มีบันทึกไว้ว่า
“บรรดาคนที่ไม่เคยได้รับรู้เกี่ยวกับพระองค์ ก็จะได้เห็น
และคนที่ไม่เคยได้ฟัง ก็จะได้เข้าใจ”‡

เปาโลตั้งใจจะไปเมืองโรม

๒๒ นี่คือเหตุที่รั้งข้าพเจ้าไว้บ่อยครั้งเพื่อไม่ให้มาหาท่าน ๒๓ แต่บัดนี้ไม่มีที่ใดอีกแล้ว
สำหรับข้าพเจ้าในแว่นแคว้นเหล่านี้ และในเมื่อข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะมาหาท่าน
นานนับหลายปีแล้ว ๒๔ เวลาที่ข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าหวังว่าจะพบกับท่าน
ระหว่างเส้นทางขาไปนั้น และเยี่ยมเยียนท่านด้วยความบันเทิงใจสักพักหนึ่งก่อน และ
ข้าพเจ้าหวังว่าหลังจากนั้นแล้ว ท่านจะช่วยจัดส่งให้ข้าพเจ้าเดินทางต่อไป ๒๕ แต่ในเวลานี้
ข้าพเจ้าจะไปยังเมืองเยรูซาเล็มเพื่อรับใช้บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๒๖ เพราะคริสตจักร
ในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอาคายา ยินดีบริจาคให้แก่ผู้ยากไร้ในบรรดาผู้บริสุทธิ์ของ
พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็ม ๒๗ พวกเขาพอใจที่จะทำเช่นนั้น และรู้สึกว่าเป็นหนี้บุญคุณกับ
พวกเขาเหล่านั้นด้วย เพราะถ้าบรรดาคนนอกได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณของชาวยิวแล้ว
พวกเขาควรรับใช้ตอบสนองชาวยิวด้วยการแบ่งปันสิ่งของ ๒๘ เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติงานนี้
เสร็จสิ้น และมอบเงินที่รับบริจาคมาให้แก่พวกเขาแล้ว ข้าพเจ้าจะแวะไปพบท่านระหว่าง
ทางที่จะไปประเทศสเปน ๒๙ และข้าพเจ้าทราบว่าเวลาข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้าจะมา
พร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของพระคริสต์

๓๐ พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยความรักของ
พระวิญญาณ ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านช่วยกันอธิษฐาน ด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าต่อ
พระเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย ๓๑ เพื่อว่าพวกคนที่ไม่เชื่อที่อยู่ในแคว้นยูเดียจะได้ไม่ทำร้าย
ข้าพเจ้า และการรับใช้ของข้าพเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มจะเป็นที่ยอมรับในบรรดาผู้บริสุทธิ์
ของพระเจ้า ๓๒ ข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านด้วยความยินดียิ่ง ตามความประสงค์ของพระเจ้า
และได้รับความสดชื่นแจ่มใสเมื่ออยู่กับท่าน ๓๓ ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตกับท่านทั้ง
หลายเถิด อาเมน

---

‡ **๑๕๒๑** อิสยาห์ 52:15

๑๖

เปาโลทักทายพี่น้องแต่ละคนที่อยู่ในเมืองโรม

๑ ข้าพเจ้าขอแนะนำน้องสาวของเราคือเฟบี เธอเป็นผู้ช่วยจัดการงานของคริสตจักรใน
เมืองเคนเครีย ๒ ขอให้ท่านต้อนรับเธอไว้ในฐานะที่เป็นคนของพระผู้เป็นเจ้า ตามที่บรรดา
ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าควรได้รับ และขอให้ท่านช่วยเหลือเธอในทุกสิ่งที่จำเป็น เพราะเธอ
เองได้ช่วยเหลือคนเป็นจำนวนมาก รวมทั้งข้าพเจ้าด้วย
๓ ขอฝากความคิดถึงมายังปริสคาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์
๔ เขาทั้งสองได้เสี่ยงชีวิตเพื่อข้าพเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและคริสตจักรทุกแห่งของบรรดาคนนอก
ขอบคุณเขาทั้งสอง ๕ ขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่ชุมนุมในบ้านของเขาด้วย ขอ
ฝากความคิดถึงมายังเอเปนทัส เพื่อนที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนแรกที่รับเชื่อพระคริสต์
ในแคว้นเอเชีย ๖ ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ ผู้ทำงานหนักเพื่อท่าน ๗ ขอฝากความคิด
ถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูเนีย ผู้เป็นเพื่อนชาวยิวของข้าพเจ้าและถูกคุมขังร่วมกับข้าพเจ้า
เขาทั้งสองเป็นที่ยกย่องดีในหมู่อัครทูต และอยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย ๘ ขอฝาก
ความคิดถึงมายังอัมพลีอาทัสที่ข้าพเจ้ารักในพระผู้เป็นเจ้า ๙ ฝากความคิดถึงมายังอู
รบานัส เพื่อนร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และขอฝากความคิดถึงมายังสทาคิส เพื่อนที่รัก
ของข้าพเจ้า ๑๐ ขอฝากความคิดถึงมายังอาเป็ลเลส ผู้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเขามีความภักดี
ในพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังบรรดาผู้ที่อยู่ในครอบครัวของอาริสโทบูลัส ๑๑ ขอ
ฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอน เพื่อนชาวยิวของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังบรรดา
ผู้ที่อยู่ในครอบครัวของนาร์ซิสสัสซึ่งอยู่ในพระผู้เป็นเจ้า ๑๒ ขอฝากความคิดถึงมายังตรี
เฟนาและตรีโฟสา ผู้ร่วมทำงานของพระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสเพื่อน
ที่รัก ผู้ทำงานของพระผู้เป็นเจ้าด้วยความหมั่นเพียร ๑๓ ขอฝากความคิดถึงมายังรูฟัส
ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าได้เลือก ฝากความคิดถึงมายังมารดาของเขา ซึ่งเป็นเสมือนมารดาของ
ข้าพเจ้าด้วย ๑๔ ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินคริทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอร์มาส
และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับพวกเขาด้วย ๑๕ ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัสและยูเลีย เน
เรอัสกับน้องสาวของเขา และโอลิมปัสกับบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่อยู่กับเขา ๑๖ จง
ทักทายกันด้วยการจูบแก้ม*อันบริสุทธิ์ คริสตจักรทุกแห่งของพระคริสต์ ฝากความคิดถึง
มายังท่านทั้งหลายด้วย
๑๗ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านระมัดระวังพวกที่ก่อให้เกิดการแตกเหล่าและ
หลงผิด ซึ่งตรงข้ามกับการสอนที่ท่านได้เรียนรู้มาแล้ว อย่าสนิทสนมกับพวกเขา ๑๘ เพราะ
คนเช่นนี้ไม่ได้คิดถึงการรับใช้พระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่คิดถึงเพียงปากท้อง
ของตน เขาหลอกลวงจิตใจของคนซื่อด้วยถ้อยคำอันไพเราะ และด้วยการเยินยอ ๑๙ ทุก
คนได้ยินว่าท่านเชื่อฟังดี ข้าพเจ้าจึงมีความยินดียิ่งเพราะท่าน แต่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่าน
เฉลียวฉลาดในเรื่องที่ดี และไร้มลทินในสิ่งที่ชั่วร้าย ๒๐ และอีกไม่นานพระเจ้าแห่งสันติสุข
จะขยี้ซาตาน†ให้ราบคาบลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซู องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
๒๑ ทิโมธีผู้ร่วมงานของข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน ส่วนลูสิอัส ยาโสนและโสสิปา
เทอร์ เพื่อนชาวยิวของข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านเช่นกัน
๒๒ ข้าพเจ้าเทร์ทิอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ตามคำบอก ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้ง
หลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า

---

* **๑๖๑๖** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย † **๑๖๒๐** ซาตาน เป็นคำจากภาษาฮีบรู หมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน

๒๓ กายอัส ผู้ต้อนรับดูแลทั้งข้าพเจ้าและทั่วทั้งคริสตจักร ฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัส ผู้เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงินของเมือง และควาร์ทัสซึ่งเป็นพี่น้องของเรา ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย [๒๔ ขอพระคุณของพระเยซูคริสตเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทุกท่าน เถิด อาเมน]‡

๒๕ แด่พระองค์ผู้ช่วยให้ท่านยืนหยัดในความเชื่อ ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศ ตามเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ และตามการเผยความจริงอันลึกลับซับซ้อน ซึ่งถูกปิดบังไว้หลายชั่วอายุคน ๒๖ แต่มาบัดนี้ได้ปรากฏให้เห็นแล้ว ตามที่บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ เพื่อชนทุกชาติจะได้เชื่อและปฏิบัติตามคำของพระองค์ ๒๗ ขอพระเจ้า ผู้เปี่ยมด้วยพระปัญญาแต่เพียงผู้เดียว ได้รับพระบารมีตลอดกาลโดยผ่านพระเยซูคริสต์ อาเมน

‡ **๑๖□๒๔** [□] มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ มีข้อความบันทึกตามนี้

1 โครินธ์

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้า เปาโล ได้ รับ มอบ ให้ เป็น อัคร ทูต ของ พระ เยซู คริสต์ ตาม ความ ประสงค์ ของ
พระเจ้า กับโสสเธเนสผู้เป็นน้องชายของเรา

๒ เรียน คริสตจักร ของ พระเจ้า ที่ เมือง โคริน ธ์ เรียน ท่าน ทั้ง หลาย ที่ ผ่าน การ ชำระ ให้
บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์ และได้รับเรียกให้เป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าด้วยกันกับทุกๆ ท่าน
ทั่วทุกแห่งที่ร้องเรียกพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์เป็น
พระผู้เป็นเจ้าทั้งของเขาและของเรา

๓ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์ องค์
พระผู้เป็นเจ้า จงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

การอธิษฐานขอบพระคุณ

๔ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าเสมอสำหรับท่านทั้งหลาย เพราะพระคุณของพระองค์ที่ได้
ให้แก่ท่านผู้อยู่ในพระเยซูคริสต์ ๕ เพราะท่านพรั่งพร้อมด้วยทุกสิ่งในพระองค์ คือพร้อม
ทั้งวาจาและความรู้ทั้งสิ้น ๖ แม้แต่คำยืนยันเรื่องพระคริสต์ก็ถูกปลูกฝังอยู่ในตัวท่านอ
อย่างมั่นคง ๗ ฉะนั้นท่านมิได้ขาดของประทานจากพระวิญญาณ ขณะที่ท่านรอคอยให้พระ
เยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามาปรากฏ ๘ พระองค์จะคุ้มครองรักษาท่านอย่างดียิ่ง
จนถึงที่สุด ท่านจะไร้ข้อตำหนิในวันที่พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามา ๙ พระเจ้า
รักษาคำมั่นสัญญา พระองค์ได้เรียกให้ท่านมาเพื่อมีสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์
คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การแตกแยกกันในคริสตจักร

๑๐ ข้าพเจ้าขอร้องพี่น้องในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า
ทุกท่านควรมีความเห็นพ้องต้องกัน เพื่อไม่ให้มีการแตกแยกกัน แต่ให้มีแนวคิดและจุ
ดมุ่งหมายเดียวกันในหมู่พวกท่าน ๑๑ พี่น้องที่รัก คนของนางคะโลเอได้เล่าให้ข้าพเจ้า
ฟังถึงการทะเลาะวิวาทในหมู่พวกท่าน ๑๒ ข้าพเจ้าหมายความถึงบางคนในพวกท่านได้
พูดว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนของเปาโล□ บางคนก็ว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนของอปอลโล□ บ้างก็ว่า
□ข้าพเจ้าเป็นคนของเคฟาส*□ และบ้างก็ยังว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนของพระคริสต์□ ๑๓ พระ
คริสต์ถูกแบ่งแยกออกหรือ เปาโลถูกตรึงเพื่อท่านหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของ
เปาโลหรือ ๑๔ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่ได้ให้บัพติศมาแก่คนใดในพวกท่าน
เว้นแต่คริสปัสและกายอัส ๑๕ ฉะนั้นไม่มีใครจะกล่าวได้ว่า ท่านได้รับบัพติศมาในนามของ
ข้าพเจ้า ๑๖ (แต่ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟานัสด้วย นอกเหนือจากนั้น
ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่ามีใครอีกบ้าง□ ๑๗ เนื่องจากพระคริสต์มิได้ใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมา
แต่ให้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งมิใช่โวหารที่เกิดจากปัญญาของมนุษย์ มิฉะนั้น กางเขนของ
พระคริสต์จะขาดซึ่งอานุภาพ

พระปัญญาและอานุภาพของพระเจ้า

๑๘ คนที่กำลังจะพินาศเห็นว่า คำกล่าวเรื่องไม้กางเขนเป็นสิ่งโง่เขลา ในขณะที่เราผู้กำลัง
จะรอดพ้นเห็นว่าเป็นอานุภาพของพระเจ้า ๑๙ เพราะมีบันทึกไว้ว่า
□เราจะทำลายสติปัญญาของผู้มีปัญญา

---

* ๑□๑๒ เคฟาส ชื่อของเปโตรในภาษาฮีบรู

เราจะทำให้ความฉลาดของผู้มีสติปัญญาไร้ความหมายไป□†
๒๐ คนมีปัญญาและบัณฑิตอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้าได้แสดงให้เห็นถึงปัญญาของโลกว่าโง่เขลาแล้วมิใช่หรือ ๒๑ เนื่องจากพระปัญญาของพระเจ้า โลกไม่อาจรู้จักพระเจ้าด้วยสติปัญญาของตน พระเจ้าพอใจที่คำประกาศอันโง่เขลา ทำให้บรรดาคนที่เชื่อคำประกาศนั้นรอดพ้นได้ ๒๒ พวกชาวยิวใคร่จะดูสิ่งที่เป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ ขณะที่ชาวกรีกเสาะหาปัญญา ๒๓ แต่เราประกาศถึงพระคริสต์ผู้ถูกตรึงบนไม้กางเขน ซึ่งสำหรับชาวยิวแล้ว เป็นเครื่องกีดขวางให้สะดุด และสำหรับบรรดาคนนอกก็เป็นสิ่งโง่เขลา ๒๔ แต่สำหรับบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เรียกทั้งชาวยิวและกรีกต่างก็เห็นว่า พระคริสต์เป็นอานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า ๒๕ ด้วยเหตุว่าในความเขลาของพระเจ้าก็ยังคงไว้ซึ่งปัญญายิ่งกว่ามนุษย์ และในความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังคงความแข็งแรงยิ่งกว่ามนุษย์
๒๖ พี่น้องเอ๋ย จงคิดดูเถิดว่าท่านเป็นเช่นไร เมื่อครั้งที่พระเจ้าเรียกท่านมา ตามมาตรฐานของมนุษย์แล้ว มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีสติปัญญา น้อยคนที่มีอิทธิพล และน้อยคนที่สืบมาจากตระกูลขุนนาง ๒๗ แต่พระเจ้าเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อให้คนมีปัญญาต้องอับอาย และได้เลือกสิ่งที่โลกนับว่าอ่อนแอ เพื่อให้ผู้มีกำลังต้องอับอาย ๒๘ พระเจ้าเลือกสิ่งที่ต่ำต้อยที่คนในโลกดูถูกดูหมิ่น และเลือกสิ่งที่โลกนับว่าไม่สำคัญ เพื่อทำให้สิ่งที่เป็นของโลกหมดความสำคัญไป ๒๙ เพื่อไม่ให้มีมนุษย์ผู้ใดโอ้อวดกับพระเจ้าได้ ๓๐ แต่เราอยู่ในพระเยซูคริสต์ได้ก็เพราะพระองค์ พระเจ้าโปรดให้เรามีปัญญาและความชอบธรรมได้ ก็เพราะพระเยซู พระองค์เป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ และไถ่เราไว้ให้พ้นจากบาป ๓๑ ดังที่มีบันทึกไว้ว่า □ผู้ที่โอ้อวด ก็จงให้เขาโอ้อวดพระผู้เป็นเจ้าเถิด□‡

๒

๑ เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ามาหาพี่น้องทั้งหลาย มิใช่ว่าข้าพเจ้ามาโดยใช้ถ้อยคำหรือสติปัญญาอันเลิศในการประกาศเรื่องอันลึกลับ*ของพระเจ้าให้แก่ท่าน ๒ ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ใช้ความรู้ในเรื่องใดๆ กับพวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงบนไม้กางเขน ๓ เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าอ่อนแอ ทั้งเกรงกลัวและหวาดหวั่นยิ่งนัก ๔ คำประกาศและคำที่ข้าพเจ้ากล่าวทั้งปวง หาใช่เป็นคำที่โน้มน้าวจิตใจหรือแสดงความฉลาดไม่ แต่เป็นการแสดงอานุภาพของพระวิญญาณ ๕ เพื่อให้ความเชื่อของท่านเกิดจากอานุภาพของพระเจ้า ไม่ใช่เกิดจากปัญญาของมนุษย์

พระปัญญาจากพระวิญญาณ

๖ อย่างไรก็ตาม เรากล่าวเรื่องสติปัญญากับบรรดาผู้ที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่ใช่สติปัญญาของยุคนี้ หรือของบรรดาผู้ที่อยู่ในระดับปกครองของยุคนี้ที่กำลังจะเสื่อมสูญไป ๗ แต่เรากล่าวถึงพระปัญญาอันลึกลับซับซ้อนของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ซ่อนไว้และกำหนดไว้ก่อนแล้ว ก่อนการสร้างโลกเพื่อบารมีของเรา ๘ พวกที่อยู่ในระดับปกครองของยุคนี้ไม่เข้าใจพระปัญญานั้น เพราะหากเข้าใจแล้วก็จะไม่ตรึงพระผู้เป็นเจ้าแห่งพระบารมี ๙ ตามที่บันทึกไว้ดังนี้
□สิ่งที่ตาไม่เคยเห็น
สิ่งที่หูไม่เคยสดับ
สิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าได้เตรียมไว้เพื่อคนที่รักพระองค์□†

---

† **๑□๑๙** อิสยาห์ 29:14 ‡ **๑□๓๑** เยเรมีย์ 9:24 * **๒□๑** มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณใช้คำว่า คำยืนยัน แทนคำว่า เรื่องลึกลับ † **๒□๙** อิสยาห์ 64:4

๑๐ แต่พระเจ้าได้เผยให้เราทราบโดยทางพระวิญญาณ
พระวิญญาณสืบเสาะทุกสิ่งแม้แต่สิ่งที่ลึกล้ำทั้งปวงของพระเจ้า ๑๑ มีมนุษย์ผู้ใดบ้างที่
ทราบความคิดของมนุษย์ เว้นแต่วิญญาณของเขาเอง เช่นเดียวกันคือไม่มีใครทราบความ
คิดของพระเจ้า ยกเว้นพระวิญญาณของพระองค์เอง ๑๒ เราไม่ได้รับเอาวิญญาณของโลกนี้
แต่รับพระวิญญาณที่มาจากพระเจ้า เพื่อเราจะได้ทราบถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ให้แก่เรา
โดยไม่มีข้อผูกพันใดๆ ๑๓ สิ่งที่เรากล่าวมานี้ไม่ใช่คำสั่งสอนที่มาจากปัญญามนุษย์ แต่เป็น
คำสั่งสอนที่พระวิญญาณสำแดงให้เห็น ถึงความจริงฝ่ายวิญญาณแก่ผู้มีพระวิญญาณ
๑๔ คนทีประพฤติตามสัญชาตญาณ ไม่อาจรับเอาสิ่งที่มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า
ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และโดยแท้จริงแล้วเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะการ
จะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องใช้พระวิญญาณในการหยั่งรู้ ๑๕ มนุษย์ฝ่ายวิญญาณหยั่งรู้ทุ
กสิ่งได้ ขณะที่ไม่มีใครสามารถหยั่งรู้เขาได้ ๑๖ “ใครทราบความคิดของพระผู้เป็นเจ้า จนถึ
งกับแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้”‡ แต่ว่าเรามีความคิดของพระคริสต์

๓

เปาโลและอปอลโล

๑ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดกับท่านเหมือนว่าท่านเป็นมนุษย์ฝ่ายวิญญาณ
แต่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง* ราวกับท่านเป็นเด็กทารกในพระคริสต์ ๒ ข้าพเจ้าจึงให้นมท่านดื่ม
แทนอาหารแข็งซึ่งท่านยังไม่พร้อมที่จะรับ แม้บัดนี้ท่านก็ยังไม่สามารถรับได้ ๓ ท่านยังอยู่
ฝ่ายเนื้อหนัง ตราบที่ท่านยังมีความอิจฉาและวิวาทอยู่ จะมิเรียกว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง
หรอกหรือ ท่านไม่ได้ดำเนินชีวิตเช่นมนุษย์ธรรมดาหรือ ๔ เมื่อคนหนึ่งพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็น
คนของเปาโล” อีกคนพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนของอปอลโล” พวกท่านไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา
หรือ
๕ แท้จริงแล้วอปอลโลคือใคร และเปาโลคือใคร ก็เป็นเพียงผู้รับใช้ที่ช่วยชี้นำให้ท่านเกิด
ความเชื่อ ตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กำหนดพวกเราไว้ให้ปฏิบัติ ๖ ข้าพเจ้าเป็นคนปลูกขณะ
ที่อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าเป็นผู้ทำให้เติบโต ๗ ดังนั้นทั้งคนปลูกและคนรดน้ำไม่สำคัญ
เท่ากับพระเจ้าซึ่งเป็นผู้ทำให้เติบโต ๘ คนปลูกและคนรดน้ำต่างมีจุดประสงค์เดียวกัน และ
แต่ละคนก็ได้รับค่าจ้างตามแรงงานของตนเอง ๙ เพราะเราเป็นผู้ร่วมงานของพระเจ้า ท่าน
เป็นไร่นาและเป็นเรือนของพระเจ้า
๑๐ ข้าพเจ้าได้วางฐานรากลงแล้วตามพระคุณที่พระเจ้าได้ให้ข้าพเจ้าวาง ราวกับช่าง
ก่อสร้างผู้เชี่ยวชาญ และคนอื่นก็กำลังก่อสร้างบนฐานนั้นเช่นกัน ผู้สร้างแต่ละคนต้อง
ระมัดระวังว่าเขาสร้างอย่างไร ๑๑ เพราะไม่มีผู้ใดสามารถวางฐานรากอื่นได้อีก นอกจากที่
วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ ๑๒ บนฐานรากนี้ถ้าเราใช้ทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้า
แห้งหรือฟางก่อลงไป ๑๓ งานนั้นจะปรากฏผลให้เห็น เพราะว่าวันนั้นจะเป็นวันที่เปิดเผย
รวมทั้งจะเผยให้เห็นด้วยไฟ และไฟก็จะทดสอบคุณภาพงานของแต่ละคน ๑๔ ถ้าสิ่งที่สร้าง
ไว้คงทนอยู่ได้ ผู้สร้างก็จะได้รับรางวัล ๑๕ ถ้างานของใครมอดไหม้ลงด้วยไฟก็จะไม่ได้รับ
รางวัล และตัวเขาเองจะรอดได้ในสภาพของคนที่หนีรอดจากไฟเท่านั้น
๑๖ ท่านไม่ทราบหรือว่าท่านเองเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่
ในตัวท่าน ๑๗ ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทำลายเขา เพราะวิหารบริสุทธิ์
และท่านก็คือวิหารนั้น

---

‡ **๒๑๑๖** อิสยาห์ 40:13 * **๓๑** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับ ฝ่ายวิญญาณ
คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดี ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ

๑๘ อย่าให้ใครหลอกลวงตนเอง ถ้าใครในหมู่พวกท่านคิดว่าตนมีปัญญาเข้าเกณฑ์มาตรฐานของยุคนี้ ก็ปล่อยให้เขาเป็น "คนโง่" เพื่อเขาจะได้กลายเป็นคนมีปัญญา ๑๙ เพราะปัญญาของโลกนี้ยังเป็นสิ่งโง่เขลาสำหรับพระเจ้า ตามที่มีบันทึกไว้ว่า "พระองค์ดักจับผู้มีปัญญาได้จากเล่ห์เหลี่ยมของเขาเอง"† ๒๐ และ "พระผู้เป็นเจ้าทราบว่าความคิดของคนมีปัญญานั้นไร้ประโยชน์"‡ ๒๑ ฉะนั้นอย่าได้โอ้อวดเรื่องมนุษย์อีกเลย ทุกสิ่งเป็นของพวกท่าน ๒๒ ไม่ว่าเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย ปัจจุบันกาล หรืออนาคตกาล ทุกสิ่งนั้นเป็นของท่าน ๒๓ ท่านเป็นคนของพระคริสต์ และพระคริสต์เป็นของพระเจ้า

๔

อัครทูตของพระคริสต์

๑ ดังนั้น จงให้ผู้อื่นเห็นว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสิ่งลึกลับของพระเจ้า ๒ ผู้อารักขาจะต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ ๓ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นสิ่งเล็กน้อยเหลือเกิน ถ้าท่านหรือมนุษย์คนใดกล่าวโทษข้าพเจ้า แท้ที่จริงข้าพเจ้าไม่กล่าวโทษตัวเองด้วยซ้ำ ๔ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกว่า ตัวเองได้กระทำผิดในสิ่งใด แต่มิได้หมายความว่าข้าพเจ้าถูกต้องหมด พระผู้เป็นเจ้าต่างหากจะเป็นผู้ที่กล่าวโทษข้าพเจ้า ๕ ฉะนั้นอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนกำหนดเวลา จงรอจนกว่าพระผู้เป็นเจ้าจะมา พระองค์จะแสดงสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้กระจ่าง และจะเปิดเผยความมุ่งหมายในใจของทุกคนให้เห็นแจ้ง แล้วเวลานั้นแต่ละคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า

๖ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้นำตนเองและอปอลโลขึ้นมาเป็นตัวอย่าง เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ท่าน เราจะทำให้ท่านได้เรียนรู้ความหมายของคำที่กล่าวว่า "อย่าคิดเกินกว่าที่บันทึกไว้" แล้วท่านจะได้ไม่หยิ่งผยองยกคนหนึ่งเหนือกว่าอีกคนหนึ่ง ๗ ใครทำให้ท่านต่างไปจากคนอื่นเล่า มีสิ่งใดบ้างที่ท่านมิโดยไม่ได้รับมา ถ้าหากได้รับแล้ว ไยจึงโอ้อวดว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นผู้ให้

๘ พวกท่านมีทุกสิ่งตามที่ท่านต้องการแล้ว พวกท่านมั่งมีแล้ว ท่านครองบัลลังก์ดั่งกษัตริย์โดยปราศจากพวกเรา เราอยากให้ท่านครองราชย์อย่างแท้จริง เผื่อว่าเราจะได้ครองราชย์เป็นกษัตริย์กับท่านด้วย ๙ ข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าให้พวกเราซึ่งเป็นอัครทูตเป็นคนท้ายสุดเหมือนคนถูกตัดสินประหาร เพราะเราตกเป็นเป้าสายตาของโลก รวมทั้งทูตสวรรค์และมวลมนุษย์ ๑๐ เราเป็นคนเขลาเพื่อพระคริสต์ แต่ท่านช่างมีปัญญาในพระคริสต์มากเหลือเกิน เราอ่อนแอแต่ท่านแข็งแรง ท่านได้รับเกียรติในขณะที่เราถูกหลู่เกียรติ ๑๑ แม้แต่เวลานี้ที่เราเผชิญกับความหิว กระหาย ไร้เครื่องนุ่งห่ม ถูกทุบตี และไร้ที่อยู่อาศัย ๑๒ ตัวเราต้องทำงานหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกสาปแช่ง เราก็อวยพรไป เมื่อถูกกดขี่ข่มเหง เราก็ทนเอา ๑๓ เมื่อถูกใส่ร้าย เราก็ตอบด้วยความเป็นมิตร เรากลับกลายเหมือนเป็นขยะของโลก เป็นเศษซากของเหลือของสิ่งทั้งปวงมาจนบัดนี้

๑๔ ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน มิใช่เพื่อให้ท่านเกิดความละอายใจ แต่เพื่อเตือนท่านซึ่งข้าพเจ้าก็รักเหมือนลูก ๑๕ แม้ท่านมีผู้คุ้มกันสักหมื่นคนในพระคริสต์ แต่ท่านก็มีบิดาเพียงไม่กี่คน ด้วยว่าในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นบิดาของท่านทางฝ่ายข่าวประเสริฐ ๑๖ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า ๑๗ ด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงใช้ให้ลูกที่รักของข้าพเจ้า คือทิโมธีผู้ภักดีในพระผู้เป็นเจ้ามาหาท่าน เพื่อให้ท่านระลึกถึงวิถีชีวิตของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ซึ่งตรงตามที่ข้าพเจ้าสอนในทุกคริสตจักรทั่วทุกแห่ง

๑๘ พวกท่านบางคนได้กลายเป็นคนหยิ่งผยองไป เพราะคิดว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่านแล้ว ๑๙ หากว่าพระผู้เป็นเจ้ายินยอม ข้าพเจ้าจะมาพบท่านในไม่ช้านี้ และจะได้ทราบว่า

† **๓๑๑๙** โยบ 5:13 ‡ **๓๒๐** สดุดี 94:11

พวกหยิ่งยโสเหล่านี้มีอานุภาพทำอะไรได้บ้าง หรือเป็นเพียงแต่พูดเท่านั้น ๒๐ ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เป็นเรื่องของคำพูด แต่เป็นเรื่องของอานุภาพ ๒๑ ท่านอยากให้ข้าพเจ้ามาหาท่านในลักษณะใด ถือไม้เรียวมา หรือนำความรักมาพร้อมด้วยวิญญาณอันอ่อนโยน

๕

ขับไล่คนชั่วร้าย

๑ มีผู้แจ้งมาว่ามีการประพฤติผิดทางเพศในหมู่ท่าน ชนิดที่คนนอก*ก็ยังมิกระทำ คือบุตรเอาภรรยาของพ่อมาเป็นภรรยาของตน ๒ ท่านกลับหยิ่งผยองทั้งๆ ที่ควรจะเศร้าโศกมากกว่า และควรตัดคนที่กระทำสิ่งนี้ออกไปเสียจากพวกท่าน ๓ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่านฝ่ายกาย แต่ก็อยู่ด้วยฝ่ายวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงกล่าวโทษคนที่ประพฤติเยี่ยงนี้แล้ว ราวกับว่าข้าพเจ้าอยู่ด้วยกับท่าน ๔ เมื่อท่านประชุมกันในพระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ข้าพเจ้าย่อมอยู่ด้วยกับท่านฝ่ายวิญญาณพร้อมกับอานุภาพของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๕ จงมอบชายผู้นี้ให้ซาตาน†ทำลายฝ่ายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้วิญญาณของเขารอดในวันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมา

๖ การโอ้อวดของท่านเป็นสิ่งไม่ดี ท่านไม่ทราบหรือว่า เชื้อยีสต์เพียงเล็กน้อยทำให้แป้งที่นวดแล้วฟูทั้งก้อน ๗ จงกำจัดเชื้อยีสต์เก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งนวดก้อนใหม่ที่ปราศจากเชื้อยีสต์ตามที่ท่านเป็นอยู่จริง เพราะพระคริสต์ซึ่งเป็นลูกแกะปัสกาของเราถูกสังเวยแล้ว ๘ ฉะนั้นเรามาฉลองเทศกาลกันด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความจริงใจและความจริง มิใช่ด้วยเชื้อยีสต์เก่าๆ แห่งการปองร้ายและความชั่วร้าย

๙ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านแล้วว่า ไม่ให้คบกับคนที่ประพฤติผิดทางเพศ ๑๐ ข้าพเจ้ามิได้หมายความถึงคนในโลกนี้ที่ประพฤติผิดทางเพศ หรือโลภ โกง หรือบูชารูปเคารพ ถ้าท่านจะหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น ท่านจะต้องออกไปเสียจากโลกนี้ ๑๑ แต่ว่าขณะนี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพื่อไม่ให้คบกับคนที่นับว่าตนเป็นพี่น้องแต่ก็ยังประพฤติผิดทางเพศ มีความโลภ บูชารูปเคารพหรือว่าร้ายคน เป็นคนขี้เมา หรือคดโกง แม้แต่เรื่องการรับประทาน ก็จงอย่าทำร่วมโต๊ะกับคนเช่นนั้นเลย

๑๒ ไม่ใช่เรื่องของข้าพเจ้าที่จะไปกล่าวโทษคนนอกคริสตจักร ท่านควรกล่าวโทษคนภายในมิใช่หรือ ๑๓ พระเจ้าจะเป็นผู้กล่าวโทษพวกคนนอกคริสตจักร จงกำจัดคนชั่วร้ายออกไปเสียจากพวกท่านเถิด‡

๖

พี่น้องฟ้องร้องกัน

๑ มีคนใดในกลุ่มท่านบ้างไหมที่เมื่อเป็นความกัน แล้วกล้าไปฟ้องคดีต่อหน้าคนที่ไร้ความชอบธรรม แทนที่จะฟ้องร้องต่อหน้าบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๒ ท่านไม่ทราบหรือว่า บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าจะกล่าวโทษโลกนี้ ถ้าท่านกล่าวโทษโลกได้ ท่านจะไม่มีความสามารถกล่าวโทษคดีย่อยหรือ ๓ ท่านไม่ทราบหรือว่า พวกเราจะเป็นผู้ที่กล่าวโทษเหล่าทูตสวรรค์ และเรื่องของชีวิตนี้อีกด้วย ๔ ฉะนั้นถ้าท่านมีคดีความกันในเรื่องของชีวิตนี้แล้ว ท่านจะตั้งคนซึ่งไม่เป็นที่นับถือของคริสตจักรให้เป็นผู้ตัดสินหรือ ๕ ข้าพเจ้ากล่าวมานี้เพื่อให้ท่านละอายใจ เป็นไปได้หรือที่ไม่มีใครสักคนในพวกท่าน ที่มีสติปัญญาพอที่จะตัดสินเรื่องระหว่างพี่น้อง ๖ แต่พี่น้องกลับต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนไม่มีความเชื่ออย่าง

---

* **๕๑** ในที่นี้หมายถึงผู้ที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน † **๕๕** ซาตาน เป็นคำจากภาษาฮีบรู หมายถึงพญามาร ความหมายคือผู้ต่อต้าน ‡ **๕๑๓** เฉลยธรรมบัญญัติ 13:5; 17:7; 19:19; 21:21; 22:21,24; 24:7

นั้นหรือ ๗ อันที่จริงท่านพ่ายแพ้แล้วอย่างสิ้นเชิงเมื่อเป็นความกัน ทำไมท่านไม่ยอมเป็นฝ่ายผิด ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง ๘ แต่กลับประพฤติผิดและโกงพี่น้องของท่านเอง

๙ ท่านไม่ทราบหรือว่าคนชั่วจะไม่มีส่วนได้ในอาณาจักรของพระเจ้า อย่าให้คนชักนำท่านให้หลงผิดเลย ไม่ว่าจะเป็นผู้ประพฤติผิดทางเพศ บูชารูปเคารพ ผิดประเวณี ชายลักเพศ ๑๐ ขโมย คนโลภ ขี้เมา ช่างว่าร้าย หรือคนโกง ทั้งหมดนี้จะไม่มีส่วนได้ในอาณาจักรของพระเจ้า ๑๑ พวกท่านบางคนก็เคยเป็นเช่นนั้น แต่ท่านได้รับการชำระและได้รับการทำให้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็พ้นผิดแล้วในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า และโดยพระวิญญาณของพระเจ้าของเรา

หนีจากการประพฤติผิดทางเพศ

๑๒ "ทุกสิ่งไม่เป็นของต้องห้ามสำหรับข้าพเจ้า" แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์ "ทุกสิ่งไม่เป็นของต้องห้ามสำหรับข้าพเจ้า" แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นทาสของสิ่งใดเลย ๑๓ "อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องนั้นสำหรับอาหาร" แต่พระเจ้าจะทำลายทั้งสองสิ่ง ร่างกายไม่ได้มีไว้สำหรับการประพฤติผิดทางเพศ แต่มีไว้สำหรับพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย ๑๔ โดยอานุภาพของพระเจ้า พระองค์จึงได้บันดาลให้พระเยซูเจ้าฟื้นคืนชีวิตจากความตาย และพระองค์จะกระทำเช่นนั้นกับพวกเราด้วย ๑๕ ท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นเสมือนอวัยวะส่วนต่างๆ ของพระคริสต์ ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะเอาอวัยวะส่วนต่างๆ ของพระคริสต์มาแตะต้องเกี่ยวพันกับหญิงแพศยา ขออย่าเป็นเช่นนั้นเลย ๑๖ ท่านไม่ทราบหรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์กล่าวไว้ว่า "ทั้งสองจะเป็นหนึ่งเดียวกัน"* ๑๗ แต่คนที่ผูกพันในพระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นวิญญาณเดียวกันกับพระองค์ ๑๘ จงหนีให้พ้นจากการประพฤติผิดทางเพศ บาปอื่นๆ ทุกชนิดที่คนกระทำเป็นบาปภายนอกกาย แต่คนที่ผิดทางเพศทำบาปต่อร่างกายของตนเอง ๑๙ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในตัวท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ได้เป็นเจ้าของตัวท่านเอง ๒๐ พระเจ้าได้ซื้อท่านไว้แล้วในราคาสูง ฉะนั้นจงใช้ร่างกายของท่านในการถวายเกียรติแด่พระเจ้าเถิด

๗

การแต่งงาน

๑ ส่วนเรื่องที่พวกท่านเขียนมาว่า "ผู้ชายไม่มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงย่อมดีกว่า" ๒ แต่เพราะมีการยั่วยุให้ประพฤติผิดทางเพศ ชายแต่ละคนควรมีภรรยาเป็นของตนเอง และหญิงแต่ละคนควรมีสามีเป็นของตนเอง ๓ สามีควรปฏิบัติต่อภรรยาอย่างสมควรตามหน้าที่ ส่วนภรรยาก็เช่นกัน ๔ ร่างกายของภรรยาไม่ได้เป็นของนางเพียงผู้เดียว แต่เป็นของสามีด้วย ร่างกายของสามีไม่ได้เป็นของเขาเพียงผู้เดียว แต่เป็นของภรรยาด้วยเช่นกัน ๕ อย่าปฏิเสธกันและกันเว้นแต่มีการตกลงกันก่อน เพื่อท่านจะได้อุทิศเวลาสำหรับการอธิษฐาน ครั้นแล้วก็มาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อซาตานจะได้ไม่อาจยั่วยุท่านได้ในยามที่ท่านควบคุมตนเองไม่ได้ ๖ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อเป็นการอนุญาต ไม่ใช่การสั่ง ๗ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนได้รับของประทานจากพระเจ้าต่างกัน คนหนึ่งได้รับอย่างหนึ่ง ในขณะที่อีกคนหนึ่งได้รับอีกอย่างหนึ่ง

๘ สำหรับคนที่ยังไม่แต่งงานและพวกแม่ม่าย ข้าพเจ้าขอกล่าวว่าพวกเขาไม่แต่งงานจะดีกว่า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเป็น ๙ แต่ถ้าพวกเขาไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ก็ควรแต่งงาน เพราะว่าแต่งงานเสียจะดีกว่าปล่อยให้กามราคะเผาใจให้รุ่มร้อน

---

* **๖๑๖** ปฐมกาล 2:24

๑๐ สำหรับผู้ที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่งว่า (ไม่ใช่ข้าพเจ้า แต่เป็นพระผู้เป็นเจ้า ภรรยา
ต้องไม่แยกไปจากสามี ๑๑ แต่ถ้านางแยกจากไป นางต้องไม่แต่งงานใหม่ มิฉะนั้นต้องกลับ
มาคืนดีกับสามี และสามีต้องไม่หย่าร้างภรรยา

๑๒ สำหรับคนอื่น ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า (เป็นข้าพเจ้าเอง ไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้า) ถ้าพี่น้องคน
ใดมีภรรยาผู้ไม่เชื่อในพระคริสต์ แต่ตั้งใจจะอยู่กับสามี สามีต้องไม่หย่าร้างนาง ๑๓ และ
ถ้าหญิงคนใดมีสามีผู้ไม่เชื่อในพระคริสต์ แต่ตั้งใจจะอยู่กับนาง นางต้องไม่หย่าร้างสามี
๑๔ เพราะว่าสามีที่ไม่เชื่อได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยาแล้ว และภรรยาที่ไม่เชื่อได้รับ
การชำระให้บริสุทธิ์ทางสามีผู้มีความเชื่อ มิฉะนั้นลูกของท่านจะมีมลทิน แต่เท่าที่เป็นอยู่
ลูกๆ นั้นก็บริสุทธิ์ ๑๕ แต่ถ้าคู่ครองที่ไม่เชื่อในพระคริสต์แยกจากไป ก็ปล่อยให้เขาไป ชาย
หรือหญิงที่เชื่อในพระคริสต์ ไม่มีข้อผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะพระเจ้าได้เรียกเราให้
อยู่อย่างสันติ ๑๖ ผู้เป็นภรรยา ท่านทราบได้อย่างไรว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดพ้นได้หรือไม่
หรือผู้เป็นสามี ท่านทราบได้อย่างไรว่า ท่านจะช่วยภรรยาให้รอดพ้นได้หรือไม่

๑๗ อย่างไรก็ดี ท่านแต่ละคนควรดำรงชีวิตของตนตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้กำหนดไว้ และ
ตามที่พระเจ้าเรียกท่าน นี่ก็เป็นกฎของข้าพเจ้าสำหรับทุกคริสตจักร ๑๘ มีชายใดบ้างไหม
ที่ได้เข้าสุหนัตแล้ว เวลาที่พระเจ้าเรียกเขา ถ้าเข้าแล้วก็ไม่ควรเลิก มีชายใดบ้างไหมที่ยัง
ไม่ได้เข้าสุหนัต เวลาที่พระเจ้าเรียกเขา ก็ไม่ต้องให้เขาเข้า ๑๙ การเข้าสุหนัตหรือไม่นั้นไม่
สำคัญเลย สิ่งสำคัญคือการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า ๒๐ ทุกคนควรดำรงอยู่ใน
ฐานะที่เป็นอยู่เมื่อพระเจ้าเรียก ๒๑ เมื่อพระเจ้าเรียกท่าน ท่านเป็นทาสอยู่หรือ ถ้าเป็นก็ไม่
ต้องกังวลใจ แต่ถ้าหากสามารถเป็นอิสระได้ก็เป็นเถิด ๒๒ ด้วยว่าคนที่พระผู้เป็นเจ้าเรียก
แม้จะเป็นทาสอยู่ ก็นับว่าเป็นอิสระชนของพระผู้เป็นเจ้า ในทำนองเดียวกันคืออิสระชนที่
พระผู้เป็นเจ้าเรียก ก็เป็นทาสของพระคริสต์ ๒๓ พระเจ้าได้ซื้อท่านไว้แล้วในราคาสูง ดังนั้น
อย่าเป็นทาสของมนุษย์ ๒๔ พี่น้องแต่ละคนจงดำรงตนตามฐานะที่เป็นอยู่เวลาที่พระเจ้าเรี
ยก

๒๕ ส่วนเรื่องพรหมจารี ไม่มีคำสั่งจากพระผู้เป็นเจ้า แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าที่ไว้
วางใจได้ด้วยพระเมตตาของพระผู้เป็นเจ้า ๒๖ ข้าพเจ้าลงความเห็นตามความทุกข์ในขณะ
นี้ว่า ท่านอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็ดีแล้ว ๒๗ ท่านแต่งงานแล้วหรือ ไม่ต้องดิ้นรนหย่าร้างหรอก
ท่านยังไม่ได้แต่งงานหรือ ก็อย่าเสาะหาคู่เลย ๒๘ แต่หากว่าท่านแต่งงานก็ไม่นับว่าทำบาป
แม้ว่าพรหมจาริณีแต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำบาป แต่พวกที่แต่งงานจะเผชิญความยุ่งยากใน
ชีวิตนี้ และข้าพเจ้าพยายามช่วยให้ท่านหลุดพ้นจากความยุ่งยากดังกล่าว ๒๙ พี่น้องเอ๋ย
ข้าพเจ้าหมายความว่าเวลามีน้อย ตั้งแต่นี้ไปบรรดาผู้มีภรรยาควรดำเนินชีวิตเหมือนไม่มี
ภรรยา ๓๐ บรรดาผู้เศร้าโศกดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่เศร้าโศก บรรดาผู้ชื่นชมยินดีดำเนิน
ชีวิตเหมือนกับไม่ชื่นชมยินดี บรรดาผู้ซื้อก็เหมือนไม่ได้สิ่งนั้นมาเป็นของตนเอง ๓๑ บรรดา
ผู้ใช้สิ่งของในโลกก็เหมือนกับไม่ได้ใช้อย่างเต็มที่ เพราะตามแบบที่เป็นอยู่ของโลกนี้กำลัง
จะสูญสิ้นไป

๓๒ ข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านพ้นจากความห่วงใย ชายที่ไม่ได้แต่งงานมีความห่วงใยใน
พระผู้เป็นเจ้าว่า เขาจะทำอย่างไรจึงจะเป็นที่พอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๓๓ แต่คนที่แต่งงาน
แล้วก็จะห่วงใยในเรื่องของโลกนี้ว่า เขาจะเอาใจภรรยาได้อย่างไรบ้าง ๓๔ เขาก็ต้องแบ่ง
ความสนใจออกไป หญิงที่ไม่ได้แต่งงานหรือเป็นพรหมจาริณีจะมีความห่วงใยในเรื่องของ
พระผู้เป็นเจ้าว่า เธอจะอุทิศตนแก่พระผู้เป็นเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ทั้งกายและวิญญาณได้
อย่างไร แต่หญิงที่แต่งงานจะห่วงใยในเรื่องของโลกนี้ว่า นางจะเอาใจสามีได้อย่างไรบ้าง

๓๕ ข้าพเจ้ากล่าวมานี้เพื่อประโยชน์ของท่านเอง ไม่ใช่เป็นบ่วงบาศก์คล้องท่านไว้ แต่ให้ท่านดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องในการอุทิศตนแด่พระผู้เป็นเจ้า โดยไม่ต้องแบ่งความสนใจ

๓๖ ถ้าชายใดคิดว่าเขาไม่ปฏิบัติตนอันสมควรต่อพรหมจาริณีที่หมั้นไว้ ถ้าเขาควบคุมความรุ่มร้อนในกามราคะไม่ได้ ก็ต้องเป็นไปตามนั้น และปล่อยให้เขาทำได้ตามใจปรารถนา ไม่นับว่าเป็นการทำบาป คือให้เขาแต่งงานกันเสีย ๓๗ แต่ถ้าชายนั้นมั่นใจและเห็นว่าไม่จำเป็น เขาบังคับใจตนเองได้ และตัดสินใจให้หญิงนั้นเป็นพรหมจาริณีอยู่คงเดิม เขาก็กระทำถูกต้องดีแล้ว ๓๘ ฉะนั้นคนที่แต่งงานกับพรหมจาริณีกระทำดีแล้ว แต่คนที่ไม่แต่งงานกับเธอกระทำดียิ่งกว่า

๓๙ ภรรยามีข้อผูกมัดอยู่กับสามี ตราบเท่าที่เขามีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสิ้นสามีแล้ว นางมีอิสระที่จะแต่งงานกับคนที่นางต้องการได้ แต่เขาต้องเป็นผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า ๔๐ ตามความเห็นของข้าพเจ้าแล้ว นางจะมีความสุขมากกว่าถ้าไม่แต่งงานอีก และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีพระวิญญาณของพระเจ้าเช่นกัน

๘

อาหารที่บูชาแก่รูปเคารพ

๑ ส่วนเรื่องอาหารที่บูชาแก่รูปเคารพนั้นเราทราบว่า □พวกเราทุกคนต่างก็มีความรู้□ และความรู้ทำให้ลำพองตัว แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น ๒ คนที่คิดว่าตนรู้ ก็ถือว่ายังไม่รู้เท่าที่ควร ๓ แต่คนที่รักพระเจ้านั้นพระเจ้ารู้จักเขา

๔ เรื่องการรับประทานอาหารที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว เราทราบว่ารูปเคารพไม่มีความหมายในโลก และมีพระเจ้าแท้เพียงองค์เดียวเท่านั้น ๕ บางคนพูดว่ามีบรรดาเทพเจ้ามากทั้งในสวรรค์และโลก ก็จริงอยู่คือแม้จะมี □บรรดาเทพเจ้า□ และ □บรรดาเจ้าฝ่ายวิญญาณ□ อยู่มากก็ตาม ๖ แต่สำหรับเราแล้ว มีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา ทุกสิ่งล้วนมาจากพระองค์ และเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ ทุกสิ่งมีมาได้ และเราเป็นอยู่ได้โดยผ่านพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์

๗ มิใช่ว่าทุกคนจะทราบในเรื่องนี้ บางคนยังชินอยู่กับรูปเคารพจนกระทั่งบัดนี้ เวลาพวกเขารับประทานอาหารก็คิดว่าได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และมโนธรรมของพวกเขาอ่อนแอจึงเป็นมลทิน ๘ แต่อาหารไม่ได้นำเราเข้าถึงพระเจ้า เราจะรับประทานหรือไม่ ก็ไม่ทำให้เราดีขึ้นหรือแย่ลง ๙ แต่จงระวังว่า ความมีอิสระของท่านจะไม่กลายเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่อนแอสะดุดใจ ๑๐ เพราะถ้าคนมีมโนธรรมอ่อนแอเห็นท่าน ซึ่งเป็นผู้รู้ในเรื่องนี้ กำลังรับประทานอาหารในวิหารที่มีรูปเคารพ จะไม่ทำให้เป็นแรงกระตุ้นให้เขาอยากรับประทานอาหารที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วหรือ ๑๑ พระคริสต์สิ้นชีวิตเพื่อพี่น้องที่จิตใจอ่อนแอคนนี้ แต่เพราะความรู้ของท่าน เขาจึงพินาศไป ๑๒ แต่เมื่อท่านกระทำบาปต่อพี่น้อง และทำร้ายมโนธรรมที่อ่อนแอของเขา ท่านก็ได้กระทำบาปต่อพระคริสต์แล้ว ๑๓ ฉะนั้นถ้าสิ่งที่ข้าพเจ้ารับประทานเป็นเหตุให้พี่น้องสะดุดใจ ข้าพเจ้าก็จะไม่รับประทานเนื้อสัตว์อีกเลย เพื่อจะได้ไม่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุดใจ

๙

สิทธิ์ของอัครทูต

๑ ข้าพเจ้าไม่มีอิสระหรือ ข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตหรือ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ พวกท่านไม่ใช่ผลงานของข้าพเจ้าในพระผู้เป็นเจ้าหรือ ๒ แม้ว่าข้าพเจ้า

จะไม่เป็นอัครทูตในสายตาของคนอื่น แต่อย่างน้อยข้าพเจ้าก็เป็นในสายตาของท่าน พวกท่านเป็นเสมือนตราประทับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นอัครทูตในพระผู้เป็นเจ้า

๓ ข้าพเจ้าพูดแก้ความจากคนที่ตรวจสอบข้าพเจ้าคือ ๔ เราไม่มีสิทธิ์ดื่มกินหรือ ๕ เราไม่มีสิทธิ์พาภรรยาซึ่งเชื่อในพระเจ้าไปด้วยตามอย่างที่อัครทูตอื่นๆ และบรรดาน้องของพระเยซูเจ้า และเคฟาสก็พาไปด้วยหรือ ๖ เฉพาะข้าพเจ้าและบาร์นาบัสเท่านั้นหรือที่ต้องทำงานหาเลี้ยงชีพกันเอง ๗ ใครบ้างที่รับใช้โดยการเป็นทหารและต้องจ่ายค่าใช้จ่ายเอง ใครที่ปลูกสวนองุ่นเองแล้วไม่ได้กินผล ใครที่เฝ้าดูแลฝูงแกะแล้วไม่ได้ดื่มน้ำนมจากมัน

๘ ข้าพเจ้ากล่าวมานี้ด้วยความคิดเห็นของมนุษย์เท่านั้นหรือ กฎบัญญัติไม่ได้กล่าวเช่นเดียวกันหรือ ๙ ในหมวดกฎบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า □อย่าเอาตะกร้อครอบปากโคขณะที่มันกำลังนวดข้าวอยู่□* พระเจ้าเป็นห่วงใยโคหรือ ๑๐ พระองค์กล่าวเรื่องนี้เพื่อเรามิใช่หรือ ใช่แล้ว เรื่องนี้บันทึกไว้สำหรับเรา เพราะว่าเมื่อคนไถนาและนวดข้าว เขาควรกระทำไปด้วยความหวังว่า จะได้รับส่วนแบ่งจากผลที่ได้ ๑๑ ถ้าเราหว่านเมล็ดโดยฝ่ายวิญญาณในหมู่ท่าน แล้วเก็บเกี่ยวในด้านวัตถุจากท่านนั้น ถือว่ามากไปหรือ ๑๒ ถ้าคนอื่นมีส่วนรับสิทธิ์นี้จากท่านแล้ว เราจะไม่มีสิทธิ์ยิ่งกว่าอีกหรือ

เราไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ในทางตรงกันข้าม คือเรายอมทนต่อทุกสิ่ง ดีกว่าที่จะถ่วงข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไว้ ๑๓ ท่านไม่ทราบหรือว่า บรรดาผู้ทำงานในพระวิหารได้รับอาหารจากพระวิหาร และบรรดาผู้รับใช้ที่แท่นบูชาได้รับส่วนจากสิ่งที่ถวายบนแท่นบูชา ๑๔ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าได้สั่งให้ผู้ประกาศข่าวประเสริฐได้รับการเลี้ยงชีพจากข่าวประเสริฐนั้นด้วย

๑๕ แต่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้ และข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องนี้มาโดยไม่ได้หวังที่จะให้ท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่า ที่จะให้ใครมายับยั้งเหตุผลของการโอ้อวดของข้าพเจ้า ๑๖ แม้เวลาที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถโอ้อวดได้ เพราะจำเป็นต้องประกาศ วิบัติจงบังเกิดแก่ข้าพเจ้า ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐนี้ ๑๗ ถ้าข้าพเจ้าประกาศด้วยใจสมัคร ข้าพเจ้าก็มีรางวัล ถ้าไม่ใช่ด้วยใจสมัคร ข้าพเจ้าก็ยังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบ ๑๘ แล้วรางวัลของข้าพเจ้าคืออะไร ก็คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ใช้สิทธิ์ที่พึงได้รับจากการประกาศอย่างเต็มที่

๑๙ แม้ว่าข้าพเจ้าจะมีอิสระไม่ต้องขึ้นกับใคร แต่ข้าพเจ้ายอมตัวเป็นทาสรับใช้ทุกคนเพื่อชนะใจคนจำนวนมากเท่าที่จะมากได้ ๒๐ กับชาวยิวข้าพเจ้าก็เป็นเช่นชาวยิวเพื่อที่จะชนะใจชาวยิว กับบรรดาผู้อยู่ใต้กฎบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้กฎบัญญัติ (แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ใต้กฎบัญญัติ) เพื่อชนะใจบรรดาผู้อยู่ใต้กฎบัญญัติ ๒๑ กับคนไม่มีกฎบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนไม่มีกฎบัญญัติ (แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่นอกกฎบัญญัติของพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าอยู่ใต้กฎบัญญัติของพระคริสต์□ เพื่อที่จะชนะใจพวกที่ไม่มีกฎบัญญัติ ๒๒ และในหมู่คนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็เป็นคนอ่อนแอ เพื่อจะชนะใจคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนทุกประเภทต่อคนทั้งปวง เพื่อให้บางคนรอดพ้นไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ๒๓ ข้าพเจ้าปฏิบัติทุกสิ่งเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนรับพระพรนั้น

๒๔ ท่านไม่ทราบหรือว่า ในการแข่งขัน นักวิ่งทุกคนวิ่ง แต่มีเพียงคนเดียวที่ได้รับรางวัล ดังนั้นจงวิ่งเพื่อชิงชัยให้สำเร็จ ๒๕ ทุกคนที่เข้าแข่งขันต้องผ่านการฝึกที่เข้มงวด เขาทำเพื่อให้ได้มงกุฎอันไม่ยั่งยืน แต่เราทำเพื่อให้ได้มงกุฎอันยั่งยืนตลอดกาล ๒๖ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่วิ่งโดยไร้จุดหมาย และไม่ต่อสู้แบบนักมวยชกลม ๒๗ แต่ข้าพเจ้าฝึกฝนและควบคุมตัว

---

* **๙□๙** เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4

เองอย่างหนัก เพื่อว่าหลังจากข้าพเจ้าประกาศแก่คนอื่นแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้หมดสิทธิ์ในการแข่งขัน

๑๐

เปาโลตักเตือนเรื่องรูปเคารพและสิ่งต้องห้ามอื่นๆ

๑ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า บรรพบุรุษของเรามีก้อนเมฆนั้นคลุมไป และทุกคนก็สามารถข้ามผ่านทางทะเลได้ ๒ ทุกคนได้ผูกพันในโมเสส ทั้งในบัพติศมาในก้อนเมฆและในท้องทะเล ๓ ทุกคนได้รับประทานอาหารฝ่ายวิญญาณเหมือนกันหมด ๔ และดื่มสิ่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณเหมือนกันหมด เพราะว่าทุกคนดื่มจากศิลาฝ่ายวิญญาณที่ติดตามพวกเขาไป ศิลานั้นคือพระคริสต์ ๕ ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าไม่พอใจกับคนส่วนใหญ่ และพวกเขาก็ล้มตายกันในถิ่นทุรกันดาร

๖ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น เพื่อเป็นตัวอย่างไม่ให้เราฝักใฝ่ในการทำชั่วเหมือนที่เขาเหล่านั้นกระทำไป ๗ อย่าบูชารูปเคารพอย่างที่บางคนบูชาในสมัยนั้น เพราะมีบันทึกไว้ว่า "ผู้คนนั่งลงดื่มกินแล้วลุกขึ้นเฮฮากัน"* ๘ เราไม่ควรประพฤติผิดทางเพศอย่างที่บางคนในสมัยนั้นประพฤติกัน และในวันเดียวเท่านั้นมีคน 23,000 คนได้ตายไป ๙ เราไม่ควรลองดีพระผู้เป็นเจ้า อย่างที่บางคนได้กระทำและถูกงูกัดตาย ๑๐ อย่าพร่ำบ่นอย่างที่บางคนได้พร่ำบ่น และถูกกำจัดชีวิตโดยทูตแห่งความตาย ๑๑ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขาเหล่านั้น เพื่อเป็นตัวอย่าง และถูกจดบันทึกไว้สำหรับเตือนใจพวกเราที่ยังประสบกับยุคสุดท้ายอยู่ ๑๒ ฉะนั้น ถ้าท่านคิดว่าท่านกำลังยืนหยัดอยู่ ก็จงระมัดระวังอย่าให้ล้มลง ๑๓ ไม่มีสิ่งยั่วยุอันใดที่เกิดขึ้นกับท่าน นอกจากจะเป็นสิ่งธรรมดาที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทั้งหลาย และพระเจ้ารักษาคำมั่นสัญญา พระองค์จึงไม่ปล่อยให้ท่านถูกยั่วยุเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อถูกยั่วยุ พระองค์โปรดที่จะเปิดโอกาสให้ท่านหาทางออก เพื่อให้ท่านทนได้

๑๔ ฉะนั้น ท่านที่รักทั้งหลาย จงหนีให้พ้นจากการบูชารูปเคารพ ๑๕ ข้าพเจ้าพูดกับผู้มีสติปัญญา ฉะนั้นจงตัดสินเองว่าข้าพเจ้าพูดอะไร ๑๖ ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเรากล่าวขอบคุณพระเจ้า มิได้เป็นสิ่งที่ทำให้เรามีส่วนร่วมกับโลหิตของพระคริสต์หรือ ขนมปังที่เราบิออกมิได้เป็นสิ่งที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในกายของพระคริสต์หรือ ๑๗ แม้พวกเรามีเป็นจำนวนมาก แต่เพราะขนมปังก้อนเดียว เราจึงเป็นกายเดียว ด้วยเหตุว่าพวกเราทุกคนรับประทานจากขนมปังก้อนเดียวกัน ๑๘ จงพิจารณาดูชนชาติอิสราเอลเถิด บรรดาผู้ที่รับประทานสิ่งที่ได้ถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว ไม่มีส่วนร่วมในแท่นบูชาหรือ ๑๙ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าหมายความว่าอย่างไร สิ่งที่บูชาแก่รูปเคารพมีความหมายหรือ หรือว่ารูปเคารพมีความหมาย ๒๐ เปล่าเลย สิ่งที่คนนอกบูชานั้น เขาบูชาแก่มาร ไม่ใช่บูชาแก่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านเป็นผู้มีส่วนร่วมกับพวกมาร ๒๑ ท่านจะดื่มจากถ้วยของพระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกมารพร้อมกันไม่ได้ เช่นเดียวกันคือ จะมีส่วนร่วมทั้งที่โต๊ะของพระผู้เป็นเจ้าและของพวกมารด้วยไม่ได้ ๒๒ เราพยายามจะกระตุ้นให้ความหวงแหนของพระผู้เป็นเจ้าแรงขึ้นหรือ เรามีอานุภาพยิ่งกว่าพระองค์หรือ

๒๓ "ไม่มีสิ่งใดที่เป็นสิ่งต้องห้าม" แต่ไม่ใช่ว่าทุกสิ่งเป็นประโยชน์ "ไม่มีสิ่งใดที่เป็นสิ่งต้องห้าม" แต่ไม่ใช่ว่าทุกสิ่งเป็นการเสริมสร้าง ๒๔ ไม่ควรมีผู้ใดที่หาประโยชน์เพื่อตนเอง แต่ควรหาเพื่อคนอื่นๆ ๒๕ สิ่งที่ขายตามตลาดขายเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องซักถามเรื่องใดเพื่อเห็นแก่มโนธรรม ๒๖ ด้วยเหตุว่า "ทั้งโลกและทุกสิ่งในโลกเป็นของพระผู้เป็นเจ้า"† ๒๗ ถ้ามีคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าเชิญท่านไปรับประทานอาหาร และท่านอยากไป ก็จงรับ

---

* **๑๐:๗** อพยพ 32:6 † **๑๐:๒๖** สดุดี 24:1

ประทานสิ่งที่เขาตั้งไว้เบื้องหน้าท่าน โดยไม่ต้องซักถามเรื่องใดเพื่อเห็นแก่มโนธรรม ๒๘ แต่ถ้ามีใครบอกท่านว่า □สิ่งนี้ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว□ ก็อย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกท่านและแก่มโนธรรมด้วย ๒๙ ข้าพเจ้าหมายถึงมโนธรรมของคนนั้น ไม่ใช่ของท่าน ทำไมการมีอิสระของข้าพเจ้าจะต้องถูกตำหนิเพราะมโนธรรมของคนอื่น ๓๐ ถ้าข้าพเจ้ารับประทานอาหารด้วยมีใจขอบคุณพระเจ้า แล้วทำไมจึงมีคนว่าร้าย ในเมื่อข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าเล่า

๓๑ ฉะนั้น ไม่ว่าท่านดื่มกินสิ่งใด หรือไม่ว่ากระทำสิ่งใด ก็จงทำทุกสิ่งเพื่อพระบารมีของพระเจ้า ๓๒ อย่าเป็นเหตุให้ผู้อื่นสะดุดใจ ไม่ว่าจะเป็นชาวยิว กรีก หรือคริสตจักรของพระเจ้า ๓๓ แม้ข้าพเจ้าก็พยายามทำตนให้เป็นที่พอใจของทุกคนในทุกสิ่ง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง แต่ของคนจำนวนมาก เพื่อให้เขารอดพ้นได้

๑๑

๑ จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์

การคลุมศีรษะ

๒ ข้าพเจ้าขอชมท่าน ที่ท่านระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ ท่านรักษาและปฏิบัติตามคำสั่งสอนที่ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่าน ๓ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทราบว่า ชายทุกคนมีผู้นำ*คือพระคริสต์ หญิงทุกคนมีผู้นำคือชาย และพระคริสต์มีผู้นำคือพระเจ้า ๔ ชายทุกคนที่ใช้อะไรก็ตามคลุมศีรษะขณะอธิษฐาน หรือเผยคำกล่าวของพระเจ้าก็หลู่เกียรติศีรษะของเขา ๕ และหญิงทุกคนที่ไม่มีอะไรคลุมศีรษะขณะอธิษฐาน หรือเผยคำกล่าวของพระเจ้าก็หลู่เกียรติศีรษะของเธอ เหมือนกับว่าเธอโกนผมออกหมดแล้ว ๖ ถ้าหญิงไม่มีอะไรคลุมศีรษะก็ควรตัดผมออกเสีย ถ้าเป็นความอัปยศอดสูสำหรับผู้หญิงที่ถูกตัดหรือโกนผม เธอก็ควรคลุมศีรษะเสีย ๗ ชายไม่ควรคลุมศีรษะ เพราะเขาเป็นภาพลักษณ์และสง่าราศีของพระเจ้า แต่หญิงเป็นสง่าราศีของชาย ๘ เพราะว่าชายไม่ได้มาจากหญิง แต่หญิงมาจากชาย ๙ ชายไม่ได้ถูกสร้างไว้เพื่อหญิง หญิงต่างหากถูกสร้างไว้เพื่อชาย ๑๐ ด้วยเหตุผลนี้และเป็นเพราะเหล่าทูตสวรรค์ หญิงจึงควรมีสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจนี้บนศีรษะของเธอ ๑๑ อย่างไรก็ดี ในพระผู้เป็นเจ้าหญิงต้องพึ่งชายและชายต้องพึ่งหญิง ๑๒ เพราะว่าหญิงมาจากชาย และชายก็เกิดจากหญิงด้วย แต่ทุกสิ่งมาจากพระเจ้า ๑๓ ท่านพิจารณาดูเถิด ว่าเป็นการเหมาะสมหรือ ที่หญิงจะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยปราศจากการคลุมศีรษะ ๑๔ ธรรมชาติไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าชายมีผมยาวก็นับว่าเป็นความอัปยศ ๑๕ แต่ถ้าหญิงมีผมยาวก็นับว่าเป็นความภาคภูมิของเธอ เพราะว่าผมยาวที่เธอได้รับก็เพื่อคลุมศีรษะ ๑๖ ถ้าผู้ใดต้องการจะหาเรื่องโต้แย้งเรื่องนี้ เราไม่มีการกระทำนอกเหนือกว่านี้ และบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าก็ไม่มีเช่นกัน

รับประทานในงานเลี้ยงของพระผู้เป็นเจ้า

๑๗ ในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าไม่ขอชมท่าน เพราะท่านมาประชุมกันแล้ว ใช่ว่าจะดีขึ้น แต่กลับแย่ลงมากกว่า ๑๘ ประการแรก ข้าพเจ้าได้ยินว่าเมื่อท่านมาประชุมกันเป็นกลุ่มของคริสตจักร ท่านก็แตกคอกันเอง ข้าพเจ้าพอจะเชื่ออยู่บ้าง ๑๙ เพราะจะต้องมีการแบ่งแยกกันในพวกท่านเป็นแน่ เพื่อให้เด่นชัดว่าใครเป็นฝ่ายถูก ๒๐ เมื่อท่านมาประชุมกัน มิใช่ว่าท่านจะมารับประทานในงานเลี้ยงของพระผู้เป็นเจ้า ๒๑ เวลาที่ท่านรับประทาน ต่างฝ่ายต่างก็รับประทานก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิว และบ้างก็เมา ๒๒ ท่านไม่มีบ้านเป็นที่สำหรั

---

* **๑๑□๓** ผู้นำ ตามความหมายของคำในภาษาต้นฉบับ (ภาษากรีก□ แปลตรงๆ ว่า ศีรษะ และสัญลักษณ์ของคำว่าศีรษะ นั้นบัณฑิตลงความเห็นต่างๆ กันว่าหมายถึงอะไร

บดื่มกินหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้พี่น้องที่ขัดสนได้รับความอับอาย ข้าพเจ้าควรจะกล่าวอย่างไรกับท่านเล่า ข้าพเจ้าควรชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ไม่ขอชม
๒๓ ด้วยเหตุว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่าน คือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า ในคืนที พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าถูกทรยศ พระองค์หยิบขนมปัง ๒๔ เมื่อพระองค์ได้กล่าวขอบคุณพระเจ้าแล้ว ก็บิขนมปังและกล่าวว่า "นี่เป็นกายของเรา เพื่อพวกเจ้า จงปฏิบัติเช่นนี้ เพื่อระลึกถึงเรา" ๒๕ ในวิธีเดียวกัน หลังจากอาหารเย็นนั้นพระองค์หยิบถ้วยพลางกล่าวว่า "ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา เมื่อใดก็ตามที่เจ้าดื่ม จงปฏิบัติเช่นนี้ เพื่อระลึกถึงเรา" ๒๖ เพราะว่าเมื่อท่านรับประทานขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ ท่านก็ประกาศการสิ้นชีวิตของพระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะกลับมา
๒๗ ฉะนั้น ผู้ใดที่รับประทานขนมปัง หรือดื่มจากถ้วยของพระผู้เป็นเจ้าด้วยการปฏิบัติอันไม่สมควร ผู้นั้นจะมีความผิดต่อกายและโลหิตของพระผู้เป็นเจ้า ๒๘ คนทีจะรับประทานขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ควรพิจารณาตนเองก่อน ๒๙ เพราะว่าผู้ใดที่รับประทานและดื่มโดยไม่ได้ระลึกถึงกายของพระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นก็รับประทานและดื่มการพิพากษาให้แก่ตนเอง ๓๐ ฉะนั้นหลายคนในพวกท่านจึงอ่อนแอและเจ็บป่วย ขณะที่หลายคนก็ล่วงลับไปแล้ว ๓๑ แต่ถ้าเราพิจารณาตนเองแล้ว เราก็จะไม่ถูกกล่าวโทษ ๓๒ เมื่อพระผู้เป็นเจ้ากล่าวโทษเรา พระองค์ฝึกเราให้มีวินัย เพื่อว่าเราจะได้ไม่ถูกกล่าวโทษพร้อมกับโลก
๓๓ ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านมารับประทานร่วมกัน จงคอยซึ่งกันและกัน ๓๔ ถ้าผู้ใดหิว ก็ควรรับประทานที่บ้าน เพื่อว่าเวลาที่ท่านประชุมร่วมกันจะได้ไม่ถูกกล่าวโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆ เมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะจัดการให้

๑๒

ของประทานฝ่ายวิญญาณ

๑ พี่น้องทั้งหลาย ส่วนเรื่องของประทานจากพระวิญญาณนั้น ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบไว้ ๒ ท่านทราบว่าเมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนนอก อย่างไรไม่ทราบ ท่านถูกชักนำให้หลงผิดเข้าหารูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ ๓ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า ไม่มีผู้ใดที่พูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าว่า "ขอให้พระเยซูถูกสาปแช่ง" และไม่มีผู้ใดพูดว่า "พระเยซูเป็นพระผู้เป็นเจ้า" ยกเว้นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะดลใจให้ผู้นั้นพูด
๔ แม้ว่าของประทานจากพระวิญญาณมีต่างๆ กัน แต่เป็นพระวิญญาณเดียวกันทีเป็นผู้ให้ ๕ การรับใช้มีต่างๆ วิธี แต่ทุกคนรับใช้พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน ๖ กิจการงานมีต่างๆ กัน แต่พระเจ้าองค์เดียวกันทีปฏิบัติการทุกสิ่งในทุกคน ๗ การสำแดงของพระวิญญาณมีต่อทุกคน เพื่อคุณประโยชน์ของมวลชน ๘ พระวิญญาณโปรดให้คนหนึ่งมีคำประกาศที่เปี่ยมด้วยสติปัญญา และให้อีกคนมีคำประกาศที่เปี่ยมด้วยความรู้โดยพระวิญญาณเดียวกัน ๙ พระวิญญาณเดียวกันให้อีกคนมีความเชื่อ และให้อีกคนได้รับของประทานต่างๆ ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บโดยพระวิญญาณเดียวกัน ๑๐ พระวิญญาณให้อีกคนมีอานุภาพอันน่าอัศจรรย์ และให้อีกคนสามารถเผยคำกล่าวของพระเจ้า บางคนสามารถสังเกตเห็นความแตกต่างของวิญญาณต่างๆ ได้ ขณะที่อีกคนมีความสามารถพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก และให้อีกคนที่สามารถแปลภาษาที่ตนไม่รู้จักนั้น ๑๑ พระวิญญาณเดียวกันนี้เป็นผู้กระทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ และพระองค์จะมอบให้แต่ละคนตามความประสงค์ของพระองค์

ร่างกายเดียวประกอบด้วยอวัยวะหลายส่วน

๑๒ ด้วยว่า ร่างกายนั้นเป็นร่างกายเดียวที่ประกอบด้วยอวัยวะต่างๆ ถึงจะมีหลายส่วน แต่ก็รวมเป็นร่างกายเดียวกัน เช่นเดียวกับกายของพระคริสต์ ๑๓ เราทุกคนได้รับบัพติศมา

โดยพระวิญญาณเดียวกันเข้าเป็นกายเดียว ไม่ว่าเป็นชาวยิวหรือกรีก จะเป็นทาสหรือไท และเราทุกคนได้ดื่มจากพระวิญญาณเดียวกัน

๑๔ ร่างกายไม่ใช่อวัยวะส่วนเดียว แต่ประกอบด้วยหลายๆ ส่วน ๑๕ ถ้าเท้าจะพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่มือ เท้านั้นก็ยังไม่พ้นจากการเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ๑๖ และถ้าหูจะพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่ตา หูนั้นก็ยังไม่พ้นจากการเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ๑๗ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา แล้วการได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าอวัยวะทุกส่วนของร่างกายเป็นหู แล้วการรับรู้กลิ่นจะอยู่ที่ไหน ๑๘ พระเจ้าจัดอวัยวะส่วนต่างๆ แต่ละส่วนไว้ในร่างกายตามความประสงค์ของพระองค์ ๑๙ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว แล้วร่างกายจะอยู่ที่ไหน ๒๐ ตามที่เป็นอยู่ ก็มีอวัยวะหลายส่วนแต่ร่างกายเดียว

๒๑ ตาไม่สามารถพูดกับมือว่า ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องมีท่าน และศีรษะไม่สามารถพูดกับเท้าว่า ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องมีท่าน ๒๒ แต่ในทางตรงกันข้าม คืออวัยวะของร่างกายที่ดูคล้ายกับว่าอ่อนแอกว่า ก็เป็นส่วนที่จำเป็น ๒๓ และอวัยวะส่วนที่เราคิดว่ามีเกียรติน้อย เราก็ให้เกียรติเป็นพิเศษ และอวัยวะส่วนที่ไม่ควรแสดงให้เห็น เราก็ปกปิดอย่างสุภาพ ๒๔ อวัยวะส่วนที่เราแสดงให้เห็นได้ ก็ไม่จำเป็นต้องปกปิด พระเจ้าได้จัดส่วนของร่างกายและให้เกียรติแก่อวัยวะส่วนที่ด้อยกว่าให้มากขึ้น ๒๕ เพื่อว่าจะได้ไม่มีการแบ่งแยกกันในร่างกาย อวัยวะทุกส่วนควรห่วงใยซึ่งกันและกัน ๒๖ ถ้าอวัยวะส่วนหนึ่งรับทุกข์ทรมาน ทุกส่วนก็รับทุกข์ทรมานด้วย ถ้าอวัยวะส่วนหนึ่งได้รับเกียรติ ทุกส่วนก็ชื่นชมยินดีด้วย

๒๗ ท่านทั้งหลายล้วนเป็นกายของพระคริสต์ คือแต่ละท่านเป็นอวัยวะแต่ละส่วนของกาย ๒๘ ในคริสตจักรนั้น อันดับแรกที่พระเจ้าแต่งตั้งคือเหล่าอัครทูต อันดับสอง คือผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า อันดับสาม คือครูอาจารย์ อันดับต่อมาคือผู้กระทำสิ่งอัศจรรย์ ผู้มีของประทานต่างๆ ในการรักษาโรค การช่วยเหลือทั่วไป การบริหาร และผู้พูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก ๒๙ ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าหรือ ทุกคนเป็นครูอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำสิ่งอัศจรรย์หรือ ๓๐ ทุกคนมีของประทานต่างๆ ในการรักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาที่ตนไม่รู้จักได้หรือ ทุกคนแปลภาษาที่ตนไม่รู้จักได้หรือ ๓๑ แต่ท่านจงมุ่งมั่นในของประทานต่างๆ อันยิ่งใหญ่กว่า

และข้าพเจ้าจะชี้ทางที่วิเศษสุดให้ท่านทั้งหลายเห็น

๑๓

ความรัก

๑ ถ้าข้าพเจ้าพูดภาษาที่ไม่รู้จัก ทั้งที่เป็นของมนุษย์และของทูตสวรรค์ แต่ไร้ความรัก ข้าพเจ้าก็เป็นเพียงแค่เสียงฆ้องหรือฉาบอันโฉ่งฉ่าง ๒ ถ้าข้าพเจ้ามีของประทานในการเผยคำกล่าวของพระเจ้า โดยทราบสิ่งลึกลับซับซ้อนและรอบรู้ในทุกเรื่อง และมีความเชื่อจนสามารถเคลื่อนแม้แต่ภูเขาได้ แต่ไร้ความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีคุณค่าอะไรเลย ๓ ถ้าข้าพเจ้าให้ทุกสิ่งที่มีแก่คนขัดสน และยอมให้เผาตัวเองโดยไร้ความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย

๔ ความรักกอปรด้วยความอดทนและความกรุณา ความรักไม่มีการอิจฉา ไม่โอ้อวดหรือหยิ่งผยอง ๕ ความรักไม่หยาบคาย ไม่เอาแต่ความคิดของตนเองฝ่ายเดียว ไม่โกรธง่าย ไม่ช่างจำสิ่งผิดที่คนอื่นทำ ๖ ไม่ยินดีกับการกระทำผิดแต่ชื่นชมยินดีกับความจริง ๗ ความรักปกป้องทุกสิ่ง ไว้วางใจในทุกสิ่ง หวังทุกสิ่ง บากบั่นต่อทุกสิ่ง

๘ ความรักย่อมยั่งยืนตลอดกาล แม้การเผยคำกล่าวของพระเจ้าก็จะเสื่อมสูญไป หรือภาษาที่ตนไม่รู้จักก็จะยุติลง หรือความรู้ใดๆ ก็จะเสื่อมสูญไป ๙ ด้วยเหตุว่าเราทราบเพียงบางส่วน และเราเผยคำกล่าวของพระเจ้าเฉพาะบางส่วน ๑๐ แต่เมื่อความสมบูรณ์

มาถึง บางส่วนบางเสี้ยวที่เป็นอยู่ ก็จะเสื่อมสูญไป ๑๑ เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็กก็พูด คิด และใคร่ครวญหาเหตุผลแบบเด็กๆ เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ก็เลิกกระทำอย่างเด็ก ๑๒ ขณะนี้ เราเห็นเพียงภาพมัวๆ ที่สะท้อนจากกระจกเงา แต่เวลานั้นเราจะเห็นภาพชัดเจนตามความเป็นจริง ขณะนี้ข้าพเจ้าทราบเพียงบางส่วน แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะทราบหมดสิ้น เหมือนกับที่พระองค์ทราบเกี่ยวกับข้าพเจ้าแล้ว

๑๓ และบัดนี้ 3 สิ่งที่ยังดำรงอยู่คือ ความเชื่อ ความหวัง ความรัก แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่สุดคือความรัก

๑๔

การเผยคำกล่าวของพระเจ้า และการพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก

๑ จงมุ่งหาความรัก และมุ่งมั่นในของประทานจากพระวิญญาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเผยคำกล่าวของพระเจ้า ๒ ถ้าผู้ใดพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก ผู้นั้นไม่ได้พูดต่อมนุษย์แต่พูดต่อพระเจ้าเพราะว่าไม่มีคนเข้าใจ เขาพูดถึงสิ่งลึกลับซับซ้อนในฝ่ายวิญญาณ ๓ แต่ทุกคนที่เผยคำกล่าวของพระเจ้าพูดต่อมนุษย์เพื่อการเสริมสร้าง การให้กำลังใจ และการปลอบโยน ๔ คนทีพูดภาษาที่ตนไม่รู้จักก็เสริมสร้างตนเอง แต่คนทีเผยคำกล่าวของพระเจ้าก็เสริมสร้างคริสตจักร ๕ ข้าพเจ้าอยากให้ทุกท่านพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก แต่ข้าพเจ้าก็อยากให้ท่านเผยคำกล่าวของพระเจ้ามากกว่า คนทีเผยคำกล่าวของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก นอกจากว่าเขาจะแปลด้วย เพื่อจะได้เสริมสร้างคริสตจักร

๖ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านโดยพูดภาษาที่ไม่รู้จัก แล้วจะเป็นผลดีอย่างไรกับท่านเล่า นอกจากว่าข้าพเจ้าจะนำความจากพระเจ้ามาเผยแก่ท่าน นำความรู้ คำพยากรณ์หรือคำสั่งสอนมายังท่าน ๗ แม้ในกรณีของเครื่องประกอบเสียงที่ไม่มีชีวิต เช่น ขลุ่ยหรือพิณ จะมีใครทราบได้อย่างไรว่าเล่นทำนองอะไร ถ้าเสียงสูงต่ำของเครื่องดนตรีออกมาไม่ชัดเจน ๘ ถ้าเสียงของแตรเดี่ยวไม่ชัด ใครจะเตรียมตัวให้พร้อมศึกได้ ๙ ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน ถ้าท่านไม่ใช้คำพูดเป็นภาษาที่ชัดเจน แล้วใครจะทราบได้อย่างไรว่าท่านพูดอะไร ด้วยว่าเสียงที่ท่านพูดจะลอยหายไปกับลม ๑๐ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแม้มีภาษาที่หลากหลายในโลกนี้ แต่ไม่มีภาษาใดที่ปราศจากความหมาย ๑๑ ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่คนพูด ข้าพเจ้าและเขาก็เป็นคนต่างชาติต่างภาษาต่อกัน ๑๒ ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ในเมื่อท่านปรารถนาที่จะได้ของประทานจากพระวิญญาณ ก็จงมุ่งมั่นทีจะได้ของประทานที่เสริมสร้างคริสตจักรมากขึ้น

๑๓ ด้วยเหตุนี้ผู้พูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก ควรอธิษฐานขอให้แปลได้ด้วย ๑๔ ถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานด้วยภาษาที่ไม่รู้จัก วิญญาณของข้าพเจ้าก็อธิษฐาน แต่ไม่มีผลต่อความคิดเลย ๑๕ แล้วข้าพเจ้าควรจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าจะอธิษฐานทางฝ่ายวิญญาณและทางความคิดด้วย ข้าพเจ้าจะร้องเพลงฝ่ายวิญญาณและจะร้องเพลงทางความคิดด้วย ๑๖ ถ้าท่านสรรเสริญพระเจ้าฝ่ายวิญญาณโดยกล่าวขอบคุณพระเจ้า แล้วคนที่ตกในที่นั่งของผู้ไม่มีของประทานจะพูดว่า “อาเมน” ได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่ทราบว่าท่านพูดอะไรไป ๑๗ ท่านอาจจะกล่าวขอบคุณพระเจ้าได้ดีพอ แต่อีกคนไม่ได้รับการเสริมสร้าง ๑๘ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าพูดภาษาที่ไม่รู้จักมากกว่าท่านทั้งหลาย ๑๙ แต่เวลาอยู่ในคริสตจักร ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวผ่านทางความคิดเพียง 5 คำ เพื่อสั่งสอนคนมากกว่าพูดภาษาที่ไม่รู้จักนับหมื่นคำ

๒๐ พี่น้องทั้งหลาย อย่าคิดแบบเด็ก แต่จงไม่ประสีประสาในความชั่วร้าย และคิดแบบผู้ใหญ่เถิด ๒๑ ในกฎบัญญัติบันทึกไว้ตามที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “เราจะพูดกับชนชาตินี้ โดยใช้คนทีพูดภาษาต่างแดนและโดยริมฝีปากของชนต่างชาติ แต่ถึงกระนั้นพวกเขา

ก็จะไม่ฟังเรา* ๒๒ ฉะนั้นภาษาที่ตนไม่รู้จักจะเป็นปรากฏการณ์สำคัญสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ
ในพระเจ้า มิใช่สำหรับผู้ที่เชื่อ และการเผยคำกล่าวของพระเจ้านั้นก็สำหรับผู้ที่เชื่อ มิใช่
สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ อย่างนั้นหรือ ๒๓ ถ้าเป็นเช่นนั้น หากว่าทั้งคริสตจักรมาประชุมกัน และ
ทุกคนต่างก็พูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก บางคนที่ไม่เข้าใจ หรือผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าซึ่งเข้ามาในค
ริสตจักรจะไม่พูดว่า ท่านเสียสติไปแล้วหรือ ๒๔ แล้วถ้าคนที่ไม่เชื่อ หรือบางคนที่ไม่เข้าใจ
เข้ามาในคริสตจักร ขณะที่ทุกคนกำลังเผยคำกล่าวของพระเจ้าอยู่ ทุกสิ่งที่เขาได้ยินก็จะ
ทำให้รู้สำนึกว่าเขาเป็นคนบาป และทุกสิ่งก็ตำหนิเขา ๒๕ ความลับในใจของเขาจะเปิดออก
แล้วเขาจะก้มลงกราบนมัสการพระเจ้าและแจ้งว่า "พระเจ้าสถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย
จริง"

ระเบียบในคริสตจักร

๒๖ พี่น้องทั้งหลาย เราจะว่าอย่างไรดีเวลาที่ท่านมาประชุมกัน บางคนมีเพลงสดุดี หรือ
คำสั่งสอน บางคนนำความจากพระเจ้ามาเผย บางคนพูดภาษาที่ตนไม่รู้จัก หรือแปลภาษา
ที่ตนไม่รู้จัก จงให้ทุกสิ่งเป็นไปเพื่อเสริมสร้างคริสตจักรเถิด ๒๗ ถ้ามีคนพูดภาษาที่ตนไม่
รู้จัก ควรมีเพียง 2 หรือ 3 คนเป็นอย่างมาก และให้พูดทีละคนโดยต้องมีคนแปล ๒๘ ถ้าไม่
มีคนแปล คนที่พูดได้ควรเงียบไว้ในคริสตจักร แล้วพูดกับตนเองและต่อพระเจ้า ๒๙ ให้ผู้
เผยคำกล่าวของพระเจ้า 2 หรือ 3 คนพูด และให้คนอื่นพิจารณาอย่างระมัดระวัง ๓๐ ถ้าผู้ที่
นั่งอยู่มีการเผยความซึ่งมาจากพระเจ้า คนแรกที่พูดควรนิ่งก่อน ๓๑ เพราะท่านทุกคนเผย
ความจากพระเจ้าได้ทีละคน เพื่อว่าทุกคนจะได้เรียนรู้และได้รับกำลังใจ ๓๒ วิญญาณของ
ผู้เผยคำกล่าวอยู่ในการควบคุมของผู้เผยคำกล่าวเอง ๓๓ ด้วยเหตุว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้า
แห่งความยุ่งเหยิง แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข

ตามที่เป็นไปในทุกคริสตจักรของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๓๔ ผู้หญิงควรนิ่งเงียบใน
คริสตจักร ด้วยว่าพวกนางไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ควรยอมเชื่อฟังตามที่กฎบัญญัติกล
่าวไว้ ๓๕ ถ้าผู้หญิงต้องการจะถามสิ่งใดก็ควรถามสามีที่บ้าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าละอายที่ผู้
หญิงจะพูดในคริสตจักร

๓๖ คำกล่าวของพระเจ้าเริ่มมาจากพวกท่านหรือ หรือว่าพวกท่านเป็นผู้เดียวที่ได้รับคำ
กล่าว ๓๗ ถ้าผู้ใดคิดว่าตนเป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า หรือมีความสามารถพิเศษจาก
พระวิญญาณ ก็จงยอมรับด้วยว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเป็นพระบัญญัติของพระผู้เป็น
เจ้า ๓๘ ถ้าผู้ใดเพิกเฉยเรื่องนี้ เขาเองก็จะถูกเมิน ๓๙ ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่าน
จงปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเผยคำกล่าวของพระเจ้าเถิด และถ้ามีคนพูดภาษาที่ตนไม่รู้
จักก็อย่าห้ามเขา ๔๐ แต่ทุกสิ่งควรกระทำให้เหมาะสมและด้วยความเป็นระเบียบ

๑๕

พระคริสต์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย

๑ บัดนี้ ข้าพเจ้าต้องการเตือนพี่น้องทั้งหลายถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่าน
ซึ่งท่านก็ได้รับและยืนหยัดอยู่ได้ ๒ หากว่าท่านยึดมั่นในสิ่งที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่าน ท่าน
ก็จะมีชีวิตรอดพ้นเพราะข่าวประเสริฐนี้ มิฉะนั้นความเชื่อของท่านจะไร้ประโยชน์

๓ สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับนั้น ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่ท่าน อันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด คือพระคริสต์
ได้สิ้นชีวิตเพื่อบาปของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ๔ พระองค์ถูกฝัง ได้ฟื้นคืนชีวิต
ในวันที่สาม ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ๕ พระองค์ได้ปรากฏกายแก่เคฟาส และต่อจากนั้น
นก็ได้ปรากฏแก่อัครทูตทั้งสิบสอง ๖ หลังจากนั้นพระองค์ปรากฏแก่พี่น้องกว่า 500 คนใน

* **๑๔๒๑** อิสยาห์ 28:11,12

คราวเดียวกัน ซึ่งส่วนมากก็ยังมีชีวิตอยู่ แม้จะมีบางคนที่ได้ล่วงลับไปแล้วก็ตาม ๗ จากนั้น
พระองค์ก็ได้ปรากฏแก่ยากอบและอัครทูตทั้งหมด ๘ พระองค์ก็ยังปรากฏแก่ข้าพเจ้าเป็น
คนสุดท้ายด้วย ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่เกิดมาไม่ตรงตามกำหนดเวลา ๙ ข้าพเจ้า
เป็นคนด้อยที่สุดในหมู่อัครทูต และไม่สมควรที่จะให้ผู้ใดเรียกข้าพเจ้าว่าอัครทูต เพราะ
ข้าพเจ้าได้กดขี่ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า ๑๐ ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นนี้ได้ ก็เพราะ
พระคุณของพระเจ้า และพระคุณนี้ก็มิได้ไร้ผล แต่ในทางตรงกันข้าม คือข้าพเจ้าทำงาน
หนักกว่าทุกคนที่กล่าวมานี้ แม้จะไม่ใช่ด้วยตัวข้าพเจ้าเอง แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้าที่
มีต่อข้าพเจ้า ๑๑ ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นข้าพเจ้าหรือเขาเหล่านั้น คือพวกเราประกาศกัน และ
พวกท่านก็ได้เชื่อแล้ว

การฟื้นคืนชีวิตจากความตาย

๑๒ ในเมื่อเราประกาศว่าพระคริสต์ได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายแล้ว พวกท่านบางคน
พูดได้อย่างไรว่า ไม่มีการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย ๑๓ ถ้าไม่มีการฟื้นคืนชีวิตจากความ
ตายแล้ว ดังนั้นแม้แต่พระคริสต์ก็ไม่ได้ฟื้นคืนชีวิต ๑๔ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นคืนชีวิต
การประกาศของเราก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์เช่นกัน ๑๕ ยิ่งกว่า
นั้นจะกลายเป็นว่า เราเป็นพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเรายืนยันเกี่ยวกับพระเจ้าว่า
พระองค์ให้พระคริสต์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย แต่ถ้าคนตายไม่ได้ฟื้นคืนชีวิตจริงแล้ว
พระองค์ก็ไม่ได้ให้พระคริสต์ฟื้นคืนชีวิต ๑๖ เพราะถ้าคนตายทั้งหลายไม่ได้ฟื้นคืนชีวิตแล้ว
พระคริสต์ก็ไม่ได้ฟื้นคืนชีวิตด้วย ๑๗ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นคืนชีวิต ความเชื่อของท่าน
ก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาป ๑๘ พวกที่ล่วงลับไปขณะที่เชื่อในพระคริสต์ ก็พินาศไป
เสียแล้วด้วย ๑๙ ถ้าเราหวังในพระคริสต์แค่ช่วงชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นคนที่น่าสงสารที่สุด
ในบรรดาคนทั้งปวง

๒๐ แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย พระองค์เป็นผลแรก*ของบรรดาผู้
ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ๒๑ ในเมื่อความตายได้เกิดขึ้นโดยมนุษย์คนเดียว การฟื้นคืนชีวิตจาก
ความตาย ก็เกิดขึ้นจากมนุษย์คนเดียวเช่นกัน ๒๒ มนุษย์ทุกคนตายเพราะความเกี่ยวเนื่อง
กับอาดัมฉันใด ทุกคนจะได้รับชีวิตมาได้ ก็เพราะความเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น ๒๓
แต่จะเป็นไปตามลำดับโดยมีพระคริสต์เป็นผลแรก หลังจากนั้นก็คือบรรดาคนของพระ
คริสต์ เวลาที่พระองค์จะมาอีก ๒๔ แล้วก็ถึงวันสิ้นวาระ เมื่อพระองค์มอบอาณาจักรแด่
พระเจ้าผู้เป็นพระบิดา หลังจากที่พระองค์ได้ทำลายพวกที่อยู่ในระดับปกครอง ผู้มีสิทธิ
อำนาจและอานุภาพทั้งหลาย ๒๕ เพราะว่าพระองค์ต้องครอง จนกระทั่งพระเจ้าปราบศัตรู
ทั้งหมดให้อยู่ใต้เท้าของพระองค์ ๒๖ ศัตรูท้ายสุดที่ต้องทำลายคือความตาย ๒๗ เพราะว่า
"พระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของพระองค์แล้ว"† แต่เมื่อพระองค์กล่าวว่า "ทุกสิ่งถูก
ปราบให้อยู่ภายใต้พระองค์" ก็เป็นที่ชัดแจ้งว่า เป็นการยกเว้นพระเจ้าผู้ปราบทุกสิ่งให้อยู่
ภายใต้พระคริสต์ ๒๘ เมื่อทุกสิ่งอยู่ภายใต้พระบุตรแล้ว พระบุตรก็จะอยู่ภายใต้พระเจ้าผู้
ปราบทุกสิ่งให้อยู่ภายใต้พระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าจะได้เป็นใหญ่เหนือสิ่งทั้งปวง

๒๙ ถ้าไม่มีการฟื้นคืนชีวิต แล้วบรรดาผู้ที่รับบัพติศมาเพื่อคนตาย‡จะทำอย่างไร ถ้าคน
ตายไม่ฟื้นคืนชีวิตเลย ทำไมผู้คนจึงรับบัพติศมาเพื่อเขา ๓๐ และทำไมเราจึงเสี่ยงอันตราย
ตลอดเวลาเล่า ๓๑ พี่น้องทั้งหลาย เป็นความจริงที่ข้าพเจ้าเผชิญกับความตายทุกวัน จริง
เท่าๆ กับความภูมิใจที่ข้าพเจ้ามีในท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เรา ๓๒ ถ้าข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส เนื่องจากเหตุผลของมนุษย์เท่านั้น แล้ว

---

* **๑๕๒๐** ผลแรก ชาวฮีบรูถวายผลจากการเก็บเกี่ยวของการกสิกรรมส่วนแรกแด่พระเจ้า เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดเป็นของพระเจ้า † **๑๕๒๗** สดุดี 8:6 ‡ **๑๕๒๙** เป็นที่ปรากฏในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่ามีบางคนที่คิดว่าการรับบัพติศมาแทนญาติหรือเพื่อนที่ตายแล้วซึ่งยังไม่เคยรับบัพติศมาจะช่วยให้ผู้ตายมีความรอดพ้นได้

ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร หากว่าคนตายไม่ฟื้นคืนชีวิต □เรามาดื่มกินกันเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราก็จะตายแล้ว□§ ๓๓ อย่าหลงผิดเลย □การคบคนชั่วย่อมทำให้นิสัยเสียมากขึ้น□ ๓๔ จงครองสติให้ดีเถิดและอย่าทำบาป เพราะว่ามีบางคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ก็เพราะจะให้ท่านมีความละอายใจ

๓๕ แต่บางคนอาจจะถามว่า □คนตายฟื้นคืนชีวิตได้อย่างไร จะมีร่างกายเป็นอย่างไร□ ๓๖ คนเขลาเอ๋ย สิ่งที่ท่านหว่านไป ถ้าจะมีชีวิตขึ้นมาได้ก็ต้องตายไปก่อน ๓๗ สิ่งที่ท่านหว่านท่านไม่ได้หว่านเป็นต้นพืช แต่หว่านเพียงเมล็ดเช่นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆ ๓๘ แต่พระเจ้ามอบต้นให้ตามที่พระองค์เห็นชอบ และแต่ละเมล็ดก็ได้ต้นตามชนิดของมัน ๓๙ ร่างกายไม่เหมือนกันหมด มนุษย์มีร่างกายอย่างหนึ่ง สัตว์ก็อย่างหนึ่ง นกก็อย่างหนึ่ง ปลาก็อีกอย่างหนึ่ง ๔๐ มีร่างกายสำหรับสวรรค์ และร่างกายสำหรับโลกด้วย แต่สง่าราศีของร่างฝ่ายสวรรค์เป็นอย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างฝ่ายโลกก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ๔๑ ดวงอาทิตย์มีสง่าราศีอย่างหนึ่ง ดวงจันทร์อย่างหนึ่ง ดวงดาวก็อีกอย่างหนึ่ง ดาวแต่ละดวงก็มีสง่าราศีต่างกันไปด้วย

๔๒ การฟื้นคืนชีวิตของคนตายก็เช่นกัน ร่างที่ถูกหว่านลงไปนั้นเน่าเปื่อยได้ ร่างที่ฟื้นคืนชีวิตไม่รู้จักเน่าเปื่อย ๔๓ ร่างที่ถูกหว่านนั้นไร้เกียรติ แต่ฟื้นคืนชีวิตด้วยสง่าราศี ร่างที่ถูกหว่านนั้นอ่อนแอ และฟื้นคืนชีวิตด้วยอานุภาพ ๔๔ ร่างที่ถูกหว่านด้วยกายแห่งความเป็นมนุษย์ และฟื้นคืนชีวิตด้วยกายฝ่ายวิญญาณ ถ้ามีกายแห่งความเป็นมนุษย์ ก็มีกายฝ่ายวิญญาณด้วย ๔๕ มีบันทึกไว้ว่า □อาดัมคนแรกได้มาเป็นบุคคลที่มีชีวิต□* อาดัมคนสุดท้ายเป็นพระวิญญาณที่ให้ชีวิต ๔๖ กายฝ่ายวิญญาณไม่ได้เกิดขึ้นก่อน แต่เป็นกายแห่งความเป็นมนุษย์ แล้วหลังจากนั้นจึงเป็นฝ่ายวิญญาณ ๔๗ มนุษย์คนแรกมาจากดินแห่งแผ่นดินโลก มนุษย์คนทีสองมาจากสวรรค์ ๔๘ มนุษย์ดินเป็นอย่างไร บรรดามนุษย์ที่มาจากดินก็เป็นอย่างนั้น และมนุษย์ที่มาจากสวรรค์เป็นอย่างไร บรรดามนุษย์ที่จะได้ไปสวรรค์ก็จะเป็นอย่างนั้น ๔๙ และเท่าที่เรามีคุณลักษณะเหมือนมนุษย์ที่มาจากดิน เราก็จะมีคุณลักษณะเหมือนมนุษย์ที่มาจากสวรรค์ด้วย

๕๐ ข้าพเจ้าขอกล่าวกับพี่น้องทั้งหลายว่า เลือดเนื้อจะเข้าไปอยู่รวมในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ สิ่งที่เน่าเปื่อยได้ไม่อาจปะปนอยู่กับสิ่งที่ไม่รู้จักเน่าเปื่อยได้เช่นกัน ๕๑ จงฟังเถิด ข้าพเจ้าจะบอกเรื่องอันลึกลับซับซ้อนให้ท่านรู้ว่า เราจะไม่ล่วงลับเสียทุกคน เพียงแต่เราทั้งหมดจะได้รับการเปลี่ยนแปลง ๕๒ ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อแตรเป่าครั้งสุดท้าย เมื่อใดที่แตรจะเปล่งเสียง และคนตายจะฟื้นคืนชีวิตโดยปราศจากการเน่าเปื่อย และเราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๕๓ เพราะสิ่งที่เน่าเปื่อยต้องสวมด้วยความไม่เน่าเปื่อย และสิ่งที่ตายสวมด้วยสิ่งที่เป็นอมตะ ๕๔ เมื่อสิ่งที่เน่าเปื่อยสวมด้วยสิ่งที่ไม่เน่าเปื่อย และสิ่งที่ตายสวมด้วยสิ่งที่เป็นอมตะ แล้วสิ่งที่บันทึกไว้ก็จะเป็นจริง
□ความตายถูกกลืนด้วยความมีชัย□†

๕๕ □ความตายเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน
ความตายเอ๋ย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน□‡

๕๖ เหล็กไนของความตายคือบาป และอานุภาพของบาปคือกฎบัญญัติ ๕๗ แต่ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ให้เรามีชัยชนะโดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

๕๘ ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าจงยืนหยัดไว้เถิด อย่ายอมให้สิ่งใดทำให้ท่านสั่นคลอนได้ จงปฏิบัติงานของพระผู้เป็นเจ้าให้เต็มที่อยู่เสมอ เพราะท่านทราบว่าน้ำพักน้ำแรงของท่านในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ไร้ประโยชน์

---

§ **๑๕□๓๒** อิสยาห์ 22:13 * **๑๕□๔๕** ปฐมกาล 2:7 † **๑๕□๕๔** อิสยาห์ 25:8 ‡ **๑๕□๕๕** โฮเชยา 13:14

๑๖

การเรี่ยไรให้คริสตจักร

๑ ส่วนเรื่องการเก็บเรี่ยไรเพื่อบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้านั้น จงกระทำตามที่ข้าพเจ้าได้
บอกแก่คริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียเถิด ๒ ทุกวันแรกของแต่ละสัปดาห์ ทุกท่านควรแบ่ง
เงินเก็บไว้จำนวนหนึ่งตามแต่รายได้ที่มี จะได้ไม่ต้องเก็บเรี่ยไรเมื่อข้าพเจ้ามา ๓ และเวลาที่
ข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าจะให้บรรดาผู้ที่ท่านเห็นชอบ นำจดหมายและเงินที่ท่านกรุณาเรี่ยไร
ได้ไปยังเมืองเยรูซาเล็ม ๔ และถ้าสมควรที่ข้าพเจ้าจะไปด้วยแล้ว เขาเหล่านั้นก็จะไปพร้อม
กับข้าพเจ้า
๕ หลังจากข้าพเจ้าผ่านทางแคว้นมาซิโดเนียแล้ว ข้าพเจ้าจะมาหาท่านเพราะตั้งใจจะ
ผ่านไปทางมาซิโดเนีย ๖ ข้าพเจ้าคงจะพักอยู่กับท่าน และอาจจะอยู่จนตลอดช่วงฤดูหนาว
ด้วย เพื่อให้ท่านช่วยจัดการส่งข้าพเจ้าเดินทางต่อไปอีก ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็ตาม ๗ ข้าพเจ้า
ยังไม่อยากมาหาท่านเพียงเพราะเป็นระยะทางผ่านเท่านั้น ข้าพเจ้าหวังว่าจะพักอยู่กับท
่านสักช่วงระยะหนึ่ง ถ้าพระผู้เป็นเจ้าอนุญาต ๘ แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนกระทั่ง
เทศกาลเพ็นเทคศเต ๙ เพราะมีโอกาสที่เปิดกว้างไว้ให้ข้าพเจ้าเพื่องานรับใช้ที่จะบังเกิดผล
แม้จะมีคนจำนวนมากที่ขัดขวางข้าพเจ้าอยู่ก็ตาม
๑๐ ถ้าทิโมธีมาหาท่าน ก็ช่วยแสดงความยินดีต้อนรับเขาในหมู่ท่าน เพราะว่าเขาปฏิบัติ
งานของพระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ๑๑ ฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดดูถูกเขา แต่จงจัดการส่ง
เขาเดินทางไปอย่างสันติสุข เขาจะได้กลับมาหาข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับ
พวกพี่น้องอยู่

คำลงท้าย

๑๒ ส่วนเรื่องอปอลโลซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าขอร้องให้เขาไปหาท่านพร้อมกับ
พวกพี่น้องอื่นๆ เขาไม่ประสงค์ที่จะไปเวลานี้ แต่เขาจะไปเมื่อมีโอกาส
๑๓ ท่านจงระวังให้ดี ขอให้ยืนหยัดอยู่ในความเชื่อ จงกล้าหาญและเข้มแข็ง ๑๔ ทุกสิ่งที่
ท่านกระทำจงกระทำด้วยความรัก
๑๕ พี่น้องทั้งหลาย ท่านทราบว่าในแคว้นอาคายา ครอบครัวของสเทฟานัสเป็นกลุ่มแรก
ที่เชื่อพระเจ้า และพวกเขาได้อุทิศตนเพื่อรับใช้งานให้กับผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๑๖ ข้าพเจ้า
ขอร้องให้ท่านยอมเชื่อฟังคนเช่นนั้น และทุกคนที่ช่วยในการงานด้วย ๑๗ ข้าพเจ้ายินดีเมื่อ
สเทฟานัส ฟอร์ทูนาทัส และอาคายคัสมาถึง เพราะเขาเหล่านั้นได้ทดแทนตัวท่านที่ไม่
ได้มา ๑๘ เขาทำให้วิญญาณของข้าพเจ้าและของท่านรู้สึกชุ่มชื่น ฉะนั้นท่านควรยกย่องคน
เช่นนั้น
๑๙ บรรดาคริสตจักรในแคว้นเอเชียส่งความคิดถึงมายังท่าน อาควิลลากับปริสคาและค
ริสตจักรที่ประชุมร่วมกันที่บ้านของเขาทั้งสอง ส่งความคิดถึงมายังท่านด้วยใจจริงในพระ
ผู้เป็นเจ้า ๒๐ พี่น้องทุกคนที่นี่ส่งความคิดถึงมายังท่าน จงทักทายกันด้วยการจูบแก้มอันบริ
สุทธิ์*
๒๑ ข้าพเจ้าเปาโลเขียนส่งความคิดถึงนี้มาด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง ๒๒ หากว่าผู้ใดไม่
มีความรักต่อพระผู้เป็นเจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ขอเชิญพระผู้เป็นเจ้าของเรากลับมา
เถิด ๒๓ ขอพระคุณของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าจงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วย ๒๔ ความรัก
ของข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์ อาเมน

---

* **๑๖๒๐** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย

2 โครินธ์

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามความประสงค์ของพระเจ้า กับทิโมธีน้องชายของเรา

เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์และผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคายา

๒ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

พระเจ้าแห่งการปลอบโยน

๓ สรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาแห่งความเมตตาและพระเจ้าแห่งการปลอบโยนในทุกด้าน ๔ พระองค์ปลอบโยนพวกเราเมื่อเรามีความทุกข์ยากลำบากสารพัน เพื่อว่าเราจะสามารถปลอบโยนบรรดาผู้ที่ตกอยู่ในความลำบากได้ เพราะเราเองก็ได้รับการปลอบโยนจากพระเจ้าแล้ว ๕ เพราะเมื่อเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด เราก็มีส่วนรับการปลอบโยนผ่านพระคริสต์มากฉันนั้น ๖ ถ้าเราต้องทนทุกข์ก็เป็นเพื่อว่า ท่านจะได้รับการปลอบโยนและความรอดพ้น ถ้าเราได้รับการปลอบโยน ก็เป็นเพื่อว่าท่านก็จะรับการปลอบโยน ในยามที่ท่านทนทรมานกับความทุกข์ยากแบบเดียวกับที่เราเผชิญ ๗ เรามั่นใจในตัวท่านมาก เพราะเราทราบว่าขณะที่ท่านมีส่วนทนต่อความทุกข์ยากของเรา ท่านก็มีส่วนรับการปลอบโยนของเราด้วย

๘ เราอยากให้ท่านพี่น้องตระหนักถึงการทนทุกข์ทรมานซึ่งเกิดขึ้นกับเราในแคว้นเอเชีย เราตกอยู่ภายใต้ความกดดันเกินขีดจำกัดของเรา ถึงขนาดว่าเราหมดหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ๙ เรารู้สึกเหมือนว่าเราต้องโทษประหารชีวิต แต่นั่นก็เป็นไปเพื่อช่วยให้เราไม่วางใจในตัวเอง แต่วางใจในพระเจ้าผู้ทำให้คนตายฟื้นคืนชีวิต ๑๐ พระองค์ได้ช่วยเราให้พ้นจากภัยอันตรายถึงชีวิต และจะช่วยเราให้รอดปลอดภัย เรามีความหวังในพระองค์ว่าจะช่วยเราให้พ้นภัยต่อไปอีก ๑๑ ในเมื่อพวกท่านช่วยเราในการอธิษฐานด้วย คนจำนวนมากก็จะกล่าวขอบคุณพระเจ้า สำหรับพระพรที่เราได้รับเนื่องจากคำอธิษฐานของคนจำนวนมาก

เปาโลเลื่อนเวลาเยี่ยมเยียน

๑๒ สิ่งที่เราโอ้อวดได้คือ มโนธรรมของเราเป็นพยานให้เห็นแล้วว่า เราได้ประพฤติตนอย่างสมควรในโลกแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประพฤติต่อท่าน ทั้งในด้านความบริสุทธิ์และความจริงใจที่มาจากพระเจ้า เราไม่ได้ประพฤติโดยปัญญาของโลก แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ๑๓ เราเขียนถึงเฉพาะสิ่งที่ท่านอ่านได้และเข้าใจ และข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะเข้าใจโดยตลอด ๑๔ ดังที่ท่านเข้าใจเรามาบ้างแล้ว ว่าในวันที่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้ากลับมา ท่านจะโอ้อวดเกี่ยวกับเราได้ เช่นเดียวกับที่เราจะโอ้อวดเกี่ยวกับท่าน

๑๕ เราแน่ใจในเรื่องนี้มากจึงได้ตั้งใจมาหาท่านก่อน ท่านจะได้รับพระพรสองต่อ ๑๖ คือตั้งใจแวะหาท่านระหว่างเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และขากลับจากมาซิโดเนีย ก็จะมาแวะหาท่านอีก และได้รับความช่วยเหลือจากท่านเวลาเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย ๑๗ เมื่อข้าพเจ้าเตรียมการที่จะกระทำนั้นข้าพเจ้าลังเลใจหรือ หรือว่าข้าพเจ้าเตรียมการที่จะกระทำตามใจชอบ นาทีหนึ่งจะบอกว่าจะมา และอีกนาทีหนึ่งก็ว่าจะไม่มาเสียอย่างนั้นหรือ ๑๘ ตราบที่พระเจ้ารักษาคำมั่นสัญญาฉันใด คำประกาศที่เราให้ไว้กับท่านก็มั่นคงฉันนั้น ๑๙ ด้วยว่าทั้งข้าพเจ้าเอง สิลวานัส และทิโมธีได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าว่า เป็นองค์ผู้ไม่กลับกลอก แต่ตรงกันข้ามคือพระองค์เป็นจริงเสมอ ๒๐ ฉะนั้น

ไม่ว่าพระเจ้าให้สัญญาไว้มากเพียงไร ในพระคริสต์แล้วเป็นจริงทั้งนั้น ฉะนั้นเราจึงพูดคำว่า อาเมน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เมื่อเราสรรเสริญพระเจ้า ๒๑ พระเจ้าเป็นผู้ให้ทั้งเราและท่านทั้งหลายยืนหยัดในพระคริสต์ พระองค์ได้เจิมเรา* ๒๒ และได้ประทับตราแสดงความเป็นเจ้าของในตัวเรา ให้พระวิญญาณของพระองค์อยู่ในจิตใจของเรา เป็นหลักประกันสำหรับสิ่งที่จะมาภายหลัง

๒๓ ข้าพเจ้าขอให้พระเจ้าผู้รู้อย่างลึกซึ้งถึงจิตใจเป็นพยานว่า ที่ข้าพเจ้าไม่ได้กลับมายังเมืองโครินธ์ก็เพื่อท่านจะได้ไม่ต้องลำบาก ๒๔ เราไม่ได้บังคับว่าท่านควรจะเชื่ออะไร แต่เราทำงานร่วมกับท่านเพื่อความสุขของท่าน เพราะท่านยืนหยัดในความเชื่อ

๒

๑ ฉะนั้น ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจเองว่า จะไม่มาเยี่ยมพวกท่านชนิดที่มีความทุกข์ใจอีก ๒ ถ้าข้าพเจ้าทำให้ท่านทุกข์ใจ แล้วใครเล่าที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดี นอกจากคนที่ข้าพเจ้าทำให้ทุกข์ใจ ๓ ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนมาแล้วก็เพื่อว่าเวลาที่ข้าพเจ้ามา พวกที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีจะได้ไม่ทำให้ข้าพเจ้าทุกข์ใจ ข้าพเจ้ามั่นใจในพวกท่านทุกคนว่าจะมีส่วนร่วมในความยินดีของข้าพเจ้า ๔ เนื่องจากข้าพเจ้ามีความยากลำบากและปวดร้าวยิ่งนัก จึงได้เขียนถึงท่านด้วยน้ำตา มิใช่จะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน

ให้อภัยผู้กระทำบาป

๕ หากว่าใครก็ตามที่ก่อความทุกข์ใจให้ เขาไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าทุกข์ใจมากได้เท่ากับที่ทำให้พวกท่านทุกคนทุกข์ใจกันไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่อยากพูดเกินความจริง ๖ โทษทัณฑ์ที่บุคคลนั้นได้รับจากคนส่วนใหญ่ก็พอสมควรแล้ว ๗ และตรงกันข้ามคือท่านควรจะให้อภัยและปลอบโยนเขา มิฉะนั้นคนๆ นั้นจะจมอยู่ในความโศกเศร้าจนเกินไป ๘ ฉะนั้น ข้าพเจ้าขอสนับสนุนให้ท่านแสดงความรักของท่านแก่เขาอีก ๙ เหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านแล้วก็เพื่อทดสอบดูว่าพวกท่านเชื่อฟังทุกสิ่งหรือไม่ ๑๐ ถ้าท่านให้อภัยผู้ใด ข้าพเจ้าก็ให้อภัยผู้นั้นเช่นกัน ถ้ามีสิ่งใดที่จะต้องให้อภัย สิ่งที่ข้าพเจ้าให้อภัยนั้นก็ให้อภัยต่อหน้าพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พวกท่านเอง ๑๑ เพื่อไม่ให้เราเสียรู้ซาตาน* เพราะเรารู้ทันกลอุบายของมัน

ผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่

๑๒ เมื่อข้าพเจ้าไปยังเมืองโตรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และพระผู้เป็นเจ้าได้เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้า ๑๓ ข้าพเจ้ายังคงวิตกกังวลที่หาทิตัสน้องชายของเราไม่พบ จึงร่ำลาพวกเขาและเดินทางต่อไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

๑๔ แต่ขอบคุณพระเจ้าผู้นำเราสู่ชัยชนะเสมอในพระคริสต์ และพระองค์ให้เราเป็นผู้ประกาศเรื่องพระคริสต์ทั่วทุกแห่ง เสมือนกลิ่นหอมฟุ้งกระจายไปทั่ว ๑๕ เพราะเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์เพื่อพระเจ้า ท่ามกลางพวกที่รอดพ้นและพวกที่กำลังพินาศ ๑๖ เราเป็นกลิ่นแห่งความตายสำหรับคนพวกหนึ่ง และเป็นกลิ่นแห่งชีวิตสำหรับคนอีกพวก ใครเล่าจะเหมาะสมกับงานเหล่านี้ ๑๗ เพราะว่าเราไม่เหมือนคนจำนวนมากที่ใช้คำกล่าวของพระเจ้าเป็นเครื่องมือหากิน แต่ในพระคริสต์เราจึงพูดต่อหน้าพระเจ้าด้วยความจริงใจอย่างคนที่มาจากพระเจ้า

๓

๑ เราเริ่มโอ้อวดตัวเองอีกแล้วหรือ หรือว่าเราจำเป็นต้องถือจดหมายแนะนำตัวมาให้ท่าน หรือไม่ก็เป็นจดหมายที่มาจากท่าน เหมือนกับที่บางคนทำ ๒ พวกท่านเองเป็นเสมือน

---

* ๑๒๑ เจิม หมายถึงการเลือกไว้เพื่อให้ปฏิบัติงานอันพิเศษ * ๒๑๑ ซาตาน เป็นคำจากภาษาฮีบรู หมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน

จดหมายของเรา ซึ่งเขียนไว้ในจิตใจของพวกเรา ที่คนทั่วไปได้ทราบและได้อ่าน ๓ เป็นที
ประจักษ์ว่าท่านเป็นเสมือนจดหมายจากพระคริสต์ ซึ่งเป็นผลจากงานรับใช้ของพวกเรา
จดหมายนี้ไม่ได้เขียนไว้ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ มิใช่บน
แผ่นศิลา แต่บนหัวใจของมนุษย์

๔ เรามีความมั่นใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์ เราจึงพูดถึงสิ่งเหล่านี้ได้ ๕ เราไม่มีอะไรที่จะ
อ้างได้ว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรานั้นมา
จากพระเจ้า ๖ พระองค์ให้เรามีความสามารถของผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่ มิใช่ด้วยกฎ
บัญญัติที่เขียนไว้แล้ว แต่ด้วยพระวิญญาณ เพราะกฎบัญญัตินั้นนำความตายมา ส่วนพระ
วิญญาณให้ชีวิต

๗ แต่ถ้ากฎบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม*ซึ่งสลักเป็นตัวอักษรไว้บนหินซึ่งนำไปสู่ความ
ตาย ยังนำพระสง่าราศีมาจนทำให้บรรดาบุตรของอิสราเอลไม่อาจเพ่งดูใบหน้าของโมเสส
ได้ ทั้งๆ ที่ความเจิดจ้าจากพระสง่าราศีที่ใบหน้าของท่านได้จางลงไปแล้ว ๘ แล้วพันธสัญญา
ใหม่แห่งพระวิญญาณจะไม่เปล่งพระสง่าราศียิ่งกว่านั้นอีกหรือ ๙ เพราะถ้ากฎบัญญัติแห่ง
พันธสัญญาเดิม อันนำมาซึ่งการกล่าวโทษยังมีพระสง่าราศี พันธสัญญาใหม่แห่งความ
ชอบธรรมก็ยิ่งจะมีพระสง่าราศีเกินกว่านั้นอีก ๑๐ สิ่งที่เคยมีพระสง่าราศีกลับไม่มีสง่าราศี
หลงเหลือเลย เพราะถูกพระสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่าข่มเสีย ๑๑ ถ้าสิ่งที่จางลงเคยมีพระสง่า
ราศีแล้ว สิ่งที่ดำรงอยู่ย่อมมีพระสง่าราศีมากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

๑๒ ในเมื่อเรามีความหวังเช่นนั้น เราจึงพูดด้วยความกล้ายิ่งนัก ๑๓ เราไม่เป็นเช่นโมเสสที่
ใช้ผ้าคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าชาวอิสราเอลจะได้ไม่เพ่งดูความเจิดจ้าที่จางหายตอนปลาย
๑๔ แต่ในเวลานั้น จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง ด้วยว่าจนถึงทุกวันนี้ เมื่อได้ยินคนอ่าน
พันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมหน้าผืนเดียวกันก็ยังคลุมอยู่ และจะเปิดออกได้ก็ด้วยพระคริสต์
เท่านั้น ๑๕ แม้กระทั่งทุกวันนี้ เมื่อมีคนอ่านหมวดกฎบัญญัติของโมเสส ผ้าคลุมหน้าก็ยัง
ปิดบังใจของพวกเขาอยู่ ๑๖ แต่เมื่อใดก็ตามที่คนหันเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็ถูก
เปิดออก ๑๗ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระวิญญาณ และพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่ไหน
ความเป็นอิสระก็อยู่ที่นั่น ๑๘ ส่วนเราทุกคนผู้ไม่มีผ้าคลุมหน้า ก็จะสะท้อนพระสง่าราศีของ
พระผู้เป็นเจ้า ผู้เปลี่ยนแปลงเราให้มีคุณลักษณะเหมือนพระองค์ด้วยพระสง่าราศีเป็นลำ
ดับยิ่งๆ ขึ้นไป สิ่งนี้เป็นมาจากพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระวิญญาณ

๔

ความสว่างส่องออกมาจากความมืด

๑ ฉะนั้น เรารับใช้งานนี้ได้โดยความเมตตาของพระเจ้า พวกเราไม่ท้อถอย ๒ เราไม่เข้าไป
เกี่ยวข้องกับสิ่งอันน่าอับอายและเร้นลับ เราไม่หลอกลวงคนหรือพลิกแพลงคำกล่าวของ
พระเจ้า แต่เราประกาศความจริงอย่างเปิดเผย เพื่อให้ทุกคนได้ตระหนักด้วยมโนธรรม
ของเขาว่า เราเป็นอย่างไรในสายตาของพระเจ้า ๓ ถึงแม้ว่าข่าวประเสริฐของเราถูกปิดบัง
ไว้ แต่ก็ถูกปิดบังไว้เฉพาะคนที่กำลังพินาศเท่านั้น ๔ ในกรณีของคนพวกนี้ เจ้าแห่งยุคนี้*
พรางความคิดของเขา จึงทำให้ไม่เห็นความสว่างจากข่าวประเสริฐแห่งพระสง่าราศีของ
พระคริสต์ ผู้มีคุณลักษณะเหมือนพระเจ้าทุกประการ ๕ เราไม่ประกาศเรื่องตัวเราเอง แต่
เป็นเรื่องของพระเยซูคริสต์ว่า พระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้า และตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของ
ท่านเพื่อพระเยซู ๖ เพราะพระเจ้าผู้กล่าวไว้ว่า □ให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด□†

---

* **๓□๗** พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ในข้อ 7,8,9 ในภาษากรีกใช้คำว่า งานรับใช้ * **๔□๔** เจ้าแห่งยุคนี้ อ้างอิงถึงซาตาน † **๔□๖** ปฐมกาล 1:3; อิสยาห์ 9:2

ก็คือองค์ที่ได้ส่องเข้าไปในจิตใจของเรา เพื่อให้เราทราบถึงพระสง่าราศีของพระเจ้า ที่เปล่งจากใบหน้าของพระคริสต์
๗ แต่เรามีสมบัติอันมีค่านี้อยู่ในหม้อดิน เพื่อจะได้แสดงให้เห็นว่าอานุภาพอันใหญ่ยิ่งนั้นมาจากพระเจ้า มิใช่มาจากตัวเราเอง ๘ เราทนทุกข์ทรมานทุกทางแต่ก็ไม่พ่ายแพ้ แม้จะงุนงงแต่ก็ไม่สิ้นหวัง ๙ ถูกกดขี่ข่มเหงแต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง ถูกทำให้ล้มลงแต่ก็ไม่ถูกทำลาย ๑๐ เราแบกความตายของพระเยซูไว้ในตัวเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏในตัวเราด้วย ๑๑ ขณะที่เราดำเนินชีวิต เราเสี่ยงกับความตายเพื่อพระเยซูอยู่เสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏในร่างกายของเราที่ตายได้ ๑๒ ดังนั้นความตายบังเกิดผลในตัวเรา แต่ชีวิตบังเกิดผลในตัวท่านทั้งหลาย
๑๓ เพราะเรามีวิญญาณแห่งความเชื่อเดียวกัน ตามที่มีบันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงประกาศ”‡ เราก็เชื่อด้วย ดังนั้นเราจึงประกาศด้วย ๑๔ เราทราบว่า พระองค์ผู้ให้พระเยซูฟื้นคืนชีวิตจะให้เราฟื้นคืนชีวิตกับพระเยซูด้วย และนำเราไปเข้าเฝ้าพระองค์พร้อมกับพวกท่าน ๑๕ สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่าน เพื่อว่าขณะที่พระคุณได้แผ่ขยายไปยังคนมากยิ่งขึ้นนั้น ก็จะทำให้มีคนขอบคุณพระเจ้าเพิ่มขึ้นเพื่อพระบารมีของพระเจ้า
๑๖ ฉะนั้น เราไม่ท้อถอย แม้ว่าส่วนกายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่ส่วนลึกในใจของเรากำลังถูกเสริมสร้างใหม่ทุกวัน ๑๗ เพราะความลำบากเล็กน้อยเพียงชั่วขณะหนึ่งนี้ จะเป็นการเตรียมเราไปถึงบารมีอันเป็นนิรันดร์ซึ่งไม่มีอะไรมาเทียบเทียมได้ ๑๘ ดังนั้นเราจึงไม่จับตาอยู่ที่ของที่มองเห็นได้ด้วยตา แต่จับตาดูสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะสิ่งที่มองเห็นได้ด้วยตาเป็นสิ่งไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นเป็นนิรันดร์

๕

ร่างกายอันเป็นนิรันดร์

๑ เพราะเราทราบว่า หากกระโจมซึ่งเป็นร่างดินของเราถูกทำลายไป เราก็จะได้ที่อาศัยจากพระเจ้าซึ่งเป็นร่างอันเป็นนิรันดร์ในสวรรค์ ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ ๒ เพราะว่าในร่างดินนี้ เรายังครวญคร่ำปรารถนาสวมร่างแห่งสวรรค์เป็นอย่างยิ่ง ๓ เพื่อว่าเมื่อสวมใส่แล้วจะได้ไม่มีผู้ใดพบว่าเราเปลือยกาย ๔ ขณะที่เรายังอยู่ในกระโจมนี้ เราคร่ำครวญเป็นทุกข์ ไม่ใช่เพราะเราต้องการเปลือยกาย แต่ต้องการสวมร่างอันเป็นนิรันดร์ เพื่อว่าชีวิตจะมีชัยชนะเหนือความตาย ๕ พระเจ้าเป็นผู้เตรียมเราเพื่อการนี้ พระองค์ได้ให้พระวิญญาณแก่เราเป็นการประกันไว้
๖ ฉะนั้น เราจึงรู้สึกมั่นใจเสมอ และทราบไว้ด้วยว่าตราบที่เราอาศัยในร่างดินนี้ เราอยู่ห่างจากพระผู้เป็นเจ้า ๗ เพราะเราทั้งหลายดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ มิใช่ว่าต้องเห็นด้วยตา ๘ พวกเรามั่นใจและคิดว่า อยากจะอยู่ห่างจากร่างดินเพื่อไปอยู่กับพระผู้เป็นเจ้ามากกว่า ๙ ฉะนั้นเราจะอยู่ที่นี่ในชีวิตนี้หรือไม่ก็ตาม เราก็ตั้งเป้าหมายเพื่อทำตนให้เป็นที่พอใจของพระองค์ ๑๐ เพราะเราทุกคนจะต้องปรากฏตัวต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อว่าทุกคนจะได้รับตอบแทนตามความประพฤติของเขาขณะที่อยู่ในร่างกาย ไม่ว่าดีหรือชั่ว

คืนดีกับพระเจ้าได้โดยทางพระคริสต์

๑๑ ฉะนั้น ในเมื่อเราทราบว่าการเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าหมายถึงอะไร เราจึงพยายามชักชวนคนให้เชื่อ เราเป็นอย่างไรก็เป็นที่ปรากฏชัดแก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่าพวกเราเป็นที่ปรากฏชัดในมโนธรรมของท่านด้วย ๑๒ มิใช่ว่าเราจะโอ้อวดตัวเองกับท่านอีก แต่ให้

‡ **๔๑๓** สดุดี 116:10

ท่านมีโอกาสได้มีความภูมิใจในตัวเรา เพื่อท่านจะได้สามารถตอบบรรดาผู้ที่โอ้อวดถึงสิ่งที่
เห็นเพียงภายนอก แต่ไม่โอ้อวดสิ่งที่อยู่ในจิตใจ ๑๓ ถ้าเราเสียสติ ก็จะเป็นไปเพื่อพระเจ้า
แต่ความจริงเรามีสติดี เพื่อผลประโยชน์ของท่าน ๑๔ ด้วยว่าความรักของพระคริสต์ครอบ
ครองเรา เพราะเราสรุปความว่าผู้หนึ่งได้สิ้นชีวิตเพื่อทุกคน ดังนั้นทุกคนจึงสิ้นชีวิต ๑๕
พระองค์สิ้นชีวิตเพื่อทุกคน ฉะนั้นพวกเขาที่มีชีวิตอยู่ จึงไม่ควรอยู่เพื่อตนเองอีกต่อไป แต่
อยู่เพื่อพระองค์ผู้สิ้นชีวิตและได้ฟื้นคืนชีวิตเพื่อพวกเขา

๑๖ ฉะนั้น จากนี้ไปเราจะไม่มีความเห็นเรื่องผู้ใดตามวิสัยโลก แม้ว่าเราเคยมีความเห็น
เรื่องพระคริสต์ตามวิสัยโลก แต่บัดนี้เราไม่มีความเห็นเรื่องพระองค์แบบนั้นอีกแล้ว ๑๗
ฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนใหม่ สภาพเก่าล่วงไป มีสภาพใหม่เข้ามาแทน
๑๘ สิ่งเหล่านี้มาจากพระเจ้า พระองค์ให้เราคืนดีกับพระองค์ได้โดยทางพระคริสต์ และโปรด
ให้เราได้มีงานรับใช้เพื่อนำคนทั้งหลายมาคืนดีกับพระองค์ด้วย ๑๙ คือพระเจ้าให้โลกคืนดี
กับพระองค์โดยทางพระคริสต์ พระองค์ไม่ถือโทษในการผิดบาปของมนุษย์ และได้มอบคำ
กล่าวเรื่องการคืนดีกับพระองค์ไว้กับเรา ๒๐ ฉะนั้น พวกเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ เหมือน
กับว่าพระเจ้าขอร้องผ่านพวกเรา เราจึงอ้อนวอนพวกท่านในนามของพระคริสต์ว่า จงคืนดี
กับพระเจ้าเถิด ๒๑ พระเจ้าได้ให้พระองค์ผู้ไม่เคยกระทำบาปมาเป็นเครื่องสักการะ เพื่อ
ลบล้างบาปของเรา เพื่อเราจะได้เป็นผู้มีความชอบธรรมของพระเจ้าในพระคริสต์

๖

๑ ในฐานะที่พวกเราเป็นผู้ร่วมงานของพระเจ้า เราขอร้องท่านด้วยว่า อย่ารับพระคุณ
ของพระเจ้าโดยไร้ประโยชน์ ๒ เพราะพระองค์กล่าวว่า
“เมื่อถึงเวลาที่เราจะโปรดปราน
เราก็ฟังเสียงของเจ้า
และเมื่อถึงวันช่วยให้รอดพ้น
เราก็ช่วยเจ้า”*
เราขอบอกท่านว่า ขณะนี้ถึงเวลาที่จะโปรดปราน ดูเถิด ขณะนี้เป็นวันช่วยให้รอดพ้น

๓ เราไม่วางเครื่องกีดขวางเพื่อขวางทางของผู้ใด เพื่อว่างานรับใช้ของเราจะได้ไม่ถูก
ตำหนิ ๔ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า เราชี้ให้เห็นว่าเราเป็นอย่างไรในทุกๆ ด้าน ด้วยความ
เพียรอดทนอย่างยิ่ง ในการทนทุกข์ทรมาน ในความยากลำบาก และความเจ็บปวดรวด
ร้าว ๕ ในการถูกโบย ในการถูกจำจอง ท่ามกลางการจลาจล ในการทำงานหนัก อดหลับ
อดนอน ในความหิวโหย ๖ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยความรู้ ความอดทน ความกรุณา ด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยความรักจริงใจ ๗ ด้วยการประกาศความจริง ด้วยอานุภาพของ
พระเจ้า โดยใช้อาวุธแห่งความชอบธรรมทั้งมือขวาและมือซ้าย ๘ ทั้งเวลาที่มีเกียรติและไร้
เกียรติ ทั้งเวลาที่ชื่อเสียงดีและเสื่อมเสีย แม้จะจริงใจแต่ก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้หลอกลวง
๙ ทั้งในยามที่ไม่มีใครรู้จัก แต่ก็ยังเป็นที่รู้จักดี เป็นเหมือนคนที่สิ้นใจไปแล้ว แต่ดูเถอะเรา
ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งถูกลงโทษ แต่ก็ยังไม่ตาย ๑๐ ทั้งโศกเศร้าแต่ยังชื่นชมยินดีเสมอ ทั้งยากไร้
แต่ก็ทำให้หลายคนได้มั่งคั่ง ทั้งที่ตัวเปล่าแต่ก็ยังเป็นเจ้าของสารพัดสิ่ง

๑๑ เราได้เปิดใจพูดกับท่าน โอ ชาวโครินธ์เอ๋ย ใจเราเปิดกว้างรับท่าน ๑๒ เราไม่ได้ปิดใจ
ต่อท่าน แต่ท่านต่างหากที่ปิดใจต่อเรา ๑๓ ข้าพเจ้าจึงพูดในฐานะที่ท่านเป็นลูกของข้าพเจ้า
ว่า จงเปิดใจให้กว้างเถิด

อย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า

๑๔ อย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ความชอบธรรมจะร่วมกับความชั่วร้าย
ได้อย่างไร หรือความสว่างกับความมืดจะมีสามัคคีธรรมต่อกันได้อย่างไร ๑๕ พระคริสต์

* **๖๒** อิสยาห์ 49:8

กับเบลีอัล†จะสอดคล้องกันได้อย่างไร หรือผู้ที่เชื่อในพระเจ้าจะมีส่วนร่วมกับผู้ที่ไม่เชื่อได้
อย่างไร ๑๖ หรือวิหารของพระเจ้ากับรูปเคารพจะลงรอยกันได้อย่างไร เพราะเราเป็นวิหาร
ของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ ตามที่พระเจ้ากล่าวว่า
"เราจะอยู่กับเขา
และเดินเคียงข้างไปกับพวกเขา
เราจะเป็นพระเจ้าของเขา
และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา"‡
๑๗ "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
ฉะนั้น จงออกมาจากพวกเขา
และจงแยกตัวออกจากเขา
อย่าจับต้องสิ่งที่เป็นมลทิน
แล้วเราจะรับเจ้าไว้"§
๑๘ "เราจะเป็นบิดาของเจ้า
และเจ้าจะเป็นบุตรและธิดาของเรา
พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธากล่าวไว้ดังนั้น"*

๗

๑ ท่านที่รักทั้งหลาย ในเมื่อเราได้รับพระสัญญาเช่นนี้แล้ว เรามาชำระตัวให้พ้นจากสิ่งที่
เป็นมลทินทั้งฝ่ายกายและวิญญาณเถิด และทำตนให้บริสุทธิ์เพียบพร้อมด้วยความเกรง
กลัวพระเจ้า

เปาโลยินดี

๒ จงเปิดใจรับเราเถิด เราไม่ได้กระทำผิดต่อผู้ใด หรือทำให้ใครเสียคนไป หรือเอาเปรียบ
ผู้ใดเลย ๓ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเช่นนี้เพื่อกล่าวโทษพวกท่าน เพราะตามที่ข้าพเจ้าเคยพูดไว้แล้ว
ว่า เรารักท่านมาก แม้จะเป็นหรือตายด้วยกันกับท่านก็ตาม ๔ ข้าพเจ้ามั่นใจและภูมิใจในตัว
ท่านมาก ข้าพเจ้ามีกำลังใจ แม้ว่าเราเผชิญความลำบากทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็มีความยินดี
เป็นล้นพ้น
๕ เมื่อเรามายังแคว้นมาซิโดเนีย ร่างกายของเราไม่ได้พักผ่อน เราประสบความลำบาก
ตลอดเวลา มีการวิวาทรอบข้างเรา และมีความกลัวอยู่ในใจ ๖ แต่พระเจ้าผู้ปลอบโยนพวก
ที่ท้อถอยได้ปลอบโยนพวกเราโดยให้ทิตัสมาหาเรา ๗ ไม่เพียงการมาของเขาเท่านั้น แต่
การปลอบโยนที่พวกท่านได้ให้แก่เขา ทิตัสบอกพวกเราว่าท่านคิดถึงข้าพเจ้า ท่านเศร้า
โศก และห่วงใยข้าพเจ้าซึ่งทำให้ข้าพเจ้ายินดีมากยิ่งขึ้น ๘ ถ้าแม้ว่าจดหมายฉบับก่อนข
องข้าพเจ้าทำให้ท่านเศร้าใจ ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ แม้จะเสียใจบ้างก่อนหน้านี้ก็ตาม เพราะ
ข้าพเจ้าเห็นว่าจดหมายนั้นทำให้ท่านเศร้าใจเพียงชั่วครู่เท่านั้น ๙ มิใช่ว่าท่านเศร้าใจจึง
ทำให้ข้าพเจ้ายินดีในเวลานี้ แต่เป็นเพราะท่านเศร้าใจจนถึงกับกลับใจ ท่านเศร้าใจตาม
ความประสงค์ของพระเจ้า ฉะนั้นท่านไม่ได้เสียหายเพราะเราแต่อย่างใด
๑๐ ด้วยเหตุว่าความเศร้าใจที่เป็นไปตามความประสงค์ของพระเจ้านั้น ทำให้เกิดการก
ลับใจซึ่งนำไปสู่ความรอดพ้น ซึ่งจะทำให้ไม่มีใครเสียใจในเรื่องนี้ แต่ความเศร้าใจอันเนื่อง
มาจากวิสัยโลกนำไปสู่ความตาย ๑๑ ดูเถิดว่าความเศร้าใจที่เป็นไปตามความประสงค์ของ
พระเจ้าทำให้เกิดอะไรในตัวท่าน ทั้งความเอาจริงเอาจัง ความกระตือรือร้นเพื่อพิสูจน์
ตัวเอง ทั้งความโกรธ ความกลัว ความคิดถึง ความห่วงใย ความพร้อมที่จะเห็นการตัดสิน
อย่างยุติธรรม ในทุกจุดท่านเองได้พิสูจน์ว่า ท่านไม่มีความผิดในเรื่องเหล่านี้ ๑๒ แม้ข้าพเจ้า
เขียนจดหมายฉบับนั้นถึงท่าน ก็มิใช่เพื่อคนที่กระทำผิด หรือเพื่อคนที่ได้รับทุกข์จากการก

---

† **๖๑๑๕** เบลีอัล เป็นภาษาฮีบรูหมายความว่า ไม่มีคุณค่า คำนี้ใช้เรียกพญามาร ‡ **๖๑๑๖** เลวีนิติ 26:12; เยเรมีย์ 32:38; เอเสเคียล 37:27 § **๖๑๑๗** อิสยาห์ 52:11; เอเสเคียล 20:34,41 * **๖๑๑๘** 2 ซามูเอล 7:14

ระทำนั้น แต่เพื่อท่านจะได้เห็นเองว่าท่านจงรักภักดีกับเราเพียงไรในสายตาของพระเจ้า
๑๓ ฉะนั้น เราจึงมีกำลังใจ
นอกจากเราจะมีกำลังใจแล้ว เรายังยินดีมากที่เห็นว่าทิตัสมีความสุขเพียงไร เพราะท่านทั้งหลายทำให้จิตวิญญาณของเขาชุ่มชื่น ๑๔ ข้าพเจ้าได้โอ้อวดเรื่องท่านแก่ทิตัสแล้ว และท่านก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าขายหน้า แต่ทุกสิ่งที่เราบอกท่านแล้วนั้นเป็นความจริง สิ่งที่เราอวดไว้กับทิตัสก็เป็นจริงเช่นกัน ๑๕ ทิตัสจำได้ว่าพวกท่านมีความเกรงกลัวและหวาดหวั่นในการต้อนรับเขา และพวกท่านทุกคนพร้อมที่จะเชื่อฟังเป็นอย่างดี ดังนั้นความรักของทิตัสที่มีต่อท่านก็เพิ่มพูนยิ่งขึ้น ๑๖ ข้าพเจ้ายินดีเพราะมีความมั่นใจในตัวท่านอย่างบริบูรณ์

๘

ให้ด้วยความเอื้อเฟื้อ

๑ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้พวกเราอยากจะให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า ซึ่งมีต่อบรรดาคริสตจักรในแคว้นมาซิโดเนีย ๒ แม้ว่าพวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานมาก แต่ก็ยังมีความยินดียิ่ง และจากความยากไร้อย่างสุดแสนของเขากลับเบ่งบานออกมาเป็นความเอื้อเฟื้ออย่างมหาศาล ๓ ข้าพเจ้ายืนยันได้ว่า พวกเขาได้ให้ตามความสามารถ และตั้งใจเผื่อแผ่ให้เกินตัวเสียอีก ๔ เขาขอร้องเราครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ให้พวกเขามีส่วนร่วมช่วยเหลือบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๕ พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติอย่างที่เราได้คาดไว้ แต่พวกเขากลับอุทิศตนแก่พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วจึงอุทิศตนให้เราตามความประสงค์ของพระเจ้า ๖ เราสนับสนุนให้ทิตัสไปปฏิบัติงานอันพรั่งพร้อมด้วยพระคุณในหมู่ท่านให้เสร็จบริบูรณ์ เพราะเขาเป็นคนเริ่มไว้ก่อนแล้ว ๗ แต่ตามที่ท่านเพียบพร้อมด้วยทุกสิ่ง ทั้งความเชื่อ วาจา และความรู้ ความเอาจริงเอาจัง และความรักของท่านที่มีต่อเรา จงดูด้วยว่าท่านพรั่งพร้อมด้วยพระคุณในการให้เช่นกัน

๘ ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวในสิ่งเหล่านี้เป็นการออกคำสั่ง แต่ข้าพเจ้าต้องการจะพิสูจน์ความรักแท้ของท่านเมื่อเทียบกับความเอาจริงเอาจังของผู้อื่น ๙ เพราะพวกท่านทราบถึงพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์จะมั่งคั่ง แต่เพราะเห็นแก่ท่าน พระองค์จึงมาเป็นผู้ยากไร้ เพื่อท่านจะได้มั่งคั่งเพราะความยากไร้ของพระองค์
๑๐ ข้าพเจ้าให้ความเห็นเรื่องนี้ เพื่อผลประโยชน์ของท่าน ปีที่แล้วท่านไม่เป็นเพียงพวกแรกที่เริ่มกระทำการนี้เท่านั้น แต่ยังปรารถนาที่จะทำด้วย ๑๑ และเวลานี้ท่านจงกระทำให้เสร็จเถิด เพื่อว่าความตั้งใจที่พร้อมอยู่แล้วนั้นจะได้คู่ไปกับการกระทำให้เสร็จบริบูรณ์ ตามความสามารถของท่าน ๑๒ เพราะถ้ามีความตั้งใจพร้อมที่จะให้ พระเจ้าก็รับเท่าที่เขามี มิใช่สิ่งที่เขาไม่มี

ทิตัสและผู้ร่วมงาน

๑๓ เราไม่ได้หมายความว่าให้ผู้อื่นเบาใจ และให้ท่านหนักใจ แต่ควรจะมีความเสมอภาคกัน ๑๔ ในเวลานี้ ท่านมีอย่างบริบูรณ์ซึ่งจะช่วยเหลือเขาตามความจำเป็นได้ เพื่อว่าเวลาเขามีอย่างบริบูรณ์ เขาจะได้ช่วยท่านตามความจำเป็นเช่นกัน จะได้มีความเสมอภาคกัน
๑๕ ตามที่มีบันทึกไว้ว่า “คนที่เก็บสะสมมากไม่ได้มีเหลือเฟือ และคนที่เก็บสะสมเพียงเล็กน้อยก็ไม่ขัดสน”*
๑๖ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ทำให้ทิตัสมีความกระตือรือร้นเหมือนกับที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน
๑๗ เขาไม่เพียงรับคำขอร้องของเรา แต่เขามีความกระตือรือร้นมาก จึงได้ไปหาท่านตามใจปรารถนาของเขาเอง ๑๘ เราจะให้พี่น้องคนหนึ่งผู้มีชื่อเสียงในหมู่คริสตจักรทั้งปวงในด้านการประกาศข่าวประเสริฐไปกับเขา ๑๙ ยิ่งกว่านั้นคริสตจักรต่างๆ ก็ได้เลือกเขาให้เป็นผู้

---

* **๘๑๑๕** อพยพ 16:18

เดินทางไปกับเรา เพื่องานที่พรั่งพร้อมด้วยพระคุณครั้งนี้ ซึ่งเราเป็นฝ่ายจัดการเพื่อเป็นเกียรติแก่พระผู้เป็นเจ้าเอง และเพื่อแสดงความกระตือรือร้นของเราด้วย ๒๐ เราต้องระวังไม่ให้มีใครติเตียนเราได้ ในการจัดการเงินเรี่ยไรจำนวนมากเช่นนี้ ๒๑ เราใส่ใจกับสิ่งอันมีเกียรติ มิใช่เพียงต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ต่อหน้ามนุษย์ด้วย ๒๒ เราได้ให้พี่น้องของเราคนหนึ่งมากับเขาทั้งสองด้วย เราได้ทดสอบคนนี้หลายครั้ง และพบว่าเขาเอาจริงเอาจังกับหลายสิ่ง และเวลานี้เขาเอาจริงเอาจังมากยิ่งขึ้น เพราะเขามีความมั่นใจในตัวท่านมาก ๒๓ สำหรับทิตัสแล้ว เขาเป็นผู้ร่วมงานของข้าพเจ้า เขาทำงานร่วมกับข้าพเจ้าในหมู่ท่าน ส่วนพี่น้อง 2 คนนั้นเป็นตัวแทนของคริสตจักรทั้งหลาย และเป็นเกียรติแก่พระคริสต์ ๒๔ ดังนั้นจงพิสูจน์ให้ชายเหล่านี้เห็นความรักของท่าน และความภูมิใจที่เรามีต่อพวกท่านเพื่อคริสตจักรต่างๆ จะได้เห็น

๙

๑ ไม่มีความจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องเขียนถึงท่านเรื่องการช่วยเหลือต่อบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าในด้านนี้ ๒ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีความตั้งใจพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้ายังโอ้อวดให้พี่น้องชาวมาซิโดเนียฟังเสมอว่า พี่น้องในแคว้นอาคายาพร้อมจะให้ตั้งแต่ปีที่แล้ว และความกระตือรือร้นของท่านได้กระตุ้นพวกเขาเกือบทุกคน ๓ แต่ข้าพเจ้าได้ส่งให้พี่น้องมา เพื่อว่าที่เราได้โอ้อวดเรื่องพวกท่านจะไม่เสียเปล่า ท่านจะเตรียมตัวพร้อมอย่างที่ข้าพเจ้าได้บอกไปแล้ว ๔ ถ้าพี่น้องชาวมาซิโดเนียมากับเรา และเห็นว่าท่านไม่พร้อม ไม่เพียงท่านเท่านั้นที่ขายหน้า พวกเราจะขายหน้าด้วยที่มีความมั่นใจในพวกท่านถึงขนาดนี้ ๕ ดังนั้นข้าพเจ้าคิดว่าจำเป็นต้องสนับสนุนให้พี่น้องมาเยี่ยมท่านล่วงหน้าก่อน เพื่อให้ท่านเตรียมเงินเรี่ยไรด้วยความเอื้อเฟื้อให้พร้อม ตามที่ท่านได้สัญญาไว้ แล้วเงินทีให้ก็จะได้มาจากใจจริง มิใช่มาจากการฝืนใจ

ให้ด้วยใจยินดี

๖ ข้าพเจ้าขอบอกเรื่องนี้ว่า คนทีหว่านน้อยย่อมเก็บเกี่ยวได้น้อย และคนที่หว่านมากจะเก็บเกี่ยวได้มาก ๗ แต่ละคนควรให้ตามที่ตั้งใจไว้ มิใช่ด้วยความลังเลหรือเพราะถูกกดดัน เพราะพระเจ้ารักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี ๘ พระเจ้าสามารถให้พรท่านอย่างเต็มเปี่ยม เพื่อท่านจะได้มีเพียงพอในทุกสิ่งเสมอ และท่านจะได้มีอย่างล้นเหลือเพื่อช่วยผู้อื่นได้อีกด้วย ๙ ตามที่บันทึกไว้คือ

“เขาเอื้อเฟื้อแก่ผู้ยากไร้
ความชอบธรรมของเขาคงอยู่เป็นนิตย์”*

๑๐ พระองค์ผู้จัดหาเมล็ดให้คนหว่านพืช และขนมปังเพื่อให้เป็นอาหาร ก็จะจัดหาและเพิ่มพูนเมล็ดให้ท่านนำไปหว่าน และเพิ่มปริมาณการเก็บเกี่ยวความชอบธรรมของท่าน ๑๑ ท่านจะมั่งคั่งในทุกด้านเพื่อท่านจะได้เอื้อเฟื้อในทุกโอกาส เมื่อท่านเอื้อเฟื้อโดยผ่านเราแล้ว ผลที่ได้คือหลายคนจะขอบคุณพระเจ้า

๑๒ การรับใช้ด้านนี้ไม่เพียงจัดหาสิ่งจำเป็นให้ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้น แต่หลายคนจะกล่าวขอบคุณพระเจ้าอย่างเหลือล้น ๑๓ เป็นเพราะท่านได้พิสูจน์ตนในด้านการรับใช้นี้แล้ว ผู้คนจึงจะสรรเสริญพระเจ้าเพราะความเชื่อของท่าน และการปฏิบัติตัวสอดคล้องกับการที่ท่านยืนยันในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และความเอื้อเฟื้อที่ท่านให้ต่อพวกเขาและคนทั่วไป ๑๔ เมื่อพวกเขาอธิษฐานเผื่อท่าน เขาระลึกถึงท่านอย่างจริงใจ เพราะพระเจ้ามีพระคุณต่อพวกท่านยิ่งนัก ๑๕ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับของประทานของพระองค์ซึ่งเกินจะพรรณนา

---

* ๙๙ สดุดี 112:9

๑๐

สิทธิอำนาจที่เสริมสร้าง

๑ ข้าพเจ้าเปาโล ขอร้องท่านด้วยความเมตตาและความอ่อนโยนของพระคริสต์ คือแม้
ท่านจะพูดว่า "เปาโลไม่ใช่คนกล้าเมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเรา แต่ก็ใจกล้าเมื่ออยู่ห่างไกล" ๒ สิ
่งที่ข้าพเจ้าขอร้องก็คือ เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้าไม่ต้องแสดงความอาจหาญอย่างที่
คิดเอาไว้ เพื่อจัดการคนที่กล่าวหาว่าพวกเราใช้ชีวิตตามวิสัยโลก ๓ แม้พวกเราใช้ชีวิตอยู่
ในโลก เราก็ไม่สู้รบอย่างที่โลกต่อสู้ ๔ เพราะอาวุธที่เราใช้ในการสู้รบไม่ใช่อาวุธแบบโลก แต่
เป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อทำลายที่มั่นอันแข็งแกร่งของศัตรู ๕ เราทำลายข้อโต้แย้ง
และทุกสิ่งที่คนหยิ่งยโสยกขึ้นมาต่อต้านความรู้ในเรื่องพระเจ้า และเราจับเอาความคิดทุก
อย่างเข้ามาเป็นเชลยของพระคริสต์ ๖ เมื่อท่านเชื่อฟังเราดีแล้ว เราก็พร้อมที่จะลงโทษทุก
คนที่ไม่เชื่อฟัง

๗ ท่านเพียงแต่ดูสิ่งต่างๆ ตามที่เห็นภายนอก ถ้าผู้ใดมั่นใจในตนเองว่าเขาเป็นคน
ของพระคริสต์ เขาก็ควรคิดอีกว่า เราเป็นคนของพระคริสต์มากเท่ากับที่เขาเป็นคนของ
พระองค์ ๘ ถ้าแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากหน่อยถึงสิทธิอำนาจที่พระผู้เป็นเจ้าให้แก่เรา เพื่อ
เสริมสร้างท่านและไม่ใช่ฉุดท่านให้ต่ำลง ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอายใจเลย ๙ ข้าพเจ้าไม่อยาก
ให้ดูเหมือนว่า ข้าพเจ้าพยายามจะทำให้ท่านตกใจด้วยจดหมายของข้าพเจ้า ๑๐ เพราะพวก
เขาพูดกันว่า "จดหมายของเขาเคร่งครัดและเข้มงวด แต่เมื่อเห็นตัวแล้วไม่น่าประทับ
ใจเลย พูดก็ไม่เก่ง" ๑๑ ให้คนนั้นเข้าใจเถิดว่า อะไรก็ตามที่เราเขียนในจดหมายเมื่ออยู่
ห่างไกล เราก็จะกระทำเช่นเดียวกันเมื่อเราอยู่กับท่าน ๑๒ เราไม่กล้าพอที่จะจัดระดับหรือ
เปรียบตนเองกับบางคนที่โอ้อวดตน แต่เมื่อพวกเขาเอาตัวเป็นเครื่องวัดซึ่งกันและกันและ
เปรียบเทียบกัน ก็นับว่าพวกเขาขาดสติปัญญา

๑๓ แต่อย่างไรก็ตาม เราจะไม่โอ้อวดเกินไป แต่จะให้อยู่ในขอบเขตซึ่งพระเจ้าได้ให้ไว้
เท่านั้น ท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้นด้วย ๑๔ ในเมื่อท่านอยู่ในขอบเขตนั้น เราก็จะไม่ทำเกิน
ขอบเขตเมื่อเรามาหาท่าน เพราะเราเป็นพวกแรกที่นำข่าวประเสริฐของพระคริสต์มาให้
ท่าน ๑๕ เราไม่โอ้อวดเกินขอบเขตเรื่องงานที่คนอื่นทำเช่นกัน เรามีความหวังอยู่ว่า เมื่อ
ความเชื่อของท่านเพิ่มขึ้น เราก็จะมีงานทำเพิ่มมากขึ้นในหมู่ท่าน ๑๖ แล้วเราจะได้ประกาศ
ข่าวประเสริฐนอกเหนือไปจากดินแดนของท่าน เพราะเราไม่ต้องการโอ้อวดถึงงานซึ่งคน
อื่นได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว อันเป็นงานที่อยู่ในเขตแดนของผู้อื่น ๑๗ "ผู้ที่โอ้อวด ก็จงให้
เขาโอ้อวดพระผู้เป็นเจ้าเถิด"* ๑๘ คนใดจะเป็นที่ยอมรับได้นั้น ต้องเป็นคนที่พระเจ้าชมเชย
มิใช่คนที่ชมเชยตนเอง

๑๑

เปาโลและอัครทูตจอมปลอม

๑ ข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะทนต่อความเขลาของข้าพเจ้าซักหน่อย แต่ความจริงท่านก็กำลัง
ทนอยู่แล้ว ๒ ข้าพเจ้าหวงแหนท่านอย่างที่พระเจ้าหวงแหน เพราะข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่าน
ไว้กับสามีผู้เดียว คือพระคริสต์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มอบท่านดั่งพรหมจาริณีผู้บริสุทธิ์ ๓ แต่
ข้าพเจ้ากลัวว่า เจ้างูได้ใช้ความฉลาดแกมโกงล่อลวงเอวาอย่างไร ความคิดของท่านก็จะ
ถูกนำให้หลงไปจากการอุทิศตนที่บริสุทธิ์และจริงใจต่อพระคริสต์อย่างนั้น ๔ ถ้ามีคนหนึ่ง
มาประกาศถึงพระเยซูอื่นที่เราไม่ได้ประกาศ หรือถ้าท่านได้รับวิญญาณอื่นที่ต่างจากพระ
วิญญาณที่ท่านได้รับมาแล้ว หรือถ้ารับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งต่างจากที่ท่านได้รับมาแล้ว พวก
ท่านก็ยังทนฟังได้ดีเสียจริงๆ ๕ ข้าพเจ้าไม่นับว่าตัวเองนั้นด้อยกว่าบรรดาอัครทูตที่ท่าน

---

* **๑๐:๑๗** เยเรมีย์ 9:24

เรียกว่า อัครทูตชั้นเยี่ยม กัน ๖ ถ้าถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชำนาญในการพูด แต่ข้าพเจ้ามีความรู้ ตามที่ท่านได้เห็นแล้วจากทุกสิ่งที่เราได้กระทำไป

๗ ข้าพเจ้าทำบาปหรือ ที่ถ่อมตัวลงเพื่อยกท่านขึ้น ในเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านโดยไม่คิดเงิน ๘ ข้าพเจ้าได้รับเงินจากคริสตจักรอื่นๆ มาราวกับว่าข้าพเจ้าปล้นพวกเขามาก็เพื่อรับใช้พวกท่าน ๙ เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านและต้องการความช่วยเหลือ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นภาระให้กับผู้ใด เพราะเมื่อพี่น้องมาจากมาซิโดเนีย พวกเขาก็ได้ช่วยจัดหาทุกสิ่งให้ครบ ข้าพเจ้าไม่เคยทำตัวเป็นภาระในเรื่องใดให้กับพวกท่านเลย และก็จะเป็นเช่นนั้นต่อไป ๑๐ ตราบที่ความจริงของพระคริสต์ยังคงอยู่ในตัวข้าพเจ้า จะไม่มีใครห้ามข้าพเจ้าให้หยุดโอ้อวดเรื่องนี้ในเขตแคว้นอาคายา ๑๑ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เพราะข้าพเจ้าไม่รักท่านหรือ พระเจ้าทราบว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน

๑๒ อะไรก็ตามที่ข้าพเจ้ากระทำอยู่ ข้าพเจ้าก็จะกระทำต่อไป เพื่อปิดโอกาสมิให้พวกที่ต้องการฉวยโอกาสโอ้อวดว่า เขาทำงานเหมือนกับที่เราทำ ๑๓ เพราะคนพวกนี้เป็นอัครทูตจอมปลอม เป็นคนงานที่ไม่ซื่อสัตย์ ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ ๑๔ มิน่าเล่า แม้แต่ซาตานเองก็ยังทำตนราวกับว่าเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง ๑๕ ฉะนั้นไม่เป็นที่น่าแปลกใจเลย หากว่าผู้รับใช้ของซาตานก็ปลอมตัวเป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม จุดจบของพวกนั้นจะเป็นไปตามการกระทำของเขา

๑๖ ข้าพเจ้าขอย้ำอีกว่า อย่าให้ใครคิดว่าข้าพเจ้าโง่เขลา แต่ถ้าท่านคิดเช่นนั้นก็ขอให้รับข้าพเจ้าเหมือนรับคนโง่เขลา ข้าพเจ้าจะได้ขอโอ้อวดบ้าง ๑๗ เวลาข้าพเจ้าพูดโอ้อวดเช่นนี้ ข้าพเจ้ามิได้พูดเหมือนพระผู้เป็นเจ้าจะพูดหรอก แต่เหมือนคนโง่เขลา ๑๘ ในเมื่อคนจำนวนมากโอ้อวดไปตามเหตุผลของมนุษย์ ข้าพเจ้าก็จะโอ้อวดเช่นกัน ๑๙ พวกท่านช่างฉลาดนักท่านจึงได้ยินดีทนต่อคนโง่เขลา ๒๐ ความจริงแล้ว พวกท่านยอมทนต่อคนที่ทำให้ท่านเป็นทาส คนที่ใช้ท่านเพื่อประโยชน์ของเขาเอง หรือเอาเปรียบท่าน หรือยกตนเหนือคนอื่น หรือตบหน้าท่าน ๒๑ ข้าพเจ้ายอมรับด้วยความละอายว่า พวกเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้

เปาโลโอ้อวดถึงการทนทุกข์

แต่ถ้าใครกล้าโอ้อวดสิ่งใด ตามความเขลาแล้วข้าพเจ้าก็กล้าโอ้อวดเท่าคนนั้นเหมือนกัน ๒๒ พวกเขาเป็นชาวฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน พวกเขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน พวกเขาเป็นเผ่าพันธุ์ของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน ๒๓ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเสียสติ) ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้มากกว่าเสียอีก ลงแรงมากกว่า ถูกจำคุกมากกว่า ถูกเฆี่ยนตีนับครั้งไม่ถ้วน อยู่ในขั้นสาหัสเจียนตายหลายครั้ง ๒๔ ชาวยิวเฆี่ยนข้าพเจ้า 5 ครั้งๆ ละ 40 ทีหักออกเสีย 1 ที ๒๕ ข้าพเจ้าถูกโบยด้วยไม้เรียว 3 ครั้ง ถูกหินขว้าง 1 ครั้ง เรือแตก 3 ครั้ง ข้าพเจ้าลอยคออยู่กลางทะเลตลอดทั้งวันและทั้งคืน ๒๖ ข้าพเจ้าเดินทางตลอดเวลา ได้รับภัยจากแม่น้ำ จากโจรจากคนชาติเดียวกันเอง จากบรรดาคนนอก เผชิญภัยทั้งในตัวเมืองและในถิ่นทุรกันดาร ภัยในทะเลและภัยจากพี่น้องจอมปลอม ๒๗ ข้าพเจ้าทำงานหนักและทนต่อความลำบาก ไม่ได้หลับนอนหลายคืน ทั้งหิวและกระหาย บ่อยครั้งที่ไม่มีอาหารรับประทาน ทั้งหนาวและเปลือยกาย ๒๘ นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้ายังเผชิญความกดดันเนื่องจากความห่วงใยในทุกคริสตจักรเป็นประจำทุกวัน ๒๙ ใครบ้างที่อ่อนแอโดยที่ข้าพเจ้าไม่อ่อนแอด้วย ใครบ้างที่ถูกชักนำให้กระทำบาปโดยที่ข้าพเจ้าไม่ขุ่นเคือง

๓๐ ถ้าข้าพเจ้าต้องโอ้อวด ก็จะโอ้อวดถึงสิ่งที่แสดงความอ่อนแอของข้าพเจ้า ๓๑ พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ควรแก่การสรรเสริญตลอดกาล พระองค์ทราบว่าข้าพเจ้าไม่ได้พูดเท็จ ๓๒ ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทัสในเมืองดามัสกัส

ได้เฝ้าเมืองดามัสกัสไว้เพื่อจับกุมข้าพเจ้า ๓๓ แต่มีคนหย่อนข้าพเจ้าลงในตะกร้าทางช่องที่
กำแพง จึงได้หนีรอดเงื้อมมือเขามาได้

๑๒

ภาพนิมิตและหนามในกายของเปาโล

๑ การโอ้อวดเป็นสิ่งจำเป็น แม้จะไม่เกิดประโยชน์ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าจะพูดต่อไปในเรื่อง
ภาพนิมิตต่างๆ ที่ได้เห็นและการเผยความซึ่งมาจากพระผู้เป็นเจ้า ๒ ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้
หนึ่งที่อยู่ในพระคริสต์ เมื่อ 14 ปีมาแล้ว มีผู้มารับตัวเขาขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นสาม ไปทั้ง
ร่างหรือไม่นั้นข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่พระเจ้าทราบ ๓ และข้าพเจ้าทราบว่ามีผู้มารับชายคน
นี้ขึ้นสู่สวนสวรรค์ ไม่ว่าไปทั้งร่างหรือไม่นั้นข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่พระเจ้าทราบ ๔ เขาได้ยิน
สิ่งซึ่งบรรยายไม่ถูกและบอกต่อไม่ได้ ๕ ข้าพเจ้าจะโอ้อวดเรื่องของชายเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้า
จะไม่โอ้อวดถึงตัวข้าพเจ้าเอง เว้นแต่อวดถึงความอ่อนแอของข้าพเจ้า ๖ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้า
อยากจะโอ้อวด ข้าพเจ้าก็จะไม่ใช่คนเขลา เพราะข้าพเจ้าจะพูดถึงความจริง แต่ข้าพเจ้า
จะไม่โอ้อวด เพื่อว่าจะไม่มีใครคิดยกย่องข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาเห็นข้าพเจ้ากระทำ หรือ
ได้ยินข้าพเจ้าพูด ๗ และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้าฮึกเหิม เนื่องจากพระเจ้าได้เปิดเผยหลายสิ่งที่ยิ่ง
ใหญ่แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงรับทุกข์ทางกายเหมือนมีหนามยอก มันเป็นดั่งทูตสื่อสารจาก
ซาตานเพื่อรังควานข้าพเจ้า จนทำให้ไม่อาจฮึกเหิมได้ ๘ ข้าพเจ้าอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าถึง
3 ครั้งเพื่อให้หนามหลุดไป ๙ แต่พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ความรักยิ่งที่เรามีต่อเจ้า
นั้นก็เพียงพอแล้ว เพราะอานุภาพของเราจะสมบูรณ์เพียบพร้อมได้ก็ในความอ่อนแอ”
ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดความอ่อนแอของตัวเองมากยิ่งขึ้น เพื่อว่าอานุภาพของพระ
คริสต์จะได้อยู่กับข้าพเจ้า ๑๐ ฉะนั้นข้าพเจ้ายินดีกับความอ่อนแอ การถูกดูหมิ่น ความทุกข์
ยาก การกดขี่ข่มเหงและความลำบากเพื่อพระคริสต์ เพราะเวลาข้าพเจ้าอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็
แข็งแกร่งขึ้น

เปาโลห่วงใยชาวโครินธ์

๑๑ ข้าพเจ้ากลายเป็นคนโง่เขลา แต่ที่เป็นไปดังนั้นก็เพราะท่าน พวกท่านต่างหากที่ควร
ยกย่องข้าพเจ้าเอง เพราะข้าพเจ้าก็ไม่ใช่คนที่ด้อยกว่า “อัครทูตชั้นเยี่ยม” เหล่านั้น แม้ว่า
ข้าพเจ้าจะไม่ใช่คนวิเศษอะไรเลย ๑๒ ปรากฏการณ์อัศจรรย์ สิ่งมหัศจรรย์ และฤทธานุภาพ
ต่างๆ เป็นที่ประจักษ์ในหมู่พวกท่านแล้ว ก็เนื่องมาจากความบากบั่นสูงสุดของข้าพเจ้า
และสิ่งเหล่านั้นพิสูจน์ได้ถึงความเป็นอัครทูตแท้ ๑๓ ข้าพเจ้าปฏิบัติต่อพวกท่านไม่ดีเท่าค
ริสตจักรอื่นๆ อย่างไรบ้างหรือ มีสิ่งเดียวคือข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน ข้าพเจ้าก็
ขออภัยด้วย

๑๔ เวลานี้ข้าพเจ้าพร้อมจะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และจะไม่เป็นภาระให้กับท
่าน เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการนั้นไม่ใช่สรรพสิ่งที่เป็นของท่าน แต่เป็นตัวท่านเอง เพราะ
ลูกๆ ไม่ต้องรับผิดชอบจัดหาให้บิดามารดา แต่บิดามารดาต่างหากที่ต้องจัดหาให้ลูกๆ
๑๕ ข้าพเจ้ายินดียิ่งที่จะสละทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ามี และทุ่มเทตนเองเช่นกันเพื่อช่วยเหลือท่าน
ถ้าหากข้าพเจ้ารักท่านยิ่งขึ้น แล้วท่านจะรักข้าพเจ้าน้อยลงหรือ ๑๖ ท่านจะเห็นด้วยว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระให้กับท่าน แต่ก็มีคนพูดว่าข้าพเจ้ามีเล่ห์อุบายและล่อลวงท่าน
๑๗ ข้าพเจ้าเอาเปรียบท่านผ่านคนที่ข้าพเจ้าส่งมาหาท่านหรือ ๑๘ ข้าพเจ้าสนับสนุนให้ทิตัส
ไปพร้อมทั้งส่งพี่น้องผู้หนึ่งไปด้วย ทิตัสเอาเปรียบท่านหรือ พวกเราไม่ได้ปฏิบัติด้วยจิตมุ่ง
หวังเดียวกันและวิธีการเดียวกันหรือ

๑๙ ตลอดเวลาที่ผ่านมานี้พวกท่านคิดว่าเราแก้ตัวกัน แต่ความจริงแล้ว พวกเราพูดต่อ
หน้าพระเจ้าเช่นผู้รับใช้ของพระคริสต์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านที่รัก ๒๐ ข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อ

ข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นว่าท่านเป็นเหมือนที่ข้าพเจ้าปรารถนา และท่านก็อาจจะไม่เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นเหมือนที่ท่านปรารถนา คืออาจจะมีการทะเลาะวิวาท อิจฉา ฉุนเฉียว ก้าวร้าว ว่าร้าย ครหานินทา หยิ่งยโส และความไร้ระเบียบ ๒๑ ข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาอีก พระเจ้าของข้าพเจ้าอาจจะทำให้ข้าพเจ้าต้องอับอายต่อหน้าท่าน และอาจเศร้าใจที่หลายคนได้กระทำบาปก่อนหน้านี้ และไม่ได้สำนึกผิดในเรื่องมลทิน เรื่องการประพฤติผิดทางเพศและความมักมากในกามซึ่งพวกเขาได้ปฏิบัติกัน

๑๓

เปาโลตักเตือนชาวโครินธ์เป็นครั้งสุดท้าย

๑ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม ที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่าน ข้อกล่าวหาทุกข้อจะต้องมีพยานปาก 2 หรือ 3 คน จึงจะถือเป็นหลักฐานยืนยันได้* ๒ คราวที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่านในครั้งที่สอง ข้าพเจ้าได้เตือนพวกที่ทำบาปมาก่อน และคนอื่นๆ ด้วย บัดนี้ขอเตือนในขณะที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วยว่า ถ้าข้าพเจ้ากลับมาอีกครั้ง ข้าพเจ้าจะไม่ละเว้นพวกเขาแน่ ๓ เนื่องจากท่านต้องการพิสูจน์ว่า พระคริสต์กล่าวผ่านข้าพเจ้า พระองค์มิได้ปฏิบัติต่อท่านอย่างอ่อนแอ แต่มีอานุภาพยิ่งท่ามกลางพวกท่าน ๔ จริงทีเดียว พระองค์ถูกตรึงบนไม้กางเขนในความอ่อนแอ แต่พระองค์มีชีวิตอยู่ด้วยอานุภาพของพระเจ้า ในวิธีเดียวกันคือ เราอ่อนแอด้วยกับพระองค์ แต่ด้วยอานุภาพของพระเจ้า เราก็จะมีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระองค์เพื่อรับใช้ท่าน

๕ จงพิจารณาตนเอง ท่านมีความเชื่อหรือไม่ จงทดสอบตนเอง ท่านไม่ตระหนักหรือว่าพระเยซูคริสต์อยู่ในตัวท่าน นอกเสียจากว่าท่านจะไม่ผ่านการทดสอบ ๖ ข้าพเจ้าหวังว่า ท่านจะตระหนักว่าเราเองผ่านการทดสอบ ๗ เราอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านจะไม่ประพฤติผิด มิใช่เพื่อให้ดูเหมือนว่า เราผ่านการทดสอบแล้ว แต่เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างถูกต้อง แม้จะทำให้ดูราวกับว่าเราเองก็ไม่ผ่านการทดสอบก็ตาม ๘ เพราะเราไม่สามารถกระทำสิ่งใดที่แย้งกับความจริง แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น ๙ เรายินดีเมื่อเราเองอ่อนแอในยามที่พวกท่านแข็งแรง เราอธิษฐานด้วยว่า พระเจ้าจะทำให้พวกท่านบรรลุถึงความเพียบพร้อมทุกประการ ๑๐ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเขียนเรื่องเหล่านี้เมื่อข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วยกับท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยจะได้ไม่ต้องกร้าวกับท่าน เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ให้สิทธิอำนาจแก่ข้าพเจ้าเพื่อเสริมสร้างท่าน ไม่ใช่เพื่อทำลาย

คำลงท้าย

๑๑ ในที่สุด พี่น้องเอ๋ย จงยินดีเถิด จงมุ่งมั่นที่จะเป็นคนดีเพียบพร้อมทุกประการ ทำตามคำแนะนำของข้าพเจ้า จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อยู่กันอย่างสันติสุขเถิด แล้วพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะอยู่กับท่าน ๑๒ จงทักทายกันด้วยการจูบแก้ม†อันบริสุทธิ์ ๑๓ บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน

๑๔ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักของพระเจ้า และสามัคคีธรรมของพระวิญญาณบริสุทธิ์จงอยู่กับท่านทุกคนเถิด

---

* **๑๓๑** เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15 † **๑๓๑๒** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย

กาลาเทีย

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลอัครทูตซึ่งไม่ได้รับการแต่งตั้งโดยมนุษย์หรือได้รับมอบหมายจากมนุษย์
แต่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูคริสต์และพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาผู้โปรดให้พระองค์ฟื้นคืน
ชีวิตจากความตาย ๒ ข้าพเจ้าและพี่น้องทั้งปวงที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังคริ
สตจักรทั้งหลายในแคว้นกาลาเทีย
๓ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้า จงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด ๔ พระเยซูคริสต์ได้สละชีวิตของพระองค์เอง
เพื่อบาปทั้งปวงของเรา เพื่อว่าพระองค์จะได้ช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วนี้ ตาม
ความประสงค์ของพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเรา ๕ ขอพระบารมีจงมีแด่พระบิดาชั่วนิรัน
ดร์กาลเถิด อาเมน

ไม่มีข่าวประเสริฐอื่น

๖ ข้าพเจ้าแปลกใจที่ท่านด่วนเอาใจออกห่างจากพระองค์ ผู้ได้เรียกท่านโดยพระคุณของ
พระคริสต์ และท่านกลับไปเชื่อข่าวประเสริฐที่แตกต่างออกไป ๗ ซึ่งความจริงแล้ว ไม่มี
ข่าวประเสริฐอื่นใดอีก มีบางคนกำลังทำให้ท่านสับสน และอยากบิดเบือนข่าวประเสริฐของ
พระคริสต์ ๘ หากว่าพวกเราหรือทูตจากสวรรค์จะประกาศข่าวประเสริฐซึ่งแตกต่างไปจาก
ข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่พวกท่านแล้ว ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่งเถิด ๙ ตามที่พวกเรา
ได้พูดไปแล้ว เวลานี้ข้าพเจ้าขอพูดอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าใครประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านแตก
ต่างไปจากที่ท่านได้รับแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่งเถิด
๑๐ ข้าพเจ้าพยายามทำให้ใครเห็นดีด้วยเล่า มนุษย์หรือพระเจ้า หรือว่าข้าพเจ้าพยายาม
เอาใจมนุษย์ ถ้าข้าพเจ้ายังเอาใจมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าคงจะไม่เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรอก

พระเยซูเผยข่าวประเสริฐให้เปาโลประกาศ

๑๑ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้นไม่ใช่
ข่าวสารที่มนุษย์แต่งขึ้น ๑๒ ข้าพเจ้าไม่ได้รับรู้มาจากมนุษย์คนใด ไม่มีใครสอนข้าพเจ้า
แต่พระเยซูคริสต์เป็นผู้เผยให้ข้าพเจ้าทราบ ๑๓ ด้วยว่าพวกท่านได้ทราบถึงวิถีชีวิตเดิม
ของข้าพเจ้า ครั้งที่ยังเชื่อในศาสนายิว ข้าพเจ้าเคยกดขี่ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่าง
รุนแรง และพยายามจะทำลายคริสตจักรให้สาบสูญไป ๑๔ ในทางศาสนายิวนั้น ข้าพเจ้า
ก้าวหน้ากว่าพวกพ้องที่อยู่ในวัยเดียวกันอยู่หลายคน อีกทั้งยังเคร่งครัดต่อประเพณี
นิยมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้าอย่างที่สุด ๑๕ แต่เมื่อพระองค์ผู้แต่งตั้งข้าพเจ้าตั้งแต่
ข้าพเจ้าอยู่ในครรภ์มารดา มีความยินดี และมอบหมายข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์
๑๖ โปรดให้ข้าพเจ้าเห็นพระบุตรของพระองค์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ประกาศเรื่องของพระองค์
ในหมู่คนนอก* ข้าพเจ้าไม่ได้ขอคำแนะนำจากมนุษย์คนใด ๑๗ ข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังเมือง
เยรูซาเล็มเพื่อพบกับบรรดาผู้เป็นอัครทูตรุ่นก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในอาณาเขต
อาระเบีย และกลับมายังเมืองดามัสกัสอีกครั้งหนึ่ง
๑๘ สามปีต่อมาข้าพเจ้าขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็มเพื่อทำความคุ้นเคยกับเคฟาส† และพัก
อยู่กับเขาเป็นเวลา 15 วัน ๑๙ ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตอื่นๆ ยกเว้นยากอบน้องชายของ

---

* **๑□๑๖** ชนชาติอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวยิว † **๑□๑๘** เคฟาส ชื่อของเปโตรในภาษาฮีบรู

พระเยซูเจ้า ๒๐ สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านต่อหน้าพระเจ้า ข้าพเจ้าพูดความจริงทั้งสิ้น
๒๑ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปยังเขตแดนแคว้นซีเรียและซีลีเซีย ๒๒ ในหมู่คริสตจักรของ
พระคริสต์ในแคว้นยูเดีย ยังไม่เคยมีใครรู้จักข้าพเจ้ามาก่อน ๒๓ พวกเขาเพียงแต่ได้ยินกันว
่า "บัดนี้ คนที่เคยกดขี่ข่มเหงพวกเรา กลับเปลี่ยนมาประกาศความเชื่อที่เขาเคยพยายาม
ทำลายล้างมาก่อน" ๒๔ พวกเขาเหล่านั้นจึงสรรเสริญพระเจ้า เพราะสิ่งที่พระองค์กระทำ
ผ่านข้าพเจ้า

๒

เปาโลและอัครทูตอื่น

๑ สิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็มอีก โดยที่ครั้งนี้มีบาร์นาบัสไปด้วย และ
ได้พาทิตัสเดินทางไปพร้อมกัน ๒ ข้าพเจ้าไปก็เพราะสิ่งที่พระเจ้าได้เผยความไว้ ข้าพเจ้า
จึงได้ไปพบกับบรรดาผู้นำ (เป็นการส่วนตัว) และได้อธิบายถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้า
ประกาศแก่บรรดาคนนอก เพื่อจะได้แน่ใจว่าข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งมาแล้วหรือกำลังวิ่งโดยเปล่า
ประโยชน์ ๓ ทิตัสร่วมเดินทางไปกับข้าพเจ้า แม้จะเป็นชาวกรีกแต่ก็ไม่ถูกบังคับให้เข้า
สุหนัต ๔ แม้กระนั้นก็ยังมีบางคนที่ได้เป็นพี่น้องจอมปลอม แต่ก็ได้แอบมาสอดแนมดู
ความเป็นอิสระของเราที่มีในพระเยซูคริสต์ เพื่อจะทำให้เราตกอยู่ภายใต้ความเป็นทาส
๕ พวกเราไม่ได้ยอมทำตามพวกเขาแม้เพียงขณะเดียว เพื่อว่าความจริงของข่าวประเสริฐ
จะได้คงอยู่กับท่าน ๖ แต่สำหรับบรรดาผู้ที่ดูเหมือนว่าเป็นคนสำคัญ สถานภาพของเขาไม่
ได้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเขาสำคัญแต่อย่างไร เพราะพระเจ้าไม่ตัดสินจากลักษณะภายนอก
คนที่ดูเหมือนว่าเป็นที่ยอมรับกันนั้น ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งใดให้ข้าพเจ้าเลย ๗ แต่ตรงกันข้าม
คือ เขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัต
ทำนองเดียวกับที่เปโตรประกาศให้แก่พวกที่เข้าสุหนัต ๘ ด้วยว่าพระเจ้าได้ส่งเปโตรไปเป็น
อัครทูตสำหรับฝ่ายที่เข้าสุหนัตเช่นไร พระองค์ก็ได้ส่งข้าพเจ้าให้ไปเป็นอัครทูตสำหรับ
บรรดาคนนอกเช่นนั้น ๙ เมื่อยากอบ เคฟาส และยอห์นผู้ซึ่งคนยอมรับกันว่าเป็นเสาหลัก
ตระหนักว่า ข้าพเจ้าได้รับพระคุณแล้ว จึงจับมือขวาของข้าพเจ้าและบาร์นาบัสเพื่อแสดง
ความเป็นเพื่อนร่วมงานกัน พวกเขาตกลงว่าเราควรจะไปยังบรรดาคนนอก และพวกเขา
ไปยังคนที่เข้าสุหนัต ๑๐ พวกเขาเพียงแต่ขอให้เราห่วงใยผู้ยากไร้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งมั่
นอย่างแรงกล้าที่จะกระทำอยู่แล้ว

เปาโลคัดค้านเปโตร

๑๑ แต่เมื่อเคฟาสมายังเมืองอันทิโอก ข้าพเจ้าคัดค้านเขาต่อหน้า เพราะเขาทำผิดอย่าง
เห็นได้ชัด ๑๒ ก่อนหน้านี้ เขาเคยรับประทานร่วมกับคนนอก แต่เมื่อคนของยากอบมาถึง
เขากลับแยกตัวออกไปจากพวกคนนอก เพราะเขากลัวกลุ่มคนที่สนับสนุนการเข้าสุหนัต
๑๓ ครั้นแล้วชาวยิวอื่นๆ ก็พากันทำตัวเป็นคนประเภทหน้าไหว้หลังหลอกตามเขาไปด้วย จน
แม้แต่บาร์นาบัส ก็ถูกชักนำไปเพราะความหน้าไหว้หลังหลอกของเขาเหล่านั้น ๑๔ แต่เมื่อ
ข้าพเจ้าเห็นว่า เขาเหล่านั้นไม่ประพฤติสอดคล้องกับความจริงของข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้า
จึงได้พูดกับเคฟาสต่อหน้าทุกคนว่า "ถ้าท่านเป็นชาวยิวแต่ดำเนินชีวิตเป็นอย่างคนนอก
คือกินอยู่เหมือนไม่ใช่ชาวยิว แล้วท่านจะบังคับให้พวกคนนอกดำเนินชีวิตตามอย่างชาวยิว
ได้อย่างไร"

๑๕ พวกเราเป็นชาวยิวโดยกำเนิด ไม่ได้เป็น "คนบาป" อย่างที่คนนอกเป็น ๑๖ เราทราบ
ว่ามนุษย์ไม่ได้พ้นผิดโดยการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ แต่พ้นผิดเพราะมีความเชื่อในพระเยซู
คริสต์ ดังนั้น พวกเราจึงได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าเราจะพ้นผิดได้ด้วยการมีความเชื่อ

ในพระคริสต์ ไม่ใช่ด้วยการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ ด้วยว่าไม่มีใครที่จะพ้นผิดได้จากการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ
๑๗ ถ้าในขณะที่เราหาหนทางที่จะพ้นผิดโดยผ่านทางพระคริสต์แล้ว กลับพบว่าเราเป็นคนบาป หมายความว่า พระคริสต์เป็นผู้สนับสนุนให้เราทำบาปอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่แน่ ๑๘ ถ้าข้าพเจ้าสร้างสิ่งที่ข้าพเจ้าทำลายขึ้นมาใหม่ ก็หมายความว่าข้าพเจ้าเป็นคนละเมิดกฎ ๑๙ เพราะโดยกฎบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าตายจากกฎบัญญัติ เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ๒๐ ข้าพเจ้าถูกตรึงบนไม้กางเขนด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว และไม่ใช่ข้าพเจ้าที่ดำรงชีวิตอยู่ แต่พระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวข้าพเจ้า และชีวิตที่ข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้รักข้าพเจ้า และสละชีวิตเพื่อข้าพเจ้า ๒๑ ข้าพเจ้าไม่ยอมปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า เพราะถ้าความชอบธรรมได้มาโดยทางกฎบัญญัติแล้ว การที่พระคริสต์สิ้นชีวิตนั้นก็ไร้ประโยชน์

๓

กฎบัญญัติหรือความเชื่อ

๑ ท่านชาวกาลาเทียผู้โง่เขลาเอ๋ย ใครเสกคาถาใส่ท่านไปแล้ว ท่านก็เห็นพระเยซูคริสต์ถูกตรึงบนไม้กางเขนอย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตา ๒ ข้อเดียวที่ข้าพเจ้าอยากทราบจากท่านคือ ท่านรับพระวิญญาณโดยการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ หรือโดยการเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน ๓ ท่านโง่เขลาเช่นนั้นเชียวหรือ ท่านเริ่มต้นโดยพระวิญญาณ แล้วท่านพยายามจะบรรลุถึงเป้าหมายโดยความสามารถของมนุษย์อย่างนั้นหรือ ๔ ประสบการณ์ที่ท่านได้รับมาหลายอย่างนั้นไร้ประโยชน์หรือ แน่ละ มันต้องเป็นประโยชน์บ้าง ๕ พระองค์มอบพระวิญญาณให้แก่ท่าน รวมทั้งแสดงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ท่ามกลางพวกท่านนั้น เป็นเพราะท่านปฏิบัติตามกฎบัญญัติ หรือจากการที่ท่านเชื่อในสิ่งที่ท่านได้ยิน ๖ เหมือนดังที่ “อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระองค์จึงนับว่าท่านเป็นผู้มีความชอบธรรม”*
๗ ฉะนั้น ท่านจงเข้าใจด้วยว่า ผู้ที่เชื่อนั้นเป็นบุตรของอับราฮัม ๘ และพระคัมภีร์ระบุกาลล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะให้บรรดาคนนอกพ้นผิดได้โดยความเชื่อ และได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมไว้ล่วงหน้าว่า “ประชาชาติทั้งปวงในโลกจะได้รับพรโดยผ่านเจ้า”† ๙ ดังนั้นบรรดาผู้มีความเชื่อได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้มีความเชื่อ
๑๐ ด้วยว่าทุกคนที่พึ่งการประพฤติตามกฎบัญญัตินั้นก็ถูกแช่งสาป เพราะมีบันทึกไว้ว่า “ทุกคนที่ไม่ทำตามทุกข้อที่เขียนไว้ในหมวดกฎบัญญัติต่อไปเรื่อยๆ ก็ถูกแช่งสาป”‡ ๑๑ เป็นที่เห็นชัดแล้วว่า ต่อหน้าพระเจ้าแล้วไม่มีใครพ้นจากความผิดได้ด้วยกฎบัญญัติ เพราะว่า “ผู้มีความชอบธรรมจะมีชีวิตได้โดยความเชื่อ”§ ๑๒ กฎบัญญัติไม่มีรากฐานมาจากความเชื่อ แต่ตรงกันข้ามคือ “คนที่ถือตามก็จะมีชีวิตได้ด้วยการปฏิบัติตามนั้น”* ๑๓ พระคริสต์ไถ่พวกเราจากการแช่งสาปของกฎบัญญัติ โดยการรับเป็นผู้ถูกแช่งสาปแทนเรา เพราะมีบันทึกไว้ว่า “ทุกคนที่ถูกแขวนบนต้นไม้†ก็ถูกแช่งสาป”‡ ๑๔ เพื่อว่าพระพรที่ให้แก่อับราฮัมจะได้มาถึงบรรดาคนนอกโดยผ่านพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาด้วยความเชื่อ

กฎบัญญัติและพระสัญญา

๑๕ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างที่เป็นตามแบบของมนุษย์ แม้ว่าจะเป็นเพียงพันธสัญญาของมนุษย์ แต่เมื่อเป็นที่รับรองกันแล้ว ก็ไม่มีใครยกเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีก

---

* ๓๖ ปฐมกาล 15:6 † ๓๘ ปฐมกาล 12:3; 18:18; 22:18 ‡ ๓๑๐ เฉลยธรรมบัญญัติ 27:26 § ๓๑๑ ฮาบากุก 2:4 * ๓๑๒ เลวีนิติ 18:5 † ๓๑๓ ต้นไม้ หมายถึงไม้กางเขน ‡ ๓๑๓ เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23

๑๖ สัญญาทั้งหลายที่พระเจ้าได้กล่าวไว้กับอับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน พระคัมภีร์ไม่
ได้ระบุว่า "และกับบรรดาผู้สืบเชื้อสาย" เหมือนกับอ้างถึงคนทั้งหลาย แต่เจาะจงถึงคนๆ
เดียวคือ "และกับผู้สืบเชื้อสายของเจ้า"§ ซึ่งผู้นั้นคือพระคริสต์ ๑๗ ข้าพเจ้าหมายถึงว่า
กฎบัญญัติที่เกิดขึ้นมาภายหลังถึง 430 ปีนั้นไม่ได้ทำให้พันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้รับรองไว้
แล้วกลายเป็นโมฆะ เท่ากับว่าเป็นการยกเลิกพระสัญญาไป ๑๘ ด้วยว่าถ้าการรับมรดกขึ้น
อยู่กับกฎบัญญัติแล้ว ก็ไม่ขึ้นอยู่กับพระสัญญาอีก แต่พระเจ้าได้ให้แก่อับราฮัมทางพระ
สัญญา

๑๙ แล้วกฎบัญญัติมีไว้เพื่ออะไร มีเพิ่มขึ้นมาไว้เพื่อให้เห็นว่าการกระทำใดเข้าข่ายการ
ละเมิด จนกว่าผู้สืบเชื้อสายตามพระสัญญาที่อ้างถึงนั้นมาแล้ว บรรดาทูตสวรรค์เป็นผู้ที่
ช่วยส่งกฎบัญญัติให้โดยมีคนกลาง ๒๐ อย่างไรก็ตาม การจะใช้คนกลางได้ก็ต้องมีสองฝ่าย
กระทำการ แต่พระเจ้าเป็นฝ่ายเดียว

๒๑ ฉะนั้น กฎบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ ไม่ใช่แน่ เพราะหากว่ากฎ
บัญญัติที่พระเจ้าให้ไว้นั้นสามารถนำมาซึ่งชีวิตแล้ว ความชอบธรรมก็จะได้มาโดยการปฏิบั
ติตามกฎบัญญัติอย่างแน่นอน ๒๒ แต่พระคัมภีร์ได้ระบุไว้ว่า คนทั้งโลกถูกกักขังอยู่ใต้บาป
ดังนั้นพระสัญญามีไว้สำหรับบรรดาคนที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์

๒๓ ก่อนที่ความเชื่อจะมาถึง เราถูกกักขังอยู่ภายใต้กฎบัญญัติ จนกระทั่งความเชื่อถูก
เปิดเผยออกมา ๒๔ ดังนั้นกฎบัญญัติจึงได้คอยควบคุมจนกระทั่งพระคริสต์มา เพื่อว่าเราจะ
พ้นผิดได้โดยความเชื่อ ๒๕ แต่ขณะนี้ความเชื่อได้มาแล้ว เราจึงไม่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจผู้
ควบคุมอีกแล้ว

บุตรทั้งหลายของพระเจ้า

๒๖ เพราะท่านทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าได้ ด้วยการมีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ๒๗ เพ
ราะทุกๆ ท่านที่ได้รับบัพติศมาในพระคริสต์แล้ว ท่านก็มีคุณสมบัติของพระคริสต์อยู่ในตั
วท่าน ๒๘ ไม่ว่าชาวยิวหรือชาวกรีก ไม่ว่าเป็นทาสหรืออิสระ ไม่ว่าชายหรือหญิงก็ไม่แตกต่าง
กันเลย ด้วยว่าทุกๆ ท่านมีความเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ ๒๙ และถ้าท่านเป็นของ
พระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

๔

๑ ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ตราบเท่าที่ผู้รับมรดกเป็นผู้เยาว์ เขาก็ไม่ต่างจากทาสแม้เขาจะ
เป็นเจ้าของทรัพย์สินก็ตาม ๒ เขาอยู่ภายใต้ผู้ควบคุมและผู้ดูแลผลประโยชน์จนถึงวัน
เวลาที่บิดากำหนดไว้ ๓ เราก็เช่นกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ภายใต้การบังคับ
ของอำนาจแห่งวัตถุท้องฟ้า ๔ แต่เมื่อครบกำหนดเวลาแล้ว พระเจ้าได้ส่งพระบุตรของ
พระองค์มา เกิดจากสตรี และเกิดภายใต้กฎบัญญัติ ๕ เพื่อพระองค์จะได้ไถ่บรรดาผู้อยู่
ภายใต้กฎบัญญัติ และเราจะได้รับฐานะเป็นบุตร ๖ และเพราะว่าท่านทั้งหลายต่างก็เป็น
บรรดาบุตร พระเจ้าจึงได้ส่งพระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์มาอยู่ในใจของพวก
เรา พระวิญญาณร้องว่า "อับบา* พระบิดา" ๗ ฉะนั้นพวกท่านไม่เป็นทาสอีกแล้ว แต่เป็น
บุตร และถ้าเป็นบุตร พระเจ้าก็ให้ท่านเป็นผู้รับมรดก

เปาโลห่วงใยชาวกาลาเทีย

๘ อย่างไรก็ตาม เมื่อก่อนท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของบรรดาเทพเจ้า
ที่ไม่ใช่พระเจ้าที่แท้จริง ๙ แต่บัดนี้ท่านมารู้จักพระเจ้า หรือพูดอีกอย่างคือเป็นที่รู้จักของ

---

§ **๓๑๖** ปฐมกาล 12:7; 13:15; 24:7 * **๔๖** อับบา เป็นภาษาอาราเมค มีความหมายว่า คุณพ่อ

พระเจ้า แล้วท่านจะกลับไปหาการบังคับของอำนาจแห่งวัตถุท้องฟ้าซึ่งอ่อนแอและไร้ค่าอีกทำไม ท่านอยากตกเป็นทาสอีกครั้งหรือ ๑๐ ท่านถือวัน เดือน ฤดูกาลและปี ๑๑ ข้าพเจ้าเกรงว่าทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไปเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์

๑๒ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าขอร้องว่าท่านจงเป็นอย่างข้าพเจ้าเถิด ด้วยว่าข้าพเจ้ากลายเป็นอย่างท่านแล้ว ท่านไม่ได้กระทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย ๑๓ ท่านทราบว่าเป็นเพราะข้าพเจ้าป่วยข้าพเจ้าจึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านเป็นครั้งแรก ๑๔ แม้ว่าอาการป่วยของข้าพเจ้าได้ก่อความลำบากแก่ท่าน ท่านไม่ได้ดูหมิ่นหรือรังเกียจข้าพเจ้า แต่ท่านกลับต้อนรับข้าพเจ้าราวกับว่าข้าพเจ้าเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า หรือเหมือนกับเป็นพระเยซูคริสต์เอง ๑๕ ความยินดีของท่านไปไหนเสียแล้ว ข้าพเจ้ายืนยันได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ ท่านก็คงจะควักนัยน์ตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า ๑๖ ฉะนั้นข้าพเจ้ากลายเป็นศัตรูของท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกความจริงกับท่านหรือ ๑๗ คนพวกนั้นแสดงความสนใจในตัวท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยเจตนาดีเลย สิ่งที่เขาต้องการคือกีดกันพวกท่าน และท่านจะได้แสวงหาพวกเขา ๑๘ การเอาจริงเอาจังเป็นสิ่งดีถ้ามีจุดประสงค์ดี และก็จงเป็นอย่างนั้นเสมอไป ไม่เพียงแต่เวลาที่ข้าพเจ้าอยู่กับท่านเท่านั้น ๑๙ บรรดาลูกที่รักของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเจ็บปวดราวกับเจ็บครรภ์เพื่อท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะก่อเกิดในตัวท่าน ๒๐ แต่ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านในขณะนี้เพื่อจะได้เปลี่ยนน้ำเสียงการพูดของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ากำลังมีข้อกังขาในตัวท่านอยู่

หญิงทาสและหญิงอิสระ

๒๑ บอกข้าพเจ้าเถิดว่า ท่านที่ต้องการอยู่ภายใต้กฎบัญญัติ ท่านไม่ทราบหรือว่ากฎบัญญัติกล่าวไว้ว่าอย่างไร ๒๒ มีบันทึกไว้ว่า อับราฮัมมีบุตร 2 คน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส และอีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นอิสระ ๒๓ บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นเกิดขึ้นตามวิถีทางของมนุษย์ และบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นอิสระนั้นเกิดจากพระสัญญา ๒๔ สิ่งเหล่านี้เป็นคติสอนใจ ด้วยว่าหญิง 2 คนนั้นได้แก่พันธสัญญา 2 อย่าง พันธสัญญาหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คือนางฮาการ์ที่ได้คลอดลูกเป็นทาส ๒๕ นางฮาการ์นี้เป็นเสมือนภูเขาซีนายในอาระเบีย ซึ่งเหมือนกับเมืองเยรูซาเล็มในปัจจุบัน ด้วยว่านางมีฐานะเป็นทาสร่วมกับพลเมืองทั้งหมด ๒๖ แต่เยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบน ก็เป็นเสมือนหญิงที่เป็นอิสระซึ่งเป็นมารดาของเราทั้งหลาย ๒๗ ด้วยว่ามีบันทึกไว้คือ

□จงยินดีเถิด หญิงที่เป็นหมัน
และไม่มีบุตรเอ๋ย
จงตะโกนและร้องด้วยเสียงอันดังเถิด
เจ้าผู้ไม่เจ็บครรภ์
เพราะหญิงที่ถูกทอดทิ้งจะมีบุตรมากกว่าหญิง
ที่อยู่กับสามี□†

๒๘ และท่านพี่น้องทั้งหลายเป็นบุตรของพระสัญญา เช่นเดียวกับอิสอัค ๒๙ ในครั้งนั้นบุตรที่เกิดตามวิถีทางของมนุษย์ได้ข่มเหงบุตรที่เกิดจากอานุภาพของพระวิญญาณ ในปัจจุบันนี้ก็เช่นกัน ๓๐ แต่พระคัมภีร์ระบุว่าอย่างไร □จงไล่หญิงทาสและลูกของนางไปเสีย ด้วยว่าลูกของหญิงทาสจะไม่มีวันรับมรดกร่วมกับลูกของหญิงที่เป็นอิสระ□‡ ๓๑ ฉะนั้นพี่น้องเอ๋ย พวกเราไม่ใช่พวกบุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นอิสระ

๕

อิสรภาพในพระคริสต์

† **๔๒๗** อิสยาห์ 54:1 ‡ **๔๓๐** ปฐมกาล 21:10

๑ พระคริสต์ปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระ เพื่อเราจะได้เป็นอิสระอย่างแท้จริง ฉะนั้นจงยืนหยัดไว้ และอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีก
๒ ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอกล่าวกับท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสุหนัต พระคริสต์จะไม่ได้เป็นประโยชน์แก่ท่านเลย ๓ และข้าพเจ้ายืนยันอีกว่า ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตก็อยู่ภายใต้ข้อผูกมัดที่จะรักษากฎบัญญัติทุกข้อ ๔ พวกท่านที่พยายามพ้นผิดโดยกฎบัญญัติก็ได้ตัดขาดจากพระคริสต์ ท่านได้หันหลังให้กับพระคุณเสียแล้ว ๕ แต่โดยความเชื่อ พระวิญญาณช่วยเราให้รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ ๖ ด้วยว่าในพระเยซูคริสต์ ไม่ว่าจะเข้าสุหนัตหรือไม่นั้น ไม่มีความหมายแต่อย่างใด สิ่งสำคัญคือ การมีความเชื่อซึ่งแสดงออกโดยความรัก
๗ พวกท่านกำลังวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าที่ได้ไปถ่วงท่านไว้ไม่ให้เชื่อฟังความจริง ๘ การชักจูงนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้เรียกท่าน ๙ เชื้อยีสต์เพียงเล็กน้อยทำให้แป้งนวดทั้งก้อนฟูขึ้นได้ ๑๐ ข้าพเจ้ามั่นใจในพระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่มีความคิดเห็นอื่นเลย คนทีทำให้ท่านสับสนก็จะต้องรับโทษ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ๑๑ พี่น้องเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้ายังประกาศเรื่องการเข้าสุหนัต แล้วทำไมข้าพเจ้ายังถูกข่มเหงเล่า ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว การประกาศเรื่องไม้กางเขนก็จะไม่ก่อปัญหาหรอก ๑๒ ข้าพเจ้าอยากให้พวกที่ก่อความยุ่งยากแก่ท่านตอนตนเองเสียเลย
๑๓ พี่น้องเอ๋ย ด้วยว่าพระเจ้าเรียกพวกท่านเพื่อให้เป็นอิสระ แต่อย่าฉวยโอกาสใช้อิสรภาพมาบำรุงบำเรอเนื้อหนัง* แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด ๑๔ ด้วยว่ากฎบัญญัติทั้งหมดสรุปได้เป็นคำสั่งเดียวคือ "จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง"† ๑๕ ถ้าท่านเอาแต่กัดและกินกันและกันเอง ก็จงระวัง มิฉะนั้น ท่านจะทำลายกันเอง

ความต้องการฝ่ายเนื้อหนังหรือฝ่ายวิญญาณ

๑๖ ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงให้พระวิญญาณนำทางชีวิตของท่าน แล้วท่านจะไม่สนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง ๑๗ ด้วยว่าฝ่ายเนื้อหนังมีความต้องการที่ตรงข้ามกับพระวิญญาณ และพระวิญญาณตรงข้ามกับฝ่ายเนื้อหนัง ทั้งสองนี้เป็นศัตรูกัน คือต่างคอยป้องกันไม่ให้ท่านทำสิ่งที่ท่านอยากทำ ๑๘ แต่ถ้าท่านได้พระวิญญาณเป็นผู้นำ ท่านก็ไม่ตกอยู่ภายใต้กฎบัญญัติ ๑๙ การกระทำฝ่ายเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัดคือ การประพฤติผิดทางเพศ ความสกปรกโสมม ความมักมากในกาม ๒๐ การบูชารูปเคารพ การใช้วิทยาคม ความเกลียดชัง การมีความเห็นที่ไม่ลงรอยกัน ความอิจฉา ความโกรธเกรี้ยว การแก่งแย่งชิงดี ความแตกแยก และการแบ่งพรรคแบ่งพวก ๒๑ ความริษยา การเมาเหล้า ดื่มสุราเฮฮามั่วสุม และสิ่งอื่นๆ ในทำนองนี้ ข้าพเจ้าเตือนท่านดังที่ได้เตือนมาแล้วว่า คนทีใช้ชีวิตเช่นนี้จะไม่มีส่วนร่วมในอาณาจักรของพระเจ้า ๒๒ แต่ผลของพระวิญญาณคือ ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความภักดี ๒๓ ความอ่อนโยน การควบคุมตนเองได้ ไม่มีกฎบัญญัติข้อใดที่ห้ามสิ่งเหล่านี้ ๒๔ บรรดาผู้ที่เป็นฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้เอาเนื้อหนังพร้อมกับตัณหาและกิเลสตรึงไว้ที่ไม้กางเขนแล้ว
๒๕ ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตอย่างที่มีพระวิญญาณเถิด ๒๖ เราอย่าคิดยโส ยั่วโทสะ และอิจฉากันและกันเลย

๖

แบกภาระให้กันและกัน

๑ พี่น้องเอ๋ย ถ้าผู้ใดถูกจับได้ว่ากระทำบาป ท่านซึ่งเป็นผู้ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณก็ควรช่วยผู้นั้นให้ตั้งตัวใหม่อย่างละมุนละม่อม จงระวังตัว เกรงว่าท่านอาจจะถูกยั่วยุด้วย

---

* **๕๑๓** เนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับ วิญญาณ คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดีซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ † **๕๑๔** เลวีนิติ 19:18

๒ จงแบกภาระของกันและกัน การกระทำเช่นนั้นเท่ากับท่านได้ปฏิบัติตามกฎบัญญัติของ
พระคริสต์ ๓ ถ้าผู้ใดคิดว่าตนสำคัญ ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ คนนั้นก็หลอกลวงตนเอง ๔ แต่ละคนควร
สำรวจการกระทำของตนเอง จะได้ภูมิใจในตัวเองได้โดยไม่ต้องเปรียบเทียบตนกับผู้อื่น
๕ ด้วยว่าแต่ละคนจะต้องแบกภาระของตนเอง
๖ ผู้ใดที่รับคำสั่งสอนของพระคริสต์ ก็จงแบ่งสิ่งดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนเถิด ๗ อย่า
สำคัญผิดไปเลย ท่านตบตาพระเจ้าไม่ได้หรอก ผู้ใดหว่านอะไร ก็จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งนั้นด้วย
๘ ผู้ที่หว่านเพื่อฝ่ายเนื้อหนังของตน จะเก็บเกี่ยวความพินาศจากเนื้อหนังนั้น แต่สำหรับผู้
ที่หว่านเพื่อฝ่ายพระวิญญาณ จะเก็บเกี่ยวชีวิตอันเป็นนิรันดร์จากพระวิญญาณ ๙ เราอย่า
ได้ท้อถอยต่อการกระทำความดีเลย ด้วยว่าเมื่อถึงเวลาอันสมควรเราจะเก็บเกี่ยวผลนั้น
หากว่าเราไม่ล้มเลิกเสียก่อน ๑๐ ฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสก็จงกระทำความดีต่อคนทั้งปวงเถิด
โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อบรรดาผู้อยู่ในครอบครัวของผู้มีความเชื่อ

เปาโลตักเตือนชาวกาลาเทีย และคำลงท้าย

๑๑ ท่านดูสิว่าลายมือของข้าพเจ้าเองที่เขียนถึงท่านตอนนี้ตัวหนังสือโตเพียงใด ๑๒ พวก
ที่ต้องการเอาหน้าตามฝ่ายเนื้อหนังนั้น พยายามบังคับให้ท่านเข้าสุหนัต เพียงเพื่อว่าพวก
เขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องไม้กางเขนของพระคริสต์ ๑๓ แม้คนที่เข้าสุหนัตแล้วก็ไม่
รักษากฎบัญญัติเลย แต่พวกเขาต้องการให้พวกท่านเข้าสุหนัต เพื่อเขาจะได้โอ้อวดเรื่อง
ฝ่ายเนื้อหนังของท่าน ๑๔ ข้าพเจ้าไม่ต้องการโอ้อวดเลย ยกเว้นเรื่องไม้กางเขนของพระเยซู
คริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเท่านั้น สำหรับข้าพเจ้า โลกนี้ได้ถูกตรึงไว้กับไม้กางเขน
แล้ว และสำหรับโลกนี้ ข้าพเจ้าก็ถูกตรึงไว้เช่นกัน ๑๕ ไม่ว่าเข้าสุหนัตแล้วหรือไม่ได้เข้าสุหนัต
ก็ไม่มีความหมายอะไร สิ่งสำคัญคือ การเป็นคนที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นใหม่ ๑๖ สันติสุขและ
พระเมตตาจงมีแก่ทุกคนที่กระทำตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า
๑๗ ตั้งแต่นี้ไป อย่าให้ใครทำความยุ่งยากแก่ข้าพเจ้าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับ
ตราของพระเยซูผนึกไว้กับร่างกายของข้าพเจ้าแล้ว
๑๘ พี่น้องทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับ
วิญญาณของท่านทั้งหลายเถิด อาเมน

เอเฟซัส

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามความประสงค์ของพระเจ้า
เรียน บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า [ที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส□* ซึ่งเป็นผู้ภักดีในพระเยซู
คริสต์
๒ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์ องค์
พระผู้เป็นเจ้าจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

พระพรทางฝ่ายวิญญาณ

๓ สรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะ
เราอยู่ในพระคริสต์ พระองค์จึงให้พรฝ่ายวิญญาณทุกอย่างในอาณาเขตสวรรค์แก่เรา
๔ ด้วยว่าโดยพระคริสต์ พระองค์ได้เลือกเราตั้งแต่ก่อนการสร้างโลก ให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์
และปราศจากตำหนิในสายตาของพระองค์ ๕ ด้วยความรัก พระองค์จึงได้กำหนดพวก
เราล่วงหน้าไว้ก่อนแล้ว ว่าเราจะได้รับการยกฐานะเป็นบรรดาบุตรของพระองค์โดยผ่าน
พระเยซูคริสต์ ตามความประสงค์และความพอใจของพระองค์ ๖ สรรเสริญพระเจ้าสำหรับ
พระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งได้มอบให้แก่พวกเราด้วยความอารีผ่านพระบุตรคือผู้
ที่พระองค์รัก ๗ ในพระองค์เราจึงได้รับการไถ่โดยโลหิตของพระองค์ เราได้รับการยกโทษ
บาปทั้งปวงตามพระคุณอันบริบูรณ์ของพระองค์ ๘ ซึ่งมอบให้แก่เราอย่างเหลือล้นด้วยสติ
ปัญญาและความเข้าใจอันบริบูรณ์ ๙ พระเจ้าจึงโปรดให้เราทราบถึงความลึกลับซับซ้อน
ของความประสงค์ของพระองค์ ตามความตั้งใจอันดีของพระองค์ ซึ่งได้มุ่งหมายไว้ในพระ
คริสต์ ๑๐ และเมื่อถึงเวลาอันควร พระเจ้าจะโปรดให้ทุกสิ่งในสวรรค์และโลกมาสยบอยู่
ภายใต้การปกครองของพระคริสต์
๑๑ ในพระคริสต์ พระเจ้าได้เลือกเราให้เป็นคนของพระองค์ ได้กำหนดเราไว้ล่วงหน้าตาม
ความประสงค์ของพระองค์ และให้ทุกสิ่งเป็นไปตามความตั้งใจของพระองค์ ๑๒ เพื่อว่า เรา
ที่เป็นพวกแรกได้หวังใจในพระคริสต์ จะได้สรรเสริญพระบารมีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
๑๓ และท่านทั้งหลายมีความผูกพันในพระคริสต์ด้วยเมื่อท่านได้ยินคำกล่าวแห่งความจริง
คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดพ้นของท่าน เมื่อท่านเชื่อ ท่านจึงได้รับการประทับตราด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สัญญาไว้ ๑๔ พระวิญญาณนั้นเป็นหลักประกันว่า เราจะได้รับมรดก
จนกว่าจะถึงวันที่คนของพระเจ้าได้รับการไถ่ สรรเสริญพระบารมีของพระองค์

เปาโลอธิษฐาน

๑๕ ฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อที่ท่านมีในพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า และความ
รักที่ท่านมีต่อผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน ๑๖ ข้าพเจ้าจึงไม่อาจหยุดกล่าวขอบคุณพระเจ้า
สำหรับท่าน และข้าพเจ้าระลึกถึงท่านในเวลาอธิษฐาน ๑๗ ข้าพเจ้าอธิษฐานขออยู่เสมอว่า
พระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยพระสง่าราศี
จะโปรดมอบพระวิญญาณแห่งสติปัญญาและการเผยความ เพื่อว่าท่านจะได้รู้จักพระองค์
ดียิ่งขึ้น ๑๘ ข้าพเจ้าอธิษฐานว่าใจของท่านจะประจักษ์ชัดแจ้ง เพื่อท่านจะได้ทราบว่า ความ
หวังที่พระเจ้าเรียกท่านมานั้นคืออะไร มรดกที่บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้ารับนั้นมีสง่า
ราศีและบริบูรณ์เพียงไร ๑๙ และอะไรคืออุทธานุภาพอันยิ่งใหญ่เกินที่จะเปรียบเทียบได้ ซึ่

---

* **๑□๑** [□] มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ มีข้อความบันทึกตามนี้

งมีสำหรับพวกเราที่เชื่อ ฤทธานุภาพนี้เป็นพละกำลังที่ดำเนินไปด้วยอานุภาพอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์ ๒๐ ซึ่งพระเจ้าได้กระทำในพระคริสต์เมื่อให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย
และให้นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาของพระองค์ในอาณาเขตสวรรค์ ๒๑ สูงยิ่งเหนือบรรดาผู้อยู่ใน
ระดับปกครองและผู้มีสิทธิอำนาจ เหนืออานุภาพและอาณาจักรทั้งปวง เหนือนามทุกนาม
ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะถึงด้วย ๒๒ พระเจ้าโปรดให้ทุกสิ่งอยู่ภายใต้เบื้องบาท
ของพระคริสต์ และให้พระองค์เป็นเสมือนศีรษะซึ่งเหนือทุกสิ่งเพื่อคริสตจักร ๒๓ และคริ
สตจักรก็เป็นเสมือนกายของพระองค์ และเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ผู้ทำให้ทุกสิ่งเต็ม
เปี่ยมได้

๒

มีชีวิตได้ด้วยพระคุณ

๑ เมื่อก่อน ท่านตายแล้วเพราะการล่วงละเมิดและการกระทำบาปทั้งปวง ๒ ดังที่ท่านเคย
ปฏิบัติมาแต่ก่อน ในยามที่ยังใช้ชีวิตทางโลก และดำเนินตามวิถีผู้อยู่ในระดับปกครองแห่ง
อำนาจในย่านอากาศ* และเป็นวิญญาณที่กำลังจัดการพวกบุตรที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ๓ แต่
ก่อนพวกเราเคยดำเนินชีวิตในกิเลสฝ่ายเนื้อหนัง†เหมือนกับคนเหล่านั้น คือทำตามความ
ต้องการของเนื้อหนังและความคิดเห็น และตามธรรมชาติแล้วเราก็เป็นพวกที่ถูกลงโทษ
เหมือนกับคนอื่นๆ นั่นแหละ ๔ แต่เพราะพระเจ้าเป็นผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา ด้วยความ
รักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อพวกเรา ๕ ได้โปรดให้เรามีชีวิตด้วยกันกับพระคริสต์
แม้เราตายแล้วเพราะการล่วงละเมิด พวกท่านมีชีวิตรอดพ้นได้ด้วยพระคุณ ๖ และให้เรา
ฟื้นคืนชีวิตในพระองค์ และให้เรานั่งกับพระองค์ในอาณาเขตสวรรค์ เพราะเราผูกพันใน
พระเยซูคริสต์ ๗ เพื่อว่าในยุคต่อๆ ไปพระองค์จะได้แสดงพระคุณอันยิ่งใหญ่ซึ่งเกินที่จะ
เปรียบเทียบได้ จากการที่พระองค์กรุณาต่อเราทางพระเยซูคริสต์ ๘ ด้วยว่าท่านได้รับความ
รอดพ้นโดยพระคุณอันเกิดจากความเชื่อ ไม่ได้มาจากการปฏิบัติตนของพวกท่านเอง แต่
เป็นสิ่งที่พระเจ้ามอบให้ ๙ ไม่ใช่ผลที่ได้จากการปฏิบัติตนซึ่งไม่มีใครจะเอามาอวดอ้างได้
๑๐ เพราะเราเป็นผลงานของพระองค์ซึ่งสร้างขึ้นให้ผูกพันในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ปฏิบัติสิ
่งที่ดีงามอันเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราทำ

เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์

๑๑ ฉะนั้น จงจำไว้ว่าแต่ก่อนพวกท่านเป็นบรรดาผู้ที่เป็นคนนอกฝ่ายกาย และพวกที่
ถือว่าตนเป็น พวกที่เข้าสุหนัต ได้เรียกท่านว่า พวกที่ไม่เข้าสุหนัต โดยที่พวกเขาเข้าสุ
หนัตด้วยฝีมือมนุษย์ ๑๒ จงจำไว้ว่าในเวลานั้นพวกท่านแยกไปจากพระคริสต์ ไม่มีส่วนร่วม
กับชาติอิสราเอล และเป็นคนแปลกถิ่นต่อพันธสัญญาที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ท่านอยู่ใน
โลกโดยไม่มีความหวัง โดยไม่มีพระเจ้า ๑๓ ครั้งหนึ่งท่านเคยอยู่ห่างไกล แต่บัดนี้ด้วยความ
ผูกพันในพระเยซูคริสต์ โลหิตของพระคริสต์ได้นำท่านเข้ามาใกล้ ๑๔ ด้วยว่าพระองค์เป็น
สันติสุขของเรา เป็นผู้ที่ทำให้เราทั้งสองฝ่ายเป็นหนึ่งเดียวกัน และทำลายกำแพงกั้นแห่ง
ความเป็นปฏิปักษ์ โดยการสละกายของพระองค์ ๑๕ พระองค์ทำให้กฎแห่งพระบัญญัติและ
ข้อบังคับต่างๆ เป็นโมฆะ เพื่อให้คนจากสองฝ่ายถูกผสานเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์
เป็นการทำให้เกิดสันติสุข ๑๖ และเพื่อทำให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกับพระเจ้าในลักษณะของ
ความเป็นหนึ่งโดยผ่านไม้กางเขน ซึ่งเป็นการทำลายความเป็นปฏิปักษ์ ๑๗ และพระองค์ได้
มาประกาศสันติสุขทั้งแก่พวกท่านที่อยู่ห่างไกลและแก่บรรดาผู้อยู่ใกล้ ๑๘ โดยทางพระองค์

---

* **๒๒** หมายถึงซาตาน † **๒๓** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับ ฝ่ายวิญญาณ
คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดี ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ

ทำให้เราทั้งสองฝ่ายมีโอกาสเข้าถึงพระบิดาได้โดยพระวิญญาณองค์เดียว ๑๙ ดังนั้นพวกท่านไม่ใช่คนแปลกถิ่นหรือชาวต่างแดน แต่ท่านเป็นพี่น้องร่วมชาติด้วยกันกับบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และเป็นคนในครอบครัวของพระเจ้า ๒๐ ได้รับการเสริมสร้างขึ้นบนฐานรากของพวกอัครทูตและบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นศิลามุมเอก ๒๑ พระองค์เป็นผู้ทำให้ทั้งเรือนเชื่อมต่อกันและขยายต่อเติมขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์แก่พระผู้เป็นเจ้า ๒๒ พวกท่านก็กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยกันในพระองค์ ให้เป็นที่สถิตของพระวิญญาณของพระเจ้าเช่นกัน

๓

เปาโลประกาศแก่คนนอก

๑ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษเนื่องจากการรับใช้พระเยซูคริสต์เพื่อผลประโยชน์ของพวกท่านซึ่งเป็นคนนอก ๒ ท่านเคยได้ยินแล้วมิใช่หรือว่า ด้วยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้ให้ข้าพเจ้าจัดการแผนงานนี้เพื่อท่าน ๓ คือความลึกลับซับซ้อนที่พระเจ้าได้เผยแก่ข้าพเจ้า ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนย่อๆ ไว้แล้ว ๔ เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็จะเข้าใจถึงความเห็นแจ้งที่ข้าพเจ้ามีในเรื่องความลึกลับซับซ้อนของพระคริสต์ ๕ ซึ่งคนในยุคอื่นๆ ไม่ได้รับทราบอย่างที่พระวิญญาณได้เผยให้บรรดาอัครทูตและผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่บริสุทธิ์ได้ทราบ ๖ ความลึกลับนั้นก็คือ บรรดาคนนอกได้เป็นผู้รับมรดกร่วมกับชาวอิสราเอล ได้เป็นสมาชิกของกายเดียวกัน และได้มีส่วนในพระสัญญาของพระเยซูคริสต์ก็โดยข่าวประเสริฐ

๗ ข้าพเจ้ามาเป็นผู้รับใช้ของข่าวประเสริฐนี้ได้โดยพระคุณของพระเจ้า อันเป็นสิ่งที่พระองค์มอบให้แก่ข้าพเจ้าตามอานุภาพของการกระทำของพระองค์ ๘ แม้ข้าพเจ้าจะเป็นคนด้อยสุดในบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าก็ตาม ข้าพเจ้ายังได้รับพระคุณนี้ เพื่อประกาศความยิ่งใหญ่อันมิอาจหยั่งถึงของพระคริสต์แก่บรรดาคนนอก ๙ และแสดงให้คนทั้งปวงเห็นแผนงานอันลึกลับซับซ้อนซึ่งพระเจ้าผู้สร้างทุกสิ่งไม่ได้เผยให้ผู้ใดทราบมาเป็นเวลาหลายยุค ๑๐ เพื่อว่าพวกที่อยู่ในระดับปกครอง และบรรดาผู้มีสิทธิอำนาจในอาณาเขตสวรรค์ จะได้ประจักษ์ถึงพระปัญญารอบด้านของพระเจ้าโดยผ่านคริสตจักร ๑๑ ตามจุดประสงค์อันเป็นนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทำให้ประสบผลสำเร็จในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๑๒ เราจะได้เข้าถึงพระเจ้าได้อย่างเสรีและด้วยความมั่นใจ เมื่อเรามีความผูกพันในพระองค์และมีความเชื่อในพระองค์ ๑๓ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านอย่าได้ท้อใจที่ข้าพเจ้าทนทุกข์ทรมานเพื่อท่าน ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติของท่านเอง

เปาโลอธิษฐานให้ชาวเอเฟซัส

๑๔ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าลงต่อพระบิดา ๑๕ ซึ่งได้โปรดให้ทุกตระกูลทั้งในสวรรค์และโลกมนุษย์ได้รับนามของตน ๑๖ ข้าพเจ้าอธิษฐานว่า พระองค์จะได้ให้อานุภาพแก่ท่านด้วยพระวิญญาณของพระองค์เพื่อให้ส่วนลึกในใจของท่านเข้มแข็ง ตามความยิ่งใหญ่แห่งพระบารมีของพระองค์ ๑๗ เพื่อพระคริสต์จะได้สถิตในใจท่านเนื่องจากการที่ท่านมีความเชื่อ และเมื่อท่านได้รับการปลูกฝังและวางรากฐานในความรัก ๑๘ แล้วท่านก็จะได้หยั่งรู้อย่างบริบูรณ์ถึงความรักของพระคริสต์ว่าลึกซึ้งเพียงใดพร้อมไปกับบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน ๑๙ และจะได้ทราบถึงความรักนี้ว่าลึกซึ้งเกินหยั่งถึง เพื่อท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

๒๐ แด่พระองค์ผู้มีอานุภาพที่สำแดงอยู่ในพวกเรา พระองค์สามารถกระทำกิจได้
มากมายโดยมิอาจประมาณได้ และเกินกว่าที่เราจะขอหรือคาดคิดได้ ๒๑ ขอพระบารมีจงมี
แด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ทุกชั่วอายุคนชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน

๔

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๑ ฉะนั้น ข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษเนื่องจากการรับใช้พระผู้เป็นเจ้า ขอสนับสนุนให้ท่าน
ดำเนินชีวิตให้สมกับที่พระองค์เรียกท่าน ๒ จงถ่อมตัว มีความอ่อนโยน และอดทนเสมอ อด
กลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก ๓ เพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันซึ่งพระ
วิญญาณมอบให้ โดยสันติสุขที่เชื่อมโยงพวกท่านไว้ ๔ มีเพียงกายเดียวและพระวิญญาณ
เดียว เหมือนเวลาที่พระองค์เรียกท่านให้มีความหวังเดียว ๕ พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความ
เชื่อเดียว บัพติศมาเดียว ๖ พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของเราทุกคน เป็นเจ้านาย
เหนือเราทุกคน กระทำราชกิจผ่านเราทุกคนและดำรงอยู่ในเราทุกคน

๗ ทว่าพระคุณที่เราแต่ละคนได้รับนั้นมากน้อยตามแต่ของประทานที่พระคริสต์มอบให้
๘ จึงมีบันทึกไว้ว่า
“เมื่อพระองค์ได้ขึ้นไปสู่ที่สูง
พระองค์นำพวกเชลยไป
และมนุษย์ได้รับสิ่งที่พระองค์มอบให้”*
๙ (ที่กล่าวว่า “พระองค์ขึ้นไป” หมายความว่าอย่างไรบ้าง นอกจากจะหมายถึงว่าพระองค์
ได้ลงไปสู่เบื้องต่ำกว่าในแผ่นดินโลกด้วย ๑๐ องค์ที่ลงไปสู่เบื้องล่าง คือองค์ที่ได้ขึ้นไปสู่ที่
สูงเหนือฟ้าสวรรค์ เพื่อพระองค์จะได้โปรดให้ทุกสิ่งเต็มเปี่ยม) ๑๑ และพระองค์โปรดให้บาง
คนเป็นอัครทูต บ้างก็เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคน
เป็นศิษยาภิบาล† หรือครูอาจารย์ ๑๒ เพื่อเตรียมบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าให้พรักพร้อม
ในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างกายของพระคริสต์ ๑๓ จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็น
หนึ่งเดียวกันในความเชื่อและความรู้ในเรื่องพระบุตรของพระเจ้า คือเติบโตเป็นผู้ใหญ่ใน
ความเชื่อ เจริญเต็มที่ด้วยความบริบูรณ์ของพระคริสต์

๑๔ แล้วเราจะได้ไม่เป็นเด็กทารกที่ถูกซัดไปมาเหมือนคลื่น และถูกพัดให้ไหวปลิวไปมา
ด้วยลมแห่งลัทธิทั้งปวง ด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ ด้วยอุบายหลอกลวงของพวกเขาอีกต่อไป
๑๕ แต่พูดความจริงด้วยความรัก เราควรอย่างยิ่งที่จะมีความผูกพันในพระคริสต์ให้มากขึ้น
ในทุกสิ่ง เนื่องจากพระองค์เป็นเสมือนศีรษะแห่งกายของคริสตจักร ๑๖ ทุกๆ ส่วนของกาย
เชื่อมต่อประสานกันได้ด้วยข้อต่อทุกข้อที่พระองค์มอบให้ เมื่อแต่ละส่วนได้ปฏิบัติงานตาม
ความเหมาะสม จึงเติบโตและสร้างตนเองขึ้นด้วยความรัก

ดำเนินชีวิตในฐานะบุตรแห่งความสว่าง

๑๗ ฉะนั้น ข้าพเจ้าบอกท่านถึงเรื่องนี้ และยืนกรานในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าว่า ท่าน
ไม่ควรใช้ชีวิตตามอย่างบรรดาคนนอกอีกต่อไป เพราะความคิดของเขาไร้ค่า ๑๘ ความนึก
คิดของเขามืดมนและแยกออกจากชีวิตที่มาจากพระเจ้า เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์
ของพวกเขา เนื่องจากใจของเขาแข็งกระด้าง ๑๙ พวกเขาไม่มีความละอายหลงเหลืออยู่
เขาได้ปล่อยตัวไปตามแรงกามราคะ และเร่าร้อนอยากทำสิ่งสกปรกโสมมทุกอย่าง ๒๐ แต่
พวกท่านไม่ได้เรียนรู้ถึงพระคริสต์แบบนั้น ๒๑ ถ้าท่านได้ยินเรื่องของพระองค์อย่างแท้จริง
และได้รับการสอนตามความจริงซึ่งมีในพระเยซู ๒๒ ท่านก็จงเลิกจากการดำเนินชีวิตเก่า

---

* **๔๘** สดุดี 68:18 † **๔๑๑** คำในภาษากรีก หมายถึงผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ

ซึ่งท่านเคยประพฤติตามแรงดึงดูดของกิเลสซึ่งกำลังทำลายตัวท่านอยู่ ๒๓ และจงปรับ
เปลี่ยนความคิดของท่านเสียใหม่ ๒๔ จงรับชีวิตใหม่ซึ่งถูกสร้างให้เป็นเหมือนของพระเจ้าใน
ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

๒๕ ฉะนั้น ทุกท่านควรละจากความเท็จ และจงพูดความจริงกับเพื่อนบ้านของตน เพราะ
เราเป็นส่วนของกายเดียวกัน ๒๖ จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่ากระทำบาป‡ พอสิ้นแสงตะวัน
แล้วก็อย่าได้เก็บความโกรธไว้เลย ๒๗ อย่าปล่อยโอกาสให้แก่พญามาร ๒๘ ใครที่เป็นขโมย
ก็อย่าขโมยอีกต่อไป ต้องทำงาน ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ด้วยมือของเขาเอง เพื่อจะได้มีพอที่
จะแบ่งปันให้แก่คนที่ขัดสนได้ ๒๙ อย่าให้วาจาหยาบคายหลุดออกจากปากท่าน แต่จงกล่าว
คำที่ดีเท่านั้นเพื่อเป็นการเสริมสร้างอย่างที่ควรจะเป็น เพื่อเป็นคุณประโยชน์แก่ผู้ได้ยิน
๓๐ อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเศร้าใจ ท่านได้รับตราประทับแล้วโดยพระ
วิญญาณเพื่อวันแห่งการไถ่ ๓๑ จงเลิกให้ได้จากความขมขื่น ความเกรี้ยวกราด ความโกรธ
การเอ็ดตะโรตะโกนใส่กัน การใส่ร้าย และการปองร้ายในทุกประการ ๓๒ และจงมีใจกรุณา
ต่อกัน มีใจสงสาร ยกโทษให้กันและกัน เหมือนกับที่พระเจ้าได้ยกโทษให้แก่ท่านโดยผ่าน
พระคริสต์

๕

๑ ฉะนั้น จงทำตามอย่างพระเจ้า ให้สมกับที่เป็นบุตรที่รักของพระองค์ ๒ และทำทุกสิ่ง
ในชีวิตด้วยความรัก เหมือนกับที่พระคริสต์ได้รักเราและสละชีวิตของพระองค์เพื่อเรา ดั่ง
เครื่องถวายและเครื่องสักการะที่หอมกรุ่นซึ่งเป็นที่พอใจของพระเจ้า

๓ แต่อย่าให้มีการประพฤติผิดทางเพศ หรือเกี่ยวข้องกับมลทินทุกชนิด หรือมีความโลภ
ในหมู่ท่านแม้แต่น้อย เพราะไม่เหมาะแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๔ ไม่ควรพูดหยาบโลนและ
ไร้สาระ หรือไม่ควรกล่าวคำล้อเล่นหยาบโลน แต่ควรกล่าวคำขอบคุณพระเจ้ามากกว่า
๕ ท่านมั่นใจอย่างแน่นอนได้ว่า คนที่ประพฤติผิดทางเพศหรือยุ่งกับความสกปรกโสมม
หรือความโลภ (คนโลภนับว่าเป็นคนประเภทบูชารูปเคารพ) ไม่มีส่วนร่วมในอาณาจักร
ของพระคริสต์และพระเจ้า ๖ อย่าให้ใครหลอกลวงท่านด้วยคำพูดเหลวไหล เพราะด้วยเหตุ
เหล่านี้ การลงโทษของพระเจ้าจึงตกอยู่กับคนที่ไม่เชื่อฟัง ๗ ฉะนั้นอย่าข้องเกี่ยวกับคน
เหล่านั้น ๘ ด้วยว่าแต่ก่อนท่านเคยอยู่ในความมืด แต่เดี๋ยวนี้ท่านอยู่ในความสว่างในพระผู้
เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตเหมือนบรรดาบุตรแห่งความสว่างเถิด ๙ ด้วยว่าผลแห่งความสว่าง
คือความดีทุกประการ ความชอบธรรม และความจริง ๑๐ จงพยายามเรียนให้รู้ว่าสิ่งใดเป็นที่
พอใจของพระผู้เป็นเจ้า ๑๑ อย่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำของความมืดอันไร้ประโยชน์
แต่จงเปิดโปงให้คนรู้ ๑๒ ด้วยว่า เป็นที่น่าละอายแม้จะมีผู้ใดกล่าวถึงพวกที่ไม่เชื่อฟังว่าเขา
กระทำอะไรบ้างในที่ลับ ๑๓ แต่เมื่อสิ่งใดถูกเปิดโปงออกโดยความสว่าง สิ่งนั้นก็จะเป็นที่รู้
แจ้งเห็นจริง ๑๔ ด้วยว่าความสว่างทำให้เห็นทุกสิ่ง จึงมีคำกล่าวว่า

"ผู้หลับใหลเอ๋ย จงตื่นเถิด
เจ้าจงฟื้นขึ้นจากความตาย
และพระคริสต์จะส่องความสว่างให้แก่ท่าน"

๑๕ ฉะนั้น จงระวังให้ดีว่าท่านใช้ชีวิตอย่างไร อย่าเป็นเหมือนคนไร้ปัญญาแต่เป็นเช่นคน
มีปัญญา ๑๖ จงทำดีที่สุดในทุกโอกาสเพราะยามนี้เป็นเวลาแห่งความชั่ว ๑๗ ดังนั้น อย่า
โง่เขลา แต่จงเข้าใจว่าพระผู้เป็นเจ้ามีความประสงค์อย่างไร ๑๘ อย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งนำไป
สู่ราคะตัณหา แต่จงเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณ ๑๙ จงสนทนากันด้วยการใช้คำจากสดุดี
เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายวิญญาณ จงร้องเพลงและร้องสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าจากใจ

‡ **๔๒๖** สดุดี 4:4

ท่าน ๒๐ จงขอบคุณพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาสำหรับทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๒๑ จงยอมเชื่อฟังกันและกันเพราะความยำเกรงในพระคริสต์

สามีและภรรยา

๒๒ ภรรยาจงยอมเชื่อฟังสามีของตนเหมือนเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า ๒๓ ด้วยว่าสามีเป็น
เสมือนศีรษะของภรรยา เช่นเดียวกับพระคริสต์ผู้เป็นเสมือนศีรษะของคริสตจักรอัน
เปรียบเสมือนกายของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นของคริสตจักร ๒๔ คริ
สตจักรยอมเชื่อฟังพระคริสต์เช่นไร ภรรยาควรยอมเชื่อฟังสามีในทุกสิ่งก็เช่นนั้น
๒๕ สามีจงรักภรรยาเช่นเดียวกับที่พระคริสต์รักคริสตจักร และสละชีวิตของพระองค์เอง
ให้แก่คริสตจักร ๒๖ เพื่อให้คริสตจักรบริสุทธิ์ด้วยน้ำที่ชำระด้วยคำกล่าวของพระเจ้า ๒๗ เพื่อ
ว่าพระองค์จะได้เป็นเจ้าของคริสตจักรที่งดงามตระการ ไม่มีด่างพร้อยรอยตำหนิ หรือสิ่ง
มลทินทำนองนั้น แต่จะเป็นคริสตจักรที่บริสุทธิ์ปราศจากข้อตำหนิ ๒๘ ดังนั้น สามีควรรัก
ภรรยาของตนเหมือนรักร่างกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนย่อมรักตนเอง ๒๙ ด้วยว่า
ไม่มีใครที่เกลียดชังตนเอง แต่เลี้ยงดูและทะนุถนอมไว้ เหมือนกับที่พระคริสต์กระทำต่อค
ริสตจักร ๓๐ เพราะเราเป็นเสมือนส่วนต่างๆ ของกายของพระองค์ ๓๑ □ด้วยเหตุนี้ ชายจึง
จากบิดามารดาไปผูกพันอยู่กับภรรยาของตน และทั้งสองจะเป็นหนึ่งเดียวกัน□* ๓๒ นี่เป็น
ข้อลึกลับซับซ้อน แต่ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงพระคริสต์และคริสตจักร ๓๓ อย่างไรก็ตาม ท่าน
ทุกคนจงรักภรรยาของตนให้เหมือนกับรักตนเอง และภรรยาจงเคารพสามีของตน

๖

บิดามารดาและลูก

๑ ส่วนบุตร จงเชื่อฟังบิดามารดาของตนในเมื่อเจ้าเป็นคนของพระผู้เป็นเจ้า เพราะเป็น
สิ่งที่ถูกต้อง ๒ □จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า□ เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญา
ไว้ด้วย ๓ □เพื่อทุกสิ่งจะได้เป็นไปด้วยดีกับเจ้า และเจ้าจะได้มีชีวิตยืนยาวในโลก□* ๔ ท่าน
ผู้เป็นบิดา อย่ายั่วบุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงเลี้ยงดูด้วยการฝึกให้มีวินัยและตักเตือน
เขาในทางของพระผู้เป็นเจ้า

เจ้านายและทาส

๕ ผู้เป็นทาส จงเชื่อฟังบรรดาเจ้านายด้วยความยำเกรง และความเคารพ และด้วยใจจริง
เหมือนกับที่ตนเชื่อฟังพระคริสต์ ๖ จงเชื่อฟังเจ้านายไม่เพียงเวลาอยู่ต่อหน้าเพื่อให้เป็นที
พอใจเจ้านายเท่านั้น แต่รับใช้ดั่งทาสผู้รับใช้ของพระคริสต์ คือทำตามความประสงค์ของ
พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ ๗ จงรับใช้ด้วยความเต็มใจ ให้เหมือนว่าท่านรับใช้พระผู้เป็นเจ้า
ไม่ใช่รับใช้มนุษย์ ๘ เพราะท่านทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าจะมอบรางวัลให้แก่ทุกคนที่กระทำ
ความดี ไม่ว่าจะเป็นทาสหรืออิสระ ๙ และผู้เป็นเจ้านาย จงปฏิบัติต่อทาสของตนในวิธี
เดียวกัน อย่าข่มขู่ทาส เพราะท่านทราบว่าองค์ผู้เป็นเจ้านายของทั้งทาสและตัวท่านเองอยู่
ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ลำเอียง

เกราะของพระเจ้า

๑๐ สุดท้ายนี้ ขอท่านจงเข้มแข็งในพระผู้เป็นเจ้า และโดยมหิทธานุภาพของพระองค์
๑๑ จงสวมเกราะของพระเจ้าให้ครบชุด เพื่อท่านจะได้สามารถต่อต้านกลอุบายของพญา
มารได้ ๑๒ ด้วยว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับศัตรูที่มีเลือดเนื้อ แต่ต่อสู้กับบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครอง
บรรดาผู้มีสิทธิอำนาจ บรรดาผู้ครองโลกแห่งความมืดนี้ และต่อสู้กับพลังฝ่ายวิญญาณ
แห่งความชั่วในอาณาเขตสวรรค์ ๑๓ ฉะนั้นจงสวมเกราะของพระเจ้าให้ครบชุด เพื่อว่า

---

* **๕□๓๑** ปฐมกาล 2:24 * **๖□๓** เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

เมื่อเวลาแห่งความชั่วมาถึง ท่านจะได้สามารถต่อสู้ต้านทานมันได้ และหลังจากสู้จนถึงที่สุดแล้ว ก็ยังจะยืนหยัดได้ ๑๔ ดังนั้นจงยืนหยัดด้วยเข็มขัดแห่งความจริงที่รัดไว้รอบเอวของท่าน ด้วยเกราะป้องกันอกแห่งความชอบธรรม ๑๕ และรองเท้าที่สวมเป็นเสมือนความพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข ๑๖ นอกจากนี้ จงถือโล่แห่งความเชื่อไว้เสมอ เพื่อเป็นเครื่องดับลูกศรที่ลุกเป็นไฟของมารร้ายนั้น ๑๗ สวมหมวกเหล็กแห่งความรอดพ้น และถือคำกล่าวของพระเจ้าซึ่งเป็นเสมือนดาบแห่งพระวิญญาณ ๑๘ จงอธิษฐานเสมอด้วยการนำของพระวิญญาณ ด้วยการอธิษฐานและวิงวอนขอในทุกเรื่อง จงกระตือรือร้นและหมั่นวิงวอนขอเพื่อผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน ๑๙ ช่วยอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย ว่า พระเจ้าจะดลใจให้ข้าพเจ้าพูด เมื่อข้าพเจ้าเปิดปากประกาศความลึกลับซับซ้อนของข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าหาญ ๒๐ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเป็นทูตที่ถูกล่ามโซ่อยู่ จงอธิษฐานว่าเวลาประกาศข้าพเจ้าจะมีใจกล้าตามที่ควรเป็น

คำลงท้าย

๒๑ ทีคิกัสน้องชายที่รักและผู้รับใช้ที่ภักดีในการงานของพระผู้เป็นเจ้าจะบอกท่านถึงทุกสิ่ง ท่านจะได้ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างไร และกำลังทำอะไรอยู่ ๒๒ ด้วยจุดประสงค์นี้เอง ข้าพเจ้าจึงให้เขามาหาท่าน ท่านจะได้ทราบว่าพวกเราเป็นอย่างไร และเขาจะได้ให้กำลังใจแก่ท่าน

๒๓ ขอให้พี่น้องได้รับสันติสุขและความรัก ด้วยความเชื่อจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ๒๔ ขอให้พระคุณอยู่กับทุกคนที่รักพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความรักที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย

ฟีลิปปี

การทักทายของเปาโล

๑ จากเปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์

เรียน บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนในพระเยซูคริสต์ที่เมืองฟีลิปปี รวมทั้งบรรดาผู้ดูแลสาวก และผู้ช่วยจัดการงานของคริสตจักร

๒ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

คำอธิษฐานขอบพระคุณ

๓ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้งเมื่อระลึกถึงท่าน ๔ ทุกครั้งที่อธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าอธิษฐานด้วยความยินดีเสมอ ๕ เพราะท่านเป็นผู้ร่วมงานด้วยกันในเรื่องข่าวประเสริฐนับตั้งแต่วันแรกจนถึงบัดนี้ ๖ ข้าพเจ้าแน่ใจในเรื่องนี้ว่า พระองค์ผู้ได้เริ่มปฏิบัติงานอันดีงามในตัวท่าน จะกระทำต่อไปจนเสร็จสมบูรณ์จนกระทั่งวันที่พระเยซูคริสต์จะมา ๗ สมควรแล้วที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเช่นนี้เกี่ยวกับท่านทุกคน ในเมื่อข้าพเจ้ามีใจรักท่าน ทั้งในเวลาที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่อยู่ หรือพูดแก้คดีและยืนยันความจริงของข่าวประเสริฐ พวกท่านทุกคนได้รับพระคุณร่วมกับข้าพเจ้าในงานอันเป็นพระคุณของพระเจ้า ๘ พระเจ้าเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ว่า ข้าพเจ้าอยากพบท่านทั้งหลายด้วยความรักของพระเยซูคริสต์มากเพียงไร ๙ ข้าพเจ้าอธิษฐานว่าความรักของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น พร้อมกันกับความรู้ และความสามารถหยั่งรู้ในสิ่งต่างๆ ๑๐ เพื่อท่านจะได้สังเกตว่าสิ่งใดประเสริฐสุด ท่านจะได้เป็นผู้บริสุทธิ์และปราศจากการติเตียนใดๆ ตราบจนถึงวันที่พระคริสต์จะมา ๑๑ ท่านจะได้เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยผลแห่งความชอบธรรมซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ นับเป็นการถวายพระบารมีและการสรรเสริญแด่พระเจ้า

ถูกล่ามโซ่เพื่อพระคริสต์

๑๒ พี่น้องเอ๋ย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า สิ่งใดที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าแล้วนั้น ได้ทำให้ข่าวประเสริฐก้าวหน้าขึ้น ๑๓ ผลที่ได้คือ เป็นที่ประจักษ์แจ้งในหมู่ผู้คุมประจำวังและคนอื่นๆ แล้วว่า ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่เพื่อพระคริสต์ ๑๔ เป็นเพราะข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่ พี่น้องในพระผู้เป็นเจ้าส่วนใหญ่จึงกล้ากล่าวคำประกาศโดยปราศจากความกลัว

๑๕ เป็นความจริงที่ว่า มีบางคนที่ประกาศเรื่องพระคริสต์เพราะมีใจอิจฉาและชิงดีชิงเด่นกัน แต่ก็มีบางคนที่ทำด้วยความตั้งใจดี ๑๖ พวกหลังนี้ทำด้วยความรัก และทราบว่าข้าพเจ้าถูกประจำการอยู่ที่นี่เพื่อพูดแก้คดีเรื่องข่าวประเสริฐ ๑๗ พวกแรกประกาศเรื่องพระคริสต์ เพราะมีความทะเยอทะยานอันเห็นแก่ตัวมากกว่าความบริสุทธิ์ใจ โดยที่คิดว่าจะก่อความลำบากกับข้าพเจ้าขณะที่ถูกล่ามโซ่อยู่ ๑๘ แต่จะแปลกอะไรหรือ สิ่งที่สำคัญคือทุกสิ่งไม่ว่าจะเกิดจากแรงจูงใจที่ผิดหรือถูก ต่างก็ประกาศเรื่องพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี

ใช่แล้ว และข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีต่อไปอีก ๑๙ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าเนื่องจากคำอธิษฐานของท่าน และความช่วยเหลือที่ได้รับจากพระวิญญาณของพระเยซูคริสต์ อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าแล้วจะปรากฏผลเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการปล่อยตัว ๒๐ ข้าพเจ้าหมายมั่นและคาดหวังด้วยใจจดจ่อว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความอับอายในสิ่งใด แต่จะมีความใจกล้าอย่างที่เคยเป็นมา โดยเฉพาะในบัดนี้ เพื่อเป็นเกียรติแก่พระคริสต์ในชีวิตของข้าพเจ้า ไม่ว่าข้าพเจ้าจะอยู่หรือตายก็ตาม ๒๑ สำหรับข้าพเจ้าแล้ว การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระ

คริสต์ แต่ถ้าจะตายก็จะได้รับประโยชน์มากยิ่งขึ้น ๒๒ ถ้าข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ในร่างกายที่เป็น
มนุษย์ต่อไป ก็หมายถึงผลงานที่จะเพิ่มพูนขึ้น กระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะเลือกอะไรดี ข้าพเจ้า
ไม่ทราบ ๒๓ ข้าพเจ้าลังเลใจในระหว่าง 2 สิ่งนี้ ข้าพเจ้าอยากจะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์
ซึ่งวิเศษยิ่งกว่า ๒๔ แต่การที่ข้าพเจ้ามีชีวิตในร่างกายที่เป็นมนุษย์ต่อไป ก็เป็นประโยชน์แก่
ท่านมากกว่า ๒๕ เนื่องจากแน่ใจในเรื่องนี้ดี ข้าพเจ้าจึงทราบว่าข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ และจะ
อยู่กับท่านทุกคนต่อไปเพื่อความก้าวหน้าของท่าน และท่านจะได้ยินดีในความเชื่อ ๒๖ เพื่อ
ว่าความภูมิใจของท่านที่มีต่อข้าพเจ้าจะท่วมท้นในพระเยซูคริสต์ อันเนื่องมาจากการที่
ข้าพเจ้ามาหาท่านอีก

๒๗ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น จงปฏิบัติตนให้สมกับคุณค่าแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์
ไม่ว่าข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่มาก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับท่านได้
ว่า ท่านยืนหยัดเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ยึดมั่นในความคิดเดียวกันเพื่อความเชื่อของข่าว
ประเสริฐ ๒๘ โดยพวกที่ขัดขวางก็ไม่สามารถทำให้ท่านหวาดหวั่นแต่อย่างใด ซึ่งจะเป็นที
พิสูจน์แก่พวกเขาว่า พระเจ้าจะกระทำให้พวกเขาพินาศ และพวกท่านจะรอดพ้น ๒๙ ด้วยว่า
เป็นเพราะพระคริสต์ ท่านจึงได้รับสิทธิพิเศษคือ ไม่เพียงเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ทนทุกข์
ทรมานเพื่อพระองค์ด้วย ๓๐ ท่านกำลังประสบความลำบากเช่นเดียวกับที่ท่านเห็นข้าพเจ้า
ประสบมาแล้ว และบัดนี้ท่านก็ได้ยินว่าข้าพเจ้ายังคงเป็นเช่นนั้นอยู่

๒

ถ่อมตัวตามอย่างพระคริสต์

๑ ฉะนั้น ถ้าท่านมีพลังใจในพระคริสต์ ถ้ามีการปลอบโยนจากความรักของพระองค์
ถ้ามีสามัคคีธรรมของพระวิญญาณ ถ้ามีความอ่อนหวานและความสงสาร ๒ ขอให้ท่าน
ทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่าง
เดียวกัน มีจิตวิญญาณและความรู้สึกนึกคิดที่เป็นหนึ่งเดียวกัน ๓ อย่ากระทำสิ่งใดอันเกิด
จากความเห็นแก่ตัวหรือคิดยโส แต่จงถ่อมตัว และถือว่าผู้อื่นสำคัญกว่าตนเอง ๔ อย่า
เพียงแต่คิดถึงผลประโยชน์ของตนเอง แต่จงคิดถึงผลประโยชน์ของผู้อื่นด้วย ๕ ความ
รู้สึกนึกคิดของท่านควรเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์ ๖ คือแม้ว่าพระองค์ดำรงสภาพเป็น
พระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ยึดถือสถานะที่พระองค์เสมอภาคกับพระเจ้าไว้ ๗ แต่กลับสละทุก
สิ่ง พระองค์รับสภาพของผู้รับใช้ และมาเกิดในภาพลักษณ์ของมนุษย์ ๘ และเมื่อปรากฏร่าง
ให้เห็นเป็นกายมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ถ่อมพระองค์เอง และยอมเชื่อฟังจนถึงขั้นที่ต้องเสีย
ชีวิต แม้กระทั่งเป็นความตายบนไม้กางเขน ๙ ฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ยกพระองค์ขึ้นสู่ที่สูงสุด
และมอบพระนามที่เหนือนามอื่นใดแก่พระองค์ ๑๐ เพื่อว่าทุกคนจะได้คุกเข่าลง เป็นการให้
เกียรติแก่พระนามของพระเยซูทั้งในสวรรค์ บนโลก และใต้บาดาล ๑๑ และลิ้นทุกลิ้นยอม
สารภาพว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระบารมีแด่พระเจ้าผู้เป็นพระ
บิดา

ส่องสกาวดุจดวงดารา

๑๒ ฉะนั้น เพื่อนที่รักทั้งหลาย ตามที่ท่านได้เชื่อฟังมาเสมอแล้วเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท
าน และบัดนี้แม้ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย ท่านก็ควรเชื่อฟังมากยิ่งขึ้น ท่านจงประพฤติตนให้
ถึงที่สุด เพื่อให้ความรอดพ้นของท่านสมบูรณ์ด้วยความเกรงกลัวและหวาดหวั่น ๑๓ ด้วย
ว่าพระเจ้าเป็นผู้สำแดงการกระทำในหมู่ท่าน เพื่อให้ท่านยินยอมและดำเนินงานตามจุด
ประสงค์ของพระองค์

๑๔ จงกระทำทุกสิ่งโดยไม่บ่นหรือโต้เถียง ๑๕ เพื่อท่านจะได้ไม่ถูกตำหนิและจะได้เป็น
ผู้บริสุทธิ์ เป็นบรรดาบุตรของพระเจ้าที่ปราศจากความมัวหมองท่ามกลางคนในช่วงกาล

เวลาที่คดโกงและเสื่อมศีลธรรม ท่านปรากฏในท่ามกลางพวกเขาดุจดวงดาราที่สาดส่องไปในโลก ๑๖ เสนอคำกล่าวแห่งชีวิตให้เขา เพื่อว่าในวันที่พระคริสต์มา ข้าพเจ้าจะได้ภูมิใจว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งหรือลงแรงไปโดยเปล่าประโยชน์ ๑๗ ถ้าแม้ว่าโลหิตของข้าพเจ้าถูกเทลงดั่งเครื่องดื่มบูชาบนเครื่องสักการะแห่งความเชื่อของท่าน ข้าพเจ้าก็ชื่นชมและยินดีร่วมกับท่านทุกคน ๑๘ ดังนั้นท่านควรดีใจและชื่นชมยินดีร่วมกับข้าพเจ้าด้วย

ทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส

๑๙ หากเป็นด้วยความตั้งใจของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าหวังว่าจะให้ทิโมธีมาหาท่านเร็วๆ นี้ ข้าพเจ้าจะได้มีกำลังใจเมื่อได้รับข่าวที่เกี่ยวข้องกับท่าน ๒๐ ข้าพเจ้าไม่มีใครที่จะเป็นเหมือนทิโมธี คือเขาห่วงใยเรื่องของท่านอย่างแท้จริง ๒๑ ด้วยว่าทุกคนห่วงใยแต่เรื่องของตนเอง แต่ไม่ได้ห่วงในเรื่องของพระเยซูคริสต์ ๒๒ แต่ท่านก็ทราบแล้วว่า ทิโมธีได้พิสูจน์ให้เห็นคุณค่าของเขาแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในงานด้านข่าวประเสริฐเสมือนบุตรทำงานร่วมกับบิดา ๒๓ ฉะนั้นข้าพเจ้าหวังว่าจะให้เขามาหาท่าน ทันทีที่ข้าพเจ้าทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ๒๔ และข้าพเจ้าวางใจในพระผู้เป็นเจ้าว่า ข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านในเร็วๆ นี้ด้วย

๒๕ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าจำเป็นที่จะให้เอปาโฟรดิทัสกลับมาหาท่านทั้งหลาย เขาเป็นน้อง เป็นเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนร่วมรบกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนที่ท่านส่งมาช่วยรับใช้ข้าพเจ้าในยามขัดสน ๒๖ ด้วยว่าเขาอยากมาหาท่านทั้งหลายมาก อีกทั้งเป็นทุกข์เพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย ๒๗ เขาป่วยหนักเสียจนอาจถึงแก่ชีวิต แต่พระเจ้าโปรดเมตตาเขา และอีกทั้งได้โปรดข้าพเจ้าด้วยคือข้าพเจ้าไม่เศร้าใจยิ่งไปกว่านี้ ๒๘ ข้าพเจ้าจึงได้รีบให้เขาไปหาท่าน เพื่อว่าเวลาท่านพบเขาอีกท่านจะได้ยินดี และข้าพเจ้าจะได้เป็นกังวลน้อยลง ๒๙ ฉะนั้นจงต้อนรับเขาดั่งคนของพระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดียิ่ง และจงนับถือคนอย่างเขาไว้เถิด ๓๐ เพราะเขาเกือบสิ้นชีวิตเพื่องานของพระคริสต์ เขาเสี่ยงชีวิตเพื่อทดแทนสิ่งที่ท่านไม่สามารถช่วยข้าพเจ้าได้

๓

อย่าวางใจในฝ่ายเนื้อหนัง

๑ สุดท้ายนี้ พี่น้องเอ๋ย จงชื่นชมยินดีในพระผู้เป็นเจ้าเถิด ที่ข้าพเจ้าจะเขียนเรื่องนี้ซ้ำถึงท่านอีกก็ไม่เป็นปัญหาเลย และจะเป็นการปลอดภัยสำหรับท่านด้วย

๒ จงระวังพวกสุนัข พวกกระทำชั่ว พวกที่เชือดเนื้อเถือหนัง ๓ ด้วยว่าเราเป็นพวกที่เข้าสุหนัตโดยแท้ ซึ่งนมัสการด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า และยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่วางใจในฝ่ายเนื้อหนัง ๔ แม้ข้าพเจ้าเองก็มีเหตุผลให้วางใจในเนื้อหนังด้วย ถ้าหากยังมีใครที่คิดว่าเขามีเหตุผลให้วางใจในเนื้อหนังแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังมีมากกว่าเขาอีก ๕ ข้าพเจ้าเข้าสุหนัตวันที่แปดหลังจากเกิด เป็นชนชาติอิสราเอล เกิดในเผ่าเบนยามิน เป็นชาวฮีบรูโดยเนื้อแท้ ในเรื่องของการถือกฎบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าอยู่ในพรรคฟาริสี ๖ เรื่องของความปรารถนาอันแรงกล้าในการรับใช้นั้นข้าพเจ้าข่มเหงคริสตจักร เรื่องความชอบธรรมโดยการถือกฎบัญญัติ ก็ไม่มีใครตำหนิข้าพเจ้าได้ ๗ แต่สิ่งใดที่เคยนับว่าเป็นผลประโยชน์แก่ข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้านับว่าสิ่งเหล่านั้นไร้ประโยชน์ก็เพื่อพระคริสต์ ๘ ยิ่งไปกว่านั้นข้าพเจ้านับว่าทุกสิ่งไร้ประโยชน์ เมื่อเปรียบเทียบกับคุณค่าอันยิ่งใหญ่ในการรู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทนทุกข์กับการที่เสียทุกสิ่งไปเพื่อพระองค์ และนับว่ามันเป็นเพียงขยะเพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์มา ๙ และจะได้เห็นว่าข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ โดยไม่ได้มีความชอบธรรมเองโดยการถือกฎบัญญัติ แต่เป็นสิ่งที่ได้มาจากความเชื่อในพระคริสต์ ความชอบธรรม ซึ่งมาจากพระเจ้าบนรากฐานแห่งความเชื่อ ๑๐ เพื่อ

ข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระคริสต์และอานุภาพแห่งการฟื้นคืนชีวิตจากความตาย และร่วมรับการทนทุกข์ของพระองค์ เป็นเหมือนพระองค์ในการสิ้นชีวิตของพระองค์ ๑๑ โดยที่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้ฟื้นคืนชีวิตจากความตายเช่นกัน

มุมานะสู่เป้าหมาย

๑๒ มิใช่ว่าข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้สำเร็จ หรือเป็นคนดีโดยเพียบพร้อมทุกประการแล้ว แต่ข้าพเจ้ามุมานะเพื่อให้ได้สิ่งนั้น ตามที่พระเยซูคริสต์ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนของพระองค์ ๑๓ พี่น้องเอ๋ย ข้าพเจ้าถือว่ายังไม่ได้สิ่งนั้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าทำคือ ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลังเสียและก้าวเหยียดไปสู่สิ่งที่อยู่เบื้องหน้า ๑๔ ข้าพเจ้ามุมานะสู่เป้าหมายเพื่อรางวัลคือการที่พระเจ้าเรียกเพื่อไปสู่ชีวิตเบื้องบน โดยผ่านพระเยซูคริสต์ ๑๕ ฉะนั้นเราทุกคนที่เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้วควรคิดเห็นแบบนี้ แต่ถ้ามีใครที่คิดเห็นต่างออกไป พระเจ้าจะให้เป็นที่ประจักษ์แก่ท่านด้วย ๑๖ อย่างไรก็ตาม เราได้ดำเนินการไปเท่าใดแล้ว ก็จงดำเนินต่อไป

๑๗ พี่น้องเอ๋ย จงทำตามอย่างข้าพเจ้า และจับตาดูคนที่ปฏิบัติตนตามอย่างที่พวกเราทำเป็นตัวอย่างไว้แล้ว ๑๘ ดังที่ข้าพเจ้าได้พร่ำบอกท่านอยู่บ่อยๆ และบัดนี้ก็บอกอีกด้วยน้ำตานองหน้าว่า มีหลายคนที่ใช้ชีวิตเยี่ยงศัตรูต่อไม้กางเขนของพระคริสต์ ๑๙ จุดจบของเขาคือความพินาศ พระเจ้าของเขาคือปากท้องของเขา และสง่าราศีของเขาคือสิ่งที่น่าอับอาย จิตใจของเขาฝักใฝ่อยู่กับสิ่งที่เป็นฝ่ายโลก ๒๐ ด้วยว่าบ้านเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ และเราตั้งตาคอยองค์ผู้ช่วยให้รอดพ้น คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์ ๒๑ พระองค์เป็นผู้ที่จะเปลี่ยนร่างกายอันต่ำต้อยของเราให้เป็นเช่นร่างกายอันมีสง่าราศีของพระองค์ โดยฤทธานุภาพที่สามารถให้พระองค์นำทุกสิ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์

๔

๑ ฉะนั้น พี่น้องที่รักและคิดถึงยิ่ง ท่านจงยืนหยัดในพระผู้เป็นเจ้า พี่น้องที่รักทั้งหลาย ทำให้ข้าพเจ้ายินดี ท่านเป็นเสมือนมงกุฎแห่งความมีชัยของข้าพเจ้า

การตักเตือน

๒ ข้าพเจ้าขอสนับสนุนนางยูโอเดียและนางสุนทิเคให้ปรองดองกันฉันพี่น้องในพระผู้เป็นเจ้า ๓ ท่านก็เช่นกัน ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านผู้เป็นเพื่อนร่วมงานที่แท้จริงได้ช่วยหญิงทั้งสองนี้ เพราะเขาต่างก็ทำงานหนักเคียงข้างข้าพเจ้าในกิจการของข่าวประเสริฐ รวมทั้งเคลเม้นท์และคนอื่นๆ ที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต

๔ จงชื่นชมยินดีในพระผู้เป็นเจ้าเสมอ ข้าพเจ้าขอพูดอีกว่า จงชื่นชมยินดีเถิด ๕ จงให้ความอ่อนโยนของท่านเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน พระผู้เป็นเจ้าอยู่ใกล้แล้ว ๖ อย่ากังวลในสิ่งใดเลย แต่จงอธิษฐานเกี่ยวกับทุกสิ่ง และขอสิ่งที่ต้องการจากพระเจ้าด้วยใจขอบคุณ ๗ และสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจของมนุษย์จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านในพระเยซูคริสต์

๘ สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย ขอให้ความคิดของท่านอยู่กับสิ่งที่เป็นจริง สิ่งที่น่ายกย่อง สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่บริสุทธิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่น่าชมเชย สิ่งที่ดีเลิศและสมควรแก่การสรรเสริญเถิด ๙ จงฝึกตนตามสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้เรียนรู้และได้รับ ได้ยินและได้เห็นในตัวข้าพเจ้า และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะอยู่กับท่าน

เปาโลแจ้งชาวฟีลิปปีว่าได้รับของฝากแล้ว

๑๐ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในพระผู้เป็นเจ้า ที่ท่านมีความห่วงใยข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง จริงทีเดียวที่ท่านห่วงใยข้าพเจ้า แต่ท่านไม่มีโอกาสแสดงออก ๑๑ ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่ว่า

ขัดสนสิ่งใด ด้วยว่าข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะพึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ในทุกสถานการณ์ ๑๒ ข้าพเจ้า
รู้จักทั้งความเป็นอยู่อย่างขัดสน และความเป็นอยู่อย่างมั่งคั่ง ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ถึงเคล็ดล
ับที่จะพึงพอใจในทุกสภาพ ไม่ว่าจะอิ่มหรืออด ไม่ว่าจะมีเหลือล้นหรือขาดแคลน ๑๓ ข้าพเจ้า
ทำทุกสิ่งได้เพราะมีพระองค์ผู้เสริมกำลังให้แก่ข้าพเจ้า

๑๔ ถึงกระนั้นก็ตาม เป็นความกรุณาของท่านที่ได้มีส่วนร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า ๑๕ พวกท่าน
ชาวฟีลิปปีก็ทราบด้วยว่า หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรก และเดิน
ทางต่อไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็ไม่มีคริสตจักรใดนอกจากพวกท่านเท่านั้นที่มีส่วนร่วม
กับข้าพเจ้า ทั้งในการให้และการรับ ๑๖ แม้ที่เมืองเธสะโลนิกาท่านก็ได้ส่งความช่วยเหลือ
ไปหลายครั้งในยามที่ข้าพเจ้าขัดสน ๑๗ มิใช่ว่าข้าพเจ้าใจจดจ่อเพื่อคอยรับของฝาก แต่
ข้าพเจ้าใจจดจ่อที่จะเห็นท่านได้รับผลเพิ่มขึ้นซึ่งเป็นส่วนได้ของท่าน ๑๘ ข้าพเจ้าได้รับทุ
กสิ่ง และได้อย่างเต็มเปี่ยม ข้าพเจ้าไม่ขาดสิ่งใดเลยในเมื่อข้าพเจ้าได้รับสิ่งที่ท่านส่งไปกับ
เอปาโฟรดิทัสซึ่งเป็นเสมือนของถวายที่หอมกรุ่น เป็นเครื่องสักการะที่พระเจ้าโปรดปราน
และพึงใจมาก ๑๙ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะมอบสิ่งที่จำเป็นทุกสิ่งให้แก่ท่าน จากทรัพย์
สมบัติอันยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยผ่านพระเยซูคริสต์ ๒๐ ขอพระบารมีจงมีแด่พระเจ้า ผู้
เป็นพระบิดาของเรานิรันดร์กาลเถิด อาเมน

คำลงท้าย

๒๑ ฝากความคิดถึงมายังผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน ซึ่งเป็นคนของพระเยซูคริสต์ พี่
น้องที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน ๒๒ บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน
ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่ทำงานในวังของซีซาร์

๒๓ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจงอยู่กับวิญญาณของท่านทั้งหลาย
เถิด อาเมน*

* **๔๒๓** มีหนังสือฉบับแรกๆ บางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ ไม่มีคำว่า อาเมน

โคโลสี

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามความประสงค์ของพระเจ้า กับทิโมธีน้องชายของเรา
๒ เรียน บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และพี่น้องในเมืองโคโลสีซึ่งภักดีและผูกพันในพระคริสต์
ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเราจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

คำอธิษฐานขอบพระคุณ

๓ พวกเราขอบคุณพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เสมอในเวลาที่เราอธิษฐานเพื่อท่าน ๔ เนื่องจากเราได้ยินว่า ท่านมีความเชื่อในพระเยซู
คริสต์ และมีความรักต่อผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน ๕ ความเชื่อและความรักนั้น เกิดจาก
ความหวังที่มีไว้สำหรับท่านในสวรรค์ ท่านได้ยินเรื่องความหวังนี้มาแล้วซึ่งมีอยู่ในคำกล่าว
แห่งความจริง คือข่าวประเสริฐ ๖ ที่ได้ประกาศแก่ท่าน ข่าวประเสริฐนี้บังเกิดผลและทวีขึ้น
ทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเกิดผลดีในหมู่ท่าน นับตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและเข้าใจพระคุณ
ของพระเจ้าอย่างแท้จริง ๗ ตามที่ท่านเรียนรู้จากเอปาฟรัสผู้เป็นเพื่อนที่รักของเราที่รับใช้
ด้วยกันมา เขาเป็นผู้ปฏิบัติงานที่ภักดีของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน ๘ และเขาได้บอกเราถึง
ความรักของท่านซึ่งพระวิญญาณก่อให้เกิดในตัวท่าน
๙ ด้วยเหตุนี้ นับตั้งแต่วันที่เราได้ยินเรื่องของท่าน เราก็ไม่ได้หยุดอธิษฐานเพื่อท่าน
และขอให้ท่านเปี่ยมล้นด้วยความรู้ถึงความประสงค์ของพระเจ้า โดยสติปัญญาและความ
เข้าใจฝ่ายวิญญาณ ๑๐ เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตให้สมกับที่เป็นคนของพระผู้เป็นเจ้า คือให้
เป็นที่พอใจของพระองค์ในทุกสิ่ง ให้เกิดผลในการงานที่ดีทุกอย่างและรู้จักพระเจ้ายิ่งขึ้น
๑๑ ให้มีกำลังมากขึ้นด้วยอานุภาพทั้งปวงตามมหิทธานุภาพของพระองค์ ท่านจะได้ทรหด
ยิ่งและอดทนนานด้วยใจยินดี ๑๒ อีกทั้งขอบคุณพระบิดาผู้โปรดให้ท่านมีส่วนร่วมได้รับ
มรดกของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าในอาณาจักรแห่งความสว่าง ๑๓ ด้วยว่า พระองค์ได้
ช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และนำเราสู่อาณาจักรแห่งพระบุตรผู้เป็นที่รักของ
พระองค์ ๑๔ เราได้รับการไถ่ คือการยกโทษบาปจากพระองค์

ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นในพระคริสต์

๑๕ พระองค์เป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้า ซึ่งเรามองไม่เห็น พระองค์เป็นบุตรหัวปีเหนือ
ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ๑๖ ทุกสิ่งเกิดขึ้นได้ด้วยมือของพระองค์ ทั้งในสวรรค์และบนโลก ทั้ง
มองเห็นและมองไม่เห็นด้วยตา ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์หรืออาณาจักร หรือบรรดาผู้อยู่ในระดับ
ปกครองหรือมีสิทธิอำนาจ ทุกสิ่งล้วนถูกสร้างขึ้นด้วยมือของพระองค์ และเพื่อพระองค์ ๑๗
พระองค์ดำรงอยู่ก่อนสิ่งทั้งปวง และทุกสิ่งยึดอยู่ด้วยกันได้ด้วยพระองค์ ๑๘ และพระองค์
เป็นเสมือนศีรษะของคริสตจักรซึ่งเป็นเสมือนกายของพระองค์ พระองค์เป็นจุดเริ่มต้น
และเป็นบุตรหัวปีที่ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย เพื่อว่าจะได้เป็นที่หนึ่งของสิ่งทั้งปวง ๑๙ ด้วย
ว่า พระเจ้ายินดีที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระองค์ดำรงอยู่ในพระบุตร ๒๐ และให้ทุกสิ่ง
กลับคืนดีกับพระเจ้าได้โดยพระบุตร ไม่ว่าจะเป็นสิ่งต่างๆ บนโลกหรือในสวรรค์ สันติสุข
เกิดขึ้นด้วยโลหิตของพระองค์ที่หลั่งบนไม้กางเขน

๒๑ เมื่อก่อนนี้ท่านห่างเหินและมีความคิดชั่วร้าย จึงประพฤติชั่ว ๒๒ แต่บัดนี้พระองค์
ให้ท่านคืนดีกับพระองค์ได้ด้วยร่างของพระคริสต์ที่สิ้นไป เพื่อมอบท่านไว้ ณ เบื้องหน้า
พระองค์ ให้เป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิและข้อกล่าวหา ๒๓ แต่ท่านจะต้องคงอยู่ในความ
เชื่อต่อไปอย่างแท้จริง มีรากฐานอันมั่นคง ยึดมั่นในความหวังซึ่งมาจากข่าวประเสริฐ ดัง
ที่ท่านได้ยินแล้ว และข่าวประเสริฐนี้ได้ถูกประกาศแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ และ
ข้าพเจ้าเปาโลก็ได้มาเป็นผู้รับใช้เพื่อข่าวประเสริฐนั้น

เปาโลปฏิบัติงานเพื่อคริสตจักร

๒๔ บัดนี้ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีที่ได้ทนทุกข์เพื่อพวกท่าน และการทนทุกข์ทรมานของพระ
คริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ร่างกายของข้าพเจ้าก็รับเพิ่มเติมจนเต็ม เพื่อกายของพระองค์ คือ
คริสตจักร ๒๕ ข้าพเจ้าได้กลายมาเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักรตามแผนงานที่พระเจ้าให้
ข้าพเจ้าจัดการดูแล โดยมอบคำกล่าวของพระเจ้าให้แก่ท่านอย่างบริบูรณ์ ๒๖ คือความลึ
กลับซับซ้อนที่ได้ซ่อนไว้หลายยุคและหลายชั่วอายุคน แต่บัดนี้เปิดเผยให้เป็นที่ประจักษ์แก่
บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๒๗ พระเจ้าประสงค์ให้พวกเขาทราบว่า ความลึกลับซับซ้อน
อันประเสริฐยิ่งซึ่งพระองค์มีไว้สำหรับบรรดาคนนอกนั้นคืออะไร ความลึกลับนั้นก็คือพระ
คริสต์สถิตในตัวท่านซึ่งหมายความว่า ท่านจะมีส่วนร่วมกับพระบารมีของพระเจ้า ๒๘ พวก
เราประกาศเรื่องของพระองค์ ทั้งตักเตือน และสั่งสอนทุกคนด้วยสติปัญญาทั้งสิ้น เพื่อ
ว่าเราจะได้มอบทุกท่านในสภาพที่เพียบพร้อมทุกประการในพระคริสต์ได้ ๒๙ และด้วยจุด
ประสงค์นี้ ข้าพเจ้าจึงลงแรง และตรากตรำด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ซึ่งสำแดงใน
ตัวข้าพเจ้าอย่างมหาศาล

๒

๑ ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข้าพเจ้าตรากตรำมากเพียงไรเพื่อท่าน และเพื่อพวกที่
อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และทุกคนที่ยังไม่เคยเห็นหน้าข้าพเจ้า ๒ ข้าพเจ้ามีจุดประสงค์ที่จะให้
พวกเขาได้รับกำลังใจและผูกพันกันด้วยความรัก เพื่อเขาจะได้แน่ใจได้อย่างที่สุดว่า เขา
เข้าใจจริงๆ เพื่อจะได้ทราบถึงความลึกลับซับซ้อนของพระเจ้า คือพระคริสต์ ๓ คลังแห่ง
พระปัญญาและความรู้ทั้งสิ้นถูกซ่อนไว้ในพระองค์ ๔ ข้าพเจ้าบอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อไม่
ให้ใครหลอกลวงท่านได้ด้วยคำโต้เถียงที่ดูน่าเชื่อถือ ๕ แม้ตัวข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจ
ของข้าพเจ้าอยู่ด้วย และยินดีที่เห็นพวกท่านมีระเบียบวินัย และมีความเชื่อที่มั่นคงในพระ
คริสต์

เป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ ด้วยชีวิตในพระคริสต์

๖ ฉะนั้น ในเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตในพระองค์ต่อ
ไปเถิด ๗ ฝังรากฐาน และมีชีวิตที่สร้างขึ้นจากพระองค์ ให้ความเชื่อเข้มแข็งขึ้นตามที่ได้รับ
การสอนมา และท่วมท้นด้วยการขอบคุณพระเจ้า

๘ จงระวัง อย่าให้ใครทำให้ท่านตกเป็นทาสด้วยปรัชญาที่ลวงหลอกและไร้ค่า ตาม
ประเพณีนิยมของมนุษย์ และการบังคับของอำนาจแห่งวัตถุท้องฟ้า แทนที่จะดำเนินตามพ
ระคริสต์ ๙ ด้วยว่า ความเป็นพระเจ้าโดยบริบูรณ์ดำรงอยู่ในพระคริสต์ในสภาพที่เป็นร่า
งกาย ๑๐ และท่านมีชีวิตที่บริบูรณ์ในพระองค์ และพระองค์เป็นประมุขเหนือการปกครอง
และสิทธิอำนาจทั้งปวง ๑๑ และการที่ท่านอยู่ในพระองค์ ท่านก็ได้รับพิธีเข้าสุหนัตที่ไม่ได้
กระทำด้วยมือมนุษย์ แต่ด้วยการกระทำโดยพระคริสต์ คือหลุดพ้นจากกิเลสฝ่ายเนื้อหนัง*

* **๒๑๑** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นฝ่ายตรงข้ามกับ ฝ่ายวิญญาณ คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดี
ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ

๑๒ ถูกฝังด้วยกันกับพระองค์ในบัพติศมา และท่านได้รับการฟื้นคืนชีวิตขึ้นด้วยกับพระองค์
โดยมีความเชื่อตามพลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้สำแดงให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความ
ตายแล้ว ๑๓ และเมื่อก่อน ท่านก็เหมือนกับว่าได้ตายไปแล้ว เนื่องจากการล่วงละเมิดและ
ไม่ได้เข้าสุหนัตฝ่ายเนื้อหนัง แต่พระเจ้าให้ท่าน†ได้มีชีวิตด้วยกันกับพระคริสต์ โดยยก
โทษการล่วงละเมิดทุกอย่างของเรา ๑๔ ด้วยการลบล้างข้อกล่าวหาที่บันทึกไว้ใต้กฎข้อบัง
คับซึ่งต่อต้านและขัดขวางเรา พระองค์รับเอาข้อกล่าวหาที่บันทึกไว้ไปเสีย โดยตรึงไว้ที่
ไม้กางเขน ๑๕ พระองค์ปลดอำนาจของบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองและผู้มีสิทธิอำนาจทั้ง
หลาย พระองค์ได้แสดงให้เห็นโดยทั่วกันว่า พระองค์มีชัยชนะเหนือพวกเขาด้วยไม้กางเขน
๑๖ ฉะนั้น อย่าให้ผู้ใดวิจารณ์ท่านเรื่องการกิน หรือดื่ม หรือในการฉลองเทศกาลทาง
ศาสนา หรือฉลองเวลาข้างขึ้น หรือวันสะบาโต ๑๗ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของสิ่งที่จะมา
ภายหลัง แต่แก่นแท้คือพระคริสต์ ๑๘ อย่าให้คนที่ชื่นชมกับการเสแสร้งถ่อมตนและกราบ
ไหว้ทูตสวรรค์เป็นผู้ตัดสิทธิ์ท่าน คนประเภทนี้บรรยายความถึงสิ่งที่เขาได้เห็น และเป็นคน
หยิ่งผยองโดยไร้เหตุผลตามความคิดที่เป็นแบบมนุษย์ ๑๙ และไม่ได้ยึดมั่นในพระคริสต์
ผู้เปรียบเสมือนศีรษะของร่างกาย และทั่วทั้งกายที่อยู่ในการควบคุมของพระคริสต์ได้รับ
การหล่อเลี้ยงและเชื่อมโยงติดต่อกันได้โดยข้อต่อกับเส้นเอ็น และเติบโตขึ้นตามที่พระเจ้า
โปรด
๒๐ ถ้าท่านได้ตายจากการบังคับของอำนาจแห่งวัตถุท้องฟ้าด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว
ทำไมท่านจึงยอมอยู่ใต้อำนาจกฎต่างๆ ของมัน ราวกับว่าท่านยังใช้ชีวิตทางโลกอีก ๒๑ เช่น
อย่าหยิบ อย่าชิม อย่าแตะต้อง ๒๒ สิ่งเหล่านี้เมื่อปฏิบัติตามจะนำไปสู่ความตาย เพราะมี
รากฐานมาจากคำสั่งและการสอนของมนุษย์ ๒๓ สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนว่าเกิดจากสติปัญญา
อย่างเช่น ท่าทีเคร่งนมัสการ การเสแสร้งว่าถ่อมตน และการทรมานตนเอง แต่มันไม่มีพล
ังที่จะช่วยให้หลุดพ้นจากการหลงระเริงฝ่ายเนื้อหนังเลย

๓

ก้าวสู่เส้นทางเดินชีวิตใหม่

๑ ถ้าท่านได้ฟื้นคืนชีวิตกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบนซึ่งเป็นที่พระ
คริสต์นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาของพระเจ้า ๒ จงใฝ่ใจในสิ่งที่เป็นฝ่ายเบื้องบน ไม่ใช่ในสิ่งที่เป็น
ฝ่ายโลก ๓ ด้วยว่า ท่านได้ตายไปแล้ว และชีวิตแท้จริงของท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ด้วย
ความผูกพันในพระเจ้า ๔ เมื่อพระคริสต์ผู้เป็นชีวิตของเราปรากฏขึ้น ท่านก็จะปรากฏกับ
พระองค์พร้อมกับมีส่วนในพระบารมีของพระองค์
๕ ฉะนั้น จงกำจัดความต้องการฝ่ายโลกที่อยู่ในตัวท่าน อันได้แก่การประพฤติผิดในเรื่อง
เพศ เรื่องมลทิน กิเลสในกาม การใฝ่ชั่ว และความโลภซึ่งเป็นเรื่องเดียวกับการบูชารูป
เคารพ ๖ การลงโทษของพระเจ้ากำลังจะมาก็เพราะสิ่งเหล่านี้ ๗ ในคราวที่ท่านดำเนินตาม
ความต้องการฝ่ายโลก ท่านก็เคยเดินตามทางนั้น ๘ แต่บัดนี้สิ่งที่ท่านต้องกำจัดเสียคือ
ความโกรธ ความเกรี้ยวกราด การปองร้าย การใส่ร้าย และวาจาหยาบคายที่หลุดจากปาก
ของท่าน ๙ อย่าโกหกกัน ในเมื่อท่านได้เลิกจากการดำเนินชีวิตเก่าอันประกอบด้วยการ
ประพฤติชั่ว ๑๐ และได้ก้าวสู่เส้นทางการดำเนินชีวิตใหม่ ซึ่งกำลังถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ใน
ความรู้ ตามอย่างภาพลักษณ์ขององค์ผู้สร้าง ๑๑ คือไม่มีการแยกว่าเป็นชาวกรีกหรือชาว
ยิว เข้าสุหนัตหรือไม่ได้เข้าสุหนัต ชาวต่างชาติหรือชาวสิเธีย* เป็นทาสหรืออิสระ แต่พระ
คริสต์เป็นทุกอย่างและสถิตในตัวเราทุกคน

---

† **๒๑๑๓** มีหนังสือบางฉบับที่บันทึกไว้ครั้งโบราณ ใช้คำว่า เรา แทนคำว่า ท่าน * **๓๑๑๑** ชาวสิเธีย เป็นที่รู้จักในสมัยนั้นว่าชาวสิเธียเป็นพวกที่มีอารยธรรมต่ำ

๑๒ ฉะนั้น ตามที่ท่านเป็นคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ ท่านบริสุทธิ์และเป็นที่รักยิ่ง จงให้ความสงสาร ความกรุณา การถ่อมตัว ความอ่อนโยน และความอดทนบังเกิดในตัวท่าน ๑๓ จงอดทนต่อกันและกัน และไม่ว่าใครจะมีเรื่องบาดหมางใดๆ ก็จงให้อภัยแก่กันและกัน เหมือนกับที่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้อภัยแก่ท่าน ๑๔ และยิ่งกว่าคุณสมบัติดังกล่าว จงให้ความรักบังเกิดในตัวท่าน ซึ่งจะเชื่อมโยงทุกอย่างให้เข้าเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างเพียบพร้อม ๑๕ จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครอบครองใจท่าน ด้วยว่า พระเจ้าได้เรียกท่านให้มาเป็นกายเดียวกันเพื่อสันติสุขนั้น และจงมีใจขอบคุณพระเจ้าเถิด ๑๖ จงให้คำกล่าวของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ ด้วยการสอนและตักเตือนกันและกันดั่งคนมีสติปัญญาทุกประการ จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายวิญญาณด้วยใจขอบคุณต่อพระเจ้า ๑๗ และสิ่งใดก็ตามที่ท่านกล่าวหรือกระทำ จงทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นพระบิดา โดยผ่านพระคริสต์

ความสัมพันธ์ในครัวเรือน

๑๘ ผู้เป็นภรรยา จงยอมเชื่อฟังสามีอย่างที่ผู้เชื่อพระผู้เป็นเจ้าควรกระทำ ๑๙ ผู้เป็นสามี จงรักภรรยาของท่านและอย่าแข็งกร้าวต่อนาง ๒๐ ผู้เป็นบุตร จงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะเป็นสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าพึงพอใจ ๒๑ ผู้เป็นบิดา อย่าทำให้บุตรของท่านขุ่นเคืองในสิ่งที่เขาปฏิบัติ มิฉะนั้นเขาจะท้อแท้ใจ ๒๒ ผู้เป็นทาส จงเชื่อฟังบรรดาเจ้านายทุกอย่าง และมิใช่กระทำเพียงเวลาอยู่ต่อหน้า เพื่อให้เป็นที่พอใจของเจ้านายเท่านั้น แต่ทำด้วยใจจริง ด้วยความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า ๒๓ ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ท่านลงมือกระทำ จงกระทำอย่างสุดจิตสุดใจเหมือนกับที่ท่านทำให้พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าทำให้มนุษย์ ๒๔ ท่านทราบอยู่แล้วว่า ท่านจะได้รับมรดกจากพระผู้เป็นเจ้าเป็นรางวัล พระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าคือผู้ที่ท่านรับใช้ ๒๕ ใครที่ทำผิดจะต้องได้รับผลตามที่เขาทำไป และในพระเจ้าไม่มีการลำเอียง

๔

จงอุทิศตนในการอธิษฐาน

๑ ผู้เป็นเจ้านาย จงให้ความถูกต้องและความยุติธรรมแก่ทาสของท่าน เพราะท่านทราบว่า ท่านมีเจ้านายในสวรรค์ด้วย

๒ จงอุทิศตนในการอธิษฐานและระวังระไวให้ดี และมีใจขอบคุณพระเจ้า ๓ และเมื่อท่านอธิษฐาน จงอธิษฐานเพื่อพวกเราด้วยว่า พระเจ้าจะเปิดโอกาสให้แก่คำประกาศของเรา เพื่อเราจะได้ประกาศความลึกลับซับซ้อนของพระคริสต์ อันเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่อยู่ ๔ จงอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าจะได้ประกาศอย่างชัดเจนตามที่ควรจะเป็น

๕ จงปฏิบัติต่อคนภายนอกด้วยสติปัญญา โดยใช้ทุกโอกาสให้เกิดคุณประโยชน์ ๖ ให้การสนทนาของท่านกอปรด้วยเมตตาคุณเสมอ อันเสมือนปรุงด้วยเกลือ เพื่อท่านจะได้ทราบว่า ควรจะตอบคำถามของทุกคนอย่างไร

คำลงท้าย

๗ ทีคิกัสน้องชายที่รักของเราเป็นทั้งผู้รับใช้ที่ภักดี และเพื่อนผู้รับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันมา เขาจะเล่าเรื่องทุกอย่างของข้าพเจ้าแก่ท่าน ๘ ด้วยจุดประสงค์นี้เองข้าพเจ้าจึงให้เขามาหาท่าน ท่านจะได้ทราบว่าพวกเราเป็นอย่างไร และเขาจะได้ให้กำลังใจแก่ท่าน ๙ เขามากับโอเนสิมัสผู้ภักดีและเป็นน้องชายที่รักของเรา ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่าน เขาทั้งสองจะบอกท่านถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่นี่

๑๐ อาริสทาร์คัสเพื่อนร่วมคุกของข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย มาระโก
ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของบาร์นาบัสก็เช่นกัน ท่านได้รับคำสั่งเรื่องเขาแล้ว ถ้าเขามาหาท่าน
ก็ช่วยต้อนรับเขาด้วย ๑๑ และเยซูซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่ายุสทัส ฝากความคิดถึงมา คนเหล่า
นี้เท่านั้นที่เป็นเพื่อนร่วมงานในอาณาจักรของพระเจ้าที่เป็นพวกเข้าสุหนัต และพวกเขา
เป็นผู้ที่ให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า ๑๒ เอปาฟรัสผู้เป็นคนหนึ่งในพวกท่าน และเป็นผู้รับใช้ของ
พระเยซูคริสต์ฝากความคิดถึงมายังท่าน เขาอธิษฐานให้ท่านอย่างเอาจริงเอาจังอยู่เสมอ
เพื่อท่านจะยืนหยัดในความเป็นผู้ใหญ่ และมั่นใจในความประสงค์ของพระเจ้าทุกประการ
๑๓ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาได้ว่า เขาทำงานหนักเพื่อท่าน และเพื่อบรรดาผู้อยู่ในเมือง
เลาดีเซียและเมืองฮีเอราบุรี ๑๔ นายแพทย์ลูกาผู้เป็นเพื่อนที่รักของเรา พร้อมกับเดมาส
ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน ๑๕ ช่วยฝากความคิดถึงมายังพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย
และมายังนุมฟา อีกทั้งคริสตจักรที่พบกันในบ้านของเธอด้วย ๑๖ หลังจากอ่านจดหมายนี้
แล้ว จงให้คนอ่านในคริสตจักรของชาวเลาดีเซียด้วย และสำหรับท่านก็จงอ่านจดหมายที่
ข้าพเจ้าเขียนถึงชาวเลาดีเซียเช่นกัน ๑๗ ช่วยบอกอาร์คิปปัสว่า “จงแน่ใจว่า จะทำงานรับ
ใช้พระผู้เป็นเจ้าตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์”

๑๘ ข้าพเจ้าเปาโลเขียนฝากความคิดถึงนี้มาด้วยมือของข้าพเจ้าเอง จงจำไว้ว่าข้าพเจ้าถูก
ล่ามโซ่อยู่ ขอพระคุณจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

1 เธสะโลนิกา

การทักทายของเปาโล

๑ จากเปาโล สิลวานัสและทิโมธี
เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาซึ่งเป็นคนของพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาและของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอพระคุณและสันติสุขจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

คำอธิษฐานขอบพระคุณ

๒ พวกเราขอบคุณพระเจ้าสำหรับท่านทั้งหลายเสมอ เวลาอธิษฐานเราก็ได้อธิษฐานเผื่อท่านด้วย ๓ เมื่อไรที่เราอธิษฐานต่อพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเรา พวกเราก็นึกถึงงานของท่านอันเกิดจากความเชื่อ แรงงานอันเกิดจากความรัก และความหวังอันมั่นคงในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๔ พวกเราทราบว่าพระองค์ได้เลือกท่านซึ่งเป็นที่รักของพระเจ้า ๕ ด้วยว่า เราได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่าน ไม่เพียงแต่เป็นคำพูดเท่านั้น แต่เป็นทั้งอานุภาพและความมั่นใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกท่านก็ทราบว่าเราใช้ชีวิตเพื่อประโยชน์ของท่านอย่างไรในหมู่ท่าน ๖ พวกท่านได้ปฏิบัติตามอย่างพวกเราและพระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้จะถูกกดขี่ข่มเหงแสนสาหัส พวกท่านก็ยังรับคำประกาศด้วยความยินดี ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๗ เพราะเหตุนั้นท่านจึงได้เป็นตัวอย่างแก่ผู้ที่เชื่อทุกคนในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายา ๘ มิใช่เพียงคำประกาศของพระผู้เป็นเจ้า ที่ท่านประกาศให้ผู้คนได้ยินกันในแคว้นมาซิโดเนียและอาคายาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านที่มีในพระเจ้าก็เป็นที่รู้กันทั่วทุกแห่งด้วย ฉะนั้นเราไม่จำเป็นต้องพูดเรื่องนี้เลย ๙ เพราะคนเหล่านั้นพูดถึงการต้อนรับของท่านเมื่อครั้งที่เรามาหาท่าน และการที่ท่านได้หันจากรูปเคารพมาเชื่อพระเจ้าเพื่อรับใช้พระองค์ผู้ดำรงชีวิต ผู้เป็นพระเจ้าแท้จริง ๑๐ และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้ให้ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย คือพระเยซูผู้ช่วยให้เราพ้นจากการลงโทษที่กำลังมา

๒

เปาโลรับใช้ที่เธสะโลนิกา

๑ พี่น้องเอ๋ย ท่านเองก็ทราบว่า การที่พวกเรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์ ๒ แต่หลังจากที่พวกเราได้รับทุกข์ทรมานและการสบประมาทที่เมืองฟีลิปปีแล้ว ตามที่ท่านทราบ คือ พระเจ้าให้พวกเรามีความกล้าในการพูดกับท่านเรื่องข่าวประเสริฐของพระเจ้า ทั้งๆ ที่มีการต่อต้านมาก ๓ ด้วยว่า สิ่งที่พวกเราบอกเล่าให้ท่านเชื่อ ไม่ได้เกิดจากการโกหก หรือการจูงใจที่ไม่บริสุทธิ์ หรือเป็นเพราะเราพยายามจะใช้เล่ห์กลกับท่าน ๔ แต่พระเจ้าเห็นดีกับพวกเราแล้วที่ไว้ใจเราในเรื่องข่าวประเสริฐ และเราก็ประกาศ ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอใจของพระเจ้าผู้ทดสอบจิตใจของเรา ๕ ท่านก็ทราบว่า พวกเราไม่เคยพูดยกยอท่าน หรือแสร้งทำราวกับว่าจะปกปิดความโลภ พระเจ้าเป็นพยานของเราได้ ๖ พวกเราไม่ได้แสวงหาการเยินยอจากมนุษย์ ไม่ว่าจากท่านหรือจากใครอื่นอีก ในฐานะที่พวกเราเป็นอัครทูตของพระคริสต์ เราจะร้องขอจากท่านก็ได้ ๗ แต่พวกเรามีใจอ่อนโยนในหมู่ท่าน เช่นเดียวกับมารดาที่เลี้ยงดูบุตรของตน ๘ พวกเรารักท่านมากจึงมีความยินดียิ่ง

นักในการแบ่งปันทั้งข่าวประเสริฐของพระเจ้า รวมถึงชีวิตของเราด้วย เพราะท่านทั้งหลายเป็นที่รักยิ่งของเราแล้ว
๙ พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการตรากตรำของเราและการประสบกับความยากลำบาก ทำงานหามรุ่งหามค่ำ เพื่อเราจะได้ไม่ต้องเป็นภาระให้กับผู้ใดในหมู่ท่าน ขณะที่พวกเราประกาศข่าวประเสริฐจากพระเจ้าให้ท่านฟัง ๑๐ ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเราและพระเจ้าก็เป็นพยานด้วยว่า พวกเราประพฤติต่อท่านที่เชื่อในพระเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์ด้วยความชอบธรรม และปราศจากข้อตำหนิใดๆ ๑๑ ท่านก็ทราบว่า พวกเราปฏิบัติต่อท่านทุกคนเช่นบิดากระทำต่อบุตรของตน ๑๒ คือให้กำลังใจ ปลอบโยนและสนับสนุน เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตให้สมกับที่พระเจ้าเรียกท่านเข้าสู่อาณาจักรและพระบารมีของพระองค์
๑๓ ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงขอบคุณพระเจ้าเสมอว่า เวลาท่านได้รับคำประกาศของพระเจ้าจากพวกเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างที่เป็นคำกล่าวของมนุษย์ แต่รับไว้ตามความเป็นจริงคือเป็นคำกล่าวของพระเจ้า ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในตัวของท่านที่เชื่อ ๑๔ พี่น้องทั้งหลาย ท่านปฏิบัติตามคริสตจักรทั้งปวงของพระเจ้าในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านทนทุกข์ทรมานจากชนชาติของท่านเอง เช่นเดียวกับที่คริสตจักรเหล่านั้นทนทุกข์จากชาวยิว ๑๕ ชาวยิวนั้นได้ฆ่าทั้งพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าและบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า แล้วได้ขับไล่พวกเรา เขาเหล่านั้นไม่เป็นที่พอใจของพระเจ้า อีกทั้งเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวงด้วย ๑๖ เขาห้ามพวกเราไม่ให้พูดเรื่องที่จะทำให้บรรดาคนนอก*ได้รับชีวิตรอดพ้น ผลก็คือพวกเขาสะสมบาปไว้จนท่วมตัว และในที่สุดการลงโทษจากพระเจ้าก็ได้ลงมาสู่พวกเขา

ทิโมธีนำข่าวดีมาบอก

๑๗ พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อครั้งที่เราถูกพรากจากท่านเพียงกายไปชั่วขณะหนึ่ง แต่ไม่ได้พรากทางใจ พวกเรายิ่งอยากจะเห็นหน้าท่านเหลือเกิน ๑๘ ด้วยว่า พวกเราต้องการจะมาหาท่าน ยิ่งตัวข้าพเจ้าเองเปาโล ก็ได้พยายามครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ซาตาน†ขัดขวางไว้ ๑๙ แล้วอะไรคือความหวัง ความยินดี หรือมงกุฎแห่งความมีชัยของเราที่เราจะภูมิใจ ไม่ใช่ท่านหรอกหรือที่อยู่เบื้องหน้าพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเวลาพระองค์มา ๒๐ ด้วยว่าท่านคือความภูมิใจและความยินดีของพวกเรา

๓

๑ ดังนั้นเมื่อพวกเราทนต่อไปไม่ได้อีกแล้ว จึงคิดกันว่า ข้าพเจ้าอยู่ต่อที่เมืองเอเธนส์ตามลำพังเป็นดีที่สุด ๒ แล้วพวกเราก็ให้ทิโมธีผู้เป็นน้องชาย และเป็นผู้ร่วมงานรับใช้พระเจ้าด้วยกันกับเราในการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์มา เพื่อให้กำลังใจและปลอบประโลมท่านในความเชื่อ ๓ เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวต่อความยากลำบากทั้งปวง ท่านเองก็ทราบแล้วว่า พวกเราได้รับมอบหมายให้เผชิญสิ่งเหล่านี้ ๔ ความจริงแล้วเวลาที่พวกเราอยู่กับท่าน เราได้บอกล่วงหน้าเสมอว่าเราจะต้องถูกกดขี่ข่มเหง และก็เกิดขึ้นแล้วตามที่ท่านก็ทราบดี ๕ ด้วยเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าทนต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าให้ทิโมธีไปดูว่าความเชื่อของท่านเป็นอย่างไร โดยเกรงว่าพญามารผู้ยั่วยุอาจจะยั่วยุท่านเข้าแล้ว และความอุตสาหะของพวกเราจะไร้ประโยชน์
๖ แต่ทิโมธีเพิ่งจากท่านมา เขาได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่าน และท่านคิดถึงพวกเราในสิ่งที่ดีงาม อยากพบกับเราเหมือนที่เราอยากพบกับท่าน ๗ ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เวลาเราประสบความเจ็บปวดรวดร้าวและการกดขี่ข่มเหง เราก็ได้รับกำลังใจเนื่องจากความเชื่อของท่าน ๘ ถ้าท่านยืนหยัดในพระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเรา

---

* **๒๑๖** ชนชาติอื่นที่ไม่ใช่ชาวยิว † **๒๑๘** ซาตาน เป็นคำจากภาษาฮีบรู หมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน

ก็สดชื่น ๙ พวกเราขอบคุณพระเจ้าเพียงไรจึงจะพอสำหรับความชื่นชมยินดีที่เรามีต่อหน้าพระเจ้าเนื่องจากพวกท่าน ๑๐ พวกเราอธิษฐานอย่างสุดกำลังทั้งวันทั้งคืน เพื่อเราจะได้พบหน้าท่านอีก เราจะได้เพิ่มเติมสิ่งที่บกพร่องในความเชื่อของท่านให้สมบูรณ์

๑๑ บัดนี้ ขอพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาและพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเปิดทางให้เรามาหาท่าน ๑๒ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าเพิ่มพูนความรักของท่านมากยิ่งขึ้น เพื่อกันและกัน และเพื่อคนอื่นๆ ด้วย เหมือนกับที่พวกเรามีต่อท่าน ๑๓ ขอพระองค์ให้กำลังใจแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากข้อตำหนิต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา ในเวลาที่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงของพระองค์

๔

ดำเนินชีวิตให้เป็นที่พอใจของพระเจ้า

๑ สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอร้องและสนับสนุนท่านในพระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในเมื่อท่านได้รับรู้การดำเนินชีวิตจากพวกเราแล้วว่า ทำอย่างไรจึงจะเป็นที่พอใจของพระเจ้า (ซึ่งท่านได้กระทำอยู่แล้ว) เพื่อท่านจะได้กระทำมากยิ่งขึ้นอีก ๒ เพราะท่านทราบว่า เราให้คำสั่งอะไรไปตามแนวทางของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ๓ เป็นความประสงค์ของพระเจ้า ที่ท่านควรได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ท่านควรหลีกเลี่ยงการประพฤติผิดทางเพศ ๔ ทุกท่านควรรู้จักควบคุมกายของตนในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติ ๕ ไม่ใช่ในความใคร่ที่เป็นกิเลสตามอย่างคนนอกซึ่งไม่รู้จักพระเจ้า ๖ และไม่ควรให้ใครทำผิด หรือเอาเปรียบพี่น้องของตนในเรื่องนี้ พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเรื่องเหล่านี้ตามที่พวกเราได้บอกและเตือนท่านแล้ว ๗ ด้วยว่า พระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เป็นคนมีมลทิน แต่ให้เป็นคนบริสุทธิ์ ๘ ฉะนั้นคนที่ปฏิเสธคำสั่งนี้ไม่ได้ปฏิเสธมนุษย์ แต่ปฏิเสธพระเจ้าผู้ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์แก่ท่าน

๙ พวกเราไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านเรื่องความรักฉันพี่น้อง เพราะท่านเองได้รับการสอนจากพระเจ้า ให้รักซึ่งกันและกัน ๑๐ ความจริงแล้วท่านก็รักพี่น้องทั้งหลายทั่วทั้งแคว้นมาซิโดเนีย กระนั้นก็ตาม เราขอสนับสนุนให้พวกท่านกระทำมากยิ่งขึ้นอีก ๑๑ จงตั้งเป้าหมายว่าจะอยู่อย่างสงบ อย่ายุ่งเรื่องของคนอื่น และทำงานด้วยมือของตนเอง ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว ๑๒ เพื่อว่า ท่านจะได้เป็นที่นับถือของคนภายนอก และท่านจะได้ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใครเลย

วันที่พระผู้เป็นเจ้าจะกลับมา

๑๓ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราอยากให้ท่านทราบเกี่ยวกับบรรดาผู้ล่วงลับไปแล้ว ท่านจะได้ไม่ระทมใจดังเช่นผู้อื่นที่ปราศจากความหวัง ๑๔ ในเมื่อเราเชื่อว่า พระเยซูเสียชีวิต และฟื้นคืนชีวิตอีก เราจึงเชื่อว่า พระเจ้าจะพาคนที่เชื่อในพระเยซูซึ่งได้ล่วงลับไปนั้นมากับพระองค์ด้วย ๑๕ เราขอบอกท่านตามคำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ และจะอยู่ต่อไปอีกจนกระทั่งพระผู้เป็นเจ้ามานั้น จะไม่รุดหน้าไปก่อนพวกที่ล่วงลับไปแล้วนั้นอย่างแน่นอน ๑๖ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าเองจะลงมาจากสวรรค์พร้อมกับคำบัญชาด้วยเสียงอันดัง กับเสียงของทูตสวรรค์ชั้นเอกและด้วยเสียงแตรของพระเจ้า ครั้นแล้วคนที่ตายไปโดยที่มีความเชื่อในพระคริสต์จะฟื้นคืนชีวิตก่อน ๑๗ แล้วพวกเราที่มีชีวิตอยู่และอยู่ต่อไปในโลกจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขาในกลุ่มเมฆ เพื่อพบกับพระผู้เป็นเจ้าในห้วงฟ้าอากาศ เราก็จะอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ ๑๘ ฉะนั้นจงให้กำลังใจกันด้วยคำที่เล่ามานี้เถิด

๕

๑ พี่น้องทั้งหลาย ส่วนเรื่องวันเวลานั้น เราไม่จำเป็นต้องเขียนบอกท่าน ๒ เพราะท่านเองก็ทราบดีว่าวันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมานั้นประดุจขโมยที่มาในเวลากลางคืน ๓ ขณะที่คนพูดกันว่า "มีความสงบและความมั่นคงปลอดภัยแล้ว" เวลานั้นแหละความพินาศจะมาถึงตัวเขาทันที ดั่งความเจ็บปวดที่เกิดกับหญิงมีครรภ์ และเขาเหล่านั้นจะไม่สามารถหนีพ้นไปได้ ๔ แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืด วันนั้นจึงไม่ควรทำให้ท่านประหลาดใจเหมือนกับเวลาที่ขโมยมา ๕ พวกท่านทุกคนเป็นบรรดาบุตรของความสว่างและกลางวัน เราไม่ได้เป็นของความมืดและกลางคืน ๖ ดังนั้น เราอย่าได้นอนหลับเหมือนคนอื่นๆ เลย แต่จงตื่นตัวไว้ และควบคุมตนเองให้ได้ ๗ คนที่นอนหลับก็นอนเวลากลางคืน และพวกที่เมาเหล้าก็เมาเวลากลางคืน ๘ แต่ในเมื่อพวกเราเป็นของกลางวันแล้ว จงควบคุมตนเองไว้โดยสวมเกราะป้องกันอกด้วยความเชื่อและความรัก และสวมหมวกเหล็กอันเป็นเสมือนความหวังแห่งความรอดพ้น ๙ ด้วยว่า พระเจ้าไม่ได้กำหนดให้เราทนทุกข์เพราะการลงโทษ แต่ให้เราได้รับความรอดพ้นโดยผ่านพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๑๐ พระองค์สิ้นชีวิตเพื่อเรา ไม่ว่าเราจะตายหรือเป็น เราก็จะได้อยู่ด้วยกันกับพระองค์ ๑๑ ฉะนั้นจงให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และเสริมสร้างกันและกันอย่างที่ท่านกำลังปฏิบัติกันอยู่แล้ว

คำลงท้าย

๑๒ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้พวกเราขอให้ท่านนับถือบรรดาผู้ที่ลงแรงทำงานด้วยความขยันขันแข็งในหมู่ท่าน อีกทั้งนำท่านในด้านงานของพระผู้เป็นเจ้าและตักเตือนท่าน ๑๓ จงยกย่องเขาเหล่านั้นอย่างสูงด้วยความรักเพราะงานของเขา จงอยู่ด้วยความสงบสุขในหมู่พวกท่าน ๑๔ เราขอสนับสนุนให้ท่านพี่น้องตักเตือนพวกที่เกียจคร้าน ให้กำลังใจคนที่หวาดกลัวง่าย ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ มีความอดทนต่อทุกคน ๑๕ จงระวัง อย่าให้ใครทำชั่วตอบแทนการกระทำที่ชั่ว แต่จงพยายามกรุณาต่อพวกท่านเองเสมอไป และต่อคนทั้งปวงด้วย ๑๖ จงมีความยินดีอยู่เสมอ ๑๗ จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้ง ๑๘ สิ่งที่พระเจ้าประสงค์ในชีวิตของท่านในพระเยซูคริสต์คือ การกล่าวขอบคุณพระองค์ในทุกกรณี ๑๙ อย่ารั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ ๒๐ อย่าดูหมิ่นการเผยคำกล่าวของพระเจ้า ๒๑ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง ยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้ได้ ๒๒ จงหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ชั่วทุกประการ

๒๓ ขอให้พระเจ้าแห่งสันติสุขชำระท่านให้บริสุทธิ์โดยบริบูรณ์ และขอให้พระองค์รักษาทุกส่วนของชีวิตคือ วิญญาณ จิตใจ และร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียนในเวลาที่พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามา ๒๔ พระองค์ผู้ที่เรียกท่านเป็นผู้รักษาคำมั่นสัญญา และพระองค์จะช่วยกระทำสิ่งนั้นให้แก่ท่าน

๒๕ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย

๒๖ ช่วยฝากความคิดถึงมายังพี่น้องทั้งหลายด้วยการจูบแก้ม*อันบริสุทธิ์

๒๗ ข้าพเจ้าขอสั่งพวกท่านต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้พี่น้องทุกคนฟัง

๒๘ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

---

* **๕๒๖** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย

2 เธสะโลนิกา

การทักทายของเปาโล

๑ จากเปาโล สิลวานัสและทิโมธี
เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาซึ่งเป็นคนของพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเรา
และของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า
๒ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้
เป็นเจ้าจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

คำอธิษฐานขอบพระคุณ

๓ เป็นการสมควรที่พวกเราขอบคุณพระเจ้าเสมอสำหรับท่านพี่น้องทั้งหลาย เพราะท่าน
มีความเชื่อมากยิ่งขึ้น และความรักที่ท่านทุกคนมีต่อกันก็ได้ทวียิ่งขึ้น ๔ ดังนั้นพวกเราเอง
จึงพูดถึงท่านในหมู่คริสตจักรของพระเจ้าด้วยความภูมิใจ เพราะความบากบั่นและความ
เชื่อของท่านยามที่ถูกกดขี่ข่มเหง รวมทั้งความอดทนต่อความยากลำบากของท่าน
๕ สิ่งที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ชี้ให้เห็นว่า การพิพากษาของพระเจ้านั้นยุติธรรม และผล
ก็คือท่านเป็นผู้สมควรอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งท่านทนทุกข์อยู่ก็เพราะอาณาจัก
รนั้น ๖ พระเจ้ายุติธรรม พระองค์เห็นว่าสมควรแล้วที่จะให้ความยากลำบากตอบสนอง
คนที่ทำให้ท่านลำบาก ๗ และเพื่อจะบรรเทาความยากลำบากที่ท่านกำลังได้รับ และจะ
บรรเทาให้แก่เราเช่นกัน เวลาที่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าจะปรากฏจากสวรรค์ในเปลว
เพลิงพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่มีมหิทธานุภาพของพระองค์ ๘ พระองค์จะลงโทษผู้ที่ไม่รู้
จักพระเจ้า และผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๙ เขา
เหล่านั้นจะถูกลงโทษ นั่นคือความพินาศอันเป็นนิรันดร์ และอยู่ห่างไกลแสนไกลจากพระผู้
เป็นเจ้าและอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ๑๐ เมื่อพระองค์มาในวันนั้น เพื่อรับพระบารมี
จากบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ และรับการสรรเสริญจากทุกคนที่เชื่อซึ่งรวมทั้งพวกท่าน
ด้วย เพราะท่านเชื่อคำยืนยันของเรา ๑๑ เราจึงอธิษฐานเพื่อท่านเสมอว่า พระเจ้าของเรา
จะนับว่าท่านสมควรแก่การที่พระองค์เรียก และขอให้ความปรารถนาในการกระทำดีและ
งานที่ท่านปฏิบัติโดยความเชื่อจะสำเร็จโดยอานุภาพของพระองค์ ๑๒ เพื่อว่าพระนามของ
พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับพระบารมีเพราะท่าน และท่านจะได้รับเกียรติ
เพราะพระองค์ ตามพระคุณของพระเจ้าของเรา และพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า

๒

คนนอกกฎ

๑ เรื่องการมาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเรื่องที่พระองค์จะรับ
เราไปอยู่ด้วยกันกับพระองค์นั้น เราขอร้องท่านพี่น้องทั้งหลายว่า ๒ ท่านไม่ต้องหวั่นไหว
โดยง่าย หรือตระหนกตกใจง่ายเนื่องจากคำพยากรณ์ คำรายงานหรือจดหมายที่ดูเหมือน
ว่าจะมาจากพวกเรา โดยอ้างว่าวันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมานั้นได้มาถึงแล้ว ๓ อย่าให้ใคร
หลอกลวงท่านได้เลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึงจนกว่าการขัดขืนต่อพระเจ้าจะเกิดขึ้นก
่อน และคนนอกกฎจึงจะปรากฏ เขาคือบุตรแห่งความพินาศ ๔ เขาจะต่อต้านและยกตนเอง
เหนือทุกสิ่งที่เรียกว่าเทพเจ้า หรือวัตถุบูชา เพื่อตนจะได้นั่งในพระวิหารของพระเจ้า และ
ประกาศตัวเองว่าเป็นพระเจ้า ๕ ท่านจำไม่ได้หรือว่าขณะที่ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าบอก
เรื่องเหล่านี้ให้ท่านทราบแล้ว ๖ และบัดนี้ท่านก็ทราบว่าอะไรหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ เพื่อว่าเมื่อ

ถึงเวลาของเขา เขาจะได้ปรากฏตัว ๗ ด้วยว่าอำนาจลึกลับนอกกฎก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว แต่
ผู้ที่กำลังหน่วงเหนี่ยวไว้จะยังรั้งเอาไว้จนกว่าจะถูกพาตัวออกจากทางที่ตนเองขวางไว้ ๘
แล้วคนนอกกฎคนนั้นจะปรากฏตัว พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทำลายเขาด้วยเพียง
ลมหายใจของพระองค์ และจบชีวิตเขาลงโดยการมาปรากฏครั้งที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์
๙ คนนอกกฎจะมาโดยอำนาจของซาตาน* และจะแสดงฤทธานุภาพ ปรากฏการอัศจรรย์
และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ อันจอมปลอม ๑๐ และใช้การหลอกลวงอันชั่วร้ายทุกชนิดกับพวกที่
จะถึงความพินาศ เพราะเขาเหล่านั้นปฏิเสธที่จะรักความจริงซึ่งช่วยให้รอดพ้นได้ ๑๑ เพราะ
เหตุนี้พระเจ้าจึงให้ความหลงผิดครอบงำพวกเขา เพื่อให้พวกเขาเชื่อสิ่งที่เท็จ ๑๒ และทุก
คนที่ไม่ได้เชื่อความจริงแต่ยินดีกับความชั่วร้ายจะถูกกล่าวโทษ

ยืนหยัดในความเชื่อ

๑๓ พี่น้องทั้งหลายที่พระผู้เป็นเจ้ารัก พวกเราควรขอบคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ
เพราะพระเจ้าได้เลือกท่านไว้ตั้งแต่แรกเริ่มเพื่อความรอดพ้นโดยการชำระให้บริสุทธิ์ของ
พระวิญญาณ และการมีความเชื่อในความจริง ๑๔ พระองค์ได้เรียกท่านทั้งหลายมาสู่สิ่งที่
กล่าวมานี้โดยผ่านข่าวประเสริฐของเรา เพื่อว่าท่านจะได้รับพระบารมีของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๑๕ ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายควรยืนหยัดและยึดถือสิ่งที่ท่านได้เรียน
รู้ต่อๆ กันมา ไม่ว่าจะเป็นคำพูด หรือเป็นจดหมายจากเราก็ตาม
๑๖ ขอพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเราผู้
รักเราและได้ให้กำลังใจชั่วนิรันดร์ ทั้งความหวังที่ดีอันเนื่องมาจากพระคุณของพระองค์
๑๗ โปรดให้กำลังใจและเสริมกำลังแก่ท่านในการกระทำและในวาจาอันดีทุกอย่าง

๓

เปาโลขอให้พี่น้องอธิษฐาน

๑ พี่น้องทั้งหลาย สุดท้ายนี้จงอธิษฐานเพื่อเราว่า คำประกาศของพระผู้เป็นเจ้าจะเผยแผ่
ไปอย่างรวดเร็ว และจะได้รับเกียรติเหมือนอย่างที่เป็นไปในหมู่ท่าน ๒ และอธิษฐานเพื่อว่า
เราจะได้พ้นจากคนชั่วร้าย เพราะมิใช่ว่าทุกคนมีความเชื่อ ๓ แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้รักษา
คำมั่นสัญญา และพระองค์จะเสริมกำลังและปกป้องท่านไว้ให้พ้นจากมารร้ายนั้น ๔ พระผู้
เป็นเจ้าให้เรามีความมั่นใจในตัวท่านว่า ท่านกำลังประพฤติตามที่เราสั่งไว้ และจะประพฤติ
ต่อไป ๕ ขอให้พระผู้เป็นเจ้านำใจท่านสู่ความรักของพระเจ้า และความบากบั่นของพระ
คริสต์

อย่าเกียจคร้าน

๖ พี่น้องทั้งหลาย เราขอสั่งท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ว่า ท่านจงอยู่ให้ห่างจากพี่น้องทุกคนที่เกียจคร้าน อีกทั้งไม่ประพฤติตัวตามคำสั่งสอนที่
ท่านได้รับจากเรา ๗ ท่านเองก็ทราบว่า ท่านควรปฏิบัติตามตัวอย่างของพวกเราอย่างไร ใน
เมื่อเราไม่เกียจคร้านเลยเมื่อครั้งที่เราอยู่กับพวกท่าน ๘ และเราไม่ได้รับประทานอะไรโดย
ไม่ได้จ่ายเป็นค่าตอบแทน แต่ตรากตรำและใช้แรงงานอย่างหนัก เราทำงานหามรุ่งหามค่ำ
เพื่อเราจะได้ไม่ต้องร้องขอจากผู้ใดในหมู่ท่าน ๙ เรากระทำเช่นนี้ไม่ใช่ว่าเราไม่มีสิทธิ์ได้รับ
ความช่วยเหลือในด้านนี้ แต่ปฏิบัติตนเพื่อเป็นตัวอย่างให้ท่านทำตาม ๑๐ แม้เวลาที่เราอยู่
กับท่าน เราก็เคยสั่งท่านในเรื่องนี้แล้วว่า หากผู้ใดไม่ยอมทำงานก็อย่าให้เขารับประทาน
สิ่งใด ๑๑ พวกเราได้ยินว่ามีบางคนในหมู่ท่านที่ใช้ชีวิตอย่างเกียจคร้าน ไม่ยอมทำงาน ช้ำ

---

* **๒๙** ซาตาน เป็นคำจากภาษาฮีบรู หมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน

ยังชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น ๑๒ เราขอสั่งและสนับสนุนในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ให้คนประเภทนี้ทำงานด้วยใจสงบและทำมาหากินเอง

๑๓ แต่พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำความดีเลย ๑๔ หากมีผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังคำของเราซึ่งกล่าวมาในจดหมายนี้ ก็จงจำคนนั้นไว้ว่าอย่าคบกับเขาเพื่อเขาจะได้มีความละอาย ๑๕ แต่ก็อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนเขาฉันพี่น้อง

คำลงท้าย

๑๖ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุขโปรดให้ท่านมีสันติสุขตลอดกาลในทุกเรื่อง ขอให้พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่านทุกคน

๑๗ ข้าพเจ้า เปาโล เขียน ส่ง ความ คิดถึง นี้ มาด้ว ยลา ยมือ ของ ข้าพเจ้า เอง ซึ่ง เป็น เครื่องหมายบ่งบอกในจดหมายทุกฉบับของข้าพเจ้า นี่ก็เป็นวิธีเขียนของข้าพเจ้า ๑๘ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทุกคนเถิด

1 ทิโมธี

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นของ
เรา และของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นความหวังของเรา
๒ ถึง ทิโมธีผู้เป็นบุตรที่แท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ
ขอพระคุณ ความเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านเถิด

เตือนให้ระวังจากหลักคำสอนที่ผิด

๓ เมื่อข้าพเจ้าเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าได้สนับสนุนให้ท่านอยู่ต่อไปอีก
ที่เมืองเอเฟซัส เพื่อจะได้กำชับบางคนให้หยุดสอนสิ่งที่ผิดหลักคำสอน ๔ ทั้งไม่ให้ใส่ใจใน
นิยายต่างๆ และลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ จนทำให้เกิดการโต้แย้งกัน มากกว่าแผนการ
ของพระเจ้าซึ่งเป็นไปโดยความเชื่อ ๕ แต่จุดประสงค์ของการกำชับของเรานั้นคือ ความรัก
ซึ่งเกิดขึ้นจากใจอันบริสุทธิ์ จากมโนธรรมที่ดี และความเชื่ออันจริงใจ ๖ บางคนได้ละทิ้งสิ่ง
เหล่านี้ และกลับถกกันในเรื่องที่ไร้สาระ ๗ แม้เขาเหล่านั้นจะไม่เข้าใจคำที่เขาพูด หรือเรื่อง
ที่เขายืนยัน เขาก็ยังต้องการเป็นอาจารย์ฝ่ายกฎบัญญัติ
๘ แต่เราทราบว่ากฎบัญญัตินั้นดี หากใช้อย่างถูกต้อง ๙ คือทราบว่ากฎบัญญัตินั้นไม่ได้
มีไว้สำหรับผู้มีความชอบธรรม แต่สำหรับบรรดาผู้ละเมิดกฎและแข็งข้อ สำหรับผู้ไร้คุณ
ธรรมและคนบาป สำหรับผู้ไม่นับถือพระเจ้าและศาสนา สำหรับบรรดาผู้ที่ฆ่าพ่อแม่ของ
ตน และฆาตกร ๑๐ สำหรับผู้ประพฤติผิดทางเพศ และชายลักเพศ ผู้ค้าทาส ผู้โกหก ผู้ให้คำ
สาบานเท็จ และอะไรอื่นใดก็ตามที่ตรงข้ามกับการสอนอันถูกหลัก ๑๑ ตามข่าวประเสริฐอัน
ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ประสบสุขซึ่งเป็นข่าวประเสริฐที่พระองค์มอบไว้กับข้าพเจ้า

พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเปาโล

๑๒ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราผู้ได้ให้พลังแก่ข้าพเจ้า
เพราะพระองค์นับว่าข้าพเจ้าภักดี และแต่งตั้งให้ข้าพเจ้ารับใช้ในงานของพระองค์ ๑๓
แม้ว่าก่อนนี้ข้าพเจ้าเคยพูดหมิ่นประมาท กดขี่ข่มเหงและก้าวร้าว ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายัง
ได้รับความเมตตา เพราะข้าพเจ้ากระทำไปโดยความไม่รู้ และจากความไม่เชื่อในพระองค์
๑๔ พระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นท่วมท้นชีวิตข้าพเจ้า พร้อมกับความเชื่อและความ
รักที่มีในพระเยซูคริสต์ ๑๕ ข้อความนี้เป็นที่ไว้ใจได้ สมควรที่คนทั้งปวงจะยอมรับ คือพระ
เยซูคริสต์ได้เข้ามาในโลกเพื่อช่วยให้คนบาปทั้งหลายรอดพ้น ข้าพเจ้านี่แหละ เป็นตัวเอก
ในหมู่คนบาป ๑๖ และด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้รับความเมตตา เพื่อว่าพระเยซูคริสต์จะ
ได้แสดงความอดทนของพระองค์อย่างบริบูรณ์ในตัวข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนบาปตัวเอก เพื่อ
เป็นตัวอย่างสำหรับบรรดาคนที่จะเข้ามาเชื่อพระองค์ และได้รับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๑๗ ขอ
พระเกียรติและพระบารมีจงมีแด่กษัตริย์ผู้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ผู้เป็นอมตะซึ่งเรามองไม่
เห็น ผู้เป็นพระเจ้าแต่องค์เดียวชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน
๑๘ ทิโมธีบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าให้คำกำชับนี้แก่ท่านตามคำกล่าวของพระเจ้า
เกี่ยวกับท่านที่ได้เปิดเผยไว้ เพื่อว่าเวลาที่ท่านปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบ
ท่านจะต่อสู้ได้ดี ๑๙ จงรักษาความเชื่อและมโนธรรมที่ดีไว้ มีบางคนปฏิเสธมโนธรรม ดัง

นั้นความเชื่อของเขาจึงได้สลายไป ๒๐ ฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ก็เป็นคนจำพวกนั้นที
ข้าพเจ้าได้ยกให้แก่ซาตาน* แล้ว เพื่อพวกเขาจะได้รับบทเรียนที่จะไม่พูดหมิ่นประมาท
พระเจ้า

๒

คำแนะนำในเรื่องนมัสการ

๑ ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอสนับสนุนให้ท่านอ้อนวอน อธิษฐานขอ อธิษฐานเผื่อผู้อื่น และ
ขอบคุณพระเจ้าเพื่อคนทั้งปวง ๒ เพื่อบรรดากษัตริย์และทุกคนที่อยู่ในตำแหน่งสูง เพื่อ
ว่าพวกเราจะได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างสันติและสงบในทางของพระเจ้าและในทางบริสุทธิ์ทุก
ประการ ๓ การกระทำดังกล่าวนี้เป็นการกระทำที่ดี และเป็นที่พอใจของพระเจ้าผู้ช่วยให้
รอดพ้นของเรา ๔ พระองค์ต้องการให้ทุกคนรอดพ้นและรู้จักความจริง ๕ ด้วยเหตุว่ามี
พระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์
องค์ผู้เป็นมนุษย์ ๖ พระองค์ได้มอบชีวิตของพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับทุกคน คำยืนยัน
ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นตามเวลาอันเหมาะสม ๗ และด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ประ
กาศและเป็นอัครทูต ข้าพเจ้าพูดตามความจริง ไม่ได้โกหก ข้าพเจ้าเป็นครูสอนความเชื่อ
และความจริงแก่บรรดาคนนอก*

๘ ฉะนั้น ข้าพเจ้าอยากให้ผู้ชายทั่วทุกแห่งอธิษฐาน และยกมืออันบริสุทธิ์ขึ้นโดย
ปราศจากความโกรธและการโต้เถียง ๙ ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เช่นกัน ข้าพเจ้าต้องการให้ท่าน
แต่งกายสุภาพเรียบร้อยให้เหมาะสม ไม่ใช่ถักผม หรือประดับด้วยทองหรือมุก หรือเสื้อผ้า
ราคาแพง ๑๐ แต่ด้วยการกระทำความดี ซึ่งเหมาะสมสำหรับหญิงที่ประกาศตัวว่า เป็นผู้นม
ัสการพระเจ้า ๑๑ ผู้หญิงควรเรียนรู้อย่างเงียบๆ และยินยอมที่จะเชื่อฟัง ๑๒ ข้าพเจ้าไม่อนุ
ญาตให้ผู้หญิงสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้นิ่งเงียบไว้ ๑๓ ด้วยว่าอาดัมถูกปั้นขึ้นก
่อนเอวา ๑๔ และอาดัมไม่ได้เป็นคนที่ถูกหลอกลวง ผู้หญิงต่างหากที่ถูกหลอกลวงและกลาย
เป็นผู้ทำบาป ๑๕ แต่ผู้หญิงจะรอดพ้นได้ด้วยการมีบุตร† ถ้ายังคงความเชื่อ ความรัก ความ
บริสุทธิ์และการควบคุมตนเอง

๓

ผู้ดูแลสาวกและผู้ช่วยจัดการงานของคริสตจักร

๑ ข้อความนี้เป็นที่ไว้ใจได้คือ ถ้าผู้ใดปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้ดูแลสาวก เท่ากับว่า
ผู้นั้นปรารถนางานที่ประเสริฐ ๒ ผู้ดูแลสาวกนี้ต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติเตียนได้ มีภรรยา
คนเดียว* รู้จักประมาณตน ควบคุมตนเองได้ น่าเชื่อถือ มีอัธยาศัยดีในการต้อนรับ และมี
ความสามารถในการสอน ๓ ไม่เสพติดของมึนเมา ไม่เป็นคนก้าวร้าวแต่อ่อนโยน ไม่ชอบ
ทะเลาะวิวาท ไม่เห็นแก่เงิน ๔ เขาต้องเป็นคนจัดการเรื่องภายในครอบครัวของตนได้ดี
ลูกๆ ต่างเชื่อฟังเขาด้วยความเคารพทุกประการ ๕ แต่ถ้าผู้ชายคนใดจัดการเรื่องภายใน
ครอบครัวของตนไม่เป็น แล้วเขาจะดูแลรักษาคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร ๖ เขาต้อง
ไม่ใช่คนที่เข้ามาเชื่อพระเจ้าใหม่ๆ มิฉะนั้นอาจจะกลายเป็นคนหยิ่งผยอง และถูกกล่าวโทษ
เหมือนอย่างพญามาร ๗ และเขาต้องเป็นที่นับถือของบรรดาคนนอกคริสตจักร เพื่อเขาจะ
ได้ไม่ประสบกับความอับอายและติดบ่วงแร้วของพญามาร

๘ ผู้ช่วยจัดการงานของคริสตจักรก็เช่นกันคือ ต้องเป็นคนที่น่านับถือ ไม่เป็นคนสอง
ลิ้น เสพติดของมึนเมา หรือทุจริตเพราะความโลภ ๙ เขาต้องยึดมั่นในข้อลึกลับของความ

---

* **๑๐๒๐** ซาตาน เป็นคำจากภาษาฮีบรู หมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน * **๒๐๗** ชนชาติอื่นที่ไม่ใช่ชาวยิว
† **๒๐๑๕** หรือ ด้วยการเกิดมาของบุตร * **๓๐๒** ได้ความหมายอีกอย่างคือ ซื่อสัตย์ต่อภรรยาของตน

เชื่อด้วยมโนธรรมอันบริสุทธิ์ ๑๐ เขาเหล่านี้ต้องถูกทดสอบก่อน ถ้าพิสูจน์ได้ว่าเขาไร้ข้อตำหนิ ก็ให้เขารับใช้เป็นผู้ช่วยจัดการงานของคริสตจักร ๑๑ ในทำนองเดียวกันคือ ภรรยาของเขา†ต้องเป็นหญิงที่น่านับถือ ไม่พูดว่าร้ายผู้อื่น แต่รู้จักประมาณตนและเป็นที่ไว้ใจได้ในทุกสิ่ง ๑๒ ผู้ช่วยจัดการงานของคริสตจักรต้องมีภรรยาคนเดียว และต้องจัดการเรื่องภายในครอบครัวและลูกๆ ได้ดี ๑๓ บรรดาผู้ที่ได้รับใช้เป็นผู้ช่วยจัดการงานของคริสตจักรเป็นอย่างดี ก็ได้รับเกียรติและความมั่นใจมากในความเชื่อที่มีในพระเยซูคริสต์

๑๔ ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ แต่ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ถึงท่านก็เพื่อว่า ๑๕ ในกรณีที่ข้าพเจ้ามาช้า ท่านจะได้ทราบว่า ควรจะปฏิบัติตนอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า อันเป็นคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ อีกทั้งเป็นหลักค้ำและเป็นรากฐานแห่งความจริง ๑๖ ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า ความลึกลับซับซ้อนในทางของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่คือ

พระองค์ได้ปรากฏเป็นร่างมนุษย์
ฝ่ายพระวิญญาณก็เป็นที่ประจักษ์ว่าพระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้า
เหล่าทูตสวรรค์ได้เห็นพระองค์แล้ว
และบรรดาประชาชาติได้ยินการประกาศเกี่ยวกับพระองค์
คนทั่วโลกเชื่อในพระองค์
และพระองค์ถูกรับขึ้นสู่พระบารมี

๔

เปาโลแนะนำทิโมธี

๑ พระวิญญาณกล่าวอย่างชัดเจนว่า ในวาระสุดท้ายจะมีบางคนที่ละทิ้งความเชื่อ และหันไปติดตามพวกวิญญาณที่ล่อลวงและสิ่งที่พวกมารสอน ๒ การสั่งสอนเช่นนั้นมาจากคนหน้าไหว้หลังหลอกและมดเท็จ โดยมีมโนธรรมที่ด้านกระด้างดังถูกเหล็กร้อนจี้แล้ว ๓ พวกเขาห้ามไม่ให้แต่งงาน และห้ามรับประทานอาหารบางชนิด ซึ่งพระเจ้าได้สร้างไว้สำหรับคนที่เชื่อและทราบความจริงได้บริโภคด้วยใจขอบคุณ ๔ เพราะว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างเป็นสิ่งดี และเราไม่ควรปฏิเสธสิ่งใดเลยถ้าเรารับด้วยความขอบคุณ ๕ เพราะสิ่งเหล่านั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยคำกล่าวของพระเจ้าและคำอธิษฐานแล้ว

๖ ถ้าท่านชี้สิ่งเหล่านี้ให้พวกพี่น้องเห็น ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ คือท่านได้รับการปลูกฝังในความจริงแห่งความเชื่อ และในหลักคำสอนที่ดีซึ่งท่านได้ปฏิบัติตาม ๗ อย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับนิยายอันไร้คุณธรรมซึ่งเหมาะสมกับหญิงชราที่โง่เขลา แต่จงฝึกตนให้ใช้ชีวิตในทางของพระเจ้า ๘ เพราะการฝึกร่างกายมีประโยชน์อยู่บ้าง ส่วนการฝึกในทางของพระเจ้ามีประโยชน์สำหรับทุกสิ่ง คือนำมาซึ่งประโยชน์สำหรับชีวิตนี้และชีวิตที่จะมาถึง ๙ ข้อความนี้เป็นที่ไว้ใจได้ซึ่งสมควรที่คนทั้งปวงจะยอมรับ ๑๐ และด้วยเหตุนี้พวกเราจึงตรากตรำทำงานและทนสู้ เพราะเราหวังในพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ พระองค์เป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นของมนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งของคนที่เชื่อในพระองค์

๑๑ จงสั่งและสอนสิ่งเหล่านี้ ๑๒ อย่าปล่อยให้ผู้ใดดูหมิ่นเพราะท่านเป็นคนหนุ่ม แต่จงเป็นแบบอย่างแก่ผู้ที่เชื่อทั้งในคำพูด ความประพฤติ ความรัก ความเชื่อและความบริสุทธิ์ ๑๓ จงหมั่นใช้เวลาในการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม ทั้งการประกาศและการสอนจนกว่าข้าพเจ้าจะมา ๑๔ อย่าละเลยกับของประทานที่ท่านได้รับพร้อมกับสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบ ขณะที่พวกผู้ปกครองวางมือบนตัวท่าน ๑๕ จงหมั่นฝึกฝนสิ่งเหล่านี้โดยถือเป็นชีวิตจิตใจ เพื่อว่าทุกคนจะได้เห็นความก้าวหน้าของท่าน ๑๖ จงเอาใจใส่ต่อชีวิตและการสั่งสอน

† **๓๑๑๑** หรือ ผู้จัดการงานของคริสตจักรที่เป็นผู้หญิง

อันถูกหลักของท่านไว้ให้ดี จงประพฤติตามสิ่งเหล่านี้ต่อไป เพราะถ้าท่านทำเช่นนั้นแล้ว
ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านและบรรดาผู้ที่ได้ยินท่านสอนให้รอดพ้นได้

๕

แม่ม่าย ผู้ปกครอง และทาส

๑ อย่าว่ากล่าวชายผู้มีอาวุโสด้วยความแข็งกระด้าง แต่จงเตือนเสมือนว่าเขาเป็นบิดา
ของท่านเอง จงปฏิบัติต่อคนหนุ่มๆ เสมือนว่าเขาเป็นพี่น้อง ๒ ต่อหญิงผู้มีอาวุโสกว่าเสมือน
มารดา และหญิงสาวเสมือนพี่น้องด้วยใจอันบริสุทธิ์ยิ่ง

๓ จงให้เกียรติแก่แม่ม่ายผู้ไร้ที่พึ่งจริงๆ ๔ แต่ถ้าหญิงม่ายใดมีลูกหลาน ก่อนอื่นใด
ลูกหลานเองควรปฏิบัติหน้าที่ในทางของพระเจ้า โดยการดูแลครอบครัวของตนเป็นการ
ตอบแทนพระคุณต่อพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย เพราะการกระทำเช่นนี้เป็นที่พอใจของพระเจ้า
๕ หญิงม่ายผู้ไร้ที่พึ่งจริงๆ ที่ถูกทอดทิ้งไว้ตามลำพังก็ตั้งความหวังในพระเจ้า และอธิษฐาน
ขอความช่วยเหลือต่อไปทั้งวันและคืน ๖ แต่หญิงม่ายที่ดำเนินชีวิตเพื่อหาความเพลิดเพลิน
นั้นเหมือนตายทั้งเป็น ๗ จงกำชับสิ่งเหล่านี้กับเขาด้วย เพื่อว่าเขาจะได้ไม่ถูกตำหนิ ๘ ถ้าผู้
ใดไม่เลี้ยงดูเครือญาติของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่พี่น้องของตนแล้ว ผู้นั้นก็ปฏิเสธ
ความเชื่อและเลวยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า

๙ หญิงม่ายที่จะถูกจัดอยู่ในรายชื่อแม่ม่ายได้ จะต้องมีอายุเกิน 60 ปีและมีสามีคนเดียว
๑๐ และการกระทำความดีของนางเป็นที่รู้จักดี เช่นการเลี้ยงดูลูกๆ มีอัธยาศัยดีในการ
ต้อนรับ ล้างเท้าบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ และอุทิศตนทำความ
ดีประการต่างๆ ๑๑ อย่าจัดม่ายสาวๆ ให้อยู่ในรายชื่อนี้ เพราะเมื่อความต้องการทางกายเกิ
ดมีมากเกินกว่าการอุทิศตนต่อพระคริสต์แล้ว นางก็จะต้องการแต่งงาน ๑๒ ถ้าเป็นเช่นนั้น
พวกนางจะถูกตำหนิ เพราะเป็นการฝ่าฝืนสัญญาข้อแรก ๑๓ นอกจากนั้นแล้วยังติดนิสัย
เป็นคนเกียจคร้านเที่ยวไปบ้านนั้นบ้านนี้ และไม่เพียงเป็นคนเกียจคร้านเท่านั้น แต่ชุบชิ
บนินทาและยุ่งกับเรื่องของผู้อื่น พูดสิ่งที่ไม่ควรจะพูด ๑๔ ดังนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวก
แม่ม่ายสาวๆ แต่งงานมีบุตรและดูแลบ้านเรือนของตน เพื่อปิดโอกาสไม่ให้ศัตรูกล่าวหาว่า
ร้ายได้ ๑๕ ความจริงมีบางคนที่ได้หันไปติดตามซาตานแล้วด้วย ๑๖ ถ้ามีหญิงคนใดเป็นผู้ที่
มีความเชื่อและมีญาติพี่น้องที่เป็นม่าย ก็ให้เธอช่วยเหลือบรรดาแม่ม่ายโดยไม่ต้องให้เป็น
ภาระของคริสตจักร เพื่อว่าคริสตจักรจะได้สามารถช่วยหญิงม่ายผู้ไร้ที่พึ่งจริงๆ

๑๗ บรรดาผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติ 2 เท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่
ประกาศและสั่งสอนข่าวประเสริฐด้วยความขยันขันแข็ง ๑๘ เพราะพระคัมภีร์ระบุว่า “อย่า
เอาตะกร้อครอบปากโคขณะที่มันกำลังนวดข้าวอยู่”* และ “คนงานสมควรได้รับค่าจ้าง
ของตน”† ๑๙ อย่ารับคำกล่าวหาเกี่ยวกับผู้ปกครอง นอกจากจะมีพยาน 2 หรือ 3 คน ๒๐
คนที่ทำบาปต้องถูกว่ากล่าวต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อคนอื่นจะได้เกรงกลัว ๒๑ ข้าพเจ้าขอ
กำชับท่านต่อหน้าพระเจ้า พระเยซูคริสต์ และบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์เลือกไว้ว่า ให้
ท่านรักษาระเบียบเหล่านี้โดยไม่มีความรังเกียจหรือแสดงความลำเอียง ๒๒ อย่ารีบร้อน
วางมือบนตัวเพื่อแต่งตั้งผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในบาปของผู้อื่น จงรักษาตนให้บริสุทธิ์
๒๓ อย่าดื่มเพียงแต่น้ำเท่านั้น จงดื่มเหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อยเพื่อกระเพาะอาหารและโรคที่
ท่านเป็นอยู่บ่อยครั้ง ๒๔ บาปของคนบางคนปรากฏชัด และบาปของเขาก้าวล่วงหน้าเขาไป

---

* **๕๑๘** เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 † **๕๑๘** ลูกา 10:7

ยังที่สำหรับพิพากษา บาปของคนบางคนปรากฏในภายหลัง ๒๕ ส่วนการกระทำดีก็เป็นเช่นเดียวกัน คือปรากฏชัด แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏชัดแต่ก็จะถูกปิดบังไว้ไม่ได้

๖

๑ จงให้ทุกคนที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนสมควรแก่การได้รับความเคารพโดยสมบูรณ์ เพื่อว่าพระนามของพระเจ้า และการสั่งสอนของเราจะได้ไม่ถูกกล่าวหาว่าร้าย ๒ สำหรับคนที่มีนายเป็นผู้มีความเชื่อ ก็อย่าขาดความเคารพต่อนายเพราะว่าเป็นพี่น้องกัน แต่ควรจะรับใช้ให้ดียิ่งขึ้น เพราะผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการรับใช้นั้นเป็นผู้มีความเชื่อและเป็นที่รัก

ความรักเงิน

จงสั่งสอนและสนับสนุนให้กระทำตามสิ่งที่กล่าวนี้ ๓ ถ้าผู้ใดสอนสิ่งที่ผิดหลักคำสอนและไม่เห็นด้วยกับการสั่งสอนที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการสั่งสอนที่เป็นทางของพระเจ้า ๔ ผู้นั้นก็เป็นคนหยิ่งผยองและไม่เข้าใจสิ่งใด เขาชอบใส่ใจในเรื่องปัญหาโต้แย้ง และวิวาทในเรื่องคำพูดอันเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉา มีความเห็นที่ไม่ลงรอยกัน ว่าร้าย ไม่ไว้วางใจกัน ๕ และขัดเคืองกันเป็นประจำระหว่างผู้เสื่อมศีลธรรมและปราศจากความจริง ซึ่งเหมาเอาว่า ทางของพระเจ้าเป็นช่องทางหาความร่ำรวยได้ ๖ แต่ความจริงแล้วการใช้ชีวิตในทางของพระเจ้า มีประโยชน์ยิ่งหากว่ามีความพึงพอใจ ๗ เพราะเราไม่ได้นำสิ่งใดเข้ามาในโลก ดังนั้นเราไม่สามารถนำอะไรออกไปจากโลกเช่นกัน ๘ ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจกับสิ่งเหล่านั้น ๙ บรรดาคนที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในสิ่งยั่วยุ ติดบ่วงแร้ว และตกอยู่ในความต้องการอันโง่เขลา และเป็นภัย ซึ่งทำให้คนถลำลงสู่ความหายนะและความพินาศ ๑๐ เพราะการรักเงินก็เป็นต้นตอแห่งความชั่วทุกอย่าง บางคนที่เห็นแก่เงินก็ได้หลงออกไปจากความเชื่อแล้ว และระทมใจด้วยความทุกข์เป็นที่สุด

ต่อสู้อย่างดีที่สุดในด้านความเชื่อ

๑๑ แต่ท่านเองเป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านี้ และมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความมานะและความอ่อนโยน ๑๒ จงต่อสู้ให้ดีที่สุดในด้านความเชื่อ จงยึดชีวิตอันเป็นนิรันดร์ที่พระเจ้าเรียกให้ท่านรับไว้ ซึ่งท่านก็ได้ให้คำยอมรับอย่างหนักแน่นว่าท่านเชื่อ ต่อหน้าพยานหลายคน ๑๓ ข้าพเจ้ากำชับต่อหน้าพระเจ้าผู้ให้ชีวิตแก่ทุกสิ่ง และต่อหน้าพระเยซูคริสต์ผู้ให้คำยอมรับอย่างหนักแน่นต่อหน้าปอนทิอัสปีลาตในคำพยานของพระองค์ ๑๔ ว่าให้ท่านรักษาคำสั่งไว้ อย่าให้ด่างพร้อย หรือเป็นที่ติเตียนได้จนกว่าพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะปรากฏ ๑๕ ซึ่งพระเจ้าจะแสดงให้ปรากฏตามเวลาอันเหมาะสม พระองค์ผู้ประสบสุขและสูงสุดแต่พระองค์เดียว กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และพระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งปวง ๑๖ พระองค์เพียงพระองค์เดียวที่เป็นอมตะ และดำรงชีวิตในความสว่างซึ่งไม่มีใครเข้าใกล้ได้ ผู้ซึ่งไม่มีใครเคยเห็นหรือจะเห็นได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจงมีแด่พระองค์นิรันดร์กาล อาเมน

๑๗ จงกำชับพวกที่ร่ำรวยในยุคปัจจุบันไม่ให้หยิ่งผยอง หรือหวังในความมั่งมี อันเป็นสิ่งที่เอาแน่ไม่ได้ แต่ให้เขาตั้งความหวังในพระเจ้าผู้จัดหาทุกสิ่งให้เราเพื่อความสุขใจ ๑๘ จงกำชับให้พวกเขาทำดี ให้พรั่งพร้อมด้วยการกระทำความดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และพร้อมเสมอที่จะแบ่งปัน ๑๙ การกระทำเช่นนี้พวกเขาจะสะสมทรัพย์สมบัติให้ตนเองดั่งรากฐานอันมั่นคงสำหรับยุคที่จะมาถึง เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยึดไว้ซึ่งชีวิตอันแท้จริง

คำลงท้าย

๒๐ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ถูกมอบให้อยู่ในความดูแลของท่านไว้ให้ดี จงเลี่ยงจากการ
พูดที่ไร้คุณธรรม และการขัดแย้งในการโต้เถียงซึ่งเรียกกันอย่างผิดๆ ว่าเป็น ความรู้
๒๑ บางคนได้ประกาศตัวว่ามีความรู้นั้น แต่ก็พลาดเป้าหมายไปจากความเชื่อ
ขอพระคุณจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

2 ทิโมธี

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามความประสงค์ของพระเจ้า ตามพระ
สัญญาแห่งชีวิตที่มีในพระเยซูคริสต์
๒ ถึง ทิโมธีบุตรที่รักของข้าพเจ้า
ขอพระคุณ ความเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดา และพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านเถิด

คำอธิษฐานขอบพระคุณ และให้กำลังใจ

๓ ตลอดทั้งวันและคืนทีข้าพเจ้าระลึกถึงท่านในการอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า
ผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้ด้วยมโนธรรมอันบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ๔ ข้าพเจ้า
ระลึกถึงน้ำตาของท่าน และปรารถนาที่จะได้พบท่านเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้มีความยินดียิ่ง
๕ ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันจริงใจของท่าน ซึ่งแต่เดิมก็มีอยู่ในโลอิสคุณยายของท่าน
และยูนีสมารดาของท่าน ข้าพเจ้าแน่ใจว่าความเชื่อนั้นอยู่ในตัวท่านเช่นกัน ๖ ด้วยเหตุ
นี้ ข้าพเจ้าจึงขอเตือนให้ท่านหมั่นใช้ของประทาน ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าให้ท่านไว้ โดยการที่
ข้าพเจ้าวางมือทั้งสองบนตัวท่าน ๗ เพราะพระเจ้าไม่ได้มอบวิญญาณที่ขลาดกลัวแก่เรา
แต่เป็นวิญญาณซึ่งมีอานุภาพ ความรัก และการมีวินัย
๘ ฉะนั้น อย่าละอายที่จะเป็นพยานในเรื่องที่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือละอายใน
ตัวข้าพเจ้าที่เป็นนักโทษอยู่เนื่องจากการรับใช้พระองค์ แต่จงร่วมทนทุกข์กับข้าพเจ้า เพื่อ
เห็นแก่ข่าวประเสริฐโดยอาศัยอานุภาพของพระเจ้า ๙ พระองค์ได้ช่วยเราให้รอดพ้น และ
เรียกเราเพื่อให้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นเพราะสิ่งที่เรากระทำ แต่เป็นเพราะ
จุดประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง พระคุณนี้ได้ให้แก่เราไว้โดยผ่านพระเยซูคริสต์
ก่อนปฐมกาล ๑๐ และเวลานี้ก็ได้ถูกเผยให้เห็นโดยการมาขององค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเรา
คือพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทำลายความตายแล้ว และทำให้ชีวิตและความเป็นอมตะประจักษ์
แจ้งโดยข่าวประเสริฐ ๑๑ เพราะข่าวประเสริฐนี้ ข้าพเจ้าจึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศ
เป็นอัครทูต และเป็นครูอาจารย์ ๑๒ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงต้องทนทุกข์ทรมาน แต่ข้าพเจ้า
ไม่ละอาย เพราะข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อ และข้าพเจ้ามั่นใจว่า พระองค์สามารถ
รักษาทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้นได้ ๑๓ จงรักษาสิ่งที่ท่านได้ยินจาก
ข้าพเจ้าไว้ เพื่อเป็นแบบอย่างของการสั่งสอนอันถูกหลัก ทั้งในความเชื่อและความรักที่มี
ในพระเยซูคริสต์ ๑๔ จงรักษาสมบัติอันมีค่าที่ได้มอบไว้กับท่าน โดยมีพระวิญญาณบริสุทธิ์
ซึ่งอยู่ในตัวเราเป็นผู้ช่วย
๑๕ ท่านทราบว่าทุกคนในแคว้นเอเชียได้ละทิ้งข้าพเจ้าไป รวมทั้งฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเน
สด้วย ๑๖ ขอพระผู้เป็นเจ้าแสดงความเมตตาต่อครอบครัวของโอเนสิโฟรัส เพราะเขาทำให้
ข้าพเจ้าเบิกบานใจบ่อยๆ และไม่ละอายที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่ ๑๗ แต่ตรงกันข้ามคือเวลาที่
เขามาถึงเมืองโรม เขาอุตส่าห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบ ๑๘ ขอพระผู้เป็นเจ้าให้ความเมตตาแก่
เขาในวันนั้นด้วยเถิด ท่านก็ทราบดีแล้วว่า เขาได้ช่วยเหลือข้าพเจ้ามากเพียงไรที่เมืองเอ
เฟซัส

๒

๑ ฉะนั้น บุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งโดยพระคุณที่เรามีในพระเยซูคริสต์เถิด ๒ จงเอาคำสั่งสอนที่ท่านได้ยินข้าพเจ้าประกาศต่อหน้าพยานหลายคนไปส่งต่อให้กับคนที่ไว้วางใจได้ เขาจะได้เอาไปสอนคนอื่นต่อไปด้วย ๓ จงร่วมกันอดทนต่อความยากลำบากกับพวกเราดั่งทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ ๔ ไม่มีผู้ใดที่รับใช้เป็นทหาร แล้วจะไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของพลเรือน ในเมื่อเป้าหมายของเขาคือ การทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ ๕ ในทำนองเดียวกันคือ นักกีฬาจะไม่ได้รับมงกุฎของผู้มีชัย นอกจากว่าเขาจะแข่งตามกติกา ๖ ชาวนาชาวสวนที่ทำงานหนักควรเป็นคนแรกที่รับส่วนแบ่งจากพืชผล ๗ จงคิดทบทวนสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดอยู่นี้ เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะช่วยให้ท่านเข้าใจทุกสิ่ง

๘ จงจดจำไว้ด้วยว่าพระเยซูคริสต์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย สืบเชื้อสายมาจากดาวิด นี่คือข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศ ๙ ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ทรมานอยู่นี้ แม้กระทั่งถูกล่ามโซ่เสมือนเป็นคนร้าย แต่คำกล่าวของพระเจ้าไม่ถูกล่ามไว้ ๑๐ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอดทนต่อทุกสิ่งเพื่อคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ พวกเขาจะได้รับความรอดพ้นซึ่งมาจากพระเยซูคริสต์ พร้อมกับพระบารมีอันเป็นนิรันดร์ ๑๑ ข้อความนี้เป็นที่ไว้ใจได้คือ

ถ้าเราตายกับพระองค์
เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย
๑๒ ถ้าเราสู้ทน
เราก็จะครองราชย์กับพระองค์ด้วย
ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์
พระองค์ก็จะไม่ยอมรับเราเช่นกัน
๑๓ ถ้าเราขาดความภักดี
พระองค์ก็จะยังรักษาคำมั่นสัญญา
เพราะพระองค์จะปฏิเสธความเป็นพระองค์เองไม่ได้

คนงานที่พระเจ้าเห็นดีด้วย

๑๔ จงเตือนพวกเขาถึงสิ่งเหล่านี้ กำชับเขาต่อหน้าพระเจ้าด้วยว่า อย่าวิวาทกันเรื่องคำพูด เพราะไม่มีคุณค่าเลย หากแต่จะทำลายคนที่ฟังเท่านั้น ๑๕ จงปฏิบัติตนให้ดีที่สุดเพื่อพระเจ้าจะได้เห็นด้วยกับท่าน จงเป็นคนงานที่ไม่ต้องอับอาย และสอนคำกล่าวแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ๑๖ จงเลี่ยงจากการพูดที่ไร้คุณธรรม เพราะคนที่ยิ่งพูดก็จะยิ่งกลายเป็นคนไร้คุณธรรมมากขึ้น ๑๗ การพูดของเขาจะแพร่ออกไปดังแผลเนื้อร้าย คนพวกนี้ได้แก่ฮีเมเนอัส และฟีเลทัส ๑๘ ที่ได้ละทิ้งความจริงไป เขาพูดว่าการฟื้นคืนชีวิตนั้นได้เกิดขึ้นไปแล้ว และเขาได้ทำลายความเชื่อของคนบางคน ๑๙ แต่รากฐานอันมั่นคงของพระเจ้ายังคงยืนหยัด และประทับด้วยคำจารึกไว้ว่า “พระผู้เป็นเจ้ารู้จักผู้ที่เป็นคนของพระองค์”* และ “ทุกคนที่รับว่าตนเองเชื่อในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าต้องละจากความชั่วร้าย”

๒๐ ในบ้านหลังใหญ่มีภาชนะทั้งที่เป็นทองและเงิน แต่ก็มีที่เป็นไม้และดินด้วย บางชิ้นมีไว้สำหรับโอกาสต่างๆ อันมีเกียรติ และบ้างก็มีไว้สำหรับโอกาสทั่วๆ ไป ๒๑ ทุกคนที่ชำระตัวจากสิ่งเหล่านี้ได้ก็จะเป็นภาชนะสำหรับโอกาสอันมีเกียรติ บริสุทธิ์ และเป็นประโยชน์แก่เจ้าบ้านและพร้อมสำหรับการงานที่ดีทุกอย่าง

๒๒ จงหนีให้พ้นจากกิเลสของความเป็นหนุ่ม และมุ่งมั่นในความชอบธรรม ความเชื่อ ความรักและสันติสุข เช่นเดียวกับบรรดาคนที่ร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์ ๒๓ อย่าเกี่ยวข้องกับสิ่งโง่เขลาและการวิวาทที่ไร้สาระ เพราะท่านทราบว่าจะเป็นเหตุให้เกิดการวิวาท ๒๔ และผู้รับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าต้องไม่วิวาทกัน แต่ต้องมีใจกรุณาต่อทุกคน สามารถสอนผู้อื่นได้ และอดกลั้นเมื่อถูกคัดค้าน ๒๕ เขาต้องช่วยกล่าวแนะนำฝ่าย

---

* **๒๑๙** กันดารวิถี 16:5

ตรงข้ามด้วยความอ่อนโยน เผื่อว่าพระเจ้าอาจจะโปรดช่วยให้เขากลับใจ และทำให้รู้ความจริง ๒๖ เขาจะได้มีสติ และพ้นจากบ่วงของพญามารซึ่งได้ครอบงำให้ทำตามความประสงค์ของมัน

๓

ในช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้าย

๑ แต่จงทราบไว้ด้วยว่า ในช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้ายจะมีความยากลำบาก ๒ ผู้คนจะเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง เห็นแก่เงิน ขี้อวด หยิ่งยโส ดูหมิ่นผู้อื่น ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ไม่รู้คุณคน ไม่นับถือพระเจ้า ๓ ไม่มีความรัก ไม่ให้อภัย ใส่ร้าย ไม่ควบคุมตนเอง โหดร้าย ไม่รักดี ๔ ทรยศ มุทะลุ หยิ่งผยอง รักสนุกมากกว่ารักพระเจ้า ๕ ปฏิบัติตนเหมือนว่าใช้ชีวิตในทางของพระเจ้า แต่ใจจริงแล้วไม่เชื่อในอานุภาพนั้น อย่าคบกับคนเช่นนั้นเลย ๖ คนพวกนี้เป็นประเภทหาทางเข้าบ้านของพวกผู้หญิงที่ไม่มีความคิดเป็นของตนเองและเป็นคนบาปหนา ปล่อยให้กิเลสต่างๆ นำพาชีวิต และเขาทำให้พวกนางอยู่ใต้บังคับของตน ๗ ผู้หญิงเหล่านี้พยายามเรียนรู้เสมอแต่ไม่เคยรู้ถึงความจริง ๘ ยันเนสกับยัมเบรส์ได้ต่อต้านโมเสสเช่นไร คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงเช่นนั้น เป็นคนเสื่อมศีลธรรม มีความเชื่อที่ไม่แท้ ๙ พวกเขาไม่ก้าวหน้าไปไกลนัก เพราะความเขลาของพวกเขาจะเป็นที่เห็นชัดต่อคนทั้งปวง เช่นเดียวกับความเขลาของชาย 2 คนนั้น

เปาโลกำชับทิโมธี

๑๐ แต่ท่านได้ติดตามข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิดทั้งในการสั่งสอน ความประพฤติ จุดมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความบากบั่น ๑๑ การกดขี่ข่มเหงและการทนทุกข์ทรมานสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่เมืองอันทิโอก เมืองอิโคนียูมและที่เมืองลิสตรา ข้าพเจ้าทนต่อการกดขี่ข่มเหงเพียงไร แต่พระผู้เป็นเจ้าช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นได้ทั้งหมด ๑๒ แท้จริงทุกคนที่ต้องการใช้ชีวิตในทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง ๑๓ แต่คนชั่วและเจ้าเล่ห์จะเลวลง เป็นคนหลอกลวงและถูกหลอกลวงด้วย ๑๔ อย่างไรก็ตาม ท่านจงดำเนินการต่อไปตามสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้มาและเชื่อแน่นอนแล้ว และทราบว่าท่านเรียนรู้มาจากใคร ๑๕ ตั้งแต่เด็กมาแล้วที่ท่านได้ทราบเกี่ยวกับพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งช่วยให้ท่านมีสติปัญญา เพื่อนำไปสู่ความรอดพ้นด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ๑๖ พระคัมภีร์ทุกตอนเขียนขึ้นได้ด้วยการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ทั้งในการสอน การตักเตือน ว่ากล่าว แก้ไขการประพฤติผิด และฝึกสอนให้มีความชอบธรรม ๑๗ เพื่อว่าคนของพระเจ้าจะได้พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกประการ

๔

๑ ณ เบื้องหน้าพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้จะตัดสินทั้งคนเป็นและคนตาย และเพราะพระองค์จะปรากฏและครองอาณาจักรของพระองค์ ข้าพเจ้าขอกำชับท่านว่า ๒ จงประกาศคำกล่าวของพระเจ้า เตรียมพร้อมไม่ว่าโอกาสใด แก้ไขการประพฤติผิด ตักเตือนว่ากล่าว และให้กำลังใจด้วยความอดทนยิ่ง และสั่งสอนอย่างระมัดระวัง ๓ เพราะจะถึงเวลาที่คนจะไม่ทนฟังการสั่งสอนอันถูกหลัก แต่อยากฟังสิ่งที่ตนต้องการฟัง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูตามกิเลสของเขาเอง ๔ และจะไม่ยอมฟังความจริง หันไปเชื่อเรื่องนิยาย ๕ แต่ท่านจงมีความรอบคอบเสมอในทุกสิ่ง ทนต่อความยากลำบาก จงประกาศข่าวประเสริฐ และทำหน้าที่ทุกอย่างซึ่งผู้รับใช้ควรทำ

๖ ถึงเวลาแล้วที่ข้าพเจ้าจะต้องถูกหลั่งเสมือนเครื่องดื่มบูชา และถึงเวลาแล้วที่ข้าพเจ้าจะต้องจากไป ๗ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างสุดกำลัง และวิ่งแข่งขันเสร็จสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษา

ความเชื่อไว้ ๘ สิ่งที่รอข้าพเจ้าอยู่คือมงกุฎแห่งความชอบธรรม ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นผู้พิพากษาที่มีความชอบธรรมจะเป็นผู้มอบให้แก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และไม่เพียงข้าพเจ้าเท่านั้น แต่สำหรับทุกคนที่รอคอยการมาของพระองค์ด้วย

คำแนะนำเป็นส่วนตัว

๙ จงพยายามมาหาข้าพเจ้าให้เร็วที่สุด ๑๐ เพราะว่าเดมาสผู้หลงรักโลกปัจจุบันได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังแคว้นดาลมาเทีย ๑๑ ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า ช่วยแวะรับมาระโกและพาเขามากับท่านด้วย เพราะเขาช่วยข้าพเจ้าทำงานรับใช้ได้ดี ๑๒ ข้าพเจ้าได้ส่งทีคิกัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว ๑๓ ทิโมธี เวลาท่านมา ก็ช่วยเอาเสื้อคลุมที่ข้าพเจ้าฝากกับคาร์ปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือม้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งม้วนที่เป็นหนัง ๑๔ อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นนำความเดือดร้อนมาให้ข้าพเจ้ามาก พระผู้เป็นเจ้าจะสนองตอบตามการกระทำของเขา ๑๕ ท่านเองก็ควรระวังเขาไว้ให้ดี เพราะเขาต่อต้านการสั่งสอนของเราอย่างรุนแรง

๑๖ การแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้า ไม่มีใครอยู่ข้างข้าพเจ้า ทุกคนละทิ้งข้าพเจ้าไป ขอพระเจ้าอย่าได้เอาเรื่องกับพวกเขาเลย ๑๗ แต่พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่กับข้าพเจ้าและให้กำลังแก่ข้าพเจ้า เพื่อว่าข่าวประเสริฐจะได้เป็นที่ประกาศโดยข้าพเจ้าอย่างสมบูรณ์ ให้คนนอกทั้งปวงได้ยิน และข้าพเจ้าก็พ้นจากปากสิงโต ๑๘ พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทั้งปวง และจะนำข้าพเจ้าเข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ของพระองค์โดยปลอดภัย ขอพระบารมีจงมีแด่พระองค์ชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน

คำลงท้าย

๑๙ ฝากความคิดถึงมายังปริสคากับอาควิลลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย ๒๐ เอรัสทัสอยู่ต่อที่เมืองโครินธ์ แต่ข้าพเจ้าปล่อยโตรฟีมัสให้อยู่ที่เมืองมิเลทัสเพราะป่วยอยู่ ๒๑ ขอให้ท่านพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเดนส์ ลีนัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

๒๒ ขอพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ทิตัส

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ได้รับมอบให้มาช่วย
ในเรื่องความเชื่อของคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ และเพื่อให้พวกเขาทราบความจริงซึ่งนำไป
สู่ทางของพระเจ้า ๒ ด้วยมีความหวังว่าจะได้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้กล่าวแต่
ความจริงได้สัญญาไว้ก่อนปฐมกาล ๓ และเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม พระองค์ให้คำกล่าว
ของพระองค์ปรากฏ โดยมอบให้ข้าพเจ้าประกาศตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้น
ของเรา
๔ ถึง ทิตัสบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน
ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้
รอดพ้นของเราจงอยู่กับท่านเถิด

งานของทิตัสที่เกาะครีต

๕ เหตุที่ข้าพเจ้าปล่อยท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้ดำเนินการกับสิ่งที่ยังคั่งค้าง
อยู่ให้เสร็จสิ้น และแต่งตั้งพวกผู้ปกครองไว้ทุกเมือง ตามที่ข้าพเจ้ากำชับท่านแล้ว ๖ ผู้
ปกครองต้องเป็นผู้ไม่มีใครติเตียนได้ มีภรรยาคนเดียว* มีลูกๆ ที่มีความเชื่อ และไม่นับว่า
เป็นนักเลงหรือไม่เชื่อฟัง ๗ ในเมื่อผู้ดูแลสาวกได้รับมอบหมายให้ดูแลการงานของพระเจ้า
จึงต้องเป็นผู้ไม่มีใครติเตียนได้ ไม่หยิ่งผยอง ไม่โกรธง่าย ไม่เสพติดของมึนเมา ไม่เป็น
คนก้าวร้าว ไม่ทุจริตเพราะความโลภ ๘ แต่มีอัธยาศัยดีในการต้อนรับ รักความดี ควบคุม
ตนเองได้ มีความชอบธรรม บริสุทธิ์และมีวินัย ๙ ต้องยึดมั่นในคำสั่งสอนที่ไว้ใจได้ ตามที่ได้
เรียนรู้มาแล้ว เพื่อจะได้สนับสนุนผู้อื่นด้วยหลักคำสอนที่ดี และทักท้วงบรรดาคนที่ต่อต้าน
หลักคำสอนนั้นได้
๑๐ เพราะมีหลายคนที่ดื้อกระด้าง เอาแต่พูดและหลอกลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่เข
้าสุหนัตแล้ว ๑๑ จะต้องทำให้พวกนี้นิ่งเงียบเสีย เพราะเขาทำลายหลายครัวเรือนโดยสอน
สิ่งที่ไม่สมควรสอน ซึ่งทำไปก็เพราะความโลภมักได้ ๑๒ แม้นักปราชญ์ผู้หนึ่งของเขาเองก็
ได้กล่าวไว้ว่า □ชาวครีตเป็นคนพูดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ป่า ขี้เกียจ และจะกละ
จะกลาม□ ๑๓ คำยืนยันนี้เป็นจริง ฉะนั้นจงตักเตือนว่ากล่าวพวกเขาเหล่านั้นอย่างเข้มงวด
เขาจะได้มีความเชื่ออย่างมีหลักการ ๑๔ และจะได้ไม่สนใจในเรื่องนิยายของชาวยิว และกฎ
เกณฑ์ของพวกที่ปฏิเสธความจริง ๑๕ สำหรับคนที่บริสุทธิ์ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับบรรดา
คนที่มีมลทินและไม่เชื่อก็ไม่มีอะไรที่บริสุทธิ์เลย คือทั้งจิตใจและมโนธรรมต่างก็มีมลทิน
๑๖ พวกเขาเหล่านั้นอ้างว่ารู้จักพระเจ้า แต่การกระทำของเขาแสดงว่าเขาปฏิเสธพระเจ้า
เป็นคนน่าชัง ไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำสิ่งดีใดๆ เลย

๒

สอนให้ถูกหลัก

๑ ฝ่ายท่าน จงสอนให้ถูกหลักคำสอน ๒ สั่งสอนชายสูงวัยให้รู้จักประมาณตน เหมาะแก่
การที่ได้รับความนับถือ ควบคุมตนเองได้ และมั่นคงในความเชื่อ ในความรัก และมีมานะ
อดทน ๓ เช่นเดียวกับหญิงสูงวัย คือสอนให้ปฏิบัติตนเหมาะสมอย่างที่เป็นสตรีที่เชื่อใน
พระเจ้า อย่าใส่ร้ายผู้ใด หรือติดของมึนเมา แต่ควรสอนสิ่งที่ดีงาม ๔ แล้วจะได้ฝึกสอนหญิง

* ๑□๖ ได้ความหมายอีกอย่างคือ ซื่อสัตย์ต่อภรรยาของตน

สาวให้รักสามีและบุตรของตน ๕ ฝึกให้ควบคุมตนเองได้ และเป็นคนบริสุทธิ์ ให้ขยันในงานบ้าน มีใจกรุณาและยอมเชื่อฟังสามี เพื่อจะได้ไม่มีใครหมิ่นประมาทคำกล่าวของพระเจ้าได้ ๖ ในทำนองเดียวกับชายหนุ่ม คือสนับสนุนให้พวกเขารู้จักควบคุมตนเองได้ ๗ ท่านเองก็จงเป็นแบบอย่างในทุกด้านด้วยการกระทำดี ในการสอน ก็จงแสดงความจริงใจ และปฏิบัติอย่างที่สมควรได้รับความนับถือ ๘ และใช้คำพูดอันเหมาะสมที่ไม่มีใครตำหนิได้ เพื่อว่าคนที่ต่อต้านท่านจะได้ละอายใจ เพราะเขาไม่อาจมีข้อกล่าวหาเราได้ ๙ จงสอนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของเขาทุกอย่าง ให้พยายามทำให้นายพอใจ อย่าเถียงกลับ ๑๐ อย่าขโมยของจากนาย แต่จงแสดงให้เห็นว่าตนเป็นที่ไว้ใจได้เสมอ เพื่อว่าหลักคำสอนเรื่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นของเราจะได้เป็นที่น่าเชื่อถือ

๑๑ เพราะพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏแล้ว เพื่อช่วยคนทั้งปวงให้รอดพ้น ๑๒ พระคุณนั้นสอนให้เราปฏิเสธหนทางที่ไร้คุณธรรมและกิเลสทางโลก และใช้ชีวิตในยุคปัจจุบันโดยควบคุมตนเองได้ มีความชอบธรรม และดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า ๑๓ ขณะที่เรากำลังรอคอยความสุขอันเป็นความหวัง เมื่อพระบารมีของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และผู้ช่วยให้รอดพ้นของเราจะปรากฏ ๑๔ พระองค์มอบชีวิตของพระองค์เองให้แก่เรา เพื่อไถ่เราจากความชั่วทั้งปวง และเพื่อชำระเราจากบาป เราจะได้เป็นคนของพระองค์เพียงพระองค์เดียว และเป็นคนที่ขวนขวายกระทำความดี

๑๕ จงสั่งสอนสิ่งเหล่านี้ สนับสนุน และตักเตือนว่ากล่าวด้วยสิทธิอำนาจอย่างเต็มที่ อย่าให้ใครดูหมิ่นท่านได้

๓

การกระทำอันชอบธรรม

๑ จงเตือนพวกเขาให้ยอมเชื่อฟังบรรดาผู้อยู่ในระดับปกครองและผู้มีสิทธิอำนาจ และพร้อมเสมอที่จะกระทำความดีทุกประการ ๒ อย่าพูดใส่ร้ายผู้ใด อย่าทะเลาะวิวาท จงอ่อนโยน แสดงความสุภาพต่อคนทั่วไป ๓ เมื่อก่อนเราก็เคยโง่เขลาเช่นกัน ไม่เชื่อฟัง ถูกหลอกลวง และเป็นทาสต่อกิเลสและความสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตในการปองร้าย อิจฉา เป็นที่เกลียดชัง และเกลียดชังผู้อื่น ๔ แต่เมื่อความกรุณาและความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นของเราที่มีต่อมนุษย์ ปรากฏขึ้น ๕ พระองค์ช่วยให้เรารอดพ้น มิใช่ด้วยการกระทำอันชอบธรรมของเราเอง แต่เป็นเพราะความเมตตาของพระองค์โดยการชำระล้างในการเกิดใหม่ และเป็นขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๖ พระองค์หลั่งพระวิญญาณนี้ให้แก่พวกเราอย่างเต็มเปี่ยม โดยผ่านพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเรา ๗ ในเมื่อเราพ้นผิดโดยพระคุณของพระองค์แล้ว เราจะได้เป็นผู้รับมรดกตามความหวัง ว่าจะได้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๘ ข้อความนี้เป็นที่ไว้ใจได้ ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพูดถึงสิ่งเหล่านี้ด้วยความมั่นใจ เพื่อว่าบรรดาคนที่ได้เชื่อในพระเจ้าแล้ว จะได้อุตสาหะในการกระทำดีด้วยความระมัดระวัง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง ๙ จงเลี่ยงจากปัญหาโต้แย้งอันโง่เขลา และเรื่องการลำดับวงศ์ตระกูล เรื่องความเห็นที่ไม่ลงรอยกัน และการวิวาทเกี่ยวกับกฎบัญญัติ เพราะเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์และไม่มีคุณค่าเลย ๑๐ จงเตือนคนช่างยุที่ทำให้ผู้อื่นแตกแยกกันครั้งหนึ่งก่อน แล้วเตือนเขาอีกเป็นครั้งที่สอง หลังจากนั้นแล้วก็อย่าเกี่ยวข้องกับเขาอีก ๑๑ ท่านทราบว่าคนเช่นนั้นหันจากทางที่ถูกต้อง และไปกระทำบาปซึ่งเป็นการกล่าวโทษตนเอง

คำลงท้าย

๑๒ เมื่อข้าพเจ้าใช้อาร์เทมาสหรือทีคิกัสให้มาหาท่าน ท่านจงพยายามมาหาข้าพเจ้าที่นิโคบุรีให้ได้ เพราะข้าพเจ้าได้ตัดสินใจจะมาอยู่ที่นั่นตลอดช่วงฤดูหนาว ๑๓ จงพยายามอย่าง

ที่สุดในการช่วยเหลือเศนาสผู้เป็นทนายความ*กับอปอลโลเวลาที่เขาเดินทาง และจงแน่ใจ
ว่าเขาไม่ขาดเหลือสิ่งใดเลย ๑๔ คนของเราต้องมีความอุตสาหะในการกระทำดี เพื่อจะได้
จัดหาสิ่งที่ขัดสนเมื่อคราวจำเป็น คือไม่เป็นคนที่ไร้ผล
๑๕ ทุกคนที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน ช่วยฝากความคิดถึงมายังบรรดาผู้
ที่รักเราซึ่งมีความเชื่อเดียวกัน
ขอพระคุณจงอยู่กับท่านทุกคนเถิด

* **๓๑๑๓** หรือ ผู้เชี่ยวชาญฝ่ายกฎบัญญัติ

ฟีเลโมน

การทักทายของเปาโล

๑ ข้าพเจ้าเปาโลถูกจำคุกเนื่องจากการรับใช้พระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของเรา
ถึง ฟีเลโมนเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา ๒ และถึงอัปเฟียน้องสาวของเรา และอาร์คิปปัส
ผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่พบกันในบ้านของท่าน
๓ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์ องค์
พระผู้เป็นเจ้าจงมีแด่ท่านทั้งหลายเถิด

คำอธิษฐานขอบพระคุณ

๔ เวลาอธิษฐาน ข้าพเจ้าระลึกถึงท่าน และขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอ ๕ เพราะ
ได้ยินเรื่องความรักของท่านที่มีต่อบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน และความเชื่อซึ่ง
ท่านมีต่อพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ๖ ข้าพเจ้าอธิษฐานว่า ท่านจะแสดงความเชื่อของท่าน
ให้เป็นทีประจักษ์เสมอ ท่านจะได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงสิ่งที่ดีงามทุกประการ ซึ่งเราสามารถ
กระทำเพื่อพระคริสต์ได้* ๗ น้องเอ๋ย ความรักของท่านได้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีและมี
กำลังใจอย่างยิ่ง เพราะท่านได้ทำให้บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าชื่นใจ

เปาโลขอร้องเรื่องโอเนสิมัส

๘ ฉะนั้น แม้ว่าข้าพเจ้ามีความมั่นใจในพระคริสต์มากพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควร
กระทำ ๙ แต่เป็นเพราะความรัก ข้าพเจ้าจึงอยากจะขอร้องท่านมากกว่า ข้าพเจ้าเปาโล
ชราลงแล้ว และบัดนี้ถูกจำคุกอยู่เนื่องจากการรับใช้พระเยซูคริสต์ ๑๐ ข้าพเจ้าขอร้องท่าน
เรื่องลูกของข้าพเจ้า คือโอเนสิมัส†เขาได้มาเป็นลูกของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่
อยู่ ๑๑ เมื่อก่อนเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่มาบัดนี้เขาเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งแก่
ท่านและแก่ข้าพเจ้า ๑๒ ข้าพเจ้าส่งเขากลับมาหาท่าน ซึ่งเท่ากับส่งดวงใจของข้าพเจ้ามา
๑๓ และอยากจะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปฏิบัติหน้าที่แทนท่านได้ในการช่วยเหลือ
ข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้าถูกจำคุกอยู่เพื่อข่าวประเสริฐ ๑๔ แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการกระทำสิ่งใด
ลงไปนอกจากท่านจะเห็นด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำจะไม่ได้เป็นการฝืนใจ แต่
จะเป็นความประสงค์ของท่าน ๑๕ อาจจะเป็นไปได้ว่า เหตุที่เขาห่างไกลไปจากท่านชั่วระยะ
เวลาหนึ่ง ก็เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนตลอดไป ๑๖ ไม่ใช่เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส
คือเป็นพี่น้องที่รัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นที่รักของข้าพเจ้าอย่างมาก และจะเป็นที่รักของ
ท่านมากยิ่งกว่าเพียงไร ทั้งในฐานะที่เป็นมนุษย์และเป็นพี่น้องในพระผู้เป็นเจ้า
๑๗ ดังนั้น ถ้าท่านนับว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ร่วมงาน ก็โปรดต้อนรับเขาไว้เหมือนท่านต้อนรับ
ข้าพเจ้าเอง ๑๘ แต่ถ้าเขากระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้ท่านในสิ่งใด ท่านจง
คิดเอาคืนจากข้าพเจ้า ๑๙ ข้าพเจ้าเปาโลเขียนข้อความนี้ด้วยมือของตนเองว่า ข้าพเจ้าจะ
ใช้คืนให้ ไม่จำเป็นที่จะต้องทวงถึงชีวิตของท่านว่าท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า ๒๐ น้องเอ๋ย จงให้
ข้าพเจ้าได้รับผลประโยชน์จากท่านในพระผู้เป็นเจ้าเถิด ขอให้ข้าพเจ้าได้ชื่นใจในพระคริสต์
เถิด
๒๑ ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยความมั่นใจว่าท่านจะเชื่อฟังเป็นอย่างดี เพราะข้าพเจ้า
ทราบว่าท่านจะปฏิบัติมากยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอ ๒๒ และอีกอย่างหนึ่งคือ ขอให้ท่านทั้งหลาย
ช่วยจัดเตรียมห้องพักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะหวังว่าจะได้กลับมาหาท่านอีกตามคำ
อธิษฐานของท่าน

---

* **๑๖** ซึ่งเราสามารถกระทำเพื่อพระคริสต์ แปลได้ความหมายอีกอย่างคือ ซึ่งเรามีในพระคริสต์ † **๑๐** โอเนสิมัส
เป็นชื่อภาษากรีก มีความหมายว่า เป็นประโยชน์

คำลงท้าย

๒๓ เอปาฟรัสเพื่อนร่วมคุกของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ฝากความคิดถึงมายังท่าน
๒๔ มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกาผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย
๒๕ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจงอยู่กับวิญญาณของท่านทั้งหลาย เถิด

ฮีบรู

พระบุตรยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์

๑ ในสมัยก่อน พระเจ้าได้กล่าวกับบรรพบุรุษของเราผ่านพวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
หลายครั้ง และด้วยวิธีต่างๆ กัน ๒ แต่บัดนี้เป็นช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้าย พระองค์ได้กล
่าวกับเราผ่านทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์แต่งตั้งให้เป็นผู้รับสิ่งทั้งปวงเป็น
มรดก และพระเจ้าได้สร้างจักรวาลผ่านทางพระองค์ด้วย ๓ พระบุตรเป็นแสงสะท้อนพระ
บารมีของพระเจ้า และมีคุณสมบัติเหมือนพระองค์ทุกประการ สืงทั้งปวงยืนยงอยู่ได้ด้วย
คำกล่าวที่มีอานุภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ชำระบาปทั้งปวงแล้ว ก็ได้นั่งอยู่ ณ เบื้อง
ขวาขององค์ผู้ยิ่งใหญ่เบื้องบน ๔ พระองค์ได้มาในฐานะที่เหนือยิ่งกว่าบรรดาทูตสวรรค์ เช่น
เดียวกับพระนามที่ได้รับจากพระเจ้าซึ่งยิ่งใหญ่กว่านามของทูตสวรรค์
๕ พระเจ้าเคยกล่าวกับทูตสวรรค์องค์ใดบ้างว่า
“เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราประกาศว่า เราเป็นบิดาของเจ้า”*
และยังกล่าวอีกว่า
“เราจะเป็นบิดาของท่าน†
และท่านจะเป็นบุตรของเรา”‡
๖ และเมื่อพระเจ้านำบุตรหัวปีของพระองค์มาสู่โลก พระองค์กล่าวอีกว่า
“ให้บรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้า กราบนมัสการท่าน”§
๗ และพระเจ้ากล่าวถึงทูตสวรรค์ว่า
“พระองค์บันดาลให้ทูตสวรรค์ของพระองค์เป็นดุจลม
และให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นดุจเปลวไฟ”*
๘ แต่มีคำกล่าวถึงพระบุตรว่า
“ข้าแต่พระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์จะคงอยู่ชั่วนิรันดร์กาล
และความชอบธรรมจะเป็นดังคทาแห่งอาณาจักรของพระองค์
๙ พระองค์รักความชอบธรรมและเกลียดความชั่วร้าย
ฉะนั้นพระเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของพระองค์ ได้ให้พระองค์อยู่เหนือมิตรสหาย
โดยเจิม†พระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี”‡
๑๐ และได้กล่าวต่อไปอีกว่า
“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาล พระองค์วางฐานรากของแผ่นดินโลก
และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีมือของพระองค์
๑๑ สืงเหล่านี้จะพินาศ แต่พระองค์ยังดำรงอยู่
ทุกสิ่งจะผุพังไปเหมือนกับเครื่องนุ่งห่ม
๑๒ พระองค์จะม้วนสิ่งเหล่านี้เหมือนม้วนเสื้อคลุม
และสิ่งเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนเหมือนเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม
แต่พระองค์คงอยู่เช่นเดิม
และชีวิตของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด”§
๑๓ พระเจ้าได้กล่าวกับทูตสวรรค์ผู้ใดบ้างว่า

---

* **๑๕** สดุดี 2:7 † **๑๕** ท่าน ในข้อ 5,6 คือบุคคลที่สาม คือ พระเยซู ‡ **๑๕** 2 ซามูเอล 7:14; 1 พงศาวดาร 17:13
§ **๑๖** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 * **๑๗** สดุดี 104:4 † **๑๙** เจิม หมายถึงการเลือกไว้เพื่อให้ปฏิบัติงานอันพิเศษ
‡ **๑๙** สดุดี 45:6,7 § **๑๑๒** สดุดี 102:25-27

จงนั่งทางด้านขวาของเรา
จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าอยู่ใต้เท้า
ดั่งที่วางเท้าของเจ้า *
๑๔ แล้วทูตสวรรค์ทั้งปวงไม่ได้เป็นวิญญาณผู้รับใช้ ที่พระองค์ส่งไปช่วยเหลือพวกที่จะได้รับความรอดพ้นเป็นมรดกหรือ

๒

การเตือนเพื่อไม่ให้ห่างเหินจากไป

๑ เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงต้องสนใจสิ่งที่ได้ยินมาแล้วให้มากขึ้นกว่านี้อีก เพื่อเราจะได้ไม่ห่างเหินไป ๒ ในเมื่อคำที่พระเจ้าให้บรรดาทูตสวรรค์กล่าวไว้นั้น พิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริง และการกระทำผิด รวมทั้งการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับโทษที่สมควรได้รับ ๓ ดังนั้น หากเราเพิกเฉยกับความรอดพ้นอันยิ่งใหญ่ แล้วเราจะหนีรอดได้อย่างไร แรกเริ่มเดิมทีพระผู้เป็นเจ้าประกาศเรื่องความรอดพ้นนี้ และพวกที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้ยืนยันกับเรา ๔ พระเจ้าก็ได้ยืนยันแล้วด้วย โดยให้มีปรากฏการณ์อัศจรรย์ สิ่งมหัศจรรย์ ฤทธานุภาพ และของประทานต่างๆ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งมอบให้ตามความประสงค์ของพระองค์

ผู้เบิกทางแห่งความรอดพ้น

๕ พระองค์ไม่ได้ให้บรรดาทูตสวรรค์เป็นฝ่ายปกครองโลกใหม่ที่เรากำลังพูดถึง ๖ แต่มีคนกล่าวยืนยันตอนหนึ่งว่า
มนุษย์คือใคร ที่พระองค์จะเอาใจใส่
หรือบุตรมนุษย์คือใคร ที่พระองค์จะดูแลรักษา
๗ พระองค์ทำให้ท่าน* ด้อยกว่าเหล่าทูตสวรรค์เล็กน้อยเพียงชั่วขณะ
พระองค์ได้มอบบารมีและเกียรติให้แก่ท่าน
๘ พระองค์ได้ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของท่าน †
ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของท่าน จึงไม่มีสักสิ่งเดียวที่พระเจ้าไม่ได้ให้อยู่ภายใต้การควบคุมของท่าน แต่ถึงกระนั้น พวกเราก็ไม่เห็นว่า ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของท่านในเวลานี้ ๙ แต่พวกเราเห็นพระเยซูผู้ที่พระองค์ทำให้ด้อยกว่าเหล่าทูตสวรรค์เล็กน้อยเพียงชั่วขณะ ได้รับพระบารมีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะพระองค์สิ้นชีวิตโดยการรับทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้ลิ้มรสความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน

๑๐ การนำบุตรจำนวนมากไปสู่พระบารมีนั้น เป็นการเหมาะสมที่พระเจ้าผู้สร้าง และให้สิ่งทั้งหลายดำรงอยู่ ได้เป็นผู้ทำให้ผู้เบิกทางแห่งความรอดพ้นของเขาเหล่านี้เพียบพร้อมทุกประการโดยการทนทุกข์ทรมาน ๑๑ ทั้งองค์ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ และบรรดาผู้ถูกชำระให้บริสุทธิ์มีพระบิดาองค์เดียวกัน ดังนั้นพระเยซูจึงไม่ละอายที่จะเรียกพวกเขาว่าพี่น้อง ๑๒ พระองค์กล่าวว่า
ข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระองค์แก่เหล่าพี่น้องของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ประชุม ‡
๑๓ และกล่าวอีกว่า
ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ §
ทั้งกล่าวอีกว่า
ดูเถิด ตัวข้าพเจ้ากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าได้ให้แก่ข้าพเจ้า *

---

* ๑๐๑๓ สดุดี 110:1 * ๒๐๗ ท่าน ในข้อ 7,8 ผู้เขียนฉบับนี้คงจะหมายถึงพระเยซู เพราะภาษากรีกเป็นบุรุษที่สามเอกพจน์ † ๒๐๘ สดุดี 8:4-6 ‡ ๒๐๑๒ สดุดี 22:22 § ๒๐๑๓ อิสยาห์ 8:17 * ๒๐๑๓ อิสยาห์ 8:18

๑๔ ในเมื่อบุตรทั้งหลายมีคุณสมบัติที่เป็นเลือดเนื้อ พระองค์จึงมีส่วนร่วมในความเป็น
มนุษย์ของพวกเขาด้วย เพื่อพระองค์จะได้ทำลายผู้มีอำนาจแห่งความตายคือพญามาร
ด้วยการสิ้นชีวิต ๑๕ และจะได้ช่วยพวกที่ตกเป็นทาสชั่วชีวิตเนื่องจากความกลัวตายให้ได้มี
อิสระ ๑๖ แน่นอนทีเดียวที่พระองค์ไม่ให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาทูตสวรรค์ แต่ช่วยผู้สืบ
เชื้อสายของอับราฮัม ๑๗ ฉะนั้นพระองค์จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องของพระองค์ในทุกๆ
เรื่อง เพื่อพระองค์จะได้เป็นหัวหน้ามหาปุโรหิตที่มีความเมตตา และรักษาคำมั่นสัญญาใน
การรับใช้พระเจ้า และเพื่อพระองค์จะได้ชดใช้บาปให้มวลชน ๑๘ และเมื่อพระองค์เองทน
ทุกข์ทรมานและถูกยั่วยุ พระองค์จึงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่ถูกยั่วยุได้

๓

พระเยซูยิ่งใหญ่กว่าโมเสส

๑ ฉะนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายที่พระเจ้าได้เรียกจากสวรรค์ จงนึกถึงพระเยซูผู้เป็น
อัครทูตและหัวหน้ามหาปุโรหิต ผู้ที่เรายอมรับด้วยปากว่าเราเชื่อในพระองค์ ๒ พระองค์
ภักดีต่อผู้ที่แต่งตั้งพระองค์ เหมือนกับที่โมเสสมีความภักดีในทุกสิ่งที่เกี่ยวกับตำหนัก
ของพระเจ้า ๓ พระเยซูสมควรได้รับพระเกียรติยิ่งกว่าโมเสส เช่นเดียวกับผู้สร้างตำหนัก
ที่ได้รับเกียรติมากกว่าตัวตำหนักเอง ๔ เพราะทุกตำหนักย่อมถูกสร้างโดยผู้ใดผู้หนึ่ง แต่
พระเจ้าเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง ๕ โมเสสมีความภักดีดังเช่นผู้รับใช้ในทุกสิ่งที่เกี่ยวกับตำหนักของ
พระเจ้า คือยืนยันในเรื่องต่างๆ ที่พระเจ้าจะกล่าวในเวลาต่อมา ๖ แต่พระคริสต์เป็นพระ
บุตรผู้มีความภักดี พระองค์ควบคุมดูแลพระตำหนักของพระเจ้า และพวกเราก็คือตำหนัก
ของพระองค์ หากว่าเรายึดความกล้าหาญและความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้

การเตือนเรื่องความไม่เชื่อ

๗ ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวคือ
"วันนี้ ถ้าพวกเจ้าได้ยินเสียงของพระองค์
๘ ก็อย่าทำใจของเจ้าให้แข็งกระด้าง
เหมือนกับที่ได้ยั่วโทสะเรา
ในครั้งที่ถูกทดสอบใจในถิ่นทุรกันดาร
๙ เป็นที่ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ลองดีกับเราโดยการทดสอบเรา
ทั้งที่ได้เห็นแล้วว่าใน 40 ปี เรากระทำอะไรบ้าง
๑๐ ฉะนั้นเราจึงโกรธคนในสมัยนั้น
แล้วเราจึงกล่าวว่า 'จิตใจของเขาเหล่านั้นหลงผิดเสมอ
และเขาไม่รู้วิถีทางของเรา'
๑๑ เราจึงประกาศให้คำปฏิญาณด้วยความกริ้วว่า
'พวกเขาจะไม่มีวันเข้าสู่ที่พำนักของเรา' "*

๑๒ พี่น้องทั้งหลายจงแน่ใจว่า จะไม่มีคนใดในพวกท่านที่มีใจชั่วร้ายและขาดความเชื่อ
หันเหไปจากพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ ๑๓ แต่ท่านจงให้กำลังใจกันโดยสม่ำเสมอตราบที่เรียกกันว่า
"วันนี้" เพื่อจะได้ไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้าง อันเนื่องมาจากการ
ลวงหลอกของบาป ๑๔ พวกเราจะมีส่วนร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเรายึดความมั่นใจที่เรามีแต่
แรกไว้ให้คงมั่นจนถึงที่สุด ๑๕ ตามที่พระคัมภีร์ระบุว่า
"วันนี้ ถ้าพวกเจ้าได้ยินเสียงของพระองค์
ก็อย่าทำใจของเจ้าให้แข็งกระด้าง
เหมือนกับที่ได้เคยยั่วโทสะเรา"†

---

* ๓๑๑ สดุดี 95:7-11 † ๓๑๕ สดุดี 95:7,8

๑๖ ใครล่ะที่ได้ยินแล้วยั่วโทสะพระองค์ ไม่ใช่ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์
หรือ ๑๗ และพระองค์โกรธใครเป็นเวลา 40 ปีล่ะ ไม่ใช่พวกที่ทำบาปแล้วได้ล้มตายลงในถิ่น
ทุรกันดารหรือ ๑๘ พระเจ้าประกาศให้คำปฏิญาณกับใครว่า พวกเขาจะไม่มีวันเข้าสู่ที่พำนัก
ของพระองค์ ถ้าไม่ใช่กับคนที่ขาดการเชื่อฟัง ๑๙ เราจึงเห็นว่าเขาเหล่านั้นไม่สามารถเข้าไป
ได้ เพราะความไม่เชื่อของเขา

๔

การพำนักสำหรับคนของพระเจ้า

๑ สัญญาเพื่อการเข้าสู่ที่พำนักของพระองค์นั้นยังใช้ได้ ฉะนั้นเราจงระวังไว้ เพื่อว่าจะ
ไม่มีใครในพวกท่านที่ไปไม่ถึง ๒ เพราะว่าเราได้รับคำประกาศข่าวประเสริฐเช่นเดียวกับที่
พวกเขาได้รับ แต่คำประกาศที่พวกเขาได้ยินไม่เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะพวกที่ได้ยินไม่
มีความผูกพันด้วยความเชื่อ ๓ พวกเราที่เชื่อแล้ว ก็เข้าไปสู่ที่ซึ่งจะได้พำนักตามที่พระเจ้า
ได้กล่าวไว้คือ
“เราจึงประกาศให้คำปฏิญาณด้วยความกริ้วว่า
“พวกเขาจะไม่มีวันเข้าสู่ที่พำนักของเรา” *
แม้ว่าการงานของพระองค์จะเสร็จสิ้นแล้วตั้งแต่การสร้างโลก ๔ พระองค์ได้กล่าวถึงวันทีเจ
็ดในข้อความหนึ่งว่า “และในวันทีเจ็ด พระเจ้าได้หยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์” †
๕ และในข้อความข้างต้นพระองค์กล่าวว่า “พวกเขาจะไม่มีวันเข้าสู่ที่พำนักของเรา”
๖ ในเมื่อที่พำนักนั้นยังเปิดให้บางคนเข้าไปได้ และสมัยก่อนมีพวกที่ได้รับข่าวประเสริฐ
แล้ว แต่ไม่สามารถเข้าไปได้ ก็เพราะการไม่เชื่อฟังของเขา ๗ พระเจ้าจึงได้กำหนดไว้อีกวัน
หนึ่งโดยเรียกว่า “วันนี้” หลังจากเวลาผ่านไปเป็นเวลานานแล้ว พระองค์กล่าวผ่านดาวิด
ดังที่ว่ามาแล้วว่า
“วันนี้ ถ้าพวกเจ้าได้ยินเสียงของพระองค์
ก็อย่าทำใจของเจ้าให้แข็งกระด้าง”
๘ เพราะว่าถ้าโยชูวาได้ให้พวกเขาเข้าสู่ที่พำนักนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะไม่กล่าวถึงวันอื่นอีกใน
ภายหลัง ๙ ดังนั้นจึงยังมีการพำนักวันสะบาโตสำหรับคนของพระเจ้า ๑๐ ด้วยว่าคนที่ได้เข้า
สู่ที่พำนักของพระองค์ ก็ได้พักจากการงานของเขาเอง เหมือนกับที่พระเจ้าได้พักจากการ
งานของพระองค์
๑๑ ฉะนั้น เราจงพยายามอย่างที่สุดที่จะเข้าสู่การพำนักนั้น เพื่อจะได้ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดพลั้ง
พลาด เพียงเพราะการทำตามตัวอย่างของการไม่เชื่อฟัง ๑๒ ด้วยว่าคำกล่าวของพระเจ้า
ประกอบด้วยชีวิตและพลานุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมซึ่งแทงลึกลงไปถึงจิตและ
วิญญาณ ถึงข้อต่อและไขกระดูก และสามารถเผยให้รู้ถึงความคิด และความมุ่งหมายในใจ
ด้วย ๑๓ ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าสร้างไว้ จะหลบซ่อนไปจากสายตาของพระองค์ได้ แต่ทุกสิ่งเป็
นทีเปิดเผย และประจักษ์แก่สายตาของพระองค์ คือผู้ที่เราต้องถวายรายงานด้วย

หัวหน้ามหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่

๑๔ ฉะนั้น ในเมื่อเรามีหัวหน้ามหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่ได้ผ่านเข้าไปในสวรรค์แล้ว คือพระ
เยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายยึดมั่นในความเชื่อซึ่งเรายอมรับด้วยปาก
เถิด ๑๕ เพราะเรามีหัวหน้ามหาปุโรหิตที่สามารถเห็นใจในความอ่อนแอของเรา และในเมื่อ
พระองค์ก็ถูกยั่วยุมาแล้วเช่นเดียวกับเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ไม่ได้กระทำบาป
๑๖ ดังนั้น ขอให้เราทั้งหลายเข้าไปใกล้ให้ถึงบัลลังก์แห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ เพื่อเราจะ
ได้รับความเมตตา และประสบกับพระคุณเพื่อช่วยเราในยามจำเป็น

---

* ๔๓ สดุดี 95:11 † ๔๔ ปฐมกาล 2:2

๕

๑ หัวหน้ามหาปุโรหิตทุกคนได้รับเลือกมาจากมนุษย์ และได้รับการแต่งตั้งไว้เพื่อเป็น
ตัวแทนของมนุษย์ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อถวายของบรรณาการและเครื่องสัก
การะเป็นการชดใช้บาป ๒ หัวหน้ามหาปุโรหิตสามารถจัดการเรื่องเหล่านี้ได้อย่างละมุน
ละม่อมกับคนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ซึ่งถูกชักนำไปในทางที่ผิด เพราะตัวเขาเองก็อ่อนแอหลาย
เรื่อง ๓ เพราะเหตุนี้หัวหน้ามหาปุโรหิตจึงจำต้องถวายเครื่องสักการะ เพื่อลบล้างบาปของ
ตนเองและของผู้อื่นด้วย ๔ ไม่มีใครที่เลือกตำแหน่งอันมีเกียรตินี้ให้ตนเองได้ แต่จะได้รับ
เกียรติ ต่อเมื่อพระเจ้าเรียกเหมือนอย่างที่พระองค์ได้เรียกอาโรน
๕ พระคริสต์ก็ไม่ได้ยกเชิดชูพระองค์เองให้เป็นหัวหน้ามหาปุโรหิต แต่พระเจ้ากล่าวกับ
พระคริสต์ว่า
“เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราประกาศว่า เราเป็นบิดาของเจ้า”*
๖ และพระองค์กล่าวอีกตอนหนึ่งว่า
“เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์
ตามแบบอย่างเมลคีเซเดค”†
๗ ตลอดวันเวลาที่พระเยซูมีชีวิตเป็นมนุษย์ พระองค์ได้อธิษฐาน และอ้อนวอนเสียงดัง
และหลั่งน้ำตาต่อพระองค์ผู้สามารถช่วยให้พระองค์รอดพ้นจากความตาย ซึ่งพระเจ้าได้
สดับรับฟังเพราะพระเยซูยอมเชื่อฟัง ๘ ถึงแม้ว่าพระองค์เป็นบุตร พระองค์ก็ได้เรียนรู้การ
เชื่อฟัง เนื่องจากความทุกข์ยากลำบากที่ได้รับ ๙ หลังจากที่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์เพียบ
พร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็คือแหล่งแห่งความรอดพ้นอันเป็นนิรันดร์สำหรับทุกคน
ที่เชื่อฟังพระองค์ ๑๐ และพระเจ้าแต่งตั้งให้พระองค์เป็นหัวหน้ามหาปุโรหิตตามแบบอย่าง
เมลคีเซเดค

การเตือนเรื่องละทิ้งความเชื่อ

๑๑ เรามีหลายสิ่งที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ยากที่จะอธิบายเพราะพวกท่านเรียนรู้ได้ช้า
มาก ๑๒ ความจริงขณะนี้ท่านควรจะเป็นครูสอนได้แล้ว แต่ท่านยังจำเป็นต้องให้มีคนสอน
ความจริงเบื้องต้นที่เป็นคำสั่งสอนของพระเจ้าอีก ท่านจำต้องดื่มน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง
๑๓ ทุกคนที่ดื่มเพียงแต่น้ำนมยังไม่ชินกับคำสอนแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นเด็ก
ทารก ๑๔ แต่อาหารแข็งเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ เนื่องจากการฝึกฝนอยู่เสมอจึงหยั่งรู้ได้
ว่าอะไรดีและอะไรชั่ว

๖

๑ ฉะนั้น ขอให้เราผ่านการสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์ และก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้
ใหญ่ โดยไม่ต้องวางรากฐานซ้ำอีก คือเลิกจากการกระทำที่ไร้ประโยชน์ และมีความเชื่อ
ในพระเจ้า ๒ การสั่งสอนเรื่องบัพติศมาต่างๆ และอธิษฐานด้วยพิธีวางมือ การฟื้นคืนชีวิต
จากความตาย และการพิพากษาโทษอันเป็นนิรันดร์ ๓ ถ้าหากพระเจ้าอนุญาต เราก็จะทำ
เช่นนั้น ๔ ในกรณีของบรรดาผู้ที่พระเจ้าเคยให้สัมผัสกับความสว่าง ได้ลิ้มรสของประทาน
จากสวรรค์ ได้มีส่วนร่วมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๕ อีกทั้งได้ลิ้มรสคำกล่าวอันดีงามของ
พระเจ้า และอานุภาพแห่งยุคที่จะมาถึง ๖ ครั้นแล้วพวกเขาก็ละทิ้งความเชื่อไป เป็นไปไม่ได้
ที่จะให้เขากลับใจอีก เพราะเหมือนกับว่าเขาตรึงพระบุตรของพระเจ้าที่ไม้กางเขนอีกครั้ง
และประจานพระองค์ต่อสาธารณชน ๗ พระเจ้าให้พรแก่พื้นดินที่ได้รับน้ำจากฝนที่ตกอยู่
บ่อยครั้ง และเกิดมีพืชพันธุ์เติบโต อันเป็นประโยชน์แก่คนที่จะได้รับผลจากไร่นา ๘ แต่ถ้า

---

* ๕๕ สดุดี 2:7 † ๕๖ สดุดี 110:4

พื้นดินนั้นมีหนามและหญ้ารกเกิดขึ้นก็กลายเป็นไร้ค่า เกือบจะเรียกว่าถูกสาปแช่งแล้ว ในที่สุดก็จะถูกเผา

๙ ท่านที่รักทั้งหลาย แม้ว่าเราจะพูดอย่างนั้น เราเชื่อแน่ว่าในกรณีของท่านยังมีสิ่งที่ดีกว่า คือสิ่งที่มาคู่กับความรอดพ้น ๑๐ พระเจ้ายุติธรรม พระองค์จะไม่ลืมการงานของท่าน และความรักที่ท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ โดยการที่ท่านได้ช่วยบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และก็ยังจะช่วยต่อไปอีก ๑๑ และเราต้องการให้ท่านทุกคนขยันขันแข็งจนถึงที่สุด เพื่อสิ่งที่ท่านหวังไว้จะได้เกิดขึ้นกับท่าน ๑๒ เราไม่อยากให้ท่านเป็นคนเกียจคร้าน แต่ให้ทำตามอย่างของบรรดาผู้มีความเชื่อและความอดทน ซึ่งพวกเขาเป็นผู้ได้รับสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้เป็นมรดก

พระสัญญาที่ไม่แปรเปลี่ยน

๑๓ เมื่อพระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัม พระองค์ได้กล่าวคำปฏิญาณโดยใช้พระนามของพระองค์เอง เพราะไม่มีใครที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะกล่าวคำปฏิญาณด้วยได้ ๑๔ โดยกล่าวว่า “เราจะให้พรแก่เจ้า และจะเพิ่มผู้สืบเชื้อสายให้แก่เจ้ามากยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน”* ๑๕ ดังนั้นหลังจากที่อับราฮัมรอคอยด้วยความอดทนแล้ว ก็ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ ๑๖ คนทีจะปฏิญาณ ก็ปฏิญาณต่อผู้ที่มีฐานะเหนือกว่าตนเอง และคำปฏิญาณนั้นถือเป็นข้อยืนยันหากมีการถกเถียงใดๆ ๑๗ ในทำนองเดียวกันคือ พระเจ้าต้องการแสดงแก่บรรดาผู้ที่จะได้รับสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาให้เห็นชัด ว่าพระองค์จะไม่มีวันเปลี่ยนความตั้งใจ พระองค์จึงยืนยันด้วยคำปฏิญาณ ๑๘ ฉะนั้นมี 2 สิ่งนี้ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ และเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะพูดปด พวกเราที่ได้ไปหาพระองค์เพื่อจะได้รับความปลอดภัย จึงมีกำลังใจยิ่งนักที่จะยึดความหวังที่อยู่ตรงหน้าไว้ให้มั่น ๑๙ ความหวังที่เรามีนี้เป็นเสมือนสมอหลักแห่งจิตวิญญาณที่มั่นคงและปลอดภัย เป็นสิ่งที่เข้าสู่ถึงสถานที่ซึ่งอยู่เบื้องหลังม่านนั้น ๒๐ อันเป็นทีซึ่งพระเยซูได้เข้าไปก่อนแล้วเพื่อเรา พระองค์จึงเป็นหัวหน้ามหาปุโรหิตเป็นนิตย์ ตามแบบอย่างเมลคีเซเดค

๗

เมลคีเซเดคกษัตริย์และปุโรหิตแห่งเมืองซาเล็ม

๑ เมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็ม และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ท่านได้พบและอวยพรอับราฮัม ซึ่งกลับมาจากการรบกับกษัตริย์ทั้งปวงที่พ่ายแพ้ไป ๒ อับราฮัมได้ถวายหนึ่งในสิบของจำนวนทั้งหมดที่ได้มาแก่เมลคีเซเดค สิงแรกที่จะพูดถึงเมลคีเซเดคคือ ชื่อนี้มีความหมายว่า กษัตริย์แห่งความชอบธรรม อีกทั้งเป็นกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็ม ซึ่งมีความหมายว่ากษัตริย์แห่งสันติสุข ๓ โดยที่ไม่มีบิดาและมารดา ปราศจากลำดับวงศ์ตระกูล ไม่มีทั้งวันแรกเริ่ม หรือวันสิ้นของชีวิต แต่เป็นเช่นเดียวกับพระบุตรของพระเจ้า คือดำรงความเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์

๔ จงคิดดูเถิดว่าเมลคีเซเดคยิ่งใหญ่เพียงไร แม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลยังได้ถวายหนึ่งในสิบของจำนวนที่ได้มาจากการสู้รบนั้นให้ ๕ และบรรดาผู้สืบเชื้อสายจากเผ่าเลวีที่ได้รับตำแหน่งปุโรหิต ก็ได้รับคำสั่งตามกฎบัญญัติ ให้เก็บหนึ่งในสิบจากประชาชน คือจากบรรดาพี่น้องของตน แม้ว่าท่านเหล่านั้นจะสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมก็ตาม ๖ อย่างไรก็ดี เมลคีเซเดคไม่มีลำดับวงศ์ตระกูลจากเผ่าเลวี แต่ท่านเก็บหนึ่งในสิบจากอับราฮัม และได้อวยพรอับราฮัมผู้ได้รับพระสัญญา ๗ และไม่เป็นทีสงสัยเลย ว่าผู้ต่ำต้อยได้รับพรจากผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่า ๘ ในกรณีหนึ่ง มนุษย์ที่ตายได้ก็ได้รับหนึ่งในสิบ แต่ในอีกกรณี ผู้ที่รับคือ ผู้ดำรง

---

* **๖๑๔** ปฐมกาล 22:17

ชีวิตอยู่ตามที่มีบันทึกไว้ ๙ จะพูดอีกอย่างก็ได้ว่า เลวีผู้เก็บหนึ่งในสิบ ได้จ่ายหนึ่งในสิบผ่านอับราฮัมแล้ว ๑๐ เพราะเมื่อเมลคีเซเดคพบอับราฮัม เลวียังอยู่ในเชื้อสายของบรรพบุรุษ

เปรียบเทียบระหว่างพระเยซูและเมลคีเซเดค

๑๑ บรรดาปุโรหิตที่สืบเชื้อสายจากเผ่าเลวี เป็นรากฐานอันสำคัญส่วนหนึ่งของกฎบัญญัติ ที่ให้ไว้แก่ชาวอิสราเอล แต่ถ้าความเป็นปุโรหิตสามารถทำหน้าที่ได้อย่างเพียบพร้อมทุกประการแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีปุโรหิตอีกท่านมาปรากฏ คือผู้ที่เป็นปุโรหิตตามแบบอย่างเมลคีเซเดค ซึ่งไม่เหมือนกับปุโรหิตที่สืบเชื้อสายมาจากตระกูลอาโรน ๑๒ เพราะเมื่อระบบปุโรหิตเปลี่ยนแปลง กฎบัญญัติก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย ๑๓ เพราะสิ่งเหล่านี้กล่าวถึงผู้ที่มาจากเผ่าอื่น ซึ่งไม่มีผู้ใดเคยปฏิบัติหน้าที่ ณ แท่นบูชามาก่อน ๑๔ เป็นที่ทราบดีแล้วว่าพระผู้เป็นเจ้าของเราสืบเชื้อสายมาจากเผ่ายูดาห์ และโมเสสไม่เคยพูดถึงเรื่องปุโรหิตว่าจะมาจากเผ่านั้น

๑๕ เรื่องที่เรากล่าวถึงนี้ยิ่งจะชัดเจนมากขึ้นอีก ถ้าปุโรหิตอีกท่านที่เป็นเหมือนกับเมลคีเซเดคปรากฏขึ้น ๑๖ คือเป็นปุโรหิตที่ไม่ได้เกิดจากกฎเกณฑ์ตามเชื้อสายของบรรพบุรุษ แต่เกิดจากอานุภาพแห่งชีวิตที่ไม่สามารถจะทำลายได้ ๑๗ มีคำประกาศยืนยันไว้ว่า

“เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์
ตามแบบอย่างเมลคีเซเดค”*

๑๘ กฎเกณฑ์ดั้งเดิมก็ได้ยกเลิกไป เพราะอ่อนแอและไร้ประโยชน์ ๑๙ ด้วยเหตุว่ากฎบัญญัติไม่อาจทำให้สิ่งใดดีเพียบพร้อมทุกประการได้ ความหวังที่ดีกว่าก็ได้ปรากฏแก่เรา ซึ่งทำให้เราเข้าใกล้พระเจ้าได้

๒๐ นอกจากนั้น ยังมีคำปฏิญาณของพระเจ้าอีกด้วย ส่วนคนอื่นๆ ได้รับตำแหน่งเป็นปุโรหิตโดยปราศจากคำปฏิญาณใดๆ ๒๑ แต่ท่านผู้นี้เป็นปุโรหิตด้วยคำปฏิญาณ เมื่อพระเจ้ากล่าวกับท่านว่า

“พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณ
และจะไม่เปลี่ยนใจว่า
‘เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์’ ”

๒๒ เป็นเพราะคำปฏิญาณนี้ พระเยซูจึงได้มาเป็นผู้รับประกันของพันธสัญญาที่ดีกว่าเดิม

๒๓ เคยมีบรรดาปุโรหิตมากมายแล้วที่สืบทอดตำแหน่งต่อกันไป เพราะความตายเป็นอุปสรรคไม่ให้พวกเขาปฏิบัติงานได้ตลอดกาล ๒๔ แต่เป็นเพราะพระเยซูมีชีวิตอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จึงคงความเป็นปุโรหิตอย่างถาวร ๒๕ ฉะนั้น พระองค์สามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาหาพระเจ้าทางพระองค์ให้รอดพ้นได้อย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์มีชีวิตอยู่เสมอ เพื่ออธิษฐานขอสำหรับคนเหล่านั้น

๒๖ หัวหน้ามหาปุโรหิตเช่นนี้ช่วยเราได้ทุกประการ คือเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่มีข้อบกพร่องใดๆ ปราศจากมลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง พระเจ้ายกให้พระองค์อยู่เหนือฟ้าสวรรค์ ๒๗ พระองค์ไม่จำเป็นต้องนำของมาถวายวันแล้ววันเล่า ซึ่งต่างจากบรรดาหัวหน้ามหาปุโรหิตอื่นๆ ที่ต้องถวายเพื่อบาปของตนเองเป็นประการแรก แล้วก็เพื่อบาปของมวลชนด้วย ในเมื่อพระองค์ถวายตัวของพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา ก็นับว่าพระองค์ถวายเพียงครั้งเดียวเป็นพอ ๒๘ กฎบัญญัติแต่งตั้งมนุษย์ให้เป็นบรรดาหัวหน้ามหาปุโรหิตซึ่งเป็นผู้อ่อนแอ แต่คำปฏิญาณที่มาภายหลังกฎบัญญัติได้แต่งตั้งพระบุตรผู้มีความเพียบพร้อมทุกประการเป็นนิตย์

---

* **๗๑๑๗** สดุดี 110:4

๘

หัวหน้ามหาปุโรหิตแห่งพันธสัญญาใหม่

๑ บัดนี้ ประเด็นสำคัญของสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วก็คือ พวกเรามีหัวหน้ามหาปุโรหิตเช่นนี้ นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาของบัลลังก์แห่งองค์ผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์ ๒ และปฏิบัติงานในสถานที่บริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า คือในกระโจมที่แท้จริง ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สถาปนาขึ้น ไม่ใช่มนุษย์ ๓ หัวหน้ามหาปุโรหิตทุกท่านได้รับการแต่งตั้งขึ้นมา เพื่อถวายทั้งของบรรณาการและเครื่องสักการะ ดังนั้นหัวหน้ามหาปุโรหิตผู้นี้จำเป็นต้องมีสิ่งหนึ่งถวายด้วยเช่นกัน ๔ ถ้าพระองค์อยู่ในโลก ก็จะไม่เป็นปุโรหิต เพราะมีมนุษย์ทั้งหลายซึ่งทำหน้าที่ถวายของบรรณาการ ตามข้อบังคับของกฎบัญญัติอยู่แล้ว ๕ เขาเหล่านั้นรับใช้ ณ สถานที่บริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งทำขึ้นตามแบบและเงาของสิ่งที่มีอยู่ในสวรรค์ เช่นเดียวกับที่โมเสสได้รับการเตือนจากพระเจ้า เวลาที่ท่านกำลังจะสร้างกระโจมว่า “จงแน่ใจว่า เจ้าต้องทำทุกสิ่งตามแบบที่แสดงให้เห็นบนภูเขา”* ๖ แต่บัดนี้พระเยซูได้รับงานอันสำคัญยิ่งกว่างานของปุโรหิตอื่นๆ คือพันธสัญญาที่พระองค์เป็นคนกลาง ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่ดีกว่า เพราะมีรากฐานจากพระสัญญาทั้งหลายซึ่งดีกว่า ๗ ถ้าพันธสัญญาแรกไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีพันธสัญญาอื่นอีก

๘ แต่พระเจ้าเห็นว่ามนุษย์เหล่านั้นมีความผิด จึงกล่าวว่า

“พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ดูเถิด ใกล้จะถึงเวลาแล้ว
ที่เราจะทำพันธสัญญาใหม่
กับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล
และกับพงศ์พันธุ์ของยูดาห์
๙ เป็นพันธสัญญาที่จะไม่เหมือนกับที่ได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา
คือตอนที่เรานำพวกเขา
เหมือนกับตอนที่จูงมือออกจากประเทศอียิปต์
เพราะพวกเขาไม่ภักดีต่อพันธสัญญาของเรา
และเราหันหลังให้พวกเขา
พระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้เช่นนี้
๑๐ พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า
นี่คือพันธสัญญาที่เราจะทำกับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล
และหลังจากนั้น เราจะทำให้พวกเขาระลึกถึงกฎบัญญัติของเรา
และเราจะจารึกไว้ในใจของเขา
เราจะเป็นพระเจ้าของเขา
และเขาจะเป็นชนชาติของเรา
๑๑ ไม่มีใครในพวกเขาที่จะต้องสอนเพื่อนร่วมชาติ
หรือในพวกพี่น้องทุกคนของตนว่า “จงรู้จักพระผู้เป็นเจ้า”
เพราะพวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา
ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด
๑๒ เพราะเราจะยกโทษความชั่วร้ายของเขา
และจะไม่จดจำบาปของเขาไว้อีกต่อไป”†

๑๓ เมื่อพระเจ้ากล่าวว่า “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ได้ทำให้พันธสัญญาแรกล้าสมัย และอะไรที่ล้าสมัยและล่วงพ้นกาลเวลาก็จะหายสาบสูญไป

---

* **๘๕** อพยพ 25:40 † **๘๑๒** เยเรมีย์ 31:31-34

๙

นมัสการในกระโจม

๑ แม้พันธสัญญาแรกก็ยังมีกฎเกณฑ์ในการนมัสการ และมีสถานที่บริสุทธิ์ของพระผู้
เป็นเจ้าซึ่งมนุษย์ทำขึ้นมา ๒ เพราะว่ามีกระโจมเตรียมไว้ที่ห้องด้านนอก ซึ่งมีคันประทีป
โต๊ะ และขนมปังอันบริสุทธิ์ ห้องนี้เรียกว่าวิสุทธิสถาน ๓ และด้านหลังม่านชั้นที 2 มีห้องซึ่ง
เรียกว่า อภิสุทธิสถาน ๔ ซึ่งมีแท่นบูชาทำด้วยทองคำสำหรับเผาเครื่องหอม และมีหีบพันธ
สัญญาที่หุ้มด้วยทองคำทุกด้าน หีบนี้มีโถทองคำซึ่งบรรจุมานา มีไม้เท้าของอาโรนที่ผลิ
ดอกตูม และมีศิลา 2 แผ่นซึ่งมีพันธสัญญาจารึกไว้ ๕ เหนือหีบใบนี้มีรูปปั้นเครูบ*ซึ่งแสดง
พระสง่าราศีของพระเจ้า และกางปีกปกฝาหีบแห่งการชดใช้บาป แต่ในเวลานี้เราจะพูดถึง
เรื่องเหล่านี้อย่างละเอียดไม่ได้

๖ เมื่อจัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้แล้ว บรรดาปุโรหิตก็เข้าไปในกระโจมด้านนอกเป็นประจำ
เพื่อนมัสการตามหน้าที่ ๗ มีแต่หัวหน้ามหาปุโรหิตเท่านั้นทีเข้าไปในห้องด้านในได้เพียงปี
ละครั้ง และจะต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตนเอง และเพื่อบาปทั้งหลายของมนุษย์ที่ทำไป
โดยไม่เจตนา ๘ พระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้เห็นจากการปฏิบัติตามที่กล่าวมานี้ว่า ทาง
เข้าไปสู่อภิสุทธิสถานยังไม่เปิด ตราบเท่าที่กระโจมด้านนอกยังตั้งอยู่ ๙ นี่คือภาพที่แสดง
ให้เห็นถึงยุคปัจจุบัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ของบรรณาการและเครื่องสักการะทั้งหลายที่ถวาย ไม่
สามารถทำให้มโนธรรมของผู้นมัสการสะอาดได้ ๑๐ ในเมื่อเป็นเพียงเรื่องอาหารและเครื่อง
ดื่ม และพิธีชำระล้างด้วยวิธีต่างๆ กัน อันเป็นกฎเกณฑ์สำหรับร่างกาย ซึ่งใช้ได้ จนกระทั่ง
ถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขใหม่

โลหิตของพระคริสต์

๑๑ เมื่อพระคริสต์มาในฐานะหัวหน้ามหาปุโรหิตของสิ่งประเสริฐต่างๆ ที่เราได้รับแล้ว
พระองค์ก็ได้เข้าสู่กระโจมที่ยิ่งใหญ่และสมบูรณ์กว่า ซึ่งไม่ได้ทำขึ้นด้วยมือมนุษย์ คือไม่
ได้เป็นส่วนของโลกที่ถูกสร้างขึ้น ๑๒ พระองค์ไม่ได้เข้าไปด้วยเลือดแพะ และเลือดลูกโค
แต่พระองค์เข้าไปในอภิสุทธิสถานด้วยโลหิตของพระองค์เอง เพียงครั้งเดียวเป็นพอ เรา
จึงได้มาซึ่งการไถ่อันเป็นนิรันดร์ ๑๓ ถ้าเลือดแพะ และโคตัวผู้ และเถ้าจากลูกโคตัวเมีย ที่
ประพรมลงบนคนที่มีมลทิน เพื่อชำระให้มนุษย์บริสุทธิ์ภายนอกได้ ๑๔ ดังนั้นโลหิตของพระ
คริสต์จะชำระล้างมโนธรรมของเราจากการกระทำอันไร้ประโยชน์ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ดำรง
อยู่ได้มากกว่าเพียงไร ด้วยเหตุว่า พระองค์ได้ถวายตนเองเป็นเครื่องสักการะที่ปราศจาก
ตำหนิแด่พระเจ้า โดยผ่านพระวิญญาณอันเป็นนิรันดร์

๑๕ และด้วยเหตุนี้ พระคริสต์จึงเป็นคนกลางของพันธสัญญาใหม่ ระหว่างพระเจ้ากับ
มนุษย์ เพื่อว่าบรรดาผู้ที่พระเจ้าเรียก จะได้รับมรดกอันเป็นนิรันดร์ซึ่งเป็นพระสัญญา
เพราะพระองค์ได้สิ้นชีวิต เพื่อเป็นค่าไถ่ให้พวกเขาเป็นอิสระจากบาปทั้งปวงที่เกิดขึ้น ขณะ
ที่อยู่ใต้บังคับของพันธสัญญาแรก ๑๖ ในกรณีที่เกี่ยวกับหนังสือพินัยกรรม จำเป็นต้องพิ
สูจน์ว่าผู้ทำหนังสือนั้นตายแล้ว ๑๗ เพราะหนังสือพินัยกรรมจะใช้ได้ก็ต่อเมื่อคนนั้นตาย
แล้ว และยังใช้ไม่ได้หากว่าคนที่ทำหนังสือยังมีชีวิตอยู่ ๑๘ เหตุฉะนั้นแม้พันธสัญญาแรก
จะใช้ได้ ก็ต่อเมื่อมีการใช้เลือด ๑๙ เมื่อโมเสสได้ประกาศพระบัญญัติทุกข้อแก่คนทั้งปวง
ตามกฎบัญญัติแล้ว ท่านใช้ขนสัตว์สีแดงสดกับไม้หุสบ จุ่มเลือดลูกโคกับเลือดแพะ ผสม
น้ำ ประพรมหนังสือม้วนและคนทั้งปวง ๒๐ ท่านกล่าวว่า "นี่คือเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่ง

---

* ๙๕ เครูบ รูปปั้นที่ถูกสร้างขึ้นเป็นรูปกึ่งสัตว์กึ่งมนุษย์ และมีปีก มี 2 ตัว ตั้งอยู่ที่ 2 ข้างของหีบพันธสัญญาข้างละตัวปฏิบัติหน้าที่โดยเฝ้าหีบพันธสัญญาไว้

พระเจ้าได้สั่งให้พวกท่านรักษาไว้□† ๒๑ ในวิธีเดียวกันท่านก็ได้ประพรมกระโจมและทุกสิ่ง
ที่ใช้ในพิธีด้วยเลือด ๒๒ ตามกฎบัญญัติแล้ว เกือบทุกสิ่งได้รับการชำระด้วยเลือด และถ้า
ปราศจากการหลั่งเลือดแล้วก็จะไม่มีการให้อภัยโทษ
๒๓ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องให้สิ่งที่ทำขึ้นตามแบบอย่างสวรรค์ ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้ แต่สิ่งซึ่งเป็นอย่างสวรรค์เองต้องมีเครื่องสักการะที่ดีกว่าน
ี้ ๒๔ ด้วยว่าพระคริสต์ไม่ได้เข้าสู่สถานที่บริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นแบบของจริงด้ว
ยมือมนุษย์ แต่ได้เข้าสู่สวรรค์อันแท้จริง และบัดนี้พระองค์ปรากฏต่อหน้าพระเจ้าเพื่อพวก
เรา ๒๕ พระองค์ไม่ได้เข้าสู่สวรรค์เพื่อถวายตัวครั้งแล้วครั้งเล่า ตามแบบของหัวหน้ามหา
ปุโรหิตที่เข้าไปในอภิสุทธิสถานทุกปี พร้อมกับเอาเลือดที่ไม่ใช่ของตนเองไป ๒๖ มิฉะนั้น
พระองค์จะต้องทนทุกข์บ่อยครั้งนับตั้งแต่การสร้างโลกแล้ว แต่บัดนี้พระองค์ได้ปรากฏ
เพียงครั้งเดียวเป็นพอในปลายยุค เพื่อกำจัดบาป โดยสละชีวิตของพระองค์เองเป็นเครื่อง
สักการะ ๒๗ มนุษย์ทุกคนถูกกำหนดให้ตายครั้งเดียว และจากนั้นก็มีการพิพากษาฉันใด
๒๘ พระคริสต์ก็เป็นเครื่องลบล้างบาปครั้งเดียว เพื่อกำจัดบาปทั้งปวงของมนุษย์จำนวน
มากฉันนั้น พระองค์จะปรากฏเป็นครั้งที่สองมิใช่เพื่อรับบาปไป แต่เพื่อนำความรอดพ้นมา
ให้บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์อยู่ด้วยใจจดจ่อ

๑๐

พระคริสต์เป็นเครื่องสักการะครั้งเดียวเป็นพอ

๑ กฎบัญญัติเป็นเพียงแค่เงาของบรรดาสิ่งประเสริฐที่จะมาในภายหลัง คือมิใช่ตัวจริง
ด้วยเหตุนี้ กฎบัญญัติจึงไม่สามารถทำให้ผู้ที่เข้ามัสการอย่างใกล้ชิด เพียบพร้อมทุก
ประการได้ด้วยการถวายเครื่องสักการะที่ซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างไม่หยุดหย่อนทุกปี ๒ เพราะ
ถ้าเป็นเช่นนั้นได้แล้ว เขาน่าจะหยุดถวายเครื่องสักการะมิใช่หรือ หากผู้ถวายได้รับการ
ชำระครั้งหนึ่งแล้ว ก็ไม่มีความรู้สึกว่าตนมีบาปอีกต่อไป ๓ แต่การถวายเครื่องสักการะก็
เพื่อเตือนให้ระลึกถึงบาปทุกปี ๔ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดโคตัวผู้กับแพะจะลบล้างบาปได้
๕ ฉะนั้น เมื่อพระคริสต์เข้ามาในโลกพระองค์กล่าวว่า
□พระองค์ไม่ต้องการเครื่องสักการะและของถวาย
แต่พระองค์เตรียมร่างกายให้แก่ข้าพเจ้า
๖ พระองค์ไม่ยินดีกับสัตว์ที่เผาเป็นของถวาย
และเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป
๗ แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า □ดูเถิด ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพเจ้าได้มาเพื่อกระทำตามความประสงค์ของพระองค์
ตามที่มีบันทึกไว้เกี่ยวกับข้าพเจ้าในหนังสือม้วน□ □*
๘ หลังจากที่กล่าวว่า □พระองค์ไม่ต้องการเครื่องสักการะและของถวาย สัตว์ที่เผาเป็นของ
ถวายและเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป พระองค์ไม่ยินดีกับสิ่งเหล่านี้ด้วย□ (แม้ว่ากฎ
บัญญัติสั่งให้ทำตาม) ๙ แล้วพระองค์ก็กล่าวอีกว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาเพื่อกระทำตาม
ความประสงค์ของพระองค์□ พระองค์ล้มล้างระบบเดิมเพื่อสร้างระบบใหม่ ๑๐ ด้วยความ
ประสงค์นี้ เราจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ได้ โดยร่างกายของพระเยซูคริสต์ที่ถวายเพียง
ครั้งเดียวเป็นพอ
๑๑ ปุโรหิตทุกคนยืนปฏิบัติหน้าที่ของตน ถวายเครื่องสักการะซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ทุกวัน ซึ่ง
ไม่มีวันที่จะลบล้างบาปทั้งปวงได้ ๑๒ แต่พระองค์ได้ถวายเครื่องสักการะครั้งเดียว เพื่อบาป
ทั้งปวงได้ตลอดกาล พระองค์นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาของพระเจ้า ๑๓ และตั้งแต่นั้นมา ก็ได้รอจน

† **๙□๒๐** อพยพ 24:8 * **๑๐□๗** สดุดี 40:6-8

กระทั่งศัตรูของพระองค์ถูกนำมาอยู่ใต้เท้าดั่งที่วางเท้าของพระองค์ ๑๔ เพราะพระองค์ได้
ทำให้บรรดาผู้ที่ถูกชำระบริสุทธิ์เพียบพร้อมทุกประการตลอดกาลด้วยเครื่องสักการะเดียว
๑๕ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยืนยันกับเราด้วยว่า
๑๖ "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า นี่คือพันธสัญญา
ที่เราจะทำกับพวกเขา และหลังจากนั้น
เราจะให้กฎบัญญัติของเราประทับอยู่ในใจของเขา
และจะจารึกไว้ในความคิดของเขา" †
๑๗ พระองค์กล่าวอีกว่า
"เราจะไม่จดจำบาปและการกระทำ
ที่ชั่วร้ายของเขาอีกต่อไป" ‡
๑๘ บัดนี้ เมื่อมีการยกโทษสิ่งเหล่านี้แล้ว จึงไม่มีการถวายสิ่งใดๆ เพื่อชดใช้บาปอีกต่อไป

ต้องมีมานะอดทน

๑๙ ฉะนั้น พี่น้องเอ๋ย ในเมื่อพวกเรามีความมั่นใจที่จะเข้าสู่อภิสุทธิสถานโดยโลหิตของ
พระเยซู ๒๐ โดยทางใหม่ และทางอันมีชีวิตที่เปิดออกให้พวกเราผ่านเข้าไปทางม่าน คือทาง
ร่างกายของพระองค์ ๒๑ และในเมื่อเรามีปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่ดูแลพระตำหนักของพระเจ้า
๒๒ ขอให้เราเข้าใกล้พระเจ้าด้วยใจจริง และมีความมั่นใจในความเชื่อ ให้ใจของเรารับการ
ประพรมให้สะอาดจากมโนธรรมที่ชั่วร้าย และกายของเรารับการล้างให้สะอาดด้วยน้ำอัน
บริสุทธิ์ ๒๓ ขอให้เรายึดมั่นในความหวัง ที่เราอ้างว่าเราเชื่อโดยไม่ลังเลใจ เพราะองค์ผู้ให้
สัญญาไว้จะรักษาคำมั่นสัญญา ๒๔ และขอให้เราคิดดูว่าจะทำอย่างไร จึงจะได้สนับสนุนกัน
และกันให้มีความรักและทำความดี ๒๕ ขออย่าขาดการประชุมร่วมกัน เหมือนบางคนที่มีน
สัยนั้น แต่จงให้กำลังใจกันและกันมากยิ่งขึ้น ในเมื่อท่านเห็นว่าวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
๒๖ ถ้าเราตั้งใจทำบาปเรื่อยไปหลังจากที่ได้รับรู้เรื่องความจริงแล้ว เครื่องสักการะเพื่อ
ลบล้างบาปก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย ๒๗ จะมีแต่ความหวาดกลัวเรื่องรอการพิพากษา และไฟอัน
ร้อนยิ่งที่จะเผาผลาญศัตรูของพระเจ้า ๒๘ ผู้ใดที่ไม่ได้เชื่อฟังหมวดกฎบัญญัติของโมเสส
เมื่อมีพยานสองหรือสามปากให้คำยืนยัน เขาก็ตายไปโดยปราศจากความเมตตา ๒๙ แล้วท
่านคิดว่า คนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และเขานับว่าโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระ
ให้เขาบริสุทธิ์ไม่ใช่โลหิตที่บริสุทธิ์ และได้ดูหมิ่นพระวิญญาณผู้มีพระคุณ เขาคนนั้นควรได้
รับโทษจะได้รับหนักยิ่งกว่าเพียงไร ๓๐ เรารู้จักพระองค์ผู้กล่าวว่า "การแก้แค้นเป็นของเรา
เราจะตอบสนอง" § และได้กล่าวอีกว่า "พระผู้เป็นเจ้าจะตัดสินคนของพระองค์" * ๓๑ การ
ตกอยู่ในมือของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่นั้นเป็นสิ่งน่าหวาดหวั่นยิ่งนัก
๓๒ แต่จงนึกถึงสมัยก่อน เมื่อท่านเพิ่งสัมผัสกับความสว่างจากพระเจ้า ท่านทนสู้ต่อ
ความยากลำบากมาก ๓๓ บางครั้งท่านถูกเหยียดหยามต่อหน้าผู้คน และถูกกดขี่ข่มเหง
บางครั้งท่านก็รับทุกข์ร่วมกับพวกเขาที่ถูกกระทำเช่นเดียวกัน ๓๔ ท่านเห็นใจพวกที่อยู่ใน
คุก และเมื่อทรัพย์สินของของท่านถูกยึดไป ท่านก็ยอมด้วยใจยินดีเพราะท่านทราบว่า พวก
ท่านเองมีทรัพย์สินของที่ดีกว่าและทนทานกว่า ๓๕ ดังนั้น อย่าทิ้งความมั่นใจของท่านไป
ซึ่งจะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่ ๓๖ ท่านจำต้องมีความบากบั่น เพื่อว่าเวลาท่านทำตามความ
ประสงค์ของพระเจ้าแล้ว ท่านจะได้รับสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ๓๗ เพียงอีกไม่นานนัก
"พระองค์ผู้กำลังมา
จะมาโดยไม่ล่าช้า
๓๘ แต่คนที่มีความชอบธรรมของเรา
จะมีชีวิตได้โดยความเชื่อ

---

† **๑๐๑๖** เยเรมีย์ 31:33 ‡ **๑๐๑๗** เยเรมีย์ 31:34 § **๑๐๓๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 * **๑๐๓๐** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:36; สดุดี 135:14

และถ้าเขาถอยกลับ
เราจะไม่พอใจในตัวเขา□†
๓๙ แต่เราไม่ใช่พวกที่ถอยกลับไปสู่ความพินาศ แต่เป็นพวกที่มีความเชื่อเพื่อความรอดพ้นของจิตวิญญาณ

๑๑

ความเชื่อ

๑ ความเชื่อ คือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ และมั่นใจกับสิ่งที่เรามองไม่เห็น ๒ เป็นเพราะความเชื่อนั่นแหละ คนโบราณจึงได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า ๓ เป็นเพราะความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่าจักรวาลถูกสร้างขึ้นโดยคำสั่งของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นถูกสร้างขึ้นจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

๔ เป็นเพราะความเชื่อ อาแบลจึงถวายเครื่องสักการะที่ดีกว่าของคาอินให้แก่พระเจ้า เป็นเพราะความเชื่อ เขาจึงได้รับความเห็นชอบว่าเป็นคนชอบธรรม เมื่อพระเจ้าชมว่าของถวายของเขาดี และเป็นเพราะความเชื่อ อาแบลจึงยังพูดได้แม้เขาจะตายแล้วก็ตาม ๕ เป็นเพราะความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับตัวขึ้นไป เพื่อท่านจะได้ไม่ประสบกับความตาย ไม่มีใครหาท่านพบ เพราะพระเจ้าได้รับตัวท่านขึ้นไป ก่อนที่ท่านจะถูกรับตัวไป ท่านได้รับความเห็นชอบ เพราะเป็นผู้ที่ทำให้พระเจ้าพอใจ ๖ และเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอใจ หากไม่มีความเชื่อ เพราะทุกคนที่เข้าหาพระเจ้าจะต้องเชื่อว่าพระองค์เป็นจริง และเป็นผู้ให้รางวัลแก่คนทีแสวงหาพระองค์ ๗ เป็นเพราะความเชื่อ โนอาห์จึงเชื่อฟังและสร้างเรือใหญ่ขึ้น เพื่อให้ครอบครัวของท่านรอดชีวิต เมื่อพระเจ้าเตือนเรื่องที่ยังไม่ได้ปรากฏให้เห็น เป็นเพราะความเชื่อ ท่านแสดงให้เห็นว่าโลกถูกกล่าวโทษ และโนอาห์เป็นผู้ได้รับความชอบธรรมซึ่งเกิดจากความเชื่อ

๘ เป็นเพราะความเชื่อ อับราฮัมจึงเชื่อฟังโดยเดินทางออกไปยังที่ท่านจะได้รับเป็นมรดกเมื่อพระเจ้าเรียกท่าน ท่านเดินทางไปโดยไม่ทราบว่าจะไปไหน ๙ เป็นเพราะความเชื่อ ท่านจึงตั้งรกรากอยู่ในดินแดนที่พระเจ้าสัญญาให้ไว้ราวกับคนแปลกหน้าในต่างแดน ท่านอาศัยอยู่ในกระโจมเช่นเดียวกับอิสอัคและยาโคบ ซึ่งเป็นผู้รับมรดกร่วมกันตามพระสัญญาเดียวกัน ๑๐ เพราะอับราฮัมตั้งตาคอยที่จะได้เมืองซึ่งมีฐานรากที่ออกแบบและสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ๑๑ เป็นเพราะความเชื่อ แม้อับราฮัมจะมีอายุเกินวัย (และนางซาราห์เองก็เป็นหมัน) ก็ยังสามารถเป็นบิดาได้ เพราะท่านเชื่อว่าพระองค์รักษาคำมั่นสัญญาที่ได้ให้ไว้ ๑๒ ฉะนั้นจากชายคนหนึ่งซึ่งชราจนเสมือนคนที่ตายแล้ว ก็มีผู้สืบเชื้อสายมากมายเสมือนดวงดาวในท้องฟ้า และนับไม่ถ้วนเสมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเล

๑๓ คนเหล่านั้นทุกคนเมื่อตายไปก็ยังมีความเชื่อ โดยไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้ เป็นเพียงแต่ได้เห็น และยินดีกับพระสัญญาทั้งหลายแต่ไกล และยอมรับอย่างเปิดเผยว่า พวกเขาเป็นคนแปลกหน้าและเป็นคนต่างแดนในโลก ๑๔ บรรดาคนที่พูดเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า พวกเขาแสวงหาแผ่นดินของตนเอง ๑๕ และที่จริงแล้ว ถ้าเขานึกถึงแผ่นดินที่เขาได้จากมา เขาก็จะกลับไปได้ ๑๖ แต่เท่าที่เป็นไป พวกเขาต้องการแผ่นดินที่ดีกว่า นั่นก็คือที่เป็นอย่างสวรรค์ ฉะนั้นพระเจ้าไม่ละอาย ที่พวกเขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของพวกเขา ในเมื่อพระองค์ได้เตรียมเมืองไว้ให้แล้ว

๑๗ เป็นเพราะความเชื่อ อับราฮัมจึงได้มอบอิสอัคเป็นเครื่องสักการะเมื่อพระเจ้าทดสอบท่าน และท่านที่ได้รับพระสัญญาก็เกือบจะมอบบุตรคนเดียวของท่านเป็นเครื่องสักการะแล้ว ๑๘ แม้พระเจ้าได้กล่าวกับท่านดังนี้แล้วว่า □บรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิสอัคจะนับได้ว่าเป็นลูกของเจ้า□* ๑๙ อับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าสามารถให้คนฟื้นคืนชีวิตจากความตาย

---

† **๑๐□๓๘** ฮาบากุก 2:3,4 * **๑๑□๑๘** ปฐมกาล 21:12

ฉะนั้นกล่าวโดยอุปมาได้ว่า ท่านได้รับบุตรกลับคืนจากความตาย ๒๐ เป็นเพราะความเชื่อ
อิสอัคจึงได้ให้พรแก่ยาโคบและเอซาวสำหรับอนาคตของท่านทั้งสอง ๒๑ เป็นเพราะความ
เชื่อ ขณะที่ยาโคบกำลังจะตาย ท่านก็ได้ให้พรแก่บุตรทั้งสองของโยเซฟ แล้วได้พิงอยู่กับ
ปลายไม้เท้าของตนขณะที่นมัสการพระเจ้า ๒๒ เป็นเพราะความเชื่อ โยเซฟจึงได้พูดถึงการ
อพยพของชาวอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ และสั่งเรื่องกระดูกของท่านเมื่อท่านกำลัง
จะตาย
๒๓ เป็นเพราะความเชื่อ บิดามารดาของโมเสสจึงได้ซ่อนตัวท่านไว้เป็นเวลา 3 เดือนนับ
ตั้งแต่เกิด เพราะทั้งสองเห็นว่าท่านไม่ใช่เด็กธรรมดาและไม่กลัวคำบัญชาของกษัตริย์เลย
๒๔ เป็นเพราะความเชื่อ โมเสสจึงได้ไม่ยอมให้ผู้คนเรียกท่าน ว่าเป็นบุตรของธิดากษัตริ
ย์ฟาโรห์เมื่อท่านเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ๒๕ ท่านเลือกการทนทุกข์ร่วมกับคนของพระเจ้า
มากกว่าการเพลิดเพลินกับความสำราญในบาปเพียงชั่วระยะหนึ่ง ๒๖ ท่านพิจารณาเห็นว
่า การที่ถูกเหยียดหยามเพื่อพระคริสต์ มีค่ายิ่งกว่าสมบัติทั้งปวงของประเทศอียิปต์ เพราะ
ท่านคาดหวังในรางวัลที่จะได้รับ ๒๗ เป็นเพราะความเชื่อ ท่านจึงได้จากประเทศอียิปต์ไป
โดยไม่กลัวความโกรธของกษัตริย์ ท่านบากบั่นต่อไปราวกับว่าท่านเห็นองค์ผู้ที่ไม่ปรากฏ
แก่สายตา ๒๘ เป็นเพราะความเชื่อ ท่านจึงได้ทำพิธีปัสกา และสั่งให้ประพรมเลือดด้วย เพื่อ
ผู้ที่ทำลายบุตรหัวปีจะได้ไม่แตะต้องบุตรหัวปีของชาวอิสราเอล
๒๙ เป็นเพราะความเชื่อ ชาวอิสราเอลจึงได้เดินข้ามทะเลแดงเหมือนเดินบนดินแห้ง และ
เมื่อชาวอียิปต์ลองทำบ้างก็จมน้ำตาย ๓๐ เป็นเพราะความเชื่อ กำแพงเมืองเยรีโคจึงพัง
ทลายลงหลังจากชาวอิสราเอลเดินรอบๆ เป็นเวลา 7 วัน ๓๑ เป็นเพราะความเชื่อ ราหับ
หญิงแพศยาจึงไม่ตายไปกับพวกที่ไม่เชื่อฟัง เพราะนางได้ต้อนรับพวกสอดแนมด้วยความ
เป็นมิตร
๓๒ แล้วข้าพเจ้าจะพูดอะไรมากกว่านี้อีกเล่า ข้าพเจ้าไม่มีเวลาพอที่จะบอกเรื่องกิเดโอน
บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด ซามูเอล และผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทั้งหลาย ๓๓ ซึ่งด
้วยความเชื่อจึงมีชัยชนะได้อาณาจักรต่างๆ การปฏิบัติที่แสดงถึงความชอบธรรม ได้รับ
พระสัญญา ปิดปากสิงโต ๓๔ ดับไฟที่ไหม้โหมกระหน่ำ หลุดพ้นจากคมดาบ จากคนอ่อนแอ
ก็กลายเป็นคนเข้มแข็งได้ กลายเป็นคนแข็งแกร่งในสงคราม ตีกองทัพชาติอื่นๆ จนแตก
พ่ายไป ๓๕ พวกผู้หญิงได้พวกของตนที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิต แต่บางคนถูกทรมาน และ
ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อพวกเขาจะได้ฟื้นคืนชีวิตที่ดีกว่านั้นอีก ๓๖ บางคนก็ประสบ
กับการเยาะเย้ยและเฆี่ยนตี อีกทั้งถูกล่ามโซ่กับจำคุกด้วย ๓๗ บางคนถูกขว้างด้วยก้อน
หิน บ้างก็ถูกเลื่อยเป็น 2 ท่อน [พวกเขาถูกทดสอบใจ†] บางคนถูกฆ่าตายด้วยคมดาบ บ้าง
ก็ต้องนุ่งห่มด้วยหนังแกะหนังแพะเร่ร่อนไป สิ้นเนื้อประดาตัว ถูกกดขี่ข่มเหงและทารุณ
๓๘ โลกไม่ดีพอสำหรับคนเหล่านี้ พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา ตามถ้ำ
และอยู่ในโพรงใต้ดิน
๓๙ คนเหล่านี้ได้รับการเห็นชอบเพราะความเชื่อของเขา แต่ก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้
สัญญาไว้ ๔๐ เพราะพระเจ้าได้เตรียมสิ่งที่ดีกว่าไว้ให้ทั้งพวกเขาและพวกเรา เพื่อว่าพวกเขา
จะเพียบพร้อมทุกประการได้ ก็ต่อเมื่อมีพวกเราทั้งหลายรวมอยู่ด้วย

๑๒

พระเจ้าฝึกบรรดาบุตรให้มีวินัย

๑ ฉะนั้น ในเมื่อเรามีผู้ยืนยันมากมายอยู่รอบข้างเช่นนี้ ขอให้เรากำจัดทุกสิ่งที่เหนี่ยวรั้ง
เรา และบาปซึ่งเกาะเราไว้แน่น และขอให้เราบากบั่นเช่นเดียวกับการวิ่งแข่งขันทีจะต้องวิ่ง

† **๑๑๓๗** [] สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อความตอนนี้รวมอยู่ด้วย

ต่อไป ๒ ขอให้เราใฝ่ใจในพระเยซูซึ่งเป็นผู้เบิกทางให้แก่ความเชื่อของเรา และทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์ เป็นเพราะความยินดีที่กำลังรอคอยพระองค์อยู่ พระองค์จึงไม่ได้นึกถึงความอัปยศอดสูเพราะการสิ้นชีวิตบนไม้กางเขน และพระองค์ก็ได้นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาของบัลลังก์ของพระเจ้า
๓ จงนึกถึงพระองค์ผู้อดทนต่อคนบาป ซึ่งเกลียดชังพระองค์มากเช่นนั้น ท่านจะได้ไม่อ่อนใจและท้อถอย ๔ การที่ท่านต่อสู้กับบาปนั้น ท่านยังไม่ได้ยืนหยัดสู้จนถึงกับต้องเสียโลหิตเลย ๕ แล้วท่านก็ได้ลืมคำที่ให้กำลังใจสำหรับท่านโดยเฉพาะในฐานะที่เป็นบรรดาบุตรว่า
“บุตรเอ๋ย เจ้าจงเอาใจใส่เมื่อพระผู้เป็นเจ้าฝึกให้มีวินัย
และอย่าท้อถอยเมื่อพระองค์ว่ากล่าวตักเตือนเจ้า
๖ เพราะพระผู้เป็นเจ้าฝึกคนที่พระองค์รักให้มีวินัย
และพระองค์ลงโทษทุกคนที่พระองค์รับไว้เป็นบุตร”*
๗ จงอดทนต่อความยากลำบากที่เป็นการฝึกให้มีวินัย พระเจ้าปฏิบัติต่อท่านเสมือนบุตร บุตรแบบไหนที่บิดาไม่ฝึกให้มีวินัย ๘ ถ้าท่านไม่ได้รับการฝึกให้มีวินัย (และทุกคนก็ต้องได้ผ่านการฝึกให้มีวินัย) ท่านก็เป็นบุตรนอกกฎหมาย คือไม่ใช่บุตรที่แท้ ๙ ยิ่งไปกว่านั้นเรามีบรรดาบิดาที่เป็นมนุษย์เป็นผู้ฝึกเราให้มีวินัย และเราก็นับถือท่าน แล้วเราจะไม่ยอมเชื่อฟังพระบิดาฝ่ายวิญญาณมากกว่าหรือ เพื่อเราจะได้มีชีวิต ๑๐ เพราะบรรดาบิดาของเราฝึกให้เรามีวินัยเพียงชั่วขณะหนึ่งตามที่คิดว่าดีที่สุดแล้ว แต่พระเจ้าฝึกเราเพื่อประโยชน์ของเราเอง เราจะได้มีส่วนร่วมในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ๑๑ ขณะที่การฝึกให้มีวินัยเกิดขึ้นทุกครั้ง ก็ดูเหมือนว่าไม่น่ายินดีเลย แต่น่าเจ็บปวด และต่อมาภายหลัง คนที่ได้รับการฝึกจะได้เก็บเกี่ยวผลแห่งความชอบธรรมและสันติสุข
๑๒ ฉะนั้น จงทำให้มือที่อ่อนแอ และเข่าที่อ่อนแรงมีพลังขึ้น ๑๓ และ “ทำทางเดินให้ตรงเพื่อเท้าของเจ้า”† เพื่อขาที่เป๋จะได้ไม่พลิก แต่จะหายเป็นปกติ

การเตือนไม่ให้พลาดพระคุณของพระเจ้า

๑๔ จงพยายามอยู่อย่างสงบสุขกับคนทั้งหลาย และด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพราะถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้วจะไม่มีใครเห็นพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ จงระวังว่าไม่มีใครพลาดพระคุณของพระเจ้า และไม่มีความขมขื่นที่เป็นเสมือนรากฝังอยู่ในใจจนงอกขึ้น อันเป็นเหตุให้เกิดความยุ่งยาก และทำให้คนเป็นอันมากมีมลทิน ๑๖ อย่าให้ผู้ใดประพฤติผิดทางเพศหรือขาดคุณธรรม เช่นเอซาวที่ขายสิทธิ์ของการได้รับมรดกของเขาในฐานะเป็นบุตรหัวปีไป เพื่อเห็นแก่อาหารมื้อเดียว ๑๗ พวกท่านก็ทราบว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเขาต้องการรับพรนี้เป็นมรดก เขาก็ถูกปฏิเสธ เขาไม่มีหนทางแก้ไขสิ่งใดได้เลยแม้จะพยายามแสวงหาพรจนน้ำตาไหลก็ตาม
๑๘ ท่านไม่ได้มาถึงภูเขาที่จับต้องได้ ซึ่งลุกไหม้เป็นไฟในความมืด อีกทั้งมีความมืดมนและลมพายุ ๑๙ เสียงแตรดัง หรือเสียงคำพูด ซึ่งพวกคนที่ได้ยินก็ขอร้องไม่ให้พูดกับเขาอีกต่อไป ๒๐ เพราะเขาไม่สามารถทนต่อคำสั่งที่ว่า “ถ้าแม้สัตว์แตะต้องภูเขา มันก็จะถูกหินขว้างตาย”‡ ๒๑ ภาพที่เห็นนั้นน่ากลัวจนโมเสสกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น”§ ๒๒ แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยนและถึงเมืองเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ คือเมืองของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ พวกท่านได้มาถึงที่ชุมนุมอันน่ายินดีของทูตสวรรค์ ซึ่งมีจำนวนมากมายเกินที่จะนับได้ ๒๓ และถึงคริสตจักรของบรรดาบุตรหัวปีที่มีชื่อบันทึกในสวรรค์ ท่านได้มาถึง

---

* ๑๒๖ สุภาษิต 3:11,12 † ๑๒๑๓ สุภาษิต 4:26 ‡ ๑๒๒๐ อพยพ 19:12,13 § ๑๒๒๑ เฉลยธรรมบัญญัติ 9:19

พระเจ้าที่เป็นผู้พิพากษาของคนทั้งปวง มาถึงวิญญาณของคนทั้งปวงที่มีความชอบธรรม
และเพียบพร้อมทุกประการแล้ว ๒๔ และได้มาถึงพระเยซูผู้เป็นคนกลางของพันธสัญญา
ใหม่ ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และถึงโลหิตที่ประพรมซึ่งร้องด้วยคำพูดที่ดีกว่าโลหิตของ
อาแบล
๒๕ จงระวังว่าท่านจะไม่ปฏิเสธที่จะฟังพระองค์ผู้กำลังพูดอยู่ ถ้าพวกเขาหนีไม่พ้น เพราะ
ปฏิเสธที่จะฟังผู้ที่ได้ตักเตือนเขาในโลกแล้ว พวกเรายิ่งจะหนีไม่พ้น ยิ่งไปกว่านั้นสักเท่าใด
ถ้าเราหันหลังให้พระองค์ผู้เตือนจากสวรรค์ ๒๖ และเสียงของพระองค์ทำให้แผ่นดินโลกสั่น
สะเทือนในเวลานั้น แต่บัดนี้พระองค์ได้สัญญาไว้ว่า "ไม่เพียงแต่แผ่นดินโลกเท่านั้นทีเรา
จะทำให้สั่นสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง แต่ทั้งฟ้าสวรรค์ด้วย"* ๒๗ คำที่ว่า "อีกครั้งหนึ่ง" ชี้ให้เห็น
ว่าสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจะทำให้สั่นสะเทือนและถูกกำจัดเสีย เพื่อว่าสิ่งที่ไม่ถูกสั่นสะเทือนจะ
ได้คงอยู่ ๒๘ ฉะนั้นในเมื่อเรากำลังรับอาณาจักรที่ไม่อาจสั่นคลอนได้ ขอให้เราขอบคุณและ
นมัสการพระเจ้า ตามที่พระองค์โปรดด้วยความเคารพและยำเกรง ๒๙ ด้วยว่าพระเจ้าของ
เราเป็นดั่งไฟเผาผลาญ

๑๓

เครื่องสักการะอันเป็นที่พอใจของพระเจ้า

๑ จงรักกันฉันพี่น้องเสมอไป ๒ อย่าละเลยที่จะแสดงการต้อนรับคนแปลกหน้า เพราะ
ว่าการกระทำเช่นนี้บางคนได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว ๓ จงระลึกถึงคนที่ถูกจำขัง
เหมือนกับว่าท่านอยู่ในคุกด้วยกันกับพวกเขา และระลึกถึงคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงเหมือน
กับว่าท่านเองทนทุกข์ด้วย ๔ จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และจงให้เตียง
สมรสปราศจากมลทิน เพราะพระเจ้าจะกล่าวโทษผู้ประพฤติผิดทางเพศและผู้ผิดประเวณี
๕ อย่าให้ชีวิตของท่านตกเป็นทาสของความรักเงิน จงพอใจกับสิ่งที่ท่านมี เพราะพระองค์
เองกล่าวว่า "ไม่มีวันที่เราจะจากหรือทอดทิ้งเจ้าไป"* ๖ ดังนั้นพวกเราพูดด้วยความมั่นใจ
ได้ว่า
"พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นกลัว
มนุษย์จะทำอะไรต่อข้าพเจ้าได้หรือ"†
๗ จงระลึกถึงเหล่าผู้นำของท่านที่ประกาศคำกล่าวของพระเจ้าแก่ท่าน จงพิจารณาดูผล
ที่เกิดจากความประพฤติของเขา และจงทำตามอย่างความเชื่อของเขา ๘ พระเยซูคริสต์
เป็นเหมือนเดิม ทั้งวานนี้ วันนี้ และตลอดไป ๙ อย่ายอมให้การสั่งสอนแปลกๆ สารพันอย่าง
นำท่านไปในทางที่ผิด จะเป็นการดีถ้ากำลังใจของเราดีขึ้นได้โดยพระคุณ ไม่ใช่โดยอาหารที่
กินตามกฎเกณฑ์ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่พวกที่ถือตามเลย ๑๐ พวกเรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง
และบรรดาผู้รับใช้ที่กระโจมไม่มีสิทธิ์รับประทานของจากแท่นนั้นได้ ๑๑ หัวหน้ามหาปุโรหิต
นำเลือดสัตว์เข้าไปในอภิสุทธิสถานเป็นเครื่องสักการะเพื่อลบล้างบาป แต่ร่างของสัตว์ถูก
เผาที่นอกค่าย ๑๒ และพระเยซูก็ทนทุกข์ทรมานอยู่นอกเขตประตูเมืองด้วย เพื่อให้คนทั้ง
หลายเป็นผู้บริสุทธิ์ได้โดยโลหิตของพระองค์เอง ๑๓ ขอให้พวกเราออกไปหาพระองค์ที่นอก
ค่ายเถิด เพื่อทนกับความเหยียดหยามที่พระองค์รับ ๑๔ ด้วยว่า ณ ที่นี้ พวกเราไม่มีเมือง
อันถาวร แต่เรากำลังแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า ๑๕ ฉะนั้นขอให้เราถวายเครื่องสักกา
ระแห่งการสรรเสริญแด่พระเจ้าโดยผ่านพระเยซูต่อไปเถิด คือเครื่องถวายจากริมฝีปาก
ที่สารภาพรับพระนามของพระองค์ ๑๖ อย่าลืมกระทำความดีและแบ่งปันให้แก่กันและกัน
เพราะพระเจ้าพอใจกับเครื่องสักการะแบบนั้น

---

* **๑๒๑๒๖** ฮักกัย 2:6 * **๑๓๑๕** เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6 † **๑๓๑๖** สดุดี 118:6,7

๑๗ จงเชื่อฟังและยอมอยู่ใต้อำนาจของเหล่าผู้นำของท่าน เพราะเขาห่วงใยและดูแลท่าน
อยู่เสมอ และต้องรายงานความรับผิดชอบของเขา จงเชื่อฟังเขา เพื่อเขาจะได้ยินดีในการ
ทำงาน มิฉะนั้นจะกลายเป็นภาระกับเขา และท่านจะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย
๑๘ จงอธิษฐานเพื่อเรา พวกเราแน่ใจว่าเรามีมโนธรรมที่ดี ต้องการประพฤติสิ่งที่ดีงาม
ทุกอย่าง ๑๙ ข้าพเจ้าขอด้วยความจริงใจให้พวกท่านอธิษฐาน เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้มาหา
ท่านในไม่ช้า

คำลงท้าย

๒๐ ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้โปรดให้พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือผู้เลี้ยงดูฝูง
แกะที่ยิ่งใหญ่ และฟื้นขึ้นจากความตายโดยโลหิตแห่งพันธสัญญาอันเป็นนิรันดร์ ๒๑ ช่วย
ให้ท่านพร้อมเสมอที่จะประพฤติตามความประสงค์ของพระองค์ และสำแดงการกระทำใน
หมู่เราตามความพอใจของพระองค์โดยผ่านพระเยซูคริสต์ ขอพระบารมีจงมีแด่พระองค์
ชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน
๒๒ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอดทนฟังคำเตือนที่ให้กำลังใจท่าน ด้วยว่า
ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านอย่างสั้นๆ เท่านั้น ๒๓ จงทราบไว้ด้วยว่าทิโมธีน้องชายของเราได้รับ
การปลดปล่อยแล้ว ถ้าเขามาถึงทันเวลา เขาก็จะมาหาท่านด้วยกันกับข้าพเจ้า ๒๔ ช่วยฝาก
ความคิดถึงมายังเหล่าผู้นำของท่าน และผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน บรรดาผู้ที่มาจาก
ประเทศอิตาลีฝากความคิดถึงมาด้วย
๒๕ ขอพระคุณจงอยู่กับท่านทุกคนเถิด

ยากอบ

การทักทายของยากอบ

๑ ข้าพเจ้ายากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอส่งความคิดถึงมายัง 12 เผ่าที่กระจัดกระจายไปในต่างแดน

ทดสอบความเชื่อ

๒ พี่น้องเอ๋ย เมื่อท่านประสบกับความลำบากต่างๆ ก็จงนับว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดีอย่างยิ่ง ๓ เพราะท่านทราบว่า การทดสอบความเชื่อของท่านทำให้เกิดความบากบั่น ๔ ให้ความบากบั่นเป็นที่ปรากฏอย่างสม่ำเสมอ เพื่อท่านจะได้เป็นคนดีเพียบพร้อมทุกประการ และมีคุณสมบัติครบถ้วน ไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลย

๕ ถ้าคนใดในพวกท่านขาดปัญญา ก็ให้เขาขอจากพระเจ้า แล้วเขาก็จะได้รับ เพราะพระองค์มอบให้แก่ทุกคนด้วยความเอื้อเฟื้อและด้วยความยินดี ๖ แต่เวลาเขาขอจากพระองค์ เขาต้องมีใจเชื่อโดยไม่สงสัย เพราะคนที่สงสัยเป็นเสมือนคลื่นในทะเลที่ถูกกระแสลมพัดให้ซัดม้วนไปมา ๗ คนนั้นไม่ควรคิดว่า เขาจะได้รับสิ่งใดจากพระผู้เป็นเจ้าเลย ๘ เขาเป็นคนสองจิตสองใจ ไม่มั่นคงในสิ่งใดๆ ที่ตนกระทำ

๙ ให้พี่น้องผู้ต่ำต้อยยินดีเมื่อได้รับการยกย่อง ๑๐ และคนมั่งมีถ่อมตัวเมื่อตกต่ำลง เพราะเขาจะลับล่วงไปเหมือนดอกหญ้า ๑๑ เพราะดวงอาทิตย์ขึ้นพร้อมกับความร้อนที่แผดเผาและทำให้พืชเหี่ยวเฉา ดอกร่วงโรยและความงามก็หมดสิ้นไป ในทำนองเดียวกันคือ คนมั่งมีจะล่วงลับไป แม้จะเป็นเวลาที่เขาทำหน้าที่การงานอยู่

๑๒ คนทีบากบั่นฟันฝ่าความยากลำบากก็เป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดสอบแล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิตที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรดาผู้ที่รักพระองค์ ๑๓ เวลาผู้ใดถูกยั่วยุ ก็อย่าพูดว่า "พระเจ้ากำลังยั่วยุข้าพเจ้า" เพราะความชั่วจะยั่วยุพระเจ้าไม่ได้ และพระเจ้าไม่ยั่วยุผู้ใดเช่นกัน ๑๔ ทว่า แต่ละคนถูกยั่วยุได้ ในเวลาที่เขาติดกับดักแรงกิเลสของตัวเอง ๑๕ เมื่อกิเลสเกิดขึ้นแล้ว บาปก็เกิดตามไปด้วย เมื่อบาปเติบใหญ่เต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย

ปฏิบัติตามคำกล่าว

๑๖ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงท่านเลย ๑๗ สิ่งดีและเพียบพร้อมทุกประการที่ได้รับมาจากเบื้องบน ลงมาจากพระบิดาผู้สร้างความสว่างทั้งหลายในท้องฟ้า พระองค์ไม่เปลี่ยนแปลงไป และไม่ปล่อยให้เราตกอยู่ในความมืด ๑๘ พระองค์มีความประสงค์ จึงได้ให้เราบังเกิดโดยคำกล่าวที่เป็นความจริง เพื่อว่าเราจะได้เป็นเสมือนผลแรก*ของสิ่งทั้งปวงที่พระองค์สร้างขึ้น

๑๙ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้าเอ๋ย จงทราบข้อนี้ว่า ทุกคนควรว่องไวในการฟัง ไม่ต้องรีบพูดหรือรีบโกรธ ๒๐ ด้วยว่า ความโกรธของมนุษย์ไม่ช่วยให้เขามีชีวิตที่ชอบธรรมตามที่พระเจ้าประสงค์ ๒๑ ดังนั้นจงกำจัดความโสมมทั้งปวง และความชั่วที่มีอยู่มากมาย และจงถ่อมตัวรับคำกล่าวที่ปลูกฝังอยู่ในตัวท่าน ซึ่งสามารถช่วยให้ท่านรอดพ้นได้

๒๒ อย่าฟังแต่เพียงคำกล่าวเท่านั้น เพราะเป็นการหลอกลวงตนเอง แต่จงทำตามคำที่กล่าวไว้ ๒๓ ใครก็ตามที่เพียงแต่ได้ยินคำกล่าวแล้วไม่ทำตาม ก็เป็นเสมือนคนที่มองหน้าตนเองในกระจกเงา ๒๔ และหลังจากมองดูตนเองแล้วก็เดินจากไป ก็ลืมในทันทีว่าตัวเองเป็นอย่างไร ๒๕ แต่คนทีพิจารณาดูกฎบัญญัติอันเพียบพร้อมทุกประการซึ่งนำไปสู่อิสระ

---

* **๑๑๘** ผลแรก ชาวฮีบรูถวายผลจากการเก็บเกี่ยวของการกสิกรรมส่วนแรกให้แก่พระเจ้าเพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดเป็นของพระเจ้า

และบากบั่นต่อไป เขาไม่เป็นคนที่ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ปฏิบัติตาม แล้วเขาก็จะได้รับพระพรในสิ่งที่เขากระทำ
๒๖ ถ้าผู้ใดคิดว่าตนเคร่งในศาสนา แต่ควบคุมลิ้นไว้ไม่ได้ ก็นับว่าหลอกตนเอง ศาสนาของเขาก็ไร้ค่า ๒๗ ศาสนาที่บริสุทธิ์และปราศจากมลทินต่อเบื้องหน้าพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเรา คือการดูแลพวกเด็กกำพร้าและหญิงม่ายซึ่งตกทุกข์ และจงรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

๒

ระวังอย่าลำเอียง

๑ พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย เพราะท่านเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้กอปรด้วยพระสง่าราศี ท่านก็อย่าเป็นคนลำเอียง ๒ ถ้ามีชายคนหนึ่งเข้ามาในที่ประชุมของท่าน แต่งกายดีและสวมแหวนทอง และมีคนจนสวมเสื้อสกปรกเข้ามาด้วย ๓ และท่านเอาใจใส่คนที่สวมเสื้อผ้าดีโดยพูดว่า “เชิญท่านนั่งที่ดีๆ ที่นี่เถิด” และท่านพูดกับคนจนว่า “แกไปยืนที่โน่น ไม่ก็นั่งลงแทบเท้าของเรา” ๔ พวกท่านไม่ได้แบ่งชั้นวรรณะในหมู่ท่านเองและกลายเป็นผู้ตัดสินความด้วยใจชั่วหรือ ๕ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้าเอ๋ย จงฟังเถิด พระเจ้าไม่ได้เลือกคนจนของโลกให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และเป็นผู้รับมรดกของอาณาจักร ซึ่งพระองค์สัญญาไว้กับบรรดาคนที่รักพระองค์หรือ ๖ แต่ท่านได้หลู่เกียรติคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรอกหรือ ที่กดหัวท่าน และลากตัวท่านไปขึ้นศาล ๗ ไม่ใช่พวกเขาหรอกหรือ ที่พูดหมิ่นประมาทชื่ออันประเสริฐ ซึ่งเป็นชื่อที่ผู้คนใช้เรียกท่าน
๘ ถ้าท่านปฏิบัติตามกฎบัญญัติแห่งอาณาจักรโดยแท้จริงตามที่พระคัมภีร์ระบุว่า “จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าให้เหมือนรักตนเอง”* แล้ว ท่านก็ประพฤติดีอยู่ ๙ แต่ถ้าพวกท่านลำเอียง ท่านก็ทำบาป และถูกตัดสินโดยกฎบัญญัติว่าท่านละเมิดกฎ ๑๐ เพราะใครก็ตามที่รักษากฎบัญญัติทั้งหมดแต่พลั้งผิดเพียงข้อเดียว ก็นับว่าเขาผิดต่อกฎบัญญัติทั้งหมด ๑๑ เพราะองค์ที่กล่าวว่า “อย่าผิดประเวณี”† ก็กล่าวด้วยว่า “อย่าฆ่าคน”‡ ถ้าท่านไม่ผิดประเวณีแต่ฆ่าคน ท่านก็กลายเป็นคนละเมิดกฎแล้ว ๑๒ จงพูดและประพฤติให้เหมือนกับคนที่จะถูกตัดสินโดยกฎบัญญัติซึ่งนำไปสู่เสรีภาพ ๑๓ เพราะว่าพระเจ้าจะไม่เมตตาในการพิพากษาคนที่ไม่มีความเมตตา ความเมตตาย่อมมีชัยชนะเหนือการพิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำ

๑๔ พี่น้องทั้งหลาย จะมีประโยชน์อะไรถ้ามีคนพูดว่าเขามีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำแสดงให้เห็น ความเชื่อนั้นช่วยให้เขารอดพ้นได้หรือ ๑๕ ถ้าพี่น้องคนใดไม่มีเสื้อผ้านุ่งห่มและอาหารประจำวัน ๑๖ คนหนึ่งในพวกท่านพูดกับเขาว่า “ขอให้ทุกสิ่งเป็นไปด้วยดีกับท่าน จงระวังอย่าปล่อยให้หนาวและหิวเลย” โดยที่ท่านก็ยังไม่ให้สิ่งจำเป็นสำหรับร่างกายของเขา แล้วจะมีประโยชน์อะไร ๑๗ ฉะนั้น ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการกระทำควบคู่กันไปก็ไร้ชีวิต
๑๘ แต่บางคนจะพูดว่า “ท่านมีความเชื่อ ข้าพเจ้ามีการกระทำ” จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น แล้วข้าพเจ้าจะแสดงความเชื่อของข้าพเจ้าให้ท่านเห็น โดยสิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำ ๑๙ ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ดีแล้ว แม้แต่พวกมารก็เชื่อเช่นนั้น และกลัวจนตัวสั่น ๒๐ คนโง่เขลาเอ๋ย ท่านอยากจะเห็นข้อพิสูจน์ไหมว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำนั้นไร้ประโยชน์ ๒๑ พระเจ้านับว่าอับราฮัมบิดาของเรามีความชอบธรรมโดยการกระทำมิใช่หรือ เมื่อท่านถวายอิสอัคผู้เป็นบุตรบนแท่นบูชา ๒๒ ท่านทั้ง

---

* **๒๘** เลวีนิติ 19:18 † **๒๑๑** อพยพ 20:14; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:18 ‡ **๒๑๑** อพยพ 20:13; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17

หลายจะเห็นได้ว่า ความเชื่อของอับราฮัมนั้นควบคู่ไปกับการกระทำของท่าน และความเชื่อนั้นบริบูรณ์ได้ด้วยการกระทำ ๒๓ และเป็นไปตามที่พระคัมภีร์ระบุว่า อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระองค์จึงนับว่าท่านเป็นผู้มีความชอบธรรม§ และพระเจ้าได้เรียกท่านว่า เป็นเพื่อนของพระองค์ ๒๔ ท่านทั้งหลายเห็นว่าคนพ้นผิดได้โดยการกระทำของเขา มิใช่ใช้เพียงความเชื่อเท่านั้น ๒๕ ในวิธีเดียวกันคือแม้ราหับหญิงแพศยา พระเจ้าก็นับว่านางเป็นผู้มีความชอบธรรมโดยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางต้อนรับบรรดาผู้สอดแนมแล้ว นางช่วยให้เขาหนีออกไปทางอื่นเสีย ๒๖ ร่างที่ปราศจากวิญญาณไร้ชีวิตเช่นไร ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ไร้ชีวิตเช่นนั้น

๓

ทำลิ้นให้เชื่อง

๑ พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเป็นครูอาจารย์กันหลายคนเลย เพราะท่านทราบว่า พวกเราผู้สอนจะถูกพิพากษาอย่างเข้มงวดมากกว่า ๒ เพราะเราทุกคนผิดพลาดหลายอย่าง ถ้าผู้ใดไม่ทำผิดพลาดไปจากสิ่งที่ตนพูด เขาก็เป็นคนดีโดยเพียบพร้อมทุกประการ สามารถควบคุมตนเองได้หมด ๓ ถ้าเราเอาบังเหียนใส่ปากม้า เพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็ควบคุมม้าทั้งตัวได้ด้วย ๔ ดูเถิด เรือก็เช่นกัน แม้ว่าจะมีขนาดใหญ่และถูกลมแรงพัด ก็ยังถูกควบคุมด้วยหางเสือเล็กๆ ที่นายท้ายใช้บังคับทิศทาง ๕ ลิ้นก็เช่นเดียวกัน เป็นส่วนเล็กของร่างกาย แต่ยังโอ้อวดเรื่องที่ยิ่งใหญ่

ดูเถิดว่า ป่าใหญ่ถูกไฟไหม้ได้ด้วยเปลวไฟเล็กๆ ๖ ลิ้นก็เป็นเหมือนไฟด้วย ลิ้นเป็นเสมือนโลกที่ไม่มีความชอบธรรม ซึ่งอยู่ร่วมกับส่วนอื่นๆ ของร่างกาย ลิ้นทำให้ทั้งร่างกายเป็นมลทิน ทำให้ตลอดทั้งชีวิตถูกไฟลุกไหม้ และลิ้นติดไฟจากนรกได้

๗ สัตว์ทุกชนิด นก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลเป็นสัตว์เชื่อง ซึ่งมนุษย์เป็นคนทำให้เชื่อง ๘ แต่ไม่มีผู้ใดสามารถทำให้ลิ้นเชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วที่อยู่ไม่สุขและเต็มด้วยพิษร้ายถึงตาย ๙ เราสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าและพระบิดาของเราด้วยลิ้น และด้วยลิ้น เราก็สาปแช่งคนซึ่งถูกสร้างขึ้นตามคุณลักษณะของพระเจ้า ๑๐ ทั้งคำสรรเสริญและคำสาปแช่งออกมาจากปากเดียวกัน พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย ๑๑ บ่อน้ำพุมีทั้งน้ำจืดและน้ำเค็มพุ่งออกมาทางช่องเดียวกันได้หรือ ๑๒ พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอก หรือเถาองุ่นออกผลเป็นมะเดื่อได้ไหม บ่อน้ำพุเค็มก็ไม่สามารถให้น้ำจืดได้เช่นกัน

สติปัญญาจากเบื้องบน

๑๓ ใครในพวกท่านเล่าที่มีสติปัญญาและเฉลียวฉลาด จงให้ผู้นั้นแสดงความประพฤติที่ดีงาม คือการกระทำซึ่งแสดงออกถึงการถ่อมตัวอันเนื่องมาจากสติปัญญา ๑๔ แต่หากใจของท่านเต็มด้วยความอิจฉาและความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว ก็อย่าโอ้อวดตัว และคิดผิดจากความเป็นจริงเลย ๑๕ สติปัญญาเช่นนี้ไม่ได้ลงมาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลกซึ่งไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ คือเป็นอย่างมาร ๑๖ ที่ใดมีความอิจฉาและความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว ที่นั่นมีความไม่เป็นระเบียบและมีความชั่วทุกชนิด ๑๗ แต่สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข อ่อนโยน ยอมเชื่อฟัง เปี่ยมด้วยความเมตตาและการกระทำที่ดี ไม่อ่อนไหวง่าย ไม่หน้าไหว้หลังหลอก ๑๘ ผู้ที่สร้างสันติก็หว่านเมล็ดที่มีสันติ และจะเก็บเกี่ยวผลคือความชอบธรรม

---

§ **๒๒๓** ปฐมกาล 15:6

๔

เชื่อฟังพระเจ้า

๑ อะไรเป็นเหตุให้พวกท่านสู้รบและทะเลาะวิวาทกัน เหตุนั้นไม่ได้มาจากความต้องการ
อันเร่าร้อนในตัวท่านหรือ ๒ ท่านอยากได้เหลือเกิน แต่ก็ไม่ได้ ท่านจึงฆ่า ท่านโลภอยาก
ได้ แต่ก็ไม่ได้มาเป็นของตน ท่านจึงทะเลาะวิวาทและสู้รบกัน ท่านไม่มี เพราะท่านไม่
ได้อธิษฐานขอ ๓ ท่านขอ และไม่ได้รับ เพราะท่านขอด้วยแรงจูงใจที่ผิด ท่านหวังจะได้
ใช้เพื่อความสำราญของตน ๔ พวกท่านที่ไม่ภักดี ท่านไม่รู้หรือว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้น
เป็นศัตรูกับพระเจ้า ฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเป็นเพื่อนกับโลก ก็ทำตัวเป็นศัตรูกับ
พระเจ้า ๕ ท่านคิดว่าพระคัมภีร์ระบุอย่างไม่มีเหตุผลหรือ ที่ว่า “พระเจ้าหวงแหนวิญญาณ
ที่พระองค์มอบให้อยู่ในตัวเรามาก” ๖ แต่พระองค์มอบพระคุณให้เรามากยิ่งขึ้น พระคัมภีร์
จึงระบุว่า “พระเจ้าต่อต้านผู้หยิ่งยโส แต่แสดงพระคุณแก่คนที่ถ่อมตน”* ๗ ฉะนั้นจงเชื่อ
ฟังพระเจ้า และต่อต้านพญามาร แล้วมันจะหนีจากท่านไป ๘ จงโน้มใจเข้าหาพระเจ้า และ
พระองค์ก็จะโน้มใจเข้าหาท่าน ท่านที่เป็นคนบาป จงชำระมือของท่านเถิด และท่านที่เป็น
คนสองใจก็จงทำใจให้บริสุทธิ์เถิด ๙ จงเป็นทุกข์ คร่ำครวญ และร้องไห้ ให้การหัวเราะกลับ
กลายเป็นการร้องคร่ำครวญ และความยินดีของท่านกลายเป็นความโศกสลด ๑๐ จงถ่อม
ตัว ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะยกย่องท่าน

๑๑ พี่น้องเอ๋ย อย่าพูดว่าร้ายต่อกันเลย คนที่พูดว่าร้ายหรือตำหนิพี่น้องของตน ผู้นั้นก็คัด
ค้านกฎบัญญัติและตำหนิกฎบัญญัติ แต่ถ้าท่านกล่าวโทษกฎบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ปฏิบัติ
ตามกฎบัญญัติ แต่กลับเป็นผู้กล่าวโทษ ๑๒ มีผู้ตั้งกฎและผู้กล่าวโทษอยู่เพียงผู้เดียว คือผู้
ที่สามารถช่วยให้รอดพ้นและทำลายได้ แต่ท่านเป็นใครที่กล่าวโทษเพื่อนบ้านของท่าน

โอ้อวดถึงอนาคต

๑๓ จงฟังให้ดี ท่านที่พูดว่า “วันนี้ หรือพรุ่งนี้ เราจะไปยังเมืองนั้นเมืองนี้ เพื่อจะไปอยู่ที่
นั่น 1 ปีทำธุรกิจและหากำไร” ๑๔ แต่ท่านยังไม่ทราบว่าชีวิตของท่านจะเป็นอย่างไรในวัน
พรุ่งนี้ ท่านเป็นเหมือนไอน้ำที่ปรากฏขึ้นเพียงชั่วขณะหนึ่งแล้วจางหายไป ๑๕ ท่านควรจะ
พูดเช่นนี้ต่างหาก “ถ้าเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เราจะมีชีวิตอยู่อีกเพื่อทำสิ่งนี้
สิ่งนั้น” ๑๖ แต่เท่าที่เป็นอยู่ ท่านโอ้อวดตามความยโส การโอ้อวดทุกอย่างเช่นนี้เป็นสิ่งชั่ว
ร้าย ๑๗ ฉะนั้นผู้ที่ทราบว่าอะไรเป็นสิ่งที่ควรกระทำแต่ไม่กระทำ ก็นับว่าเป็นผู้ทำบาป

๕

เตือนผู้มั่งมี

๑ ท่านผู้มั่งมี จงฟังให้ดี ท่านร้องไห้และคร่ำครวญเถิด เพราะความทุกข์ต่างๆ กำลัง
จะเกิดแก่ท่าน ๒ ความมั่งมีของท่านสูญเสียไปแล้ว และเครื่องนุ่งห่มก็ถูกแมลงกัดกิน
๓ ทองคำและเงินของท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานต่อต้านท่าน และจะเผา
ผลาญเลือดเนื้อของท่านดุจเปลวเพลิง ท่านเก็บสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในช่วงเวลาแห่งวาระ
สุดท้าย ๔ ดูเถิด ค่าจ้างที่ท่านไม่ได้จ่ายคนงานซึ่งเก็บเกี่ยวนาของท่านกำลังร้องต่อต้าน
ท่าน เสียงร้องของบรรดาผู้เก็บเกี่ยวได้ทราบถึงหูของพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ๕ ท่านได้ใช้ชี
วิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือย และหาความสำราญใส่ตัว ท่านบำเรอจิตใจจนอ้วนพีไว้เพื่อวัน
ประหาร ๖ ท่านได้กล่าวโทษและฆ่าคนที่มีความชอบธรรม เขาก็ไม่ต่อต้านท่าน

การทนทุกข์และความอดทน

---

* **๔๖** สุภาษิต 3:34

๗ ฉะนั้น พี่น้องเอ๋ย จงอดทนจนถึงวันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมา ดูสิว่า ชาวนาชาวสวนรอคอยผลอันล้ำค่าจากที่นา และมีความอดทนรอคอยฝนตอนต้นและปลายฤดู ๘ ท่านก็ควรอดทนเช่นกัน จงทำใจให้ดีไว้ เพราะใกล้วันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมาแล้ว ๙ พี่น้องเอ๋ย อย่าบ่นต่อว่ากันเลย ท่านเองจะได้ไม่ถูกกล่าวโทษ ดูเถิด ผู้พิพากษากำลังยืนอยู่ที่ประตู ๑๐ พี่น้องเอ๋ย จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และความอดทนของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าที่พูดในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ๑๑ ดูเถิด เรานับว่าบรรดาผู้ที่มีความบากบั่นเป็นผู้มีความสุข ท่านได้ยินเรื่องความบากบั่นของโยบ และได้เห็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าในที่สุดแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้ามีความเมตตาและความเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง

๑๒ พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดแล้วท่านอย่าสบถสาบาน ไม่ว่าต่อสวรรค์ หรือต่อโลก หรือต่อคำมั่นสัญญาอื่นใดเลย แต่จงเป็นเพียง ใช่ก็ว่าใช่ และไม่ก็ว่าไม่ เพื่อท่านจะได้ไม่ถูกกล่าวโทษ

อธิษฐานด้วยความเชื่อ

๑๓ มีพวกท่านคนใดไหมที่กำลังทนทุกข์ทรมานอยู่ ให้เขาอธิษฐานเถิด มีใครร่าเริงไหม ให้เขาร้องเพลงสรรเสริญเถิด ๑๔ มีพวกท่านคนใดไหมที่เจ็บป่วย ให้เขาขอให้บรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมาอธิษฐานเพื่อเขา เจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ๑๕ การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะทำให้คนป่วยหายได้ พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้เขามีสุขภาพดีอีก และถ้าเขาได้กระทำบาป เขาก็จะได้รับการยกโทษ ๑๖ ฉะนั้นจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อว่าท่านจะได้รับการรักษาให้หาย คำอธิษฐานของคนมีความชอบธรรมมีอานุภาพและเกิดผลมาก ๑๗ เอลียาห์เป็นมนุษย์เหมือนกับเรา ท่านได้อธิษฐานอย่างแรงกล้าเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกบนแผ่นดินถึงสามปีครึ่ง ๑๘ ท่านอธิษฐานอีก และฟ้าสวรรค์ก็ให้ฝนตกลงมา และแผ่นดินโลกได้ผลิตพืชผลต่างๆ

๑๙ พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย ถ้ามีคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และมีคนพาเขากลับคืนมา ๒๐ จงทราบด้วยว่า คนที่พาคนบาปกลับจากทางที่ผิด จะช่วยให้จิตวิญญาณของเขารอดพ้นจากความตาย และบาปมากมายจะได้รับการอภัย

1 เปโตร

การทักทายของเปโตร

๑ ข้าพเจ้าเปโตรอัครทูตของพระเยซูคริสต์
เรียน ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนต่างด้าวที่พระเจ้าได้เลือกไว้ ซึ่งได้อยู่กระจัดกระจายไปทั่ว
แคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย ๒ ท่านได้
รับเลือกตามที่พระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาทราบล่วงหน้าแล้ว และโดยการชำระให้บริสุทธิ์ของ
พระวิญญาณ เพื่อจะได้เชื่อฟังพระเยซูคริสต์ และรับการประพรมด้วยโลหิตของพระองค์
ขอพระคุณและสันติสุขจงมีแก่ท่านอย่างเต็มเปี่ยมเถิด

ความหวังอันดำรงอยู่

๓ สรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ด้วย
ความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์จึงโปรดให้เราได้บังเกิดใหม่ เพื่อมีความหวังอ
ันดำรงอยู่ โดยการฟื้นคืนชีวิตจากความตายของพระเยซูคริสต์ ๔ และให้ได้รับมรดกซึ่งไม่
มีวันสูญสิ้น ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้เก็บรักษาไว้ให้ท่านในสวรรค์แล้ว ๕ ท่าน
ผู้มีความเชื่อก็จะได้รับการคุ้มครองโดยอานุภาพของพระเจ้า จนกระทั่งถึงวันแห่งความ
รอดพ้น ซึ่งจะได้เผยให้ทราบในวาระสุดท้าย ๖ ท่านควรชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในสิ่งเหล่านี้ ถึง
แม้ว่า ในขณะนี้ท่านจะต้องทนทุกข์ทรมานนานัปการชั่วขณะหนึ่ง ๗ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อ
พิสูจน์ความถ่องแท้ของความเชื่อของท่าน แม้แต่ทองคำซึ่งถูกทำลายได้ก็ยังถูกทดสอบ
ด้วยไฟ ฉะนั้นความเชื่อของท่านมีค่ามากกว่าทองคำก็ต้องถูกทดสอบด้วย และผลที่จะได้
รับคือคำสรรเสริญ บารมี และเกียรติในเวลาที่พระเยซูคริสต์มาปรากฏ ๘ แม้ว่าท่านยังไม่
เคยเห็นพระองค์ ท่านก็ยังรักพระองค์ และแม้ว่าท่านไม่เห็นพระองค์ในขณะนี้ ท่านก็ยัง
เชื่อพระองค์ ท่านร่าเริงด้วยความยินดีเป็นล้นพ้นเกินที่จะกล่าวได้ ๙ เพราะท่านกำลังรับ
ผลของความเชื่อของท่าน คือความรอดพ้นของจิตวิญญาณ
๑๐ บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้เผยความถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่าน พวก
เขาได้สืบเสาะและสอบถามอย่างระมัดระวังเรื่องความรอดพ้นนี้ ๑๑ พระวิญญาณของพระ
คริสต์สถิตกับพวกเขา และพระวิญญาณได้พยากรณ์ถึงการทนทุกข์ทรมานของพระคริสต์
และหลังจากการทรมานนั้นแล้ว พระองค์จะได้รับพระบารมี พวกเขาพยายามสืบหาว่า
เรื่องนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร และเกิดกับผู้ใด ๑๒ พระเจ้าเปิดเผยให้พวกเขาทราบว่า เขาไม่ได้
กระทำเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง แต่เพื่อพวกท่าน สิ่งใดก็ตามที่เขากล่าวไว้ พวกท่านก็
ได้รับรู้แล้วโดยบรรดาผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
จากสวรรค์ให้ประกาศแก่ท่านในเวลานี้ แม้เหล่าทูตสวรรค์ก็ปรารถนาจะได้ทราบสิ่งเหล่า
นี้

จงเป็นผู้บริสุทธิ์

๑๓ ดังนั้น พวกท่านจงเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม จงควบคุมตนเอง และตั้งความหวัง
ทั้งหมดที่มีไว้ในพระคุณ ซึ่งจะให้แก่ท่านเวลาพระเยซูคริสต์มาปรากฏ ๑๔ ตามอย่างบุตร
ที่เชื่อฟัง อย่าทำตัวตามกิเลสเหมือนครั้งที่ท่านยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ๑๕ แต่เป็นไปตามพ
ระองค์ผู้บริสุทธิ์ที่ได้เรียกท่าน ท่านก็จงกระทำทุกสิ่งด้วยความบริสุทธิ์ ๑๖ ดังที่มีบันทึก
ไว้ว่า □จงเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์□* ๑๗ ถ้าท่านร้องเรียกพระนามของพระบิดาผู้

* **๑□๑๖** เลวีนิติ 11:44,45; 19:2; 20:7

พิพากษาการงานของทุกคนโดยปราศจากความลำเอียง ท่านก็จงดำเนินชีวิตดั่งเป็นคนต่างด้าวในโลกนี้ด้วยความยำเกรง ๑๘ เพราะท่านทราบว่าพระองค์ได้ไถ่ท่านจากวิถีชีวิตอันว่างเปล่าอันตกทอดจากบรรพบุรุษมาสู่ท่าน ด้วยสิ่งที่ไม่อาจเสื่อมสลายได้ดังเช่นเงินและทอง ๑๙ แต่ไถ่ด้วยโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ เหมือนลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่าง ๒๐ พระเจ้าได้เลือกพระคริสต์ก่อนสร้างโลก แต่ให้พระคริสต์ปรากฏในวาระสุดท้ายนี้เพื่อท่านทั้งหลาย ๒๑ เพราะพระคริสต์ ท่านจึงเชื่อในพระเจ้าที่โปรดให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย และมอบพระบารมีแก่พระองค์ ดังนั้นความเชื่อและความหวังของท่านจึงอยู่ในพระเจ้า

๒๒ ในเมื่อท่านทั้งหลายได้ชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์แล้ว โดยการเชื่อฟังความจริง เพื่อท่านจะได้มีความรักที่แท้จริงเพื่อพี่น้อง ท่านจงรักกันอย่างลึกซึ้งด้วยใจจริงเถิด ๒๓ เพราะท่านบังเกิดใหม่แล้วจากเมล็ดที่มีชีวิต ไม่ใช่จากเมล็ดที่ฝ่อ คือด้วยคำกล่าวของพระเจ้าซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่ ๒๔ ด้วยว่า

“มนุษย์ทุกคนเป็นเสมือนต้นหญ้า
และบารมีของเขาเป็นเสมือนดอกหญ้า
ต้นหญ้านั้นเหี่ยวแห้ง และดอกร่วงโรย
๒๕ แต่คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้ายั่งยืนอยู่ตลอดกาล”†
นี่คือคำกล่าวซึ่งได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

๒

๑ ดังนั้น จงกำจัดความคิดปองร้ายและการล่อลวงทั้งปวง ความเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ความอิจฉา และการว่าร้ายทุกชนิด ๒ เช่นเดียวกับเด็กทารกแรกเกิด คือจงกระหายน้ำนมอันบริสุทธิ์ฝ่ายวิญญาณ น้ำนมจะทำให้ท่านเติบโตสู่ความรอดพ้น ๓ และท่านก็ได้ลิ้มรสแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าประเสริฐยิ่ง

ศิลาที่ดำรงอยู่ และชนชาติของพระเจ้า

๔ จงเข้าหาพระองค์ผู้เป็นเสมือนศิลาที่ดำรงอยู่ ซึ่งมนุษย์ไม่ยอมรับ แต่ในสายตาของพระเจ้าแล้ว พระองค์ถูกเลือกและมีค่ายิ่ง ๕ ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน ท่านเป็นเสมือนพวกศิลาที่ดำรงอยู่ ซึ่งกำลังถูกสร้างให้เป็นเรือนฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นบรรดาปุโรหิตผู้บริสุทธิ์ที่ถวายเครื่องสักการะฝ่ายวิญญาณ อันเป็นที่พอใจของพระเจ้าโดยผ่านพระเยซูคริสต์ ๖ เพราะพระคัมภีร์ระบุว่า

“ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน
เป็นศิลามุมเอกที่ถูกเลือกไว้และมีค่ายิ่ง
ผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์
จะไม่ได้รับความอับอาย”*
๗ ศิลานี้มีค่ายิ่งสำหรับท่านที่เชื่อ แต่สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ
“ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างทิ้ง
ได้กลายเป็นศิลามุมเอก”†
๘ และ
“ศิลาก้อนหนึ่งที่เป็นเหตุให้คนสะดุด
และเป็นหินที่ทำให้พวกเขาล้มลง”‡
เขาสะดุดก็เพราะไม่เชื่อฟังคำประกาศ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้น

๙ แต่พวกท่านถูกเลือกให้เป็นเชื้อชาติ พวกท่านเป็นทั้งปุโรหิตหลวง ประชาชาติที่บริสุทธิ์ และชนชาติของพระเจ้า เพื่อให้ท่านประกาศการกระทำอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยเรียก

† **๑๒๕** อิสยาห์ 40:6-8 * **๒๖** อิสยาห์ 28:16 † **๒๗** สดุดี 118:22 ‡ **๒๘** อิสยาห์ 8:14

ท่านให้พ้นจากความมืดสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ ๑๐ เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่ได้เป็นชนชาติ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้า เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่ได้รับความเมตตา แต่บัดนี้ท่านได้รับความเมตตาแล้ว

๑๑ ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอสนับสนุนท่าน ในฐานะที่ท่านเป็นคนต่างด้าว และคนแปลกถิ่นในโลก ให้ละเว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งยังคงต่อสู้กับจิตวิญญาณของท่าน ๑๒ จงรักษาความประพฤติอันดีของท่านไว้ให้มั่นในท่ามกลางคนนอก เพื่อว่าในกรณีที่เขาจะกล่าวหาว่าท่านประพฤติผิด เขาจะได้เห็นความดีของท่าน และจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันแห่งการพิพากษา§

เชื่อฟังผู้มีสิทธิ์บังคับบัญชา

๑๓ ท่านจงยอมเชื่อฟังผู้มีสิทธิ์บังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกแขนง เพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ผู้มีสิทธิอำนาจยิ่ง ๑๔ หรือจะเป็นบรรดาผู้ว่าราชการ ซึ่งได้รับคำสั่งจากกษัตริย์ให้ลงโทษผู้ประพฤติชั่ว และส่งเสริมผู้ประพฤติดี ๑๕ เป็นความประสงค์ของพระเจ้า ที่ท่านจะทำให้คนโง่เขลานิ่งอึ้งโดยความประพฤติที่ดีของท่าน ๑๖ จงดำเนินชีวิตอย่างผู้มีอิสรภาพ แต่อย่าใช้อิสรภาพนั้นเป็นข้ออ้างเพื่อทำความชั่ว จงดำเนินชีวิตเช่นผู้รับใช้ของพระเจ้า ๑๗ จงให้เกียรติแก่ทุกคน รักเหล่าพี่น้อง ยำเกรงพระเจ้า และจงให้เกียรติแก่กษัตริย์

๑๘ บรรดาทาส จงยอมเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่ดีและสุภาพเท่านั้น แต่นายที่แข็งกระด้างด้วย ๑๙ ถ้าผู้ใดอดทนต่อความทุกข์ทรมานที่ตนไม่สมควรได้รับ และใจของเขายังตระหนักถึงความประสงค์ของพระเจ้า เขาก็จะเป็นที่พอใจของพระองค์ ๒๐ ถ้าท่านทนต่อการเฆี่ยนตีเมื่อท่านกระทำผิด แล้วท่านจะได้รับการยกย่องอะไร แต่ถ้าท่านทนทุกข์ทรมานเนื่องจากการกระทำดีและอดกลั้นไว้ พระเจ้าก็จะชมเชยท่าน ๒๑ พระเจ้าเรียกท่านมาด้วยจุดประสงค์นี้ เพราะพระคริสต์ได้ทนทุกข์ทรมานเพื่อท่าน และเป็นตัวอย่างให้ท่านปฏิบัติตาม ๒๒ พระองค์ไม่ได้กระทำบาปเลย และพระองค์ไม่เคยกล่าวคำที่ล่อลวง* ๒๓ เมื่อผู้คนกล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ก็มิได้ว่ากลับ เมื่อพระองค์รับทุกข์ทรมานก็มิได้ขู่ประการใด แต่ได้มอบพระองค์เองให้แก่พระเจ้าผู้ทำการพิพากษาด้วยความชอบธรรม ๒๔ พระองค์รับบาปของเราทั้งหลายไว้ในร่างกายของพระองค์บนไม้กางเขนนั้น เพื่อให้เราตายต่อบาปและดำเนินชีวิตเพื่อความชอบธรรม ท่านทั้งหลายได้รับการรักษาให้หายได้ก็เพราะบาดแผลของพระองค์ ๒๕ พวกท่านเป็นเสมือนแกะที่พลัดจากฝูง แต่บัดนี้ท่านกลับมาหาผู้เลี้ยงดูฝูงแกะและผู้ดูแลจิตวิญญาณของท่าน

๓

ภรรยาและสามี

๑ ภรรยาทั้งหลายก็เช่นกัน จงยอมเชื่อฟังสามี หากสามีบางคนไม่เชื่อฟังคำกล่าวของพระเจ้า แต่ความประพฤติของภรรยาอาจจะจูงใจพวกเขาได้โดยไม่ต้องใช้คำพูดเลย ๒ เขาจะได้เห็นความบริสุทธิ์และความยำเกรงในชีวิตของท่าน ๓ ความงามของท่านไม่ควรเกิดจากการประดับกายภายนอก เช่น การถักผม สวมเครื่องประดับทองและเสื้อผ้าสวยงาม ๔ แต่ควรเป็นความงามภายในที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย คือความอ่อนโยนและความสงบของวิญญาณ ซึ่งมีคุณค่ายิ่งในสายตาของพระเจ้า ๕ เพราะในวิธีนี้ที่บรรดาหญิงบริสุทธิ์ในอดีตมีความหวังในพระเจ้า และเคยแต่งกายให้งามโดยการยอมเชื่อฟังสามีของตน ๖ ดังเช่นนางซาราห์ที่ได้เชื่อฟังอับราฮัม และเรียกท่านว่า นายท่าน ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติถูกต้องและไม่หวาดกลัวสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกสาวของนาง

---

§ **๒๑๒** หรือ วันที่พระองค์จะมาเยี่ยมเยียน * **๒๒๒** อิสยาห์ 53:9

๗ สามีทั้งหลายก็เช่นกัน จงเข้าใจภรรยาที่อยู่ร่วมกัน ให้เกียรติเธอว่าเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า และเธอรับมรดกร่วมกับท่าน คือชีวิตแห่งพระคุณ เพื่อว่าจะได้ไม่มีสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่านได้

รับทุกข์ทรมานจากการทำดี

๘ สุดท้ายนี้ท่านทั้งหลาย จงดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกัน มีความเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง จงมีใจสงสารและถ่อมตน ๙ อย่าตอบสนองความเลวร้ายด้วยความเลวร้าย หรือสบประมาทด้วยการสบประมาท แต่จงตอบด้วยการอวยพรเขา พระองค์เรียกท่านมาด้วยจุดประสงค์นี้ เพื่อท่านจะได้รับพระพร ๑๐ ด้วยว่า

□ใครก็ตามที่ยินดีกับชีวิต
และประสบกับสิ่งดีงาม
ต้องบังคับลิ้นไม่ให้พูดสิ่งที่ชั่ว
และไม่ให้ปากพูดล่อลวง
๑๑ เขาต้องหันจากความชั่วเพื่อทำความดี
เขาต้องใฝ่หาสันติสุขและมุ่งมั่นเพื่อจะได้มาซึ่งสันติสุขนั้น
๑๒ เพราะว่าตาของพระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูคนที่มีความชอบธรรม
และพระองค์ฟังคำอธิษฐานของเขา
แต่พระผู้เป็นเจ้าขัดขวางบรรดาผู้กระทำความชั่ว□*

๑๓ ถ้าท่านมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะทำความดีแล้ว ใครจะปองร้ายท่านได้ ๑๔ แต่ถ้าหากว่าท่านต้องรับทุกข์ทรมานเพื่อการประพฤติที่ถูกต้อง ท่านก็จะเป็นสุข □อย่ากลัวสิ่งที่เขากลัว และอย่าตระหนกตกใจ□† ๑๕ จงยกย่องนับถือในใจท่าน ว่าพระคริสต์เป็นพระผู้เป็นเจ้า และพร้อมเสมอที่จะตอบทุกคนที่ถามท่าน ว่าเหตุใดท่านจึงมีความหวัง แต่จงกระทำด้วยความอ่อนโยนและความเคารพ ๑๖ จงมีมโนธรรมที่ดี เพื่อว่าเวลามีคนพูดคัดค้านต่อความประพฤติดีของท่านที่มีในพระคริสต์ เขาจะได้รู้สึกละอายใจกับการว่าร้ายของเขา ๑๗ หากว่าเป็นความประสงค์ของพระเจ้าแล้ว ให้เรารับทุกข์ทรมานจากการทำดี ก็ยังจะดีกว่ารับทุกข์ทรมานจากการทำชั่ว

๑๘ เพราะว่าพระคริสต์สิ้นชีวิตเพื่อบาปเพียงครั้งเดียวเป็นพอ องค์ผู้มีความชอบธรรมกระทำให้สำหรับคนที่ไม่มีความชอบธรรม เพื่อพาท่านเข้าถึงพระเจ้า คือพระองค์สิ้นชีวิตฝ่ายร่างกาย แต่พระองค์มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ๑๙ และโดยทางวิญญาณนั้นพระองค์ไปประกาศแก่เหล่าวิญญาณที่ถูกจำคุกอยู่ ๒๐ คือนานมาแล้วพวกเขาไม่เชื่อฟัง เมื่อครั้งที่พระเจ้ารอด้วยความอดทน ในสมัยของโนอาห์ขณะที่มีการสร้างเรือใหญ่อยู่ มีเพียงไม่กี่คน คือรวมทั้งหมดได้ 8 คนที่อยู่ในเรือใหญ่เท่านั้นที่รอดชีวิตจากน้ำ ๒๑ และน้ำนี้เป็นสัญลักษณ์ของบัพติศมาซึ่งขณะนี้ช่วยให้ท่านรอดพ้นเช่นกัน ไม่ใช่เป็นการล้างสิ่งสกปรกออกจากร่างกาย แต่เป็นการขอร้องพระเจ้าเพื่อช่วยให้เรามีมโนธรรมที่ดี โดยการฟื้นคืนชีวิตจากความตายของพระเยซูคริสต์ ๒๒ พระองค์ได้ไปสวรรค์และสถิต ณ เบื้องขวาของพระเจ้า มีบรรดาทูตสวรรค์ บรรดาผู้มีสิทธิอำนาจ และผู้มีอานุภาพฝ่ายวิญญาณอยู่ใต้บัญชาของพระองค์ด้วย

๔

ใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า

๑ ฉะนั้น ในเมื่อพระคริสต์ถูกทรมานทางร่างกาย ท่านจงมีความคิดอย่างเดียวกัน อันเป็นเสมือนอาวุธป้องกันตัวด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้รับทุกข์ทรมานทางร่างกายไม่อยู่ใต้อำนาจ

---

* **๓□๑๒** สดุดี 34:12-16 † **๓□๑๔** อิสยาห์ 8:12

บาป ๒ ผลที่ได้รับก็คือ จะไม่ใช้ชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในโลกเพื่อปฏิบัติตามกิเลสของมนุษย์ แต่
อยู่เพื่อปฏิบัติตามความประสงค์ของพระเจ้า ๓ พวกท่านได้ใช้ชีวิตที่ผ่านมาในสิ่งที่คนนอก
เลือกกระทำ คือใช้ชีวิตหมดไปกับความมักมากในกาม กิเลส ดื่มสุราเมามาย เฮฮามั่วสุม
ดื่มจนหัวร่าน้ำ และบูชารูปเคารพอันน่าชัง ๔ พวกเขาคงแปลกใจ ที่ท่านไม่ประพฤติชั่ว
คล้อยตามความเหลวแหลก และเขาก็ว่าร้ายท่าน ๕ แต่พวกเขาจะต้องให้การต่อพระองค์
ซึ่งพร้อมที่จะพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ๖ ด้วยเหตุนี้ข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศ แม้
แก่ผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว และถึงแม้ว่าฝ่ายร่างกายนั้นเขาถูกพิพากษาอย่างเช่นมนุษย์ทั่วๆ
ไป แต่เขาจะได้มีชีวิตฝ่ายวิญญาณตามความประสงค์ของพระเจ้า

๗ การสิ้นสุดของสิ่งทั้งหลายใกล้เข้ามาแล้ว ฉะนั้นจงมีสติสัมปชัญญะ และรู้จักควบคุม
ตนเองเพื่ออธิษฐาน ๘ เหนือสิ่งอื่นใดแล้วท่านจงรักกันและกันอย่างลึกซึ้ง เพราะว่าความ
รักให้อภัยบาปมากมายได้ ๙ จงต้อนรับกันและกันโดยไม่บ่น ๑๐ ทุกคนควรใช้ของประทาน
ที่ตนได้รับเพื่อรับใช้ผู้อื่น เป็นผู้รับมอบหมายที่ดี โดยการแสดงพระคุณนานาประการของ
พระเจ้า ๑๑ ถ้าผู้ใดจะพูด ก็ให้พูดเสมือนเป็นคำที่มาจากพระเจ้า ถ้าผู้ใดรับใช้ก็ควรปฏิบัติด
้วยพลังซึ่งพระเจ้าให้ เพื่อพระเจ้าจะได้รับการสรรเสริญโดยผ่านพระเยซูคริสต์ ในทุกสิ่งที่
ท่านกระทำไป ขอพระบารมีและอานุภาพจงมีแด่พระองค์ชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน

ทนทุกข์ทรมานเพราะเป็นคริสเตียน

๑๒ ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าประหลาดใจกับความทุกข์ที่ท่านรับอย่างแสนสาหัส เสมือน
ว่าเป็นสิ่งแปลกที่เกิดขึ้นกับท่าน ๑๓ แต่จงชื่นชมยินดีว่าท่านร่วมรับความทุกข์กับพระ
คริสต์ เพื่อท่านจะได้ร่าเริงใจยิ่งเมื่อพระบารมีของพระองค์มาปรากฏ ๑๔ ถ้าท่านถูกเหยียด
หยามเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็ได้รับพระพร เพราะพระวิญญาณพระเจ้าอัน
กอปรด้วยพระสง่าราศีสถิตกับท่าน ๑๕ ถ้าท่านทนทุกข์ทรมาน ก็อย่าให้เป็นเหตุอันเนื่อง
มาจากฆาตกรรม การลักขโมย เป็นคนชั่วร้าย หรือเป็นคนเข้าไปยุ่งกับกิจธุระของผู้อื่น
โดยไม่จำเป็น ๑๖ อย่างไรก็ตามถ้าท่านทนทุกข์ทรมานเพราะว่าท่านเป็นคริสเตียน ก็อย่า
ได้ละอายใจ แต่จงสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระนามนั้น ๑๗ ถึงเวลาที่การพิพากษาจะเริ่มต้
นกับครอบครัวของพระเจ้า และถ้าเริ่มต้นกับพวกเราแล้ว ผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของ
พระเจ้าจะได้รับผลเช่นไร ๑๘ และ
“ถ้ายากสำหรับคนที่มีความชอบธรรมจะได้รับความรอดพ้น
แล้วคนที่ไร้คุณธรรมกับคนบาปเล่าจะเป็นอย่างไร”*

๑๙ ดังนั้นแล้ว เมื่อผู้ใดปฏิบัติตามความประสงค์ของพระเจ้าและต้องทนทุกข์ทรมาน ก็
จงให้ผู้นั้นฝากฝังจิตวิญญาณของเขากับผู้ที่ไว้วางใจได้ คือองค์ผู้สร้างสิ่งทั้งปวง และจง
ประพฤติดีต่อไปเถิด

๕

เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้า

๑ ฉะนั้น ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองร่วมกับท่านคนหนึ่ง และเป็นพยานในเรื่องการ
ทนทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และจะเป็นผู้ร่วมในพระบารมีที่จะปรากฏด้วย ข้าพเจ้าจึง
ขอสนับสนุนบรรดาผู้ปกครองในหมู่ท่าน ๒ คือจงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ในความ
ดูแลของท่านด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการฝืนใจ แต่ตามความประสงค์ของพระเจ้า และ
กระทำอย่างกระตือรือร้นโดยไม่โลภมักได้ ๓ ไม่ยกตนข่มท่านกับคนที่อยู่ใต้การดูแลของ
ท่าน แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น ๔ เมื่อหัวหน้าผู้เลี้ยงดูฝูงแกะมาปรากฏ ท่านจะได้รับ

* ๔๑๘ สุภาษิต 11:31

มงกุฎแห่งพระสง่าราศีซึ่งไม่มีวันสูญสลาย ๕ ในทำนองเดียวกัน คือท่านผู้เยาว์จงยอมเชื่อฟังผู้อาวุโสกว่า ทุกท่านจงรับใช้กันและกันอย่างถ่อมตนเพราะ "พระเจ้าต่อต้านผู้หยิ่งยโส แต่แสดงพระคุณแก่คนที่ถ่อมตน"*

๖ ฉะนั้น ท่านจงถ่อมตนอยู่ใต้อานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะได้ยกย่องท่านเมื่อถึงเวลา ๗ จงมอบความกังวลทั้งสิ้นไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ห่วงใยท่าน ๘ จงควบคุมตนเองและคอยระวังระไวไว้ ศัตรูของท่านคือพญามาร มันวนเวียนดุจสิงโตคำรามที่แสวงหาเหยื่อ ๙ จงต่อต้านศัตรูนั้นด้วยการยืนหยัดในความเชื่อ เพราะท่านทราบว่า เหล่าพี่น้องทั่วโลกกำลังรับทุกข์ทรมานแบบเดียวกัน ๑๐ พระเจ้าผู้มีพระคุณล้ำเลิศได้เรียกท่านเข้าสู่พระบารมีอันเป็นนิรันดร์ในพระคริสต์ หลังจากที่ท่านได้รับทุกข์ทรมานชั่วขณะหนึ่งแล้ว พระองค์จะเสริมสร้างท่านให้มีกำลังเข้มแข็งและมั่นคง ๑๑ ขอพระอานุภาพจงมีแด่พระองค์ชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน

คำลงท้าย

๑๒ สิลวานัส คือคนที่ข้าพเจ้านับว่าเป็นพี่น้องผู้ภักดีคนหนึ่ง เขาได้ช่วยให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านอย่างสั้นๆ เพื่อให้กำลังใจและยืนยันว่า นี่แหละคือพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า จงตั้งมั่นอยู่ในพระคุณนั้น ๑๓ คริสตจักรที่เมืองบาบิโลนซึ่งพระองค์เลือกไว้เช่นเดียวกัน ส่งความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรของข้าพเจ้าก็ส่งความคิดถึงมาด้วย ๑๔ จงทักทายกันด้วยการจูบแก้ม†อันเป็นการแสดงความรักต่อกัน

สันติสุขจงมีแด่ท่านทุกคนในพระคริสต์เถิด

---

* **๕๕** สุภาษิต 3:34 † **๕๑๔** จูบแก้ม เป็นธรรมเนียมการทักทายซึ่งเปรียบเทียบได้กับการไหว้ของคนไทย

2 เปโตร

การทักทายของเปโตร

๑ ข้าพเจ้าซีโมนเปโตรผู้รับใช้และอัครทูตของพระเยซูคริสต์
เรียน บรรดาผู้ได้รับความเชื่ออันล้ำค่า ซึ่งเท่าเทียมกับความเชื่อของเราโดยความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นพระเจ้าและองค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเรา
๒ ขอพระคุณและสันติสุขจงมีแก่ท่านอย่างเต็มเปี่ยมโดยที่ท่านรู้จักพระเจ้า และพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

พระเจ้าเป็นผู้เรียกและผู้เลือก

๓ ฤทธานุภาพของพระองค์ได้ให้ทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิต ซึ่งดำเนินตามวิถีทางของพระเจ้าโดยที่เรารู้จักพระองค์ พระองค์เรียกเราก็เพราะพระบารมีและคุณธรรมของพระองค์ ๔ และผลที่ได้คือ พระองค์ได้ให้พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่ เพื่อให้ท่านได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามอุปนิสัยของพระเจ้า และพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากกิเลสต่างๆ ๕ เพราะเหตุนี้เองท่านจงบากบั่นเอาคุณธรรมผนวกไปกับความเชื่อ เอาความรู้ผนวกไปกับคุณธรรม ๖ เอาการควบคุมตนเองผนวกไปกับความรู้ เอาความบากบั่นผนวกไปกับการควบคุมตนเอง เอาการปฏิบัติตามทางของพระเจ้าผนวกไปกับความบากบั่น ๗ เอาความกรุณาฉันพี่น้องผนวกไปกับการปฏิบัติตามทางของพระเจ้า และเอาความรักผนวกไปกับความกรุณาฉันพี่น้อง ๘ ถ้าท่านมีคุณสมบัติเหล่านี้อย่างเพิ่มพูน ก็จะบังเกิดประโยชน์และให้ผลดีแก่ท่านโดยที่รู้จักพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๙ แต่คนที่ไม่มีคุณสมบัติเหล่านี้เป็นคนตาบอดตาสั้น และลืมว่าเขาได้รับการชำระล้างบาปที่ทำมาแต่ก่อน ๑๐ ฉะนั้นพี่น้องของข้าพเจ้าจงกระตือรือร้นให้มากยิ่งขึ้นในการปฏิบัติตน ให้สมกับที่พระเจ้าได้เรียกและเลือกท่าน เพราะถ้าท่านประพฤติตามสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านจะไม่มีวันพลาด ๑๑ และท่านจะมีสิทธิ์อย่างสมบูรณ์ ที่จะเข้าสู่อาณาจักรอันเป็นนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าและองค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเรา

มั่นใจในคำกล่าว

๑๒ ดังนั้นข้าพเจ้ายังจะตักเตือนท่านถึงสิ่งเหล่านี้เสมอ แม้ว่าท่านจะทราบและมีความมั่นคงในความจริงที่ท่านได้รับแล้วก็ตาม ๑๓ ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะเตือนความจำท่าน ตราบที่ข้าพเจ้ายังอยู่ในร่างกาย*นี้ ๑๔ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าอีกไม่ช้าข้าพเจ้าจะต้องจากร่างกายนี้ไป ตามที่พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นอย่างชัดเจน ๑๕ และข้าพเจ้าจะพยายามทุกวิถีทาง เพื่อว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าจากไปแล้ว ท่านก็จะยังนึกถึงสิ่งเหล่านี้ได้
๑๖ เมื่อเราบอกท่านเกี่ยวกับอานุภาพ และการมาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกเราไม่ได้กล่าวคล้อยตามไปกับนิยายต่างๆ ที่มีคนแต่งขึ้นอย่างชาญฉลาด แต่เรารู้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์มาแต่แรกเอง ๑๗ เพราะพระองค์ได้รับพระเกียรติและพระบารมีจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดา เมื่อมีเสียงจากพระบารมีอันยิ่งใหญ่กล่าวกับพระองค์ว่า □ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา คือผู้ที่เราพอใจมาก□† ๑๘ พวกเราเองได้ยินเสียงนั้นจากสวรรค์ ในเวลาที่เราอยู่กับพระองค์บนภูเขาอันบริสุทธิ์ ๑๙ และพวกเรามีความมั่นใจยิ่ง

---

* **๑□๑๓** คำในภาษากรีกคือ กระโจม ซึ่งเล็งถึงสภาพที่ชั่วคราว † **๑□๑๗** มัทธิว 17:5; มาระโก 9:7; ลูกา 9:35

ขึ้นในคำที่เหล่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าได้กล่าวไว้ และจะเป็นการดีที่ท่านเอาใจใส่ต่อคำประกาศนั้น เพราะเป็นเสมือนแสงที่ส่องทอในที่มืด จนกว่ารุ่งอรุณและดาวประกายพรึกจะปรากฏขึ้นในใจของท่าน ๒๐ สิ่งแรกที่ท่านควรเข้าใจคือ ไม่มีคำกล่าวอันใดของพระเจ้าที่เผยไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งผู้เผยคำกล่าว จะตีความหมายเอง ๒๑ เพราะว่าการเผยคำกล่าวของพระเจ้าไม่เคยเกิดขึ้นจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่มวลมนุษย์กล่าวคำประกาศที่มาจากพระเจ้า และดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

๒

ความพินาศของผู้สอนจอมปลอม

๑ แต่ในอดีต มีพวกผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอมในหมู่ชน เช่นเดียวกับที่จะมีผู้สอนเท็จในกลุ่มพวกท่าน เขาเหล่านั้นจะแอบเสี้ยมสอนลัทธิที่นำความพินาศมา จนถึงกับปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุดที่ได้ไถ่พวกเขาไว้ การทำเช่นนี้จะทำให้เขาพินาศอย่างรวดเร็ว ๒ มีหลายคนจะกระทำตามราคะตัณหาของพวกเขา และจะทำให้หนทางแห่งความจริงถูกดูหมิ่นดูแคลน ๓ เพราะความโลภ พวกเขาจึงเอาเปรียบท่านด้วยการอ้างถึงหลักคำสอนที่ผิด การกล่าวโทษสำหรับพวกเขาก็มีมานานแล้ว และพวกเขาจะต้องพินาศ

๔ ถ้าพระเจ้ามิได้ยกเว้นเหล่าทูตสวรรค์เมื่อกระทำบาป แต่ส่งพวกเขาไปยังนรก แล้วล่ามโซ่ไว้ในความมืดเพื่อรอวันพิพากษา ๕ ถ้าพระองค์มิได้ยกเว้นมนุษย์ในสมัยโบราณเมื่อพระองค์ปล่อยให้น้ำท่วมโลกของผู้ไร้คุณธรรม แต่คุ้มครองโนอาห์ผู้ประกาศถึงความชอบธรรมและคนอื่นอีก 7 คนด้วย ๖ ถ้าพระองค์ได้กล่าวโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้ไหม้จนเป็นเถ้าถ่าน และทำให้เขาเป็นตัวอย่างให้เห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับผู้ไร้คุณธรรม ๗ ถ้าพระองค์ช่วยชีวิตของโลทผู้มีความชอบธรรมและมีความทุกข์จากคนชั่วที่มีราคะตัณหา ๘ ผู้มีความชอบธรรมผู้นั้นใช้ชีวิตวันแล้ววันเล่าในหมู่คนเหล่านั้น จะได้รับความทรมานภายในจิตใจอันเป็นที่ชอบธรรม เมื่อได้เห็นและได้ยินเรื่องการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา ๙ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าทราบว่า จะช่วยชีวิตของคนที่เดินในทางของพระเจ้าได้อย่างไร เพื่อให้พ้นจากความลำบาก และพระองค์กักขังพวกที่ไม่มีความชอบธรรมไว้ เพื่อให้รับโทษจนถึงวันพิพากษา ๑๐ โดยเฉพาะพวกที่ประพฤติตามความต้องการอันเป็นมลทินฝ่ายเนื้อหนัง* และดูหมิ่นผู้มีอำนาจหน้าที่สูง

คนเหล่านี้บังอาจ หยิ่งยโส และไม่สะทกสะท้านในการพูดหมิ่นประมาทชาวสวรรค์ ๑๑ ขณะที่เหล่าทูตสวรรค์ผู้มีพลังและอำนาจเหนือกว่า ก็ยังมิอาจกล่าวหมิ่นประมาทชาวสวรรค์ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า ๑๒ แต่คนเหล่านี้หมิ่นประมาทในเรื่องที่ตนไม่เข้าใจ เขาเป็นเสมือนสัตว์ป่าดุร้ายที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับฆ่า และก็จะพินาศเยี่ยงสัตว์ป่าเช่นกัน ๑๓ เมื่อคนเหล่านั้นทำให้ผู้อื่นเป็นทุกข์ เขาก็จะต้องได้รับทุกข์นั้นกลับคืน เขามีมลทินด่างพร้อยติดตัว เพราะเขาหาความเพลิดเพลินให้ตนเองในเวลากลางวันอย่างหรูหรา หาความสำราญขณะที่เขาเลี้ยงฉลองอยู่กับท่าน ๑๔ เขามั่วสุมกับพวกที่ประพฤติผิดประเวณี เขากระทำบาปอย่างไม่หยุดยั้ง ชักจูงคนใจเขว ด้วยว่าเขามีใจโลภอยู่เป็นพื้น เขาจึงตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งของพระเจ้า ๑๕ เขาเหล่านั้นละทิ้งทางที่ถูกต้อง และหลงไปตามทางของบาลาอัมบุตรของเบโอร์ซึ่งรักค่าแรงแห่งความชั่ว ๑๖ แต่ลาซึ่งเป็นสัตว์พูดภาษาคนไม่ได้ มันได้ห้ามบาลาอัมไม่ให้ทำผิด โดยที่ครั้งนั้นมันพูดเป็นเสียงคน และยับยั้งความบ้าคลั่งของผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าคนนั้นไว้ได้

---

* **๒๑๐** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับ ฝ่ายวิญญาณ คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดี ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ

๑๗ คนเหล่านี้เป็นเสมือนน้ำพุที่ปราศจากน้ำ และเป็นเมฆหมอกที่ถูกพายุพัดพา ความ
มืดมิดกำลังรอรับพวกเขาอยู่ ๑๘ เพราะเขาพูดเรื่องไร้สาระอย่างหยิ่งยโส และใช้เนื้อหนัง
เป็นเครื่องชักจูงบรรดาผู้ที่เพิ่งหลุดพ้นจากชีวิตเดิม ๑๙ พวกเขาสัญญากับคนเหล่านั้นว่า
จะมีอิสระ แต่ตนเองยังเป็นทาสของความเสื่อมทราม เพราะคนที่พ่ายแพ้แก่สิ่งใดย่อม
เป็นทาสของสิ่งนั้น ๒๐ ถ้าเขาได้หลุดพ้นจากมลทินของโลกด้วยการรู้จักพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดพ้นของเราแล้ว แต่กลับไปติดกับดักอีกจนพ่ายแพ้ ในบั้นปลายเขาย่อมเสื่อมทรามยิ่งกว่าตอนต้น ๒๑ หากว่าพวกเขาไม่รู้ทางไปสู่ความชอบธรรม
ก็จะดีกว่ารู้แล้วหันหลังให้กับพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ซึ่งเขาเคยยอมรับ ๒๒ เขาก็เป็นจริง
ตามสุภาษิตที่ว่า “สุนัขกลับไปกินสิ่งที่มันสำรอกออกมา”† และ “สุกรที่ถูกทำความสะอาด
แล้วกลับไปลุยลงในเลนอีก”

๓

วันของพระผู้เป็นเจ้าจะมา

๑ ท่านที่รักทั้งหลาย จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับที่สอง ที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน และทั้ง 2 ฉบับนี้เป็นคำเตือนที่ข้าพเจ้าได้กระตุ้นความคิดอันบริสุทธิ์ของท่าน ๒ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่าน
รำลึกถึงคำซึ่งบรรดาผู้เผยคำกล่าวผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้ากล่าวไว้ในอดีต และพระบัญญัติ
ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า องค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเรามอบไว้ผ่านทางบรรดาอัครทูตของท่านทั้งหลาย ๓ ก่อนอื่นท่านต้องเข้าใจว่า ในช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะมา
ปรากฏ เขาจะเยาะเย้ยและประพฤติตามกิเลสตามใจชอบของเขา ๔ โดยพูดว่า “คำที่ได้
สัญญาไว้ว่า พระองค์จะมานั้น อยู่ที่ไหน ตั้งแต่ที่บรรพบุรุษของเราเสียชีวิตไป ทุกสิ่งก็เป็น
ไปตามเดิมนับตั้งแต่การสร้างโลก” ๕ แต่เขาเหล่านั้นเจตนาลืมว่า ตั้งแต่โบราณกาลมา
ด้วยคำกล่าวของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์มีขึ้น และแผ่นดินโลกถูกสร้างขึ้นจากน้ำ และผุดโผล่
ขึ้นจากน้ำ ๖ และในเวลานั้น น้ำนี้ได้ท่วมและทำลายโลก ๗ ด้วยคำกล่าวเดียวกันนั้นเอง ฟ้า
สวรรค์และแผ่นดินโลกของปัจจุบันนี้ถูกเก็บไว้เพื่อให้ไฟเผาผลาญ เก็บไว้เพื่อวันพิพากษา
และวันพินาศของบรรดาคนที่ไร้คุณธรรม

๘ แต่ท่านที่รักทั้งหลาย ท่านอย่าลืมสิ่งหนึ่งคือ 1 วันของพระผู้เป็นเจ้านานเหมือน 1,000
ปี และ 1,000 ปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว ๙ พระผู้เป็นเจ้ามิได้ล่าช้าในเรื่องพระสัญญาของ
พระองค์อย่างที่บางคนคิด แต่พระองค์อดทนต่อท่าน และไม่ประสงค์ให้ผู้ใดพินาศ แต่
ประสงค์ให้ทุกคนกลับใจ ๑๐ แต่วันที่พระผู้เป็นเจ้าจะมานั้นประดุจขโมยมา ฟ้าสวรรค์จะ
ล่วงหายไปด้วยเสียงคำราม วัตถุธาตุต่างๆ จะถูกไฟทำลาย ทั้งแผ่นดินโลกและทุกสิ่งบน
โลกจะถูกไฟไหม้หมด

๑๑ ในเมื่อทุกสิ่งจะถูกทำลายด้วยวิธีนี้ แล้วท่านควรจะเป็นคนเช่นใด ท่านควรจะใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์และดำเนินตามวิถีทางของพระเจ้า ๑๒ ท่านกำลังเฝ้ารอวันที่พระเจ้าจะ
มา และเร่งให้ถึงวันนั้น ซึ่งเป็นวันที่ไฟจะเผาผลาญฟ้าสวรรค์ และวัตถุธาตุต่างๆ จะถูก
หลอมละลาย ๑๓ แต่ตามพระสัญญาของพระองค์แล้ว เรารอคอยสวรรค์ใหม่และแผ่นดิน
โลกใหม่ซึ่งเป็นทีที่ความชอบธรรมดำรงอยู่

คำลงท้าย

๑๔ ในเมื่อท่านที่รักทั้งหลายรอคอยถึงเวลานั้น ท่านจงพยายามอย่างที่สุด เพื่อพระองค์
จะได้พบว่าท่านไร้มลทินหรือด่างพร้อยและมีใจสงบ ๑๕ จงระลึกในใจว่า ความอดทนของ
พระผู้เป็นเจ้าหมายถึงความรอดพ้น ดังเช่นเปาโลน้องชายที่รักของเราได้เขียนถึงท่านด้วย

† **๒๒๒** สุภาษิต 26:11

สติปัญญาที่พระเจ้าได้ให้แก่เขา ๑๖ จดหมายทุกฉบับที่เปาโลเขียนได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ มีบางข้อที่เข้าใจยาก คนทีรู้เท่าไม่ถึงการณ์และคนใจเขวได้บิดเบือนข้อความ เช่นเดียวกับที่เขาบิดเบือนข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นเหตุให้พวกเขาเองพินาศ ๑๗ ฉะนั้นท่านที่รักทั้งหลาย ในเมื่อท่านทราบสิ่งเหล่านี้ล่วงหน้าแล้ว ก็จงระวังไว้ให้ดี เพื่อว่าท่านจะได้ไม่ถูกคนชั่วชักนำให้หลงผิดและทำให้สูญเสียหลักอันมั่นคง ๑๘ แต่จงเจริญขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าและองค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเรา

ขอพระบารมีจงมีแด่พระองค์ ทั้งในปัจจุบันและตลอดกาล อาเมน

1 ยอห์น

คำกล่าวแห่งชีวิต

๑ เราประกาศให้ท่านทราบถึงสิ่งที่มีมาตั้งแต่ครั้งปฐมกาล อันเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคำ
กล่าวแห่งชีวิตที่พวกเราได้ยิน ได้เห็นด้วยตา พินิจพิจารณามาแล้ว และสัมผัสด้วยมือของ
เรา ๒ ชีวิตนั้นปรากฏขึ้นดังที่เราได้เห็นและได้ยืนยัน เราประกาศชีวิตอันเป็นนิรันดร์แก่
ท่าน ซึ่งเป็นชีวิตที่ดำรงอยู่กับพระบิดาและได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย ๓ สิ่งที่เราได้เห็นและ
ได้ยินนั้น เราประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบ เพื่อว่าท่านจะได้มีสามัคคีธรรมร่วมกับเราด้วย
และเรามีสามัคคีธรรมร่วมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ๔ เรา
เขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อเราจะได้มีความยินดีอย่างเต็มเปี่ยม

พระเจ้าคือความสว่าง

๕ ข้อความที่พวกเราได้ยินจากพระองค์และบอกให้ท่านทราบคือ พระเจ้าคือความสว่าง
และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ๖ ถ้าเรากล่าวว่าเรามีสามัคคีธรรมร่วมกับพระองค์
แต่ยังคงดำเนินชีวิตอยู่ในความมืด เราก็กลายเป็นคนโกหก และไม่ดำเนินชีวิตตามความ
เป็นจริง ๗ แต่ถ้าเราดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่าง เช่นเดียวกับที่พระองค์อยู่ในความสว่าง
แล้ว เราก็มีสามัคคีธรรมร่วมกัน และโลหิตของพระเยซูพระบุตรของพระองค์ก็ชำระเรา
ทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ๘ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกลวงตนเอง และ
ความจริงไม่ได้อยู่ในตัวเรา ๙ ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์เป็นผู้รักษาคำมั่นสัญญา
และมีความเที่ยงธรรม ดังนั้นพระองค์จะยกโทษบาปแก่เรา และชำระเราให้พ้นจากความ
ไม่ชอบธรรมทั้งปวง ๑๐ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่เคยทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้
โกหก และคำกล่าวของพระองค์ก็ไม่อยู่ในตัวเรา

๒

๑ บรรดาลูกที่รักของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนเรื่องเหล่านี้ถึงท่าน ก็เพื่อท่านจะได้ไม่
กระทำบาป แต่ถ้าใครกระทำบาป เรามีองค์ผู้ช่วยพูดปกป้องต่อพระบิดา คือพระเยซูคริสต์
ผู้มีความชอบธรรม ๒ พระองค์เป็นเครื่องสักการะเพื่อชดใช้บาปของเรา ซึ่งไม่เพียงแต่บาป
ของเราเท่านั้น แต่เป็นบาปของคนทั้งโลกด้วย ๓ เราทราบแน่ได้ว่าเรารู้จักพระองค์ ถ้าเรา
ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ ๔ ผู้ที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” และไม่ปฏิบัติ
ตามพระบัญญัติของพระองค์ ก็นับว่าเป็นคนโกหก และความจริงไม่ได้อยู่ในตัวเขา ๕ แต่
ผู้ที่ปฏิบัติตามคำกล่าวของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็อยู่ในคนนั้นแล้วโดยสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้เราจึงทราบว่าเราอยู่ในพระองค์ ๖ ผู้ที่กล่าวว่าตนดำรงอยู่ในพระองค์ ก็ควร
ดำเนินชีวิตตามวิถีทางที่พระองค์เดิน

๗ ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนถึงท่านที่รักทั้งหลายเกี่ยวกับข้อบัญญัติใหม่ แต่เป็นข้อบัญญัติเก่า
ซึ่งท่านมีมาแต่แรกเริ่ม คือข้อบัญญัติเก่าอันเป็นคำกล่าวที่ท่านได้ยินได้ฟังมาแล้ว ๘ อีก
นัยหนึ่ง ก็นับได้ว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เกี่ยวกับข้อบัญญัติใหม่ถึงความจริงที่ปรากฏใน
พระองค์และในท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดกำลังผ่านไป และความสว่างที่แท้จริงก็
ทอแสงแล้ว ๙ ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง แต่ใจเกลียดชังพี่น้องของตนก็นับว่ายังอยู่
ในความมืด ๑๐ ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็นับว่าดำรงอยู่ในความสว่าง และไม่มีสิ่งใดในตัวเขาที่
เป็นเหตุให้ใครพลาดได้ ๑๑ แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็นับว่าอยู่ในความมืด เดินอยู่ใน
ความมืด และไม่ทราบหนทางที่จะไป เพราะว่าความมืดได้ทำให้ตาเขาบอดเสียแล้ว
๑๒ บรรดาลูกที่รักเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน

ก็เพราะพระองค์ยกโทษบาปให้ท่านแล้วโดยพระนามของพระองค์
๑๓ พวกท่านที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน
ก็เพราะท่านรู้จักพระองค์ผู้เป็นมาตั้งแต่ปฐมกาลแล้ว
พวกหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน
ก็เพราะท่านได้มีชัยชนะต่อมารร้ายนั้นแล้ว
ลูกๆ เอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนถึง
ก็เพราะพวกท่านรู้จักพระบิดาแล้ว
๑๔ ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน
ก็เพราะท่านได้รู้จักพระองค์ผู้เป็นมาตั้งแต่ปฐมกาลแล้ว
พวกหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน
ก็เพราะท่านเข้มแข็ง
และคำกล่าวของพระเจ้าดำรงอยู่ในตัวท่าน
และท่านได้มีชัยชนะต่อมารร้ายนั้นแล้ว

อย่ารักโลก

๑๕ อย่ารักโลกหรือสิ่งใดในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในตัวคนนั้น
๑๖ เพราะว่าทุกสิ่งที่อยู่ในโลกเช่น ความอยากฝ่ายเนื้อหนัง* ความอยากอันเกิดจากตามองเห็น และการโอ้อวดในสิ่งที่ตนมีหาใช่มาจากพระบิดาไม่ แต่มาจากโลก ๑๗ โลกและกิเลสของโลกก็กำลังลับล่วงไป แต่ผู้ที่กระทำตามความประสงค์ของพระเจ้าจะดำรงอยู่ตลอดไป

ศัตรูจำนวนมากของพระคริสต์

๑๘ บรรดาลูกที่รักเอ๋ย นี่เป็นวาระสุดท้าย และตามที่ท่านได้ยินได้ฟังมาแล้วว่า ศัตรูผู้นั้นของพระคริสต์กำลังมา แต่บัดนี้ศัตรูของพระคริสต์จำนวนมากมายได้ปรากฏตัวขึ้น ด้วยเหตุนี้เราจึงทราบว่าถึงวาระสุดท้ายแล้ว ๑๙ เพราะเขาเหล่านั้นได้ออกไปจากกลุ่มเรา แต่เขาก็ไม่ได้เป็นคนของพวกเรา ด้วยว่าถ้าเขาเป็นคนของเรา เขาก็จะอยู่กับเรา แต่เขาได้จากเราไป แสดงว่าไม่มีใครสักคนในพวกเขาที่เป็นคนของเรา ๒๐ พวกท่านได้รับการเจิมจากองค์ผู้บริสุทธิ์ และท่านทุกคนก็ทราบความจริง† ๒๑ ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน มิใช่ว่าท่านไม่ทราบความจริง ท่านทราบแล้ว และไม่มีข้อความเท็จใดที่มาจากความจริง ๒๒ ใครคือคนโกหก คนโกหกคือผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูคือพระคริสต์ ผู้นี้คือศัตรูของพระคริสต์ เป็นผู้ที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ๒๓ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตรก็เป็นผู้ที่ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตรก็เป็นผู้ที่มีพระบิดาด้วย ๒๔ จงให้สิ่งที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่แรกเริ่มดำรงอยู่ในตัวท่าน ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ท่านก็จะดำรงอยู่ในพระบุตรและพระบิดาด้วย ๒๕ และสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาเราไว้ก็คือชีวิตอันเป็นนิรันดร์

๒๖ ข้าพเจ้าเขียนเรื่องเหล่านี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่พยายามจะพาให้ท่านหลงผิด ๒๗ สำหรับตัวท่านเอง การเจิมที่ได้รับจากพระองค์ก็ดำรงอยู่ในตัวท่าน และไม่จำเป็นต้องให้ใครสั่งสอนท่าน เพราะการเจิมของพระองค์สอนทุกสิ่งแก่ท่าน และการเจิมนั้นเป็นความจริง ไม่ใช่เป็นความเท็จ และท่านจงดำรงอยู่ในพระองค์ตามที่การเจิมได้สอนท่านเถิด

บรรดาบุตรของพระเจ้า

๒๘ มาบัดนี้ บรรดาลูกที่รักเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์เถิด เพื่อว่าเมื่อพระองค์มาปรากฏ เราจะได้มีความมั่นใจ และไม่ต้องหลบด้วยความละอายเวลาพระองค์มา ๒๙ ถ้าท่านทราบ

---

* **๒๑๖** ฝ่ายเนื้อหนัง ในที่นี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับ ฝ่ายวิญญาณ คือความต้องการที่มักจะโน้มไปในทางไม่ดีซึ่งมนุษย์ทุกคนมีโดยธรรมชาติ † **๒๒๐** ในความจริง หมายความว่า การสั่งสอนอันแท้จริงของพระคริสต์

ว่าพระองค์มีความชอบธรรม ท่านก็ทราบว่าผู้กระทำสิ่งที่ถูกต้องทุกคนล้วนเกิดมาจากพระองค์

๓

๑ จงดูเถิดว่า พระบิดาให้ความรักแก่เรามากมายเพียงใด พระองค์จึงได้เรียกเราว่าบรรดาบุตรของพระเจ้า และเราก็เป็นเช่นนั้น เหตุที่โลกไม่รู้จักเรา ก็เพราะโลกไม่ได้รู้จักพระองค์ ๒ ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าเราจะเป็นอย่างไรต่อไป เราทราบว่าเวลาพระองค์มาปรากฏ เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์เป็นอยู่ ๓ ทุกคนที่มีความหวังในพระองค์เช่นนี้ ก็จะชำระตนเองให้บริสุทธิ์เหมือนพระองค์ซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์

๔ ทุกคนที่กระทำบาป ก็เท่ากับกระทำผิดต่อกฎบัญญัติด้วย เพราะบาปเป็นสิ่งที่ผิดต่อกฎบัญญัติ ๕ และท่านทราบว่าพระองค์ได้มาปรากฏแล้ว ก็เพื่อรับเอาบาปของเรา ทั้งที่ไม่มีบาปในพระองค์เองเลย ๖ คนที่ดำรงอยู่ในพระองค์จะไม่กระทำบาปอีกต่อไป ส่วนคนที่ยังกระทำบาปก็ยังไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ ๗ บรรดาลูกที่รักเอ๋ย อย่าให้ผู้ใดชักนำท่านให้หลงผิด ผู้กระทำสิ่งที่ถูกต้องก็เป็นผู้มีความชอบธรรมเหมือนกับพระองค์ผู้มีความชอบธรรม ๘ คนที่กระทำบาปคือผู้ที่มาจากพญามาร เพราะพญามารได้กระทำบาปเรื่อยมาตั้งแต่แรกเริ่ม ด้วยเหตุนี้พระบุตรของพระเจ้าได้มาปรากฏ เพื่อจะได้ทำลายงานของพญามาร ๙ ไม่มีใครที่เกิดจากพระเจ้าจะกระทำบาปเรื่อยไป เพราะอุปนิสัยของพระองค์ดำรงอยู่กับคนนั้น และเขาไม่สามารถกระทำบาปเรื่อยไปเพราะเขาเกิดจากพระเจ้า ๑๐ เราจะทราบได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นบุตรของพญามาร คือว่าผู้ที่ประพฤติในทางที่ผิดและไม่รักพี่น้อง แสดงว่าไม่ได้มาจากพระเจ้า

รักซึ่งกันและกัน

๑๑ เรื่องที่ท่านได้ยินได้ฟังตั้งแต่แรกเริ่ม คือเราควรรักซึ่งกันและกัน ๑๒ อย่าเป็นอย่างคาอินผู้เป็นคนของมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของเขา เหตุใดเขาจึงฆ่า เพราะการกระทำของเขาเองชั่ว แต่น้องชายมีความชอบธรรม ๑๓ พี่น้องเอ๋ย ไม่ต้องแปลกใจถ้าโลกเกลียดชังท่าน ๑๔ เราทราบแล้วว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่การมีชีวิตเพราะเรารักบรรดาพี่น้อง คนที่ไม่รักก็ยังดำรงอยู่ในความตาย ๑๕ ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตนก็นับว่าเป็นฆาตกร และท่านก็ทราบแล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ในตัวเขา

๑๖ เราจะรู้ว่าความรักนั้นเป็นอย่างไร คือพระเยซูคริสต์ยอมสละชีวิตของพระองค์เพื่อเรา และเราก็ควรสละชีวิตของเราเพื่อบรรดาพี่น้อง ๑๗ ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลก และไม่ใยดีต่อพี่น้องผู้ขัดสนของตน ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในคนนั้นได้อย่างไร ๑๘ บรรดาลูกที่รักเอ๋ย อย่ารักกันแต่เพียงคำพูดและลมปากเลย แต่จงรักด้วยการกระทำและความจริงเถิด

๑๙ ด้วยเหตุนี้เราจึงจะทราบว่าเรามาจากความจริง ในเวลาที่ใจของเราตำหนิตัวเราเอง เราก็สบายใจได้เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ ๒๐ ด้วยว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทราบทุกสิ่ง ๒๑ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ตำหนิตัวเราเอง เราก็มีความมั่นใจต่อหน้าพระเจ้า ๒๒ และสิ่งใดก็ตามที่เราขอ เราก็ได้รับจากพระองค์ เพราะว่าเราปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ และกระทำสิ่งอันเป็นที่พอใจของพระองค์ ๒๓ และข้อบัญญัติของพระเจ้าคือ เราควรเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และรักซึ่งกันและกันตามที่พระองค์ได้บัญญัติพวกเราไว้ ๒๔ คนที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็ดำรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเราทราบได้ว่าพระองค์ดำรงอยู่ในเรา ก็โดยพระวิญญาณที่พระองค์ให้แก่เรา

๔

ทดสอบวิญญาณ

๑ ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อในทุกวิญญาณ แต่จงทดสอบว่าวิญญาณนั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะในโลกมีผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอมมากมายแล้ว ๒ ท่านจะทราบพระวิญญาณของพระเจ้าได้ก็คือ ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้มาบังเกิดเป็นร่างกายมนุษย์ เป็นผู้ที่มาจากพระเจ้า ๓ แต่วิญญาณใดที่ไม่ยอมรับพระเยซู ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า และเป็นวิญญาณฝ่ายศัตรูของพระคริสต์ ซึ่งท่านได้ยินได้ฟังแล้วว่ากำลังมา และขณะนี้อยู่ในโลกแล้ว ๔ ลูกๆ เอ๋ย ท่านมาจากพระเจ้า และมีชัยชนะต่อเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตในตัวท่านนั้นยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก ๕ เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก ฉะนั้นเขาจึงพูดถึงฝ่ายโลก และโลกก็ฟังเขา ๖ พวกเราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ใครก็ตามที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา ใครที่ไม่อยู่ฝ่ายพระเจ้าก็ไม่ฟังเรา ทั้งนี้พวกเราจึงแยกแยะวิญญาณฝ่ายความจริงและวิญญาณฝ่ายเท็จได้

พระเจ้าคือความรัก

๗ ท่านที่รักทั้งหลาย จงรักซึ่งกันและกันเถิด เพราะความรักมาจากพระเจ้า ทุกคนที่มีความรักก็เกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระองค์ ๘ ใครก็ตามที่ไม่มีความรักก็ไม่ได้รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าคือความรัก ๙ ความรักของพระเจ้าได้ปรากฏแก่เรา ก็คือพระองค์ได้ส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาในโลก เพื่อให้เราได้มีชีวิตโดยผ่านพระองค์ ๑๐ ความรักเป็นเช่นนี้คือ มิใช่ว่าเรารักพระเจ้า แต่พระองค์ได้รักเรา และส่งพระบุตรของพระองค์ให้เป็นเครื่องสักการะเพื่อชดใช้บาปของเรา ๑๑ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้ารักเราเช่นนั้น เราก็ควรรักซึ่งกันและกันด้วย ๑๒ ยังไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ถ้าเรารักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ดำรงอยู่ในตัวเรา และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเราด้วย

๑๓ เราทราบว่าเราดำรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ดำรงอยู่ในเรา เพราะว่าพระองค์ได้ให้พระวิญญาณของพระองค์แก่เราแล้ว ๑๔ เราได้เห็นและยืนยันว่าพระบิดาได้ส่งพระบุตรให้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอดพ้น ๑๕ ผู้ใดที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ดำรงอยู่ในผู้นั้น และผู้นั้นก็ดำรงอยู่ในพระเจ้า ๑๖ เราทราบและเชื่อในความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา พระเจ้าคือความรัก ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในความรักก็ดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าดำรงอยู่ในผู้นั้น ๑๗ ทั้งนี้ความรักจึงสมบูรณ์ในตัวเรา เพื่อว่าเราจะได้มีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะตามที่พระองค์เป็นอยู่ เราก็เป็นอยู่ด้วยในโลกนี้ ๑๘ ไม่มีความกลัวอยู่ในความรัก เพราะความรักที่สมบูรณ์ขจัดความกลัวเสีย ความกลัวเกี่ยวโยงกับการลงโทษ ผู้มีความกลัวจึงไม่มีความรักที่สมบูรณ์ ๑๙ เรารักก็เพราะพระองค์ได้รักเราก่อน ๒๐ ถ้าผู้ใดกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” แต่ก็ยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นเป็นคนโกหก ด้วยว่าผู้ไม่รักพี่น้องที่ตนมองเห็น ผู้นั้นก็ไม่สามารถรักพระเจ้าที่ตนไม่เคยเห็นได้ ๒๑ และเราได้ข้อบัญญัติที่มาจากพระองค์ คือผู้ใดที่รักพระเจ้าก็ต้องรักพี่น้องของตนด้วย

๕

มีชัยชนะเหนือโลกได้ด้วยความเชื่อ

๑ ทุกคนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ นับว่าเป็นผู้ที่เกิดจากพระเจ้า ทุกคนที่รักพระบิดาก็รักพระบุตรของพระองค์ ๒ เราจะทราบได้ว่าเรารักบรรดาบุตรของพระเจ้า ก็ต่อเมื่อเรารักพระเจ้า และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ ๓ ความรักที่เรามีต่อพระเจ้า คือเราปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นภาระหนัก ๔ ใครก็

ตามที่เกิดจากพระเจ้า นับว่าชนะโลก ชัยชนะนี้มีชัยเหนือโลกได้ด้วยความเชื่อ ๕ ใครเล่าจะเป็นผู้มีชัยเหนือโลก นอกจากผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า

๖ ผู้ที่มาโดยน้ำและโลหิตนี้แหละคือพระเยซูคริสต์ มิใช่เพียงน้ำเท่านั้น แต่โดยน้ำและโลหิต พระวิญญาณเป็นผู้ยืนยัน เพราะว่าพระวิญญาณคือความจริง ๗ ด้วยว่ามี 3 ประการที่ยืนยัน ๘ พระวิญญาณ น้ำ และโลหิต ทั้ง 3 ประการนี้สอดคล้องกัน ๙ ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ได้ พยานหลักฐานของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่า เพราะพยานหลักฐานของพระเจ้าคือพระองค์เอง ที่ยืนยันถึงพระบุตรของพระองค์ ๑๐ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้ามีพยานหลักฐานในตนเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าทำให้พระองค์เป็นผู้โกหก เพราะว่าเขาไม่ได้เชื่อคำยืนยันที่พระเจ้าได้อ้างถึงพระบุตรของพระองค์ ๑๑ พยานหลักฐานนั้นคือพระเจ้าได้มอบชีวิตอันเป็นนิรันดร์ให้แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้อยู่ในพระบุตรของพระองค์ ๑๒ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิต

คำลงท้าย

๑๓ ข้าพเจ้าเขียนเรื่องเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านจะได้ทราบว่าท่านมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๑๔ ความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์คือ ถ้าเราขอสิ่งใดที่เป็นไปตามความประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ยินเรา ๑๕ ถ้าเราทราบว่าสิ่งใดก็ตามที่เราขอ และพระองค์ได้ยินเรา เราก็ทราบว่าเราได้รับสิ่งที่เราขอนั้นจากพระองค์

๑๖ ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องกระทำบาปที่ไม่นำไปสู่ความตายก็ควรอธิษฐาน และพระเจ้าจะมอบชีวิตแก่ผู้ที่ทำบาปนั้น ข้าพเจ้าอ้างถึงบรรดาผู้ที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย แต่มีบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงว่าเขาควรอธิษฐานในเรื่องบาปอย่างนั้น ๑๗ การกระทำผิดทุกประเภทเป็นบาป และมีบาปที่ไม่นำไปสู่ความตาย

๑๘ เราทราบว่าผู้ที่เกิดจากพระเจ้าจะไม่กระทำบาปเรื่อยไป แต่องค์ผู้เกิดจากพระเจ้าคุ้มกันเขาให้ปลอดภัย และมารร้ายนั้นไม่สามารถแตะต้องเขาได้

๑๙ เราทราบว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าทั้งๆ ที่ทั้งโลกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้ายนั้น

๒๐ เราทราบว่าพระบุตรของพระเจ้าได้มาแล้ว พระองค์ได้ช่วยให้เราเข้าใจ เพื่อเราจะได้รู้จักพระองค์ผู้แท้จริง และเราอยู่ในพระองค์ผู้แท้จริง ในพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นพระเจ้าที่แท้จริงและเป็นชีวิตอันเป็นนิรันดร์

๒๑ บรรดาลูกที่รักเอ๋ย จงระวังตัวให้พ้นจากรูปเคารพทั้งปวง

2 ยอห์น

การทักทายของยอห์น

๑ ข้าพเจ้าผู้ปกครอง

เรียน ท่านสุภาพสตรีที่พระเจ้าได้เลือกไว้ และลูกๆ ของเธอผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักในความจริง*
ไม่เพียงข้าพเจ้าเท่านั้น แต่ทุกคนที่รู้ถึงความจริงด้วย ๒ เพราะความจริงดำรงอยู่ในตัวเรา
และจะอยู่กับเราไปตลอดกาล

๓ พระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์
ผู้เป็นพระบุตรของพระบิดา จะอยู่กับเราในความจริงและในความรัก

ความจริงและความรัก

๔ ข้าพเจ้ายินดีอย่างยิ่ง ที่ได้ทราบว่าลูกของท่านบางคนดำเนินชีวิตตามความจริง ตาม
ที่พระบิดาได้สั่งเราไว้ ๕ ท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนถึงท่านเกี่ยวกับข้อบัญญัติ
ใหม่ แต่เป็นข้อบัญญัติที่เรามีมาแต่แรกเริ่ม คือข้าพเจ้าขอให้เรารักซึ่งกันและกัน ๖ และ
ความรักนั้นก็คือ การที่เราดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระองค์ ดังที่ท่านได้ยินมาแต่
แรกเริ่ม ข้อบัญญัตินี้คือท่านดำเนินชีวิตในความรัก

๗ มีผู้ล่อลวงมากมายอยู่ในโลกแล้ว คือเป็นพวกที่ไม่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ได้มาใน
ร่างกายซึ่งเป็นมนุษย์ คนประเภทนี้เป็นผู้ล่อลวงและเป็นศัตรูของพระคริสต์ ๘ จงระวังว่า
ท่านไม่สูญเสียแรงที่ทำลงไป แต่จะได้รับรางวัลอย่างบริบูรณ์ ๙ ทุกคนที่ล่วงล้ำเกินขอบเขต
และไม่ดำรงอยู่ในคำสั่งสอนของพระคริสต์ คือพวกที่ไม่มีพระเจ้า ผู้ที่ดำรงอยู่ในคำสั่งสอน
คือผู้ที่มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ๑๐ ถ้าหากว่ามีผู้ใดมาหาท่าน โดยไม่นำคำสั่งสอนนี้มา ก็
อย่ารับเขาเข้าบ้าน หรือทักทายเขา ๑๑ ผู้ที่ทักทายเขาก็มีส่วนร่วมในงานอันชั่วร้ายของเขา

คำลงท้าย

๑๒ มีอีกหลายเรื่องที่ข้าพเจ้าอยากจะเขียนถึงท่าน มิใช่ด้วยการใช้กระดาษและน้ำหมึก
แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้มาพูดกับท่านต่อหน้า เพื่อเราจะได้มีความยินดีอย่างเต็มเปี่ยม

๑๓ บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่พระองค์ได้เลือกไว้นั้น ได้ฝากความระลึกถึงมายัง
ท่าน

---

* ๑๐๑ ในความจริง หมายความว่า การสั่งสอนอันแท้จริงของพระคริสต์

3 ยอห์น

การทักทายของยอห์น

๑ ข้าพเจ้าผู้ปกครอง
เรียน ท่านกายอัสที่รัก ซึ่งเป็นผู้ที่ข้าพเจ้ารักในความจริง*
๒ ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานให้ท่านมีสุขภาพแข็งแรง และทุกสิ่งดำเนินไปด้วยดี เช่นเดียวกับจิตวิญญาณของท่านที่เป็นไปด้วยดี ๓ ข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างยิ่ง เพราะมีพวกพี่น้องมาบอกกล่าวถึงความจริงในชีวิตของท่าน ซึ่งก็เป็นไปตามที่ท่านกำลังดำเนินอยู่ในความจริง ๔ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีไปกว่านี้ นั่นคือเมื่อได้ทราบว่า ลูกๆ ของข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความจริง

ช่วยเหลือผู้ทำงานของพระเจ้า

๕ ท่านที่รัก ท่านลงมือช่วยเหลือพี่น้องอย่างสัตย์ซื่อในทุกสิ่ง แม้ว่าเขาจะเป็นคนแปลกหน้าก็ตาม ๖ พวกพี่น้องเหล่านั้นได้เล่าถึงความรักของท่านให้คริสตจักรฟัง ถ้าท่านจะส่งเขาเหล่านั้น ให้เดินทางกันออกไปอย่างเป็นทีพอใจของพระเจ้าได้ก็จะดียิ่ง ๗ พวกเขาเดินทางกันออกไปก็เพื่อพระนาม และไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนนอกเลย ๘ ฉะนั้นเราจึงควรช่วยเหลือคนเหล่านี้ เพื่อว่าเราจะได้ทำงานเพื่อความจริงร่วมกัน
๙ ข้าพเจ้าได้เขียนบางสิ่งบางอย่างถึงคริสตจักร แต่ดิโอเตรเฟสอยากจะเป็นผู้นำเสียเอง จึงไม่ยอมรับพวกเรา ๑๐ ฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะเตือนถึงสิ่งที่เขากระทำ เช่น การนินทาว่าร้ายพวกเรา เท่านั้นยังไม่พอ เขาไม่ยอมรับพี่น้อง ซ้ำยังห้ามคนที่ต้องการจะต้อนรับพวกเขา และยังไล่พวกเขาออกไปจากคริสตจักรด้วย
๑๑ ท่านที่รัก อย่าทำตามสิ่งที่ชั่ว แต่ทำตามสิ่งที่ดี ผู้กระทำความดีก็คือคนของพระเจ้า ผู้กระทำความชั่วแสดงว่าไม่เคยเห็นพระเจ้า ๑๒ ทุกคนกล่าวถึงความดีของเดเมตริอัส ซึ่งได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริงด้วยความจริงนั่นเอง เราก็กล่าวถึงความดีของเขาด้วย และท่านทราบว่าคำยืนยันของเราเป็นความจริง

คำลงท้าย

๑๓ ข้าพเจ้ามีอีกหลายเรื่องที่จะเขียนถึงท่าน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงด้วยปากกาและน้ำหมึก ๑๔ ข้าพเจ้าหวังว่าจะพบท่านในเร็วๆ นี้ และเราจะได้พูดกันต่อหน้า

๑๕ ขอสันติสุขจงมีแด่ท่าน บรรดาเพื่อนๆ ที่นี่ฝากความระลึกถึงมายังท่าน ช่วยฝากความระลึกถึงมายังเพื่อนๆ แต่ละคนด้วย

---

* **๑□๑** ในความจริง หมายความว่า การสั่งสอนอันแท้จริงของพระคริสต์

ยูดา

คำทักทายของยูดา

๑ ข้าพเจ้ายูดาผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องของยากอบ
เรียน บรรดาผู้ที่พระเจ้าเรียกและได้รับความรักจากพระองค์ ผู้เป็นพระบิดา และคุ้มครองรักษาไว้โดยพระเยซูคริสต์
๒ ขอพระเมตตา สันติสุข และความรักจงทวีแก่ท่าน

บาปและความพินาศของผู้ไร้คุณธรรม

๓ ท่านที่รักทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะเขียนถึงท่านเป็นอย่างมากในเรื่องความรอดพ้นที่พวกเรามีอยู่ร่วมกัน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าต้องเขียนและสนับสนุนท่านให้ต่อสู้ เพื่อความเชื่อที่พระเจ้าได้ให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ครั้งเดียวเป็นพอ ๔ เพราะมีบางคนซึ่งเป็นผู้ที่ไร้คุณธรรมแอบแฝงเข้ามา โทษที่คนพวกนี้จะได้รับก็มีบันทึกไว้นานมาแล้ว เขาใช้พระคุณของพระเจ้าของเราเป็นข้ออ้าง เพื่อจะได้ทำตามราคะตัณหา และปฏิเสธพระเยซูคริสต์ผู้สูงสุดและผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าของเราแต่องค์เดียว
๕ แม้ว่าท่านทราบเรื่องเหล่านี้มาโดยตลอดแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังอยากจะตักเตือนท่านว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ปลดปล่อยให้ชนชาติของพระองค์พ้นจากประเทศอียิปต์ และภายหลังก็ได้ทำลายบรรดาคนที่ไม่เชื่อ ๖ และบรรดาทูตสวรรค์ที่ไม่พอใจกับสิทธิอำนาจของตน แต่ทิ้งถิ่นฐานไป พวกนี้แหละที่พระองค์ล่ามโซ่ขังไว้ในความมืดชั่วนิรันดร์ เพื่อวันพิพากษาอันยิ่งใหญ่นั้น ๗ เช่นเดียวกับประชาชนในเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองรอบๆ นั้นที่ได้ประพฤติผิดทางเพศและกามวิตถาร จนกลายเป็นตัวอย่างของคนที่รับโทษ ต้องทุกข์ทรมานจากไฟที่ลุกชั่วนิรันดร์
๘ ในวิธีเดียวกันคือพวกเพ้อฝันเหล่านี้ทำให้ตัวมีมลทิน ไม่ยอมรับผู้มีหน้าที่เหนือกว่า และพูดหมิ่นประมาทชาวสวรรค์ ๙ แม้แต่ทูตสวรรค์ชั้นเอกชื่อมีคาเอล เมื่อท่านโต้เถียงกับพญามารเรื่องร่างของโมเสส ท่านยังมิอาจกล้ากล่าวดูหมิ่นพญามารเลย เพียงแต่กล่าวว่า “ให้พระผู้เป็นเจ้าห้ามเจ้าเถิด” ๑๐ แต่คนเหล่านี้ยังพูดจาหมิ่นประมาทสิ่งที่เขาไม่เข้าใจ และสิ่งที่เขารู้ตามสัญชาตญาณ เป็นเหมือนสัตว์ที่ไร้เหตุผล สิ่งเหล่านี้เองที่ทำลายล้างพวกเขา ๑๑ วิบัติจงบังเกิดแก่เขาเหล่านั้น เพราะเขาได้ประพฤติตามอย่างคาอินและหุนหันเอาแต่ได้ ตามอย่างที่บาลาอัมผิดพลาดไป และพินาศตามอย่างการกบฏของโคราห์ ๑๒ คนเหล่านี้เป็นเหมือนหินโสโครก*ในงานเลี้ยงแห่งความรักของท่าน† เขาร่วมรับประทานกับท่านโดยไม่กลัวเกรง เขาเป็นเหมือนคนเลี้ยงแกะที่เลี้ยงดูแต่ตัวเอง เป็นเหมือนเมฆซึ่งปราศจากน้ำที่ถูกลมพัดไป เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ไร้ผลในฤดูออกผล และตายไป 2 หนแล้วเพราะรากโค่น ๑๓ เขาเป็นเหมือนคลื่นแรงในทะเลที่ซัดฟองอันน่าบัดสีขึ้นมา และเป็นเหมือนดวงดาวที่พลัดออกจากวงโคจรไปสู่ความมืดมิดที่รอรับไว้ตลอดกาล
๑๔ เอโนคเป็นคนชั่วอายุที่เจ็ดของอาดัม ได้เผยคำกล่าวของพระเจ้าเกี่ยวกับคนเหล่านี้ว่า “ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ากำลังมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นับพันนับหมื่น ๑๕ เพื่อพิพากษาทุกคน และให้คนที่ไร้คุณธรรมทุกคนสำนึกตัวในการกระทำที่ไร้คุณธรรม และคำ

---

* ๑๐-๑๒ หรือ “มลทินด่างพร้อย” † ๑๐-๑๒ งานเลี้ยงแห่งความรัก เป็นงานที่ผู้เชื่อในพระคริสต์รับประทานอาหารร่วมกัน และจบท้ายด้วยการฉลองเช่นเดียวกับอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซู

พูดหยาบช้าที่คนบาปไร้คุณธรรมได้กล่าวค้านพระองค์ ๑๖ คนเหล่านี้ช่างบ่นและช่างติ
ประพฤติตามกิเลสตามใจชอบ คุยโอ้อวดและจะยกยอผู้อื่นก็เพื่อหวังผลประโยชน์ของตน
๑๗ แต่ท่านที่รักจงระลึกถึงคำซึ่งเหล่าอัครทูตของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เราได้กล่าวล่วงหน้าไว้กับท่านเถิด ๑๘ เหล่าอัครทูตกล่าวกับท่านว่า "ในวาระสุดท้ายจะมี
คนเยาะเย้ยที่ทำตามกิเลสอันไร้คุณธรรมของเขา" ๑๙ คนเหล่านี้ทำให้ท่านแตกแยกกัน
พวกเขาประพฤติตามสัญชาตญาณเท่านั้น และเป็นผู้ปราศจากพระวิญญาณ ๒๐ แต่ท่าน
ที่รักทั้งหลาย จงเสริมสร้างกันในความเชื่ออันบริสุทธิ์ของท่าน และจงให้พระวิญญาณบริ
สุทธิ์นำในการอธิษฐาน ๒๑ จงดำรงอยู่ในความรักแห่งพระเจ้า ขณะที่ท่านรอให้พระเมตตา
ของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานำท่านสู่ชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ๒๒ จงมีเมตตา
ต่อคนที่ยังมีความสงสัยอยู่ ๒๓ จงช่วยฉุดคนอื่นๆ ให้หลุดรอดออกจากไฟ จงมีเมตตาต่อผู้
อื่น แต่ก็ต้องระวังตัว และเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่แปดเปื้อนจากร่างกายที่เป็นมลทิน

คำลงท้าย

๒๔ แด่พระองค์ผู้สามารถคุ้มครองรักษาท่านไม่ให้พลาดพลั้ง และให้ท่านยืนจำเพาะพระ
บารมีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิและมีความยินดียิ่งนัก ๒๕ ขอพระบารมี ความยิ่ง
ใหญ่ อานุภาพ และสิทธิอำนาจซึ่งอยู่ก่อนกาลใดๆ ในปัจจุบันกาล และตลอดกาล จงมีแด่
พระเจ้าเพียงพระองค์เดียว พระองค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเราโดยผ่านพระเยซูคริสต์ องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรา อาเมน

วิวรณ์

ทักทายคริสตจักรทั้งเจ็ด

๑ วิวรณ์*ของพระเยซูคริสต์ ที่พระเจ้าได้ให้แก่พระองค์ เพื่อแสดงต่อบรรดาผู้รับใช้ของ
พระองค์ในเรื่องต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า พระองค์โปรดให้ทราบ โดยส่งทูตสวรรค์ของ
พระองค์ไปแจ้งแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ ๒ ยอห์นได้ยืนยันคำกล่าวของพระเจ้าและคำ
ยืนยันของพระเยซูคริสต์ อันเป็นทุกสิ่งที่ท่านได้เห็น ๓ ผู้ที่อ่าน และทุกคนที่ได้ยินสิ่งซึ่ง
พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบ อีกทั้งปฏิบัติตามเรื่องราวที่บันทึกไว้ในนี้ก็เป็นสุข เพราะเวลาใกล้
เข้ามาแล้ว

๔ ข้าพเจ้ายอห์น เรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชียดังนี้

ขอท่านทั้งหลายได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ดำรงอยู่ทั้งในปัจจุบัน ในอดีต
และผู้จะมาในอนาคต และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่เบื้องหน้าบัลลังก์ของพระองค์
๕ และจากพระเยซูคริสต์ พยานผู้รักษาคำมั่นสัญญา พระองค์เป็นผู้แรกที่ได้ฟื้นคืนชีวิต
จากความตาย และเป็นผู้ที่ปกครองกษัตริย์ทั้งปวงในแผ่นดินโลก

แด่พระองค์ผู้ที่รักเรา และปลดปล่อยเราให้พ้นจากบาปทั้งปวงของเราด้วยโลหิตของ
พระองค์ ๖ และพระองค์ได้แต่งตั้งเราไว้ให้เป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตทั้งหลาย เพื่อรับใช้
พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของพระองค์ ขอพระบารมีและอานุภาพจงมีแด่พระองค์ชั่วนิรันดร์
กาลเถิด อาเมน ๗ ดูเถิด พระองค์กำลังมาพร้อมกับหมู่เมฆ และทุกดวงตาจะเห็นพระองค์
แม้กระทั่งคนเหล่านั้นซึ่งเป็นผู้แทงพระองค์ และทุกเผ่าพันธุ์ในโลกจะครวญคร่ำร่ำไห้
เพราะสำนึกผิดต่อพระองค์ แล้วก็จะเป็นไปตามนั้น อาเมน

๘ พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่ทั้งในปัจจุบัน ในอดีต และผู้จะมาในอนาคต พระองค์เป็นพระเจ้า
จอมโยธาผู้กล่าวว่า □เราเป็นอัลฟาและโอเมกา□†

ยอห์นเห็นบุตรมนุษย์

๙ ข้าพเจ้าคือยอห์นพี่น้องของท่าน และเพื่อนร่วมทุกข์ทรมาน ร่วมอาณาจักร และร่วม
ความมานะอดทนในพระเยซู ข้าพเจ้าไปอยู่ที่เกาะปัทมอสก็เพราะคำกล่าวของพระเจ้า
และคำยืนยันของพระเยซู ๑๐ ในวันของพระผู้เป็นเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ดลใจข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงดังจากเบื้องหลังเหมือนเสียงแตร ๑๑ กล่าวว่า □จงเขียนสิ่งที่เจ้าเห็น
ลงในหนังสือม้วน และส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ด คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสเมอร์
นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธิยาทิรา เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย□
๑๒ และข้าพเจ้าหันไปทางเสียงที่พูดกับข้าพเจ้า ครั้นแล้วก็เห็นคันประทีปทองคำ 7 คัน
๑๓ และในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้น มีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์สวมเสื้อคลุมยาวถึง
เท้า และคาดรัดประคดทองคำที่หน้าอก ๑๔ ทั้งศีรษะและผมของพระองค์ขาวดั่งขนแกะสี
ขาวและหิมะ และดวงตาของพระองค์เป็นเหมือนเปลวไฟ ๑๕ และเท้าของพระองค์เป็นดั่ง
ทองสัมฤทธิ์ที่ถูกหลอมในเตาไฟ และสุรเสียงของพระองค์ดังกึกก้องประดุจเสียงน้ำตก
๑๖ พระองค์ถือดาว 7 ดวงไว้ในมือขวา และมีดาบสองคมอันคมกริบออกมาจากปากของ
พระองค์ และใบหน้าของพระองค์เป็นดั่งดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงกล้า

๑๗ เมื่อข้าพเจ้าเห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็หมอบลงที่แทบเท้าของพระองค์ อย่างคนตาย
แล้วพระองค์ก็วางมือขวาบนตัวข้าพเจ้า และกล่าวว่า □อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและ
เบื้องปลาย ๑๘ เราเป็นผู้ดำรงอยู่แม้ว่าเราได้ตายไปแล้ว และดูเถิด เรามีชีวิตชั่วนิรันดร์กาล

---

* **๑□๑** วิวรณ์ คือการไขความ † **๑□๘** อัลฟา เป็นอักษรตัวแรกในภาษากรีก โอเมกา เป็นตัวสุดท้ายในภาษากรีก

เราเป็นผู้ถือกุญแจแห่งความตายและแดนคนตาย ๑๙ ฉะนั้นจงเขียนสิ่งที่เจ้าได้เห็นแล้ว
คืออะไรก็ตามที่เกิดขึ้นทั้งในปัจจุบัน และจะเกิดขึ้นหลังจากสิ่งเหล่านี้ ๒๐ ความลึกลับซับ
ซ้อนของดาว 7 ดวงที่เจ้าเห็นในมือขวาของเรา กับคันประทีปทองคำ 7 คันก็คือ ดาว 7 ดวง
คือทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีป 7 คันคือคริสตจักรทั้งเจ็ด

๒

ถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

๑ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า
องค์ผู้ถือดาว 7 ดวงในมือขวา ผู้เดินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดกล่าวดังนี้
ว่า
๒ เรารู้เรื่องการกระทำต่างๆ ของเจ้า รู้งานที่เจ้าตรากตรำและความบากบั่นของเจ้า
เรารู้ว่าเจ้าไม่สามารถอดกลั้นต่อคนชั่ว เจ้าได้ทดสอบพวกที่อ้างตนว่าเป็นอัครทูตแต่ไม่
ได้เป็น ซึ่งเจ้าก็พบแล้วว่า เขาพูดเท็จ ๓ เจ้าบากบั่นและอดทนเพื่อนามของเรา อีกทั้งยัง
ไม่ได้อ่อนล้าไป ๔ แต่เรามีสิ่งที่จะตำหนิเจ้าคือ เจ้าได้ละทิ้งรักแรกที่เจ้าเคยมี ๕ ฉะนั้น
จงระลึกว่าเจ้าได้ตกลงมาจากที่ใด เจ้าจงกลับใจ และกระทำสิ่งที่เจ้าเคยทำมาแต่ต้น มิ
ฉะนั้นเราจะมาหาเจ้า และย้ายคันประทีปของเจ้าออกไปจากที่เดิม นอกเสียจากว่า เจ้า
จะกลับใจ ๖ แต่สิ่งดีที่เจ้ามีก็คือ เจ้าเกลียดชังการกระทำของพรรคพวกนิโคเลาส์ ซึ่งเรา
ก็เกลียดชังเช่นกัน ๗ ผู้มีหู ก็ให้เขาฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่คริสตจักรทั้งหลาย เรา
จะให้คนทีมีชัยชนะได้กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งอยู่ในสวนสวรรค์ของพระเจ้า

ถึงคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นา

๘ และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นาว่า
พระองค์ผู้เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลายผู้ได้สิ้นชีวิตและฟื้นคืนชีวิตแล้ว กล่าวว่า
๙ เรารู้เรื่องความยากลำบากและความยากจนของเจ้า แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี เรารู้ถึงการ
ใส่ร้ายของพวกที่อ้างว่าตนเป็นชาวยิวและไม่ได้เป็น แต่กลับเป็นศาลาที่ประชุมของ
ซาตาน* ๑๐ อย่ากลัวความทุกข์ทรมานที่เจ้ากำลังจะได้รับ ดูเถิด พญามารจะเป็นเหตุ
ให้บางคนในพวกเจ้าถูกจำคุก เพื่อทดสอบใจ และเจ้าทั้งหลายจะประสบกับความยาก
ลำบากถึง 10 วัน เจ้าจงรักษาความภักดีไว้ตราบวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิต
ให้แก่เจ้า ๑๑ ผู้มีหู ก็ให้เขาฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ
จะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สอง

ถึงคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัม

๑๒ และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัมว่า
พระองค์ผู้มีดาบสองคมอันคมกริบกล่าวว่า
๑๓ เรารู้ว่าเจ้าอยู่ในที่ซึ่งซาตานครองบัลลังก์ แต่เจ้าก็ยังยึดนามของเราไว้อย่าง
มั่นคง ไม่ได้ปฏิเสธความเชื่อของเจ้าที่มีในเรา แม้ในเวลาที่อันทีพาสพยานผู้ซื่อสัตย์ของ
เราถูกฆ่าท่ามกลางพวกเจ้า ณ ที่ซึ่งซาตานพำนัก ๑๔ แต่เรามีสองสามสิ่งที่จะตำหนิเจ้า
ด้วยว่ามีบางคนในพวกเจ้าที่เชื่อถือตามคำสั่งสอนของบาลาอัม เขาคอยเสี้ยมสอนบา
ลาคให้ก่อเหตุ เพื่อยั่วยุให้ชาวอิสราเอลทำบาป ให้กินสิ่งที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และ
ให้ประพฤติผิดทางเพศ ๑๕ และมีบางคนในพวกเจ้าที่เชื่อถือตามคำสั่งสอนของพรรคนิ
โคเลาส์ด้วยเช่นกัน ๑๖ ฉะนั้นเจ้าจงกลับใจ มิฉะนั้นเราจะมาหาเจ้าในไม่ช้า และเราจะ
ต่อสู้พวกเขาด้วยดาบจากปากของเรา ๑๗ ผู้มีหู ก็ให้เขาฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่คริ

* ๒๙ ซาตาน เป็นคำจากภาษาฮีบรู หมายถึงพญามาร ความหมายคือ ผู้ต่อต้าน

สตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราก็จะให้มานาที่ซ่อนไว้แก่เขา และเราจะให้หินขาวก้อนหนึ่งแก่เขา ที่หินมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดทราบเลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น

ถึงคริสตจักรที่เมืองธิยาทิรา

๑๘ และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธิยาทิราว่า

พระบุตรของพระเจ้าผู้มีดวงตาประกายกล้าดุจเปลวไฟ และเท้าของพระองค์ดั่งทองสัมฤทธิ์อันมันปลาบกล่าวว่า

๑๙ เรารู้เรื่องการกระทำต่างๆ ของเจ้า ความรักและความเชื่อของเจ้า การรับใช้และความบากบั่น และในเวลานี้ การกระทำของเจ้ายิ่งใหญ่กว่าการกระทำในตอนแรกๆ ๒๐ แต่เรามีสิ่งที่จะตำหนิเจ้าคือ เจ้าปล่อยให้เยเซเบลผู้หญิงที่เรียกตนเองว่าผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ไปสั่งสอนและนำบรรดาผู้รับใช้ของเราให้หลงผิด จนพวกเขาประพฤติผิดทางเพศ และกินสิ่งที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว ๒๑ เราให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจ แต่นางก็ไม่ยอมกลับใจจากการประพฤติผิดทางเพศของนาง ๒๒ ดูเถิด เราจะทำให้นางล้มป่วย และพวกที่ผิดประเวณีด้วยกับนางจะได้รับความยากลำบาก นอกเสียจากว่า พวกเขาจะสารภาพการประพฤติผิดที่มีกับนาง ๒๓ เราจะฆ่าพวกลูกๆ ของนางให้ตาย และคริสตจักรทุกแห่งจะได้รู้ว่า เราเป็นผู้หยั่งรู้ถึงความคิดและจิตใจ และเราจะตอบแทนให้แต่ละคนตามที่เจ้ากระทำไป ๒๔ แต่เราขอบอกพวกเจ้าซึ่งเหลืออยู่ที่เมืองธิยาทิรา พวกเจ้าที่ไม่ถือตามคำสั่งสอนของนาง และไม่เคยเรียนรู้ถึงสิ่งที่พวกเขาเรียกกันว่าความลึกล้ำของซาตาน เราจะไม่ให้เจ้าแบกภาระอื่นอีก ๒๕ เพียงแต่เจ้ายึดสิ่งที่มีอยู่ไว้แล้วให้มั่นจนกว่าเราจะมา ๒๖ ผู้ที่มีชัยชนะ และทำตามความตั้งใจของเราจนถึงที่สุด เราก็จะให้ผู้นั้นมีสิทธิอำนาจเหนือบรรดาประชาชาติ ๒๗ และผู้นั้นจะปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็กซึ่งจะทำให้พวกเขาแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนกับภาชนะดินเผา† ตามที่เราได้รับสิทธิอำนาจจากพระบิดาของเรา ๒๘ และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่เขาด้วย ๒๙ ผู้มีหู ก็ให้เขาฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่คริสตจักรทั้งหลาย

๓

ถึงคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิส

๑ และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิสว่า

พระองค์ผู้มีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าและดาว 7 ดวงกล่าวว่า

เรารู้เรื่องการกระทำต่างๆ ของเจ้า ผู้คนคิดว่าเจ้ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าตายแล้ว ๒ จงตื่นขึ้นเถิด และทำสิ่งที่เหลือซึ่งจวนจะสิ้นชีพให้มีกำลังขึ้นมา เพราะเราไม่เห็นว่าการกระทำต่างๆ ของเจ้าดีพร้อมสมบูรณ์ในสายตาของพระเจ้าของเรา ๓ ฉะนั้นจงระลึกว่า อะไรที่เจ้าได้รับและได้ยินก็จงเชื่อฟัง และกลับใจ แต่ถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราก็จะมาประดุจขโมยมา เจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเวลาใด ๔ แต่ก็มีพวกเจ้าเพียงไม่กี่คนที่เมืองซาร์ดิส ที่ไม่ได้ทำให้เสื้อผ้าของตนเปื้อน และเขาจะนุ่งห่มด้วยผ้าสีขาวเดินไปกับเรา เพราะเขามีค่าควรได้รับสิ่งนั้น ๕ ผู้ที่มีชัยชนะจะนุ่งห่มด้วยผ้าสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะยอมรับชื่อของเขาต่อหน้าพระบิดาของเรา และต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ ๖ ผู้มีหู ก็ให้เขาฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่คริสตจักรทั้งหลาย

ถึงคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

๗ และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟียว่า

---

† **๒๒๗** สดุดี 2:9

องค์ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง ผู้ถือกุญแจของดาวิด ผู้เปิดและไม่มีใครจะปิดได้ ผู้ปิดและไม่มีใครเปิดได้ กล่าวว่า
๘ เรารู้เรื่องการกระทำต่างๆ ของเจ้า ดูเถิด เราได้ให้ประตูที่เปิดไว้แล้วอยู่ที่ตรงหน้าเจ้าซึ่งไม่มีใครปิดได้ เรารู้ว่าเจ้ามีกำลังน้อย แต่ก็ยังปฏิบัติตามคำสั่งของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา ๙ ดูเถิด คนที่เป็นพวกเดียวกันกับศาลาที่ประชุมของซาตาน ซึ่งพูดว่าตนเป็นชาวยิวแต่ไม่ได้เป็น และโกหก เราจะทำให้พวกเขามาหมอบลงที่แทบเท้าของเจ้า และเขาจะได้รู้ว่าเรารักพวกเจ้า ๑๐ เพราะเจ้าเชื่อฟังคำสั่งของเรา ในเรื่องความมานะอดทน เราจะพิทักษ์รักษาเจ้าให้พ้นจากเวลาแห่งการทดสอบ ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นทั่วโลก เพื่อทดสอบคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ๑๑ เราจะมาในไม่ช้า จงยึดสิ่งที่เจ้ามีไว้ เพื่อจะได้ไม่มีใครชิงมงกุฎของเจ้าไปได้ ๑๒ เราจะให้ผู้ที่มีชัยชนะเป็นเสาหลักในพระวิหารของพระเจ้าของเรา และเขาจะไม่ออกไปจากพระวิหารอีกเลย และเราจะจารึกชื่อพระเจ้าของเราที่ตัวผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเราคือเมืองเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกชื่อใหม่ของเราไว้ที่ตัวเขาด้วย ๑๓ ใครมีหู ก็ให้เขาฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่คริสตจักรทั้งหลาย

ถึงคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย

๑๔ และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียว่า
ผู้เป็นองค์อาเมน เป็นพยานที่รักษาคำมั่นสัญญา และมีความสัตย์จริง เป็นแหล่งกำเนิดของการสร้างสรรพสิ่งของพระเจ้า กล่าวว่า
๑๕ เรารู้เรื่องการกระทำต่างๆ ของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นและไม่ร้อน เราปรารถนาให้เจ้าจะเย็นหรือร้อนอย่างใดอย่างหนึ่ง ๑๖ ดังนั้น เมื่อเจ้าเป็นครึ่งๆ กลางๆ คือไม่ร้อนและไม่เย็น* เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา ๑๗ เพราะเจ้าพูดว่า เรามั่งมีและสมบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ และไม่ขัดสนในสิ่งใดเลย และเจ้าไม่รู้ว่าเจ้ามีความทุกข์ทรมาน น่าสมเพช ขัดสน ตาบอด และมีร่างกายเปลือยเปล่า ๑๘ เราขอแนะให้เจ้าซื้อทองคำที่หลอมบริสุทธิ์แล้วจากเรา เจ้าจะได้มั่งมี และซื้อเสื้อผ้าสีขาว เจ้าจะได้นุ่งห่มเพื่อปกปิดร่างกายที่เปลือยเปล่าอันน่าละอาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะได้มองเห็น ๑๙ เราตักเตือนและฝึกฝนคนที่เรารักให้มีวินัย ฉะนั้นจงเอาจริงเอาจังและกลับใจเสีย ๒๐ ดูเถิด เรายืนเคาะประตูอยู่ ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราก็จะเข้าไปหาเขา และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา
๒๑ ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราก็จะให้เขานั่งกับเราบนบัลลังก์ของเรา เช่นเดียวกับเราที่มีชัยชนะ และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนบัลลังก์ของพระองค์ ๒๒ ใครมีหู ก็ให้เขาฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่คริสตจักรทั้งหลาย

๔

บัลลังก์ในสวรรค์

๑ ดูเถิด หลังจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นประตูสวรรค์เปิดอยู่ เสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินครั้งแรกดุจเสียงแตรนั้นพูดกับข้าพเจ้าว่า จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะให้เจ้าเห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ไปแล้ว ๒ ในทันใดนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ดลใจข้าพเจ้าให้เห็น ดูเถิด มีบัลลังก์ตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านผู้หนึ่งนั่งอยู่ ๓ องค์ที่นั่งอยู่นั้นปรากฏราวกับมณีสีเขียวและสีแดง และมีรุ้งล้อมรอบบัลลังก์ทรงกลดด้วยรัศมีแก้วมรกต ๔ รอบบัลลังก์ก็มีบัลลังก์อีก 24 บัลลังก์ ข้าพเจ้าเห็นผู้ใหญ่ 24 ท่านซึ่งสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะและนุ่งห่มด้วยผ้าสีขาวนั่งอยู่บนบัลลังก์ ๕ มีสายฟ้าแลบ เสียงต่างๆ และเสียงฟ้าคำรามครืนครั่น

* ๓๑๖ มีจิตวิญญาณที่เป็นสองฝักสองฝ่าย

หลายครั้งจากบัลลังก์ มีคบเพลิงจุดลุกอยู่ 7 ท่อน ณ เบื้องหน้าบัลลังก์ ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ๖ และตรงหน้าบัลลังก์ดูเหมือนทะเลแก้วที่ใสดุจดังแก้วเจียระไน

ณ จตุรทิศรอบบัลลังก์มีสิ่งมีชีวิต 4 ตัวซึ่งมีตาเต็มไปหมดทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ๗ สิงมีชีวิตตัวแรกเหมือนสิงโต ตัวที่สองเหมือนโค ตัวที่สามมีหน้าเหมือนมนุษย์ ตัวที่สีเหมือนนกอินทรีที่กำลังบิน ๘ สิงมีชีวิตแต่ละตัวมีปีก 6 ปีกและมีตาโดยรอบ รวมทั้งที่ใต้ปีกด้วย ตลอดวันตลอดคืนสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นร้องไม่หยุดเลยว่า

"บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์
คือพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจอมโยธา
ผู้มีชีวิตอยู่ทั้งในอดีต ในปัจจุบัน และผู้ที่จะมาในอนาคต"

๙ เมื่อใดก็ตามที่สิงมีชีวิตเหล่านั้นถวายพระบารมีและพระเกียรติแด่พระองค์ และขอบคุณองค์ที่นั่งบนบัลลังก์และมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์กาล ๑๐ บรรดาผู้ใหญ่ 24 ท่านก็จะหมอบลงเบื้องหน้าองค์ที่นั่งบนบัลลังก์ และนมัสการองค์ผู้มีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์กาล ทั้งได้ถอดมงกุฎวางไว้ที่หน้าบัลลังก์พลางพูดว่า

๑๑ "พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
พระองค์สมควรที่จะรับพระบารมี พระเกียรติ และอานุภาพ
ด้วยว่าพระองค์ได้สร้างทุกสิ่ง
และด้วยความประสงค์ของพระองค์สิงเหล่านั้นจึงได้มีชีวิตและดำรงอยู่"

๕

หนังสือม้วนและลูกแกะ

๑ แล้วข้าพเจ้าเห็นหนังสือม้วนอยู่ในมือขวาขององค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ซึ่งมีข้อความเขียนไว้ทั้ง 2 ด้าน และมีตราประทับอยู่ 7 ดวง ๒ ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์ที่มีอานุภาพองค์หนึ่งประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "ใครเป็นผู้สมควรจะแกะตราประทับและคลี่หนังสือม้วนออก" ๓ แต่ไม่มีใครในสวรรค์ หรือบนโลก หรือใต้บาดาลที่สามารถคลี่หรือจะอ่านหนังสือม้วนนั้นได้ ๔ ข้าพเจ้าก็ร้องไห้แล้วร้องไห้อีก เพราะหาคนที่สมควรจะคลี่หรือจะอ่านหนังสือม้วนนั้นไม่ได้ ๕ ครั้นแล้ว หนึ่งในบรรดาผู้ใหญ่บอกข้าพเจ้าว่า "อย่าร้องไห้เลย ดูสิ สิงโตที่มาจากเผ่ายูดาห์ คือรากของดาวิดได้มีชัยชนะแล้ว พระองค์สามารถคลี่หนังสือม้วนออกและแกะตราประทับทั้งเจ็ดได้"

๖ แล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็นลูกแกะซึ่งดูเหมือนว่าถูกสังหารแล้ว กำลังยืนอยู่ระหว่างบัลลังก์กับสิ่งมีชีวิตทั้งสี่และพวกผู้ใหญ่ ลูกแกะมี 7 เขากับตา 7 ดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าที่ถูกส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก ๗ ลูกแกะได้เข้ามารับหนังสือม้วนไปจากมือขวาขององค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ๘ ครั้นลูกแกะรับหนังสือม้วนไปแล้ว สิงมีชีวิตทั้งสี่และผู้ใหญ่ 24 ท่านก็หมอบลงอยู่เบื้องหน้าลูกแกะนั้น ต่างก็มีพิณและถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ๙ และท่านทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่*ว่า

"พระองค์เป็นผู้สมควรจะรับหนังสือม้วน
และแกะตราประทับออก
เพราะพระองค์ถูกฆ่า
และพระองค์ได้ไถ่มนุษย์จากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประเทศ
เพื่อพระเจ้าด้วยโลหิตของพระองค์

* **๕๙** เพลงบทใหม่ คือเพลงที่ไม่เคยร้องมาก่อน

๑๐ พระองค์ได้แต่งตั้งพวกเขาไว้ ให้เป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตทั้งหลาย เพื่อรับใช้พระเจ้าของเรา
และเขาเหล่านั้นจะครองบนแผ่นดินโลก
๑๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็เห็นและได้ยินเสียงของทูตสวรรค์ซึ่งมีจำนวนนับล้านๆ มากมายจนนับไม่ถ้วน อยู่ล้อมรอบบัลลังก์ รอบสิ่งมีชีวิต และบรรดาผู้ใหญ่ ๑๒ พวกเขาร้องเพลงด้วยเสียงอันดังว่า
ลูกแกะที่ถูกสังหารสมควรได้รับ
อานุภาพ ความมั่งมี พระปัญญา พลานุภาพ
พระเกียรติ พระบารมี และคำสรรเสริญ
๑๓ และข้าพเจ้าได้ยินทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นทั้งที่อยู่ในสวรรค์ บนโลก ใต้บาดาล และในทะเลทุกแห่งหน ร้องเป็นเพลงว่า
ขอคำสรรเสริญและพระเกียรติ พระบารมี และอานุภาพ
จงมีแด่พระองค์ผู้นั่งบนบัลลังก์ และแด่ลูกแกะชั่วนิรันดร์กาลเถิด
๑๔ สิงมีชีวิตทั้งสี่พูดว่า อาเมน และบรรดาผู้ใหญ่ก็หมอบลงนมัสการ

๖

ตราประทับทั้งเจ็ด

๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าเห็นลูกแกะเปิดตราประทับดวงแรกของตราประทับทั้งเจ็ดออก ข้าพเจ้าได้ยินหนึ่งในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งสี่พูดด้วยเสียงประดุจฟ้าร้องว่า มาเถิด ๒ ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นม้าขาวตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่มีคันธนู เขารับเอามงกุฎไว้ แล้วขี่ม้าออกไปอย่างผู้มีชัยเพื่อจะได้ชัยชนะ
๓ เมื่อพระองค์เปิดตราประทับดวงที่สองออก ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตตัวที่สองพูดว่า มาเถิด ๔ ครั้นแล้วม้าอีกตัวหนึ่งซึ่งเป็นม้าสีแดงเพลิงก็ออกไป ผู้ที่ขี่ได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขออกไปจากแผ่นดินโลก และทำให้คนทั้งปวงฆ่าฟันกันเอง เขาเองได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง
๕ เมื่อพระองค์เปิดตราประทับดวงที่สามออก ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตตัวที่สามพูดว่า มาเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นม้าสีดำตัวหนึ่งซึ่งผู้ที่ขี่ถือตราชูอยู่ในมือ ๖ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงที่ฟังดูแล้วเหมือนว่าดังมาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ว่า ข้าวสาลีราคาลิตรละ 1 เดนาริอัน* และข้าวบาร์เลย์ 3 ลิตรต่อ 1 เดนาริอัน และอย่าทำให้น้ำมันมะกอกกับเหล้าองุ่นเสียไป
๗ เมื่อพระองค์เปิดตราประทับดวงที่สีออก ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สีพูดว่า มาเถิด ๘ ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นม้าสีเขียวซีดตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่มีชื่อว่า ความตาย และชื่อแดนคนตาย ซึ่งกำลังขี่ตามหลังของพวกเขามา พวกเขาได้รับสิทธิอำนาจฆ่าหนึ่งในสี่ส่วนของแผ่นดินโลกด้วยคมดาบ ความอดอยาก โรคระบาด และด้วยสัตว์ป่าของแผ่นดินโลก
๙ เมื่อพระองค์เปิดตราประทับดวงที่ห้าออก ข้าพเจ้าก็เห็นดวงวิญญาณที่ใต้แท่นบูชา ซึ่งเป็นวิญญาณของพวกที่ถูกสังหารเพราะคำกล่าวของพระเจ้า และเพราะคำยืนยันที่เขาประกาศ ๑๐ เขาเหล่านั้นร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุด องค์ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดกว่าพระองค์จะพิพากษา และสนองตอบคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ๑๑ และแต่ละคนก็ได้รับเสื้อคลุมสีขาว และรับสั่งว่าให้รอคอยต่อไปอีกหน่อย จนกว่าบรรดาเพื่อนผู้รับใช้และพี่น้องของพวกเขาจะต้องถูกสังหารเหมือนกับพวกเขาจนครบจำนวนเสียก่อน

* ๖๖ 1 เดนาริอัน เป็นเงินมีค่าประมาณค่าแรงทำงาน 1 วัน

๑๒ เมื่อพระองค์เปิดตราประทับดวงที่หกออก ข้าพเจ้าก็เห็นแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ และดวงอาทิตย์กลับดำมืดดุจผ้าดำสำหรับไว้ทุกข์ และดวงจันทร์ทั้งดวงก็กลับกลายเป็นสีเลือด ๑๓ และดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้าก็ตกลงมาบนแผ่นดินโลก ประดุจลูกมะเดื่อที่ยังไม่ทันสุกแล้วต้องหล่นจากต้นเมื่อถูกลมกรรโชกแรง ๑๔ และท้องฟ้าก็ม้วนตัวกลับคืนเหมือนหนังสือม้วน ภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็ขยับเขยื้อนไปจากที่ของมันเอง ๑๕ ครั้นแล้วบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลก ผู้มีอำนาจสูงศักดิ์ บรรดาทหารระดับนายพล คนมั่งมี ผู้มีอิทธิพล ทั้งทาส และอิสระชนทุกคนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและตามโขดหินทีภูเขา ๑๖ แล้วพวกเขาพูดกับภูเขาและโขดหินว่า “ตกลงมาเถิด เพื่อเราจะได้ซ่อนตัวให้พ้นจากสายตาขององค์ผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ และจากการลงโทษของลูกแกะเถิด ๑๗ เพราะว่าวันลงโทษอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและลูกแกะได้มาถึงแล้ว ใครจะสามารถทนได้เล่า”

๗

144,000 คน

๑ หลังจากนั้นข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์ 4 องค์ยืนอยู่ที่ 4 มุมของแผ่นดินโลกห้ามลมทั้ง 4 ทิศของแผ่นดินโลกไว้ ไม่ให้พัดบนแผ่นดิน ในทะเลหรือต้นไม้ใดๆ ๒ แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏองค์ขึ้นจากทางทิศตะวันออก พร้อมทั้งมีเครื่องสำหรับประทับตราของพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ แล้วท่านก็ร้องด้วยเสียงอันดังต่อทูตสวรรค์ทั้งสี่ ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินโลกและทะเล ๓ พลางพูดว่า “อย่าทำอันตรายแผ่นดินโลก ทะเล หรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราที่หน้าผากของผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน” ๔ และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนคนของบรรดาผู้ที่ได้รับการประทับตราคือ 144,000 คน ที่มาจากทุกเผ่าของชนชาติอิสราเอล

๕ จากเผ่ายูดาห์ 12,000 คนได้รับการประทับตรา
จากเผ่ารูเบน 12,000 คน
จากเผ่ากาด 12,000 คน
๖ จากเผ่าอาเชอร์ 12,000 คน
จากเผ่านัฟทาลี 12,000 คน
จากเผ่ามนัสเสห์ 12,000 คน
๗ จากเผ่าสิเมโอน 12,000 คน
จากเผ่าเลวี 12,000 คน
จากเผ่าอิสสาคาร์ 12,000 คน
๘ จากเผ่าเศบูลุน 12,000 คน
จากเผ่าโยเซฟ 12,000 คน
จากเผ่าเบนยามิน 12,000 คน

คนจำนวนมากสวมเสื้อคลุมสีขาว

๙ หลังจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นผู้คนเป็นจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน พวกเขามาจากทุกประเทศ ทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกภาษา กำลังยืนอยู่เบื้องหน้าบัลลังก์และเบื้องหน้าลูกแกะ พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาว มือถือกิ่งอินทผลัม ๑๐ และเขาทั้งหลายร้องด้วยเสียงอันดังว่า “ความรอดพ้นมาจากพระเจ้าของเราผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ และมาจากลูกแกะ” ๑๑ ทูตสวรรค์ทั้งปวงยืนอยู่รอบบัลลังก์และบรรดาผู้ใหญ่ และรอบสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ ต่างก็ก้มหน้าหมอบลงที่หน้าบัลลังก์นมัสการพระเจ้า ๑๒ พลางพูดว่า “อาเมน คำสรรเสริญ

และพระบารมี พระปัญญา และคำขอบคุณ พระเกียรติ อานุภาพ และพลานุภาพ จงมีแด่
พระเจ้าของเราชั่วนิรันดร์กาลเถิด อาเมน
๑๓ ครั้นแล้วท่านหนึ่งในบรรดาผู้ใหญ่ถามข้าพเจ้าว่า พวกที่สวมเสื้อคลุมสีขาวเหล่านี้
เป็นใคร และมาจากไหน ๑๔ ข้าพเจ้าก็ตอบว่า นายท่าน ท่านก็ทราบอยู่แล้ว และเขาพู
ดกับข้าพเจ้าว่า เขาเหล่านี้เป็นคนที่รอดพ้นจากความทุกข์ยากลำบากอันใหญ่หลวง และ
ได้ชำระล้างเสื้อคลุมของเขาด้วยโลหิตของลูกแกะจนขาวสะอาด
๑๕ ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงอยู่เบื้องหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า
และรับใช้พระองค์ตลอดทั้งวันทั้งคืนในพระวิหารของพระองค์
และองค์ที่นั่งบนบัลลังก์
จะปกป้องดูแลเขาให้อยู่ในกระโจมของพระองค์
๑๖ พวกเขาจะไม่มีวันหิวอีก
และจะไม่มีวันกระหายอีกเลย
แสงแดดและความร้อนจะไม่เผาตัวเขา
๑๗ เพราะว่าลูกแกะที่อยู่กลางบัลลังก์
จะดูแลพวกเขาดั่งผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ
พระองค์จะนำเขาไปถึงน้ำพุแห่งชีวิต
และพระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา

๘

ตราประทับที่เจ็ดและกระถางทองคำ

๑ เมื่อพระองค์เปิดตราประทับดวงที่เจ็ดออก ความเงียบก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณ
ครึ่งชั่วโมง ๒ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดที่ยืนอยู่เบื้องหน้าพระเจ้ารับแตร 7 คัน
๓ ทูตสวรรค์อีกองค์ที่มายืนอยู่ที่แท่นบูชากำลังถือกระถางทองคำสำหรับใส่เครื่องหอม
และท่านได้รับเครื่องหอมจำนวนมาก เพื่อถวายร่วมกับคำอธิษฐานของบรรดาผู้บริสุทธิ์
ของพระเจ้าทุกคนบนแท่นบูชาทองคำที่อยู่เบื้องหน้าบัลลังก์ ๔ ควันจากเครื่องหอมกับคำ
อธิษฐานของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ก็ลอยขึ้นไปจากมือของทูตสวรรค์สู่เบื้องหน้า
พระเจ้า ๕ ครั้นแล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็เอากระถางเครื่องหอมไปบรรจุไฟจากแท่นบูชาให้
เต็ม แล้วโยนลงบนแผ่นดินโลก ทำให้เกิดเสียงฟ้าคำรามครืนครั่นหลายครั้ง และเสียงอื่นๆ
รวมทั้งสายฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว

แตร 7 คัน

๖ แล้วทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดก็เตรียมพร้อมที่จะเป่าแตรที่มีอยู่ 7 คัน

๗ ครั้นทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งเป่าแตร ลูกเห็บกับไฟปะปนมากับเลือดก็ถูกโยนลงสู่แผ่น
ดินโลก หนึ่งในสามส่วนของแผ่นดินโลกถูกไฟไหม้ หนึ่งในสามส่วนของต้นไม้ถูกไฟไหม้
และหญ้าเขียวสดทั้งหมดก็ถูกไฟไหม้

๘ ทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตร ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาลูกใหญ่ที่กำลังลุกไหม้ด้วยไฟและ
ถูกโยนลงสู่ทะเล ทำให้หนึ่งในสามส่วนของทะเลกลายเป็นเลือด ๙ หนึ่งในสามส่วนของสิ่
งมีชีวิตทั้งหลายในทะเลก็ตาย และหนึ่งในสามส่วนของเรือทั้งหมดถูกทำลาย

๑๐ ทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตร ดาวใหญ่ดวงหนึ่งก็ตกลงจากฟ้าและกำลังลุกโพลง
เหมือนคบเพลิง มันตกลงสู่หนึ่งในสามส่วนของแม่น้ำ และบ่อน้ำพุทั้งหลาย ๑๑ ดาวดวงนั้น
ชื่อ พันธุ์ไม้ขม และหนึ่งในสามส่วนของน้ำมีรสขม ทำให้หลายคนตายเพราะน้ำที่ได้กลาย
เป็นรสขม

๑๒ ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตร หนึ่งในสามส่วนของดวงอาทิตย์ หนึ่งในสามส่วนของดวงจันทร์ และหนึ่งในสามส่วนของดวงดาวก็ถูกทำลายลง จึงทำให้ส่องแสงออกมาได้น้อยลงหนึ่งในสามส่วน หนึ่งในสามส่วนของเวลาในช่วงกลางวันจะไม่มีแสง และในช่วงกลางคืนก็เช่นกัน

๑๓ ขณะที่ข้าพเจ้ามองดูอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็ได้ยินนกอินทรีตัวหนึ่งกำลังบินอยู่กลางอากาศและพูดด้วยเสียงอันดังว่า "ความวิบัติ ความวิบัติ ความวิบัติจงเกิดขึ้นกับคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ 3 องค์ซึ่งกำลังจะเป่าขึ้น"

๙

๑ ครั้นทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตร ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้าสวรรค์ลงสู่แผ่นดินโลก ดาวดวงนั้นได้รับลูกกุญแจสำหรับหลุมแห่งขุมนรก ๒ เมื่อท่านเปิดหลุมแห่งขุมนรกนั้น ควันก็ลอยขึ้นออกจากหลุมเหมือนกับควันจากเตาขนาดใหญ่มหึมา ดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดลงเพราะควันจากหลุม ๓ มีฝูงตั๊กแตนบินออกมาจากควันลงสู่แผ่นดินโลก ตั๊กแตนเหล่านี้ได้รับอานุภาพเหมือนอำนาจของแมงป่องบนแผ่นดินโลก ๔ และรับสั่งว่าไม่ควรทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลกหรือพืชสีเขียวหรือต้นไม้ใดๆ แต่ให้ทำร้ายคนที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าที่หน้าผากของเขาเท่านั้น ๕ ตั๊กแตนพวกนี้ไม่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าผู้ใด เพียงแต่ทรมานเขา 5 เดือน และการทรมานนั้นเหมือนกับการทรมานที่ถูกแมงป่องต่อย ๖ ในช่วงระยะเวลานั้นผู้คนจะแสวงหาความตายแต่ก็ไม่พบ ถึงแม้เขาอยากจะตาย แต่ความตายก็หนีไปจากเขา

๗ พวกตั๊กแตนมีรูปลักษณะเหมือนม้าที่เตรียมไว้สำหรับออกศึก และมีสิ่งหนึ่งสวมอยู่บนหัวซึ่งดูเหมือนมงกุฎทองคำ และมีหน้าเหมือนหน้าคน ๘ มันมีผมเหมือนผมผู้หญิง และมีฟันเหมือนฟันสิงโต ๙ มันมีเกราะเหมือนเหล็กป้องกันอก และเสียงกระพือปีกก็เหมือนเสียงรถม้าศึกที่เทียมด้วยม้าหลายตัวเข้าจู่โจมประจัญศึก ๑๐ หางของมันทีเหมือนแมงป่องมีเหล็กไน และด้วยหางนี้แหละมันมีอานุภาพที่จะทรมานคนอยู่ 5 เดือน ๑๑ มันมีทูตแห่งขุมนรกเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ซึ่งมีชื่อในภาษาฮีบรูคือ อาบัดโดน และในภาษากรีกก็มีชื่อคืออาโพลูโอน*

๑๒ ความวิบัติแรกผ่านไปแล้ว ดูเถิด ความวิบัติอีก 2 อย่างยังจะเกิดขึ้นหลังจากสิ่งเหล่านี้

๑๓ ทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตร ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงจากเขาทองคำทั้งสี่ที่แท่นบูชาทองคำตรงเบื้องหน้าพระเจ้า ๑๔ เสียงหนึ่งพูดกับทูตสวรรค์องค์ที่หกที่มีแตรว่า "จงปลดปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำยูเฟรติสอันยิ่งใหญ่" ๑๕ และทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ได้เตรียมพร้อมไว้สำหรับวินาทีแห่งวันเดือนปีนั้น ก็ได้รับการปลดปล่อยเพื่อฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน ๑๖ และจำนวนพลทหารม้าคือ สองร้อยล้านเป็นจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน ๑๗ ม้ากับผู้ขี่ที่ข้าพเจ้าเห็นในภาพนิมิตเป็นดังนี้คือ เกราะป้องกันอกเป็นสีแดงเพลิง สีน้ำเงินเข้มและสีเหลืองกำมะถัน หัวม้าที่ดูเหมือนหัวสิงโตมีทั้งไฟ ควัน และกำมะถัน พวยพุ่งออกมาจากปาก ๑๘ ไฟ ควัน และกำมะถัน เป็นภัยพิบัติ 3 อย่างที่ออกมาจากปากของม้า ได้ฆ่ามนุษย์หนึ่งในสามส่วน ๑๙ เพราะอานุภาพของม้าอยู่ที่ปากและหางของมัน หางของมันเหมือนงู คือมีหัวที่ทำอันตรายได้

๒๐ ส่วนมนุษย์ที่เหลืออยู่และไม่ถูกฆ่าโดยภัยพิบัติเหล่านี้ ไม่ได้กลับใจไปจากรูปเคารพที่ตนทำขึ้น ไม่ได้หยุดนมัสการเหล่ามาร และรูปเคารพที่เป็นทองคำ เป็นเงิน ทองสัมฤทธิ์

---

* **๙๑๑** ความหมายทั้งในภาษาฮีบรูและภาษากรีกคือ ผู้ทำลาย

หิน และไม้ ที่ไม่สามารถมองเห็น ได้ยิน หรือเดินได้ ๒๑ พวกเขาไม่กลับใจ ไม่ละเว้นจากการฆ่าคนหรือการใช้วิทยาคม การประพฤติผิดทางเพศ หรือการลักขโมย

๑๐

ทูตสวรรค์และหนังสือม้วนเล็ก

๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีอานุภาพอีกองค์หนึ่งกำลังลงมาจากสวรรค์ พร้อมกับมีหมู่เมฆคลุมเหมือนเสื้อผ้าคลุมกาย และมีรุ้งอยู่เหนือศีรษะ ใบหน้าเหมือนดวงอาทิตย์ และขาของท่านเหมือนเสาหลักสีเพลิงจัดจ้า ๒ ท่านมีหนังสือม้วนเล็กม้วนหนึ่งซึ่งคลี่ออกอยู่ในมือ เท้าขวาของท่านเหยียบลงบนทะเล และเท้าซ้ายอยู่บนบก ๓ ท่านร้องเสียงดังดุจสิงโตคำราม สิ้นเสียงร้อง เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดก็ดังขึ้น ๔ เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ลงมือจะเขียน ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดจากสวรรค์ว่า "จงผนึกข้อความที่ฟ้าร้องทั้งเจ็ดกล่าวไว้ แต่อย่าเขียนลงไป" ๕ ทูตสวรรค์ที่ข้าพเจ้าเห็น ซึ่งกำลังยืนอยู่ทั้งบนผิวน้ำทะเลและบนบกก็ยกมือขวาขึ้นสู่สวรรค์ ๖ กล่าวสาบานโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้มีชีวิตชั่วนิรันดร์กาล ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และทุกสิ่งที่มีในฟ้าสวรรค์ ผู้สร้างแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่มีในแผ่นดินโลก ผู้สร้างทะเลและทุกสิ่งที่มีในทะเลว่า "จะไม่มีการล่าช้าต่อไปอีกแล้ว ๗ แต่เมื่อถึงเวลาที่ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดจะเป่าแตรของท่าน แผนการอันลึกลับซับซ้อนของพระเจ้า ตามที่พระองค์ประกาศแก่บรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ก็จะสัมฤทธิผล"

๘ เสียงจากสวรรค์ที่ข้าพเจ้าได้ยิน ก็กล่าวกับข้าพเจ้าอีกครั้งว่า "จงไปเอาหนังสือม้วนที่คลี่ออกและอยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ที่กำลังยืนอยู่ทั้งบนผิวน้ำทะเลและบนบก" ๙ ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์และขอหนังสือม้วนเล็กนั้น ท่านก็พูดกับข้าพเจ้าว่า "จงรับเอาไปกิน มันจะทำให้ท้องของเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้ามันจะหวานปานน้ำผึ้ง" ๑๐ ข้าพเจ้าก็รับหนังสือม้วนเล็กไปจากมือของทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป เมื่ออยู่ในปากของข้าพเจ้า มันหวานปานน้ำผึ้ง พอตกถึงท้องของข้าพเจ้าแล้วก็ขม ๑๑ มีข้อความถึงข้าพเจ้าดังนี้ "เจ้าต้องประกาศสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบอีกเกี่ยวกับบรรดาชนชาติ ประเทศ ภาษา และกษัตริย์ทั้งหลาย"

๑๑

พยานทั้งสอง

๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ได้รับไม้วัดที่ดูเหมือนไม้เท้าอันหนึ่ง พร้อมกับมีเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงไปวัดขนาดพระวิหารของพระเจ้าและแท่นบูชา แล้วนับจำนวนคนที่นมัสการในนั้น ๒ แต่ไม่รวมลานรอบนอกพระวิหาร ไม่ต้องวัดที่นั่นเพราะเป็นส่วนที่ได้ให้แก่บรรดาคนนอกแล้ว พวกเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์เป็นเวลา 42 เดือน ๓ และเราจะให้อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา ไปประกาศสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบเป็นเวลา 1,260 วัน เขาจะสวมผ้ากระสอบ"

๔ เขาทั้งสองคือ ต้นมะกอก 2 ต้น และคันประทีป 2 คันที่ยืนอยู่เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลก ๕ ถ้าผู้ใดอยากจะทำร้ายเขา ก็จะเกิดไฟพลุ่งออกจากปากของเขาทั้งสอง แล้วทำลายศัตรูไปเสีย ถ้าผู้ใดอยากจะทำร้ายเขา ก็จะต้องถูกฆ่าตายโดยวิธีนี้ ๖ ทั้งสองมีอานุภาพที่จะปิดท้องฟ้า เพื่อไม่ให้ฝนตกในขณะที่เขากำลังประกาศสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบ เขามีอานุภาพที่ทำให้น้ำกลายเป็นเลือดได้ และทำให้ภัยพิบัติทุกชนิดบังเกิดแก่โลกกี่ครั้งก็ได้ ๗ เมื่อเสร็จสิ้นการยืนยันของเขาแล้ว อสุรกายที่ผุดขึ้นมาจากขุมนรก ก็จะทำสงครามกับเขาทั้งสองจนชนะและฆ่าเขาเสีย ๘ และร่างอันไร้ชีวิตของเขา จะอยู่บน

ถนนในเมืองอันยิ่งใหญ่ที่พระผู้เป็นเจ้าของเขาถูกตรึงด้วย ชื่อของเมืองนี้เปรียบเทียบโดยฝ่ายวิญญาณได้เหมือนกับโสโดมและอียิปต์ ๙ บรรดาผู้ที่มาจากชนชาติ เผ่า ภาษา และประเทศต่างๆ จะมองดูร่างอันไร้ชีวิตของเขาเป็นเวลาสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้ร่างที่ไร้ชีวิตของเขาฝังไว้ในถ้ำ ๑๐ คนทั้งปวงที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะร่าเริงใจกับความตายของเขา พวกเขาจะเฉลิมฉลองและมอบของขวัญให้กันและกัน เพราะผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าทั้งสองคนได้นำความทุกข์ทรมานมาให้คนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ๑๑ แต่หลังจากสามวันครึ่งผ่านพ้นไปแล้ว ลมหายใจแห่งชีวิตจากพระเจ้าก็จะเข้าสู่ตัวเขาทั้งสอง และเขาจะลุกขึ้น ส่วนพวกที่เห็นก็จะพากันหวาดกลัว ๑๒ เขาได้ยินเสียงดังจากสวรรค์กล่าวกับเขาว่า "ขึ้นมาที่นี่เถิด" แล้วพวกศัตรูก็เห็นเขาลอยขึ้นไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์ ๑๓ ในขณะนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ หนึ่งในสิบส่วนของเมืองก็ถล่มลง และคน 7,000 คนตายเพราะแผ่นดินไหว ส่วนคนที่เหลืออยู่ก็ตกใจกลัว และได้ถวายพระบารมีแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์
๑๔ ความวิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด ความวิบัติอย่างที่สามก็จะมาในไม่ช้านี้เอง

แตรคันทีเจ็ด

๑๕ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป่าแตร มีหลายเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า "อาณาจักรแห่งโลกได้มาเป็นอาณาจักรแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเรา และแห่งพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะครองบัลลังก์ชั่วนิรันดร์กาล" ๑๖ ครั้นแล้วผู้ใหญ่ 24 ท่านที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของตน ณ เบื้องหน้าพระเจ้าก็หมอบลงนมัสการพระเจ้า ๑๗ พลางพูดว่า
"พวกเราขอบคุณพระองค์ พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจอมโยธา
ผู้ดำรงอยู่ในปัจจุบันและในอดีต
เพราะพระองค์ได้ใช้อานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
และได้เริ่มครองบัลลังก์
๑๘ ประเทศชาติทั้งหลายโกรธแค้น
และการพิพากษาของพระองค์ก็มาถึงแล้ว
ถึงเวลาที่พระองค์จะพิพากษาคนที่ตายไป
และจะมอบรางวัลแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
คือบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
แก่ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า
และแก่บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย
และจะทำลายพวกที่ทำลายแผ่นดินโลก"
๑๙ แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก หีบพันธสัญญาของพระองค์ปรากฏอยู่ในพระวิหาร แล้วได้เกิดสายฟ้าแลบ เสียงต่างๆ พร้อมกับเสียงฟ้าคำรามครืนครั่นหลายครั้ง แผ่นดินไหว และพายุลูกเห็บ

๑๒

หญิงผู้หนึ่งและมังกรแดง

๑ ครั้นแล้วก็มีปรากฏการณ์อัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในสวรรค์คือ มีดวงอาทิตย์โอบล้อมตัวหญิงคนหนึ่งเสมือนเป็นเสื้อ ใต้เท้านางมีดวงจันทร์ บนศีรษะมีมงกุฎดาว 12 ดวง
๒ นางตั้งครรภ์ และเปล่งเสียงดังด้วยความเจ็บปวดเนื่องจากเป็นขณะที่ใกล้จะคลอด ๓ แล้วก็มีปรากฏการณ์อัศจรรย์อีกประการหนึ่งปรากฏขึ้นในสวรรค์ ดูเถิด มังกรสีแดงที่ยิ่งใหญ่ตัวหนึ่งมี 7 หัวกับ 10 เขา และบนหัวแต่ละหัวมีมงกุฎ 1 องค์ ๔ หางของมันตวัดกวาดดวงดาวในท้องฟ้าหนึ่งในสามส่วน แล้วเขวี้ยงลงสู่แผ่นดินโลก มังกรตัวนี้ยืนอยู่ต่อหน้า

หญิงครรภ์แก่ใกล้คลอด เพื่อจะได้กินบุตรของนางเมื่อนางคลอดออกมา ๕ นางคลอดบุตรชาย ซึ่งเป็นผู้ที่จะครองประเทศชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรของนางถูกรับขึ้นไปสู่พระเจ้าและบัลลังก์ของพระองค์ ๖ หญิงผู้นั้นหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารอันเป็นที่ซึ่งพระเจ้าได้เตรียมให้ไว้ และได้รับการดูแลเป็นเวลา 1,260 วัน

๗ แล้วก็เกิดสงครามในสวรรค์ มีคาเอลกับบริวารทูตสวรรค์ของท่าน ทำสงครามกับมังกรตัวนั้น และมังกรกับบริวารทูตของมันก็ตอบโต้ ๘ แต่มังกรและพวกของมันพ่ายแพ้ และไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกต่อไป ๙ มังกรที่ยิ่งใหญ่ถูกขับไล่ลงไป มันคืองูครั้งโบราณกาลที่เรียกกันว่าพญามาร หรือซาตานซึ่งหลอกลวงคนทั้งโลก มันถูกขับไล่ลงสู่แผ่นดินโลกไปด้วยกันกับบริวารทูตของมัน ๑๐ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงที่ดังในสวรรค์กล่าวว่า “บัดนี้ความรอดพ้น อานุภาพ อาณาจักรของพระเจ้าของเรา และสิทธิอำนาจของพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว ด้วยว่าผู้กล่าวหาพวกพี่น้องของเรา ได้ถูกขับไล่ลงมาแล้ว เขากล่าวหาบรรดาพี่น้องต่อหน้าพระเจ้าของเราตลอดวันตลอดคืน ๑๑ เขาทั้งหลายมีชัยชนะต่อผู้กล่าวหานั้น ด้วยโลหิตของลูกแกะ และด้วยคำยืนยันในการเป็นพยานของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้รักชีวิตตนเอง แม้จะต้องถึงแก่ความตาย ๑๒ ฉะนั้น สวรรค์และท่านที่อยู่ในสวรรค์ จงชื่นชมยินดีเถิด และความวิบัติจะเกิดขึ้นกับแผ่นดินโลกและทะเล เพราะพญามารได้ลงมาพบเจ้าด้วยความโกรธเป็นอย่างยิ่ง เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย”

๑๓ เมื่อมังกรเห็นว่ามันถูกขับไล่ลงสู่แผ่นดินโลก มันก็มุ่งมั่นตามล่าหญิงที่คลอดบุตรเป็นชาย ๑๔ และหญิงนั้นได้รับปีกทั้งสองของนกอินทรีใหญ่ เพื่อนางจะได้บินไปสู่ถิ่นทุรกันดารอันเป็นที่ของนาง และจะได้รับการเลี้ยงดูเป็นเวลา 1 วาระ 2 วาระ และครึ่งวาระ เพื่อให้พ้นเสียจากหน้างู ๑๕ แล้วงูก็พ่นน้ำออกจากปากเป็นสายเหมือนแม่น้ำ ตามหญิงนั้นเพื่อน้ำจะได้พัดพานางไป ๑๖ แต่แผ่นดินโลกได้ช่วยหญิงผู้นั้น โดยได้แยกออก เพื่อกลืนรับแม่น้ำที่มังกรได้พ่นออกจากปากของมัน ๑๗ มังกรตัวนั้นยิ่งโกรธแค้นหญิงนั้นมากขึ้น จึงได้ออกไปทำสงครามกับผู้สืบเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่ ซึ่งได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าและยึดมั่นในคำยืนยันของพระเยซู ๑๘ แล้วมันก็ไปยืนอยู่บนชายหาดริมฝั่งทะเล

๑๓

อสุรกายตัวแรก

๑ ข้าพเจ้าเห็นอสุรกายตัวหนึ่งมี 7 หัวกับ 10 เขา ซึ่งโผล่ขึ้นมาจากทะเล บนยอดของแต่ละเขามีมงกุฎ 1 องค์ ส่วนบนหัวแต่ละหัวก็มีชื่อที่ล้วนหมิ่นประมาทพระเจ้า ๒ อสุรกายที่ข้าพเจ้าเห็นเหมือนเสือดาวแต่มีอุ้งเท้าเหมือนหมี มีปากเหมือนปากสิงโต มังกรได้ให้อานุภาพ บัลลังก์ และสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของมันแก่อสุรกาย ๓ ดูเหมือนว่าที่หัวหนึ่งของอสุรกายเคยมีแผลฉกรรจ์ แต่ก็สมานสนิทจนหายขาดแล้ว คนทั่วทั้งแผ่นดินโลกต่างแปลกใจและได้ติดตามอสุรกายนั้นไป ๔ เขาทั้งหลายนมัสการมังกร เพราะมันให้สิทธิอำนาจแก่อสุรกาย และพวกเขาก็ได้นมัสการอสุรกายพลางพูดว่า “มีใครเหมือนอสุรกายบ้าง และใครสามารถทำสงครามต่อต้านมันได้”

๕ ปากที่อสุรกายได้รับมาก็เพื่อพูดคำอวดอ้าง คำหมิ่นประมาท และได้รับสิทธิอำนาจที่แสดงออกเป็นเวลา 42 เดือน ๖ ครั้นแล้วมันก็เปิดปากของมันพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ และที่พำนักของพระองค์ ซึ่งก็คือบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์นั่นเอง ๗ มันได้รับสิทธิอำนาจให้ทำสงคราม ต่อสู้กับบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าจนได้รับชัยชนะ มันได้รับอำนาจเหนือทุกเผ่า ทุกชนชาติ ทุกภาษา และทุกประเทศ ๘ และ

ทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะนมัสการมัน คือทุกคนที่ไม่มีชื่อบันทึกไว้ก่อนการสร้างโลกในหนังสือแห่งชีวิต ซึ่งเป็นของลูกแกะที่ถูกฆ่า
๙ ถ้าใครมีหู ก็ให้เขาฟังเถิด
๑๐ ถ้าใครจะถูกกักขัง
ผู้นั้นก็จะถูกกักขัง
ถ้าใครจะถูกฆ่าด้วยดาบ
ผู้นั้นก็จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ
ฉะนั้นแล้วบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าจึงต้องมีความมานะอดทนและความเชื่อ

อสุรกายตัวที่สอง

๑๑ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นอสุรกายอีกตัวกำลังออกมาจากแผ่นดินโลก มันมี 2 เขาเหมือนเขาของลูกแกะและพูดได้เหมือนมังกรพูด ๑๒ มันใช้สิทธิอำนาจทุกอย่างของอสุรกายตัวแรกดั่งเป็นผู้รับมอบอำนาจนั้นมา มันทำให้แผ่นดินโลกและพวกที่อยู่ในโลกนมัสการอสุรกายตัวแรกที่มีแผลฉกรรจ์แต่สมานสนิทจนหายขาดแล้ว ๑๓ และมันแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ต่างๆ แม้กระทั่งทำให้ไฟจากสวรรค์ตกลงสู่โลกต่อหน้าผู้คน ๑๔ มันหลอกลวงพวกที่อยู่บนแผ่นดินโลก โดยแสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ ตามอำนาจที่มันได้รับมอบมาจากอสุรกายตัวแรก มันบอกพวกที่อยู่บนแผ่นดินโลก ให้สร้างรูปจำลองของอสุรกายขึ้น คือตัวที่ถูกดาบฟันและยังมีชีวิตอยู่อีก ๑๕ มันได้รับอานุภาพที่ทำให้รูปจำลองของอสุรกายตัวแรกมีลมหายใจได้ เพื่อให้รูปจำลองของอสุรกายตัวนั้นพูดได้ และทุกคนที่ปฏิเสธที่จะนมัสการรูปจำลองต้องถูกสังหาร ๑๖ มันบังคับทุกคนไม่ว่าผู้ใหญ่หรือผู้น้อย มีหรือจน เป็นทาสหรืออิสระ ให้รับเครื่องหมายบนมือขวาหรือที่หน้าผากของเขา ๑๗ เพื่อว่าไม่มีผู้ใดที่จะสามารถซื้อขายได้ นอกจากจะมีเครื่องหมายอันเป็นชื่อของอสุรกายตัวนั้นหรือหมายเลขอันแสดงถึงชื่อของมัน ๑๘ ท่านจำต้องมีสติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจ ก็จงให้เขาคำนวณหมายเลขของอสุรกาย เพราะเป็นหมายเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของผู้นั้นคือ 666*

๑๔

ลูกแกะกับ *144,000* คน

๑ ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นลูกแกะกำลังยืนอยู่บนภูเขาศิโยน มีคนจำนวน 144,000 คนอยู่กับพระองค์ เป็นบรรดาผู้ที่มีชื่อของพระองค์ และชื่อของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของพวกเขา ๒ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดังกึกก้องประดุจเสียงน้ำตก และเหมือนเสียงฟ้าคำรามดังสนั่น เสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้นเหมือนกับเสียงของบรรดานักดีดพิณที่กำลังดีดพิณอยู่ ๓ เขาเหล่านั้นได้ร้องเพลงบทใหม่อยู่เบื้องหน้าบัลลังก์ เบื้องหน้าสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ และบรรดาผู้ใหญ่ ไม่มีผู้ใดสามารถเรียนรู้เพลงนั้นได้ยกเว้น 144,000 คนที่ได้รับการไถ่จากแผ่นดินโลก ๔ คนเหล่านั้นเป็นบรรดาพรหมจรรย์ เพราะปราศจากมลทินจากสตรี ไม่ว่าลูกแกะไปทางไหนเขาก็ติดตามไปด้วย พระองค์ได้ไถ่พวกเขาจากมวลมนุษย์เสมือนผลแรก*ที่ถวายแด่พระเจ้าและแด่ลูกแกะ ๕ พวกเขาไม่เคยพูดปดเลย คือเป็นคนที่ไม่ถูกตำหนิ

ทูตสวรรค์ *3* องค์

---

* ๑๓๑๘ สำเนาโบราณบางฉบับบันทึกว่า 616 * ๑๔๔ ผลแรก
ชาวฮีบรูถวายผลจากการเก็บเกี่ยวของการกสิกรรมส่วนแรกให้แก่พระเจ้า เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดเป็นของพระเจ้า

๖ และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งกำลังเหาะอยู่ในอากาศ มีข่าวประเสริฐอันเป็นนิรันดร์ที่จะประกาศแก่พวกที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประเทศ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ ๗ ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "จงเกรงกลัวพระเจ้าและถวายพระบารมีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะพิพากษาแล้ว จงนมัสการพระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบ่อน้ำพุทั้งหลาย"

๘ ทูตสวรรค์อีกองค์ที่เป็นองค์ที่สองซึ่งตามไป ได้พูดว่า "บาบิโลนเมืองอันยิ่งใหญ่ถล่มลงแล้ว ถล่มลงแล้ว เมืองที่ทำให้ประเทศทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นแห่งความใคร่ในการประพฤติผิดทางเพศของนาง"

๙ ทูตสวรรค์อีกองค์ที่เป็นองค์ที่สามซึ่งตาม 2 องค์นั้นไป พลางพูดด้วยเสียงอันดังว่า "ถ้าผู้ใดนมัสการอสุรกายและรูปจำลองของตัวมัน และได้รับเครื่องหมายที่หน้าผากหรือที่มือของเขา ๑๐ ผู้นั้นจะดื่มเหล้าองุ่นแห่งการลงโทษของพระเจ้าอย่างเข้มข้น ที่เทลงในถ้วยแห่งความกริ้วของพระองค์ และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถัน ต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์และต่อหน้าลูกแกะ ๑๑ ควันแห่งการทรมานของเขาเหล่านั้นลอยขึ้นชั่วนิรันดร์กาล พวกที่นมัสการอสุรกายและรูปจำลองของตัวมัน และผู้ที่ได้รับเครื่องหมายอันเป็นชื่อของมัน จะไม่มีวันได้รับความบรรเทาทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน"

๑๒ นี่คือความมานะอดทนของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และมีความภักดีต่อพระเยซู

๑๓ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดจากสวรรค์ว่า "จงเขียนว่า "ตั้งแต่นี้ไป คนที่ตายในพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข" " พระวิญญาณกล่าวว่า "ใช่แล้ว เขาเหล่านั้นจะได้เว้นว่างจากการตรากตรำงานของเขา เพราะผลที่ได้จากการรับใช้ของพวกเขาจะปรากฏ"

เก็บเกี่ยวบนแผ่นดิน

๑๔ ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นเมฆสีขาว และผู้หนึ่งที่นั่งอยู่บนเมฆดูเหมือนบุตรมนุษย์ มีมงกุฎทองคำสวมบนศีรษะ และถือเคียวอันคมกริบอยู่ในมือของพระองค์ ๑๕ ครั้นแล้วทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหาร ร้องบอกแก่องค์ที่นั่งอยู่บนเมฆด้วยเสียงอันดังว่า "เชิญใช้เคียวเกี่ยวไปเถิด เพราะผลที่จะเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลกสุกดีแล้ว และถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว" ๑๖ องค์ที่นั่งบนเมฆก็ตวัดเคียวบนแผ่นดินโลก แล้วแผ่นดินโลกก็ถูกเก็บเกี่ยว

๑๗ ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารในสวรรค์ ถือเคียวอันคมกริบเช่นกัน ๑๘ ทูตสวรรค์อีกองค์ที่มีสิทธิอำนาจควบคุมไฟก็ออกมาจากแท่นบูชา ร้องเสียงดังเพื่อบอกแก่ทูตสวรรค์ที่ถือเคียวคมว่า "จงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวไปเถิด และเก็บรวบรวมพวงองุ่นจากเถาของแผ่นดินโลก เพราะลูกองุ่นสุกดีแล้ว" ๑๙ ทูตสวรรค์ก็ตวัดเคียวของท่านบนแผ่นดินโลก รวบรวมพวงองุ่นจากเถาของแผ่นดินโลก แล้วโยนลงในเครื่องสกัดเหล้าองุ่นแห่งการลงโทษขนาดใหญ่ของพระเจ้า ๒๐ ลูกองุ่นถูกบดขยี้ในเครื่องสกัดที่อยู่ภายนอกเมือง มีโลหิตไหลออกมาจากเครื่องสกัดเหล้าองุ่นทีมีขนาดสูงถึงบังเหียนม้า ไหลไปเป็นระยะทางถึง 1,600 สตาเดีย†

๑๕

ทูตสวรรค์ 7 องค์และภัยพิบัติ 7 อย่าง

๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็เห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์อันยิ่งใหญ่และวิเศษยิ่งในสวรรค์อีกประการหนึ่งคือ ทูตสวรรค์ 7 องค์ถือภัยพิบัติ 7 อย่าง ซึ่งเป็นภัยพิบัติสุดท้าย เพราะการลงโทษของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น

† **๑๔๒๐** 1,600 สตาเดียคือระยะทางประมาณ 300 กิโลเมตร

๒ ข้าพเจ้าเห็นสิ่งหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็นทะเลแก้วปนไฟ และมีบรรดาผู้ที่ได้มีชัยชนะต่อ
อสุรกาย ต่อรูปจำลองของตัวมัน และมีชัยชนะต่อหมายเลขอันแสดงถึงชื่อของมัน ยืนอยู่
บนฝั่งทะเลแก้วนั้นพร้อมทั้งถือพิณของพระเจ้า ๓ เขาเหล่านั้นร้องเพลงของโมเสสผู้รับใช้
ของพระเจ้า และเพลงของลูกแกะว่า
"พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจอมโยธา
สิ่งที่พระองค์กระทำนั้นยิ่งใหญ่และวิเศษยิ่งนัก
พระองค์เป็นกษัตริย์แห่งประเทศทั้งปวง
วิธีการของพระองค์ยุติธรรมและเป็นจริง
๔ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างที่ไม่เกรงกลัวพระองค์
และไม่ถวายพระบารมีแด่พระนามของพระองค์
ด้วยว่าพระองค์เพียงผู้เดียวที่บริสุทธิ์
ทุกประเทศจะมานมัสการ ณ เบื้องหน้าพระองค์
ด้วยว่าการกระทำอันชอบธรรมของพระองค์เป็นที่ประจักษ์แล้ว"
๕ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็มองดู และพระวิหารคือกระโจมแห่งสักขีพยานในสวรรค์ก็เปิด
ออก ๖ ทูตสวรรค์ 7 องค์ซึ่งนุ่งห่มด้วยผ้าป่านสะอาดและสุกใส ถือภัยพิบัติ 7 อย่างออก
มาจากพระวิหาร และที่หน้าอกคาดด้วยรัดประคดทองคำ ๗ สิ่งมีชีวิตหนึ่งในสี่นั้นได้นำ
ขันทองคำ 7 ใบซึ่งเปี่ยมไปด้วยการลงโทษของพระเจ้าผู้มีชีวิตชั่วนิรันดร์กาล ส่งให้แก่ทูต
สวรรค์ทั้งเจ็ด ๘ พระวิหารก็อบอวลไปด้วยควันซึ่งมาจากพระบารมีของพระเจ้าและจาก
อานุภาพของพระองค์ และไม่มีใครสามารถเข้าไปในพระวิหารได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ด
ของทูตสวรรค์ 7 องค์จะสิ้นสุดลง

๑๖

ขัน 7 ใบแห่งการลงโทษ

๑ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังจากพระวิหารกล่าวแก่ทูตสวรรค์ 7 องค์ว่า "ไปเถิด แล้ว
เอาขัน 7 ใบแห่งการลงโทษของพระเจ้าเทลงบนแผ่นดินโลก"
๒ ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของท่านลงสู่แผ่นดินโลก คนทั้งหลายที่มี
เครื่องหมายของอสุรกายและนมัสการรูปจำลองของตัวมัน ก็เกิดมีฝีร้ายที่ทำให้เจ็บปวด
ทรมาน
๓ ทูตสวรรค์องค์ที่สองเทขันของท่านลงสู่ทะเล และทะเลก็กลายเป็นเลือดเหมือนเลือด
ของคนตาย และทุกสิ่งที่มีชีวิตในทะเลก็ตายสิ้น
๔ ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของท่านลงสู่แม่น้ำและบ่อน้ำพุ และน้ำก็กลายเป็นเลือด ๕
ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์ที่ดูแลน้ำพูดว่า
"พระองค์เป็นผู้มีความยุติธรรม
องค์ผู้บริสุทธิ์ผู้ดำรงอยู่ในปัจจุบันและในอดีต
เพราะพระองค์พิพากษาสิ่งเหล่านี้
๖ ด้วยเหตุว่าเขาเหล่านั้นได้ทำให้บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าและผู้เผยคำกล่าวของ
พระเจ้าหลั่งโลหิต
และพระองค์ได้ให้พวกเขาดื่มโลหิต ตามที่พวกเขาสมควรได้รับ"
๗ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงตอบจากแท่นบูชาว่า
"จริงทีเดียว พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจอมโยธา
การพิพากษาของพระองค์เป็นจริงและยุติธรรม"
๘ ทูตสวรรค์องค์ที่สี่ก็เทขันของท่านลงบนดวงอาทิตย์ และดวงอาทิตย์ก็ได้รับอนุญาตให้
ใช้ไฟเผาไหม้มนุษย์ได้ด้วยไฟ ๙ แล้วมนุษย์ก็ถูกความร้อนอันแรงกล้าแผดเผา เขาพูดหมิ่น

ประมาทพระนามของพระเจ้าผู้มีอานุภาพเหนือภัยพิบัติเหล่านี้ แต่พวกเขาก็ไม่ยอมกลับใจ
และสรรเสริญพระบารมีของพระองค์
๑๐ ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าก็เทขันของท่านลงบนบัลลังก์ของอสุรกาย ซึ่งทำให้อาณาจักรขอ
งมันมืดมิด เหล่ามนุษย์กัดลิ้นของตนเนื่องจากความเจ็บปวด ๑๑ แล้วก็พูดหมิ่นประมาท
พระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดกับแผลของพวกเขา แต่ก็ไม่กลับใจจากการ
ประพฤติตน
๑๒ ทูตสวรรค์องค์ที่หกก็เทขันของท่านลงสู่แม่น้ำยูเฟรติสที่ยิ่งใหญ่ ทำให้น้ำแห้ง เพื่อ
เตรียมทางให้กษัตริย์ทั้งปวงที่มาจากทิศตะวันออก ๑๓ ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณร้าย 3 ดวง
ที่ดูเหมือนตัวกบออกมาจากปากมังกร จากปากอสุรกาย และจากปากผู้เผยคำกล่าวของ
พระเจ้าจอมปลอม ๑๔ มันเป็นวิญญาณของพวกมารที่แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ และ
มันออกไปรวบรวมกษัตริย์ทั้งปวงทั่วโลก เพื่อให้มาสมทบกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของ
พระเจ้าจอมโยธา

๑๕ “ดูเถิด เรามาประดุจขโมยมา คนที่ตื่นอยู่และเก็บเสื้อผ้าของตนพร้อมไว้ก็เป็นสุข
เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องเดินเปลือยกายและอับอายผู้คน”

๑๖ ครั้นแล้วพวกมันก็ให้กษัตริย์ทั้งปวงมาชุมนุมกัน ณ สถานที่ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อาร์
มาเกโดน
๑๗ ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เทขันของท่านลงในอากาศ มีเสียงดังมาจากบัลลังก์ของพระ
วิหารว่า “สิ้นสุดแล้ว” ๑๘ ครั้นแล้วก็เกิดสายฟ้าแลบ เสียงต่างๆ เสียงฟ้าคำรามครืนครั่น
หลายครั้ง และมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ไม่เคยเกิดแผ่นดินไหวครั้งใดที่เหมือนครั้งนี้เลย นับ
ตั้งแต่มนุษย์เคยอยู่มาบนแผ่นดินโลก เป็นแผ่นดินไหวครั้งที่ร้ายแรงที่สุด ๑๙ เมืองอันยิ่ง
ใหญ่ก็ถูกแยกออกเป็น 3 ส่วน และเมืองต่างๆ ของประเทศทั้งปวงก็ถล่มทลายลง พระเจ้า
ไม่ลืมบาบิโลนเมืองอันยิ่งใหญ่ และได้ให้นางดื่มจากถ้วยที่มีเหล้าองุ่นของความโกรธกริ้ว
แห่งการลงโทษของพระองค์ ๒๐ เกาะทุกเกาะหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีใครหาพบ ๒๑
พายุลูกเห็บซึ่งมีน้ำหนักประมาณลูกละ 45 กิโลกรัมตกลงจากฟ้าสวรรค์ใส่ตัวคน แล้วคน
ทั้งปวงก็หมิ่นประมาทพระเจ้า เนื่องจากภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บร้ายแรงยิ่งนัก

๑๗

หญิงแพศยานั่งอยู่บนอสุรกาย

๑ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่มีขัน 7 ใบมาพูดกับข้าพเจ้าว่า “มานีเถิด เราจะให้ท่าน
เห็นการพิพากษาลงโทษ ที่จะมีต่อหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งนั่งอยู่บนฝั่งแม่น้ำหลายสาย
๒ เป็นหญิงที่กษัตริย์ทั้งปวงของแผ่นดินโลกได้ผิดประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่
บนแผ่นดินโลกก็เมามาย เพราะดื่มเหล้าองุ่นแห่งการผิดประเวณีของนาง” ๓ ครั้นแล้วทูต
สวรรค์ก็พาข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยวิญญาณ ข้าพเจ้าเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บน
อสุรกายสีแดงสด ที่มี 7 หัวกับ 10 เขา มีชื่อที่หมิ่นประมาทพระเจ้ามากมายอยู่เต็มตัวมัน
๔ หญิงผู้นั้นสวมเสื้อผ้าสีม่วงและแดงสดซึ่งประดับด้วยทองคำ เพชรนิลจินดา และไข่มุก
นางถือถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งอันน่าชังและมีมลทินแห่งการผิดประเวณีของนาง ๕ ที่หน้า
ผากของนางมีชื่อลึกลับที่เขียนไว้ว่า

“บาบิโลน เมืองอันยิ่งใหญ่
แม่แห่งหญิงแพศยาทั้งหลาย
และแห่งสิ่งที่น่าชังของแผ่นดินโลก”

๖ ข้าพเจ้าเห็นหญิงผู้นั้นเมามาย เนื่องจากการดื่มโลหิตของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า
และโลหิตของบรรดาผู้ที่เป็นพยานเรื่องพระเยซู
เมื่อข้าพเจ้าเห็นนาง ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก ๗ แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็กล่าวกับ
ข้าพเจ้าว่า “ทำไมท่านจึงอัศจรรย์ใจเล่า เราจะอธิบายความลึกลับของหญิงผู้นั้นให้ท่านท
ราบ รวมทั้งอสุรกายที่มี 7 หัวกับ 10 เขาที่นางขี่ด้วย ๘ อสุรกายที่ท่านได้เห็นนั้น ครั้งหนึ่ง
เคยดำรงอยู่ บัดนี้ไม่ได้ดำรงอยู่แล้ว มันจะผุดขึ้นมาและออกจากขุมนรก ก่อนจะลงไปสู่
ความพินาศ คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ซึ่งไม่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต
ตั้งแต่การสร้างโลก ก็จะอัศจรรย์ใจเมื่อได้เห็นอสุรกายซึ่งครั้งหนึ่งเคยดำรงอยู่ แต่บัดนี้
ไม่ได้ดำรงอยู่แล้ว และมันจะปรากฏตัวขึ้นอีก ๙ ท่านจำต้องมีความเข้าใจอันประกอบด้วย
สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดคือภูเขาทั้งเจ็ดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ ๑๐ และหัวทั้งเจ็ดคือกษัตริย์ 7 องค์
5 องค์ได้สิ้นชีวิตไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่และอีกองค์ยังไม่ได้ปรากฏ และเมื่อองค์นั้น
ปรากฏขึ้นแล้ว ก็จะดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ๑๑ อสุรกายซึ่งครั้งหนึ่งเคยดำรงอยู่ แต่ในบัดนี้ไม่
ได้ดำรงอยู่ คือกษัตริย์องค์ที่แปด ซึ่งก็เป็นหนึ่งในบรรดากษัตริย์ทั้งเจ็ด และกำลังจะล่วง
ไปสู่ความพินาศ ๑๒ เขาสัตว์ทั้งสิบที่ท่านเห็น คือกษัตริย์ทั้งสิบที่ยังไม่ได้รับอาณาจักร แต่
จะได้รับสิทธิอำนาจเยี่ยงกษัตริย์ด้วยกันกับอสุรกายเป็นเวลา 1 ชั่วโมง ๑๓ กษัตริย์เหล่านั้
นมีจุดประสงค์อย่างเดียวกัน และจะมอบอานุภาพกับสิทธิอำนาจที่ตนมีให้แก่อสุรกาย ๑๔
กษัตริย์เหล่านี้จะทำสงครามต่อต้านลูกแกะ และลูกแกะจะมีชัยชนะ เพราะพระองค์เป็น
พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งปวง และเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และบรรดาผู้ที่อยู่กับ
พระองค์ คือผู้ที่พระองค์เรียกและเลือก และเป็นผู้ที่ภักดีต่อพระองค์”
๑๕ ครั้นแล้วทูตสวรรค์พูดกับข้าพเจ้าว่า “แม่น้ำหลายสายที่อยู่ตรงที่หญิงแพศยานั่งอยู่
ซึ่งท่านเห็นก็คือ ชนชาติ มวลชน ประเทศ และภาษาต่างๆ ๑๖ อสุรกายและเขาสัตว์ทั้งสิบท
ี่ท่านเห็นนั้นจะเกลียดหญิงแพศยา พวกเขาจะยึดทุกอย่างที่นางมี และทำให้ร่างของนาง
เปลือยเปล่า และจะกัดกินเนื้อของนาง อีกทั้งเอาไฟเผานางด้วย ๑๗ เพราะว่าพระเจ้าได้
ดลใจให้เขาเหล่านั้นกระทำตามจุดประสงค์ของพระองค์จนบรรลุผล โดยการให้อาณาจักร
ของเขาทั้งปวงแก่อสุรกาย จนถึงเวลาที่สิ่งต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้กล่าวไว้จะเกิดขึ้นครบอย่าง
สมบูรณ์ ๑๘ หญิงที่ท่านเห็น คือเมืองอันยิ่งใหญ่ที่ปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงของแผ่นดิน
โลก”

๑๘

เมืองบาบิโลนถล่มลง

๑ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์กำลังลงมาจากสวรรค์
ท่านมีสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่ และแผ่นดินโลกได้สว่างไสวขึ้นด้วยสง่าราศีของท่าน ๒ ท่านร้อง
เสียงดังด้วยอานุภาพว่า
“บาบิโลน เมืองอันยิ่งใหญ่ ถล่มลงแล้ว ถล่มลงแล้ว
นางได้กลายเป็นทีอยู่อาศัยของพวกมาร
และที่สิงอยู่ของวิญญาณร้ายทุกดวง
เป็นทีสิงอยู่ของนกที่เป็นมลทิน
และที่สิงอยู่ของสัตว์ที่เป็นมลทินและน่าขยะแขยงทุกตัว
๓ ด้วยว่าทุกประเทศได้ดื่มเหล้าองุ่น
แห่งความใคร่ในการประพฤติผิดทางเพศของนาง
และบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกได้ผิดประเวณีกับนาง

และพ่อค้าทั้งหลายของแผ่นดินโลกได้กลายเป็นคนร่ำรวย
เนื่องจากกิเลสที่ไม่อาจยับยั้งได้ของนาง

๔ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์ว่า
ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกมาจากเมืองบาบิโลนเถิด
เพื่อว่าเจ้าจะได้ไม่ร่วมในการกระทำบาปเหมือนกับนาง
เพื่อว่าเจ้าจะได้ไม่รับภัยพิบัติอย่างที่นางได้รับ
๕ ด้วยว่าบาปต่างๆ ของนางกองสูงถึงฟ้าสวรรค์
และพระเจ้าไม่ลืมการกระทำชั่วของนาง
๖ จงตอบสนองนางอย่างที่นางได้กระทำ
จงจ่ายคืนให้นางเป็น 2 เท่าของที่นางได้กระทำไว้
ในถ้วยที่นางได้ผสมไว้แล้วนั้น ก็จงผสมให้นางมากเป็น 2 เท่าให้นางไป
๗ จงให้ความทรมานและความระทมทุกข์แก่นาง
มากเท่ากับความยิ่งใหญ่และความใคร่ฝ่ายกิเลสที่นางบำเรอตนเอง
นางโอ้อวดในใจว่า
เรานั่งอย่างเช่นราชินี
เราไม่ใช่แม่ม่าย
และเราจะไม่มีวันระทมทุกข์
๘ ด้วยเหตุนี้ ภัยพิบัติของนางจะเกิดขึ้นภายในวันเดียวคือ
โรคระบาด การร้องคร่ำครวญ และความอดอยาก
นางจะถูกไฟเผาไหม้
ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้ามีมหิทธานุภาพ และเป็นผู้พิพากษานาง

๙ เมื่อบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกที่ได้ผิดประเวณี และบำเรอความใคร่ฝ่ายกิเลสกับนางได้เห็นควันไฟที่ไหม้นาง ก็จะร้องไห้และคร่ำครวญ ๑๐ กษัตริย์เหล่านั้นจะยืนอยู่ห่างๆ เพราะตกใจกลัวกับความทรมานที่นางได้รับและพูดว่า
ความวิบัติ ความวิบัติ เมืองอันยิ่งใหญ่เอ๋ย
บาบิโลน เมืองที่แข็งแกร่ง
เจ้าถูกพิพากษาภายในชั่วโมงเดียว
๑๑ พวกพ่อค้าของแผ่นดินโลกจะร้องไห้และคร่ำครวญถึงนาง เพราะไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาอีกต่อไปแล้ว ๑๒ สินค้าจำพวกทองคำ เงิน เพชรนิลจินดา ไข่มุก ผ้าป่านเนื้อดี ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงสด ไม้เนื้อหอมทุกชนิด เครื่องงา เครื่องไม้ราคาแพง เครื่องทองสัมฤทธิ์ เครื่องเหล็ก และเครื่องหินอ่อน ๑๓ อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม มดยอบ กำยาน เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก แป้งสาลีชั้นเยี่ยม ข้าวสาลี โค แกะ ม้า รถม้า ทาส และชีวิตมนุษย์
๑๔ สิ่งล้ำค่าทุกชนิดที่เจ้าอยากได้ ก็หายไปหมดแล้ว ทุกสิ่งที่มีไว้บำเรออย่างฟุ่มเฟือยและหรูหรา ก็สูญสลายไปจากเจ้า และมนุษย์จะหาไม่พบอีกเลย ๑๕ พวกพ่อค้าที่ขายสิ่งเหล่านี้ และร่ำรวยได้เพราะนาง ก็จะยืนอยู่ห่างๆ เพราะตกใจกลัวกับการทรมานที่นางได้รับ เขาจะร้องไห้และคร่ำครวญ ๑๖ และร่ำร้องว่า
ความวิบัติ ความวิบัติ เมืองอันยิ่งใหญ่เอ๋ย
เจ้านุ่งห่มด้วยผ้าป่านเนื้อดี ผ้าสีม่วง ผ้าสีแดงสด
อีกทั้งแพรวพราวด้วยทองคำ เพชรนิลจินดา และไข่มุก
๑๗ ภายในชั่วโมงเดียว ความมั่งมีมหาศาลก็ถูกทำลายเสียสิ้น

นายเรือทุกคน ผู้โดยสาร ลูกเรือทุกคน และทุกคนที่มีอาชีพเกี่ยวข้องกับทะเลก็จะยืนอยู่ห่างๆ ๑๘ เมื่อเขาเหล่านั้นเห็นควันไฟที่ไหม้นาง เขาก็จะร้องขึ้นว่า "เคยมีเมืองใดที่เหมือนกับเมืองอันยิ่งใหญ่นี้ไหม" ๑๙ พวกเขาจะปาฝุ่นผงลงบนหัวของเขาพลางร้องไห้และร้องคร่ำครวญ พร้อมกับส่งเสียงร้องว่า
"ความวิบัติ ความวิบัติ เมืองอันยิ่งใหญ่เอ๋ย
เมืองซึ่งทุกคนที่มีเรือเดินทะเลได้ร่ำรวยขึ้น
ก็เพราะความมั่งมีของนาง
แต่ภายในชั่วโมงเดียวนางก็ถูกทำลายเสียสิ้น

๒๐ จงชื่นชมยินดีกับความพินาศของนางเถิด สวรรค์เอ๋ย
จงชื่นชมยินดีเถิด บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า อัครทูต และผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
พระเจ้าได้กล่าวโทษนาง
ตามที่นางได้ปฏิบัติต่อเจ้า"
๒๑ ครั้นแล้วทูตสวรรค์ที่มีอานุภาพองค์หนึ่งก็ยกหินก้อนหนึ่งซึ่งเหมือนหินโม่แป้งขนาดใหญ่โยนลงสู่ทะเล พลางร้องว่า
"บาบิโลน เมืองอันยิ่งใหญ่
จะถูกทุ่มลงอย่างรุนแรงแบบนี้แหละ
และจะไม่มีวันหาจนพบอีก
๒๒ จะไม่มีใครได้ยินเสียงดนตรีจากนักดีดพิณ
จากนักมโหรี นักเป่าขลุ่ย และนักเป่าแตร
ในเมืองเจ้าอีกต่อไป
ทั้งไม่มีช่างผู้ชำนาญแขนงใดๆ อีกต่อไป
เสียงโม่แป้งก็จะไม่ได้ยินอีกเช่นกัน
๒๓ แสงจากดวงตะเกียงจะไม่เปล่งแสงในเมืองของเจ้าอีกต่อไป
เสียงจากเจ้าบ่าวเจ้าสาวจะไม่มีในเมืองของเจ้าอีกต่อไป
เพราะว่าพวกพ่อค้าของเจ้ามีอิทธิพลในแผ่นดินโลก
เพราะว่าประเทศทั้งปวงถูกหลอกลวงโดยวิทยาคมของเจ้า
๒๔ สิ่งที่พบในเมืองคือโลหิตของบรรดาผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า
ของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า
และของทุกคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก"

๑๙

ชื่นชมยินดีในสวรรค์

๑ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังกระหึ่มดุจดังเสียงฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า
"ฮาเลลูยา
ความรอดพ้น พระบารมี และอานุภาพ
เป็นของพระเจ้าของเรา
๒ เพราะการพิพากษาของพระองค์จริงและยุติธรรม
พระองค์ได้กล่าวโทษหญิงแพศยาที่ยิ่งใหญ่
ซึ่งนำพาให้แผ่นดินโลกทำบาปด้วยการผิดประเวณีของนาง
พระองค์เรียกคืนจากนางเพื่อชดเชยให้แก่โลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์"
๓ และเขาเหล่านั้นร้องอีกว่า
"ฮาเลลูยา

ควันไฟที่ไหม้ตัวนางลอยขึ้นชั่วนิรันดร์กาล
๔ บรรดาผู้ใหญ่ 24 ท่านกับสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ ก็ได้หมอบลงนมัสการพระเจ้าผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ และเขาเหล่านั้นร้องว่า อาเมน ฮาเลลูยา ๕ และมีเสียงจากบัลลังก์ว่า
ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์เอ๋ย
ท่านที่เกรงกลัวพระองค์ ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อย
จงสรรเสริญพระเจ้าของเราเถิด

งานเลี้ยงสมรสของลูกแกะ

๖ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงที่เหมือนมาจากฝูงชนจำนวนมาก ดังกึกก้องประดุจเสียงน้ำตก และเหมือนเสียงฟ้าคำรามดังสนั่นหลายครั้ง ร้องว่า
ฮาเลลูยา
เพราะพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจอมโยธาของเราครองบัลลังก์อยู่
๗ ขอให้พวกเราชื่นชมยินดีและดีใจ
และถวายพระบารมีแด่พระองค์
เพราะถึงเวลาสมรสของลูกแกะ
และเจ้าสาวของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว
๘ เธอได้รับผ้าป่านเนื้อดีสีขาวและบริสุทธิ์
เพื่อสวมใส่
ด้วยว่าผ้าป่านเนื้อดีเป็นสัญลักษณ์แห่งการกระทำอันชอบธรรมของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า

๙ ครั้นแล้วทูตสวรรค์พูดกับข้าพเจ้าว่า จงเขียนว่า บรรดาผู้ที่ได้รับเชิญไปรับประทานในงานเลี้ยงสมรสของลูกแกะก็เป็นสุข และพูดอีกว่า นี่เป็นคำพูดอันแท้จริงของพระเจ้า ๑๐ ข้าพเจ้าก็หมอบลงที่แทบเท้าของท่านเพื่อนมัสการท่าน แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า อย่าทำอย่างนั้น เราเป็นเพื่อนผู้ร่วมรับใช้ด้วยกันกับท่าน และกับพี่น้องของท่านที่ยึดมั่นในคำยืนยันของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้า เพราะคำยืนยันของพระเยซูคือวิญญาณแห่งการเผยความ

ผู้ขี่ม้าขาว

๑๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็เห็นสวรรค์เปิดออก ดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่ม้าตัวนั้นชื่อ องค์ผู้รักษาคำมั่นสัญญา และ องค์ผู้สัตย์จริง พระองค์กล่าวโทษและทำศึกสงครามด้วยความเที่ยงธรรม ๑๒ พระองค์มีดวงตาประดุจเปลวไฟ บนศีรษะมีมงกุฎหลายองค์ มีชื่อเขียนไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดทราบนอกจากผู้นั้นเอง ๑๓ สวมเสื้อคลุมที่จุ่มโลหิต และชื่อของผู้นั้นคือ คำกล่าวของพระเจ้า ๑๔ เหล่ากองทัพแห่งสวรรค์ที่กำลังขี่ม้าขาว ก็ติดตามพระองค์ไป สวมผ้าป่านเนื้อดีสีขาวและบริสุทธิ์ ๑๕ ดาบคมที่ออกมาจากปากของพระองค์ฟาดฟันประเทศทั้งปวง พระองค์จะปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็ก* และจะย่ำเครื่องคั้นน้ำองุ่นของความโกรธกริ้วแห่งการลงโทษของพระเจ้าจอมโยธา ๑๖ พระองค์มีชื่อเขียนไว้ที่เสื้อคลุมกับที่ต้นขาของพระองค์ว่า

กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และพระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งปวง

๑๗ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งกำลังยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ร้องด้วยเสียงอันดังต่อนกทั้งหลายที่กำลังบินอยู่กลางอากาศว่า จงมาร่วมชุมนุมกัน เพื่อรับประทานในงานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ๑๘ เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ ผู้บัญชาการ ผู้มีอานุภาพ ทั้งเนื้อม้าและคนขี่ เนื้อคนทั้งหลาย ทั้งพวกที่เป็นอิสระและเป็นทาส ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อย

* **๑๙๑๕** สดุดี 2:9

๑๙ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นอสุรกาย บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลก และหมู่กองทหารรบ เข้าสมทบกันเพื่อทำสงครามต่อสู้กับผู้ขี่ม้าและกับกองทหารรบของพระองค์ ๒๐ แต่อสุรกายถูกจับพร้อมกับผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอม ซึ่งได้แสดงปรากฏการณ์อัศจรรย์ต่างๆ ด้วยอำนาจที่รับมาจากอสุรกายตัวแรก และใช้ปรากฏการณ์อัศจรรย์ล่อลวงพวกที่ได้รับเครื่องหมายของอสุรกาย และพวกที่นมัสการรูปจำลองของตัวมัน ทั้งสองถูกโยนทั้งเป็นลงสู่ทะเลเพลิงที่ลุกโชนด้วยกำมะถัน ๒๑ ส่วนพวกที่เหลือก็ตายด้วยดาบซึ่งออกมาจากปากขององค์ที่ขี่ม้า และนกทุกตัวก็จิกกินเนื้อของเขาเหล่านั้นจนอิ่มหนำ

๒๐

1,000 ปี

๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งกำลังลงมาจากสวรรค์ ถือลูกกุญแจสำหรับขุมนรก มีโซ่เส้นใหญ่อยู่ในมือท่าน ๒ ท่านจับมังกร คืองูครั้งโบราณกาลที่เรียกกันว่า พญามารหรือซาตานไว้ และมัดมันไว้ 1,000 ปี ๓ แล้วโยนมันลงสู่ขุมนรก ปิดประตูทางเข้าและผนึกไว้ให้แน่น เพื่อมันจะได้ไม่ออกมาหลอกลวงประเทศชาติต่างๆ อีกต่อไปจนครบกำหนด 1,000 ปี หลังจากนั้นมันจะถูกปลดปล่อยชั่วระยะเวลาอันสั้น

๔ ข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์ทั้งหลาย ซึ่งบรรดาผู้ที่ได้รับสิทธิอำนาจให้พิพากษานั่งอยู่ และข้าพเจ้าเห็นดวงวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกตัดศีรษะ เพราะคำยืนยันของพวกเขาที่ทำไปเพื่อพระเยซู และเพราะคำกล่าวของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ไม่ได้นมัสการอสุรกายหรือรูปจำลองของตัวมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายที่หน้าผากและที่มือของเขา แล้วพวกเขาเหล่านั้นก็กลับมีชีวิตขึ้นมา และครองบัลลังก์ร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลา 1,000 ปี ๕ (ส่วนคนตายที่เหลือก็ไม่ได้กลับมีชีวิตขึ้นมาจนกว่า 1,000 ปีไปแล้ว นี่คือการฟื้นคืนชีวิตเป็นครั้งแรก ๖ ผู้ที่มีส่วนร่วมในการฟื้นคืนชีวิตเป็นครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองไม่มีอำนาจเหนือพวกเขา แต่เขาจะเป็นบรรดาปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ ซึ่งจะครองบัลลังก์ร่วมกับพระองค์เป็นเวลา 1,000 ปี

ซาตานพินาศ

๗ เมื่อครบ 1,000 ปีแล้ว ซาตานจะได้รับการปลดปล่อยจากที่คุมขังของมัน ๘ แล้วมันจะออกมาหลอกลวงบรรดาประเทศชาติที่ 4 มุมของแผ่นดินโลกคือ โกกและมาโกก ให้มาสมทบกันทำสงคราม จำนวนประเทศเหล่านั้นมากมายเปรียบได้กับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล ๙ เขาเหล่านั้นเดินขบวนไปตามความกว้างของแผ่นดินโลก และล้อมรอบค่ายของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และเมืองอันเป็นที่รักของพระองค์ แล้วไฟจากสวรรค์ก็ได้ตกลงมาเผาผลาญพวกเขา ๑๐ ส่วนพญามารที่หลอกลวงเขาเหล่านั้น ก็ถูกโยนลงสู่ทะเลเพลิงและกำมะถัน อันเป็นสถานที่ที่อสุรกายกับผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้าจอมปลอมอยู่ พวกมันทั้งหมดจะได้รับความทุกข์ทรมานตลอดวันคืนตราบชั่วนิรันดร์กาล

คนตายถูกพิพากษา

๑๑ ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์ใหญ่สีขาวบัลลังก์หนึ่งซึ่งมีองค์ผู้นั่งอยู่ด้วย แผ่นดินโลกและสวรรค์ได้หายไปต่อหน้าพระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและท้องฟ้าเลย ๑๒ ข้าพเจ้าได้เห็นคนที่ตายไปแล้วทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยกำลังยืนอยู่ที่หน้าบัลลังก์ หนังสือหลายเล่มได้เปิดออก หนังสืออีกเล่มที่เปิดออกคือหนังสือแห่งชีวิต และคนที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาจากสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือหลายเล่ม ตามความประพฤติที่เขาได้ทำไว้ ๑๓ คนตายที่อยู่ในทะเลก็ถูกปล่อยตัวออกมา ความตายและแดนคนตายก็ปล่อยตัวคนตายออกมาด้วย ทุกคนถูกพิพากษาตามความประพฤติที่เขาได้ทำไว้ ๑๔ ความตายและแดนคนตาย

ถูกโยนลงสู่ทะเลเพลิง ทะเลเพลิงนั้นก็คือความตายครั้งที่สอง ๑๕ และถ้าชื่อของผู้ใดไม่มีบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกโยนลงสู่ทะเลเพลิง

๒๑

เยรูซาเล็มใหม่

๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็นสวรรค์ใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่ ด้วยว่าสวรรค์แรกกับแผ่นดินแรกได้หายไป ทะเลก็ไม่มีอีกต่อไปแล้ว ๒ ข้าพเจ้าได้เห็นเมืองบริสุทธิ์คือเมืองเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งลงมาจากสวรรค์โดยมาจากพระเจ้า เมืองนี้มีการเตรียมไว้ให้พร้อม ดุจดังเจ้าสาวแต่งตัวไว้เพื่อสามีของเธอ ๓ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากบัลลังก์กล่าวว่า “ดูเถิด ที่พำนักของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระองค์จะอยู่ท่ามกลางพวกเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นคนของพระองค์ และพระเจ้าเองจะดำรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา ๔ พระองค์จะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา จะไม่มีความตายหรือการร้องคร่ำครวญ การร่ำไห้หรือความเจ็บปวดอีกต่อไป ด้วยว่าสิ่งเดิมทั้งหลายนั้นได้สูญหายไปแล้ว”

๕ องค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์กล่าวว่า “ดูเถิด เราทำทุกสิ่งใหม่หมด” และพระองค์กล่าวว่า “จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าคำกล่าวเหล่านี้วางใจได้และเป็นความจริง” ๖ พระองค์ได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “สิ้นสุดแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา คือเป็นจุดแรกเริ่มและจุดสุดท้าย ผู้ที่กระหาย เราก็จะให้ดื่มจากน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียค่าอะไรเลย ๗ ผู้ที่มีชัยชนะก็จะได้รับสิ่งเหล่านี้เป็นมรดก เราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ๘ แต่สำหรับคนขลาด คนที่ไม่มีความเชื่อ คนที่มีมลทิน ฆาตกร คนผิดประเวณี คนที่ใช้วิทยาคม คนที่บูชารูปเคารพ และคนโกหกทั้งหลาย เขาเหล่านี้จะอยู่ในทะเลเพลิงที่ลุกโชนด้วยเปลวไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง”

๙ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่มีขัน 7 ใบที่เต็มไปด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ด ก็มาพูดกับข้าพเจ้าว่า “มานี่เถิด เราจะให้ท่านดูเจ้าสาวคือภรรยาของลูกแกะ” ๑๐ ครั้นแล้วก็ได้พาข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่โดยฝ่ายวิญญาณ เพื่อให้ข้าพเจ้าดูเมืองบริสุทธิ์คือเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งลงมาจากสวรรค์โดยมาจากพระเจ้า ๑๑ เมืองนั้นส่องแสงเรืองรองด้วยพระบารมีของพระเจ้า ความเจิดจรัสดั่งเพชรนิลจินดาอันมีค่ายิ่ง ดุจมณีสีเขียว และกระจ่างใสอย่างแก้วเจียระไน ๑๒ เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตู 12 บาน และประตูแต่ละบานมีทูตสวรรค์ 1 องค์ ชื่อของแต่ละเผ่าของชาติอิสราเอลจารึกไว้ที่ประตูแต่ละบาน ๑๓ ทางด้านตะวันออกมีประตู 3 บาน ทางด้านเหนือมีประตู 3 บาน ทางด้านใต้มีประตู 3 บาน และทางด้านตะวันตกมีประตู 3 บาน ๑๔ กำแพงเมืองมีฐานราก 12 ฐาน ซึ่งมีชื่อของอัครทูตทั้งสิบสองของลูกแกะอยู่บนฐานนั้น

๑๕ ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้า มีไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง ประตู และกำแพง ๑๖ เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวเท่ากัน ท่านใช้ไม้วัดเมืองได้ความยาว ความกว้าง และความสูงเท่ากันคือด้านละ 12,000 สตาเดีย* ๑๗ ท่านวัดกำแพงได้สูงประมาณ 144 ศอก อันเป็นหน่วยการวัดของมนุษย์ ซึ่งทูตสวรรค์ก็ใช้วัดเช่นกัน ๑๘ กำแพงทำด้วยมณีสีเขียว และเมืองเป็นทองคำบริสุทธิ์ และใสดุจดังแก้วใส ๑๙ ฐานของกำแพงเมืองประดับด้วยเพชรนิลจินดาอันมีค่าทุกชนิด ฐานแรกเป็นมณีสีเขียว ที่สองเป็นนิลสีคราม ที่สามเป็นหินแก้วหลากสี ที่สี่เป็นมรกต ๒๐ ที่ห้าเป็นนิลชนิดหนึ่ง ที่หกเป็นมณีสีแดง ที่เจ็ดเป็นโกเมน ที่แปดเป็นแก้วผลึกสีเขียวปนน้ำเงิน ที่เก้าเป็นบุษราคัม ที่สิบเป็นหินเขียวหนุมานหลากสี ที่สิบเอ็ดเป็นแก้วผลึกสีส้มปนแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง ๒๑ และประตูทั้ง 12 บานเป็น

* **๒๑๑๖** 12,000 สตาเดีย คือระยะทางประมาณ 2,200 กิโลเมตร

ไข่มุก 12 เม็ด ประตูแต่ละบานเป็นไข่มุก 1 เม็ด ถนนในเมืองเป็นทองคำบริสุทธิ์และใสดุจดังแก้วใส

๒๒ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีพระวิหารในเมืองนั้น ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจอมโยธา และลูกแกะ เป็นพระวิหารของเมือง ๒๓ เมืองนั้นไม่จำเป็นต้องมีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ส่องแสง ด้วยว่าพระบารมีของพระเจ้าให้ความสว่างไสว และลูกแกะเป็นดวงตะเกียงของเมือง ๒๔ บรรดาประเทศชาติจะดำเนินชีวิตได้โดยอาศัยแสงจากเมืองนั้น และบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกจะนำความยิ่งใหญ่ของตนเข้ามาในเมือง ๒๕ ในเวลากลางวันประตูทุกบานจะไม่มีวันปิดเลย และที่นั่นจะไม่มีเวลากลางคืน ๒๖ บรรดาประเทศชาติจะนำความยิ่งใหญ่และเกียรติเข้ามาในเมืองนั้น ๒๗ ไม่มีสิ่งใดที่มีมลทิน ผู้ใดที่ประพฤติสิ่งอันน่าชังและพูดโกหก จะเข้ามาในเมืองนั้นไม่ได้ ยกเว้นบรรดาผู้ที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะเท่านั้น

๒๒

แม่น้ำแห่งชีวิต

๑ ครั้นแล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตซึ่งกระจ่างใสดุจดังแก้วเจียระไน ไหลมาจากบัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะ ๒ ไหลไปตามกลางถนนในเมืองนั้น และทั้ง 2 ฟากแม่น้ำมีต้นไม้แห่งชีวิตที่ให้ผล 12 ชนิด และให้ผลทุกเดือน ต้นทีมีใบไว้สำหรับการเยียวยาบรรดาประเทศต่างๆ ให้หาย ๓ และจะไม่มีสิ่งใดถูกสาปแช่งอีกต่อไป บัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะจะอยู่ในเมืองนั้น รวมทั้งบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะรับใช้พระองค์ ๔ เขาทั้งหลายจะเห็นหน้าของพระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของเขาเหล่านั้น ๕ จะไม่มีเวลากลางคืนอีกต่อไป พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะพระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าจะให้ความสว่างไสวแก่พวกเขา และเขาเหล่านั้นจะครองบัลลังก์ชั่วนิรันดร์กาล

๖ ทูตสวรรค์พูดกับข้าพเจ้าว่า “คำกล่าวทั้งปวงนี้วางใจได้และเป็นความจริง พระผู้เป็นเจ้า องค์พระเจ้าผู้ให้พระวิญญาณแก่ผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า พระองค์ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไป เพื่อแสดงถึงสิ่งต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้าแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์”

๗ “ดูเถิด เราจะมาในไม่ช้า ผู้ที่ปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบในหนังสือนี้ก็เป็นสุข”

คำลงท้าย

๘ ข้าพเจ้าคือยอห์นเป็นผู้ที่ได้ยินและเห็นสิ่งเหล่านี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็หมอบลงแทบเท้า เพื่อนมัสการทูตสวรรค์ที่แสดงสิ่งเหล่านี้ให้ข้าพเจ้าเห็น ๙ ท่านก็พูดกับข้าพเจ้าว่า “อย่าทำเช่นนั้น เราเป็นเพื่อนผู้ร่วมรับใช้ด้วยกันกับท่าน กับบรรดาพี่น้องที่เป็นผู้เผยคำกล่าวของพระเจ้า และกับบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามคำกล่าวของหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด”

๑๐ แล้วท่านบอกข้าพเจ้าว่า “อย่าผนึกสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบในหนังสือนี้ เพราะเวลาใกล้เข้ามาแล้ว ๑๑ จงปล่อยผู้ที่ทำความผิด กระทำความผิดต่อไป จงปล่อยผู้ที่มีมลทินให้มีมลทินต่อไป จงให้ผู้ที่ประพฤติด้วยความชอบธรรม ประพฤติดังนั้นต่อไป และให้ผู้บริสุทธิ์ รักษาตนให้บริสุทธิ์”

๑๒ ดูเถิด เราจะมาในไม่ช้า และจะนำรางวัลของเรามาด้วย เพื่อมอบให้แก่ทุกคนตาม
ความประพฤติที่เขากระทำ ๑๓ เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เบื้องต้นและเบื้องปลาย จุดแรก
เริ่มและจุดสุดท้าย
๑๔ บรรดาผู้ที่ซักเสื้อคลุมให้สะอาดก็เป็นสุข เพื่อเขาจะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิตและจะ
ได้เข้าสู่เมืองทางประตู ๑๕ ภายนอกคือพวกสุนัข พวกที่ใช้วิทยาคม พวกที่ผิดประเวณี พวก
ฆาตกร พวกที่บูชารูปเคารพ และทุกคนที่รักการโกหกและพูดโกหก
๑๖ เราคือเยซูผู้ใช้ทูตสวรรค์ของเรามา เพื่อยืนยันให้เจ้ารู้เห็น เพื่อคริสตจักรทั้งหลาย
เราคือรากและเชื้อสายของดาวิดและคือดาวประจำรุ่งอันสุกใส
๑๗ พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า มาเถิด จงปล่อยให้ผู้ที่ได้ยินพูดว่า มาเถิด
ให้ผู้ที่กระหายมา ผู้ที่ปรารถนาจะรับน้ำแห่งชีวิต ก็ให้เขารับโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไร
เลย
๑๘ ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินสิ่งซึ่งพระเจ้าเปิดเผยให้ทราบในหนังสือฉบับนี้ว่า ถ้าผู้ใด
เพิ่มเติมสิ่งใดลงในหนังสือนี้ พระเจ้าจะเพิ่มภัยพิบัติที่บันทึกไว้ในหนังสือนี้แก่เขา ๑๙ และ
ถ้าผู้ใดลบสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้ทราบในหนังสือนี้ออกไป พระเจ้าจะลบส่วนที่เขาจะได้รับ
ออกจากต้นไม้แห่งชีวิต และจากเมืองบริสุทธิ์ซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือนี้
๒๐ พระองค์ผู้ยืนยันเหตุการณ์เหล่านี้กล่าวว่า ใช่แล้ว เราจะมาในไม่ช้า อาเมน มาเถิด
พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า
๒๑ ขอพระคุณของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าจงอยู่กับบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าเถิด
อาเมน